STEPHEN KING

MAHŞER

SANSÜRSÜZ TAM METİN

ALTIN KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI

THE STAND

YAYIN HAKLARI

© STEPHEN KING
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

BASKI

GENİŞLETİLMİŞ 1. BASIM
ŞUBAT 2012
AKDENİZ YAYINCILIK TİC. AŞ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 10765

BU KİTABIN HER TÜRLÜ YAYIN HAKLARI
FİKİR VE SANAT ESERLERİ YASASI GEREĞİNCE
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ VE TİCARET AŞ'YE AİTTİR.

ISBN 978 - 975 - 21 - 1407 - 4

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING

MAHŞER

TÜRKÇESİ
CANAN KİM

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI 4 GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUİCK 8
CEP
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI
KARANLIK ÇÖKÜNCE
KUBBENİN ALTINDA
ZİFİRİ KARANLIK, YILDIZSIZ GECE

Kara Kule Serisi
KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE

Tabby için...
Mucizelerin kara sandığı.

YAZARIN NOTU

Konusunun da şüphe götürmeyecek şekilde ortaya koyduğu üzere *Mahşer* bir kurgu eserdir. Olayların çoğu Ogunquit, Maine; Las Vegas, Nevada; Boulder, Colorado gibi gerçek mekânlarda geçiyor ve bu mekânları, kurgu eserimin gidişatına en uygun şekilde değiştirme özgürlüğümü kullandım. Umarım aynı şeyi özgürce yapmakta sakınca görmeyen Dorothy Sayers'ın deyişiyle bu "korkunç densizliğim" buralar ve romanda adı geçen diğer gerçek mekânlarda yaşayan okuyucuları fazla kızdırmaz.

Arnette, Teksas; Shoyo, Arkansas gibi yerler ise hikâyenin kendisi gibi kurmaca.

Gribin doğası ve yaklaşık her iki yılda bir değişime uğramasına dair sorularıma cevap veren, Bridgton Aile Tıp Merkezi'nden Russell Dorr (asistan doktor) ile Doktor Richard Herman'a ve orijinal metni kontrol eden, Castine'den Susan Artz Manning'e özel olarak teşekkür etmek istiyorum.

Bu kitabın en iyi şekilde ortaya çıkmasını sağlayan Bill Thompson ve Betty Prashker'a minnettarım.

Stephen King

İKİ BÖLÜM HALİNDE BİR ÖNSÖZ

BİRİNCİ BÖLÜM: SATIN ALINMADAN ÖNCE OKUNMASI İÇİN

Mahşer'in bu basımıyla ilgili hemen, kitapçıdan bile ayrılmadan önce bilmeniz gereken birkaç şey var. Bu yüzden umarım sizi vaktinde, hâlâ kitapçıdayken, kurgu raflarının *K* harfi sırasında, diğer aldıklarınız kolunuzun altına sıkıştırılmış ve kitap önünüzde açık halde yakalamışımdır. Bir başka deyişle, umarım sizi cüzdanınız hâlâ güvenli bir şekilde cebinizdeyken yakalamışımdır. Hazır mısınız? Tamam, teşekkürler. Kısa keseceğim, söz.

Öncelikle, bu yeni bir roman *değil*. Bu konuda yanlış bir beklentiye kapıldıysanız hemen burada, şimdi, parayı sizin cüzdanınızdan alıp cebime koyacak olan kasadan henüz güvenli bir mesafedeyken bu yanılgıdan kurtulun. *Mahşer* aslında on yıldan fazla bir süre önce basıldı.

İkinci olarak bu, *Mahşer*'in yepyeni, tamamen farklı bir versiyonu da değil. Eski karakterlerin davranışlarının değiştiğini ve hikâyenin bir noktada eski halinden ayrılıp, siz Sadık Okuyucular'ı tamamen farklı bir yöne götüreceğini görmeyi beklemeyin.

Mahşer'in bu basımı, orijinal romanın *genişletilmiş* hali. Daha önce de söylediğim gibi eski karakterlerin farklı bir şekilde davrandığını görmeyeceksiniz, ama neredeyse *bütün* karakterlerin *daha çok* şey yaptığını keşfedeceksiniz. Bunların bazılarının ilgi çekici –hatta belki aydınlatıcı– olduğunu düşünmeseydim bu projeye asla onay vermezdim.

Eğer istediğiniz bu değilse bu kitabı satın almayın. Zaten aldıysanız umarım faturanızı atmamışsınızdır. Aldığınız kitapçı değiştirebilmeniz veya nakit iadesi yapabilmeniz için sizden fişini isteyecektir.

İstediğiniz bu genişletilmiş basım ise, sizi benimle biraz daha ilerlemeye davet ediyorum. Size anlatacak çok şeyim var ve köşenin ardında daha iyi konuşabileceğimize inanıyorum.

Karanlıkta.

İKİNCİ BÖLÜM: SATIN ALINDIKTAN SONRA OKUNMASI İÇİN

Aslında bu bir önsözden daha çok, *Mahşer*'in bu basımının niçin var olduğuna dair bir açıklama. Uzun bir romandı ve bazıları –belki birçok kişi– bu basımı, eserleri bunu yapmasına izin verecek kadar başarılı olmuş bir yazarın şımarıkça bir hareketi olarak görebilir. Umarım böyle olmaz, ama bu tarz eleştirilerin söz konusu olmayacağına inanmak için aptal olmak gerekir. Zaten eleştirmenlerin çoğu, şimdiden romanı şişirilmiş ve fazla uzun bulduğunu belirtti.

Kitabın en başta fazla uzun *oluşunun* ya da bu basımda o hale geldiğinin değerlendirilmesi, okuyucuya bıraktığım bir konu. Ben sadece *Mahşer*'in orijinal haliyle basılmasının benim veya bir okuyucunun şahsi isteği değil, büyük bir okuyucu grubunun talebi olduğunu belirtmek isterim. Orijinal halinden çıkarılmış bölümlerin hikâyeyi zenginleştirdiğine bizzat inanmasaydım tekrar basılmasını teklif etmezdim. Bunun yanı sıra alacağı tepkileri merak etmediğimi de söylersem yalan olur.

Mahşer'in yazılış hikâyesini, yükselmeyi amaçlayan romancılar dışındakilerin nadiren ilgi duyacağı, bir romanı ortaya çıkaran düşünce zincirini size anlatmayacağım. Onlar, ticari bakımdan başarılı olan bir romanı yazmak için kullanılan "gizli formüller" olduğuna inanırlar, ama aslında yoktur. Aklınıza bir fikir gelir; bir noktada buna bir başka fikir eklenir; fikirler arasında yeni bir bağlantı veya bağlantılar zinciri kurarsınız; birkaç karakter (çoğunlukla başlangıçta neredeyse birer gölgeden ibarettirler) kendini gösterir; yazarın aklında muhtemel bir bitiş belirir (ama sona geldiğinde o bitiş nadiren ilk hayal ettiği gibidir) ve bir noktada romancı alır eline kalemi kâğıdı veya oturur daktilosunun ya da klavyesinin başına. Bana. "Nasıl yazıyorsunuz?" diye sorulduğunda hep aynı cevabı veririm: "Kelime kelime." Ve bu cevabım daima göz ardı edilir. Ama gerçekten olan budur. Kulağa doğru olamayacak kadar basit gelir, ama Çin Seddi'ni bir düşünün, her seferinde bir taş konarak örülmüştür

yalnu. Hepsi bu. Her seferinde bir taş. Ama okuduğuma göre meret uzaydan çıplak gözle görülebiliyormuş.

İlgilenen okuyuculara söyleyeyim, hikâye, 1981'de yayımladığım, korku türünün karışık bir gözden geçirilmesi olan *Danse Macabre*'ın son bölümünde anlatılıyor. Bu, kitabın bir reklamı değil; sadece isterseniz hikâyeyi orada bulabileceğinizi söylüyorum. Kendi içinde ilginç olduğu için değil, tamamen farklı bir konuyu anlatmak için yazılmıştı.

Bu kitabın amacı, önceki basımda yaklaşık dört yüz sayfanın son taslaktan çıkartılmış olmasıdır. Sebebi yayıncılıkla ilgili değildi, öyle olsaydı kitabın orijinal basımıyla doğup, vakti geldiğinde ölmesini izler ve bunu hiç sorun etmezdim.

Kesinti yapılmasını isteyen, muhasebe bölümüydü. Üretim maliyetini hesapladılar, önceki dört kitabımın ciltli basımlarının satışlarıyla karşılaştırdılar ve piyasada kabul görebilecek fiyatın 12.95 dolar olduğuna karar verdiler. (Bu fiyatı elinizdekine ödediğinizle karşılaştırın dostlar ve komşular!) Bana kesintiyi kendim yapabileceğimi veya istersem yayın ekibinin yapabileceğini söylediler. Cerrahi müdahaleyi kendim yapmayı gönülsüzce kabul ettim. Daktilosunun ishal olduğu sıklıkla söylenerek suçlanan bir yazar için hiç de fena bir iş çıkarmadım sanırım. Orijinal basımda belirgin bir şekilde kısalmış gibi görünen tek bir yer var, o da Çöpçü'nün Indiana'dan Las Vegas'a yaptığı yolculuk.

Hikâyenin tümü orijinal basımda varsa bu zahmete ne gerek var diye düşünülebilir. Bu şımarıklık değil midir? Olmasa iyi olur, çünkü eğer öyleyse hayatımın büyük bir kısmını, vaktimi çöpe atarak geçirmişim demektir. Bana kalırsa gerçekten iyi hikâyelerde bütün, daima parçaların birleşiminden daha iyidir. Eğer öyle olmasaydı, aşağıda okuyacağınız, *Hansel ve Gretel*'in tereddütsüzce kabul edilebilir, kusursuz bir hali olabilirdi:

> Hansel ve Gretel, iyi bir anne babaya sahip iki çocuktu. İyi anne öldü ve baba bir sürtükle evlendi. Sürtük, kendisine harcayabileceği daha çok para kalması için çocuklardan kurtulmaya karar verdi. Kılıbık, karaktersiz kocasını Hansel ile Gretel'i ormana götürüp öldürmesi için zorla ikna etti. Çocukların babası onları öldürmeye kıyamadı ve bıçağıyla hızlı ve merhametli bir ölüm sunmak yerine onları açlıktan yavaşça

ölsünler diye ormanda kaderlerine terk etti. Çocuklar ormanda dolaşırken karşılarına şekerden yapılmış bir ev çıktı. Ev, yamyam bir cadıya aitti. Çocukları hapsetti ve semirip ağzına layık hale geldiklerinde onları yiyeceğini söyledi. Ama çocuklar onu alt etti. Hansel, cadıyı kendi fırınına itti. Cadının hazinesini buldular, bir de harita bulmuş olacaklar ki sonunda evlerine geri döndüler. Eve döndüklerinde babaları sürtüğe tekmeyi bastı ve sonsuza dek mutlu yaşadılar. Son.

Siz ne düşünüyorsunuz bilmiyorum ama masal bu haliyle berbat. Hikâye yerli yerinde ama zengin değil. Krom aksamı matlaştırılmış, boyası zımparalanmış bir Cadillac'a benziyor. Bu haliyle de yürür ama aynı şey olmaz, biliyorsun *patron*.

Kesilmiş dört yüz sayfanın tamamını olduğu gibi geri koymadım; bir işi doğru yapmakla kabaca yapmak arasında fark var. Orijinal basımı kısaltılmış haliyle gönderirken kesme odasının zemininde kalmış olanların bir kısmı orada bulunmayı hak ediyordu, bu yüzden hâlâ oradalar. Ancak Frannie'nin kitabın başlarında annesiyle yüzleşmesi gibi bölümler, romana benim bir okuyucu olarak müthiş haz aldığım o zenginliği ve boyutu katıyor. Bir an için yine *Hansel ve Gretel*'e dönecek olursak, hatırlarsanız kötü üvey anne, bahtsız kocasından buyruğunu yerine getirip çocukları öldürdüğünü kanıtlaması için kalplerini söküp getirmesini ister. Çaresiz oduncu, bir damla olsun zekâ belirtisi göstererek karısını iki tavşan kalbiyle kandırır. Hansel'in kız kardeşiyle evlerine geri dönebilmeleri için ardında bıraktığı ekmek kırıntılarını hatırlayın. Düşünceli velet! Ama kırıntıları takip etmeye kalktığında kuşların hepsini yemiş olduğunu görür. Bunların hiçbiri hikâye için elzem değil, ama bir anlamda hikâyeyi *oluşturan* da onlar... hikâye anlatıcılığının muhteşem, büyülü parçacıkları. Donuk bir metni yüz yıldan fazla bir süredir okuyucuları büyüleyip ürküten müthiş bir hikâyeye dönüştürüyorlar.

Burada eklenenlerin hiçbiri Hansel'in ekmek kırıntıları kadar iyi değil belki ama kendine velet diyen o manyakla sadece benim ve Doubleday'daki birkaç meraklı okuyucunun karşılaşmış olması... ya da bir kıta ötedeki bir başka tünele karşılık gelen bir tünelin –kitabın daha önceki bölümlerinde iki karakterin pazarlık ettiği, New York'taki Lincoln Tüneli– önünde başına gelenlere sadece bizim tanıklık etmiş olmamız beni hep üzmüştü.

İşte Sadık Okuyucu, yazarının en başta çıkmasını istediği haliyle *Mahşer*. Krom aksamı pırıl pırıl, yerli yerinde. Bu basımın çıkmasının son sebebi, içlerinde en basit olanı. En gözde romanım olmamasına rağmen kitaplarımı okuyan insanların en sevdiği kitap bu. Konuştuğumuzda (ki bu mümkün olduğunca nadir gerçekleşir) insanlar bana hep *Mahşer*'den bahseder. Karakterleri yaşayan insanlarmışçasına tartışırlar ve sanki onlarla mektuplaşıyormuşum gibi sıkça sorarlar. "Şuna ne oldu, ne durumda?"

Filminin çekilip çekilmeyeceğine dair sorular da kaçınılmaz olarak geliyor. Buna cevabım, muhtemelen evet. İyi olacak mı peki? Bilmiyorum. İyi ya da kötü, filmlerin fantastik eserler üzerinde tuhaf bir şekilde örseleyici bir etkisi var (elbette bunun istisnaları da bulunmakta, ilk akla gelen ise *Oz Büyücüsü*). İnsanlar karakterleri en iyi kimin canlandıracağına dair tartışmalarda bıkıp usanmadan fikir yürütüyor. Her zaman Robert Duval'ın muhteşem bir Randall Flagg olacağını düşünmüşümdür, ama başkalarının Clint Eastwood, Bruce Dern ve Christopher Walken gibi isimleri öne sürdüğünü de işitiyorum. Hepsi kulağa iyi geliyor, tıpkı aktörlüğe başlasa (kliplerinden gördüğüm kadarıyla oldukça başarılı olabilir ama benim şahsi tercihim Marshall Crenshaw olurdu) Bruce Springsteen'in ilginç bir Larry Underwood olabileceği gibi. Ama sonuçta bence en iyisi; Stu, Larry, Glen, Frannie, Ralph, Tom Cullen, Lloyd ve o Kara Adam'ın, onları hayal gücünün hiçbir kameranın taklit edemeyeceği canlılığa ve değişkenliğe sahip lensiyle tahayyül edecek olan okuyuculara ait olması. Ne de olsa filmler sadece binlerce fotoğraf görüntüsünün oluşturduğu bir hareket illüzyonu. Bununla birlikte hayal gücü, kendine has akıntı kuvvetiyle hareket eder. En iyileri olsa bile filmler kurguyu dondurur – *Guguk Kuşu*'nu izleyip ardından Ken Kesey'in romanını okuyanlar, Randle Patrick McMurphy'de Jack Nicholson'ın yüzünü görmekte zorlanır, hatta bunu imkânsız bulur. Bunun illa ki kötü olduğunu söylemiyorum... ama *kısıtlayıcı* olduğu su götürmez. İyi bir hikâyenin ihtişamı, sınırsız ve akıcı oluşundan kaynaklanır; iyi bir hikâye, her okuyucuda kendi özel tarzında iz bırakır.

Son olarak, sadece iki sebeple yazdım: kendimi ve başkalarını hoşnut etmek için. Karanlık Hıristiyanlığın bu uzun hikâyesine dönerek umarım ikisini birden gerçekleştirmişimdir.

24 Ekim 1989

Dışarıda sokaklar yanıyor
Gerçek bir ölüm valsinde
Gerçek ve hayal arasında
Ve buradaki şairler
Hiçbir şey yazmıyor
Geride durup oluruna bırakıyorlar
Ve gecenin karanlığında
Vicdanları baskın çıkıp
Dürüstçe direnmeye çalışıyorlar
Ama sonunda yaralanıyorlar
Ölmüyorlar bile
Bu gece Orman Ülkesi'nde.
— Bruce Springsteen

Kadının devam edemeyeceği belliydi!
Kapı açıldı ve rüzgâr belirdi
Mumları söndürdü ve yok oldu
Perdeler uçuştu ve o belirdi
"Korkma," dedi
"Hadi gel, Mary."
Ve o korkmadı
Ve adama koştu
Ve uçmaya başladılar...
El ele tutuştular...
"Hadi, Mary;
"Karındeşen'den korkma!"
— The Blue Öyster Cult

NASIL OKUNUYOR?
NASIL OKUNUYOR?
NASIL OKUNUYOR?
— Country Joe and the Fish

ÇEMBER AÇILIYOR

Yardıma ihtiyacımız var, diye düşündü Şair.
— Edward Dorn

"Sally."

Bir mırıltı.

"Uyan Sally."

Daha yüksek bir mırıltı: *beni rahat bırak.*

Adam, onu daha şiddetli sarstı.

"Uyan. Uyanman gerek!"

Charlie.

Charlie'nin sesi. Onu çağırıyor. Ne zamandır?

Sally bir anda gözlerini açtı.

Önce komodinin üzerindeki saate baktı ve ikiyi çeyrek geçtiğini gördü. Charlie'nin burada olmaması gerekirdi, mesaide olmalıydı. Sonra ona ilk kez alıcı gözle baktı ve yüreği hopladı, ölümcül bir his içini kapladı.

Kocasının yüzü ceset gibi bembeyazdı. Gözleri yuvalarından fırlamıştı. Bir elinde arabanın anahtarları vardı. Diğer eliyle, gözleri artık açık olmasına rağmen hâlâ onu sarsıyordu. Sanki uyanık olduğu gerçeğini hâlâ kavrayamamıştı.

"Charlie? Neler oluyor? Sorun nedir?"

Charlie ne söyleyeceğini bilmez gibiydi. Âdemelması hareket etti, ama küçük bungalovda duyulan tek ses, saatin tik taklarıydı.

"Yangın mı çıktı?" diye sordu aptal gibi. O an aklına gelen, kocasını bu hale düşürebilecek tek ihtimal buydu. Anne ve babasını evlerinde çıkan bir yangında kaybettiğini biliyordu.

"Bir bakıma," dedi Charlie. "Bir bakıma daha da beteri. Hemen giyin hayatım. LaVon bebeği de al. Bir an önce gitmemiz gerek."

"Neden?" diye sordu Sally yataktan kalkarak. Simsiyah bir korku onu pençesine almıştı. Hiçbir şey doğru görünmüyordu. Sanki bir rüyadaydı.

"Nereye gidiyoruz? Arka bahçeye mi?" Ama kocasının bahçeyi kastetmediğini biliyordu. Charlie'yi daha önce hiç böylesine dehşet içinde görmemişti. Derin bir nefes aldı. Yanık veya duman kokusu gelmedi.

"Sally tatlım, soru sorma. Gitmemiz gerek. Çok uzaklara. Sen sadece bebeği al ve giyin."

"Ama ben... yanımıza eşya alacak zaman var mı?"

Bu soru Charlie'yi durdurur gibi oldu. Sanki bir anlamda rayından çıkardı. Sally bundan daha fazla korkabileceğini sanmıyordu, ama yanıldığını anladı. Kocasında görüp korku olarak yorumladığının sadece panik olduğunu fark etmişti. Charlie elini dalgınca saçından geçirerek cevap verdi. "Bilmiyorum. Rüzgârı kontrol etmem gerek."

Ve Sally için hiçbir anlam ifade etmeyen bu tuhaf cümleyi söyledikten sonra onu minicik geceliği içinde korkmuş, kafası karışmış, üşümüş, yalınayak dikilir halde bırakıp gitti. Delirmiş gibiydi. Rüzgârın Sally'nin eşyalarını toplamak için vaktinin olup olmamasıyla ne ilgisi vardı? Ve çok uzaklar derken nereyi kastetmişti? Reno? Vegas? Salt Lake City? Ve...

Aklına yeni bir fikir gelince elini boğazına götürdü.

Gece yarısı gitmek, Charlie'nin görev başından izinsiz ayrılmayı planladığını gösteriyordu.

LaVon bebeğin küçük odasına girdi ve pembe battaniyesi altında uyumakta olan bebeğe bakarak bir dakikalığına kararsızca dikildi. Bir yandan da bunun –alışılmadık derecede canlı– bir rüya olmasını diliyordu. Hepsi geçecek, sabah yedide her zamanki gibi uyanacak, *Today* programını izlerken hem LaVon bebeği hem kendini doyuracak, Charlie saat sekizde Doğal Koruma Alanı'nın kuzey kulesindeki mesaisini bitirip geldiğinde ona yumurta pişirecekti. İki hafta sonra tekrar gündüz mesaisine dönecek ve huysuzluğu azalacak, o geceleri yanında uyuduğu için Sally de böyle saçma sapan rüyalar görmeye...

"Acele et!" diye tısladı kocası naif ümitlerini paramparça ederek. "Sadece bir iki parça eşya alacak vaktimiz var... ama Tanrı aşkına, kadın, onu seviyorsan..." Beşiği işaret etti. "...hemen giyin!" Eliyle ağzını kapatarak tedirgince öksürdü ve çekmecelerden hızla çekip çıkardığı eşyaları eski bir çift bavula tıkıştırdı.

Sally olabildiğince sakinleştirmeye çalışarak LaVon bebeği uyandırdı; üç yaşındaki bebek, gece yarısı uyanmaya alışık olmadığı için huy-

suzlanıp ağlamaya başladı. Sally bu arada hemen ona bir çift külot, bir üst ve tulum giydirdi. Çocuğun ağlama sesi korkusunu daha da artırmıştı. Aklına, genelde melekler gibi uyuyan LaVon bebeğin ağladığı diğer geceler gelmişti: pişik, diş çıkarma, kuşpalazı, kolik. Charlie'nin iki avuç dolusu kendi iç çamaşırlarıyla kapının önünden neredeyse koşarcasına geçtiğini görünce korkusu yavaşça öfkeye dönüştü. Sutyen askıları, yılbaşı arifesindeki kâğıt şeritler gibi peşinden sarkıyordu. İç çamaşırlarını bir bavula tıkıştırıp kapağını sertçe kapattı. Sally'nin en sevdiği külotu kenara sıkışmıştı. Yırtıldığına bahse girerdi.

"Ne oluyor?" diye bağırdı ve sesindeki dehşet, o sıralarda hıçkırıkları burun çekmelere dönmüş olan LaVon bebeğin yeniden gözyaşlarına boğulmasına sebep oldu. "Aklını mı kaybettin? Peşimizden askerleri gönderecekler Charlie! *Askerler!*"

"Bu gece değil," dedi Charlie. Sesindeki güven tüyler ürperticiydi. "Asıl sorun, bebeğim, hemen kıçımızı kaldırıp gitmezsek üsten hiç ayrılamayabileceğimiz. Kuleden bile nasıl çıkabildiğimi bilmiyorum. Bir yerlerde arıza oldu sanırım. Neden olmasın? Tanrı biliyor ya, her şey arızalandı." Öyle tiz bir kahkaha attı ki Sally o ana dek hiç korkmadığı kadar korktu. "Bebeği giydirdin mi? Güzel. Diğer bavula giysilerinin bir kısmını koy. Geri kalanını dolaptaki mavi bez çantaya doldurursun. Sonra da buradan çekip gideriz. Sanırım şimdilik güvendeyiz. Rüzgâr doğudan batıya esiyor. Tanrıya şükürler olsun."

Elini ağzına götürerek tekrar öksürdü.

"Baba!" dedi LaVon bebek kollarını kaldırarak. "Babamı isterim! Ata binelim! Babamı isterim! Ata binelim!"

"Şimdi olmaz," dedi Charlie ve mutfağa girerek gözden kayboldu. Bir dakika sonra mutfaktan Sally, tabak çanak sesleri duydu. Charlie'nin üst raftaki mavi kabın içindeki paraları aldığını anladı. Sally kenara otuz kırk dolar koymayı başarmıştı... bazen bir dolar, bazen elli sent ata ata biriktirmişti. Onun *ev* için ayırdığı paraydı. Demek gerçekti. Her ne ise, sahiden gerçekti.

Babasının sırtına binme isteği reddedilen ve reddedilmeye hiç alışık olmayan LaVon bebek tekrar ağlamaya başladı. Sally, ona ince bir hırka giydirdikten sonra eline geçen birkaç parça giysiyi telaşla çantaya doldur-

du. Diğer bavula herhangi bir şey koyma fikri aptalcaydı, zira bir çorabın sığabileceği kadar bile yer yoktu. Kapatabilmek için kapağının üzerine çıkması gerekti. LaVon bebeğin tuvalet eğitimi bittiği için Tanrı'ya dua etti. Yanına bebek bezi alması gerekmeyecekti.

Charlie yatak odasına geri döndü. Bu kez *gerçekten* koşuyordu. Hâlâ mutfaktan aldığı teklikleri ve beşlikleri ceplerine tıkıştırmaya çalışıyordu. Sally, LaVon bebeği kucağına aldı. Bebek artık tamamen uyanıktı ve kendi başına yürüyebilirdi, ama Sally, onu kucağında hissetmek istiyordu. Eğilip bez çantayı yerden aldı.

"Nereye gidiyoruz baba?" diye sordu LaVon bebek. "Uyuyordum."

"Arabada da uyuyabilirsin bebeğim," dedi Charlie iki bavulu alarak. Sally'nin külotunun dışarıda kalan kısmı sallanıyordu. Gözlerinde hâlâ o dehşet dolu ifade vardı. Sally'nin zihninde bir fikir belirdi ve giderek kesinlik kazandı.

"Bir kaza mı oldu?" diye fısıldadı. "Ah, yüce Tanrım, kaza oldu, değil mi? Bir kaza. *Orada*."

"İskambil falı bakıyordum," dedi Charlie. "Başımı kaldırıp bakınca göstergenin yeşilden kırmızıya döndüğünü gördüm. Monitörü açtım. Sally, herkes..."

Sustu ve LaVon bebeğin hâlâ yaşlı ama merakla bakmakta olan gözlerine baktı.

"Hepsi Ö-L-M-Ü-Ş," diye heceledi. "Bir iki kişi hariç hepsi. Şimdiye kadar onlar da gitmiştir muhtemelen."

"Ö-L-Ş ne demek baba?" diye sordu LaVon bebek.

"Boş ver tatlım," dedi Sally. Sesi çok derin bir kanyonun dibinden geliyormuş gibiydi.

Charlie yutkundu. Boğazında bir tıkırtı oldu. "Gösterge kırmızıya dönerse her şeyin otomatik olarak kilitlenmesi gerekiyordu. Bütün bölgeyi kontrol eden bir bilgisayar var ve hata yapmasının imkânsız olduğu söyleniyordu. Monitördekini görür görmez kendimi kapıdan dışarı attım. Kahrolası kapı, beni neredeyse ikiye bölüyordu. Aslında gösterge kırmızıya döner dönmez kapanması gerekirdi. Başımı kaldırıp monitöre baktığımda ne kadar süredir kırmızı olduğunu bilmiyordum ama arkamdan kapanma sesi

duyduğumda otoparka neredeyse varmıştım. Yine de, otuz saniye bile geç fark etmiş olsaydım kulede mahsur kalacaktım. Şişede bir böcek gibi."

"Nedir bu? Ne..."

"Bilmiyorum. Bilmek *istemiyorum*. Tek bildiğim hepsini çabucak öl... Ö-L-D-Ü-R-D-Ü-Ğ-Ü. Beni istiyorlarsa yakalamak zorunda kalacaklar. Risk parası alıyordum, ama bana burada kalmam için ödeyebilecekleri bir miktar yok. Rüzgâr batıya doğru esiyor. Biz doğuya gideceğiz. Hadi, çıkalım artık."

Kendini hâlâ yarı uykuda, korkunç bir kâbusun içine sıkışmış gibi hisseden Sally, onun peşinden evden çıktı ve Kaliforniya gecesinin kokulu çöl havasında sessizce paslanan on beş yaşındaki arabaları Chevy'ye doğru hızla yürüdü.

Charlie bavulları bagaja, bez çantayı ise arka koltuğa fırlattı. Sally bir an kucağında bebeğiyle arabanın yanında dikilip, son dört yılını geçirdiği bungalova baktı. Taşındıklarında, ileride babasının sırtına binmekten büyük keyif alacak olan LaVon bebek henüz karnındaydı.

"Hadi!" dedi Charlie. "Binsene kadın!"

Sally arabaya bindi. Charlie arabayı geri geri çıkarırken farlar evi bir anlığına aydınlattı. Işıkların camlardaki yansıması, avlanan bir canavarın gözlerine benziyordu.

Göstergelerin solgun ışıkları, direksiyona dikkatle eğilmiş olan Charlie'nin yüzünü aydınlatıyordu. "Üssün giriş kapıları kapalıysa hızla sürüp içlerinden geçmeye çalışacağım." Ve bu söylediğinde çok ciddiydi. Sally anlayabiliyordu. Bir anda dizlerinin bağı çözüldü.

Ama böyle ümitsizce bir çabaya gerek kalmadı. Kapılar hâlâ açıktı. Bir bekçi, dergi okuyordu. Sally diğer bekçiyi göremedi, belki orada değildi. Burası, üssün dış kısmıydı, uygun bir askeri araç deposuydu.

Başımı kaldırınca göstergenin yeşilden kırmızıya döndüğünü gördüm.

Sally ürperdi ve elini bacağına koydu. LaVon bebek tekrar uykuya dalmıştı. Charlie elini kısa bir süre tuttu ve, "Her şey yoluna girecek hayatım," dedi.

Şafak söktüğünde Nevada'nın doğusuna doğru ilerliyorlar ve Charlie kesintisizce öksürüyordu.

1. KİTAP

KAPTAN TRIPS

16 HAZİRAN - 4 TEMMUZ 1990

Doktora telefon ettim
Lütfen, lütfen doktor, dedim
İçimde bir his var, kıvrılıyor, sallanıyor
Söylesene doktor, ne olabilir?
Yoksa bu yeni bir hastalık mı?
— The Sylvers

Bebeğim, erkeğini anlayabiliyor musun?
O dürüst bir adam
Bebeğim, erkeğini anlayabiliyor musun?
— Larry Underwood

1. BÖLÜM

Hapscomb'un benzin istasyonu, Houston'dan yaklaşık yüz seksen kilometre uzaklıkta, dört yol ağzına kurulmuş, kayda değer bir özelliği bulunmayan Arnette kasabasının kuzeyinden geçen 93. Karayolu üzerindeydi. Müdavimleri bu akşam da orada toplanmış, kasanın yanında oturarak bira içiyor, sohbet ediyor, ışıklı levhaya doğru uçuşan böcekleri seyrediyordu.

İstasyon, Bill Hapscomb'undu, bu yüzden su katılmamış bir ahmak olmasına rağmen diğerlerinden saygı görüyordu. Kendi işyerlerinde olsalardı onlar da aynı şekilde saygı görmeyi beklerdi. Ama onların işyeri yoktu. Arnette zor günler geçiriyordu. 1980'de kasabada iki fabrika vardı; birincisi kâğıt mamulleri fabrikası (çoğunlukla piknikler ve mangallar için) ikincisi ise hesap makineleri üreten bir fabrikaydı. Kâğıt fabrikası artık kapanmıştı, diğerinin kapanması da an meselesiydi. Görünüşe bakılırsa tıpkı portatif televizyonlar ve transistorlu radyolar gibi hesap makineleri de Tayvan'da çok daha ucuza üretilebiliyordu.

Kapanmadan önce kâğıt fabrikasında çalışan Norman Bruett ve Tommy Wannamaker şu an işsizlik maaşıyla geçiniyordu. Henry Carmichael ve Stu Redman hesap makinesi fabrikasında çalışıyor, ama haftalık toplam çalışma saatleri otuzu geçmiyordu. Pis kokulu, elde sarılmış sigaralar içen Victor Palfrey emekliydi, parası bir tek bunlara yetiyordu.

"Diyeceğim şu," dedi Hap ellerini dizlerine koyup öne eğilerek. "Başlarız şu enflasyon bokuna demeleri lazım. Milli borç bokuna da. Baskı makinelerimiz var, kâğıdımız var. Hükümet elli milyon tutarında bin dolarlık banknot basıverir, piyasaya sürer."

1984 senesine kadar makinist olan Palfrey aralarında Hap'in budalaca söylemlerine karşı çıkabilecek özgüvene sahip tek kişiydi. Pis kokulu

sigaralarından birini daha sararken, "O dediğin hiçbir işe yaramaz," dedi. "Yaparlarsa, Richmond'ın içsavaşın son iki senesindeki hali gibi oluruz. O günlerde, bir parça ekmek için fırıncıya bir Konfederasyon doları verirler, fırıncı parayı ekmeğin üzerine koyar ve tam o büyüklükte bir parçayı kesip verirmiş. Para dediğin sadece bir kâğıt parçasıdır, biliyorsun."

"Seninle aynı fikirde olmayan insanlar biliyorum," dedi Hap terslenerek. Masasından yağlı, kırmızı bir plastik dosya aldı. "Bu insanlara borcum var. Ve şimdiden sabırsızlanmaya başladılar."

Belki de Arnette'in en sessiz adamı olan Stuart Redman elinde bir kutu Pabst ile çatlak, plastik, Woolco sandalyelerinden birinde oturuyor, büyük camdan 93. Karayolu'na bakıyordu. Stu yoksulluğun ne olduğunu iyi bilirdi. Çocukluğu zor şartlarda geçmişti. Diş hekimi olan babası, Stu daha yedi yaşındayken ölmüş, karısını üç çocukla bir başına bırakmıştı.

Annesi, Arnette'in hemen dışındaki Red Ball Kamyon Durağı'nda işe başlamıştı... 1979 yılında yanıp kül olmasaydı Stu'nun şu an oturduğu yerden görülebilecekti. Annesinin kazandığı para sadece karınlarını doyurmaya yetiyordu. Stu dokuz yaşındayken çalışmaya başlamış, önce Red Ball'un sahibi olan Rog Tucker'ın yanında işe girmişti. Her gün okuldan sonra saati otuz beş sente kamyon boşaltmaya yardım ediyordu. Daha sonra yaşı hakkında yalan söyleyerek komşu kasaba Braintree'deki ağıllarda işe başladı. Asgari ücret karşılığında haftada yirmi saat en ağır koşullarda çalışıyordu.

Şimdi Hap ve Vic Palfrey'in para ve suyunu gizemli bir şekilde çekişi hakkında konuşmalarını dinlerken ellerinin hayvan derisi ve bağırsakları yüklü arabaları hiç durmamacasına çekerken nasıl kanadığını hatırladı. Ellerini annesinden gizlemeye çalışmış, ama annesi işteki ilk haftası dolmadan yaralarını fark etmişti. Görünce ağlamaya başlamıştı, oysa kolay kolay ağlayan bir kadın değildi. Ama ondan işi bırakmasını istememişti. İçinde bulundukları koşulların farkındaydı. Gerçekçi bir kadındı.

Suskunluğunun kaynağı büyük ölçüde, hiç arkadaşının olmayışıydı, daha doğrusu arkadaşlara ayıracak vakti yoktu. Okul ve ardından iş, bütün vaktini alıyordu. En küçük kardeşi Dev, o ağıllarda çalışmaya başladığı sene zatürreeden ölmüş, Stu bunun etkisini üzerinden hiçbir zaman atamamıştı. Galiba suçluluk duyuyordu. En çok Dev'i severdi... ama onun yokluğu, aynı zamanda doyurulacak boğaz sayısının azalması demekti.

Lisede futbol oynamaya başlamıştı. Çalışma saatlerine engel olmasına rağmen annesi, spor yapmasını desteklemişti. "İyi oyna," demişti. "Bu delikten çıkma biletin sadece futbol olabilir Stuart. Eddie Warfield'ı unutma." Eddie Warfield kasabanın kahramanıydı. Ailesi, Stu'nunkinden bile fakirdi, ama lisede futbol takımının oyun kurucusu olarak büyük başarı göstermiş, burs kazanarak Teksas A&M'e gitmiş ve Green Bay Packers takımında on sene oynamıştı. Çoğunlukla yedek kulübesinde oturmuş ama birkaç maça as takımla başladığı da olmuştu. Eddie şimdi batı ve güneybatıda bir lokanta zincirine sahipti ve Arnette'te bir efsane haline gelmişti. Arnette'te "başarı" dendiğinde akla gelen ilk isim, Eddie Warfield'dı.

Stu ne bir oyun kurucuydu ne de Eddie Warfield. Ama lisedeki ilk senesine başladığında önemsiz bir burs için az da olsa şansının bulunduğuna inanıyordu... ayrıca iş - ders programları vardı ve okuldaki rehber öğretmen ona Milli Savunma Eğitim Hareketi borç verme programından bahsetmişti.

Derken annesi hastalanmış ve çalışamaz hale gelmişti. Kanserdi. Liseden mezun olmasına iki ay kala ölmüş ve Stu'yu kardeşi Bryce'la baş başa bırakmıştı. Stu bursu reddetmiş ve hesap makinesi fabrikasında çalışmaya başlamıştı. Kendini kurtarmayı nihayet başarabilen, Stu'nun üç yaş küçük kardeşi Bryce olmuştu. Şimdi Minnesota'da yaşıyor, IBM'de sistem analizi uzmanı olarak çalışıyordu. Pek sık yazmazdı. Stu, kardeşini en son, karısının cenaze töreninde görmüştü. Stu'nun karısı, annesiyle aynı tür kanserden ölmüştü. Stu, Bryce'ın içten içe suçluluk duyuyor olabileceğini düşünüyordu. Belki de ağabeyinin ölmekte olan bir Teksas kasabasında her gün aynı şeyleri yaptığı bir işinin olması, her akşamını Hap'in Yeri'nde veya Indian Head'de Lone Star birası içerek geçirmesi onu biraz utandırıyordu.

Evliliği, hayatının en güzel dönemiydi; ne var ki sadece on sekiz ay sürmüştü. Genç karısının rahmi, tek bir kara, habis çocuğa yuva olmuştu. Bu, dört sene önceydi. Stu o günden beri Arnette'ten ayrılmayı, daha iyi bir yaşam kurmayı düşünüyor, ama küçük kasabanın ataletsizliği onu tutuyordu... aşina mekânların ve tanıdık yüzlerin o büyüleyici şarkısına karşı koyamıyordu. Arnette'te herkes onu severdi ve Vic Palfrey bir keresinde ona "Çetin Ceviz" diyerek büyük iltifatta bulunmuştu.

Hap ve Vic tartışmaya devam ediyordu. Gökyüzü hâlâ tam kararmamış, ama gölgeler her yeri sarmıştı. Artık 93 üzerinden pek araç geçmiyordu, Hap'in ödenmemiş birçok faturasının bulunmasının en büyük sebebi de buydu. Ama Stu şimdi bir arabanın yaklaşmakta olduğunu görebiliyordu.

Hâlâ dört yüz metre kadar uzaktaydı. Ölmekte olan günün son ışıkları, arabanın üzerinde kalmış olan krom aksam üzerinden yansıyordu. Stu'nun gözleri keskindi, yaklaşanın çok eski bir Chevrolet olduğunu anladı. Belki 75 model. Farları sönüktü, saatte en fazla yirmi kilometre hızla ilerliyor gibiydi ve yolda sağa sola yalpalıyordu. Arabayı henüz ondan başka kimse fark etmemişti.

"Diyelim ki istasyonu ipotek ettirdin ve taksitlerini ödüyorsun," dedi Vic. "Ve diyelim ki aylık ödemen gereken miktar elli dolar."

"Ondan kat kat fazla."

"Varsayalım ki elli dolar. Ve diyelim ki hükümet senin istediğin gibi bir kamyon dolusu para bastı. Bankadakiler o zaman borcunu yüz elli dolara çıkarır. Yine aynı derecede yoksul olursun."

"Doğru," diye ekledi Henry Carmichael. Hap rahatsız olmuş bir şekilde ona baktı. Hank'in meşrubat makinesinden para atmadan kola aldığını biliyor, dahası Hank'in de bunu *bildiğini* biliyordu, yani Hank, birinin tarafını tutacaksa onunkini tutsa iyi olurdu.

"Öyle olması şart değil," dedi dokuzuncu sınıfa kadar okumuş olan Hap bilgiç bir ifadeyle. Nedenini kendince açıklamaya devam etti.

Stu'nun tek bildiği, durumun hiçbiri için pek iç açıcı olmadığıydı. Hap'in sesini anlamsız bir mırıltı haline gelene dek kıstı ve dikkatini yolda yalpalayarak ilerlemekte olan Chevy'ye yöneltti. Görünüşe bakılırsa fazla uzağa gidemeyecek gibiydi. Yolun kenarındaki beyaz çizginin ötesine geçti ve sol taraftaki lastikleri toprak kısımdan toz kaldırdı. Araba kısa bir süre için tekrar şeridine döndü, ardından tekrar kenara yöneldi. Az kalsın hendeğe yuvarlanacaktı. Şoförü istasyonun ışıklarını fark etmiş olacaktı ki aniden yön değiştirdi ve hızını kaybetmek üzere olan bir mermi gibi o tarafa doğru ilerledi. Stu motorunun yorgun homurtusunu, ölmekte olan karbüratörden ve gevşemiş supaplardan çıkan hırıltıyı duyabiliyordu. Araba, girişi kaçırdı ve kaldırıma çarptı. Benzin pompalarının üzerindeki floresan lambaların ışığı kirli ön camdan yansıdığı için içeriyi görmek oldukça güç-

tü, ama Stu, şoförün bedeninin çarpmanın etkisiyle olduğu yerde gevşekçe sarsıldığını görebilmişti. Araba hız kesmiş gibi görünmüyordu.

"Yani piyasada daha fazla para olunca..."

"Pompaları kapasan iyi olur Hap," dedi Stu sakince.

"Pompaları mı? Ne diyorsun?"

Norm Bruett camdan dışarı baktı. "Midilli üzerindeki İsa."

Stu sandalyeden kalktı, Tom my Wannamaker ve Hank Carmichael'ın üzerinden uzanarak sekiz pompanın anahtarını birden kapadı. Her iki elini kullanarak dördünü kapatmıştı. Bu yüzden arabanın üst kısımdaki pompalara çarparak yerlerinden söktüğünü sadece o göremedi.

Araba, pompalara amansız ve yıkıcı bir yavaşlıkla bindirdi. Tommy Wannamaker ertesi gün Indian Head'de olayı anlatırken arabanın stop lambalarının bir an bile yanmadığına yemin edecekti. Chevy, Gül Turnuvası'nın geçit törenindeymiş gibi saatte yirmi kilometrelik bir hızla yaklaşmıştı. Şasinin altı betona sürterek çığlıklar atmış ve çarpışma gerçekleştiğinde şoförün darbenin etkisiyle başını çarparak ön camı çatlatışını Stu hariç herkes görmüştü.

Hurda Chevy, tekmelenmiş yaşlı bir köpek gibi yerinde zıplamış ve benzin pompasını yerinden sökmüştü. Pompa kopup etrafa birkaç damla benzin saçarak yerde yuvarlanmıştı. Hortum başı yerinden çıkmış, floresan lambaların aydınlığında parlıyordu.

Chevy'nin egzoz borusunun beton zemine sürterek çıkardığı kıvılcımları hepsi görmüştü. Meksika'da bir benzin istasyonunun infilak ettiğini gören Hap, ellerini içgüdüsel olarak yüzüne kapamıştı. Ama beklediği patlama gerçekleşmedi, Chevy'nin arkası dönüktü ve istasyon tarafındaki pompayı devirdi. Arabanın önü, kurşunsuz benzin pompasına tok bir gürültüyle çarptı.

Chevy, özellikle yapılıyormuşçasına 360 derecelik dönüşünü tamamladı ve bu kez pompalara yan tarafıyla çarptı. Arkası platform üzerine çıktı ve normal benzin pompasını da devirdi. Paslı egzoz borusunu arkasında sürükleyen Chevy, nihayet orada hareketsiz kaldı. Otoyola en yakın konumdaki üç benzin pompasını da mahvetmişti. Motor titrekçe birkaç saniye daha çalıştıktan sonra sustu. Sessizlik, tedirgin edici bir yoğunluktaydı.

"Vay be," dedi Tommy Wannamaker nefesi kesilmişçesine. "Patlayacak mı?"

"Patlayacak olsaydı şimdiye kadar patlardı," dedi Hap yerinden kalkarak. Omzuyla harita dolabına çarparak Teksas, New Mexico ve Arizona'yı dağıttı. İçinde temkinli bir neşe vardı. Pompalar sigortalıydı ve sigorta primlerini ödemişti. Mary her şeyden önce sigortayı halletmişti.

"Herif epey içmiş olmalı," dedi Norm.

"Stop lambalarını gördüm," dedi Tommy heyecanla tizleşmiş bir sesle. "Bir kere bile yanmadılar. Canına yandığım! Seksenle gidiyor olsaydı şimdi hepimiz ölmüş olacaktık."

Ofis bölümünden hızla çıktılar. Hap en önde, Stu en arkadaydı. Hap, Tommy ve Norm arabanın yanına en önce vardı. Benzin kokusu genizlerine doldu. Chevy'nin soğuyan motorunun yavaş, saate benzer tıkırtılarını duyabiliyorlardı. Hap şoför tarafındaki kapıyı açtı ve direksiyonun gerisindeki adam boş çuval gibi dışarı devrildi.

"Aman *Tanrım*," diye bağırdı Norm Bruett. Sesi neredeyse bir çığlığa dönüşecekti. Arkasına döndü, karnını tuttu ve kusmaya başladı. Onu hasta eden arabadan düşen adam değil –Hap, onu yere çarpmadan önce yakalamayı başarmıştı– arabadan yayılan kan, dışkı, kusmuk ve çürüyen etin iç içe geçmiş berbat kokusuydu. Hastalık ve ölümün korkunç kokusuydu.

Hap bir süre sonra şoförü koltuk altlarından tutarak döndü ve sürüklemeye başladı. Tommy de ayaklarını tuttu ve Hap'le birlikte adamı ofise taşıdılar. Hatları tiksintiyle çarpılmış yüzleri, tepedeki floresanların aydınlığında peynire benziyordu. Sigorta parası Hap'in aklından uçup gitmişti.

Diğerleri arabanın içine baktı. Hank bakar bakmaz eliyle ağzını kapayarak döndü. Serçeparmağı, şarap kadehini kaldıran bir adamınki gibi ayrı duruyordu. İstasyonun kuzey ucuna doğru sendeleyerek yürüdü ve akşam bütün yediklerini çıkardı.

Vic ve Stu arabanın içine bir süre baktıktan sonra göz göze geldi, sonra bakışları yine arabaya döndü. Yolcu koltuğunda, bol gelen elbisesinin etekleri dizlerinin üzerine kadar sıyrılmış olan genç bir kadın oturuyordu. Üç yaşlarında, kız mı erkek mi olduğu belli olmayan bir bebek, ona yaslanmıştı. İkisi de ölmüştü. Boğazları şişmişti ve o bölgede tenlerinin rengi darbe almış da çürümüş gibi siyahımsı mordu. Gözlerinin altı da şişmişti. Vic

daha sonra güneşin parlaklığını engellemek için gözlerinin altına lamba isi sürmüş beyzbol oyuncularına benzediklerini söyleyecekti. Cansız gözleri yuvalarından fırlamıştı. Kadın, çocuğun elini tutuyordu. Burunlarından akan yoğun sümük, dudaklarının üstünde kuruyup katılaşmıştı. Sinekler etraflarında uçuşuyor, sümük topaklarına konuyor, açık ağızlarına girip çıkıyordu. Stu savaşta bulunmuş, ama böylesine içler acısı bir sahneye tanık olmamıştı. Bakışları durmadan birbirine kenetlenmiş ellere kayıyordu.

Vic ile aynı anda gerileyip birbirlerine boş gözlerle baktılar. Daha sonra istasyona döndüler. Hap'in ahizeyi kulağına yapıştırmış halde telaşla konuştuğunu görebiliyorlardı. Norm omzu üzerinden arabaya kaçamak bakışlar fırlatarak onların ardından ofise doğru yürüyordu. Chevy'nin şoför tarafındaki kapı mahzunca açık duruyordu. Dikiz aynasından bir çift bebek patiği sarkıyordu.

Hank kapıda durmuş, kirli bir mendille ağzını siliyordu. "Tanrım, Stu," dedi mutsuzca ve Stu başını salladı.

Hap telefonu kapadı. Chevy'nin şoförü yerde yatıyordu. "Ambulans on dakika içinde burada olacak. Acaba onlar..." Başparmağıyla Chevy'yi işaret etti.

"Ölmüşler." Vic başını salladı. Çizgilerle kaplı suratı sapsarı olmuştu ve leş kokulu sigaralarından birini sarmaya çalışırken yerlere tütün saçılmıştı. "Gördüğüm en ölü insanlar." Stu'ya bakınca Stu ellerini ceplerine sokarak başını salladı. Midesinde kelebekler uçuşuyordu.

Yerdeki adam boğuk bir sesle inleyince hepsi ona baktı. Bir süre sonra adamın konuştuğunu, daha doğrusu konuşmaya çalıştığını anladılar ve Hap hemen yanında diz çöktü. Ne de olsa burası onun işyeriydi.

Arabadaki kadınla çocuğun nesi varsa bu adamda da aynı sorun vardı. Burnu mütemadiyen akıyordu ve nefesi hırıltılıydı. Gözlerinin altı şişmişti, ama henüz kararmamış, biraz morarmıştı. Boynu öylesine şişmişti ki fazladan bir çift çenesi var gibi görünüyordu. Ateşi çok yüksekti, yanında durmak, içinde korlaşmış kömürlerin bulunduğu bir mangalın başında olmak gibiydi.

"Köpek," diye mırıldandı. "Dışarı çıkardınız mı?"

"Bayım," dedi Hap, onu nazikçe sarsarak. "Ambulans çağırdım. İyileşeceksiniz."

"Gösterge kırmızıya döndü," diye hırıldadı yerdeki adam ve hemen ardından öksürmeye başladı. Tükürük ve sümükler ağzından burnundan etrafa saçıldı. Hap yüzünü ümitsizce buruşturarak geri çekildi.

"Adamı çevirsek iyi olacak," dedi Vic. "Yoksa boğulacak."

Ama çevirmelerine fırsat kalmadan öksürükler kesildi ve adam yine hırıltıyla, düzensizce nefes almaya başladı. Gözlerini yavaşça kırptı ve etrafındaki adamlara baktı.

"Burası... neresi?"

"Arnette," dedi Hap. "Bill Hapscomb'un benzin istasyonu. Birkaç pompamı devirdiniz." Ardından telaşla ekledi. "Ama önemi yok. Sigortalıydılar."

Yerdeki adam doğrulmaya çalıştı, ama başaramadı. Elini Hap'in omzuna koymakla yetindi.

"Karım... küçük kızım..."

"İkisi de iyi," dedi Hap yüzünde şapşalca bir gülümsemeyle.

"Çok hastayım galiba," dedi adam. Hırıltılı bir şekilde soluyordu. "Onlar da hastaydı. İki gün önce evden ayrıldığımızdan beri. Salt Lake City'den..." Titreşen gözkapakları yavaşça kapandı. "Hastaydık... galiba yeterince hızlı davranamadık..."

Arnette Gönüllü Ambulansı'nın sireninin sesi uzaktan duyulmaya başlanmıştı ve giderek yaklaşıyordu.

"Tanrım," dedi Tommy Wannamaker. "Ah Tanrım."

Hasta adamın gözleri tekrar açıldı. Bu kez bakışlarında yoğun, keskin bir endişe vardı. Doğrulmak için tekrar çaba gösterdi. Yüzünden aşağı terler boşandı. Hap'in koluna yapıştı.

"Sally ve LaVon bebek iyi mi?" diye sordu. Tükürükleri dudaklarından ip gibi sarkıyordu. Bedeninin ısısı Hap'e kadar yayılıyordu. Adam hastaydı, yarı delirmiş haldeydi ve leş gibi kokuyordu. Hap'in aklına bir köpeğin uzun süre üzerinde yattığı battaniyeye sinen koku geldi.

"İkisi de iyi," diye tekrarladı hafif bir telaşla. "Siz sadece... uzanın ve iyileşmeye bakın, tamam mı?"

Adam tekrar yere yattı. Nefesindeki hırıltı artmıştı. Hap ve Hank yan dönmesine yardım edince solukları bir nebze rahatlamış göründü. "Dün geceye kadar kendimi oldukça iyi hissediyordum," dedi. "Öksürük vardı

ama iyiydim. Gece uyandığımda fenalaşmıştım. Yeterince çabuk kaçamadık. LaVon bebek iyi mi?"

Ardından söylediği cümleyi hiçbiri anlayamadı. Ambulansın sireni iyice yaklaşmıştı. Stu yaklaşan araca bakmak için cama yöneldi. Diğerleri, yerde yatan adamın etrafında bir halka oluşturmuştu.

"Nesi var Vic, biliyor musun?" diye sordu Hap.

Vic başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok."

"Belki yedikleri bir şeydendir," dedi Norm Bruett. "Arabada Kaliforniya plakası var. Muhtemelen yol kenarındaki lokantalardan birinde bir şeyler yemişlerdir. Belki hamburgerden zehirlendiler. Böyle şeyler her zaman olur."

Ambulans gelip Chevy'nin etrafından dolaştı ve ofisle aralarındaki boşlukta durdu. Tepesindeki kırmızı ışık çılgınca dans ediyordu. Hava tamamen kararmıştı.

"Bana elini ver de seni oradan dışarı çekeyim!" diye bağırdı yerdeki adam ve ardından sessizliğe büründü.

"Besin zehirlenmesi," dedi Vic. "Evet, olabilir. Umarım öyledir, çünkü..."

"Çünkü ne?" diye sordu Hank araya girerek.

"Çünkü başka bir şeyse bulaşıcı olabilir." Vic, onlara kaygı dolu bir ifadeyle baktı. "1958'de Nogales yakınlarındaydım, kolera olmuştum ve tıpkı buna benziyordu."

Üç adam, bir sedye taşıyarak içeri daldı. "Hap," dedi içlerinden biri. "O sıska kıçın havaya uçmadığı için şanslısın. Bu adam mı?"

Kenara çekilerek geçmeleri için yol açtılar... Billy Verecker, Monty Sullivan, Carlos Ortega, üçü de tanıdıkları adamlardı.

"Arabada iki kişi var," dedi Hap, Monty'yi bir kenara çekerek. "Bir kadın ve küçük bir kız. İkisi de ölmüş."

"Yapma be! Emin misin?"

"Evet. Adamın haberi yok. Onu Braintree'ye mi götüreceksiniz?"

"Galiba," dedi Monty şaşkınca bakarak. "Arabadaki ikisini ne yapacağım? Bu durumu nasıl halledeceğimi bilmiyorum Hap."

"Stu eyalet polisini arayabilir. Sizinle gelmemin sakıncası var mı?"

"Kesinlikle yok."

Adamı sedyeye yatırdılar. Sedye dışarı çıkarılırken Hap, Stu'nun yanına geldi. "Onlarla birlikte Braintree'ye gidiyorum. Eyalet polisini arar mısın?"

"Elbette."

"Mary'yi de arayıp olanları anlatırsan iyi olur."

"Tamam."

Hap dışarı çıkıp ambulansa bindi. Billy Verecker kapıları arkalarından kapatıp diğer ikisine seslendi. Yüzlerinde korkuyla karışık bir büyülenmişlikle Chevy'ye bakıyorlardı.

Ambulans birkaç dakika sonra sireninin yüksek sesi eşliğinde yola çıktı. Kırmızı yanardöner ışığı akaryakıt istasyonunun asfaltı üzerinde oynaşıyordu. Stu paralı telefona yürüyüp bir çeyreklik attı.

Chevy'deki adam hastaneye otuz kilometre kala öldü. Ciğerlerine son bir hırıltılı nefes çekti, bıraktı, daha kesik bir soluk aldı ve öylece can verdi.

Hap, adamın cebinden cüzdanını çıkarıp içine baktı. On yedi dolar nakit vardı. Kaliforniya'dan alınmış ehliyetinin üzerindeki isim, Charles D. Campion'du. Cüzdanda ayrıca bir askeri kimlik ve karısıyla kızının fotoğrafları vardı. Hap fotoğraflara bakmak istemedi.

Cüzdanı adamın cebine geri koyduktan sonra Carlos'a sireni kapamasını söyledi. Saat dokuzu on geçiyordu.

2. BÖLÜM

Ogunquit, Maine'deki kasaba plajında Atlantik Okyanusu'na doğru uzanan uzun, taştan bir iskele vardı. Burası bugün ona suçlayıcı, gri bir parmak gibi görünüyordu. Frannie Goldsmith arabasını ücretsiz otoparka bırakırken öğle sonrası güneşi altında sadece bir siluetten ibaret olan Jess'in iskelenin ucunda oturmakta olduğunu gördü. Martılar tepesinde çığlıklar atarak dönüyordu. New England tablolarına benzi-

yordu ve Frannie bir martının Jess Rider'ın tertemiz mavi pamuklu iş gömleğine pisleyerek bu tabloyu bozacağından şüpheliydi. Ne de olsa Jess bir şairdi.

Fran, onun Jess olduğunu biliyordu, çünkü motosikleti park görevlisinin kulübesinin arkasından geçen demire bağlıydı. Kelleşmeye yüz tutmuş, göbekli bir kasaba yerlisi olan Gus, onu karşılamak üzere dışarı çıkıyordu. Ziyaretçiler için ücret, araba başına bir dolardı, ama Gus, Frannie'nin kasabadan olduğunu biliyordu, bu yüzden Volvo'nun ön camının köşesine yapıştırılmış KASABA SAKİNİ çıkartmasına bakmaya bile gerek görmemişti. Fran oraya çok sık gelirdi.

Çok geldiğim kesin, diye düşündü Fran. Hatta tam şurada, plajdaki gelgit hattının üç metre gerisinde hamile kaldım. Sevgili Parçacık, Maine'in manzaralı sahil boyunda, gelgit hattının üç metre gerisinde, setin yirmi metre doğusunda rahme düştün. Tam yeri X ile işaretli.

Gus elini ona doğru kaldırarak barış işareti yaptı.

"Arkadaşınız iskelenin ucunda, Bayan Goldsmith."

"Sağ ol Gus. İşler nasıl?"

Gus gülümseyerek otoparka doğru baktı. En fazla iki düzine araba vardı ve çoğunun ön camına KASABA SAKİNİ çıkartması yapıştırılmıştı.

"Günün bu erken vakitlerinde işler genelde kesat olur," dedi Gus. Tarih 17 Haziran'dı. "İki hafta sonra kasaba biraz para kazanmaya başlar."

"Eminim. Tabii hepsini zimmetine geçirmezsen."

Gus bir kahkaha atarak içeri döndü.

Frannie bir elini arabanın ılık kaportasına dayayarak spor ayakkabılarını çıkardı ve bir çift lastik terlik giydi. Uzun boylu bir kızdı, kestane rengi saçları, devetüyü rengi elbisesinin sırtına kadar uzanıyordu. Düzgün bir vücudu vardı. Uzun bacakları beğeni dolu bakışları daima üzerine çekerdi. "Birinci sınıf malzeme" deyimi yanlış olmazdı. Bakın-bakın-bakın-şu-fıstığa-bakın. 1990 Üniversite Güzeli.

Kendi kendine güldü. Acı bir gülüştü. Bu dünyanın en önemli haberiymiş gibi devam ediyorsun, diye düşündü. Altıncı Bölüm: Hester Prynne, Pearl'ün Beklenen Geliş Haberini Rahip Dimmesdale'e Getiriyor. Ama o Dimmesdale değildi. O Jess Rider'dı, kahramanımız Küçük Fran'den bir yaş büyük olan Jess Rider'dı. Aynı zamanda şair olan bir üniversite öğrencisiydi. Bu; tertemiz, pamuklu mavi gömleğinden de anlaşılıyordu.

Fran kumların sıcaklığını terliklerine rağmen tabanlarında hissederek kumsalın kıyısında duraksadı. İskelenin ucundaki siluet hâlâ oradaydı ve denize küçük taşlar fırlatıyordu. Fran'in aklından geçen düşünce hoş, ama daha ziyade ürkütücüydü. Nasıl göründüğünün farkında, diye düşündü. Lord Byron gibi, yalnız ama cesur. Tek başına oturmuş, ta İngiltere'ye kadar uzanan okyanusa bakıyor. Ama ben, bir sürgün olarak asla...

Of, kahretsin!

Onu rahatsız eden bu düşünceden ziyade, kendisini böyle düşünmeye iten ruhsal durumuydu. Sevdiğini düşündüğü adam orada oturuyor, kendisi ise burada durmuş onu karikatürize ediyordu.

Kayalar ve yarıklar arasında dikkatli adımlarla ilerleyerek iskele üzerinde zarifçe yürümeye başladı. Bir zamanlar dalgakıranın bir parçası olan eski bir iskeleydi. Artık teknelerin çoğu, üç marinanın ve yedi otelin yaz boyunca hizmet verdiği kasabanın güney ucunda demirliydi.

Amy Lauder'ın deyişiyle "mercimeği fırına verdiklerini" öğrenmesinden beri geçen on bir günde ona olan aşkının bitmiş olabileceği fikriyle başa çıkmak için elinden geleni yaparak yavaşça yürüdü. Eh, ne de olsa onu bu duruma sokan oydu, değil mi?

Ama tek başına değil elbette. Halbuki Fran doğum kontrol hapı kullanıyordu. Dünyanın en basit işiydi. Kampus revirine gitmiş, âdet dönemlerinin çok sancılı geçtiğini, cildinde utanç verici sivilcelerin olduğunu söylemiş, doktor da ona bir reçete yazmıştı. Daha doğrusu, bir aylık bedava hap vermişti.

Tekrar duraksadı, bu kez suyun başlangıç hizasındaydı. Dalgalar, sağında ve solunda kıyıya vuruyordu. Galiba bugünlerde revirdeki doktorlara sancılı âdet dönemleri ve sivilce şikâyetiyle gelen genç kadınların sayısı en az eczanelere ağabeyleri için prezervatif almaya geldiğini söyleyen erkekler kadar çoktu. Aslında doktora gidip doğrudan, "Bana hap verin, düzüşeceğim," diyebilirdi. Yaşı tutuyordu. Neden çekinmişti? Jesse'nin sırtına baktı ve iç çekti. Çünkü çekingenlik bir yaşam tarzı olabiliyordu. Tekrar yürümeye başladı.

Her neyse, hap işe yaramamıştı. Eski Ovril fabrikasının kalite kontrol bölümünde biri görev başında uyuyakalmıştı. Ya öyleydi ya da Fran haplardan birini içmeyi unutmuş, sonra da unuttuğunu unutmuştu.

Sessiz adımlarla ona yaklaştı ve ellerini omuzlarına koydu.

Taşları sol elinde toplamış, sağ eliyle Atlantik'e fırlatmakta olan Jess bir çığlık atarak ayağa fırladı. Taşlar dört bir yana saçıldı, neredeyse Frannie'yi de kendini de suya düşürüyordu.

Fran kendini tutamayarak ellerini ağzına götürdü ve kıkırdamaya başladı. İri yapılı, siyah saçlı, altın çerçeveli gözlükleri ve ebedi rahatsızlığına rağmen asla içindeki hassasiyeti yansıtmayacak muntazam yüz hatları olan Jess öfkeyle arkasına döndü.

"Ödümü patlattın!" diye kükredi.

"Ah, Jess," diye güldü Fran. "Kusura bakma, ama çok komikti, gerçekten komikti."

"Neredeyse suya düşecektik," dedi Jess gücenmiş bir tavırla ona doğru bir adım atarak.

Fran de bir adım geriledi. Gülüşünün bedelini ödercesine bir kayaya takıldı ve kıç üstü sertçe düştü. Çenesi aniden kapanırken dili dişlerinin arasında kaldı –ama ne acı!– ve kıkırdayışı bıçak gibi kesildi. Bu durum –bir radyoymuşçasına kapatılıvermesi– ona daha da komik geldi ve dilinin kanamasına, acıyla gözyaşı dökmesine rağmen tekrar gülmeye başladı.

"İyi misin Frannie?" diye sordu endişelenen Jess yanına diz çökerek.

Onu *gerçekten* seviyorum, diye düşündü Fran rahatlayarak. Bu iyi bir şey.

"Bir yerin incindi mi?"

"Sadece gururum," dedi Fran, onun yardımıyla yerden kalkarak. "Bir de dilimi ısırdım. Gördün mü?" Ondan bir gülümseme bekleyerek dilini uzattı, ama Jess kaşlarını çattı.

"Tanrım, Fran, dilin kanıyor." Arka cebinden bir mendil çıkararak şüpheyle baktı. Sonra tekrar cebine koydu.

Fran'in zihninde ikisinin el ele otoparka yürüyüşü canlandı: Yaz güneşi altında iki sevgili, kızın ağzına oğlanın mendili tıkılmış. Kız elini güler yüzlü, hoşgörülü görevliye doğru kaldırıyor ve, "Hoğğaka, Gağ," diyor.

Dili acımasına ve ağzında mide bulandırıcı bir kan tadı olmasına rağmen tekrar kıkırdamaya başladı.

"Başını çevir," dedi resmi bir tavırla. "Hanımefendilere pek de yakışmayacak bir şey yapacağım."

Jess hafifçe gülümseyerek abartılı hareketlerle gözlerini kapadı. Fran ağırlığını tek koluna vererek iskelenin kenarından denize kıpkırmızı tükürdü. Iyy. Tekrar. Ve tekrar. Nihayet ağzının içinin biraz da olsa temizlendiğini hissetti ve arkasına dönünce Jess'in parmaklarının arasından gizlice bakmakta olduğunu gördü.

"Üzgünüm," dedi Fran. "Pisliğin tekiyim."

"Hayır," dedi aslında evet dediği açıkça anlaşılan Jess.

"Dondurma yemeye gidebilir miyiz?" diye sordu Fran. "Sen arabayı kullan, ben ısmarlayayım."

"Anlaştık," dedi Jess. Fran iskelenin yanından son bir kez denize tükürdü. Parlak kırmızıydı.

"Isırınca bir parçasını koparmamışımdır, değil mi?" diye sordu ona.

"Bilmiyorum," dedi Jess nazikçe. "Bir şey yuttun mu?"

Fran elini tiksintiyle ağzına götürdü. "Hiç komik değil."

"Haklısın. Özür dilerim. Sadece ısırdın Frannie."

"İnsanın dilinde ana damar yoktur, değil mi?"

El ele iskelede kıyıya doğru yürüyorlardı. Fran ara sıra tükürmek için duraksıyordu. Kıpkırmızı. Kesinlikle yutmayacaktı, ı-ıhh, mümkün değildi.

"Yoktur."

"Güzel." Elini sıkarak ona gülümsedi. "Hamileyim."

"Sahi mi? Ne güzel. Geçen gün kimi gördüğümü..."

Durdu ve ona baktı. Yüzünde aniden çok dikkatli bir ifade belirmişti. Bakışlarındaki ihtiyatı görmek, Fran'i biraz üzdü.

"Ne dedin sen?"

"Hamileyim." Parlak bir gülümsemeyle ona baktı ve iskeleden aşağı tükürdü. Kıpkırmızı.

"Böyle şaka olmaz Frannie," dedi Jess tereddütle.

"Ciddiyim."

Jess, ona bakmaya devam ediyordu. Bir süre sonra tekrar yürümeye başladılar. Otoparktan çıkarlarken Gus yaklaşıp el salladı. Frannie de ona el salladı. Jess de.

Queen Mandırası'nda durdular. Jess bir kola aldı ve Volvo'nun direksiyonu başında düşünceli bir tavırla yudumlamaya başladı. Fran, ona bir

Süper Muz Kayığı aldırdı, sırtını kapının içine dayadı, ayaklarını aralarındaki koltuğa koydu ve fıstıkları, ananas sosunu ve Queen Mandırası dondurmasını kaşıklamaya koyuldu.

"Bir şey söyleyeyim," dedi Fran. "Queen Mandırası dondurması çoğunlukla köpükten ibaret. Bunu biliyor muydun? Çoğu kişi bilmez."

Jess, ona baktı ama bir şey söylemedi.

"Doğru," dedi Fran. "Bu dondurma makineleri aslında dev köpük makineleri. Queen Mandırası dondurmayı bu sayede o kadar ucuza satabiliyor. İşletme teorisi dersinde işlemiştik. Bir kedinin tüylerini yolmanın pek çok yöntemi var."

Jess, ona baktı ve bir şey söylemedi.

"Gerçek dondurma istiyorsan Deering Dondurmacısı gibi yerlere gitmek zorundasın ve bu da..."

Fran gözyaşlarına boğuldu.

Jess, ona doğru uzanıp kolunu omzuna doladı. "Yapma Frannie. Lütfen."

"Muz Kayığı'nından üstüme dondurma damlıyor," dedi Fran ağlamaya devam ederek.

Jess mendilini tekrar çıkardı ve dondurmayı sildi. Fran'in gözyaşları yerini burun çekişlere bırakmıştı.

"Kan Soslu Süper Muz Kayığı," dedi Fran, ona kızarmış gözlerle bakarak. "Galiba daha fazla yiyemeyeceğim. Üzgünüm Jess. Atar mısın?"

"Elbette," dedi Jess.

Dondurmayı ondan alıp arabadan indi ve çöpe attı. Yürüyüşü Fran'e tuhaf görünmüştü. Sanki hassas yerlerine bir tekme yemiş gibi. Ama bir başka açıdan bakılacak olursa, Fran de kumsalda bekâretini kaybettikten sonra aynı şekilde yürümüştü. Sanki pişik olmuş gibiydi. Ama pişik, mercimeği fırına koymazdı elbette.

Jess geri gelip arabaya bindi.

"Gerçekten hamile misin Fran?" diye sordu aniden.

"Gerçekten."

"Nasıl oldu bu? Doğum kontrol hapı kullandığını sanıyordum."

"Eh, anladığım kadarıyla şu ihtimaller söz konusu olabilir. Bir; ilaç fabrikasının kalite kontrol bölümünde biri benim doğum kontrol haplarım

önündeki banttan geçerken uyuyakalmış. İki; yemekhanede size sperm üretimini artıran bir şey yediriyorlar. Üç; haplardan birini içmeyi unuttum ve ardından unuttuğumu da unuttum."

Ona sertçe, parlak bir gülümsemeyle bakınca Jess olduğu yerde büzülür gibi oldu.

"Neden kızıyorsun Fran? Sordum sadece."

"Peki, soruna başka türlü bir cevap vereyim o halde. Nisan ayının ılık bir gecesinde, ayın ya on ikisi ya on üçü ya da on dördüydü, penisini vajinama soktun ve boşaldın. Bunun üzerine milyonlarca sperm..."

"Kes şunu," dedi Jess hışımla. "Buna gerek..."

"Neye gerek yok?" Dışarıdan taş gibi soğuk görünüyor, içerideyse ölesiye korkuyordu. Bu sahneyi daha önce defalarca hayal etmiş, ama böyle olacağını hiç düşünmemişti.

"Bu kadar öfkelenmeye," dedi Jess sersemce. "Seni yüzüstü bırakıp kaçacak değilim."

"Doğru," dedi Fran biraz yumuşamış bir sesle. Bu noktada direksiyonu tutan ellerinden birini tutabilir, kendine doğru çekebilir ve aralarını tamamen düzeltebilirdi. Ama yapamadı. İsteği her ne kadar dile getirilmemiş ve bilinçsizce de olsa o an teselli edilmeyi hak etmiyordu. Fran aniden geçirilen iyi vakitlerin ve kahkahaların bir süreliğine öyle veya böyle sona ermiş olduğunu anladı. Bunun üzerine içinde yine ağlama isteği belirdi, ama gözyaşlarını kararlı bir şekilde bastırdı. O, Peter Goldsmith'in kızı Frannie Goldsmith'ti ve Ogunquit Queen Mandırası'nın otoparkında kahrolası gözleri şişene kadar aptalca ağlamayacaktı.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Jess sigaralarını çıkararak.

"*Sen* ne yapmak istiyorsun?"

Jess sigarasını yaktı ve Fran yükselen duman arasında bir an için bir erkekle bir çocuğun aynı yüzün kontrolünü ele geçirmeye çalışmasına tanık oldu.

"Lanet olsun," dedi Jess.

"Seçeneklerimiz şöyle," dedi Fran. "Evleniriz ve bebeği doğurabilirim. Evlenip bebeği başkalarına verebiliriz. Evlenmeyip bebeğe sahip olabiliriz. Ya da..."

"Frannie..."

"Ya da evlenmeyiz ve bebeği başkalarına veririz. Ya da kürtaj olurum. Bütün seçenekleri söyledim mi? Unuttuğum bir şey yok, değil mi?"

"Frannie konuşamaz mıyız..."

"*Konuşuyoruz* zaten!" diye tersledi onu Fran. "Konuşma sıran geldiğinde 'lanet olsun' dedin. Tam sözlerin bunlardı. Ben sadece seçenekleri belirttim. Elbette konu üzerinde düşünmek için senden daha çok vaktim oldu."

"Sigara ister misin?"

"Hayır. Bebek için zararlı."

"Kahretsin Frannie!"

"Neden bağırıyorsun?" diye sordu Fran yumuşak sesle.

"Çünkü beni çileden çıkarmaya kararlı görünüyorsun," dedi Jess hararetle. Kendini kontrol etti. "Kusura bakma. Sadece bunu kendi hatammış gibi göremiyorum."

"Öyle mi?" diye sordu Fran tek kaşını kaldırarak. "Bakireler ne zamandan beri hamile kalmaya başladı?"

"Bu kadar iğneleyici olmak zorunda mısın? Hap alıyordun, kendin söyledin. Sözüne güvendim. Hata mı ettim?"

"Hayır, hata etmedin. Ama bu, gerçeği değiştirmiyor."

"Sanırım öyle," dedi Jess hüzünlü bir ifadeyle ve yarısı içilmiş sigarasını camdan dışarı fırlattı. "Peki ne yapacağız?"

"Bana bunu sorup duruyorsun Jess. Sana aklıma gelen tüm seçenekleri saydım. Bir fikrin olabileceğini düşündüm. Bir de intihar var, ama şu noktada onu düşünmüyorum. Bu yüzden aklına yatan bir seçenek varsa söyle de üzerinde konuşalım."

"Hadi evlenelim," dedi Jess aniden güçlü bir ses tonuyla. Gordion düğümü sorununu tam ortasından kesmenin en iyi çözüm olduğuna karar vermiş bir adamın havasına sahipti. Tam yol ileri, mızıkçılar alt güverteye.

"Hayır," dedi Fran. "Seninle evlenmek istemiyorum."

Sanki Jess'in yüzünü tutan görünmez vidalar vardı ve hepsi aniden bir buçuk tur çevrilerek gevşetilmişti. Her şey bir anda sarktı. O kadar acımasızca komik bir sahneydi ki tekrar kıkırdamamak için Fran'in yaralı dilini sertçe damağına bastırması gerekti. Jess'e gülmek istemiyordu.

"Neden olmasın?" diye sordu Jess. "Fran..."

"Sebeplerimi düşünmek zorundayım. Beni, neden istemediğime dair bir tartışmanın içine çekmene izin vermeyeceğim, çünkü şu an bilmiyorum."

"Beni sevmiyorsun," dedi Jess somurtarak.

"Çoğu hallerde aşk ve evlilik karşılıklı olarak diğerini dışlar durumdadır, başka bir şık seç."

Jess uzun bir süre sessiz kaldı. Paketten yeni bir sigara çıkarıp, elinde evirip çevirmeye başladı, ama yakmadı. Sonunda, "Başka bir şık seçemem, çünkü bu konuyu tartışmak istemiyorsun Frannie," dedi. "Beni daha kötü bir konuma itmeye çalışıyorsun."

Bu, Fran'in biraz içine dokundu. Başını salladı. "Belki de haklısın. Son birkaç haftadır kendime de aynısını yapıyorum. Şimdi de sen, Jess. Sonuna kadar Joe College'sın. Bir soyguncu yolda seni soymaya kalksa, oracıkta bir seminer vermek istersin."

"Ah, Tanrı aşkına."

"Başka bir şık seç."

"Hayır. Sen bütün sebeplerini belirlemişsin. Belki ben de bir süre düşünsem iyi olacak."

"Tamam. Bizi otoparka geri götürür müsün? Seni bıraktıktan sonra halledilecek birkaç işim var."

Jess, ona şaşkınca baktı. "Frannie, Portland'dan buraya motosikletimle geldim. Kasaba dışında bir motelde kalıyorum. Hafta sonunu birlikte geçiririz sanıyordum."

"Otel odanda. Olmaz Jess. Şartlar değişti. Motosikletine bin, Portland'a geri dön ve konuyu enine boyuna düşündükten sonra beni ara. Acele etme."

"Üste çıkmaya çalışma Fran."

"Asıl sen, benim üstüme çıktın," dedi Fran aniden parlayan bir öfkeyle. Ve Jess'in tokadı yanağında patladı.

Jess, ona şaşkınca bakıyordu.

"Özür dilerim Fran."

"Özrün kabul edildi," dedi Fran donuk bir ifadeyle. "Sür hadi."

Halk plajının otoparkına varana dek konuşmadılar. Fran ellerini kucağında kavuşturmuş halde oturuyor, dalgakıranın hemen batısına dizilmiş evler arasından görünen okyanusa bakıyordu. Harabeye benziyorlar,

diye düşündü Fran. Yazın resmen başlamasına sadece bir hafta kalmış olmasına rağmen panjurları hâlâ sıkı sıkıya örtülü olan bu evler kimlere aitti? MIT'ten(*) profesörler. Boston'dan doktorlar. New York'tan avukatlar. Servetleri yedi sekiz haneli rakamları bulanlar için bu evlere ödenen para hiçbir şeydi. Ama evlerin sahipleri buraya taşındığı takdirde Shore Yolu'ndaki en düşük gelir, otopark görevlisi Gus'a ait olacaktı. Çocukların on vitesli bisikletleri olacaktı. Yüzlerinde sıkılgan ifadeler olacak, aileleriyle ıstakoz sipariş edecekleri restoranlara veya Ogunquit Tiyatrosu'na gideceklerdi. Anacaddede aylakça dolaşacaklar, yazın yumuşak alacakaranlığında keyif süreceklerdi. Art arda dizilmiş evlerin arasından görünen kobalt mavisi, harika denize bakmaya devam ediyordu. Görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarının farkındaydı. Ağlayan küçük bulut.

Otoparka vardıklarında Gus, onlara el salladı. Karşılık verdiler.

"Sana vurduğum için özür dilerim Frannie," dedi Jess usulca. "Böyle bir şeyin olmasını hiç istemezdim."

"Biliyorum. Portland'a geri dönüyor musun?"

"Bu gece burada kalır, sabah seni ararım. Ama karar senin Fran. Kürtajın en doğru seçenek olduğuna karar verirsen parayı kazır bulurum."

"Kelime oyunu mu yapıyorsun?"

"Aklımdan geçmemişti." Uzanıp onu çekingence öptü. "Seni seviyorum Fran."

Sevdiğine inanmıyorum, diye düşündü Frannie. Nedense birden hiç inanmamaya başladım... Yine de zarifçe kabul edeceğim. Bu kadarını yapabilirim.

"Pekâlâ," dedi usulca.

"Lighthouse Motel'deyim. İstersen ara."

"Tamam." Aniden kendini çok yorgun hissederek direksiyonun başına geçti. Dilini ısırdığı yer çok acıyordu.

Jess motosikletinin bağlı olduğu yere doğru yürüdü. "Umarım ararsın Fran."

Fran'in yüzünde yapmacık bir gülümseme belirdi. "Bakarız. Hoşça kal Jess."

(*) Massachusetts Institute of Technology

Volvo'yu vitese taktı, geri döndü ve Shore Yolu'na çıktı. Jess'in okyanusun önünde, motosikletinin yanında durmakta olduğunu görebiliyordu ve o gün ikinci kez onu tam olarak nasıl bir resim çizdiğini bilmekle suçladı içinden. Bu kez sinirlenmek yerine hüzünlenmişti. Okyanusun ona bir daha bu olanlardan önceki gibi görünüp görünmeyeceğini merak ederek oradan uzaklaştı. Dili çok acıyordu. Camını iyice indirip tükürdü. Bu kez tükürüğü bembeyazdı. Sorun yok gibi görünüyordu. Okyanusun gözyaşları gibi tuzlu olan kokusunu alabiliyordu.

3. BÖLÜM

Norm Bruett sabah onu çeyrek geçe mutfaktaki radyodan yükselen folk müzik ezgileri ve yatak odasının penceresinin önünde kavga eden çocukların sesleriyle uyandı.

Üzerine bol gelen iç çamaşırlarıyla arka kapıya gitti ve bağırdı. "Kafamı ütüleyiniz, kesin sesinizi!"

Bir anlık sessizlik oldu. Luke ve Bobby kavga konusu olan paslı, hurda kamyonetin gerisinden ona baktı. Çocuklarını her gördüğünde hissettiği o iki zıt duygu Norm'un benliğini sardı. Doğu Arnette'teki zenci eniklerin giydiklerine benzer, Kurtuluş Ordusu'nun dağıttığı ikinci el kıyafetleri üzerlerinde görmek içini acıtıyor; aynı zamanda korkunç, yıkıcı bir öfkeye kapılıyor, yanlarına gidip ikisini de öldüresiye dövmek istiyordu.

"Tamam baba," dedi Luke usluca. Dokuz yaşındaydı.

"Tamam baba," diye tekrarladı Bobby. Sekizini doldurmak üzereydi.

Norm onlara bir süre dik dik baktıktan sonra kapıyı sertçe çarptı. Önceki gün giydiği kıyafetlerden oluşan yığına kararsızca bakarak bir süre durdu. Ortası çökük çift kişilik yatağın ayakucunda, bıraktığı gibi duruyorlardı.

Pasaklı karı, diye düşündü. Giysilerimi kaldırmamış bile.

"Lila!" diye haykırdı.

Cevap yoktu. Kapıyı yine yerinden sökercesine açıp Luke'a kadının nereye gittiğini sormayı düşündü. Yardım amaçlı toplanan eşyaların dağıtım günü bir hafta sonraydı. Braintree'deki iş ve işçi bulma kurumuna gittiyse bu kadın düşündüğünden de salak olmalıydı.

Çocuklara sormaya gerek görmedi. Kendini yorgun hissediyor ve başı ağrıdan çatlıyordu. Akşamdan kalma gibiydi ama önceki gece Hap'in Yeri'nde sadece üç bira içmişti. Ne kazaydı ama. Arabadaki ölü kadınla çocuk, hastaneye yetişemeden ölen Campion adındaki adam. Hap geri döndüğünde eyalet polisi, çekici ve Braintree'den gelen cenaze aracı gelip gitmişti. Vic Palfrey polislere hepsinin adına ifade vermişti. Aynı zamanda kasabanın doktoru olan cenaze görevlisi, kadınla çocuğun başına neyin gelmiş olabileceğine dair bir şeyler söylemeye pek yanaşmamıştı.

"Ama kolera değil. Ve böyle söylentiler yayarak insanları korkutayım demeyin. Bir otopsi yapılacak, sonuçlarını gazetede okursunuz."

Kendini beğenmiş bok herif, diye düşündü Norm, önceki gün çıkardığı kıyafetleri yavaşça giyerken. Başı mengenede sıkıştırılmış gibi ağrıyordu. Dışarıdaki veletler sessiz olsa iyi olacaktı, yoksa kollarını bacaklarını kıracaktı. Neden okul bütün sene devam etmiyordu sanki?

Gömleğinin dışında kalmış kısımlarını pantolonunun içine sokmayı düşündü, ama sonra başkanın o gün uğramayacağına karar vererek dışarıda bıraktı. Çoraplı ayaklarıyla mutfağa doğru yürüdü. Doğuya bakan pencereden giren parlak güneş ışınları gözlerini kısmasına sebep oldu.

Fırının üzerindeki çatlamış Philco radyodan bir şarkı yayılıyordu:

"Ama be-be-be-ğim bunu bir tek sen söyleyebilirsin,
Bebeğim erkeğini anlayabiliyor musun?
O dürüst bir adam,
Söyle bebeğim, erkeğini anlayabiliyor musun?"

Yerel radyo istasyonunda zenci köpeklerin şarkıları çalmaya başladığına göre durum iyice boka sarmıştı. Norm başı ikiye ayrılmadan radyoyu kapattı. Radyonun yanında bir not vardı. Kâğıdı alıp gözlerini kısarak okudu.

Sevgili Norm,

Sally Hodges bu sabah bir çocuk bakıcısına ihtiyacı olduğunu ve bir dolar ödeyeceğini söyledi. Öğle yemeği için evde olurum. İstersen sosis var. Seni seviyorum canım.

Lila

Norm notu kenara bıraktı ve bir süre ayakta durup düşünmeye çalıştı. Baş ağrısını göz ardı edip düşünmeye çalışmak oldukça zordu. Bebek bakıcılığı... bir dolar. Ralph Hodges'un karısı için.

Üç unsur yavaşça zihninde bir araya geldi. Lila uyduruk bir dolar kazanmak için Sally Hodges'un üç çocuğuna bakmaya gitmiş ve Luke'la Bobby'yi onun başına bırakmıştı. Tanrı biliyordu ya gerçekten zor zamanlardı. Evin erkeği, karısı dört litre benzin almaya bile yetmeyecek bir doları kazanmaya gitsin diye evde oturup çocuklarının sümüklü burnunu silmek zorunda kalıyordu. Gerçekten de boktan günlerdi.

Yoğun öfke benliğini sardı ve baş ağrısını daha da beter etti. Fazla mesai yapıp iyi para kazanırken aldığı Frigidaire buzdolabına doğru yavaşça yürüdü ve kapısını açtı. Lila'nın saklama kaplarına koyduğu artıklar dışında dolap boş sayılırdı. Bu plastik saklama kaplarından nefret ediyordu. Bayat fasulyeler, bayat mısır, bir parça acılı yemek... bir adamın yemek isteyeceği türden şeyler değildi. Dolapta üç saklama kabı ve üç bayat sosisten başka bir şey yoktu. Eğildi ve onlara bakarken beyni, aşina olduğu çaresizliğin yarattığı hiddetle zonklamaya başladı. Sosisler Afrika'da, Güney Amerika'da veya her ne cehennemse orada bulunan pigmelerin kesilmiş organları gibi görünüyordu. Canı zaten bir şeyler yemek istemiyordu. Kendisini hasta hissediyordu, işin aslı buydu.

Fırının başına gitti, hemen yanındaki duvara asılmış zımpara kâğıdına sürttüğü bir kibritle ocağı yaktı ve kahveyi koydu. Sonra oturup hiçbir şey yapmaksızın kaynamasını bekledi. Tam kaynamasına yakın, şiddetli bir hapşırık için cebinden mendilini aceleyle çıkarması gerekti. Galiba nezle oluyordu. Bir bu eksikti, değil mi? Önceki gece Campion denen adamın pompasından akan sümüğü düşünmek bir an için bile aklına gelmedi.

* * *

Zil çaldığında Hap garajda, Tony Leominster'ın Scout'una yeni bir egzoz borusu takmakla meşguldü. Vic Palfrey ise katlanabilir bir kamp sandalyesine oturmuş, bir Dr. Pepper içerek onu seyrediyordu.

Vic gözlerini kıstı. "Eyalet polisi," dedi. "Gelen kuzenin Joe Bob'a benziyor."

"Tamam."

Hap ellerini bir üstüpüye silerek, Scout'un altından çıktı. Ofisine doğru yürürken şiddetli bir şekilde hapşırdı. Yaz nezlelerinden nefret ederdi. En kötüleri onlardı.

Boyu neredeyse bir doksana varan Joe Bob Brentwood devriye arabasının arkasında ayakta durmuş, depoyu dolduruyordu. Gerisinde, Campion'un önceki gece devirdiği üç pompa, ölmüş askerler gibi yan yana dizilmişti.

"Selam Joe Bob!" dedi Hap dışarı çıkarken.

"Hap, seni şanslı pezevenk," dedi Joe Bob, pompayı otomatiğe alıp ona doğru bir adım attı. "Burası dün gece havaya uçabilirdi."

"Ucuz kurtulduk. Stu Redman, adamın geldiğini görüp pompaları kapattı. Ama çok fazla kıvılcım çıktı."

"Yine de fazlasıyla şanslısın. Dinle Hap, uğramamın tek sebebi benzin almak değildi."

"Nedir?"

Joe Bob'un bakışları, istasyonun kapısında dikilmekte olan Vic'e yöneldi. "Dün gece şu ihtiyar da burada mıydı?"

"Kim? Vic mi? Evet, hemen her gece gelir."

"Çenesini kapalı tutabilir mi?"

"Elbette. İyi biridir."

Otomatik dolum sona erdi. Hap yirmi sent değerinde bir miktar daha sığdırdı, ardından pompayı kapattı. Tekrar Joe Bob'un yanına gitti.

"Eee? Hikâye nedir anlat bakalım?"

"İçeri girelim. İhtiyar da duysa iyi olacak. Fırsatınız olursa dün gece burada olan diğer insanları da arayın."

Ofise girdiler.

"Günaydın memur bey," dedi Vic.

Joe Bob başını salladı.

"Kahve içer misin Joe Bob?" diye sordu Hap.

"Almayayım." Onlara ciddi bir ifadeyle baktı. "Amirlerimin burada olmamı hoş karşılayıp karşılamayacağından emin değilim aslında. Onaylayacaklarını sanmıyorum. Adamlar buraya geldiğinde size önceden haber verdiğimi söylemeyin, olur mu?"

"Hangi adamlar memur bey?" diye sordu Vic.

"Sağlık Bakanlığı'ndan görevliler," dedi Joe Bob.

"Ah Tanrım, koleraydı," dedi Vic. "Biliyordum."

Hap bir adamdan diğerine baktı. "Joe Bob?"

"Ben hiçbir şey bilmiyorum," dedi Joe Bob plastik Woolco sandalyelerden birine oturarak. İri dizleri, neredeyse boyun hizasına geliyordu. Göğüs cebinden bir paket Chesterfield çıkarıp bir tane yaktı. "Sağlık görevlisi Finnegan..."

"Ukalanın tekiydi," dedi Hap öfkeyle. "Burada salınışını görmeliydin Joe Bob. Kabarmış bir hindi gibiydi. İnsanları aşağılayarak laflarını ağızlarına tıkıyordu."

"Küçük kabın büyük boku işte," dedi Joe Bob. "Doktor James'e şu Campion denen adamı gösterdi, sonra ikisi tanımadığım bir başka doktor çağırdılar. Ardından Houston'la telefon görüşmesi yaptılar. Ve bu sabah saat üç gibi Braintree'nin dışındaki küçük havaalanına indiler."

"Kim indi?"

"Patologlar. Üç kişi. Saat sekize kadar cesetlerin yanında kaldılar. Galiba otopsi yapıyorlardı, emin değilim. Sonra Atlanta'daki Salgın Merkezi'ni aradılar. Bugün öğleden sonra burada olacaklar. Ama onlar gelene dek Sağlık Bakanlığı'ndan adamların gelip dün gece istasyonda olanları ve ambulanstaki görevlileri göreceğini söylediler. Bilmiyorum, ama bana, sizi karantina altına almak istiyorlar gibi geldi."

"Sazlıktaki Musa!" dedi Hap korkuyla.

"Atlanta Salgın Merkezi federallere bağlı," dedi Vic. "Sadece kolera için bir uçak dolusu federal gönderirler mi?"

"Bilmiyorum," dedi Joe Bob. "Ama bilmeye hakkınız olduğunu düşündüm. Duyduğum kadarıyla sadece yardım etmeye çalışmışsınız."

"Sağ olun, Joe Bob," dedi Hap yavaşça. "James ve şu diğer doktor ne dedi?"

"Fazla bir şey demediler. Ama korkmuş görünüyorlardı. Daha önce hiçbir doktorun böyle korktuğunu görmemiştim."

Ağır bir sessizlik çöktü. Joe Bob içecek otomatına doğru yürüyüp, bir şişe Fresca aldı. Kapağı açtığında çıkan hafif tıslama, sessizliği bozdu. Joe Bob tekrar sandalyeye otururken Hap kasanın yanındaki Kleenex kutusundan kâğıt mendil aldı, akan burnunu sildi ve mendili katlayıp yağlı tulumunun cebine tıkıştırdı.

"Campion hakkında bir şeyler buldunuz mu?" diye sordu Vic. "Bir şey öğrenebildiniz mi?"

"Hâlâ araştırıyoruz," dedi Joe Bob ciddi bir ifadeyle. "Kimliğine bakılırsa San Diego'dan, ama cüzdanındaki pek çok şeyin süresi iki veya üç yıl önce dolmuş. 1986'da verilmiş son kullanma tarihi geçmiş bir BankAmericard'ı vardı. Askeri geçmişini araştırıyoruz. Yüzbaşı, Campion'un belki de dört senedir San Diego'da yaşamıyor olabileceğini söyledi."

"İzinsiz ortadan kaybolmuş, öyle mi?" diye sordu Vic. Büyük, kırmızı bir mendil çıkardı ve boğazında birikenleri içine tükürdü.

"Henüz bilmiyoruz. Ama öğrendiğimiz kadarıyla 1997'ye kadar görevliymiş, sivil kıyafetlerleymiş, ailesiyle birlikteymiş, Kaliforniya'dan çok uzaktaymış ve benim çenem de çok düşmüş."

"Dün gece burada olanları, arayıp söylediklerini iletirim," dedi Hap. "Teşekkürler."

Joe Bob ayağa kalktı. "Sorun değil. Benden duyduğunu söyleme yeter. İşimi kaybetmek istemem elbette. Dostların sana kimin haber uçurduğunu öğrenmese de olur, değil mi?"

"Tabii," dedi Hap ve Vic de onu onayladı.

Joe Bob kapıya doğru yürürken Hap özür dilercesine ekledi. "Benzin beş dolar tutuyor Joe Bob. Senden para almaktan nefret ediyorum, ama durumumuz malum..."

"Önemli değil." Joe Bob, ona bir kredi kartı uzattı. "Nasılsa eyalet ödüyor. Ve neden burada olduğumu gösterecek bir slibim var."

Hap kredi kartını geçirirken iki kez hapşırdı.

"Kendine dikkat et," dedi Joe Bob. "Yaz nezlesi en kötüsüdür."

"Bilmez miyim."

Arkalarından Vic'in sesi geldi. "Belki nezle değildir."

Dönüp ona baktılar. Vic korkmuş görünüyordu.

"Bu sabah hapşırıklarla uyandım," dedi Vic. "Şiddetli bir baş ağrısı da vardı. Birkaç aspirin alınca geçer gibi oldu, ama hâlâ balgamı atamıyorum. Belki biz de yakalandık. Campion'un hastalığına. Onu öldüren şeye."

Hap, ona uzun bir süre baktı, tam neden Vic'in söylediği gibi olamayacağına dair sebeplerini dile getirecekti ki tekrar hapşırdı.

Joe Bob ikisine de ciddi bir ifadeyle baktıktan sonra, "Belki istasyonu kapasan iyi olur Hap," dedi. "Sadece bugünlük."

Hap, ona korku dolu gözlerle baktı ve az önce aklından geçen sebepleri hatırlamaya çalıştı. Birini bile hatırlayamadı. Tek düşünebildiği, o sabah kendisinin de baş ağrısı ve akan bir burunla uyanmış olduğuydu. Eh, herkes arada sırada nezle olurdu. Ama şu Campion denen adam çıkagelmeden önce gayet iyiydi. Sapasağlamdı.

Hodges ailesinin altı, dört ve bir buçuk yaşlarında üç çocuğu vardı. En büyükleri dışarıda bir çukur kazmakla meşguldü, diğerleriyse uyuyordu. Lila Bruett oturma odasında, *Yalan Rüzgârı*'nı seyrediyor, Sally'nin dizi bitmeden gelmemesini umuyordu. Ralph Hodges, Arnette'te işlerin yolunda gittiği günlerde büyük bir renkli televizyon almıştı ve Lila pembe dizileri renkli seyretmeye bayılıyordu. Her şey çok daha güzel görünüyordu.

Sigarasından bir nefes çektiği sırada bir öksürük krizine tutuldu ve sarsılarak dumanı üfledi. Mutfağa gitti ve boğazına kadar yükselenleri lavaboya tükürdü. O sabah öksürerek uyanmış, bütün gün biri sanki boğazının gerisini bir tüyle gıdıklıyormuş gibi gelmişti.

Pencereden bir süre bakıp Bert Hodges'un iyi olup olmadığını kontrol ettikten sonra oturma odasına geri döndü. Televizyonda reklamlar vardı. İki temizlik maddesi şişesi ekranda dans ediyordu. Lila, kendi evinin de böyle güzel görünmesini dileyerek etrafına baktı. Sally'nin hobisi, numaralara göre boyayarak İsa resimleri yapmaktı ve oturma odasının bütün duvarları şık çerçeveler içindeki resimlerle doluydu. Lila özellikle televizyonun arkasındaki duvara asılmış, Son Yemek'i tasvir eden resmi beğeniyordu. Sally, ona bu resmin altmış farklı renkte yağlıboyayla yapıldığını ve bitirmesinin neredeyse üç ay sürdüğünü söylemişti. Gerçek bir sanat eseriydi.

Tam reklamlar bitmişti ki Cheryl bebek ağlamaya başladı. Öksürüklerle kesilen çirkin çığlığı boğuktu.

Lila sigarasını aceleyle söndürerek yatak odasına gitti. Dört yaşındaki Eva hâlâ derin uykudaydı, ama beşiğinde yatmakta olan Cheryl'in yüzü endişe verici bir şekilde morarmıştı. Nefesi kesiliyormuş gibi ağlıyordu.

Kendi öksürük krizlerini atlatan Lila paniğe kapılmadan bebeği ayaklarından tutup kaldırdı ve sırtına hafifçe vurdu. Doktor Spock'ın bu tür bir müdahaleyi onaylayıp onaylamadığını bilmiyordu, çünkü hiçbir kitabını okumamıştı. Ama yaptığı, Cheryl bebek üzerinde iyi sonuç vermişti. Kurbağa gibi bir ses çıkardıktan sonra inanılmaz miktarda, sapsarı bir balgam çıkardı.

"Daha iyi misin?" diye sordu Lila.

"İii," dedi Cheryl bebek ve neredeyse anında tekrar uykuya daldı.

Lila kâğıt mendille yeri temizledi. Bir bebeğin bu miktarda balgam çıkardığını daha önce hiç görmemişti.

Kaşlarını çatarak tekrar *Yalan Rüzgârı*'nın karşısına oturdu. Bir sigara daha yaktı, ilk nefesi çektikten sonra yine öksürmeye başladı.

4. BÖLÜM

Karanlık çökeli bir saat olmuştu.

Starkey uzun bir masada tek başına oturmuş, ince sarı kâğıtlara bakıyordu. Kâğıtların içeriği onu dehşete düşürmüştü. Otuz altı yıldır bu ülkeye hizmet ediyordu. Ordudaki hayatına ürkmüş, acemi bir West Point öğrencisi olarak başlamış, madalyalar kazanmıştı. Başkanlarla konuşmuş, onlara tavsiyelerde bulunmuş, bazen önerileri değerlendirilmişti. Daha önce de pek çok kez karanlık dönemlerden geçmişti ama bu...

Korkuyordu, o kadar çok korkuyordu ki kendine bile itiraf etmeye cesareti yoktu. İnsanı çıldırtabilecek türde bir korkuydu.

Ani bir dürtüyle yerinden kalkıp, beş boş televizyon ekranının bulunduğu duvara doğru yürüdü ve odaya baktı. Ayağa kalkarken dizi masa-

ya çarpmış, sarı kâğıtlardan birinin yere düşmesine sebep olmuştu. Kâğıt, makinenin temizlediği havada tembelce süzülerek döşemenin üzerine düştü. Yarısı masanın gölgesinde, yarısı dışarıda kalmıştı. Tepesinde dikilen biri aşağı baktığında şunları görebilirdi:

DOĞRULANDI
OLASI GÖRÜNÜYOR
848-AB KODLU DİZİ
CAMPION, (K.) SALLY
ANTİJEN DEĞİŞİMİ VE BAŞKALAŞIM
YÜKSEK RİSK/AŞIRI MİKTARDA ÖLÜM
VE BULAŞICI OLDUĞU ÖNGÖRÜLÜYOR
ORANI TEKRARLIYORUZ: %99.4. ATLANTA SALGIN MERKEZİ
ANLAŞILIYOR. SON DERECE GİZLİ MAVİ DOSYA.
BİTİYOR
P-T-222312A

Starkey ortadaki ekranın altında bir düğmeye bastı ve aniden bir görüntü belirdi. Batı Kaliforniya Çölü'nün bir bölümü ekrana gelmişti. Terk edilmiş görünüyordu ve kızılötesi çekimin kırmızımsı mor rengi, bu ıssızlığa tüyler ürpertici bir hava veriyordu.

İşte orada, tam karşıda, diye düşündü Starkey. *Mavi Proje.*

Dehşet, onu yine pençesine almaya çalıştı. Elini cebine atıp mavi bir hap çıkardı. Kızı bu haplara "yatıştırıcı" diyordu. İsimler önemli değildi, önemli olan sonuçtu. Hapı susuz yuttu. Sert hatlara sahip yüzü, hap boğazından inerken bir anlığına buruştu. *Mavi Proje.*

Diğer boş monitörlere baktı ve hepsinin altındaki düğmelere tek tek bastı. 4 ve 5. ekranlarda laboratuvarların görüntüleri belirdi. 4. ekran fizik, 5 ise virüs biyolojisi laboratuvarını göstermekteydi. Vi-bi laboratuvarı hayvan kafesleriyle doluydu. Çoğunda kobay fareleri ve al yanaklı maymunlar, birkaçında da köpekler vardı. Hiçbiri uyuyor gibi görünmüyordu. Fizik laboratuvarında küçük bir santrifüj dönüyor, dönüyordu. Starkey bu konuda şikâyetini bildirmişti. Hem de ısrarla belirtmişti. Doktor Ezwick hemen oracıkta, rüzgârın yerinden söktüğü bir korkuluk gibi ölü yatarken o santrifüjün neşeyle dönmeye devam edişinde tüyleri diken diken eden bir şey vardı.

Ona santrifüjün ışıklarla aynı devre üzerinde olduğunu ve kapatırlarsa ışıkların da söneceğini söylemişlerdi. Orada bulunan kameralarda kızılötesi çekim özelliği yoktu. Starkey anlıyordu. Belki Washington'dan başka yüksek rütbeli subaylar gelip, bir buçuk kilometreden daha yakın mesafede bulunan çölün yüz yirmi metre altındaki laboratuvarda yatan Nobel ödüllü ölüye bakmak isteyebilirlerdi. Santrifüjü kapatırsak profesörü de kapamış oluruz. Bu kadar basit.

Bir başka "yatıştırıcı" aldı ve 2 numaralı monitöre baktı. En sevmediği görüntü buydu. Yüzü çorbanın içine girmiş olan adamı sevmiyordu. Biri gelip şöyle dese mesela: *Sonsuzluğa suratın bir kâse çorba içindeyken gideceksin.* Pasta savaşı gibiydi: Sadece vurulana kadar eğlenceliydi.

2 numaralı monitör, Mavi Proje Kafeteryası'nı gösteriyordu. Kaza, tam iki mesai arasında olmuştu, bu yüzden kafeterya nispeten tenhaydı. Onlar için pek fark ettiğini sanmıyordu. Ha kafeteryada ölmüşler, ha yatak odalarında, ha laboratuvarlarında. Yine de yüzü çorbanın içinde olan adam...

Mavi tulumlar giymiş bir adam ve kadın, şekerleme makinesinin önünde yere yığılmıştı. Beyaz tulumlu bir adam, Seeburg müzik kutusunun dibindeydi. Masalarda dokuz adam ve on dört kadın vardı. Kimisi Twinkie'lerin yanına yığılmıştı. Bazılarının kola ve Sprite bardağı hâlâ kaskatı kalmış ellerindeydi. İkinci masada, ucuna yakın bir yerde, Frank D. Bruce olarak teşhis edilmiş bir adam vardı. Suratı, Campbell'ın etli çorbasıyla dolu görünen bir kâsenin içindeydi.

İlk monitörde sadece dijital bir saat vardı. 13 Haziran'a kadar saatin bütün rakamları yeşildi. Şimdi parlak kırmızıydılar. Durmuşlardı. Ekranda şu rakamlar vardı: 06:13:90:02:37:16

13 Haziran 1990. Sabah saat ikiyi otuz yedi geçe... ve on altı saniye.

Arkasından hafif bir vızıltı geldi.

Starkey bütün monitörleri teker teker kapadıktan sonra döndü. Yerdeki kâğıdı görünce alıp tekrar masaya koydu.

"Girin."

Creighton'dı. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı ve benzi grimsi bir renk almıştı. Anlaşılan yine kötü haber, diye düşündü Starkey sakince. Biri daha etli çorbaya balıklama dalmış olmalıydı.

"Selam, Len," dedi usulca.

Len Creighton başını salladı. "Billy. Bu... Tanrım, sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Bence en iyisi kelime kelime gitmek, asker."

"Atlanta'da Campion'un son karşılaştığı adamların ilk muayeneleri tamamlanmış. Haberler hiç iyi değil."

"Hepsi birden mi yakalanmış?"

"Beşi kesin. Sadece ismi Stuart Redman olan biri belirti göstermemekte. Ama bildiğimiz kadarıyla Campion'da da elli saat boyunca hiçbir belirti yoktu."

"Campion kaçmamış olsaydı," dedi Starkey. "Güvenlik açığı Len. Çok büyük hata."

Creighton başını salladı.

"Devam et."

"Arnette karantinaya alındı. Bölgede şimdiye kadar on altı Öldürücü Grip Vakası'nı tecrit ettik. Ve bunlar sadece göz önünde olanlar."

"Ya medya?"

"Şimdiye kadar sorun yok. Şarbon olduğuna inanıyorlar."

"Başka ne var?"

"Birçok ciddi sorun. Joseph Robert Brentwood adında bir Teksas otoyol devriye memuru var. Kuzeni, Campion'un ulaştığı benzin istasyonunun sahibi. Dün sabah uğrayıp Hapscomb'a Sağlık Bakanlığı'ndan adamların geleceğini haber vermiş. Üç saat önce adamı aldık, şimdi Atlanta yolunda. Bu arada Doğu Teksas'ın yarısında devriye görevi yapmış. Kaç kişiyle temasa geçtiğini Tanrı bilir."

"Allah kahretsin," dedi Starkey sesindeki titreme ve güçsüzlük, hayalarının dibinde başlayıp, karnına doğru yükselen ürperti onu dehşete düşürdü. %99.4 bulaşıcılık oranı, diye düşündü. Bu rakam zihninde çılgınca dans ediyordu. Ve bu oran, %99.4 ölüm demekti, çünkü insan bedeni, sürekli değişen antijen virüsünü durdurmaya yetecek miktarda antikor üretemiyordu. Vücudun doğru antikoru her *üretişinde*, virüs başka bir şekle bürünüyordu. Aynı sebep yüzünden bir aşı üretilebilmesi de imkânsızdı.

%99.4.

"Tanrım," dedi. "Hepsi bu mu?"

"Şey..."

"Devam et. Bitir."

Creighton bunun üzerine yumuşak bir sesle devam etti. "Hammer öldü, Billy intihar etmiş. Tabancasıyla kendini gözünden vurmuş. Mavi Proje belgeleri masasının üstündeymiş. Galiba onların intihar sebebini bir nottan daha iyi açıklayabileceğini düşündü."

Starkey gözlerini kapadı. Vic Hammer... onun damadıydı. Cynthia'ya bunu nasıl söyleyecekti? Üzgünüm, Cindy. Vic bugün çorbaya balıklama dalmaya karar vermiş. Al, bir "yatıştırıcı" iç. Anlarsın ya bir hata oluvermiş. Biri bir kutu konusunda yanlışlık yapmış. Bir başkası, üssü kilitleyecek düğmeye basmayı unutmuş. Gecikme sadece kırk küsur saniyeymiş ama bu kadarı yetmiş. Bu kutuya bizim meslekte "koklayıcı" deniyor. Savunma Bakanlığı Antlaşması 164480966 ile Portland, Oregon'da üretiliyor. Kutular, kadın teknisyenlerce farklı devrelerle bir araya kondu ve bunu, tam olarak ne yaptıklarını bilmeden yaptılar. Belki biri akşama ne pişireceğini düşünüyordu. Onun yaptığı işi kontrol eden ise belki aklından aile arabasını yenisiyle değiştirmeyi geçiriyordu. Her neyse Cindy, son tesadüf şuydu: Dört Numaralı Güvenlik Noktası'ndaki, Campion adındaki adam, rakamların kırmızıya döndüğünü, kapıların manyetik kilitlerinin devreye girmesinden kısa bir süre önce fark etti ve oradan çıkmayı başardı. Sonra ailesini alarak kaçtı. Ana kapıdan, sirenlerin ötmeye başlamasından ve üssü tecrit etmemizden tam dört dakika önce geçti. Ve güvenlik noktalarında kamera olmadığı için onları aramaya ancak bir saat sonra başlanabildi... korumaları korumayı bir noktada bırakmak lazım yoksa bütün dünya kafayı yer. Herkes onun görev yerinde kaldığını, Koklayıcılar'ın temiz alanları kirlilerden ayırt etmesini beklediğini varsaydı. Neyse, adam kaçma fırsatı buldu. Akıllılık ederek çiftlik yollarını seçti ve arabası hiçbirine saplanıp kalmayacak kadar da şanslıydı. Birisi eyalet polisini, FBI'ı veya ikisini birden işin içine karıştırıp kaçağı arama çalışmalarına katılmalarını emretmeye karar verene kadar bu mutlu bok herif, bu hastalık taşıyan mutlu ahmak, Teksas'a kadar gitti. Onu nihayet yakalayabildiklerinde artık kaçmayı bırakmıştı, çünkü karısıyla kızı, Tanrı'nın unuttuğu, Braintree adında küçük bir kasabanın morgunda yatmaktaydı. Braintree, Teksas. Her neyse Cindy, şunu söylemeye çalışıyorum; bu, İrlanda Piyangosu'nu kazan-

mak için oluşmuş bir tesadüfler zinciriydi. Şans için biraz da beceriksizlik eklendi –şanssızlık için demek istemiştim, bağışla– ama olacağı varmış, oldu işte. Kocanın hiçbir kabahati yoktu. Ama projenin sorumlusuydu ve durumun vahametinin arttığını görebiliyordu, sonra...

"Teşekkürler Len," dedi.

"Billy istersen..."

"On dakika sonra geleceğim. On beş dakika sonrası için bir toplantı ayarlamanı istiyorum. Hâlâ yatakta olan varsa kaldır."

"Tamam efendim."

"Ve Len... Bana söyleyen sen olduğun için mutluyum."

"Evet efendim."

Creighton gitti. Starkey saatine baktı, sonra duvara yerleştirilmiş monitörlere doğru yürüdü. 2 numarayı açtı, ellerini arkasında kavuşturdu ve Mavi Proje'nin sessiz kafeteryasına düşünceli bir ifadeyle baktı.

5. BÖLÜM

Larry Underwood köşeyi döndü ve Datsun Z için yangın musluğuyla birinin devrilmiş çöp bidonu arasında bir park yeri buldu. Çöp bidonunun içinde nahoş bir şey vardı. Larry kendi kendine bunun katılaşmış bir kedi leşi olmadığını, bir sıçanın da beyaz tüylü karnını kemirmediğini söyledi. Sıçan, arabanın farlarının parlak ışıklarından öylesine çabuk kaçmıştı ki belki de gerçekten orada değildi. Ne var ki kedinin leşi bir yere gitmemişti. Ve kontağı kapatırken birine inanıyorsa diğerine de inanmak zorunda olduğunu düşündü. Dünyada en fazla sıçanın Paris'te olduğunu söylememişler miydi? Tüm o eski lağım kanalları. Ama New York'un da pek aşağı kalır yanı yoktu. Üstelik, kötü geçmiş gençliğinden hatırladığı kadarıyla New York'taki sıçanlar arasında iki ayaklılar da mevcuttu. Peki bu köhne, taştan evin önüne park etmiş, sıçanları düşünerek ne yapıyordu Tanrı aşkına?

Beş gün önce, 14 Haziran'da, güneşli Güney Kaliforniya'da, uyuşturucu müptelalarının, sapık dinlerin, dünyanın disko dansçılarına sahip ye-

gâne gece kulüplerinin ve Disneyland'ın evindeydi. Bu sabah saat dörde çeyrek kala ise diğer okyanusun kıyısına ulaşmış, Triborough Köprüsü gişesinde geçiş ücreti ödüyordu. İç karartıcı yağmur hafifçe çiseliyordu. Yaz başında yağan yağmur ancak New York'ta böylesine kasvetli olabilirdi. Larry damlaların Z'nin ön camında, doğu ufkundaki şafağın ilk ışıkları gibi giderek çoğaldığını görebiliyordu.

Sevgili New York: Eve döndüm.

Belki Yankee'lerin maçı iç sahada olurdu. Bu, yolculuğa değerdi. Metroya binip stada gitmek, bira içmek, sosisli yemek ve Yankee'lerin Cleveland veya Boston'u hezimete uğratmasını seyretmek...

Daldığı düşüncelerden kurtulunca gün ışığının iyice kuvvetlenmiş olduğunu gördü. Arabanın konsolundaki saat, 06.05'i gösteriyordu. Uyuklamıştı. Sıçan gerçekti, görmüştü. Ve geri dönmüştü. Ölü kedinin karnında kendine gerçek bir delik açmıştı. Larry'nin boş midesi bu görüntüyle altüst oldu. Bir an korna çalıp onu korkutmayı düşünse de nöbet tutan boş çöp bidonlarının gerisinde uyuyan evler gözünü korkuttu.

Kahvaltısını etmekte olan sıçanı görmemek için koltuğuna iyice gömüldü. Bir lokma daha bayım, sonra tekrar lağım kanallarına dönüş. Akşam Yankee Stadyumu'na gidecek misin? Belki seninle orada tekrar görüşürüz. Gerçi senin beni göreceğinden oldukça şüpheliyim.

Binanın ön cephesi, spreyle yazılmış anlaşılmaz, uğursuz sloganlarla kaplıydı: CHICO 116, ZORRO 93, KÜÇÜK ABIE #1! Küçük bir çocukken, daha babası ölmemişken burası iyi bir mahalleydi. Çift kanatlı kapıya doğru çıkan basamaklara iki taştan köpek bekçilik ediyordu. Kıyıya taşınmasından bir sene önce serseriler sağdakini kırıp parçalamış, geriye sadece patileri kalmıştı. Artık ikisi de tamamen parçalanmış, geriye sadece soldaki köpeğin arka ayaklarından biri kalmıştı. Desteklemesi gereken gövdenin yerinde yeller esiyordu, belki şimdi Porto Rikolu bir keşin yatağını süslüyordu. Ya da belki onu ZORRO 93 veya KÜÇÜK ABIE #1 almıştı. Belki de sıçanlar karanlık bir gecede köpeğin gövdesini ıssız lağım tünellerinden birine bırakmıştı. Annesini de alıp götürmüşlerse hiç şaşırmayacaktı. Aslında hiç olmazsa basamakları tırmanıp isminin hâlâ 15 numaralı dairenin posta kutusunun üzerinde yazıp yazmadığına baksa iyi olacaktı, ama çok yorgundu.

Hayır, orada oturmaya devam edip uyuyacak, sisteminin onu saat yedide uyandırmasını umacaktı. Sonra gidip annesinin hâlâ burada oturup oturmadığına bakacaktı. Belki en iyisi gitmiş olmasıydı. O zaman Yankee maçı için bile kalmazdı muhtemelen. Belki Biltmore'da bir oda tutar, üç gün boyunca uyur, ardından tekrar güneşli batıya doğru yola çıkardı. Bu kasvet, yağmur, bacaklarındaki yorgunluk ve başındaki zonklamayla New York, ona ancak ölü bir fahişe kadar çekici geliyordu.

Geçirdiği son dokuz haftayı düşündü; altı yıl boyunca kendini kulüplerde ve özel günlerde çalarak, demo kaset yaparak, kapıları aşındırarak paraladıktan sonra sadece dokuz haftada bu işi kotarabilmesinin anahtarını aramaya başladı. Bunun cevabına zihninde öylece ulaşabilmek, bir kapı tokmağını yutmaya çalışmak gibiydi. Bir cevap olmalı, diye düşündü. Hepsinin geçici bir mucize olduğuna dair çirkin bir inanç, Dylan'ın sözleriyle kaderin bir cilvesi olduğunu inkâr etmesini sağlayacak bir açıklama.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve kendini düşüncelere iyice kaptırdı, zihninde her şeyi defalarca tekrarladı ve hepsine yepyeni bir unsur eklendi; alçak ve günahkâr bir kontrpuan,(*) bir sintisayzırda çalınmış, duyulabilirliğin eşiğinde, insanın üzerinde önsezi gibi bir etki uyandıran, baş ağrısı gibi bir nota: kedinin leşini kemiren sıçan, hapır hupur, sadece lezzetli bir şey aramakta. Ormanın kuralı budur ahbap, ağaçlar arasındaysan sallanacaksın...

Aslında her şey on sekiz ay önce başlamıştı. Berkeley Kulübü'nde, Tattered Remnants ile çalarken Columbia'dan bir adam aramıştı. Büyük bir iş değildi, sadece vinil bağlarda bir başka zorlu işçilikti. Neil Diamond, şarkılarından birini kaydetmeyi düşünüyordu. "Baby Can You Dig Your Man?" adında bir parça.

Diamond bir albüm yapıyordu. Albüm, Buddy Holly'den "Peggy Sue Got Married" ve belki bir de bu Larry Underwood parçası haricinde tamamen kendi bestelerinden oluşacaktı. Soru şuydu: Larry gelip parçanın bir demosunu yapmak ve kayıt sırasında orada bulunmak ister miydi? Diamond ikinci bir akustik gitar istemiş ve şarkıyı çok beğenmişti.

Larry kabul etmişti.

(*) İki veya daha çok melodi çizgisini belli teknik ve estetik ölçülere dayalı olarak birleştirme sanatı.

Kayıt üç gün sürmüştü. İyi geçmişti. Larry, Neil Diamond, Robbie Robertson ve Richard Perry ile tanışmıştı. Albümün iç kapağında ismi belirtilmiş ve sendikaca saptanan tarifede belirtilen ücreti almıştı. Ama "Baby Can You Dig Your Man?" albümde hiç yer almamıştı. Kaydın ikinci akşamında, Diamond yeni bir melodi bulmuş ve albüme bu yeni besteyi koymuştu.

Columbia'daki adam, "Yazık oldu," demişti. "Ama olur böyle şeyler. Bak ne diyeceğim, sen yine de demoyu yap. Belki bir şeyler yapabilirim." Böylece Larry demoyu yapmış ve kendini yine sokakta bulmuştu. Los Angeles'ta zor zamanlardı. Para kazanmak hiç kolay değildi, işler azalmıştı.

Nihayet kendine bir kulüpte iş bulmuş ve yemek yiyenlere "Softly as I Leave You" ve "Moon River" gibi parçalar söylemeye başlamıştı. O çalarken müşteriler iş konuşup İtalyan yemeklerini midelerine indiriyorlardı. Şarkıların sözlerini karıştırmamak veya tamamen unutmamak için bir kâğıda yazıyor, gitarını akort ederken, "hımm-hımm, la-la-hımm," diye mırıldanıyor, Tony Bennett gibi nazik ve kendinden emin görünmeye çalışırken salak gibi göründüğünü düşünüyordu. Artık asansörlerde ve süpermarketlerde kesintisizce çalan alçak sesli müziği fark etmeden yapamıyordu.

Daha sonra, dokuz hafta önce, Columbia'daki adam aniden aramıştı. Demosunu tek şarkı olarak piyasaya çıkarmak istiyorlardı. Gidip şarkının kaydını yapabilir miydi? Elbette, demişti Larry. Yapabilirdi. Böylece güneşli bir pazar günü Columbia'nın Los Angeles stüdyolarına gitmiş, "Baby Can You Dig Your Man?"i kendi sesiyle bir saat içinde kaydetmiş ve bir de Tattered Remnants için yaptığı "Pocket Savior" adlı parçayı eklemişti. Columbia'daki adam, ona beş yüz dolarlık bir çek ve Larry'yi firmaya bağlayan bir kontrat vermişti. Larry'nin elini sıkmış, onunla çalışmanın güzel olduğunu söylemiş, Larry, ona şarkının tanıtımının nasıl yapılacağını sorduğunda ona acıma dolu, hafif bir gülümsemeyle karşılık vermiş ve gitmişti. Çeki nakde çevirmek için vakit geç olmuştu, bu yüzden Larry, Gino'nun Yeri'ndeki işinin başına dönerken çek hâlâ cebindeydi. O akşamın sonuna doğru, "Baby Can You Dig Your Man?"in yumuşak bir versiyonunu söylemişti. Şarkıyı tek fark eden, bu zenci saçmalıklarını temizlikçilere söylemesini emreden mekân sahibi olmuştu.

Columbia'daki adam yedi hafta önce arayıp bir *Billboard* dergisi almasını söylemişti. Larry hemen koşup almıştı. "Baby Can You Dig Your

Man?" o haftanın üç yeni parçası arasındaydı. Larry, Columbia'daki adamı aramış, o da büyük adamlarla öğle yemeği yemek isteyip istemediğini sormuştu. Albüm konusunu konuşmak için. Şimdiden Detroit, Philadelphia, Portland ve Maine'de çalınmaya başlanan şarkıya verilen tepkiler onları çok memnun etmişti. Tutacak gibi görünüyordu. Soul müzik yayını yapan bir Detroit radyosunda, gece geç saatlerde düzenlenen Tınılar Yarışması'nı dört gün üst üste kazanmıştı. Kimse Larry Underwood'un beyaz olduğunun farkında değil gibiydi.

Öğle yemeğinde sarhoş olmuştu, somonun tadının nasıl olduğunu bile hatırlayamıyordu. Kafayı bulmuş olması kimseyi rahatsız etmemiş gibiydi. Adamlardan biri, "Baby Can You Dig Your Man?" önümüzdeki sene Grammy'yi kazanırsa hiç şaşırmayacağını söylemişti. Tüm söylenenler, Larry'nin kulağına güzel bir melodi gibi geliyordu. Kendisini harika bir rüyadaymış gibi hissediyordu. Evine dönerken bir kamyonun ona çarpıp bu rüyayı sonlandıracağından tuhaf bir şekilde emindi. Columbia'daki önemli adamlar, ona yeni bir çek vermişlerdi. Bu seferki 2500 dolarlık bir çekti. Larry eve döndükten sonra telefonu alıp, sağı solu aramaya başlamıştı. İlkönce, Mort "Gino" Green'i aramış, müşterileri o çiğ kalmış iğrenç makarnalarını yerken "Yellow Bird"ü çalması için başka birini bulmasını söylemişti. Sonra Remnants'tan Barry Grieg de dahil olmak üzere aklına gelen herkesi aramıştı. Sonra tekrar dışarı çıkmış ve dut gibi sarhoş olana dek içmişti.

Şarkı beş hafta önce *Billboard*'un En İyi Yüz listesine girmişti. Hem de şimşek gibi. Los Angeles'a baharın tam anlamıyla geldiği haftaydı. Şarkısının radyoda çalışını ilk duyuşu, binaların bembeyaz, okyanusun masmavi göründüğü, insanın gözlerini yuvalarından uğratıp bilyeler gibi yanaklarından aşağı yuvarlanmasına neden olabilecek kadar parlak ve aydınlık bir mayıs gününde olmuştu. O sıradaki sevgilisi de dahil olmak üzere üç dört kişilerdi ve hepsi de kokain çekmişti. Larry, KLMT kanalının tanıdık sloganı olan *Yepppyenii... müü-ZİKKK*'i duyduğu sırada elinde bir poşet Toll House kurabiyesiyle küçük mutfak bölmesinden çıkıyordu. Sonra Technics hoparlörlerden yayılan kendi sesini duymuş ve büyülenmişçesine kalakalmıştı:

"Biliyorum, geleceğimi söylemedim,
Şehre geldiğimden haberin yoktu,
Ama sadece sen söyleyebilirsin be-be-beğim,
Bebeğim erkeğini anlayabiliyor musun?
O dürüst bir adam,
Söylesene bebeğim, erkeğini anlıyor musun?"

"Tanrım, bu benim," demişti. Arkadaşları alkışlarken kurabiyeleri elinden düşürmüş, ağzı bir karış açılmış halde orada dikilmeye devam etmişti.

Dört hafta önce şarkısı *Billboard* listesinde yetmiş üç numaraya çıkmıştı. Larry kendini her şeyin çok hızlı olduğu eski zamanlardan bir sessiz filmin içine kabaca itilmiş gibi hissediyordu. Telefonun zili susmak bilmiyordu. Columbia albüm için ortalığı ayağa kaldırıyor, tek şarkının başarısından sonuna kadar faydalanmak istiyordu. Aklını kaçırmış bir sanatçı ve repertuvar uzmanı onu günde üç kez arıyor, daha fazla geç kalmadan Record One'a girmesini ve ikinci parça olarak piyasaya McCoy'un "Hang On, Sloopy"sini çıkarmasını söyleyip duruyordu. Olay! diye bağırıyordu geri zekâlı herif. Bunu mutlaka yapmalısın, Lar! (Daha tanışmamışlardı bile, ama ona Larry yerine Lar diyordu.) Olay olacak! *Büyük* olay!

Larry'nin sabrı sonunda taşmış, olay olacak diye kendini yırtan adama "Hang On, Sloopy"yi söylemekle lavman yaptırmak arasında seçim yapması gerekse lavmanı tercih edeceğini söylemişti. Telefonu suratına kapamak büyük bir zevk vermişti.

Tren hızla ilerlemeye devam ediyordu. Bu albümün son beş yılın en büyük patlamasını gerçekleştireceğine dair teminatlar şaşkın kulaklarını dolduruyordu. Düzinelerce menajer onu temsil edebilmek için arayıp duruyordu. Hepsinin de sesinde açlık vardı. Mutluluk hapları almaya başlamış ve şarkısı her yerde çalınıyormuş gibi gelmeye başlamıştı. Bir cumartesi sabahı şarkıyı "Soul Treni"nde duymuş ve günün geri kalanını kendini bunun gerçekten gerçekleşmiş olduğuna inandırmaya çalışarak geçirmişti.

Gino'nun Yeri'nde çalışırken, tanışıp birlikte olmaya başladığı sevgilisi Julie'den ayrılması aniden zorlaşmıştı. Julie, onu, aslında pek azını tanımak istediği bir sürü insanla tanıştırıyordu. Larry'ye telefonda sürekli

menajer adaylarından bahsetmeye başlamıştı. Larry uzun, yüksek sesli, sert bir tartışmanın ardından ondan ayrılmıştı. Kadın, onu ne oldum delisi olmakla suçlamış, uyuşturucu için beş yüz dolar borcu olduğunu haykırmış ve 1990'lı yılların Zagar ve Evans'ı olduğunu da sözlerine eklemişti. Onu intihar etmekle tehdit etmişti. Larry sonrasında kendini her yastığın içinde düşük miktarda zehirli gaz bulunan, uzun süreli bir yastık kavgasından çıkmış gibi hissetmişti.

Üç hafta önce albüm çalışmalarına başlamışlar ve Larry, "onun iyiliği için" yapıldığı söylenen önerilerin çoğuna göğüs germişti. Kontratın, ona sağladığı olanakları kullanmıştı. Tattered Remnants grubundan üç üyeyi –Barry Grieg, Al Spellman ve Johnny McCall– ve daha önce birlikte çalıştığı iki başka müzisyeni –Neil Goodman ve Wayne Stukey– çağırmıştı. Albümün kaydı dokuz gün sürmüştü, stüdyoyu bu kadar meşgul etmişlerdi. Columbia, "Baby Can You Dig Your Man?" ile başlayıp "Hang On, Sloopy" ile devam eden, yirmi haftalık bir albüm istiyor gibi görünüyordu. Ama Larry daha fazlasını istiyordu.

Albümün kapağındaki fotoğrafta Larry köpüklerle dolu, pençe ayaklı eski tip bir küvetin içindeydi. Hemen arkasındaki duvardaki fayanslara Columbia'daki sekreterin rujuyla POCKET SAVIOR ve LARRY UNDERWOOD yazılmıştı. Columbia'dakiler albümün ismini "Baby Can You Dig Your Man?" koymak istemiş, ama Larry buna şiddetle karşı çıkınca albümün kapağına HİT PARÇA BU ALBÜMDE çıkartmasını eklemekle yetinmek zorunda kalmışlardı.

Şarkı, iki hafta önce kırk yedi numaraya çıkmış ve parti başlamıştı. Malibu plajında bir aylığına bir ev tutmuş, o günden sonra günler bulanıklaşmaya başlamıştı. Eve giren çıkan insanların sayısı belli değildi. Larry aralarından bazılarını tanıyordu, ama çoğu yabancıydı. "Kariyerini daha da muhteşem kılmaya" yardım etmeyi teklif eden menajerler sürekli aramaya devam ediyordu. Bir kızın iyice kafayı bulduktan sonra anadan doğma, çığlıklar atarak kemik beyazı kumlardan oluşan plajda koşturduğunu hatırlayabiliyordu. Kokain çekip, ardından tekila içerek âlem yapıyordu. Yaklaşık bir hafta önce bir cumartesi sabahı biri onu sarsarak uyandırmış ve Larry, Kasey Kasem'in *Amerika'nın En İyi 40'ı* programında otuz altı numara olarak şarkısını anons ettiğini duymuştu.

Programın açılış parçasıydı. Kırmızılardan biraz fazla içtiğini ve postayla gelen dört bin dolarlık çekle Datsun Z için pazarlık yaptığını hayal meyal hatırlıyordu.

Altı gün önce, 13 Haziran'da Wayne Stukey, Larry'ye plajda bir yürüyüşe çıkmalarını teklif etmişti. Saat daha sabahın dokuzuydu, ama müzik setiyle her iki televizyon açıktı ve gelen seslere bakılırsa bodrumdaki oyun odasında bir seks partisi vardı. Larry üzerinde sadece külotuyla oturma odasındaki fazla şişkin koltuklardan birinde oturuyor ve okuduğu *Superboy* çizgi romanındaki yazılardan bir anlam çıkarmaya çalışıyordu. Kendini zehir gibi hissediyor, ama kelimeler arasındaki bağlantıyı bir türlü kuramıyordu. Uyumu yakalayamıyordu. Dörtlü hoparlörlerden Wagner'in ezgileri gök gürültüsü gibi yayılıyordu. Wayne'in sesini duyurabilmesi için üç dört kez bağırması gerekmişti. Larry, onu duyunca başını sallamıştı. Kilometrelerce yürüyebilirmiş gibi geliyordu.

Ancak gün ışığı gözlerine iğne gibi batınca aniden fikrini değiştirmişti. Yürüyüş iyi fikir değildi. Iıyy. Sanki gözleri büyüteçlere dönmüştü. Uzun süre güneş altında kalırsa ışınların beynini kızartması işten bile değildi. Zavallı beyni çıra gibi kupkuruydu.

Ama kolunu kararlı bir şekilde kavramış olan Wayne ısrarlıydı. Plaja inip açık renk kumlardan koyu kahverengi sert bölüme geçtiklerinde Larry yürüyüşün aslında iyi bir fikir olduğuna karar vermişti. Kıyıya vuran dalgaların sesi huzur vericiydi. Yükseklik kazanmaya çalışan bir martı, çizilmiş bir M harfi gibi masmavi gökyüzünde uçuyordu.

Wayne kolunu kararlı bir hareketle çekmişti. "Hadi."

Larry evden çıkarken başında şiddetli bir ağrı başlamıştı ve omurgası da camdan yapılmış gibi çıtırdıyordu. Gözyuvarları zonkluyor, böbrekleri sancıyordu. Amfetaminden sonraki sabah o kadar acılı değildi belki ama, diyelim ki Raquel Welch'le yatmak kadar da güzel olduğu söylenemezdi. Birkaç mutluluk hapı daha alsaydı kendini şu andakinden çok daha iyi hissederdi. Hapları almak için elini cebine atmaya yeltendiğinde üzerinde sadece üç gündür giydiği külotu olduğunu fark etmişti.

"Geri dönmek istiyorum Wayne."

"Biraz daha yürüyelim." Wayne'in ona acıma ve bıkkınlık karışımı, tuhaf bir ifadeyle bakmakta olduğunu düşünmüştü.

"Hayır dostum. Üzerimde sadece iç çamaşırım var. Teşhircilikten tutuklanmam işten değil."

"Sahilin bu kesiminde aletine bir mendil sarıp hayalarını açıkta serbestçe bıraksan bile teşhircilikten tutuklanmazsın. Hadi ama Larry."

"Yorgunum," demişti Larry huysuz bir şekilde. Wayne'e sinirlenmeye başlamıştı. Wayne, Larry'nin şarkısı hit olduğu ve kendisi de yeni albümde sadece org çaldığı için ondan bu şekilde intikam alıyordu. Julie'den hiçbir farkı yoktu. Artık herkes ondan nefret ediyordu. Herkes silahlarını kuşanmıştı. Görüşü, gözlerine kolayca dolan yaşlarla bulanıklaşmıştı.

"Hadi Larry," diye tekrarlamıştı Wayne ve tekrar yürümeye başlamışlardı.

Larry'nin bacaklarına kramplar girdiği sırada bir buçuk kilometre kadar daha yürümüş olmalıydılar. Bir çığlık atarak kumların üzerine yığılmıştı. Sanki bacaklarına aynı anda sivri topuklar batmıştı.

"Kramp girdi!" diye bağırmıştı. "Of, kramp girdi!"

Wayne yanında çömelerek bacaklarını düzeltmişti. Ağrı daha da artmış, ardından Wayne kasılmış bölgelere basınç uygulamaya başlamıştı. Oksijen açlığı çeken dokular nihayet gevşemeye başlamıştı.

Nefesini bir süredir tutmakta olan Larry yutkunup soluk almaya başlamıştı. "Of, dostum," demişti. "Teşekkürler. Çok... çok kötüydü."

"Sorun değil," demişti Wayne sesinde belli belirsiz bir sempatiyle. "Eminim öyleydi. Şimdi nasılsın Larry?"

"İyiyim. Ama biraz oturalım, olur mu? Sonra geri döneriz."

"Seninle konuşmak istiyorum. Seni buraya söylediklerimi tam olarak kavrayabilecek kadar ayık olman için getirdim."

"Neler oluyor Wayne?" İşte geliyor, diye düşünmüştü. Darbe inecek. Ama Wayne'in söylediği o kadar beklenmedik bir cümleydi ki kelimeler arasındaki bağlantıyı *Superboy* okurken olduğu gibi kurmakta zorlanmıştı.

"Parti sona ermeli Larry."

"Ha?"

"Parti. Geri döndüğünde. Bütün fişleri çek, herkese arabalarının anahtarlarını ver, iyi vakit geçirdiğiniz için teşekkür et ve uğurla. Hepsinden kurtul."

"Yapamam!" demişti Larry şok içinde.

"Yapsan iyi edersin," demişti Wayne.

"Ama neden? Parti daha yeni başladı sayılır!"

"Larry, Columbia sana ne kadar avans verdi?"

"Neden soruyorsun?" diye sormuştu Larry kurnazca.

"Senden para sızdırmaya çalışır mıyım sence, Larry? Bir düşün."

Larry düşününce Wayne Stukey'in ondan para sızdırması için ortada elle tutulur bir sebep olmadığını şaşkınlıkla görmüştü. Wayne zirveden çok uzaktı, Larry'ye albüm için yardım eden diğerleri gibi sürekli iş arıyordu, ama bir çoğunun aksine o, varlıklı bir aileden geliyordu ve herkesle iyi anlaşıyordu. Wayne'in babası, ülkenin üçüncü büyük elektronik oyun firmasının yarısına sahipti ve ailesinin Bel Air'de saray gibi bir evi vardı. Larry şansının aniden açılmasıyla kazandığı paranın Wayne için çerez parası olduğunu şaşkınca fark etmişti.

"Hayır, sanırım böyle bir niyetin olamaz," demişti huysuzca. "Kusura bakma. Ama Las Vegas'ın batısındaki herkes benden bir şeyler istiyormuş gibi gelmeye başladı."

"Eee, ne kadar?"

Larry bir süre düşünmüştü. "Yedi bin dolar."

"Sana tek parça için yılda dört, albüm içinse iki kez telif ödemesi yapıyorlar, değil mi?"

"Evet."

Wayne başını sallamıştı. "Yumurta kapıya dayanana kadar bekliyorlar piç kuruları. Sigara?"

Larry bir sigara almış ve elini siper ederek yakmıştı.

"Bu partinin sana ne kadara mal olduğunu biliyor musun?"

"Elbette," demişti Larry.

"Evin kirası bin dolardan fazla."

"Evet, doğru." Aslında 1200 dolar, artı 500 dolar da depoziti. Larry kiranın yarısıyla depoziti ödemişti ve 600 dolar daha ödemesi gerekiyordu.

"Uyuşturucuya ne kadar harcadın?" diye sormuştu Wayne.

"Ah, dostum, mutlaka denemelisin. Ritz krakerlerinin yanında peynir gibi..."

"Ot ve kokain vardı. Ne kadar tuttu, söyle hadi."

"Beşer yüz."

"Ve ikinci gün tamamen tükendi."

"Hiç de bile!" diye şiddetle itiraz etmişti Larry. "Daha bu sabah evden çıkarken iki kâse gördüm. Çoğu bitmişti, tamam, ama..."

"Deck'i hatırlamıyor musun?" Wayne'in sesi aniden değişmiş ve Larry'ninkinin çok başarılı bir taklidi haline gelmişti. "Hesabıma yazıver Dewey. Kâseler boşalmasın."

Larry, Wayne'e dehşetle bakakalmıştı. Tuhaf saç kesimi olan, ufak tefek, gergin görünümlü, üzerinde İSA GELİYOR VE ÇOK DA KIZGIN yazan bir tişört giymiş adamı hatırlıyordu. Adamın kıçından kaliteli mal akıyor gibiydi. Deck lakaplı bu Dewey adındaki adama kâseler boşaldıkça doldurmasını ve hesabına yazmasını söylediğini hatırlıyordu. Ama bu... bu *günler* önceydi.

"Deck Dewey'in başına konan talih kuşusun dostum," demişti Wayne.

"Ne kadar alacağı var?"

"Ottan fazla değil. Ot ucuz. Bin iki yüz. Ama kokain sekiz bin tutuyor."

Larry bir an kusacağını sanmıştı. Gözleri irileşmiş, şaşkın bir ifadeyle Wayne'e bakıyordu. Konuşmaya çalışmış, ama dudakları kıpırdamasına rağmen ses çıkaramamıştı: *Dokuz bin iki yüz mü?*

"Öyle dostum," demişti Wayne. "Geri kalanını duymak ister misin?"

Larry istemiyordu, ama yine de başını sallamıştı.

"Üst katta renkli bir televizyon vardı. Biri bir sandalyeyle ekranı parçaladı. Tamir masrafı üç yüz doları bulur herhalde. Alt kattaki lambriler mahvoldu. O da en az dört yüz tutar. Şansın varsa. Plaja bakan pencerenin camı evvelki gün kırıldı. Üç yüz eder. Oturma odasındaki halı sigara yanıklarıyla doldu, ayrıca üzerine defalarca bira ve viski döküldü. İçki dükkânını aradım, onlar da hesaba yazmaktan en az Deck kadar memnun görünüyordu. Altı yüz dolar borcun birikmiş."

"Altı yüz papel içki borcu mu?" diye fısıldamıştı Larry. Dehşet aniden boğazını sıkıştırmaya başlamıştı.

"Şükret ki çoğu bira ve şaraba dayandı. Ayrıca markete çoğu pizza, cips ve diğer abur cuburlardan oluşan dört yüz dolarlık borcun var. Ama en kötüsü gürültü. Polislerin gelmesi yakındır. *Les flics.*(*) Huzuru boz-

* Fransızca argoda polis anlamına gelmektedir.

maktan tutuklanabiliriz. Eroin kullanan dört beş kişi var. Yüz gram kadar mal olduğunu gördüm."

"O da mı benim hesabıma yazılmış?" diye sormuştu Larry boğuk sesle.

"Hayır. Deck eroin işi yapmaz. Eroin, Organizasyon'a ait kalemlerden biri ve Deck'in betondan çizmelere pek sıcak gözle baktığını sanmam. Ama polisler basarsa kabak senin başına patlar, emin olabilirsin."

"Ama benim haberim..."

"Tabii bebek kadar masumsun."

"Fakat..."

"Bu âlemin sana maliyeti on iki bin dolardan fazla," demişti Wayne. "Bir de gidip o Z'yi aldın. Onun fiyatı nedir?"

"Yirmi beş bin," demişti Larry uyuşturulmuş gibi. Ağlamaklıydı.

"Bir sonraki telif çekine kadar elinde ne kadar var? Birkaç bin mi?"

"O civarda," demişti Larry, Wayne'e daha da az olduğunu söylemeyerek. Aslında yarısı çek, yarısı nakit halde sadece sekiz yüz doları vardı.

"Şimdi bana kulak ver Larry, çünkü iki kez söyleme zahmetine değmezsin. Her zaman gerçekleşmeyi bekleyen bir parti vardır. Burada iki sabit gerçek var; bitmeyen parti ve bitmeyen saçmalıklar. Bu tipler böcek bulma umuduyla bir hipopotamın sırtına konan kuşlar gibiler. Şimdi buradalar. Önlerindeki leşi ellerinden al ve hepsini gönder."

Larry evdeki düzinelerce insanı düşünmüştü. Her üç kişiden sadece birini tanıdığını fark etmişti. Tüm o tanımadığı insanlara gitmelerini söyleme fikri, yüreğinin daralmasına sebep olmuştu. Hakkında kötü düşünecekler, onu sevmeyeceklerdi. Buna karşılık zihninde bir başka görüntü belirdi: Dewey Deck masadaki kâseleri uyuşturucuyla dolduruyor, sonra arka cebinden çıkardığı not defterine yazıyordu. Son moda tişörtü ve tuhaf saç kesimi olan Dewey'e olan borcu daha da kabarıyordu.

O zihnindeki iki resim arasında kıvranırken Wayne de onu izliyordu.

"Çok kötü bir izlenim bırakacağım yahu," demişti sonunda Larry ağzından dökülen zayıf, huysuz kelimelerden nefret ederek.

"Evet, muhtemelen hakkında pek iyi laflar etmeyecekler. Kıçının kalktığını söyleyecekler. Ne oldum delisi diyecekler. Eski dostlarını unuttuğunu iddia edecekler. Ama onların hiçbiri dostun değil Larry. Dostların neler olup bittiğini fark edip, üç gün önce gitti. Bir dostun altını pisletip bunun farkında bile olmamasını görmek hiç hoş değil."

"Öyleyse söylesene neden?" diye sormuştu Larry aniden sinirlenerek. Öfkesinin asıl sebebi, bütün iyi arkadaşlarının pek de geçerli bulmadığı sudan sebeplerle onu bırakıp, gitmiş olmasıydı. Barry Grieg, onu bir kenara çekip konuşmaya çalışmış, ama Larry o sırada iyice uçmakta olduğu için aptalca gülümseyip başını sallamaktan fazlasını yapamamıştı. Acaba Barry de onu aynı şekilde uyarmaya mı çalışmıştı? Böyle düşünmek onu mahcup etmiş ve öfkelendirmişti.

"Söyle, neden?" diye tekrarlamıştı. "Neden benden pek hoşlanmadığın hissine kapılıyorum?"

"Senden hoşlandığım söylenemez... ama nefret ediyor da değilim. Daha ötesine dair bir şey söyleyemiyorum. Aslında bu olayda burnuna yumruğu yemene göz yumabilirdim. Bir seferi senin için yeter de artardı bile."

"Ne demek istiyorsun?"

"Onlara söyleyeceksin. Çünkü sende gereken cevher var. Alüminyum folyo ısırmak gibi içinde olan bir şey. Başarıya ulaşmak için gereken neyse ona sahipsin. Güzel, küçük bir kariyerin olacak. Beş yıl sonra kimsenin hatırlamayacağı orta şeker pop parçalar. Liseli gençler albümlerini toplayacak. Para kazanacaksın."

Larry bacaklarına dayadığı ellerini yumruk yapmıştı. O sakin suratı yumruklamak istiyordu. Wayne'in sözleri ona kendini DUR işaretinin dibindeki köpek boku topağıymış gibi hissettiriyordu.

"Geri dön ve fişi çek," demişti Wayne yumuşak sesle. "Sonra da arabana binip git. Git, dostum. Bir sonraki telif çekinin gelmesine kadar da dönme."

"Ama Dewey..."

"Dewey ile konuşması için birini bulurum. Benden sana kıyak olsun. Adam, Dewey'e uslu bir çocuk gibi parasını beklemesini söyleyecek ve Dewey de söyleneni memnuniyetle yapacak." Cıvıl cıvıl renklerde mayolar giymiş iki çocuğun plajda koşturmasını izleyerek duraksamıştı. Bir köpek başını mavi gökyüzüne kaldırıp, neşeyle havlayarak yanlarında koşuyordu.

Larry ayağa kalkmış ve kendini zorlayarak ona teşekkür etmişti. Denizden gelen esinti, eski ve gevşemiş külotunun içine girip çıkıyordu. Kelimeler ağzından tuğlaymışçasına dökülmüştü.

"Uzak bir yere git ve kendini toparla," demişti yanında durmuş, hâlâ çocukları izlemekte olan Wayne. "Belirlemen gereken birçok mesele var.

Nasıl bir menajer, nasıl bir tur, *Pocket Savior* patlama yaptıktan sonra nasıl bir kontrat istiyorsun, bunları düşün. Bence albüm patlama yapacak; gereken küçük ritme sahip. Kendine biraz fırsat tanırsan bütün sorulara cevap bulursun. Senin gibiler daima bulur."

Senin gibiler daima bulur.

Benim gibiler daima bulur.

Gibi...

Biri parmağıyla cama vuruyordu.

Larry sıçrayarak doğruldu. Ani bir sancı boynuna saplandı ve hissettiği acı, yüzünü buruşturmasına sebep oldu. Sadece uyuklamıyordu, düpedüz uyuyakalmıştı. Kaliforniya'yı tekrar yaşıyordu. Ama şimdi gri bir New York sabahındaydı ve dışarıdaki her kimse, cama tekrar vurdu.

Başını sancıdan çekinerek yavaşça çevirdiğinde, kafasında siyah eşarbıyla annesinin ona bakmakta olduğunu gördü.

Bir an için sadece camın iki yanından birbirlerine baktılar ve Larry, kendini hayvanat bahçesinde bir kafesteymiş gibi tuhaf bir şekilde çıplak hissetti. Sonra ağzı devreye girdi, gülümsedi ve camı indirdi.

"Anne?"

"Sen olduğunu biliyordum," dedi kadın ifadesiz bir sesle. "İn de boyunu bosunu göreyim."

Larry'nin iki bacağı da uyuşmuştu. Kapıyı açıp arabadan inerken tabanlarına binlerce minik iğne batıyormuş gibi hissediyordu. Annesiyle bu şekilde hazırlıksızken görüşmeyi hiç beklemiyordu. Kendini nöbetteyken uyuyakalmış ve aniden çağrılmış bir er gibi hissediyordu. Nedense annesinin daha ufak tefek, daha güvensiz görünmesini beklemişti, ama görünüşe bakılırsa onu olgunlaştıran seneler, annesine hiç dokunmamıştı.

Annesinin onu yakalayışı neredeyse eşsizdi. Larry on yaşındayken cumartesi sabahları annesi yeterince uyuduğuna kanaat getirdiğinde kapısını tıklatarak onu uyandırırdı. On dört yıl sonra, bütün gece uyanık kalmaya çalışmış, ama sonunda tuhaf bir pozisyonda uykuya yenik düşmüş yorgun bir çocuk gibi yeni arabasında uyumuşken onu yine aynı şekilde uyandırmıştı.

Şimdi saçları dağılmış, yüzünde hafif ve biraz da aptalca bir gülümsemeyle karşısında dikiliyordu. Minik iğneler hâlâ ayaklarına battığı için

ağırlığını sürekli bir bacağından diğerine veriyordu. Bu hareketi her yaptığında annesinin tuvalete gitmek isteyip istemediğini soruşunu hatırladı ve hareketsiz kalarak iğnelerin batmasına izin verdi.

"Merhaba anne."

Annesi, ona hiçbir şey söylemeden bakınca korku, eski yuvasına dönen korkunç bir kuş gibi yüreğini kapladı. Annesinin ona sırtını döneceğinden, ucuz hırkasının arkasını göstererek uzaklaşacağından ve onu oracıkta tek başına bırakıp gideceğinden korkuyordu.

Kadın sonra ağır bir yükü kaldırmadan önce derin bir soluk alan adamlar gibi iç geçirdi. Konuştuğunda sesi öylesine doğal, öylesine hoşnuttu ki Larry ilk izlenimini unutuverdi.

"Merhaba Larry," dedi annesi. "Yukarı gel. Pencereden bakınca sen olduğunu anladım. Arayıp hasta olduğumu söyledim. Hastalık izinlerim birikmişti."

Arkasına dönüp artık yerlerinde yeller esen iki köpeğin arasındaki basamaklara yöneldi. Larry hâlâ devam eden uyuşukluktan dolayı yüzünü buruşturarak üç adımda ona yetişti. "Anne?"

Kadın dönünce Larry, ona sarıldı. Annesinin suratında bir an için kucaklanmak yerine gasp edileceğini düşünmüşçesine bir korku ifadesi belirdi. Sonra hatları gevşedi ve o da oğluna sarıldı. Giysilerinin arasına koyduğu lavanta torbasının bıraktığı koku genzini doldurunca şiddetli, acı, aynı zamanda tatlı bir nostalji hissine kapıldı. Bir an için ağlayacağını sandı, annesinin ağlayacağından ise kendini beğenmişçe emindi; Dokunaklı Bir An'dı. Annesinin sağ omzu üzerinden bakınca, yarısı çöpün içinde yarısı dışında olan ölü kediyi görebiliyordu. Geri çekilen annesinin gözleri kuruydu.

"Gel de sana kahvaltı hazırlayayım. Bütün gece araba mı kullandın?"

"Evet," dedi sesi hisleri yüzünden boğuklaşmış olan Larry.

"Gel o zaman. Asansör arızalı, ama sadece ikinci kat. Bayan Halsey için daha zor, eklem iltihabı var ve beşinci katta oturuyor. Ayaklarını silmeyi unutma. Ayak izi bırakırsan Bay Freeman acısını benden çıkarır. Çamurun kokusunu aldığına yemin edebilirim. Adam tam bir çamur düşmanı." Basamakları tırmanıyorlardı. "Üç yumurtayı bitirebilir misin? Çavdar ekmeğine hayır demezsen senin için birkaç dilim kızartabilirim. Hadi gel."

Larry artık orada olmayan köpekler arasından geçerken eskiden bulundukları yerlere gerçekten gitmiş olduklarından, boyunun altmış santim kısalıvermediğinden, 1980'li yılların maziden çıkıp geri dönmediğinden emin olmak istercesine baktı. Annesi kapıları iterek açtı ve içeri girdiler. İçerideki koyu kahverengi gölgeler ve yemek kokuları bile aynıydı.

Alice Underwood, ona üç yumurtayla jambon pişirdi, ekmek kızarttı, meyve suyu ve kahveyle birlikte sofraya koydu. Larry kahve hariç her şeyi bitirdikten sonra arkasına yaslanıp bir sigara yaktı. Alice sigaraya onaylamaz bir bakış fırlattı, ama hiçbir şey demedi. Bu, Larry'nin güvenini birazcık tazeledi. Annesi sessiz kalmakta hep çok usta olmuştu.

Çelik tavayı lavaboya koyunca hafif bir tıslama oldu. Annesi pek değişmemişti. Biraz daha yaşlanmıştı –artık elli bir yaşındaydı– ve saçlarındaki aklar da artmıştı, ama siyah teller hâlâ ezici bir üstünlüğe sahipti. Sade, gri bir elbise giymişti. Muhtemelen iş kıyafetiydi. Göğüsleri hâlâ büyüktü, ama sanki son görüşündekinden daha büyüklerdi. Anne, bana doğruyu söyle, göğüslerin büyüdü mü? Bu temel bir değişiklik mi?

Sigarasının küllerini kahve fincanının tabağına silkmeye kalkışınca Alice tabağı hemen aldı ve yerine daima dolapta bulundurduğu küllüklerden birini koydu. Tabağa kahve dökülmüş olduğundan kül atmasının bir sakıncası olmaz gibi gelmişti Larry'ye. Küllük tertemiz, ayıplarcasına lekesizdi. Larry sigarasını hafifçe kenarına vurarak külü düşürdü. Annesi sessizce bekler, bu arada bilekleriniz kan içinde kalıp aklınızdan ne geçiyorsa dökülmeniz için küçük tuzaklar kurardı.

"Demek geri döndün," dedi Alice tavayı bir bulaşık beziyle ovmaya başlayarak. "Dönüşünü neye borçluyuz?"

Şey anne, bir arkadaş bana hayatın gerçeklerine dair ipuçları verdi... sürüler halinde dolaşan ve şimdi de benim peşime düşen asalaklardan bahsetti. Gerçi ona arkadaş demek ne derece yerinde olur bilmiyorum. Müziğime duyduğu saygı, benim 1910 Fruitgum Company'ye duyduğum kadar. Ama oradan ayrılmamı sağladı. Robert Frost evin, gittiğinizde sizi içeri almaya mecbur oldukları yer olduğunu söylememiş miydi?

Yüksek sesle söyledikleri farklıydı. "Seni özlediğim için anne."

"Hıh! O yüzden mi bana sık sık yazdın?"

"Mektup yazan tiplerden değilim, ne yapayım." Sigarasını yavaşça diklemesine kaldırıp indirdi. Duman halkaları oluşup tavana doğru yükseldi.

"Orası malum."

Larry sırıttı.

"Ama bakıyorum anneye ukalalık huyun hiç değişmemiş," dedi Alice.

"Özür dilerim. Nasılsın anne?"

Alice tavayı kuruması için kenara koyduktan sonra lavabonun tıpasını çekti ve kızarmış elleriyle deterjan kalıntılarını sildi. "Fena değil," dedi masaya gelip bir sandalyeye oturarak. "Belim bazen çok ağrıyor, ama ilaçlarım var. İdare ediyorum işte."

"Gittiğimden beri büyük bir sorun yaşamadın, değil mi?"

"Sadece bir kez. O zaman da Doktor Holmes icabına baktı."

"Anne, bu kiropraktik(*) uzmanlar..." *Şarlatan* diye tamamlayacaktı ki kendini tuttu.

"Nedir?"

Larry omuz silkti. "Özgürsün, beyazsın ve yirmi bir yaşından büyüksün. Sana faydası oluyorsa ne âlâ."

Alice içini çekti ve elbisesinin cebinden bir paket mentollü şeker çıkardı. "Artık yirmi bir yaşında değilim ve çöktüğümü hissediyorum. Bir tane ister misin?" Larry, annesinin başparmağıyla paketten çıkarttığı yuvarlak şekerlemeyi başını iki yana sallayarak reddetti. Alice şekeri kendi ağzına attı.

"Daha genç kız sayılırsın," dedi Larry şakacı bir ifadeyle. Eskiden bu takılmaları annesinin hoşuna giderdi, ama şimdi yüzünde sadece belli belirsiz bir gülümseme oluşmasını sağlamıştı. "Hayatında yeni erkekler var mı?"

"Birkaç tane. Ya senin?"

"Yok," dedi Larry ciddi bir ifadeyle. "Erkek yok. Birkaç kız oldu, ama erkek olmadı."

Bir kahkaha atacağını ummuş, ama yine aynı hayaletimsi gülümsemeyi görmüştü. Kafasını karıştırdım, diye düşündü. Sorun bu. Neden geldiğimi ve ne istediğimi merak ediyor. Üç seneden sonra muhtemelen gelmemi bile beklemiyordu. Kayıp olarak kalmamı tercih ederdi.

(*) Omurgaya masaj yapılarak sinir baskısından ileri gelen rahatsızlığın giderilmesi.

"Hep aynı Larry," dedi Alice. "Bir an için bile ciddi olamaz. Nişanlandın mı? Sürekli görüştüğün biri var mı?"

"Öylesine takılıyorum anne."

"Hep öyle yaptın zaten. Hiç olmazsa iyi bir Katolik kızı hamile bırakarak başını derde sokmadın. Bu konuda hakkını vermeliyim. Ya çok dikkatli ya çok şanslı ya da çok beyefendiydin."

Larry yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. Annesi üstü kapalı bile olsa hayatında ilk kez ona seksten bahsediyordu.

"Her ne ise, öğreneceksin," dedi Alice. "Bekârlık sultanlık derler. Aslında hiç de öyle değildir. Sonunda yaşlanıp Bay Freeman gibi huysuz birer ihtiyar haline geliyorlar. Bütün gün zemin kattaki dairesinin penceresinde oturup kuvvetli bir rüzgâr esmesini bekliyor."

Larry homurdandı.

"Radyoda şarkını duyuyorum. Herkese şarkıyı söyleyenin oğlum olduğunu söylüyorum. Larry bu, diyorum. Çoğu bana inanmıyor."

"Dinledin mi?" Neden daha önce bahsetmediğini merak etti.

"Elbette. Genç kızların mütemadiyen dinlediği *rock'n roll* kanalı WROK'ta sıkça çalınıyor."

"Hoşuna gitti mi?"

"O tarzdan ne kadar hoşlanabilirsem o kadar." Oğluna ciddi bir ifadeyle baktı. "Bence biraz müstehcen sözleri var."

Larry ayaklarını salladığını fark edince kendini zorlayarak engelledi. "Sadece... tutkulu denebilir anne. Hepsi bu." Yüzüne kan hücum etmişti. Annesiyle mutfakta oturup tutkudan bahsedeceği kırk yıl düşünse aklına gelmezdi.

"Tutkunun ait olduğu yer yatak odasıdır," dedi annesi hit parçası üzerine herhangi bir estetik tartışmayı başlamadan bitirerek. "Sesine de bir şey yapmışsın. Kulağa zencilerinki gibi geliyor."

"Şimdi mi?" diye şaşkınca sordu Larry.

"Hayır, radyoda."

"Ona kahverengi ses deniyor anne," dedi Larry sesini Bill Withers'a benzetip gülümseyerek.

"Hah, böyle," diyerek başını salladı Alice. "Ben genç bir kızken Frank Sinatra için aynı şeyi düşünürdük. Şimdi de şu rap denen *saçmalık*

var. Müzik demeye bin şahit ister." Ona bakarak gönülsüzce kabullendi. "Hiç olmazsa senin şarkında anlamsız çığlıklar yok."

"Telif anlaşması yaptım," dedi Larry. "Satılan her albümden belirli bir pay alacağım. Toplam..."

"Sen bunları bırak da sana şimdiye kadar ödeme yapıp yapmadıklarını söyle," dedi Alice eliyle aldırmazca bir hareket yaparak. "Para verdiler mi, yoksa arabanı krediyle mi aldın?"

"Çok fazla ödemediler," dedi Larry ne tam yalan ne de tam doğru söyleyerek. "Arabanın ilk taksidini ödedim, geri kalanını da halledeceğim."

"Sözde kolay, ikna edici kredi koşulları," dedi Alice yüzünü buruşturarak. "Baban bu yüzden iflas etmişti. Doktor kalp krizi dedi, ama onu asıl öldüren buydu. Kalbi kaldırmadı. Babanı mezara gönderen bu krediler oldu."

Larry bunları daha önce defalarca duymuştu. Arkasına yaslanıp gerekli yerlerde başını sallayarak annesinin anlatmasına izin verdi. Babasının bir tuhafiye dükkânı vardı. Dükkânın yakınına bir Robert Hall açılmış ve babası bundan bir yıl sonra iflas bayrağını çekmişti. Teselli için kendini yemeklere vermiş, üç yılın sonunda toplam elli beş kilo almıştı. Larry dokuz yaşındayken köşedeki lokantada kalpten gidivermişti. Yarısı yenmiş köfteli sandvici hâlâ önünde duruyordu. Alice Underwood cenaze töreninde kız kardeşi teselliye hiç ihtiyacı yokmuş gibi görünen kadını avutmaya çalışırken daha beter olabileceğini söylemişti. Kız kardeşinin omzu üzerinden enişteşine bakarak içkiden de olabileceğini söylemişti.

Alice, kocasının ölümünden sonra Larry'yi tek başına büyütmüş, evden ayrılana dek hayatına atasözleri ve önyargılarıyla hükmetmişti. Rudy Schwartz ile Rudy'nin hurda Ford'u içinde uzaklaşırlarken arkalarından ettiği son söz, Kaliforniya'da da düşkünlerevi olduğuydu. Evet, annesi böyle bir kadındı.

"Burada kalmak istiyor musun Larry?" diye yumuşak sesle sordu.

Bu soru karşısında şaşıran Larry, "Senin için sakıncası olmaz mı?" dedi.

"Boş oda var. Yatak odasında da katlanabilir bir yatak duruyor. Orayı bir nevi depo olarak kullanmaya başlamıştım, ama kutuları üst üste koyarak yatak için bir yer açabilirsin."

"Olur," dedi Larry yavaşça. "Senin için mahzuru yoksa. Sadece birkaç hafta kalacağım. Eski arkadaşlarımdan birkaçını aramayı düşünüyordum. Mark... Galen... David... Chris... o tayfa."

Alice ayağa kalkıp mutfak penceresine yürüdü ve yukarı doğru iterek açtı.

"İstediğin kadar kalabilirsin Larry. Kendimi ifade etmekte belki iyi değilim, ama seni gördüğüme sevindim. Pek iyi şartlarda ayrıldığımız söylenemez. Ağır laflar ettik." Oğluna döndü. Yüzünün hatları sertti, ama oğluna duyduğu yoğun, gönülsüz sevgi kolaylıkla okunabiliyordu. "Ben kendi adıma söylediklerim için çok pişmanım. Ama ne dediysem seni sevdiğim içindi. Doğru şekilde söylememiş olabilirim."

"Önemli değil," dedi Larry gözlerini masadan ayırmayarak. Yüzü yine kızarmıştı. Sıcaklığı hissedebiliyordu. "Bak, masraflara katkıda bulunabilirim, merak etme."

"İstersen yap. Ama mecbur değilsin. Çok şükür çalışıyorum. Binlerce işsiz var. Ve sen hâlâ oğlumsun."

Larry'nin aklına leşinin yarısı çöpün içinde yarısı dışında kalmış ölü kedi ve uyuşturucu kâselerini gülümseyerek dolduran Dewey Deck geldi ve aniden ağlamaya başladı. Elleri gözyaşlarıyla bulanıklaşan görüşüyle dalgalanırken sebebinin annesi olduğunu düşündü... hiçbir şey Larry'nin umduğu gibi gitmemişti, hiçbir şey. Annesi değişmişti aslında. Kendisi de öyle, ama düşündüğü şekilde değil. Doğal olmayan bir değişim gerçekleşmiş; o irileşmiş, kendisi de her nasılsa küçülmüştü. Annesine gelişinin sebebi bir yere gitmek zorunda oluşu değildi. Ona gelmişti, çünkü korkuyordu ve annesini istiyordu.

Alice açık pencerenin yanında durmuş, onu izliyordu. Nemli esinti, beyaz perdeleri hafifçe dalgalandırıyor, yüzünü gizliyor, tamamen saklamıyor, ama hayaletmiş gibi bir hava yaratıyordu. Pencereden içeri trafik gürültüsü giriyordu. Koynundan bir mendil çıkarıp, masanın yanına gelerek Larry'nin ellerine bıraktı. Larry'de bir sertlik vardı. Alice, onu zorlayabilirdi, ama bunun kime ne faydası olurdu? Babası yumuşak bir adamdı, zaten onu mezara asıl gönderen de bu olmuştu. Max Underwood'un sonunu getiren aldığı değil, verdiği borçlardı. Peki Larry bu katılık için kime teşekkür etmeliydi? Ya da kimi suçlamalıydı?

Nasıl bir yaz yağmuru, üzerine döküldüğü kayanın şeklini değiştiremezse, bu gözyaşları da Larry'nin sertliğini değiştiremezdi. Bu çetinliğin işe yarayacağı zamanlar olacaktı, Alice bundan emindi. Kadınlara ve çocukla-

rına zerre kadar aldırmayan bir şehirde tek başına çocuk büyütürken bu gerçeği tüm çıplaklığıyla keşfetmişti. Ama Larry henüz bunların farkında değildi. Tıpkı söylediği gibiydi: Eski Larry. Hiç düşünmeden burnunun dikine gidecek, herkesin –kendisi dahil– başını derde sokacak ve şartlar yeterince kötüleştiğinde içindeki çetin ceviz ortaya çıkıp onu ipten kurtaracaktı. Peki ya diğerleri? Onları kaderleriyle baş başa bırakacaktı. Kaya sertti, Larry'nin karakterinde de bu sertlik mevcuttu, ama hâlâ yıkım için kullanıyordu. Alice bunu oğlunun gözlerinde görebiliyor, duruşundan... kanser yapan çubuğunu havaya kaldırarak duman halkaları yapışından bile okuyabiliyordu. İçindeki sertliği hiçbir zaman bileyip insanları kesmek için kullanacağı bir bıçak haline getirmemişti ve bu da bir şeydi. Ama ihtiyaç duyduğunda, tıpkı bir çocuk gibi ona başvuruyor, içine düştüğü zor durumdan onunla tuzakları etkisiz hale getirerek kurtuluyordu. Bir keresinde kendi kendine Larry'nin değişeceğini söylemişti. *Kendisi* değişmişti; o da *değişecekti.*

Ama önünde oturmakta olan, artık küçük bir çocuk değildi; yetişkin bir adamdı ve Alice değişim günlerinin –rahibin kalpten daha çok ruh değişimi olarak tanımladığı o kökten, derinden değişim– artık geride kalmış olduğundan korkuyordu. Larry'de, insanda tebeşirin tahtaya sürtülmesiyle oluşan hisse benzer bir his uyandıran bir şey vardı. Derinlerde, en dipte sadece kendisi vardı. Kalbine girmesine izin verdiği tek kişi, kendisiydi. Ama Alice, onu yine de seviyordu.

Larry'nin içinde iyilik olduğuna da inanıyordu. Gerçek iyilik. Orada bekliyordu, ama dışarı çıkabilmesi bu saatten sonra sadece bir felaketin tetiklemesiyle mümkün olabilirdi. Şu an burada bir felaket yoktu, sadece ağlamakta olan oğlu vardı.

"Yorgunsundur," dedi. "Elini yüzünü yıka, istersen duş al. Kutuları çekerim. Ondan sonra uyuyabilirsin. En iyisi bugün izin yapmayıp işe gideyim."

Kısa koridorun ucundaki arka odaya, Larry'nin eski yatak odasına gitti. Larry, annesinin kutuları oflayıp puflayarak çektiğini duyabiliyordu. Gözlerini yavaşça sildi. Trafik gürültüsü pencereden içeri giriyordu. Annesinin önünde son ağlayışını hatırlamaya çalıştı. Ölü kediyi düşündü. Annesi haklıydı. Yorgundu. Kendini daha önce hiç bu kadar yorgun hissetmemişti. Yatağa girdi ve neredeyse on sekiz saat uyudu.

6. BÖLÜM

Frannie, babasının bezelyeler ve fasulyeler arasındaki yabani otları sabırla ayıklamakta olduğu arka bahçeye çıktığında gün iyice ilerlemişti. Babası geç yaşta çocuk sahibi olmuştu, artık altmışlarındaydı ve daima giydiği beyzbol şapkasının altından görünen saçları bembeyaz olmuştu. Annesi beyaz eldiven almak için Portland'a gitmişti. Fran'in çocukluğundan beri en iyi arkadaşı olan Amy Lauder gelecek ayın başında evleniyordu.

Huzur ve sevgi dolu bir an boyunca babasının sırtına baktı. Günün bu saatlerinde ışığın aldığı özel hali çok seviyordu, sadece Maine'deki yaz mevsimlerinin ilk günlerine özgü, o zamansız özellik. Ocak ayının ortasında bile olsalar bu ışığı aynen hafızasında canlandırabilir ve kalbi özleınle sancıyabilirdi. Karanlıktan bir adım öncesinin yumuşak ışığı, içinde pek çok güzellik barındırıyordu: Fred'in daima üçüncü kalede oynadığı Küçükler Ligi Parkı'nda beyzbol, karpuz, mısır, soğuk bardaklarda buzlu çay, çocukluk.

Frannie boğazını hafifçe temizledi. "Yardım ister misin?"

Babası, ona dönerek gülümsedi. "Selam Frannie. Beni yine kazarken yakaladın."

"Galiba öyle oldu."

"Annen hâlâ dönmedi mi?" Kaşları hafifçe çatıldı, ardından düzeldi. "Dönmedi, tabii ya daha yeni gitti, değil mi? Yardıma ihtiyacın varsa yardım edebilirim. Ama sonra ellerini yıkamayı unutma."

"Bir hanımefendinin elleri, alışkanlıklarının göstergesidir," dedi Fran alaycı bir ifadeyle dalga geçerek. Peter, ona onaylamaz bir şekilde bakmaya çalıştı, ama pek başarılı olamadı.

Babasının hemen yanındaki sıraya çömeldi ve yabani otları ayıklamaya başladı. Serçeler cıvıldıyor, hemen bir sokak ötedeki 1. Karayolu üzerin-

deki trafiğin kesintisiz mırıltısı duyuluyordu. Trafik, temmuz ayında en yoğun dönemine girer ve Kittery ile orası arasında neredeyse her gün ölümcül bir kaza olurdu. Araç sayısı şimdiden artmaya başlamıştı.

Peter, ona geçirdiği günden bahsetti ve Frannie doğru sorular sorup doğru zamanlarda başını sallayarak onu dinledi. Yaptığı işe iyice dalmış olan Peter başını salladığını değil, ama başının hareket eden *gölgesini* gözucuyla görebiliyordu. Sanford'da otomobil yedek parçaları imal eden büyük bir firmada teknisyen olarak çalışıyordu. Boston'un kuzeyindeki en büyük firmaydı. Altmış dört yaşındaydı ve emekli olmasına sadece bir yıl kalmıştı. Aslında çalışma süresi bundan daha kısa olacaktı, çünkü eylülde, "tatilciler" gittikten sonra kullanmayı planladığı, birikmiş dört haftalık izni vardı. Emeklilik fikri kafasını fazlaca meşgul ediyordu. Emekliliğe sonsuz bir tatil gözüyle bakmamaya çalıştığını söyledi kızına; durumun hiç de öyle *olmadığını* söyleyen pek çok arkadaşı vardı. Harlan Enders kadar sıkılacağını veya Caron gibi utanç verecek kadar fakirleşeceğini sanmıyordu; hayatının bir gününü bile alışverişle harcamamış zavallı Paul ve karısı buna rağmen evlerini satıp kızlarıyla damatlarının yanına taşınmak zorunda kalmıştı.

Peter Goldsmith, sigortaya hiçbir zaman güvenmemiş, sistem, enflasyonun yükü ve artan emekli sayısının altında ezilmeye ve bozulmaya başlamamışken bile oradan gelen paraya bel bağlama düşüncesinden uzak olmuştu. Otuzlu ve kırklı yıllarda Maine'de fazla Demokrat olmadığını söyledi onu dinleyen kızına. Ama büyükbabası az sayıdaki Demokrat'tan biriydi ve büyükbabası, babasının da öyle olması için elinden geleni yapmıştı. Ogunquit'in o zafer günlerinde bu durum, Goldsmith'leri bir nevi parya durumuna düşürüyordu. Ama babasının bir sözü vardı: *Bu dünyanın prenslerine sakın güvenmeyin, çünkü onların hükümeti sizi mahvedecek, hatta dünyanın sonunu getirecektir.*

Frannie güldü. Babasının böyle konuşmasına bayılıyordu. Pek sık yapmazdı, çünkü karısı, Fran'in annesi olan kadın, ağzından hızla dökülen zehir gibi sözlerle onu dilini kesmekten beter hale getirirdi – yapmadığı şey değildi.

Kendine güvenip bu dünyadaki prenslerin onları seçip başlarına getirenlerle ellerinden geldiğince anlaşmalarına izin vermesini söyledi kızı-

na. Bu, çoğu zaman pek iyi sonuç vermezdi, ama o kadar önemli değildi, çünkü birbirlerini hak ediyorlardı.

"Cevap nakitte," dedi Frannie'ye. "Will Rogers arazide olduğunu söyledi, çünkü ona göre artık daha fazla üretilmeyen bir tek o var. Oysa aynı durum altın ve gümüş için de geçerli. Parayı seven bir adam, aşağılık bir adamdır, nefret edilmeyi hak eder. Parasını idare edemeyen ise ahmaktır. Ondan nefret etmez, ama ona acırsın."

Fran, onun Fran doğduğundan beri arkadaşı olan Paul Caron'dan bahsedip etmediğini sormayı düşündü, ama vazgeçti.

Babasının, tedbirli davranarak önlerindeki yılları sorunsuzca geçirebilmelerini sağlayacak birikimi sağladığını o söylemese de biliyordu zaten. Peter iyi günde de kötü günde de ona asla bir yük olmadığını ve onu okuttuğu için ne kadar gururlandığını bütün arkadaşlarına anlattığını söyledi. Onun parasının ve kızının zekâsının halledemediğini, bunu Frannie'nin eski yöntemle çözdüğünü söylemişti onlara: çalışarak, çok çalışarak. Ama Fran'in annesi bunu her zaman anlayamamıştı. Kadınlar hoşlansa da hoşlanmasa da değişimler kaçınılmazdı ve Fran'in üniversiteye gitme amacının koca avlamak olmayışı, Carla için kabullenilebilir bir durum değildi.

"Amy Lauder'ın evleneceğini öğreniyor ve *onun yerinde Fran'im olmalıydı. Amy güzel bir kız ama Fran'imin yanında çatlak bir tabak gibi kalıyor,* diye düşünüyor," dedi Peter. "Annen böyle değer yargılarıyla örülmüş bir hayat yaşamış, artık değişemez. Ara sıra çeliğin çakmaktaşına sürtmesi gibi sürtüşüp kıvılcımlara sebep olmanız da bu yüzden. Kimsenin kabahati yok. Unutma Fran, o artık değişemeyecek kadar yaşlı. Sense bunu anlayacak yaşa geldin."

Bunu söyledikten sonra tekrar yaptığı işe dönerek işyerindeki arkadaşlarından birinin, aklı bilardo oyununa gittiği için dalgınlıkla neredeyse başparmağını presin arasında sıkıştıracağını anlatmaya başladı. Neyse ki Lester Crowley, onu tam zamanında geri çekmişti. Ama bir gün Lester Crowley müdahale etmek için orada olmayacaktı. Kendisinin de olmayacağını hatırlamışçasına iç geçirdi, ardından neşelendi ve arabanın kaportası içine gizlenmiş anten fikrinden bahsetmeye başladı.

Sakin, huzur verici sesi bir konudan diğerine atlayarak anlatmayı sürdürüyordu. Gölgeleri uzamaya başladı. Görünümleri, Fran'i her zaman ol-

duğu gibi büyüledi. Oraya bir şey söylemeye gelmişti aslında, ama çocukluğundan beri ne zaman bir şey söylemeye gelse kendini babasını dinlerken buluyordu. Babasından sıkılmıyordu. Bildiği kadarıyla babasından kimse sıkılmazdı. Belki annesi hariç. Babası iyi bir hikâye anlatıcısıydı.

Konuşmayı bıraktığını fark etti. Temizlediği sıranın ucunda bir kayaya oturmuş, piposunu vurarak ona bakıyordu.

"Aklında ne var Frannie?"

Fran ne diyeceğini bilemeyerek bir an aptalca ona baktı. Buraya ona söyleme niyetiyle gelmişti, ama bunu yapabileceğinden artık emin değildi. Aralarındaki sessizlik uzadıkça uzadı, sonunda tahammül edemeyeceği bir hal aldı. Ayağa kalktı.

"Hamileyim," dedi basitçe açıklayarak.

Peter piposunu doldurmayı bırakarak ona baktı. "Hamile?" dedi bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi. "Ah Frannie... bu bir şaka mı? Ya da bir oyun?"

"Hayır babacığım."

"Buraya gelip yanıma otursan iyi olacak."

Fran itaatkârca gidip babasının yanına oturdu. Bahçelerini yandaki bahçeden ayıran taştan bir duvar vardı. Duvarın ötesinde uzun süre önce hoş bir şekilde yabanileşmiş, güzel kokulu çalılardan oluşan bir hat vardı. Fran'in başı zonkluyor, midesi hafifçe bulanıyordu.

"Emin misin?" diye sordu babası.

"Eminim," dedi Fran ve kendini tutamayıp birdenbire hıçkırarak ağlamaya başladı. Babası kolunu omzuna attı ve çok uzun gibi gelen bir süre öyle kaldılar. Gözyaşları biraz dinince Fran, ona kafasını en çok kurcalayan soruyu sordu.

"Beni hâlâ seviyor musun baba?"

"Ne?" Şaşırmış gibi ona baktı. "Evet. Seni hâlâ çok seviyorum Frannie."

Fran bunun üzerine tekrar ağlamaya başladı, ama bu kez babası piposunu yakarken o da kendini toparlama fırsatı buldu. Tütün kokusu, yavaşça hafif esintiye karışmaya başladı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım mı?"

"Bilmiyorum," dedi Peter. "Daha önce hiç hamile bir kızım olmamıştı. Ne hissedeceğimi bilmiyorum. Jess'ten mi?"

Fran başını salladı.

"Ona söyledin mi?"

Tekrar başını salladı.

"Ne dedi?"

"Benimle evleneceğini söyledi. Ya da kürtaj masraflarını ödeyeceğini."

"Evlilik veya kürtaj," dedi Peter Goldsmith ve piposundan bir nefes çekti. "Tipik bir genç adam."

Fran kucağındaki ellerine baktı. Tırnaklarının altında ve derisindeki girintiler arasında toprak vardı. Bir hanımefendinin elleri, alışkanlıklarının göstergesidir, dedi zihninde annesinin sesi. Hamile bir kızı olan annesi. Kilisedeki üyeliğimi iptal ettirmek zorunda kalacağım, diye düşündü. Bir hanımefendinin elleri...

"Özeline gereğinden fazla girmek istemem ama o... ya da sen... dikkat ettiniz mi?"

"Doğum kontrol hapı almıştım," dedi Fran. "İşe yaramadı."

"O halde suçun ikinizde birden olduğu söylenebilir," dedi babası, ona dikkatlice bakarak. "Ama bunu yapamam Frannie. Sizi suçlayamam. İnsan altmış dördüne gelince yirmi bir yaşın nasıl olduğunu unutuyor. Bu yüzden bir suçtan bahsetmeyeceğim."

Fran içinin rahatladığını hissetti. Öyle şiddetli bir histi ki bir an bayılacağını sandı.

"Ama eminim annenin bu konuda söyleyeceği pek çok şey olacaktır. Ve ona engel olmayacağım, ama onun tarafını da tutmayacağım. Anlıyor musun?"

Fran başını salladı. Babası artık annesine kafa tutmuyordu. En azından yüksek sesle değil. Annesinin zehir gibi bir dili vardı. Peter bir keresinde Frannie'ye, karşı çıkıldığında annesinin zehir gibi olan dilinin kontrolden çıktığını söylemişti. Ve kontrolden çıktığında karşısında kim olursa olsun yıkıp geçiyor, özür dilemeyi akıl ettiğindeyse açtığı yaralara fayda etmeyecek kadar geç kalmış oluyordu. Fran, babasının uzun yıllar önce bir seçim yapmış olabileceğini düşünüyordu: ya karşı çıkmaya devam edecek ve boşanacak ya da teslim olacaktı. İkinciyi seçmiş, ama kendi koşullarıyla yapmıştı.

"Kendini bunun dışında tutabileceğinden emin misin baba?" diye usulca sordu Fran.

"Senin tarafını tutmamı mı istiyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Bu konuda ne yapacaksın?"

"Annem konusunda mı?"

"Hayır Frannie. Hamileliğin."

"Bilmiyorum."

"Onunla evlenecek misin? Belki anlaşabilirsiniz."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Artık onu sevmiyorum gibi geliyor. Hiç sevmiş miydim onu da bilmiyorum."

"Bebek yüzünden mi?" Piposu iyice yanmıştı. Nahoş kokusu etrafa iyice dağılmıştı. Bahçenin kuytu köşelerindeki gölgeler koyulaşıyor, ağustosböcekleri ötmeye başlıyordu.

"Hayır, sebep bebek değil. Zaten soğumuştum. Jesse..." Cümlesini yarıda bırakarak Jesse ile ilgili asıl sorunun ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bebeğin, onu içine soktuğu telaş ve bir an önce karar verebilme ve şu an Fran'in çocukluk arkadaşının düğünü için alışveriş merkezine, eldiven almaya gitmiş olan annesinin tehditkâr gölgesinden kurtulma endişesi ile gözden kaçırmış olabileceği bir şey olup olmadığını düşündü. Şimdi sessiz olan, ama altı ay, on altı ay veya yirmi altı ay sonra mezarından hortlayıp her ikisine birden saldırabilecek bir şey. Aceleyle evlenen acısını çeker. Annesinin en sevdiği laflardan biriydi bu.

"Zayıf," dedi. "Bundan daha iyi bir açıklama yapamıyorum."

"Ona güvenmiyorsun, değil mi Frannie?"

"Hayır," dedi babasının sorunun kökenine ondan daha fazla yaklaşmış olduğunu düşünerek. Jesse'ye güvenmiyordu. "*Niyetinin* iyi olduğunu biliyorum. Doğru olanı yapmak istiyor, gerçekten istiyor. Ama... iki sömestr önce bir şiir dinletisine gitmiştik. Ted Enslin adında bir adamdı. İçerisi hıncahınç doluydu. Herkes ciddi bir şekilde... ve dikkatle onu dinliyor, tek bir kelimesini bile kaçırmak istemiyordu. Ve ben... beni biliyorsun..."

Babası, ona sarıldı ve, "Frannie'yi gülme tutar," dedi.

"Evet, aynen öyle. Beni gerçekten iyi tanıyorsun sanırım."

"Eh, biraz."

"Kıkırdamalar sebepsizce başladı, nereden çıktıklarını bilmiyorum. Sürekli, 'Pasaklı adam, pasaklı adam, pasaklı adamı dinlemeye geldik,'

diye düşünüyordum. Radyoda dinlenen bir şarkı gibi kendine özgü bir ritmi vardı. Ve bir gülme krizine yakalandım. İsteyerek olmadı. Bay Enslin'in şiirleriyle hiç ilgisi yoktu; hatta adamın görünümüne rağmen oldukça iyiydiler. Ama dinleyenlerin ona bakışları komikti."

Ne düşündüğünü anlayabilmek için babasına baktı. Peter başını sallayarak devam etmesini istedi.

"Her neyse, oradan çıkmak zorundaydım. Gerçekten çıkmalıydım. Jesse bana çok kızdı. Kızmaya hakkı vardı elbette... benimki çocukça bir hareketti... ama ben hep böyleyim. Her zaman olmasa da. Hiçbir işi yapa..."

"Evet, yapabiliyorsun."

"Ama bazen..."

"Bazen Kahkaha Kralı geliyor ve ona karşı koyamıyorsun," dedi Peter.

"Sanırım öyle. Her neyse, Jesse o tür insanlardan değil. Ve evlenirse... eve her gelişinde karşısında o istenmeyen misafiri bulacak. Belki her gün değil, ama onu çıldırtabilecek kadar sık. Sonra çabalayacağım... sonra da sanırım..."

"Mutsuz olacaksın," dedi Peter, onu iyice kendisine çekerek.

"Galiba öyle."

"O halde annenin fikrini değiştirmesine izin verme."

Frannie gözlerini kapadı. Bu kez hissettiği rahatlama daha da fazlaydı. Babası anlamıştı. Bu bir tür mucizeydi.

"Kürtaj olmam hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sanırım benimle asıl konuşmak istediğin konu buydu."

Fran şaşırarak ona baktı.

Babası çalıya benzeyen kaşlarından tekini kaldırıp hafifçe gülümseyerek sorarcasına kızına baktı. Ama çok ciddi olduğu anlaşılıyordu.

"Belki de haklısın," dedi Fran yavaşça.

"Dinle," dedi babası ve söylediğinin aksine sessiz kaldı. Ama Fran dinliyor, serçeleri, ağustosböceklerini, uzaktaki uçağın uğultusunu, birinin Jackie'yi eve çağırdığını, çim biçme makinesinin gürültüsünü, 1. Karayolu'nda seyreden araçların homurtusunu duyabiliyordu.

Tam onun için bir sakıncası olup olmayacağını soracaktı ki babası elini tuttu.

"Frannie keşke baban böyle ihtiyar bir adam olmasaydı, ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. 1956 yılına kadar evlenmedim."

Alacakaranlıkta kızına düşünceli bir ifadeyle baktı.

"Carla o günlerde farklıydı. O... en başta o da gençti. Ağabeyin Freddy'nin ölümünden sonra çok değişti. Öyle gibi görünse de annenin aleyhine konuştuğumu düşünme sakın Frannie. Ama bana göre Carla, Freddy öldükten sonra... büyümeyi bıraktı. Olaylara bakış şekli üzerine çabuk donan bir çimento tabakası döktü ve bunun en iyisi olduğuna karar verdi. Şimdi bir müzenin bekçisine benziyor. Kim müzede sergilenen fikirler aleyhine laf söylerse ağzının payını alıyor. Ama annen her zaman böyle değildi. Bu konuda benim sözüme inanman gerek."

"Nasıl biriydi peki?"

"O..." Peter dalgınca bahçeye baktı. "Sana çok benziyordu Frannie. O da gülme krizine yakalanırdı. Red Sox maçlarını izlemek için Boston'a giderdik ve yedinci bölümden sonraki arada benimle bira içmeye gelirdi."

"Annem... bira mı içerdi?"

"Evet, içerdi. Dokuzuncu bölümün büyük kısmını tuvalette geçirir, geri döndüğünde maçın en güzel bölümünü kaçırmasına sebep olduğum için bana söylenirdi."

Frannie, annesini elinde bir bardak Narragansett birasıyla babasına bakıp sevgilisiyle randevulaşıp maça gelmiş bir genç kadın olarak hayal etmeye çalıştı. Ama beceremedi.

"Bir türlü hamile kalamadı," diye devam etti babası dalgınca. "Sorunun hangimizde olduğunu öğrenmek için birlikte doktora gittik. Doktor ikimizde de bir sorun olmadığını söyledi. Ve 1960'ta ağabeyin Fred doğdu. Annen o çocuğu ölesiye sevdi Fran. Fred, onun babasının ismiydi, biliyorsun. 1965'te bir düşük yapınca artık başka şansımız olmayacağını düşünmeye başladık. Sonra 1969'da sen doğdun. Bir ay erken geldin, ama gayet sağlıklıydın. Ve ben de seni ölesiye sevdim. Artık ikimizin de birer tane vardı. Ama annen, kendisininkini kaybetti."

Derin düşüncelere dalarak sessizliğe büründü. Fred Goldsmith, 1973'te ölmüştü. O on üç, Frannie ise dört yaşındaydı. Fred'e çarpan adam sarhoştu. Aşırı hız, tehlikeli araç kullanmak ve içkiliyken araba kullanmak gibi birçok ihlali içinde barındıran uzun bir sabıka listesi vardı. Fred kazadan sonra sadece yedi gün yaşamıştı.

"Kürtaj çok masum bir isim," dedi Peter Goldsmith. Dudakları, acı veriyormuşçasına her kelimeyi yavaşça şekillendiriyordu. "Bence bu çocuk cinayeti. Başka bir tanımlaması yok, bu kadar basit. En azından yasalar öyle emrettiği için üzerinde düşünmek zorunda olduğun bir konuda bu şekilde konuştuğum, böyle... katı davrandığım için üzgünüm. Yaşlı bir adam olduğumu sana söylemiştim."

"Yaşlı değilsin babacığım," diye mırıldandı Frannie.

"Öyleyim, öyleyim!" dedi Peter inatla. Aniden perişan göründü. "Genç kızına öğüt vermeye çalışan bir ihtiyarım. Bir maymunun, bir ayıya sofra kurallarını öğretmeye çalışmasına benziyor. On yedi yıl önce sarhoşun teki oğlumun canını aldı ve karım bu olaydan sonra hiçbir zaman eskisi gibi olamadı. Kürtajı her düşündüğümde aklıma Fred geldi. Elimden başka türlüsü gelmiyor, tıpkı senin o şiir dinletisinde gülmeni engelleyememen gibi Frannie. Annen, tüm o malum standart sebeplerden dolayı karşı çıkacaktır. Ahlaka aykırı olduğunu söyleyecektir. İki bin yıllık geçmişi olan ahlaka. Yaşam hakkı, diyecektir. Batı ahlakının temelinde bu fikir yatar. Filozofları okudum. Elinde alışveriş çeki olan bir ev hanımının Sears and Roebuck mağazasındaki raflar arasında dolaşması gibi hepsini inceledim. Annen, *Reader's Digest*'ten şaşmaz, ama sonuçta tartışmalarımızda o katı ahlak kuralları karşısında pes eden hep ben olurum. Aklıma hep Fred gelir. İç organları parçalanmıştı. Hiç şansı yoktu. Yaşama hakkı için protesto düzenleyenler tuzda boğulmuş bebeklerin, çelik masalar üstündeki kesik kol ve bacaklarının fotoğraflarını gösteriyorlar. Ne olmuş yani? Hayatın sonu daima nahoştur. Gözümün önüne sadece Fred geliyor, yedi gün boyunca o yatakta yatan, her tarafı sargı bezleri içindeki Fred. Hayat çok ucuz, kürtaj onu daha da ucuzlaştırıyor. Ben ondan daha fazla okumama rağmen annen sıkıca bağlı olduğu ahlak kurallarıyla bu konuda sonunda hep haklı çıkıyor. Yaptıklarımız ve düşündüklerimiz... bunlar doğru olduklarında temellerinde çoğunlukla gelişigüzel sebepler bulunuyor. Bunun üstesinden gelemiyorum. Tüm gerçek mantığın, mantıksızlıktan kaynaklandığını görmek boğazımda bir yumru oluşmasına sebep oluyor. İnançtan kaynaklandığını. Saçmalıyorum, değil mi?"

"Kürtaj istemiyorum," dedi Fran usulca. "Kendimce sebeplerim var."

"Neymiş onlar?"

"Bebek benim bir parçam," dedi Frannie çenesini hafifçe kaldırarak. "Bu egoysa umurumda değil."

"Doğumdan sonra bebeği verecek misin Frannie?"

"Bilmiyorum."

"İstiyor musun?"

"Hayır. Benimle kalmasını istiyorum."

Babası sessiz kalınca Fran, onaylamadığını hissetti.

"Okulumu düşünüyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Peter ayağa kalkarak. Ellerini beline koydu ve omurgası kütürdeyince yüzünü hoşnutça buruşturdu. "Yeterince konuştuğumuzu düşünüyorum. Ve henüz bir karar vermek zorunda olmadığını."

"Annem geldi," dedi Fran.

Peter, onun bakışlarını takip ederek dönünce karısının arabasının eve giden yola girdiğini gördü. Batan güneş, krom aksamı üzerinden yansıyordu. Carla onları görünce kornaya bastı ve neşeyle el salladı.

"Ona söylemeliyim," dedi Frannie.

"Evet ama bir iki gün bekle Frannie."

"Peki."

Birlikte bahçe malzemelerini yerden topladılar ve arabaya doğru yürüdüler.

7. BÖLÜM

Vic Palfrey günbatımından hemen sonra, toprağı örten solgun aydınlıkta, film yapımcılarının "sihirli anlar" dediği o birkaç dakikada yeşil hezeyandan kısa süreli berraklığa geçiş yaptı.

Ölüyorum, diye düşündü ve kelimeler sanki yüksek sesle söylenmiş gibi zihninde tuhaf bir şekilde yankılandı.

Etrafına bakınınca bir hastane yatağında olduğunu gördü. Akciğerlerine dolanlar yüzünden boğulmaması için arkası yükseltilmişti. Bilekleri yatağın yükseltilmiş kenarlarına sıkıca bağlanmıştı. *Galiba biraz*

debelenmişim, diye düşündü şaşkınca. *Yerimde duramamışım.* Ve gecikmiş bir soru: *Neredeyim?*

Boynunda bir önlük vardı ve üzeri sümükle kaplıydı. Başı ağrıyordu. Zihninde acayip düşünceler belirip kayboluyor, hayaller gördüğünü biliyordu... kendini tekrar kaybedecekti. Hastaydı ve iyileşmiş veya bir tedavinin başlangıcında değildi, sadece kısa bir moladaydı.

Sağ bileğinin içini alnına dayadı ve sıcak bir fırına dokunmuşçasına yüzünü buruşturarak geri çekti. Yanıyordu ve her tarafından hortumlar sarkıyordu. İki şeffaf, plastik hortum burnundan çıkıyordu. Bir başkası, örtünün altından yerdeki şişeye doğru uzanıyordu. Vic hortumun diğer ucunun nereye takılı olduğunun farkındaydı. Yatağın hemen yanı başındaki raftan iki şişe sarkıyor, her birinden çıkan hortumlar, dirseğinin hemen altında Y şeklinde birleşerek damarına giriyordu. Serum.

Bu kadarının yeteceğini sanırsınız, diye düşündü. Ama üzerinde teller de vardı. Kafa derisine takılmışlardı. Ve göğsüne. Ve sol koluna. Biri, deli gibi acıyan göbek deliğindeydi. Ve bütün bunlar yetmezmiş gibi kıçına da bir şeyin sokulmuş olduğunu hissedebiliyordu. Tanrı aşkına, ne olabilirdi? Bok radarı mı?

"Hey!"

Sesinin yüksek ve mağrur çıkmasını istemişti. Ama duyulan, çok hasta bir adamın cılız fısıltısıydı. Onu neredeyse boğacak olan balgam, sesini de boğuklaştırmıştı.

Anne, George atı içeri soktu mu?

Yine hezeyanlar başlamıştı. Mantıksız bir düşünce, mantıklı düşünce alanına bir meteor gibi küstahça dalıyordu. Yine de onu neredeyse kandıracaktı. Fazla vakti kalmamıştı. Bu düşünce üzerine içini bir panik duygusu kapladı. Sıska kollarına baktı ve on beş kilo kadar vermiş olduğunu tahmin etti. Zaten fazla kilolu biri değildi, iyice erimişti. Bu... her ne ise... onu öldürecekti. Yaşlı bir bunak gibi saçma sapan sözler sayıklayarak ölme fikri onu dehşete düşürdü.

George, Norma Willis'e kur yapmaya gitti. Atı içeri kendin sok Vic ve uslu bir çocuk olup yem torbasını da tak.

Ama bu benim işim değil.

Anneni seviyorsun değil mi Victor?

Evet ama bu...

Anneni sevmen lazım. Annen grip oldu.

Hayır, olmadın anne. Sende tüberküloz var. Seni öldürecek olan tüberküloz. Bin dokuz yüz kırk yedide. George da Kore'ye gitmesinden altı gün sonra ölecek. Bir mektup yazmasına yetecek kadar süre ve ardından dan dan dan. George...

Vic, bana yardım et ve o atı ŞİMDİ *içeri sok.*

"Grip olan o değil, benim," diye fısıldadı Vic bilinci tekrar berraklaşarak. *"Benim."*

Kapıya baktı ve bir hastane için bile çok tuhaf bir kapı olduğunu düşündü. Köşeleri yuvarlaktı, kenarları perçinliydi ve alt kısmı, yerden yirmi santim kadar yukarıdaydı. Vic Palfrey gibi amatör bir marangoz bile...

(Karikatür sayfasını bana ver Vic, amma uzun sürdü.)

(Anne, karikatür sayfasını aldı! Geri ver! Geri veeer!")

Bundan daha iyisini yapabilirdi. Kapı...

(çelik)

Bu düşünceye dair bir şey beynine bir çivi gibi saplandı ve Vic daha iyi görebilmek için yerinde doğrulmaya çalıştı. Evet öyleydi. Kesinlikle öyleydi. Çelik bir kapı. Neden çelik bir kapı gerisinde bir hastane yatağındaydı? Ne olmuştu? Gerçekten ölüyor muydu? Tanrısıyla nasıl karşılaşacağını düşünse iyi mi ederdi? Tanrım *ne* oldu? Gri sisi umutsuzca dağıtmaya çalıştı, ama sadece seslere ulaşabildi. Çok uzaktan gelen, isim koyamadığı sesler.

Diyeceğim şu... başlarız şu enflasyon bokuna demeleri lazım...

Pompaları kapasan iyi olur Hap.

(Hap? Bill Hapscomb? Kimdi? Bu ismi biliyorum.)

Yüce Tanrım...

Ölmüşler...

Elini ver de seni dışarı çekeyim...

Bana karikatür sayfalarını ver Vic...

O an güneş batıp ufkun gerisinde kayboldu ve ışıkla çalışan bir devreyi (daha doğrusu ışığın kaybolmasıyla çalışan bir devreyi) harekete geçirdi. Vic'in odasındaki ışıklar yanıverdi. Oda aydınlanınca, iki kat cam ardından kendisini izlemekte olan bir dizi ciddi suratı fark etti ve bir çığlık

attı. Onları önce zihninde konuşan insanlar zannetmişti. Doktor önlüğü giymiş bir adam, Vic'in görüş alanı dışındaki birine elini kolunu sallayarak telaşla bir şeyler anlatıyordu. Vic ilk korkusunu atlatmıştı. Uzun süre korkamayacak kadar hastaydı. Ama ani aydınlık ve karşısında sıralanmış insanların (önlük giymiş hayaletlerden oluşmuş bir jüri gibiydi) yarattığı anlık dehşet, zihnindeki tıkanıklığı bir nebze gidermiş ve nerede olduğunu hatırlamıştı. Atlanta'daydı. Atlanta, Georgia. Gelip onu almışlardı... onu, Hap'i, Norm'u, Norm'un karısını ve çocuklarını. Hank Carmichael'ı da götürmüşlerdi. Stu Redman'ı da. Tanrı bilir daha kaç kişiyi götürmüşlerdi. Vic çok korkmuş, ama sakin kalmaya çalışmıştı. Evet, hapşırıyor ve burnu akıyordu ama koleraya veya o zavallı Campion ve ailesini öldüren hastalığa falan yakalanmamıştı elbette. Biraz ateşi de vardı. Norm Bruett'in gelip merdiveni uçağa çıkarmak için yardım istediğini hatırlayabiliyordu. Karısı korkmuş, ağlıyordu. Küçük Bobby Bruett de öyle. Ağlıyor ve öksürüyordu. Keskin, boğulurcasına bir öksürüktü. Uçak Braintree dışında, küçük bir iniş pistindeydi, ama Arnette sınırının ötesine geçebilmeleri için 93. Karayolu'ndaki barikatı aşmaları gerekiyordu ve adamlar çöle kadar her yere dikenli tel çekiyordu...

Tuhaf kapının üzerindeki kırmızı ışık yandı. Bir tıslama, ardından pompa sesine benzer bir gürültü oldu ve kapı açıldı. İçeri giren adamın üzerinde kocaman, beyaz bir basınç kıyafeti vardı. Yüzüne denk gelen bölüm şeffaftı. Adamın kafası kapsül içine sıkışmış bir balon gibi sallanıyordu. Sırtında basınç tüpleri vardı. Konuştuğunda tüm insani özelliklerden sıyrılmış, metalik bir ses duyuldu. Video oyunlarındaki sesler gibiydi. Oyunda yanınca, "Tekrar dene, Uzay Askeri," diyen ses gibi mesela.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz Bay Palfrey?" diye tısladı adam.

Ama Vic cevap veremedi. Tekrar yeşil derinliklere dalmıştı. Beyaz kostümün içindeki kişi annesiydi. Babası, onu ve George'u annesini son kez görmeleri için tecrit odasına götürdüğünde annesi beyazlar içindeydi. Annesi, diğer aile mensuplarının hastalığa yakalanmaması için tecrit odasındaydı. Tüberküloz bulaşıcıydı. Öldürebilirdi.

Annesiyle konuştu. Uslu durup atı içeri sokacağını söyledi. George'un karikatür sayfalarını aldığını söyledi... kendini daha iyi hissedip hissetmediğini sordu... yakında eve gelip gelmeyeceğini sordu... beyaz kostüm

içindeki adam, ona baktı ve daha derine gömüldü, sözleri iyice anlaşılmaz oldu. Beyaz kostümlü adam, camın gerisindekilere döndü ve başını iki yana salladı.

Çenesiyle başlığının içindeki iletişim düğmesine bastı ve, "Bu işe yaramazsa onu gece yarısından önce kaybedeceğiz," dedi.

Vic Palfrey için sihirli anlar sona ermişti.

"Kolunuzu sıyırın lütfen Bay Redman," dedi siyah saçlı güzel hemşire. "Bir dakika bile sürmeyecek." Eldivenli ellerinde tansiyon ölçme aleti vardı. Plastik maskenin ardından, hoş bir sırrı paylaşıyorlarmışçasına gülümsüyordu.

"Hayır," dedi Stu.

Kadının gülümsemesi hafifçe soldu. "Sadece tansiyonunuzu ölçeceğim. Bir dakika bile sürmez."

"Hayır."

"Doktorun emri," dedi hemşire resmi bir tonla. "Lütfen."

"Doktorun emriyse bırakın onunla konuşayım."

"Korkarım kendisi şu an çok meşgul. Siz sadece..."

"Beklerim," dedi Stu kararlı bir ifadeyle.

"Ben sadece işimi yapıyorum. Başımın derde girmesini istemezsiniz, değil mi?" Ona garipan bir çocuğun gülümsemesiyle baktı. "Bırakın da..."

"Olmaz," dedi Stu. "Git ve onlara söyle. Birini gönderirler."

Hemşire ne yapacağını bilemez halde kapıya doğru yöneldi ve kilit bölmesindeki kare anahtarı çevirdi. Pompa devreye girdi ve kapı tıslayarak açıldı. Hemşire dışarıya çıkmadan önce Stu'ya kınarcasına son bir kez baktı. Stu bu bakışlara gözünü kırpmadan karşılık verdi.

Kapı kapanınca ayağa kalktı ve sabırsızca dışarıya bakan çift camlı, parmaklıklı pencereye yürüdü, ama hava artık iyice kararmıştı ve görülecek hiçbir şey yoktu. Tekrar geri dönüp oturdu. Üzerinde rengi solmuş bir kot pantolon, ekose gömlek ve eski, kahverengi botları vardı. Elini yanağında gezdirdi ve sakallarını hissedince yüzünü sıkıntıyla buruşturdu. Tıraş olmasına izin vermemişlerdi ve sakalları çok çabuk uzardı.

Yapılan testlere bir itirazı yoktu. Asıl isyanı karanlıkta, korkular içinde bırakılmamasıydı. Hasta değildi, henüz değildi, ama çok korkuyor-

du. Burada bir şeyler dönüyordu ve birileri ona, Arnette'te ne olduğunu ve Campion denen adamın olanlarla ne ilgisi bulunduğunu açıklayana kadar işbirliği yapmayacaktı. Açıklandıktan sonra hiç olmazsa korkularının somut bir dayanağı olabilecekti.

Daha önce sormasını beklemişlerdi, bunu gözlerinden okuyabiliyordu. Hastanelerde hastalardan bilgi saklamaya dair çeşitli yöntemler mevcuttu. Dört yıl önce, karısı yirmi yedi yaşında kanserden ölmüştü. Kanser, rahminde başlamış ve bir orman yangını gibi yayılmıştı. Stu, doktorların karısının sorularını nasıl geçiştirdiğini, konuyu nasıl değiştirdiklerini veya onu tıbbi terimlere boğarak nasıl daha da karanlığa çektiklerini gözlemlemişti. Bu yüzden de sormamayı tercih etmişti ve bu durumun onları tedirgin ettiğini anlayabiliyordu. Ama artık sorma zamanı gelmişti ve birtakım cevaplar almakta kararlıydı.

Boşlukların bir kısmını kendi başına doldurabiliyordu. Campion, karısı ve çocuğu, çok kötü bir hastalığa yakalanmışlardı. En başta gribe veya yaz nezlesine benziyor, ama giderek kötüleşiyor, muhtemelen insanın kendi balgamıyla boğularak veya yüksek ateşle kavrularak ölmesiyle sonuçlanıyordu. Son derece bulaşıcıydı.

Onu ayın on yedisinde, yani iki gün önce almışlardı. Dört ordu mensubu ve bir doktordan oluşan ekip kapısını çalmıştı. Kibar, bir o kadar da tavizsizdiler. Karşı koymak söz konusu bile değildi; dört asker de silahlıydı ve kullanmaktan çekinmeyecekleri belliydi. Stu Redman o an gerçekten korkmaya başlamıştı.

Arnette'ten Braintree'deki havaalanına giden bir araç kafilesi vardı. Vic Palfrey, Hap, Bruett'ler, Hank Carmichael'la karısı ve ordudan iki kişi Stu'yla birlikteydi. Hepsi bir askeri araca doluşmuş, Lila Bruett'in bütün histerikçe girişimlerine rağmen askerler ağızlarını açıp tek kelime bile etmemişlerdi.

Diğer araçlar da ağzına kadar doluydu. Stu içlerindeki herkesi görememişti, ama aralarında Hodges ailesinin beş mensubunun tümünün, gönüllü ambulans şoförü Carlos'un kardeşi Chris Ortega'nın olduğu gözüne çarpmıştı. Chris, India Head'in barmeniydi. Stu evinin yakınındaki karavan parkında yaşayan yaşlı çift Parker Nason ve karısını da görmüştü. Askerler, Campion'un pompalara çarpmasından sonra akaryakıt istasyonunda bulunanların konuştuğu herkesi toparlıyor gibi görünüyorlardı.

Zeytin yeşili iki kamyon, kasaba sınırında yolu tıkamıştı. Stu, Arnette'e gelen bütün yollarda aynı şekilde barikat kurulmuş olduğunu tahmin etti. Her yere dikenli teller çekiyorlardı. Kasabanın etrafını tamamen çevirdikten sonra tellerin başına muhtemelen muhafızlar dikeceklerdi.

Yani durum çok ciddiydi. Hayati önem taşıyordu.

Kullanmasına gerek olmayan hastane yatağının dibindeki sandalyede sabırla oturarak hemşirenin birini getirmesini bekledi. İlk gönderilecek kişi, büyük ihtimalle önemsiz biri olacaktı. Belki sabaha, bilmek istediklerini ona anlatma yetkisi bulunan birini gönderirlerdi. Stu bekleyebilirdi. Sabır, Stuart Redman'ın en önemli özelliklerinden biriydi.

Yapacak hiçbir şey olmadığı için onunla havaalanına giden insanların durumlarını düşünmeye başladı. Bariz bir şekilde hasta görünen, sadece Norm'du. Öksürüyor, balgam çıkarıyordu ve ateşi vardı. Diğerleri hafif veya biraz daha ağır görünen nezleye yakalanmış gibiydi. Luke Bruett hapşırıyordu. Lila Bruett ve Vic Palfrey ara sıra hafifçe öksürüyordu. Hap, sık sık burnunu siliyordu. Stu birinci ve ikinci sınıfa giderken diğer öğrencilerden de böyle sesler çıktığını hatırladı. Her kış mutlaka bir iki kez soğuk algınlığı salgını olur ve bu dönemde öğrencilerin en az üçte ikisi hastalanırdı.

Stu'yu en çok korkutan –belki sadece bir tesadüftü– havaalanı yoluna girdikleri sırada olandı. Askeri aracın şoförü aniden üç kez arka arkaya hapşırmıştı. Muhtemelen sadece tesadüftü. Doğu Teksas'ın merkezinde haziran ayı, alerjik insanlar için pek iyi bir dönem sayılmazdı. Ya da şoför belki sadece nezle olmuştu. Diğerlerinin yakalandığı acayip boktan değil de, sıradan bir nezle. Stu'nun inanmak istediği buydu. Çünkü insandan insana bu kadar çabuk bulaşan bir hastalık...

Onlara eşlik eden askerler, uçağa da onlarla birlikte binmişti. Yolculuk boyunca, gidecekleri yer dışında hiçbir soruya cevap vermemişlerdi. Atlanta'ya gidiyorlardı. Oraya varınca daha fazla bilgi alabilirlerdi (kuyruklu yalan). Bundan başka hiçbir şey söylemiyorlardı.

Hap, uçakta Stu'nun yanında oturuyordu ve burnu musluk gibi akıyordu. Bindikleri uçak da askeriydi, ama içkiler ve yemekler birinci sınıf havayolu şirketlerininki gibiydi. Elbette burada siparişi güzel bir hostes değil, asık suratlı bir çavuş alıyordu, ama bu ayrıntı göz ardı edilebilirse

gayet iyi bir yolculuk olduğu söylenebilirdi. Birkaç kadehi mideye indirince Lila Bruett bile sakinleşmişti.

Hap viski kokusu saçarak Stu'ya yanaşmıştı. "Komik çocuklar bunlar Stu," demişti. "Hiçbiri ellinin üzerinde değil, ama hiçbirinde alyans da yok. Kendilerini kariyerlerine adamışlar galiba."

Norm Bruett inişe yarım saat kadar kala baygınlık geçirmiş ve Lila Bruett çığlıklar atmaya başlamıştı. Ciddi suratlı askerlerden ikisi hemen Norm'u bir battaniyeyle sarmış ve kısa sürede kendine getirmişti. Sükûnetinden eser kalmayan Lila çığlık atmaya devam ediyordu. Bir süre sonra içtiği içkileri ve yediği tavuklu sandvici kusmuştu. İki asker, ifadesiz yüzlerle hemen temizliğe girişmişti.

"Neler oluyor?" diye haykırmıştı Lila. "Kocamın nesi var? Ölecek miyiz? Bebeklerim ölecek mi?" Her iki "bebeğinin" başını birer kolu altına sıkıştırmış, iri göğüslerine bastırıyordu. Luke ve Bobby hem korkmuş hem rahatsız hem de anneleri olay çıkardığı için utanmış görünüyordu. "Neden kimse bana cevap vermiyor? Burası Amerika değil mi?"

"Biri şu kadını sustursun," diye homurdanmıştı Chris Ortega kabinin arkasından. "İçinde bozuk plak kalmış bir müzik kutusundan bile daha beter yahu."

Lila, askerlerden biri ona zorla bir bardak süt içirince susmuştu. Yolculuğun geri kalanında pencereden aşağı bakmış, hızla kayıp geçen dünyayı izlemişti. Stu bardakta sütten fazlasının olduğunu tahmin etmişti.

Uçak indiğinde, dört Cadillac limuzinin onları beklediğini görmüşlerdi. Arnette'ten gelenler üçünü doldurmuştu. Onlara eşlik eden askerlerse dördüncüye binmişti. Stu alyansı ve muhtemelen yakın akrabası olmayan o askerlerin şu an bu binada bir yerlerde olduğunu tahmin ediyordu.

Odanın kapısının üstündeki kırmızı ışık yandı. Kompresör ya da pompa veya her neyse, o devreden çıkınca beyaz astronot kıyafetli bir adam içeri girdi. Doktor Denninger. Gençti. Siyah saçları, zeytin rengi teni, keskin yüz hatları ve solgun bir ağzı vardı.

"Patty Greer, ona zorluk çıkardığınızı söyledi," dedi Denninger'ın göğsündeki hoparlör. "Çok üzülmüş."

"Üzülmesine gerek yok," dedi Stu umursamazca. Umursamaz görünmek pek kolay değildi, ama içinden bir ses, korkularını bu adamdan giz-

lemesi gerektiğini söylüyordu. Denninger altında çalışanlara despotluk edip üstünde çalışanlara yalakalık eden türden birine benziyordu. Bu tür adamlar, kırbacın karşısındakinde olduğunu hissettiği sürece söyleneni yapardı. Ama korkunun kokusunu aldığı an aynı pastayı önünüze koyardı: Üzerinde "üzgünüm size daha fazlasını söyleyemem" yazan, kendi iyilikleri için gerekli olandan fazlasını öğrenmeye çalışan aptal sivillere duyduğu aşağılamayla yapılmış bir pasta.

"Cevaplar istiyorum," dedi Stu.

"Üzgünüm ama..."

"İşbirliği yapmamı istiyorsanız bana cevaplar vereceksiniz."

"Zaman içinde size..."

"İşinizi zorlaştırabilirim."

"Biliyoruz," dedi Denninger terslenerek. "Size bilgi verebilme yetkisine sahip değilim Bay Redman. Ben de fazla bir şey bilmiyorum zaten."

"Sanırım bana birtakım testler yapıyordunuz. Pek çok kez kan aldınız."

"Doğru," dedi Denninger ihtiyatlı bir şekilde.

"Ne testi?"

"Bilmediğim bir şeyi size söyleyemem Bay Redman." Tekrar huysuz tonda konuşmaya başlamıştı ve Stu, ona inanıyordu. Adam abartılı görünümlü bir teknisyenden fazlası değildi ve bu pek hoşuna gitmiyordu.

"Kasabamı karantinaya aldılar."

"O konuda da bir bilgim yok." Ama Denninger bunları söylerken gözlerini ondan kaçırdı. Stu yalan söylediğini anlamıştı.

"Nasıl oluyor da bu konuda televizyonda hiçbir haber yok?" Duvardaki televizyonu gösterdi.

"Anlamadım?"

"Bir kasabanın bütün girişlerini kapatıp etrafını dikenli telle çevirmeleri genellikle haber malzemesidir."

"Bay Redman bırakın Patty tansiyonunuzu ölçsün..."

"Hayır. Benden daha fazla şey almak istiyorsanız içeri iki güçlü adam göndermeniz gerekecek. Ve kaç kişi gönderirseniz gönderin fark etmez, şu mikroplardan koruyan kostümlerin üzerinde delikler açmak için elimden geleni ardıma koymayacağım. O kadar da sağlam görünmüyorlar, biliyor muydunuz?"

Denninger'ın kostümünü yakalar gibi yapınca adam telaşla geriledi. Az daha düşecekti. Kostümünün göğsündeki hoparlörden korku dolu bir cıyaklama yayıldı ve çift camların ardında bir hareketlenme oldu.

"Yemeğime beni uyuşturacak bir ilaç atabilirsiniz, ama bu, testlerinizin sonuçlarını değiştirir sanırım."

"Bay Redman, sizi mantıklı olmaya davet ediyorum!" Denninger güvenli bir mesafede duruyordu. "İşbirliğine yanaşmamakla ülkenize büyük bir kötülük ediyorsunuz. Beni anlıyor musunuz?"

"Hayır," dedi Stu. "Şu an gördüğüm, ülkemin *bana* kötülük etmekte olduğu. Beni hiçbir şey bilmeyen aptal bir doktor bozuntusuyla Georgia'da bir hastane odasına tıktı. Defol ve bana istediğim cevapları verebilecek birini ya da istediğinizi zorla yaptıracak adamlar gönder. Onlarla mücadele edeceğimden emin olabilirsin."

Denninger gittikten sonra sandalyesinde kıpırdamadan oturdu. Hemşire geri gelmedi. Kanını zorla almak için gelen güçlü kuvvetli adamlar da olmadı. Düşünüyordu da, böyle gergin bir anda istedikleri sağlıklı sonucu alamayacakları için tansiyonunu ölçmeleri bir işe yaramazdı zaten. Sakinleşmesi için onu bir süreliğine kendi haline bırakmışlardı.

Ayağa kalkıp televizyonu açtı ve görmeyen gözlerle baktı. İçindeki korku büyüktü, kaçmış bir fil gibiydi. İki gündür öksürmeyi, hapşırmayı ve balgam çıkarmayı bekliyordu. Diğerlerini, ömrü boyunca tanıdığı insanları düşündü. Acaba içlerinde durumu Campion kadar kötü olan var mıydı? Eski Chevy içindeki ölü kadınla çocuğu düşündü ve elinde olmadan kadının yüzünde Lila Bruett'i, çocuğunkinde ise minik Cheryl Hodges'u gördü.

Televizyon cızırdayıp çıtırdadı. Stu'nun kalbi yavaşça atıyordu. Odanın havasını temizleyen cihazın hafif mırıltısını duyabiliyordu. Korkusu, ifadesiz yüzünün gerisinde içini kemiriyordu. Bazen kocaman ve panik yüklüydü, her şeyi devirip dağıtıyordu: fil. Bazen küçüktü ve minik, keskin dişleriyle kemiriyordu: sıçan. Daima içindeydi.

Ama ona konuşabileceği birini ancak kırk saat sonra gönderdiler...

8. BÖLÜM

Joe Bob Brentwood 18 Haziran'da, kuzeni Bill Hapscomb ile konuştuktan beş saat sonra Teksas Otoyolu'nda, Arnette'in yaklaşık kırk kilometre doğusunda bir aracı aşırı hızdan durdurdu. Aşırı hız yapan sürücü, Braintree' den bir sigortacı olan Harry Trent'ti. Yetmiş kilometre hız limiti olan yolda doksan kilometre süratle gidiyordu. Joe Bob, ona ceza kesti. Trent bu cezayı itiraz etmeden kabul ettikten sonra Joe Bob'a ev ve hayat sigortası satmaya çalışarak onu eğlendirdi. Joe Bob, kendini çok iyi hissediyordu; ölmek, aklındaki son düşünceydi. Bununla birlikte hasta olduğunu inkâr edemezdi. Bill Hapscomb'un benzin istasyonundan benzinden fazlasını almıştı anlaşılan. Ve Harry Trent'e de ceza makbuzundan fazlasını vermişti.

İşini seven sıradan bir adam olan Harry ve o, ertesi gün hastalığı kırktan fazla kişiye bulaştırdılar. O kırk kişinin başka kaç kişiye bulaştırdığını söylemek imkânsız... bir topluiğne başında kaç meleğin dans edebileceğini tahmin etmek gibi bir şey. Adam başı beş kişi şeklinde ılımlı bir tahminde bulunulursa iki yüz rakamı elde edilir. Aynı ılımlı formülle o iki yüz kişinin bin kişiye bulaştırdığı söylenebilir, bin kişi beş bine, beş bin, *yirmi* beş bine...

Birileri Kaliforniya Çölü altında, vergi mükelleflerinin parasıyla desteklenen ve kusursuzca işleyen bir saadet zinciri oluşturmayı başarabilmişti sonunda. Son derece ölümcül bir saadet zinciri.

Harry Trent, Larry Underwood'un New York'a geldiği ve Frannie Goldsmith'in babasına Küçük Yabancı'ya hamile olduğunu söylediği gün, 19 Haziran'da, öğle yemeği için Doğu Teksas'ta bir lokanta olan Babe's Kwik–Eat'e gitti. Peynirli burger mönüsü, ardından da tatlı olarak Babe'in leziz çilekli turtasından bir dilim yedi. Hafif bir soğuk algınlığı vardı; belki alerjik bir durumdu, zira sürekli hapşırıyor ve kendini tükürmek zorunda hissediyordu. Yemeğini yerken hastalığı Babe'e, bulaşıkçıya, köşedeki bölmede oturan iki kamyon şoförüne, ekmek dağıtıcısına ve müzik kutu-

sundaki plakları değiştirmeye gelen adama bulaştırdı. Masasına servis yapan tatlı şeye ise ölüme bulanmış bir dolarlık bahşiş bıraktı.

O çıkarken bir aile arabası lokantanın önüne park etti. Tepesindeki bagaj doluydu. Arabanın içiyse çocuklar ve bavullarla kaynıyordu. Arabada New York plakası, camını indirip, Harry'ye kuzeye giden 21. Karayolu'na nasıl gideceğini soran sürücününse New York aksanı vardı. Harry New York'lu adama 21. Karayolu'na nasıl çıkacağını ayrıntılı bir şekilde tarif etti. Adama ve ailesine yol tarifi vermekle kalmayıp farkında olmadan ölüm fermanlarını da verdi.

New York'tan gelen tatilci, Büyük Elma'nın(*) 87. Bölge dedektif ekibinden bir teğmen olan Edward M. Norris'ti. Beş yıl sonra ilk kez gerçek anlamda bir tatile çıkıyordu. Ailesiyle çok iyi vakit geçirmişlerdi. Çocuklar Orlando'daki Disneyland'a gittiklerinde cennete gitmiş kadar mutlu olmuşlardı. Temmuzun ikinci gününde bütün ailesinin öleceğinden habersiz olan Norris çalışma arkadaşı, huysuz, orospu çocuğu Steve Carella'ya insanın karısı ve çocuklarıyla birlikte arabaya doluşup, güzel bir tatil yapabilmesinin pekâlâ mümkün olduğunu söylemeyi planlıyordu. Steve diyecekti ona, iyi bir dedektif olabilirsin, ama kendi aileni bile idare edemeyeceksen karda işeyerek açılmış bir delik kadar bile değerin yoktur.

Norris ailesi, Babe'in Yeri'nde hızlıca bir yemek yedikten sonra Harry Trent'in takdire şayan yol tarifiyle hemen 21. Karayolu'na çıktı. Üç çocukları arkada boyama kitaplarını boyarken Ed ve karısı Trish güney misafirperverliğini konuşuyorlardı. Ed, Carella'nın iki canavar çocuğunun böyle uslu uslu oturmayacağından emindi.

O gece Oklahoma'da bir otelde kaldılar ve hastalığı resepsiyon görevlisine bulaştırdılar. Çocuklar Marsha, Stanley ve Hector ise hastalığı oyun bahçesinde toplanmış, aileleriyle Batı Teksas'a, Alabama'ya, Arkansas'a ve Tennessee'ye giden diğer çocuklara bulaştırdılar. Trish hastalığı ayrıca iki sokak ötedeki çamaşırhanede çamaşır yıkamakta olan iki kadına da bulaştırdı. Buz almak için koridora çıkan Ed hastalığı yanından geçen adama bulaştırdı. Herkes ölümcül seriye dahil olmuştu.

Trish ertesi sabah erken saatlerde Ed'i uyandırıp, Heck bebeğin hasta olduğunu söyledi. Kötü öksürüyordu ve ateşi vardı. Trish kuşpalazı olabi-

---

(*) New York dışında yaşayan insanların bu şehre taktıkları isim.

leceğini düşünüyordu. Ed Norris inleyerek, çocuğa bir aspirin vermesini söyledi. Çocuk dört beş gün daha bekleseydi hastalığı eve döndüklerinde geçirecek ve Ed'in mükemmel tatiline (ve böbürlenme planlarına) gölge düşmeyecekti. Odalar arasındaki kapıdan zavallı çocuğun boğulurcasına öksürdüğünü duyabiliyordu.

Hector'daki belirtilerin sabah azalacağını düşünen Trish –kuşpalazı kuluçkaya yatan bir hastalıktı– öğle vakti olduğunda yanıldığını anladı. Aspirin ateşi düşürmemişti; zavallı Heck'in gözleri çakmak çakmak olmuştu. Öksürüğünün şiddeti, Trish'in hiç hoşuna gitmiyordu, göğsünde de bir hırıltı vardı. Hector'un hastalığı her neyse, Marsha'ya da bulaşmış gibiydi ve Trish boğazının gerisinde nahoş bir gıcıklanma hissediyordu.

"Hector'u doktora götürmemiz lazım," dedi sonunda.

Ed bir benzin istasyonuna girdi ve arabanın güneşliğine tutturduğu haritayı inceledi. Hammer Crossing, Kansas'taydılar. "Bilmiyorum," dedi. "Belki bize iyi bir doktor önerecek birini bulabiliriz." İç çekti ve elini öfkeyle saçlarının arasından geçirdi. "Hammer Crossing, Kansas! Tanrım! Neden böyle ücra bir yerde doktorluk olacak kadar hastalanır ki!"

Babasının omzu üzerinden haritaya bakmakta olan Marsha, "Jesse James'in buranın bankasını soyduğu yazıyor baba," dedi. "Hem de iki kez."

"Jesse James'e lanet olsun." diye homurdandı Ed.

"Ed!" diye bağırdı Trish.

"Pardon," dedi Ed söylediğinden pişmanlık duymayarak. Arabayı sürmeye devam etti.

Ed Norris'in her seferinde öfkesini kontrol etmekte biraz daha zorlandığı altı telefon görüşmesinden sonra nihayet Polliston'da, saat üçe kadar gittikleri takdirde Hector'u muayene edebileceğini söyleyen bir doktor buldu. Polliston yollarının üstünde değildi, Hammer Crossing'in otuz kilometre batısındaydı, ama şimdi önemli olan, Hector'du. Ed bebek için iyice endişelenmeye başlamıştı. Çocuğu daha önce hiç bu kadar cansız görmemişti.

Saat ikide, Doktor Brenden Sweeney'in muayenehanesindeki bekleme bölümünde oturuyorlardı. Ed de hapşırmaya başlamıştı. Sweeney'in bekleme odası tamamen doluydu, doktorun yanına ancak dörde doğru girebildiler. Trish, Heck'i ancak yarı bilinçli hale getirebilmişti ve kendisinin de ateşi olduğunu hissedebiliyordu. Sadece dokuz yaşındaki Stan Norris ortalıkta koşturacak kadar iyiydi.

Sweeney'in muayenehanesinde beklerken yakında parçalanacak olan ülkede Kaptan Trips olarak bilinecek hastalığı, gidip bütün briç kulübüne dağıtmadan önce faturasını ödemek üzere muayenehaneye uğramış olan yaşlıca kadının da dahil olduğu yirmi beş kişiye bulaştırdılar.

Bu yaşlıca, tombul kadının adı Bayan Robert Bradford'du. Briç kulübünde Sarah Bradford olarak tanınıyor, eşi ve yakın çevresi ise ona Cookie(*) diye seslenmeyi tercih ediyordu. Sarah o akşam iyi oynadı. Bunun sebebi muhtemelen ortağının en iyi arkadaşı Angela Dupray olmasıydı. Aralarında mutlulukla paylaştıkları bir telepati var gibiydi. Üç partiyi de kazandılar, dördüncüde *grand slam* yaptılar. Sarah için keyfe keder olan tek nokta, hafif bir soğuk algınlığına yakalanmış gibi olmasıydı. Sonuncudan bu kadar kısa süre sonra hastalanması haksızlıktı.

Saat onda kulüpteki parti dağılınca Angela ile birer kokteyl içmek için bara gittiler. Angela'nın eve dönmek için acelesi yoktu. Haftalık poker partilerine ev sahipliği yapma sırası David'deydi ve o gürültüde Angela'nın uyuyabilmesi zaten mümkün değildi... yatmadan önce bir sakinleştirici almadığı sürece. Bu sakinleştirici, onun kitabına göre iki kadeh çakalerikli cindi.

Sarah bir içki içti ve iki kadın o akşamki briç oyunu üzerine yorumlar yaptı. Bu arada yakınlarında bira içmekte olan iki genç adam da dahil olmak üzere Polliston Bar'daki herkese hastalığı bulaştırdı. Bir zamanlar Larry Underwood ve arkadaşı Rudy Schwartz'ın yaptığı gibi Kaliforniya yolcusuydular. Arkadaşlarından biri bir nakliye şirketinde onlara iş bulacağına dair söz vermişti. Ertesi gün batıya yöneldiler ve hastalığı yolculuk boyunca yaymaya devam ettiler.

Saadet zincirleri başarılı olmaz. Bu bilinen bir gerçektir. Listenin en tepesindeki isme bir dolar gönderip, listenin altına isminizi eklemek ve beş kişiyi daha zincire dahil etmekle milyonlar kazanacağınız vaadi koskoca bir balondur. Ancak Kaptan Trips adlı bu saadet zinciri gayet başarılıydı. Piramit gerçekten de inşa ediliyordu. Ama temelden zirveye değil, tepeden aşağı ilerliyordu... zirve Charles Campion adındaki ordu güvenlik görevlisiydi. Bütün tavuklar kuluçkaya yatmak için kümese dönüyordu. Ama postacı içinde birer doların olduğu zarf yığınları getirirken, Kaptan Trips içinde bir veya iki ceset bulunan yatak odaları, hendekler, toplu

(*) Kurabiye. (ç.n.)

mezar çukurları, kıyı kentlerinde okyanusa atılan, taşocaklarını ve tamamlanmamış inşaatların kazılmış temellerini dolduran ceset yığınları getiriyordu. Ve elbette sonunda cesetler oldukları yerde çürüyordu.

Sarah Bradford ve Angela Dupray park ettikleri arabalarına birlikte yürüdüler (bu arada caddede karşılaştıkları dört beş kişiye de hastalığı bulaştırdılar) ve yanaktan öpüşüp evlerine gittiler. Angela eve gidince hastalığı kocasına, onun beş poker arkadaşına ve ergenlik çağındaki kızı Samantha'ya bulaştırdı. Samantha, erkek arkadaşından belsoğukluğu kapmış olabileceğini düşünüyor ve çok korkuyordu. Gerçekten de kapmıştı. Ama endişelenmesini gerektirecek bir durum yoktu, zira annesinin ona bulaştırdığı canavarın yanında belsoğukluğu hiç kalırdı.

Samantha ertesi gün Polliston Gençlik Merkezi'nin yüzme havuzundaki herkese hastalığı bulaştıracaktı.

Ve böyle devam edecekti.

9. BÖLÜM

Alacakaranlıktan kısa bir süre sonra üzerine çullandılar. Bir buçuk kilometre gerideki kasabanın içinden geçerken herkesin anacadde dediği 27. Karayolu'nun üzerinde yürüyordu. Birkaç kilometre sonra batıya dönüp kuzeye yapacağı uzun yolculuğun başlangıcı olan gişelere giden 63. Karayolu'na çıkmayı planlıyordu. İçtiği iki bira hislerini birazcık olsun köreltmiş olsa da yanlış bir şey olduğunu hissedebiliyordu. Barın diğer ucunda oturmakta olan iriyarı dört veya beş kasabalıyı hatırlar gibi olmuştu ki gizlendikleri yerden çıkıp üzerine atıldılar.

Nick elinden geldiğince onlara karşı koydu. Birine yumruk attı, çıkan sese bakılırsa bir diğerinin de burnunu kırdı. Bir iki umut dolu dakika boyunca kazanma ihtimalinin bulunduğuna inandı. Hiç ses çıkarmaksızın kavga etmesi onları biraz tedirgin etmiş gibiydi. Çok sert sayılmazlardı, belli ki bu işi daha önce zorlanmadan yapmışlardı ve sırt çantalı, sıska sayılabilecek bir adamdan böylesine bir direniş beklemedikleri açıktı.

Sonra biri yumruğunu tam çenesinin üstüne indirdi, taktığı mezuniyet yüzüğüyle altdudağını yardı ve Nick'in ağzı kanla doldu. Geriye doğru sendeleyince biri kollarını sıkıca tuttu. Deli gibi çırpınarak tek kolunu kurtarmıştı ki şiddetli bir yumruk suratında patladı. Sağ gözü şişip kapanmadan önce yıldızların ışığında hafifçe parlayan mezuniyet yüzüğünü tekrar görebildi. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuştu ve bilincini kaybedip karanlığa gömüleceğini anladı.

Dehşete düşerek daha fazla çırpındı. Yüzüklü adam yine önündeydi ve tekrar bir yerinin kesilmesinden korkan Nick, adamın karnına bir tekme attı. Mezuniyet Yüzüğü'nün ciğerleri boşaldı ve larenjit olmuş bir *terrier* gibi havlarcasına soluk almaya çalışarak iki büklüm oldu.

Diğerleri iyice yaklaştı. Nick artık sadece siluetlerini seçebiliyordu. Gri gömlekli iriyarı adamlar –kendilerine sevgili çocuklar diyorlardı– gömleklerinin kollarını, güneş yanığı, çilli, kaslı pazılarını ortaya çıkaracak şekilde sıvamışlardı. Ayaklarında kalın tabanlı iş ayakkabıları vardı. Yağlı saçları, alınlarına düşüyordu. Günün solan son ışıklarında tüm bunlar, meşum bir rüyaya benziyordu. Açık olan gözü kanla doldu. Sırt çantası sökülürcesine çekilip alındı. Darbeler yağmur gibi yağdı ve ipi sertçe çekilen, kemiksiz bir kukla gibi yerde sallanmaya başladı. Bilinci onu inatla terk etmiyordu. Duyulan tek ses, yumruklarını ardı ardına indiren adamların sıklaşmış nefesleri ve yakınlardaki çamların arasında öten çobanaldatanın cıvıltısıydı.

Mezuniyet Yüzüğü sendeleyerek doğruldu. "Tutun onu. Saçlarından yakalayın."

Eller, kollarını sıkıca tuttu. Bir başkası, kıvırcık saçlarını her iki eliyle kavradı.

"Neden bağırmıyor?" diye sordu biri tedirgince. "Neden bağırmıyor Ray?"

"Sana isim kullanmamanı söylemiştim," dedi Mezuniyet Yüzüğü. "Neden bağırmadığı umurumda değil. Ağzını burnunu kıracağım. Orospu çocuğu bana tekme attı. Pis dövüşen piçin teki."

Ray yumruğunu indirdi. Nick başını hızla çekince yüzük yanağını sıyırdı.

"Size tutun demiştim," dedi Ray. "Nesiniz siz? İşe yaramaz bok herifler."

Yumruğunu tekrar indirdi ve Nick'in burnu, ezilmiş, sular fışkırtan bir domatese döndü. Nefes almakta zorlanıyordu. Bilinci pamuk ipliğiyle tutturulmuştu. Ağzı açıldı ve akşam havası ciğerlerine doldu. Çobanaldatanın tatlı sesi tekrar duyuldu. Nick daha önceki ötüşü gibi bunu da duymadı.

"Sakın bırakmayın," dedi Ray. "Sıkı tutun, salaklar."

Yumruk tekrar indi. Yüzüğün sertçe çarptığı iki ön dişi kırıldı. Acısı dayanılacak gibi değildi, ama çığlık atamıyordu. Dizlerinin bağı çözüldü ve onu tutan ellerin arasından çuval gibi sarktı.

"Yeter bu kadar Ray! Onu öldürmek mi istiyorsun?"

"Tutun pisliği. Bana tekme attı. Suratını dağıtacağım."

O sırada çalılarla, yaşlı ve iri çam ağaçları arasında ilerleyen yolun ötesinde ışıklar belirdi.

"Tanrım!"

"Atın onu! Bırakın!"

Bu Ray'in sesiydi, ama Ray artık karşısında değildi. Nick içinden belli belirsiz bir minnet duydu, ama bilincinden geri kalan kırıntılar, ağzındaki acıyla yok olmuştu. Dilinin üzerinde dişlerinin parçalarını hissedebiliyordu.

Eller onu yolun ortasına kabaca itti. Yaklaşan farlar, sahnedeki aktöre yönelmiş spotlar gibi üzerine vuruyordu. Acı bir fren sesi duyuldu. Nick kollarından destek alarak kalkmaya çalıştı, ama bacakları ona itaat etmiyordu, ölü gibilerdi. Fren ve lastik çığlıkları geceyi doldururken yola yüzüstü kapaklanıp hissizce ezilmeyi bekledi. Hiç olmazsa ağzındaki acı sona erecekti.

Sonra çakıltaşlarının yüzüne çarptığını hissetti ve bir araba lastiği, yüzüne otuz santim kala hareketsiz durdu. Küçük, beyaz bir taş parçasının parmak eklemleri arasında tutulan metal para gibi yivler arasına sıkışmış olduğunu gördü.

Kuvars parçası, diye düşündü sersemce ve bayıldı.

Nick kendine geldiğinde bir yatakta yatıyordu. Yatak çok sertti, ama Nick son üç yılda daha sertlerinde de yatmıştı. Büyük bir çaba harcayarak gözlerini açtı. Sanki gözkapakları tutkalla yapıştırılmıştı. Sert yumruğu yiyen sağ gözü, sadece yarıya kadar açılabiliyordu. Çatlak, beton tavana

bakıyordu. Yalıtım amacıyla sarılmış borular, tavanın hemen altında zikzaklar çizerek uzanıyordu. İri bir böcek, borulardan birinin üstünde telaşla ilerliyordu. Bir zincir, görüş alanını ikiye bölüyordu. Başını hafifçe kaldırınca dayanılmaz bir acı dalgası bedenini sardı. Yatağın ayakucunda bir başka zincir, duvardaki demire bağlanıyordu.

Başını sola çevirdi (bir başka acı dalgası... bu kez şiddeti nispeten azalmıştı) ve beton bir duvar gördü. Çatlaklar boylu boyunca ilerliyordu. Üzerinde pek çok yazı vardı. Yazıların bazıları yeni, bazıları eski, çoğu okunaksızdı. BURADA BÖCEKLER VAR. LOUIS DRAGONSKY, 1987. GÖTÜMDE SEVERİM. EĞLENCELİ OLABİLİR. GEORGE RAMPLING ABAZANDIR. SENİ HÂLÂ SEVİYORUM SUZANNE. BURASI İĞRENÇ BİR YER JERRY. CLYDE D. FRED 1981. İri, sallanan penisler, dev gibi göğüsler, kabaca çizilmiş vajina resimleri vardı. Nick tüm bunları görünce nerede olduğunu anladı. Bir hapishanedeydi.

Dikkatle dirsekleri üzerinde doğruldu, ayaklarını (kâğıt terlikleri vardı) yere indirdi ve oturma pozisyonuna geçti. Korkunç acı başına yine vurdu ve beli endişe verici bir şekilde çatırdadı. Midesi bir anda altüst oldu ve neredeyse bayıltacak kadar şiddetli, insanda sona ermesi için Tanrı'ya yakarma isteği uyandıran, dehşet verici bir bulantı hissi benliğini sardı.

Haykırmak yerine –bunu yapamazdı– ellerini yanaklarına, dirseklerini de dizlerine koyup, öne eğilerek geçmesini bekledi. Bir süre sonra bulantı gerçekten de geçti. Yanağına yapıştırılmış yara bandını hissetti ve yüzünün o kısmını hafifçe oynatınca birkaç dikiş atılmış olduğunu anladı.

Etrafına bakınınca dik duran bir Saltine kutusu şeklinde küçük bir hücrede olduğunu gördü. Yatağın ötesinde parmaklıklı bir kapı vardı. Diğer uçtaysa kapaksız, oturma kısmı bulunmayan bir klozet olduğunu gördü. Arkasında, yukarıda, kaskatı olmuş boynunu çok yavaş ve dikkatlice çevirerek görebildiği minik bir parmaklıklı pencere vardı.

Yatağın kenarında artık bayılmayacağına kanaat getirene kadar oturduktan sonra şekilsiz, gri pijamasını dizlerine kadar indirerek klozetin üzerine oturdu ve uzun bir süre işedi. İşini bitirince yaşlı bir adam gibi yatağın kenarına tutunarak kalktı. Kan görüp görmeyeceğini merak ederek beklentiyle klozete baktı, ama idrarı berraktı. Sifonu çekti.

Parmaklıklı kapıya dikkatle yürüdü ve kısa koridora baktı. Solunda, sarhoşların konduğu koğuş vardı. Yaşlı bir adam, beş yataktan birinde ya-

tıyor, bir eli aşağı sarkıyordu. Koridor, sağ taraftaki açık kapıya kadar uzanıyordu. Koridorun ortasında, bilardo salonlarındakilere benzer, yeşil gölgelikli bir lamba vardı.

Bir gölge kalktı, açık kapı önünde dans etti ve ardından haki üniforma içinde bir adam koridora girdi. Belinde bir Sam Browne kemeri ve büyük bir tabanca vardı. Başparmaklarını ceplerine takarak Nick'e neredeyse bir dakika boyunca konuşmadan baktı. Sonra, "Küçük bir çocukken tepelerde bir dağ aslanı vurup sert toprak üzerinde otuz kilometre boyunca sürükleyerek kasabaya getirmiştik," dedi. "Eve geldiğimizde zavallı yaratıktan geriye kalanlar hayatımda gördüğüm en yürek burkan görüntüydü. Sen ikincisisin evlat."

Nick bunun kasaba dışından olanlar veya ara sıra parmaklıklı Saltine kutularına düşen talihsizler için saklanan, özenle hazırlanmış ve dikkatle şekillendirilmiş bir konuşma olduğunu düşündü.

"Bir ismin var mı evlat?"

Nick parmağıyla şişmiş ve parçalanmış dudaklarını göstererek başını iki yana salladı. Eliyle ağzını kapattı ve ardından havayı çaprazlamasına bölen bir hareket yaparak başını tekrar iki yana salladı.

"Ne? Konuşamıyor musun? Nedir bu saçmalık?" Kelimeler düşmanca değildi, ama Nick ses tonunu ve vurguları takip edemiyordu. Havadan görünmez bir kalem alıp yazar gibi yaptı.

"Kalem mi istiyorsun?"

Nick başını salladı.

"Dilsizsen yanında neden o kartlardan taşımıyorsun?"

Nick omuz silkti. Boş ceplerini gösterdi. Ellerini yumruk haline getirip havaya savurdu ve mide bulantısıyla baş ağrısı şiddetle geri döndü. Şakaklarını hafifçe yumrukladı, gözlerini devirdi ve parmaklıklara yığıldı. Sonra tekrar boş ceplerini gösterdi.

"Soyulmuşsun."

Nick başını salladı.

Haki üniformalı adam dönüp ofisine gitti. Bir dakika sonra ucu küt bir kurşunkalem ve bir bloknotla geri döndü. Getirdiklerini parmaklıklar arasından Nick'e uzattı. Her sayfanın tepesinde NOT ve *Şerif John Baker'ın Masasından* yazıyordu.

Nick bloknotu çevirip kalemle üstündeki ismi gösterdi ve kaşlarını sorarcasına kaldırarak baktı.

"Evet, o benim. Sen kimsin?"

"Nick Andros," yazıp gösterdi Nick. Ardından elini parmaklıklar arasından ona uzattı.

Baker başını iki yana salladı. "Seninle tokalaşmayacağım. Aynı zamanda sağırsın, değil mi?"

Nick başını salladı.

"Bu gece başına neler geldi? Doktor Soames ve karısı, seni neredeyse eziyormuş evlat."

"Dövüldüm ve soyuldum. Anacaddedeki Zack'in Yeri'nden iki kilometre kadar ileride."

"Orası senin gibilere göre bir yer değil evlat. İçki içebilecek yaşta olmadığın kesin."

Nick başını öfkeyle iki yana salladı. "Yirmi iki yaşındayım," diye yazdı. "Dayak yiyip soyulmadan bir iki bira içebilirim, değil mi?"

Baker bunları yüzünde acı bir tebessümle okudu. "Anlaşılan Shoyo'da yapamıyormuşsun. Burada ne arıyorsun evlat?"

Nick bloknotun ilk sayfasını koparıp, tortop ettikten sonra yere attı. Cevabını yazamadan bir kol parmaklıklar arasından uzanıverdi ve çelik gibi bir el, dirseğine yapıştı. Nick başını hızla kaldırdı.

"Bu hücreleri karım temizliyor," dedi Baker. "Ve seninkini kirletmen için bir sebep göremiyorum. Git onu tuvalete at."

Nick eğildi ve belindeki ağrı üzerine yüzünü buruşturarak kâğıdı yerden aldı. Klozete yürüyüp, kâğıdı oraya attıktan sonra kaşlarını kaldırarak onay istercesine Baker'a baktı. Baker başını salladı.

Nick geri döndü. Bu kez daha uzun yazdı, kalem, kâğıdın üzerinde adeta dans ediyordu. Baker sağır dilsiz bir çocuğa okuma yazma öğretmenin hiç kolay bir iş olmayacağını ve öğrenebildiğine göre Nick Andros adındaki bu gencin azımsanmayacak bir zekâya sahip olması gerektiğini düşündü. Burada, Shoyo, Arkansas'ta okuma yazmayı hâlâ tam sökememiş insanlar vardı ve bunların pek çoğu da Zack'in Yeri'ne takılırdı. Ama kasabaya yeni gelmiş bir delikanlının bunu bilmesi beklenemezdi elbette.

Nick bloknotu parmaklıklar arasından uzattı.

"Seyahat ediyorum, ama başıboş bir serseri değilim. Bugün buranın dokuz kilometre batısında Rich Ellerton adında bir adam için altı saat boyunca çalıştım. Ahırını temizledim ve çatı boşluğuna saman taşıdım. Geçen hafta Watts, Oklahoma'da çit çektim. Beni döven adam haftalık ücretimi çaldı."

"İşini gördüğün adamın Rich Ellerton olduğundan emin misin? Biliyorsun, kontrol edebilirim." Baker, Nick'in açıklamasının bulunduğu sayfayı yırtıp katlayarak göğüs cebine koydu.

Nick başını salladı.

"Köpeğini gördün mü?"

Nick başını salladı.

"Cinsi neydi?"

Nick elini uzatıp, bloknotu istedi. "İri bir doberman," diye yazdı. "Ama iyi. Saldırgan değil."

Baker başını salladı, arkasına döndü ve ofisine gitti. Nick endişeyle bakarak bekledi. Baker bir dakika sonra elinde bir anahtar desteğiyle gelip kilidi açtı ve kapıyı yana çekti.

"Ofise gel," dedi. "Kahvaltı ister misin?"

Nick başını iki yana salladıktan sonra bardağa döküp, içme hareketleri yaptı.

"Kahve mi? Oldu bil. Süt ve şeker ister misin?"

Nick başını iki yana salladı.

"Erkek gibi içiyorsun demek, öyle mi?" Baker güldü. "Gel bakalım."

Baker koridora çıkıp, yürümeye başladı. Konuşuyordu, ama sırtı ona dönük olduğu ve dudaklarını göremediği için Nick ne dediğini bilmiyordu. "Yanımda birinin olmasına hayır demem doğrusu. Bende uykusuzluk hastalığı var. Öyle bir hale geldi ki artık geceleri üç dört saatten fazla uyuyamıyorum. Karım Pine Bluff'taki pahalı doktorlardan birine gitmemi istiyor. Devam ederse giderim belki. Halime baksana, saat sabahın beşinde, daha gün bile ağarmamışken ayaktayım ve yol üstündeki kamyoncuların takıldığı lokantadan alınmış yumurtalarla kızartmaları yiyorum."

Son cümlede arkasına dönünce Nick, "...yumurtalarla kızartmaları yiyorum," kısmını yakaladı ve anlamayarak kaşlarını kaldırdı.

"Boş ver," dedi Baker. "Senin gibi bir çocuğa göre şeyler değil zaten."

Ofise girdiler ve Baker kocaman bir termostan ona kahve koydu. Şerifin yarısı yenmiş kahvaltısı masanın üzerinde duruyordu. Baker oturup,

tabağı kendine çekti. Nick kahvesinden bir yudum aldı. Ağzını yakmıştı ama güzeldi.

Baker'ın omzuna dokundu, adam başını kaldırıp bakınca kahveyi gösterdi, ardından elini karnına koyup gülümseyerek göz kırptı.

Baker gülümsedi. "Kahveyi beğeneceksin elbette. Ne de olsa karım Jane yaptı." İyice pişmiş yumurtadan bir lokma aldı, çiğnedi ve çatalını Nick'e doğru uzattı. "Oldukça iyisin. Tıpkı şu pantomimciler gibi. Bahse girerim derdini anlatmakta fazla zorlanmıyorsundur, ha?"

Nick elini havada bir o yana bir bu yana çevirdi. *Comme si comme ça.*(*)

"Seni burada tutmayacağım," dedi Baker bir lokma ekmeği yağa bandırarak. "Ama bak ne diyeceğim. Buralarda biraz takılırsan belki sana bunu yapan herifleri yakalayabiliriz. Ne dersin?"

Nick başını salladı ve, "Sizce haftalığımı geri alabilir miyim?" diye yazdı.

"İmkânı yok," dedi Baker hemen. "Ben sadece taşralı bir şerifim evlat, elimden fazlası gelmez."

Nick başını sallayıp omuz silkti. Ellerini birleştirerek uçan kuş hareketi yaptı.

"Evet, aynen öyle. Kaç kişilerdi?"

Nick dört parmağını kaldırdı, omuz silkti, ardından beş parmağını kaldırdı.

"İçlerinden herhangi birini teşhis edebilir misin?"

Nick tek parmağını kaldırıp, yazmaya başladı: "İri ve sarışın. Sizin boyunuzda, belki biraz daha kilolu. Gri gömlek ve pantolon. Parmağında büyük bir yüzük vardı. Sağ elinin yüzükparmağında. Mor taşlı. Dudağımı yaran o."

Baker bunları okurken suratının ifadesi değişti. Önce endişe, ardından öfke. Öfkenin kendisine yönelik olduğunu sanan Nick'in içi yine korkuyla doldu.

"Ulu Tanrım," dedi Baker. "Bu iş çok boktan. Emin misin?"

Nick gönülsüzce başını salladı.

"Başka? Başka bir şey gördün mü?"

(*) Fransızcada şöyle böyle anlamına gelmektedir.

Nick dikkatle düşündükten sonra ekledi: "Alnında küçük bir yara izi vardı."

Baker yazıya baktı. "Bu Ray Booth," dedi. "Kayınbiraderim. Sağ ol evlat. Saat sabahın beşi, ama günüm daha şimdiden berbat oldu."

Nick'in gözleri irileşti ve üzüldüğünü ifade eden bir hareket yaptı.

"Eh, pekâlâ," dedi Baker, Nick'ten daha çok kendi kendine. "Kötü biridir. Janey de bunun farkında. Çocukken onu çok dövmüş. Yine de kardeşler, ama sanırım bu konuda karıma olan sevgimi geri plana atabilirim."

Nick başını utançla öne eğdi. Baker bir süre sonra konuştuğunu anlayabilmesi için Nick'in omzunu tuttu.

"Zaten muhtemelen bir işe yaramayacak," dedi. "Ray ve serseri arkadaşları birbirlerinin lehine ifade verecektir. Senin sözüne karşı onlarınki. İçlerinden birine vurmayı başarabildin mi?"

"Ray denen adamın karnına tekme attım," diye yazdı Nick. "Bir diğerinin burnuna vurdum. Kırılmış olabilir."

"Ray en çok Vince Hogan, Billy Warner ve Mike Childress ile takılır," dedi Baker. "Vince'i yalnız yakalayıp, itiraf ettirebilirim belki. Ölmekte olan bir denizanası gibi yumuşaktır. Onu elime geçirebilirsem Billy ve Mike'ın peşine düşebilirim. Ray o yüzüğü üniversitedeyken üye olduğu bir kulüpten almıştı. İkinci senesinde atıldı." Duraksadı ve parmaklarıyla kahvaltı tabağının kenarına vurdu. "İstersen şansımızı deneyebiliriz evlat. Ama seni en baştan uyarayım, ellerimiz boş kalabilir. Bir köpek sürüsü gibi acımasız ve korkak olabilirler, ama onlar bu kasabanın çocukları, sense ertesi gün nereye gideceğini bilmeyen sağır dilsiz bir yolcusun. Paçayı sıyırırlarsa senin peşine düşeceklerinden hiç şüphen olmasın."

Nick bütün bunları bir süre düşündü. Zihninde, adamların onu kanlar içinde bir korkuluk gibi birbirlerine itişi canlandı ve Ray'in dudaklarında okuduğu kelimeleri hatırladı: *Ağzını burnunu kıracağım. Orospu çocuğu bana tekme attı.* İki senedir yanında olan, artık dostuymuş gibi hissettiği sırt çantasının çekilip alındığı anı tekrar yaşar gibi oldu.

Bloknota iki kelime yazarak altlarını çizdi: *"Hadi deneyelim."*

Baker içini çekti ve başını salladı. "Pekâlâ. Vince Hogan hızar atölyesinde çalışıyor... şey, aslında bu doğru sayılmaz. Daha çok hızar atölyesinde aylaklık ediyor. Sana da uyarsa saat dokuz gibi oraya gideriz. Belki yeterince korkutup itiraf etmesini sağlayabiliriz."

Nick başını salladı.

"Ağzın ne durumda? Doktor Soames birkaç ilaç bırakmıştı. Canının muhtemelen çok yandığını söyledi."

Nick başını hüzünlü bir şekilde salladı.

"İlaçları getireyim..." Sustu. Nick sessiz dünyasında şerifin mendilini yüzüne götürüp, arka arkaya dört beş kez hapşırmasını izledi. "Bir bu eksikti," diye devam etti Baker, ama arkasını döndüğü için Nick sadece ilk kelimeyi yakalamıştı. "Fena grip oluyorum. Tanrım, hayat ne muhteşem, değil mi? Arkansas'a hoş geldin evlat."

İlaçları alıp Nick'in oturduğu yere döndü. Nick'e ilaçları ve bir bardak suyu verdikten sonra çenesinin altını nazikçe ovuşturdu. Şişmişti ve acıyordu. Şişmiş salgıbezleri, öksürük, hapşırık, ateş... evet, harika bir gün olacağa *benziyordu*.

10. BÖLÜM

Larry o kadar da kötü olmayan bir akşamdan kalmalıkla uyandı. Ağzının içinde, bir ejderha yavrusunca lazımlık olarak kullanılmış gibi bir tat vardı ve kendini bulunmaması gereken bir yerdeymiş gibi hissediyordu.

Yatak tek kişilikti, ama üzerinde iki yastık vardı. Kızarmakta olan pastırmanın kokusunu alabiliyordu. Doğrulup oturdu, pencereden görünen gri New York gününe baktı ve ilk düşüncesi, önceki gece Berkeley'e çok korkunç bir şey yaptıkları oldu: kirletip kurumla kaplamışlar, eskitmişlerdi. Sonra önceki geceyi hatırladı ve Berkeley'e değil, Fordham'a bakmakta olduğunu anladı. Concourse'tan fazla uzak olmayan Tremont Caddesi'nde bir apartmanın ikinci katındaydı ve annesi önceki gece nerede olduğunu merak edecekti. Onu arayıp herhangi bir mazeret bildirmiş miydi?

Bacaklarını yataktan aşağı sarkıttı ve buruşuk bir Winston paketi içinde kalmış tek bir yamuk sigara buldu. Yeşil plastikten bir Bic çakmakla sigarayı yaktı. Tadı ölü bir atın dışkısı gibiydi. Pastırma kızartılırken çıkan cızırtı radyodaki parazit gibi kesintisizce mutfaktan gelmeye devam ediyordu.

Kızın ismi Maria'ydı ve... ne olduğunu söylemişti? Oral hijyen uzmanı mıydı? Larry'nin hijyen hakkında bir fikri yoktu, ama kadının oral sekste iyi olduğu muhakkaktı. Bir Perdue davul bageti gibi kavrandığını hayal meyal hatırlıyordu. Oturma odasındaki ucuz müzik setinden Crosby, Stills ve Nash melodileri yayılıyor, köprünün altından ne kadar çok su aktığından, zamanın harcandığından bahsediyorlardı. Hafızası onu yanıltmıyorsa Maria'nın işi fazla uzun sürmemişti. *O,* Larry Underwood olduğunu öğrenince coşuvermişti. Gecenin ilerleyen zamanlarında eğlencenin tavan yaptığı bir vakit "Baby Can You Dig Your Man?"in bir kopyasını almak için dışarı çıkıp açık bir müzik market aramamışlar mıydı?

Hafifçe inleyerek önceki günü; zararsız başlangıcından çılgınca finaline kadar hatırlamaya çalıştı.

Yankee takımı şehirde değildi, bunu hatırlıyordu. Uyandığında annesi işe gitmiş, ama mutfak masasının üstünde bir Yankee fikstürü ve not bırakmıştı: "Larry. Gördüğün gibi Yankee'ler 1 Temmuz'a kadar şehirde olmayacak. 4 Temmuz'da üst üste iki maçları var. O gün için bir planın yoksa neden anneni maça götürmüyorsun? Bira ve sosisliler benden. Buzdolabında yumurta ve sosis var. İstersen ekmek kutusundan kurabiye de alabilirsin. Kendine dikkat et çocuk." Altta tipik bir Alice Underwood dipnotu vardı: "Birlikte takıldığın çocukların çoğu artık yok, serserilerin olmamaları daha iyi zaten, ama sanırım Buddy Marx, Stricker Caddesi'ndeki matbaada çalışıyor."

Bu notu düşünmek bile Larry'nin yüzünü buruşturmaya yetmişti. İsminin başında "Sevgili" yoktu. İmzadan önce "Sevgiler" yoktu. Annesi yapmacık şeylerden hoşlanmazdı. Gerçek olanlar, buzdolabındaydı. Amerika'nın diğer ucuna yaptığı araba yolculuğunun yorgunluğunu attığı uykusu sırasında annesi alışverişe çıkıp, Larry'nin sevdiği her kahrolası şeyi almıştı. Hafızası o kadar iyiydi ki insanı korkutuyordu. Daisy marka konserve domuz eti. Bir kilo gerçek tereyağı – maaşıyla bunu nasıl alabilmişti? İki altılı paket kola. Şarküteriden sosisler. Alice'in tarifini oğluna bile söylemeyerek sır olarak sakladığı özel sosuna yatırılmış biftek. Buzlukta bir kilo Baskin-Robbins şeftalili dondurma. Sara Lee marka peynirli pasta. Üstünde çilekler olan türden.

Ani bir dürtüyle hem mesanesini boşaltmak, hem de ilaç dolabına bakma niyetiyle banyoya gitmişti.

Pepsodent marka yepyeni bir diş fırçası, çocukluğundaki tüm fırçalarını birbiri ardına asmış olduğu eski askıda duruyordu. Dolapta bir paket tek kullanımlık jilet, bir Barbasol tıraş kremi, hatta bir şişe Old Spice parfüm vardı. Belki çok şık değil, derdi annesi –Larry, onu neredeyse *duyabiliyordu*– ama bu fiyata göre yeterince kokulu.

Tüm bunlara bakarak bir süre durmuş, sonra yepyeni diş macununu alıp elinde tutmuştu. "Sevgili" yoktu "Sevgiler, annen" yoktu. Sadece yeni bir diş fırçası, diş macunu ve parfüm vardı. Gerçek sevgi bazen kör olduğu kadar dilsiz de, diye düşünmüştü. Sonra da bundan bir şarkı yazılıp yazılamayacağını merak ederek dişlerini fırçalamaya başlamıştı.

Oral hijyen uzmanı üzerinde sadece pembe bir külotla içeri girdi. "Selam Larry," dedi. Sandra Dee havasında, kısa boylu, güzel bir kadındı ve sarkma belirtisi göstermeyen göğüsleri diri bir şekilde Larry'ye bakıyordu. O eski espri neydi? Hah, kadının bir çift 38'liği ve gerçek bir tabancası vardı. Ha-ha, amma komik. Dört bin sekiz yüz kilometrelik yolu Sandra Dee tarafından diri diri yenmek için gelmişti.

"Selam," dedi ve kalktı. Çıplaktı, ama kıyafetleri yatağın ayakucundaydı. Giyinmeye koyuldu.

"İstersen sana bir bornoz verebilirim. Kahvaltıda tütsülenmiş balık ve pastırma var."

Tütsülenmiş balık ve pastırma mı? Midesi kıpırdanmaya başlamıştı.

"Yiyemem tatlım. Gitmem lazım. Görmem gereken biri var."

"Hey, beni böylece bırakıp gidemezsin..."

"Gerçekten çok önemli."

"Ben de önemliyim!" Sesi iyice tizleşmişti. Larry'nin başını ağrıtıyordu. Nedense aklına Fred Çakmaktaş'ın çizgi ciğerlerini patlatırcasına *"WIIILMAAA!"* diye bağırışı geldi.

"Bronx tarafın görünüyor hayatım," dedi.

"Bu da ne demek?" Ellerini kalçalarına koydu. Bir elindeki yağlı ıspatula çelikten bir çiçek gibi yumruğundan dışarı uzanıyordu. Göğüsleri çekici bir şekilde sarsıldı, ama artık Larry'nin ilgisini çekmiyorlardı. Pantolonunu giyip, düğmesini iliklediği. "Bronx'tansam ne olmuş? Bu beni zenci mi yapar? Bronx'la ne alıp veremediğin var? Irkçı falan mısın?"

"Hiç... ve ırkçı da değilim," diyerek yalınayak ona doğru yürüdü. "Bak, görmem gereken kişi annem. Şehre geleli daha iki gün oldu, ama dün gece onu aramadım bile... aradım mı yoksa?" diye umutla sordu.

"Kimseyi aramadın," dedi kadın asık suratla. "*Eminim* annene gidiyorsundur."

Larry tekrar yatağa döndü ve ayakkabılarını giydi. "Gerçekten onu göreceğim. Chemical Bankası'nda çalışıyor. Temizlik görevlisi. Şey, galiba artık kat sorumlusu oldu."

"Bahse girerim o şarkıyı söyleyen Larry Underwood da değilsindir."

"İstediğine inan. Gitmem gerek."

"Seni sahtekâr piç!" diye parladı kadın. "Pişirdiğim onca şeyi ne yapacağım şimdi ben?"

"Pencereden at," diye bir öneride bulundu Larry.

Kadın öfkeyle çığlık atıp, ıspatulayı ona fırlattı. Başka herhangi bir gün olsa ıskalardı. Fiziğin temel kurallarından biri, kızgın bir oral hijyen uzmanınca fırlatılmış bir ıspatulanın doğru bir hat üzerinde ilerlemeyeceğiydi. Ancak bu, kuralı ispatlayan istisnaydı; ıspatula havada dönerek uçtu ve Larry'nin alnına geldi. Pek acıtmamıştı. Ama ıspatulayı almak için eğildiğinde iki damla kanın yere düştüğünü gördü.

Elinde ıspatulayla kadına iki adım yaklaştı. "Seni bununla dövsem yeridir!" diye bağırdı.

"Tabii," dedi kadın olduğu yerde büzülüp, ağlamaya başlayarak. "Neden olmasın? Büyük yıldız. Becerip kaç. Seni iyi biri sanmıştım. Değilmişsin." Gözyaşları yanaklarından çenesine süzülüp, göğsüne damladı. Larry gözyaşlarının göğüs boyunca süzülüp ucunda duruşunu büyülenmişçesine izledi. Damla, büyüteç etkisi yapmıştı. Göğüs ucundaki gözenekleri ve bir koyu renk tüyü görebiliyordu. Yüce Tanrım, galiba aklımı kaçırıyorum, diye düşündü.

"Gitmeliyim," dedi. Beyaz ceketi yatağın ayakucundaydı. Alıp omzuna attı.

"İyi biri değilsin!" diye bağırdı kadın, oturma odasına doğru yürüyen Larry'nin arkasından. "İyi biri olduğunu düşünmesem seninle gelmezdim!"

Oturma odasını gören Larry inlemek istedi. Üzerinde emildiğini hayal meyal hatırladığı kanepede en az iki düzine "Baby Can You Dig Your

Man?" vardı. Tozlu portatif müzik setinin üstünde de üç tane duruyordu. Karşı duvarda Ryan O'Neal ve Ali McGraw'un dev bir posteri asılıydı. Emilmek, asla üzgün olduğunuzu söylememektir, ha-ha. Tanrım, *gerçekten* deliriyorum.

Kadın üzerinde sadece minicik külotuyla acınacak halde, hâlâ gözyaşları içinde kapıda duruyordu. Larry, kendini tıraş ederken kestiği, incikkemiğinin üzerindeki noktayı görebiliyordu.

"Ara beni," dedi kadın. "Kızgın değilim."

"Tabii," diyebilir ve orada noktayı koyabilirdi. Ama bunun yerine çılgınca bir kahkaha kopardı ve, "Pastırmaların yanıyor," dedi.

Kadın bir çığlık atarak Larry'nin üzerine yürüdü, ama yerdeki yastığa takılarak düştü. Kollarından biri yarı dolu bir süt şişesine çarptı ve hemen onun yanındaki boş viski şişesinin sallanmasına sebep oldu. *Tanrım,* diye düşündü Larry. *Yoksa bu ikisini karıştırıp mı içtik?*

Hızla dışarı çıkarak merdivenlerden inmeye başladı. Son altı basamak kala kadının apartman boşluğundan bağırdığını duydu. *"İyi biri değilsin! İyi biri de..."*

Larry kapıyı ardından sertçe kapadı ve bahar ağaçlarıyla otomobil egzozu kokan puslu, nemli sıcaklık onu sarıverdi. Bayat sigara dumanı ve kızarmış pastırma kokusunun ardından tatlı bir parfüm gibi gelmişti. Artık izmaritine kadar yanıp tükenmiş olan sigara hâlâ ağzındaydı. İzmariti oluğa attı ve derin, taze bir nefes çekti. O çılgınlıktan uzaklaşmış olmak harikaydı. Artık normalliğin o muhteşem günlerine dönmüşken...

Arkasında, yukarıda bir yerde bir pencere gürültüyle açıldı. Larry bir süre sonra olacakları tahmin edebiliyordu.

"Umarım çürürsün!" diye haykırdı kadın yukarıdan. Tam bir Bronx karısı. *"Umarım metroda raylara düşüp geberirsin! Sen şarkıcı falan değilsin! Yatakta da berbatsın! Beceriksizin tekisin! Al bunu kıçına sok! Annene götürürsün pislik herif!"*

Süt şişesi ikinci kattan aşağı uçtu. Larry hemen eğildi. Şişe, yere düşerek parçalandı ve cam parçaları kaldırım üzerine saçıldı. Süt şişesinin ardından viski şişesi de döne döne aşağı uçtu. Neredeyse Larry'nin ayaklarının dibine düşmüştü. Doğrusu kadın iyi nişancıydı. Larry tek koluyla başını koruyarak koşmaya başladı. Bu çılgınlık asla sona ermeyecek gibiydi.

Arkasından son kez uzun, çınlayan bir çığlık yükseldi, Bronx aksanında zafer tınıları vardı. *"KIÇIMI YE, ŞEREFSİZ HERİF!"* Larry köşeyi dönerek menzilden çıktı, öne eğildi ve gelip geçen arabaları izleyerek neredeyse histeriye yaklaşan, sarsıcı bir yoğunlukla kahkahalar atmaya başladı.

"Şu meseleyi daha iyi halledemez miydin?" dedi yüksek sesle sorduğunu kesinlikle fark etmeden. "Of kardeş, daha iyisini yapabilirdin. Kötü bir sahneydi. Berbattı." Yüksek sesle konuştuğunu fark edince bir kahkaha daha patlattı. Aniden başı döndü, midesi bulanmaya başladı ve gözlerini sıkıca yumdu. Mazoşizm Bölümü'nde bir anı devresi açıldı ve Wayne Stukey'in sesini işitti. *Senin içinde alüminyum folyo ısırmak gibi bir istek var.*

Kadına, üniversite kulübünün toplu seks gecesinin sabahında bir fahişenin göreceği muameleyi yapmıştı.

İyi biri değilsin.

Öyleyim. Öyleyim.

Ama büyük partideki insanlara eğlencenin sona erdiğini söyleyip, onları polisi aramakla tehdit ettiğinde son derece ciddiydi. Değil miydi? Evet, ciddiydi. Doğru, pek çoğu yabancıydı, belki bir mayına bassalar umursardı, ama içlerinden dört beş kişiyi uzun zamandır tanıyordu. Ve Wayne Stukey, o ibne, büyük günde bir yargıç gibi kollarını göğsünde kavuşturmuş halde kapıda durmuştu.

Sal Doria giderken, *şöhretin senin gibi adamlarda böyle bir etkisi olacağını bilseydim hâlâ barlarda iki kuruş için çalıyor olmanı dilerdim Larry,* demişti.

Gözlerini kocaman açarak bir taksi aramaya başladı. Ah, evet. Öfkeli arkadaş konusu. Madem Sal o kadar iyi arkadaşıydı, neden orada onun parasıyla gamsızca gününü gün ediyordu? Aptalın tekiydim ve bir aptalın akıllanması kimsenin işine gelmez. İşin aslı buydu.

İyi biri değilsin.

"İyi biriyim," dedi somurtarak. "Ayrıca onlara ne?"

Larry yaklaşan taksiye el kaldırdı. Taksi şoförünün kaldırıma yanaşmakta tereddüt ettiğini görünce alnındaki kanı hatırladı. Adamın fikrini değiştirmesine fırsat vermeden arka kapıyı açıp bindi.

"Manhattan'a," dedi. "Chemical Bankası'na."

Taksi, trafiğe karıştı. "Alnın yaralanmış ahbap," dedi şoför.

"Kızın teki kafama ıspatula attı," dedi Larry dalgınca.

Taksi şoförü, ona tuhaf, sahte bir merhametle gülümsedikten sonra Larry'yi geceyi dışarıda geçirişini annesine nasıl açıklayacağına dair düşünceleriyle baş başa bırakarak sürmeye devam etti.

11. BÖLÜM

Lobideki yorgun görünümlü kadın Larry'ye, Alice Underwood'un yirmi dördüncü katta envanter işiyle uğraşmakta olduğunu tahmin ettiğini söyledi. Larry asansöre binerek yukarı çıktı. Asansördeki insanların alnına merak ve tedirginlikle baktığını fark etmemiş gibi davranıyordu. Yarası artık kanamıyordu ama nahoş bir görüntüsü vardı.

Yirmi dördüncü katta bir Japon şirketinin idari ofisleri bulunuyordu. Larry kendini berbat hissederek yirmi dakika boyunca koridorlarda dolaşarak annesini aradı. Etrafta bir hayli Batılı yönetici vardı, ama Japonların sayısı da bir seksen yedilik boyuyla Larry'nin kendisini kötü hissetmesine yetecek kadar fazlaydı. Çekik gözlü minyon adamlar ve kadınlar, kanlı alnına ve ceket koluna Uzakdoğu'ya özgü, huzursuz edici mülayimlikle bakıyordu.

Nihayet çok büyük bir eğreltiotunun gerisinde, üzerinde BİNA GÖREVLİSİ VE TEMİZLİK yazan kapıyı buldu. Kapı kolunu çevirdi. Kapının kilitli olmadığını görünce içeri bir göz attı. Annesi, üzerinde şekilsiz, gri üniformasıyla, başında saç filesi ve ayağında topuksuz ayakkabılarıyla içerideydi. Saçının tek bir teli bile siyah filenin dışında değildi. Sırtı Larry'ye dönüktü. Elinde bir dosya vardı ve yüksek bir rafta bulunan temizleyici spreyleri sayıyor gibi görünüyordu.

Larry içinde, dönüp oradan kaçmak için güçlü ve suçluluk dolu bir dürtü hissetti. Annesinin dairesinden iki sokak ötedeki garaja gidip Z'yi almak. Garajdaki yer için yaptığı iki aylık peşin ödemeyi önemsememek. Arabaya binmek ve *gazlamak*. Ama nereye? Herhangi bir yer. Bar Harbor,

Maine. Tampa, Florida. Salt Lake City, Utah. Her yer olurdu, yeter ki Deck Dewey'den ve bu sabun kokulu küçük odadan uzak olsundu. Sebebi floresan lambalar mı, yoksa alnındaki yara mıydı bilmiyordu, ama başında berbat bir ağrı vardı.

Off, mızmızlanmayı kes, hanım evladı seni.

"Merhaba anne."

Alice şaşkınlıkla irkildi, ama arkasına dönmedi. "Bak sen. Demek yukarı mahallenin yolunu buldun Larry."

"Evet." Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Özür dilemek istedim. Dün gece seni aramam gerekirdi..."

"Evet. İyi olurdu."

"Buddy ile kaldım. Biz... şey... dolaşmaya çıktık."

"Tahmin etmiştim. Buna benzer bir şey yapmışsınızdır diye düşünmüştüm." Alçak bir tabureyi ayağıyla çekti ve üzerine çıkarak en üst raftaki yer cilası şişelerini saymaya başladı. Sayarken her birine sağ elinin baş ve işaretparmağıyla hafifçe dokunuyordu. Uzanmak zorunda kalınca elbisesinin eteği yukarı doğru kalktı ve Larry, kahverengi çoraplarının bittiği yerdeki yumuşamış beyaz bacaklarını görerek bakışlarını çevirdi. Aniden, sebepsizce, Nuh'un ot minder üzerinde sarhoş ve çıplak yattığını gören üçüncü oğlunun başına gelenleri hatırladı. Zavallı, o andan sonra hayatını odun kesmek ve su taşımakla geçirmişti. O ve soyundan gelen herkes. İşte bu yüzden bugün ırkçılık kaynaklı ayaklanmalar var evlat. Tanrıya şükürler olsun.

"Bana bunu söylemek için mi gelmiştin?" diye sordu annesi ilk kez ona bakarak.

"Şey, nerede olduğumu söylemek ve özür dilemek için. Unutmam büyük sorumsuzluktu."

"Evet," dedi Alice. "Ama böyle bir alışkanlığın vardı zaten Larry. Unuttuğumu mu sanmıştın?"

Larry kızardı. "Anne, dinle..."

"Alnın kanamış. Striptizcinin biri sana dolu bir külotla mı vurdu?" Tekrar raflara döndü ve üst raftaki bütün şişeleri saymayı bitirdikten sonra çıkan rakamı dosyaya kaydetti. "Geçtiğimiz hafta biri, iki şişe cila yürütmüş," dedi. "Ne güzel."

"*Özür* dilemek için geldim!" dedi Larry yüksek sesle. Alice değil ama kendisi irkilmişti. Biraz.

"Evet, söyledin. Kahrolası cilalar böyle kaybolmaya devam ederse Bay Geoghan bizi topa tutar."

"Bir bar kavgasına karışmadım ve bir striptiz kulübüne de gitmedim. Öyle bir şey değildi. Sadece..." Sesi kesildi.

Alice, ona döndü. Kaşları, Larry'nin çok iyi hatırladığı bir şekilde havaya kalkmıştı. "Neydi?"

"Şey..." İnandırıcı bir yalan uyduracak zamanı yoktu. "Bir... ıspatulaydı."

"Biri seni kızarmış yumurta mı sandı? Buddy ile şehirde çok ilginç bir gece geçirmiş olmalısınız."

Annesinin onu bilerek zorladığını ve bu konuda daima usta olduğunu unutmuştu.

"Bir kadınlaydım anne. Elindeki ıspatulayı bana fırlattı."

"Keskin nişancıymış," dedi Alice Underwood ve tekrar arkasına döndü. "Geri zekâlı Consuela talep formlarını yine saklamış. Gerçi pek işe yaradıkları söylenemez. İstediğimiz malzemeleri hiçbir zaman alamıyoruz, ama hayatım ona bağlı bile olsa ne yapacağımı bilemeyeceğim yığınla malzememiz var."

"Anne, bana kızgın mısın?"

Alice'in elleri aniden iki yanına düştü. Omuzları çöktü.

"Bana kızma," diye fısıldadı Larry. "Kızma, olur mu? Ha?"

Alice arkasına dönünce Larry, annesinin gözlerinde doğal olmayan bir pırıltı gördü... şey, yeterince *doğaldı,* ama floresanlardan kaynaklanmadığı muhakkaktı. Ve oral hijyen uzmanının sözleri kulaklarında yine çınladı: *İyi biri değilsin.* Ona böyle davranacaksa neden eve dönmüştü ki... onun Larry'ye yaptıkları önemli değildi.

"Larry," dedi Alice yumuşak sesle. "Larry, Larry, Larry."

Larry bir an için başka bir şey söylemeyeceğini sandı; hatta bu kadar olduğunu ümit etti.

"Tek söyleyebileceğin bu mu? Bana kızma anne, lütfen kızma bana? Seni radyoda duyuyorum ve söylediğin şarkı hoşuma gitmese de söyleyen sen olduğun için gururlanıyorum. İnsanlar bana, onun gerçekten benim

oğlum olup olmadığını soruyor ve evet diyorum, o Larry. Onlara çocukluğundan beri şarkı söylediğini anlatıyorum ve bu yalan değil. Değil mi?"

Konuşabileceğinden emin olamayan Larry başını perişan halde iki yana salladı.

"Onlara lisedeyken Donny Roberts'ın gitarını alışını ve ikinci sınıftan beri ders alıyor olmasına rağmen nasıl yarım saatte ondan daha iyi çalabildiğini anlatıyorum. Çok yeteneklisin Larry, bunu bana kimsenin söylemesine gerek yok. Hele senin söylemene hiç gerek yok. Sanırım sen de farkındaydın, çünkü mızmızlık etmediğin tek konu buydu. Sonra çekip gittin, peki ben bunu yüzüne vurup şikâyet ettim mi? Hayır. Genç erkekler ve genç kadınlar gider. Bu doğanın kanunudur. Bazen insanın isyan edesi gelir, ama itiraz edemez, çünkü bu hayatın gerçeklerindendir. Sonra geri döndün. Bana birinin sebep söylemesine gerek var mı? Yok. Geri döndün, çünkü şarkın başarılı olsun olmasın batı yakasında başını bir tür derde soktun."

"Başım dertte değil!" diye itiraz etti Larry hararetle.

"Evet dertte. Sinyalleri iyi tanırım. Çok uzun zamandır annenim, beni kandıramazsın Larry. Başını her zaman belaya sokarsın. Bazen caddenin karşısına sırf köpek bokuna basmak için geçtiğini düşünüyorum. Tanrı bunu söylediğim için beni bağışlayacaktır, çünkü doğruyu söylediğimi biliyor. Kızgın mıyım? Hayır. Hayal kırıklığına uğradım mı? Evet. Orada değişeceğini ummuştun. Ama değişmemişsin. Oraya yetişkin bir erkeğin vücudunda küçük bir çocuk olarak gittin ve aynı şekilde döndün. Tek fark, yetişkin adamın pahalı bir saç tıraşı yaptırmış olması. Bence eve neden döndün, biliyor musun?"

Larry konuşmak isteyerek, ama tek söyleyebileceğinin ikisini birden kızdıracak, *ağlama anne, olur mu?* cümlesi olacağını bilerek ona baktı.

"Bence eve döndün, çünkü aklına gidecek başka yer gelmedi. Başka kimin seni evine alacağını bilemedin. Hakkında kimseye, kız kardeşime bile kötü laf etmedim Larry, ama madem beni zorladın, sana hakkında tam olarak neler düşündüğümü söyleyeceğim. Bence bencil birisin. Hep öyle oldun. Sanki Tanrı seni içimde yaratırken bir parçanı eksik bıraktı. *Kötü* biri değilsin, kastettiğim o değil. Baban öldükten sonra yaşamak zorunda kaldığımız yerlerden bazılarını hatırlıyorum da, Tanrı biliyor ya

içinde kötülük olsa azılı bir suçlu olman işten değildi. Galiba bana göre en kötü hareketin, Carstairs Caddesi'ndeki evin alt kat koridorlarına o küfürlü kelimeyi yazışın. Hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordu. Annesi duvara yazdığı kelimenin aynısını tebeşirle alnına yazmış ve o halde sokağı boydan boya üç kez yürütmüştü. Larry bir daha asla herhangi bir yerin duvarına herhangi bir şey yazmamıştı.

"İşin en kötü kısmı *niyetinin* iyi olması Larry. Bazen kötü niyetli biri olmanın daha kolay olacağını düşünürüm. Bu şekilde, arızanın ne olduğunu bildiğin halde tamir edememene benziyor. Nasıl tamir edilebileceğini ben de bilmiyorum. Sen küçükken *bildiğim* bütün çareleri denedim. Alnına o kelimeyi yazmak bunlardan sadece biriydi... o günlerde iyice ümitsizliğe kapılmıştım. Normal zamanda öyle acımasızca bir şeyi asla yapmazdım. Sen hep alırsın, hepsi bu. Vermek zorunda olduğumu bildiğin için eve döndün. Başkasına vermeye mecbur değildim, ama sana vermek zorundaydım."

"Evden ayrılacağım," dedi Larry her bir kelime kurumuş boğazına keten tiftiği gibi yapışarak. "Bugün."

Sonra aklına başka yere gidecek parası *olmadığı* geldi. Wayne, ona bir sonraki telif çekini ya da Los Angeles'ın en aç köpeklerini doyurmasından sonra geriye ne kaldıysa onu gönderene kadar hiçbir yere gidemezdi. Halihazırdaki masraflarına gelince, Datsun Z için ödediği park ücreti ve bölgenin dost canlısı tefecisine cumaya kadar göndermediği takdirde başına gelebilecekleri düşünmek istemediği yüklü bir ödeme vardı. Önceki gece Buddy, nişanlısı ve tanıdıkları Bronx'lu oral hijyen uzmanı kızla –onu seveceksin Larry, çok tatlı bir kız, harika bir espri anlayışı var– içip eğlendikten sonra parası iyice azalmıştı. Açık söylemek gerekirse meteliksizdi. Bu düşünce paniğe kapılmasına sebep oldu. Annesinin evinden ayrılırsa nereye gidecekti? Bir otele mi? Pire yuvasından biraz daha iyi olan her otelin kapı görevlisi onu kahkahalar eşliğinde kovardı. Üzerinde kaliteli kıyafetler olsa da onlar anlardı. Her nasılsa bu piçler anlıyordu. Boş bir cüzdanın *kokusunu* alabilirlerdi.

"Gitme," dedi annesi yumuşak sesle. "Gitmeni istemem Larry. Senin için yiyecekler aldım. Belki görmüşsündür. Akşama da biraz remi oynarız diye umuyordum."

"Anne, sen remi oynamayı beceremezsin," dedi Larry hafifçe gülümseyerek.

"Her puan bir peni. Senin gibi bir bacaksızı gözüm kapalı yenerim."

"Belki sana dört yüz puan avans verirsem..."

"Bak şu konuşana," dedi annesi neşeyle. "Belki ben, sana dört yüz puan avans veririm. Biraz daha kal Larry. Ne diyorsun?"

"Pekâlâ," dedi Larry. O gün ilk kez kendini iyi, gerçekten iyi hissetti. İçinde cılız bir ses yine almakta olduğunu fısıldadı, yine aynı Larry'ydi ve bedavaya konuyordu. Bu sese kulağını tıkadı. Karşısındaki ne de olsa *annesiydi* ve kalmasını *istemişti*. İstemeden önce zehir gibi sözler sarf etmişti, ama yine de kalmasını istemişti, değil mi? "Bak ne diyeceğim, ayın dördündeki maçların biletlerini ben alayım. Bu gece senden tırtıklayacaklarım biletlere yeter de artar bile."

"Hayal kurmaya devam et," dedi annesi gülümseyerek ve ardından tekrar raflara döndü. "Koridorun sonunda erkekler tuvaleti var. Neden gidip alnındaki kanı yıkamıyorsun? Sonra çantamdan on dolar al ve sinemaya git. Üçüncü Cadde'de hâlâ güzel sinemalar var. Kırk Dokuzuncu Cadde ve Broadway'deki pislik çukurlarından uzak dur."

"Yakında ben, sana para vermeye başlayacağım," dedi. "Şarkı bu hafta *Billboard* listesinde on sekiz numaraya çıktı. Buraya gelirken Sam Goody'de kontrol ettim."

"Harika. Madem bu kadar yüklüydün neden sadece bakacağına bir tane almadın?"

Aniden Larry'nin boğazına bir yumru oturdu. Yutkundu, ama geçmedi.

"Boş ver," dedi Alice. "Bazen dilim huysuz bir ata dönüyor. Bir kez koşmaya başladı mı takati kesilmeden durmuyor. Sen de biliyorsun. On beş dolar al Larry. Borç olarak kabul et. Sanırım öyle ya da böyle bir gün geri alacağım."

"Alacaksın," dedi Larry. Annesinin yanına gitti ve küçük bir çocuk gibi eteğini çekiştirdi. Alice aşağı, ona baktı. Larry parmak uçlarında yükselerek annesini yanağından öptü. "Seni seviyorum anne."

Annesi şaşırmış görünüyordu. Öpücük yüzünden değil, söylediği sözler veya sesinin tonu yüzünden. "Biliyorum Larry," dedi.

"Söylediğin şeyler hakkında... başımın dertte oluşu... belki biraz öyle ama..."

Alice'in sesi hemen soğudu ve mesafeli bir tona büründü. O kadar soğuktu ki Larry'yi ürküttü. "Duymak istemiyorum."

"Peki," dedi Larry. "Bu civardaki en iyi sinema hangisi?"

"Lux Twin," dedi Alice. "Ama hangi filmin oynadığını bilmiyorum."

"Fark etmez. Ne düşünüyorum, biliyor musun? Amerika'nın her yerinde bulunabilecek üç şey var, ama en iyileri sadece New York'ta bulunabilir."

"Öyle mi, Bay *New York Times* eleştirmeni? Neymiş onlar?"

"Sinema, beyzbol ve Nedick'in sosisli sandviçleri."

Alice güldü. "Aptal değilsin Larry. Hiç olmadın."

Larry bunun ardından erkekler tuvaletinin yolunu tuttu. İçeri girince alnındaki kanı temizledi. Sonra geri dönüp, annesini tekrar öptü. Ve çantasından on beş dolar aldı. Ardından Lux'a, film seyretmeye gitti. Sinemada Freddy Krueger adında manyak bir caninin insanların rüyalarına girerek filmin kahramanı olan kız hariç bütün gençleri öldürdüğü bir film izledi. Filmin sonunda Freddy Krueger da ölmüş görünüyordu, ama emin olmak zordu zira filmin bir serinin devamı olduğu, isminin sonundaki Roma rakamından anlaşılıyordu. Belli ki tutulan bir seriydi ve Larry parmak uçlarına usturalar takılı adamın geri döneceğinden emindi. Arkasındaki sıradan gelen ısrarlı sesin her şeyin sonunun geldiğini işaret ettiğini henüz bilmiyordu: Bir daha hiçbir filmin devamı çekilmeyecekti. Yakında sinemalar da kalmayacaktı.

Larry'nin arkasındaki sırada oturan adam mütemadiyen öksürüyordu.

12. BÖLÜM

Salonun uzak köşesinde ayaklı bir saat vardı. Frannie Goldsmith tüm hayatı boyunca saatin düzenli tik taklarını dinlemişti. Saatin sesi, hiçbir zaman sevemediği, böyle günlerdeyse nefret ettiği salonda yankılanıyordu.

Evde en sevdiği yer, babasının çalışma odasıydı. Evi ahıra bağlayan kulübedeydi. Çalışma odasına eski fırının ardında bulunan, kimselerin fark etmediği boyu sadece yüz seksen santim olan küçük bir kapıdan gidiliyordu. Öncelikli olarak kapı çok güzeldi: Küçük ve neredeyse gizliydi, masallarda karşılaşılabilecek türden bir kapıydı. Fran büyüyüp boyu uzayınca kapıdan geçmek için tıpkı babası gibi eğilmek zorunda kalmıştı... annesi mecbur kalmadıkça çalışma odasına girmezdi. *Alice Harikalar Diyarı'nda* kapısıydı ve Frannie bir süre kendi kendine babasından da gizlediği bir oyun oynamış, bir gün kapıyı açtığında Peter Goldsmith'in çalışma odasının orada olmadığını hayal etmişti. Onun yerine Harikalar Diyarı'ndan Hobbit Ülkesi'ne uzanan gizli bir yeraltı geçidi bulacaktı. Toprağın içine kazılmış, yuvarlak, tavanından yer yer dikkat etmeyip, kafasını çarptığı takdirde canını acıtabilecek güçlü köklerin sarktığı, alçak, ama her nasılsa insanın içine sıcaklık veren bir tünel görecekti. Bu tünel ıslak toprak, rutubet, iğrenç böcekler ve kurtçuklar değil, tarçın ve elmalı turta kokacak ve her nasılsa Bay Bilbo Baggins'in yüz on birinci doğum gününü kutladığı Çıkın Çıkmazı'nın kilerinde son bulacaktı...

Eh, sıcak tünel hiçbir zaman karşısına çıkmadı, ama bu evde büyümüş olan Frannie Goldsmith'e çalışma odası (bazen babasının "alet edevat odası" annesinin ise "babanın bira içtiği o leş gibi yer" dediği olurdu) yetiyordu. Odada garip aletler ve tuhaf aygıtlar bulunurdu. İçinde bin çekmece bulunan devasa bir dolap vardı ve bin çekmecesi de ağzına kadar doluydu. Çiviler, vidalar, matkap uçları, zımpara kâğıdı (üç çeşit: sert, daha sert, en sert), rendeler, su terazileri ve diğer aletler. İsimlerini o zamanlar da bilmezdi, şimdi de bilmiyordu. Çalışma odası, tavandan sarkan kırk vatlık, çıplak, örümcek ağlı ampul ve babasının çalıştığı yere odaklanmış parlak Tensor lambası haricinde karanlık olurdu. Toz, yağ ve pipo dumanı kokusu her yere sinmişti. Frannie bir kural olması gerektiğini düşündü: Her baba dumanlı bir şey içmeliydi. Pipo, puro, sigara, esrar, afyon, marul yaprağı, herhangi bir şey. Çünkü duman kokusu, Frannie'nin çocukluğunun ayrılmaz bir parçası olmuştu.

"Bana şu somun anahtarını ver Frannie. Hayır... küçük olan. Bugün okulda ne yaptın?... Öyle mi?... Ruthie Sears, seni neden itmek istesin ki?... Evet, çok kötü görünüyor: kötü sıyrılmış. Ama elbisenin rengine uymuş,

sence de öyle değil mi? Ruthie Sears'ı bulup, seni tekrar itmesini sağlaman ve diğer dizinin de sıyrılması gerek. O zaman takım olurlar. Büyük tornavidayı uzatır mısın?... Hayır, sarı saplı olan."

"Frannie Goldsmith! Derhal o pis yerden çık ve okul kıyafetlerini çıkar! HEMEN... ŞİMDİ! Leş gibi olacaksın!"

Yirmi bir yaşına geldiği bugünlerde bile başını eğip o kapıdan geçebiliyordu. Babasının çalışma odasıyla kışın inanılmaz bir sıcaklık yayan Ben Franklin fırını arasında durup, bu evde büyüyen küçük Frannie Goldsmith olma hissini tekrar yaşarcasına hatırlayabiliyordu. Neredeyse her seferinde güçlükle hatırlayabildiği, kendi büyüme süreci ani ve acımasızca sonlanan ağabeyi Fred için duyduğu hüzünle karışan aldatıcı bir histi bu. Orada ayakta durup, her şeye sinmiş olan yağın ve babasının piposunun kokusunu içine çekebilirdi. O kadar küçük, o kadar tuhaf bir şekilde küçük olmanın nasıl bir his olduğunu nadiren hatırlardı, ama o odadayken o günlere dönmüş gibi oluyordu ve bu, mutluluk verici bir histi.

Ama şimdi salonda olmalıydı.

Salon.

Çalışma odasının, çocukluğunun babasının piposunun kokusuyla (bazen kulağı ağrıdığında babası, duysa sinir krizi geçireceğini bildiği Carla'ya söylememesi için ona söz verdirdikten sonra kulağına piposundan çektiği dumanı yavaşça üflerdi) damgalanmış güzelliğini simgelediği düşünülürse salonun çocukluğunda unutmak istediği her şeyin sembolü olduğu söylenebilirdi. Sadece konuşulduğunda konuş! Kırmak tamir etmekten kolaydır! Hemen şimdi yukarı çık ve üstünü değiştir, uygun giyinmediğini görmüyor musun? Sen *hiç* düşünmez misin? Giysilerini çekiştirip, durma Frannie, insanlar pirelendiğini sanacak. Andrew amcan ve Carlene teyzen ne düşünüyordur kim bilir? Beni ölesiye utandırdın! Salon dilinizin bağlandığı, kaşınıp kaşıyamadığınız, diktatörce buyrukların verildiği, sıkıcı sohbetlerin edildiği, akrabaların yanaklarınızı sıktığı, ağrılarla kıvrandığınız, hapşırmanın ve öksürmenin, hepsinin de ötesinde, esnemenin yasak olduğu yerdi.

Annesinin ruhunun ikamet ettiği bu odanın merkezinde saat vardı. 1889 yılında, Carla'nın büyükbabası Tobias Downes tarafından yapılmış ve neredeyse anında aile yadigârı sıfatını kazanarak varlığını sürdürmüş,

bir evden diğerine (yapım yeri, Tobias'ın Buffalo, New York'taki, şüphesiz en az Peter'ınki kadar dumanlı ve pis olan çalışma odasıydı, ama Carla muhtemelen bu yorumu hiç yerinde bulmayacaktı) taşınmadan önce dikkatle paketlenip, sigortalanmış, aile ağacının bir dalı kanser, kalp krizi veya kaza sonucu kırıldığında, bir diğer dala geçiş yapmıştı. Saat, Peter ve Carla otuz altı yıl önce buraya taşındığından beri bu evdeydi. Halihazırda bulunduğu yere konmuştu ve o günden beri tik tak edip, zamanı gösteriyordu. Eğer isterse saat bir gün onun olacaktı. Annesinin bembeyaz kesilmiş yüzüne bakan Frannie bunları düşünüyordu. Ama istemiyorum! İstemiyorum, almayacağım!

Bu odada cam vazolarda ölü çiçekler vardı. Uçuk pembe, gül desenlerinin bulunduğu gri bir halı vardı. Yoldan aşağı, çitin ötesindeki 1. Karayolu'na bakan zarif kavisli bir pencere bulunuyordu. Carla, köşedeki Exxon İstasyonu'nun inşa edilmesinin hemen ardından Peter'ın başının etini yiyerek o çiti yaptırmıştı. Çitin daha hızlı bitmesini sağlamak için dırdır etmişti. Amacına ulaşmasını sağlayacaksa annesinin radyoaktif gübreye bile razı olacağını düşündü Frannie. Çitin bitmeye yakın olduğunu gördükçe Carla'nın sitemleri de azalmıştı. Muhtemelen birkaç yıl sonra çit, düşman akaryakıt istasyonunu tamamen görüş alanından çıkaracak kadar yükselir, salon, hususiyetine yapılmış bu saldırıdan kurtulur ve annesinin dırdırı kesilirdi.

En azından *bu* konuda...

Duvar kâğıdında iri yeşil yaprak ve rengi neredeyse halıdaki güllerle aynı tonda olan pembe çiçek desenleri vardı. Amerikan tarzı eski mobilyalar ve maun kapı, genel görünümü tamamlıyordu. Bir huş ağacı kütüğünün kırmızı tuğlalar üzerinde yıllardır durmakta olduğu süs amaçlı şömine pırıl pırıldı ve isin zerresi bile dokunmamıştı. Frannie kütüğün bunca yıldan sonra iyice kurumuş olduğunu ve yakıldığı takdirde gazete kâğıdı gibi tutuşacağını düşündü. Kütüğün üzerinde, neredeyse bir çocuğun içinde yıkanabileceği kadar büyük bir tencere vardı. Tencere, Frannie'nin büyük büyükannesinden kalmıştı ve sonsuza kadar o kütüğün üzerinde asılı duracaktı. Şöminenin üst kısmında ise resmi tamamlayan Sonsuz Çakmaktaşlı Tüfek asılıydı.

Kurak bir dönemde zamandan kesitler.

Hatırladığı en eski anılardan biri, pembe gül desenli gri halıya çişini yapmasıydı. Galiba üç yaşlarındaydı, tuvalet eğitimi alalı fazla olmamıştı muhtemelen. Salona da herhangi bir kaza olabileceği düşüncesiyle özel günler dışında girmesine izin verilmemişti büyük ihtimalle. Ama her nasılsa o gün girmişti ve annesinin düşünülemeyen gerçekleşmeden önce onu yerden kaldırma amacıyla sadece koşarak değil, *depar* atarak ona doğru gelişini görmek, düşünülemeyenin gerçekleşmesine sebep olmuştu. Mesanesi boşalmış ve gri halının oturduğu bölümde koyu griye döndüğünü gören annesi çığlığı basmıştı. Leke sonunda çıkmıştı, ama halı bunun için acaba kaç kere sabırla şampuanla silinmişti? Tanrı biliyor olabilirdi; Frannie Goldsmith'in bilmediği muhakkaktı.

Annesinin Frannie ve Norman Burstein'i ahırda, kıyafetleri şirin birer yığın halinde bir saman balyasının üzerine konmuş halde birbirlerinin bedenini keşfederken bulduktan sonra onu karşısına alıp, sert bir tavırla, açık bir dille, uzun uzun konuşması da salonda gerçekleşmişti. Eski saatten ağırbaşlı tik taklar yayılırken Frannie'yi 1. Karayolu üzerinde bir aşağı bir yukarı çırılçıplak halde yürütse hoşuna gidip gitmeyeceğini sormuştu. Nasıl olurdu? O sırada altı yaşında olan Frannie gözyaşlarına boğulmuş ama her nasılsa bu fikrin yaratması muhtemel olan histeriden kaçınmayı başarabilmişti.

On yaşındayken omzu üzerinden Georgette McGuire'a bir şeyler söylemek üzere başını çevirdiği için önünü göremeyip bisikletiyle posta kutusuna toslamıştı. Başı yaralanmış, burnu kanamış, her iki dizi de parçalanmış ve şok geçirdiği için benzi birkaç dakika boyunca sararmıştı. Kendine geldiğinde dökülen kanın miktarını görüp, korkuyla ağlamaya başlamış ve sendeleyerek eve yürümüştü. Aslında doğruca babasına giderdi, ama babası o saatte işte olduğu için annesinin Bayan Venner ve Bayan Prynne'e çay ikram ettiği salona gitmişti. *Çık dışarı,* diye bağırmıştı annesi ve hemen ardından yanına koşup ona sarılmıştı. Bir yandan ağlıyor, bir yandan, *ah Frannie, ah canım, ne oldu, zavallı burnun,* diyordu. Ama onu avutmaya çalışırken bile kanlarını rahatça bulaştırabileceği mutfağa doğru götürüyordu ve Frannie o gün annesinin ağzından çıkan ilk sözlerin, *ah Frannie,* değil, *çık dışarı,* oluşunu hiçbir zaman unutmamıştı. Annesinin ilk endişesi, kurak mevsimin sonsuza dek hükmettiği, kan bulaşmasına izin

verilmeyen salon olmuştu. Bayan Prynne de hiç unutmamış olabilirdi, çünkü Frannie, kadının suratındaki ifadeyi gözyaşlarına rağmen görebilmişti. Bayan Prynne o günden sonra annesini nadiren arar olmuştu.

Lise birinci sınıfta karnesinde bir kırık notu vardı ve elbette bu konuyu konuşmak üzere annesi tarafından salona çağrılmıştı. Lisedeki son senesinde derste yazıştığı için üç kere ceza almış ve bu konu da aynı şekilde salona çağrılmıştı. Frannie'nin her nasılsa her seferinde biraz sığ olduğuna karar verilen tutkuları; sonunda değmeyeceğine inanılan umutları; nankörlük, mızmızlanma ve şımarıklık olduğuna kanaat getirilen şikâyetleri hep salonda tartışılmıştı.

Ağabeyinin kokuları etrafa yayılan güller, krizantemler ve vadiden gelen zambaklarla çevrili tabutu, poker suratlı saat kurak dönemde tik taklarına devam ederken yine bu salonda, yüksek bir sehpanın üstünde durmuştu.

"Hamilesin," dedi Carla Goldsmith ikinci kez.

"Evet anne." Ağzı kupkuruydu, ama kendine dudaklarını yalama izni vermeyecekti. Onun yerine sıkıca birbirine bastırdı. *Babamın çalışma odasında kırmızı elbiseli küçük bir kız var ve kahkahalar atarak bir kenarına mengene monte edilmiş masanın altına saklanmış veya sıyrılmış dizlerini göğsüne çekip, sırtını bin çekmeceli büyük dolaba yaslamış halde otururak daima orada olacak. Çok mutlu bir kız. Ama annemin salonunda çişini kötü bir köpek gibi tutmayı beceremeyen çok daha küçük bir kız var. Küçük, kötü bir köpek yavrusu gibi. Ve ben aksini ne kadar dilesem de o da daima salonda kalacak.*

"Ah Frannie," dedi annesi hızlı hızlı konuşarak. Gücenmiş bakire bir teyze gibi bir elini yanağına götürdü. "Nasıl oldu bu?"

Jesse'nin sorduğu soruydu. Kanını beynine çıkaran buydu; *onunla* aynı soruyu sorması.

"İki çocuk annesi olduğuna göre bu sorunun cevabını bilmen gerek anne."

"Ukalalık etme!" diye bağırdı Carla. Gözleri irileşti ve çocukken Frannie'yi daima çok korkutan o alev saçan bakışlar üzerine dikildi. Hızla ayağa fırladı (bu seri hareketleri çocukken Frannie'yi daima ürkütürdü). Kırlaşan saçları hoş bir şekilde toplanmış ve güzellik salonunda şekillendirilmiş, şık yeşil elbisesi ve kusursuz bej ince çorabıyla bakımlı, uzun boylu

bir kadındı. Gergin anlarında daima yaptığı gibi şömineye yürüdü. Çakmaktaşlı tüfeğin altında, şömine rafının üzerinde bir kupür defteri vardı. Carla amatörce bir soyağacı çıkarıyordu ve bütün sülalesi o defterdeydi... en azından bilinen en eski atasının isimsiz Londralılar kalabalığından sıyrılıp, çok eski kilise kayıtlarına Merton Downs, Freemason olarak geçtiği 1638'e kadar uzanan kısmı oradaydı. Soyağacı dört yıl önce *New England Soy Uzmanı*'nda yayımlanmış, derleyen olarak Carla'nın ismi belirtilmişti.

Şimdi, parmağını büyük güçlüklerle toplanmış isimler üzerinde gezdiriyordu. Kimsenin tecavüz edemeyeceği güvenli bir sığınak gibiydi. Acaba isimler arasında bir hırsız var mıydı, diye düşündü Frannie. Veya alkolikler? Bekâr anneler?

"Babanla bana böyle bir şeyi nasıl yaparsın?" diye sordu sonunda. "Şu Jesse denen çocuktan mı?"

"Evet. Bebeğin babası Jesse."

Carla bu cevap üzerine olduğu yerde hafifçe büzüldü.

"*Nasıl* yapabildin?" diye sordu tekrar. "Seni doğru bir şekilde yetiştirmek için elimizden geleni yaptık. Bu... bu..."

Ellerini yüzüne götürüp, ağlamaya başladı.

"Nasıl yapabildin?" diye bağırdı. "Senin için tüm yaptıklarımdan sonra böyle mi teşekkür ediyorsun? Gidip bir fahişe gibi oğlanın tekiyle oynaşman için mi yetiştirdik seni? Kötü kız! Seni kötü kız!"

Destek almak için şömine rafına dayanarak hıçkırıklara boğuldu. Bir eli gözlerinin üzerindeydi, diğeriyse kupür defterinin yeşil kabı üzerinde bir oraya bir buraya gidiyordu. Büyük saat tik taklara devam ediyordu.

"Anne..."

"Konuşma benimle! Yeterince konuştun!"

Frannie sırtını dikleştirerek ayağa kalktı. Bacakları birer tahta parçasına dönmüş gibiydi ve titriyorlardı. Kendi gözyaşları, pınarlarından akmaya başlamıştı, ama engel olmaya çalışmadı; bu odanın onu bir kez daha mağlup etmesine izin vermeyecekti. "Gidiyorum."

"Soframızda yemek yedin!" diye aniden bağırdı Carla. "Seni sevdik... sana destek olduk... karşılığında aldığımıza bak! Kötü kız! *Kötü* kız!"

Gözyaşları yüzünden önünü göremeyen Frannie tökezledi. Sağ ayağı sol bileğine takıldı. Dengesini kaybetti ve ellerini açarak yere düştü. Başı-

nın yan tarafını sehpaya çarptı ve bir eliyle çiçek dolu vazoyu halıya devirdi. Vazo kırılmadı, ama içindeki su halıya dökülerek halının rengini daha da koyulaştırdı.

"Şuraya bak!" diye bağırdı Carla neredeyse zafer kazanmış bir ses tonuyla. Ağladığı için makyajı çıkmış, gözlerinin altı simsiyah olmuştu. Perişan ve yarı delirmiş görünüyordu. "Şuraya bak, halıyı mahvettin, büyükannenin halısı..."

Frannie sersemce yere oturup, başını ovuşturdu. Hâlâ ağlıyor, annesine dökülenin sadece su olduğunu söylemek istiyordu, ama sinirleri altüsttü ve emin olamıyordu. Gerçekten sadece su muydu? Yoksa idrar mıydı? Hangisiydi?

Carla Goldsmith yine o korkutucu hızla hareket ederek vazoyu yerden aldı ve Frannie'nin suratına doğru salladı. "Bir sonraki hamlen ne olacak hanımefendi? Burada kalmaya mı niyetlisin? Bütün kasabada salınarak dolaşırken seni beslememizi ve yatacak yer sunmamızı mı bekliyorsun? Galiba öyle. Olmaz! Olamaz! Buna izin veremem! *Vermeyeceğim!*"

"Burada kalmak istemiyorum," diye mırıldandı Frannie. "Kalacağımı mı sandın?"

"Nereye gideceksin? Onunla mı gideceksin? Hiç sanmıyorum."

"Sanırım Dorchester'a, Debbie Smith'in veya Somersworth'e, Bobbi Rengarten'ın yanına." Frannie yavaşça kendini toparladı ve ayağa kalktı. Hâlâ ağlıyordu, ama o da sinirlenmeye başlamıştı. "Seni ilgilendirmez aslında."

"İlgilendirmez mi?" diye tekrarladı vazoyu hâlâ elinde tutan Carla. Yüzü sararmıştı. "*Beni* ilgilendirmez mi? Çatımın altında yaptıkların *beni* ilgilendirmez, öyle mi? Seni nankör küçük *orospu!*"

Frannie'ye sert bir tokat attı. Frannie'nin başı geri savruldu. Kafasını ovmayı bırakıp, annesine inanmaz gözlerle bakarak yanağını ovuşturmaya başladı.

"Seni iyi bir okulda okutmamıza böyle mi teşekkür ediyorsun," dedi Carla dişlerini ortaya seren acımasız bir sırıtışla. "Şimdiyse *asla* mezun olamayacaksın. Onunla evlendikten sonra..."

"Onunla evlenmeyeceğim ve okulu da bırakmayacağım."

Carla'nın gözleri irileşti. Frannie'ye aklını kaçırdığını düşünürcesine baktı. "Ne demeye çalışıyorsun? Kürtaj mı? Kürtaj mı yaptıracaksın? Fahişelik yetmedi, bir de katil mi olacaksın?"

"Çocuğu doğuracağım. Kaydımı dondurup, önümüzdeki yıl mezun olacağım."

"Okulu hangi parayla bitirmeyi düşünüyorsun? *Benim* paramla mı? Öyle sanıyorsan aldanıyorsun, küçükhanım. Senin gibi modern bir kızın ailesinin desteğine ihtiyacı yoktur, değil mi?"

"Desteğe hayır demem," dedi Frannie yumuşak bir ses tonuyla. "Paraya gelince... başımın çaresine bakarım."

"İçinde bir damla bile utanma yok senin! Sadece kendini düşünüyorsun!" diye bağırdı Carla. "Tanrım, bunun babanla benim üstümde nasıl bir etkisinin olacağı umurunda bile değil! Baban perişan olacak ve..."

"O kadar perişan değilim," dedi Peter Goldsmith kapıdan sakince ve iki kadın aynı anda ona döndü. Peter kapının eşiğindeydi, ama içeride olduğu söylenemezdi. İş botlarının burnu; salondaki halının koridordakinin üzerine çıktığı çizginin hemen gerisindeydi. Frannie aniden babasını orada daha önce defalarca görmüş olduğunu fark etti. Salona en son ne zaman girmişti? Frannie hatırlayamıyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Carla tersçe. Kocasının ruhsal durumuyla artık pek ilgilenmiyor gibiydi. "Bugün geç saate kadar çalışacağını sanıyordum."

"Harry Masters ile yer değiştirdik," dedi Peter. "Fran bana haberi vermişti Carla. Anneanne ve dede olacağız."

"Anneanne ve dede mi?" diye çığlık attı Carla. Boğazından öfke dolu, çirkin bir kahkaha yükseldi. "Demek öyle. Demek önce sana söyledi ve benden gizledi. Pekâlâ. Ben de sizden bunu beklerdim zaten. Ama şimdi kapıyı kapatacağım ve ikimiz bu pisliği temizleyeceğiz."

Frannie'ye parlak, acı bir gülümsemeyle baktı.

"Sadece biz kızlar..."

Elini salon kapısının tokmağına koydu ve kapıyı kapatmaya başladı. Annesinin ani sinirlenmesine ve zehir gibi sözler sarf etmesine hâlâ anlam vermeye çalışan Frannie sersemce onları seyrediyordu.

Peter elini yavaşça, isteksizce kaldırdı ve kapının kapanmasına engel oldu.

"Bu konuyu bana bırakmanı istiyorum Peter."

"İstediğini biliyorum. Geçmişte bıraktığım oldu. Ama bu kez olmaz, Carla."

"Burası senin bölgen *değil*."

Peter sakince karşılık verdi. "Hayır."

"Baba..."

Bembeyaz olan cildi elmacıkkemiklerindeki kızıllıkla lekelenen Carla, ona döndü. *"Onunla konuşma!"* diye haykırdı. "Hesap vermen gereken kişi o değil! Onu daima küçük parmağında oynatmayı bildin, tatlı dilinle her çılgınca fikrini desteklemesini ve senin tarafını tutmasını sağladın, ama *bugün hesap vereceğin kişi o değil, küçük hanım!*"

"Yeter Carla."

"Çık dışarı!"

"İçeride değilim. Görüyorsun..."

"Benimle dalga geçme! *Salonumdan çık!*"

Ve ellerini kapıya dayayıp, başını öne eğerek kapıyı itmeye başladı. Hem dişi hem insan olan tuhaf bir boğaya benziyordu. Peter, ona önce kolayca, sonra zorlanarak karşı koydu. Sonunda karşısındaki bir kadın ve ondan otuz beş kilo zayıf olmasına rağmen boynundaki damarların şişmesine neden olacak kadar zorlanmaya başladı.

Frannie bağırarak durmalarını, Carla'nın yüzeyin altında daima hissettikleri, ama hiç tanık olmadıkları bu ani ve mantıksız şiddetini görmemesi için babasına gitmesini söylemek istedi. Ama ağzı ve çene kemikleri paslanıp donmuş gibiydi.

"Çık! Salonumdan çık! Dışarı! Dışarı! Dışarı! *Kahrolası kapıyı bırak ve DIŞARI ÇIK, adi herif!*"

Peter bunun üzerine onu tokatladı.

Hafif, neredeyse önem teşkil etmeyecek bir ses çıktı. Eski saat, bu ses üzerine öfkeyle tozu dumana katmadı, her zamanki gibi tik tak etmeye devam etti. Mobilyalar homurdanmadı. Ama Carla'nın hiddet dolu sözleri neşter vurulmuşçasına kesildi. Dizlerinin üzerine düştü ve kapı hızla açılarak üzerinde elişi bir örtü bulunan, Victoria Dönemi'nden kalma yüksek arkalıklı koltuğa yavaşça çarptı.

"Hayır, ah olamaz," dedi Frannie incinmiş, cılız bir sesle.

Carla elini yanağına bastırarak gözlerini kocasına dikti.

"On yıldır bunu hak ettiğini düşünüyordum," dedi Peter. Sesinde belli belirsiz bir titreme vardı. "Kendi kendime kadınlara el kaldıran biri ol-

madığım için bunu yapanın ben olmadığımı söyledim durdum. Hâlâ öyle olduğunu düşünüyorum. Ama biri, erkek *veya* kadın, bir köpeğe dönüşüp ısırmaya başlarsa durdurulması gerekir. Keşke daha önce bunu yapacak cesaretim olsaydı Carla. İkimiz de daha az incinirdik."

"Baba..."

"Sus Frannie," dedi babası sertçe.

"Frannie'nin bencillik ettiğini söylüyorsun," dedi Peter bakışlarını karısının hâlâ şaşkınca bakan gözlerine dikerek. "Asıl bencil olan sensin. Fred öldüğünde, Frannie ile ilgilenmeyi bıraktın. Bir başkasını umursamanın çok acı verici olabileceğini keşfettin ve kendi halinde yaşamaya karar verdin. Ve bunu yapmak için de hep buraya geldin. *Bu odaya.* Kendini ailenin ölü mensuplarını tespit etmeye adadın ve hâlâ hayatta olanları unuttun. Buraya gelip, sana başının dertte olduğunu söyleyerek yardımını istediğindeyse bahse girerim aklındaki ilk düşünce Çiçek ve Bahçe Kulübü'ndeki kadınların bunu duyunca ne diyeceği veya bunun Amy Lauder'ın düğününe gitmene engel olup olmayacağıydı. İncinmek değişmek için geçerli bir sebep olabilir, ama dünyadaki bütün acılar bir araya gelse bile gerçekler değişmez. Bencillik ettin."

Uzanıp kalkmasına yardım etti. Carla bir uyurgezer gibi ayağa kalktı. Yüzündeki ifade hâlâ aynıydı; gözleri hâlâ iriydi ve inanmazca bakıyordu. İnsafsızlık bakışlarına henüz dönmemişti, ama Frannie zamanla döneceğini biliyordu.

Dönecekti.

"Devam etmene izin vermek benim hatam. Nahoş bir olay yaşanmasını istemedim. Tekneyi fazla sallamaktan kaçındım. Görüyorsun ya ben de bencildim. Ve Fran okula gittiğinde artık Carla her istediğini yapabilir ve ondan başka kimse de incinmez, insan incindiğini fark etmiyorsa belki de acı çekmiyordur, diye düşündüm. Yanılmışım. Daha önce de yanıldığım oldu, ama hiçbiri bu kadar büyük bir yanılgı değildi." Nazikçe, ama kararlı bir şekilde uzanıp, Carla'nın omuzlarını kavradı. "Şimdi, bunu sana kocan olarak söylüyorum. Frannie'nin kalacak bir yere ihtiyacı olursa bu evin kapıları ona açıktır... her zaman olduğu gibi. Paraya ihtiyacı olursa cüzdanımdan alabilir... her zaman yaptığı gibi. Ve bebeği doğurmaya karar verirse onun için eksiksiz bir kutlama partisi

düzenleyeceksin. Belki kimsenin gelmeyeceğini düşünüyorsun, ama Fran'in arkadaşları var, iyi arkadaşlar ve geleceklerdir. Sana bir şey daha söyleyeyim. Bebeğin vaftiz edilmesini isterse tören burada olacak. Bu kahrolası *salonda.*"

Carla'nın ağzı bir karış açıldı ve bu kez ses çıkarmayı başarabildi. Önce kaynayan bir çaydanlığın ıslığına benziyordu. Ardından keskin bir feryada dönüştü.

"Peter, oğlun bu odada bir tabut içinde yattı!"

"Evet. Bu yüzden yeni bir hayatın kutsanması için daha iyi bir yer düşünemiyorum," dedi Peter. "Fred'in kanı. *Canlı* kan. Fred'in ölmesinin üzerinden uzun zaman geçti Carla. Bedeni yıllar önce böceklere yem oldu."

Bu sözler üzerine Carla bir çığlık attı ve elleriyle kulaklarını kapadı. Peter eğilip, ellerini kulaklarından çekti.

"Ama böcekler henüz kızını ve onun bebeğini yemedi. Fran'in nasıl hamile kaldığı önemli değil, önemli olan bebeğin *hayatta* olması. Onu buradan uzaklaştırmak istiyormuş gibi davranıyorsun Carla. Başarırsan ne yapacaksın? Elinde sadece bu oda ve yaptığın şey yüzünden senden nefret eden bir koca kalacak. Eğer bunu yaparsan Fred'in öldüğü gün, Fran ve ben de ölmüşüz gibi olur."

"Yukarı çıkıp, biraz uzanmak istiyorum," dedi Carla. "Midem bulanıyor. Yatsam iyi olacak."

"Sana yardım edeyim," dedi Frannie.

"Dokunma bana. Babanın yanında kal. İkiniz her konuyu halletmiş görünüyorsunuz. Bu kasabadaki adımı nasıl yok edeceğinize karar vermişsiniz. Neden salonuma yerleşmiyorsun Frannie? Halıya çamur bulaştırır, fırından külleri alıp saate atarsın. Neden olmasın? Neden olmasın?"

Gülmeye başladı ve Peter'ı itip geçerek koridora çıktı. Sarhoş gibi yalpalıyordu. Peter kolunu omzuna atıp, ona sarılmaya çalıştı. Carla dişlerini gösterip, ona bir kedi gibi tısladı.

Maun tırabzandan destek alarak basamaklardan yukarı çıkarken kahkahaları yumuşak hıçkırıklara dönüştü. Hıçkırıklardaki iç burkan çaresizlik Frannie'de aynı anda çığlık atma ve kusma hissi uyandırmıştı. Babasının suratı kirli beyaza dönüşmüştü. En üst basamağı çıkan Carla arkasına döndü ve olduğu yerde öylesine sallandı ki Frannie paldır küldür

aşağı yuvarlanacağını sandı. Bir şey söyleyecekmiş gibi onlara baktı, ardından tekrar önüne döndü. Bir dakika sonra kapı kapandı ve kederiyle incinmişliğinin fırtınalı sesi kesildi.

Frannie ve Peter şaşkın gözlerle birbirine baktı. Eski saat, tik taklarına devam ediyordu.

"Düzelir," dedi Peter sakince. "Anlayacaktır."

"Öyle mi dersin?" diye sordu Frannie; yavaşça babasına doğru yürüyüp başını göğsüne yasladı, o da kızına sarıldı. "Ben hiç sanmıyorum."

"Boş ver. Şimdilik bunu düşünmeyelim."

"Gitsem iyi olacak. Beni burada istemiyor."

"Kalman gerek. Aklı başına gelip, kalmana *ihtiyaç* duyduğunu anladığında burada olmalısın." Duraksadı. "Benim ihtiyacım var, biliyorum Fran."

"Baba," dedi sıkıca sarılarak. "Çok üzgünüm. O kadar üzgünüm ki..."

"Şışş," dedi Peter kızının saçını okşayarak. Başının üzerinden, kavisli pencerelerden içeri müzelerle ölülerin salonlarına girdiği gibi giren altın rengi, durgun gün ışığını görebiliyordu. "Şışş, Frannie; seni seviyorum. Seni seviyorum."

13. BÖLÜM

Kırmızı ışık yandı. Pompa tısladı. Kapı açıldı. İçeri giren adam beyaz koruyucu tulumlardan birini giymemiş, sadece garsonun kavanozdaki zeytinlerin alınabilmesi için kanepe masasına bıraktığı iki uçlu çatallara benzeyen küçük, parlak bir burun filtresi takmıştı.

"Merhaba Bay Redman," dedi odanın karşısına doğru yürüyerek. İnce, şeffaf bir eldiven içindeki elini ona doğru uzattı ve Stu şaşırarak uzatılan eli sıktı. "Ben Dick Deitz. Denninger biri size skoru söyleyene kadar maça devam etmeyeceğinizi söyledi."

Stu başını salladı.

"Güzel." Deitz yatağın kenarına oturdu. Ufak tefek esmer bir adamdı ve dirseklerini dizlerine dayamış halde otururken Disney filmlerinden fırlamış bir cüceyi andırıyordu. "Eee ne bilmek istiyorsunuz?"

"Öncelikle, neden o beyaz kostümlerden birini giymediğinizi merak ediyorum sanırım."

"Çünkü Geraldo'ya göre sizden hastalık bulaşmıyor." Deitz çift camlı pencerenin gerisindeki kobay faresini gösterdi. Kobay faresi bir kafes içindeydi ve Denninger ifadesiz bir yüzle kafesin arkasında ayakta duruyordu.

"Geraldo hı?"

"Geraldo bir konvektör aracılığıyla üç gündür sizinle aynı havayı soluyor. Arkadaşlarınızda olan bu hastalık insanlardan kobay farelerine, kobay farelerinden de insanlara kolayca bulaşıyor. Sizde hastalık olsaydı Geraldo şimdi ölmüş olurdu."

"Ama yine de işi şansa bırakmıyorsunuz," dedi Stu burun filtresini işaret ederek.

"Bu," dedi Deitz alaycı bir gülümsemeyle "Kontratımda yer almıyor."

"Neyim var?"

Deitz daha önceden prova etmiş gibi cevapladı. "Siyah saçlar, mavi gözler, harika bronz bir ten..." Stu'ya dikkatle baktı. "Komik değil, değil mi?"

Stu hiçbir şey söylemedi.

"Bana vurmak istiyor musunuz?"

"Bir işe yarayacağını sanmam."

Deitz içini çekti ve burun deliklerine giren tıkaçlar canını acıtıyormuşçasına burun kemiğini ovuşturdu. "Dinleyin," dedi. "Durum ciddiyken espriler yaparım. Bazıları sigara içer, kimi de sakız çiğner. Kontrolümü bu sayede kaybetmiyorum, hepsi bu. Daha iyi yöntemleri olan pek çok insan vardır eminim. Neyiniz olduğuna gelince, Denninger ve meslektaşlarının bulgularına göre hiçbir şeyiniz yok."

Stu başını hiçbir duygu göstermeksizin salladı. Yine de karşısındaki cücemsi adamın ifadesiz suratının gerisindeki ani ve yoğun rahatlamayı tahmin edebildiğini hissediyordu.

"Diğerlerinin nesi var?"

"Üzgünüm, bu bilgi gizli."

"Campion denen adam hastalığa nasıl yakalanmış?"

"Bu da gizli."

"Tahminimce ordu mensubuydu. Ve bir yerde bir kaza oldu. Otuz yıl önce Utah'ta koyunların başına gelen gibi, ama daha beteri."

"Bay Redman cevaba yaklaştığınızı söylemekle bile hapse girebilirim."

Stu elini yeni çıkan sakalları üzerinde gezdirdi.

"Size daha fazlasını anlatmadığımız için sevinmelisiniz," dedi Deitz. "Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Böylece ülkeme daha iyi hizmet edebilirim," dedi Stu alaylı bir şekilde.

"Hayır, o tamamen Denninger'ın olayı," dedi Deitz. "Denninger da ben de büyük düzenin küçük birer parçasıyız, ama Denninger benden de ufak. Sadece bir aracı, hizmetkâr, daha fazlası değil. Sevinmeniz için daha faydacı bir sebep var. Siz de gizli bilgisiniz, bunu biliyorsunuz. Dünya yüzeyinden kaybolmuş durumdasınız. Yeterince bilgi sahibi olsaydınız baştaki adamlar sonsuza dek ortadan kaybolmanız gerektiğine karar verebilirdi."

Stu bir şey söylemedi. Şaşkındı.

"Ama buraya geliş sebebim sizi tehdit etmek değil. İşbirliğinizi istiyoruz, Bay Redman. Buna çok ihtiyacımız var."

"Buraya birlikte geldiğim insanlar nerede?"

Deitz iç cebinden bir kâğıt çıkardı. "Victor Palfrey, öldü. Norman Bruett, Robert Bruett, öldü. Thomas Wannamaker, öldü. Ralph Hodges, Bert Hodges, Cheryl Hodges, öldü. Christian Ortega, öldü. Anthony Leominster, öldü."

İsimler Stu'nun zihninde dans ediyordu. Barmen Chris. Barın altında daima bir beyzbol sopası bulundururdu ve Chris'in sopayı kullanacağını söylerken şaka yaptığını zanneden her kamyoncu sonunda büyük bir sürprizle karşılaşırdı. Ön konsolun altında Cobra CB telsiz bulunan o büyük International'ı kullanan Tony Leominster. Bazen Hap'in istasyonuna uğrardı, ama Campion'un pompaları devirdiği gece orada değildi. Vic Palfrey... onu kendini bildi bileli tanırdı. Vic nasıl ölmüş olabilirdi? Ama onu en çok etkileyen Hodges ailesi olmuştu.

"*Hepsi* mi?" diye sorduğunu duydu kendi sesinin. "Ralph'in bütün ailesi mi öldü?"

Deitz kâğıdın arkasını çevirdi. "Hayır, Eva adında küçük bir kız hayatta. Dört yaşında."

"Durumu nasıl?"

"Kusura bakmayın, gizli bilgi."

Öfke, tatlı bir sürpriz gibi beklenmedik ve ani bir şekilde içini doldurdu. Ayağa fırlayıp, Deitz'in yakasına yapıştı ve sarsmaya başladı. Çift camlı pencerenin gerisinde bir hareketlenme olduğunu gözucuyla fark etmişti. Mesafe ve ses geçirmez duvarlar yüzünden boğuklaşmış olan alarm sesini duyar gibi oldu.

"Ne yaptınız?" diye bağırdı. "Ne yaptınız? Tanrı aşkına, *ne* yaptınız?"

"Bay Redman..."

"Ha? *Ne* halt işlediniz?"

Kapı tıslayarak açıldı. Zeytin yeşili ve kahverengi üniformalar giymiş üç iri adam içeri daldı. Üçünde de burun filtresi vardı.

Deitz, onlara bakıp tersçe bağırdı. "Çıkın!"

Üç adam kararsız kalmıştı.

"Ama emirler..."

"Hemen çıkın! *Bu* bir emirdir!"

Adamlar geri çekildi. Deitz sakince yatağa oturdu. Yakası buruşmuş, saçı alnına düşmüştü. Hepsi buydu. Stu'ya sakince, hatta şefkatle bakıyordu. Stu çılgınca bir an adamın burun filtresini çekip almayı düşündü, ama sonra aklına Geraldo geldi. Bir kobay faresine verilebilecek en aptalca isimdi. Umutsuzluk soğuk su gibi suratına çarptı. Oturdu.

"Tanrım," diye mırıldandı.

"Dinleyin," dedi Deitz. "Burada olmanızın sorumlusu ben değilim. Denninger veya tansiyonunuzu ölçmek için gelen hemşireler de değil. Bir sorumlu varsa Campion olduğu söylenebilir, ama bütün suçu onun üstüne de yıkamayız. Kaçtı ama onun yerinde olsam ben de kaçardım. Teknik bir hata sayesinde kaçabildi. Sorun hâlâ devam ediyor. Sorunu gidermeye çalışıyoruz. Ama bu bizi sorumlu yapmaz."

"O halde kim sorumlu?"

"Hiç kimse," dedi Deitz ve gülümsedi. "Bu meselede sorumluluk o kadar çok yere dağılıyor ki görülemiyor. Bir kazaydı. Pek çok şekilde gerçekleşebilirdi."

"Ne kazaymış ama," dedi sesi neredeyse bir fısıltıya dönmüş olan Stu. "Ya diğerleri? Hap ve Hank Carmichael? Lila Bruett? Oğulları Luke? Monty Sullivan..."

"Gizli bilgi," dedi Deitz. "Beni biraz daha sarsacak mısınız? Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa hiç durmayın."

Stu hiçbir şey söylemedi, ama ona öyle bir baktı ki Deitz gözlerini kaçırıp pantolonundaki buruşukluklarla oynamaya başladı.

"Hayattalar," dedi. "Zamanı geldiğinde onları görmeniz mümkün olabilir."

"Ya Arnette?"

"Karantinaya alındı."

"Orada kimler öldü?"

"Kimse."

"Yalan söylüyorsunuz."

"Böyle düşünmenize üzüldüm."

"Buradan ne zaman çıkabilirim?"

"Bilmiyorum."

"Gizli bilgi mi?" diye sordu Stu acı bir ifadeyle.

"Hayır, sadece bilinmiyor. Hastalığı kapmış görünmüyorsunuz. Neden hasta olmadığınızı bilmek istiyoruz. Öğrendiğimizde serbest kalacaksınız."

"Tıraş olabilir miyim? Kaşıntı yapıyor."

Deitz gülümsedi. "Denninger'ın testlere devam etmesine izin verirseniz sizi tıraş etmesi için hemen bir hastabakıcı gönderirim."

"Kendim hallederim. On beş yaşımdan beri tıraş oluyorum."

Deitz başını kararlı bir ifadeyle iki yana salladı. "Olmaz."

Stu, ona gülümsedi. "Gırtlağımı keseceğimden mi korkuyorsunuz?"

"Sadece..."

Stu bir dizi şiddetli öksürükle Deitz'in sözünü kesti. İki büklüm olmuştu.

Öksürük krizinin Deitz üzerinde elektrik çarpmış gibi bir etkisi oldu. Yatağın üzerinden fırladı ve neredeyse uçarcasına kapıya koştu. Kare anahtarı bulmak için telaşla cebini karıştırıp, yuvasına sokmaya çalıştı.

"Zahmet etme," dedi Stu sakince. "Numara yapıyordum."

Deitz yavaşça ona doğru döndü. Suratı değişmişti. Dudakları öfkeyle kısılmıştı. Gözlerini ona dikti. "*Ne* yapıyordun?"

"Numara," dedi Stu. Gülümsemesi yayıldı.

Deitz, ona doğru iki kararsız adım attı. Yumruklarını sıktı, açtı, tekrar sıktı. "Ama neden? Neden böyle bir şey yapasın?"

"Kusura bakma," dedi Stu gülümseyerek. "Bu bilgi gizli."

"Seni orospu çocuğu," dedi Deitz şaşkınca.

"Hadi git. Git ve testlerine devam edebileceklerini söyle."

O gece onu buraya getirmelerinden beri ilk kez iyi bir uyku çekti. Ve son derece canlı bir rüya gördü. Her zaman oldukça fazla rüya görürdü –karısı uykusunda kıpırdanıp sayıklamasından şikâyet ederdi– ama böylesini hiç görmemişti.

Kırsal bir bölgede, bir yolda, asfaltın kemik beyazı toprakla birleştiği noktada duruyordu. Yaz güneşi göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu. Yolun iki yanındaki yeşil mısır tarlaları adeta sonsuza dek uzanıyordu. Bir tabela vardı ama tozlandığı için okunmuyordu. Uzaklardan kargaların sesi geliyordu. Daha yakında biri, akustik gitar çalıyordu. Vic Palfrey de akustik gitar çalardı, oldukça da iyiydi.

Buraya gelmem lazım, diye düşündü Stu belli belirsiz. *Evet, gelmem gereken yer burası.*

Hangi şarkıydı bu? "Beautiful Zion" "The Fields of My Father's Home" "Sweet Bye and Bye" mı? Çocukluğundan hatırladığı, piknikleri çağrıştıran bir melodiydi. Ama hangisi olduğunu anımsayamamıştı.

Sonra müzik kesildi. Bir bulut, güneşi perdeledi. Korkmaya başladı. Çok korkunç, yangından, depremden veya salgından da kötü bir şeyin varlığını hissetmeye başladı. Mısırların arasındaki bir şeydi ve onu izliyordu. Mısırlar arasında kötücül bir şey vardı.

Baktı ve gölgeler içinde, mısırların ötesinde iki kıpkırmızı yanan göz gördü. Bu gözler, içini bir sansar görmüş tavuk gibi felç edici, ümitsizlik dolu bir korkuyla doldurdu. *O,* diye düşündü. Yüzü olmayan adam. Ah yüce Tanrım. Ah yüce Tanrım, *hayır.*

Derken rüya bitti ve nerede olduğunu bilmeyerek huzursuzca, aynı zamanda rahatlama hissiyle uyandı. Önce banyoya, ardından pencereye gitti. Aya baktı. Tekrar yatağa döndü, ama uyuyabilmesi bir saatini aldı. Tüm o mısırlar, diye düşündü uykulu bir şekilde. Iowa veya Nebraska olmalı. Belki Arkansas'ın kuzeyi. Ama buralara daha önce hiç gitmemişti.

14. BÖLÜM

Saat on ikiye çeyrek vardı. Küçük pencerenin dışındaki karanlık, cama baskı uyguluyordu. Yakasının düğmesini açıp, kravatını gevşetmiş olan Deitz, ofis bölmesinde tek başına oturuyordu. Ayaklarını metal masanın üzerine uzatmıştı ve elinde bir mikrofon tutuyordu. Masanın üstündeki eski model Wollensak kayıt cihazının makaraları dönüyor, dönüyordu.

"Ben Albay Deitz," dedi. "PB-2 kodlu Atlanta tesisindeyim. Mavi Proje dosyasının Prenses/Prens alt dosyası için 16. Rapor'u sunuyorum. Bu rapor, dosya ve alt dosya *Çok Gizli* olup sadece 2-2-3 izni bulunan kişilerce görülebilir. Bu bilgileri alma yetkin yoksa, defol git Jack."

Durdu ve gözlerini bir anlığına yumdu. Makaralar tüm doğru elektriksel ve manyetik değişimleri kaydederek kesintisizce dönmeye devam ediyordu.

"Prens bu gece ödümü patlattı," dedi sonunda. "Ayrıntıya girmeyeceğim, Denninger raporunda belirtmiştir zaten. Eminim ayrıntıları seve seve belirtir. Elbette Prens ile yaptığım görüşmenin metni, 23.45'te kaydedilen bandın içinde yer alacaktır. Neredeyse ona vuracak kadar sinirlendim, çünkü beni ölesiye korkuttu. Ama artık kızgın değilim. Adam, beni kendi yerine koydu ve bir an için tam olarak ne hissetmekte olduklarını anladım. Aslında Gary Cooper zırhının gerisine ulaşabilirseniz oldukça zeki ve bağımsız bir Tanrının cezası. İşine geldiği takdirde çarkların arasına bulduğu bütün tuhaf anahtarları sokabilecek türde biri. Ne Arnette'te ne de başka bir yerde herhangi bir yakını var, bu yüzden elini kolunu bağlamak için kullanacağımız bir kozumuz da yok. Denninger'ın içeri girip, onu bir güzel pataklayarak işbirliğine yanaşmasını sağlamaya gönüllü olan adamları var, en azından o olduğunu iddia ediyor ve sorun o noktaya gelebilir, ama kişisel fikrimi belirtmeme izin verilirse, bence bu iş Denninger'ın sandığı kadar kolay olmayabilir. Denninger'ın sandığından çok daha fazla kaba

kuvvet gerektirebilir. Bu yönteme hâlâ karşı olduğum kayıtlara geçsin. Annem balla, sirkeyle olduğundan daha fazla sinek yakalanabileceğini söylerdi. Galiba hâlâ buna inanıyorum.

Ve tekrar kayıtlara geçsin, test sonuçlarına bakılırsa hâlâ virüsü kapmamış. Anlarsınız."

Üzerine çöken uykuya karşı koymaya çalışarak tekrar duraksadı. Son üç günde sadece dört saat uyuyabilmişti.

"Saat yirmi ikide girilen son kayıtlara göre," dedi resmi bir ifadeyle ve masasının üzerindeki raporları aldı. "Henry Carmichael, ben Prens ile konuşurken ölmüş. Polis Joseph Robert Brentwood yarım saat önce ölmüş. Bu Doktor D'nin raporunda yer almayacaktır muhtemelen, ama bu vaka onu çok heyecanlandırmıştı. Brentwood bir aşıya aniden olumlu bir tepki vermişti. Hangisiydi... ee..." Sayfaları çevirdi. "Buldum. 63-A-3 kodlu aşı. İsterseniz alt dosyaya bakabilirsiniz. Brentwood'un ateşi düştü, boynundaki şişlikler indi, aç olduğunu belirtti ve bir dilim yağsız kızarmış ekmekle kaynar suya kırılmış bir yumurta yedi. Aklı başında bir şekilde konuşup, nerede olduğunu sordu vs. vs. Sonra saat yirmi civarında ateşi aniden tekrar yükseldi. Hezeyanlar başladı. Yatak bağlarından kurtulup bağırıp çağırarak, öksürerek, balgam tükürerek odanın altını üstüne getirdi. Sonra düşüp öldü. Pat diye. Ekibe göre onu aşı öldürdü. Bir süreliğine iyileştirdi, ama ardından hastalık aşının onu öldürmesinden bile önce geri döndü. Yani yine başladığımız yere döndük."

Duraksadı.

"En kötüsünü en sona bıraktım. Prenses'i artık dört yaşında, beyaz, dişi, sıradan bir Eva Hodges olarak ilan edebiliriz. Sihirli arabası bugün tekrar bir kabağa dönüştü ve fareler kabağı yedi. Baktığınızda son derece normal olduğunu düşünürsünüz, burnu bile akmıyor. Elbette üzgün, annesini özlüyor. Ama bunun dışında normal görünüyor. Yine de hastalığı kapmış. Öğle yemeğinden sonra yapılan ölçümde tansiyonu sadece biraz düştü, ardından yükselme oldu ve Denninger'ın başvurduğu en düzgün tanı metodu bu. Denninger akşam yemeğinden önce bana kızın tükürük lamlarını gösterdi. İştah kesme etkisi bakımından birinci kalite malzeme olduklarını belirtmeliyim ve aslında mikrop değil kuluçka makinesi olan araba tekerleği mikroplarıyla kaynamakta olduklarını gördüm. Bu belanın

neye benzediğini ve nerede olduğunu tam olarak bilmesine rağmen bir çare üretememesini anlayamıyorum. Bana bir ton tıbbi terim içeren açıklamalar yapıyor, ama söylediklerini kendisinin de anladığını sanmıyorum."

Deitz bir sigara yaktı.

"Bu gece hangi noktadayız peki? Elimizde çok iyi tanımlanmış safhaları olan bir hastalık var... ama bazı insanlar bir safhayı atlayabiliyor. Kimileri geçtiği safhaya geri dönüyor. Bazıları ikisini de yapıyor. Kimileri bir safhada nispeten uzun bir süre boyunca takılıp kalırken başkaları dört safhayı ışık hızıyla geçiyor. İki 'temiz' vakamızdan biri artık temiz değil. Diğeriyse en az benim kadar sağlıklı görünen otuz yaşında bir taşralı. Denninger, adam üzerinde yaklaşık otuz milyon test yaptı ve sadece dört anormallik saptayabildi: Redman'ın vücudunda pek çok ben var. İlaçla müdahale gerektirmeyecek kadar hafif bir yüksek tansiyon sorunu var. Stres altındayken sol gözü altında belli belirsiz bir tik oluşuyor. Ve Denninger, Redman'ın normalden çok daha fazla rüya gördüğünü söyledi... her gece, neredeyse bütün gece rüya görüyormuş. Bu bulguyu greve başlamadan önce çektikleri EEG sonuçlarına bakarak elde etmişler. Hepsi bu. Bunlardan bir anlam çıkaramıyorum. Doktor Denninger ve Doktor Demento'nun işini kontrol edenler de öyle.

Bu beni korkutuyor Starkey. Korkutuyor, çünkü çok zeki ve tüm gerçekleri bilen bir doktor dışında kimse bu hastalığın sıradan bir grip olmadığını anlayamaz. Tanrım, hiç kimse zatürreeye yakalanmadıkça, göğsünde şüpheli bir yumru keşfetmedikçe veya deli gibi kaşınmadıkça doktora gitmez. Birinin ilgilenmesini sağlamak çok zordur. Bu yüzden hepsi evlerinde oturacak, bol bol sıvı alarak yataktan çıkmayacak ve ölecek. Ölmeden önce hastalığı onlarla aynı odada bulunan herkese bulaştıracaklar. Hepimiz Prens'in, galiba bir yerde gerçek adını kullandım, ama şu noktada gerçekten umurumda değil, bu gece, yarın veya en geç öbür gün hastalık belirtileri göstermesini bekliyoruz. Ve şu ana kadar yakalanmış olan hiç kimsede iyileşme belirtisi görülmedi. Bana kalırsa Kaliforniya'daki orospu çocukları bu işi biraz fazla iyi yapmış.

Deitz, Atlanta PB tesis 2, raporun sonu."

Kayıt cihazını durdurup gözünü dikerek uzun süre baktı. Ardından yeni bir sigara yaktı.

15. BÖLÜM

Gece yarısına iki dakika vardı. Stu greve başladığı sırada tansiyonunu ölçmeye çalışan hemşire Patty Greer, hemşire odasında oturmuş, *McCall's*'un son sayısına göz atarak vakit geçiriyor, Bay Sullivan ve Bay Hapscomb'u kontrol etme saatinin gelmesini bekliyordu. Hap hâlâ uyumamış, televizyonda Johnny Carson'u seyrediyor olabilirdi, sorun değildi. Patty'ye her tarafını kaplayan beyaz kostümü yüzünden kıçına bir çimdik atmanın ne kadar zor olacağını söyleyerek takılmayı seviyordu. Bay Hapscomb korkuyor, ama hiç olmazsa görevini yapmasına izin veriyordu. Sadece gözünü dikip bakan ve ağzını bıçak açmayan o korkunç Stu Redman gibi değildi. Bay Hapscomb, Patty Greer'ın "iyi huylu" dediği hastalardandı. Ona göre bütün hastalar ikiye ayrılırdı: "iyi huylular" ve "baş belaları." Yedi yaşında paten kayarken bacağını kırmış olan Patty o günden beri hiçbir gününü yatakta geçirmemişti ve "baş belaları"na hiç tahammülü yoktu. Ya gerçekten hasta olurlar ve "iyi huylu" davranırlar ya da hastalık hastası olup işini yapmaya çalışan zavallı bir kadının "başına bela" olurlardı.

Bay Sullivan muhtemelen uykuda olur ve uyanınca huysuzluk ederdi. Onu uyandırmak zorundaydı, bu onun suçu değildi, Bay Sullivan herhalde anlayış gösterirdi. Hükümet ona beş kuruş almaksızın en iyi tıbbi bakımı sunduğu için minnettar olmalıydı. Bu gece "baş belası" olmaya karar verdiği takdirde Bay Sullivan'a bunları söylemeye karar verdi.

Saat gece yarısıydı; gitme vakti gelmişti.

Hemşire odasından çıkıp, sprey sıkılıp koruyucu beyaz kostümünü giyeceği bölmeye doğru yürüdü. Koridorun yarısındayken burnunda bir gıdıklanma hissetti. Mendilini cebinden çıkararak üç kez hapşırdı. Sonra mendili tekrar cebine koydu.

Huysuz Bay Sullivan'la ilgilenmeye daldı ve hapşırıkları önemsemedi. Saman nezlesiydi muhtemelen. Hemşire odasındaki panoya asılı olan

ve kırmızı büyük harflerle yazılmış olan duyuru –YAŞADIĞINIZ BÜTÜN SOĞUK ALGINLIĞI BELİRTİLERİNİ NE KADAR ÖNEMSİZ GÖRÜNÜRSE GÖRÜNSÜN BAŞHEMŞİREYE DERHAL BELİRTİN– aklına bile gelmedi. Teksas'tan gelen zavallıların yakalandığı hastalığın tecrit odalarından yayılacağından korkuyorlardı, ama Patty koruyucu beyaz kostümden içeri minik bir virüsün bile giremeyeceğinden emindi.

Kostümünü giymek üzere koridorda yürürken hastalığı bir hastabakıcıya, evine gitmeye hazırlanan bir doktora ve hastaları kontrol etmeye çıkmış bir başka hemşireye bulaştırdı.

Yeni bir gün başlamıştı.

16. BÖLÜM

Büyük bir beyaz Connie, bir gün sonra, 23 Haziran'da, ülkenin bir başka bölümündeki 180. Karayolu üzerinden kuzeye doğru kükreyerek ilerliyordu. Beyaz boyası güneş altında parlıyor, krom aksamı göz kırpıyor, araba saatte yaklaşık yüz elli kilometre süratle ilerliyordu. Arkadaki camı da güneş ışıklarını sert pırıltılarla yansıtıyordu.

Poke ve Lloyd'un Hachita'nın hemen güneyinde sahibini öldürerek el koydukları Connie'nin ardında bıraktığı iz, değişken ve oldukça da manasızdı. 81. Karayolu'ndan 80'e geçen Poke ve Lloyd tedirginlik duymaya başlayana dek öylesine dolanmışlardı. Son altı günde Continental'in sahibinin, karısının ve yalaka kızının da dahil olduğu altı kişiyi öldürmüşlerdi. Ama eyaletler arası yolda ilerlerken hissettikleri tedirginliğin sebebi altı cinayet değildi. Sebep, yanlarındaki uyuşturucu ve silahlardı. Beş gram afyon, Tanrı bilir ne kadar kokainle dolu küçük, teneke bir kutu ve sekiz kilo esrar. Ayrıca iki 38'lik, üç 45'lik, Poke'un Pokerizer adını verdiği bir 357 Magnum, altı tüfek –ikisi pompaları taramıştı– ve bir Schmeisser otomatik tüfek. Cinayet, o an düşüncelerinden bir nebze olsun uzaktı, ama Arizona Eyalet Polisi onları uyuşturucu ve silah dolu çalıntı bir arabayla

yakalarsa başlarına gelebilecekleri çok iyi biliyorlardı. Her şeyin ötesinde, eyaletler arası kaçaklardı. Nevada sınırını geçtiklerinden beri öylelerdi.

Eyaletler arası kaçaklar. Lloyd Henreid'in kulağına hoş geliyordu. Azılı suçlular. Bunu ye, seni aşağılık sıçan. Kurşunlu bir sandviç buyur, polis müsveddesi.

Böylece Deming'den kuzeye dönmüşlerdi ve artık 180 üzerindeydiler. Hurley, Bayard ve Lloyd'un satıcı kızı sonraki birkaç saat boyunca her hatırlayışında ürpertecek boş, aynı zamanda komik bir sırıtışla bir poşet dolusu hamburger ve sekiz dondurmalı süt aldıkları –neden sekiz tane almıştı ki, hepsi kısa sürede eriyip çikolatalı bulamaca dönecekti– nispeten büyükçe bir şehir olan Silver City'den geçmişlerdi. Adam beni her an öldürebilecekmiş gibi bakıyordu, demişti sonra satıcı kız, patronuna.

Silver City'den Cliff'e doğru hızla gidiyorlardı ve yol yine hafifçe batıya, gitmek istemedikleri tarafa yönelmişti.

Buckhorn'dan geçtikten sonra kendilerini yine Tanrı'nın unuttuğu kırsal kesimde buldular. Çalı öbekleri arasındaki iki şeritli asfalt yol, kıraç arazide, çıplak tepelere doğru ilerliyordu. Tekdüze manzara insanda kusma hissi uyandırıyordu.

"Benzinimiz azalıyor," dedi Poke.

"Tabakhaneye bok yetiştirir gibi sürmeseydin azalmazdı," dedi Lloyd. Üçüncü sütünden bir yudum aldı, öğürdü, düğmesine basarak camı indirdi ve ikisinin de dokunmadığı üç bardak süt dahil olmak üzere bütün artıkları dışarı fırlattı.

"Hop! Hop!" diye bağırdı Poke. Gaz pedalını pompalamaya başladı. Connie öne fırladı, geri düştü, öne fırladı.

"Sür onu kovboy!" diye bağırdı Lloyd.

"Hop! Hop!"

"Tüttürmek ister misin?"

"Ot varsa elde, tüttür o halde," dedi Poke. "Hop! Hop!"

Lloyd'un ayaklarının dibinde, içinde sekiz kilo esrar olan büyük, yeşil bir çanta vardı. Lloyd elini çantanın içine sokup, bir avuç ot aldı ve şişman bir sigara sarmaya başladı.

"Hop! Hop!" Connie asfalt yolda aniden durur gibi oldu, tekrar öne atıldı.

"Kes şunu!" diye bağırdı Lloyd. "Her yere döktüm!"

"Geldiği yerde daha çok var... hop!"

"Hadi ama, bu malı satmamız lazım. Yoksa enselenip kendimizi birinin arabasının bagajında bulacağız."

"Pekâlâ, tamam." Poke arabayı sarsmadan kullanmaya başladı, ama somurtuyordu. "Senin kahrolası fikrindi."

"*İyi* bir fikir olduğunu söylemiştin."

"Evet ama Arizona'nın bir ucundan ötekine araba kullanmak zorunda kalacağımızı bilmiyordum. Bu şekilde New York'a nasıl varacağız?"

"Peşimizdekilerden bu şekilde kurtuluyoruz dostum," dedi Lloyd. Zihninde polis garajlarının kapılarının açıldığını ve 1940'lı yıllara özgü binlerce polis arabasının gece yarısı sokaklara döküldüğünü gördü. Farları, tuğlayla örülmüş duvarlar üzerinde dans ediyordu. Dışarı çık, Canarsie, orada olduğunu biliyoruz.

"Aman ne iyi," dedi hâlâ somurtmakta olan Poke. "Harika bir iş yapıyoruz. Uyuşturucu ve silahlardan başka neyimiz var, biliyor musun? On altı papelimiz ve kullanmaya cesaret edemediğimiz üç yüz kahrolası kredi kartımız. Arabanın deposunu dolduracak kadar bile paramız yok be!"

"Tanrının izniyle olacaktır," dedi Lloyd ve sigarayı sarma işini tükürükleyerek bitirdi. Connie'nin konsolundaki çakmakla yaktı. "Mutlu mesut günler."

"Madem satmak istiyorsun ne demeye içiyoruz?" diye devam etti Tanrı'nın müdahale edeceğine pek ihtimal vermeyen Poke.

"Birkaç gram eksik satarız, ne olmuş? Hadi Poke çek bir nefes."

Poke bu teklifi hiçbir zaman reddedemezdi. Bir kahkaha patlattı ve esrarlı sigarayı aldı. Schmeisser dolu bir şekilde koltuklarının arasında duruyordu. Yakıt göstergesi dibe yaklaşmış olan Connie, asfaltta süratle ilerlemeye devam etti.

Poke ve Lloyd bir yıl önce, Nevada'da bir çalışma çiftliği olan Brownsville Minimum Güvenlik İstasyonu'nda tanışmıştı. Brownsville, doksan dönümlük işlenmemiş çiftlik arazisi ve Quonset kulübelerden oluşmaktaydı ve Tonopah'ın doksan kilometre kuzeyinde, Gabbs'in ise yüz yirmi kilometre kuzeydoğusundaydı. Kısa süreli mahkûmiyetlerin

acımasız hapishanesiydi. Brownsville İstasyonu bir çiftlik olarak tasarlanmışsa da pek bir şeyin yetiştiği söylenemezdi. Kızgın güneşe bir kez maruz kalan havuçlar ve marullar cılız bir mücadelenin ardından ölüyorlardı. Baklagiller ve yabani otlar yetişiyordu ve eyalet meclisi, soya fasulyesinin de yetiştirilebileceği konusunda son derece ısrarlıydı. Brownsville'in görünürdeki amacına dair yapılabilecek en kibar yorum, çölde bitkilerin yetişmesinin çok güç olduğuydu. Hapishane müdürü ("patron" olarak çağrılmayı tercih ediyordu) sert biri olmakla gurur duyar ve sadece kendisi gibi amansız olduğunu düşündüğü adamları işe alırdı. Yeni gelenlere Brownsville'de minimum güvenlik önlemlerinin olmasının sebebinin şarkının sözlerinde çok açık bir şekilde anlatıldığını söylerdi: Kaçacak bir yer yok bebeğim, gidecek bir yer yok. Bazıları yine de şansını denemiş, ama çoğu iki üç gün sonra güneş yanıkları içinde, gözleri parlak gün ışığından körelmiş, örselenmiş ruhlarını bir yudum su için patrona satmaya hazır halde geri getirilmişti. Kimileri deli gibi kahkahalar atıyordu, üç gün sonra dönen bir genç adamsa Gabbs'in birkaç kilometre güneyinde büyük bir kale gördüğünü iddia etmişti. Hendekle çevrili bir kale. Söylediğine göre hendeği siyah atlar üstündeki devler koruyordu.

Saldırıdan içeri girmiş olan Andrew "Poke" Freeman 1989 nisanında salıverilmişti. Orada bulunduğu süre içerisinde Lloyd Henreid'in yanındaki yatakta yatmış ve ona, voliyi vurmak istiyorsa Vegas'ta ilginç bir şey bildiğini söylemişti. Lloyd hevesli bir şekilde kabul etmişti.

Lloyd, 1 Haziran'da salıverilmişti. Reno'da işlediği suç, tecavüze teşebbüstü. Kadın, işten çıkıp evine dönmekte olan bir gösteri kızıydı ve Lloyd'un gözlerine bolca biber gazı sıkmıştı. Sadece dört ay, kamu hizmeti ve iyi halden salıverilme olanağı verildiği için kendini şanslı hissediyordu. Bronsville yaramazlık yapmak için fazla sıcak bir yerdi.

Çıkınca otobüsle Las Vegas'a gitmiş ve Poke, onu garajda karşılamıştı. Olay şu, demişti Poke ona. Bazı çevrelerde Muhteşem George olarak bilinen, "tek seferlik iş ortağı" olarak tanımlayabileceği bir adamı tanıyordu. Çoğunlukla İtalyan ve Sicilyalı olan bir grup adam için bir iş yapmıştı. George tüm gün çalışan bir eleman değildi. Sicilyalılar için getir götür işi yapıyordu. Bazen Vegas'tan Los Angeles'a götürür, bazen Los Angeles'tan Vegas'a getirirdi. Çoğunlukla az miktarda uyuşturucu taşırdı,

önemli müşteriler için küçük, bedava hizmetler. Bazen silah taşırdı. Silahları daima getirirdi, asla götürmezdi. Poke'un anladığı kadarıyla (ve zihninin berraklığı film yapımcılarının "flu" dediğinden öteye asla geçmezdi) bu Sicilyalı tipler bazen bağımsız hırsızlara silah satıyordu. Poke'un söylediğine göre bu Muhteşem George denen adam onlara büyük miktarda silahı bulabilecekleri yeri ve zamanı bildirecekti. Buna karşılık, kazandıklarının yüzde yirmi beşini istiyordu. Poke ve Lloyd George'un üzerine çullanacak, bağlayıp ağzını tıkayacaklar, malı alacaklar ve gerçekçi görünmesi için belki birkaç yumruk indireceklerdi. George onları şüpheye yer bırakmamaları konusunda uyarmıştı, bu Sicilyalı tipler son derece tehlikeliydi ve hafife alınmaya gelmezdi.

"Eh," demişti Lloyd. "Kulağa iyi geliyor."

Poke ve Lloyd ertesi gün sakin görünümlü, bir seksen beş boyunda, boynu neredeyse görünmez olan, küçük kafası çatı kirişine benzeyen omuzları üzerinde uyumsuzca duran Muhteşem George'u görmeye gitmişti. Gür, dalgalı, sarı saçlarıyla Amerikan güreşçilerine benziyordu.

Lloyd'un anlaşmaya dair kaygıları vardı, ama Poke, onu yine ikna etmişti. Bu konuda oldukça iyiydi. George bir sonraki cuma günü akşam saat altı civarlarında evine gelmelerini söylemişti. "Maske takın, Tanrı aşkına," demişti. "Burnumu kanatıp, gözümü morartmayı da ihmal etmeyin. Tanrım, keşke bu işe hiç girişmeseydim."

Büyük gece gelip çatmıştı. Poke ve Lloyd bir otobüse binip George'un oturduğu caddenin köşesinde inmiş ve kapının eşiğine yürürken kar maskelerini takmıştı. Kapı kilitliydi, ama George'un daha önce söylediği gibi biraz zorlayınca kolayca açılmıştı. Alt katta bir oda vardı ve George, odanın ortasında, esrarla dolu bir çantanın önünde dikiliyordu. Pinpon masasının üstü silahlarla kaplıydı ve George çok korkuyordu.

"Tanrım, aman Tanrım, keşke bu işe hiç bulaşmasaydım," deyip duruyordu Lloyd ayaklarını, Poke da ellerini sıkıca bağlarken.

Ardından Lloyd, George'un burnuna yumruğu indirmiş ve kanatmıştı. Poke ise gözünü daha önce talep edildiği gibi morartmıştı.

"Off!" diye bağırmıştı George. "Bu kadar sert vurman şart mıydı?"

"İnandırıcı olmasını isteyen sendin," demişti Lloyd.

Poke, George'un ağzına koli bandı yapıştırmış, ardından malları toplamaya başlamışlardı.

"Biliyor musun dostum?" demişti sonra Poke duraksayarak.

"Neyi? Hiçbir şey bilmiyorum," diyerek huzursuzca kıkırdamıştı Lloyd.

"Sevgili George'un sır saklayıp saklayamayacağını merak ediyorum."

Bu, Lloyd'un aklından daha önce hiç geçmemişti. Düşünceli bir ifadeyle Muhteşem George'a uzun süre bakmıştı. George'un gözleri aniden dehşetle dolmuştu.

"Elbette," demişti Lloyd sonra. "Ne de olsa onun da kıçı tehlikede." Ama sesi, hissettiği huzursuzluğu eleveriyordu. Malum tohumlar ekildiğinde, filizlenmeleri neredeyse muhakkaktır.

Poke gülümsemişti. "Şöyle diyebilir. 'Hey millet, eski bir dostla ve arkadaşıyla karşılaştım. Bir süre muhabbet ettik, birkaç bira içtik, sonra ne olsa beğenirsiniz, orospu çocukları evime gelip beni dövdü. Umarım onları yakalayabilirsiniz. Neye benzediklerini tarif edeyim.' "

Gözleri dehşetle irileşmiş olan George başını hararetle iki yana sallıyordu.

Silahları alt kattaki banyoda buldukları çamaşır çuvalına doldurmuşlardı. Lloyd ağır çuvalı tedirgince kaldırmış ve sormuştu. "Peki ne yapalım o halde?"

"Onu ortadan kaldırmalıyız bence," dedi Poke üzgün bir şekilde. "Başka seçeneğimiz yok."

"Bizim için yaptıklarından sonra bu dediğin çok ağır olmaz mı?" demişti Lloyd.

"Hayat zor dostum."

"Haklısın," diyerek iç çekmişti Lloyd ve George'un yanına gitmişlerdi.

"Mımmh," demişti George başını korkuyla iki yana sallayarak. *"Mımmınnhh! Mımmh!"*

"Biliyorum," demişti Poke sakinleştirmek istercesine. "Bu haksızlık, değil mi? Kusura bakma George. Kişisel bir şey değil. Bunu sakın unutma. Kafasını tut Lloyd."

Söylemesi yapmaktan kolaydı. Muhteşem George başını bir o tarafa, bir bu tarafa deli gibi sallıyordu. Odanın köşesinde oturuyor, kafasını beton duvarlara vuruyor, vurduğunu hissetmiyor gibi görünüyordu.

"Sıkıca tut," demişti Poke sakince ve bir parça koli bandı almıştı.

Lloyd nihayet George'u saçlarından yakalayabilmiş, böylece Poke'a bandı burnuna yapıştırabilecek kadar süre tanıyabilmişti. George'un bütün nefes alma kanalları tıkanmış ve tamamen deliye dönmüştü. Köşeden hoplayarak çıkmış, sandalyeden yere düşmüş ve Lloyd'un çığlık olduğunu sandığı boğuk sesler çıkararak debelenmeye başlamıştı. Zavallı adam. Tamamen hareketsiz kalması beş dakika almıştı. Bu arada kıvranmış, tekmeler savurmuş, yılan gibi eğilip bükülmüş, suratı mosmor olmuştu. Son hareketi, her iki ayağını yerden yirmi santim kadar kaldırıp sertçe indirmek olmuştu. Bu hareket, Lloyd'a bir Bugs Bunny çizgi filminde gördüğü bir şeyi hatırlatmış ve bir nebze neşelenerek hafifçe gülmüştü. O ana dek iğrenç bir görüntü olmuştu.

Poke, George'un yanına çömelmiş ve nabzını kontrol etmişti.

"Eee?" diye sormuştu Lloyd.

"Saatinden başka tik tak eden yok dostum," demişti Poke. "Lafı gelmişken..." George'un tombul kolunu kaldırıp, saatine bakmıştı. "Aman, Timex'miş. Casio falan olabilir diye düşünmüştüm halbuki." Daha sonra George'un kolunu bırakmıştı.

George'un arabasının anahtarı, pantolonunun ön cebindeydi. Üst kattaki dolaplardan birinde, yarısına kadar on sentliklerle dolu bir kavanoz bulmuşlar ve onu da almışlardı. Toplam yirmi dolar altmış sent vardı.

George'un arabası, lastikleri Telly Savalas'ın kafası kadar kabak olan, amortisörleri berbat, eski bir Mustang'di. 93. Karayolu'na çıkarak Vegas'tan ayrılmışlar ve güneydoğu yönünde ilerleyerek Arizona'ya gitmişlerdi. Ertesi gün, yani evvelki gün öğle vaktinde arka yolları kullanarak Phoenix'i geçmişlerdi. Önceki gün saat dokuz civarında 75 Numaralı Arizona Otoyolu üzerinde, Sheldon'un üç kilometre ötesinde tozlu, eski bir markette durmuşlardı. Dükkânın altını üstüne getirip postayla sipariş verilen takma dişlerden kullanan yaşlı sahibini öldürmüşlerdi. Marketten altmış üç dolar ve ihtiyarın kamyonetini alarak ayrılmışlardı.

Bu sabah kamyonetin iki lastiği patlamıştı. İki lastik aynı anda. Bir esrarlı sigarayı sırayla içerek yolda yarım saat bakındıkları halde ikisi de yolda keskin parçalar veya çivilere rastlayamamıştı. Sonunda Poke bir tesadüf olduğuna karar vermişti. Lloyd da bundan daha tuhaf şeyler duydu-

ğunu söyleyerek ona katılmıştı. Sonra beyaz Connie dualarına karşılık verircesine gelmişti. Arizona eyalet sınırını geçip New Mexico'ya girmişlerdi ama farkında değillerdi. Artık FBI bölgesindeydiler.

Connie'nin sürücüsü arabayı sağa çekip, camını indirerek sormuştu: "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Kesinlikle," demişti Poke ve adamı oracıkta öldürüvermişti. 357 Mag ile zavallıyı alnının çatından vurmuştu. Adam muhtemelen başına geleni anlamasına fırsat kalmadan ruhunu teslim etmişti.

"Neden buradan dönmüyorsun?" dedi Lloyd yaklaştıkları kavşağı işaret ederek. Kafayı iyice bulmuştu.

"Döneyim tabii," dedi Poke neşeyle. Connie'nin hızını yüz yirmiden doksana düşürdü. Direksiyonu sola kırınca sağ lastikler yoldan hafifçe ayrıldı ve diğer yola geçtiler. Batıya uzanan 78. Karayolu. Ve böylece, gazetelerin ÜÇ EYALET CİNAYETLERİ adını verdiği suçların faili olduklarını ve daha önce ayrıldıklarını bilmeden Arizona'ya tekrar girdiler.

Yaklaşık bir saat sonra karşılarına bir tabela çıktı: BURRACK 6.

"Burlap mı?" dedi Lloyd kafası bulanmış halde.

"Burrack," dedi Poke ve Connie'nin direksiyonunu araba yolda geniş yaylar çizecek şekilde bir o tarafa bir bu tarafa çevirdi. "Hop! Hop!"

"Orada dursak mı? Karnım acıktı."

"Sen hep açsın."

"Kafam iyiyken acıkıyorum işte."

"Benim yirmi bir santimlik aleti yemeye ne dersin? Hop! Hop!"

"Ciddiyim Poke. Mola verelim."

"Tamam tamam. Biraz para da bulalım. Peşimizde kimse yok nasılsa. Biraz para bulup kuzeye gideriz. Çöl görmekten sıkıldım artık."

"Peki," dedi Lloyd. Uyuşturucunun etkisi olup olmadığını bilmiyordu ama aniden içinde şiddetli bir paranoya belirmişti. Gişede hissettiğinden bile daha kötüydü. Poke haklıydı. Burrack'in hemen dışında durup, Sheldon'da yaptıklarını tekrarlarlardı. Biraz para, birkaç da harita bulup bu kahrolası Connie'den kurtulduktan sonra dikkat çekmeyecek bir başka araç çalıp arka yollardan kuzeye yönelirlerdi. Arizona'dan bir an önce defolup giderlerdi.

"Sana gerçeği söyleyeyim dostum," dedi Poke. "Birdenbire kendimi sallanan sandalyeyle dolu bir odadaki uzun kuyruklu kedi gibi hissetmeye başladım."

"Seni çok iyi anlıyorum kardeş," dedi Lloyd ciddi bir ifadeyle. Sonra ikisine de çok komik geldi ve kahkahalara boğuldular.

Burrack yol üstünde geniş bir yerdi. İçinden geçip gidince diğer ucunda yan yana dizilmiş bir lokanta, market ve benzin istasyonu olduğunu gördüler. Toprak otoparkta arkasında atlar için bir römork taşıyan eski bir Ford kamyonet vardı. Poke, Connie'yi otoparktan içeri sokarken at, römorkun arkasından onlara baktı.

"Bu tam aradığımız bilete benziyor," dedi Lloyd.

Poke onunla aynı fikirdeydi. Arkaya uzanıp Magnum'u aldı ve dolu olup olmadığını kontrol etti. "Hazır mısın?"

"Sanırım," dedi Lloyd, Schmeisser'ı alarak.

Güneşin altında pişmekte olan otoparka doğru yürüdüler. Polis kim olduklarını dört gündür biliyordu; Muhteşem George'un evinin her yerinde ve sipariş edilip postayla gönderilmiş takma dişli ihtiyarı öldürdükleri dükkânda parmak izleri vardı. İhtiyarın kamyoneti, Continental'in içindeki üç kişinin cesetlerinin on beş metre ötesine bırakılmıştı. Muhteşem George ve bakkal sahibini öldürenlerin bu üç kişiyi de öldürmüş olabileceği sonucuna ulaşmak pek zor değildi. Kasetçalar yerine Connie'nin radyosunu dinlemiş olsalardı Arizona ve New Mexico polisinin böyle bir çabayı başlatacak ne yapmış olabileceklerini tam manasıyla kavrama yeteneği olmayan iki adi suçlu için son kırk yılın en büyük insan avını başlattığını bilirlerdi.

Müşteriler benzinini kendi alıyordu; görevlinin pompayı açması gerekiyordu. Bu yüzden içeri girdiler. Konserve yiyeceklerle dolu üç raf kasaya doğru uzanıyordu. Kasada kovboy kıyafetli bir adam bir paket sigara ve yarım düzine Slim Jim'in ücretini ödemekteydi. Ortadaki koridorun ortasındaki siyah saçlı, yorgun görünümlü kadın iki spagetti sosu çeşidi arasında bir seçim yapmaya çalışıyordu. İçerisi bayat sebze, güneş, tütün ve eskilik kokuyordu. Marketin sahibi gri gömlekli, çilli bir adamdı. Beyaz üzerine kırmızı harflerle SHELL yazan bir şapka giymişti. Dış kapı sertçe kapanınca başını kaldırıp baktı ve gözleri irileşti.

Lloyd, Schmeisser'ı omzuna dayayıp, tavana ateş etti. Tavandan sarkan iki ampul, bomba gibi patladı. Kovboy giysili adam arkasına dönmeye çalıştı.

"Kıpırdamazsanız kimsenin canı yanmaz!" diye bağırdı Lloyd ve Poke soslara bakan kadını vurarak onu anında yalancı durumuna düşürdü. Kadın havada uçarak geriye düştü.

"Tanrım, Poke!" diye haykırdı Lloyd. "Bunu yapmana gerek..."

"Vardı dostum!" diye neşeyle bağırdı Poke. "Jerry Falwell'ı bir daha asla izleyemeyecek! Hop! Hop!"

Kovboy giysili adam dönüşünü tamamladı. Sigara paketi sol elindeydi. Vitrin camından ve ön kapıdan giren parlak ışık, güneş gözlüklerinin koyu renkli camlarından yansıyordu. Beline sokulmuş bir 45'lik vardı. Lloyd ve Poke, ölü kadına bakarken tabancayı yavaşça çekti. Nişan alıp ateş etti ve Poke'un suratının sol tarafı bir anda kan, et ve diş yığınına döndü.

"Vuruldum!" diye bağırdı Poke silahını düşürüp, geriye sendeleyerek. Savrulan kolları patates cipslerini ve Cheez Doodles çerezlerini raflardan kıymıklı ahşap zemine düşürdü. *"Vurdu beni Lloyd! Dikkat et! Vurdu beni! Vurdu!"* Ön kapıya sertçe çarparak açtı ve eski kapının bir menteşesini yerinden sökerek verandaya sertçe oturdu.

Şaşkına dönen Lloyd kendini savunmaktan daha çok refleks olarak ateş etti. Schmeisser'ın kükreyişi marketi doldurdu. Konserveler uçuştu. Şişeler parçalandı ve etrafa ketçap, turşu ve zeytinler saçıldı. Pepsi buzdolabının kapağı içe çöktü. Dr. Pepper, Jolt ve Orange Crush şişeleri kilden güvercinler gibi paramparça oldu. Her yeri köpük kapladı. Kovboy giysili sakin, kontrollü, soğukkanlı adam tekrar ateş etti. Lloyd neredeyse saçlarına değecek kadar yakından geçen kurşunu duymaktan daha çok hissetti. Schmeisser ile içeriyi soldan sağa taradı.

Şapkasında SHELL yazan adam tezgâhın gerisine öyle ani bir şekilde çöktü ki dışarıdan bakan bir izleyici ayaklarının altında bir kapağın açıldığını sanabilirdi. Bir sakız makinesi parçalarına ayrıldı. Kırmızı, yeşil ve mavi sakızlar yere saçıldı. Tezgâhın üstündeki cam kavanozlar patladı. Birinde domuz ayağı turşusu vardı. İçeriyi aniden sirkenin keskin kokusu sardı.

Schmeisser kovboy giysili adamın haki gömleğinde üç kurşun deliği açtı ve iç organlarını dışarı döktü. Bir elinde hâlâ sigara paketini tutmakta olan kovboy yere yığıldı.

Hâlâ korkunun etkisinde olan Lloyd, ateş etmeye devam etti. Makineli tüfeğin elinde ısındığını hissediyordu. Depozitolu meşrubat şişeleriyle dolu bir kutu yere düştü. Kısacık şort giymiş bir takvim kızının şeftali rengi pürüzsüz bacağında bir delik açıldı. Bir raf dolusu kapaksız kitap yere saçıldı. Ardından Schmeisser'ın kurşunu bitti ve ortalığı sağır edici bir sessizlik kapladı. Barut tozunun keskin kokusu genzini doldurdu.

"Aman Tanrım," dedi Lloyd. Kovboya temkinli bir şekilde bakarak. Yakın veya uzak gelecekte herhangi bir sorun teşkil edebilecekmiş gibi görünmüyordu.

"Vurdu beni!" diye haykırarak tekrar içeri daldı Poke. Öyle kuvvetlice açmıştı ki diğer menteşesi de yerinden ayrıldı ve kapı verandaya düştü. *"Vuruldum Lloyd! Dikkat et!"*

"İşini bitirdim Poke," diye sakinleştirmeye çalıştı onu Lloyd ama Poke duymuyor gibiydi. Perişan haldeydi. Sağ gözü uğursuz bir safir gibi parlıyordu. Sol gözünün yerinde yeller esiyordu. Sol yanağı buharlaşmıştı. Konuşurken hareket eden çene kemiği, net bir şekilde görülebiliyordu. Çenesinin o kısmındaki dişlerinin çoğu da gitmişti. Gömleği kandan sırılsıklamdı. Poke berbat haldeydi.

"Salak herif beni vurdu!" diye haykırdı Poke. Eğilip 357 Magnum'u yerden aldı. *"Sana beni vurmak neymiş gösteririm, orospu çocuğu!"*

Doktor Sardonicus'un taşralı versiyonu gibi kovboya doğru yürüdü. Ayağını, hakladığı ve yakında bodrumdaki odasını süsleyecek bir ayının üstüne gururla koyan bir avcı gibi kovboyun kalçasına koydu ve 357'yi kafasına boşaltmaya hazırlandı. Lloyd ağzı bir karış açık halde durmuş, dumanı tüten makineli tüfeği hâlâ elinde tutarak ona bakıyor, bütün bunların nasıl olduğunu kavramaya çalışıyordu.

O sırada şapkasında SHELL yazan adam, iki eliyle bir çifteyi kavrayarak tezgâhın ardından fırlayıverdi. Yüz hatları, umutsuzlukla karışık kararlılıkla çarpılmıştı.

"Ha?" dedi Poke ve çifteden çıkan kurşunlar suratına gömülmeden bir an önce başını kaldırıp, baktı. Yüzü iyice dağıldı, ama artık umursayacak halde değildi. Yere kapaklandı.

Lloyd gitme vaktinin geldiğine karar verdi. Boş ver parayı. Para her yerdeydi. Sıvışma zamanının geldiği belliydi. Arkasına dönerek uçarcasına marketten çıktı.

Basamakların yarısını inmişti ki bir Arizona Eyalet Polisi aracı hızla yaklaşıp önünde durdu. Bir polis yolcu tarafından inerek tabancasını çekti. "Kıpırdama! Neler oluyor burada?"

"Üç kişi öldü!" diye bağırdı Lloyd. "İçerisi darmaduman. Yapan adam arka taraftan kaçtı! Ben de gidiyorum buradan!"

Connie'ye doğru koştu. Tam direksiyonun başına oturmuş ve anahtarların Poke'un cebinde olduğunu hatırlamıştı ki polisin sesini duydu: "Olduğun yerde kal! Kal, yoksa ateş ederim!"

Lloyd durdu. Poke'un yüzüne uygulanan sıra dışı operasyonu gördükten sonra aynı şeyin kendi başına gelmesi olasılığını kesinlikle göze alamazdı.

"Tanrım," dedi ikinci polis kocaman tabancasını kafasına dayayınca. Onu kelepçeledi.

"Arka koltuğa geç bakalım, Sunny Jim."

Şapkasında SHELL yazan adam çiftesini sıkıca tutmaya devam ederek verandaya çıktı. "Bill Markson'u vurdu!" diye bağırdı yüksek ve titrek bir sesle. "Diğeri de Bayan Storm'u vurdu. Onu geberttim. Bir bokböceğinden bile ölü! Kenara çekilirseniz bunu da vurmak istiyorum!"

"Sakin ol Pop," dedi polislerden biri. "Eğlence bitti."

"Onu olduğu yerde vuracağım!" diye bağırdı yaşlı adam. "Geberteceğim!" Sonra selam veren bir İngiliz uşak gibi öne eğildi ve ayakkabılarının üzerine kustu.

"Beni o heriften uzak tutun, olur mu?" dedi Lloyd. "Bence aklını kaçırmış."

"Bunu çoktan hak ettin, Sunny Jim," dedi onu durdurup, kelepçeleyen polis. Tabancasının namlusu yükseldi, yükseldi, güneşi gölgeledi ve ardından Lloyd Henreid'in kafasına öyle bir indi ki Lloyd gözlerini ancak o akşam Apache Kasaba Hapishanesi'nin revirinde açabildi.

17. BÖLÜM

Starkey 2 numaralı monitörün önünde durmuş, İkinci Sınıf Teknisyen Frank D. Bruce'u dikkatlice izliyordu. Bruce'u son gördüğünde suratı bir kâse dolusu çorbanın içindeydi. Kimliğinin doğrulanması dışında bir değişiklik yoktu. Durum normaldi, yani her şey altüst olmuştu.

Starkey ellerini arkasında kavuşturmuş, birliklerini izleyen bir general, çocukluk kahramanı General Black Jack Pershing gibi düşünceli bir ifadeyle bakarak 4 numaralı monitöre doğru yürüdü. Orada durum birazcık olsun iyileşmişti. Doktor Emmanual Ezwick hâlâ yerde ölü yatıyordu, ama santrifüj durmuştu. Önceki akşam saat 19.40'ta santrifüjden duman sızmaya başlamıştı. Saat 19.55'te Ezwick'in laboratuvarındaki ses alıcıları, daha sonra gürleşip *ronk! ronk! ronk!* halini alan *vunga-vunga-vunga* şeklinde gürültüler iletmişti. Santrifüj 21.07'de son bir kez *ronk* ettikten sonra tamamen durmuştu. Bir yerde, en uzak yıldızın da ötesinde, tamamen kıpırtısız bir bedenin olabileceğini Newton mu söylemişti? Starkey, Newton'un mesafe dışında tamamen haklı olduğunu düşündü. Fazla uzağa gitmeye hiç gerek yoktu. *Mavi Proje* nihayet tamamen durmuştu. Starkey bundan memnundu. Santrifüj, hayatın son illüzyonlarıydı ve Steffens'a ana bilgisayar bankasında arattığı sorun (Steffens, ona delirdiğini düşünür gibi bakmıştı, evet belki de haklıydı) şuydu: Bu santrifüjün daha ne kadar süre çalışması beklenebilirdi? 6.6 saniyede gelen cevap şuydu: ± 3 SENE ÖNÜMÜZDEKİ İKİ HAFTA İÇİNDE ARIZA İHTİMALİ % 0.009 ARIZALANMASI MUHTEMEL KISIMLAR MİL YATAĞI %38 ANA MOTOR %16 DİĞERLERİ %54. Zeki bir bilgisayardı. Starkey, Steffens'a Ezwick'in santrifüjündeki yıpranmadan sonra tekrar sormasını söylemişti. Bilgisayar, Mühendislik Sistemleri Veri Bankası'na ulaşıp santrifüjün mil yatağının yandığını doğrulamıştı.

Bunu unutma, diye düşündü Starkey dahili telefonun telaşla ötmeye başlamasından hemen önce. Santrifüjler tamamen durmadan önce *ronk-ronk-ronk* diye ses çıkarıyordu.

Telefonun düğmesine basarak sesini kesti. "Evet Len?"

"Teksas'ta, Sipe Springs adında bir kasabadaki ekibimizden acil çağrı aldım Billy. Arnette'ten neredeyse altı yüz kilometre uzakta. Seninle konuşmaları gerekiyormuş; yukarıdan verilebilecek bir kararmış."

"Nedir Len?" diye sakince sordu Starkey. Son on saatte on altı sakinleştirici almıştı ve kendini genel olarak iyi hissediyordu. *Ronk*'tan eser yoktu.

"Basın."

"Tanrım," dedi Starkey sakince. "Bağla."

Yoğun bir parazit ve söyledikleri anlaşılamayan bir ses duyuldu.

"Bir dakika bekle," dedi Len.

Parazit yavaşça yok oldu.

"...Aslan, burası Aslan Takımı, duyuyor musun Mavi Üs? Duyuyor musun? Bir... iki... üç... dört... burası Aslan Takımı..."

"Duyuyorum Aslan Takımı," dedi Starkey. "Burası Mavi Üs Bir."

"Sorunun Olasılık Kitabı'ndaki kodu Saksı," dedi tenekeye benzer ses. "Tekrar ediyorum, Saksı."

"Saksı'nın ne halt olduğunu biliyorum," dedi Starkey. "Sorun nedir?"

Sipe Springs'teki tenekemsi sesin sahibi neredeyse beş dakika boyunca konuştu. Starkey durumun önemsiz olduğunu düşündü, zira bilgisayar iki gün önce tam da bu tür bir durumun (benzer bir şekilde) haziranın sonundan önce ortaya çıkabileceğine dair onları uyarmıştı. %88 olasılık vermişti. Ayrıntıların önemi yoktu. İki paçası ve fermuarı varsa o, pantolondu. Rengi fark etmiyordu.

Sipe Springs'te bir doktor doğru tahminlerde bulunmuş ve Houston'da günlük bir gazetede çalışan iki muhabir, Sipe Springs'te olanlarla Arnette, Verona, Commerce City ve Kansas'taki Polliston adlı kasabada olanlar arasında bağlantı kurmuştu. Bu kasabalar kısa süre içinde sorunun büyüdüğü ve ordu tarafından karantinaya alınan yerlerdi. Bilgisayarda Mavi'nin etkilerinin görülmeye başlandığı, on ayrı eyaletten yirmi beş kasabanın ismi bulunuyordu.

Sipe Springs vakası önemsizdi, zira tek örnek değildi. Arnette'in belki bir şansı vardı, ama onu da yüzlerine gözlerine bulaştırmışlardı. Şimdi önemli olan, bu "durum"un ordunun sarı rapor kâğıtlarının yanı sıra bir de

gazetelerde yer alacak olmasıydı; yani Starkey bir önlem almazsa öyle olacaktı. Bunu yapıp yapmamaya henüz karar vermemişti. Ama tenekemsi ses nihayet sustuğunda, kararını zaten vermiş olduğunu fark etti. Belki bu kararı yirmi yıl önce vermişti.

Neyin önemli olduğuyla ilgiliydi. Asıl önemli olan, hastalık gerçeği değildi; Atlanta'nın bir şekilde açık vermiş kaybedilmiş olması ve bütün önlem operasyonunu Stovington, Vermont'taki daha yetersiz tesislere taşımak zorunda kalmaları da değildi; Mavi'nin sıradan bir grip kisvesi altında sinsice yayılması da değildi.

"Önemli olan..."

"Tekrarlar mısınız, Mavi Üs Bir," dedi ses endişeyle. "Duyamadık."

Önemli olan, maalesef çok üzücü bir olayın gerçekleşmiş olmasıydı. Starkey zamanda yirmi iki yıl geriye, 1968'e gitti. Calley ve Mei Lai Dört'te olanların haberi geldiğinde, San Diego'daki subaylar kulübündeydi. Starkey ikisi sonradan genelkurmay başkanı olan dört kişiyle poker oynamaktaydı. Bu gelişmenin, Washington basınındaki cadı avı atmosferinin orduyu –sadece bir bölümünü değil, bütün orduyu– nasıl etkileyeceğine dair hararetli bir tartışma başlamış ve poker tamamen unutulmuştu. Ve içlerinden biri, 20 Ocak 1959'dan beri devlet başkanlığını maskaralığa çevirmiş olan acınası solucana tek telefonla ulaşabilecek kişi, kâğıtlarını yeşil çuhayla kaplı masaya dikkatle koyarak şunları söylemişti: *Beyler, üzücü bir olay gerçekleşti. Ve Amerikan Ordusu'nun herhangi bir bölümünü etkileyen bir olay gerçekleştiğinde olayın köklerini sorgulamaz, olayın nasıl bertaraf edileceğini araştırırız. Ordu, bizim anamız, babamızdır. Ve annenizin ırzına geçildiğini, babanızın dövülüp soyulduğunu görürseniz polisi arayıp bir soruşturma başlatmadan önce onların çıplaklığını örtersiniz. Çünkü onları seviyorsunuzdur.*

Starkey o günün öncesinde ve sonrasında daha iyi yapılmış bir konuşma duymamıştı.

Masasının alt çekmecesinin kilidini açtı ve kırmızı bantlı, ince, mavi bir dosya çıkardı. Kapağında BANT KOPUKSA DERHAL GÜVENLİK BİRİMİNE BİLDİRİN yazıyordu. Starkey bandı kopardı.

"Orada mısın, Mavi Üs Bir?" diye sordu ses. "Sesiniz gelmiyor. Tekrar ediyorum, sesiniz gelmiyor."

"Buradayım Aslan," dedi Starkey. Dosyanın son sayfasını açtı ve parmağını OLAĞANÜSTÜ GİZLİLİK ÖNLEMLERİ başlığının altında gezdirmeye başladı.

"Beni duyuyor musun Aslan?"

"Net bir şekilde, Mavi Üs Bir."

"Truva," dedi Starkey üzerine basarak. "Tekrar ediyorum Aslan: *Truva.* Tekrar et lütfen. Tamam."

Sessizlik. Parazitin hafif uğultusu. Starkey çocukken konserve kutuları ve parafinle kaplı yirmi metrelik iplerle yaptıkları ilkel telsizleri hatırladı.

"Tekrar ediyorum..."

"Ah Tanrım!" dedi Sipe Springs'ten çok genç bir ses.

"Tekrar et evlat," dedi Starkey.

"Tu... Truva," dedi ses. Ardından daha kuvvetli bir şekilde tekrarladı: "Truva."

"Çok iyi," dedi Starkey sakince. "Tanrı seni korusun evlat. Tamam."

"Sizi de efendim. Tamam."

Bir tıkırtı oldu. Ardından bir başka tıkırtıyla sonlanan yoğun bir parazit duyuldu. Sessizliğin ardından Len Creighton konuştu. "Billy?"

"Evet Len."

"Hepsini duydum."

"Tamam Len," dedi Starkey yorgunca. "Raporunu uygun gördüğün şekilde yazarsın. Elbette."

"Yanlış anladın Billy," dedi Len. "Sen doğru olanı yaptın. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

Starkey gözlerini yumdu, bütün o tatlı sakinleştiricilerin etkisinden bir an için de olsa sıyrıldı. "Tanrı seni de korusun Len," dedi. Sesi neredeyse çatallanıyordu. Görüşmeyi bitirdi ve tekrar 2 numaralı monitörün önüne geçti. Ellerini, birliklerini izleyen Black Jack Pershing gibi arkasında birleştirdi. Frank D. Bruce ve son dinlenme mekânına baktı. Bir süre sonra tekrar sakinleşti.

Sipe Springs'ten güneydoğuya doğru giderken 36. Karayolu'na çıkarsanız bir günlük uzaklıktaki Houston'a yönelmiş olursunuz. Yoldaki ara-

ba, üç yaşında bir Pontiac Bonneville'di, saatte yüz yirmi kilometre hızla ilerliyordu ve tepeyi aşınca karşısına yolu tıkamakta olan bir Ford çıktı. Neredeyse çarpıyordu.

Houston'ın büyük gazetelerinden birinde muhabir asistanı olan otuz altı yaşındaki adam frenlere asıldı ve lastikler çığlık atmaya başladı. Pontiac'ın burnu asfalta yaklaştıktan sonra araba savruldu.

"Ulu Tanrım!" diye haykırdı yolcu koltuğundaki foto muhabiri. Fotoğraf makinesini koltuğunun önündeki boşluğa atarak telaşla emniyet kemerine uzandı.

Sürücü ayağını frenden çekti, Ford'u neredeyse sıyırarak yanından geçti ve sol taraftaki lastiklerin yumuşak toprağa çıktığını fark etti. Gazı tekrar kökleyince Pontiac aniden atılarak tekrar asfalta çıktı. Lastiklerden mavi dumanlar yayılıyordu. Radyo yüksek sesle çalmaya devam ediyordu:

"Bebeğim, erkeğini anlayabiliyor musun?
O dürüst bir adam,
Bebeğim, erkeğini anlayabiliyor musun?"

Frene tekrar bastı ve Bonneville kızgın öğlen güneşi altındaki ıssız yolda hareketsiz kaldı. İçine dehşet dolu, titrek bir nefes çekip, kesik kesik verdi. Sinirlenmeye başlamıştı. Pontiac'ı çevirip, Ford'a ve arkasında durmakta olan iki adama doğru sürdü.

"Dinle," dedi fotoğrafçı tedirgin bir şekilde. Şişmandı ve dokuzuncu sınıftan beri bir kavgaya karışmamıştı. "Biz en iyisi..."

Muhabir asistanı arabayı ani bir frenle durdurunca fotoğrafçının lafı yarım kaldı. Sürücü vitesi sertçe iterek park konumuna getirip, arabadan indi.

Yumruklarını sıkarak Ford'un arkasında durmakta olan iki genç adama doğru yürümeye başladı.

"Sizi orospu çocukları!" diye bağırdı. "Neredeyse bizi öldürecektiniz, ne yapmaya..."

Orduda dört yıl hizmet vermişti. Gönüllü olarak. Ford'un arkasından çıkarılan silahların yeni M-3A'lar olduğunu görür görmez anladı. Kızgın Teksas güneşi altında şok içinde kalakaldı ve altını ıslattı.

Çığlık atmaya başladı. Zihninde dönüp, Bonneville'e doğru koşmaktaysa da aslında yerinden hiç kıpırdamamıştı. Ateş açtılar ve kurşunların

göğsüyle karnına saplandığını hissetti. Her iki elini merhamet dilercesine sessizce uzatarak dizleri üzerine çöktü. Bir kurşun, sol gözünün iki santim yukarısına isabet etti ve kafasının tepesini uçurdu.

Koltuğunda kalakalmış olan fotoğrafçı, iki genç adam asistanın ölü bedeni üzerinden geçip, tüfeklerini ona doğrultarak yürümeye başlayana dek ne olduğunu kavrayamadı.

Ağzının kenarlarından ılık salyalar akarak Pontiac'ın sürücü koltuğuna geçti. Anahtarlar hâlâ kontaktaydı. Arabayı çalıştırdı ve ateş etmeye başladıkları an, o da çığlık atmaya başladı. Arabanın, bir dev, sol arka tarafına tekme atmış gibi sağa doğru yalpaladığını hissetti ve direksiyon elleri arasında çılgınca dönmeye başladı. Foto muhabiri, lastiği patlak olan Pontiac yolda sarsılarak ilerlerken olduğu yerde yukarı aşağı zıplıyordu. Dev, bir saniye sonra arabanın diğer tarafını tekmeledi. Sarsıntı daha da kötüleşti. Asfalttan kıvılcımlar çıkıyordu. Fotoğrafçı mızıldanmaya başladı. Pontiac'ın arka lastikleri dümdüz olmuş, siyah paçavralar gibi dalgalanıyordu. İki genç adam, seri numarası Pentagon'daki ordu araçları bölümünde kayıtlı olan Ford'a doğru koştu ve binip Pontiac'ın peşine düştüler. Araba, muhabir yardımcısının cesedinin üzerinden geçerken sarsıldı. Yolcu koltuğundaki çavuş aniden hapşırarak ön cama tükürük saçtı.

Pontiac önlerinde, iki patlak lastiğiyle ilerlemeye çalışıyordu. Direksiyondaki şişman fotoğrafçı, Ford'un, dikiz aynasında gittikçe büyüdüğünü görerek ağlamaya başladı. Gaz pedalına sonuna kadar basıyor ama sürati altmış kilometreyi geçmiyordu ve arabanın kontrolünü sağlamak iyice güçleşmişti. Radyoda Larry Underwood'un yerini Madonna almıştı. Maddiyata önem veren bir kız olduğundan bahsediyordu.

Ford, Bonneville'i solladı ve foto muhabiri yoluna devam edeceğini, hızla ilerleyerek ufkun ardında gözden kaybolacağını sanarak bir anlığına delicesine mutlu oldu.

Ancak Ford yavaşladı ve Pontiac'ın şiddetle sarsılan burnu, çamurluğuna çarptı. Metalin metale sürtmesiyle kulak tırmalayıcı bir ses çıktı. Fotoğrafçının başı direksiyona şiddetle çarptı ve burnu kanamaya başladı.

Omzu üzerinden dehşet dolu bakışlar fırlatarak ılık, plastik koltuk döşemesi üzerinden yağlıymışçasına Pontiac'ın yolcu tarafına geçti ve ara-

badan indi. Yol kenarında koşmaya başladı. Dikenli teller üzerinde bir balon gibi sallanarak diğer tarafına geçmeye çalıştı. Bir yandan da, *başaracağım,* diye düşünüyordu. *Sonsuza dek kaçabilirim.*

Kendini diğer tarafa bırakmıştı ki bacağı dikenli tele takıldı. İki genç adam ellerinde tüfekleriyle yol kenarında belirdiğinde hâlâ pantolonunu ve beyaz etini kurtarmaya çalışıyordu.

Neden, diye sormak istedi onlara, ama ağzından tek çıkan, alçak ve çaresiz bir çığlık oldu; beyni, başının arkasından çıkarak toprağa saçıldı.

O gün Sipe Springs, Teksas'ta bir hastalık veya başka bir sorun olduğuna dair hiçbir haber yayımlanmadı.

18. BÖLÜM

Nick, Şerif Baker'ın ofisiyle hapishane hücreleri arasında kalan kapıyı açtı ve hemen dalga geçmeye başladılar. Vincent Hogan ve Billy Warner, Nick'in solundaki iki hücredeydi. Mike Childress ise sağdaki iki hücreden birindeydi. Diğeri boştu, çünkü mor mezuniyet yüzüklü Ray Booth, kümesten kaçmıştı.

"Hey salak!" diye seslendi Childress. "Hey, salak oğlu salak! Biz buradan çıkınca başına neler gelecek? Ha? Başına ne boklar gelecek?"

"Ben şahsen hayalarını koparıp boğazına tıkacağım ve boğulmanı seyredeceğim," dedi Billy Warner. "Anladın mı beni?"

Dalga geçip takılmayan tek kişi Vince Hogan'dı. Haziranın yirmi üçüydü ve Mike'la Billy mahkemeyi bekleyecekleri Calhoun Kasaba Hapishanesi'ne nakledilecekleri bugünde ona pek katlanamıyorlardı. Şerif Baker, Vince'in üzerine gitmiş ve Vince de her şeyi itiraf etmişti. Baker, Nick'e adamlara dava açılabileceğini, ama iş jüri karşısında bir mahkemeye kaldığında ellerinde Ray Booth yakalandığı takdirde üçünün sözüne karşılık sadece Nick'in ifadesinin olacağını söylemişti.

Nick şu birkaç günde Şerif John Baker'a hatırı sayılır ölçüde saygı duymaya başlamıştı. Adam yüz yirmi kiloluk eski bir çiftçiydi ve Koca

Kötü John olarak tanınıyordu. Nick çalınan parasını telafi edebilmesi için nezarethaneyi temizleme işi verdiği için değil, Nick'i dövüp soyan adamların peşine düştüğü için ona saygı duyuyordu. Bunu Nick sanki sağır dilsiz, başıboş biri değil de kasabanın en köklü ve en saygıdeğer ailelerinden birine mensup bir yerliymiş gibi yapmıştı. Güney sınırında onun gibi yapmak yerine Nick'i bir çiftlikte veya yol yapımında altı ay çalıştırmayı yeğleyecek pek çok şerif olduğunu biliyordu.

Şerifin ekip aracı yerine Baker'ın şahsi arabası olan Power Wagon'la Vince Hogan'ın çalıştığı fabrikaya gitmişlerdi. Konsolun altında bir tüfek ("Daima dolu ve emniyeti kapalı," demişti Baker.) arabanın tepesinde de polis aracı olduğunu belirten yanardöner lamba vardı. Baker iki gün önce fabrikaya giden yola girdiklerinde lambayı oraya koymuştu.

Baker boğazını temizlemiş, camdan dışarı tükürmüş, sümkürmüş ve kızarmış gözlerini mendiliyle silmişti. Sesi boğuklaşıp, hafifçe kalınlaşmıştı. Nick elbette duyamıyordu, ama bilmesi için duymasına gerek de yoktu elbette. Adamın berbat bir gribe yakalandığı ortadaydı.

"Onu gördüğümüzde kolundan yakalayacağım," demişti Baker. "Sana dönüp, 'Bu onlardan biri mi?' diye soracağım ve sen de başını sallayarak onaylayacaksın. Onlardan olup olmadığı umurumda değil. Sen sadece başını sallayacaksın. Anlaşıldı mı?"

Nick başını sallamıştı. Anlamıştı.

Vince rendenin başında çalışıyor, makineye tırtıklı keresteleri atıyordu. Neredeyse botlarının tepesine kadar talaş içindeydi. John Baker'a huzursuzca gülümsemiş ve bakışları şerifin yanında durmakta olan Nick'e tedirgince kaymıştı. Nick'in yüzü zayıf, bereli ve hâlâ çok solgundu.

"Selam Koca John. Burada işçiler arasında ne işin var?"

Diğer işçilerin bakışları, yeni ve karmaşık bir tenis türünü izliyormuşçasına Nick, Vince ve Baker arasında ciddi bir ifadeyle dolaşarak olan biteni takip ediyordu. İçlerinden biri taze talaşa tükürerek avucunun dip kısmıyla çenesini silmişti.

Baker, Vince'in güneş yanığı yumuşak kollarından birini kavrayıp öne çekmişti.

"Hey! Neler oluyor Koca John?"

Baker, Nick'in dudaklarını okuyabilmesi için başını çevirerek sormuştu. "Bu onlardan biri mi?"

Nick başını kararlı bir ifadeyle sallamış ve kendinden emin bir şekilde Vince'i işaret etmişti.

"Neler oluyor?" diye itiraz etmişti Vince. "Bu dilsizi tanımam etmem."

"Madem tanımıyorsun dilsiz olduğunu nereden biliyorsun? Hadi Vince arabaya binip bizimle geliyorsun. Çocuklardan birini diş fırçanı almaya gönderebilirsin."

Vince itiraz ederek Dodge Power Wagon'a binmişti. İtirazlar arasında kasabaya götürülmüştü. Yine itirazlar arasında bir hücreye kapatılmış ve kıvama gelmesi için birkaç saat içeride bırakılmıştı. Baker, ona haklarını okumaya tenezzül etmemişti. "Ahmağın kafasını daha fazla karıştırır," demişti Nick'e. Baker öğle vakti geri döndüğünde Vince daha fazla itiraz edemeyecek kadar acıkmış ve ürkmüştü. Her şeyi itiraf edivermişti.

Mike Childress saat birde içeri alınmıştı. Baker, Billy Warner'ı ise tam kamyonetine atlayıp evinden ayrılmak üzereyken yakalamıştı. Kasadaki karton kutulara ve toparlanmış eşyalara bakılırsa uzun süre dönmemeye niyetliydi. Ama biri Ray Booth'a haberi daha çabuk ulaştırmış, o da Baker'dan önce davranıp kaçmayı başarmıştı.

Baker, Nick'i karısıyla tanışması ve akşam yemeğinde onlara katılması için evlerine götürdü. Nick arabadayken bloknota, "Kardeşi olduğu için üzgünüm. Bu durumu nasıl karşılıyor?" diye yazdı.

"İdare ediyor," dedi Baker neredeyse resmi bir ses tonu ve duruşla. "Sanırım biraz gözyaşı döktü, ama sonuçta kardeşinin ne mal olduğunun o da farkında. Ve akrabaların arkadaşlar gibi seçilemediğini biliyor."

Jane Baker güzel, minyon bir kadındı ve ağladığı her halinden belliydi. Hafifçe çökmüş gözlerini görmek Nick'i tedirgin etmişti. Ama kadın, onun elini sıcak bir şekilde sıktı ve, "Tanıştığımıza memnun oldum Nick," dedi. "Ve başına gelenler için çok özür dilerim. Yapanlardan biri ailemden olduğu için kendimi sorumlu hissediyorum."

Nick başını iki yana salladı ve ne yapacağını bilemez bir şekilde olduğu yerde kaldı.

"Ona karakolda iş teklif ettim," dedi Baker. "Bradley Little Rock'a taşındığından beri ortalık berbat haldeydi. Çoğunlukla boya ve tamir işleri var. Zaten bir süre burada kalması gerek. Biliyorsun..."

"Mahkeme için. Evet."

Ardından gelen bir dakikalık sessizlik Nick'e bile çok ağır geldi.

Sonra Jane zorlama bir neşeyle, "Umarım domuz eti seviyorsundur Nick," dedi. "Yemekte soslu domuz eti, mısır ve koca bir kâse lahana salatası var. Salatanı hiçbir zaman annesininki kadar iyi olmadı. En azından John öyle diyor."

Nick karnını ovuşturarak gülümsedi.

Jane Baker tatlılarını yerlerken (son günlerde karnını pek iyi doyuramamış olan Nick, çilekli pastadan iki tabak yemişti) kocasına döndü. "Gribin kötüleşmiş gibi. Kendine fazla yükleniyorsun John Baker. Ve yediğin yemek dişinin kovuğunu bile doldurmamıştır."

Baker tabağına suçlulukla baktıktan sonra omuzlarını silkti. "Ara sıra birkaç öğün kaçırmakla ölmem ya," diyerek iki kat olmuş gıdısını gösterdi.

Onlara bakan Nick kiloları arasında bu kadar çok fark olan bir çiftin yatakta nasıl anlaşabildiğini merak etti. Herhalde idare ediyorlardır, diye düşündü içinden sırıtarak. Birbirlerini sevdikleri belliydi. Zaten, onu ilgilendirmezdi.

"Üstelik kızarmışsın. Yoksa ateşin mi var?"

Baker omuz silkti. "Yoo... şey. Belki birazcık."

"Bu akşam tekrar çıkmıyorsun. İtiraz kabul etmiyorum."

"Ama tutuklularım var hayatım. Gözüm her an üstlerinde olmasa da olur, ama yemek ve su vermem gerek."

"Nick yapabilir," dedi Jane tavizsiz bir sesle. "Sen yatağa giriyorsun. Ve bana uyuma sorunundan bahsetmeye kalkma, işe yaramayacak."

"Nick'i gönderemem," diye cılız bir itirazda bulundu Baker. "Sağır ve dilsiz. Ayrıca şerif yardımcısı değil."

"Yap öyleyse."

"Ama kasabanın yerlisi değil!"

"Sen kimseye söylemezsen ben de söylemem," dedi Jane Baker kararlı bir tavırla. Ayağa kalkıp sofrayı toplamaya başladı. "Hadi John."

Shoyo'da bir mahkûm olan Nick Andros, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde Shoyo şerif yardımcısı oldu böylece. Şerifin ofisine gitmeye hazırlanırken kocaman bir bornoz giymiş olan Baker alt kata indi. Böyle görülmekten utanmış gibiydi.

"Beni ikna etmesine izin vermemeliydim," dedi. "Aslında kendimi bu kadar kötü hissetmeseydim ikna olmazdım. Göğsüm tamamen dolu ve yanıyorum. Çok da halsizim."

Nick başını anlayışla salladı.

"Şerif yardımcıları bakımından şansım pek yaver gitmedi. Bradley Caide ve karısı bebekleri öldükten sonra Little Rock'a taşındı. Hani biliyorsundur şu beşik ölümlerini. Korkunç bir şey. Gittikleri için onları suçlamıyorum."

Nick göğsünü işaret etti ve işaretparmağıyla başparmağını birleştirdi.

"Sorun yaşamayacağını biliyorum. Sadece yemek ve su ver, olur mu? Masamın üçüncü çekmecesinde bir 45'lik var, ama sakın tabancayı onların yanına götüreyim deme. Anahtarları da öyle. Anladın mı?"

Nick başını salladı.

"Hücrelerin yanına gidersen sana ulaşamayacakları bir mesafede dur. Hastayım derlerse inanma. Kitaptaki en bayat numaradır. İçlerinden biri hastalanacak olursa Doktor Soames sabah gelip ilgilenir. O zamana kadar ben de gelmiş olurum."

Nick cebinden bloknotu çıkarıp yazdı: "Güveninize minnettarım. Onları içeri tıktığınız ve bana iş verdiğiniz için teşekkür ederim."

Baker yazılanları dikkatlice okudu. "İyi bir çocuksun. Nerelisin? Nasıl oldu da böyle tek başına kaldın?"

"Uzun hikâye," diye yazdı Nick. "İsterseniz bu gece sizin için bir kısmını yazarım."

"Tamam, yaz," dedi Baker. "Bu arada ismini bildirdiğimi tahmin ediyorsun sanırım."

Nick başını salladı. Bu standart prosedürdü. Ama temizdi zaten.

"Jane'e söyleyeyim de otoyol üstündeki Ma'nın Yeri'ni arasın. Kodestekiler akşam yemeklerini yemezse işkence gördüklerini iddia ederek ortalığı ayağa kaldırır."

"Yemeği getirenin doğruca içeri girmesini söylesin," diye yazdı Nick. "Kapıyı çalarsa duymam."

"Tamam." Baker bir an tereddütle sustu. "Köşedeki yatakta yatabilirsin. Sert ama temizdir. Dikkatli ol Nick. Bir sorun çıkarsa yardım çağıramazsın."

Nick başını sallayıp yazdı. "Başımın çaresine bakabilirim."

"Evet, buna inanıyorum. Yine de kasabadan birinden yardım isteye..." Jane içeri girince cümlesini yarıda bıraktı.

"Hâlâ zavallı çocuğun başının etini mi yiyorsun? Bırak da aptal kardeşim gidip hepsini içeriden çıkarmadan önce gitsin."

Baker acı acı güldü. "Herhalde şimdi Tennessee'ye varmıştır bile." Derin bir iç çekti ama soluğu balgamlı, yoğun öksürük silsilesiyle kesildi. "Ben en iyisi yukarı çıkıp yatayım Janey."

"Ateşin için sana aspirin getireceğim."

Kocasıyla merdivenlere doğru yürürken omzunun üstünden Nick'e baktı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Nick. Şartlar ne olursa olsun. Dediği gibi, kendine dikkat et."

Nick eğilerek ona selam verdi ve Jane de karşılığında hafifçe reverans yaptı. Nick, kadının gözlerinin yaşlarla parladığını görür gibi olmuştu.

Pis bir komi ceketi giymiş olan meraklı, sivilceli bir delikanlı, Nick'in hapishaneye gitmesinden yaklaşık yarım saat sonra üç yemek tepsisi getirdi. Nick tepsileri yatağın üstüne koymasını işaret ettikten sonra yazdı. "Ücretleri ödendi mi?"

Komi bu nota *Moby Dick*'i okuyan bir üniversiteli ciddiyetiyle baktıktan sonra, "Elbette," dedi. "Şerifin ofisinin hesabı var. Konuşamıyor musun?"

Nick başını iki yana salladı.

"Ne kötü," dedi komi ve bu durum bulaşıcı olabilirmişçesine hızla oradan ayrıldı.

Nick tepsileri birer birer alarak bir süpürge sapı yardımıyla her hücrenin kapısı altındaki dar boşluktan içeri itti.

Başını kaldırıp bakınca Mike Childress'ın cümlesinin sonunu yakaladı. "...korkak piçin tekiymiş değil mi?" Nick gülümseyerek, ona orta parmağını gösterdi.

"Sana parmağı gösteririm, geri zekâlı," dedi Childress nahoş bir gülümsemeyle. "Buradan bir çıkayım..." Nick arkasını döndü ve cümlenin gerisini görmedi.

Ofise dönüp Baker'ın masasına oturdu ve kalemle kâğıdı önüne çekti. Bir an düşündükten sonra başlığı attı:

Hayat Hikâyesi
Nick Andros

Hafifçe gülümseyerek durdu. Tuhaf yerlerde bulunmuştu, ama şerif yardımcısı olarak bir şerifin ofisinde oturacağı ve onu dövmüş olan üç kişiye bekçilik ederken hayat hikâyesini yazacağı kırk yıl düşünse aklına gelmezdi. Bir süre sonra yazmaya devam etti:

14 Kasım 1968'de, Caslin, Nebraska'da doğdum. Babam bağımsız bir çiftçiydi. Annemle sürekli iflasın eşiğinde yaşarlardı. Üç ayrı bankaya borçları vardı. Kamyonetleriyle yoldan çıkıp hendeğe yuvarlandıklarında annem bana altı aylık hamileymiş ve doktora gidiyorlarmış. Babam kalp krizi geçirip ölmüş.

Her neyse, annem beni üç ay sonra doğurmuş. Doğuştan sağır ve dilsizmişim. Kocasını o şekilde kaybettikten sonra bir de böyle bir haber almak haliyle annemi çok etkilemiş.

Çiftliği 1973'e kadar idare ettikten sonra "büyük oyuncular" diye adlandırdığı kişilere kaptırdı. Ailesi yoktu, ama Big Springs, Iowa'da birkaç arkadaşı vardı. Onlara yazdı ve içlerinden biri ona fırında bir iş buldu. Annemin bir kazada öldüğü 1977 yılına kadar orada kaldık. İşten eve dönüşte karşıdan karşıya geçerken bir motosikletin çarpmasıyla öldü. Sürücünün hiç suçu yokmuş, frenleri tutmamış. Sürat de yapmıyormuş. Protestan kilisesi anneme hayrına bir cenaze töreni düzenledi. Aynı kilise beni, Des Moines'teki İsa'nın Çocukları *yetimhanesine gönderdi. Burası çeşitli mezheplerden kiliselerin bağışlarıyla ayakta duran bir kurumdu. Okuma yazmayı orada öğrendim...*

Burada durdu. Eli, çok yazmaktan ağrıyordu, ama durma sebebi bu değildi. Yazdıklarını yeniden yaşamak onu huzursuz ve rahatsız etmişti. Hücrelerin olduğu bölüme gitti ve içeridekileri kontrol etti. Childress ve Warner uyuyordu. Vince Hogan parmaklıkların önünde durmuş sigara içi-

yor, elini çabuk tutup, kaçmış olmasa Ray Booth'un o an kalacağı, koridorun karşısındaki boş hücreye bakıyordu. Hogan ağlıyormuş gibi görünüyordu ve bu görüntü Nick'i zamanda geriye, bir vakitler olduğu sağır dilsiz, küçük insan müsveddesine, Nick Andros'a götürdü. Çocukken sinemada öğrendiği bir terim vardı. Bu terim, DIŞARIYLA GÖRÜŞTÜRÜLMEYEN TUTUKLU idi. Nick'e daima fantastik, Lovecraft tarzı bir terim, beyinde yankılanan ve oraya buraya çarpan korkunç bir sözcük öbeği, sadece sağlıklı evrenin dışında ve insan ruhunun derinliklerinde yaşayan korku unsurlarının tanımı gibi gelirdi. Hayatı boyunca DIŞARIYLA GÖRÜŞTÜRÜLMEYEN TUTUKLU olmuştu.

Oturup son yazdığı satırı tekrar okudu. *Okuma yazmayı orada öğrendim.* Ama bu kadar basit olmamıştı. Sessiz bir dünyada yaşıyordu. Yazılar, koddu. Konuşmalar ise dudakların kıpırtısı, dişlerin yükselip alçalması, dilin dansıydı. Annesi ona dudak okumayı ve eğri büğrü harflerle de olsa ismini yazmayı öğretmişti. *Bu senin ismin,* demişti. *Bu sensin, Nicky.* Ama elbette bunu sessizce, anlamsızca söylemişti. Temel bağlantı, parmağıyla kâğıda dokunduktan sonra Nick'in göğsüne bastırmasından sonra kurulmuştu. Sağır dilsiz olmanın en kötü tarafı sessiz film dünyasında yaşıyor olmak değildi; en kötüsü, varlıkların isimlerini bilmemekti. İsim verme kavramını dört yaşına gelene kadar anlayamamıştı. Uzun, yeşil şeylere ağaç dendiğini altı yaşına gelene kadar bilmemişti. Bilmek istemiş, ama kimse ona söylemeyi akıl edememişti ve onun da sorma imkânı yoktu: DIŞARIYLA GÖRÜŞTÜRÜLMEYEN TUTUKLU'ydu.

Annesinin ölümünden sonra neredeyse tamamen içine kapanmıştı. Yetimhane zalim, sıska çocukların onunla alay ettiği, kükreyen bir sessizlikle kaplı bir yerdi. Biri ellerini ağzına, diğeriyse kulaklarına bastırmış iki çocuk koşarak ona doğru gelirdi. Etrafta personelden kimse yoksa Nick onlara yumruk atardı. Neden? Sebebi yoktu. Belki de kurbanların dahil olduğu o kalabalık kategorinin bir de alt sınıfı olduğu içindi: kurbanların kurbanları.

İletişim kurmayı *istemekten* vazgeçmişti. Böylece düşünme işlevi paslanıp, çürümeye başlamıştı. Oradan oraya amaçsızca dolaşıp dünyayı dolduran isimsiz varlıklar yığınına boş gözlerle bakıyordu. Bahçede oynayan çocukların dudaklarının oynayışını, dişlerinin inip kalkan beyaz

köprüler gibi birleşip ayrılmasını, dillerinin konuşmanın ritmine uyarak dans edişini seyrediyordu. Bazen kendini bir saat boyunca bir buluta bakar halde bulurdu.

Sonra Rudy geldi. Kel kafalı, suratı yara izleriyle dolu bir adamdı. Bir doksan boyundaydı, ama ufacık olan Nick Andros'a yirmi metreymiş gibi görünüyordu. İlk karşılaşmaları zemin katta, içinde bir masa, altı yedi sandalye ve sadece canı istediğinde çalışan bir televizyonun olduğu odada gerçekleşti. Rudy çömeldi ve gözleri neredeyse aynı hizaya geldi. Sonra yara izleriyle dolu koca ellerini kaldırıp, ağzıyla kulaklarını kapadı.

Sağır dilsizim.

Nick suratını asarak başını çevirdi: *Bana ne.*

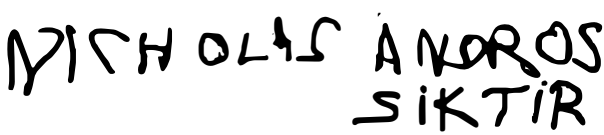
Rudy, ona bir tokat attı.

Nick yere düştü. Ağzı açıldı ve gözlerinden sessiz yaşlar akmaya başladı. Bu yaralı devle, kel öcüyle aynı yerde olmak istemiyordu. Sağır dilsiz falan değildi. Onunla zalimce alay ediyordu.

Rudy, onu nazikçe yerden kaldırıp masaya götürdü. Masanın üstünde boş bir kâğıt vardı. Rudy önce kâğıdı, ardından Nick'i işaret etti. Nick somurtarak önce kâğıda, sonra adama baktı. Başını iki yana salladı. Rudy başını sallayarak tekrar kâğıdı gösterdi. Bir kurşun kalem çıkararak Nick'e uzattı. Nick kalemi elini yakıyormuşçasına hemen bıraktı. Başını tekrar iki yana salladı. Rudy kalemi, Nick'i, sonra da kâğıdı gösterdi. Nick başını iki yana salladı. Rudy ona tekrar vurdu.

Sessiz gözyaşları arttı. Yaralı yüz ona ölümcül bir sabırla bakıyordu. Rudy tekrar kâğıdı işaret etti. Sonra kalemi. Sonra Nick'i.

Nick kalemi sıkıca kavradı. Düşünen beynindeki örümcek ağlarıyla kaplı, paslı mekânizmadan bulup çıkardığı ve bildiği üç kelimeyi yazdı:

Ardından kalemi ikiye böldü ve meydan okurcasına Rudy'ye baktı. Ama Rudy gülümsüyordu. Aniden uzanıp sert, nasırlı elleriyle Nick'in başını kavradı. Elleri sıcak, şefkatliydi. Nick en son ne zaman birinin ona böylesine sevgiyle dokunduğunu hatırlamıyordu. Sadece annesi ona böyle dokunurdu.

Rudy ellerini Nick'in yüzünden çekti. İkiye bölünmüş kalemin yarısını aldı. Kâğıdın arkasını çevirdi. Kalemin ucunu boş kâğıda vurduktan sonra Nick'e dokundu. Bu hareketi tekrar yaptı. Tekrar. Tekrar. Ve Nick nihayet anladı.

Sen bu boş sayfasın.

Nick ağlamaya başladı.

Rudy sonraki altı yıl boyunca geldi.

...yazmayı orada öğrendim. Rudy Sparkman adında biri gelip bana yardım etti. O olduğu için çok şanslıydım. Yetimhane 1984'te iflas etti. Mümkün olduğu kadar çocukların çoğunu ailelerin yanına yerleştirdiler, ama ben onlardan biri değildim. Yakın zamanda beni bir ailenin yanına vereceklerini ve devletin de bakım masrafımı karşılayacağını söylediler. Rudy'yle gitmek istedim, ama Rudy Barış Gücü ile birlikte Afrika'daydı. Ben de kaçtım. On altı yaşındaydım, beni fazla aradıklarını sanmıyorum. Başımı belaya sokmadığım sürece sorun olmayacağını düşündüm. Şimdiye kadar öyle oldu. Rudy eğitimin çok önemli olduğunu söylerdi. Bu yüzden bir ara lisede okutulan dersler için kursa gittim. Bir yere yerleştiğimde dışarıdan bitirme sınavına gireceğim. Başarılı olacağıma inanıyorum. Okulu severim. Belki bir gün üniversiteye giderim. Benim gibi sağır dilsiz birinin böyle demesi komik, biliyorum ama, imkânsız olduğunu sanmıyorum. Her neyse, işte benim hikâyem bu.

Baker önceki sabah saat yedi buçuk civarında, Nick çöpleri boşaltırken geldi. Daha iyi görünüyordu.

"Nasılsın?" diye yazdı Nick.

"Oldukça iyi. Gece yarısına kadar ateşler içinde yandım. Çocukluğumdan beri hiç bu kadar ateşlenmemiştim. Aspirin pek işe yaramadı. Janey, doktoru çağırmaya karar vermişti, ama saat yarım gibi ateşim kendiliğinden düştü. Ondan sonra kütük gibi uyumuşum. Sen nasılsın?"

Nick eliyle her şey yolunda işareti yaptı.

"Misafirlerimiz ne durumda?"

Nick sürekli boş boş konuşup söylendiklerini anlatmak istercesine ağzını birkaç kez açıp kapadı. Öfkeli görünüyordu. Görünmeyen parmaklıklara vuruyormuş gibi yaptı.

Baker başını geriye atarak bir kahkaha patlattı. Ardından peş peşe birkaç kez hapşırdı.

"Televizyon yıldızı olmalıymışsın," dedi. "Hayat hikâyeni yazdın mı?"

Nick başını salladı ve doldurduğu iki sayfayı ona uzattı. Şerif oturup yazılanları dikkatle okudu. Bitirdikten sonra Nick'e uzun süre öylesine dikkatle baktı ki utanıp kafası karışan Nick başını öne eğip ayaklarına bakmak zorunda kaldı.

Başını tekrar kaldırdığında Baker konuştu. "On altı yaşından beri tek başına mısın? Altı yıldır?"

Nick başını salladı.

"Ve lisede okutulan dersler için sahiden kursa mı gittin?"

Nick bloknotu alıp yazdı. "Okuma yazmayı çok geç öğrendiğim için diğerlerinden epey geri kalmıştım. Yetimhane kapandığı sırada onlara yeni yeni yetişiyordum. Orada altı kredi, Chicago'daki La Salle'e geldiğimde altı kredi daha aldım. İsmini bir kibrit kutusu üzerinde görmüştüm. Dört krediye daha ihtiyacım var."

"Hangi derslermiş onlar?" diye sordu Baker ve hemen ardından başını çevirip bağırdı. "Kapayın çenenizi! Kahvelerinizle keklerinizi canım istediğinde vereceğim, daha önce değil!"

"Geometri," diye yazdı Nick. "İleri matematik. İki senelik yabancı dil. Bunlar üniversiteye girmek için gereken dersler."

"Yabancı dil. Yani Fransızca, Almanca, İspanyolca gibi mi?"

Nick gülümsedi ve başıyla onayladı.

Baker da güldü ve başını iki yana salladı. "Saçmalığın daniskası. Yabancı dil öğrenen bir sağır dilsiz. Seninle ilgisi yok, evlat. Biliyorsun zaten."

Nick gülümseyerek başını salladı.

"Çok yer dolaştın mı?"

"Reşit değilken bir yerde uzun süre kalmaktan kaçındım," diye yazdı Nick. "Beni bir başka yetimhaneye göndereceklerinden korktum. Sürekli bir iş arayacak yaşa geldiğimde ekonomik durum kötüleşti. Borsanın çöktüğünü falan söylediler, ama sağır olduğum için duymadım."

"Çoğu yerde gitmene izin verirlerdi," dedi Baker. "Zor zamanlarda insanlar insanlıklarını daha çabuk unutuyor Nick. Sürekli bir işe gelince,

bu çocuklar seni Shoyo ve Arkansas'tan soğutmadıysa sana buralarda bir iş bulabilirim. Hepimiz onlar gibi değilizdir."

Nick başını sallayarak anladığını belirtti.

"Dişlerin nasıl? Ağzına çok fena bir darbe almışsın."

Nick omzunu silkti.

"Ağrı kesici alıyor musun?"

Nick iki parmağını kaldırdı.

"Eh, içeridekiler hakkında yazmam gereken raporlar var. Sen yarım kalan işine devam et. Sonra yine konuşuruz."

Nick'i arabasıyla neredeyse ezecek olan Doktor Soames aynı sabah saat dokuz buçuk sularında geldi. Dağınık beyaz saçlı, buruşuk boyunlu, keskin mavi gözlere sahip, altmış yaşlarında bir adamdı.

"Koca John, bana dudak okuyabildiğini söyledi," dedi. "Ayrıca sana tam gün iş de vermek istediğini söyledi, elinde ölmeyeceğinden emin olsak iyi olacak. Gömleğini çıkar."

Nick mavi iş gömleğinin düğmelerini çözerek çıkarttı.

"Ulu Tanrım, şuna bak," dedi Baker.

"İyi iş çıkarmışlar," dedi Doktor Soames. Nick'e baktı. "Sol göğsünü neredeyse kaybedecekmişsin evlat." Göğüs ucunun hemen üstündeki hilal şeklindeki yara kabuğunu gösterdi. Nick'in karnıyla göğüskafesi morluklarla doluydu. Doktor Soames orasını burasını yokladıktan sonra dikkatle gözbebeklerine baktı. En sonunda da korkunç morluklara rağmen Nick'e hâlâ acı vermeye devam eden tek yeri olan ön dişlerinden geri kalanları muayene etti.

"Bu çok acı veriyor olmalı," dedi ve Nick başını hazince salladı. "Dişlerini kaybedeceksin," diye devam etti Soames. "Bu..." Arka arkaya üç kez hapşırdı. "Pardon."

Aletlerini siyah çantasına geri koymaya başladı. "Durumun iyiye gidiyor genç adam. Konuşma sorunun fiziksel mi yoksa sağırlıktan mı kaynaklanıyor?"

"Doğuştan."

Soames başını salladı. "Çok yazık. Ama şükretmek lazım, Tanrı hazır işbaşındayken bir de beyninle oynamamış. Gömleğini giyebilirsin."

Nick söyleneni yaptı. Soames'tan hoşlanmıştı; bir zamanlar ona Tanrı'nın köprücükkemiklerinin üzerinde kalan eksikliklerini telafi etmek için bütün sağır dilsizlere bel altında fazladan iki santim verdiğini söyleyen Rudy Sparkman'a çok benziyordu.

"Eczanedekilere sana yeni bir kutu ağrı kesici vermelerini söyleyeceğim. Ücretini şu kirli çıkı ödesin."

"Ho... ho..." dedi John Baker.

"Kavanozlarda sakladığı para bir domuzun siğillerinden bile daha çoktur," diye devam etti Soames. Tekrar hapşırdı, burnunu sildi, çantasını karıştırdı ve bir stetoskop çıkardı.

"Dikkat et ihtiyar," dedi Baker gülümseyerek. "Seni aşırı alkol ve düzeni bozmaktan içeri atabilirim."

"Ya evet, ne demezsin," dedi Soames. "Bir gün o koca ağzını o kadar fazla açacaksın ki kendini içine düşmüş buluvereceksin. Gömleğini çıkar da memelerinin eskisi kadar büyük olup olmadığına bakalım John."

"Gömleğimi mi? Niye?"

"Çünkü karın sana bir bakmamı istedi. Hasta olduğunu düşünüyor ve daha fazla hasta olmanı istemiyor. Nedenini Tanrı bilir. Sen toprak altında olursan gizlice buluşmamıza gerek kalmayacağını ona kim bilir kaç kere söyledim. Hadi Johnny. Bize biraz manzara göster."

"Basit bir soğuk algınlığı yahu," dedi Baker gömleğinin düğmelerini isteksizce çözerken. "Bu sabah kendimi iyi hissediyorum. Doğruyu söylemek gerekirse sen benden daha kötü gibisin Ambrose."

"Doktora nasıl olduğun söylenmez, o sana söyler." Soames, Baker gömleğini çıkarırken Nick'e döndü. "Şu grip ne çabuk yayılıyor. Bayan Lathrop yatak döşek yatıyor, Richie ailesinin tamamı hasta. Barker Yolu'nda oturan neredeyse herkes ciğerleri sökülürcesine öksürüyor. İçerideki Billy Warner bile öksürüyor."

Baker atletini çıkardı.

"Bak işte, demedim mi sana?" diye sordu Soames. "Şu koca memelere bak. Benim gibi yaşlı bir moruk bile bunlara bakınca azabilir."

Baker stetoskop göğsüne değince yutkundu. "Tanrım, amma soğuk! Kullanmadığın zaman buzdolabında mı saklıyorsun bunu?"

"Nefes al," dedi Soames kaşlarını çatarak. "Şimdi ver."

Baker nefesini verirken güçsüzce öksürmeye başladı.

Soames, şerifi uzun süre muayene etti. Hem göğsünü hem sırtını dinledi. Sonunda stetoskobunu bıraktı ve bir dilbasan kullanarak Baker'ın boğazına baktı. İşi bitince dilbasanı kırıp iki parçaya ayırarak çöpe attı.

"Eee?" diye sordu Baker.

Soames sağ elinin parmaklarını Baker'ın çenesinin altına bastırdı. Baker yüzünü buruşturarak irkildi.

"Acıyıp acımadığını sormama gerek kalmadı," dedi Soames. "John, derhal eve gidip yatıyorsun. Bu bir tavsiye değil, emirdir."

Şerif gözlerini kırpıştırdı. "Ambrose," dedi usulca. "Hadi ama. Bu dediğini yapamayacağımı biliyorsun. Bugün Camden'a gitmeleri gereken üç tutuklum var. Dün gece başlarına bu çocuğu bıraktım, ama yapmamalıydım, bir daha da yapacak değilim. Çocuk hem sağır hem dilsiz. Doğru düzgün düşünebiliyor olsaydım dün de izin vermezdim."

"Onları boş ver John. Şu an kendi sorunların var. Bir tür solunum enfeksiyonu. Duyduğum kadarıyla oldukça kötü. Ayrıca ateşin de var. Solunum yolların hasta John ve dürüst olmak gerekirse senin kilonda biri için bu işin şakası yok. Git ve yat. Yarın sabah kendini iyi hissedersen tutukluları gönderirsin. Hatta daha da iyisi, eyalet polisini ara ve gelip onları götürsünler."

Baker, Nick'e özür dilercesine baktı. "Aslında kendimi *gerçekten* biraz halsiz hissediyorum. Belki biraz dinlensem..."

"Evinize gidip yatın," diye yazdı Nick. "Dikkatli olurum. Ayrıca ilaçların parasını ödemek için çalışıp kazanmam gerek."

"Kimse senin için bir ilaç bağımlısından iyi çalışamaz," diyerek güldü Soames.

Baker, Nick'in hayat hikâyesinin bulunduğu iki sayfayı aldı. "Bunları Jane'in okuması için eve götürebilir miyim? Senden gerçekten hoşlandı Nick."

"Elbette," diye yazdı Nick. "Çok iyi biri."

"Eşsizdir," dedi Baker ve gömleğinin düğmelerini iliklerken içini çekti. "Ateşim yine yükseliyor. Kurtulduğumu sanmıştım."

"Aspirin iç," dedi Soames çantasını kapatırken. "Boynundaki şişlik hiç hoşuma gitmedi."

"Masanın alt çekmecesinde bir puro kutusu var," dedi Baker. "İçinden para al. Öğle yemeği için dışarı çıkar, çıkmışken ilacını alırsın. İçerideki hanım evlatlarının kaçmaya kalkacağını sanmıyorum. Bir süreliğine karakoldan ayrılabilirsin. Aldığın paranın miktarını belirtmeyi unutma. Eyalet polisini arayacağım. Muhtemelen bu öğleden sonra gelip onları götürürler."

Nick eliyle tamam işareti yaptı.

"Kısa süre içinde sana fazla güvendim," dedi Baker ciddi bir şekilde. "Ama Janey sorun olmayacağını söylüyor. Dikkatli ol."

Nick başını salladı.

Jane Baker akşam saat altı civarında elinde üzeri örtülü bir tabak akşam yemeği ve bir kutu sütle geldi.

"Çok teşekkürler," diye yazdı Nick. "Kocanız nasıl?"

Basit bir ekose gömlek ve solmuş kot pantolon giymiş olan kestane rengi saçlı minyon kadın güldü. "Kendi gelmek istedi, ama ona engel oldum. Bugün ateşi öyle yükseldi ki ödüm patladı. Ama akşam düştü. Bence eyalet polisi yüzünden. Johnny onlara kızınca kendini daha iyi hissediyor."

Nick, ona kafası karışmış bir halde baktı.

"Tutukluları almak için yarın sabah dokuzdan önce gelemeyeceklerini söylediler. Personel sıkıntısı çekiyorlarmış. Yirmi kadar polis hasta olduğu için gelememiş. İyi olanlar ise Camden'a, hatta Pine Bluff'taki hastanelere hasta taşıyormuş. Bu grip çok yayıldı. Bence Ambrose Soames bu konuda göründüğünden daha endişeli."

Jane de endişeli görünüyordu. Göğüs cebinden katlanmış iki sayfa çıkardı.

"Etkileyici bir hikâye," dedi kâğıtları usulca geri vererek. "Hayatımda rastladığım en şanssız insansın desem yeridir. Engelini aşıp hayatına devam etmen gerçekten takdire şayan. Kardeşimin yaptıkları için tekrar özür dilerim."

Utanan Nick sadece omuzlarını silkebildi.

"Umarım Shoyo'da kalırsın," dedi Jane ayakta durmaya devam ederek. "Kocam seni sevdi. Ben de öyle. İçerideki adamlara dikkat et."

"Edeceğim," diye yazdı Nick. "Şerife geçmiş olsun dileklerimi iletin."

"İletirim."

Nick o gece kesik kesik uyudu. Uyandığı zamanlarda gidip içerideki tutukluları kontrol etti. Saat onda üçü de uyumuştu. Kasabanın yerlilerinden iki kişi uğrayıp, Nick'e bir ihtiyacı olup olmadığını sordu. İkisinin de öksürmekte olduğu Nick'in dikkatinden kaçmamıştı.

Garip rüyalar gördü. Uyandığında tek hatırladığı, rüyasında sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen bir mısır tarlasında yürüdüğüydü. Bir şey arıyor, arkasındaki bir başka şeyden ise ölesiye korkuyordu.

Sabah erkenden kalktı ve Billy Warner'la Mike Childress'ın alaylarına aldırmadan hapishanenin arka tarafını süpürdü. O çıkarken Billy arkasından seslendi. "Ray geri dönecek, bundan şüphen olmasın. Seni eline geçirince *kör* de olmayı dileyeceksin!"

Arkası dönük olan Nick bu söylenenlerin çoğunu bilmedi.

Ofise dönünce *Time* dergisinin eski bir sayısını alıp okumaya başladı. Bir an için ayaklarını masanın üzerine uzatmaya niyetlendiyse de şerife o halde yakalanmanın hiç de hoş olmayacağını düşünerek vazgeçti.

Saat sekiz olduğunda şerifin gece kötüleşmiş olabileceğini düşünüp, meraklanmaya başladı. O saate kadar gelmiş olmalıydı. Eyalet polisi tutukluları almak için geldiğinde onları teslim etmek için karakolda olması gerekmiyor muydu? Ayrıca Nick'in karnı guruldamaya başlamıştı. Yol üstündeki lokantadan kimse gelmemiş, ona yemek getiren olmamıştı. Masanın üstündeki telefona tiksintiden ziyade özlemle baktı. Bilimkurgu okumaya bayılır, bazen ahırların arka taraflarındaki raflarda tozlanan eski kitapları beş veya on sent karşılığında alır, okurken romanlarda sıklıkla bahsedilen görüntülü telefonlar icat edildiği günün dünyadaki tüm sağır dilsizlerce bayram ilan edileceğini düşünürdü.

Saat dokuza yaklaşırken endişesi iyice arttı. Hücrelerin olduğu bölüme açılan kapıya gidip içeri baktı.

Billy ve Mike hücrelerinin kapısının gerisinde dikiliyordu. İkisi de ayakkabılarıyla parmaklıklara vuruyordu... bu da gerçek yetkisi olmayan bir sağırın bu dünyada ne kadar küçük bir yer kapladığının bir başka göstergesiydi. Vince Hogan yatıyordu. Kapıya geldiğinde başını çevirip

Nick'e baktı. Yanaklarındaki belirgin kızıllık haricinde benzi solgundu. Gözlerinin altı morarmıştı. Alnında boncuk boncuk ter birikmişti. Nick adamın yüksek ateş yüzünden çakmak çakmak olmuş gözlerini görünce hasta olduğunu anladı. Endişesi daha da arttı.

"Hey, sağır herif, bize kahvaltı getirsen diyorum," dedi Mike. "Vince'in de doktora ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Herhalde ispiyonculuk pek iyi gelmedi, değil mi Bill?"

Bill, ona uymadı. "Daha önce sana bağırdığım için kusura bakma ahbap. Vince gerçekten çok hasta. Doktora ihtiyacı var."

Nick başını sallayarak dışarı çıktı ve ne yapabileceğini düşünmeye koyuldu. Masanın üstüne eğilip bir kâğıda not yazdı. "Şerif Baker veya bunu okuyan her kimse: Tutuklulara kahvaltı almaya gidiyorum. Bu arada hasta olan Vince Hogan için Doktor Soames'u bulmaya çalışacağım. Adam rol yapıyor gibi değil, gerçekten hasta görünüyor. Nick Andros."

Kâğıdı koparıp masanın ortasına bıraktı. Ardından bloknotu göğüs cebine sokarak dışarı çıktı.

İlk dikkatini çeken, havanın sıcaklığı ve yeşilliklerin kokusuydu. Gün ilerledikçe sıcaklık dayanılmaz olacaktı. İnsanların tüm işlerini sabahtan bitirip, sakin bir öğle sonrası geçirmek isteyeceği türden bir gündü, ama bu sabah yollar Nick'e alışılmadık derecede boş göründü. Sanki işgününden ziyade bir pazar günüydü.

Dükkânların önündeki verev park yerlerinin çoğu boştu. Geçen birkaç araba ve çiftlik aracı haricinde yollar tenhaydı. Hırdavatçı açık gibiydi ama banka, saat dokuzu geçmiş olmasına rağmen kapılarını hâlâ açmamıştı.

Nick sağa, beş sokak kadar ötedeki lokantaya doğru döndü. Doktor Soames'un arabasının bitkin düşmüşçesine hafifçe sağa sola yalpalayarak yaklaştığını gördüğünde üçüncü sokağın köşesindeydi. Soames'un duracağından emin olamayan Nick, ellerini hararetle salladı. Soames arabasını sağa çekti ve dört park yerini birden işgal ederek durdu. İnmeden direksiyonun başında oturmaya devam ediyordu. Nick, adamı görünce şok oldu. Soames, şerifle keyifle sohbet ederken görüşünden bu yana yirmi yıl yaşlanmış gibiydi. Bunun bir sebebi yorgunluktu, ama Nick tek sebebin bu olmadığını görebiliyordu. Doktor bu düşüncesini doğrularcasına, artık

onu hiç heyecanlandırmayan bir numara yapan yaşlı bir sihirbaz gibi göğüs cebinden buruşuk bir mendil çıkardı ve ağzına götürerek birkaç kez hapşırdı. Ardından ağzını nefes almak için aralayarak başını geriye yasladı. Teni o kadar sarı ve parlaktı ki ölü gibi görünüyordu.

Soames gözlerini açtı. "Şerif Baker öldü. Beni bu yüzden durdurduysan onu unutabilirsin. Bu sabah saat ikiyi biraz geçe öldü. Janey de hasta."

Nick'in gözleri irileşti. Şerif Baker ölmüş müydü? Ama karısı daha dün akşam uğramış ve iyi olduğunu söylemişti. Ve o... o da iyi görünüyordu. Hayır, bu mümkün değildi.

"Gerçekten öldü," dedi Soames, Nick'in aklından geçenleri duymuş gibi. "Ve sadece o değil. Son on iki saatte on iki ölüm belgesine imza attım. Ve Tanrı merhamet etmezse öğleye kalmadan öleceklerini bildiğim yirmi kişi daha var. Ama bunun Tanrı'nın işi olduğundan kuşkuluyum. Bence bu tamamen onun dışında gelişiyor."

Nick cebinden bloknotu çıkarıp yazdı. "Neleri var?"

"Bilmiyorum," dedi Soames kâğıdı yavaşça buruşturup su oluğuna atarken. "Ama kasabadaki herkes yakalanmış gibi ve hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Ben de hastayım, ama şu ana kadar şikâyetim sadece halsizlik. Artık genç bir adam değilim. Bedelini ödemeden uzun saatler çalışamam, sen de tahmin edersin." Sesinde korkunç, yorgun bir ton belirdi, Nick duymadığı için şanslıydı. "Ve kendime acımanın hiçbir faydası yok."

Soames'un kendine acıdığından bihaber olan Nick, ona şaşkınca baktı.

Soames, Nick'in koluna tutunup destek alarak arabasından indi. Tutuşu güçsüz ve titrekti. "Gel şu banka oturalım Nick. Seninle konuşmak güzel. Sanırım bunu sana daha önce söyleyen olmuştur."

Nick karakolu işaret etti.

"Bir yere gittikleri yok," dedi Soames. "Ve onlar da hastalığa yakalandıysa şu an listemin sonunda olduklarını söyleyebilirim."

Parlak yeşile boyanmış, sırt dayama kısmında yerel bir sigorta şirketinin reklamı bulunan banka oturdular. Soames yüzünü güneşin sıcaklığına doğru minnetle kaldırdı.

"Titremeler ve ateş," dedi. "Dün gece saat ondan beri devam ediyor. Tanrıya şükür ki ishal yok."

"Eve gidip yatsanız iyi olur," diye yazdı Nick.

"Bence de. Yapacağım da. Sadece önce birkaç dakika dinlenmek istedim..." Gözleri kapanınca Nick, yaşlı adamın uyuduğunu sandı. Lokantaya gidip Billy ve Mike'a kahvaltı almayı düşündü.

Ama Doktor Soames gözlerini açmadan tekrar konuşmaya başladı. Nick, adamın dudaklarına dikkatle baktı. "Belirtiler çok sıradan," dedi ve hepsi bir yelpaze gibi açılana dek parmaklarını teker teker kaldırıp, on madde saydı. "Üşüme. Ateş. Baş ağrısı. Halsizlik ve zayıflık. İştah kaybı. İdrarda sancı. Salgıbezlerinde şişme. Koltuk altlarıyla boğazda şişlik. Solunum güçlüğü ve yetersizliği."

Nick'e baktı.

"Bunlar nezlenin, gribin veya zatürreenin belirtileri. Bunların hepsini tedavi edebiliriz Nick. Hasta çok yaşlı veya çok genç değilse, bünyesi bir başka hastalık yüzünden çok zayıf düşmemişse antibiyotikler bunların icabına bakar. Ama bunda işe yaramıyorlar. Hastalık yavaş ya da ağır ilerleyebiliyor. Fark etmiyor. Hiçbir şeyin faydası olmuyor. Hastalık ilerliyor, geriliyor, tekrar ilerliyor, halsizlik artıyor, şişlikler büyüyor ve ardından ölüm geliyor. Birileri bir yerde hata yaptı. Ve örtbas etmeye çalışıyorlar."

Nick, doktorun söylediklerini doğru okuduğundan emin olamayarak ona şüpheyle baktı. Soames sayıklıyor olabilirdi.

"Kulağa paranoyakça geliyor, değil mi?" diye sordu Soames yüzünde yorgunlukla karışık eğleniyormuş gibi bir ifadeyle. "Genç neslin paranoyası konusunda endişelenirdim, biliyor musun? Daima birilerinin telefonlarını dinlediğinden... onları takip ettiğinden... haklarında bilgisayarda araştırmalar yaptıklarından şüphelenirlerdi. Şimdi onların haklı, kendiminse hatalı olduğunu düşünüyorum. Hayat çok güzeldir Nick, ama anlıyorum ki insan ihtiyarlayınca önyargılarının bedelini oldukça yüksek ödüyor."

"Ne demek istiyorsunuz?" diye yazdı Nick.

"Shoyo'daki telefonların hiçbiri çalışmıyor," dedi Soames. Nick bunun sorusuna verilmiş bir cevap olup olmadığını anlayamadı (Soames, Nick'in yazdığı nota sadece üstünkörü bir bakış fırlatmıştı). Belki yüksek ateş, doktorun zihnini etkilemiş ve algısı üzerinde oyunlar oynamaya başlamıştı.

Doktor, Nick'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce söylediklerine inanmadığını zannetti. "Gerçekten. Kasaba dışını aramaya kalkarsan karşına bant kaydı çıkıyor. Ayrıca otoyolun Shoyo çıkışlarının ikisi de YOL ÇALIŞMASI tabelalarıyla kapatılmış. Ama görünürde çalışma falan yok. Sadece bariyerler var. Gittim kendi gözlerimle gördüm. Aslında bariyerleri yol kenarına çekmek mümkün ama otoyol trafiği bu sabah çok azdı. Geçenlerin çoğu da askeri araç gibi görünüyordu. Kamyonlar ve cipler."

"Ya diğer yollar?" diye yazdı Nick.

"63. Karayolu, kasabanın doğu ucunda altından geçmekte olan kanal yenilendiği için kullanılamaz halde," dedi Soames. "Kasabanın batı ucundaysa kötü bir kaza olmuş. İki araba, yolu tamamen tıkamış. Uyarı levhaları konmuş, ama eyalet polisi veya çekicilerden eser yok."

Duraksadı, mendilini çıkardı ve burnunu sildi.

"O tarafta oturan Joe Rackman'ın dediğine göre kanal inşaatında çalışmalar çok yavaş ilerliyormuş. İki saat önce onlarla birlikteydim, çok hasta olan küçük oğullarına bakmaya gitmiştim. Joe üzerlerinde üniforma olmamasına ve askeri araç kullanmamalarına rağmen kanaldaki işçilerin asker olduğundan şüphelendiğini söyledi."

"Nereden biliyormuş?" diye yazdı Nick.

Soames ayağa kalktı. "İşçiler birbirlerine asker selamı vermez."

Nick de ayağa kalktı.

"Ya arka yollar?" diye yazdı.

"Açık olabilirler," diyerek başını salladı Soames. "Ama ben bir doktorum, kahraman değil. Joe kamyonun birinde silahlar gördüğünü söyledi. Ordunun kullandığı karabinalardan. Shoyo'dan arka yolları kullanarak kaçmayı deneyebiliriz, ama ya oraları da gözlüyorlarsa? Olacakları kim bilir? Shoyo'nun ötesinde bulacaklarımız da meçhul. Tekrarlıyorum: Biri bir yerde hata yaptı. Ve hâlâ örtbas etmeye çalışıyorlar. Delilik bu. Delilik. Böyle bir şeyi uzun süre gizleyemezler, eninde sonunda ortaya çıkacaktır. O zamana kadar kim bilir daha kaç kişi ölecek?"

Korkan Nick, doktorun arabasına tekrar binmesini izledi.

"Peki ya sen Nick?" diye sordu Soames açık camdan ona bakarak. "Kendini nasıl hissediyorsun? Hapşırıyor musun? Ya öksürük?"

Nick başını iki yana salladı.

"Kasabadan ayrılmaya çalışacak mısın? Bence tarlaların yanından ilerlersen yapabilirsin."

Nick başını iki yana sallayarak bloknota yazdı. "Adamlar içeride kilitli. Onları öylece bırakamam. Vince Hogan hasta, ama diğer ikisi iyi görünüyor. Onlara kahvaltı götürüp, Bayan Baker'ı görmeye gideceğim."

"Düşünceli bir çocuksun," dedi Soames. "Nadir rastlanan bir özellik. Bu yaşta böylesine sorumluluk sahibi oluşun daha da nadir bulunan bir özellik. Jane bunu takdir edecektir Nick, biliyorum. Rahip Braceman da Jane'e uğrayacağını söylemişti. Maalesef gün bitmeden pek çok yere çağrılacak. İçerideki üç serseriye dikkat et, olur mu?"

Nick başını ağırbaşlı bir şekilde salladı.

"Güzel. Bu öğleden sonra sana uğramaya çalışacağım." Arabayı vitese takarak bitkince sürmeye başladı. Nick, yaşlı adamın ardından endişeyle baktıktan sonra lokantaya doğru yürümeye başladı. Lokanta açıktı ama iki şeften biri işe gelmemişti. 07.00 - 15.00 mesaisi için beklenen dört garsondan üçüyse ortada yoktu. Nick siparişini alabilmek için epey bir süre beklemek zorunda kaldı. Hapishaneye döndüğünde Mike ve Billy dehşet içinde görünüyordu. Vince Hogan kendinde değildi, sürekli hayaller görüyordu. Akşam saat altıda öldü.

19. BÖLÜM

Larry, Times Meydanı'na gelmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki tekrar gördüğünde farklı, adeta büyülü olmasını beklemişti. Her şey gözüne daha küçük, ama daha güzel görünecek, meydanın büyük, kokulu ve bazen de tehlikeli hayat doluluğu çocukluğunda, Buddy Marx ile ya da tek başına, 99 sentlik çifte gösterileri izlemek veya dükkânların, oyun salonlarının ve bilardo salonlarının parlak ve çekici ön cephelerine bakmak için gittiğinde olduğu gibi gözünü korkutmayacaktı.

Ama her şey aynı görünüyordu... gereğinden fazla, zira bazı şeyler gerçekten değişmişti. Metro durağından meydana çıkan merdiveni tırma-

nınca sağ taraftaki köşede kalan gazete bayii artık orada değildi. Yüz metre ötedeki, yanıp sönen renkli ışıkları olan, Gottlieb Desert veya Space Race oynarken sigaraları ağızlarının köşesinden sarkan, tehlikeli görünümlü genç adamların bulunduğu bir penilik oyun salonunun yerinde artık önünde, vücutlarının alt kısmı sadece siyah kulakların duyabildiği bir melodiye uyarak dans ediyormuşçasına oynayan bir grup zenci delikanlının dikildiği bir Orange Julius vardı. Masaj salonlarıyla açık saçık filmler gösteren sinemaların sayısı artmıştı.

Yine de aynı yerdi ve bu onu hüzünlendirdi. Tek gerçek fark, bir anlamda her şeyi daha beter ediyordu. Artık burada kendini bir turist gibi hissediyordu. Ama belki New York'un yerlileri bile kendilerini, Times Meydanı'nda yürürken içinde rengârenk ışıklı tabelalara bakma isteği duyan turistler gibi hissetmekteydi. Emin olamıyordu; kendini New York'un bir parçası gibi hissetmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Tekrar öğrenmek için de özel bir istek duyuyor değildi.

Annesi o sabah işe gitmemişti. Son birkaç gündür griple boğuşuyordu ve bu sabah uyandığında yine ateşi vardı. Eski odasındaki dar yatakta yatarken mutfaktaki annesinin kahvaltıyı hazırlarken sıkça hapşırdığını ve her seferinde sinirle, "Kahretsin!" dediğini duymuştu. Televizyon açılmış ve haber programının sesi eve yayılmıştı. Hindistan'da darbe girişimi olmuştu. Wyoming'de bir elektrik santralında patlama olmuştu. Anayasa Mahkemesi'nin eşcinsel haklarıyla ilgili içtihatları birleştirme kararı alması bekleniyordu.

Larry gömleğinin düğmelerini ilikleyerek mutfağa girdiğinde haberler sona ermişti. Gene Shalit kel kafalı bir adamla röportaj yapıyordu. Kel adam, ona yaptığı ufak hayvan figürlerini gösteriyordu. Kırk yıldır cam üfleme sanatıyla uğraşıyordu ve Random House Yayınevi yakında kitabını basacaktı. Hapşırınca Gene Shalit, "Çok yaşayın," demiş ve gülmüştü.

"Omlet mi istersin tavada karıştırayım mı?" diye sormuştu Alice Underwood. Üzerinde sadece bornozu vardı.

"Karışmış olsun," demişti Larry yumurta yemeye itiraz etmesinin bir işe yaramayacağını bilerek. Alice'e göre yumurtasız (keyfi yerinde olduğunda "kırılgan toplar" derdi) kahvaltı olmazdı. Protein içeriyorlardı ve besin değerleri yüksekti. Besin değerleri üzerine bilgileri fazla değildi,

ama inandıklarını inatla uygulardı. Larry, annesinin kafasında besin değeri yüksek yiyeceklerin bir listesi olduğunu biliyordu. Buna karşılık zararlı yiyeceklerin listesi de vardı: turşu, abur cubur, beyzbol kartlarının poşetinden çıkan ince, pembe sakız ve daha pek çok şey...

Oturup annesinin yumurtaları eski, siyah tavaya kırıp, ilkokula giderken kullandığı yumurta çırpıcıyla karıştırmasını izlemişti.

Alice bornozunun cebinden mendilini çıkarmış, ağzını kapatıp öksürmüş ve tekrar cebine koyarken, "Kahretsin!" diye mırıldanmıştı.

"Bugün izinli misin anne?"

"Arayıp hasta olduğumu haber verdim. Bu grip beni yatağa bağlamak istiyor. Cuma günleri izin kullanmaktan nefret ediyorum, herkes hastalık mazeretiyle gelmemek için bugünü seçer. Ama kendimi yeterince iyi hissetmiyorum. Ateşim var. Boğazım da şiş."

"Doktor çağırdın mı?"

"Doktorlar güzel bir genç kız olduğum günlerde ev ziyareti yapardı. O günler geçmişte kaldı. Artık hastaysan acil servise gidiyorsun. Ya da sağlık hizmeti sunulduğu iddia edilen o kurumlardan birinin bekleme salonunda, birinin seninle ilgilenmesini umarak bütün gününü öldürüyorsun. Evde kalıp, dinlenecek ve bir aspirin alacağım. Yarına bir şeyim kalmaz."

Larry sabahın büyük bölümünü evde geçirip, annesine yardım etmeye çalışmıştı. Televizyonu annesinin odasına koyarken kollarındaki damarlar bir kahramanınki gibi belirginleşmişti. "Kaç Para'yı seyredebileyim diye fıtık olacaksın," demişti annesi burnunu çekerek. Yatakta yatmakta olan annesine meyve suyu ve şişkinliği için NyQuil getirmişti. Ardından markete gidip, bir iki karton kapaklı kitap almış, annesinin başucuna bırakmıştı.

Bundan sonra birbirlerinin sinirine dokunmaktan başka yapabilecekleri bir şey kalmamıştı. Alice televizyonun yatak odasında hiç iyi çekmediğini söyleyince Larry hiç çekmemesinden iyi olduğunu söylememek için kendini zor tutmuştu. Sonunda biraz çıkıp, şehirde dolaşmaya karar verdiğini söylemişti.

"İyi fikir," demişti annesi rahatlamış bir şekilde. "Ben de biraz kestireyim. İyi bir çocuksun Larry."

Bunun üzerine dar basamaklardan inmiş (asansör hâlâ çalışmıyordu) ve suçlulukla karışık rahatlama hissederek caddeye çıkmıştı. Gün onundu ve cebinde hâlâ biraz parası vardı.

Ama şimdi, Times Meydanı'nda kendini o kadar da neşeli hissetmiyordu. Cüzdanını meydana girer girmez arka cebinden alıp, ön cebine koymuştu. Yukarıdaki yıpranmış hoparlörlerden yayılan kendi sesini büyülenmişçesine dinleyerek bir plakçının önünde durdu. Geçiş kıtasıydı.

"Sana bütün gece yanında kalayım diye sormaya gelmedim
Ya da ışığı görüp görmediğini sorayım demedim
Ne tartışmak, ne de kavga etmek isteğim
Sadece sana şunu sormak istedim
Bebeğim, erkeğini güvenebiliyor musun?
Güven ona, bebeğim...
Bebeğim, erkeğine güvenebiliyor musun?"

Bu benim, diye düşündü boş gözlerle albümlere bakarak. Ama bugün, kendi sesini duymak moralini bozmuştu. Daha da kötüsü, ev hasreti çekmesine sebep olmuştu. Bu gri gökyüzü altında olmak, New York'un egzoz dumanı yüklü havasını içine çekmek, yerinde olup olmadığından emin olmak için cüzdanını sürekli yoklamak istemiyordu. New York demek, paranoya demekti. Batı Yakası'nda bir kayıt stüdyosunda, yeni albümünün kaydını yapıyor olmayı diledi.

Adımlarını hızlandırıp bir oyun salonuna girdi. Ziller ve oyun melodileri bir anda kulaklarını doldurdu; Deathrace 2000 oyununun yükseltilmiş homurtusu, ölen yayaların elektronik çığlıkları bütün sesleri bastırıyordu. Güzel oyun, diye düşündü Larry. Yakında onu Dachau 2000 takip edecekti. O oyuna bayılacaklardı. Bozuk para gişesine gitti ve on doları bozdurarak avuç dolusu çeyreklik aldı. Caddenin karşısındaki restoranın yanında bir telefon kulübesi vardı. Ahizeyi kaldırıp, Jane'in Yeri'nin ezberinde olan numarasını tuşladı. Jane'in Yeri, Wayne Stukey'in arada bir takıldığı poker salonuydu.

Larry çeyreklikleri yuvaya eli ağrıyana dek ardı ardına attı ve beş bin kilometre ötedeki telefon çalmaya başladı.

Bir kadın sesi cevap verdi. "Jane'in Yeri. Açığız."

"Her teklife mi?" diye sordu Larry alçak ve seksi bir ses tonuyla.

"Bana bak densiz herif, burası... hey, sen misin yoksa Larry?"

"Evet, benim. Selam Arlene."

"Neredesin? Herkes seni soruyor Larry."

"Doğu Yakası'ndayım," dedi Larry temkinli bir ses tonuyla. "Biri beni kanımın emildiğini söyleyerek uyardı ve onlar peşimi bırakana kadar ortalarda görünmesem daha iyi olacağını söyledi."

"Büyük bir partiyle mi ilgili?"

"Evet."

"*Onu* duymuştum," dedi Arlene. "Har vurup harman savurmuşsunuz."

"Wayne oralarda mı?"

"Wayne Stukey mi?"

"John Wayne değil herhalde, adam öldü ne de olsa."

"Duymadın mı yani?"

"Neyi duymadım mı? Ta öbür kıyıdayım. Bir şeyi yok ya?"

"Şu grip virüsü yüzünden hastanede. Burada Kaptan Trips diyorlar. Komik bir şey değil aslında. Söylediklerine göre pek çok insan bu virüs yüzünden ölmüş. Herkes korkuyor, mecbur kalmadıkça dışarı çıkmıyorlar. Bizde bile altı masa boş. Bilirsin, Jane'in Yeri'nde *asla* boş masa olmaz."

"Wayne'in durumu nasıl?"

"Kim bilir? Koğuşlar dolusu hasta var ve ziyaretçilere izin vermiyorlar. Ürkütücü gerçekten. Ayrıca etrafta yığınla asker var."

"İzindeler mi?"

"İzne çıkmış askerler silah taşıyıp, askeri araç konvoyları oluşturmaz. Birçok insan gerçekten korkmaya başladı. İyi ki sen oradasın."

"Haberlerde bununla ilgili bir şey yoktu."

"Burada da birkaç gazetede griple ilgili ufak çaplı haberler çıktı, o kadar. Ama bazıları ordunun tehlikeli bir virüsü yanlışlıkla yaydığını söylüyor. *Korkunç*, değil mi?"

"Korkanların uydurmasıdır bu."

"Orada buna benzer bir durum yok mu?"

"Hayır," dedi Larry ve aklına annesi geldi. Metroda da pek çok kişinin hapşırıp öksürdüğünü duymamış mıydı? Kendini bir tüberküloz koğuşun-

daymış gibi hissettiğini hatırlıyordu. Ama hapşırıklar ve öksürükler her şehirde olurdu. Grip virüsleri çok arkadaş canlısıydı. Paylaşmayı seviyorlardı.

"Janey burada değil," diyordu Arlene. "Ateşi varmış ve boğazı şişmiş. O yaşlı kaltağın hastalıklara karşı bağışıklı olduğunu sanırdım."

"Üç dakika doldu," diye araya girdi santral.

"Bir hafta sonra dönmeyi planlıyorum Arlene," dedi Larry. "O zaman görüşürüz."

"Bana uyar. Hep meşhur bir şarkıcıyla çıkmak istemişimdir zaten."

"Arlene? Deck Dewey adında birini tanımıyorsun, değil mi?"

"Ah!" dedi kadın şaşkınca. "Ah, Larry!"

"Ne oldu?"

"İyi ki kapatmadın. Wayne'i *gördüm,* galiba hastaneye yatmasından iki gün önceydi. Tamamen unutmuşum! Tanrım!"

"Ne oldu peki?"

"Bana bir zarf bıraktı. Senin için olduğunu söyledi. Zarfı bir hafta kadar kasada tutmamı ya da gördüğümde sana vermemi rica etti. 'Parayı onun yerine Dewey Deck almadığı için çok şanslı,' gibi bir laf etmişti."

"İçinde ne var?" Ahizeyi diğer eline aldı.

"Bir dakika, bakayım." Bir anlık sessizlikten sonra bir kâğıdın yırtıldığı duyuldu. "Tasarruf hesabı cüzdanı," dedi Arlene. "First Commercial Bank, Kaliforniya. Hesaptaki bakiye... vay canına! On üç bin doların biraz üstünde. Beni dandik bir yere götürecek olursan seni gebertirim."

"Ayıp ettin," dedi Larry sırıtarak. "Teşekkürler Arlene. Onu benim için bir süre daha sakla, olur mu?"

"Olmaz, çöpe atacağım. Şapşal."

"Sevilmek ne güzel şey."

Kadın içini çekti. "Seni sevmemek mümkün mü? Zarfın üzerine ikimizin ismini yazacağım. Böylece geldiğinde beni ekmezsin."

"O dediğini asla yapmam zaten tatlım."

Telefonu kapadılar ve santral hemen devreye girerek üç dolar daha atmasını istedi. O şapşalca gülümsemenin hâlâ suratında olduğunu hisseden Larry parayı gönüllü bir şekilde yuvadan içeri attı.

Telefonun üstünde kalmış olan çeyrekliklere baktı, içlerinden birini aldı ve yuvaya sokup evi aradı. İnsanın ilk tepkisi güzel haberi paylaşmak,

ikincisiyse nispet yapmak oluyordu. Annesinin telefonu açmasını beklerken arama sebebinin kesinlikle ilki olduğunu düşündü. Onun parasına muhtaç olmadığını söyleyerek ikisini birden rahatlatmak istiyordu.

Gülümsemesi yavaş yavaş soldu. Telefon çalmaya devam ediyordu. Belki annesi işe gitmeye karar vermişti. Kızarmış yüzünü, ateşten parlayan gözlerini, öksürüşünü ve her hapşırığın ardından, "Kahretsin!" deyişini hatırladı. İşe gitmiş olmasına pek ihtimal vermiyordu. Annesi bunun için yeterince güçlü görünmüyordu.

Telefonu kapadı ve aşağı düşen çeyrekliği dalgınca aldı. Bozuklukları avucuna toplayıp, kulübeden çıktı. Bir taksi görüp hemen durdurdu. Araba hareket ederken yağmur da çiselemeye başlamıştı.

Kapı kilitliydi. Birkaç kez çaldıktan sonra içeride kimsenin olmadığını anladı. Kapıyı çalarken çıkardığı gürültü üst kattakileri rahatsız etmiş olmalıydı ki tavandan karşılık olarak zemine vurulduğunu duydu. Ama Larry'nin emin olmak için içeri girmesi gerekiyordu ve anahtarı yoktu. Tam aşağı inip Bay Freeman'dan yedek anahtarı isteyecekti ki kapının ardından gelen cılız iniltiyi duydu.

Annesinin dairesinin kapısında üç ayrı kilit vardı, ama Porto Rikolulara karşı takıntısına rağmen hepsini birden kullanmazdı. Larry omzuyla yüklenince kapı gürültüyle sarsıldı. Tekrar vurunca kilit kırıldı. Kapı geriye savrulup duvara çarptı.

"Anne?"

İnilti tekrar duyuldu.

İçerisi loştu; gün aniden kararmıştı ve şimdi yağmur damlalarının sesine gök gürültüleri karışıyordu. Oturma odasının penceresi yarı yarıya açıktı. Beyaz perdeler bir masanın üzerine uzanıyor bir pencereden dışarı savruluyordu. Yağmurun içeri girdiği yerde küçük bir gölcük oluşmuştu.

"Neredesin anne?"

Daha yüksek bir inilti duyuldu. Larry mutfağa koştu ve gök yine gürledi. Neredeyse annesine takılıp düşecekti. Annesi yerde yatıyordu. Vücudunun yarısı yatak odasında, yarısı koridordaydı.

"Anne! Tanrım, anne!"

Sesini duyan Alice dönmeye çalıştı, ama kafasını çeviremiyordu. Sol yanağını yere dayayarak kıpırtısız kaldı. Solukları boğuk ve balgam yü-

zünden hırıltılıydı. Ama en kötüsü, tek gözünün onu görmek için yuvası içinde dönüşüydü. Mezbahada kesilmeyi bekleyen bir domuzun bakışı gibiydi ve Larry bu görüntüyü ömrü boyunca unutamayacaktı. Yüzü ateş yüzünden kıpkırmızı olmuştu.

"Larry?"

"Seni yatağına götüreceğim anne."

Dizlerinde başladığını hissettiği titremeyi engellemeye çalışarak eğildi ve annesini kucağına aldı. Alice'in bornozunun önü açıldı ve yıkanmaktan rengi solmuş geceliğiyle balık karnı gibi beyaz, varisli bacakları gözler önüne serildi. Vücut ısısı inanılmaz derecede yüksekti. Bunu hissetmek Larry'yi dehşete düşürdü. Kimse böylesine yanarak hayatta kalmayı başaramazdı. Annesinin beyni kafatası içinde pişiyor olmalıydı.

"Babanı çağır Larry," dedi Alice bunu kanıtlamak istercesine. "Bara gitmişti."

"Sus," dedi Larry endişeyle. "Sus ve uyu anne."

"O fotoğrafçıyla barda!" diye bağırdı Alice neredeyse elle tutulur yoğunluktaki akşamüstü karanlığında ve gök zalimce gürlerken. Larry bütün vücudunu yavaşça aşağı süzülen sümükle kaplıymış gibi hissediyordu. Oturma odasındaki açık pencereden giren serin esinti yatak odasına kadar geliyordu. Alice buna karşılık verircesine titremeye başladı ve kollarındaki tüyler ürperdi. Dişleri takırdıyordu. Yatak odasının loşluğunda suratı dolunay gibiydi. Larry yatağın örtüsünü kaldırıp annesini yatırdı ve battaniyeyi çenesine kadar çekti. Annesi çaresizce titremeye devam ediyor, üzerindeki battaniyeyi dalgalandırıyordu. Yüzü kuruydu, terlemiyordu.

"Git ve hemen eve gelmesini söyle!" diye bağırdı annesi. Ardından soluklarındaki hırıltı hariç sessiz kaldı.

Larry oturma odasına döndü, telefona yaklaştı, sonra etrafından dönüp geçti. Pencereyi sertçe kapattıktan sonra tekrar telefonun başına döndü.

Rehber, telefonun bulunduğu küçük dolabın altındaki raftaydı. Mercy Hastanesi'nin numarasını buldu ve dışarıdan gelen gök gürültüleri eşliğinde tuşladı. Bir şimşek, az önce kapattığı pencerenin camını mavi beyaz bir parlaklıkla kapladı. Annesi yatak odasında nefesi kesilircesine bir çığlık atarak kanını dondurdu.

Telefon bir kez çaldı, bir vızıltı ve ardından bir tıkırtı duyuldu. Mekanik bir ses konuştu: "Burası Mercy Hastanesi. Şu an tüm hatlarımız meşgul. Beklerseniz ilk fırsatta bağlanacaksınız. Teşekkürler. Burası Mercy Hastanesi. Şu an tüm..."

"Paspasları alt kata koyuyoruz!" diye bağırdı annesi. Gök gürledi. *"Şu Porto Rikolular hiçbir şey bilmiyor!"*

"...hatlarımız meşgul..."

Ahizeyi yerine sertçe koyup ter içinde durdu. Bu ne biçim hastaneydi böyle? Annesi ölmekte olan birine bant kaydı dinletiyorlardı! Orada neler oluyordu?

Larry aşağı inip Bay Freeman'dan o hastaneye giderken annesine göz kulak olmasını istemeye karar verdi. Ya da özel bir ambulans mı çağırsaydı? Neden insan böyle şeyleri bilinmesi gereken zamanda bilemezdi? Neden okulda bunları öğretmiyorlardı?

Annesi yatak odasında hırıldayarak nefes almaya devam ediyordu.

"Geri döneceğim," diye mırıldanarak kapıya gitti. Annesi için çok korkuyordu, içi dehşetle dolmuştu ve aklından türlü türlü düşünceler geçiyordu. *Böyle şeyler hep benim başıma gelir zaten. Neden iyi haberin hemen ardından olmak zorunda sanki?* Ve en rezilce olanı. *Bu durum planlarımı nasıl etkileyecek? Neleri değiştirmek zorunda kalacağım?*

İçindeki bu sesten nefret ediyordu. Bir an önce susmasını istiyor, ama ses susmak bilmiyordu.

Bay Freeman'ın dairesine giderken kapkara bulutlar arasında şimşekler çakmaya devam ediyordu. Birinci kata vardığında kapı açıldı ve yağmur damlaları içeri doldu.

20. BÖLÜM

Harborside, Ogunquit'teki en eski oteldi. Diğer tarafa yeni yat kulübünü inşa etmelerinden sonra manzaranın eski güzelliği kalmamıştı, ama gökyüzünün kapkara bulutlarla kaplı olduğu böyle bir günde yeterince iyi sayılırdı.

Frannie neredeyse üç saattir pencere kenarında oturuyor, şimdi Smith'te okumakta olan lise arkadaşı Grace Duggan'a mektup yazmaya çalışıyordu. Hamileliğini açıklayan veya annesiyle arasında geçenlerden bahseden bir mektup yazmayacaktı, onlardan bahsetmek moralini daha da bozmaktan başka bir işe yaramayacaktı ve zaten Grace bu haberleri yakında kendi kaynaklarından duyardı muhtemelen. Sadece dostça bir mektup yazmaya çalışıyordu. Mayıs ayında Jesse, Sam Lothrop ve Sally Wenscelas ile bisikletlerine atlayıp, Rangely'ye gitmeleri. İyi geçen biyoloji sınavı. Peggy Tate'in (liseden ortak bir başka arkadaş) yeni işe girmesi. Amy Lauder'ın yaklaşan düğünü.

Ama daha bir satır bile yazamamıştı. Hava koşullarının da etkisi vardı, fırtına denizin üzerinden yaklaşırken yazmak nasıl mümkün olabilirdi? Daha baskın olan sebep ise mektupta yazmayı planladıklarının hiçbirinin tamamen doğru gibi görünmemesiydi. Tutulan bıçağın, beklendiği gibi patatesin kabuğunu soymak yerine insanın elinde yüzeysel bir kesik açması gibi hafifçe çarpıtılmıştı. Bisiklet yolculuğu çok eğlenceli geçmişti, ama Jesse ile araları o günlerde olduğu gibi iyi değildi. Biyoloji vizesinde şansı gerçekten yaver gitmişti, ama daha önemli olan final sınavı çok kötü geçmişti. Ne o ne de Grace, Peggy Tate'in ne yapmakta olduğuyla ilgileniyordu ve Amy Lauder'ın yaklaşan düğünü Fran'e o an mutlu bir olaydan ziyade son derece tatsız bir şakaymış gibi görünüyordu. Evlenen Amy, ama çocuk doğuracak olan benim, ha-ha-ha.

Daha fazla debelenmek istemediği için mektubu artık bitirmeye karar verdi ve kalemi eline aldı:

Kendi sorunlarım var, hem de ne sorunlar ama hepsini yazıp anlatmaya zamanım yok. Düşünmek bile yeterince kötü zaten! Ama son mektubunda yazdığın planlar değişmediyse seni 4 Temmuz'dan önce göreceğim umarım. (Altı haftada tek bir mektup? Birinin parmaklarını kesip attığını düşünmeye başlamıştım!) Seni gördüğümde her şeyi anlatırım. Tavsiyene ihtiyaç duyduğum kesin.

Bana inanırsan sana inanırım,
Fran

Mektubun altına her zamanki gösterişli, abartılı imzasını attı ve böylece kâğıdın hepsini doldurmuş oldu. Zaten kendini bir sahtekâr gibi hissediyordu. İmzayı atmak, içindeki hissi güçlendirdi. Kâğıdı katlayıp zarfın içine koydu, adresi yazdı ve zarfı aynaya dayayarak bıraktı. Bu iş de bitmişti.

Eee? Şimdi ne olacaktı?

Hava yine kararıyordu. Ayağa kalkıp, odanın içinde huzursuzca dolaşmaya başladı. Tekrar yağmaya başlamadan önce çıksa iyi olacaktı, ama nereye gidecekti? Sinemaya mı? Kasabanın tek sinemasında gösterilen filmi zaten izlemişti. Jesse'yle. Portland'a gidip kıyafet mi baksaydı? Pek iyi bir fikir değildi. Bugünlerde sadece bel kısmı lastik olan giysilere bakabilirdi. Artık giyim tarzını değiştirmesi gerekiyordu.

O gün üç telefon gelmişti. İlki güzel haberdi, ikincisi ne iyi ne kötüydü, üçüncüde ise kötü haber almıştı. Keşke sıralama tam tersi olsaydı. Dışarıda yağmur tekrar yağmaya başlamış, hava iyiden iyiye kararmıştı. Yağmura aldırmadan dışarı çıkmaya ve rıhtımda yürümeye karar verdi. Temiz hava ve yaz yağmurunun ferahlığı ona iyi gelebilirdi. Hatta belki bir yere girip bir bira içerdi. Şişede mutluluk. Denge.

İlk arayan, Somersworth'ten Debbie Smith'ti. Fran'in başının üstünde yeri olduğunu söylemişti. Hatta varlığına ihtiyaç duyduğu bile söylenebilirdi. Daireyi paylaştığı iki kızdan biri büyük bir mağazada sekreterlik işi bulmuş ve mayısta evden ayrılmıştı. Rhonda ile ikisi, üçüncü birinin katkısı olmaksızın kirayı denkleştirmekte zorlanıyordu. "Ve ikimiz de kalabalık ailelerden geliyoruz," demişti Debbie. "Ağlayan bebekler bizim için hiç sorun olmaz."

Fran, temmuzun birinde taşınabileceğini söylemiş ve telefonu kapamıştı. Yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını hissedebiliyordu. Rahatlama gözyaşlarıydı. Doğup büyüdüğü bu kasabadan uzaklaşırsa onun için daha iyi olacaktı. Annesinden, hatta babasından uzaklaşmak ona iyi gelecekti. Bebek ve bekâr olduğu gerçeğiyle o zaman daha iyi başa çıkabilecekti. Kendini tehdit altında hissettiğinde şişerek normalin iki katı büyüklüğe ulaşan bir hayvan, böcek veya kurbağa olduğunu hatırlıyordu. Tehdidi oluşturan yırtıcı hayvan onu görerek teoride korkuyor ve oradan uzaklaşıyordu. Frannie, kendini o böcek gibi hissediyordu. Bu kasaba, buradaki çevresi ise tehdit oluşturan yırtıcı hayvandı. Kimsenin onu eski çağlar-

daki cadı avlarındaki gibi damgalamayacağını biliyordu, ama Ogunquit'ten bir süre uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Sokağa çıktığında ona gözünü dikip bakan değil de, bakmaya hazırlanan insanlar olduğunu hissedebiliyordu. Kasabanın yerlileriydi bunlar elbette, sadece yaz döneminde gelen turistler değil. Kasabada bütün sene yaşayanlar mutlaka gözünü dikip, bakacak birini bulurdu... bir ayyaş, bir kumarbaz, iyi bir ailenin Portland'da veya Old Orchard Plajı'nda hırsızlık yaparken yakalanmış evladı... veya karnı büyümekte olan bir genç kız.

Ne iyi ne kötü olan ikinci görüşmeyi Jess Rider ile yapmıştı. Jess Portland'dan aramış ve ona önce evden ulaşmaya çalışmıştı. Şansına telefonu Peter açmış ve herhangi bir iğneleyici yorum yapmadan ona, Fran'in Harborside'daki numarasını vermişti.

Yine de Jess'in neredeyse ilk sözü, "Evde gerginlik hâd safhada galiba?" olmuştu.

"Eh, biraz," demişti Frannie temkinli bir şekilde. Fazla ayrıntıya girmek istemiyordu.

"Sorun annen mi?"

"Neden öyle dedin?"

"Böyle bir haber aldığında kontrolünü kaybedecek türden bir kadın gibi görünüyor. Gözlerinden anlaşılıyor Frannie. Bakışları, kutsal ineklerimi vurursan ben de seninkileri vururum der gibi."

Fran bunun üzerine sessiz kalmıştı.

"Kusura bakma. Seni gücendirmek istememiştim."

"Gücendirmedin," demişti Fran. Aslında doğru tanımlamıştı –en azından yüzeysel olarak– ama Fran hâlâ *gücendirmek* kelimesi üzerine hissettiği şaşkınlığı üzerinden atmaya çalışıyordu. Ondan bu kelimeyi duymak tuhaftı. Belki bir varsayım söz konusuydu.

Sevgiliniz sizi "gücendirmek"ten bahsediyorsa artık sevgiliniz değildir.

"Teklifim hâlâ geçerli Frannie. Kabul edersen yüzükleri alıp, bugün yanına gelirim."

Motosikletinin üstünde, diye düşünmüştü Frannie. Neredeyse kıkırdayacaktı. Kıkırdaması korkunç ve gereksiz bir hareket olurdu. Herhangi bir ses gitmemesi için ahizeyi kapatmıştı. Son altı haftada, erkeklerle çıkmaya başladığı on altı yaşından beri yaptığından daha fazla ağlamış ve kıkırdamıştı.

"Hayır Jess," demiş ve sesi gayet sakin çıktığı için rahatlamıştı.

"Teklifimde çok ciddiyim!" demişti Jess beklenmedik bir sertlikle. Sanki gülmemek için kendini zor tuttuğunu görmüştü.

"Biliyorum," demişti Fran. "Ama kendimi evliliğe hazır hissetmiyorum. Bundan eminim Jess. Seninle bir ilgisi yok."

"Ya bebek, ne olacak?"

"Doğuracağım."

"Doğurduktan sonra bir aileye verecek misin?"

"Henüz kararımı vermedim."

Bir anlık sessizlik olmuş ve Frannie diğer odalardan gelen sesleri duymuştu. Onların da kendilerine göre sorunları vardı muhtemelen. Bebeğim, bu dünya gündüz kuşağı dizilerine benziyor. Hayatlarımızı seviyoruz ve yarının arayışı sürerken bize rehberlik edecek ışığı bulmaya çalışıyoruz.

"Bebek için endişeleniyorum," demişti Jesse sonunda. Frannie bundan şüpheliydi, ama belki o an Fran'e tek söyleyebileceği buydu.

"Jess..."

"Nereye gidiyorsun?" diye araya girmişti Jess aniden. "Bütün yaz Harborside'da kalamazsın. Senin için Portland'da kalacak bir yer araştırabilirim."

"Gidecek yerim var."

"Neresi? Yoksa sormamam mı gerek?"

"Sormaman gerek," demişti Frannie ve hemen ardından daha diplomatik bir cevap vermediği için kendine kızmıştı.

"Ah," demişti Jess. Sesi tuhaf bir şekilde ifadesizdi. Sonunda temkinli bir şekilde sormuştu. "Sana bir şey sorabilir miyim Frannie? Ama kızmayacaksın? Çünkü gerçekten merak ediyorum ve cevabı bilmek istiyorum."

"Sorabilirsin," demişti Fran kendini hazırlayarak. Çünkü Jess böyle dediği zamanlarda genellikle iğrenç ve durumla ilgisiz bir şovenizm örneği yumurtlardı.

"Bu konuda benim hiç söz hakkım yok mu?" diye sormuştu Jess. "Sorumluluğu ve kararı seninle paylaşamaz mıyım?"

Fran bir an için *gerçekten* sinirlenmiş, ama hemen ardından sakinleşmişti. Jess her zamanki Jess'ti işte, kendi gözündeki imajını, geceleri rahat uyumak isteyen herkesin yaptığı gibi temize çıkarmaya çalışıyordu.

Frannie zekâsını daima takdir etmişti. Ama böyle bir durumda zekâ can sıkıntısı yaratabiliyordu. Jess gibi –ve kendi gibi– insanlar, inisiyatif alıp aktif olmanın en iyisi olduğunu dinleyerek büyümüştü. İnsanın yüksek otlar arasında yatıp işleri oluruna bırakabilmenin en iyisi olduğunu keşfedebilmek için bazen incinmesi –hem de kötü bir şekilde– gerekiyordu. Jess'in zahmeti nazikti, ama sonuçta zahmetti işte. Frannie'nin bu kadarla kalmasına izin vermek istemiyordu.

"Jesse," demişti. "Bu bebeği ikimiz de istememiştik. Bu yüzden doğum kontrol hapı kullanıyordum. Senin herhangi bir sorumluluğun yok."

"Ama..."

"Hayır Jess," demişti Fran kararlı bir sesle.

Jess içini çekmişti.

"Yerleşince beni arayacak mısın?"

"Sanırım."

"Hâlâ okula dönmeye niyetli misin?"

"Eninde sonunda döneceğim. Sonbahar dönemini kaybedeceğim."

"Bana ihtiyacın olursa nerede bulacağını biliyorsun Frannie. Seni yüzüstü bırakıp kaçmadığımı biliyorsun."

"Biliyorum Jesse."

"Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Evet."

"Beni ara. Israr etmeyeceğim ama... seni görmek isterim."

"Peki Jess."

"Hoşça kal Fran."

"Hoşça kal."

Telefonu kapattıktan sonra vedalar çok kesin olmuş, konuşma yarım kalmış gibi gelmişti. Sebebini daha sonra anlamıştı. Kapatırken, "Seni seviyorum," dememişlerdi ve bu ilk kez oluyordu. Bu onu üzmüştü. Kendi kendini üzülmemesi için telkin etmiş ama pek işe yaramamıştı.

Son telefon öğlen civarında gelmişti, arayan babasıydı. İki gün önce birlikte öğle yemeği yemişlerdi ve babası, bu gelişmenin Carla üstündeki etkisinin onu endişelendirdiğini söylemişti. Önceki gece yatağa gelmemiş; sabaha kadar salonda kalmış, bütün gece soyağacını incelemişti. Peter saat on bir buçuk gibi aşağı inip, yatağa ne zaman geleceğini sormuş-

tu. Carla'nın saçlarının omuzlarına ve geceliğinin askıları üzerine döküldüğünü görünce dağılmış ve gerçeklerden kopuk göründüğünü söylemişti. Ağır albüm Carla'nın kucağındaydı ve başını kaldırıp bakmamıştı bile. Sadece sessizce sayfaları çevirmeye devam etmişti. Sonra uykusunun gelmediğini söylemişti. Bir süre sonra yukarı gelecekti. Corner Lunch'ta hamburgerlerini yemekten daha çok onu izlemiş ve grip olduğunu söylemişti. Ona bir bardak sıcak süt getirmeyi teklif ettiğinde Carla cevap bile vermemişti. Ertesi sabah onu kucağında albümle sandalyede uyuyakalmış halde bulmuştu.

Uyandığında daha iyi görünüyordu, biraz daha kendinde gibiydi, ama nezlesi kötüleşmişti. Doktor Edmonton'u çağırma teklifini sadece biraz üşütmüş olduğunu söyleyerek reddetmişti. Göğsüne Vicks sürmüş, üzerine bir bez örtmüş ve sinüslerinin temizlenmeye başladığını hissettiğini söylemişti. Ama Peter, Frannie'ye Carla'nın nasıl göründüğüne aldırmadığını söylemişti. Annesi ölçmesine izin vermemişti, ama Peter ateşi olduğunu düşünüyordu.

Bugün tam ilk fırtına patladıktan sonra Fran'i aramıştı. Mor ve siyah bulutlar limanın üstünde toplanmış, yağmur önce hafifçe, ardından sağanak halinde yağmaya başlamıştı. Frannie konuşurken pencereden denize bakıyor, dalgakıranın gerisine düşen şimşekleri izliyor, her şimşek çakışında telefon hattında oluşan hafif cızırtıyı duyuyordu.

"Bugün yatakta," demişti Peter. "Nihayet Tom Edmonton'un onu muayene etmesine izin verdi."

"Doktor geldi mi?"

"Az önce gitti. Grip olduğunu söylüyor."

"Tanrım," demişti Frannie gözlerini kapatarak. "O yaşta bir kadın için hiç hafife alınacak bir durum değil."

"Değil." Duraksamıştı. "Doktora her şeyi anlattım Frannie. Bebekten, Carla'yla kavganızdan bahsettim. Tom, seni bebekliğinden beri tanır ve ağzı sıkıdır. Carla'nın durumunda bunun etkisinin olup olmadığını öğrenmek istedim. Olmadığını söyledi. Gripmiş."

"Tripmiş," dedi Fran.

"Anlamadım?"

"Boş ver," demişti Fran. "Devam et."

"Eh, daha fazla anlatacak pek bir şey yok hayatım. Bu aralar salgın olduğunu söyledi. Gribin çok kötü bir türüymüş. Görünüşe bakılırsa güneyde başlayıp yayılmış. New York'u sarmış."

"Ama bütün gece salonda uyumak..." diye şüpheyle söze başladı Fran.

"Aslında doktor dik bir konumda durmasının akciğerleri ve bronşları için daha iyi olduğunu söyledi. Başka bir şey demedi ama Alberta Edmonton, Carla'nın katıldığı bütün organizasyonlara üye olduğu için buna gerek yoktu. Böyle bir şeye kendisinin davet çıkardığını ikimiz de biliyorduk, Fran. Kasaba Tarih Komitesi'nin başkanı, haftada yirmi saati kütüphanede geçiriyor, Kadınlar Kulübü ve Edebiyat Âşıkları Kulübü'nün sekreteri, Fred'in ölümünün öncesinden beri March Of Dimes'ı yürütüyor ve geçen kış Kalp Vakfı'nda büyük bir sorumluluk üstlendi. Bunlar yetmezmiş gibi Güney Maine Soyağacı Derneği'nde aktif bir üye. Kendini çok yıprattı, bünyesi zayıfladı. Sana patlamasının bir sebebi de bu. Edmonton'a göre karşısına çıkan ilk kötü mikrobu bünyesine almak için bütün kapılarını açık bırakmış. Söyledikleri bunlar. Kendisi hiç istemese de artık yaşlandı Frannie. Benden daha fazla çalıştı."

"Hastalığı çok ağır mı baba?"

"Yatakta istirahat ediyor. Meyve suyu içip Tom'un yazdığı ilaçları alıyor. Bugün işten izin aldım. Yarın ben işteyken yanında Bayan Halliday kalacak. Tarih Derneği'nin haziran toplantısı gündemini hazırlayabilmeleri için Bayan Halliday'i istedi." Peter iç çekmiş ve şimşek yüzünden hatta tekrar parazit olmuştu. "Bazen kendini çalışarak öldürmek istediği hissine kapılıyorum."

"Sence ben gelip..." diye çekingen bir tavırla konuşmaya başlamıştı.

"Şimdi olmaz Fran. Ona biraz zaman ver. Düşünceleri değişecektir."

Şimdi, bu konuşmadan dört saat sonra başına yağmurdan korunmak için eşarbını bağlarken annesinin düşüncelerinin bir gün *gerçekten* değişip değişmeyeceğini düşünüyordu. Belki bebeği doğurur doğurmaz verirse kasabada kimsenin olaydan haberi olmazdı. Bu pek muhtemel değildi gerçi. Küçük kasabaların sakinlerinin burnu olağanüstü keskin olurdu. Ve elbette çocuğu kendi büyütmeye karar verirse... ama bunu gerçekten düşünmüyordu, değil mi? *Düşünüyor* muydu yoksa?

İnce ceketini giyerken içi suçluluk hissiyle doldu. Annesi yıpranmıştı, kendini çok yoruyordu. Fran okuldan eve döndüğü gün onu yanaklarından öperken bunu fark etmişti. Carla'nın gözlerinin altında torbalar oluşmuş, benzi sararmış, saçlarındaki gri teller kuaföre ödediği paralara rağmen iyice belirginleşmişti. Ama yine de...

Kendini kaybetmişti, tamamen kaybetmişti. Fran, annesinin gribi zatürreeye dönerse veya bir tür sinir krizi yaşarsa bunun sorumluluğunun yükünü nasıl taşıyacağını düşünüyordu. Ya ölürse? Bu korkunç bir düşünceydi. Bu mümkün değildi, olamazdı. Olmaması için Tanrı'ya yalvardı. Aldığı ilaçlar ona iyi gelecek, Frannie Somersworth'te, görüş alanının dışında olduğu sürece almak zorunda bırakıldığı darbenin etkilerini üzerinden yavaş yavaş atabilecekti. En azından...

Telefon çalmaya başladı.

Fran bir an boş gözlerle telefona baktı. Dışarıda bir şimşek daha çaktı. Ardından gelen gök gürültüsü öylesine şiddetliydi ki yüzünü buruşturarak yerinde sıçradı.

Zil çalmaya devam ediyordu.

Üç kişiyle de konuşmuştu. Bu kim olabilirdi? Debbie'nin de Jess'in de arayacağını sanmıyordu. Belki "Ara Kazan" idi. Ya da bir pazarlamacı. Belki de Jess şansını tekrar denemek istemişti.

Telefonu açmaya giderken arayanın babası, haberlerinse daha kötü olduğundan emindi. Bir turta, dedi kendi kendine. Sorumluluk bir turta. Sorumluluğun bir kısmı, yaptığı o hayır işleriyle gidiyordu, ama kendine iri, acı bir parça kesmeyeceğini sanıyorsa yanılıyordu. O parçanın her lokmasını yemek zorundaydı.

"Alo?"

Bir an sadece sessizlik oldu. Kafası karışan Frannie kaşlarını çatarak tekrar alo dedi.

Sonra babası konuştu. "Fran?" Garip bir yutkunma sesi çıkardı. "Frannie?" Yine yutkunma sesi duyuldu ve Fran, babasının gözyaşlarını tutmaya çalıştığını dehşetle fark etti. Eli boğazına gitti ve eşarbının düğümünü kavradı.

"Baba? Ne oldu? Annem iyi mi?"

"Gelip seni almam gerek Frannie. Hemen yola çıkacağım. Evet, öyle yapacağım."

"Annem iyi mi?" diye bağırdı Fran. Gök yine gürledi ve korkan Frannie ağlamaya başladı. "Söylesene baba!"

"Durumu kötüleşti, tek bildiğim bu," dedi Peter. "Seninle konuşmamızdan yaklaşık bir saat sonra kötüleşti. Ateşi yükseldi. Sayıklamaya başladı. Tom'a ulaşmaya çalıştım, ama Rachel dışarıda ve pek çok kişinin de ağır hasta olduğunu söyledi... bunun üzerine Sanford Hastanesi'ni aradım, ama her iki ambulansın da acil çağrı üzerine ayrıldığını, Carla'yı listeye ekleyeceklerini söylediler. *Liste,* Frannie, bu *liste* de nereden çıktı böyle? Sanford ambulanslarından birini kullanan Jim Warrington'ı tanıyorum. 95. Karayolu üzerinde bir kaza olmamışsa bütün gün oturup oyun oynar. Şimdiyse bir *listeden* bahsediliyor!" Neredeyse haykırıyordu.

"Sakin ol baba. Sakin ol. Sakinleş biraz." Tekrar gözyaşlarına boğulunca eşarbın düğümünü tutan eli gözlerine yöneldi. "Hâlâ oradaysa kendin götürsen daha iyi olur."

"Hayır... hayır, on beş dakika önce geldiler. Tanrım, Frannie, ambulansın arkasında *altı kişi* vardı. Biri, eczanenin sahibi Will Ronson'du. Ve Carla... annen... ambulansa bindirilirken biraz kendine geldi. 'Nefes alamıyorum Peter, nefes alamıyorum. Neden nefes alamıyorum?' dedi durdu. Ah Tanrım." Titrek, çocuksu sesi Fran'i çok korkutmuştu.

"Arabayı kullanabilecek misin baba? Buraya gelebileceğinden emin misin?"

"Evet," dedi Peter. "Evet, elbette." Kendini birazcık toparlıyor gibiydi.

"Ön tarafta olacağım."

Telefonu kapattı ve hızla aşağı indi. Dizleri titriyordu. Verandaya çıkınca yağmurun devam etmesine rağmen fırtına bulutlarının dağılmaya başladığını gördü. Öğle sonrası güneşi aralarından süzülüyordu. Gözleri otomatik olarak gökkuşağını aradı ve buldu. Suyun üzerinde, sisli ve gizemli bir yaydı. Suçluluk duygusu içini kemiriyor, öfke karnındaki diğer şeyin yanında kaynıyordu. Tekrar ağlamaya başladı.

Turtanı ye, dedi kendi kendine babasını beklerken. Tadı iğrenç, ama yiyeceksin. İkinci, hatta üçüncü porsiyonu da alabilirsin. Turtanı ye Frannie, her lokmasını yut.

21. BÖLÜM

Stu Redman korkuyordu. Stovington, Vermont'taki yeni odasının parmaklıklı penceresinden dışarı baktı ve aşağıda kalan küçük kasabaya, minyatür benzin istasyonu tabelalarına, şekilsiz değirmene, anacaddeye, ırmağa, otoyol gişelerine ve onların ötesinde, New England'ın batısında uzanan granit Green Dağları'na baktı.

Korkuyordu, çünkü burası bir hastane odasından daha çok hapishane hücresine benziyordu. Korkuyordu, çünkü Denninger gitmişti. Çılgın sirk Atlanta'dan buraya taşındığından beri Denninger'ı görmemişti. Deitz de gitmişti. Stu, Deitz ve Denninger'ın hastalanmış, hatta belki ölmüş olabileceğini düşünüyordu.

Biri bir hata yapmıştı. Ya buydu ya da Charles D. Campion'un Arnette'e getirdiği hastalık, sanılandan çok daha bulaşıcıydı. Her nasıl olmuşsa Atlanta Salgın Merkezi'nin güvenliğinde bir gedik açılmıştı. Stu şimdi merkezdeki herkesin ölümcül grip veya süpergrip dedikleri hastalığı birinci elden araştırma fırsatına sahip olduğunu düşündü.

Hâlâ burada Stu üzerinde testler yapıyorlardı, ama düzensizlerdi. Program sürekli aksıyordu. İçinden bir his birilerinin test sonuçlarına üstünkörü bakıp, başını iki yana salladıktan sonra çöpe fırlattığını düşünüyordu.

Ama en kötüsü bu değildi. En kötüsü silahlardı. Kan, tükürük veya idrar örneği almak için gelen hemşirelerin yanında artık hep beyaz koruyucu kostümler giymiş, bir torbada tabanca taşıyan askerler oluyordu. Torba, askerin sağ eldiveninin bilek kısmına bağlıydı. Tabancalar, ordu malı 45'liklerdi ve Stu, Deitz'e yaptığı numarayı tekrarlamaya kalkarsa torbadaki silahın tereddütsüzce ateşleneceğini ve onu öbür dünyaya postalayacağını biliyordu.

Bu gelişmeler artık gözden çıkarılabilir olduğunu gösteriyordu. Kilit altında olmak kötüydü. Hem kilit altında, hem de gözden çıkarılabilir olmak... çok kötüydü.

Artık akşam altı haberlerini gözünü kırpmadan izliyordu. Hindistan'daki darbe girişimini düzenleyen adam vurulmuştu. Polis hâlâ önceki gün Laramie, Wyoming'deki elektrik santralını havaya uçuran kişiyi ya da kişileri bulmaya çalışıyordu. Anayasa Mahkemesi, bilinen homoseksüellerin devlet memurluğu görevlerine son verilemeyeceğine karar vermişti. Ve ilk kez, başka şeylerden fısıltıyla bahsedilmişti.

Arkansas'taki Miller kasabasının AEC(*) görevlileri reaktörde bir çöküşün söz konusu olamayacağını belirtmişti. Teksas sınırının yaklaşık elli kilometre ötesindeki küçük Fouke kasabasındaki nükleer santral, soğutma sistemini kontrol eden ekipmandaki küçük çaplı arızalar yüzünden tam kapasite çalışmıyordu, ama alarm vermeyi gerektirecek bir durum söz konusu değildi. O bölgedeki askerler sadece önlem amacıyla oradaydı. Stu santralda ciddi bir sorun olsa ordunun ne yapabileceğini düşündü. Ona göre Arkansas'taki askerlerin orada bulunuş sebebi başkaydı. Fouke, Arnette'e çok yakındı.

Bir başka haberde, Doğu Yakası'nda küçük çapta bir grip salgını olduğu, çok genç ve çok yaşlılar dışında endişelenmeyi gerektirecek bir durum olmadığı belirtiliyordu. New York'tan yorgun bir doktor, Brooklyn'deki Mercy Hastanesi'nin koridorunda röportaj vermişti. Doktor gribin inatçı olduğunu söyleyerek izleyicileri dikkatli olmaları konusunda uyarıyordu. Sonra aniden başka bir şey söylemeye başladı, ama ses kesildi ve sadece dudaklarının kıpırdadığı görüldü. Ekranda yine stüdyodaki haber spikerinin görüntüsü belirdi. "Bu son grip salgınından sonra New York'ta ölümler olduğu bildirildi, ama çevre kirliliği ve hatta belki AIDS virüsü gibi unsurların bu ölümlerde büyük ölçüde etken olduğu söyleniyor. Hükümet sağlık yetkilileri bunun daha tehlikeli olan Swine değil, Rus gribi olduğunu vurguluyor. Bu arada doktorlar her zamanki tavsiyelerde bulunuyor. Yatakta istirahat edin, bol sıvı alın ve ateşiniz çıkarsa aspirin için."

Spiker güven verircesine gülümsedi... ve kameranın görüş alanı dışında biri hapşırdı.

(*) Atomic Energy Commission - Atom Enerjisi Komisyonu

Güneş artık ufka değiyor, yakında kırmızıya, ardından soluk turuncuya dönüşecek altın rengi ışıltılar saçıyordu. Geceler en kötüsüydü. Onu ülkenin hiç tanımadığı bir köşesine getirmişlerdi ve geceleri her nasılsa daha yabancı görünüyordu. Yaz mevsiminin bu ilk günlerinde penceresinden görebildiği yeşil alanlar ürkütücü derecede fazlaydı. Hiç arkadaşı yoktu; bildiği kadarıyla birlikte Braintree'den Atlanta'ya uçtuğu arkadaşlarının tümü ölmüştü. Etrafı, kanını tabancalar eşliğinde alan robotumsu insanlarla sarılmıştı. Kendini hâlâ iyi hissetmesine ve artık hastalığı kapmayacağına inanmaya başlamasına rağmen hayatı için endişelenmeye başlamıştı.

Derin düşüncelere dalarak oradan kaçış yolları aramaya başladı.

22. BÖLÜM

Creighton, 24 Haziran günü Starkey'i ellerini arkasına kavuşturmuş halde monitörlere bakar vaziyette buldu. Yaşlı adamın sağ elinde parlayan West Point yüzüğünü gördü ve içi ona karşı bir merhamet hissiyle doldu. Starkey on gündür ilaçlarla ayakta duruyordu ve kaçınılmaz olan çöküşü an meselesiydi. Ama telefon konusundaki şüphelerinde haklıysa esas çöküşün zaten yaşanmış olduğunu düşündü.

"Len," dedi Starkey şaşırmış gibi. "Geldiğine sevindim."

"De nada," dedi Creighton hafifçe gülümseyerek.

"Telefondakinin kim olduğunu biliyorsun."

"Gerçekten oydu demek?"

"Evet başkandı. Görevden alındım. O kahrolası meclis üyesi beni görevden aldırdı Len. Bunun olacağını biliyordum elbette. Ama yine de acı veriyor. Hem de çok. O bok çuvalı yüzünden olduğunu bilmek daha fazla acı veriyordu."

Len Creighton başını salladı.

"Eh," dedi Starkey eliyle yüzünü ovuşturarak. "Olan oldu. Geri dönüşü yok. Artık sorumluluk sende. Seni mümkün olan en kısa sürede Washington'da görmek istiyor. Seni yerden yere vurup, parçalayacak, ama ora-

cıkta kıpırdamadan durup başını sallayacak ve tokadı yiyince diğer yanağını çevireceksin. Kurtarabildiğimizi kurtardık. Bu kadarı yeterli. Yeterli olduğuna inanıyorum."

"Eğer öyleyse bu ülke önünde dizleri üzerine çöküp, sana teşekkür etmeli."

"Elimi yaktı ama... dayanabildiğim kadar uzun süre tuttum Len. Tuttum." Hararetle konuşuyor, ama bakışları monitörlere kayıyordu. Dudakları bir an hafifçe titredi. "Sen olmasan yapamazdım."

"Seninle epey uzun bir geçmişimiz var Billy."

"Doğru söylüyorsun asker. Şimdi beni dinle. Bir konu her şeyden önce geliyor. Bulduğun ilk fırsatta Jack Cleveland ile görüşmen gerekiyor. Hem demir hem bambu perdenin gerisinde kimler olduğunu o biliyor. Onlarla nasıl temas kurulabileceğini biliyor ve yapılması gerekeni yapmakla kalmayacaktır. Çabuk olunması gerektiğini bilecektir."

"Anlamadım Billy."

"En kötüsünü varsaymalıyız," dedi Starkey ve suratında tuhaf bir sırıtış belirdi. Üstdudağını kaldırdı ve bahçeyi korurken hırlayan bir köpek gibi titretti. Parmağıyla masanın üstündeki sarı rapor kâğıtlarını gösterdi. "Artık kontrolden çıktı. Oregon, Nebraska, Louisiana ve Florida'da da görüldü. Meksika ve Şili'den de raporlar geliyor. Atlanta'yı yitirince bu işte en iyi olan üç adamı da kaybetmiş olduk. Bay Stuart "Prens" Redman ile hiçbir yere varamadık. Ona Mavi Virüs'ü doğrudan zerk ettiklerini biliyor muydun? Sakinleştirici olduğunu sanıyordu. Vücudu virüsü yok etti, ama kimse bunun nasıl olduğunu bilmiyor. Altı haftamız daha olsaydı belki cevabı bulabilirdik. Ama yok. Grip hikâyesi en iyi yalan, ama diğer tarafın bunun Amerika'dan kaynaklanan yapay bir durum olduğunu keşfetmemesi gerek... buna izin *veremeyiz.* Akıllarına türlü fikirler getirebilir.

Cleveland'ın SSCB'de sekiz ila yirmi adamı, Avrupa'daki uydu ülkelerde ise beş ila on adamı bulunuyor. Kızıl Çin'de ne kadar olduğunu ben bile bilmiyorum." Starkey'in dudakları tekrar titremeye başladı. "Bugün Cleveland'ı gördüğünde ona sadece *Roma düşüyor* de. Unutmazsın, değil mi?"

"Unutmam," dedi Len. Dudakları aniden garip bir şekilde buz kesmişti. "Ama bunu gerçekten yapmalarını beklemiyorsun, değil mi? O adamların?"

"Şişeler adamlarımıza bir hafta önce ulaştı. İçlerinde SkyCruise uydularımız tarafından taşınacak radyoaktif partiküller olduğunu sanıyorlar. Bundan ötesini bilmelerine gerek yok, değil mi Len?"

"Evet Billy."

"Durum kötüden daha da betere gidecek olursa... zaten kimse bilemeyecek. Mavi Proje son ana kadar gizliydi, bundan eminiz. Yeni bir virüs, bir mutasyon... rakiplerimiz şüphelenebilir, ama yeterli zamanları olmayacak."

"Evet."

Starkey yine monitörlere bakıyordu. "Kızım bana yıllar önce bir şiir kitabı vermişti. Yeets adlı bir şairin eserleri. Bana her ordu mensubunun Yeets okuması gerektiğini söylemişti. Galiba bir tür espriydi. Yeets diye bir şair duymuş muydun hiç Len?"

"Galiba," dedi Creighton şairin isminin Yeats olduğunu ona söyleyip söylememeyi bir an düşünüp vazgeçerek.

"Her dizesini okudum," dedi Starkey sonsuz sessizliğe gömülmüş kafeteryanın görüntülerine bakarak. "Daha çok okumayacağımı düşündüğü için. Fazla tahmin edilebilir olmak hata. Okuduğumun çoğunu anlamadım, adam bence kesin deliydi, ama yine de okudum. Komik şiirler. Hep kafiyeli değildi. Ama kitapta bir şiir aklımdan hiç çıkmadı. Sanki adam hayatımı adadığım her şeyi, umutsuzluğunu, kahrolası asaletini tarif etmişti. Her şeyin dağılıp yok olduğunu söylemiş. Merkezin hepsini tutamadığından bahsetmiş. Durumun tuhaflaşabileceğini söylemek istiyordu sanırım Len. Bence kastettiği buydu. Yeets dünyanın er ya da geç sarsılıp dağılacağını biliyormuş."

"Evet efendim," dedi Creighton usulca.

"Sonunu ilk okuduğumda tüylerim diken diken olmuştu, hatırladıkça hâlâ oluyor. O kısım ezberimde. 'Sonunda saati gelen hangi kaba saba hayvan sürünerek Beytüllahim'e gider?' "

Creighton sessizce duruyordu. Söylenecek bir şey yoktu.

"Canavar yolda," dedi Starkey, ona dönerek. Hem ağlıyor hem sırıtıyordu. "Ve Yeets denen adamın hayal edebileceğinden çok daha yıkıcı. Her şey mahvoluyor. Bizim işimiz, mümkün olduğunca büyük bir kısmı dağılmadan bir arada tutabilmek."

"Evet efendim," dedi Creighton ve ilk kez kendi gözlerinin de yaşlarla yanmakta olduğunu hissetti. "Evet Billy."

Starkey elini uzattı ve Creighton uzatılan eli her iki eliyle birden kavradı. Starkey'in eli, içinde küçük bir kır hayvanının narin iskeletinin bulunduğu, atılmış bir yılan derisi gibi yaşlı ve soğuktu. Gözyaşları, Starkey'in özenle tıraş edilmiş yanaklarından aşağı süzüldü.

"Yapacak işlerim var," dedi Starkey.

"Evet efendim."

Starkey sol elinden alyansını, sağ elinden de West Point yüzüğünü çıkardı. "Bunlar Cindy ve kızım için," dedi. "Ellerine geçeceğinden emin ol Len."

"Merak etme."

Starkey kapıya yöneldi.

"Billy?" diye seslendi Len Creighton arkasından.

Starkey, ona döndü.

Creighton gözlerinde yaşlarla hazır olda durdu ve selam verdi.

Starkey bu selama karşılık verdi ve odadan çıktı.

Asansör katlar arasında kararlı bir şekilde ilerliyordu. Bir alarm hüzünlü bir şekilde ötmeye başladı, sanki zaten kaybedilmiş bir amaca dönüşmüş bir duruma karşı uyarıyordu. Starkey özel anahtarını kullanarak garaja açılan kapıdan geçti. Bir cip seçip binerken Len Creighton'ın monitörlerden birinden onu izlemekte olduğunu tahmin edebiliyordu. Cipi çölün tozlu toprağı üzerinde sürerek test alanını geçti ve üzerinde YÜKSEK GÜVENLİK BÖLGESİ ÖZEL İZİN OLMAKSIZIN GİRMEK YASAKTIR yazan kapıdan çıktı. Kontrol noktaları otoyol gişelerine benziyordu. İçlerinde hâlâ askerler vardı, ama hepsi de ölmüştü ve çöl sıcağında, üniformaları içinde mumyalaşmaktaydılar. Kulübeler kurşun geçirmezdi ama mikrop geçirmez değildi. Camlaşmış gözleri, beton binalar ve Quonset kulübeler arasındaki toprak yollarda ilerleyen tek canlı olan Starkey'e boş boş bakıyordu.

Kapısında A-1-A İZNİ OLMAKSIZIN GİRMEK KESİNLİKLE YASAKTIR yazan bir binanın önünde durdu. İçeri girmek için bir anahtar, asansörü kullanmak içinse bir başkasını kullandı. Kaskatı kesilmiş bir askerin cese-

di, asansörün yan tarafındaki camlı bölmeden ona bakıyordu. Asansör gelip kapıları açılınca Starkey hemen içeri girdi. Ölü askerin iki tozlu taşa benzeyen gözlerindeki boş bakışın ağırlığını üzerinde hissediyordu.

Asansör öyle bir hızla inmeye başladı ki midesi altüst oldu. Durduğu sırada bir zil, yavaşça çaldı. Kapılar kayarak açıldığından çürüme kokusu hafif bir tokat gibi yüzünde patladı. Çok keskin değildi, zira hava temizleyiciler hâlâ çalışıyordu, ama kokuyu onlar bile tamamen ortadan kaldıramıyordu. Bir adam öldüğünde bunun farkında olmanızı ister, diye düşündü Starkey.

Asansörün önünde çeşitli yerlere dağılmış halde yaklaşık bir düzine ceset vardı. Çürümekte olan, balmumuna benzer ellerden birine basmak veya bir bacağa takılmak istemeyen Starkey aralarında dikkatle ilerledi. Bir ele basmak çığlık atmasına yol açabilirdi ve bunu kesinlikle istemiyordu. Bir mezarın içinde çığlık atarsanız çıkan ses sizi çıldırtabilirdi ve bulunduğu yer tam olarak buydu: bir mezar. İyi bir bütçeye sahip bir bilimsel araştırma projesi gibi görünse de aslında bir mezardı.

Asansör kapıları arkasından kapandı ve otomatik olarak yükselmeye başlayınca hafif bir uğultu duyuldu. Starkey bir başkası anahtarla açıp girmediği sürece tekrar aşağı inmeyeceğini biliyordu; tesisin güvenliğinde gedik açılınca bilgisayar sistemi, genel koruma programı gereği asansörleri otomatik olarak kilitlemişti. Bu zavallı adamlarla kadınlar neden burada yatıyordu? Herhalde bilgisayarların hata yaparak acil durum önlemlerini geri alacağını umuyorlardı. Neden olmasın? Gerçekleşmesi imkânsız değildi. Zaten korkunç bir hata yapılmıştı bile.

Starkey kafeteryaya giden koridorda yürümeye başladı. Topukları yere çarptıkça tok sesler çıkarıyordu. Tepedeki floresan lambalar sert, gölgesiz bir ışık saçıyordu. Etraftaki cesetlerin sayısı artıyordu. Çıplak bir adamla kadın, kafalarında birer kurşun deliğiyle yatıyordu. Sevişiyorlarmış, diye düşündü Starkey. Sonra adam önce onu, ardından kendisini vurmuş. Virüsler arasında aşk. Ordu malı 45'lik hâlâ adamın elindeydi. Yerdeki fayansların üstü kan ve yulaf ezmesine benzer bir maddeyle kaplıydı. İçinden uzanıp sert mi yoksa yumuşak mı olduğunu anlamak için kadının göğsüne dokunma isteği belirdi ama Tanrıya şükür ki geçici bir istekti bu.

Koridorun ilerisinde bir adam, sırtı kapalı kapıya yaslanmış halde yerde oturuyordu. Boynuna ayakkabı bağcığıyla bir yazı asılmıştı. Çenesi öne düştüğü için yazı okunmuyordu. Starkey, adamın çenesini tutarak başını geri itti. Bu sırada adamın gözyuvarları hafif bir ses çıkararak tekrar yuvalarına oturdu. Yazı, kırmızı keçeli kalemle yazılmıştı. ARTIK İŞE YARADIĞINI BİLİYORSUNUZ, diye yazılmıştı. SORUSU OLAN?

Starkey, adamın çenesini bıraktı. Kafa, itip bıraktığı açıda kaskatı olmuştu. Ölü gözleri tavana bakıyordu. Starkey geriledi. Tekrar ağlamaya başlamıştı. Sorusu olmadığı için ağlıyordu galiba.

Kafeteryanın kapıları açıktı. Hemen dışında, büyükçe bir mantar pano vardı. Starkey, 20 Haziran'da bir bovling maçı olacağını gördü. Zalim Bovlingciler ve İlk Yıkıcılar, proje şampiyonluğu için kapışacaktı. Ayrıca Anna Floss adında biri 9 Temmuz'da onu Denver'a veya Boulder'a götürebilecek birini arıyordu. Benzin masraflarına katkıda bulunacaktı. Richard Betts, collie ve St. Bernard kırması köpek yavrularına yuva arıyordu. Ayrıca kafeteryada her hafta mezhep farkı gözetilmeksizin dini toplantılar yapılacağına dair bir duyuru vardı.

Starkey panodaki her bir duyuruyu okuduktan sonra içeri girdi.

Kafeteryada koku daha berbattı... çürüyen bedenlerin kokusuna bozuk yiyeceklerin kokusu da karışmıştı. Starkey dehşetle etrafına baktı.

Bazıları ona bakıyor gibiydi.

"Adamlar..." diye başladı Starkey, sonra sustu. Ne söyleyeceğine dair en ufak fikri bile yoktu.

Frank D. Bruce'un suratı çorbanın içinde oturduğu yere doğru yavaşça yürüdü. Durup birkaç dakika boyunca ona baktı. Sonra saçlarından tutarak Frank D. Bruce'un kafasını kaldırdı. Uzun süre önce bozulmuş olan çorbanın bulunduğu kâse, adamın suratına yapışmış halde masadan ayrıldı. Starkey kâseye dehşetle vurarak yere düşürdü. Kâse kafeteryanın zeminine kapaklandı. Çorbanın büyük bir bölümü jöle gibi donarak Frank D. Bruce'un suratına yapışmıştı. Starkey mendilini çıkararak çorbayı olabildiğince sildi. Frank D. Bruce'un gözkapakları çorba yüzünden adeta yapışmıştı, ama Starkey zorlayarak sildi. Boynuna yazı asılı olan adam gibi Frank D. Bruce'un gözlerinin de yuvaları içine düşeceğinden korkuyordu. Tutkalımsı çorbayı sildikten sonra gözkapaklarının aniden açılacağı

ihtimali ise onu dehşete düşürüyordu. Ama onu en çok korkutan, Frank D. Bruce'un gözlerinde görebileceği ifadeydi.

"Er Bruce," dedi Starkey yumuşak bir ses tonuyla. "Rahat."

Mendili dikkatle Frank D. Bruce'un yüzüne örttü. Mendil oraya yapıştı kaldı. Starkey döndü ve tören alayındaymış gibi uzun ve sert adımlarla kafeteryadan çıktı.

Boynuna yazı asılı olan adamın yanına oturdu, kılıfını açarak tabancasını çıkardı ve namlusunu ağzına soktu.

Silah patladığında boğuk, dramatik sayılmayacak bir ses çıktı. Cesetlerin kılı bile kıpırdamadı. Hava temizleyicileri hemen dumanın icabına baktı. Mavi Proje'nin derinliklerine sessizlik hâkim oldu. Kafeteryada, Starkey'in mendili Er Frank D. Bruce'un yüzünden kayıp süzülerek yere düştü. Frank D. Bruce buna pek aldırmadı, ama kafeteryayı gösteren monitörü izleyen Len Creighton, Billy'nin hazır başlamışken neden adamın kaşlarını da silmediğini merak ediyordu. Çok yakında Birleşik Devletler başkanının karşısına çıkacaktı ama Frank D. Bruce'un kaşlarında kalan çorba onu daha fazla endişelendiriyordu. Çok daha fazla.

23. BÖLÜM

Esmer bir adam olan Randall Flagg dar yolun iki yanından gelen gece seslerini dinleyerek, onu Idaho'dan Nevada'ya götürecek olan 51. Karayolu üzerinden güneye doğru yürüyordu. Nevada'dan sonra herhangi bir yere gidebilirdi. New Orleans'tan Nogales'e; Portland, Oregon'dan Maine'e burası onun ülkesiydi ve kimse burayı onun kadar sevip tanıyamazdı. Yolların nereye gittiğini bilir ve geceleri yürürdü. Şafağın sökmesine bir saat kalmıştı ve Twin Falls'un batısında, iki eyalet arasında uzanan Duck Vadisi Doğal Koruma Alanı'nın kuzeyinde, Grasmere ve Riddle arasında bir yerlerdeydi. Ve ne güzeldi, değil mi?

Aşınmış topukları asfalt üzerine vurarak hızla yürüyor, ufukta bir arabanın farları belirecek olursa yol kenarına, gece böceklerinin dünyası-

na doğru geriliyor... araba onu fark etmeden yanından geçip gidince tekrar yola dönüyordu. Arabanın sürücüsü belki yanından geçerken soğuk hava cebinden geçmiş gibi aniden ürperiyor, karısıyla çocuğu aynı anda kötü bir rüya görmüşler gibi uykularında huzursuzca kıpırdanıyordu.

51. Karayolu üzerinden güneye yürüyor, sivri burunlu kovboy çizmelerinin yıpranmış topukları her adımda asfalta vuruyordu; zımbalı kot pantolon ve kot mont giyen, yaşı belirsiz, uzun boylu bir adamdı. Cepleri her mevsime, her nedene uygun, elli değişik türde birbiriyle çelişen edebi risaleyle doluydu. Bu adam birine bir broşür verirse içeriği ne olursa olsun alırdınız: nükleer santralların tehlikeleri, Uluslararası Yahudi Karteli'nin dost ülkeleri yıkmakta oynadığı rol, Kokain-Karşıtı-CIA bağlantısı, çiftlik işçilerinin sendikaları, Yehova Şahitleri *(bu on soruya "evet" cevabı verebiliyorsanız KURTULMUŞSUNUZ demektir!)* Militan Eşitlikçi Siyahlar, Klanın Kodu. Bunların hepsi ve daha fazlası onda mevcuttu. Kot montunun her cep kapağında birer rozet vardı. Sağ taraftakinde gülen bir sarı surat, soldakinde ise polis şapkalı bir domuz vardı. Altına, kan damlaları süzülüyormuş havası verilmiş kırmızı harflerle DOMUZUNUZ NASIL diye yazılmıştı.

Duraksamadan, yavaşlamadan, geceyle yaşayarak yürümeye devam etti. Gözleri, gecenin sunduğu olasılıklarla neredeyse çılgınca bakıyordu. Sırtında yıpranmış, eski bir izci çantası asılıydı. Yüzünde karanlık bir neşe vardı, aynısının kalbinde de bulunduğunu düşünenler yanılıyor olmazdı. Nefret edilecek ölçüde mutlu bir adamın suratıydı. Korkunç bir yakışıklılığa ve sıcaklığa sahip, mola yerlerindeki lokantalarda çalışan yorgun garson kızların ellerindeki bardakları parçalamasına, küçük çocukların üç tekerlekli bisikletleriyle bahçe duvarına toslamasına ve elleriyle dizlerine batan kıymıklar yüzünden ağlayarak annelerine koşmasına yol açan bir surattı. Barlarda, maçlardaki hakem kararları yüzünden çıkan kavgaların sonunun kanlı bitmesine sebep olacak bir yüzdü.

Grasmere ve Riddle arasında bir yerde, 51. Karayolu üstünde güneye doğru yürüyordu ve artık Nevada'ya daha yakındı. Yakında kamp kuracak ve bütün gün uyuyacak, güneş batarken uyanacaktı. Akşam yemeği küçük, dumansız kamp ateşi üzerinde pişerken elindekileri okuyacaktı. Ne okuduğu hiç önemli değildi: eskimiş, kapağı yırtık bir açık saçık roman ya da *Kavgam* veya bir *R. Crumb* çizgi romanı ya da *America Firsters* ve-

ya *Sons of the Patriots*'ın yayımladığı gazetelerden biri. Flagg basılmış materyal söz konusu olduğunda hiçbir şeye hayır demezdi.

Akşam yemeğinden sonra tekrar yola çıkar; ıssız ormanlık alandan geçen bu mükemmel, iki şeritli yolda güneye doğru yürür; hava otlarla çalıları boğarak giderek kuraklaşırken etrafı dinler; gözler ve koklar, dağların dinozorların omurgaları gibi topraktan yükselmesini izlerdi. Ertesi gün veya ondan sonraki gün, şafak sökerken Nevada'ya geçer, önce Owyhee, ardından Mountain City'ye yürürdü. Mountain City'de Christopher Bradenton adında, ona temiz bir araba ve yeni ve sorunsuz belgeler verecek bir adam vardı. Ondan sonra bütün ülke, olanca muhteşem olasılığıyla hayata gelecek, muhteşem kılcal damarlar gibi her yanını saran yol ağıyla politik bir varlık olarak onu, karanlık yabancı madde zerresini her yerde veya herhangi bir yerde –kalp, karaciğer, ışıklar, beyin– almaya hazırlanacaktı. Dağılmak için bir yer arayan pıhtı, bir iç organa batmak için fırsat kollayan sivri bir kemik parçası, yerleşip büyüyüp habis bir ur oluşturmak için kendine uygun bir yer arayan yalnız, deli bir kanserli hücre gibiydi.

Kolları iki yanında sallanarak ritmik bir şekilde yürümeye devam etti. Yoksulların, delilerin, profesyonel devrimcilerin ve nefret etmeyi son derece iyi öğrenmiş, öyle ki nefretleri yüzlerinde tavşan dudağı gibi belirgin olan, onları duvarlarında posterlerin ve sloganların bulunduğu ucuz odalarda, mengenelerle sabitlenip kesilmiş boruların içlerine patlayıcıların doldurulduğu bodrum katlarında, çılgınca planların –bir meclis üyesini öldürmek, yüksek rütbeli birinin çocuğunu kaçırmak veya Standard Petrol Şirketi'nin yönetim kurulu toplantısını el bombaları ve makineli tüfeklerle basıp insaniyet namına içerideki herkesi öldürmek gibi planlar– hazırlandığı arka odalarda ağırlayacak, kendileri gibi olanlar dışında kimse tarafından istenmeyen kişilerin yolculuk ettiği bu gizli kalmış, kuytu yollarda çok iyi tanınırdı. Onlar arasında çok iyi bilinirdi ve içlerinde en çılgınları bile karanlık, sırıtan suratına doğrudan bakamazdı. Yatağa götürdüğü kadınlar, cinsel birleşme onlar için artık buzdolabından meyve suyu almak kadar sıradan bir şey haline gelmişse bile onu bedenleri katılaşıp yüzlerini yan tarafa çevirerek kabul ederdi. Onu altın rengi gözleri olan bir koç veya kara bir köpek gibi içlerine alırlar ve birleşme sonrasında *soğuk*, bir daha asla ısınamayacaklarmışçasına *buz* gibi olurlardı. Bir toplantının or-

tasında gelmişse histerik konuşmalar, çekiştirmeler, şikâyetler, suçlamalar ve ideolojik tartışmalar bıçak gibi kesilirdi. Bir an için ortalığı yoğun bir sessizlik kaplar, ardından ona bakıp, hemen sonrasında, sanki yanlarına kollarının altında korkunç imha makineleriyle, yoldan çıkmış kimya öğrencilerinin bodrum katlarındaki laboratuvarlarda hazırladığı plastik patlayıcılardan ya da açgözlü bir çavuşun el altından sattığı ordu malı silahlardan bin kat etkili bir silahla gelmiş gibi bakışlarını kaçırmaya başlarlardı. Yanlarına kanla paslanmış, yüzyıllardır yarattığı yıkım ve çığlıklarla beslenmiş, ama her an tekrar yok etmeye hazır korkunç bir hediyeyle, nitrogliserin mumları olan bir doğum günü pastasıyla gelmiş gibi tedirgin olurlardı. Konuşmalar tekrar başladığında sarf edilen cümleler bu kez mantıklı ve disiplinli –çılgın insanların yapabileceği kadar– olur ve anlaşılıp kararlar verilirdi.

Rahat kovboy çizmeleri içinde hızlı adımlarla yürümeye devam ediyordu. Ayaklarıyla bu çizmeler eski âşıklardı. Mountain City'deki Christopher Bradenton, onu Richard Fry olarak biliyordu. Bradenton kaçakların kullandığı yeraltı raylı sistemlerinden birinde kondüktörlük yapıyordu. Weathermen'dan Guevara Brigade'e, pek çok farklı organizasyon Bradenton'ı beslerdi. Bazen bedava üniversite dersleri veren ya da Utah, Nevada ve Arizona gibi batı eyaletlerinde yolculuk edip, liselerde İngilizce derslerine girerek okullu oğlanlarla kızları (bunu umuyordu) şiirin canlı olduğu –narkoleptikti ama yine de çirkin bir tür hayatiyeti vardı– haberini vermek suretiyle büyüleme amacı olan bir şairdi. Artık ellili yaşlarının sonuna geliyordu ama Kaliforniya Üniversitesi'nden yirmi yıl önce SDS(*) ile fazla içli dışlı olduğu gerekçesiyle kovulmuştu. 1968'deki Büyük Chicago Konvansiyonu'nda basılmış, radikal gruplarla birbiri ardına bağlantı kurmuş, önce bu grupların çılgınlığına kucak açmış, ardından onlar tarafından olduğu gibi yutulmuştu.

Kara Adam yürürken gülümsedi. Bradenton borunun sadece bir ucunu temsil ediyordu ve geride daha binlercesi vardı... delilerin kitapları ve bombalarıyla yolculuk ettikleri borular. Bu boruların hepsi birbiriyle bir şekilde bağlantılıydı. Yol tabelaları gizlenmişti, ama yine de gerekli kişi-

(*) Students for a Democratic Society - Demokratik Toplum Yanlısı Öğrenciler

lerce okunabiliyordu. New York'ta Robert Franq olarak biliniyordu ve bir zenci olduğuna dair iddiasına, teni oldukça beyaz olmasına rağmen şimdiye kadar hiç kimseden bir itiraz gelmemişti. O ve zenci bir Vietnam gazisi –adamın içi, kaybettiği sol bacağını telafi etmek için gereğinden fazla nefretle doluydu– New York ve New Jersey'de altı polisi öldürmüştü. Georgia'da Nathan Bedford Forest'ın uzaktan akrabası olan Ramsey Forest olarak tanınıyordu ve sicilinde iki tecavüz, bir hadım etme ve bir zenci kasabasını ateşe vermek vardı. Ama bu oldukça eskiden, altmışların başlarında, ilk medeni haklar tartışmaları sırasında olmuştu. Bazen o çatışma içinde doğmuş olabileceğini düşünüyordu. O tarihten önce olanları pek hatırlamıyordu. Tek bildiği, Nebraska'dan geldiği ve liseye Charles Starkweather adlı kızıl saçlı, çarpık bacaklı biriyle gittiğiydi. 1960 ve 1961'deki medeni haklar yürüyüşlerini daha iyi anımsıyordu; dayaklar, gece yolculukları, içlerinde büyüyen mucizeyi daha fazla tutamıyormuş gibi havaya uçan kiliseler. 1962'de New Orleans'a sürüklendiğini ve Amerika'nın Küba'yı rahat bırakması gerektiğini söyleyerek broşürler dağıtan aklını kaybetmiş bir gençle tanıştığını hatırlıyordu. Adamın ismi Bay Oswald'dı ve onunla tanıştığı sırada aldığı broşürlerden birkaçı, eskimiş ve kırışmış halde birçok cebinden birinde hâlâ duruyordu. Yüzlerce değişik Sorumluluk Komitesi'nde yer almıştı. Yüz farklı üniversite kampusunda aynı şirketlere karşı düzenlenen gösteri yürüyüşlerine katılmıştı. Konuşma yapmaya gelen kodamanları en tedirgin edecek soruları yazmış, ama hiçbirini kendisi sormamıştı; o güç simsarları sırıtan, ışıldayan suratını görünce alarma geçip podyumdan kaçmaya kalkabilirdi. Aynı şekilde hiç konuşma yapmazdı, çünkü mikrofonlar keskin bir şekilde ötmeye başlar, devreler yanardı. Ama konuşanlar için pek çok metin yazmış ve birçok seferinde bu konuşmalar ayaklanmalarla, arabaların devrilmesiyle, öğrenci olayları ve şiddet gösterileriyle son bulmuştu. Yetmişlerin başlarında bir süre Donald DeFreeze adında bir adamla haşır neşir olmuş ve ona, Cinque adını kullanmasını önermişti. Bir kadın mirasçının kaçırılmasıyla son bulan planların hazırlanmasına yardım etmiş ve fidye almak yerine kadının çıldırtılması fikri de ondan çıkmıştı. Defreeze ve diğerlerinin kullandığı Los Angeles'taki küçük evden, polislerin baskınından yirmi dakika önce ayrılmış; kovboy çizmelerinin topuklarını yere vura vura yürüyerek uzaklaş-

mıştı. Yüzünde, annelerin irkilip çocuklarını kucaklayarak evlerine çekmelerine, hamile kadınların erken doğum sancıları çekmesine yol açan korkunç bir sırıtış vardı. Ve daha sonra, grubun geri kalan birkaç üyesi polis tarafından yakalandığında tek söyleyebildikleri yanlarında birinin daha olduğu, yaşı belli olmayan, kimilerinin Yürüyen Ahbap kimilerininse Öcü diye çağırdığı, önemli olabilecek birinin daha bulunduğuydu.

Kararlı adımlarla metreleri yutuyordu. İki gün önce Laramie, Wyoming'de, bir elektrik santralını havaya uçuran çevreci bir grubun parçasıydı. Bugün 51. Karayolu'nda, Grasmere ve Riddle arasında, Mountain City yolundaydı. Ertesi gün başka bir yerde olacaktı. Ve her zamankinden de mutluydu, çünkü...

Durdu.

Çünkü bir şey geliyordu. Hissedebiliyor, neredeyse gece havasından tadını alıyordu. Tanrı bir pikniğe hazırlanıyormuş ve tüm medeniyet mangalda pişecekmişçesine isli, sıcak bir tattı. Kömürler kızarıp kor halini almıştı. Dışları beyaz ve yapraksı, içleriyse şeytanın gözleri gibi kıpkırmızıydı. Kocaman bir şeydi, muazzamdı.

Şekil değiştirme vakti yaklaşıyordu. İkinci kez doğacak, kum rengi dev bir canavarın rahminden çıkacaktı. Canavar şimdiden doğum sancıları çekerek yatıyor, doğum kanıyla ıslanan bacakları yavaşça kıpırdıyor, güneş sıcaklığındaki gözleri boşluğa bakıyordu.

Zaman değiştiğinde doğmuştu ve değişim tekrar gerçekleşmek üzereydi. Rüzgârdan bile anlaşılıyordu. Idaho akşamının hafif esintisinden.

Yeniden doğma vakti gelmek üzereydi. Biliyordu. Yoksa nasıl aniden tekrar büyü yapabilecekti?

Gözlerini kapatıp sıcak yüzünü şafağa hazırlanan karanlık göğe doğru hafifçe kaldırdı. Konsantre oldu. Gülümsedi. Çizmelerinin tozlu, yıpranmış topukları yoldan ayrılıp, yükselmeye başladı. Bir santim. İki. Üç. Gülümsemesi genişleyip sırıtışa dönüştü. Artık yoldan altmış santim yüksekteydi.

Sonra ufukta günün ilk ışıldamasını fark etti ve tekrar alçaldı. Daha vakit gelmemişti.

Ama çok yaklaşmıştı.

Günü uyuyarak geçirebileceği bir yer arayarak tekrar yürümeye başladı. Vakit çok yaklaşmıştı ve şimdilik bu kadarını bilmesi yeterliydi.

24. BÖLÜM

Phoenix gazetelerinin "bebek yüzlü amansız katil" adını verdiği Lloyd Henreid, iki gardiyan eşliğinde Phoenix Belediye Hapishanesi'nin maksimum güvenlikli kanadının koridorunda yürüyordu. Gardiyanlardan birinin burnu akıyordu ve ikisi de keyifsiz görünüyordu. Hapishanenin bu kanadının diğer sakinleri o geçerken neşeyle sesleniyordu. Epey ünlü sayılırdı.

"Heyyy, Henreid!"

"Göster onlara evlat!"

"Savcıya beni serbest bırakırsa ona zarar vermene izin vermeyeceğimi söyle!"

"Aynen devam Henreid!"

"Helal olsun kardeş! *Helalhelalhelal!*"

"Geveze piçler," diye mırıldandı burnu akan gardiyan ve hapşırdı.

Lloyd mutlulukla sırıtıyordu. Bu yeni kazanılmış ün başını döndürmüştü. Brownsville'den çok farklı olduğu muhakkaktı. Yemekler bile daha iyiydi. Ağır bir suç işleyince saygı görülüyordu. Tom Cruise da bir filminin galasında bunları hissediyor olmalıydı.

Koridorun sonunda çift parmaklıklı elektrikli bir kapıdan geçtiler. Üzeri tekrar arandı. Nezle olan gardiyan merdivenleri koşarak tırmanmışçasına ağzından sık nefesler alıyordu. Sonra tedbir olsun diye bir de metal dedektöründen geçirdiler. Herhalde *Kelebek* filmindeki adam gibi kıçına bir şey sokmadığından emin olmak istemişlerdi.

"Pekâlâ," dedi burnu akan gardiyan ve kurşun geçirmez bölmede oturmakta olan bir diğer gardiyan eliyle geçmelerini işaret etti. Yeşil duvarlı bir başka koridordan geçtiler. İçeride çıt çıkmıyordu; duyulan tek ses, gardiyanların ayak sesleri (Lloyd'un ayağında kâğıt terlikler vardı) ve sağındaki gardiyanın vızıltılı nefesiydi. Koridorun sonundaki kapalı kapının önünde bir başka gardiyan beklemekteydi. Kapının üstünde, önüne tel örgü gerilmiş minik bir pencere vardı.

"Hapishaneler niye hep sidik kokar?" diye sordu Lloyd konuşmak için. "Hücrelerin boş olduğu bölümler bile hep sidik kokar. Yoksa gidip, köşelere mi işiyorsunuz?" Ona fazlasıyla komik gelen bu düşünce üzerine sırıttı.

"Kes sesini, cani herif," dedi hasta olan.

"Pek iyi görünmüyorsun," dedi Lloyd. "Bence evde, yatağında olman gerekirdi."

"Kapa çeneni," dedi öteki.

Lloyd sustu. Bu heriflerle konuşmaya kalkınca hep böyle olurdu. Tecrübelerine göre hapishanelerdeki gardiyanlar nezaketten anlamıyordu.

"Selam, pislik," dedi kapıdaki gardiyan.

"N'aber bok surat?" dedi Lloyd ukala bir tavırla. Hiçbir şey insanı dostça hazırcevaplık kadar iyi tazeleyemezdi. Hücrede geçirdiği iki günde eski uyuşukluk üstüne çökmeye başlamıştı bile.

"Bu lafın sana bir dişe mal olacak," dedi kapıdaki gardiyan. "Tam olarak bir diş."

"Hey, yapama..."

"Yapabilirim elbette. Avluda iki karton Chesterfield için analarını bile öldürecek adamlar var, Tanrının cezası. İki diş için şansını zorlamak ister misin?"

Lloyd ağzını açmadı.

"Güzel," dedi kapıdaki gardiyan. "Sadece bir diş. İçeri girebilirsiniz."

Nezle olan gardiyan hafifçe gülümseyerek kapıyı açtı ve diğeri Lloyd'u içeri aldı. Mahkemenin Lloyd'a atadığı avukat, metal masanın başına oturmuş, evrak çantasından çıkardığı kâğıtları inceliyordu.

"Adamınız geldi, avukat bey."

Avukat başını kaldırıp baktı. Lloyd, adamın tıraş olacak yaşa daha yeni gelmiş olduğunu düşündü, ama ne yapabilirdi? Dilenciler seçim yapma lüksüne sahip olamazdı. Zaten suçüstü yakalanmıştı, yirmi sene civarında bir ceza almayı bekliyordu. Suçüstü enselendiyseniz dişinizi sıkıp gözünüzü kapar, akıbetinize razı olurdunuz.

"Çok teşek..."

"Şu adam," dedi Lloyd kapıdaki gardiyanı işaret ederek. "Bana pislik dedi. Ve ben karşılık verince de *dişlerimden* birini sökeceğini söyledi! Bu polis tarafından uygulanan şiddet değil midir?"

Avukat yüzünü sıvazlayarak, "Doğru mu bunlar?" diye sordu kapıdaki gardiyana.

Gardiyan gözlerini *Tanrım, buna inanabiliyor musun?* dercesine devirdi. "Bu adamlar televizyon programları için senaryo yazabilecek hayal gücüne sahip. Sadece selam verdim, hepsi bu."

"Yalan söylüyor!" diye bağırdı Lloyd abartılı bir şekilde.

"Düşüncelerimi kendime saklarım," dedi gardiyan ve Lloyd'a buz gibi bir ifadeyle baktı.

"Eminim öyledir," dedi avukat. "Ama gitmeden önce Bay Henreid'in dişlerini sayacağından emin olabilirsiniz."

Gardiyanın yüzünde bir öfke ifadesi belirip kayboldu ve diğer ikisine bir an baktı. Lloyd gülümsedi. Belki genç avukat sandığından iyiydi. Mahkemece atanan son iki avukatı yaşlı heriflerdi; hatta biri mahkeme salonuna bir *kolostomi* torbasıyla gelmişti, buna inanabiliyor musunuz, kahrolası bir kolostomi torbası? Moruklar müvekkillerini umursamıyordu. Temsil et ve git, parolaları buydu. İşlerini bir an önce bitirip yargıçla birbirlerine açık saçık hikâyeler anlatmaya bakıyorlardı. Ama belki bu adam onu silahlı soygun suçundan kurtarabilirdi. Ne de olsa sadece beyaz Connie'yi kullanan adamın karısını öldürmüştü ve belki bu suçu da Poke'un üstüne atabilirdi. Nasılsa Poke aldırmazdı. Odadaki masa kadar ölüydü. Lloyd'un gülümsemesi biraz genişledi. Olumlu tarafından bakmak gerekiyordu. İşin anahtarı buydu. Hayat başka bir şey yapmak için fazla kısaydı.

Gardiyanların onu avukatıyla yalnız bıraktığını ve avukatın –Lloyd isminin Andy Devins olduğunu hatırlıyordu– ona tuhaf bir şekilde bakmakta olduğunu fark etti. Sakatlanmış ama hâlâ sokup ölümcül zehrini akıtabilecek bir engerek yılanına bakıyor gibiydi.

"Başın büyük dertte Sylvester!" dedi aniden Devins.

Lloyd irkildi. "Ne? Nasıl yani? Bu arada kapının önündeki şişkoya haddini iyi bildirdin. Adam o kadar kızmıştı ki..."

"Kulaklarını dört aç Sylvester, beni çok dikkatli dinle."

"Benim adım..."

"Ne kadar derin bir bok çukurunun içinde olduğunun farkında değilsin Sylvester." Devins'in bakışları üzerinden bir an bile ayrılmamıştı. Sesi yumuşak ve etkileyiciydi. Sarı saçları kısacık kesilmişti. Pembe kafa deri-

si parlıyordu. Sol elinin yüzükparmağında sade bir alyans, sağ elinin yüzükparmağındaysa gösterişli bir üniversite kulübü yüzüğü vardı. Ellerini birleştirince yüzükler birbirine çarptı ve Lloyd'u ürperten metalik bir ses çıktı. "Anayasa Mahkemesi'nin dört yıl önce verdiği bir karardan dolayı sadece dokuz gün sonra mahkemeye çıkacaksın Sylvester."

"Neymiş o karar?" diye sordu huzursuzluğu iyice artan Lloyd.

"*Markham Güney Carolina'ya Karşı Davası*'ydı," dedi Devins. "İdam cezasının söz konusu olduğu davalarda her eyaletin adaleti çabucak yerine getirebilmesi için gereken koşullarla ilgiliydi."

"*İdam cezası mı?*" diye bağırdı Lloyd dehşetle. "Yani elektrikli sandalye mi? Ben kimseyi öldürmedim! Yemin ederim!"

"Kanun nezdinde bunun bir önemi yok," dedi Devins. "Oradaysan yapmış sayılırsın."

"Nasıl önemi yok?" Lloyd neredeyse çığlık atacaktı. "*Çok* önemi var. Önemi *olmalı*! O insanları ben öldürmedim Poke öldürdü! Delinin tekiydi ve..."

"Çeneni kapar mısın Sylvester?" diye araya girdi Devins yumuşak, etkileyici sesiyle ve Lloyd sustu. Ani korkusu ona maksimum güvenlikli kanattaki tezahüratları, hatta bir dişini kaybetme olasılığını bile unutturmuştu. Tweety'nin kedi Sylvester'a yaptığı numaraları düşündü. Ama zihninde Tweety o aptal kedinin kafasına süpürgeyle vurmuyor veya patisini bir kapana sıkıştırmıyordu. Lloyd'un hayalinde kendisi elektrikli sandalyeye sıkıca bağlanmıştı ve Tweety de şalterin üzerine tünemişti. Minik kuşun sarı kafasındaki gardiyan kepini bile görebiliyordu.

Pek hoş bir sahne değildi.

Devins muhtemelen Lloyd'un düşündüklerini yüz ifadesinden anlamıştı. İlk kez biraz memnun göründü. Ellerini çantasından çıkardığı evrakların üstünde birleştirdi. "Ağır bir suç işlenirken, birinci dereceden cinayet işlenirken ikinci dereceden suç ortağı olmak diye bir durum söz konusu değil," dedi. "Eyaletin, Andrew Freeman ile birlikte olduğunuza dair ifade verebilecek üç tanığı var. Bu da sana elektrikli sandalye yolu görünüyor anlamına gelmekte. Anladın mı?

Güzel. Şimdi *Markham Güney Carolina'ya Karşı Davası*'na dönelim. Sana o davanın seninkini nasıl etkilediğini basitçe anlatacağım. Ama

sana önce muhtemelen dokuzuncu sınıftayken öğrenmiş olduğun bir gerçeği hatırlatayım: Birleşik Devletler Anayasası'na göre zalimce ve alışılmadık cezalar yasaktır."

"Kahrolası elektrikli sandalye gibi," dedi Lloyd hemen.

Devins başını iki yana salladı. "Yasa orada biraz muğlak," dedi. "Ve dört sene öncesine kadar mahkemeler elle tutulur bir anlama ulaşabilmek için her yolu denedi. Zalimce ve alışılmadık ceza tanımına elektrikli sandalye ve gaz odası gibi cezalar *giriyor* muydu? Yoksa idam kararıyla infaz arasındaki *bekleyiş* mi kastediliyordu? Malum mahkûmların, Edgar Smith, Cary Chessman ve Ted Bundy içlerinde en tanınmış olanlar sanırım, idam süreçlerinde yaşamak zorunda bırakıldığı itiraz süreçleri, ertelemeler, bekleyişler, aylar ve hatta yıllar mıydı belirtilen? Anayasa Mahkemesi yetmişli yılların sonlarında infazların tekrar başlamasına izin verdi, ama idam cezaları çok birikmişti; zalimce ve alışılmadık ceza belirsizliğine bir çözüm bulunamamıştı. *Markham Güney Carolina'ya Karşı Davası*'nda bir adam, üç üniversite öğrencisine tecavüz edip öldürme suçuyla elektrikli sandalyeye mahkûm edilmişti. Önceden tasarlanmış oldukları, Jon Markham adında bir arkadaşının tuttuğu günlükle kanıtlanmıştı. Jüri ölüm cezası verdi."

"Kötüymüş," diye fısıldadı Lloyd.

Devins başını salladı ve Lloyd'a acı bir şekilde hafifçe gülümsedi. "Dava Anayasa Mahkemesi'ne kadar gitti ve kararın zalimce ve alışılmadık olmadığı kararı çıktı. Mahkeme ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olacağına karar verdi... yasal bir bakışla. Anlayabiliyor musun Sylvester? Görmeye başladın mı?"

Lloyd anlamamıştı.

"Neden davanın New Mexico veya Nevada'da değil de Arizona'da görüldüğünü biliyor musun?"

Lloyd başını iki yana salladı.

"Çünkü Arizona, idam cezası kararı verilen davalara bakan Ağır Suçlar Mahkemesi'ne sahip dört eyaletten biri."

"Anlayamıyorum."

"Dört gün sonra mahkemeye çıkıyorsun," dedi Devins. "Eyaletin elindeki dava o kadar güçlü ki ilk on iki kadın ve erkeği tereddütsüzce jü-

ri kürsüsüne çağırabiliyorlar. Elimden geldiğince ertelemeye çalışacağım ama ilk gün bir jürimiz olacak. Eyalet ikinci gün davasını sunacak. Ben üç güne uzatmaya çalışıp açılış ve kapanış konuşmalarıma yargıç uyarana kadar devam edeceğim, ama sana sunabileceğim en fazla üç gün. Bu kadarını elde edebilirsek şanslı sayılırız. Sonra jüri çekilecek ve bir mucize gerçekleşmezse üç dakika içinde seni suçlu bulacaklar. Bugünden dokuz gün sonra idama mahkûm edileceksin, ondan bir hafta sonra da kasaptaki etler kadar ölü olacaksın. Arizonalılar ve Anayasa Mahkemesi bu duruma bayılacak. Çünkü ne kadar çabuk gerçekleşirse insanlar o kadar mutlu olur. Haftayı belki biraz uzatabilirim, ama pek ümidim yok."

"Tanrım, ama bu haksızlık!" diye bağırdı Lloyd.

"Çetin bir dünyada yaşıyoruz Lloyd," dedi Devins. "Özellikle de gazetelerin ve televizyon kanallarının deyişiyle 'çılgın köpek katiller' için. Suç dünyasında gerçekten büyük bir isimsin. Önemli bir habersin. Doğudaki grip salgınını bile ikinci sayfaya düşürdün."

"Ben kimseyi Pokerize etmedim," dedi Lloyd somurtarak. "Poke yaptı. Hatta kelimeyi kendi uydurdu."

"Fark etmiyor," dedi Devins. "Kalın kafana sokmaya çalıştığım da bu Sylvester. Yargıç mahkeme salonundan sadece bir kez çıkacak. Ben itiraz edeceğim ve yeni yönetmeliğe göre itirazım yedi gün içinde Ağır Suçlar Mahkemesi'nin elinde olmalı. Reddederlerse Anayasa Mahkemesi'ne başvurmak için yedi günüm olacak. Senin davanda dilekçemi mümkün olduğunca geç veririm. Ağır Suçlar Mahkemesi muhtemelen bizi dinlemek isteyecektir, sistem hâlâ yeni sayılır ve eleştiriye pek yer bırakmamak istiyorlar. Herhalde Karındeşen Jack'in itirazına bile kulak verirlerdi."

"İnfaz ne zaman gerçekleşir?" diye mırıldandı Lloyd.

"Hiç vakit kaybetmeyeceklerdir," dedi Devins ve gülümseyişi bir kurdunkine benzedi. Mahkemenin üyeleri, Arizonalı dört emekli yargıç. Balığa çıkmak, poker oynamak, viski içmek ve senin gibi bir zavallının ellerine düşmesini beklemekten başka yapacak işleri yok. Mahkeme salonları da aslında birbirlerine, valinin ofisine ve eyalet meclisine bağlı bir grup bilgisayar modeminden ibaret. Arabalarında, göl evlerinde, hatta teknelerinde bile modemli telefonlar var. Yaş ortalamaları yetmiş iki..."

Lloyd yüzünü buruşturdu.

"...hepsi de Batı'nın Kanunu'na inanıyor... kısa bir mahkeme ve suçlunun asılması. 1950'ye kadar böyleydi. Birden fazla kişiyi öldürenler için ise *yegâne* sonuçtu."

"Ulu Tanrım, konuyu böyle uzatmak zorunda mısın?"

"Neyle karşı karşıya olduğunu bilmen gerek," dedi Devins. "Sadece zalimce ve alışılmadık bir ceza almadığından emin olmak istiyorlar Lloyd. Aslında teşekkür etmen gerekir."

"*Teşekkür* mü? Bana kalsa..."

"Onları Pokerize mi ederdin?" diye sordu Devins yavaşça.

"Hayır, elbette hayır," dedi Lloyd pek ikna edici olmayan bir tonla.

"Yeni bir dava için vereceğimiz dilekçe reddedilecek ve bütün söylediklerim çabucak saf dışı edilecek. Şansımız yaver giderse mahkeme şahit çağırmamıza izin verir. Bana fırsat verirlerse orijinal davada ifade verenleri ve aklıma gelen herkesi çağıracağım. Bulabilirsem karakter şahidi olarak lise arkadaşlarını kürsüye çıkaracağım."

"Altıncı sınıfta okuldan ayrıldım," dedi Lloyd hüzünlü bir şekilde.

"Ağır Suçlar Mahkemesi bizi reddettikten sonra Anayasa Mahkemesi'ne dilekçe vereceğim. Aynı gün reddedilmesini bekliyorum."

Devins susup bir sigara yaktı.

"Sonra ne olacak?" diye sordu Lloyd.

"Sonra mı?" dedi Devins, Lloyd'un süregelen aptallığından artık bıkmıştı. "Eyalet hapishanesinde idam sırasına girecek ve elektrikli sandalyeyle olan randevuna kadar güzel yemeklerin tadını çıkaracaksın. Fazla beklemezsin."

"Yapmazlar ya," dedi Lloyd. "Sen sadece beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Lloyd, Ağır Suçlar Mahkemesi'ne sahip eyaletler bunu *hep* yapıyor. Şu ana kadar *Markham Davası* kararlarınca kırk kişi idam edildi. Fazladan mahkeme masrafları vergi mükelleflerine biraz daha yük bindiriyor, ama çok da fazla değil, zira sadece birinci dereceden cinayet davalarının küçük bir kısmına bakıyorlar. Ayrıca vergi mükellefleri büyük cezalara para harcanmasına pek aldırmıyor. *Hoşlarına* gidiyor."

Lloyd her an kusacakmış gibi görünüyordu.

"Her neyse," dedi Devins. "Bir savcı, sanığı ancak şüpheye yer bırakmayacak kadar suçlu görünüyorsa *Markham* kurallarına göre yargılar. Kö-

peği ağzında tavuk tüyleriyle yakalamak yetmiyor, kümeste yakalamak gerek. Seni de kümeste yakaladılar."

Daha on beş dakika önce yüksek güvenlik kanadındaki tezahüratlarla neşelenen Lloyd şimdi sadece bir iki haftalık ömrünün kaldığını öğreniyordu.

"Korkuyor musun Sylvester?" diye neredeyse şefkatle sordu Devins.

Lloyd cevap vermeden önce dudaklarını ıslatmak zorunda kaldı. "Tanrım, evet. Korkuyorum. Söylediklerine bakılırsa ölü bir adamım."

"Ölmeni istemiyorum," dedi Devins. "Sadece korkmanı istiyorum. Mahkeme salonuna sırıtıp horozlanarak girecek olursan seni doğruca elektrikli sandalyeye oturtup şalteri indirirler. *Markham*'dan sonra gelen kırk birinci suçlu olursun. Ama bana kulak verirsen bundan kurtulma ihtimalimiz var. Kesin bir şey söylemiyorum, sadece ihtimal var diyorum."

"Dinliyorum."

"Jüriye güvenmek zorundayız," dedi Devins. "Sokaktan toplanan on iki sıradan vatandaş. Benim istediğim, *Domuzcuk Winnie*'yi hâlâ ezbere söyleyebilecek, ölen kuşları için arka bahçelerinde cenaze töreni düzenleyen kırk yaşında kadınlardan oluşan bir jüri. Her jüri, seçildikten sonra *Markham*'ın sonuçları üzerine bilgilendirilir. İnfazı altı ayda veya altı yılda, onlar unuttuktan çok sonra gerçekleştirilecek bir idam kararı değil bu; ölüm cezası verecekleri adam anısı hafızalarında hâlâ tazeyken toprak altında olacak."

"Ne de güzel anlatıyorsun."

Devins, ona aldırmayarak devam etti. "Bazı davalarda sırf bunu bilmek jürinin suçsuz kararı vermesine neden oldu. *Markham*'ın kötü sonuçlarından biri bu. Bazı davalarda jüri üyeleri sırf katilin kanı ellerine bulaşmasın diye serbest kalmasına izin verdi." Bir kâğıt aldı. *"Markham Davası*'ndan sonra kırk kişi idam edildi, ama *Markham* altında talep edilen idam cezalarının sayısı *yetmiş*. Bu otuz davadan yirmi altısında jüri 'suçsuz' kararı verdi. Sadece dört dava Ağır Suçlar Mahkemesi'nden döndü. Biri Güney Carolina, ikisi Florida, biri de Alabama'daydı."

"Hiçbiri Arizona'da değildi yani?"

"Değildi. Sana söylemiştim. Batı'nın Kanunu. O beş yaşlı adam kıçını bir tahtaya çivilemek istiyor. Sadece jüriyle bir şansımız olabilir."

"Arizona'da bu kanun altında jürilerin sanığı suçsuz bulma oranı nedir?"

"On dörtte iki kişi."

"Bu oran da hiç iyi sayılmaz."

Devins'in yüzünde yine yırtıcı bir gülümseme belirdi. "O iki suçsuz kararını alanın bendeniz olduğunu belirtmeliyim. Tıpkı senin gibi su götürmeyecek şekilde suçluydu Lloyd. Yargıç Pechert, on kadın ve iki adamdan oluşan jüriye yirmi dakika boyunca nutuk çekti. Bir an beyin kanaması geçirecek sandım."

"Beni suçsuz bulurlarsa tekrar mahkemeye çıkaramazlar değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

"Yani zarı bir kez atabilirim. Ya çift gelir ya da hapı yutarım."

"Evet."

"Off," diyerek alnını sildi Lloyd.

"Durumu anladığın ve hangi noktada olduğumuzu bildiğin sürece az da olsa şansımız var."

"Anlıyorum. Ama hoşuma gittiğini söyleyemem."

"Gitse deli olduğunu düşünürdüm zaten." Devins ellerini kavuşturarak öne eğildi. "Şimdi. Bana ve polise dedin ki... şey..." Evrak çantasının yanında duran kâğıt yığınını alıp karıştırmaya başladı. "İşte burada. 'Ben kimseyi öldürmedim. Poke öldürdü. Öldürmek benim değil onun fikriydi. Aklını kaçırmıştı ve bence ölümü bu dünya için hayırlı oldu.'"

"Evet, doğru. Ne olmuş?" diye sordu Lloyd savunmaya geçerek.

"Sadece şu," dedi Devins sakince. "Bu, Poke Freeman'dan *korktuğuna* işaret ediyor. Korkuyor muydun?"

"Şey, aslında tam olarak..."

"Aslında hayatın için endişeleniyordun."

"Pek öyle sayıl..."

"Dehşet içindeydin. İnan buna Sylvester. Ödün patlıyordu."

Lloyd, avukatına kaşlarını çatarak baktı. İyi bir öğrenci olmaya gayret eden ama dersi bir türlü anlayamayan bir çocuğun bakışlarıydı.

"Seni yönlendirmeme izin verme Lloyd," dedi Devins. "Bunu yapmanı istemiyorum. Poke'un neredeyse her an uyuşturucu etkisi altında olduğunu ima ettiğimi düşünebilirsin..."

"Ama öyleydi! *İkimiz* de uçuyorduk!"

"Hayır. *Sen* değil, *o*. Ve kafayı bulduğunda çıldırıyordu."

"Doğru söylüyorsun." Poke Freeman'ın hayaleti, Lloyd'un hafızasının koridorlarında *Hop! Hop!* diye neşeyle bağırıyor ve Burrack'teki kadını öldürüyordu.

"Ve silahını birçok kez sana yöneltmişti..."

"Hayır, bana asla..."

"Evet, yaptı. Sen sadece bir süreliğine unuttun. Hatta bir keresinde planını desteklemezsen seni öldüreceğini söyleyerek tehdit etti."

"Eh, benim de silahım vardı..."

"Bence," dedi Devins, ona gözünü kırpmadan bakarak. "Hafızanı yoklarsan Poke'un sana silahının kurusıkı kurşunlarla dolu olduğunu söylediğini hatırlayacaksın. Hatırladın mı?"

"Şimdi sen söyleyince..."

"*Gerçek* kurşunlar olduğunu gördüğünde çok şaşırmıştın değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Lloyd. Başını hararetle salladı. "Neredeyse kalbime inecekti."

"Ve tam silahını Poke Freeman'a doğrultmuştun ki vurulduğunu gördün."

Lloyd, avukatına gözleri ümitle parlayarak baktı.

"Bay Devins," dedi samimiyetle. "Aynen dediğiniz gibi oldu."

O sabah daha geç vakitte egzersiz avlusunda durmuş, bir yandan beyzbol maçını izliyor, bir yandan da Devins'in söylediklerini düşünüyordu ki Mathers adında iriyarı bir mahkûm gelip yakasını kavrayıverdi. Mathers'ın kafası Telly Savalas gibi tıraşlıydı ve sıcak çöl güneşi altında tehlikesizce parlıyordu.

"Bir dakika," dedi Lloyd. "Avukatım bütün dişlerimi saydı. On yedi tane var. Yani eğer..."

"Evet, Shockley, bana saymış olabileceğini söyledi," dedi Mathers. "O yüzden bunu yapmamı istedi."

Mathers'ın dizi apışarasına gömülünce Lloyd kör edici bir acıyla iki büklüm oldu. Acı o kadar keskindi ki çığlık bile atamıyordu. Ezildiklerini hissettiği testislerini tutarak yere düştü ve kıvranmaya başladı. Dünya, acının etkisiyle kıpkızıl ve bulanık görünüyordu.

Ne kadar olduğunu tahmin edemediği bir süre sonra başını kaldırıp bakabildi. Mathers hâlâ ona bakıyor, kel kafası parlıyordu. Gardiyanlar kasten başka yönlere bakıyordu. Kendini karnında kor halinde, kurşundan bir top varmış gibi hisseden Lloyd gözyaşları içinde inleyip kıvranıyordu.

"Kişisel bir şey değil," dedi Mathers içtenlikle. "Sadece iş, anlarsın ya. Umarım yakayı sıyırabilirsin. *Markham* yasası berbat bir şey."

Adam uzaklaştı ve ardından bakan Lloyd kapıdaki gardiyanın, egzersiz avlusunun yan tarafındaki kamyon yükleme alanında bir rampanın tepesinde durmuş, ona bakmakta olduğunu gördü. Başparmaklarını kemerine takmış, Lloyd'a sırıtıyordu. Tüm dikkatini üzerine topladığını görünce her iki elinin ortaparmağını Lloyd'a doğru kaldırdı. Mathers duvara yaklaşınca gardiyan ona bir paket Tareyton fırlattı. Mathers paketi göğüs cebine koydu, eliyle selam verdi ve uzaklaştı. Lloyd ellerini karnına bastırarak, tortop olmuş halde yerde yatıyor ve Devins'in sözleri beyninde yankılanıyordu: Dünya çok çetin Lloyd, çok çetin.

Doğru.

25. BÖLÜM

Nick Andros perdeleri çekip yola baktı. Bulunduğu yerden, yani merhum John Baker'ın evinin ikinci katından sola baktığında Shoyo'nun merkezini, sağa baktığındaysa kasabadan çıkış yolu olan 63. Karayolu'nu görebiliyordu. Anacadde bomboştu. Dükkânların kepenkleri kapalıydı. Hasta görünümlü bir köpek, sık nefesler alıp asfalta köpüklü salyalar akıtarak başı öne eğik halde yolun ortasında yatıyordu. Yaklaşık yirmi metre ötede bir başka köpek, kanalın içinde ölmüş yatıyordu.

Arkasındaki kadın boğuk sesle inledi ama Nick, onu duymadı. Perdeyi örttü, gözlerini ovuşturdu ve uyanmış olan kadının yanına gitti. Jane Baker battaniyeler altına gömülmüş halde yatıyordu, çünkü birkaç saat önce çok üşüyordu. Şimdiyse sırılsıklam terlemişti. Battaniyeleri tekmeleyerek üzerinden attı. Nick, kadının terle ıslanmış geceliğinin yer yer şeffaf-

laşmış olduğunu görerek utandı. Ama kadın, onu görmüyordu ve yarı çıplak oluşunun şu noktada fazla bir önemi yoktu. Ölüm döşeğindeydi.

"Leğeni getir Johnny. Kusacağım galiba!" diye bağırdı.

Nick leğeni yatağın altından çıkarıp yatağa koydu, ama kadın olduğu yerde çırpınarak leğeni yere düşürdü. Leğen yankılanan bir *bong* sesiyle yere düştü ama Nick bunu da duymadı. Leğeni alıp elinde tutarak kadına baktı.

"Johnny!" diye haykırdı kadın. "Dikiş kutumu bulamıyorum! Dolapta yok!"

Nick komodinin üstündeki sürahiden bir bardak su doldurdu ve kadının dudaklarına götürdü. Jane tekrar çırpınınca bardak neredeyse elinden düşecekti. Suyu ihtiyaç halinde uzanabileceği şekilde kenara bıraktı.

Sağır dilsizliğini hiç son iki günde olduğu kadar acı bir şekilde hissetmemişti. Nick ayın yirmi üçünde geldiği sırada Rahip Braceman Jane Baker'ın yanındaydı. Oturma odasında ona *İncil* okuyor, ama tedirgin ve gitmeye can atıyor gibi görünüyordu. Nick bunun sebebini tahmin edebiliyordu. Ateşi yüzünden kadının yanakları, büyük kaybının matemiyle çelişecek şekilde bir genç kız gibi al al olmuştu. Rahip belki de ona asılmaya kalkacağından çekiniyordu. Ama ailesini toplayıp kasabadan uzaklaşmak için sabırsızlanıyor olması daha büyük bir ihtimaldi. Haberler küçük kasabalarda daha hızlı yayılırdı. Pek çok kişi Shoyo'dan ayrılmaya karar vermişti.

Braceman'ın yaklaşık kırk sekiz saat önce oturma odasını terk etmesinden sonra her şey bir karabasana dönüşmüştü. Bayan Baker'ın durumu kötüleşmişti, öyle ki Nick, kadının günbatımından önce öleceğinden korkmuştu.

Daha kötüsü, sürekli onun yanında kalamamasıydı. Üç mahkûma öğle yemeği almak için lokantaya gitmiş, ama Vince Hogan yemek yiyememişti. Yüksek ateş yüzünden kendini kaybetmişti. Mike Childress ve Billy Warner çıkmak istemiş, ama Nick yapmamıştı. Korktuğundan değildi, Nick'ten intikam almak için vakit harcayacaklarını zannetmiyordu. Büyük ihtimalle onlar da diğerleri gibi Shoyo'dan kaçmayı planlıyordu. Ama Nick'in bir sorumluluğu vardı. Artık ölü olan bir adama bir söz vermişti. Eyalet polisi er geç oraya gelip duruma el koyacak ve onları götürecekti mutlaka.

Baker'ın masasının alt çekmecesinde bir 45'lik bulmuş ve kendi kendisiyle yaptığı birkaç dakikalık tartışmadan sonra kemeriyle birlikte kuşanmıştı. Aşağı bakıp tabancanın ahşap kabzasının sıska kalçasına dayandığını görünce kendini biraz aptal gibi hissetse de silahın ağırlığı güven veriyordu.

Ayın yirmi üçünde Vince'in hücresini açmış ve adamın göğsüne, boynuna ve alnına hazırladığı buz torbalarını koymuştu. Vince gözlerini açmış ve öylesine yakarış dolu, acınası bir ifadeyle bakmıştı ki Nick o an herhangi bir şey söyleyebilmek için her şeyini verebileceğini düşünmüştü. Aynı hissi şimdi Jane Baker'ın başında otururken de yaşıyordu. Teselli edebilecek iki kelimecik söyleyebilmeyi diledi. *İyileşeceksin* ya da *ateşin düşüyor* gibi sözler yeterli olurdu.

Mike ve Billy, Vince ile ilgilendiği süre boyunca ona bağırmıştı. Hasta adamla ilgilendiği zamanlar o kadar kötü değildi. Ama doğrulup yüzlerinde dehşet ifadesiyle onları oradan çıkarması için yalvardıklarını görmek, dudaklarından *lütfen bizi bırak* cümlesini okumak ve verdiği sözü tutmak çok zor olmuştu. Onlardan mümkün olduğunca uzak durmaya çalışmıştı. Belki hâlâ çok gençti, ama paniğin insanlar üzerinde tehlikeli bir etkisi olabileceğini biliyordu.

O gün boş yollarda bir oraya bir buraya gidip gelmişti. Her seferinde Jane Baker'ı veya Vince Hogan'ı ölü bulacağını sanarak gidiyordu. Doktor Soames'un arabasını aramış ama bulamamıştı. O gün dükkânlardan pek azı açıktı. Kasabanın giderek boşaldığını görebiliyordu. İnsanlar orman yollarını kullanıyor, hatta Smackover'dan geçip sonunda Mount Holly'ye ulaşan Shoyo Nehri'nden gitmeye çalışıyordu. Kasabadan ayrılanların sayısı akşam daha da artacaktı muhtemelen.

Jane Baker'ı bornozu içinde mutfakta çay demlerken bulduğunda güneş henüz batmıştı. Geldiğini görünce Nick'e minnetle bakmıştı. Ateşi düşmüş görünüyordu.

"Bana göz kulak olduğun için teşekkür ederim," demişti sakince. "Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bir fincan çaya ne dersin?" Ve gözyaşlarına boğulmuştu.

Bayılıp yanan ocağın üzerine düşmesinden korkan Nick hemen kadının yanına gitmişti.

Jane dengesini korumak için ona tutunmuş ve başını göğsüne dayamıştı. Saçları, koyu renk bir perde gibi mavi bornozu üzerine dökülüyordu.

"Johnny," demişti kararmakta olan mutfakta. "Benim zavallı Johnny'm."

Nick mutsuzca konuşabilmeyi dilemişti. Ama tek yapabildiği onu tutup bir sandalyeye oturtmak olmuştu.

"Çay..."

Nick, kendisini gösterip ona oturmasını işaret etmişti.

"Pekâlâ," demişti kadın. "Kendimi gerçekten daha iyi hissediyorum. Çok iyiyim. Sadece... sadece..." Elleriyle yüzünü kapatmıştı.

Nick fincanlara çay koyarak masaya getirmişti. Bir süre hiç konuşmadan çaylarını içmişlerdi. Jane fincanını bir çocuk gibi iki eliyle birden tutuyordu. Sonunda çayı masaya bırakıp sormuştu. "Kasabada kaç kişi hasta Nick?"

"Bilmiyorum," diye yazmıştı Nick. "Durum çok kötü."

"Doktoru gördün mü?"

"Bu sabahtan beri görmedim."

"Dikkat etmezse bitkin düşecek," demişti kadın. "Dikkatli olur, değil mi Nick? Kendini fazla yormaz değil mi?"

Nick başını sallamış ve gülümsemeye çalışmıştı.

"Ya John'un mahkûmları? Eyalet polisi gelip onları aldı mı?"

"Hayır," diye yazmıştı Nick. "Hogan çok hasta. Elimden geleni yapıyorum. Diğerleri Hogan hastalığı onlara bulaştırmadan önce çıkmak istiyor."

"Sakın bırakayım deme!" demişti kadın biraz canlanarak. "Umarım aklından geçirmiyorsundur."

"Hayır," diye yazmıştı Nick. Sonra eklemişti. "Yatağa dönseniz iyi olur. Dinlenmeniz gerek."

Kadın, ona gülümsemişti. Başını hafifçe çevirince Nick boynundaki şişlikleri görmüş ve tehlikeyi atlatmamış olabileceğini düşünerek endişelenmişti.

"Evet, bütün gün uyuyacağım. John ölmüşken uyumak yanlış gibi geliyor aslında... öldüğüne hâlâ inanamıyorum biliyor musun? Ortadan kaldırmayı unuttuğum bir şeye takılırmış gibi bu gerçekle karşılaşıyorum." Nick, kadının elini tutup, hafifçe sıkmıştı. Jane buruk bir şekilde

gülümsemişti. "Belki zamanla yaşamak için başka bir amacım olur. Mahkûmlara akşam yemeği götürdün mü Nick?"

Nick başını "hayır" anlamında iki yana sallamıştı.

"Götürsen iyi olur. John'un arabasını alsana."

"Araba kullanmayı bilmiyorum," diye yazmıştı Nick. "Yine de teşekkürler. Lokantaya kadar yürüyebilirim. Uzak değil zaten. Sakıncası yoksa sabah sizi kontrol etmeye gelirim."

"Elbette yok," demişti kadın.

Nick ayağa kalkmış ve ciddi bir ifadeyle çay fincanını göstermişti.

"Son damlasına kadar içeceğim," diye söz vermişti Jane.

Nick kapıdan çıkmak üzereyken kadının çekingen dokunuşunu kolunda hissetmişti.

"John..." Duraksadıktan sonra kendini zorlayarak devam etmişti. "Umarım onu, Curtis Mezarlığı'na gömmüşlerdir. John'un ve benim ailemden herkes şimdiye kadar oraya gömüldü. Sence onu oraya götürmüşler midir?"

Nick başını sallamıştı. Gözyaşları Jane'in yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Nick oradan ayrıldıktan sonra doğruca lokantaya gitmişti. KAPALI levhası kapıda eğik bir şekilde asılıydı. Arkadaki karavana yönelmişti, ama kapıları kapalıydı ve içeride ışık yoktu. Çalınca kapıya kimse cevap vermemişti. İçinde bulundukları şartlar göz önüne alınırsa lokantaya zorla girmesinin büyük bir suç teşkil etmeyeceğini düşünmüştü. Şerif Baker'ın para kutusunda hasarı ödeyecek kadar nakit vardı.

Lokantanın kapısının camını kırarak içeri girmişti. İçerisi, ışıklar yanarken bile ürkütücüydü. Müzik kutusu karanlık ve cansızdı. Bilardo masasının veya video oyunlarının başında hiç kimse yoktu. Bütün bölmeler ve tabureler boştu. Izgaranın üzeri örtülüydü.

Nick mutfağa geçerek gazlı ocakta birkaç hamburger pişirmiş ve hepsini bir poşete koymuştu. Yanlarına bir şişe süt ve tezgâhın üstündeki kapaklı tepside duran yarım elmalı turtayı da eklemişti. İçeri kimin, niçin girdiğini açıklayan bir not bıraktıktan sonra karakola geri dönmüştü.

Vince Hogan ölmüştü. Eriyen buzlar ve ıslak havlular arasında, hücresinin zemininde yatıyordu. Son anlarında, görünmeyen biri onu sanki

boğazlamaya çalışmış, sanki ondan kurtulmak isterken boynunu tırmalamıştı. Parmak uçları kanlıydı. Sinekler uçuşup üzerine konuyordu. Boynu, fazla hava basılmış bir iç lastik gibi simsiyah ve şişti.

"*Şimdi* bizi çıkaracak mısın?" diye sormuştu Mike Childress. "Adam öldü, sağır ibne, şimdi mutlu musun? İntikamını aldın mı? Hastalık *ona* da bulaştı." Billy Warner'ı işaret etmişti.

Billy dehşet içindeydi. Boğazında ve yanaklarında kızarıklıklar vardı. İş gömleğinin sürekli burnunu sildiği kol ağzı sümükleri yüzünden katılaşmıştı. "Yalan söylüyor!" demişti histerik bir şekilde. "Yalan, yalan! Ya..." Aniden hapşırmaya başlamıştı. Hapşırığın şiddetinden iki büklüm olmuştu. Etrafına tükürük ve sümük saçıyordu.

"Gördün mü?" demişti Mike. "Ha? Mutlu musun, sağır bok herif? Çıkar beni buradan! İstersen onu içeride tut, ama beni bırak. Bu yaptığına cinayet denir! Soğukkanlı bir cinayet!"

Nick başını iki yana sallayınca Mike krize girmişti. Kafasını parmaklıklara vuruyor, her iki eliyle yumrukluyor, irileşmiş gözlerini Nick'in üzerinden ayırmıyordu.

Nick, adamın yorulup durmasını bekledikten sonra getirdiği yiyecekleri süpürgenin uzun sapı yardımıyla hücre kapısının altındaki boşluktan içeri itmişti. Billy Warner bir an ona boş gözlerle bakmış, ardından yemeye başlamıştı.

Mike süt bardağını parmaklıklara fırlatmıştı. Bardak tuzla buz olmuş, süt her yere saçılmıştı. İki hamburgeri hücrenin yazılarla kaplı arka duvarına fırlatmıştı. Hardal, ketçap ve hamburger sosu duvara yapışarak hem iğrenç hem de tuhaf bir şekilde canlı bir görüntü oluşturmuştu. Bir Jackson Pollock tablosuna benziyordu. Mike turta diliminin üzerinde zıplıyor, elma parçacıkları etrafa saçılıyordu. Beyaz plastik tabak paramparça olmuştu.

"Açlık grevindeyim!" diye bağırmıştı Mike. "Grevdeyim, kahrolası! Hiçbir şey yemeyeceğim! Bana getirdiğin herhangi bir şeyi yemeden önce sen benim kamışımı yiyeceksin, sağır göt herif! Seni..."

Nick arkasını dönmüş ve sessizlik hemen çökmüştü. Ne yapacağını bilemez ve korkmuş halde ofise dönmüştü. Araba kullanabilse onları Camden'a kendisi götürürdü. Ama kullanamıyordu. Ve bir de Vince'i düşünmek zorundaydı. Onu orada öylece, sineklerin insafına bırakamazdı.

Ofisten iki kapı vardı. Biri bir manto dolabıydı. Diğeri, aşağı inen basamaklara açılıyordu. Nick aşağı inince kilerle depo karışımı bir yer olduğunu görmüştü. Oldukça serindi. İşe yarardı. En azından bir süreliğine.

Tekrar yukarı çıkmıştı. Mike yere oturmuş, asık suratla yerden topladığı elmalı turta parçalarını yiyordu. Başını kaldırıp, Nick'e bakmamıştı.

Nick cesedi tutup kaldırmaya çalışmıştı. Cesetten yayılan hastalık kokusu midesinin parendeler atmasına sebep olmuştu. Vince taşıyamayacağı kadar ağırdı. Cesede bir an çaresizce bakmış ve o an diğer ikisinin korkunç bir büyülenmişlikle hücrelerinin kapısının gerisinden onu izlemekte olduğunu fark etmişti. Nick akıllarından neler geçtiğini tahmin edebiliyordu. Vince onlardan biriydi. Belki ispiyoncunun, mızmızın tekiydi ama yine de birlikte takıldıkları biriydi. Anlam veremedikleri, bilmedikleri, insanı şişiren korkunç bir hastalık yüzünden kapana kısılmış bir fare gibi ölmüştü. Nick *kendisinin* ne zaman hapşırıp öksürmeye başlayacağını, boğazındaki şişmeyi ilk ne zaman hissedeceğini bir kez daha merak etmişti.

Vince Hogan'ın tombul kollarını kavramış ve cesedi hücreden dışarı sürüklemişti. Vince'in kafası, omuzlarındaki ağırlık yüzünden ona doğru eğilmişti ve Nick'e bakıyor, dikkatli olmasını, onu fazla sarsmamasını istiyor gibiydi.

İri adamın cesedini dik basamaklardan aşağı indirebilmesi on dakikasını almıştı. Nefes nefese kalan Nick floresan lambaların aydınlığında onu beton zemine yatırmış ve hücresinden getirdiği eski battaniyeyi üzerine örtmüştü.

Ondan sonra uyumaya çalışmış, ama ancak yirmi üç haziran bitip 24 Haziran başladığında, yani önceki sabahın ilk saatlerinde uykuya dalabilmişti. Rüyaları daima çok canlı olagelmiş, hatta bazen bu yüzden korktuğu olmuştu. Nadiren kâbus görürdü, ama son zamanlarda iyice uğursuz bir havaya bürünmüşlerdi. İçlerindeki hiçbir şey aslında göründüğü gibi değilmiş ve bildiği dünya, bebeklerin kapalı perdeler ardında kurban edildiği ve muazzam siyah makinelerin kilitli bodrumlarda kükrediği bir yere dönüşmüş gibiydi.

Ve elbette, bir de son derece kişisel olan, sabah hastalığa yakalanmış bir şekilde uyanma korkusu vardı.

Biraz uyumuştu. Rüyası, yakın zamanda gördüğünün aynısıydı: mısır tarlası, büyüyen şeylerin kokusu, bir şeyin –veya birinin– ve güvenli bir yerin çok yakınında olduğu hissi. *Yuva* hissi. Mısırlar arasında birinin onu izlediğini fark edince yuva hissi yerini buz gibi bir dehşete bırakmaya başlamıştı. *Anne, kümese sansar girmiş,* diye düşünmüş ve sabahın erken vaktinde kan ter içinde uyanmıştı.

Kahveyi ocağa koyup, iki mahkûmu kontrol etmeye gitmişti.

Mike Childress gözyaşları içindeydi. Arka duvardaki hamburger sosu, hardal ve ketçap karışımı hâlâ duruyordu.

"Artık tatmin oldun mu? Sonunda bana da bulaştı. İstediğin bu değil miydi? İntikamını böyle aldın, değil mi? Halime bak, sesim rampa çıkan kahrolası bir kamyonun gürültüsüne benziyor!"

Ama Nick'i ilk endişelendiren, bilinçsiz bir halde yatan Billy Warner olmuştu. Göğsü kesintili bir şekilde yükselip iniyordu ve boğazı şişip kararmıştı.

Hızla ofise geçip, telefona bakmış, ardından bir öfke ve suçluluk krizine kapılarak masanın üzerinden alıp yere fırlatmıştı. Ocağı söndürdükten sonra koşarak Baker'ların evine gitmişti. Zile basmasının üzerinden bir saat geçmiş gibi gelmeye başlamıştı, ki Jane bornozla kapıyı açmıştı. Yüzü yine ateş yüzünden terle kaplıydı. Sözleri mantıklı, ama sesi çok zayıftı ve dudakları yara içindeydi.

"Nick. Girsene. Ne oldu?"

"Vince Hogan gece öldü. Galiba Warner da ölüyor. Çok hasta. Doktor Soames'u gördünüz mü?"

Jane başını iki yana sallamış, sabah esintisinin etkisiyle hafifçe titremiş, hapşırmış ve ayakta sallanmaya başlamıştı. Nick kolunu kadının omzuna atarak onu bir koltuğa oturtmuştu. "Benim için muayenehanesini arayabilir misiniz?" diye yazmıştı Nick.

"Olur, elbette. Bana telefonu getir Nick. Ben... gece yine kötüleştim galiba."

Nick telefonu getirmiş, Jane de Doktor Soames'un numarasını tuşlamıştı. Nick otuzuncu saniyeden sonra cevap gelmeyeceğini anlamıştı.

Jane sonra doktorun evini, ardından hemşirenin evini denemiş ama sonuç alamamıştı.

"Eyalet polisini arayacağım," demiş, ama tek bir numara tuşladıktan sonra ahizeyi yerine koymuştu. "Şehirlerarası hatlarda hâlâ arıza var sanırım. 1'e bastıktan hemen sonra tuhaf bir gürültü başlıyor." Ona solgun bir gülümsemeyle baktıktan sonra yine ağlamaya başlamıştı. "Zavallı Nick. Zavallı ben. Herkese yazık. Yukarı çıkmama yardım edebilir misin? Kendimi çok halsiz hissediyorum ve nefesim kesiliyor. Galiba yakında John'un yanına gideceğim." Nick konuşabilmeyi dileyerek ona bakmıştı. "Yardım edebilirsen biraz uzanmak istiyorum."

Nick yukarı çıkmasına yardım ettikten sonra, "Geri döneceğim," diye yazmıştı.

"Teşekkürler Nick. Sen iyi bir çocuksun..." Uykuya dalmıştı bile.

Nick evden çıktıktan sonra ne yapacağına karar vermeye çalışarak bir süre kaldırımda dikilmişti. Araba kullanmayı bilse belki bir şeyler yapabilirdi. Ama...

Yolun karşısındaki bahçede bir çocuk bisikleti görmüştü. Karşıya geçip perdeleri kapalı olan eve bakmış (karışık rüyalarındaki evlere çok benziyordu) ve kapıya gidip çalmıştı. Birkaç kez çalmasına rağmen kapıyı açan olmamıştı.

Bisikletin yanına dönmüştü. Küçüktü, ama dizlerinin gidona çarpmasına aldırmadığı sürece binemeyeceği kadar küçük değildi. Aptal gibi görüneceğini biliyordu, ama Shoyo'da onu görebilecek insan kalıp kalmadığından pek emin değildi... varsa bile pek gülecek halde olmayacaklardı muhtemelen.

Bisiklete binerek anacaddede ilerlemeye başlamıştı. Karakolu geçtikten sonra 63. Karayolu'na, Joe Rackman'ın yol işçileri kılığına girmiş askerler gördüğünü söylediği yere doğru gitmişti. Hâlâ oradaysalar ve gerçekten ordu mensubuysalar Nick onlardan Mike Childress ve Billy Warner'la ilgilenmelerini isteyecekti. Billy hâlâ hayattaysa elbette. Adamlar Shoyo'yu karantinaya aldıysa kasabadaki hastalar onların sorumluluğu altında sayılırdı.

Yol çalışmasının olduğu yere varması bir saatini almıştı. Bisiklet yol ortasındaki kesik şeritler üzerinde yalpalıyor, dizleri düzenli bir şekilde gidona çarpıyordu. Ama vardığında yol işçilerinin ya da askerlerin gitmiş, geride hiç kimsenin kalmamış olduğunu görmüştü. Biri hâlâ yanan, soba

olarak kullanılmış birkaç varil vardı. İki turuncu bıçkı sehpası orta yerde duruyordu. Yol, bir kısmı kazılmış olmasına rağmen hâlâ geçilebilir görünüyordu.

Gözünün ucuyla bir siyahlık ve belli belirsiz bir hareket fark etmişti. Hafif yaz esintisi burnuna mide bulandırıcı çürüme kokusunu getirmişti. Gördüğü siyahlık, şekli sürekli değişen bir sinek bulutuydu. Bisikletten inerek yolun karşısındaki hendeğe yürümüştü. Yepyeni oluğun içinde dört adamın cesedi vardı. Yüzleri ve şiş boyunları simsiyahtı. Nick, adamların asker olup olmadığını bilmiyordu, ama daha fazla yaklaşmaya hiç niyeti yoktu. Kendi kendine bisikletin yanına döneceğini, korkacak hiçbir şey olmadığını, adamların öldüğünü ve ölülerin kimseye zarar veremeyeceğini söyleyerek oradan uzaklaşmıştı. Yine de hendekten beş metre uzaklaştıktan sonra koşmaya başlamış ve Shoyo'ya doğru panik içinde pedal çevirmişti. Kasabanın hemen dışında bir taşa çarparak bisikleti parçalamıştı. Yola sertçe düşerek başını çarpmış, avuçları sıyrılmıştı. Yolun ortasında titreyerek bir süre öylece kalmıştı.

Nick önceki günün sabahında, bisikletten düşmesinden sonraki bir buçuk saat boyunca kapıları çalmıştı. İyi olan biri mutlaka vardır, diyordu kendi kendine. O kendisini iyi hissediyordu, tek başına olmadığından emindi. Biri, bir adam, bir kadın veya araba kullanma izni olan bir delikanlı bulacak ve bulduğu kişi ona, "Evet, elbette. Hadi onları Camden'a götürelim. Bende araba var," diyecekti. Ya da buna benzer şeyler.

Ama çaldığı kapılardan cevap alabildiklerinin sayısı bir düzineyi bile bulmamıştı. Kapı, içeriden takılan zincirin elverdiği ölçüde aralanıyor, hasta fakat umutlu bir yüz içeriden bakıyor, Nick'i görüyor ve ümidi yok oluyordu. Kısa bir pazarlıktan sonra kapı tekrar kapanıyordu. Nick konuşabilseydi onlara yürüyebildiklerine göre araba da kullanabileceklerini söylerdi. Mahkûmları Camden'a götürdükten sonra bir hastaneye gidip tedavi olabilirlerdi. Ama konuşamıyordu.

Bazıları ona Doktor Soames'u görüp görmediğini sormuştu. Çılgınca bir öfkeye kapılmış bir adam, küçük evinin kapısını ardına kadar açmış, üzerinde sadece iç çamaşırıyla dışarı çıkıp Nick'i yakalamaya çalışmıştı. "Sana Houston'da yapmam gerekeni yapacağım," diye bağırıyordu. Nick'i

Jenner adında biri sanıyor gibiydi. Nick'i verandada üçüncü sınıf korku filmlerinden bir yaşayan ölü gibi kovalamıştı. Bacaklarının arası ürkütücü bir şekilde kabarmıştı. Sonunda verandaya kapaklanmıştı. Nick, kalbi deli gibi çarparak bahçeden onu izliyordu. Adam kalkıp yumruğunu hafifçe salladıktan sonra içeri girmiş, kapıyı kapatmaya tenezzül etmemişti.

Ama çoğu ev sessiz ve ürkütücüydü. Yapabileceği başka bir şey yoktu. Uğursuzluk hissi üzerine çökmeye başlamıştı ve ölüleri uyandırmak için mezarlarının kapısını çalıyor olduğu ve cesetlerin er geç kapıyı açacağı hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Kendi kendine iyi evlerden çoğunun boş olduğunu, sahiplerinin çoktan Camden'a, El Dorado'ya veya Texarkana'ya gittiğini söylemesinin pek faydası olmuyordu.

Baker'ların evine geri dönmüştü. Jane Baker derin bir uykudaydı, alnı serindi. Ama bu kez durumu o kadar ümit verici görünmüyordu.

Öğle vaktiydi. Nick iyi uyuyamamaktan kaynaklanan bitkinliğin üzerine çökmeye başladığını hissederek lokantaya gitmişti. Bisikletin sarsıntısı yüzünden her tarafı ağrıyordu. Baker'ın 45'liği, her adımında kalçasına çarpıyordu. Lokantada iki konserve çorba ısıtmış ve termoslara doldurmuştu. Buzdolabındaki süt hâlâ iyi görünüyordu, o yüzden yanına bir şişe de süt almıştı.

Billy Warner ölmüştü. Mike, Nick'i görünce parmağını kaldırıp, deli gibi gülmeye başlamıştı. "İkisi gitti biri kaldı! İkisi gitti biri kaldı! İntikamını alacaksın. Değil mi? Değil mi?"

Nick önce çorba termosunu sonra bir bardak sütü süpürge sapı yardımıyla dikkatle kapının altından hücreye doğru itmişti. Mike hemen küçük yudumlarla termostan çorbayı içmeye başlamıştı. Nick de kendi termosunu almış ve koridorun karşı tarafına oturmuştu. Billy'yi aşağı götürecek, ama önce öğle yemeğini yiyecekti. Karnı çok açtı. Çorbasını içerken düşünceli bir ifadeyle Mike'a bakmıştı.

"Nasıl olduğumu merak mı ediyorsun?" diye sormuştu Mike.

Nick başını sallamıştı.

"Bu sabah bıraktığında nasılsam öyleyim. Herhalde yarım kilo balgam atmışımdır." Nick'e umutla bakmıştı. "Annem hep o şekilde balgam atıldığında iyileşme yolunda olunduğunu söylerdi. Belki ben hafif atlatıyorumdur, ha? Sence öyle midir?"

Nick omuz silkmişti. Her şey mümkündü.

"Öküz gibi sağlam bir bünyem var," demişti Mike. "Bence bunu atlatacağım. Dinle dostum. Beni buradan çıkar artık. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Nick bunun üzerine biraz düşünmüştü.

"Baksana tabancan da var. Zaten seninle bir alıp veremediğim yok. Sadece bu kasabadan gitmek istiyorum. Önce karımın iyi olup olmadığına bakacağım..."

Nick Mike'ın yüzüksüz sol elini işaret etmişti.

"Boşandık ama hâlâ kasabada yaşıyor, Ridge Road'da. Onu görmek istiyorum. Ne diyorsun dostum?" Mike ağlıyordu. "Bana bir şans ver. Beni bu fare kapanında kilitli bırakma ne olur."

Nick yavaşça ayağa kalkmış, ofise gitmiş ve masanın çekmecesini açmıştı. Anahtarlar oradaydı. Adamın mantıklı düşündüğü doğruydu; birilerinin gelip onları bu korkunç durumdan kurtarmasını beklemenin hiç anlamı yoktu. Anahtarları alıp geri dönmüştü. Koca John Baker'ın ona gösterdiği, tepesinde beyaz bant olan anahtarı diğerlerinden ayırıp Mike'a göstermiş, ardından parmaklıklar arasından ona uzatmıştı.

"Teşekkürler," diye mırıldanmıştı Mike. "Çok teşekkürler. Seni dövdüğümüz için özür dilerim, yemin ederim Ray'in fikriydi. Vince ile onu durdurmaya çalıştık, ama içtiği zamanlarda ona laf anlatabilmek mümkün değil." Anahtarı kilide sokmuş, Nick elini tabancanın kabzasına koyarak onu izlemişti.

Hücrenin kapısı açılmış, Mike dışarı çıkmıştı. "Söylediklerimde samimiydim," demişti. "Tek istediğim bu kasabadan gitmek." Hafifçe sırıtarak Nick'in yanından geçip gitmiş, ardından hapishane bölümünden ofise açılan kapıdan şimşek gibi geçmişti. Nick peşinden gittiğinde Mike ofisten çıkıyordu bile.

Nick de dışarı çıkmıştı. Mike kaldırımda durmuş, bir eli park sayacının üstünde, boş caddeye bakıyordu.

"Tanrım," diye fısıldamış ve Nick'e dönmüştü. "Hepsi mi? *Hepsi* mi?"

Eli hâlâ tabancanın kabzasında olan Nick başını sallamıştı.

Mike bir şeyler söyleyecek olmuş, ama kelimeleri öksürük krizi içinde eriyip gitmişti. Eliyle ağzını kapamış, sonra dudaklarını silmişti.

"Buradan defolup gidiyorum," demişti. "Biraz aklın varsa sen de aynısını yaparsın dilsiz. Bu kara ölüm ya da onun gibi bir şey."

Nick omuz silkmiş, Mike da kaldırımda yürümeye devam etmişti. Adımları giderek hızlanıyordu. Nick, onu gözden kaybolana dek izledikten sonra ofise dönmüştü. Mike'ı bir daha hiç görmedi. İçi rahatlamıştı, doğru şeyi yaptığını biliyordu. Ofisteki yatağa uzanmış ve anında uykuya dalmıştı.

Battaniyesiz yatakta bütün gün uyuduktan sonra ter içinde, ama kendini biraz daha iyi hissederek uyanmıştı. Fırtına tepeleri adeta dövüyordu –gök gürültülerini duyamasa da çakan şimşeklerin parlak ışıklarını görebiliyordu– ama hiçbiri o gece Shoyo'ya uğramamıştı.

Alacakaranlık çöktüğünde anacaddedeki Paulie'nin Radyo&TV Mağazası'na yine mecburen zorla girmişti. Tezgâhın üzerine bir not bıraktıktan sonra küçük bir Sony televizyonu karakola götürmüştü. Fişini taktıktan sonra kanalları gezmeye başlamıştı. CBS kanalında sabit bir yazı vardı: MİKRODALGA AKTARIM SORUNU LÜTFEN BİR YERE AYRILMAYIN. ABC kanalında *Lucy'yi Seviyorum* oynuyordu, NBC'de ise genç ve güzel bir kadının hayatıyla ilgili bir dizinin tekrarı vardı. Eski filmler, yarışmalar ve Jack Van Impe taraftarlarının saçmalıklarını yayınlayan bağımsız bir kanal olan Texarkana ise yayınını durdurmuştu.

Nick televizyonu kapatıp, tekrar lokantaya gitmiş ve iki kişilik çorba ve sandviç hazırlamıştı. Anacadde boyunca sıralanan sokak lambalarının hâlâ yanıyor oluşunda tüyler ürpertici bir taraf olduğunu düşünmüştü. Yemekleri bir sepete koyarak oradan ayrılmıştı. Jane Baker'ın evine giderken aç oldukları belli olan üç dört köpek, yiyecek kokusunu alarak üzerine gelmeye başlamıştı. Nick tabancayı çekmiş, ama köpeklerden biri onu ısırmaya kalkana kadar ateşlemek istememişti. Sonra tetiği çekmiş ve kurşun, bir buçuk metre ötesinde yerden sekerek ardında gümüş rengi bir iz bırakmıştı. Patlama sesini duymamış, ama titreşimi hissetmişti. Köpekler dağılıp kaçmıştı.

Jane uyuyordu. Alnı ve yanakları yanıyor, ağır ve zahmetli soluklar alıyordu. Nick, kadının çok kötü göründüğünü düşünmüştü. Bir bezi soğuk suyla ıslattıktan sonra yüzünü silmişti. Çorbasıyla sandvicini komodi-

nin üstüne bıraktıktan sonra aşağı inip oturma odasındaki büyük ekran televizyonu açmıştı.

CBS bütün gece yayın yapmamıştı. NBC normal yayın akışına devam ediyor görünüyor, ama ABC kanalında görüntü sık sık bozulup, karlı bir hal aldıktan sonra aniden düzeliyordu. ABC kanalında sadece eski programlar gösteriliyordu. Önemli değildi. Nick'in beklediği, haber bülteniydi.

Haberler başladığında şaşkına dönmüştü. "süpergrip salgını" ilk haberdi, ama her iki kanalda da spikerler kontrol altına alındığını söylüyordu. Atlanta Salgın Kontrol Merkezi'nde bir grip aşısı üretilmişti ve bir hafta sonra herkes en yakın doktorda bu aşıyı yaptırabilecekti. New York, San Francisco, Los Angeles ve Londra'da ciddi vakalar bildirilmişti, ama hepsi kontrol altındaydı. Bazı bölgelerde halka açık toplantılar geçici olarak iptal edilmişti.

Shoyo'da bütün kasabanın iptal olduğunu düşünmüştü Nick. Kimi kandırıyorlardı?

Spiker büyük şehirlerin çoğuna girişlerin kısıtlandığını söyleyerek konuyla ilgili haberleri bitirmişti. Bu kısıtlamalar, aşının dağıtımı yapıldıktan sonra kaldırılacaktı. Michigan'da bir uçağın düşmesi ve Anayasa Mahkemesi'nin eşcinsel haklarına dair verdiği son karara meclisten gelen tepkilerle bülten devam etmişti.

Nick televizyonu kapatmış ve verandaya çıkmıştı. Salıncağa oturup sallanmaya başlamıştı. İleri geri hareketin rahatlatıcı bir etkisi vardı. John Baker yağlamayı unuttuğu için çıkan gıcırtıyı duymuyordu. Karanlıkta düzensiz ışık örgüleri ören ateşböceklerini izlemişti. Şimşekler, ufukta birikmiş bulut kümeleri içinde çakıyor, dinozor büyüklüğünde ateşböceklerimiş gibi görünmelerine yol açıyordu. Gece havası sıcak ve yapışkandı.

Televizyon Nick için tamamen görsel olduğu için başkalarının dikkatinden kaçabilecek bir şeyi fark edebilmişti. Hiç hareketli görüntü yoktu. Maç sonuçları da verilmemişti, belki maçlar oynanmadığı içindi. Üstünkörü bir hava durumu raporu sunulmuş, ısı haritası bile gösterilmemişti... sanki Birleşik Devletler Meteoroloji Merkezi kepenklerini indirmişti. Nick'e göre kesinlikle öyleydi.

Her iki haber spikeri de gergin ve üzgün görünüyordu. Biri nezleydi, bir keresinde mikrofona öksürmüş ve özür dilemişti. Her ikisinin de ba-

kışları sık sık kameranın sağına ve soluna kayıyordu. Sanki orada birileri, yanlış bir şey söylemediklerinden emin olmak için onları takip ediyordu.

Bu, 24 Haziran gecesiydi ve Baker'ların verandasında huzursuzca uyumuştu. Çok kötü rüyalar görmüştü. Şimdi, ertesi günün öğle sonrasında Jane Baker'ın, bu iyi kadının ölümüne tanıklık ediyordu... *ve onu teselli etmek için bir şey söyleyemiyordu.*

Jane elini sıktı. Nick, kadının solgun, çökmüş yüzüne baktı. Teri buharlaşmıştı, teni artık kuruydu. Bununla birlikte Nick bunun umut verici bir gelişme olmadığını biliyordu. Jane son anlarını yaşıyordu. Nick artık son anlarında nasıl göründüklerini öğrenmişti.

"Nick," diyerek gülümsedi kadın. Elini, her iki eliyle birden kavradı. "Sana tekrar teşekkür etmek istedim. Kimse tek başına ölmek istemez, değil mi?"

Nick başını hararetle iki yana salladı. Jane bunun sorusuna cevap değil, öleceği söylemine itiraz olduğunu biliyordu.

"Evet, ölüyorum," diye tekrarladı. "Ama aldırma. Şu dolapta bir elbise var Nick. Beyaz bir elbise. Hangisi olduğunu..." Öksürük krizi sözünü böldü. Hafifleyince konuşmasına devam etti. "...dantellerinden anlarsın. Balayımıza giderken trende giydiğim elbiseydi. Üzerime hâlâ oluyor... oluyordu yani. Herhalde şimdi biraz bol gelir, kilo verdim, ama önemli değil. O elbiseyi her zaman çok sevmişimdir. John ile balayımız için Pontchartrain Gölü'ne gitmiştik. Şimdiye kadar geçirdiğim en mutlu iki haftaydı John, beni her zaman çok mutlu etti. Elbiseyi unutmazsın değil mi Nick? Onunla gömülmek istiyorum. Beni giydirmekten... utanmazsın değil mi?"

Nick güçlükle yutkundu ve başını iki yana sallayarak yatak örtüsüne baktı. Jane üzüntüsüyle tedirginliğini hissetmiş olacaktı ki elbise konusunu tekrar açmadı. Onun yerine neredeyse neşeli bir tavırla başka konulardan bahsetti. Lisedeyken birinci olduğu güzel konuşma yarışmasından, Arkansas'taki finallere gidişinden, sahnedeyken eteğinin düşüp ayaklarının etrafında toplanmasından bahsetti. Kilisenin gönüllü grubuyla Vietnam'a gidip bir değil, iki değil, tam üç çocuk evlat edinerek dönen kız kardeşini anlattı. John ile üç yıl önce kampa gidişlerini ve huysuz bir geyik yüzünden bütün günü bir ağacın tepesine tüneyerek geçirmek zorunda kalmalarını anlattı.

"Ağacın dalında oturup birbirimize sarıldık," dedi Jane uykulu bir sesle. "Balkonda oturan iki liseli gibiydik. Tanrım, aşağı indiğimizdeki halini unutamam. O... biz... âşıktık... çok âşıktık... aşkın dünyadaki en büyük güç olduğunu düşünmüşümdür hep... yerçekiminin onları daima aşağı çekmeye uğraştığı şu dünyada erkeklerle kadınların dik durmasına yardım eden en büyük kuvvet... yerçekimi bizi aşağı çekmek, süründürmek istiyor... o kadar âşıktık ki..."

Uyuyakaldı ve Nick'in perdeyi çekip döşemeyi hafifçe gıcırdatması yüzünden hezeyanlar içinde aniden uyandı.

"John!" diye haykırdı. Sesi balgam yüzünden boğuklaşmıştı. *"Ah, John, bu düz vitesi bir türlü beceremiyorum! Bana yardım et John! Bana yardım..."*

Sözleri uzun, hırıltılı bir solukla son buldu. Nick duymasa da hissedebiliyordu. Burnundan kopkoyu bir kan damlası süzüldü. Başı yastığa düştü. Ardından üç kez kalkıp indi. Sanki önemli bir karar vermesi gerekiyordu.

Sonra hareketsiz kaldı.

Nick elini önce kadının boynuna, ardından bileğine, son olarak göğsüne çekingence götürüp kontrol etti. Hiç hareket yoktu. Ölmüştü. Yatağın başucundaki saatin tik taklarını ikisi de duymuyordu. Nick başını dizlerine dayayarak bir süre sessizce ağladı.

Sırada ne olduğunu biliyor, ama yapmak istemiyordu. Bu haksızlık, diye haykırıyordu bir parçası. Bu onun sorumluluğu değildi. Ama başka kimse olmadığı için –hatta belki kilometrekarelerce alan içinde tek başınaydı– bu yükümlülüğü üstlenmeliydi. Ya yapacak ya da onu burada çürümeye terk edecekti ki bu söz konusu bile olamazdı. Jane, ona çok iyi davranmıştı, karşılığı yatağında bu şekilde çürümek olamazdı. Nick artık harekete geçmesi gerektiğini düşündü. Burada oturdukça yapacağı iş daha ağır gelecek, daha da zorlaşacaktı. Curtis Cenaze Evi'nin nerede olduğunu biliyordu... üç sokak aşağıda, bir sokak batıdaydı. Orası da çok sıcaktı muhakkak.

Ayağa kalkıp dolabı açmak için kendini zorladı. Bir yandan da beyaz balayı elbisesinin ateşin yarattığı hayallerden biri olmasını umuyordu. Ama elbise oradaydı. Aradan geçen yıllar rengini biraz sarartmıştı, ama

Nick elbisenin bu olduğunu biliyordu. Dantellerinden anlamıştı. Elbiseyi alıp yatağın ayakucuna serdi. Elbiseye ve yataktaki kadına baktı ve, *elbise üzerine tahmininden de büyük gelecek,* diye düşündü. *Bu hastalık her neyse, düşündüğünden daha insafsızmış... belki böylesi daha iyidir.*

Gönülsüzce yaklaşıp, geceliği çıkardı. Kadın çıplak kalınca tedirginliğiyle isteksizliğinin yerini derin bir acıma duygusu aldı. O kadar yoğundu ki kadının bedenini temizleyip, Pontchartrain Gölü'ne giderken üzerinde olan elbiseyi giydirirken gözyaşlarına boğuldu. Elbiseyi giydirdikten sonra kadını kucağına alarak cenaze evine taşıdı. Danteller içindeki gelinini sonsuz bir eşikten geçiren çiçeği burnunda bir damat gibiydi.

26. BÖLÜM

Bir öğrenci derneği, muhtemelen Demokratik Toplum İsteyen Öğrenciler veya Genç Maoistler 25 Haziran'ı 26'ya bağlayan gece bir fotokopi makinesinin başında poster çoğaltıyorlardı. Ertesi sabah posterler Kentucky Üniversitesi'nin Louisville kampusunun her noktasına asılmıştı.

DİKKAT! DİKKAT! DİKKAT! DİKKAT!

SİZE YALAN SÖYLENİYOR! HÜKÜMET SİZE YALAN SÖYLÜYOR! DOMUZ ORDUNUN GÜÇLERİYLE İŞBİRLİĞİ YAPAN BASIN SİZE YALAN SÖYLÜYOR! ÜNİVERSİTE İDARESİ VE İDARENİN BUYRUĞU ALTINDAKİ REVİR DOKTORLARI SİZE YALAN SÖYLÜYOR!

1. SÜPERGRİP AŞISI YOK.

2. SÜPERGRİP CİDDİ BİR HASTALIK DEĞİL, *ÖLÜMCÜL* BİR HASTALIK.

3. BULAŞICILIK ORANI %75'LERE VARABİLİR.

4. SÜPERGRİP VİRÜSÜ BİRLEŞİK DEVLETLER ORDUSU'NA BAĞLI GÜÇLER TARAFINDAN ÜRETİLİP KAZARA YAYILDI.

5. BİRLEŞİK DEVLETLER ORDUSU'NA BAĞLI DOMUZ GÜÇLER BU DEHŞET VERİCİ GAFLARINI NÜFUSUN %75'İNİN ÖLÜMÜ PAHASINA ÖRTBAS ETMEYE ÇALIŞIYOR!

BÜTÜN DEVRİM İNSANLARI, SELAM OLSUN!

MÜCADELE VAKTİMİZ GELİP ÇATTI! BİRLEŞİN, ÇALIŞIN, FETHEDİN!

SAAT 19.00'DA SPOR SALONUNDA TOPLANALIM!

GREV! GREV! GREV! GREV! GREV! GREV!

Boston'daki WBZ-TV'de yaşananlar, önceki akşam hepsi de Stüdyo 6'da çalışan üç haber spikeri ve altı teknisyen tarafından planlanmıştı. Bu adamlardan beşi düzenli olarak birlikte poker oynardı ve dokuz kişiden altısı hastaydı. Kaybedecek bir şeyleri olmadığını düşünüyorlardı. Neredeyse bir düzine tabanca temin etmişlerdi. Sabah haberlerini sunan Bob Palmer, tabancaları üst kata genellikle notlarını, kalemlerini ve not defterlerini taşıdığı çanta içinde çıkarmıştı.

Yayın alanı, Ulusal Korumalar olarak adlandırılan adamlar tarafından kordon altına alınmıştı, ama önceki akşam George Dickerson'a da söylediği gibi Palmer daha önce hiç bunlar gibi elli yaşın üstünde Koruyucu görmemişti.

Saat sabah 09.01'de, Palmer'ın on dakika önce bir ordu mensubu tarafından verilen sakinleştirici bülteni okumaya başlamasından hemen sonra bir darbe gerçekleşti. Dokuz kişi, televizyon istasyonunun kontrolünü etkin bir şekilde ele geçirdi. Trajedileri uzaktan iletmeye alışmış bir grup iyi niyetli sivilden böyle bir girişim beklemeyen askerler gafil avlandı ve silahları alındı. Küçük çaplı isyana istasyonun geri kalan personeli de hemen katıldı. Altıncı katı çabucak boşaltıp bütün kapıları kilitlediler. Asansörler, lobideki askerler daha ne olduğunu anlayamadan altıncı kata getirildi. Üç asker, doğu tarafındaki yangın merdivenlerinden tırmanmaya çalışınca, ordu malı bir silahı ele geçirmiş olan Charles Yorkin adında bir temizlik görevlisi başlarının üzerine ateş açtı. Olay sırasında atılan tek kurşun buydu.

WBZ-TV'nin yayın alanı içindeki izleyiciler Bob Palmer'ın okuduğu cümleyi yarıda kesip, "Tamam, şimdi!" dediğini gördü. Kameranın çekim alanı dışından gürültüler geldi. Sesler kesilince binlerce şaşkın izleyici, Bob Palmer'ın elinde kısa namlulu bir tabanca tutmakta olduğunu gördü.

Boğuk bir ses, muzaffer bir tonla haykırdı: "Onları hakladık Bob! Hepsini etkisiz hale getirdik!"

"Aferin, iyi iş çıkardınız," dedi Bob. Sonra tekrar kameraya döndü. "Sevgili Boston sakinleri ve yayın alanımız içindeki Amerikalılar. Az önce bu stüdyoda hem çok ciddi hem de son derece önemli bir olay gerçekleşti ve ilk burada, Boston'da, Amerika'nın bağımsızlığının beşiğinde gerçekleşmiş olduğu için çok mutluyum. Son yedi gündür bu yayın stüdyosu, Ulusal Koruyucular olduğunu söyleyen kişilerce kontrol altında tutuluyordu. Ordu üniformaları giymiş bu silahlı adamlar kameramanlarımızın yanında, kontrol odalarımızda, uzak yazıcımızın dibinde duruyordu. Haberlere müdahale edildi mi? Maalesef bu sorunun cevabı evet. Her sabah elime verilen bülteni kafama bir silah doğrultulmuş halde okuyordum. Okuduğum bültende sözde 'süpergrip salgını'ndan bahsediliyordu, ama bunun gerçeklerle hiçbir ilgisi yok."

Işıklar titreşmeye başladı. On beş saniye içinde stüdyodaki bütün ışıklar yanmıştı.

"Kameramanlarımızın çektiği görüntülere ya el kondu ya da kullanılamaz hale getirildi. Muhabirlerimizin yazdığı haberler ortadan kayboldu. Ama elimizde görüntüler *var*, bayanlar baylar, ayrıca stüdyoda bu ülkenin karşılaştığı en büyük felakete tanıklık etmiş muhabirler var... ve en büyük felaket derken kesinlikle abartmıyorum. Şimdi bu görüntülerden bir kısmını yayınlayacağız. Hepsi gizlice çekildi ve bir kısmının kalitesi kötü. Bununla birlikte, az önce stüdyomuzu özgürlüğüne kavuşturmuş olan bizler, mesajı vermek için yeterli olduklarını düşünüyoruz.. Az sonra izleyecekleriniz, muhtemelen görmek isteyeceklerinizden fazla olacak."

Başını kaldırdı, spor ceketinin cebinden bir mendil çıkardı ve burnunu sildi. Televizyonu renkli olanlar, yüzünün ateş yüzünden kızarmış olduğunu görebiliyordu.

"Hazırsan görüntüleri gir George."

Palmer'ın yüzü kaybolup yerine Boston Şehir Hastanesi'nde çekilmiş görüntüler geldi. Koğuşlar tıklım tıklım doluydu. Hastalar yerde yatıyor-

du. Koridorlar kalabalıktı. Çoğunun hasta olduğu görünüşlerinden anlaşılan hemşireler koğuşlara girip çıkıyor, kimisi histerik bir şekilde ağlıyordu. Bazıları koma noktasına varan bir şaşkınlık içindeydi.

Caddelerin köşelerinde, ellerinde tüfeklerle nöbet tutan askerlerin ve zorla girilmiş birçok binanın görüntüleri ekrana geldi.

Bob Palmer tekrar belirdi. "Çocuklarınız yanınızdaysa odadan çıkarmanızı tavsiye ediyoruz, sayın seyirciler."

Karlı ekranda ordu yeşili renginde bir kamyon, Boston Limanı'na uzanan bir rıhtımda geri geri gidiyordu. Hemen altında, üzeri brandayla kaplı bir mavna suyun üstünde yalpalıyordu. Gaz maskeleri takmış iki asker, kamyondan aşağı atladı. Kamera sarsılınca görüntüler anlaşılmaz oldu. Sonra tekrar odaklandı ve askerlerin kamyonun kasasını örten brandayı açtığı görüldü. Kasaya çıktılar ve cesetleri mavnaya fırlatmaya başladılar: kadınlar, yaşlı adamlar, çocuklar, polisler, hemşireler; sonu gelmeyecekmiş gibi fırlatılıyorlardı. Görüntünün bir yerinde, askerlerin cesetleri fırlatmak için yabalar kullandığı net bir şekilde anlaşılıyordu.

Palmer yayına iki saat daha devam etti. Elindeki notları okuyup diğer muhabirlerle röportaj yaparken sesi giderek boğuklaşıyordu. Zemin kattakiler yayını durdurmak için altıncı katı tekrar ele geçirmelerine gerek olmadığını fark edene kadar yayın devam etti. 11.16'da WBZ vericisi, on kilo plastik patlayıcıyla havaya uçuruldu.

Palmer ve altıncı katta bulunan diğerleri, vatan hainliği suçuyla tutuklandı.

Durbin, James D. Hogliss adında emekli bir avukatın kurduğu ve tirajı, Hogliss, madencilerin organize olma hakkını 1940'ların sonundan 1950'lerin ortalarına kadar ateşli bir şekilde savunduğu ve küçük büyük ayırt etmeksizin hükümetin her bölümünü topa tutan muhalif yazılar yayımladığı için daima yüksek olan haftalık *West Virginia* gazetesinin bir keresinde *Savaş Borusu* adını verdiği küçük bir kasabaydı.

Hogliss için düzenli bir şekilde çalışan gazete dağıtıcısı çocuklar vardı, ama bu yaz sabahı, gazeteleri beyaz yanaklı büyük lastikleri Durbin yollarında fısıldayarak ilerleyen 1948 model Cadillac arabasıyla bizzat dağıtıyordu... ve yollar acı verecek ölçüde ıssızdı. Gazeteler, Cadillac'ın kol-

tukları üstünde ve bagajında yığınlar halinde duruyordu. Gazetenin çıkması için doğru bir gün değildi, ama zaten siyah çerçeveli tek bir sayfadan ibaretti. En tepede EKSTRA kelimesi göze çarpıyordu. Hogliss'in, 1980'de Ladybird Madeni'nde gerçekleşen patlamada kırk madencinin öldüğü günden beri çıkardığı ilk ekstra baskıydı.

Manşet şöyleydi: HÜKÜMET GÜÇLERİ ÖLÜMCÜL SALGINI ÖRTBAS ETMEYE ÇALIŞIYOR!

Altında: "James D. Hogliss'ten *Savaş Borusu*'na özel."

Onun altında: "Güvenilir kaynağın bu muhabire dediğine göre grip salgını (Batı Virginia'da Boğan Hastalık veya Tüp Boyun olarak da biliniyor) aslında, sıradan grip virüsünün Birleşik Devletler temsilcilerinin yedi yıl önce Cenevre'de imzaladığı biyolojik ve kimyasal silahlar karşıtı anlaşmayı ihlal eden hükümet tarafından başkalaştırılmış, son derece ölümcül hali. Şu an Wheeling'de görev yapan ordu mensubu bilgi kaynağı ayrıca aşının çok yakında dağıtılacağı vaadinin küstahça bir yalan olduğunu belirtiyor. Kaynağın söylediğine bakılırsa şimdiye kadar herhangi bir aşı üretilebilmiş değil.

Vatandaşlar, bu bir felaket veya trajediden de öte; devletimizin bütün umudunun sona erişi. Kendimize böyle bir şey yapabildiysek, o zaman..."

Hogliss hasta ve çok halsizdi. Baskıyı hazırlarken son gücünü de tüketmiş gibiydi. Kelimeleri yazarken harcadığı enerjiyi telafi edememişti. Göğsü balgamla tamamen dolmuştu ve normal koşullarda nefes almak bile yokuş yukarı koşmak kadar zahmetli bir hal almıştı. Yine de evden eve dolaşıyor, içlerinde hâlâ birilerinin olup olmadığını, varsa da kapıyı açıp gazeteyi alacak halde olup olmadıklarını bilmeden gazeteleri sistemli bir şekilde bırakıyordu.

Sonunda kasabanın batı ucundaki gecekondu mahallesine vardı. Sadece bagajdaki gazeteler kalmıştı. Bagaj kapağını açık bıraktı. Araba yolda ilerlerken kapağı inip kalkıyordu. Başında şiddetli bir ağrı vardı ve ara sıra çift görmeye başlamıştı.

Son gecekondunun kapısına da gazete bıraktıktan sonra geride yirmi beş civarında gazete kalmış olduğunu gördü. Eski çakısıyla gazeteleri bir arada tutan ipi kesti ve üç ay önce Kaliforniya'da Mavi Proje adındaki çok gizli projeden başka bir göreve tayin edilmiş, gözleri korku dolu bir

binbaşı olan bilgi kaynağını düşünerek rüzgârın uçurması için serbest bıraktı. Binbaşı projenin dış güvenliğinden sorumluydu ve Hogliss'e bildiği her şeyi anlatırken belindeki tabancaya dokunup duruyordu. Hogliss, binbaşının silahını yakın bir zamanda kullanacağını düşünmüştü. O zamana kadar kullanmamışsa elbette.

Yirmi yedinci doğum gününden beri sahip olduğu tek araba olan Cadillac'ın direksiyonuna geçti, ama kendini kullanamayacak kadar bitkin hissediyordu. Uykulu bir halde arkasına yaslandı ve göğsünden yükselen hırıltıları dinlemeye koyuldu. Rüzgâr, ekstra baskıları tembelce havada uçuruyordu. Bazıları tuhaf meyveler gibi ağaçların dallarına takılıp kaldı. Çocukken balık tuttuğu Durbin Deresi'nin şırıltılarını duyabiliyordu. Artık derede balık kalmamıştı –kömür şirketleri icabına bakmıştı– ama ses yine de huzur veriyordu. Gözlerini kapadı, uykuya daldı ve yarım saat sonra öldü.

Los Angeles Times çalışanları, görevliler, onlara söylendiği gibi reklam basmadıklarını fark edip onları durdurana kadar 26.000 kopya ekstra baskı yapmayı başarmıştı. Müdahale hızlı ve kanlıydı. FBI'ın resmi hikâyesine göre her zamanki baş belaları olan "radikal devrimciler" *Los Angeles Times* matbaasını bombalayarak yirmi sekiz kişinin ölümüne yol açmıştı. FBI, patlama sonucu her bir işçinin kafasında nasıl olup da kurşun delikleri açıldığını açıklamak zorunda kalmamıştı, çünkü cesetler, binlerce salgın kurbanının cesediyle birlikte denize dökülmüştü.

Bununla birlikte 10.000 kopya dağıtıldı ve bu da yeterli oldu. 36 puntoluk manşet şöyle haykırıyordu:

BATI YAKASI SALGIN HASTALIK PENÇESİNDE
Binlerce İnsan Ölümcül Süpergrip'ten Kaçıyor
Hükümetin Hasıraltı Ettiği Kesinleşti

LOS ANGELES — Devam eden trajedide destek veren kendilerine Ulusal Koruyucular diyen kişilerin bazıları on yıllık kıdemli askerler. Görevlerinin bir parçası, dehşete kapılmış Los Angeles sakinlerini bazı bölgelerdeki gençler tarafından Kaptan Trips olarak bilinen süpergribin Londra veya Hong Kong salgınlarından "sadece biraz daha öldürücü" olduğuna ikna etmek... ama ikna etmeye çalışırken portatif solunum aygıtları kulla-

nıyorlar. Başkan bu akşam saat 18.00'de bir konuşma yapacak ve basın sözcüsü Hubert Ross, başkanın konuşmasını Beyaz Saray'ın altındaki sığınakta Oval Ofis görünümü verilmiş bir odada yapacağına dair iddiaların "komik, asılsız ve kötü niyetli" olduğunu söylüyor. Konuşmasının önceden dağıtılan kopyalarına bakılırsa başkan, Amerikalıların aşırı tepki gösterdikleri ve halihazırdaki paniği Orson Welles'in 30'lu yılların başındaki radyo yayını "Dünyalar Savaşı"yla kıyasladıkları için "azarlayacak."

Times'ın başkanın konuşmasına yönelik cevaplamasını istediği beş sorusu var.

1. Ordu üniforması içindeki haydutlar neden anayasal hakkını doğrudan elinden alarak *Times*'ın haber basmasına engel oluyor?

2. 5, 10 ve 1-5. karayolları neden ordu araçları tarafından kapatıldı?

3. Bu "küçük çaplı bir grip salgını" ise neden Los Angeles ve çevresinde sıkıyönetim ilan edildi?

4. Bu "küçük çaplı bir grip salgını" ise neden mavnalar Pasifik'e açılıp yük boşaltıyor? Ve mavnaların yükü gerçekten de korktuğumuz gibi salgında ölen vatandaşların cesetleri mi?

5. Son olarak, aşı geçekten de önümüzdeki hafta doktorlara ve hastanelere dağıtılmaya hazırsa neden bu gazetenin ayrıntılı bilgi alma amacıyla temas kurduğu kırk altı doktordan *hiçbiri* herhangi bir dağıtım planından haberdar edilmemiş? Neden kliniklerden *hiçbiri* aşılama için hazırlık yapmamış? Neden aradığımız on büyük eczacıdan *hiçbirine* hükümetten aşı dağıtımına dair bir bilgi gelmemiş?

Başkandan konuşmasında bu sorulara cevap vermesini ve gerçekleri örtbas etmek için gösterilen bu çılgınca çabayı ve polis taktiklerini sonlandırmasını rica ediyoruz...

* * *

Duluth'ta haki şort ve sandalet giymiş bir adam, Piedmont Caddesi'nde yürüyordu. Alnına kül bulaşmıştı ve sıska omuzlarına, üzerine elle yazılmış, birini önüne birini de sırtına astığı iki karton vardı.

Önündeki kartonda şöyle yazıyordu:

YOK OLUŞ VAKTİ GELDİ
İSA YAKINDA DÖNECEK
TANRI'NIZIN KARŞISINA ÇIKMAYA HAZIR OLUN!

Sırtındaki kartonda ise şöyle yazıyordu:

DİKKAT EDİN, GÜNAHKÂRLARIN KALBİ KIRILACAK
KİBİRLİLER AŞAĞILANACAK
HOR GÖRÜLENLER YÜCELECEK
UĞURSUZ GÜNLER YAKIN

Motosiklet ceketleri giymiş, hepsi de öksüren ve burnu akan dört genç adam, haki şortlunun karşısına çıkıp, onu bayıltana kadar dövdü. Sonra da kaçtılar. Biri omzu üzerinden bağırıyordu: "İnsanları korkutmak neymiş gördün işte! Bu sana ders olsun kaçık ibne!"

* * *

Springfield, Missouri'de en çok dinleyiciye sahip radyo programı, KLFT kanalında Ray Flowers'ın sunduğu ve dinleyicilerin telefonla katılabildiği *Fikrinizi Söyleyin* programıydı. Stüdyo bölmesinde altı telefon hattı vardı ve 26 Haziran sabahı KLFT'de işe gelen tek kişiydi. Dış dünyada olup bitenlerin farkındaydı ve çok korkuyordu. Son bir haftada sanki Ray'in tanıdığı herkes hastalanmıştı. Springfield'da askeri birlikler yoktu, ama Ulusal Koruyucular'ın "paniği ve yağmayı engellemek" için göreve çağrıldığını duymuştu. Ray Flowers kendini iyi hissediyordu. Telefonlara, bazen ağzına geleni söyleyen dinleyicilerin sözlerine müdahale etmek için kullandığı geciktirme cihazına, reklam kasetlerine *("Tuvaletiniz taşarsa/ Ne yapacağınızı bilemiyorsanız/Çelik hortumlu adamı arayın/Temizlik Canavarı'nı çağırın!")* ve elbette mikrofona düşünceli bir ifadeyle baktı.

Bir sigara yaktı, stüdyonun kapısına doğru yürüdü ve kilitledi. Yayın bölmesine girip, onun kapısını da kilitledi. Otomatik müzik yayınını kapattı ve programının başlangıç müziğini çalarak mikrofon başına geçti.

"Herkese merhaba," dedi. "Ben Ray Flowers. *Fikrinizi Söyleyin* programına hoş geldiniz. Galiba bu sabah konuşulacak tek bir konu var, değil mi? Tüp Boyun da diyebilirsiniz, süpergrip ya da Kaptan Trips de, hepsi

aynı kapıya çıkıyor. Ordunun gerçekleri hasıraltı etmesine dair korkunç hikâyeler duydum. Bu konuda sizin de anlatacaklarınız varsa dinlemeye hazırım. Burası hâlâ özgür bir ülke değil mi? Bu sabah stüdyoda tek başıma olduğum için yayını biraz farklı yapacağız. Zaman geciktirme cihazını kapadım. Sanırım reklamları yayınlamasak da olur. Sizin gördüğünüz Springfield benim KLFT pencerelerinden gördüğümle aynıysa kimsenin içinde alışveriş isteği olacağını sanmıyorum zaten.

Pekâlâ, uyanık ve ayaktaysanız programa başlayalım. Ücretsiz hatlarımızın numaraları 555-8600 ve 555-8601. Meşgul çalarsa biraz sabredin. Unutmayın, burada tek başımayım."

Springfield'a yetmiş kilometre uzaklıktaki Carthage'da bir askeri birlik vardı ve yirmi kişilik bir devriye ekibi Ray Flowers'ın icabına bakmakla görevlendirilmişti. İki asker bu emre uymayı reddetti. Anında vuruldular.

Springfield'a ulaşmalarına kadar geçen bir saatlik süre içinde Ray Flowers; insanların sinekler gibi öldüğünü ve hükümetin aşı konusunda yalan söylediğini belirten bir doktorla; Kansas City şehrindeki hastanelerden cesetlerin kamyonlarla alınıp götürüldüğünü doğrulayan bir hemşireyle; hastalığın kaynağının uzaydan gelen uçan daireler olduğunu iddia eden, aklı başında olmayan bir kadınla; bir grup askerin Kansas City'nin güneyindeki 71. Karayolu'nun yanındaki tarlada upuzun bir hendek kazma işini henüz bitirdiğini söyleyen bir çiftçiyle ve yarım düzine daha dinleyiciyle telefon bağlantısı kurdu.

Sonra stüdyonun dış kapısının ardından bir gürültü geldi. "Açın!" diye bağırdı boğuk bir ses. "Birleşik Devletler adına açın!"

Ray kolundaki saate baktı. On ikiye çeyrek vardı.

"Eh," dedi. "Görünüşe bakılırsa askerler geldi. Ama telefon almaya devam edeceğim. Şimdi..."

Otomatik tüfek takırtısı duyuldu ve stüdyo kapısının tokmağı halıya düştü. Delikten içeri mavi bir duman süzüldü. Kapı omuzlanarak açıldı ve savaş kıyafetleri giymiş, maske takmış yarım düzine asker içeri daldı.

"Askerler dış stüdyoya zorla girdi," dedi Ray. "Baştan aşağı silahlılar... elli yıl önce Fransa'da bir temizlik operasyonuna girişmiş gibi görünüyorlar. Yüzlerindeki maskeler hariç..."

"Yayını kes!" diye bağırdı üniformasında çavuş şeritleri bulunan iriyarı bir adam. Yayın kabininin camlı duvarları gerisinde dikilip, tüfeğiyle işaret etti.

"Kesmiyorum!" diye cevap verdi Ray. Bedeni buz kesmiş gibiydi. Sigarasının külünü dökerken parmaklarının titrediğini gördü. "Bu istasyonun ruhsatı var ve ben..."

"Ruhsatını *iptal* ediyorum! Şimdi yayını kes!"

"Hayır," dedi Ray ve mikrofona döndü. "Sevgili dinleyiciler, KLFT yayınını kesmem emredildi ve ben de bu emre karşı çıktım. Yapmam gereken buydu. Bu adamlar Amerikan Ordusu'nun askeri değil de Nazi gibi davranıyor. Ben..."

"Son şansın!" Çavuş tüfeğini doğrulttu.

"Çavuş," dedi kapıdaki askerlerden biri. "Onu öylece vuramaz..."

"Bu asker tek kelime daha ederse vurun," dedi çavuş.

"Galiba beni vuracaklar," dedi Ray Flowers ve tam o sırada tuzla buz olan camlar arasında kontrol paneli üzerine yığıldı. Korkunç bir cızırtı başladı ve şiddeti giderek arttı. Çavuş bütün kurşunlarını kontrol paneline boşaltınca ses kesildi. Konsoldaki ışıklar yanıp sönmeye devam ediyordu.

"Pekâlâ," dedi çavuş arkasına dönerek. "Saat birden önce Carthage'a dönmek istiyorum ve..."

Adamlarından üçü çavuşa ateş açtı. İçlerinden biri, saniyede yetmiş büyük saçma fırlatan bir tüfekle ateş ediyordu. Çavuş sarsılıp dönerek bir ölüm dansı yaptıktan sonra camları parçalanmış yayın stüdyosuna doğru sırtüstü düştü. Bir bacağı kasılınca postalı, cam parçacıklarını tekmeledi.

Rahatlama ifadesiyle kaplı bembeyaz yüzünde sivilceleri iyice ortaya çıkmış olan bir er, gözyaşlarına boğuldu. Diğerleri şaşkınca, inanamaz bir halde kalakalmıştı. Yoğun barut kokusu havayı sarmıştı.

"Onu öldürdük!" diye bağırdı er histerik bir sesle. "Ulu Tanrım, Çavuş Peters'ı öldürdük!"

Kimse bir şey demedi. Suratlarında hâlâ şaşkın, olan biteni kavrayamamış bir ifade vardı. Daha sonra kendi kendilerine neden bunu daha önce yapmadıklarını soracaklardı. Bütün bunlar ölümcül bir oyundu, ama onların oyunu değildi.

Ray Flowers'ın ölmeden hemen önce yükselticiye bıraktığı telefondan tiz sesler yükseldi.

"Ray? Orada mısın Ray?" Genizden gelen ses yorgundu. "Programını kocamla birlikte her zaman dinliyoruz. Sadece böyle devam etmeni ve seni engellemelerine izin vermemeni söyleyecektik. Tamam mı Ray? Ray?... Ray?..."

134. BİLDİRİ
2. BÖLGE GİZLİ / ŞİFRELENMİŞ
KİMDEN: LANDON 2. BÖLGE NEW YORK
KİME: CREIGHTON'A KUMANDAN
CEVAP: KARNAVAL OPERASYONU
İÇERİK: NEW YORK KORDONU HÂLÂ İŞLER VAZİYETTE CESETLERİN ATILMASI SÜRÜYOR ŞEHİR NİSPETEN SESSİZ ÖRTBAS HİKÂYESİ BEKLENENDEN ERKEN ORTAYA ÇIKTI AMA ŞU ANA DEK BAŞ EDEMEYECEĞİMİZ BİR DURUM SÖZ KONUSU DEĞİL SÜPERGRİP ŞEHİR NÜFUSUNUN BÜYÜK BÖLÜMÜNÜ İÇERİDE TUTUYOR XX TAHMİNEN BİRLİKLERİN %50'Sİ GİRİŞ/ÇIKIŞ NOKTALARINDA BARİKAT KURDU [GEORGE WASH KÖPRÜSÜ TRIBOROUGH KÖPRÜSÜ BROOKLYN KÖPRÜSÜ LINCOLN VE HOLLAND TÜNELLERİ ARTI DİĞER KASABALARDAKİ KISITLI ULAŞIM OLAN OTOYOLLAR] SÜPERGRİBE YAKALANMIŞ BİRLİKLERDEN ÇOĞU HÂLÂ AKTİF GÖREV BAŞINDA VE PERFORMANSLARI İYİ XXX ŞEHİRDE KONTROL EDİLEMEYEN ÜÇ YANGIN VAR HARLEM 7. CADDE SHEA STADYUMU XXXX BİRLİKLERDEN AYRILMALAR GİDEREK BÜYÜYEN BİR SORUN BİRLİĞİNİ TERK EDEN ARTIK VURULUYOR XXXXX KİŞİSEL ÖZET DURUM HÂLÂ KONTROL ALTINDA AMA GİDEREK KÖTÜLEŞİYOR XXXXXX RAPOR SONU
LANDON 2. BÖLGE NEW YORK

Boulder, Colorado'da bir dedikoduya göre Amerika Meteorolojik Hava Test Merkezi aslında bir biyolojik savaş tesisiydi ve virüs oradan yayılmıştı. Denver FM'de, hezeyan içinde bir discokey bu dedikoduyu defalarca tekrarladı. 26 Haziran gecesi saatler on biri gösterdiğinde Boulder'dan çok

büyük çapta bir toplu göç başladı. Denver-Arvada'dan bir grup asker onları durdurmak üzere gönderildi, ama bu, bir adamı elinde çalı süpürgesiyle leş gibi ahırları temizlemek için göndermeye benziyordu. On bir binden fazla sivil –hastaydılar, korkuyorlardı ve Hava Test Merkezi'nden bir an önce uzaklaşmaktan başka bir şey düşünmüyorlardı– onları ezip geçti. Binlerce Boulder sakini, pusulanın gösterdiği diğer yönlere doğru kaçtı.

Saat on biri çeyrek geçe Hava Test Merkezi'nin Broadway'deki ofisinde büyük bir patlama meydana geldi. Desmond Ramage adında genç bir radikal, çeşitli Orta Batı mahkeme salonları ve eyalet meclisi için hazırlanmış olan sekiz kilo plastik patlayıcıyı kullanmıştı. Patlama muazzamdı, zamanlayıcı zalimdi. Ramage, çeşitli zararsız hava malzemesi ve hava kirliliği ölçme cihazlarıyla birlikte buharlaştı.

Bu arada Boulder'dan göç devam ediyordu.

771. BİLDİRİ
6. BÖLGE GİZLİ / ŞİFRELENMİŞ
KİMDEN: GARETH 6. BÖLGE LITTLE ROCK
KİME: CREIGHTON'A KUMANDAN
KONU: KARNAVAL OPERASYONU
İÇERİK: BRODSKY ETKİSİZ HALE GETİRİLDİ TEKRARLIYORUM BRODSKY ETKİSİZ HALE GETİRİLDİ HALKA AÇIK BİR KLİNİKTE ÇALIŞIRKEN YAKALANDI MAHKEMESİ GÖRÜLDÜ VE VATANA İHANETTEN İDAM EDİLDİ TEDAVİ EDİLENLERDEN BİR KISMI MÜDAHALE ETMEYE ÇALIŞTI 14 SİVİL VURULDU 6'SI ÖLDÜ 3 ADAMIM YARALANDI HİÇBİRİ AĞIR DEĞİL X 6. BÖLGE'DEKİ KUVVETLER SADECE %40 KAPASİTEYLE GÖREV YAPIYOR AKTİF GÖREVDEKİLERİN %25'İNİN SÜPERGRİBE YAKALANDIĞI TAHMİN EDİLİYOR %15'İ GÖREV BAŞINDAN İZİNSİZ AYRILDI XX YEDEK PLAN F İÇİN EN CİDDİ OLAY XXX CARTHAGE'DA GÖREVLİ ÇAVUŞ T. L. PETERS ACİL GÖREV İÇİN SPRINGFIELD'A GÖNDERİLDİ VE KENDİ ADAMLARINCA İNFAZ EDİLDİ XXXX BENZER ÖZELLİKTE BAŞKA OLAYLAR OLASI AMA TEYİT EDİLMEDİ DURUM HIZLA KÖTÜLEŞİYOR XXXXX RAPOR SONU GARFIELD 6. BÖLGE LITTLE ROCK

Ohio'daki Kent Eyalet Üniversitesi'ne giden iki bin öğrenci, akşam karanlığı göğe anestezi etkisinde masada yatan bir hasta gibi yayılırken savaşa ciddi bir şekilde hazırlanıyordu. İki bin isyancı, ilk mini sömestr yaz okulu öğrencileri, üniversitede gazeteciliğin geleceği sempozyumunun üyeleri, tiyatro grubundan yüz yirmi kişi ve toplantıları süpergribin yaz yangını gibi yayılmasıyla aynı günlere denk gelen Amerika'nın Gelecekteki Çiftçileri'nin Ohio şubesinin iki yüz üyesinden oluşuyordu. Hepsi de dört gün önce, ayın yirmi ikisinde kampusta toplanmıştı. 19.16-19.22 arasında bölgedeki polis ekipleri arasında geçen konuşmalar şöyleydi:

"Ekip 16, Ekip 16, duyuyor musun? Tamam."

"Ah, duyuyorum Ekip 20. Tamam."

"Alışveriş merkezi tarafından gelen bir grup genç var 16. Yaklaşık yetmiş kişi civarında ve... ah, diğer taraftan gelen bir başka grup görüyorum, 16... Tanrım, sayıları iki yüzü buluyordur. Tamam."

"Ekip 20, burası merkez. Duyuyor musun? Tamam."

"Çok iyi duyuyorum merkez. Tamam."

"Chumm ve Halliday'i gönderiyorum. Yolu arabanızla kapatın. Başka bir şey yapmayın. Sizi aşıp geçmeye kalkarlarsa karşı koymayın. Karşı koymak yok, anlaşıldı mı? Tamam."

"Karşı koymak yok, anlaşıldı merkez. Alışveriş merkezinin doğusundaki askerler ne yapıyor merkez? Tamam."

"Ne askeri? Tamam."

"Ben de onu soruyorum merkez. Onlar..."

"Merkez, ben Dudley Chumm. Allah kahretsin, burası Ekip 12. Özür dilerim, merkez. Burrows Yolu'ndan gelmekte olan bir grup genç var. Sayıları yüz elli civarında. Alışveriş merkezine doğru gidiyorlar. Şarkı söylüyor veya slogan atıyorlar gibi görünüyor. Ama merkez, Tanrım, askerler de görüyoruz. Galiba gaz maskeleri var. Çatışma pozisyonu almışlar. En azından öyle görünüyorlar. Tamam."

"Merkezden Ekip 12'ye. Alışveriş merkezinin önünde Ekip 20 ile buluş. Talimatlar aynı. Karşı koymak yok. Tamam."

"Anlaşıldı merkez. Gidiyorum. Tamam."

"Merkez, burası Ekip 17. Ben Halliday merkez. Duyuyor musun? Tamam."

"Duyuyorum 17. Tamam."

"Chumm'un arkasındayım. Batı yönünden alışveriş merkezine doğru yaklaşan iki yüz genç daha var. Tıpkı altmışlı yıllardaki gibi pankartlar taşıyorlar. Birinde ASKERLER SİLAHLARINIZI BIRAKIN yazıyor. Diğerinde ise GERÇEK, BÜTÜN GERÇEK, SADECE GERÇEK. Onlar..."

"Pankartlarda *ne* yazılı olduğu umurumda değil, 17. Chumm ve Peters'a katılıp yolu kapat. Büyük bir olay çıkarmaya niyetli gibiler. Tamam."

"Tamam merkez."

"Ben Kampus Güvenlik Şefi Richard Burleigh, kampusun güneyinde konuşlanmış askeri birliklere sesleniyorum. Tekrar ediyorum: Ben Kampus Güvenlik Şefi Richard Burleigh. Görüşmelerimizi dinlediğinizi biliyorum, onun için duymuyormuş numarası yapmayın. Tamam."

"Ben Birleşik Devletler Ordusu'ndan Albay Albert Philips. Sizi dinliyoruz, Şef Burleigh. Tamam."

"Merkez, burası Ekip 16. Çocuklar bir savaş anıtında toplanıyor. Askerlere dönüyor gibiler. Durum hiç iyi görünmüyor. Tamam."

"Ben Burleigh, Albay Philips. Lütfen niyetinizi açıklayın. Tamam."

"Kampusta olanları kampus içinde muhafaza etme emri aldım. Tek niyetim, aldığım emre uymak. Bu insanların tek istediği gösteri yapmaksa sorun yok. Ama karantinadan çıkmaya kalkarlarsa başları derde girer. Tamam."

"Eminim anlatmak istediğiniz şey..."

"Ne anlatmak istediysem onu söyledim, Şef Burleigh. Görüşme bitmiştir. Tamam."

"Philips! Philips! Cevap ver, kahrolası! Bunlar komünist gerillalar değil! Hepsi birer çocuk! Amerikalı çocuklar! Silahları yok! Onlar..."

"Ekip 13'ten merkeze. Çocuklar doğruca askerlerin üzerine yürüyor yüzbaşım. Pankartlarını sallıyorlar. Şarkı söylüyorlar. Baez denen kadının söylediği şarkı. Allah kahretsin, galiba bazıları taş atıyor. Onlara... Tanrım! Ulu Tanrım! Bunu yapamazlar!"

"Merkezden Ekip 13'e! Neler oluyor?"

"Dick, ben Chumm. Sana ne olduğunu söyleyeyim. Katliam oluyor. Keşke kör olsaydım da bunu görmeseydim. Orospu çocukları! Çocukları... çocukları biçiyorlar. Makineli tüfeklerle. Görebildiğim kadarıyla hiçbir

uyarı yoktu. Vurulmamış olan çocuklar... dağılıyorlar... dört bir yana doğru koşuyorlar. Tanrım! Bir kız yaylım ateşiyle ikiye bölündü! Kan... çimlerin üstünde yetmiş seksen ceset var. Onları..."

"Chumm! Cevap ver! Ekip 12 cevap ver!"

"Merkez, burası ekip 17. Duyuyor musun? Tamam."

"Seni duyuyorum kahrolası, ama *Chumm* nerede? Tamam!"

"Chumm ve... sanırım Halliday... daha iyi görebilmek için araçlarından indiler. Geri dönüyoruz Dick. Askerler birbirine ateş etmeye başlamış görünüyor. Kimin kazandığını bilmiyorum, umurumda da değil. Kazanan kim olursa muhtemelen bir sonraki hamlesi bize saldırmak olacak. Geri *dönebilen* herkes döndükten sonra bodruma inip cephanelerini bitirmelerini beklemeyi öneriyorum. Tamam."

"Kahretsin."

"Katliam devam ediyor Dick. Şaka yapmıyorum. Çıkıyorum. Tamam."

Yukarıdaki görüşmelerin büyük bölümünde, geri plandan gelen, kamp ateşinde patlayan atkestanelerine benzer silah sesleri duyulabiliyordu. Cılız çığlıklar... ve son kırk saniye boyunca havan toplarının gümbürtüsü de konuşmalara karışmıştı.

Aşağıdakiler, Güney Kaliforniya'da özel bir yüksek frekans telsiz hattı üzerinden yapılan görüşmenin kaydıdır. Bu görüşme, 19.17'de başlayıp 19.20'de son buldu.

"Massingill, 10. Bölge. Orada mısın, Mavi Üs? Bu mesajın kodu, Annie Oakley, Acil-artı-10. Oradaysan cevap ver, tamam."

"Ben Len, David. Sanırım şifreli konuşmayı bırakabiliriz. Kimse dinlemiyor."

"Durum tamamen kontrolden çıktı Len. Her şey. Los Angeles alevler içinde. Bütün şehir ve etrafındaki her şey yanıyor. Adamlarım ya hasta ya isyanda ya görevi izinsiz terk etti ya da sivillerle birlikte yağmalamaya başladı. Bank of America'nın merkez şubesinde, Skylight Room'dayım. Beni yakalamaya çalışan altı yüzden fazla insan var. Çoğu ordu mensubu."

"Her şey dağılıyor. Çivisi çıktı."

"Anlaşılmadı. Tekrar eder misin?"

"Boş ver. Çıkabilir misin?"

"Tanrım hayır. Ama karşıma çıkmayı ilk deneyene gününü göstereceğim. Burada bir yığın tüfek var."

"Bol şans David."

"Sen de. Olabildiğince dayanmaya çalış."

"Öyle yapacağım."

"Emin değil..."

Sözlü iletişim burada son bulmakta. Çarpma sesi, bükülen metalin ve kırılan camın gürültüsü duyuluyor. Bağırış çağırış. Tabanca sesleri. Ardından, telsizin çok yakınından, bir tüfeğin sesine benzeyen şiddetli patlamalar. Bağırış çağırışlar yakınlaşıyor. Seken bir kurşunun vızıltısı, telsizin çok yakınında bir çığlık, boğuk bir darbe sesi ve sessizlik.

Aşağıdakiler, San Francisco'da düzenli bir ordu birliğinden alınan görüşme kaydıdır. Görüşme 19.28'de başlamış, 19.30'da sona ermiştir.

"Askerler ve kardeşler! Telsiz istasyonunu ve kumanda merkezini ele geçirdik! Size baskı yapıp zulmedenler öldü! Dakikalar öncesine kadar Birinci Sınıf Çavuş Roland Gibbs olan ben Kardeş Zeno, kendimi Kuzey Kaliforniya Cumhuriyeti'nin ilk başkanı ilan ediyorum! Kontrol bizde! Kontrol bizde! Üstleriniz emirlerime karşı gelmenizi isterse onları sokak köpekleri gibi vurun! Köpekler gibi! Götü boklu karılar gibi! Kaçanların isimlerini, rütbelerini ve seri numaralarını kaydedin! Kuzey Kaliforniya Cumhuriyeti'ne başkaldırmak ve ihanet etmekten bahsedenlerin isimlerini bildirin! Yeni bir gün doğuyor! Zalimlerin devri kapandı! Biz..."

Makineli tüfek gürültüsü. Çığlıklar. Patırtılar. Silah sesleri, artan çığlıklar, makineli tüfeğin takırtısı. Giderek zayıflayan, uzun bir inilti. Üç saniyelik sessizlik.

"Ben Birleşik Devletler Ordusu'ndan Binbaşı Alfred Nunn. San Francisco'daki Birleşik Devletler askeri kuvvetlerinin geçici komutasını üstlenmiş bulunuyorum. Komuta merkezindeki vatan hainlerinin icabına bakılmıştır. Komuta bende, tekrarlıyorum, komuta bende. Süregelen operasyon devam edecek. Kaçaklar ve bozguncular daha önce olduğu gibi cezalandırılacak: olağanüstü önlemler, tekrar ediyorum, olağanüstü önlemler. Şimdi ben..."

Daha fazla silah sesi. Bir çığlık.
Arka plan: *"...hepsini! Gebertin! Savaş domuzlarına ölüm..."*
Yoğun silah patlamaları. Ardından sessizlik.

Portland, Maine'de hâlâ televizyon seyredecek kadar iyi durumda olan ve WCSH-TV kanalını izleyenler saat 21.16'da, beline doladığı pembe deri parçası ve asker kepi dışında çıplak, hasta olduğu açıkça belli olan, iriyarı bir zenci adamın altmış iki kişiyi infaz etmesini kanlarını uyuşturan bir dehşetle gördü.

Zenci olan meslektaşları da aynı şekilde bellerine deri parçaları dolamış ve bir zamanlar ordu mensubu olduklarını gösteren rütbe belirten rozetler takmışlardı. Ellerinde otomatik ve yarı otomatik silahlar vardı. Bir zamanlar stüdyodaki izleyicilerin *Dolarlar İçin Arayın* programını ve yerel politik tartışmaları izlediği alan, siyah "cunta"nın diğer üyeleriyle dolmuştu. Haki üniformalar içinde yaklaşık iki yüz asker, ellerinde tabancalar ve tüfeklerle duruyordu.

Kömür karası suratıyla tezat oluşturan bembeyaz, düzgün dişlerini göstererek sürekli sırıtan iriyarı zenci, elinde otomatik 45'liğiyle büyük, camdan bir çarkın yanında duruyordu. Çok uzun süre önceymiş gibi görünen bir zamanda o çark, *Dolarlar İçin Arayın* programı için kullanılmaktaydı ve içi telefon rehberinden kesilmiş kâğıt parçalarıyla doluydu.

Dev zenci, çarkı çevirdi ve içinden bir sürücü ehliyeti alarak yüksek sesle okudu. "Er Franklin Stern, öne çıkın lütfen."

Bu işte acemi olduğu açıkça belli olan kameramanın ani geçişlerle gösterdiği izleyicileri abluka altına almış olan silahlı adamlar, isim kartlarına bakmaya başladı.

Nihayet on dokuzundan fazla göstermeyen, sarışın bir genç adam çığlıklar ve itirazlar arasında kolundan çekilerek set alanına götürüldü. Zenci adamlardan ikisi, genci zorla diz çöktürdü.

İriyarı adam sırıttı, hapşırdı, balgam tükürdü ve otomatik 45'liği Er Stern'in şakağına dayadı.

"Hayır!" diye haykırdı Stern çılgınca. "Sizinle geleceğim. Yemin ederim, sizinle..."

"Baba, oğul ve kutsal ruh adına," dedi iriyarı zenci sırıtarak ve tetiği çekti. Er Stern'ün zorla diz çöktürüldüğü alanın gerisinde kan ve beyin parçacıklarından oluşan geniş bir leke vardı. Şimdi kendi kanı ve beyin parçaları da onlara eklenmişti.

Şap.

Zenci adam tekrar hapşırdı. Şiddetiyle neredeyse düşecekti. Kontrol odasında bulunan bir başka zenci (beyaz şortlu ve yeşil şapkalı) ALKIŞ düğmesine bastı ve stüdyodaki izleyicilerin önünde bir ışıklı levha yandı. Seyirci/tutsakların etrafını çevirmiş olan zenciler tüfeklerini tehditkâr bir ifadeyle kaldırınca yüzleri dehşetle kâğıt gibi bembeyaz olmuş tutsak beyaz askerler çılgınca alkışlamaya başladı.

"Sıradaki!" diye bağırdı beline deri parçası dolamış olan zenci adam boğuk sesle ve çarkı tekrar çevirerek bir başka kimlik aldı. "Çavuş Roger Peterson öne çıkın lütfen."

Seyirciler arasında biri ulurcasına bir ses çıkardıktan sonra çaresizce arka kapılara ulaşmaya çalıştı. Saniyeler içinde sahneye getirildi. O karmaşada, üçüncü sırada durmakta olan bir adam göğsündeki isim kartını çıkarmaya çalıştı. Bir patlama oldu ve adam, alnında bir kurşun deliğiyle oturduğu koltuğa yığılıverdi. Gözleri, program öldüresiye sıkıcıymış gibi camlaşmıştı.

Bu gösteri saat on kırk beşe kadar devam etti. O dakikada, maskeler takmış, makineli tüfekler taşıyan dört manga asker stüdyoya daldı. Ölmekte olan iki asker grubu arasında anında bir çatışma başladı.

Üstünde sadece deri parçası olan zenci adam, bedeni kurşunlarla delik deşik, küfürler savurarak, terler içinde yere yığıldı. Düşerken silahındaki kurşunları yere boşaltmıştı. İki numaralı kamerayla çekim yapan hain, karnından vuruldu. Dökülen bağırsaklarını toplamak için eğilince kamera yavaşça döndü ve izleyicilere cehennemden bir sahne gösterdi. Yarı çıplak asiler ateşe karşılık veriyor, maskeli askerler stüdyoyu tarıyordu. Arada kalan silahsız askerlerse kurtarılacakları yerde ölümlerine hızlandırılmış tarifeyle gönderiliyordu.

Yüz hatları panikle çarpılmış, havuç gibi kızıl saçlı genç bir adam, bir sirk cambazı gibi koltuklar üzerinden sıçrayarak altı sıra ilerlemişti ki bacakları kurşunlarla biçildi. Diğerleri, temel eğitimde öğrendikleri üzere kol-

tuk sıraları arasındaki halı kaplı koridorlara yüzükoyun yatmış, uçuşan kurşunlardan kaçınmaya çalışıyordu. Saçları kırlaşmaya yüz tutmuş, ileri yaşlarda bir çavuş ayağa fırlayarak kollarını bir program sunucusu gibi iki yana açtı ve avazı çıktığı kadar bağırdı: *"DURUUUN!"* İki taraftan yağmur gibi yağan kurşunlarla ipleri çekiştirilen bir kukla gibi sarsıldı. Silahların patlaması ve ölenlerle yaralıların çığlıkları, kontrol odasındaki ses göstergelerinin iğnesini 50 desibelin üstüne getirmişti.

Kamerayı kullanan asker, kamerayı kontrol eden kolun üzerine düşmüştü. İzleyiciler artık sadece tavanı görebiliyordu. Silah sesleri beş dakika sonra azaldı ve sadece seyrek patlamalar duyuldu. Ardından onlar da kesildi. Sadece çığlıklar devam ediyordu.

Saat on biri beş geçe evlerdeki televizyonların ekranlarındaki tavan görüntüsü yerini televizyona sıkkınca bakan çizgi bir adama bıraktı. Çizgi televizyonun ekranında şöyle yazıyordu: KUSURA BAKMAYIN, BİR SORUN YAŞIYORUZ!

Gecenin sona erdiği o dakikalarda bu, neredeyse herkes için geçerliydi.

Des Moines'te, saat 23.30'da, her tarafı dini çıkartmalarla kaplı –İSA'YI SEVİYORSANIZ KORNA ÇALIN ve benzerleri– eski bir Buick terk edilmiş yollarda ısrarla ilerliyordu. O günün erken saatlerinde Des Moines'te bir yangın olmuş, Hull Caddesi'nin güneyinde kalan hemen her yer ve Grandview Junior Üniversitesi yanmıştı. Daha sonra şehir merkezini altüst eden bir ayaklanma çıkmıştı.

Güneş batınca yollar, çoğu yirmi beş yaşın altında olan motosikletli gençlerle dolmuştu. Camları kırmışlar, televizyon çalmışlar, depolarını bedava benzinle doldurmuşlardı. Caddeler şimdi boştu. Bazıları –çoğunlukla motorcular– 80. Karayolu'na çıkmış, ama süpergribe yakalanmış ya da karanlığın çökmesiyle hastalığın dehşetine teslim olmuş çoğunluk, evlerine kapanıp kapılarını kilitlemişti. Des Moines şimdi devasa bir Noel partisinin ertesindeymiş gibi görünüyordu. Lastikleri yoldaki cam parçalarını ezerek ilerleyen Buick, On Dördüncü Cadde'den batıya, Euclid Caddesi'ne döndü ve burun buruna çarpışmış, tamponları başarılı bir çifte cinayetin ardından bir arada kalmış âşıklar gibi birbirine geçmiş halde yol-

da hareketsizce yatan iki arabanın yanından geçti. Buick'in tepesindeki hoparlörden eski bir plağın açılış cızırtılarına benzer sesler yükseldi, ardından "Keep On The Sunny Side"ı söyleyen Mother Maybelle Carter'ın sesi bomboş caddeyi doldurdu.

"Güneşli tarafta kalın,
Daima iyiyi düşünün,
Hayata iyi yanından bakın,
Çok sorununuz olsa da
Yokmuş gibi gelecek
Hayata iyi yanından bakarsanız..."

Eski Buick sekizler ve daireler çizerek, bazen aynı blok etrafında üç dört kez dönerek ilerlemeye devam etti.

Bir tümsek üstünden (ya da bir ceset) geçtiğinde plak atlıyordu.

Buick gece yarısına yirmi dakika kala sağa çekti ve durdu. Sonra tekrar ilerlemeye başladı. Hoparlörden şimdi "The Old Rugged Cross"u söyleyen Elvis Presley'in sesi yükseliyordu. Rüzgâr ağaçlar arasından eserek yanıp kül olmuş okulun kalıntılarından yükselen dumanları dağıttı.

Başkanın saat 21.00'de yaptığı ve pek çok bölgede izlenemeyen konuşmadan: "... bunun gibi, büyük bir ülkenin yapması gerektiği gibi, karanlık bir odada kalmış küçük bir çocuk gibi, gölgelerin üzerine atlayamayız; ama bu ciddi grip salgınını hafife de alamayız. Sevgili Amerikalılar, sizlere evinizden çıkmamanızı öneriyorum. Kendinizi iyi hissetmiyorsanız yatağınızda kalın, bir aspirin alın ve bolca su için. *En fazla* bir hafta sonra kendinizi mutlaka daha iyi hissedeceksiniz. Size bu akşamki konuşmamın başında söylediklerimi tekrarlayayım: Bu grip salgınının ölümcül olduğu kesinlikle doğru değil. Görülen vakaların çoğunda hastanın bir hafta sonra iyileştiği gözlemleniyor. Ayrıca..."

[öksürük krizi]

"...ayrıca, hükümet karşıtı bazı kötü niyetli gruplarca çıkarılmış, bu grip virüsünün askeri amaçla kullanılmak üzere hükümet tarafından üretilmiş olduğuna dair korkunç bir dedikodu var. Sevgili Amerikalılar, bu

düpedüz bir iftiradır, bunu burada açıkça belirtmek istiyorum. Bu ülke, zehirli gaz, sinir gazı ve biyolojik silahlara karşı yenilenmiş Cenevre Antlaşması'na imza atmıştır. Ne şimdi, ne de daha önce..."

[art arda hapşırıklar]

"...Cenevre Konvansiyonu'nda yasaklanmış herhangi bir maddenin üretiminde pay sahibi olduk. Bu sadece orta ciddiyette bir grip salgını; ne eksik ne fazla. Bu gece Rusya ve Kızıl Çin'in de dahil olduğu birçok ülkede salgının görüldüğü haberini aldık. Bu yüzden sizden..."

[öksürükler hapşırıklar]

"...sizden sükûnetinizi korumanızı ve hâlâ iyileşmemiş olanların bu haftanın sonunda veya önümüzdeki haftanın başında en yakın sağlık merkezinde aşı olabileceklerini bilmenizi istiyoruz. Ulusal Koruyucular birçok bölgede görev alarak nüfusu yağmacılara, holiganlara, haydutlara karşı korumakta. Ama bazı şehirlere ordu tarafından 'el konduğu' veya haberlere müdahale edildiği kesinlikle yalan. Sevgili Amerikalılar, bu yalanlara prim vermeyi..."

Atlanta'daki First Baptist Kilisesi'nin duvarına kırmızı sprey boyayla şöyle yazılmıştı:

"Sevgili İsa. Seninle yakında görüşeceğiz. Dostun Amerika. Not. Umarım hafta sonuna kadar boş yer açılır."

27. BÖLÜM

Larry Underwood 27 Haziran sabahı Central Park'ta bir banka oturmuş, küçük hayvanat bahçesine bakıyordu. Arkasında, sahipleri ölmüş veya kaçmış olduğu için hepsi de kıpırtısızca duran arabalarla dolu olan Beşinci Cadde vardı. Caddenin aşağısındaki lüks mağazaların çoğundan duman tütüyordu.

Larry oturduğu yerden bir aslan, bir antilop, bir zebra ve bir tür maymun görebiliyordu. Maymun haricindekiler ölüydü. Larry, onları öldürenin grip olmadığına karar verdi; Tanrı bilir ne kadar süre yem ve su veril-

memişti, açlık ve susuzluktan ölmüşlerdi. Maymun hariç hepsi ölmüştü ve Larry'nin orada oturduğu üç saatlik süre boyunca sadece dört veya beş kez kıpırdamıştı. Maymun açlığa ve susuzluğa bir şekilde çare bulacak kadar zekiydi, ama ne var ki süpergribe yakalanmıştı. Eziyet çekmekte olduğu belliydi. Dünya çok acımasızdı gerçekten.

Sağ tarafındaki hayvanlı saat on biri vurdu. Saatin bir zamanlar çocukları neşelendiren figürleri artık gösterilerini boşluğa yapıyordu. Ayı borazan, asla hastalanmayacak (ama eninde sonunda eskiyecek) maymun tef, bir fil ise hortumuyla davul çalıyordu. Ağır melodiler, bebeğim, kahrolası ağır melodiler. *Saat Figürleri İçin Düzenlenmiş Kıyamet Süiti.*

Bir süre sonra saatin sesi kesildi ve artık uzaklaştığı için hafiflemiş olan boğuk haykırış duydu. Canavar-tellalı, Larry'nin solunda bir yerde, muhtemelen Heckscher Oyun Parkı'ndaydı. Belki parktaki havuza düşüp boğulurdu.

"Canavarlar geliyor!" diye bağırdı cılız, boğuk ses. Bulutlar bu sabah dağılmıştı. Hava güneşli ve sıcaktı. Bir arı, Larry'nin burnunun yakınından geçip hemen ötedeki çiçeklerin üzerinde birkaç daire çizdikten sonra bir şakayığın üstüne kondu. Hayvanat bahçesindeki leşlerin üstüne konup uçan sineklerin sakinleştirici, tekdüze vızıltısı Larry'ye kadar geliyordu.

"Canavarlar geliyor!" Canavar-tellalı, altmışlarının ortalarında görünen, uzun boylu bir adamdı. Larry, onu ilk kez, Sherry-Netherland'da geçirdiği önceki gece duymuştu. Gece, olağandışı bir sessizliğe bürünmüş olan şehrin üzerine çökerken bu uluyan, hafif ses uğursuzca çınlıyordu. Manhattan'ın ıssız caddelerinde karamsarlığın ve felaketin sesi yankılanıyordu. Bütün ışıkları yanan süitteki çift kişilik kocaman yatakta, gözüne bir damla bile uyku girmeden yatmakta olan Larry nedense canavar-tellalının sık gördüğü kâbuslardaki yaratıklar gibi onun peşinde olduğuna dair mantıksız bir hisse kapılmıştı. Uzun bir süre boyunca ses yaklaşıyormuş gibi gelmişti –*Canavarlar geliyor! Canavarlar geliyor! Varoşlardalar!*– ve Larry üç kere kilitlediği kapının aniden açılacağından ve eşikte canavar-tellalını göreceğinden neredeyse emindi... ama canavar-tellalı bir insan değil, patlak gözlü, köpek kafalı, sivri dişli, dev gibi bir yaratık olacaktı.

Ama Larry o sabah erken saatlerde adamı parkta görmüştü. Kadife pantolon giymiş, tek sapı bantla yapıştırılmış kemik çerçeveli gözlükler

takmış, aklını kaçırmış bir ihtiyardı. Larry onunla konuşmaya çalışmış, ama canavar-tellalı dehşet içinde kaçmış, kaçarken bağırarak canavarların her an görüleceğini söylemişti. Koşarken ayağı alçak bir çite takılmış, komik bir *pat!* sesiyle bisiklet yollarından birine düşmüş, gözlükleri gözünden fırlamış, ama kırılmamıştı. Larry yanına gitmeye niyetlenmiş, ama daha o varamadan canavar-tellalı ayağa fırlayıp, bağırarak alışveriş merkezine doğru koşmuştu. Adamın Larry'de uyandırdığı hisler on iki saat içinde katıksız dehşetten şiddetli sıkıntıya ve rahatsızlığa dönüşmüştü.

Parkta başkaları da vardı; Larry birkaçıyla konuşmuştu. Hepsi de yaklaşık aynı durumdaydı ve Larry, kendisinin de farklı olmadığını düşündü. Şaşkınlardı, konuşmaları tutarsızdı ve konuşurken ellerini kolunuza doğru uzatmaktan kendilerini alamıyor gibiydiler. Anlatacak hikâyeleri vardı ve bütün hikâyeler aynıydı. Arkadaşları, akrabaları ölmüştü veya ölüm döşeğindeydi. Caddelerde silahlar patlıyordu, Beşinci Cadde cehenneme dönmüştü, Tiffany's gerçekten yok mu olmuştu? Bu pisliği kim temizleyecekti? Çöpleri kim toplayacaktı? New York'tan gitseler daha mı iyiydi? Duyduklarına göre askerler bütün çıkış noktalarını kontrol altında tutuyordu. Bir kadın sıçanların lağım kanallarından yeryüzüne çıkacağından korktuğunu söyleyerek Larry'ye New York'a geldiği ilk gün düşündüklerini hatırlatmış ve tedirgin etmişti. Kocaman bir poşetten aldığı Fritos'u yiyen genç bir adam Larry'ye hayatının en büyük amacını gerçekleştireceğini söylemişti. Yankee Stadyumu'na gidip, sahada çırılçıplak dolaşacak ve tam ortasında mastürbasyon yapacaktı. "Bu fırsat bir daha ele geçmez ahbap," diyerek iki gözünü birden kırpmış ve Fritos yiyerek uzaklaşmıştı.

Parktaki insanlardan çoğu hastaydı, ama orada fazla ölen olmamıştı. Belki de hayvanların cesetlerini kemireceğini düşünmüşler ve sonun yaklaştığını hissettiklerinde sürünerek kapalı mekânlara girmişlerdi. Larry o sabah ölümle sadece bir kez karşılaşmış ve o da yetmişti. Bir umumi tuvaletin kapısını açtığında, karşısında sırıtan suratında kurtçuklar kaynayan bir adam bulmuştu. Elleri dizlerinin üzerindeydi, içe göçmüş gözleri Larry'ye dikilmişti. Larry'nin genzi, karşısındaki adam tüm o kargaşa içinde sineklerin yemesi için bırakılmış çürük bir şekermişçesine tatlı, tiksindirici bir kokuyla dolmuştu. Kapıyı sertçe kapamıştı, ama artık çok geçti. Sabah kahvaltıda yediği mısır gevrekleri midesini terk etmiş, ardın-

dan iç organlarına zarar geleceğinden korkacağı kadar uzun bir süre kuru kuru öğürmüştü. Tanrım, diye geçirmişti içinden hayvanat bahçesine geri dönerken, eğer oradaysan ve bugün istekleri kabul ediyorsan ne olur bir daha bunun gibi bir manzarayla karşılaşmama engel ol. Kaçıklar yeterince kötü zaten, bir de bunları görmeyeyim, daha fazlasına dayanamayacağım. Teşekkür ederim.

Bankta oturmakta olan Larry (canavar-tellalı en azından bir süreliğine duyma mesafesinden çıkmış gibiydi) kendini beş sene önceki dünya finallerini düşünür buldu. Bunu hatırlamak iyiydi, çünkü galiba kendini tamamen mutlu, huzurlu ve sağlıklı hissettiği son gün oydu.

Rudy ile ayrılmalarından hemen sonraydı. Çok kötü bir ayrılıştı ve Rudy'yi bir kez daha görürse (göremeyeceksin, dedi zihni iç geçirerek) ondan mutlaka özür dileyecekti. Rudy isteyecek olursa onunla arasını düzeltmek için yere çöküp ayakkabılarını bile öpebilirdi.

Ülkenin diğer ucuna yaptıkları yolculuğa, Omaha'da şanzımanı iflas eden 1968 model bir Mercury ile çıkmışlardı. Ondan sonra birkaç hafta çalışıp batıya doğru otostop yapmışlar, paraları bitince yine birkaç hafta çalışmış, ardından yine otostop yaparak batıya doğru yolculuklarına devam etmişlerdi. Bir süre Nebraska'nın batısında bir çiftlikte, tam sınıra yakın bir yerde çalışmışlar ve Larry bir gece pokerde altmış dolar kaybetmişti. Ertesi gün Rudy'den borç istemişti. Los Angeles'a varmalarından sonra ilk iş bulan Larry olmuştu, asgari ücretle bulaşık yıkamaya iş denirse elbette. Rudy üç hafta sonra bir gece borç konusunu açmıştı. Bir adam çok iyi bir iş bulma bürosu tavsiye etmişti, iş bulacaklarına dair garanti veriyorlardı, ama ücretleri yirmi beş dolardı. Pokerde kaybetmesinden sonra Larry'ye verdiği borç da tam olarak bu kadardı. Normal şartlar altında sormazdı bile, ama...

Larry borcunu ödediğini söyleyerek itiraz etmişti. Ona borcu falan yoktu. Rudy ondan yirmi beş papel borç istiyorsa tamamdı, ama Larry aynı borcu iki kez ödeyecek değildi.

Rudy *hediye* değil, borç verdiği parayı istediğini ve karnının Larry Underwood'un palavralarına tok olduğunu söylemişti. Tanrım, demişti Larry gülmeye çalışarak. Senden böyle şeyler duymayı hiç ummazdım Rudy, yanılmışım meğer.

Tartışma alevlenmiş, neredeyse yumruklaşma raddesine varmıştı. Sonunda Rudy'nin yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Sen böylesin işte Larry, diye bağırmıştı. Sen busun. Hep böyleydin. Dersimi hiç alamayacağımı düşünürdüm, ama artık aldım galiba. Defol git Larry.

Rudy oradan ayrılmış, Larry arka cebinden cüzdanını çıkararak onun peşinden fırlamış, ucuz odadan çıkarak fotoğrafların arkasında duran üç onluğu ona doğru fırlatmıştı. *Defol, yalancı piç. Al! Al kahrolası paranı!*

Rudy dış kapıyı çarparak kapatmış, gecenin içine, bu dünyanın Rudy'lerini bekleyen dandik kaderine doğru yollanmıştı. Arkasına dönüp bakmamıştı bile. Larry merdivenlerin tepesinde bir süre soluk soluğa durmuş, ardından paraları yerden toplayıp tekrar cüzdanına koymuştu.

Şimdi yıllar sonra olayı tekrar düşünürken Rudy'nin haklılığından giderek daha emin oluyordu. Hatta emindi. Rudy'ye borcunu *ödemiş* bile olsa onunla ilkokuldan beri arkadaşlardı ve düşünüyordu da, Larry'nin hep parası eksik olurdu, çünkü ya abur cubura ya da oyuna harcar, eksiğini Rudy tamamlamak zorunda kalırdı. Bazen öğle yemeği için, bazen de okul servis ücretini tamamlamak için hep Rudy'den geri ödemediği borçlar alırdı. Aradan geçen yıllarda Rudy'den tırtıkladıkları toplam elli doları, hatta belki yüz doları bulurdu mutlaka. Larry, Rudy ondan yirmi beş doları istediğinde nasıl kasıldığını hatırlıyordu. Zihni, otuzdan yirmi beşi çıkarmış ve ona şöyle demişti: *Geriye sadece beş papel kalıyor. Bu yüzden ona borcunu ödedin. Ne zaman olduğundan emin değilim ama ödedin. Bu konuyu daha fazla tartışmayalım.* Ve öyle olmuştu.

O olaydan sonra şehirde tek başına kalmıştı. Hiç arkadaşı yoktu. Encino'da çalıştığı süre içinde arkadaş edinmeye de çalışmamıştı. Huysuz aşçıbaşından, kıçını başını sallayan, sakız çiğneyen garson kızlara kadar orada çalışan herkesin sorunlu olduğuna inanıyordu. Evet, üstün, çok-yakında-başarılı-olacak (buna inansalar iyi ederlerdi) Larry Underwood'dan başka herkes kaybetmeye mahkûmdu. Zavallıların dünyasında kendini dövülmüş bir köpek gibi hissediyor, ıssız adada kalmış bir adam gibi ev hasreti çekiyordu. New York'a dönme fikri aklına daha sık geliyordu.

Bir ay, hatta belki iki hafta sonra bunu yapacaktı da... Yvonne olmasaydı.

Yvonne Wetterlen ile üstsüz bir dansçı olarak çalıştığı gece kulübünün iki sokak ötesindeki sinemada tanışmıştı. Film bittiği sırada Yvonne ağlıyor, çantasını arıyordu. İçinde ehliyeti, çek defteri, sahip olduğu tek kredi kartı, doğum belgesinin kopyası, sendika kartı ve sosyal sigorta kartı vardı. Larry çantanın çalındığından neredeyse emindi, ama bunu ona söylemeyerek aramasına yardım etmişti. Ve bir süre sonra gerçekten mucizelerle dolu bir dünyada yaşıyor olabileceklerini düşünmeye başlamıştı, çünkü tam vazgeçmek üzerelerken çantayı üç sıra aşağıda bulmuşlardı. Herhalde insanlar son derece sıkıcı olan filmi izlerken ayaklarını sallamış ve çantayı bu şekilde aşağı itelemişti. Yvonne, ona gözyaşları içinde sarılıp teşekkür etmişti. Kendini Kaptan Amerika gibi hisseden Larry, ona hamburger yiyerek kutlama yapmalarını teklif etmek istediğini, ama yanında hiç para olmadığını söylemişti. Yvonne hamburgerleri ısmarlamakta ısrar etmişti. Harika prens Larry bu teklifin geleceğinden zaten emindi.

Böylece görüşmeye başlamışlar, iki hafta sonra da sevgili olmuşlardı. Larry daha iyi bir iş bularak bir kitapçıda tezgâhtar olmuş, bunun yanı sıra The Hotshot Rhythm Rangers&All-Time Boogie Band adında bir grupla birlikte şarkı söylemeye başlamıştı. Aslında grubun tek güzel tarafı ismiydi, ama ritim gitarcı olan Johnny McCall daha sonra ayrılıp, Tattered Remnants'ı kurmuş ve bu grup bir hayli başarılı olmuştu.

Larry ve Yvonne birlikte yaşamaya başlamışlar ve Larry için her şey değişmişti. Bunun bir sebebi, artık kirasının yarısını ödediği, evim diyebildiği bir yerin oluşuydu. Yvonne pencerelere perdeler takmış, ikinci el mobilyalar alarak evi döşemişlerdi. Grup üyeleri ve Yvonne'un arkadaşları ara sıra uğramaya başlamıştı. Ev gündüz güneş alıyor, akşamları ise portakal kokulu Kaliforniya esintisi içeri süzülüp havayı tazeliyordu. Bazen kimse gelmiyor, Yvonne ile baş başa televizyon izliyorlar, bazen Yvonne ona bir şişe bira getirip koltuğun kolçağına oturarak boynuna masaj yapıyordu. Orası onun eviydi, yuvasıydı ve bazen geceleri Yvonne, yanında uyurken öylece uyanık yatıp bunun ne kadar güzel bir his olduğunu düşünürdü. Sonra huzur içinde uykuya dalar ve Rudy Marks'ı düşünmezdi. Yani pek düşünmezdi.

Birlikte, Yvonne'un son haftalarda sinir bozmaya başladığı son altı haftası haricinde çok güzel olan on dört ay yaşamışlardı. Larry için o dö-

nemin simgesi, dünya finalleri olmuştu. Kitapçıdaki mesaisi bitince Johnny McCall'un evine gider ve ikisi –grup halinde sadece hafta sonları prova yapabiliyorlardı, çünkü grubun diğer iki üyesi geceleri çalışıyordu– yeni besteler üzerinde çalışırlar, bazen de Johnny'nin "gerçek bar-parçaları" dediği "Nobody but Me" ve "Double Shot of My Baby's Love" gibi klasik, eski şarkıları çalarak güzel vakit geçirirlerdi.

Sonra eve, *evine* gider ve Yvonne akşam yemeğini hazırlamış olurdu. Öyle uyduruk yemekler değil, güzel ev yemekleri pişirirdi. İyi eğitimli bir kızdı. Sonra oturma odasına geçip televizyonu açarak finalleri izlerlerdi. Sonra sıra sevişmeye gelirdi. Her şey iyi gibiydi, her şey onun istediği gibiydi. Tek bir sorunu bile yoktu. O günlerden sonra hiçbir zaman o kadar mutlu olmamış, hiçbir şey kendini o kadar iyi hissettirmemişti. Hiçbir şey.

Gözlerinden yaşlar aktığını fark etti ve düşkünlerevindeki yaşlı bir zavallı gibi Central Park'ta gün ortasında oturmuş ağlamakta olduğu için kendinden bir anlığına iğrendi. Sonra kaybettiklerinin ardından gözyaşı dökmeye hakkı olduğunu düşündü. Eğer bu şoksa, şok içinde olmak en doğal hakkıydı.

Annesi üç gün önce ölmüştü. Öldüğü sırada ölmekle meşgul binlerce insanla dolu olan Mercy Hastanesi'nin koridorunda bir sedye üzerinde yatıyordu. Son nefesini verdiği sırada Larry, annesinin başucunda diz çökmüş vaziyette duruyor, sidik ve dışkı kokularının, uğultunun, öksürüklerin, hırıltıların ve cehennemden çıkmışa benzeyen çığlıkların arasında annesinin ölümünü izlemenin onu delirtmesinin an meselesi olduğunu düşünüyordu. Annesi ölürken hezeyanlar içindeydi, onu tanımamıştı. Göğsü tam yükselirken hareketin yarısında kalıvermiş, bir arabanın ağırlığı altında sönen patlak bir lastik gibi yavaşça çökmüştü. Larry, annesinin başucunda ne yapacağını bilemez halde on dakika kadar durmuş, biri ona bir ölüm belgesi verene veya ne olduğunu sorana dek orada beklemesi gerektiğini aklı karışmış bir halde düşünmüştü. Ama olan ayan beyan ortadaydı, her yerde aynı şey oluyordu. Hastane bir tımarhaneye dönmüştü. Bir doktorun gelip başsağlığı dilemesi ve normal prosedürleri uygulaması olası görünmüyordu. Er geç gelecekler ve annesini bir un çuvalı gibi taşıyarak götüreceklerdi ve Larry buna tanık olmak istemiyordu. Annesinin çantası sedyenin altında duruyordu. Bir kalem, saç tokası ve çek defterini

bulmuştu. Defterin arkasından bir sayfa koparmış, üstüne annesinin ismini, adresini ve bir an düşünüp hesapladıktan sonra yaşını yazmıştı. Kâğıdı saç tokasıyla annesinin bluzunun cebine tutturduktan sonra ağlamaya başlamıştı. Yanağına bir öpücük kondurmuş ve ağlayarak kaçarcasına uzaklaşmıştı. Sanki onu terk etmiş gibi olmuştu. O sırada sokaklar hastalar, aklını kaçıranlar ve askerlerle dolu olmasına rağmen hastanenin dışında olmak iyi gelmişti. Ve şimdi bankta oturmuş daha genel şeyler için yas tutuyordu: annesinin emekliliğini kaybedişi, kendi kariyerinin yok oluşu, ardından yatağın ve sevişmenin geleceğini bilerek Yvonne ile dünya finallerini izlediği Los Angeles günleri ve Rudy. En çok Rudy için yas tutuyordu. Keşke o yirmi beş doları sırıtıp omuz silkerek ödemiş ve altı yılı kaybetmemiş olsaydı.

Maymun on ikiye çeyrek kala öldü.

Ellerini çenesinin altına koymuş, tünediği yerde hareketsizce otururken gözkapakları titreşmiş ve beton zemine yüzükoyun düşerek korkunç bir ses çıkarmıştı.

Larry orada daha fazla oturmak istemiyordu. Ayağa kalkarak alışveriş merkezine doğru amaçsızca yürümeye başladı. Canavar-tellalını en son on beş dakika önce, epey uzaktan duymuştu. Şimdiyse parktaki tek ses, betona çarpan topuklarının tıkırtısı ve kuşların cıvıltısıydı. Anlaşılan kuşlar gribe yakalanmıyordu. Onlar için iyi bir şeydi tabii.

Alışveriş merkezinin önündeki küçük konser alanına vardığında, bir kadının sahnenin önündeki banklardan birinde oturmakta olduğunu gördü. Elli yaşlarında olmalıydı, ama genç görünmek için epey zahmete girmiş gibi görünüyordu. Pahalı görünen gri-yeşil bir pantolon ve ipek bir bluz giymişti. Larry'nin ayak seslerini duyan kadın başını kaldırıp baktı. Elinde bir hap vardı. Hapı fıstık yiyormuşçasına doğal bir hareketle ağzına attı.

"Selam," dedi Larry. Kadının yüzü sakin, gözleri maviydi. Bakışlarında keskin bir zekâ vardı. Altın çerçeveli gözlükler takmıştı ve parmaklarında dört yüzük vardı: bir alyans, iki pırlanta, bir de zümrüt.

"Tehlikeli değilim," dedi. Aptalca bir sözdü galiba, ama kadının parmaklarındakilerin değeri yirmi bin doları buluyor olmalıydı. Sahte de olabilirlerdi elbette, ama sahte mücevher takacak bir kadına hiç benzemiyordu.

"Tehlikeli görünmüyorsunuz zaten," dedi kadın. "Hasta da değilsiniz." Son cümledeki vurgusu soru sorar gibiydi. İlk bakışta göründüğü kadar sakin olmadığı anlaşılıyordu; boynunun yan tarafında bir kas seğiriyordu, mavi gözlerindeki zekâ pırıltılarının gerisindeyse Larry'nin o sabah tıraş olurken kendi gözlerinde gördüğü şok ifadesi vardı.

"Sanmıyorum. Ya siz?"

"Ben de değilim. Ayakkabınıza dondurma ambalajı yapışmış, biliyor muydunuz?"

Larry aşağı bakınca gerçekten de öyle olduğunu gördü. Görünce yüzü kızardı, çünkü fermuarı açık olsa kadının yine aynı tonla söyleyeceğini tahmin ediyordu. Tek ayağı üzerinde durarak kâğıdı almaya çalıştı.

"Leyleğe benziyorsunuz," dedi kadın. "Oturup deneyin. Adım Rita Blakemoor."

"Memnun oldum. Ben de Larry Underwood."

Oturdu. Kadın elini uzatınca Larry hafifçe sıktı. Parmakları yüzüklere bastırmıştı. Sonra ayakkabısındaki dondurma ambalajını alarak bankın yanındaki, üzerinde BURASI SİZİN PARKINIZ, TEMİZ TUTUN! yazan çöpe attı. Bütün bu operasyon ona komik gelmişti. Başını geri atarak güldü. Eve gelip annesini yerde yatar bulduğu günden sonra ilk kez gerçekten gülüyordu ve gülmenin verdiği iyi hissin değişmemiş olduğunu görmek onu inanılmayacak kadar rahatlatmıştı. Aynı cehenneme git edasıyla karından yukarı çıkıp dişler arasından fırlıyordu.

Rita Blakemoor hem ona, hem onunla gülümsüyordu ve Larry, kadının şıklığından ve zarafetinden bir kez daha etkilendi. Irwin Shaw romanlarından birinden fırlamış gibiydi.

"Yaklaştığınızı duyduğumda neredeyse saklanacaktım," dedi kadın. "Kırık gözlüklü, tuhaf adam olduğunuzu sandım."

"Canavar-tellalı mı?"

"Bu sizin ona verdiğiniz ad mı, yoksa o mu kendine böyle diyor?"

"Benim verdiğim ad."

"Gayet uygun," dedi kadın ağzı gerçek kürkle çevrilmiş gibi görünen çantasını açıp bir paket mentollü sigara çıkararak. "Aklını kaçırmış bir Diyojen gibi."

"Evet, sadece dürüst bir canavar arıyor," dedi Larry ve yine güldü.

Kadın sigarasını yakıp dumanı üfledi.

"O hasta değil," dedi Larry. "Ama diğerlerinin çoğu öyle."

"Yaşadığım binanın kapıcısı da iyi görünüyor," dedi Rita. "Hâlâ görev başında. Bu sabah çıkarken ona beş dolar bahşiş verdim. Ona iyi olduğu için mi, yoksa hâlâ işbaşında olduğu için mi bahşiş verdim bilmiyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Sizi herhangi bir yorum yapabilecek kadar iyi tanımıyorum."

"Doğru, elbette." Sigara paketini çantasına geri koydu. Larry çantanın içinde bir tabanca olduğunu gördü. Kadın, onun bakışlarını takip edince gördüğünü anladı. "Kocamındı. New York'un büyük bankalarından birinin müdürüydü. İki yıl önce öldü. Görünen bütün yerlerine Brylcreem sürmüş gibi görünen Araplardan biriyle öğle yemeğindeydi. Ağır bir kalp krizi geçirdi. Kravatı hâlâ boynundayken öldü. Sizce ayakkabıları ayağındayken ölmek deyiminin günümüze uyarlanmış hali bu olabilir mi? Harry Blakemoor kravatı boynundayken öldü. Hoşuma gitti Larry."

Bir ispinoz önlerinde yere kondu ve yerde bir şeyi gagaladı.

"Soyguncular dan çok korkardı, bu yüzden silahı vardı. Tabancalar ateşlendiğinde gerçekten büyük bir gürültü çıkarıp tepiyorlar mı Larry?"

Hayatında bir kez bile silah ateşlememiş olan Larry, "Bunun fazla tepeceğini sanmam," dedi. "38'lik mi?"

"Sanırım 32'lik." Tabancayı çantasından çıkarırken Larry içinde ilaç kutularının da olduğunu gördü. Kadın bu kez bakışlarını takip etmemişti. Yaklaşık on beş adım uzaktaki ufak tespihağacına bakıyordu. "Galiba deneyeceğim. Sence şu ağacı vurabilir miyim?"

"Bilmiyorum," dedi Larry tedirgince. "Bence..."

Kadın tetiği çekti ve tabanca oldukça etkileyici bir ses çıkararak patladı. Tespihağacında küçük bir delik belirdi. "Tam isabet," dedi kadın ve tabancanın namlusundan çıkan dumanı üfledi.

"Çok iyiydi," dedi Larry. Kadının tabancayı tekrar çantasına koyduğunu görünce kalp atışları normale döndü.

"Bununla birini vurabileceğimi sanmıyorum. Hatta bundan eminim. Zaten yakında vuracak kimse kalmayacak, değil mi?"

"Ah, o konuyu bilemiyorum."

"Yüzüklerime bakıyordun. Birini ister misin?"

"Hı? Hayır!" Tekrar kızarmıştı.

"Kocam bir bankacı olarak elmaslara inanırdı. Hıristiyanların İncil'e inandığı gibi inanırdı. Çok fazla elmasım var ve hepsi de sigortalı. Ama biri isteyecek olsa hepsini veririm. Ne de olsa hepsi sadece birer taş parçası, değil mi?"

"Galiba haklısınız."

"Elbette," dedi kadın ve boynundaki kas yine seğirdi. "Bir soyguncu isterse hepsini vermekle kalmaz, Cartier'in yerini tarif ederim. Taş seçimleri benimkilerden iyi ne de olsa."

"Şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu Larry.

"Sen ne önerirsin?"

"Bilmiyorum," dedi Larry içini çekerek.

"Benim cevabımın aynısı."

"Biliyor musunuz? Bu sabah Yankee Stadyumu'na gidip ortasında otuz... mastürbasyon yapacağını söyleyen bir adam gördüm." Yüzünün tekrar kızardığını hissedebiliyordu.

"Çok uzak mesafe," dedi kadın. "Neden daha yakında bir yer önermedin?" İçini çekti ve ürperdi. Çantasını açtı, ilaç kutusunu çıkardı ve ağzına bir kapsül attı.

"O nedir?" diye sordu Larry.

"E vitamini," dedi kadın sahte bir gülümsemeyle. Boynundaki kas bir iki kere daha seğirdi, ardından durdu. Kadın yine sakinleşmişti.

"Barlarda kimse yok," dedi Larry aniden. "Kırk Üçüncü Cadde'deki Pat'in Yeri'ne gittim, bomboştu. Uzun maun barın gerisine geçip kendime bir bardak Johnny Walker doldurdum. Sonra orada bulunmak istemediğimi fark ettim. İçkiyi barın üstünde bırakıp çıktım."

İkisi aynı anda iç geçirdi.

"Seninle olmak hoş," dedi kadın. "Sevdim seni. Deli olmaman da harika bir şey."

"Teşekkürler, Bayan Blakemoor." Larry hem şaşırmış, hem memnun olmuştu.

"Rita. Bana Rita de."

"Tamam."

"Aç mısın Larry?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse evet."

"Belki bu hanımı yemeğe götürürsün."

"Benim için zevk olur."

Kadın ayağa kalktı ve kolunu hafifçe küçümseyen bir gülümsemeyle uzattı. Larry, kadının koluna girdiğinde burnuna lavanta kokusu geldi. Bu koku onu anında rahatlattı. Annesi de birlikte sinemaya gittikleri akşamlarda lavanta kokardı.

Parktan çıkıp Beşinci Cadde'ye doğru yürüyerek ölü maymundan, canavar-tellalından, tuvalette sonsuza dek sineklere ziyafet olarak kalacak olan cesetten uzaklaştılar. Rita durmaksızın çene çalıyordu. Larry daha sonra biri hariç kadının söylediği hiçbir şeyi hatırlamayacak (her zaman oğlu olacak yaşta, ama oğlu olmayan, yakışıklı bir adamla Beşinci Cadde'de yürümeyi hayal ettiğini söylemişti), ama yaptıkları bu yürüyüşü hiç unutmayacaktı. Özellikle de kadının özensizce yapılmış bir oyuncak gibi titremeye başlamasından sonrasını. Güzel gülümsemesi, ışığı, rahat sohbeti, pantolonunun hışırtısı.

Bir restorana girdiler ve Larry beceriksizce yemek pişirdi, ama kadın her tabağı alkışlarla karşıladı: biftek, kızarmış patates, kahve, çilekli turta.

28. BÖLÜM

Buzdolabında çilekli turta vardı. Üzeri Saran Wrap ile kaplıydı. Frannie donuk gözlerle uzun süre baktıktan sonra turtayı dolaptan çıkardı. Mutfak tezgâhının üstüne koyarak bir dilim kesti. Parçayı küçük bir tabağa aktarırken bir çilek tezgâhın üstüne düştü. Frannie çileği alıp, ağzına attı. Tezgâhın üstündeki lekeyi bir bezle sildi. Turtanın üstünü tekrar örtüp dolaba geri koydu.

Dolapların yanındaki bıçak rafını gördüğünde elinde turtasıyla arkasına dönüyordu. Rafı babası yapmıştı. Mıknatıslıydı, bıçaklar üzerine uçları aşağı bakacak şekilde dizilmişti. Öğle sonrası güneşi üzerlerinden

yansıyordu. Donuk gözlerle uzun süre rafa baktı. Elleri, beline bağladığı önlüğü sıkıp buruşturuyordu.

Sonunda, on beş dakika kadar sonra bir işin ortasında olduğunu hatırladı. Neydi? Aklına sebepsizce bir cümle geldi: *Komşunun gözündeki tozu çıkarmadan önce kendi gözündeki ışını hallet.* Bunu bir süre düşündü. Toz? Işın? Bunları zihninde bir araya getirmekte zorlanıyordu. Ne tür bir ışındı? Gün ışığı mıydı? Lazer ışını? Anlam vermek zordu.

–komşunun gözündeki tozu çıkarmadan–

Toz değildi, turtaydı. Dönüp bakınca turtanın üstünde bir sinek olduğunu gördü. Elini sallayarak kovaladı. Güle güle, Sinek Bey, Frannie'nin turtasına veda et.

Turtaya uzun süre baktı. Annesinin de babasının da ölmüş olduğunu biliyordu. Annesi Sanford Hastanesi'nde ölmüştü, bir zamanlar küçük bir kızı atölyesinin mutlu ve huzurlu ortamında ağırlayan babasıysa üst kattaydı. Başının hemen üstünde, yatağında yatmaktaydı.

Dalıp gittiği düşüncelerden bir anda kurtuldu ve içini bir korku sardı. Mutfağı yanık kokusu sarmıştı. Bir şey yanıyordu.

Frannie başını hızla çevirdi ve ocağa koyup sonradan unuttuğu tavayı gördü. Yağ ve patates dilimleri bulunan tavadan iğrenç kokulu bir duman yükseliyordu. Kızgın yağ damlaları tavadan dışarı sıçrıyor, sıçradığı yerde bir anlığına parlayıp sönüyordu. Görünmez eller, görünmez çakmakları bir anlığına yakıp söndürüyor gibiydi. Tavanın tabanı siyahtı.

Sapına dokundu ve elini yutkunarak hemen geri çekti. Tutulamayacak kadar kızgındı. Kurulama beziyle tavanın sapını sardı ve bir ejderha gibi tıslayan tavayı arka kapıdan dışarı çıkardı. Verandanın en üst basamağına bıraktı. Hanımeli kokusunu ve arıların vızıltısını hayal meyal fark etti. Son dört gündür sarınmış olduğu, bütün duygusal tepkilerini bastıran kalın donukluk battaniyesi bir anlığına delinmiş ve çok korkmuştu. Korkmak mı? Daha fazlasıydı; dehşetin bir alt seviyesi, paniğin bir adım ötesiydi.

Patatesleri soyup dilimledikten sonra tavaya koyduğunu hatırlıyordu. Artık hatırlıyordu. Ama bir süreliğine... of! Unutuvermişti.

Elinde kurulama beziyle verandada ayakta dururken patatesleri tavaya koyduktan sonra düşüncelerinin nasıl bir yol izlediğini tam olarak hatırlamaya çalıştı. Bu çok önemli görünüyordu.

Eh, öncelikle sadece patates kızartmasından ibaret bir öğünün pek besleyici olmadığını düşünmüştü. Sonra 1. Karayolu üzerindeki Mcdonald's hâlâ açıksa yemek pişirmek zorunda kalmayacağını, bir hamburger yiyebileceğini düşündü. Arabayı alıp siparişini vermesi yeterli olacaktı. Büyük boy hamburger ve parlak kırmızı kutuda verilen patateslerden alacaktı. Karton kutunun içinde yağ lekeleri olacaktı. Sağlıksız olduğu şüphe götürmeyen, ama bir o kadar da doyurucu bir öğün. Hem hamile kadınların canı olmadık yiyecekler isteyebilirdi.

Bunun üzerine düşünce zincirinin bir sonraki halkasına atladı. Aşerme düşüncesi aklına buzdolabında bekleyen turtayı getirmişti. Bir anda, o turtadan yemeyi dünyadaki her şeyden çok ister olmuştu. Böylece dolaptan turtayı almış, ama o arada gözü babasının annesi için yaptığı bıçak rafına takılmış (doktorun karısı Bayan Edmonton rafı o kadar beğenmişti ki babası iki Noel önce aynısından ona da bir tane yapmıştı) ve sonra zihni... kısa devre yapmıştı. Tozlar... ışınlar... sinekler...

"Ah Tanrım," dedi boş avluya ve babasının yabani otları temizlenmiş bahçesine doğru. Oturdu, önlüğü yüzüne bastırdı ve ağlamaya başladı.

Gözyaşları kuruduğunda kendini birazcık olsun iyi hissediyordu... ama hâlâ korku içindeydi. Aklımı mı kaçırıyorum? diye sordu kendi kendine. Sinir krizi veya ne deniyorsa, o böyle mi oluyor, bu şekilde mi hissediliyor?

Babası önceki akşam saat sekiz buçukta ölmüştü. Frannie o zamandan beri kendini toparlayamamıştı. Yaptığı işi unutuyor, düşüncelere dalıyor ya da hiçbir şey düşünmeden, tıpkı bir lahana gibi dünyada olup bitenin farkında olmadan öylece oturuyordu.

Babası öldükten sonra uzun bir süre başucunda oturmuştu. Sonra oturma odasına gitmiş ve televizyonu açmıştı. Hiçbir şey düşünmeden sadece o sırada iyi bir fikir gibi gelmişti. Yayın yapan tek kanal, NBC'nin Portland şubesi olan WCSH'ydi ve onlar da çılgınca bir yarışma programı gösteriyor gibiydi. Ku Klux Klan üyelerinin en büyük kâbusuymuş gibi görünen, kafatası avcısı Afrikalılara benzeyen iriyarı bir adam, seyircilerin alkışları arasında beyazları tabancayla birer birer infaz ediyormuş gibi yapıyordu. Bu bir gösteri olmalıydı –gerçek olsa televizyonda yayınlamazlardı– ama öyleymiş gibi görünmüyordu. Frannie'ye *Alice Harikalar Diyarı'nda*'yı hatırlatmıştı,

ama bu kez Kupa Kraliçesi, "Kafalarını kesin!" diye bağırmıyor, onun yerine... Ne? Kim? Kara Prens denebilirdi herhalde. Gerçi beline deri parçası sarmış olan adamın bir prense benzediği pek söylenemezdi.

Programda bir süre sonra (ne kadar süredir izlediğini bilmiyordu) kim oldukları anlaşılmayan birtakım adamlar stüdyoya daldı ve infazlardan daha gerçekçi bir şekilde sahneye konan silahlı bir çatışmanın görüntüleri ekrana yansıdı. Yüksek kalibreli mermilerle neredeyse kafaları yerinden kopan adamlar, delik boğazlarından kan fışkırarak geriye savruluyordu. Anne babaların çocuklarını odadan çıkarmaları veya kanal değiştirmeleri için yapılan uyarının sık sık ekrana getirilmesi gerektiğini düşündüğünü hatırlıyordu. WCSH'nin yayın ruhsatının iptal edilebileceğini de düşünmüştü. Gerçekten *çok* kanlı bir programdı.

Kamera yukarı dönüp, sadece stüdyodaki ışıkları göstermeye başlayınca televizyonu kapamış ve kanepeye uzanarak oturma odasının tavanını izlemeye başlamıştı. Orada uyuyakalmış, sabah uyandığındaysa televizyondaki programın bir rüya olduğunu düşünmüştü. Ve hikâyenin özü de buydu aslında, *her şey* ona bir kâbusmuş gibi görünüyordu. Annesinin ölümüyle başlamış, babasının ölümü var olanı daha da pekiştirmişti. *Alice*'teki gibi, durum giderek tuhaflaşıyordu.

Babasının hasta olmasına rağmen katıldığı bir kasaba toplantısı gerçekleştirilmişti. Kendisini uyuşturucu almış ve bu dünyada değilmiş gibi hisseden –ama fiziksel olarak hiçbir şikâyeti bulunmayan– Frannie de onunla birlikte gitmişti.

Belediyenin toplantı salonu, şubat sonu veya mart başında yapılan toplantılarda olduğundan çok daha kalabalıktı. Öksürüklerin, hapşırıkların, hırıltıların ardı arkası kesilmiyordu. Katılımcıların hepsi korkuyordu ve en ufak kıvılcımda öfke patlamaları yaşayacak gibi görünüyorlardı. Sesleri yüksek, boğuktu. Ayağa fırlıyorlar, parmaklarını sallıyorlar, ithamlarda bulunuyorlardı. Çoğu –hepsi kadın da değildi– gözyaşları içindeydi.

Sonunda kasabanın kapılarının tamamen kapatılmasına karar verilmişti. İçeri kimse alınmayacaktı. Gitmek isteyen gidebilirdi, ama asla geri dönemeyeceklerini bilmeleri gerekiyordu. Kasabaya giriş çıkışta kullanılan yollara arabalarla barikatlar yapılacak (yarım saat süren karşılıklı bağırışlar sonucunda bunun için belediyeye ait kamyonların kullanılma-

sına karar verilmişti) gönüllüler tüfekleriyle barikatlarda nöbet tutacaktı. 1. Karayolu üzerinden kuzeye veya güneye gitmek isteyenler kuzeyde Wells'e, güneyde ise York'a yönlendirilecek, böylece Ogunquit'in çevresinden dolaşmak üzere Eyaletler Arası 95'e çıkabileceklerdi. Uyarılara rağmen yolu kullanmak isteyenler vurulacaktı. "Öldürülecekler mi?" diye sormuştu biri. Elbette, diye cevaplamıştı birkaç ses.

Yaklaşık yirmi kişilik bir grup, halihazırda hasta olanların kasabadan derhal uzaklaştırılmasını önermiş, bu öneri oybirliğiyle reddedilmişti, zira toplantının yapıldığı yirmi dördü akşamı, kasabada akrabası veya arkadaşı hasta olmayan kimse yoktu. Bazıları hâlâ aşının yakında dağıtılacağına dair haberlere inanıyordu. Böyle aşırı tepki gösterip, kendi insanlarını dışladıktan sonra boşuna olduğu anlaşılırsa birbirlerinin yüzüne nasıl bakacaklardı?

Bunun üzerine hasta *yazlıkçıların* uzaklaştırılmasına karar verilmişti.

Toplantıya katılan çok sayıda yazlıkçı, evleri için ödedikleri vergilerle yıllardır kasabanın okullarına, yollarına, halk plajlarına, yoksullarına katkıda bulunduklarını söyleyerek itiraz etmişti. Eylül ayından hazirana kadar güçlükle geçinen kimi işyeri, onlar sayesinde ihya oluyordu. Böyle muamele ederlerse Ogunquit halkı bir daha asla geri dönmeyeceklerinden artık emin olabilirdi. Geçimlerini sağlamak için yine midye toplayıp, ıstakoz avlamaya, çamurlar içinden deniztarağı çıkarmaya geri dönebilirlerdi. Hasta yazlıkçıları kasabadan atma önerisi de büyük çoğunluktan ret oyu aldı.

Gece yarısı olduğunda bütün barikatlar kurulmuştu. Yirmi beşi sabahına kadar barikatlarda birçok insana ateş edilmiş, çoğu yaralanmış, vurulanlardan üçü veya dördü ölmüştü. Bunların çoğu kuzeyden gelen, Boston'dan kaçan, korku ve panikle aptallaşmış insanlardı. Aralarından bazıları itiraz etmeden York'a yönelmişti, ama diğerleri yapılan açıklamayı anlamayacak kadar dehşet içindeydi. Barikatları yarmaya veya etraflarından dolaşmaya çalışmışlar, bunun üzerine icaplarına bakılmıştı.

Ama akşam olduğunda barikatlarda nöbet tutan adamların da çoğu hastalanmıştı. Ateşleri yükselmişti ve tüfeklerini, burunlarını silmek için sık sık ayaklarının arasına sıkıştırarak bırakıyorlardı. Freddy Delancey ve Curtis Beauchamp gibi bazı kimseler bayılıp oldukları yere yığılıvermiş ve belediye binasındaki revire götürülüp, orada ölmüşlerdi.

Barikat fikrine en başından beri karşı olan Peter Goldsmith önceki sabah yatağa düşmüş ve Fran yanından bir an olsun ayrılmadan onunla ilgilenmeye başlamıştı. Babası, onu revire götürmesine kesinlikle izin vermemişti. Ölecekse evinde, kendi yatağında ölecekti, son arzusu buydu.

Araç trafiği öğleden sonra neredeyse tamamen durmuştu. Halk plajının otopark görevlisi Gus Dinsmore'un dediğine göre yolda kalmış o kadar çok araba vardı ki sürücüsü hâlâ araba kullanacak halde olanların bile aralarından geçmesi mümkün değildi. Aslında böylesi bir anlamda daha iyiydi, zira yirmi beşi akşamında barikatlarda nöbet tutacak kadar iyi durumda olanların sayısı üç düzineyi geçmiyordu. Önceki gün hiçbir şeyi olmayan Gus'ın burnu akmaya başlamıştı. Aslında kasabada kendisi dışında tamamen iyi olan sadece Amy Lauder'ın on altı yaşındaki kardeşi Harold'dı. Amy ilk kasaba toplantısının ardından, gelinliği hiç giyilmemiş halde dolabında asılı dururken ölmüştü.

Fran bugün hiç dışarı çıkmamış, dün öğleden sonra onu kontrol etmeye gelen Gus'tan sonra da kimseyle görüşmemişti. Sabah birkaç kez motor sesi, bir kez de silah sesi duymuştu, hepsi buydu. Kesintisiz, yoğun sessizlik, içindeki gerçekdışılık hissini artırıyordu.

Düşünülmesi gereken sorular vardı. Sinekler... gözler... turtalar. Kendini buzdolabının sesini dinler buldu. İçinde otomatik buz üretme makinesi vardı. Yaklaşık yirmi saniyede bir, düşen buz parçalarının hafif tıkırtısı duyuluyordu.

Tabak önünde, yüzünde donuk bir ifadeyle orada neredeyse yarım saat oturdu. Bir başka düşünce yavaşça zihninin yüzeyine çıktı. Aslında ilk anda bağlantılı görünen, ama tamamen farklı iki düşünceydi. Daha kapsamlı bir düşüncenin iç içe geçmiş parçaları olabilirler miydi? Kulağı hâlâ buzdolabının içindeki buz üretme makinesinden düşen buz parçalarındayken bu iki düşünceyi incelemeye başladı. İlk düşüncesi, babasının ölmüş olduğuydu. İstediği gibi evde, kendi yatağında ölmüştü.

İkinci düşünce o günle ilgiliydi. Çok güzel bir yaz günüydü; turistlerin Maine sahillerine gelmesine sebep olan işte bu havalardı. Orada yüzülmezdi, çünkü su hiçbir zaman o kadar sıcak olmazdı. İnsanlar oraya temiz havanın ve güzelliklerin tadını çıkarmaya gelirdi.

Güneş pırıl pırıl parlıyor, Fran mutfağın arka penceresindeki termometreden dereceyi okuyabiliyordu. Cıva, yirmi yedi rakamının hemen al-

tında duruyordu. Çok güzel bir gündü ve babası ölmüştü. Aleni, göz yaşartıcı olan dışında bir bağlantı var mıydı?

Kaşlarını çatarak düşündü. Duygusuz gözlerinde kafası karışmış gibi bir ifade vardı. Zihni bu sorunun etrafından dolaşıp, başka yerlere kaydı. Ama hep aynı noktaya geri dönüyordu.

Güzel, *ılık* bir gündü ve babası ölmüştü.

Bunun üzerine taşlar yerine oturdu ve Fran bir darbeden kaçınıyormuşçasına gözlerini sıkıca yumdu.

Elleri aynı anda masa örtüsünü tutup, çekti ve tabağı yere düştü. Gürültüyle parçalanınca Frannie bir çığlık atarak ellerini yanaklarına bastırdı. Gözlerindeki duygusuzluk, donukluk yok oldu ve bakışları keskinleşti. Sanki ani bir tokat yemiş veya kapağı açık bir amonyak şişesini burnunun altına tutmuştu.

Evde ceset tutulamazdı. Hele sıcak bir yaz gününde.

Donukluk geri gelerek bu düşüncenin dış hatlarını belirsizleştirdi. Katıksız dehşeti perdelendi, yumuşadı. Tekrar buz parçalarının tıkırtısını dinlemeye başladı.

Büyük çaba göstererek teslim olmamaya çalıştı. Ayağa kalkıp lavabonun başına gitti ve soğuk suyu sonuna dek açtı. Sonra avuçlarına doldurarak yüzüne çarptı ve hafifçe terlemiş olan cildini serinletti.

İstediği kadar dalıp uzaklaşabilirdi, ama önce bu soruna bir çözüm bulmalıydı. Buna *mecburdu.* Haziran, temmuza dönerken onu orada öylece yatar halde bırakamazdı. Faulkner'ın bütün üniversite antolojilerinde bulunan hikâyesine fazlasıyla benzeyen bir durum olurdu. "Emily İçin Bir Gül." Kasabadakiler o korkunç kokunun ne olduğunu bilmiyordu, ama bir süre sonra yok olmuştu. O... o...

"Hayır!" diye bağırdı güneşli mutfağa. Düşünerek volta atmaya başladı. İlk düşüncesi kasabadaki cenaze eviydi. Ama kim... kim...

"Kaçmaya çalışmaktan vazgeç!" diye öfkeyle haykırdı boş mutfağa. "Onu kim *gömecek*?"

Ve cevap beliriverdi. Son derece açıktı. O gömecekti elbette. Başka kim olabilirdi? O gömecekti.

* * *

Güçlü motoru yavaşça mırıldanan arabanın evin önündeki yola girdiğini duyduğunda saat iki buçuktu. Frannie küreği bahçede kazdığı çukurun –marullarla domatesler arasında– başına bıraktı ve biraz korkarak döndü.

Araba yepyeni yeşil bir Cadillac Coupe de Ville'di ve şişman Harold Lauder sürücü tarafındaki kapıyı açmış, aşağı iniyordu. Frannie'nin içi ani bir hoşnutsuzlukla doldu. Harold'u hiç sevmezdi ve seven birini de tanımıyordu. Buna ablası Amy de dahildi. Belki annesi seviyordu. Ogunquit'te kendisinden başka sağ kalan tek kişinin bu kadar hoşlanmadığı biri olması kaderin bir cilvesiydi herhalde.

Harold, Ogunquit Lisesi'nin çıkardığı derginin editörlüğünü yapıyor, şimdiki zamanla veya ikinci kişinin ağzından anlatılan, bazen iki özelliği de bünyesinde barındıran acayip, kısa hikâyeler yazıyordu. *Hayalci koridordan geliyor, kıymıklı kapıyı omuzlayarak açıyor ve yarış pistindeki yıldızlara bakıyorsun,* Harold'ın tarzı buydu.

"Kendini tatmin edip külotuna boşalıyor," demişti Amy, ona bir keresinde baş başa konuşurlarken. "Ne kadar iğrenç, değil mi? Üstüne boşalıyor ve aynı pantolonu, bıraksan kirden kendi başına ayakta durabilecek hale gelene dek giyiyor."

Harold'ın saçları siyah ve yağlıydı. Boyu uzun sayılırdı, bir seksen beş vardı. Herhalde yüz yirmi kilo gibiydi. Sivri burunlu kovboy çizmeleri ve çiçekli gömlekler giyer, göbeği çok büyük olduğu için sürekli çekiştirdiği kalın deri kemerler takardı. Ne kadar mastürbasyon yaptığı, kaç kilo olduğu veya o hafta Wright Morris'in mi, yoksa Hubert Selby'nin mi taklidini yaptığı Frannie'yi ilgilendirmiyordu. Tek bildiği, ona bakarken kendini Harold'ın her bir düşüncesinin sümükle kaplı olduğunu algılayabilecek bir telepati yeteneğine sahipmiş gibi rahatsız hissettiği ve içinin tiksintiyle dolduğuydu. Harold'ın bu şartlar altında bile tehlikeli olabileceğini sanmıyordu, ama varlığının her zamanki kadar, hatta daha da fazla rahatsız edici olacağını biliyordu.

Fran'i görmemişti. Eve bakıyordu. "Kimse var mı?" diye seslendikten sonra elini Cadillac'ın açık camından içeri sokarak kornayı çaldı. Çıkan ses, Frannie'yi iyice sinirlendirmişti. Aslında hiç sesini çıkarmazdı ama Harold arabaya binmek üzere döndüğünde onu ve çukuru mutlaka gö-

recekti. Bir an için o vazgeçip gidene kadar toprağa yapışıp bezelyelerle fasulyeler arasına saklanmayı düşündü.

Kes şunu, dedi sonra kendi kendine, yeter. O da bir başka insan.

"Buradayım Harold," diye seslendi.

Harold yerinde sıçrayınca koca poposu dar pantolonu içinde sallandı. Herhangi birini bulmayı beklemediği, formalite icabı seslendiği belliydi. Fran üzerinde sadece beyaz şortu ve askılı bluzu olduğuna hayıflanarak bahçenin kenarına doğru yürürken Harold arkasına döndü. Harold yaklaşırken onu gizlemeye çalışmadığı bakışlarla süzdü.

"Selam Fran," dedi sonra mutlulukla.

"Selam Harold."

"Kötü hastalığa kahramanca direndiğini duyunca ilk buraya uğrayayım dedim. Bütün kasabayı tarıyorum." Diş fırçasıyla muhtemelen senede bir kez buluşan dişlerini göstererek gülümsedi.

"Amy için çok üzgünüm Harold. Annenle baban da?..."

"Maalesef öyle," dedi Harold. Başını bir anlığına öne eğdi, sonra saçlarını uçurarak aniden kaldırdı. "Ama hayat devam ediyor değil mi?"

"Galiba," dedi Fran yorgun bir şekilde. Harold'ın bakışları yine göğüslerinin üstünde dolaşıyordu. Keşke bir süveteri olsaydı.

"Arabamı beğendin mi?"

"Bay Brannigan'ın değil mi?" Roy Brannigan'ın bir emlak ofisi vardı.

"Öyleydi," dedi Harold ilgisizce. "Pek çok kaynakta kıtlık yaşadığımız bugünlerde bunun gibi bir canavarı kullanan herkesin en yakın Sunoco tabelasına asılması gerektiğini savunurdum, ama artık koşullar değişti. Daha az insan, daha çok petrol anlamına gelir." *Petrol* diye düşündü Fran dalgınca, *petrol* dedi. "Her şeyden daha çok var aslında," diye tamamladı Harold. Bakışları Fran'in göbeğine kaydı, yüzüne çıktı, bacaklarına indi, tekrar yüzüne döndü. Gülümsemesi hem neşeli hem tedirgindi.

"Harold, müsadenizle..."

"Ama ne yapıyor olabilirsin ki çocuğum?"

Gerçekdışılık hissi geri dönüyordu. İnsan beyninin fazla gerilmiş bir lastik gibi kopmadan önce ne kadar süre dayanabileceğini merak etti. Annem babam öldü, ama buna dayanabilirim. Tuhaf bir hastalık bütün ülkeyi, belki bütün *dünyayı* kırıp geçiriyor, iyi kötü ayırt etmeden herkesi öl-

dürüyor, buna da katlanabilirim. Babamın daha geçen hafta yabani otları temizlediği bahçede onun için bir mezar kazıyorum ve yeterince derin olunca onu içine koyacağım... *sanırım* buna da dayanabilirim. Ama Roy Brannigan'ın Cadillac'ını kullanıp, beni gözleriyle yiyen Harold Lauder'ın bana "çocuğum" demesine? Bilmiyorum, Tanrım. Bilemiyorum.

"Harold," dedi sabırla. "Ben senin çocuğun değilim. Senden beş yaş büyüğüm. Çocuğun olmam fiziksel olarak *imkânsız.*"

"Lafın gelişi söyledim," dedi Harold, Fran'ın kontrollü öfkesi karşısında gözlerini kırpıştırarak. "Her neyse, o nedir? Şu çukur?"

"Mezar. Babam için."

"Ah," dedi Harold cılız ve tedirgin bir sesle.

"Bitirmeden önce bir bardak su içeceğim. Açık konuşmak gerekirse gitmeni tercih ederim. Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Anladım," dedi Harold huzursuzca. "Ama Fran... bahçeye..."

Eve doğru yürümeye başlamış olan Fran bunun üzerine hiddetle döndü. "Peki sen ne önerirsin? Onu bir tabuta koyup mezarlığa kadar sürüklememi mi? Neden? Bahçesini çok *severdi!* Hem sana ne? Bu seni neden ilgilendiriyor?"

Ağlamaya başlıyordu. Dönüp mutfağa koştu. Neredeyse arabanın ön tamponuna çarpacaktı. Harold'ın arkasından kalçalarına bakacağını, bu görüntüyü kaydedip, zihninde mütemadiyen oynayan açık saçık filmde malzeme olarak kullanacağını bilmek öfkesini, üzüntüsünü ve ağlama isteğini artırıyordu.

Tel örgülü kapı ardından sertçe kapandı. Fran hemen lavabonun başına koşup arka arkaya üç bardak su içti. Çok hızlı içmişti, alnına ani bir sancı saplandı. Şaşkın karnı kasıldı ve Fran gözlerini kapatıp porselen lavaboya tutunarak kusup kusmayacağını görmek için bekledi. Midesi bir süre sonra soğuk suyu en azından bir süreliğine kabul edeceği sinyallerini verdi.

"Fran?" Ses alçak ve tereddütlüydü.

Dönüp bakınca Harold'ın elleri iki yanına sarkmış halde tel örgülü kapının önünde dikilmekte olduğunu gördü. Endişeli ve mutsuz görünüyordu. Fran aniden onun için üzüldü. Bu zavallı, mahvolmuş kasabayı Roy Brannigan'ın Cadillac'ıyla turlayan, hayatı boyunca bir kızla hiç buluşmamış, hayata küçümsemeyle bakan Harold Lauder. Kızları, randevuları, arkadaşları, her şeyi, muhtemelen kendisini de küçük görüyordu.

"Kusura bakma Harold."

"Bir şey demeye hakkım yoktu. İstersen yardım edebilirim."

"Sağ ol, ama kendim yapmayı tercih ederim. Bu..."

"Kişisel. Elbette, anlıyorum."

Fran mutfaktaki dolaptan bir süveter alabilirdi, ama Harold ne için aldığını anlayacaktı mutlaka ve Fran, onu tekrar utandırmak istemiyordu. Harold iyi biri olmak için çok uğraşıyordu, onun için yabancı bir dil konuşmak gibiydi herhalde. Frannie tekrar verandaya çıktı ve ikisi bir süre bahçeye ve kazılmış çukura baktı. Gün, hiçbir şey değişmemiş gibi tembelce ilerliyordu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Harold'a.

"Bilmiyorum. Şey..."

"Ne?"

"Eh, benim için söylemesi biraz zor. New England'ın bu küçük parçasında pek sevilen biri olduğumu söyleyemem. Bir zamanlar ümit ettiğim gibi ünlü bir yazar bile olsam kasabaya heykelimin dikileceğini sanmıyorum. Bir başka ünlü yazar çıkana kadar sakalı beline ulaşmış bir ihtiyar bile olabilirim."

Fran hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam etti.

"Böylece!" dedi Harold ve vücudu, sözcük ağzından patlayarak çıkmış gibi sarsıldı. "Böylece bu haksızlık karşısında merak etmek durumunda kaldım. Bu haksızlık bana o kadar korkunç görünüyor ki, yerel öğretim kurumlarımızdaki hödüklerin beni nihayet delirttiğine inanmak daha kolay geliyor."

Harold kayan gözlüklerini yukarı doğru itti ve Fran, sivilce sorununun ne kadar ciddi boyutlarda olduğunu üzüntüyle fark etti. Acaba su ve sabunun bu soruna iyi geleceğini ona söyleyen olmuş muydu? Yoksa herkes 3.8 not ortalamasıyla Maine Üniversitesi'ne girip, binden fazla öğrencisi olan sınıfta yirmi üçüncü olmayı başararak mezun olmuş güzel Amy Lauder'a bakmakla fazlasıyla meşgul müydü? Amy daima çok güzel ve başarılı, Harold ise yıpratıcı olmuştur.

"Delirtti," diye tekrarladı Harold yumuşak bir sesle. "Bir Cadillac içinde kasabayı dolaşıyorum. Şu çizmelere bak." Paçalarından birini hafifçe kaldırarak gösterişli kovboy çizmelerini gösterdi. "Seksen altı dolar.

Shoe Boat'a girip ayağıma uyan bir çifti aldım. Kendimi bir sahtekâr gibi hissettim. Bir filmdeki aktör gibi. Bugün delirdiğime dair hiç şüphemin kalmadığı anlar oldu."

"Deli değilsin," dedi Fran. Harold üç dört gündür banyo yapmamış gibi kokuyor, ama bu Fran'i artık iğrendirmiyordu. "Neydi o söz? Rüyama girersen rüyana girerim mi? Delirmedin Harold."

"Belki aklımızı kaybetsek daha iyi olurdu."

"Biri gelecek," dedi Frannie. "Bir süre sonra. Bu hastalık ya da her neyse, kendini yok ettikten sonra."

"Kim?"

"Yetki sahibi biri," dedi Fran güvensizce. "İşleri... tekrar yoluna koyacak biri."

Harold acı acı güldü. "Sevgili çocuğum... pardon Fran. Bunu *yapanlar* zaten o yetkililer. İşleri düzeltmekte üstlerine yoktur. Ekonomideki çöküşü, hava kirliliğini, yakıt kıtlığını, soğuk savaşı hep bir çırpıda çözüverdiler. Evet, işleri düzeltmekte çok iyiler. Gordion düğümünü ipi kılıcıyla keserek çözen İskender'le aynı yöntemi kullanıyorlar."

"Ama bu sadece değişik bir tür *grip* salgını Harold. Radyoda duymuş..."

"Tabiat ana bu şekilde çalışmaz Fran. Senin şu yetkililer ne tür böcekler üretebileceklerini görmek için bir grup bakteriyoloğu, viroloji ve epidemioloji uzmanını hükümete ait bir tesisteki laboratuvara toplamış. Bakteriler. Virüsler. Mikroplar. Ve bir gün dolgun ücretli bir inek, 'Bakın ne *yaptım*, neredeyse *herkesi* öldürüyor. Ne harika, değil mi?' demiş ve ona madalya verip, maaşına zam yapmışlar. Sonra biri o buluşu etrafa yayıvermiş."

"Ne yapacaksın Fran?"

"Babamı gömeceğim," dedi yumuşak sesle.

"Ah... elbette." Ona bir süre baktıktan sonra kelimeler ağzından hızla döküldü. "Bak, ben gidiyorum. Ogunquit'ten ayrılıyorum yani. Daha fazla kalırsam keçileri gerçekten kaçıracağım. Benimle gelmeye ne dersin Fran?"

"Nereye?"

"Bilmiyorum. Henüz."

"Eh, aklına bir yer gelirse tekrar sor."

Harold'ın yüzü aydınlandı. "Tamam, soracağım. Bu... görüyorsun ya, sadece..." Sözlerini yarıda kesip verandanın basamaklarından dalgınca indi. Yepyeni kovboy çizmeleri güneş altında parlıyordu. Fran gidişini üzgünce izledi.

Harold direksiyon başına geçmeden hemen önce ona el salladı. Fran de karşılığında elini kaldırdı. Geri vitese takıp gaza basınca araba sarsılarak ilerledi ve evin önünden uzaklaştı. Harold direksiyonu kırarak Carla'nın çiçeklerinin bir kısmını ezdi. Yola çıkarken neredeyse çite çarpıyordu. Sonra kornaya iki kez bastı ve gözden kayboldu. Uzaklaşmasını izleyen Fran, babasının bahçesine döndü.

Saat dörtten sonra kendini zorladı ve ayaklarını sürüyerek üst kata çıktı. Alnında ve şakaklarında sıcak, gerilim ve yorgunluktan kaynaklanan bir ağrı vardı. Bir gün daha beklemeyi düşünmüştü, ama bu bekleyiş durumu daha da kötüleştirecekti. Kolunun altında, annesinin özel misafirler için sakladığı Şam kumaşından masa örtüsü vardı.

Umduğu kadar iyi gitmedi, ama korktuğu kadar kötü olduğu da söylenemezdi. Yüzüne konan sinekler vardı. Konup minik bacaklarını birbirine sürtüyor, sonra tekrar uçuyorlardı. Yüzünün rengi bir ton koyulaşmıştı ama bahçede uzun saatler çalışması sonucu teni bronzlaştığı için pek fark edilmiyordu... özellikle de fark edilmek istenmediğinde. Koku yoktu. Fran'in en büyük korkusu da buydu zaten.

Öldüğü yatak, Carla'yla yıllar yılı paylaştığı çift kişilik yataktı. Fran masa örtüsünü kenarı babasının koluna, kalçasına ve bacağına değecek şekilde annesinin tarafına yaydı. Sonra güçlükle yutkunarak (başındaki zonklama iyice kötüleşmişti) babasını kefenine doğru yuvarlamaya hazırlandı.

Peter Goldsmith'in üstünde çizgili pijamaları vardı ve bu Fran'e çok yersiz göründü, ama idare etmek zorundaydı. Onu önce soymak, sonra tekrar giydirme fikri üzerinde durmadı bile.

Kendini hazırlayarak babasının sol kolunu kavradı –bir mobilya parçası gibi sert ve katıydı– ve iterek yuvarladı. Bu sırada babasından sonu gelmeyecekmiş gibi görünen, boğazına bir ağustosböceği çöreklenmiş ve birden ötmeye başlamış gibi iğrenç bir geğirme sesi yükseldi.

Fran bir çığlık atarak hızla geriledi ve komodini devirdi. Babasının tarakları, fırçaları, çalar saati, birkaç bozuk para, kravat iğneleri ve kol

düğmeleri gürültüyle yere düşüp, dağıldı. *Şimdi* bir koku hissediliyordu. Bozuk, gaza benzer bir kokuydu ve Fran'i saran koruyucu sis bu koku üzerine tamamen yok oldu. Gerçekle burun burunaydı. Dizleri üzerine çöktü, başını kolları arasına aldı ve feryat etti. İnsan boyunda bir oyuncak bebeği değil, *babasını* gömüyordu ve insanlığına dair son işaret, şu anda havada asılı olan gaz kokusuydu. Ve çok yakında bu da kalmayacaktı.

Dünyadaki renkler bir anda yok oldu ve her şey griye döndü, yasının kesintisiz sesi, sanki başka birinden, mesela televizyondaki haberlerde gördüğü kadınlardan çıkıyormuş gibi uzaklaştı. Ne kadar olduğunu bilmediği bir süre geçti ve yavaşça kendine geldi. Yapması gerekenleri hatırladı. Yapmak için daha önce yeterince cesaret toplayamamıştı.

Babasının yanına gitti ve çevirdi. Bir geğirme sesi daha yükseldi. Bu seferki kısaydı. Alnına bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum babacığım," dedi. "Seni seviyorum, Frannie seni seviyor." Gözyaşları babasının yüzüne düşerek ışıldadı. Pijamalarını çıkararak en iyi takımını giydirdi. Bedeninin ayrı bölümlerini kaldırıp giydirip bırakırken belinde, boynunda ve kollarında beliren ağrıyı hissetmiyordu bile. Kravatını düzgünce bağlayabilmek için başının altına iki cilt *Bilgi Kitabı* koydu. Alt çekmecede, çoraplarının gerisinde ordudan aldığı madalyaları buldu... Mor Kalp, üstün hizmet madalyaları... ve Kore'de aldığı Bronz Yıldız. Madalyaları yakasına taktı. Banyoda bulduğu Johnson's bebe pudrasıyla yüzünü, boynunu ve ellerini pudraladı. Pudranın tatlı ve nostaljik kokusu gözlerinin yaşarmasına neden oldu. Bütün vücudu ter içinde kalmış, gözaltlarında koyu halkalar oluşmuştu.

Masa örtüsünü babasının üzerine örttükten sonra annesinin dikiş setini aldı ve kefeni sağlam bir şekilde dikti. Zorlandı, ama babasının bedenini düşürmeden yere indirebildi. Sonra soluklarının yavaşlamasını bekleyerek biraz dinlendi. Devam edebilecek gibi olduğunda babasının bedeninin üst kısmını kaldırdı ve önce merdivene, ardından alt kata dikkatle sürükledi. Aşağı indirdiğinde nefes nefese kalmıştı. Biraz durup dinlendi. Başındaki ağrı oldukça şiddetlenmişti, yüzlerce iğne gibi beynine saplanıyordu.

Cesedi koridordan mutfağa getirdi ve verandaya çıkardı. Basamakları indirdi. Tekrar dinlenmesi gerekiyordu. Akşamüstü güneşinin yumuşak ışıkları toprağa vuruyordu. Kendini tutamadı ve babasının başucunda-

ki basamağa oturup, öne arkaya sallanarak tekrar ağlamaya başladı. Kuşlar durmaksızın cıvıldıyordu. Sonunda Fran, babasını bahçeye kadar sürüklemeyi başardı.

Nihayet bitmişti. Son çim parçalarını da yerleştirdiğinde (dizleri üstüne çöküp bir bulmacanın parçalarını birleştirir gibi yerleştirmişti) saat dokuzu bulmuştu. Üstü başı leş gibiydi. Sadece gözlerinin etrafında kalan ve yaşlarla yıkanan bölüm beyazdı. Yorgunluktan ölecekmiş gibiydi. Saçları kirli tutamlar halinde yüzüne düşüyordu.

"Lütfen huzur içinde ol baba," diye mırıldandı. "Lütfen."

Küreği tekrar babasının atölyesine götürüp dalgınca yerine astı. Verandaya çıkan altı basamağı tırmanırken iki kez dinlenmesi gerekti. Işığı açmadan mutfaktan geçti ve spor ayakkabılarını çıkararak oturma odasına girdi. Kanepeye kendini attı ve hemen uyudu.

Rüyasında yine merdivenleri tırmanıyor, görevini yapıp onu son yolculuğuna doğru bir şekilde uğurlamak için babasının yanına gidiyordu. Ama odaya girdiğinde masa örtüsü zaten babasının üstündeydi ve içinde bulunduğu yas ve keder hali yerini başka bir hisse bıraktı... korkuya benzer bir hisse. Karanlık odada gönülsüzce ilerledi. Kaçmak istiyor, ama ilerlemekten kendini alamıyordu. Masa örtüsü karanlıkta bir hayalet gibi parlıyordu. Aklına aniden bir fikir geldi:

Örtünün altındaki babası değildi. Ve ölü de değildi.

Örtünün altında kapkara bir yaşam enerjisi ve iğrenç bir neşeye sahip bir şey –biri– vardı ve örtüyü çekmek, ona pahalıya mal olacaktı ama... ayaklarını... durduramıyordu.

Eli uzandı, masa örtüsünü kavradı ve hızla çekti.

Adam sırıtıyordu, ama Fran yüzünü göremedi. Korkunç sırıtıştan ona doğru keskin bir soğuk dalgası yükseliyordu. Adamın yüzünü göremiyor, ama bu dehşet veren görüntünün karnındaki doğmamış bebeğe verdiği hediyeyi görebiliyordu: çarpık bir öfke.

Odadan, rüyadan kaçtı ve bir anlığına yüzeye çıkarak...

Yüzeye çıkarak kendini sabahın üçünde, oturma odasında buldu. Bedeni korkuyla kasılmıştı, rüya şimdiden belirsizleşip silinmeye başlamış,

ardında, çürümüş bir yemeği yedikten sonra geride kalan berbat tat gibi iğrenç bir his bırakmıştı. Yarı uyur yarı uyanık halde düşündü: Bu o, Yürüyen Adam, yüzü olmayan adam.

Sonra tekrar uyudu, bu kez rüya görmedi ve sabah uyandığında rüyayı hatırlamadı bile. Ama karnındaki bebeği düşününce şiddeti onu şaşırtıp ürküten bir koruma hissi aniden bütün benliğini sardı.

29. BÖLÜM

Stuart Redman, Larry Underwood'un Rita Blakemoor ile, Frannie Goldsmith'in ise tek başına uyuduğu ve o tuhaf, uğursuz rüyayı gördüğü gece Elder'ı bekliyordu. Üç gündür bekliyordu. Elder ellerini bu akşam boş bırakmadı.

Elder ve iki erkek hemşire, ayın yirmi dördünde, öğle vaktini biraz geçe gelip, televizyonu götürmüştü. Hemşireler televizyonu yerinden alırken Elder elindeki tabancayı (naylon poşete düzgünce konmuştu) Stu'ya doğrultmuş halde beklemişti. Stu televizyona ihtiyaç duymuyor, istemiyordu, zaten sadece kafa karıştırıcı saçmalıklar yayınlanıyordu. Tek yapması gereken, parmaklıklı penceresinden aşağıdaki nehrin yanında kurulmuş olan kasabaya bakmaktı. Plaktaki adamın söylediği gibi, "Rüzgârın hangi yönden estiğini görmek için hava durumu uzmanına ihtiyaç yoktur."

Tekstil fabrikasının bacalarından artık duman tütmüyordu. Nehri kirleten boya ve diğer kimyasal atıklar artık dökülmediği için akan su temizlenip berraklaşmıştı. Fabrikanın otoparkından ayrılan ve uzaktan oyuncak gibi görünen pek çok araba, bir daha geri dönmemişti. Önceki gün, yani ayın yirmi altısında otoyolda ilerleyen çok az araba görmüştü ve bu arabalar da yolda kalmış diğer araçlar yüzünden slalom yapan kayakçılar gibi ilerlemek durumunda kalmıştı. Terk edilmiş araçları götürmek için bir tane bile çekici gelmemişti.

Şehir merkezi önünde bir harita gibi uzanıyordu ve tamamen terk edilmiş gibi görünüyordu. Kasabanın buradaki mahkûmiyeti boyunca çalan büyük saatinin sesi o sabah dokuzdan beri kesilmişti. Çanların ardından çıkan ses, suyun altında çalan bir müzik kutusundan geliyormuşçasına boğuk ve tuhaftı. Kasabanın hemen dışında, yol kenarında bir mağaza ya da lokanta gibi görünen bir yerde yangın çıkmış, bütün gün sürmüş, kara dumanlar mavi gökyüzünde akşama kadar yükselmiş, ama tek bir itfaiye aracı bile gelmemişti. Yanan bina asfalt bir otoparkın ortasında olmasaydı alevlerin kasabaya ulaşıp yarısını kül etmesi işten bile değildi. Öğleden sonra atıştıran yağmura rağmen binanın kalıntılarından hâlâ duman tütüyordu.

Stu, Elder'ın son emrinin kendisini öldürmek olduğunu tahmin edebiliyordu. Neden olmayacaktı? Cesetlere sadece bir tane daha eklenmiş olacaktı ve küçük sırlarını biliyordu. Ne tedavisini bulabilmişlerdi, ne de Stu'nun vücudunun hastalığa nasıl direndiğini keşfedebilmişlerdi. Herhalde geride sırlarını açıklayabileceği pek az insanın kalmış olduğu gerçeği kalın kafalarına girmemişti. Bir grup paranoyak salak tarafından rehin tutulan serseri bir mayındı.

Stu televizyon programlarındaki veya romanlardaki kahramanların, hatta gerçek hayatta bazı insanların bir kaçış yolu bulabileceğini biliyordu, ama kahretsin ki o onlardan biri değildi. Sonunda tek yapabileceğinin Elder'ın gelişini beklemek ve kendini kaçınılmaz sona hazırlamak olduğuna panikle karışık kabullenmişlik hissiyle karar vermişti.

Elder bu tesise personelden bir kısmının "mavi" bir kısmınınsa "süpergrip" dediği hastalığın girmiş olduğunun en büyük göstergesiydi. Hemşireler ona Doktor Elder diyordu, ama doktor falan değildi. Ellilerinin ortalarında, sert bakışlı, espri anlayışından yoksun bir adamdı. Elder'dan önce hiçbir doktor, Stu'ya silah doğrultma gereği hissetmemişti. Stu'yu korkutuyordu, çünkü ne yakarışlardan anlayacak ne de mantıklı konuşmalarla yola gelecek gibi görünüyordu. Elder emirleri bekliyordu. Emirler geldiğinde onları yerine getirecekti. Bir mızrakçı, mafya tetikçilerinin ordudaki karşılığıydı ve aldığı emri hiçbir şekilde sorgulamayacak türde bir adamdı.

Stu, Waco'daki yeğenine göndermek için üç yıl önce *Watership Tepesi* adında bir kitap almıştı. Kitabı koymak için kutunun kapağını açmış, sonra hediye paketi yapmaktan, kitap okumaktan da fazla nefret ettiği için

kitabın neyle ilgili olduğunu görme niyetiyle ilk sayfasını açmıştı. İlk sayfayı okumuş, ardından ikinci sayfayı bitirmiş... ve kendini kaptırmıştı. Bütün gece uyumayıp kahve ve sigara içerek keyif için okumaya alışık olmayan herkes gibi sayfaları ağır ağır bitirmişti. Kitabın tavşanlarla ilgili olduğu ortaya çıkmıştı. Tanrı'nın yarattığı en aptal, en korkak yaratıklardı... ama yazar onları farklı bir açıdan göstermişti. Okuyan kişi, tavşanları gerçekten önemsemeye başlıyordu. Muhteşem bir hikâyeydi ve salyangoz hızıyla okuyan Stu kitabı iki gün sonra bitirmişti.

Kitaptan en çok aklında kalan, donakalmış veya donakalmak deyimleriydi. Stu okuyunca ne olduğunu hemen anlamıştı, çünkü daha önce pek çok donakalmış hayvan görmüş, birkaçına otoyolda çarpmaktan kaçamamıştı. Donakalan bir hayvan, gözleri iri iri açılmış, kulakları yatmış bir halde hiç kıpırdamadan yaklaşan ölümüne bakar kalırdı. Gözlerine el fenerinin ışığını tutarak bir geyiğin donakalmasını sağlamak mümkündü. Yüksek sesli müzik rakunlarda, kafesine ritmik bir şekilde tıklanması ise papağanlarda aynı etkiyi gösterirdi.

Elder, Stu'ya kendini böyle hissettiriyordu. Elder'ın duygusuz mavi gözlerine bakınca bütün iradesini kaybediyordu. Onu etkisiz hale getirmek için Elder'ın tabancaya ihtiyacı yoktu aslında. Muhtemelen karate ve diğer dövüş sanatlarındaki pis numaraları biliyordu. Öyle bir adam karşısında Stu ne yapabilirdi? Sırf, onu düşünmek bile içindeki mücadele isteğini öldürüyordu. Donakalıyordu. Durumunu daha iyi anlatacak bir kelime yoktu.

Kapının üstündeki kırmızı ışık gece tam onda yandı ve Stu, kollarıyla yüzüne bir anda hafifçe ter bastığını hissetti. Son günlerde kırmızı ışığın her yanışında aynı tepkiyi gösteriyor, çünkü Elder'ın içeri tek başına girmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Tek başına olacaktı, zira şahit istemiyordu. Bir yerlerde salgın kurbanlarının yakıldığı bir fırın olmalıydı. Elder, onu fırına atıverecekti. İşte bu kadar. Böylelikle hiçbir sızıntı olmayacaktı.

Elder kapıdan içeri girdi. Tek başına.

Stu bir elini sandalyenin arkasına koymuş halde yatağında oturuyordu. Elder'ı görünce midesine taş gibi bir ağırlık çöktü. Hiçbir işe yaramayacağını bildiği halde içinden ona yalvarıp, dil dökmek için kuvvetli bir

dürtü yükseldi. Beyaz kostümün şeffaf maskesinin gerisindeki yüzde merhametten eser yoktu.

Şimdi her şey gözüne daha net, daha renkli, yavaşlamış görünüyordu. Elder'ın odada ilerlemesini takip eden gözlerinin yuvaları içinde dönüşünü neredeyse duyabilecekti. İri yapılı bir adamdı ve koruyucu beyaz kostüm üzerine dar geliyordu. Elindeki tabancanın namlusu ise bir tünel büyüklüğünde gibiydi.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu Elder. Stu, adamın sesindeki boğukluğu maskenin gerisinden gelmesine rağmen fark etmişti. Elder hastaydı.

"Aynı," dedi Stu sesinin titremeyişine şaşırarak. "Buradan ne zaman çıkacağım?"

"Çok yakında," dedi Elder. Tabancayı Stu'nun bulunduğu yöne doğru tutuyordu, ama tam üstüne doğrultmamıştı. Boğukça hapşırdı. "Pek konuşkan değilsiniz, değil mi?"

Stu omuz silkti.

"Sevdiğim özelliklerdendir," dedi Elder. "Çok konuşup mızmızlananlar insanın başına dert açmaktan başka işe yaramaz. Yirmi dakika önce sizinle ilgili bir emir aldım Bay Redman."

"Ne emri?"

"Şey, bana gelen..."

Stu'nun bakışları Elder'ın omzunun üstünden arkasındaki kapının eşiğine yöneldi. "Ulu Tanrım!" diye bağırdı. "Bu bir sıçan! Burası ne biçim bir yer böyle? İçerisi sıçan kaynıyor!"

Elder dönüp baktı. Stu numarasının işe yaramış olmasının şaşkınlığıyla neredeyse geç kalacaktı. Yataktan hızla indi ve Elder geri dönerken sandalyenin arkasını her iki eliyle birden kavradı. Elder'ın gözleri panikle irileşmişti. Stu sandalyeyi başının üzerine kaldırdı ve doksan kiloluk bedenini olanca gücüyle savurdu.

"Geri çekil!" diye bağırdı Elder. "Sakın..."

Sandalye sağ koluna indi. Tabanca patladı ve kurşun, naylonu parçalayarak yerden sekti. Ardından silah yere düştü ve tekrar patladı.

Stu, Elder kendine gelmeden önce sandalyeyi sadece bir kez daha savurma fırsatı olduğunun farkındaydı. Etkili bir darbe olması gerekiyordu.

Henry Aaron'un topu stadyum dışına fırlatan savuruşuyla sandalyeyi geniş bir yay çizerek indirdi. Elder kırık kolunu kaldırmaya çalıştı, ama yapamadı. Sandalyenin ayakları beyaz kostümün başlığına çarparak parçalandı. Yüzünün önündeki şeffaf plastik bölümün parçaları Elder'ın burnuna ve gözlerine saçıldı. Elder feryat ederek geri düştü.

Hemen dönüp emeklemeye başladı ve halının üstündeki tabancaya ulaşmaya çalıştı. Stu sandalyeyi son bir kez savurarak adamın kafasının arkasına indirdi. Elder yere kapaklandı. Nefes nefese kalan Stu eğilip yerden tabancayı aldı. Namlusunu yerdeki adama doğrultarak hafifçe uzaklaştı, ama Elder kıpırdamıyordu.

Kâbus gibi bir düşünce bir an aklını kurcaladı: Ya Elder'ın aldığı emir onu öldürmek değil serbest bırakmaksa? Ama bunun mantıklı olduğu söylenemezdi, değil mi? Niyeti onu serbest bırakmaksa neden mızmızlanıp ağlamaktan bahsetmişti? Neden emri beğenmediğini ima etmişti?

Hayır... Elder oraya onu öldürmek için gelmişti.

Stu baştan ayağa titreyerek yerdeki hareketsiz bedene baktı. Elder o an kalkacak olsa Stu muhtemelen hiçbir kurşunu ona isabet ettiremezdi. Ama Elder'ın hiçbir zaman oradan kalkabileceğini sanmıyordu.

Oradan çıkma ihtiyacı aniden o kadar şiddetlendi ki neredeyse kendini kapının ötesine körlemesine atacaktı. Bir haftadan fazla bir zamandır kilit altındaydı. Temiz hava almak ve bu korkunç yerden olabildiğince uzaklaşmak için can atıyordu.

Ama dikkatli olmak zorundaydı.

Hava bölmesine doğru yürüdü, dikkatli adımlarla içeri girdi ve DÖNÜŞÜM yazan düğmeye bastı. Bir hava pompası kısa süreliğine çalıştı ve dış kapı açıldı. Gerisinde, içinde sadece bir masa olan küçük bir oda vardı. Masanın üstünde ince bir tıbbi rapor destesi ve Stu'nun giysileri duruyordu. Braintree'den Atlanta'ya yaptıkları uçak yolculuğu sırasında üzerinde olanlardı. Korkunun soğuk nefesini tekrar hissetti. Bunlar da onunla birlikte fırına atılacaktı herhalde. Raporları, kıyafetleri. Hoşça kal Stuart Redman. Stuart Redman dünya üzerinden silinecekti. Hatta...

Arkasında hafif bir gürültü olunca hızla döndü. Elder iki büklüm halde, kolları iki yanında gevşekçe sallanarak ona doğru yürüyordu. Sivri

bir plastik parçası gözüne saplanmıştı ve gözü yanağına doğru akıyordu. Yüzünde bir gülümseme vardı.

"Kıpırdama," dedi Stu. Tabancayı doğrultarak her iki eliyle birden tuttu... namlusu buna rağmen hafifçe titriyordu.

Elder, onu duymuş gibi değildi. Yaklaşmaya devam ediyordu.

Stu yüzünü buruşturarak tetiği çekti. Tabanca elleri arasında sarsıldı ve Elder durdu. Gülümsemesi kayboldu ve yüzü, ani bir gaz sancısı hissetmişçesine buruştu. Beyaz kostümde şimdi bir kurşun deliği vardı. Bir an ayakta sallandıktan sonra sertçe yere kapaklandı. Yerinde kalakalmış olan Stu bir an ona baktıktan sonra özel eşyalarının masanın üstüne bırakıldığı odaya daldı.

Ofisin diğer ucundaki kapıyı yoklayınca açılıverdi. Kapının ötesinde floresan lambaların aydınlattığı bir koridor vardı. Asansöre kadar olan mesafenin yarısında bir sedye, hemşire odası olduğu anlaşılan bir odanın önünde terk edilmiş halde duruyordu. Hafif bir homurtu duyabiliyordu. Biri durmaksızın, şiddetle öksürüyordu.

Tekrar odaya döndü, giysilerini toparladı ve bir kolunun altına aldı. Sonra çıkıp kapıyı arkasından kapadı ve koridorda yürümeye başladı. Elder'ın tabancasının kabzasını kavrayan eli terliyordu. Sedyenin yanına varınca durup, tedirgin bir şekilde arkasına baktı. Sessizlik ve boşluk sinirlerini germişti. Öksürükler kesilmişti. Elder'ı, son emrini yerine getirmeye kararlı bir şekilde peşinden gelir diye düşünmüştü. Bir an hapsedildiği odanın tanıdık duvarları arasında olmayı diledi.

Homurtu daha da yükselerek yeniden başladı. Asansörün önünde bir başka koridor, dik açı oluşturarak bu koridorla birleşiyordu. Bir adam, duvara yaslanmış halde duruyordu. Stu, adamı tanımıştı, hemşirelerden biriydi. Yüzü şişmiş ve rengi kararmıştı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Stu, ona bakarken adam inlemeye başladı. Hemen gerisinde, cenin pozisyonunda yatan ölü bir adam vardı. Koridorun ilerisinde üç ceset daha vardı. Cesetlerden biri bir kadına aitti. Erkek hemşire –Stu isminin Vic olduğunu hatırladı– tekrar öksürmeye başladı.

"Tanrım," dedi Vic. "Tanrım, dışarıda ne işin var? Dışarıda olmaman gerek."

"Elder icabıma bakmaya geldiğinde ben, onun icabına baktım," dedi Stu. "Hasta olduğu için şanslıydım."

"Şanslı olduğun muhakkak," dedi Vic ve önceki kadar şiddetli olmayan bir başka öksürük krizine tutuldu. "Çok acıtıyor, ne kadar can yaktığını tahmin bile edemezsin. Ne biçim bir belaymış bu. *Tanrım.*"

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Stu ne yapacağını bilemeyerek.

"Ciddiysen tabancayı kulağıma sokup, tetiği çekebilirsin. İçim resmen parçalanıyor." Tekrar öksürmeye başladı ve çaresizce inledi.

Ama Stu bu söyleneni yapamazdı. Vic'in inlemeleri artarken kendini daha fazla kontrol edemedi ve asansöre doğru hızla koşmaya başladı. Suratı, yarım tutulmuş aya benzeyen Vic'ten uzaklaştı. Sağlıklı insanlardan bir şey isteyen hasta insanlara özgü o çaresizlikle karışık buyurgan ses tonuyla ona seslenmesini bekliyordu. Ama Vic sadece inlemeye devam etti ve bu, Stu'ya daha beter göründü.

Asansörün bir tuzak olabileceği ihtimali Stu'nun aklına kapısı kapanıp aşağı inmeye başlamasından sonra geldi. Tam onlardan beklenecek şeydi. Belki içeri zehirli gaz yayılırdı. Ya da bir mekanizma devreye girerek kabloların kopmasını sağlar ve asansör zemine çakılırdı. Huzursuzca kabinin ortasına doğru bir adım atarak içeri gaz salınabilecek delikler aradı. Kapalı alan korkusu plastik bir elle onu okşayarak kalbini mengene gibi sıkıştırdı ve asansör aniden telefon kulübesi, hatta bir tabut büyüklüğünde görünmeye başladı. Diri diri gömülmek isteyen var mı?

DUR düğmesine basmak niyetiyle uzanmıştı ki katlar arasındaysa bunun hiçbir işe yaramayacağı geldi aklına. Tam ne yapacağına karar vermeye çalışırken asansör yavaşça durdu.

Ya dışarıda silahlı adamlar varsa?

Ama kapının gerisinde nöbet tutan tek kişi hemşire üniforması içinde ölü bir kadındı. BAYANLAR yazan bir kapının önünde cenin pozisyonu alarak kıvrılıp kalmıştı.

Stu, kadına bakakalarak öyle uzun süre durdu ki asansörün kapıları tekrar kapanmaya başladı. Kolunu araya koyunca itaatkârca tekrar açıldılar. Dışarı çıktı. Koridor, ileride diğerleriyle birleşerek bir T harfi oluşturuyordu. Ölü hemşirenin mümkün olduğunca uzağından geçerek yürüdü.

Arkasında bir gürültü olunca hızla dönerek elindeki tabancayı kaldırdı. Asansörün kapıları tekrar kapanıyordu, gürültünün kaynağı buydu. Kapıya bir süre baktıktan sonra güçlükle yutkundu ve yürümeye devam etti. Plastik el geri dönmüş, omurgasında melodiler çalıyor, ona koşmayıp yürümesinin saçmalık olduğunu, biri... bir şey... onu yakalamadan oradan bir an önce çıkmasını söylüyordu. Yarı karanlık koridorda yankılanan ayak sesleri ürkütücüydü... *Gelip bizimle oynayacak mısın Stu? Ne güzel.* Buzlu camları olan kapılar, kendi hikâyelerini anlatarak yanından hızla geçiyordu: DOKTOR SLOANE. KAYITLAR VE BELGELER. BAY BALLINGER. MİKROFİLM. KOPYALAR. BAYAN WIGGS.

Koridorların birleştiği yerde bir su musluğu vardı, ama klorlu, ılık su Stu'nun midesini bulandırdı. Sol tarafta çıkış yoktu, duvardaki tabelada KÜTÜPHANE KANADI yazıyordu ve altında da turuncu bir ok vardı. Koridor o yönde kilometrelerce uzanıyor gibiydi. Elli metre kadar ötede beyaz kostümlü bir adamın cesedi, steril bir kumsala vurmuş garip, bir yaratık gibi yatıyordu.

Kontrolü giderek zayıflıyordu. Bina, düşündüğünden kat kat büyüktü. Aslında geldiğinde herhangi bir varsayımda bulunmasına yardım edecek kadarını görmemişti, tek gördüğü iki koridor, bir asansör ve bir odaydı. Şimdi binanın metropolde bir hastane büyüklüğünde olduğunu tahmin ediyordu. Ayak sesleri yankılanarak, ara sıra cesetlere rastlayarak binada saatlerce dolaşabilirdi. Korkunç bir hazine avının ödülleri gibi etrafa serpiştirilmişlerdi adeta. Kanser teşhisi konduğunda karısı Norma'yı Houston'da büyük bir hastaneye götürüşünü hatırladı. Hastanenin her köşesinde, bulunduğunuz yerin bir okla belirtildiği küçük haritalar vardı. Okun hemen altında şöyle yazıyordu: BURADASINIZ. Bu haritaları insanların kaybolmamaları için koymuşlardı. Stu'nun şimdi kaybolduğu gibi. *Kayıptı.* Of, bu kötüydü. Çok kötüydü.

"Donakalma, başarmak üzeresin," dedi kendi kendine ve sesi tuhaf bir şekilde yankılandı. Yüksek sesle konuşmak istememişti aslında, kendi sesini duymak durumu daha da kötüleştirmişti.

Kütüphane kanadını arkasına alarak sağa döndü, başka ofislerin önünden geçti, karşısına bir başka koridor çıktı ve onda ilerlemeye başladı. Sıkça arkasına bakıyor, kendi kendine kimsenin onu takip etmediğini söy-

lüyor, ama kendi dediğine inanamıyordu. Koridor; üzerinde RADYOLOJİ yazan kapalı bir kapıyla son buluyordu. Kapının koluna elle yazılmış bir kâğıt asılmıştı: BİR SONRAKİ EMRE KADAR KAPALIDIR RANDALL.

Stu geri döndü ve köşeden başını uzatarak geldiği yöne baktı. Beyaz kostüm içindeki ceset artık epey uzakta kalmıştı, neredeyse bir noktacık kadardı, ama onu orada öyle kıpırtısız görmek içindeki kaçma isteğini daha da şiddetlendirmişti.

Cesede tekrar sırtını dönerek sağ tarafa yöneldi. Yirmi metre sonra koridor yine T harfi oluşturuyordu. Stu sağa dönerek bir dizi ofisin önünden geçti. Koridor, mikrobiyoloji laboratuvarında son buldu. Genç bir adam, laboratuvardaki masalardan birinin üzerine yığılıp kalmıştı. Ağzından ve burnundan kan geliyor, koma halinde yatıyordu. Nefesi, ölü mısırlar arasında esen ekim rüzgârı gibi hışırdıyordu.

Ve Stu koşmaya başladı. Bir koridordan diğerine giriyor, çıkışın olmadığına giderek daha çok ikna oluyordu. En azından bu katta yoktu. Ayak seslerinin yankıları, Elder veya Vic peşine hayalet askerler takmış gibi onu takip ediyordu. Sonra, birkaç gündür gördüğü tuhaf rüyalarla bu düşünce arasında her nasılsa bağlantı kurdu. Fikir o kadar kuvvetlendi ki yüzü olmayan, maskesinin gerisinde koyu bir karanlık olan beyaz kostümlü bir figürün peşinden geldiğini göreceğinden korktuğu için arkasına bakamaz oldu. Bilinen dünya ve zamanın ötesinden gelen korkunç bir hayalet.

Solukları iyice hızlanan Stu bir köşeyi döndü ve koridorun sonuna vardığını anlayamadan üç metreyi hızla aşarak bir kapıya çarptı. Üzerinde ÇIKIŞ yazıyordu.

Açılmayacağından emin bir şekilde kapının demirini itti, ama kapı kolayca açıldı. Dört basamak inerek bir başka kapının önüne geldi. Sol tarafında, koyu karanlığa inen merdivenler vardı. İkinci kapının yukarı kısmı, güvenlik teliyle desteklenmiş camdan oluşuyordu.

Gerisinde sadece güzelim yaz gecesi ve hayallerini süsleyen özgürlük vardı.

Stu hâlâ büyülenmiş gibi dışarı bakmaktaydı ki bir el, karanlığa inen merdivenlerden uzanıp, ayak bileğini kavradı. Stu dehşetle haykırdı. İçi buz kesilerek aşağı baktı ve karanlıktan ona bakan kanlı, sırıtan bir yüz gördü.

"Aşağı gel de benimle tavuk ye güzelim," diye fısıldadı ölmekte olan birinin sesiyle. "*Çooook* karanlık..."

Stu haykırarak bileğini kurtarmaya çalıştı. Karanlıkta sırıtan yaratık bileğini bırakmıyor, konuşmaya ve sırıtmaya devam ediyordu. Ağzının kenarlarından kan ya da safra akıyordu. Stu bileğini tutan eli tekmeledikten sonra üstüne basarak ezdi. Karanlığın içinden bakan yüz kayboldu. Ardından bir dizi patırtı oldu... daha sonra çığlıklar başladı. Stu acıdan mı, yoksa öfkeden mi kaynaklandıklarını anlayamadı. Umurunda da değildi. Omzuyla dış kapıya yüklenince kapı hızla açıldı ve kanadı duvara çarptı. Stu dengesini sağlamak için kollarını sallarken kendini dışarıda buluverdi. Kollarını sallaması işe yaramadı ve beton zemine düştü.

Yavaşça doğrulup oturdu. Arkasından gelen çığlıklar kesilmişti. Serin akşam esintisi yüzüne çarparak kaşındaki teri kuruttu. Çimlere ve çiçek tarhlarına büyülenmiş gibi baktı. Gece, ona hiç bu kadar tatlı görünmemişti. Hilal şeklindeki ay, gökyüzünü süslüyordu. Stu yüzünü aya doğru minnetle kaldırdı ve bahçeden Stovington kasabasına giden yola doğru yürümeye başladı. Çimlerin üzerinde çiy damlaları vardı. Rüzgârın çamlar arasında fısıldayarak estiğini duyabiliyordu.

"Yaşıyorum," dedi Stu Redman geceye. Ağlamaya başladı. "Yaşıyorum, Tanrıya şükür hayattayım. Şükürler olsun Tanrım, şükürler olsun, şükürler olsun..."

Hafifçe sendeleyerek yolda yürümeye başladı.

30. BÖLÜM

Teksas kırsalında rüzgâr tozları savuruyor, Arnette'in alacakaranlıkta hayalet gibi görünmesine sebep olan kahverengi, şeffaf bir perde oluşturuyordu. Bill Hapscomb'un benzin istasyonunun tabelası rüzgâr yüzünden düşmüş, yolun ortasında yatıyordu. Biri, Norm Bruett'in evinde gazı açık bırakmış, önceki gün klimadan sıçrayan bir kıvılcım evi havaya uçuran bir patlamaya yol açmış, Laurel Caddesi'ne eşya parçaları ve

Fisher-Price oyuncakları saçılmıştı. Anacaddenin iki yanındaki su kanallarında askerlerle köpeklerin cesetleri yatıyordu. Randy'nin kasap dükkânında pijamalar içinde bir adam et tezgâhının üstünde yatıyor, kolları aşağı sarkıyordu. Kanalda yatan köpeklerden biri iştahı kesilmeden önce adamın suratından beslenmeye çalışmış gibiydi. Kediler gribe yakalanmıyordu. Düzinelerce kedi, dumanlı gölgeler gibi yarı karanlıkta oradan oraya koşturuyordu. Birkaç evden, açık kalmış televizyonlardaki karlı görüntünün sesi yükseliyordu. Bir panjur rüzgârla kapanıp açılıyordu. Yan tarafında belirsizleşmiş harflerle SPEEDAWAY EXPRESS yazan eski, paslı, kırmızı bir araba Durgin Caddesi'nin ortasında, Hindistan Head Tavernası'nın önünde duruyordu. İçinde depozitolu bira ve meşrubat şişeleri vardı. Arnette'in en iyi semti olan Logan Yolu'nda rüzgâr, Tony Leominster'ın evinin verandasındaki zilleri çıngırdatıyordu. Tony'nin Scout'u, camları açık bir şekilde evinin önünde duruyordu. Bir sincap ailesi arka koltukta yuvalanmıştı. Güneş, Arnette'i terk etti; kasaba, gecenin karanlığına büründü. Küçük hayvanların sesleri ve rüzgâr çanları haricinde tamamen sessizdi. Sessiz. Çok sessiz.

31. BÖLÜM

Christopher Bradenton bataklığa saplanmış bir adam gibi hezeyanlardan kurtulmaya çabalıyordu. Her tarafı ağrıyordu. Suratı, pek çok noktasına silikon zerk edilmiş ve şişmiş gibiydi. Boğazında korkunç bir ağrı vardı, daha da kötüsü, şişerek iyice daralmış, neredeyse bir çocuğun oyuncak tabancasının namlusunun büyüklüğüne inmişti. Nefesi bu minik boşluktan ıslıklar çalarak, zahmetli bir şekilde geçiyor ve dünyayla bağlantısını sağlıyordu. Yine de yeterli olmuyordu. İşkence eden zonklamanın yanı sıra bir de boğulma hissinin dehşetini yaşıyordu. Hepsinden kötüsü, yanıyordu. Bedeninin daha önce bu kadar ısındığını hatırlamıyordu. İki sene önce iki politik mahkûmu arabayla Teksas'tan Los Angeles'a götürürken bile bu kadar pişmemişti. Eski Pontiac arabaları 190. Karayolu üstünde,

Ölüm Vadisi'nde arızalanıp kalmıştı. O zaman da yanmıştı, ama böyle değil. Bu daha beterdi. *İçten* gelen bir ısıydı, sanki güneşi yutmuştu.

İnleyerek üzerindeki örtüyü tekmelemeye çalıştı, ama takati yoktu. Yatağa mı yatmıştı? Sanmıyordu. Evde onun dışında biri ya da bir şey vardı. Biri ya da bir şey... hatırlaması gerekirdi, ama hatırlayamıyordu. Bradenton'ın tek hatırladığı, daha hasta olmadan korktuğuydu, çünkü birinin (veya bir şeyin) geldiğini biliyordu ve o da... ne yapacaktı?

Tekrar inledi ve yastığın üstündeki başını sağa sola çevirdi. Tek hatırladığı hezeyanlardı. Yapışkan gözleri olan sıcak hayaletler. Annesi bu sade yatak odasına gelmişti, 1969'da ölmüş olan annesi ve onunla konuşmuştu: "Kit, ah Kit, sana söylemiştim, 'Bu insanlara bulaşma,' demiştim. 'Politika umurumda değil,' demiştim. 'Ama o birlikte takıldığın adamlar kuduz köpekler kadar deli ve kadınlar da birer orospu.' Sana söylemiştim Kit..." Sonra yüzü yarılmış, ayrılan sarı, parşömene benzer dokular arasından böcekler fırlamış ve Bradenton karanlık dalgalanıp, karışık bağırışları, koşan insanların ayak seslerini duyana kadar çığlık atmıştı... ışıklar, yanıp sönen ışıklar, gaz kokusu ve yine Chicago'daydı, sene 1968'di, bir yerlerden şarkı söyleyen sesler yükseliyordu: *Bütün dünya izliyor! Bütün dünya izliyor! Bütün dünya...* ve parkın girişindeki kanalın içinde bir kız yatıyordu. Kot pantolon giymişti, ayakları çıplaktı, uzun saçlarının arasında cam parçacıkları vardı, yüzü, insafsız sokak lambalarının parlak ışığı altında simsiyah görünen bir kan maskesiyle kaplıydı, ezilmiş bir böcek maskesi. Kızın ayağa kalkmasına yardım etti. Kız çığlık atarak ona yaslandı, çünkü uzaydan gelen bir canavar, bir elinde bir kutu biber gazı, diğerinde cop olan, parlak siyah çizmeler ve kurşun geçirmez yelek giymiş, gaz maskeli bir yaratık, sırıtarak gaz dumanları arasından çıkıyordu. Uzaydan gelen canavar maskesini geriye itip sırıtan suratını gözler önüne serdiğinde ikisi de çığlık atmıştı, çünkü karşısındaki, beklediği kişi ya da şeydi, Kit Bradenton'ın daima korktuğu adamdı. Yürüyen Adam'dı. Bradenton'ın çığlıkları bu hayalin dokusunu, yüksek frekanslı sesin kristali parçaladığı gibi parçaladı ve kendini Boulder, Colorado'da, Canyon Bulvarı'nda bir apartman dairesinde, yazın en sıcak günlerinden birinde buldu. O kadar sıcaktı, ki insan şortla bile deli gibi terliyordu ve karşısında dünyanın en güzel çocuğu duruyordu. Uzun boylu, bronz tenli bir oğlandı

ve üzerinde muhteşem kalçasının her santimini sevgiyle saran limon sarısı bir mayo vardı ve yüzünü dönerse bir meleğin güzelliğiyle ışık saçacağı kesindi. Merhaba. Nereden buldun onu? Kampusta ırkçılığın tartışıldığı bir toplantıda mı, yoksa kafeteryada mı? Otostop mu yapıyordu? Fark eder mi? Of, çok sıcak, ama su var, bir sürahi su, tuhaf figürlerin işlendiği bir kupa su ve hemen yanında hap... hayır! HAP! Bu sarı mayolu meleğin onu Huxleyland'e, hareket eden parmağın yazdığı ve devam etmediği, ölü meşe ağaçlarında çiçeklerin bittiği yere göndereceğini söylediği hap ve çocuk, şortunda oluşan o kabarıklık! Kit Bradenton daha önce hiç bu kadar azmış, sevişmeye bu kadar hazır olmuş muydu? "Yatağa gel," dersiniz o düzgün, bronz sırta. "Yatağa gel ve beni becer, sonra da ben, seni becereyim. Tam istediğin gibi." "Önce hapı iç," der arkasını dönmeden. "Sonra bakarız." Hapı içersiniz, soğuk su boğazınızı serinletir ve gariplik, azar azar görüşünüzü etkiler, bulunduğunuz yerdeki bütün açılar doksan dereceden az veya fazla görünür. Kendinizi bir süreliğine ucuz Grand Rapids dolabın pervanesine, ardından hemen üstündeki camdan yansıyan aksinize bakar bulursunuz. Yüzünüz kararmış ve şişmiş görünür ama sadece hapın etkisi olduğunu düşünerek endişelenmezsiniz. Sadece hap! HAP!!! "Trips," diye mırıldanırsınız. "Ah, Kaptan Trips, çoook azdım..." Koşmaya başlar ve önce bakışlarınız güzel kalçalarının ritmik hareketine takılır, sonra düz karnına, ardından kılsız, muhteşem göğsüne yükselir ve nihayet boynundan yüzüne çıkar... yüzü mutludur ve sırıtıyordur, ama Raphael'in meleklerine değil, Goya'nın şeytanına benzemektedir ve her boş göz yuvasından bir engerek yılanının başı uzanır, siz çığlıklar atarken fısıldayarak yaklaşır: *Trips, bebeğim, Kaptan Trips...*

Sonra karanlık, hatırlamadığı yüzler ve sesler, nihayetinde burada, Mountain City'nin dışında kendi elleriyle inşa ettiği küçük evde yüzeye çıktı. Çünkü şimdi şimdiydi ve ülkeyi saran tiksinti dalgası uzun zaman önce geri çekilmişti. Sayı mayolu çocuk çoktan yok olmuştu, Boulder'daki Kit Bradenton da neredeyse çocuk sayılırdı zaten.

Tanrım ölüyor muyum?

Bu ihtimali acı ve dehşetle düşündü. Isı, bir kum fırtınası gibi kafasının içini kavuruyordu. Kısa, kesik nefesleri, yatak odasının kapalı kapısının ötesinde bir yerden yükselen ses üzerine aniden durdu.

Bradenton önce bunun bir itfaiye veya polis aracının sireni olduğunu düşündü. Yaklaştıkça ses yükseldi. Alt kat koridorundan, oturma odasından ve merdivenlerden gürültülü ayak seslerinin geldiğini duydu.

Başını tekrar yastığa bıraktı. Şiş ve kararmış yüzünde gözleri dehşetle irileşirken ses iyice yaklaştı. Artık sirene değil, daha çok bir çığlığa benziyordu. Hiçbir insan gırtlağından çıkamayacak kadar tiz, yüksek, ulumaya benzer, ölüm perisine veya onu nehirden geçirip ölüler diyarına götürmeye gelmiş kara kayıkçının çığlığıydı.

Koşan ayakların sesleri artık üst kattaki koridordan geliyor ve doğruca yatak odasına yaklaşıyordu. Döşemenin tahtaları, çizmelerin aşınmış topukları merhametsizce çarptıkça ağırlık altında gıcırdıyor, eğiliyor, isyan ediyordu. Kit Bradenton kimin gelmekte olduğunu aniden anladı ve kapı açılıp kot montlu adam, yüzünde bir katilin bir dizi bıçak gibi parlayan sırıtışı, deli bir Noel Baba'ya yakışan neşesi ve omzunda galvanize çelik bir kovayla içeri dalarken dehşetle haykırdı.

"SELAAAAAAAAAAMMMMMMMM!"

"Hayır!" diye bağırdı Bradenton kollarını güçsüzce yüzüne götürerek. *"Hayır! Hayır!..."*

Kova yana eğildi, içindeki su, lambanın sarı ışığının aydınlığında evrendeki en büyük elmas gibi bir an asılı kaldı ve Bradenton suyun gerisinde Kara Adam'ın cehennemin en derin, en karanlık bok çukurundan yeryüzünün altını üstüne getirmek için çıkmış, mütemadiyen sırıtan bir canavarınkine benzeyen suratını gördü; sonra su üstüne döküldü, o kadar soğuktu ki şişip kapanmış olan boğazı bir anlığına tekrar genişledi, duvarlarından iri kan damlaları fışkırdı, şokla nefes aldı ve bütün vücudu, ardından gevşeyen kaslarının tazıların ısırmasına benzeyen can yakıcı seğirmelerle titrediği şiddetli bir spazmla kasılarak örtüyü yatağın ayakucuna kadar tekmeledi.

Çığlık attı. Tekrar çığlık attı. Sonra yanan bedeni ayakucundan kafasına sırılsıklam halde titreyerek başı zonklayarak gözleri yuvalarından fırlamış halde yattı. Boğazı tekrar kapanarak daracık bir boru haline geldi ve nefes almakta yine zorlanmaya başladı. Bedeni sarsılıp titriyordu.

"Bunun seni serinleteceğini *biliyordum*!" dedi Richard Fry olarak tanıdığı adam neşeyle. Kovayı gürültüyle yere bıraktı. "Bunun işe yarayaca-

ğını biliyordum, *biliyordum,* Kingfish! Teşekkür bekliyorum sevgili dostum, bana teşekkür etmeni bekliyorum. Ediyor musun? Konuşamıyor musun? Gerçekten mi? Ama içinden teşekkür ettiğini biliyorum."

"YAARRGHHH!"

Efsanevi bir *kung-fu* filmindeki Bruce Lee gibi dizlerini ayırmış halde havaya sıçradı, bir an için tıpkı su gibi Kit Bradenton'ın üstünde havada asılı kalır gibi oldu, gölgesi Bradenton'ın ıslak pijamalarının göğüs kısmına düşüyordu. Bradenton bitkince çığlık attı. Sonra dizler, kaburgalarının iki yanına indi. Richard Fry'ın kot pantolon içindeki apışarası, göğsünden birkaç santim yukarıdaydı ve suratı, gotik bir romandaki mahzen duvarına asılmış bir meşale gibi parlıyordu.

"Seni uyandırmak zorundaydım," dedi Fry. "Konuşma fırsatı bulamadan öbür dünyaya gitmene göz yumamazdım."

"... in... üstümden... in..."

"Üstünde değilim yahu. Sadece tepende havada asılı duruyorum. Tıpkı muhteşem görünmez dünya gibi."

Dehşet ve acı içindeki Bradenton'ın tek yapabildiği sık nefesler almak, titremek ve gözlerini o neşeli, korkunç yüzden kaçırmaktı.

"Gemiler, mühürler ve arıların iğnesi olup olmadığı hakkında konuşmalıyız. Bunların yanı sıra bana vermen gereken evraklar, araba ve arabanın anahtarlarını konuşmamız gerek. Garajında sadece bir Chevy gördüm ve onun da sana ait olduğunu biliyorum, Kitty-Kitty, eee ne diyorsun bu duruma?"

"... onlar... evraklar... konu... konuşamıyorum..." Yutkunarak nefes almaya çalıştı. Dişleri, bir ağacın dallarına tünemiş küçük kuşlar gibi tıkırdadı.

"Konuşabilsen *iyi* edersin," dedi Fry ve başparmaklarını gösterdi. İkisi de çift eklemliydi (diğer bütün parmakları gibi) ve biyoloji ve fizik kurallarını inkâr edercesine öne arkaya kıvrılıyorlardı. "Çünkü konuşamazsan o mavi gözlerini anahtarlığıma süs yapacağım, sen de cehennemde bir rehber köpek yardımıyla dolaşmak zorunda kalacaksın." Başparmaklarını Bradenton'ın gözlerine bastırınca Bradenton başını yastığa çaresizce gömmeye çalıştı.

"Söylersen," dedi Fry. "Sana doğru hapları bırakırım. Hatta yutmak için doğrulmana bile yardım ederim. Seni iyileştiririm dostum. Haplar her derde deva."

Soğuktan olduğu kadar korkudan da titremeye başlamış olan Bradenton, takırdayan dişleri arasından güçlükle konuştu. "Evraklar... Randall Flagg adına. Aşağıdaki... şifoniyerde."

Bradenton umutsuzca düşünmeye çalıştı. Bu adama bir araba almış mıydı? O kadar geride kalmıştı ki. Hezeyanın alevleri geçmişle o an arasına girmiş ve düşünme işlevini sekteye uğratarak hafızasını zedelemiş gibiydi. Geçmişine ait bütün bölümler dumanı tüten teller ve yanmış devrelerle dolu dolaplar gibiydi. Aklına bu korkunç adamın istediği araba yerine ilk sahip olduğu araba olan, pembeye boyadığı, sivri burunlu, 1953 model Studebaker geliyordu.

Fry bir elini nazikçe Bradenton'ın ağzına dayadı, diğer eliyle de burun deliklerini tıkadı. Bradenton altında debelenmeye başladı. Fry'ın elinin altından çaresiz iniltiler yükseldi. Fry iki elini de çekerek sordu. "Bu hatırlamana yardım etti mi?"

Garipti, ama etmişti.

"Araba..." dedi Bradenton ve köpek gibi soludu. Dünya etrafında döndü, durdu ve tekrar konuşacak gücü buldu. "Conoco İstasyonu'nun arkasında duruyor... kasabanın hemen dışında. 51. Karayolu üstünde."

"Kasabanın kuzeyinde mi güneyinde mi?"

"Gü... gü..."

"Tamam, güney! Anladım, devam et."

"Üstünde bir branda var. Bu... Bu... Buick. Ruhsat torpido gözünde. Randall Flagg ismine... kayıtlı." Nefesi yine kesildi ve daha fazla konuşamayarak aptalca bir ümitle Fry'a baktı.

"Anahtarlar?"

"Paspas. Altında..."

Fry bütün ağırlığıyla göğsüne oturarak Bradenton'ın sesini kesti. Bir arkadaşının evinde rahat bir koltuğa kurulmuş gibiydi. Bradenton hiç soluk alamaz oldu...

Son nefesini tek bir kelime için harcadı:

"... lütfen..."

"Ve teşekkürler," dedi Richard Fry/Randall Flagg kendini beğenmişçe sırıtarak. "İyi geceler de Kit."

Konuşamayan Kit Bradenton sadece şişmiş yuvaları içindeki gözlerini panikle açtı.

"Hakkımda kötü düşünmeni istemem," dedi Kara Adam ona bakarak yumuşak sesle. "Ama acelem var. Karnaval erken başlıyor. Kazanana-Kadar-Fırlat ve Çarkıfelek'i açıyorlar. Ve bu benim şanslı gecem Kit. Hissedebiliyorum. Hem de yoğun bir şekilde. O yüzden acele etmemiz gerek."

Conoco İstasyonu üç kilometre ötedeydi ve oraya vardığında saat üçü çeyrek geçiyordu. Rüzgâr şiddetlenmiş, karanlık caddede uğulduyordu. Oraya gelene kadar üç köpek leşi, bir de ölü adam görmüştü. Adamın üstünde bir tür üniforma vardı. Yıldızlar gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor, evrenin koyu teninde ışıldıyordu.

Buick'in üstünü örten branda, yere çakılmış kazıklarla sabitlenmişti. Rüzgâr, brandayı dalgalandırıyordu. Flagg kazıkları çıkarınca kocaman, kahverengi bir hayalet gibi uçarak doğuya yöneldi. Asıl soru, *onun* hangi yöne gideceğiydi.

İyi bakılmış 1975 model bir Buick olan arabanın yanında durdu (arabalar bu civarda fazla yıpranmıyordu: havadaki nem az olduğundan paslanma sorunu yoktu) ve yaz gecesi havasını bir çakal gibi kokladı. Havada sadece geceleri net bir şekilde algılanabilecek çöl kokusu vardı. Buick rüzgârlı sessizlikte Easter Adası'ndaki taştan abideler gibi duran araba parçalarıyla dolu bir araç mezarlığında duruyordu. Bir motor gözüne çarptı. Kaslı bir adamın çalışırken kaldırdığı ağırlıklardan biri gibi görünen bir aks, az ötesindeydi. Rüzgâr yığılmış lastiklerin içinden geçerken ıslık çalıyordu. Onların yanında çatlak bir ön cam vardı. Her taraf böyle parçalarla doluydu.

En iyi böyle yerlerde düşünürdü. Böyle yerlerde herkes Iago olabilirdi.

Buick'in yanından yürüyerek geçti ve elini bir zamanlar bir Mustang olabilecek arabanın yamulmuş kaportası üstünde gezdirdi. *"Hey, küçük kobra, onları susturacağını bilmiyor musun..."* diye şarkı söyledi yumuşak sesle. Tozlu çizmesiyle bir radyatöre tekme attı ve hafifçe parlayan değerli taşlar ortaya çıktı. Kaz yumurtası iriliğinde yakutlar, zümrütler, inciler ve yıldızlara rakip olabilecek elmaslar vardı. Parmağını onlara doğru şaklattı. Yok oluverdiler. *O* nereye gidecekti?

Rüzgâr, eski bir Plymouth'un kırık kelebek camından girdi ve içinde yaşayan küçük canlılar kıpırdandı.

Arkasında başka bir şey kıpırdadı. Dönünce üzerinde sadece tuhaf, sarı bir iç çamaşırı olan, göbeği havada asılı kalmış çığ gibi sarkmış Kit Bradenton'ı gördü. Bradenton bir Detroit'ten kalan parçalar arasından ona doğru yürüdü. Bir yay parçası, çarmıha gerilmiş gibi ayağını delip geçti ama yaradan kan akmadı. Bradenton'ın göbeği kapkara bir göz gibiydi.

Kara Adam parmaklarını şaklatınca Bradenton gözden kayboldu.

Sırıtarak tekrar Buick'e döndü. Alnını tavanın yolcu tarafındaki kısmına dayadı. Zaman geçti. Bir süre sonra sırıtarak doğruldu. Biliyordu.

Buick'in direksiyonuna geçti ve gaz pedalını birkaç kez pompaladı. Motor mırıldanarak çalıştı. Benzin göstergesine göre depo tamamen doluydu. Benzin istasyonunun yan tarafından dolaşarak anayola doğru ilerlerken farların ışıkları bir anlığına bir çift zümrüdü aydınlattı. Conoco İstasyonu'ndaki bayanlar tuvaletinin yanındaki yüksek otlar arasından bir çift kedi gözü bakıyordu. Kedinin ağzında gevşekçe duran bir fare leşi vardı. Aya benzer suratında bir sırıtışla arabanın camından ona bakan adamı gören kedi, fareyi ağzından bırakarak kaçtı. Flagg neşeyle bir kahkaha attı, aklında pek çok güzel şey olan bir adamın kahkahasıydı bu. Anayola vardığında sağa döndü ve güneye doğru ilerlemeye başladı.

32. BÖLÜM

Biri maksimum güvenlikli kanat ve ötesindeki hücre bloku arasındaki kapıyı açık bırakmıştı; çelik duvarlı uzun koridor, doğal bir ses yükseltici işlevi görüyor ve bütün sabah kesilmeden devam eden ulumaya benzer sesi tahammül edilemez bir boyuta getiriyor, yankıları korkusuyla birleşerek Lloyd Henreid'in aklını kaçıracağına dair inancını pekiştiriyordu.

"Anne," dedi yankılanan ses. *"Anneee!"*

Lloyd hücresinin zemininde bağdaş kurmuş oturuyordu. Her iki eli de kana bulanmıştı, bir çift kırmızı eldiven giymiş gibi görünüyordu. Hapishane üniformasının açık mavi pamuklu gömleği de kan içinde kalmıştı, zira daha iyi kavrayabilmek amacıyla ellerini kurutmak için sürekli üzeri-

ne siliyordu. 29 Haziran sabahıydı ve saat ondu. O sabah saat yedi civarında yatağının sağ ön ayağının gevşek olduğunu fark etmişti ve o saatten beri ayağı yatağa ve yere sabitleyen vidaları çıkarmaya çalışıyordu. Bu iş için sadece parmaklarını kullanıyordu ve beş altı vidayı çıkarmayı başarmıştı. Bunun sonucu olarak parmakları çiğ hamburger köftesi gibi görünüyordu. Altıncı vida en zorlusuydu, ama her an hakkından gelebileceğini düşünüyordu. Kendine bunun ötesinde hiçbir şey düşünme izni vermiyordu. Paniği engellemenin tek yolu düşünmemekti.

"Anneee..."

Ayağa fırladı. Yaralı, zonklayan parmaklarından yere kan damlaları saçıldı. Parmaklıkları kavrayarak suratını koridora olabildiğince çıkardı. Gözleri öfkeyle yuvalarından fırlamıştı.

"Kes sesini salak herif!" diye haykırdı. *"Sus artık, deli ettin beni!"*

Uzun bir sessizlik oldu. Lloyd bu sessizliğin tadını, bir zamanlar Mc Donald's'tan aldığı büyük boy hamburgerlerle yaptığı gibi çıkardı. Söz gümüşse sükût altındır sözünün saçma olduğunu düşünmüştü hep, ama kesinlikle doğruydu.

"ANNNEEEEE..." dedi ses hücrelerin çelik boğazından geçerek. Bir sis düdüğü gibi yaslıydı.

"Tanrım," diye mırıldandı Lloyd. "Ulu Tanrım. KES SESİNİ! KES SESİNİ! KES KESİNİ, LANET OLASI!"

"ANNNNEEEEEEEEE..."

Lloyd yatağın ayağına dönüp, hücrede ona yardımcı olabilecek herhangi bir alet olmasını bir kez daha dileyerek, parmaklarındaki zonklamayı ve zihnindeki panik kıvılcımlarını göz ardı etmeye çalışarak vahşice saldırdı. Avukatını en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı, böyle ayrıntılar, Lloyd'un geçmişteki olayları ancak kevgirdeki su kadar tutabilen hafızasında hemen bulanıklaşırdı. Üç gün önceydi. Evet. O salak Mathers'ın hayalarını tekmelediği gündü. İki gardiyan, onu tekrar görüşme odasına götürmüş ve hâlâ kapıda görevli olan Shockley, onu karşılamıştı: *Bak sen, ukala pislik yine gelmiş. Ne oldu ukala herif? Dilini kedi mi yuttu?* Sonra ağzını açıp, tam Lloyd'un suratına hapşırarak bütün yüzüne tükürük saçmıştı. *Al bakalım, sana biraz grip mikrobu. Hemen herkeste var zaten, paylaşmanın güzelliğine inanan biriyimdir. Amerika'da senin gibi*

ıkalaların bile grip olmaya hakkı var. Onu, Devins'in kötüye dönme ihtimalini düşünerek iyi haberi gizlemeye çalışıyormuş gibi göründüğü odaya almışlardı. Lloyd'un davasına bakacak olan hâkim grip olmuştu ve yorgan döşek yatıyordu. Diğer iki hâkim de hastaydı. Belki davayı erteletebilirlerdi. Dua et de öyle olsun, demişti avukatı. Ne zaman kesin haberimiz olur? diye sormuştu Lloyd. Herhalde en son dakikada, demişti Devins. Sana haber veririm, merak etme. Ama Lloyd, onu o günden beri görmemişti ve şimdi düşünüyordu da, avukatının da burnu akıyordu ve...

"Oooff Tanrım!"

Sağ elinin parmaklarını ağzına götürdü ve kan tadı aldı. Ama kahrolası vida biraz daha gevşemişti, bu da yerinden kesin olarak çıkaracağı anlamına geliyordu. Koridorun diğer ucundaki yaygaracı bile onu rahatsız edemiyordu... en azından önceki gibi değil. Başaracaktı. Ondan sonra tek yapacağı bekleyip, ne olacağını görmekti. Parmakları hâlâ ağzında olduğu halde oturup biraz dinlendi. İşi bittiğinde gömleğini yırtıp, parmaklarını saracaktı.

"Anne?"

"Annene ne yapacağımı söyleyeceğim sana," diye mırıldandı Lloyd.

O akşam, Devins ile son kez konuştuktan sonra hasta mahkûmları çıkarmaya, *taşımaya* başlamışlardı. Lloyd'un hücresinin sağındaki hücrede kalan, Trask adındaki adam, gardiyanların da çoğunun hasta olduğuna dikkat çekmişti. Belki bu durumu yararımıza kullanabiliriz, demişti Trask. Nasıl? diye sormuştu Lloyd. Bilmiyorum, demişti Trask. Silahlı soygun ve saldırı suçlarıyla Maksimum Güvenlik'te bir hücreye tıkılmış, davasının görülmesini bekleyen uzun suratlı, sıska bir adamdı. Ertelemeler falan olur belki, dedi. Bilmiyorum.

Trask'in ince döşeğinin altında altı tane esrarlı sigara vardı ve dördünü, hâlâ ona dışarıda olup biteni anlatacak kadar iyi olan gardiyanlardan birine vermişti. Gardiyan, insanların nereye gittiklerine bakmadan Phoenix'i terk ettiklerini söylemişti. Hastalık hızla yayılmıştı ve çok fazla insan ölmüştü. Hükümet aşının yakında dağıtılacağını söylemişti, ama çoğu insan bunun palavra olduğunu düşünüyordu. Kaliforniya'dan yayın yapan pek çok radyo kanalında sıkıyönetimle, askeri ablukalarla, otomatik silahlarla ortalığı kırıp geçiren insanlarla, on binlerin öldüğüne dair dedikodu-

larla ilgili korkunç haberler vardı. Gardiyan uzun saçlı komünistler suya bir şey karıştırmışsa hiç şaşırmayacağını söylemişti.

Gardiyan kendini iyi hissediyordu, ama mesaisi biter bitmez basıp gidecekti. Ordunun ertesi sabaha kadar 17 ve 80. karayollarına barikat kuracağını duymuştu. Karısını, çocuğunu ve mümkün olduğunca erzakı arabasına atıp olaylar durulup, salgın geçene dek dağlarda kalacaktı. Orada bir kulübesi vardı ve otuz metreden yakına gelmeye çalışan herkesin kafasına kurşun sıkmakta kararlıydı.

Trask ertesi sabah ateşi olduğunu söylemişti. Burnu da akıyordu. Hâlâ parmaklarını emmekte olan Lloyd, adamın panik içinde gevelediğini hatırlıyordu. Geçen her gardiyana bağırıyor, gerçekten hasta olmadan onu oradan çıkarmalarını söylüyordu. Gardiyanlar ne ona ne de hayvanat bahçesindeki aslanlar gibi huzursuz olan diğer mahkûmlara bakıyordu. Lloyd korkmaya o zaman başlamıştı. Genellikle katta herhangi bir zamanda en az yirmi gardiyan olurdu. O halde parmaklıkların ötesinde neden sadece beş altı kişi görmüştü?

O gün, ayın yirmi yedisinde, parmaklıklar altından itilen tepsideki yemeklerin sadece yarısını yiyip diğer yarısını –o kadar azdı ki– yatağının altına saklamaya başladı.

Trask'in vücudu önceki gün ani kasılmalarla kıvrılıp bükülmeye başlamıştı. Suratı maça ası gibi kapkara olmuş ve ölmüştü. Lloyd, Trask'in yarısı yenmiş öğle yemeğine özlemle bakmıştı, ama oraya uzanabilmesi mümkün değildi. Önceki gün, öğleden sonra katta hâlâ birkaç gardiyan vardı, ama artık ne kadar hasta olursa olsun kimseyi revire taşımıyorlardı. Belki revirdekiler de öldüğü için boşuna çabaladıklarına ve yapılacak bir şey olmadığına karar vermişlerdi. Trask'in cesedini almak için kimse gelmedi.

Lloyd önceki gün akşamüstü biraz kestirmek üzere yatmıştı. Uyandığında Maksimum Güvenlik koridorları boştu. Akşam yemeği getirilmemişti. İçeriden artık *gerçekten* hayvanat bahçesindeki aslan bölmesindekilere benzer sesler yükseliyordu. Maksimum Güvenlik Bölümü tamamen dolu olsaydı çıkacak vahşi sesleri hayal edebilmek için Lloyd'un çok geniş bir hayal gücünün olması gerekmiyordu. Kaç kişinin hâlâ hayatta olup akşam yemeğinin getirilmesi için haykırdığını bilmiyordu, ama yankıların sayıyı daha çokmuş gibi gösterdiğini tahmin ediyordu. Lloyd'un tek bildi-

ği Trask'in sağdaki hücrede sineklere yem olduğu, soldaki hücredeyse kimsenin bulunmadığıydı. Yaşlı bir kadını soymaya kalkıp onun yerine öldüren zenci genç, hasta olduğu için günler önce revire götürülmüştü. Koridorun diğer tarafında iki boş hücre ve karısıyla kayınbiraderini öldürmek suçuyla içeride olan adamın sarkan ayaklarını görüyordu. Kendini kemeriyle, onu almışlarsa pantolonuyla asmış olmalıydı.

Lloyd o akşamın ilerleyen saatlerinde, ışıklar otomatik olarak yandığından, iki gün önce bir kenara ayırdığı fasulyelerin bir kısmını yemişti. Tadı iğrençti, ama yine de yemişti. Klozetten aldığı suyla lokmaları yutmuş ve yatağına yan yatıp dizlerini göğsüne çekerek onu bu belaya bulaştırdığı için Poke'a küfretmişti. Hepsi Poke'un suçuydu. Lloyd tek başına olsa asla bu kadar hırslanıp öyle ağır suçlar işlemezdi.

Yemek isteyenlerin haykırışı yavaş yavaş azalmış ve Lloyd bir kenara yemek ayıranın sadece kendisi olmadığını düşünmüştü. Ama fazla yiyeceği yoktu. Böyle olacağına gerçekten inansaydı daha fazla ayırırdı. Zihninin gerisinde görmek istemediği bir şey vardı. Sanki kafasının içindeki kalın perdeler onu gizlemekteydi. Perdenin altından sadece yaratığın iskelete benzer kemikli ayakları görünüyordu. Tek görmek isteyeceğiniz de bu kadarıydı. Çünkü bu ayaklar, AÇLIKTAN ÖLMEK adında, bir deri bir kemik kalmış bir cesede aitti.

"Hayır, olamaz," dedi Lloyd. "Birileri gelecek. Mutlaka gelecekler. Bundan hiç şüphem yok."

Ama sürekli tavşanı hatırlamaktan kendini alamıyordu. Elinde değildi. Tavşanı ve kafesini okulda yapılan bir çekilişte kazanmıştı. Babası tavşanı beslemesine izin vermek istememiş ama Lloyd her şeyiyle kendisinin ilgileneceğini, yemini harçlığıyla alacağını söyleyerek onu ikna etmişti. Tavşanı çok seviyordu ve gerçekten de iyi bakmıştı. Başlarda. Sorun, yapılacakları bir süre sonra unutmaya başlamasıydı. Hep öyle olmuştu. Ve bir gün, Marathon, Pennsylvania'daki derme çatma evlerinin arkasındaki hastalıklı akçaağacın dalına asılmış lastiğin içine oturup, tembelce sallanıyordu ki aklına tavşanı geliverdi ve olduğu yerde aniden dikleşti. Tavşan aklına gelmeyeli... eh, iki hafta olmuştu. Onu tamamen unutmuştu.

Doğruca ahırın dibindeki küçük barakaya koşmuştu. Tıpkı şimdiki gibi bir yaz günüydü. Tavşanın kokusu, içeri girer girmez yüzüne bir tokat

gibi çarpmıştı. Okşamayı çok sevdiği tüyleri keçeleşmiş ve kirlenmişti. Bir zamanlar tavşanının güzel pembe gözlerinin bulunduğu yerlerde beyaz kurtçuklar vardı şimdi. Ön ayakları parçalanmıştı ve kan içindeydi. Kendi kendine kafesten çıkmaya çalışırken kanatmış olduğunu söylemeye çalışmıştı, şüphesiz böyle olmuştu, ama zihninin hastalıklı, karanlık bir noktası ona tavşanın açlıktan kendini yemeye çalışmış olabileceğini fısıldamıştı.

Lloyd tavşanı almış, derin bir çukur kazmış ve kafesinden çıkarmadan gömmüştü. Babası ona tavşanı hiç sormamış, belki oğlunun bir tavşanı *olduğunu* bile unutmuştu. Lloyd'un zekâsı pek parlak sayılmazdı, ama babasıyla kıyaslandığında dâhi sayılırdı ve o, tavşanı asla unutmamıştı. Tavşanın ölümüne korkunç kâbuslarda, son derece canlı bir şekilde defalarca tanık olmuştu. Şimdi birilerinin geleceğine, gelip onu serbest bırakacağına inanmaya çalışarak, dizlerini göğsüne çekmiş halde yatağında yatarken tavşanın görüntüsü yine gözlerinin önünde belirdi. Onda şu Kaptan Trips gibi yoktu, sadece açtı. Tıpkı tavşanının olduğu gibi. O kadar.

Gece yarısından sonra bir zaman uyuyakalmış ve bu sabah yatağın ayağıyla uğraşmaya başlamıştı. Şimdiyse kanlı parmaklarına tazelenmiş bir dehşetle bakıyor, zarar vermeyi hiç istemediği tavşanının kanlı ayaklarını düşünüyordu.

29 Haziran günü saat birde yatağın ayağını olduğu yerden çıkarmayı başardı. Son vida bir kolaylıkla yerinden çıkıverdi ve yatağın ayağı, hücrenin zeminine gürültüyle düştü. Lloyd, onu yerinden çıkarmaya nasıl karar verdiğini bulmaya çalışarak ayağa bakakaldı. Yaklaşık doksan santim uzunluğundaydı.

Ayağı aldı ve parmaklıklara öfkeyle vurmaya başladı. "Hey!" diye bağırdı gonk sesine benzer gürültüler arasında. "Hey, çıkarın beni! Bu kahrolası delikten çıkmak istiyorum, anladınız mı? Hey, kahretsin, hey!"

Durup yankıların azalmasını dinledi. Bir an için mutlak sessizlik oldu, ardından koridorun diğer ucundaki hücreden boğuk, kendinden geçmiş karşılık geldi: *"Anne! Buradayım, anne! Buradayım!"*

"Tanrıım!" diye bağırarak, yatağın ayağını bir köşeye fırlattı Lloyd. Saatlerce uğraşmış, parmaklarını parçalamıştı. Peki ne için? Diğer taraftaki geri zekâlıyı uyandırmak için.

Yatağına oturdu, döşeğin kenarını kaldırdı ve bir parça bayat ekmek aldı. Bir avuç hurma alıp almamakta tereddüt etti. Kendi kendine daha sonrası için saklamasının daha iyi olacağını söylemesine rağmen bir avuç aldı. Yüzünü buruşturarak teker teker yemeye başladı. Ekmeği, ağzındaki yapışkan meyve tadını alması için sona bırakmıştı.

Zavallı öğün müsveddesini bitirdikten sonra amaçsızca hücresinin sağ tarafına doğru yürüdü. Aşağı bakınca tiksintiyle bağırmamak için kendini zor tuttu. Trask'in bedeninin yarısı yatağında yarısı yerdeydi ve pantolonunun paçaları birazcık yukarı doğru çıkmıştı. Hapishanede giymeleri için verilen terliklerin üst kısmındaki bilekleri çıplaktı. İri bir sıçan, Trask'in bacağındaydı. İğrenç pembe kuyruğu, gri bedeninin etrafına düzgünce dolanmıştı.

Lloyd hücresinin diğer köşesine doğru yürüdü ve yatağın ayağını aldı. Tekrar geri dönüp sıçanın varlığından huzursuz bir şekilde gidebileceğini düşünerek bir süre bekledi. Ama sıçanın arkası ona dönüktü ve Lloyd'un gördüğü kadarıyla varlığından bihaberdi. Lloyd mesafeyi gözleriyle ölçtükten sonra yatak ayağının yeterli olacağına karar verdi.

"Ha!" diye homurdanıp ayağı savurdu. Trask'in bacağındaki sıçan ezildi ve Trask'in bedeni sertçe yere düştü. Sıçan cılız nefesler alarak yan tarafında yatıyordu. Bıyıklarında kan damlaları vardı. Arka bacakları, küçük beyni ona kaçmasını emrediyormuş, ama omuriliğinde bir yerde sinyaller karışmış gibi hareket ediyordu. Lloyd ayağı tekrar indirerek hayvanı öldürdü.

"İşin bitti işte," dedi Lloyd. Ayağı yere bırakarak yatağına gitti. Sıcak gelmişti, korkmuştu ve ağlayacakmış gibi olmuştu. Omzu üzerinden geriye doğru bakarak bağırdı: "Sıçan cehennemini beğendin mi, iğrenç yaratık?"

"Anne!" dedi ses mutlulukla ona cevap vererek. *"Aanneeee!"*

"Kes sesini!" diye çığlık attı Lloyd. *"Ben senin annen değilim! Annen lanet şehir Indiana'da bir kerhanede!"*

"Anne?" dedi ses şüpheyle. Sonra sessizleşti.

Lloyd ağlamaya başladı. Ağlarken gözlerini küçük bir çocuk gibi yumruklarıyla ovuşturuyordu. Biftekli sandviç istiyordu, avukatıyla konuşmak istiyordu, buradan *çıkmak* istiyordu.

Yatağına uzanıp tek kolunu gözlerinin üzerine koyarak mastürbasyon yaptı. Bir nebze uyuyabilmek için iyi bir yöntemdi.

Tekrar uyandığında saat beşti ve Maksimum Güvenlik Bölümü'ne ölüm sessizliği hâkimdi. Lloyd ayaklarından biri olmadığı için yamuk duran yatağından sersemce kalktı. Ayağı eline aldı, kendini *"Anne!"* seslenişini duymaya hazırladı ve bir çiftlikte, işçileri yemek için çağıran bir aşçı gibi parmaklıklara vurmaya başladı. *Yemek.* Bundan güzel bir kelime olabilir miydi? Domuz pirzolası, patatesler, soslu bezelyeler, Hershey's çikolata sosunun boca edildiği süt, tatlı olarak da koca bir kâse çilekli dondurma. Hayır, *yemek* ile eşdeğer bir başka sözcük yoktu, olamazdı.

"Hey, kimse yok mu?" diye seslendi Lloyd sesi çatallanarak.

Cevap yoktu. *"Anne!"* diye bağıran biri bile yoktu. Şu noktada onu bile duymak iyi gelebilirdi. Delilerle olmak ölülerle olmaktan daha iyiydi.

Lloyd'un elinden bıraktığı ayak gürültüyle yere düştü. Ayaklarını sürüyerek yatağına döndü ve döşeği kaldırarak stokuna baktı. İki parça ekmek, iki avuç hurma, yarısı yenmiş bir but ve bir dilim salam vardı. Salam dilimini ikiye böldü ve büyük parçayı yedi. Açlığını bastırmak şöyle dursun, daha da artırmıştı.

"Daha fazla yiyemem," diye fısıldadı, ardından budu iştahla yedi, kendine kötü sıfatlar yakıştırarak biraz daha ağladı. Burada ölecekti. Tıpkı kafesi içinde ölen tavşanı gibi. Tıpkı Trask gibi.

Trask.

Havada daireler çizen, konup uçan sinekleri izleyerek düşünceli bir ifadeyle uzun süre Trask'in hücresine baktı. Sevgili Trask'in suratı sinekler için bir havaalanına dönmüş gibiydi. Lloyd sonunda yatak ayağını aldı, parmaklıkların dibine gitti ve aradan uzandı. Parmak uçlarında durarak sıçanın leşine uzanabildi ve kendine doğru çekmeyi başardı.

Yeterince yaklaştırdığında dizlerinin üzerine çökerek leşi kendi hücresine aldı. Kuyruğundan tutup göz hizasına kaldırarak uzun süre baktı. Sonra sineklerin işgalinden korumak için döşeğinin altına, diğer yiyeceklerin biraz uzağına koydu. Döşeği tekrar indirmeden önce sıçana uzun bir süre, gözlerini kırpmadan baktı.

"Gerekirse," diye fısıldadı Lloyd Henreid sessizliğe. "Sadece gerekirse."

Sonra yatağının diğer ucuna geçti ve dizlerini çenesinin altına çekerek kıpırdamadan oturdu.

33. BÖLÜM

Işıklar, şerifin ofisindeki saat dokuza yirmi iki dakika kaldığını gösterirken söndü.

Nick Andros o sırada, eczanede bir raftan aldığı; ders vermek için geldiği evin perili olduğuna inanan, ürkmüş bir öğretmeni anlatan gotik bir roman okuyordu. Nick daha kitabı yarılamamıştı, ama hayaletin aslında yakışıklı ev sahibinin delirmiş ve muhtemelen tavan arasına kilitlenmiş karısı olduğunu tahmin edebiliyordu.

Işıklar sönünce kalbi hopladı ve zihninin derinliklerinden, artık her uykuya dalışında onu ziyaret eden kâbusların pusuya yatıp beklediği kaynaktan gelen bir ses ona fısıldadı: *Senin için geliyor... orada, gecenin otoyollarında... yollarda gizleniyor... Kara Adam...*

Karton kapaklı kitabı masaya bıraktı ve caddeye çıktı. Günün son ışıkları gökyüzünü henüz terk etmemişti, ama alacakaranlık sona ermek üzereydi. Bütün sokak lambaları sönüktü. Eczanede gece gündüz açık duran floresan lambalar da kararmıştı. Elektrik direklerinin üzerindeki kutuların bastırılmış uğultusu da kesilmişti. Nick bunu, elini kutunun üzerine koyunca anlamıştı. Tek hissettiği ahşaptı. Onun için bir tür işitme olan titreşim kaybolmuştu.

Ofisteki malzeme dolabında bir kutu mum vardı, ama mum fikri Nick'in içini pek rahatlatmadı. Elektriğin olmayışı gerçeği onu çok etkilemişti. Batıya bakarak ayakta duruyor, ışığa onu terk edip, bu mezarlıkta tek başına bırakmaması için sessizce yalvarıyordu.

Ama gün ışığı biraz sonra tamamen yok oldu. Saat dokuzu on geçtiğinde Nick gökyüzünde hafif bir ışık kalmış gibi bile yapamadı ve ofise dönerek el yordamıyla dolabı buldu. Mum kutusunu bulmak için rafları yokluyordu ki arkasındaki kapı aniden açıldı ve Ray Booth sendeleyerek içeri daldı. Yüzü şiş ve karaydı, mezuniyet yüzüğü hâlâ parmağında ışıldıyordu. Bir hafta öncesinden, 22 Haziran gecesinden beri kasaba yakı-

nındaki ormanda saklanıyordu. Yirmi dördü sabahında kendini kötü hissetmeye başlamış ve sonunda bu akşam, açlık ve hayatı için duyduğu endişe, başına bela açan bu salak sağırdan başka herkesin geberip gitmiş olduğu kasabaya dönmesine sebep olmuştu. Lanet olası dilsiz herif, kahrolası Billy Bilmem Ne gibi beline şerifin koca tabancasını asmış, Ray'in doğup büyüdüğü kasabanın sahibiymişçesine meydanda yürüyordu. Belki gerçekten de kasabanın *ona* ait olduğunu düşünüyordu. Ray kasabadaki herkesi kırıp geçiren hastalık yüzünden muhtemelen öleceğini biliyordu, ama önce bu kahrolası ucubeye hiçbir boka sahip olmadığını gösterecekti.

Nick'in arkası kapıya dönüktü ve Şerif Baker'ın ofisinde artık yalnız olmadığını boğazı, bir çift el tarafından sıkıca kavranana kadar fark etmedi. Raftan aldığı kutu yere düştü, mumlar dağılıp kırıldı. İlk dehşeti üzerinden attığı sırada boğulmak üzereydi. İlk düşüncesi, kâbuslarındaki korkunç yaratığın hayata geldiğiydi: Arkasında cehennemden kaçmış bir canavar vardı ve pullu pençelerini elektrik kesilir kesilmez boğazına dolamıştı.

Sonra ellerini içgüdüsel olarak boğazını sıkan ellere götürdü ve kurtulmaya çalıştı. Sağ kulağında sıcak bir nefes hissetti. Eller boğazında tekrar kilitlenmeden önce nefesi tekrar hissetti.

Karanlıkta dansçılar gibi döndüler. Ray Booth delikanlı karşı koydukça enerjisinin azaldığını hissedebiliyordu. Başı zonkluyordu. Sağırın işini bir an önce bitirmezse hiç bitiremeyebilirdi. Sıska gencin boğazını var gücüyle sıktı.

Nick dünyanın kendisinden uzaklaştığını hissetti. Boğazındaki keskin acı artık kaybolmuş, boğazı uyuşmuştu. Topuğunu Booth'un ayaklarından birine sertçe indirdi ve aynı anda bütün ağırlığını iri adamın üstüne vererek arkasına yüklendi. Booth bir adım gerilemek zorunda kaldı. Bir mumun üstüne basınca dengesini kaybetti ve Nick üzerinde olduğu halde sırtüstü düştü. Elleri nihayet gevşedi.

Nick nefes almaya çalışırken yerde yuvarlanarak uzaklaştı. Boğazındaki yavaş zonklamalarla geri dönen acı hariç her şey uzak ve bulanıktı. Dilinin gerisinden kan tadı alabiliyordu.

Ona saldıran her kimse, ona tekrar saldırmak üzere yerden kalkıyordu. Nick tabancayı hatırladı ve çekmek için hemen uzandı. Tabanca

hâlâ belindeydi, ama çıkmıyordu, her nasılsa kılıfa sıkışıp kalmıştı. Paniğe kapılarak deli gibi çekti. Tabanca patladı. Kurşun, bacağını sıyırıp yere saplandı.

İriyarı adam, ölüm fermanı gibi üzerine çullandı.

Nick'in ciğerlerindeki hava bir anda boşaldı. Beyaz eller yüzünü kavramaya, parmaklar gözlerini yerinden çıkarmaya çalışıyordu. Nick, solgun ay ışığında parlayan mor taşlı yüzüğü görünce dudakları şaşkınlıkla bir ismi şekillendirdi. *"Booth!"* Sağ eliyle tabancayı çekme çalışmalarına devam ediyordu. Kurşunun bacağını sıyırdığı yerdeki sızıyı hayal meyal hissediyordu.

Ray Booth başparmaklarından birini Nick'in sağ gözüne bastırdı. Nick'in kafasının içi dayanılmayacak kadar keskin bir acıyla doluverdi. Nihayet tabancayı kılıftan kurtardı. Booth'un nasırlarla sertleşmiş başparmağı Nick'in gözyuvarına korkunç bir baskı uyguluyordu.

Nick sessiz bir çığlık attı ve silahı Booth'un yağlı beline bastırdı. Tetiği çekince boğuk bir ses çıkararak patladı. Nick elinden omzuna doğru yükselen güçlü sarsıntıyı hissetti. Namludan çıkan anlık alevi gördü ve burnuna Booth'un yanan gömleğinin ve barutun kokusu geldi. Ray Booth hareketsiz kaldı, ardından Nick'in üstüne düştü.

Dehşet ve acıyla ağlayan Nick üzerindeki bedeni itti ve Booth yere yığıldı. Nick yaralı gözünü eliyle kapayarak yerde yuvarlanıp, ondan uzaklaştı. Kendini boğazından alevler çıkıyormuş gibi hissederek uzun süre yerde yattı. Bir mengene merhametsizce şakaklarından bastırarak kafasını sıkıştırıyor gibiydi.

Sonunda elleriyle yeri yoklayarak bir mum buldu ve masadaki çakmakla yaktı. Zayıf, sarı alevinin aydınlığında Ray Booth'un yerde yüzükoyun yattığını görebiliyordu. Kıyıya vurmuş ölü bir balina gibi görünüyordu. Tabanca, gömleğinin bel hizasında büyükçe bir delik açmıştı. Ortalık kan gölüne dönmüştü. Booth'un mum aleviyle oluşmuş dev gibi, şekilsiz gölgesi karşı duvara doğru uzanıyordu.

Nick inleyerek küçük banyoya gitti. Eli hâlâ yaralı gözünün üstündeydi. İçeri girince aynaya baktı. Parmaklarının arasından kan sızdığını görünce elini gözünden gönülsüzce çekti. Emin değildi, ama artık sağır ve dilsiz olmasının yanı sıra tek gözlü kalmış da olabilirdi.

Ofise geri döndü ve Ray Booth'un hareketsiz cesedini tekmeledi.

Beni mahvettin, dedi ölü adama. Önce dişlerimi, şimdi de gözümü. Mutlu musun? Elinden gelse iki gözümü birden kör ederdin, değil mi? Gözlerimi alıp beni bu ölüler dünyasında sağır, dilsiz ve kör bırakırdın. Umrunda olmazdı, değil mi?

Booth'u tekrar tekmeledi ve ayağının ölü bir bedene çarpmasıyla içini dolduran his midesini bulandırdı. Bir süre sonra yatağa gidip oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. Dışarıda karanlık iyice çökmüştü. Dışarıda, dünyadaki bütün ışıklar sönüyordu.

34. BÖLÜM

Bulanık ve akıl karıştıran öğrencilik geçmişindeki yakınlarınca Çöpçü Adam olarak bilinen Donald Merwin Elbert çok uzun bir süre, günlerce (kaç gün? kim bilirdi? Çöpçü Adam'ın bilmediği muhakkaktı) kafasının içindeki sesleri duydukça olduğu yerde büzüşerek onlardan kaçmaya çalışarak hayalet seslere kalkan olmaları için ellerini kaldırarak Powtanville, Indiana'nın caddelerinde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu.

Hey, Çöpçü!

Hey, Çöpçü Adam, sana bayılıyorum! Bu hafta güzel yangınlar çıkardın mı?

Yaşlı Semple emeklilik çekini yaktığında sana ne demişti Çöpçü?

Hey, Çöpçü, bebeğim, biraz gazyağı almak ister misin?

Terre Haute'taki şok terapilerini beğendin mi Çöpçü?

Çöpçü...

–Hey, Çöpçü Adam–

Bazen bu seslerin gerçek olmadığını biliyor, bazen de susmaları için haykırıyor, sonra tek sesin kendisininki olduğunu, evlerden, dükkânlardan, bir zamanlar çalıştığı Scrubba-Dubba Araba Yıkama'nın 30 Haziran sabahı fıstık ezmeli, reçelli, domatesli ve Gulden's Diablo hardallı sandvicini yiyerek üzerine oturmakta olduğu beton duvarından yansıyarak döne-

nin kendi sesi olduğunu fark ediyordu. Evlerden, dükkânlardan istenmeyen bir konukmuş gibi kendi kulaklarına geri dönen kendi sesinden başka hiç ses yoktu. Çünkü, her nasılsa, Powtanville boşalmıştı. Herkes gitmişti... gitmişler miydi? Deli olduğunu her zaman söylerlerdi ve kasabada kendisinden başka kimsenin olmaması da delilere uygun bir düşünceydi. Gözleri ufukta alçak bulutlar gibi görünen yuvarlak, beyaz petrol tanklarına kayıp duruyordu. Depolar, Powtanville ile Gary ve Chicago'ya giden yol arasında kalıyordu. Ne yapmak istediğini biliyordu ve bu bir rüya değildi. Kötü bir şeydi, ama rüya değildi ve kendini yapmaktan alıkoyamayacaktı.

Parmaklarını mı yaktın Çöpçü?

Hey, Çöpçü Adam, ateşle oynarsan yatağını ıslatırsın, bilmiyor musun?

Bir şey ıslık çalarcasına yanından geçer gibi oldu. Hıçkırarak ellerini kaldırdı, sandvicini yere düşürdü, çenesini göğsüne doğru çekti, ama görünürde hiçbir şey, hiç kimse yoktu. Scrubba-Dubba Araba Yıkama'nın beton duvarının ötesinde sadece Gary'ye giden 130. Indiana Otoyolu vardı. Yol önce, Cheery Petrol Şirketi'nin devasa depolarının önünden geçiyordu. Hıçkırarak yerden sandvicini aldı, beyaz ekmeğin üstündeki toprağı olabildiğince temizledi ve tekrar yemeye başladı.

Rüya mıydılar? Babası bir zamanlar hayattaydı, şerif, onu kilisenin hemen önünde kesmişti ve bütün hayatını o şekilde yaşamak zorunda kalmıştı.

Hey, Çöpçü, Şerif Greeley babanı kuduz bir köpekmiş gibi kesti, bunu biliyor muydun, ucube?

Babası, O'Toole'un Yeri'nde içerken bir ağız dalaşı olmuş, Wendell Elbert yanında taşıdığı tabancayla barmeni öldürmüş, ardından eve gidip Çöpçü Adam'ın iki ağabeyini ve kız kardeşini aynı tabancayla vurmuştu, ah, Wendell Elbert çabucak sinirlenen tuhaf bir adamdı ve o geceye varmadan uzun bir süre önce garip davranmaya başlamıştı, Powtanville'deki herkes buna tanıklık edebilir ve oğlunun da tıpkı babasına çekmiş olduğunu söyleyebilirdi. Çöpçü Adam'ın annesini de öldürmeye niyetliydi, ama Sally Elbert beş yaşındaki Donald'ı (daha sonra Çöpçü Adam olarak bilinecekti) alarak çığlık çığlığa gecenin karanlığı içine kaçmıştı. Wendell Elbert verandanın basamaklarında durarak arkalarından ateş etmiş, kurşunlar vızıldayarak yola saplanmış ve Wendell'ın Chicago'daki State Caddesi'ndeki bir barda, bir zenciden aldığı tabanca son kurşunu ateşlerken

elinde patlamıştı. Uçuşan şarapneller yüzünün neredeyse tamamını yok etmişti. Gözlerinden kanlar akarak, çığlıklar atarak, namlusu bir şaka purosu gibi ayrılmış ucuz tabancadan geriye kalanı elinde sallayarak kilisenin önüne gelmiş, Şerif Greeley Powtanville'in yegâne ekip arabasıyla gelip ona kıpırdamamasını ve silahı bırakmasını emretmişti. Wendell Elder söyleneni yapmak yerine patlamış tabancayı ona doğrultmuş, Şerif Greeley ise namlunun mantar gibi açıldığını ya fark etmemiş ya da görmezden gelmişti. Her iki durumda da sonuç aynıydı. Elder'ın işini kendi tabancasıyla bitirmişti.

Hey, Çöpçü, ÇÜKÜNÜ *hâlâ yakmadın mı?*

Bağıranı bulmak için etrafına bakındı –ses Carley Yates'e ya da onunla takılan çocuklardan birine aitmiş gibiydi– ama Carley artık bir çocuk değildi. Kendisinin olmadığı gibi.

Belki artık Çöpçü Adam yerine sadece Don Elbert olabilirdi, Carley Yates artık Stout Chrysler-Plymouth bayiinde araba satan Carl Yates'ti. Ama Carl Yates gitmişti, herkes gitmişti ve belki artık başkası olabilmesi için çok geçti.

Ve artık Scrubba-Dubba'nın duvarında oturmuyordu, kasabanın iki kilometre kadar kuzeybatısında, 130. Karayolu'nda yürüyordu ve Powtanville kasabası altında bir çocuğun tren yolu maketi gibi uzanıyordu. Tanklar sadece sekiz yüz metre ötedeydi. Bir elinde bir alet kutusu, diğerindeyse yirmi litrelik gaz tenekesi vardı.

Ah, çok kötüydü ama...

Sally Elbert, Wendell Elbert öbür dünyayı boyladıktan sonra Powtanville Café'de işe başlamış ve hayatta kalan tek evladı, Donald Merwin Elbert, bir veya ikinci sınıftayken insanların çöp kutularında ateş yakıp kaçmaya başlamıştı.

Dikkat edin kızlar, Çöpçü Adam geliyor, eteklerinizi yakacak!

Ayy! Sapık!

Büyükler kimin yaptığını keşfedip şikâyet edince Şerif Greeley evlerine gelmişti. O sırada üçüncü sınıftaydı ve babasını kilisenin önünde öldüren Şerif Greeley galiba o günlerde üvey babası olmuştu.

Hey, Carley, sana bir bilmece: Baban babanı nasıl öldürür?
Bilmiyorum Petey, nasıl?
Ben de bilmiyorum, ama Çöpçü Adam olsak belki bilirdik!
Hehehahahahaha!

Çakıltaşlarıyla kaplı giriş yolunun başında duruyordu. Omuzları alet çantasıyla gaz tenekesini taşımaktan ağrıyordu. Girişteki tabelada şöyle yazıyordu: CHEERY PETROL ŞİRKETİ. BÜTÜN ZİYARETÇİLER OFİSE BİLDİRİLMEK ZORUNDADIR! TEŞEKKÜRLER!

Otoparkta sadece birkaç araba vardı. Olanların çoğunun da lastikleri patlaktı. Çöpçü Adam yolda ilerleyerek aralık olan giriş kapısından geçti. Tuhaf bakışlı mavi gözleri en yakındaki tankın etrafında daireler çizerek yükselen basamaklara dikilmişti. Basamakların başlangıcında bir zincir, zincire asılmış bir levha vardı. UZAK DURUN! POMPA İSTASYONU KAPALI. Zincirin üzerinden atlayarak basamakları tırmanmaya başladı.

Annesinin Şerif Greeley ile evlenmesi doğru değildi. Dördüncü sınıfa geçtiğinde posta kutularını ateşe vermeye başlamış –Bayan Semple'ın emeklilik maaş çekini de o zaman yakmıştı– ve tekrar yakalanmıştı. Sally Elbert Greeley, yeni kocası çocuğu Terre Haute'taki yere göndermeyi teklif edince sinir krizi geçirmişti. *(Onun deli olduğunu düşünüyorsun! On yaşında bir çocuk nasıl aklını kaçırmış olabilir? Bana kalırsa tek istediğin ondan kurtulmak! Babasından kurtuldun, şimdi sıra ona geldi!)* Greeley'in bunun haricindeki tek seçeneği çocuğa suçlamalarda bulunmaktı ama on yaşında bir çocuk, ileride tam bir baş belası olmasını garantileyecek bir ıslahevine gönderilemezdi. Yeni karınızın sizi boşamasını istemiyorsanız bu seçenek de söz konusu değildi.

Basamaklardan yukarı tırmandı, tırmandı. Adımları hafif sesler çıkarıyordu. Bütün sesleri aşağıda bırakmıştı, kimse bu yüksekliğe taş fırlatamazdı; otoparktaki arabalar Corgi oyuncaklar gibi görünüyordu. Tek duyulan ses, bir bacaya ıslık çaldıran rüzgârın hafif uğultusuydu; bu ve bir kuşun çok uzaklardan gelen cıvıltısı. Ağaçlar ve tarlalar, yeşilin bin bir tonunda dört bir yana uzanıyor, sabah sisinin mavisine karışıyordu. Dönerek çıkan merdivenden yukarı tırmanırken mutlulukla gülümsüyordu.

Tankın daire şeklindeki düz tepesine ulaşınca kendisini dünyanın çatısına gelmiş, uzansa parmak uçlarıyla gökyüzüne dokunuverecekmiş gibi hissetti. Alet kutusuyla gaz tenekesini bıraktı ve sadece baktı. Buradan Gary görülebiliyordu, çünkü hava, fabrikaların bacalarından tüten yoğun dumanlarla kirlenmediği için son derece berraktı. Chicago yaz pusuna bulanmış bir hayal gibiydi ve kuzeyde, Michigan Gölü olabilecek mavi bir pırıltı vardı ya da o öyle olmasını dilediği için öyle görüyordu. Havada, ona aydınlık bir mutfakta yapılan huzurlu bir kahvaltıyı çağrıştıran yumuşak, altına benzer bir renk vardı.

Tenekeyi olduğu yerde bırakarak alet kutusuyla pompa mekanizmasının yanına gitti ve çözmeye çalıştı. Makineler konusunda Tanrı vergisi bir kavrama yeteneği vardı, yedi haneli rakamları akıllarından çarpabilen *idiot dâhiler* gibiydi. Bilinçli bir çaba söz konusu değildi, tek yaptığı gözlerini makinenin orasında burasında birkaç dakika boyunca gezdirmekti. Sonrasında elleri kendine güvenli bir şekilde süratle hareket etmeye başlardı.

Hey, Çöpçü, neden kiliseyi havaya uçurdun? Neden OKULU yakmadın?

Beşinci sınıftayken komşu kasaba Sedley'de bir evin oturma odasında, içinde kimse yokken ateş yakmış ve ev yanıp kül olmuştu. Üvey babası Şerif Greeley bir grup çocuk onu patakladığı ve büyükler de aynı şeyi yapmak istediği için bir süreliğine hapse atmıştı... *(Yağmur yağmasaydı bu yangın meraklısı velet yüzünden kasabanın yarısı kül olabilirdi!)* Greeley, Sally'ye Donald'ı Terre Haute'taki yere gönderip testler yaptırmaları gerektiğini söylemişti. Sally biricik evladına bunu yapmaya kalkışırsa onu terk edeceğini söylemiş, ama Greeley, ona kulak asmayarak yargıçtan izin alıp Çöpçü Adam'ı iki yıllığına Powtanville'den göndermiş, annesi şerifi boşamış, kasaba eşrafı aynı sene şeriflikten azletmiş, Greeley bir otomobil fabrikasında çalışmak için Gary'ye gitmek zorunda kalmıştı. Sally her hafta Çöpçü'yü görmeye gelmiş ve her seferinde ağlamıştı.

"Al sana, orospu çocuğu," diye fısıldadı Çöpçü ve küfrettiğini duyan olup olmadığını görmek için gizlice etrafına baktı. Elbette kimse duymamıştı, çünkü Cheery Petrol'ün 1 numaralı tankının tepesindeydi. Aşağıda olsaydı da duyan olmazdı, çünkü etrafta kimseler yoktu. Hayaletlerden başka. Şişman bulutlar tepesinden kayarcasına geçiyordu.

Pompa mekanizmasından geniş bir boru çıkıyordu, çapı altmış santimden fazlaydı, ucu ise işçilerin kelepçe-hortumu dediği hortumla birleşecek şekilde yapılmıştı. Tank şimdi kurşunsuz benzinle doluydu... bir kısmı, belki bir litresi dışarı sızmış, deponun üstündeki toz tabakasında ışıldayan yollar oluşturmuştu. Çöpçü gözleri parlayarak geride durdu. Bir elinde çekiç, diğerinde İngiliz anahtarı vardı. Bırakınca gürültüyle yere düştüler.

Getirdiği gaza ihtiyacı olmayacaktı. Tenekeyi aldı, "Bomba geliyor!" diye bağırdı ve kenardan aşağı attı. Havada döne döne düşmesini ilgiyle izledi. Mesafenin üçte ikisini almıştı ki basamaklara çarpıp sekti, sonra yere düştü ve basamaklara çarptığı sırada açılan yarıktan etrafa gaz saçıldı.

Çöpçü tekrar hortuma döndü. Parlak benzin gölcüklerine baktı. Göğüs cebinden bir kutu kibrit çıkararak suçlulukla, heyecanla, büyülenmiş gibi baktı. Üstünde, Chicago'daki La Salle Correspondence Okulu'nda her tür eğitimin alınabileceğine dair bir reklam vardı. *Bir bombanın üstünde duruyorum*, diye düşündü. Korku ve zevkle titreyerek gözlerini kapadı. O eski heyecan bedenini tekrar sarmış, el ve ayak parmaklarını hissizleştirmişti.

Hey, Çöpçü, seni kahrolası ateşböceği!

Terre Haute'taki yerden salıverildiğinde on üç yaşındaydı. İyileşip iyileşmediğini bilmiyorlardı, ama o tedavi olduğunu iddia ediyordu. Bir başka deli çocuğu birkaç seneliğine tıkmak için odasına ihtiyaçları vardı. Çöpçü eve dönmüştü. Derslerinden iyice geri kalmıştı ve yetişebilmesi mümkün görünmüyordu. Terre Haute'ta ona şok terapisi uygulamışlardı, Powtanville'e döndüğünde birçok şeyi hatırlamadığı ortaya çıkmıştı. Bir sınava çalışıyor, ama soruları cevaplarken çalıştıklarının yarıdan fazlasını unutmuş olduğunu görüyor, ancak yarım not alabiliyordu.

Ama bir süre hiç yangın çıkarmadı, hiç olmazsa bu vardı. Baba-katili şerif gitmişti; Gary'de Dodge'lara farlar takıyordu ("Başarısızlıklara tekerlek takıyor," derdi annesi bazen). Annesi Powtanville Café'deki işine dönmüştü. Durum fena sayılmazdı. Dev beyaz konserve kutuları gibi görünen tanklarıyla CHEERY PETROL ve hemen ötesinde, fabrikalarının bacalarından bütün kasaba alev almış gibi dumanlar tüten Gary –baba katili şerifin olduğu yer– vardı. Cheery Petrol tanklarının nasıl havaya uçacağını hep merak ederdi. Kulak zarlarını patlatacak kadar yüksek, gözlerini

yuvaları içinde kızartacak kadar parlak üç münferit patlamayla mı? Aylarca sönmeyecek üç büyük yangın (baba, oğul ve kutsal baba-katili şerif) mı çıkacaktı? Belki de alev almayacaklardı?

Öğrenecekti. Yumuşak yaz esintisi yaktığı ilk iki kibriti söndürünce ucu kararmış çöpleri perçinli çelik üzerine bıraktı. Sağında, tankın kenarını saran diz hizasındaki korkulukların dibindeki benzin gölcüğünde ilerlemeye çalışan küçük bir böcek vardı. O böcek gibiyim, diye düşündü üzüntüyle. Tanrı nasıl bir dünyada bir kulunun öyle kocaman bir bok çukurunda, şu gölcükte debelenen böcek gibi yapışıp kalmasına izin verip üstüne üstlük saatler, hatta günlerce –Çöpçü'nün durumunda yıllarca– hayatta kalmasına göz yumardı? Bu dünya, yanmayı hak ediyordu. Bu kadar. Başı öne eğik, üçüncü kibrit elinde, rüzgârın şiddetinin azalmasını bekledi.

Döndükten sonra bir süre kaçık, geri zekâlı, meşale gibi isimlerle seslenmişler, ama çöp kutularını hatırlayan, o sırada ondan üç sınıf yukarıda olan Carley Yates olmuş ve bu isim üstüne yapışıp kalmıştı. On altı yaşını doldurunca okulu annesinin izniyle bırakmış (Ne bekliyorsunuz? Terre Haute'taki yerde beynini zedelemişler. Param olsaydı onlara dava açardım. Şok terapisiymiş! Bence elektrikli sandalyeden farksız!) ve Scrubba-Dubba Araba Yıkama'da çalışmaya başlamıştı: farları sabunla, camları sil, paspasları çırp, aynaları sil, hey bayım, cila da ister misiniz? Ve bir süre günler olaysızca geçip gitmişti. İnsanlar caddelerin köşelerinden veya geçen arabaların içinden ona sesleniyor, emeklilik maaşını yaktığında ihtiyar Semple'ın (mezara gireli dört yıl olmuştu) ne dediğini, Sedley'deki evi yaktıktan sonra yatağını ıslatıp, ıslatmadığını soruyor, şeker dükkânının önünde toplanmışlarken veya O'Toole'un kapısına dayanmış dururken geçtiğini görürlerse birbirlerine bağırarak kibritlerini saklamalarını ve sigaralarını söndürmelerini, Çöpçü Adam'ın geçtiğini söylüyorlardı. Bu sesler zamanla hayalet seslere dönüşmüştü, ama karanlık sokaklardan veya yolun karşısından atılan taşları görmezden gelmek mümkün değildi. Bir keresinde yoldan geçen bir arabadan yarı dolu bir bira kutusu fırlatmışlar, kutu alnına çarpmış ve oracıkta dizlerinin üstüne çöküvermişti.

Hayatı buydu: sesler, fırlatılan taşlar, Scrubba-Dubba. Öğle tatillerinde bugün oturduğu yere oturur, annesinin yaptığı salamlı sandvici yer, Cheery Petrol tanklarına bakar ve nasıl olacağını merak ederdi.

Hayatı böyle sürerken bir gece kendini elinde on litrelik gazla kilisenin girişinde bulmuştu. Gazı, kilisenin içinde her yere –özellikle köşedeki ilahi kitabı yığınlarına– döktükten sonra *durmuş* ve, *bu kötü, belki daha da beteri, APTALLIK. kimin yaptığını anlayacaklar, başkası yapmış bile olsa senden bilecekler ve "işini bitirecekler"* sesleri kafasının içinde perili bir çan kulesindeki yarasalar gibi dönerken bunları düşünmüştü. Sonra yavaşça gülümsemiş, tenekeyi kaldırmış, gazı dökerek, kendi düğününe geç kalmış, kiliseden daha çok düğün yatağına daha uygun olan sıcak vücut sıvısını koşarken etrafa saçacak kadar hevesli ve sabırsız bir damat gibi sıralar arasındaki koridordan mihraba koşmuştu.

Sonra tekrar girişe koşmuş, göğüs cebinden tek bir kibrit çıkarmış, kot pantolonunun fermuarına sürterek yakmış, kibriti ilahi kitaplarının üzerine fırlatmış ve alevler anında yükselmişti. Ertesi gün dumanı tüten kilisenin yanından geçerek Kuzey Indiana Islahevi'ne götürülmüştü.

Carley Yates dudaklarının kenarında bir Lucky Strike ile Scrubba-Dubba'nın karşısındaki sokak lambasının direğine yaslanmış ve zihnine kazınmış o soruyu sorarak ona veda etmişti: "Hey, Çöpçü, neden kiliseyi yaktın? Neden OKULU yakmadın?

Islahevine girdiğinde on yedi yaşındaydı. On sekizini doldurunca eyalet hapishanesine gönderildi. Orada ne kadar kalmıştı? Kim bilir? Çöpçü Adam'ın bilmediği muhakkaktı. Kiliseyi yakmış olması kodesteki kimsenin umurunda değildi. İçeride bundan çok daha beterini yapmış birçok mahkûm vardı. Cinayet. Tecavüz. Yaşlı kütüphaneci kadınların kafasını yarmak. Mahkûmların bazıları ona bir şeyler yapmak, bazıları da ondan bir şeyler yapmasını istemişti. Umurunda değildi. Her şey ışıklar söndükten sonra oluyordu. Kel kafalı bir mahkûm onu sevdiğini söylemişti –*Seni seviyorum Donald*– ve bu, kafasına taş atılmasından daha iyiydi elbette. Bazen orada sonsuza dek kalabileceğini düşünürdü. Ama bazı geceler rüyasında CHEERY PETROL'ü görürdü ve rüyalarında hep birbirini takip eden üç büyük patlama olurdu. Çıkan ses ise BAM!... BAM!... BAM!... olurdu. Parlak gün ışığına bakır levhaya inen bir çekiç gibi vuran, gök gürültüsünü andıran, devasa patlamalar. Kasabadaki herkes o an yaptığı işi bırakır ve Gary'ye doğru, üç tankın dev beyaz konserve kutuları gibi gökyüzüne yükseldiği yere bakardı. Carley Yates bebekli genç bir çifte araba

satmaya çalışırken lafını yarıda keserek bakardı. O'Toole'un Yeri'nde ve şeker dükkânında aylak aylak takılanlar biralarını ve çikolatalarını bırakarak yola fırlardı. Annesi kasanın başında duraksardı. Scrubba-Dubba'daki yeni çocuk farları sabunlama işini bırakıp, doğrulur, sünger eldiven hâlâ elinde olduğu halde kuzeye, bakıra inen balyoz sesi gibi devasa patlamaların olduğu yöne bakardı. BAM! Rüyası buydu.

Bir ara güvenilir mahkûmlar listesine girmiş, garip hastalık yayılınca onu revire göndermişlerdi. Birkaç gün önce hiç hasta kalmamıştı, çünkü hastaların hepsi ölmüştü. Geri kalanlar da ya ölmüş ya da kaçmıştı. Hapishanenin çamaşır kamyonunun direksiyonuna geçip kendini vuran Jason Debbins adındaki genç gardiyan hariç.

Evden başka nereye gidecekti?

Rüzgâr yanağını hafifçe okşadıktan sonra dindi.

Bir başka kibrit yakıp bıraktı. Kibrit benzin gölcüğüne düşüp tutuşturdu. Mavi alevler merkezden dışarı doğru yayılmaya başladılar. Çöpçü bir an büyülenmişçesine bakakaldıktan sonra omzunun üzerinden geriye bakarak hızla tankın çevresini dolaştı ve aşağı inen merdivene koştu. Pompa mekanizmasını ısının dalgalandırdığı havanın ötesinden görebiliyordu, bir serap gibi titreşiyordu. Boyu beş santimi geçmeyen mavi alevler, genişleyen bir yarım daire halinde hortuma doğru ilerliyordu. Böceğin debelenmeleri sona ermişti. Kapkara bir noktacık olarak kalmıştı.

Bunun benim başıma da gelmesine izin verebilirim.

Ama istiyor gibi değildi. Artık hayatında ulu, çok önemli bir amaç olabilirmiş gibi geliyordu. İçini bir korku kapladı ve dik basamakları uçarcasına inmeye başladı. Elleri paslı demirler üzerinde kayıyordu.

Hortumun ucundaki buharın ne zaman alev alacağını, ateşlemeyi sağlayacak ısının borunun boğazından tankın midesine inmesinin ne kadar süreceğini merak ederek tankı saran basamaklardan inmeye devam etti.

Saçları alnından geriye doğru uçuşuyor, rüzgâr kulaklarında kükrüyordu. Yüzünde dehşet yüklü bir sırıtışla inmeye devam etti. Yarı yola gelmiş, CH harflerini geçmekteydi. Altı metre yüksekliğindeki harflerin rengi yeşildi. Ayağı takılacak olsa gaz tenekesi gibi aşağı yuvarlanacak, kemikleri kuru dallar gibi kırılacaktı.

Yer, tankı saran beyaz çakıltaşları ve onların ötesindeki çimler giderek yaklaştı. Otoparktaki arabalar normal boyutlarına yavaş yavaş kavuşu-

yordu. Kendisiyse hâlâ bir rüyada, aşağı hiç inemeyecekmişçesine uçuyor gibiydi. Koşacak, koşacak ve hiçbir yere ulaşamayacaktı. Bir bombanın dibindeydi ve fitil yanmıştı.

Yukarılardan bir yerden ani bir gümbürtü duyuldu. 4 Temmuz'da fırlatılan bir kestanefişeğinin sesi gibiydi. Hafif bir tıngırtı oldu ve bir şey yanından hızla geçti. Pompa mekanizmasının bir parçası olduğunu zevkle karışık korkuyla gördü. Parça kapkara olmuş ve yüksek ısı yüzünden şekli bozulmuştu.

Bir eliyle demire tutunup, üzerinden atladı. O sırada bileğinde bir çıtırtı hissetti ve mide bulandıracak şiddette bir acı duydu. Son yedi metreyi havada uçarak aldı, çakılların üzerine düştü ve yuvarlandı. Taşlar elleriyle kollarındaki derileri sıyırmıştı, ama sızılarını hissetmiyordu bile. İçi dehşet ve panikle doluydu ve gün son derece parlak görünüyordu.

Çöpçü Adam ayağa fırlayarak koşmaya başladı. Bir yandan da tanka kaçamak bakışlar fırlatıyordu. Diğerlerinin arasında kalan tankın tepesinde inanılmaz bir hızla uzayan sarı saçlar bitmiş gibiydi. Koca tank her an patlayabilirdi.

Sağ eli, kırık bileğinden gevşekçe sarkarak koştu. Otoparkın kenarındaki kaldırımdan atladı ve asfalta ulaştı. Artık otoparkın karşısındaydı, gölgesi onu takip ediyor, var gücüyle 130 Numaralı Otoyol'a açılan kapıya doğru koşuyordu. Caddenin karşısına geçerek kendini hendeğin kuru yapraklar ve yosunlardan oluşan yumuşak tabanına attı. Nefesi ciğerlerini bıçak gibi keserken kollarını başına doladı.

Tank infilak etti. *BAM!* değil, *KA-PAM!* diye bir gürültü oldu. Son derece şiddetli, aynı zamanda çok kısa ve gırtlaksıydı. Kulak zarına ve gözlerine baskı oldu, hatta hava bile bir şekilde değişti. İlk patlamayı ikinci, ardından üçüncü patlama takip etti. Kuru yapraklar üzerinde kıvrılan Çöpçü kıvranarak sırıttı ve duyulmayan çığlıklar attı. Doğrulup oturdu ve ellerini kulaklarına bastırdı. O sırada ani bir rüzgâr, onu bir çöp parçasıymış gibi bir kuvvetle olduğu yere yatırıverdi.

Arkasındaki genç fidanlar geriye büküldü ve yapraklarından, ikinci el araba pazarındaki rüzgârlı bir günde uçuşan flamaların sesine benzer bir ses yükseldi. Bir iki tanesi, biri bir tabanca ateşlemiş gibi çatırtıyla kırıldı. Tankın yanan parçaları yolun karşı tarafına yağmaya başladı.

Bazıları yola düşüyordu. Perçinleri hâlâ üzerinde olan metal parçaları, şekilsizleşmiş ve kararmış halde gürültüyle asfalta çarpıyordu.

KA-PAMMM!

Çöpçü tekrar doğrulup oturdu ve Cheery Petrol'ün otoparkının ötesindeki muazzam alevlere baktı. Tepelerinden kapkara duman yükseliyor, rüzgâr dağıtmadan önce inanılmaz bir yüksekliğe ulaşıyordu. Gözlerini neredeyse kapatacak kadar kısmadan bakmak mümkün değildi ve şimdi, inanılmaz bir sıcaklık yolun üzerinden ona kadar geliyor, tenini gerginleştiriyor, kendini sanki parlıyormuş gibi hissetmesine yol açıyordu. Gözlerinden protesto yaşları boşalıyordu. Elmas şeklinde, en geniş yeri iki buçuk metreyi bulan bir başka metal parçası hendeğin içine, altı metre ötesine düştü ve düştüğü yerdeki kuru yapraklar anında alev aldı.

KA-PAMMM! KA-PAMMM!

Orada daha fazla kalırsa yükselen ısı yüzünden aniden alev alması işten değildi. Ayağa fırlayarak, Gary istikametinde koşmaya başladı. Ciğerlerine giren hava her nefeste daha da ısınıyordu. Tadı ağır metale benzemeye başlamıştı. Elini saçına götürdü ve alev alıp almadıklarını kontrol etmek için yokladı. Benzinin tatlı kokusu havayı doldurmuştu. Sıcak rüzgâr, giysilerini uçuşturdu. Kendini mikrodalga fırının içinden kaçmaya çalışıyormuş gibi hissediyordu. Yaşaran gözleri yolu çift görmeye başladı, ardından üç oldu.

Yükselen hava basıncı, Cheery Petrol binasının infilak etmesine yol açınca bir başka kükreme duyuldu. Cam parçacıkları havada uçuştu. Beton parçaları gökyüzünden yola yağdı. Mars çikolata büyüklüğünde bir çelik parçası vızıldayarak gökten indi ve Çöpçü'nün kolunda derin olmayan bir çizik açtı. Kafasını pelteye çevirebilecek irilikte bir parça ayaklarının dibine düşüp, sekerek uzaklaştı. Düştüğü yerde büyük bir çukur açılmıştı. Nihayet parçaların düştüğü bölgeden çıktı, ama koşmaya devam etti. Beyni, gazyağı dökülüp ateşe verilmiş gibiydi. Kanı kulaklarını zonklatıyordu.

KA-PAMM!

Diğer tank patladı ve önündeki hava direnci aniden kaybolmuş gibi oldu; topuktan kafaya, bedeninin her noktasında hissedebildiği büyük, sıcak bir el onu arkadan kuvvetle *itti* ve Çöpçü'nün suratında dünyanın en büyük

uçurtmasına bağlanıp, rüzgârın insafına bırakılarak gökyüzünde yükselen, yükselen, yükselen bir adamın dehşet dolu, altı-ıslatan sırıtışı belirdi ve kuvvetli itişin etkisiyle savrulup çaresizce düşerken art arda çığlıklar attı.

Arkasından bir dizi patlama duyuldu, Tanrı'nın cephanesi dürüstlüğün alevleri arasında yok oldu. Şeytan, cenneti altüst etmek için bir daha asla Donald Merwin Elbert olmayacak, kızarmış yanaklı, sırıtan bir aptal olan Çöpçü Adam'ı kullanmıştı.

Görüntüler yanından geçip gidiyordu: yol kenarında kalmış araba enkazları, Bay Strang'in bayraklı mavi posta kutusu, bacakları havaya dikilmiş bir köpek leşi, mısır tarlasına düşmüş bir elektrik teli.

Onu iten sıcak elin kuvveti azalmıştı. Önündeki havanın direnişini tekrar hissetmeye başladı. Omzu üzerinden geriye bakmaya cesaret edince tankların bulunduğu yerden dev gibi alevlerin yükselmekte olduğunu gördü. Her şey yanıyordu, her yer alevlerle kaplıydı. Yol bile yanıyor gibiydi. Ağaçlar birer meşaleye dönmüştü.

Dört yüz metre daha koştuktan sonra soluk soluğa yürümeye başladı. Bir buçuk kilometre ilerledikten sonra dinlenmek için durdu ve yangının kokusunu mutlulukla içine çekti. İtfaiye araçları ve yangın söndürme çalışmaları olmadığı için alevler rüzgâr nereye götürürse oraya gidecekti. Yangın aylarca sürebilirdi. Powtanville kül olacak, alevler evleri, köyleri, çiftlikleri, ekinleri, otlakları, ormanları yakarak ilerleyecekti. Terre Haute'a kadar bile gidebilir, kaldığı o yeri yok ederdi. Hatta daha da ileri! Aslında...

Bakışları tekrar kuzeye, Gary'ye döndü. Artık kasabayı görebiliyordu, binalar açık mavi bir tahtadaki tebeşir izleri gibi sessizce, masumca dikiliyordu. Onların ötesinde Chicago vardı. Orada kaç benzin tankı vardı? Kaç benzin istasyonu? Deposu yakıtla dolu kaç tren raylarda hareketsizce bekliyordu? Çıra gibi tutuşacak kaç harabe vardı? Gary ve Chicago'nun ötesinde kaç şehir vardı?

Yaz güneşi altında yakılmayı bekleyen koca bir ülke vardı.

Çöpçü Adam sırıtarak ayağa kalktı ve yürümeye başladı. Cildi şimdiden ıstakoz gibi kızarmıştı. Henüz hiçbir şey hissetmiyordu. O gece heyecandan uyuyamadı. Önünde daha büyük, daha güzel yangınlar vardı. gözlerinde yumuşak, çılgınca bakışlar vardı. Kaderindeki yüce amacı keşfetmiş ve işe koyulmuş birinin bakışlarıydı bu.

35. BÖLÜM

"Şehirden çıkmak istiyorum," dedi Rita arkasına dönmeden. Küçük dairesinin balkonunda duruyor, sabah esintisi yarı şeffaf geceliğini uçuşturuyor, kayan kapılardan içeri itiyordu.

"Pekâlâ," dedi Larry. Masanın başında oturmuş, yumurtalı sandviç yiyordu.

Rita yüzünde bezgin bir ifadeyle ona döndü. Onunla parkta tanıştığı gün kırk yaşında görünmüştü, ama şu an altmışlarının başında gibiydi. Parmaklarının arasındaki sigaranın ucu titriyor, dumanı dağılıyordu. Sigarayı ağzına götürdü ve içine çekmeden üfledi.

"Çok ciddiyim."

Larry peçeteyle ağzını sildi. "Biliyorum," dedi. "Ve anlıyorum. Gitmemiz gerek."

Yüzünün kasları rahatlamaya benzer bir ifadeyle sarkınca Larry neredeyse (ama tam değil) bilinçaltı bir tiksinti duyarak kadının daha da yaşlı göründüğünü düşündü.

"Ne zaman?"

"Bugüne ne dersin?" diye sordu Larry.

"Çok tatlı bir çocuksun. Biraz daha kahve ister misin?"

"Ben alırım."

"Saçmalama. Olduğun yerde kal. Kocama hep ikinci fincan kahvesini verirdim. Bu konuda ısrar ederdi. Halbuki kahvaltı boyunca sadece saçlarının tepesini görebilirdim. Yüzü hep *The Wall Street Journal*'ın veya ağır bir edebi eserin arkasında olurdu. Sadece anlamlı veya derin değil, olumlu manada anlama gebe bir şey. Böll. Camus. *Milton*. Tanrı aşkına. Hoş bir değişiklik oldun." Mutfağa giderken omzu üstünden muzipçe ona baktı. "*Senin* yüzünü bir gazete arkasına gizlemek yazık olurdu."

Larry hafifçe gülümsedi. Rita'nın neşesi dün öğleden sonradan beri olduğu gibi bu sabah da zorlama görünüyordu. Onunla parkta tanışmasını,

sohbetinin bir bilardo masasının yeşil çuhasına öylesine serpiştirilmiş elmas parçalarına benzediğini düşündüğünü hatırladı. Öğleden sonra elmaslar zirkon taşına daha çok benzemeye başlamıştı. Gerçek gibi görünen, ama sonuçta sahte olduğu bilinen taşlar.

"Al bakalım." Kahve fincanını masaya bırakan eli hâlâ titriyordu. Larry'nin koluna biraz kahve döküldü. Acı içerisinde tıslayarak aniden kolunu çekti.

"Ah çok özür dilerim..." Yüzünde endişenin ötesinde, neredeyse dehşete benzer bir ifade vardı.

"Sorun değil..."

"Yok, ben en iyisi... ıslak havlu... sakın... orada otur... ne sakarım... aptalım..."

Kolunu hafifçe yakmış değil, en yakın dostunun kanlı ölümüne tanık olmuş gibi hıçkırarak ağlamaya başladı.

Larry ayağa kalkıp ona sarıldı ve kasılarak verilen karşılığa aldırmadı. Neredeyse kenetlenmiş gibi sarılıyordu. *Kozmik Kucaklama,* Larry Underwood'un yeni albümü, diye düşündü mutsuzca. Ah, kahretsin. Sen iyi biri değilsin. İşte yine başladık.

"Kusura bakma, neyim var bilmiyorum, ben hiç böyle olmam, çok üzgünüm..."

"Önemli değil, dert etme." Banyoda bir saat geçirdikten sonra çok daha iyi görünecek kırlaşmaya yüz tutmuş saçlarını (aslında bir banyo her yerini daha iyi gösterebilirdi) otomatik hareketlerle okşayarak onu teselli etmeye devam etti.

Sorunun bir kısmının ne olduğunu biliyordu elbette. Hem kişiseldi, hem değildi. Larry'yi de etkilemişti, ama etki böyle ani ve derin olmamıştı. Sanki Rita'nın içindeki narin bir kristal, yirmi saat kadar önce tuzla buz olmuştu.

Galiba kişisel olmayan sebep kokuydu. Oturma odasıyla balkon arasındaki boşluktan içeri giren havayla içeri taşınıyordu. Sabah esintisi bir süre sonra dinecek, yerini son üç dört günde olduğu gibi yapışkan bir sıcağa bırakacaktı. Kokuyu çıplak gerçekten daha az acı verecek kelimelerle ifade etmek pek mümkün değildi. Küflü portakallara ve çürük balığa, metro tünellerinde bazen camlar açıkken burnunuza çarpan havanın ko-

kusuna benzediğini söyleyebilirdiniz, ama hiçbiri tam olarak anlatmazdı. Bu, kapalı kapıların ardında, sıcakta çürümekte olan binlerce cesedin kokusuydu, ama insan bu şekilde dile getirmek istemiyordu.

Manhattan'da hâlâ elektrik vardı, ama Larry bu durumun fazla uzun süreceğini sanmıyordu. Çoğu yerde kesilmişti zaten. Önceki gece Rita uyuduktan sonra bir süre balkondan şehre bakmıştı. Bulunduğu yükseklikten Brooklyn'in yarısından fazlasını ve bütün Queens'i görebiliyordu. 110. Cadde'den Manhattan Adası'nın ucuna kadar olan bölüm kapkaranlıktı. Diğer yöne bakınca Union City ve –belki– Bayonne'da parlak ışıklar görülüyordu, ama New Jersey bunlar dışında karanlıktı.

Karanlık, ışığın yokluğundan öte anlamlar taşıyordu. Örneğin haziran sıcağında şehirde yaşayabilmenin şartlarından biri olan havalandırma sistemleri çalışmıyordu. Yani evlerinde sessizce ölüp gitmiş insanlar şimdi fırına benzer odalarda çürümekteydi ve bunu her düşündüğünde aklına tuvalette gördüğü ölü adam geliyordu. Adam rüyalarına girmişti ve rüyalarında o siyah madde canlanıp ona saldırıyordu.

Kişisel sebep ise önceki gün parkta yürürken karşılarına çıkan manzaraydı muhtemelen. Yürümeye başladıkları sırada Rita neşeyle gülüyor, keyifle sohbet ediyordu, ama bitirdikleri andan beri giderek yaşlanıyor gibiydi.

Canavar-tellalı, kendi kanından oluşan koca bir gölün ortasında, patikalardan birinde yatıyordu. Her iki camı da kırılmış olan gözlükleri, uzanmış ve sertleşmiş elinin yanında duruyordu. Görünüşe bakılırsa gerçekten de bir canavar gelmişti. Adam defalarca bıçaklanmıştı. Manzara karşısında kendini hasta gibi hisseden Larry, adamın bir iğnedanlığa benzediğini düşünmüştü.

Rita çığlıklar atmış, atmış, histerisi nihayet sona erdiğindeyse onu gömmeleri için ısrar etmişti. Ve gömmüşlerdi. Apartman dairesine dönerlerken bu sabah karşılaştığı kadın haline gelmişti.

"Önemli değil," dedi. "Sadece bir iki damla. Derim kızarmamış bile."

"Unguentine getireyim. Ecza dolabında var."

Rita gitmeye niyetlenmişti ki Larry, onu omuzlarından tutarak zorla oturttu. Rita, ona altında siyah halkalar oluşmuş gözlerle baktı.

"Oturup yiyeceksin," dedi Larry. "Yağda yumurta, kızarmış ekmek, kahve. Sonra birkaç harita bulur ve Manhattan'dan çıkmanın en iyi yolunu araştırırız. Biliyorsun yürümek zorunda kalacağız."

"Evet... galiba öyle."

Kadının gözlerindeki sessiz yakarışı daha fazla görmek istemeyen Larry küçük mutfağa gitti ve son iki yumurtayı buzdolabından çıkardı. Bir kâseye kırdı, kabuklarını çöpe attı ve yumurtaları çırpmaya başladı.

"Nereye gitmek istiyorsun?" diye sordu.

"Ne? Ben..."

"Ne tarafa?" diye sordu Larry biraz sabırsızlanarak. Yumurtalara biraz süt ekledi ve tavayı ocağa koydu. "Kuzeye mi? O yönde New England var. Güneye mi? Bu bana pek makul gelmiyor. Aslında..."

Bir bastırılmaya çalışılmış hıçkırık. Arkasına dönünce Rita'nın ellerini kucağında birleştirmiş, parlak gözlerle ona bakmakta olduğunu gördü. Kendini kontrol etmeye çalışıyor, ama başaramıyor gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Larry yanına giderek. "Neyin var?"

"Yiyebileceğimi sanmıyorum," diye hıçkırdı Rita. "Yememi istediğini biliyorum... deneyeceğim... ama *koku*..."

Larry oturma odasına giderek kapıları kapattı.

"İşte," dedi neşeli bir sesle. Hissettiği rahatsızlığın belli olmadığını umuyordu. "Şimdi daha iyi mi?"

"Evet," dedi Rita hevesle. "Çok daha iyi. Artık yiyebilirim."

Mutfağa geri dönüp artık köpürmeye başlamış olan yumurtaları karıştırdı. Alet çekmecesinden rendeyi alıp peynir rendeledi ve yumurtaların üstüne serpti. Arkasında Rita'nın hareket ettiğini hissetti ve bir süre sonra Debussy duyuldu, Larry'nin zevkine göre fazla hafif ve güzeldi. Hafif klasik müzikten hoşlanmazdı. Klasik bok dinlenecekse Beethoven veya Wagner gibi esaslı isimler seçilmeliydi. Bu zırvalarla vakit harcamaya ne gerek vardı?

Rita, ona sohbet sırasında ne iş yaptığını sormuştu... ekmek parası için çalışması gerekmeyen birinin sanki havadan sudan bir konuymuş gibi sorduğu bir soruydu bu ve Larry biraz içerlemişti. Rock and roll şarkıcısıydım, demişti ona geçmiş zaman kipini böyle kolayca kullanmış olmasına şaşırarak. Bir süre bir grupla, sonra bir başkasıyla çalışmıştı. Bazen de stüdyoya girerdi. Rita başını sallamış ve konu böylece kapanmıştı. Larry'nin içinden ona "Baby Can You Dig Your Man?"den bahsetmek gelmemişti... o artık geçmişte kalmıştı. O hayatla bunun arasındaki uçurum öylesine derindi ki hâlâ tam anlamıyla kavrayabilmiş değildi. O hayatta bir

kokain tacirinden kaçıyor, bunda ise adamın birini Central Park'a gömüyor ve bunun anormal bir şey olmadığını (az çok) düşünebiliyordu.

Yumurtaları bir tabağa koydu, bir fincan hazır kahveye onun sevdiği gibi bolca krema ve şeker ekledi (Larry, "Bir fincan şeker ve krema içeceksen neden kahve istedin?" diye soranlardandı) ve sofraya getirdi. Rita dirseklerini tutarak müzik setine bakıyordu. Debussy erimiş tereyağı gibi hoparlörlerden akıyordu.

"Sofra hazır," diye seslendi Larry.

Rita yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle masaya geldi, yumurtalara bir atletin koşu pistindeki engellere baktığı gibi baktı ve yemeye başladı.

"Güzelmiş," dedi. "Haklıymışsın. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Bak, benim önerim şu. Beşinci Cadde'den Otuz Dokuzuncu'ya gider ve batıya döneriz. Lincoln Tüneli'nden geçerek New Jersey'ye gideriz. Passaic'e giden 495. Karayolu'nu takip edip kuzeybatıya... yumurtaların bir şeyi yok, değil mi? Bozulmamışlar ya?"

Rita gülümsedi. "Gayet iyiler." Ağzına bir lokma daha atıp kahvesinden bir yudum aldı. "Tam da buna ihtiyacım vardı. Devam et, dinliyorum."

"Passaic'ten batıya yönelir ve yollar araba kullanmamız için müsait olana dek ilerleriz. Sonra kuzeydoğuya dönüp, New England'a gidebileceğimizi düşündüm. Bir nevi çengel oluşturacağız, anlatabildim mi? Daha uzun görünüyor, ama bana kalırsa en sorunsuz güzergâh bu olacak. Belki Maine'de okyanusa bakan bir ev buluruz. Kittery, York, Wells, Ogunquit, Scarborough ya da belki Boothbay Limanı'nda. Kulağa nasıl geliyor?"

Konuşurken pencereden dışarı bakıyor, anlatırken bir yandan da düşünüyordu. Arkasına dönüp baktı. Gördükleri onu bir an çok korkuttu... Rita aklını kaçırmış gibiydi. Gülümsüyordu, ama yüzünde acı ve dehşet dolu bir ifade vardı. Alnı boncuk boncuk terlemişti.

"Rita? Tanrım, Rita, ne..."

"...üzgünüm..." Sandalyesini devirerek ayağa fırladı ve oturma odasına kaçtı. Bir ayağı yerdeki mindere takıldı, neredeyse düşecekti.

"Rita?"

Banyoya girdiğini ve az önce kahvaltıda yediklerini çıkardığını duydu. Avucunu masaya sinirle indirdikten sonra Rita'nın arkasından banyoya

gitti. İnsanların kusmasından nefret ediyordu. İnsan kendisi de kusacak gibi oluyordu. Banyodaki yarı sindirilmiş peynir kokusu, içinde öğürme isteği uyandırdı. Rita yerdeki mavi fayanslar üzerine oturmuş, dizlerini bükerek bacaklarını altına almıştı. Başı hâlâ bitkin bir şekilde klozete eğik duruyordu.

Ağzını bir parça tuvalet kâğıdıyla sildikten sonra ve benzi solmuş bir halde ona yalvarırcasına baktı.

"Özür dilerim, yiyemedim Larry. Gerçekten çok üzgünüm."

"Tanrım, madem böyle olacağını biliyordun, *neden* kendini zorladın?"

"Çünkü yememi istedin. Ve bana kızmanı istemedim. Ama kızdın, değil mi? Bana kızgınsın."

Larry'nin zihni bir anda önceki geceye gitti. Rita, onunla öylesine çılgınca sevişmişti ki Larry, kadının yaşını düşünmüş ve biraz iğrenmişti. Bir egzersiz aletinde kalmak gibiydi. Neredeyse kendini savunma olarak adlandırabileceği bir şekilde çabucak boşalmıştı ve Rita uzun bir süre sonra tatmin olmamış ve nefes nefese kalmış bir halde geriye yatmıştı. Daha sonra, Larry uyumak üzereyken Rita, ona yanaşmış ve Larry yine o lavanta kokusunu almıştı. Annesinin sinemaya giderken kullandığının daha pahalı olanı. Rita, onu uykunun kollarından çekip alacak ve sonraki iki saati uyanık geçirmesine neden olacak soruyu o zaman sormuştu: *Beni bırakmayacaksın, değil mi? Beni tek başıma bırakmayacaksın, değil mi?*

Önceki seferde yatakta epey iyiydi, o kadar iyiydi ki Larry şaşırmıştı. Tanıştıkları gün birlikte öğle yemeği yedikten sonra Rita, onu buraya getirmiş ve her şey doğal bir şekilde gelişmişti. Sarkık göğüslerini ve belirgin mavi damarlarını (annesinin varislerini hatırlatmışlardı) görünce bir anlık tiksinti duymuş, ama bacakları açılıp kalçasına inanılmaz bir kuvvetle dolandığında hepsini unutmuştu.

Yavaş, diyerek gülmüştü Rita. *Bu ilk ve son olmalı.*

Onu üzerinden itip sigara paketine uzandığında Larry boşalmak üzereydi.

Ne halt ediyorsun? diye şaşkınca sormuştu gözle görülür şekilde zonklayan penisi havada öfkeyle sallanırken.

Rita gülümsemişti. *Bir elin boşta, değil mi? Benim de öyle.*

Böylece bir yandan sigara içmişler bir yandan da o işi yapmaya başlamışlardı. Rita bir yandan çene çalıyordu, ama bir süre sonra yanakları kızarmış, solukları hızlanmış, söyleyeceği lafı unutmuştu.

Şimdi, demişti sigaralarını alıp ikisini de söndürürken. *Bakalım başladığın işi bitirebilecek misin? Yapamazsan seni mahvederim.*

Larry başladığını her iki taraf için de oldukça tatmin edici bir şekilde bitirmiş ve uykuya dalmışlardı. Saat dört civarında uyanmış, uyuyan kadını seyrederek tecrübenin yabana atılmaması gerektiğini düşünmüştü. Son on yılda pek çok kadını becermişti, ama o gece olanlara becermek denemezdi. Daha iyisiydi.

Eh, âşıkları olmuştur, elbette.

Bu düşünce onu heyecanlandırmış ve kadını uyandırmıştı.

Ne olduysa canavar-tellalının cesedini bulmalarından sonra olmuştu. Ondan önce de kafasını kurcalayıp onu rahatsız eden ufak tefek şeyler vardı ama onları kabullenmişti. Son günlerde yaşananlar düşünülünce birkaç tuhaf davranış rahatlıkla kabul edilebilirdi.

İki gece önce saat ikiden sonra bir ara uyanmış ve Rita'nın banyoda bir bardağa su doldurduğunu duymuştu. Uyku haplarından birini içtiğini tahmin etmişti. Batı yakasında "sarıceket" olarak bilinen büyük, sarı-kırmızı kapsülleri vardı. Çok etkili bir sakinleştiriciydi. Larry, kadının hapları süpergripten çok daha evvel içmeye başladığını tahmin ediyordu.

Dairenin içinde her yere onun peşinden gelmesi de vardı. Duş alırken veya mesanesini boşaltırken bile kapıda durup onunla konuşuyordu. Larry banyoda tek başına olmayı tercih edenlerdendi, ama herkesin seçimi aynı olmak zorunda değildi elbette. Bunda en büyük etken, yetiştiriliş tarzı olmalıydı. Onunla bu meseleyi konuşmalıydı... bir ara.

Ama şimdi...

Onu sırtında taşımak zorunda mı kalacaktı? Buna mecbur kalmamayı umuyordu. Rita güçlü görünüyordu, en azından başlarda öyle görünmüştü. Parkta tanıştıkları gün ona karşı o kadar kuvvetli bir çekim hissetmesinin sebebi buydu... ana sebep buydu. *Reklamlarda artık hiç gerçek payı yok,* diye düşündü kasvetli bir şekilde. Daha kendi başının çaresine bakamıyorken bir de onun sorumluluğunu nasıl alacaktı? Şarkı parladıktan sonra neler olduğu ortadaydı. Wayne Stukey de bunu açıkça dile getirmekten çekinmemişti.

"Hayır," dedi ona. "Kızgın değilim. Sadece... biliyorsun, ben patronun falan değilim. Yemek istemiyorsan söylemen yeterli."

"Söyledim.. Yiyebileceğimi sanmıyorum de..."

"Bok dedin," diye tersledi Larry onu.

Rita başını öne eğip ellerine baktı. Larry, onu sinirlendirmekten çekindiği için gözyaşlarını tutmaya çalıştığını biliyordu. Bir an bu onu daha da sinirlendirdi. Az daha kendini tutamadan bağıracaktı: *Ben senin baban veya şişko kocan değilim! Sana bakacak falan değilim! Tanrı aşkına, benden otuz yaş büyüksün!* Sonra o tanıdık kendinden hoşnut olmama hissi yüzeye çıktı ve derdinin ne olduğunu düşündü.

"Kusura bakma," dedi. "Duyarsız herifin tekiyim."

"Hayır, değilsin," diyerek burnunu çekti Rita. "Sadece... bütün bu olanlar beni etkilemeye başladı. Dün parktaki o zavallı adamı gördük... Düşündüm ki... bunu ona yapanı asla yakalayamayacaklar, hapse girmeyecek. Yaptığını özgürce tekrarlayacak. Ormandaki vahşi hayvanlar gibi. Ve aniden her şey çok gerçek görünmeye başladı. Anlayabiliyor musun Larry? Anlatabiliyor muyum?" Gözyaşlarıyla ışıldayan gözlerini ona dikti.

"Evet," dedi ama Larry hâlâ ona karşı tahammülsüzdü ve biraz da küçümsüyordu. Bu gerçek bir durumdu elbette, nasıl olmazdı? Her şeyin tam ortasında kalmışlar ve bütün gelişmelere tanık olmuşlardı. Annesi gözlerinin önünde ölmüştü. Rita şimdi karşısına geçmiş daha hassas bir durumda olduğunu mu iddia ediyordu? O annesini kaybetmişti, Rita ise ona Mercedes'ini alan adamı; ama her nasılsa onun kaybı Larry'ninkinden daha büyüktü, öyle mi? Saçmalıktı. Düpedüz saçmalık.

"Bana kızmamaya çalış," dedi Rita. "Daha iyi olacağım."

Umarım. Gerçekten.

"İyisin," dedi ve ayağa kalkmasına yardım etti. "Hadi, gel. Yapacak çok işimiz var. Kendini hazır hissediyor musun?"

"Evet," dedi ama suratındaki ifade yumurtaları yemeye çalışmasından hemen önceki ifadeyle aynıydı.

"Şehirden çıktığımızda kendini daha iyi hissedeceksin."

Rita, ona ümitle baktı. "Sahi mi?"

"Kesinlikle," dedi Larry cesaret verircesine. "Bundan eminim."

Manhattan Spor Malzemeleri'nin kapısı kilitliydi, ama Larry bulduğu uzun bir demir boruyla vitrin camında bir delik açtı. Hırsız alarmı anlamsızca ötmeye başladı. Kendisi için büyük, Rita için daha küçük bir sırt çantası seçti. Rita her ikisi için de iki değişimlik –Larry sadece bu kadarına izin vermişti– giysi seçmiş ve dolapta bulduğu PanAm çantasına, diş fırçalarının yanına koymuştu. Diş fırçaları Larry'ye biraz tuhaf gelmişti. Beyaz ipek pantolonu ve bluzuyla Rita çok şıktı. Larry'nin üstünde solmuş kot pantolon ve kollarını kıvırdığı beyaz bir gömlek vardı.

Sırt çantalarını sadece donmuş ve kuru yiyeceklerle doldurdular. Larry yüklerini gereksiz malzemeler ve daha fazla giysiyle ağırlaştırmalarının mantıklı olmadığını, zira bunları nehrin diğer yakasında da edinebileceklerini söyledi. Rita bu dediklerini dalgınca onayladı ve bu ilgisizliği Larry'yi yine sinirlendirdi.

Kendi kendiyle yaptığı kısa bir tartışmanın ardından çantaya bir 30'luk ve iki yüz kurşun daha ekledi. Güzel bir silahtı ve tetiğine takılmış olan, alıp yere attığı fiyat etiketinin üzerinde dört yüz elli dolar yazıyordu.

"Ona gerçekten ihtiyacımız olacak mı sence?" diye tedirgin bir ifadeyle sordu Rita. 32'liği hâlâ çantasında taşıyordu.

"Yanımızda bulunsa iyi olur bence," dedi Larry. Aklına canavar-tellalının korkunç sonu gelmişti, ama ona söylemedi.

"Ah," dedi Rita cılız bir sesle. Larry, onun da aynı şeyi düşündüğünü gözlerindeki ifadeden anlamıştı.

"Çanta sana ağır gelmiyor, değil mi?"

"Yok, hayır. Ağır değil. Gerçekten."

"Eh, yürüdükçe ağırlaşmak gibi bir eğilimleri vardır. İstediğin zaman söyle, ben taşırım."

"Merak etme, ben halledebilirim," dedi ve gülümsedi. Kaldırıma çıkmalarından sonra başını çevirip etrafına bakındı ve, "New York'tan ayrılıyoruz," dedi.

"Evet."

Rita ona döndü. "Mutluyum. Kendimi... çocukluğumdaki gibi hissediyorum. 'Bugün gezmeye gideceğiz,' derdi babam. Bunun nasıl olduğunu hatırlıyor musun?"

Annesinin, "Görmek istediğin kovboy filmi Crest'e gelmiş Larry. Clint Eastwood'un filmi. Ne dersin, gidelim mi?" dediği akşamları hatırlayan Larry gülümsedi.

"Hatırlıyorum galiba."

Rita parmak uçlarına yükseldi ve sırt çantasını düzeltti.

"Bir yolculuğun başlangıcı," dedi ve Larry'nin doğru duyup duymadığından emin olamadığı, alçak bir sesle ekledi. *"Yol sonsuzluğa ilerler..."*

"Ne?"

"Tolkien'den bir cümle," dedi Rita. *"Yüzüklerin Efendisi.* Bunun bir maceranın açılış cümlesi olduğunu düşünmüşümdür hep."

"Ne kadar az macera olursa o kadar iyi," dedi Larry, ama onun ne demek istediğini gönülsüzce de olsa anlamıştı.

Rita hâlâ caddeye bakıyordu. Dört yol ağzının yakınında, kilometrelerce boyunca uzanan araçlarla tıkanmış bir kanyon vardı. Sanki New York'taki herkes aynı anda arabasını yola park etmeye karar vermişti.

"Bermuda'ya, İngiltere'ye, Jamaika'ya, Montreal'e, Saygon'a ve Moskova'ya gittim," dedi Rita. "Ama babamın elimizden tutup beni ve kardeşim Bess'i hayvanat bahçesine götürdüğü günden beri yolculuğa çıkmamıştım. Hadi gidelim Larry."

Larry Underwood'un asla unutmayacağı bir yürüyüştü. Rita'nın Tolkien'den alıntı yapmakta haklı olduğunu düşünmeye başlamıştı. Sanki mistik dünyalarıyla Tolkien zamanın merceğinden bakmış ve yarı-deli yarı-coşkulu hayal gücüyle gördüklerini elfler, entler, troller ve orklarla bezemişti. New York'ta bu yaratıkların hiçbiri yoktu, ama her yer o kadar değişmiş, o kadar tanınmaz hale gelmişti ki fantastik bir dünya çerçevesinde düşünmemek imkânsızdı. Bir adam Beşinci Cadde'yle Doğu Elli Dördüncü'nün kesiştiği yerde, eskiden yoğun bir iş bölgesi olan semtte bir sokak lambasına asılmıştı. Boynundan sarkan levhanın üzerinde YAĞMACI yazıyordu. Altıgen bir çöp tenekesinin –içinde hâlâ bir Broadway gösterisinin yeni görünen el ilanları vardı– üzerinde yavrularıyla yatmakta olan bir kedi sabah güneşinin tadını çıkararak onları emziriyordu. Elinde valiz taşıyan genç bir adam sırıtarak yaklaştı ve kadınla on beş dakika yalnız kalmak için ona bir milyon dolar teklif etti. Bir milyon dolar, muhte-

melen valizin içindeydi. Larry tüfeği ona doğrultup parasını almasını ve defolup gitmesini söyledi. "Tabii dostum. Hemen gidiyorum. Sadece şansımı deneyeyim demiştim. İyi günler."

Genç adamla (Rita histeriyle karışık neşeyle adamdan John Bearsford Tipton diye bahsetmekte ısrar etmişti, ama Larry için bu ismin hiçbir anlamı yoktu) karşılaşmalarından kısa bir süre sonra Beşinci Cadde ve Doğu Otuz Dokuzuncu'nun köşesine vardılar. Neredeyse öğlen olmuştu. Larry yemek yemelerini teklif etti. Köşede bir şarküteri vardı, ama kapısını itince içeriden yoğun bir çürümüş et kokusu yayıldı ve hemen geriledi.

"Sahip olduğum bir nebze iştahı da kaybetmek istemiyorsam içeri girmesem daha iyi olacak," dedi Rita özür dilercesine.

Larry hâlâ yenebilecek durumda bir şeyler bulabileceğini düşünüyordu, ama dört sokak geride "John Bearsford Tipton" ile karşılaşmaları onu tedirgin etmişti. Hemen bakıp çıkacak olsa da Rita'yı kaldırımda tek başına bırakmak istemiyordu. Biraz daha yürüdüler ve bir banka oturup kurutulmuş et ve kurutulmuş meyve yediler. Öğünlerini peynir serpilmiş krakerlerle bitirip ardından bir termos buzlu kahveyi paylaştılar.

"Bu kez gerçekten acıkmıştım," dedi Rita kendisiyle gurur duyarak.

Kendini daha iyi hisseden Larry ona gülümsedi. Yola çıkmak, harekete geçmek insana kendini iyi hissettiriyordu. Rita'ya New York'tan çıktıktan sonra kendini çok daha iyi hissedeceğini söyledi. Öylesine söylemişti bunu ama kendi moralinin de şimdiden daha iyi olduğunu fark edince bunda doğruluk payı olduğunu düşündü. New York, ölülerin pek de sessiz olmadığı bir mezarlık gibiydi. Ne kadar çabuk uzaklaşırlarsa o kadar iyiydi. Belki Rita parkta tanıştıkları günkü haline dönerdi. Tali yollardan Maine'e gidecekler ve lüks yazlıklardan birine yerleşeceklerdi. Şimdi kuzeye, eylül veya ekimde ise güneye gideceklerdi. Yazın Boothbay Limanı'nda, kışın Key Biscayne'de kalacaklardı. Kulağa hoş geliyordu. Yerinden kalkıp almakta ısrar ettiği tüfeği omzuna atarken düşüncelerine öylesine dalmıştı ki Rita'nın yüzündeki ıstırap dolu ifadeyi fark etmedi.

Batıya doğru yürüyorlar, gölgeleri –önce kısacıktılar, akşam yaklaştıkça uzamışlardı– peşlerinden takip ediyordu. Americas Caddesi'ni, Yedinci Cadde'yi, Sekizinci, Dokuzuncu ve Onuncu'yu geçtiler. Caddeler, sarı taksilerin ağırlıkta olduğu her renkten arabayla doluydu ve çok

sessizdi. Çürümekte olan sürücüler direksiyona yığılıp kalmış, yolcular sanki trafik yüzünden sıkılıp uyuyakalmış gibi yerlerinde kaykılmıştı. Larry, şehirden çıktıktan sonra iki motosiklet bulmalarının iyi bir fikir olabileceğini düşünmeye başlamıştı. Böylece otoyollarda yığılmış araçların arasından geçerek daha hızlı ilerleyebilirlerdi.

Rita'nın motosiklet kullanabileceğini düşünüyordu elbette. Ve gidişata bakılırsa sonunda kullanamadığı ortaya çıkacaktı. Rita'yla hayat, en azından bazı yönlerden gerçekten karın ağrısına dönüşmeye başlamıştı. Mecbur kalırlarsa Larry'nin arkasında yolculuk edebilirdi herhalde.

Otuz Dokuzuncu'yla Yedinci Cadde'nin köşesinde, üzerinde sadece paçaları kesilmiş bir kot şort olan genç bir adama rastladılar. Bir taksinin üstünde yatıyordu.

"Ölmüş mü?" diye sordu Rita. Onun sesini duyan genç adam yerinde doğrulup oturdu, onları gördü ve el salladı. Onlar da el salladı. Genç adam uysalca tekrar yattı.

On Birinci Cadde'den geçtiklerinde saat iki civarıydı. Larry arkasından bastırılmış bir inilti duydu ve Rita'nın artık solunda onunla birlikte yürümediğini fark etti.

Bir dizinin üzerine çökmüş, ayağını tutuyordu. Larry, kadının ayağında uzun bir yürüyüşten daha çok Beşinci Cadde'de vitrinlere bakarak kısa süre yürümeye uygun, fiyatı seksen dolar civarında, burnu açık, pahalı ayakkabılar olduğunu dehşete benzer bir ifadeyle fark etti.

Ayakkabının bantları bileklerini tahriş etmişti. Kan damlaları, bileklerinden topuklarına doğru süzülüyordu.

"Larry, çok özür..."

Rita'yı hızla ayağa kaldırdı. "Aklından ne geçiyordu?" diye bağırdı suratına. Kadının korkuyla büzülmesi üzerine bir anlık utanç duydu, ama aynı zamanda zevk de almıştı. "Ayakların yorulunca eve döneceğini mi sanıyordun?"

"Ben hiç..."

"Tanrım!" Elini saçlarından geçirdi. "Hiç düşünmediğin belli. Ayakların *kanıyor* Rita. Ne zamandır acıyordu?"

Rita'nın sesi o kadar alçak ve boğuktu ki söylediklerini anormal sessizliğe rağmen güçlükle anladı. "Şey... Beşinci Cadde'den geçtiğimizden beri galiba."

"Ayakların lanet olası yirmi sokaktır acıyordu ve hiçbir şey söylemedin, öyle mi?"

"Sandım ki... düşündüm ki... belki geçer dedim... şehirden çıkarken çok iyi vakit geçiriyorduk... bozmak istemedim... düşündüm ki..."

"Düşünmemişsin," dedi Larry öfkeyle. "Sen bu haldeyken vakit nasıl iyi geçecek? Sıçtığım ayakların çarmıha gerilmişsin gibi görünüyor."

"Benimle küfürlü konuşma Larry," dedi Rita ağlamaya başlayarak. "Lütfen yapma... kendimi çok kötü hissediyorum... lütfen benimle küfürlü konuşma."

Larry'nin kan beynine sıçramıştı. Kadının kanayan ayaklarının görüntüsünün neden kontrolünü kaybetmesine yol açtığını daha sonra anlayabilecekti. O an hiç önemi yoktu. Rita'nın suratına doğru bağırdı: *"Böyle işin içine ederim!"* Kelimeler sessiz binalardan yankılanarak anlamsızca ve belirsizce geri döndü.

Rita elleriyle yüzünü örttü ve ağlayarak eğildi. Bu, Larry'yi daha da sinirlendirdi, bunun bir sebebi Rita'nın gerçekten görmek istemediğini düşünmesiydi. Hayatı boyunca elleriyle yüzünü kapatmış ve hiç önünü görmeden birinin onu götürmesini beklemişti, neden olmasın, Kahramanımız, Küçük Rita ile ilgilenecek biri daima olmuştu. Arabayı kullanan biri, alışverişi yapan bir başkası, tuvaleti temizleyenler ve hesap kitabı tutanlar hep olmuştu. Hadi şu mide bulandıracak kadar tatlı Debussy'yi müzik setine koyalım, manikürlü ellerimizle gözlerimizi kapatalım ve her şeyi Larry'ye bırakalım. Beni bırakma Larry, canavar-tellalının başına gelenleri gördükten sonra daha fazla bakmak istemediğime karar verdim. Benim geçmişime ve yaşam tarzıma sahip birine göre biraz fazla iğrençti.

Larry, kadının ellerini yüzünden sertçe çekti. Rita olduğu yerde büzüştü ve yüzünü tekrar kapatmaya çalıştı.

"Bana bak."

Rita başını iki yana salladı.

"Kahretsin, bana bak dedim."

Rita nihayet çekinerek ona baktı. Sanki darbelere sözleriyle olduğu kadar yumruklarıyla da devam edeceğinden korkuyordu. Larry'nin benliğinin bir parçası bunu yapmak istiyordu aslında.

"Sana hayatın gerçeklerinden bahsedeceğim, zira sen hiçbirini anlamıyor gibisin. Otuz kırk kilometre daha yürümek zorunda kalabiliriz. Ya-

raların mikrop kaparsa kan zehirlenmesinden ölebilirsin. Artık gözlerini açıp bana yardımcı olman gerek."

Onu kollarından sıkıca kavramıştı. Başparmaklarının etine gömülmüş olduğunu fark etti. Bıraktığında oluşan kızarıklıkları görünce öfkesi kaybolup gitti. Aşırı tepki göstermiş olmanın bilinciyle kendini hasta gibi hissederek kararsızca geriledi. Larry Underwood yeni bir hata yapmıştı. Madem o kadar zekiydi neden yola çıkmadan önce Rita'nın ne giydiğini kontrol etmemişti?

Çünkü bu onun sorunu, dedi içindeki ses aksice.

Hayır, bu doğru değildi. Kendi sorunuydu. Çünkü o bilmiyordu. Onu yanında götürüyorsa (götürmese hayatın ne kadar kolaylaşacağını daha o gün düşünebilmişti) sorumluluğunu da üstlenmesi gerekiyordu.

Bana ne ondan, dedi aksi ses.

Annesi: *Sen sadece almayı bilirsin Larry.*

Fordham'daki oral hijyen uzmanı, penceresinden ona haykırarak: *İyi biri olduğunu sanmıştım! İyi biri değilsin!*

Sende eksik bir şeyler var Larry. Sadece alıyorsun.

Yalan bu! YALAN!

"Rita," dedi. "Kusura bakma."

Rita kolsuz bluzu ve beyaz pantolonuyla kaldırıma oturdu. Grileşmiş saçlarıyla yaşlı görünüyordu. Başını eğdi ve yaralı ayaklarını tuttu. Larry'ye bakmıyordu.

"Özür dilerim," dedi Larry. "Ben... o sözleri söylemeye hakkım yoktu." Aslında vardı, ama neyse. Özür dilenince işler düzelirdi. Dünyada işler böyle yürürdü.

"Sen git Larry," dedi Rita. "Ben seni yavaşlatmayayım."

"*Özür* diledim ya," dedi Larry sesinde hafif bir sabırsızlıkla. "Sana yeni ayakkabılar ve beyaz çoraplar buluruz. Sonra..."

"Sonrası monrası yok. Git."

"Rita özür..."

"Bir kez daha söylersen çığlığı basacağım. Salak herifin tekisin ve özrün kabul *edilmedi*. Git artık."

"Ama ö..."

Rita başını geri atarak çığlık attı. Larry bir gören olup olmadığını, bir polisin bu genç adamın ayakkabılarını çıkarmış halde kaldırımda

oturmakta olan yaşlı kadına ne tür bir kötülük ettiğini görmek için oraya koşup koşmadığını kontrol ederek etrafına bakındı. Eski alışkanlıklar, diye düşündü sonra.

Rita çığlığı kesip ona baktı. Larry, onu rahatsız eden bir sinekmişçesine eliyle bir savma hareketi yaptı.

"Şunu kessen iyi olur," dedi Larry. "Yoksa gerçekten seni bırakıp gideceğim."

Rita'nın tek yaptığı ona bakmak oldu. Larry, onunla göz göze gelemedi ve buna sebep olduğu için ondan nefret ederek bakışlarını önüne indirdi.

"Pekâlâ," dedi. "Sana tecavüze uğrarken ve öldürülürken iyi eğlenceler dilerim."

Tüfeği omzuna attı ve arabalarla tıkanmış olan 495'in tünele doğru inen girişine yönelerek tekrar yürümeye başladı. Tam girişe varmıştı ki korkunç bir kaza olduğunu gördü; Mayflower nakliye minibüsü kullanan bir adam, ana trafik akışına girmeye çalışmış ve arabalar etrafına bovling lobutları gibi saçılmıştı. Yanmış bir Pinto neredeyse minibüsün altına girmişti. Minibüsün şoförünün gövdesinin üst yarısı camdan dışarı fırlamıştı, kolları aşağı sarkıyordu. Kapısının üstünde kurumuş kan ve kusmuk lekeleri vardı.

Larry, onu peşinden gelir veya ayağa kalkmış, suçlayan gözlerle ona bakar halde bulacağından emin bir şekilde dönüp baktı. Ama Rita gitmişti.

"Defol git," dedi sinir ve gücenmişlikle. "Özür dilemeye çalıştım."

Bir an için yürümeye devam edemedi; kendini hareketsiz arabalardan ona bakan yüzlerce ceset tarafından kazığa oturtulmuş gibi hissediyordu. Dylan'ın sözlerinden bir bölüm geldi aklına: *"Donmuş trafikte seni bekledim... başka bir yerde olmam gerektiğini biliyordun... ama bu gece neredesin tatlı Marie?"*

Batıya giden dört şeritli yol, tünelin içinde gözden kayboluyordu. Tünelin içindeki floresan lambaların sönmüş olduğunu görünce içi hafif bir korkuyla doldu. İçerisi bir otomobil mezarlığı gibi olmalıydı. *Yarı yola kadar ilerlemesine izin verecekler, ardından kıpırdanmaya... hayata dönmeye başlayacaklardı... arabaların kapılarının açılıp yumuşakça kapanmasını duyacaktı... ayak seslerinin hışırtısını...*

Tenini hafif bir ter tabakası kapladı. Tepesinde bir kuş gürültüyle ötünce irkildi. Aptallık ediyorsun, dedi kendi kendine. Düşündükleri çocukça şeylerdi. Tek yapması gereken kaldırımdan yürümekti. Kısa süre sonra...

...ölüler tarafından boğazlanırdı.

Dudaklarını ıslatıp, gülmeye çalıştı. Tuhaf bir ses çıktı. Giriş yolunun otoyolla birleştiği noktaya doğru beş adım atıp tekrar durdu. Solunda El Dorado modeli bir Caddy vardı ve suratı kapkara olmuş bir kadının cansız bedeni ona dönüktü. Burnu cama yapışıp düzleşmişti. Kan ve sümük, camın üzerinde izler bırakarak aşağı süzülmüştü. Caddy'yi kullanan adam, yerde bir şey arıyormuşçasına direksiyona yaslanmıştı. Caddy'nin bütün camları kapalıydı; İçerisi sera gibi olmalıydı. Kapıyı açacak olsa kadın bir çuval çürük karpuz gibi yere düşecek ve ılık bedeninden etrafa dayanılmaz bir koku yayılacaktı.

Bu kokunun tünelin içine de sinmiş olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Aniden geriye dönüp hızlı adımlarla geldiği yöne doğru ilerledi. Hafif esinti, terli alnını serinletmişti.

"Rita! Rita, dinle! Ben..."

Girişteki yokuşun tepesine varınca kelimeler dudaklarında donup kaldı. Rita hâlâ yoktu. Otuz Dokuzuncu Cadde uzaklaşıp bir nokta haline gelmişti. Tamponlar arasından slalom yaparak neredeyse elini yakacak kadar ısınmış motor kapaklarının üzerinden atlayarak güneydeki kaldırımdan kuzeye doğru koştu. Ama orası da boştu.

Ellerini ağzının iki yanına götürüp, haykırdı. "Rita! Rita!"

Alabildiği tek cevap kendi sesinin yankısı oldu. *"Rita... ita... ita... ta..."*

Karabulutlar Manhattan üzerine çöreklendiğinde saat dört civarıydı ve gök gürlemeye başlamıştı. Gökdelenlerin tepesinde şimşekler çakıyordu. Sanki Tanrı geriye kalan ve saklanmakta olan birkaç kişiyi korkutarak ortaya çıkmalarını sağlamaya çalışıyordu. Işık bir yanıp bir sönmüş, gittikçe korkutucu bir hal almıştı ve bu Larry'nin hiç hoşuna gitmiyordu. Karnına kramp girmişti. Bir sigara yaktı. Sigara, sabah Rita'nın elindeki kahve fincanı gibi titriyordu.

Giriş rampasının cadde tarafına oturmuş, sırtını en alttaki metal bara yaslamıştı. Çantası kucağındaydı, tüfeğini ise hemen yanında duran de-

mire dayamıştı. Rita'nın korkuya kapılıp, kısa sürede geri döneceğini sanmıştı ama dönmedi. Ona seslenmeyi on beş dakika önce bırakmıştı. Sesinin yankıları sinirlerini bozuyordu.

Gök gürültüleri iyice yaklaşmıştı. Dondurucu bir esinti buz gibi elini terle sırtına yapışmış gömleğinde gezdirdi. Ya bir binaya ya da tünelin içine girmesi gerekecekti, orada daha fazla kalamazdı. Tünele girmek için yeterince cesaret toplayamazsa şehirde bir gece daha geçirip sabah George Washington Köprüsü'nden geçmesi gerekecekti ve köprü yüz kırk blok kuzeydeydi.

Tünel hakkında mantıklı bir şekilde düşünmeye çalıştı. İçeride onu ısıracak hiçbir şey yoktu. Ne yazık ki yanına büyük bir el feneri almayı unutmuştu –insan *her şeyi* akıl edemiyordu ki– ama yanında bütan gazlı Bic'i vardı ve kaldırım, demirlerle yoldan ayrılmıştı. Bunun dışındaki her şey... arabalar içindeki cesetlerin düşüncesi mesela... bunlar sadece paniğin ürünüydü, dolaptaki öcüden korkmak kadar mantıksızdı. Tek düşünebildiğin buysa, Larry –kendi kendine vaaz veriyordu– bu yeni dünyada varlığını sürdürebilmen zor. Hem de çok zor. Sen...

Bir şimşek tam tepesinde gökyüzünü aniden aydınlatarak Larry'nin yüzünü buruşturmasına sebep oldu. Şimşeği şiddetli bir gök gürültüsü takip etti. 1 Temmuz, diye düşündü, aslında insanın sevgilisini Coney Adası'na götürüp birlikte sosisli sandviç yemesi gereken bir gün. Tahtadan yapılmış üç süt şişesini bir topla devirip, oyuncak bebeği kazanma günü. Gece fırlatılan havai fişekler...

Soğuk bir yağmur damlası yanağına, bir başkası ise ensesine düştü ve gömleğinin yakasından içeri süzüldü. Metal para iriliğinde damlalar etrafına düşmeye başlayınca ayağa kalktı, çantasını ve tüfeği omzuna astı. Hangi yöne gideceğinden hâlâ emin değildi... Otuz Dokuzuncu Cadde mi tünel mi? Ama bir an önce korunaklı bir yere girmesi gerekiyordu, zira yağmur çok şiddetliydi.

Gök gürültüsü korkunç bir kükremeyle onu ürküttü. İki milyon yıl önceki ilkel insanların gök gürültüsünü duyduğunda çıkardığı sese benzer bir çığlık attı.

"Seni korkak salak," dedi ve başını yağmurdan korumak için eğerek tünelin girişine koştu. Damlalar saçlarından süzülüyordu. Burnu El Dorado'nun camına yapışmış olan kadının yanından geçti. Bakmak istememiş

ama yine de kadını gözucuyla görmüştü. Arabaların tepelerine inen damlalar, bir caz parçasının ritmine benzer sesler çıkarıyordu. O kadar şiddetle iniyorlardı ki düşer düşmez tekrar yükselip, hafif bir sise sebep oluyorlardı.

Larry ürkmüş ve kararsız bir halde tünelin girişinde bir an durdu. Sonra dolu yağmaya başladı ve böylece karar kendiliğinden verilmiş oldu. İri dolu taneleri canını acıtıyordu. Gök yine gürledi.

Tamam, diye düşündü. *Tamam, tamam, ikna oldum.* Lincoln Tüneli'ne girdi.

İçerisi düşündüğünden de karanlıktı. İlk başta tünelin ağzından giren ışık, önünü hafif de olsa aydınlatıyor, birbirine girmiş arabaları (burada böyle ölmek çok kötü olmalı, diye düşündü kapalı alan korkusu başını sarıp şakaklarına önce okşarcasına, sonra sertçe bastırırken, gerçekten kötü olmalı, *korkunç* olmalı) ve eğimli duvarlardaki yeşilimsi beyaz fayansları görebiliyordu. Sağ tarafındaki kaldırımın karanlığın içine doğru ilerlediğini fark edebilecek kadar aydınlıktı. Sol tarafında, aralarında yaklaşık onar metre mesafeler bulunan iri, destek sütunları vardı. Bir levha, sürücüleri ŞERİT DEĞİŞTİRMEYİN diyerek uyarıyordu. Tünelin tavanında sönmüş floresan lambalar ve çalışmayan kapalı devre kameralar vardı. Sağa doğru eğim yapan tünelde ilerledikçe ışık azaldı. Bir süre sonra tek görebildiği, arabaların hafifçe parlayan metal aksamıydı. Biraz daha ilerleyince bu kadarı bile kalmadı.

Bic'ini çıkardı, havaya kaldırdı ve yaktı. Yaydığı ışık acınacak kadar cılızdı, adeta sadece kendini aydınlatıyordu. Sonuna kadar açıldığında bile sadece bir buçuk metre çapında bir alanı aydınlatıyordu.

Çakmağı tekrar çantasına koydu ve elini yan taraftaki demirden ayırmadan yürümeye devam etti. Burada da yankı vardı ve sinirlerini dışardakinden daha fazla bozuyordu. Yankılar, peşinde biri olduğunu sanmasına yol açıyordu. Sanki biri onu sinsice takip ediyordu. Birkaç kez başını yana eğip gözlerini iri iri açarak (ama hiçbir şey göremeyerek) aniden durdu ve yankılar yok olana dek kulak kesilip bekledi. Bir süre sonra ayak seslerinin yankılarını duymamak için ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı.

Bir süre sonra tekrar durarak çakmağını yaktı ve kolundaki saate baktı. Saat dördü yirmi geçiyordu, ama bundan ne anlam çıkarması gerek-

tiğine karar veremedi. Zaman, bu karanlıkta anlamını yitirmiş gibiydi. Mesafe de öyle. Lincoln Tüneli'nin uzunluğu ne kadardı? İki kilometre mi? Üç mü? Hudson Nehri'nin genişliği üç kilometre olamazdı elbette. Bir buçuk kilometre diyelim. Ama öyleyse çoktan diğer uca varmış olması gerekmez miydi? Normal bir insanın ortalama yürüme hızı saatte altı kilometreyse, bir buçuk kilometreyi on beş dakikada yürümesi gerekirdi ve kendisi, yirmi dakikadır bu leş kokulu tüneldeydi.

"Çok daha yavaş yürüyor olmalıyım," dedi ve kendi sesini duyunca irkildi. Çakmak elinden düşüp, bir tıkırtı sesiyle yere çarptı. Yankılar, yaklaşan bir kaçığın ses tonuna bürünerek ona döndü. *"...olmalıyım... malıyım... lıyım..."*

"Tanrım," diye mırıldandı Larry ve yankılar fısıldadı. *"rım... rım... rım..."*

Paniğe ve körlemesine koşma dürtüsüne karşı koymaya çalışarak eliyle yüzünü sildi. Onun yerine diz çöktü (dizlerinden çıkan çıtırtı, tünelde tabanca sesi gibi patlayarak onu yine ürküttü) ve eliyle yeri yoklamaya başladı. Parmakları önce bir sigara izmaritine, ardından bir teneke kutuya değdikten sonra nihayet Bic'ini buldu. İç geçirerek Bic'i sıkıca kavradı, ayağa kalktı ve kaldırımda yürümeye devam etti.

Ayağı sert bir şeye takıldığı sırada kendini yeni yeni kontrol edebiliyordu. Şaşkınca haykırarak iki adım geriledi. Sakinleşmeye çalışarak cebinden Bic'i çıkardı ve yaktı. Alev, titreyen elinde çılgınca dans ediyordu.

Bir askerin eline basmıştı. Asker, sırtı tünel duvarına dayanmış, bacakları açılmış halde yerde oturuyordu. Korkunç bir bekçi gibiydi. Camlaşmış gözleri Larry'ye bakıyordu. Dudakları sarktığı için dişleri ortaya çıkmıştı, sırıtıyor gibi görünüyordu. Bir sustalı çakı, boğazına saplanmış halde duruyordu.

Çakmak elinde ısınmıştı. Larry güçlükle yutkunarak çakmağı söndürdü ve cebine koydu. Demiri sıkıca kavradı, dudaklarını ıslattı ve ayağı askerin eline tekrar değene kadar yavaşça ilerledi. Sonra olabildiğince büyük bir adım atarak öteye geçti ve aynı anda karabasan gibi bir kesinlik hissi üzerine çöktü. Asker uzanıp, buz gibi eliyle bacağını kavrayıverecekti.

Süratle on adım kadar ilerledikten sonra durdu, çünkü durmadığı takdirde paniğin onu ele geçireceğini ve ayak seslerinin yankılarıyla daha da korkarak deli gibi koşmaya başlayacağını biliyordu.

Kontrolünü biraz olsun geri kazandığını hissettiğinde tekrar yürümeye başladı. Ama yürüyüş faslı artık daha kötü olmuştu, zira her adımında ayağının bir başka cesede çarpacağından korkar olmuştu... ve korktuğu başına geldi.

İnleyerek çakmağı tekrar çıkardı ve yaktı. Manzara öncekinden daha kötüydü. Çarptığı ceset, mavi takım elbiseli yaşlı bir adama aitti. Siyah kepi, kelleşmeye yüz tutmuş başından kucağına düşmüştü. Yakasında altı köşeli gümüş bir yıldız vardı. Larry, yaşlı adamın ilerisinde başka cesetler olduğunu gördü: iki kadın, orta yaşlı bir adam, yetmişlerinin sonlarında görünen bir kadın, ergenlik çağında iki oğlan.

Çakmak yine ısınmıştı. Söndürüp tekrar cebine attı ve sıcak bir kömür parçası gibi bacağına verdiği ısıyı hissetti. Az önce gördüğü asker gibi bu grup da Kaptan Trips kurbanı değildi. Kanı, yırtık giysileri, parçalanmış fayansları, kurşun deliklerini görmüştü. Silahla vurulmuşlardı. Larry, askerlerin Manhattan Adası'nın tüm çıkışlarını tuttuğuna dair dedikoduyu hatırladı. İnanıp inanmamakta kararsız kalmıştı. Son haftalarda öyle çok şey duymuştu ki hangi birine inanacağını şaşırmıştı.

Buradaki durumu tahmin etmek zor değildi. Tünelde sıkışıp kalmışlardı, ama yürüyemeyecek kadar hasta değillerdi. Arabalarından inip tıpkı onun yaptığı gibi kaldırıma çıkarak Jersey tarafına geçmeyi düşünmüşlerdi. Ama bir kontrol noktası, makineli tüfeğin konuşlandırıldığı bir yer vardı muhtemelen.

Acaba hâlâ var mıydı?

Ter içinde kalan Larry olduğu yerde dikilerek düşünmeye çalıştı. Zifiri karanlık, zihnin oyunlar oynayabilmesi için kusursuz bir sahne sunuyordu. Mikroplara karşı korumalı kostümler içindeki gaddar ifadeli askerlerin tünelin diğer ucuna ulaşmaya kalkan herkesi vurmak için hazır bir şekilde kızılötesi gece gözlükleriyle bir makineli tüfeğin başında beklediğini görür gibi oldu. Arkasında aynı kostümden giymiş bir başka asker vardı... bir intihar gönüllüsü. Gece görüş gözlükleri takmış, bıçağını dişleri arasında sıkıştırmış halde ona doğru sürünüyordu. İki asker, gaz bombası atmak için hazırlanıyordu.

Yine de geri dönmedi. Bunların sadece hayal ürünü olduğundan emindi. Geri dönmek mantıksız olacaktı. Askerler gitmişti muhakkak. Gördüğü ölü asker de bu fikri destekliyordu. Ama...

Ama kafasını asıl kurcalayan, önündeki cesetlerdi. İki üç metrelik bir alana yayılmışlardı. Askerin cesedinde olduğu gibi kolayca üstlerinden geçmesi mümkün değildi. Etraflarından dolaşmak için kaldırımdan inerse bacağını veya bileğini kırabilirdi. Devam ederse... eh... üzerlerine basmak durumunda kalacaktı.

Arkasında, karanlığın içinde bir kıpırtı oldu.

Duyduğu sesle içi bir anda dehşetle dolan Larry, hızla arkasına döndü... bir ayak sesiydi.

"Kim var orada?" diye bağırdı tüfeğini omzundan indirerek.

Aldığı tek cevap, kendi sesinin yankısı oldu. Yankılar sona erdiğinde birinin nefes alıp verdiğini duydu... ya da duyduğunu sandı. Ensesindeki tüyler diken diken olmuş halde kör gözlerle karanlığa baktı. Nefesini tuttu. Hiç ses yoktu. Hayal gücünün ona bir oyun oynadığını düşünüp, yürümeye devam edecekti ki sesi tekrar duydu... hafif bir ayak sesi.

Deli gibi çakmağını aramaya başladı. Alevinin onu bir hedef haline getireceği aklının ucundan bile geçmemişti. Cebinden çıkarırken çakmağın ucu takıldı ve elinden düştü. Larry önce kaldırımın kenarındaki demire çarptığını, ardından bir arabanın tavanına ya da bagaj kapağına düştüğünü duydu.

Ayak sesi yaklaştı, ama ne kadar yakında olduğunu kestirmek mümkün değildi. Bir şey onu öldürmek için geliyordu ve paniğin pençesine düşmüş zihni, ona boğazında çakı olan askerin sinsice yaklaştığını söylüyordu. Karanlıkta...

Hafif ayak sesi tekrar duyuldu.

Larry tüfeğini hatırladı. Dipçiği omzuna dayayıp ateş etmeye başladı. Kapalı alandaki patlamalar kulakları sağır edecek kadar şiddetliydi. Patlamaları duyan Larry çığlık attı, ama çığlığı gürültü içinde eriyip gitti. Tüfeğin namlusundan çıkan alevler, fayans kaplı duvarları ve yolda kıpırtısızca duran araç yığınını bir anlığına aydınlatıyordu. Seken kurşunlar vızıldadı. Tüfek, geri tepmelerin şiddetiyle omzuna, hissizleşene dek defalarca çarptı ve Larry, bu darbelerin etkisiyle yön değiştirdiğini, kaldırımda geldiği yöne doğru değil, yoldaki araçlara doğru ateş etmekte olduğunu fark etti. Yine de duramadı. Parmağı, beynini devre dışı bırakıp kontrolü ele geçirmişti ve kurşunlar bitip boş tıkırtılar duyulana dek tetiği çekmeye devam etti.

Yankılar dalga dalga geliyordu. Gözlerinin önünde hâlâ parlak patlamalar oluyor gibiydi. Barut kokusunu ve nefes alıp verirken göğsünden yükselen vızıltıyı fark etti.

Tüfeği hâlâ sıkıca kavrar halde döndü. Zihnindeki sahnede bu kez mikrop geçirmez kostümler içindeki Amerikan askerleri değil, H. G. Wells klasiği olan *Zaman Makinesi*'nin Classic Comics versiyonundaki Morlock'lar, makinelerin durmaksızın çalıştığı yeraltında yaşayan o kambur ve kör yaratıklar vardı.

Yumuşak, aynı zamanda katılaşmış cesetler üzerinden sendeleyerek, demire son anda tutunup düşmekten kurtularak sarsakça ilerledi. Ayakları bazen vıcık vıcık bir şeye basıyordu. Gaz kokusuna benzeyen iğrenç kokuyu hayal meyal fark ediyordu. Soluk soluğa ilerlemeye devam etti.

Sonra arkasında bir yerde bir çığlık, karanlıkta yükselerek onu olduğu yere mıhladı. Deliliğin sınırlarında dolaşan, ümitsiz, perişan bir haykırıştı. *"Larry! Ah, Larry, Tanrı aşkına..."*

Rita Blakemoor'du.

Larry arkasına döndü. Şiddetli hıçkırıklar, tüneli taze yankılarla dolduruyordu. Larry çılgınca bir an onu ardında bırakıp devam etmeyi düşündü. Nasılsa Rita er geç yolunu bulurdu, neden yine onunla uğraşacaktı? Sonra kendine geldi ve bağırdı. "Rita! Olduğun yerde kal! Beni duyuyor musun?"

Hıçkırıklar devam etti.

Larry nefes almamaya çalışarak cesetler arasında ona doğru ilerledi. Yüz hatları tiksintiyle çarpılmıştı. Sonra ona doğru koşmaya başladı. Yankılar yanıltıcı olduğu için ne kadar ilerlemesi gerektiğini kestiremiyordu. Yanına vardığında neredeyse kadını yere yıkacaktı.

"Larry..." Rita, ona neredeyse nefesini kesecek kadar sıkıca sarıldı. Larry, Rita'nın kalbinin deli gibi çarptığını hissedebiliyordu. "Larry, Larry beni burada tek başıma, karanlıkta bırakma..."

"Bırakmam." Ona sıkıca sarıldı. "Seni yaraladım mı? Ben... vuruldun mu?"

"Hayır... rüzgârını hissettim... bir tanesi o kadar yakından geçti ki rüzgârını hissettim... ve uçuşan parçalar... fayans parçaları sanırım... yüzüm... yüzümü kesti..."

"Tanrım, Rita, bilmiyordum. Kafayı yemek üzereydim. Karanlık beni delirtti. Çakmağımı da düşürdüm... seslenseydin keşke. Seni öldürebilirdim." Gerçek bir anda suratına çarptı. *"Seni öldürebilirdim,"* diye tekrarladı bu keşfin şaşkınlığıyla.

"Sen olduğundan emin değildim. Sen rampadan inerken bir apartman dairesine girdim. Geri dönüp seslendiğinde neredeyse... ama yapamadım... sonra yağmurun başlamasıyla iki adamın geldiğini gördüm... galiba bizi arıyorlardı... ya da beni. O yüzden olduğum yerde kaldım. Gittiklerindeyse belki gitmemişlerdir, saklanıyorlardır, diye düşündüm ve çıkmaya cesaret edemedim. Ama sonra diğer tarafa ulaşacağını ve seni bir daha hiç göremeyebileceğimi düşündüm... ben... Larry, beni bırakmayacaksın, değil mi? Bırakıp gitmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"Söylediklerimde haksızdım, sen haklıydın, sana ayakkabılardan bahsetmeliydim, sen söylediğinde yemek yiyeceğim... ben... ben... *uhuuhh*..."

"Şışş," dedi Larry, ona sarılarak. "Geçti artık. Geçti." Ama panik içerisinde ateş ederek onu öldürdüğünü hayal edip duruyor, kurşunlardan birinin kolunu, bacağını veya karnını kolayca parçalayabileceğini düşünüyordu. Aniden tuvalete gitme ihtiyacı hissetti. Dişlerinin takırdamasını güçlükle engelliyordu. "Yürüyebileceğini hissettiğin zaman yola çıkarız. Acele etme."

"Bir adam vardı... erkekti galiba... üstüne bastım Larry." Yutkununca boğazından bir tıkırtı yükseldi. "Neredeyse çığlık atacaktım, ama kendimi tuttum, çünkü önümde sen değil de o iki adamın olabileceğini düşünüp korktum. Seslendiğindeyse... yankılar... senin sesin olup olmadığını bilemedim..."

"İleride başka cesetler var. Dayanabilecek misin?"

"Sen yanımda olursan dayanırım. Lütfen yanımda kal."

"Yanında olacağım."

"O halde gidelim. Buradan bir an önce çıkmak istiyorum." Titreyerek Larry'ye sokuldu. "Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istememiştim."

Larry, Rita'nın yüzünü kavradı ve önce burnuna, sonra gözlerine, son olarak da dudaklarına birer öpücük kondurdu.

"Teşekkür ederim," dedi ne demeye çalıştığına dair hiçbir fikri olmadan. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı Rita. "Ah, sevgili Larry. Beni bırakmayacaksın değil mi?"

"Hayır. Bırakmayacağım. Devam edebileceğini hissettiğinde bana söyle Rita. Birlikte gideceğiz."

Rita yola devam edebileceğini hissettiğinde gittiler.

Kasabadaki tavernadan dönen sarhoş ahbaplar gibi birbirlerine sarılarak cesetlerin üzerinden geçtiler. Cesetlerin ilerisinde önlerine bir tür engel çıktı. Görebilmeleri imkânsızdı, ama Rita ellerini üzerinde gezdirince engelin dik duran bir yatak olabileceğini söyledi. Yatağı kaldırımın yanındaki demirlerin üzerinden aşağı attılar. Yatak, büyük bir gürültüyle araçların üzerine düşerken korkuyla irkilip, birbirlerine sarıldılar. Yatağın olduğu yerin ötesinde yeni cesetler vardı. Askerlere ait olduklarını gören Larry bunların Yahudi aileyi öldüren askerler olduğunu tahmin etti. El ele tutuşarak askerlerin üzerinden geçtiler.

Rita kısa bir süre sonra aniden durdu.

"Ne oldu?" diye sordu Larry. "Yolda bir şey mi var?"

"Hayır. Görebiliyorum Larry! Tünelin sonuna geldik!"

Larry gözlerini kırpıştırdı. Evet, o da görebiliyordu. Çok cılız bir ışıltıydı, öylesine belirsizdi ki Rita haber verene dek fark edememişti. Fayansların üzerindeki hafif parlamayı ve Rita'nın solgun yüzünü hayal meyal seçebiliyordu. Solundaki hurda araçlar nehri, hafifçe belirginleşmeye başlamıştı.

"Hadi," dedi zafer kazanmış bir sesle.

Altmış adım sonra önlerine askerlere ait başka cesetler çıktı. Üzerlerinden atlayarak ilerlemeye devam ettiler.

"Neden sadece New York'un çıkışlarını kapatmaya çalışmışlar?" diye sordu Rita. "Belki... belki bu felaket sadece New York'ta olmuştur!"

"Sanmıyorum," dedi Larry, ama içinde mantıksız bir ümidin yeşermesine engel olamadı.

Daha hızlı yürümeye başladılar. Tünelin ağzı artık hemen ilerideydi. Önü, burun buruna park etmiş iki dev gibi askeri kamyonla tıkanmıştı. Kamyonlar gün ışığını da büyük ölçüde perdeliyordu. Orada olmasaydılar Larry ve Rita önlerini daha önce görmeye başlayabilirdi. Yaya yolunun

rampaya doğru indiği yerde bir başka ceset öbeği daha vardı. Kamyonların tamponlarının birleştiği noktanın üzerinden geçerek ilerlediler. Rita içlerine bakmadı, ama Larry bakmıştı. Üç ayak üzerinde duran bir makineli tüfek, cephane kutuları, gözyaşı gazına benzeyen kutular gördü. Ayrıca üç erkek cesedi vardı.

Dışarı çıktıklarında onları yağmurla nemlenmiş esinti karşıladı ve muhteşem ferahlık kokusu bütün çektiklerini unutturdu. Larry bunu ona söyleyince Rita başını sallayarak onayladı ve sonra başını omzuna dayayarak bir süre durdu.

"Ama bir milyon dolar bile verseler oraya tekrar girmem," dedi.

"Birkaç sene boyunca parayı tuvalet kâğıdı olarak kullanabilirsin," dedi Larry.

"Ama sadece New York'ta olmadığından?..."

"...eminim." Eliyle işaret etti. "Bak."

Gişe kulübeleri boştu. Ortadaki, kırık camlar yığını arasında kalmıştı. Gişelerin ötesinde, batıya giden yollar göz alabildiğine boştu. Ama arkalarında bıraktıkları tünele ve şehre, yani doğu yönüne giden yollar sessiz bir kalabalıkla tıklım tıklım doluydu. Yolun yan tarafında düzensiz bir ceset yığını vardı. Martılar, cesetler üzerinde nöbet tutuyordu.

"Ulu Tanrım," dedi Rita güçsüzce.

"New York'tan çıkmaya çalışanlar olduğu kadar New York'a ulaşmaya çalışanlar da varmış. Tünelin Jersey ucunu kapatmaya neden gerek gördüklerini anlamıyorum. Muhtemelen onlar da bilmiyordu. Birinin parlak fikriydi herhalde..."

Rita ağlayarak yola oturdu.

"Ağlama," dedi Larry yanına diz çökerek. Tüneldeki deneyim, ona kızamayacağı kadar yeniydi hâlâ. "Her şey yoluna girecek."

"Nasıl?" diye hıçkırdı Rita. "Nasıl? Nereden biliyorsun?"

"Hiç olmazsa şehirden ve tünelden çıktık. Bu da bir şeydir. Bak, temiz havayı içimize çekiyoruz. New Jersey havası daha önce hiç bu kadar tatlı gelmemişti."

Bu sözler üzerine Rita'nın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Larry, Rita'nın uçuşan fayans parçalarının kestiği şakağına ve yanağına baktı.

"Bir eczane bulup şu kesiklere tendürdiyot sürsek iyi olacak. Yürüyebilecek misin?"

"Evet." Rita, ona Larry'nin kendisini huzursuz hissetmesine yol açan katıksız bir minnetle bakıyordu. "Yeni ayakkabılar da alacağım. Spor ayakkabılar. Bana ne söylersen yapacağım Larry. Yapmak istiyorum."

"Sana bağırdım, çünkü üzülmüştüm," dedi Larry usulca. Rita'nın saçını geri iterek sağ gözünün üstündeki çizikleri öptü. "O kadar kötü biri değilim," diye ekledi alçak sesle.

"Beni bırakma yeter."

Larry yerden kalkmasına yardım ettikten sonra elini beline doladı. Gişelere doğru yavaşça yürüyerek New York'u arkalarında bıraktılar.

36. BÖLÜM

Ogunquit'in merkezinde, içsavaş döneminden kalma bir top ve savaş anıtının yer aldığı küçük bir park vardı. Frannie Goldsmith, Gus Dinsmore'un ölümünün ardından oraya gidip ördek gölcüğünün yanına oturdu ve suya taş atarak halkalar oluşturmasını ve halkaların kıyıdaki nilüferlere kadar yayılıp, bozulmasını izlemeye başladı.

Daha fazla bekleyecek olursa yürüyemeyecek hale geleceğinden korkmuş ve son anlarını otoparkın yanındaki fırına benzer sıcak kulübede geçirmemesi için Gus'ı önceki gün Hanson ailesinin kumsaldaki evine getirmişti.

Gus'ın o gece öleceğini zannetmişti. Ateşi çok yüksekti ve sürekli sayıklıyordu. İki kere yataktan düşmüş, hatta yaşlı Bay Hanson'ın yatak odasında sarsakça dolaşarak eşyaları devirmiş, dizlerinin üzerine defalarca düşüp tekrar kalkmıştı. Orada olmayan insanlara seslenmiş, duyulmayan sözlerine cevap vermiş, onlara, Frannie'ye kendisinin bir hayalet, konuştuklarınınsa gerçek olduğunu düşündürecek kadar gerçekçi, neşeden korkuya birçok duygusal tepki göstererek bakmıştı. Gus'a yatağına geri

dönmesi için yalvarmıştı, ama Gus için o orada değildi. Frannie'nin tek yapabildiği, Gus'ın yolundan çekilmekti. Aksi takdirde yaşlı adam, onu ezip geçebilirdi.

Nihayet kendini yatağa atmış ve hezeyanlar yerini hırıltılı, ağır solukların duyulduğu bir baygınlık haline bırakmıştı. Fran bunun nihai koma hali olduğunu düşünmüştü. Ama ertesi sabah Gus'ı yatağında oturmuş, raftan bulduğu bir kovboy romanını okur halde bulmuştu. Kendisiyle ilgilendiği için Frannie'ye içtenlikle teşekkür etmiş, önceki gece onu utandıracak bir şey söylememiş veya yapmamış olduğunu umduğunu söylemişti.

Frannie, ona gecenin sorunsuz geçtiğini söylediğindeyse darmadağın olmuş odaya şüpheci bir ifadeyle baktıktan sonra Fran'in çok nazik olduğunu söylemişti. Frannie'nin yaptığı çorbayı iştahla içmiş, gözlükleri barikattaki nöbeti sırasında kırıldığı için düzgün okuyamadığını belirterek şikâyet etmesi üzerine Fran'in kitabı elinden alıp, okumayı teklif etmesine cılız bir itirazda bulunmuş, ardından vahşi batıda geçen ve kuzeyde, Haven'da yaşayan kadın tarafından yazılmış romandan okuduğu dört bölümü sessizce dinlemişti. Romanın ismi, *Noel Kurşunu*'ydu. Wyoming'deki Roaring Rock kasabasının şerifi John Stoner görünüşe bakılırsa kanunsuzlarla mücadele ediyor, bunun yanı sıra karısına Noel'de verecek bir hediye bulamıyordu.

Gus'ın iyileşeceğine inanmaya başlayan Fran'in içi umutla dolmuştu. Ama önceki gece durumu kötüleşmiş, o sabah saat sekize çeyrek kala, yani sadece bir buçuk saat önce ölmüştü. Son anlarında kendindeydi, ama durumunun ciddiyetinin farkında değildi. Fran'e özlem dolu bir ifadeyle canının, babasının her 4 Temmuz'da ve İşçi Bayramı'nda Bangor'da kurulan panayırdan ona ve kardeşlerine aldığı dondurmalı sodadan istediğini söylemişti. Ama o sırada Ogunquit'te elektrikler kesikti –tam olarak 28 Haziran akşamı saat 21.17'de kesilmişti– ve kasabada dondurma bulmak mümkün değildi. Kasabada jeneratörle çalışan bir dondurucu bulup bulamayacağını merak etmiş, hatta Harold Lauder'a sormayı bile düşünmüştü, ama o sırada Gus güçlükle ve ümitsizce nefes alıp veriyordu. Fran nefes almasını kolaylaştırmak için adamın başını hafifçe kaldırıp, yoğun balgamların akması için ağzının altına bir bez tutmuştu. Bu durum beş dakika boyunca devam etmiş, ardından Gus son nefesini vermişti.

Frannie, Gus'ın bedenini temiz bir çarşafla sararak onu Bay Hanson'ın okyanusa bakan yatağında bırakmıştı. Sonra parka gelmiş ve o zamandan beri de hiçbir şey düşünmeden suda taş sektiriyordu. Ama içten içe bunun *iyi* anlamda düşünmemek olduğunu biliyordu; babasının ölümünün ardından üzerine çöken tuhaf hissizlik gibi değildi. O günden beri her geçen an daha çok kendine geliyordu. Nathan'ın Çiçek Evi'nden bir gül fidanı alıp Peter'ın mezarının ayakucuna özenle dikmişti. Babasının hep söylediği gibi, yerini beğenip tutacağını düşünmüştü. Şu an hiçbir şey düşünmemekle, Gus'ın son anlarına tanık olmasının ardından bir anlamda zihnini dinlendiriyordu. Daha önce yaşadıkları, delilik ülkesine giden bir yolda ilerlemeye benziyordu. Görülmekten daha çok hissedilen belirsiz varlıklarla dolu, korkunç bir tünelden geçmek gibiydi. Bir daha asla o tünelden geçmek istemiyordu.

Ama bundan sonra ne yapacağına karar vermesi gerekecekti ve bu konuya dair düşüncelerine Harold Lauder'ı da dahil etmeye mecbur kalacak gibiydi. Bunun tek sebebi, o bölgede hayatta kalan son iki kişi olmaları değildi. Ona ek olarak, Harold'ın onunla ilgilenecek biri olmadan yapamayacağını düşünmesiydi. Dünyanın en pratik insanı değildi elbette, ama madem buradaydı, Harold'la o ilgilenecekti. Ondan pek hoşlanmıyordu, ama Harold o kadar da iğrenç biri olmadığını göstermişti. Kendince.

Harold dört gün önceki görüşmelerinden sonra onu kendi başına bırakmıştı. Muhtemelen anne ve babası için yas tutarken onu rahatsız etmek istememişti. Ama Fran, onu ara sıra Roy Brannigan'ın Cadillac'ı içinde amaçsızca dolaşırken görmüştü. Ve rüzgârın o yönden estiği iki seferde de yatak odasında yazarken daktilosunun çıkardığı tıkırtıları duymuştu. Etrafın neredeyse iki kilometre ötedeki Lauder'ın evinden gelecek daktilo sesini bile duyabileceği kadar sessiz oluşu, yaşanan felaketin büyüklüğünün altını çiziyordu. Cadillac'a el koymakta bir sakınca görmeyen Harold'ın neden sessizce çalışan yepyeni bir daktilo almadığını merak etmişti.

Gerçi artık alsa da işe yaramayacağını düşündü, ayağa kalkıp şortunun arkasını eliyle temizlerken. Dondurmalar ve elektrikli daktilolar artık geçmişte kalmıştı. İçinde hüzünle karışık bir nostalji hissi belirdi ve bu kadar büyük çapta bir felaketin sadece birkaç hafta içinde gerçekleşebilmesi düşüncesi onu bir kez daha hayrete düşürdü.

Harold ne derse desin hayatta kalan başkaları *mutlaka* olmalıydı. Otorite ve sistem geçici olarak bozulmuş olabilirdi, tek yapmaları gereken, geride kalan diğerlerini bulup, tekrar yapılanmaktı. "Otorite" kavramına sahip olmayı neden bu kadar önemsediğini merak etmek aklına gelmedi. Tıpkı neden Harold'ın sorumluluğunu otomatikman üstlendiğini merak etmenin aklına gelmediği gibi. Öyleydi işte. Yapılanmak önemliydi.

Parktan ayrılıp, küçük adımlarla Lauder'ın evine doğru yürümeye başladı. Hava ısınmaya başlamıştı, ama denizden gelen esinti ferahlatıcıydı. İçinden kumsala koşup, bir parça suyosunu bularak yemek geldi.

"Tanrım, iğrençsin," dedi yüksek sesle. İğrenç değildi elbette, sadece hamileydi. Bu kadar. Bir sonraki hafta canı soğan çekebilirdi. Yanında kırmızı turpla.

Uzun bir süredir "hamileliği" konusunda düşünmediğini fark ederek durdu. *Hamilelik* fikri daha önceleri temizlemeyi unuttuğu nahoş bir pislik gibi sürekli karşısına çıkardı: mavi elbiseyi cuma gününden önce temizleyiciye götürsem iyi olacak (sadece birkaç hafta daha giyebileceğim, çünkü *hamileyim*); duşumu şimdi alayım (birkaç ay sonra duşta bir balina olacağım, çünkü *hamileyim*); arabanın yağını kontrol ettirsem iyi olacak (acaba benzincide çalışan Johnny *hamile* olduğumu bilse ne der). Belki artık bu fikre alışmıştı. Ne de olsa neredeyse üç aylık hamileydi, yolun üçte birini aşmıştı.

Bebeğini doğurmasına kimin yardım edeceğini ilk kez düşündü ve hafif de olsa bir tedirginlik hissetti.

Lauder'ın evinin arka bahçesinden bir çim biçme makinesinin monoton homurtusu yükseliyordu. Fran köşeyi döndüğünde karşısına çıkan görüntü öylesine şaşırtıcıydı ki şaşkınlığı yüksek sesle gülmesine engel oldu.

Harold üzerinde mavi, kısa, dar bir mayoyla çimleri biçiyordu. Beyaz teni terden parlıyordu. Uzun saçları ensesine yapışmıştı... hakkını vermek gerekirse yakın zamanda yıkanmış görünüyorlardı. Mayosunun belinin üzerinde ve paçalarının altında kalan kısımlardaki yağlar çılgınca yukarı aşağı hareket ediyordu. Ayakları, bileklerine dek yemyeşildi. Sırtı ya sarf ettiği efor yüzünden ya da güneşten kızarmıştı.

Ama Harold sadece *çim biçmiyordu*, aynı zamanda *koşuyordu*. Evlerinin arka bahçesi, yıkılmaya yüz tutmuş taş bir duvara doğru hafif bir

eğimle uzanıyordu ve tam ortasında sekizgen bir çardak vardı. Küçükken Amy ile orada evcilik oynar, "çaylarını" içerlerdi. *Minik Örümcek Şarlot*'un sonuna hâlâ ağlayabildikleri ve okulun en tatlı çocuğu olan Chuckie Mayo'ya ağızlarının suyu akarak baktıkları günleri hatırlayan Frannie'nin içi beklenmedik derecede bir acıyla doldu. Lauder'ların bahçesi, yeşilliği ve verdiği huzurla İngiliz bahçelerini andırıyordu, ama şimdi mavi mayolu bir derviş, bu lirik manzarayı bozuyordu. Bahçeyi Wilson' larınkinden ayıran kara dut ağacının bulunduğu kuzeydoğu köşesini dönen Harold'ın solukları endişe verici bir şekilde sıklaşmıştı. Çim biçme makinesinin üzerine eğilmiş halde hızla koşuyordu. Makinenin bıçakları dönüyor, uçuşan çimler Harold'ın bacaklarına yapışıyordu. Bahçenin yarısını geçtikten sonra geriye çardağın olduğu bölüm kalmıştı. Harold bahçenin sonuna ulaştıktan sonra geri döndü, bir an çardağın gerisinde kalarak gözden kayboldu, ardından tekrar belirdi. Çim biçme makinesinin üstüne bir Formula 1 pilotu gibi eğilmişti. Bahçenin yarısına varmıştı ki onu gördü. Frannie de neredeyse aynı anda çekinerek seslendi. "Harold?" Ve gözyaşlarını gördü.

"Ha!" dedi Harold... daha çok hafif bir çığlıktı. Fran, onu özel bir dünyada, özel bir andayken rahatsız etmişti ve şaşkınlığının o an sarf ettiği eforla birlikte bir kalp krizine yol açacağından korktu.

Harold yeni biçilmiş çimleri uçuşturarak eve koştu. Fran, çimlerin sıcak yaz havasına yayılan kokusunu alabiliyordu.

Arkasından bir adım attı. "Sorun ne Harold?"

Harold o sırada arka verandanın basamaklarındaydı. Kapıyı açıp içeri daldı ve sertçe kapattı. Ardından gelen sessizlikte bir alakarga tiz bir sesle öttü. Taş duvarın arkasındaki küçük bir hayvan ise çıngırtıya benzer bir ses çıkardı. Çim biçme makinesi, arkasında biçilmiş, önünde uzun çimlerle Frannie ve Amy'nin bir zamanlar serçeparmaklarını havaya kaldırarak Barbie bebeklerinin mutfak takımlarının fincanlarıyla çay niyetine meyve suyu içtiği çardağın biraz ötesinde duruyordu.

Frannie bir an tereddütle dikildikten sonra gidip kapıyı tıklattı. Cevap yoktu, ama Harold'ın içerilerde bir yerde ağladığını duyabiliyordu.

"Harold?"

Hâlâ cevap yoktu. Hıçkırıklar devam ediyordu.

Evin karanlık, serin ve kokulu –Bayan Lauder'ın kileri hemen soldaki koridora açılıyordu ve Frannie kendini bildi bileli kilerden, pişmeyi hayal eden turtalara aitmiş gibi gelen kurumuş elma ve tarçın kokusu yayılırdı– arka holüne girdi.

"Harold?"

Koridordan geçerek mutfağa girdi ve Harold'ın masada oturmakta olduğunu gördü. Saçlarını sıkıca kavramıştı. Yeşil ayakları, Bayan Lauder'ın daima temiz tutmaya özen gösterdiği zemin üstündeydi.

"Neyin var Harold?"

"Git buradan!" diye bağırdı Harold gözyaşları içinde. "Defol git! Benden hoşlanmıyorsun sen!"

"Yanılıyorsun. Fena biri sayılmazsın Harold. Belki muhteşem değilsin ama idare edersin." Duraksadı. "Aslında şartları düşünecek olursak gözümde dünyadaki en favori insanlardan birisin."

Harold'ın ağlaması bunun üzerine daha da şiddetlendi.

"İçecek bir şey var mı?"

"Kool-Aid," dedi Harold. Burnunu çekti, sildi ve gözlerini masadan ayırmadan ekledi. "Ilık."

"Elbette öyle. Suyu kasabanın tulumbasından mı aldın?" Tüm küçük kasabalarda olduğu gibi Ogunquit'in belediye salonunun arkasında da bir tulumba vardı, ama son kırk yıldır pratik bir su kaynağından daha çok antika eser haline gelmişti. Bazen turistler gelip fotoğrafını çekerdi. Bu, tatilimizi geçirdiğimiz küçük tatil kasabasındaki tulumba. Ah, ne hoş.

"Evet, oradan aldım."

Frannie ikisine de birer bardak doldurduktan sonra oturdu. *Aslında bunları çardakta içmeliydik,* diye düşündü. *İçerken serçeparmaklarımızı kaldırırdık.* "Ne oldu Harold?"

Harold kesik, garip bir kahkaha attı ve bardağı dikerek içindekinin tamamını içti. Boş bardağı masaya bırakarak sordu. "Ne mi oldu? Ne olmuş olabilir ki?"

"Yani özel bir şey var mı?" Fran, Kool-Aid'den bir yudum aldı ve yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. O kadar ılık değildi; Harold tulumbadan çekeli fazla zaman olmamıştı, muhtemelen ancak şeker koymayı unutmuştu.

Harold nihayet ona yaşlarla dolu gözlerle baktı. "Annemi istiyorum."

"Ah Harold..."

"Öldüğünde, 'O kadar da kötü değildi,' demiştim." Boş bardağı hâlâ tutuyordu. Fran'e bir nebze ürkütücü olan, delici bakışlarla bakıyordu. "Kulağa ne kadar korkunç geldiğini biliyorum. Ama ölümlerini nasıl karşılayacağımı hiç bilmiyordum. Çok hassas biriyim. Lise demeye bin şahit gereken o korku evindeki serserilerin benimle uğraşması da bu yüzdendi. Annemlerin ölümlerinin beni delirteceğini düşünüyordum ya da en azından bir sene boyunca kendimi bilmez bir halde olacaktım... içimdeki güneş... sanki... sonra annem öldü... ve Amy... sonra babam... ve ben kendi kendime, 'O kadar da kötü değildi,' dedim. Ben... onlar..." Yumruğunu masaya indirerek Fran'i korkuttu. "Neden aklımdan geçenleri ifade edemiyorum?" diye bağırdı Harold. "Düşündüklerimi daima ifade edebilmişimdir! Dili oymak, kemiğe yaklaşana kadar yontmak bir yazarın işidir. *Öyleyse neden hissettiklerimi anlatamıyorum?*"

"Yapma Harold. Neler hissettiğini biliyorum."

Harold, ona şaşkınca baktı. "Biliyor musun?" Başını iki yana salladı. "Olamaz. Bilemezsin."

"Bizim eve geldiğin zamanı hatırlıyor musun? Babam için mezar kazıyordum hani? Aklımı kaybetmiş gibiydim. Yaptıklarımın yarısını hatırlamıyordum. Patates kızartmaya kalktım, neredeyse evi yakıyordum. O yüzden, çimleri biçmek sana kendini daha iyi hissettirecekse yap. Ama sadece mayo giyersen güneş seni fena yakabilir," diye ekledi omuzlarına bakarak. Kibar olmak adına berbat meyve suyundan bir yudum daha aldı.

Harold eliyle ağzını sildi. "Onları hiçbir zaman o kadar çok sevmemiştim," dedi. "Ama insan yine de yas tutar sanıyordum. Mesane dolunca işemek gibi. Yakın akrabalar öldüğünde insan yasla kendini kaybeder."

Bunun tuhaf ama o kadar da mantıksız olmadığını düşünen Fran başını salladı.

"Annem her zaman Amy'ye daha düşkündü. Amy ile arkadaş gibiydiler," dedi Harold acınası, çocuksu bir ifadeyle. "Babamı ise dehşete düşürüyordum."

Fran bunu hayal edebiliyordu. Brad Lauder, Kennebunk'taki fabrikada çalışan adaleli, iriyarı bir adamdı.

Harold gibi şişman bir çocuğun kendine ait olmasını kabul edememiş olmalıydı.

"Bir keresinde beni kenara çekti," diye devam etti Harold. "Ve bana ibne olup olmadığımı sordu. Tam olarak bu kelimeyle. O kadar korktum ki ağlamaya başladım. Bana bir tokat attı ve böyle bebeklik edeceksem kasabayı terk etmemin daha iyi olacağını söyledi. Ve Amy... sanırım Amy'nin umurunda bile olmadığımı söylemek yanlış olmaz. Arkadaşlarını eve getirdiğinde ortaya çıkan bir utanç kaynağıydım. Bana dağınık bir odaymışım gibi davranırdı."

Fran, Kool-Aid'i büyük bir çaba sarf ederek bitirdi.

"Öldüklerinde kafayı yemeyince daha önceki fikrimde yanıldığımı düşündüm. 'Keder, refleks değildir,' dedim kendi kendime. Ama yanılıyordum. Onlara duyduğum özlem her geçen gün arttı. En çok da annemi özlüyordum. Onu görebilseydim... ihtiyaç duyduğum pek çok kez yanımda değildi... onu yanımda istediğimde... Amy için veya Amy ile bir şeyler yapmakla meşguldü. Ama bana hiç zulmetmedi. Bu sabah düşüncelere dalınca kendi kendime, 'Çimleri biçeceğim ve bunları düşünmeyeceğim,' dedim. Ama düşündüm. Ve çimleri daha hızlı biçmeye başladım. Sanki hızlanınca düşünceleri ardımda bırakabilecektim. Sonra da sen geldin işte. Hissettiğim kadar deli görünüyor muydum Fran?"

Frannie uzanıp Harold'ın eline dokundu. "Hissettiklerinde bir tuhaflık yok Harold."

"Emin misin?" İrileşmiş gözler ve çocuksu bir ifadeyle Fran'e bakıyordu.

"Evet."

"Arkadaş olacak mıyız?"

"Evet."

"Şükürler olsun," dedi Harold. "Şükürler olsun." Eli terliydi. Bu düşünce tam Fran'in aklından geçmişti ki Harold hissetmişçesine elini çekti. "Biraz daha Kool-Aid ister misin?"

Fran resmi bir ifadeyle. "Belki sonra." dedi.

Parkta piknik yaparak öğle yemeklerini yediler: fıstık ezmeli reçelli sandviç, birer büyük şişe Twinkie kola. Kolaları gölcükte bırakarak biraz soğutmuşlardı.

"Ne yapacağımı düşünüyordum," dedi Harold. "Twinkie'ni bitirmeyecek misin?"

"Hayır, doydum."

Twinkie'si bir lokmada Harold'ın ağzında kayboldu. Frannie, Harold'ın gecikmiş kederinin iştahını pek kapatmamış olduğunu düşündü ve bu düşüncesini biraz zalimce buldu.

"Neymiş?" diye sordu.

"Vermont'a gitmeyi düşünüyorum," dedi Harold. "Gelmek ister misin?"

"Neden Vermont?"

"Orada hükümete ait bir salgın ve bulaşıcı hastalık merkezi var. Stovington adında bir kasabada. Atlanta'daki kadar büyük değil, ama çok daha yakın. Hayatta kalmış ve bu grip üzerinde çalışan insanlar varsa çoğu oradadır diye düşündüm."

"Onlar da ölmüş olmaz mı?"

"Olabilir, olabilir," dedi Harold biraz ukalaca bir ifadeyle. "Ama Stovington gibi bulaşıcı hastalıklarla uğraşılan yerlerde önlemler de alınmıştır mutlaka. Ve hâlâ işbaşındaysalar bizim gibi insanları aramakta olduklarından eminim. Hastalığa bağışıklı olanları yani."

"Tüm bunları nereden biliyorsun Harold?" Ona apaçık bir takdir ifadesiyle baktığını gören Harold kızardı.

"Çok okurum. Bu bahsettiğim yerler sır değil. Eee, ne diyorsun Fran?"

Frannie bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyordu. İçindeki otorite ihtiyacına hitap eden bir fikirdi. Bu merkezi yürüten insanların tümünün ölmüş olabileceği ihtimalini hemen aklından uzaklaştırdı. Stovington'a gidecekler ve içeri alınacaklardı. Üzerlerinde testler yapacaklar ve hastalanıp ölen insanlarla aralarındaki farkı ortaya çıkaracaklardı. Bir aşının o noktada artık ne kadar işe yarayabileceğini merak etmek aklına gelmedi.

"Bir yol haritası bulup, oraya nasıl gidebileceğimize baksak iyi olur," dedi.

Harold'ın yüzü aydınlandı. Frannie bir an için Harold'ın onu öpeceğini sandı. Muhtemelen buna izin verecekti, ama o an geçip gidiverdi. Fran'in içi biraz rahatlamıştı.

* * *

Tüm mesafelerin parmak boyuna indiği yol haritasına bakıldığında yolculuk çok basit görünüyordu. 1 numaradan I-95'e, I-95'ten US 302'ye ve daha sonra 302 üzerinden kuzeybatıya yönelerek Batı Maine'in göl etrafındaki kasabalarından ve New Hampshire'dan geçerek Vermont'a varacaklardı. Stovington, Barre'ın sadece elli kilometre batısındaydı ve 61. Karayolu veya I-89 üzerinden ulaşılabilirdi.

"Kat edeceğimiz toplam mesafe ne kadar?" diye sordu Fran.

Harold bir cetvel alıp ölçtükten sonra birtakım hesaplar yaptı.

"İnanmayacaksın," dedi sıkıntılı bir ifadeyle.

"Ne kadar? Yüz elli kilometre mi?"

"Beş yüzden fazla."

"Tanrım," dedi Frannie. "Halbuki bir yerde New England eyaletlerinin çoğunun bir günde geçilebildiğini okumuştum."

"Aslında tam anlamıyla yanlış sayılmaz," dedi Harold bilmişçe. "Yirmi dört saat içinde dört eyalete, Connecticut, Rhode Island, Massachusetts ve Vermont eyalet hattının hemen ötesine gitmek mümkün, ama bunu alelade bir yöntemle yapamazsın. Bulmaca çözmek gibi bir şey. Püf noktasını bilirsen kolay, bilmezsen imkânsız."

"Sen bunu nereden biliyorsun peki?" diye şaşkınca sordu Frannie.

"Guinness Rekorlar Kitabı," dedi Harold kibirli bir ifadeyle. "Bir diğer deyişle Ogunquit Lisesi Etüt Odası İncili. Aklımda motosikletler var. Ya da... bilmiyorum... *scooter*'lar."

"Harold, sen bir dâhisin," dedi Fran ciddi bir ifadeyle.

Harold öksürdü ve hoşnutça kızardı. "Yarın sabah Wells'e kadar motosikletle gidebiliriz. Orada bir Honda bayii vardı. Honda kullanabilir misin Fran?"

"Bir süre yavaş gidersek öğrenebilirim."

"Hız yapmak pek akıllıca olmaz zaten," dedi Harold ciddi bir tavırla. "Kör bir virajı alıp zincirleme bir kazayla yolun tıkandığını görme ihtimalimiz oldukça yüksek."

"Haklısın. Ama yarına kadar beklemek neden? Neden yola bugün çıkmıyoruz?"

"Eh, saat ikiyi geçti. Wells'ten öteye gidemeyiz ve yol hazırlığı yapmalıyız. Neyin nerede olduğunu bildiğimiz için Ogunquit'te hazırlanmak daha mantıklı. Silahlara da ihtiyacımız olacak elbette."

Çok garipti gerçekten. Harold son cümleyi söyler söylemez Fran'in aklına bebek gelmişti. "Neden silaha ihtiyacımız olsun?"

Harold, ona bir süre baktıktan sonra gözlerini önüne devirdi. Bir kızarıklık, boynundan yüzüne doğru yükseliyordu.

"Çünkü artık ne polis var ne de mahkemeler ve sen de güzel bir kadınsın. Bazıları... bazı erkekler... centilmence davranmayabilir. O yüzden."

Yüzü o kadar kızarmıştı ki...

Tecavüzden bahsediyor, diye düşündü Fran. *Tecavüz.* Ama bana nasıl tecavüz edebilirler ki, ben *hamileyim.* Ama bunu bilemezler, Harold bile bilmiyor. Ve bu gerçeği tecavüzcüye söylese, *lütfen yapmayın, çünkü hamileyim,* diyerek rica etse o ne diyecekti? *Pardon hanımefendi, ben gidip başka bir kıza tecavüz edeyim* mi?

"Pekâlâ," dedi Fran. "Silah almalıyız. Ama yine de bugün Wells'e kadar gidebiliriz."

"Burada yapmak istediğim bir şey daha var," dedi Harold.

Moses Richardson'ın ahırının çatısı fazlasıyla sıcaktı. Samanlık katına gelene kadar Fran'in her tarafı ter içinde kalmıştı. Oradan çatıya giden merdivenleri tırmanırken ise bluzu terden sırılsıklam olup üzerine yapışmıştı.

"Bu gerçekten de gerekli mi Harold?"

"Bilmiyorum." Harold'ın elinde bir kova beyaz boya ve paketi açılmamış büyük bir fırça vardı. "Ama ahır US 1'e bakıyor ve çoğu insan gelirken o yolu kullanıyor sanırım. Bir zararı olmaz."

"Düşüp boynunu kırarsan kendine büyük zarar vermiş olursun." Sıcak yüzünden başı ağrıyor ve öğle yemeğinde içtiği kola midesinde çalkalanarak midesinin bulunmasına sebep oluyordu. "Zararla kalmaz, aynı zamanda sonun olur."

"Düşmem," dedi Harold tedirgince. Frannie'ye baktı. "İyi görünmüyorsun Fran."

"Sıcak yüzünden," dedi Fran baygınca.

"O halde aşağı in, Tanrı aşkına. Bir ağacın altına uzan. Moses Richardson'ın ahırının çatısında akrobasi numaraları yaparak ölüme meydan okuyan adamın uçuşunu izle."

"Şakasını bile yapma. Bence bu çok aptalca. Ve tehlikeli."

"Evet ama bitirince kendimi daha iyi hissedeceğim. Hadi, sen in Fran."

Bunu benim için yapıyor, diye düşündü Frannie.

Çıplak, dolgun omuzlarına örümcek ağları yapışmış, göbeği dar kot pantolonunun belinden sarkmış, terli, korkmuş, ama bütün doğruları yapmaya kararlı bir halde oracıkta dikiliyordu.

Frannie parmak uçlarına yükselip Harold'ı dudaklarından hafifçe öptü. "Dikkat et," dedi ve kola midesinde çalkalanırken merdivenlerden hızla indi. Ama Harold'ın yüzündeki şaşkınlıkla karışık mutluluğu son anda görmüştü. Basamakları daha da hızlı inmeye başladı, çünkü kusacağından emindi. Sebebin kola ve bebek olduğunu *o* biliyordu, ama bu gerçekleri bilmeyen Harold kustuğunu duyarsa ne düşünürdü? Bu yüzden hemen dışarı çıkmak, duyamayacağı bir yere gitmek istiyordu. Ve başardı. Ucu ucuna.

Harold dörde çeyrek kala aşağı indi. Teni güneşten iyice kızarmıştı. Kollarında beyaz boya lekeleri vardı. Fran bir karaağaç altına uzanmış ama uyuyamamış, zavallı şişman Harold'ın çatıdayken tahtaları gıcırdatmasına kulak kabartarak ve iri bedeninin otuz metre yükseklikten aşağı çakılmasını görmekten korkarak tedirgince beklemişti. Neyse ki korktuğu gerçekleşmedi... Tanrıya şükür. Harold kızarmış omuzları, yeşil ayakları ve beyaz kollarıyla karşısında gururla dikiliyordu.

"Neden zahmete girip boyadan geri kalanları aşağı indirdin?" diye sordu merakla.

"Yukarıda bırakmak istemedim. Kendiliğinden alev alabilir ve bıraktığımız işareti yok edebilirdi." Hiçbir noktayı atlamamaktaki kararlılığı Fran'in dikkatini bir kez daha çekti. Biraz ürkütücüydü doğrusu.

İkisi birden başını kaldırıp çatıya baktı. Beyaz harfler, solmuş yeşil kiremitler üzerinde son derece çarpıcı görünüyordu. Kelimeler, Fran'e bazen güneyde rastlanan, ahır çatılarına yazılmış yazıları hatırlattı: İSA KURTARIR. Harold şunları yazmıştı:

STOVINGTON, VERMONT'TAKİ
SALGIN MERKEZİNE GİDİYORUZ
US 1'DEN WELLS'E
I-95'TEN PORTLAND'A
US 302'DEN BARRE'A

I-89'DAN STOVINGTON'A
OGUNQUIT'TEN 2 TEMMUZ 1990'DA AYRILIYORUZ
HAROLD EMERY LAUDER
FRANCES GOLDSMITH

"Göbek adını bilmiyorum," dedi Harold özür dilercesine.

"Sorun değil," dedi hâlâ yazıya bakmakta olan Fran. İlk satır çatının tepesine, kendi ismi ise yağmur oluğunun hemen üst kısmına yazılmıştı. "Son satırı nasıl yazdın?" diye sordu.

"Pek zor olmadı," dedi Harold. "Sadece ayağımı kenardan sarkıtmak zorunda kaldım, hepsi bu."

"Ah Harold. Neden sadece kendi ismini yazıp bırakmadın?"

"Çünkü biz bir ekibiz," dedi Harold ve ona endişeyle baktı. "Değil miyiz?"

"Sanırım öyleyiz... tabii kendini öldürmediğin sürece. Acıktın mı?"

Harold'ın yüzü aydınlandı. "Kurt gibi."

"O halde gidip bir şeyler yiyelim. Şu kızaran yerlere de bebe yağı süreyim. Üzerine bir şey giymen gerek Harold. Yoksa gece uyuyamayacaksın."

"Merak etme uyurum," dedi Harold ve gülümsedi. Frannie de ona gülümsedi. Konserve ve Kool-Aid'den (bu kez Frannie hazırlamış ve şekeri unutmamıştı) oluşan yemeklerini yediler. Harold hava kararmaya başladığında kolunun altında bir şeyle Fran'in evine geldi.

"Amy'nindi," dedi. "Tavan arasında buldum. Galiba annemle babam bunu, ona ortaokuldan mezun olduğunda vermişti. Hâlâ çalışıyor mu bilmiyorum ama hırdavatçıdan pil aldım." EverReady pillerle dolu ceplerine vurdu.

On dört on beş yaşlarındaki kızların kumsal veya bahçede düzenlenen partilere götürdüğü, üzeri plastik kaplı portatif bir pikaptı. Hafızasında The Osmonds, Leif Garrett, John Travolta, Shaun Cassidy gibi isimlerin parçalarının da bulunduğu kırk beş şarkı barındırıyordu. Frannie dikkatle baktı ve gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti.

"Eh," dedi. "Hadi çalışıp çalışmadığına bakalım."

Çalışıyordu. Ve pikap önlerindeki sehpanın üzerinde çalarken neredeyse dört saat boyunca kanepenin iki ucuna oturarak yüzlerinde hüzünle karışık büyülenmişlik ifadesiyle yaz gecesinde ölmüş dünyayı doldurmakta olan müziği sessizce dinlediler.

37. BÖLÜM

Stu sesi önce sorgulamaksızın kabul etti; parlak yaz sabahının olağan bir parçasıydı. New Hampshire'daki Güney Ryegate kasabasını yeni geçmişti ve otoyol şimdi dalları arasından güneş ışıklarının süzüldüğü karaağaçlarla dolu güzel bir alandan geçiyordu. Ağaçların altında, yolun iki tarafında öbek öbek sumaklar, ardıçlar ve Stu'nun ismini bilmediği başka bitkiler vardı. Doğu Teksas'ta yol kenarlarında böyle zengin bir bitki örtüsü görmeye alışmadığı için çeşitlilik onu büyülemişti. Sol tarafında çok eski bir taş duvar, çalıların arasına girip çıkarak ilerliyordu. Sağında ise bir dere doğuya doğru neşeyle şarıldayarak akıyordu. Küçük hayvanlar ara sıra ağaçlar arasında ürkekçe beliriyor (önceki gün, yolun ortasında durmuş sabah havasını koklayan iri bir geyik görmüştü) kuşlar cıvıldıyordu. Ve geri plandaki sese eklenen köpek havlaması ona dünyanın en doğal sesiymiş gibi geliyordu.

Köpek sesinin –artık daha yakından geliyordu– doğal olmadığını akıl edebildiğinde neredeyse bir buçuk kilometre daha yürümüştü. Stovington'dan ayrıldığından beri çok sayıda köpek leşi görmüş, ama canlı bir köpeğe hiç rastlamamıştı. Eh, grip bütün insanları öldürmemiş, sayısı az da olsa hayatta kalanlar olmuştu. Aynısı köpekler için de geçerliydi anlaşılan. Muhtemelen insan görmeye alışık değildi. Stu'yu görünce çalıların içine kaçacak ve Stu bölgesini terk edene dek deli gibi havlayacaktı.

Stu sırt çantasının askılarını düzeltti ve omuzlarına koyduğu mendilleri tekrar katladı. Bir çift Georgia Giant giyiyordu ve üç günlük yürüyüşten sonra artık yeni gibi görünmüyorlardı. Başında gösterişli, geniş kenarlı, kırmızı keçe bir şapka vardı ve omzunda da ordu malı bir tüfek. Çapulcularla karşılaşmayı pek beklemiyordu, ama bir silah taşımanın akıllıca olacağına karar vermişti. Belki taze et bulurdu. Gerçi önceki gün taze et karşısına çıkmıştı, ama karşısına o kadar ani çıkmış ve onu görmekle o kadar mutlu olmuştu ki vurmak aklının ucundan bile geçmemişti.

Sırt çantasını düzelttikten sonra tekrar yürümeye başladı. Köpeğin sesi, onu virajı döndükten hemen sonra görebilecekmiş gibi yakından geliyordu. Belki gerçekten de görürüm, diye düşündü.

302 üzerinden doğuya doğru gidiyordu, zira bu yolun onu er geç okyanusa götüreceğini biliyordu. Kendisiyle bir tür anlaşma yapmıştı. Ne yapacağıma okyanusa vardığımda karar vereceğim, diye. Yürüyüşünün dördüncü gününde bir tür iyileşme süreci yaşamıştı. İlerlemek için on vitesli bir bisiklet veya bir motosiklet kullanmayı düşünmüş –kaza yapan araçların yolu tıkadığını nadiren de olsa görmüştü– ama sonra yürümeye devam etmişti. Yürümekten oldum olası keyif almıştı ve bedeninin egzersize ihtiyacı vardı. Stovington'dan kaçışından önceki iki hafta boyunca pek fazla hareket edememiş, vücudu formunu kaybetmişti. Bu yavaş ilerleyişin sabrını er geç tüketeceğini ve kendine bir motosiklet bulacağını biliyordu, ama doğuya doğru yaptığı bu yürüyüşten şimdilik memnundu. Canının istediğine bakıyor, istediğinde beş dakika mola veriyor ya da günün en sıcak saatlerinde gölge bir yer bulup, öğle uykusuna yatıyordu. Bunları yapabilmek ona iyi geliyordu. Bir çıkış yolu bulabilmeye dair çılgınca arayışı yavaş yavaş zihninin gerilerine kayıyor, teninin soğuk terle kaplanmasına sebep olacak kadar canlı bir gerçek değil, sadece olup bitmiş alelade bir şeymiş gibi gelmeye başlıyordu. Birinin onu takip ediyor olduğu hissinden kurtulması çok uzun zaman almıştı. Kaçışını takip eden iki gece boyunca rüyasında Elder'la olan son karşılaşmalarını, son emrini uygulamak üzere yanına gelişini görmüştü. Stu rüyasında sandalyeyi indirmekte hep geç kalıyordu. Elder bir adım gerileyerek hamlesini savuşturuyor, tabancasının tetiğini çekiyor ve Stu içi kurşunla doldurulmuş ağır bir boks eldiveninin şiddetli ama acısız bir şekilde göğsüne çarpması gibi bir his duyuyordu. Bu rüyayı sabah dinlenmemiş bir şekilde uyanana dek defalarca görmüş, hayatta olduğunu görmenin sevinciyle yorgunluğunu hiç fark etmemişti. Önceki gece rüyayı görmemişti. Bıçak gibi kesileceklerinden pek emin değildi, ama yürümek, zehri vücudundan yavaş yavaş atıyor gibiydi. Belki hiçbir zaman tamamen kurtulamayacaktı, ama çoğu gittiğinde bir sonraki adımını o sırada okyanusa ulaşmış olsa da olmasa da daha berrak bir zihinle düşünebileceğini biliyordu.

Yolun kıvrımını aşınca karşısına bir köpek çıktı. Kestane rengi bir İrlanda seteriydi. Stu'yu görünce neşeyle havladı ve yokuş yukarı koşmaya

başladı. Tırnakları asfalt üstünde tıkırdıyor, kuyruğu deli gibi sallanıyordu. Arka ayakları üzerine kalkarak patilerini Stu'nun karnına dayayınca Stu hareketin gücüyle bir adım geriledi. "Sakin ol oğlum," dedi sırıtarak.

Sesini duyan köpek mutlulukla havladıktan sonra tekrar üzerine atıldı.

"Kojak!" diye seslenen tok bir sesle irkilen Stu başını sesin geldiği yöne çevirdi. "İn aşağı bakayım! Adamı rahat bırak! Üstünü başını rezil edeceksin! Yaramaz köpek!"

Kojak yere indi ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırarak Stu'nun etrafında yürümeye başladı. Kuyruğunun yine de hafifçe sallanmakta olduğunu fark eden Stu, köpeğin neşesinin kolayca kaçmayacağını anladı.

Sesin –ve görünüşe bakılırsa Kojak'ın– sahibi olan kişiyi artık görebiliyordu. Yıpranmış bir süveter, bir çift eski gri pantolon ve başına da bir bere giymiş altmış yaşlarında bir adamdı. Bir piyano taburesine oturmuştu ve elinde bir palet vardı. Üzerinde çerçeve olan bir şövale önünde duruyordu.

Ayağa kalktı, paleti piyano taburesinin üzerine bıraktı (kendi kendine, "Sakın unutup üstüne oturayım deme," dediğini duydu Stu) ve Stu'nun yanına yürüyüp elini uzattı. Beresinin altından görünen gri saçları hafif esintiyle uçuşuyordu.

"Umarım o tüfeği kullanmak gibi bir niyetiniz yoktur bayım. Glen Bateman, emrinizdeyim."

Stu bir adım ilerleyerek uzatılan eli sıktı (Kojak yine hareketlenmeye başlamıştı, Stu'nun etrafında hoplayıp zıplıyordu, ama patilerini tekrar karnına dayamaya henüz cesaret edemiyordu). "Stuart Redman. Tüfeği dert etmeyin. Henüz vuracak kadar çok insan görmedim. Aslında gördüğüm ilk canlı insan sizsiniz."

"Havyar sever misiniz?"

"Hiç denemedim."

"O halde zamanı gelmiş. Beğenmezseniz daha birçok şey var. Zıplama Kojak. Yine deli gibi atlamaya hazırlandığını biliyorum –seni bir kitap gibi okuyabiliyorum– ama kendini kontrol et. Unutma Kojak, yukarıdakilerin aşağıdakilerden tek farkı, kontroldür. Kontrol!"

Kojak oturdu ve dili dışarıda nefes almaya devam etti. Köpeğin suratında kocaman bir gülümseme vardı. Stu'nun tecrübelerine göre sırıtan bir

köpek ya ısıracaktı ya da çok iyi bir köpek anlamına geliyordu. Ve bu, pek ısıracağa benzemiyordu.

"Sizi öğle yemeğine davet ediyorum," dedi Bateman. "En azından bir haftadır gördüğüm ilk insansınız. Kalacak mısınız?"

"Memnuniyetle."

"Güneylisiniz, değil mi?"

"Doğu Teksas."

"Doğulu demek, yanılmışım." Bateman kıkırdadı ve yolun karşısındaki orman manzarasının betimlendiği suluboya tablosuna döndü.

"Yerinizde olsam piyano taburesine oturmazdım," dedi Stu.

"Kahretsin, hayır! Hiç iyi olmaz, değil mi?" Yön değiştirerek açıklığın kıyısına doğru yürüdü. Stu gölgeye konmuş turuncu beyaz bir buz kutusu gördü. Üstünde de katlanmış, beyaz, masa örtüsüne benzeyen bir şey vardı. Bateman örtüyü açınca Stu yanılmadığını gördü.

"Bir zamanlar Woodsville Kilisesi'nde komünyonun bir parçasıydı," dedi Bateman. "Ben özgürlüğüne kavuşturdum. Kilisenin cemaatince pek özleneceğini sanmıyorum. Hepsi İsa'nın yanına gitti. En azından Woodsville Kilisesi mensupları için durum böyle. Artık görüşmelerini bizzat yapabilirler. Gerçi yönetim televizyonda –belki orada cennetvizyon diyorlardır– Jerry Falwell ve Jack van Impe'yi izlemelerine izin vermezse cennetin onları hayal kırıklığına uğratabileceğinden şüpheleniyorum. Burada yaşlı bir dinsiz, doğayla iç içe, kendi ayinini yapmakta. Masa örtüsüne basma Kojak. Kontrol, bunu hiçbir zaman unutma Kojak. Ne yaparsan yap, anahtar kelime kontrol olsun. Ellerimizi yıkamak için yolun karşısına geçelim mi Bay Redman?"

"Stu deyin lütfen."

"Pekâlâ."

Yolun karşısına geçip soğuk, temiz suyla ellerini yıkadılar. Stu kendini mutlu hissediyordu. Burada bu adamla karşılaşması ona çok doğru gibi görünüyordu. Kojak suyun aşağısından karşıya geçerek mutlu havlamalar eşliğinde ağaçların arasına daldı. Bir sülünü korkutup uçurduğunu gören Stu, şaşkınlık içinde belki her şeyin gerçekten de yoluna gireceğini düşündü. Bir şekilde yoluna girecekti.

Havyarı pek beğenmedi –tadı soğuk balık jölesi gibiydi– ama Bateman'da aynı zamanda salam, iki konserve sardalye, kumlu elma ve büyük

bir kutu incirli Keebler vardı. İncirin bağırsaklar için birebir olduğunu söyledi Bateman. Stu Stovington'dan ayrılıp yürümeye başladığından beri o konuda hiçbir zorluk çekmiyordu, ama incirli bisküvileri severdi, beş altı tane yedi. Aslında her şeyden bol miktarda yemişti.

Bateman yemek sırasında Stu'ya Woodsville Üniversitesi'nin sosyoloji bölümünde yardımcı profesör olduğunu söyledi. Dediğine göre üniversitesi ve dört akaryakıt istasyonuyla meşhur olan Woodsville on kilometre ötede küçük bir kasabaydı. Karısı on sene önce vefat etmişti. Hiç çocukları olmamıştı. İş arkadaşlarının çoğu onu pek umursamazdı ve bu his karşılıklıydı. "Delinin teki olduğumu düşünüyorlardı," dedi Bateman. "Haklı olmaları ihtimalinin kuvvetli olması, ilişkilerimizi geliştirmeye pek yararlı olmadı." Söylediğine göre grip salgınını soğukkanlılıkla karşılamıştı. Böylece nihayet emekli olup, tüm vaktini her zaman istediği gibi resim yapmaya ayırabilecekti.

Tatlıyı (bir Sara Lee keki) ikiye böldü, yarısını bir kâğıt tabağa koyarak Stu'ya uzattı. "Korkunç bir ressamım, çok kötüyüm. Ama kendi kendime bu temmuzda Glendon Pequod Bateman'dan daha iyi manzara resmi yapan başka birinin olmadığını hatırladım. Ucuz bir numara, ama kendimi iyi hissetmemi sağlıyor."

"Kojak daha önce de sizin miydi?"

"Hayır... öyle olsa inanılmaz bir tesadüf olurdu, değil mi? Kojak sanırım kasabada yaşayan başka birine aitti. Onu ara sıra görüyordum. Asıl isminin ne olduğunu bilmediğimden yeni bir isim verdim. Yeni ismini beğendiğini düşünmüyorum. Bir dakika izin ver Stu."

Yolun karşısına geçti. Stu su sesleri duydu. Bateman bir süre sonra paçalarını dizlerine kadar sıvamış olarak geri geldi. Elinde altılı Narragansett birası vardı.

"Bunları sözde yemek sırasında içecektik. Unutmuşum, ne aptalım."

"Yemek üstüne de çok iyi gider," dedi Stu bir kutuyu ayırarak. "Teşekkürler."

Kutuların ağızlarını açtılar ve Bateman birasını kaldırdı. "Bize içiyorum Stu. Mutlu günlerimiz, huzurumuz ve bel ağrılarımız az olsun, hatta hiç olmasın."

"İşte buna içerim." Kutuları birbirine vurduktan sonra içtiler. Stu daha önce biranın tadının ona hiç bu kadar muhteşem gelmediğini düşündü. Aynı tadı bir daha bulabileceğini sanmıyordu.

"Ketum bir adamsın," dedi Bateman. "Umarım dünyanın mezarlıkları üstünde dans ettiğimi düşünmüyorsundur."

"Hayır," dedi Stu.

"Dünyaya karşı önyargılıydım," dedi Bateman. "Bunu inkâr etmiyorum. Dünya, yirminci yüzyılın son çeyreğinde en azından benim için kolon kanseri, seksen yaşında ölüm döşeğinde bir adam haline gelmişti. Bunun, yeni yüzyılın yaklaşmasıyla bütün Batı toplumlarında görülen bir hastalık olduğunu söylüyorlar. Kendimizi hep yasla kefenlerimize sarıp ağıtlar yaktık... Ah Kudüs... veya bu durumda Cleveland. Dans eden hastalık on beşinci yüzyılın ikinci yarısında da görülmüştü. Hıyarcık salgını –kara ölüm– on dördüncü yüzyılın sonlarında Avrupa nüfusunun büyük bölümünü kırıp geçirmişti. On yedinci asrın sonlarına doğru boğmaca, on dokuzuncu yüzyılın sonlarında ise ilk grip salgınları görüldü. Grip fikrine o kadar alıştık ki bize nezle gibi geliyor, değil mi? Tarihçiler dışında kimse *yüz yıl öncesinde böyle bir hastalığın var olmadığını* hatırlamıyor.

Her yüzyılın son otuz yılında aşırı dinci manyaklar, ellerinde sözde delillerle kıyametin nihayet geldiğini iddia eder. Bu tür insanlar her zaman oluyor, ama yüzyılın sonuna yaklaştıkça sayıları artıyor gibi görünüyor... ve çok sayıda insan dediklerini ciddiye alıyor. Canavarlar ortaya çıkıyor. Attila, Cengiz Han, Karındeşen Jack, Lizzie Borden. Bizim zamanımızdan örnekler istersen Charles Manson, Richard Speck, Ted Bundy gibi birçok isim sayabilirim. Pek çok meslektaşım, Batılı İnsan'ın ara sıra büyük bir temizlik ihtiyacı duyduğunu, bu dönemin de çoğunlukla yeni yüzyılı tertemiz ve iyimserlikle dolu karşılayabilmesi için yüzyılın sonunda gerçekleştiğini iddia ediyor. Bu son olayda bütün insanlığa devasa bir lavman yapılması söz konusu ve biraz düşününce çok da mantıklı geliyor. Çünkü sadece asrın değil, bin yılın da sonuna yaklaşıyoruz."

Bateman düşüncelere dalarak duraksadı.

"Şimdi tekrar düşündüm de, gerçekten de dünyanın mezarı üzerinde dans ediyorum. Bir bira daha?"

Stu yeni bir bira açıp, Bateman'ın söylediklerini düşündü.

"Bence bu gerçekten son değil," dedi sonra. "En azından benim fikrim bu. Sadece... ara verildi."

"Doğru bir tespit. İyi dedin. İzin verirsen resmime döneceğim."

"Keyfine bak."

"Başka köpek gördün mü hiç?" diye sordu Bateman, Kojak neşeyle yolun karşısından yaklaşırken.

"Hayır."

"Ben de görmedim. Sen canlı gördüğüm tek insansın. Kojak yalnız kalmış gibi görünüyor."

"O ölmediyse hayatta kalmış başka köpekler de vardır."

"Pek bilimsel bir yaklaşım olduğu söylenemez," dedi Bateman kibarca. "Nasıl bir Amerikalı'sın sen? Bana ikinci bir köpek gösterirsen, tercihen dişi, bir yerlerde üçüncüsü olduğuna inanırım. Ama bana birini gösterip ikincisinin varlığını iddia edemezsin. Bu işler böyle yürümez."

"İnekler gördüm," dedi Stu düşünceli bir tavırla.

"Evet, inekler var. Geyikler de. Ama atların hepsi ölü."

"Haklısın," dedi Stu. Yürüyüşü sırasında birçok ölü at görmüştü. Hatta bazı at leşleri, otlamakta olan ineklerin hemen ilerisindeydi. "Sebebi nedir acaba?"

"Hiçbir fikrim yok. Hepimiz temel olarak aynı şekilde nefes alıyoruz ve bu, solunum yolu hastalığına benziyor. Acaba ne tür etkenler söz konusu? İnsanlar, atlar ve köpekler hastalığı kapıyor. Ama ineklerle geyiklere bulaşmıyor. Fareler de bir süreliğine ortadan kaybolmuştu, ama artık geri dönüyor gibi görünüyorlar." Bateman sabırsızca palette boya karıştırıyordu. "Kediler her yerde. Görebildiğim kadarıyla böceklerde de bir etkilenme söz konusu değil. Gerçi insanlardan kaynaklanan hatalar onları nadiren etkilemiştir. Her neyse, zaten grip olmuş bir sivrisinek fikri, üzerinde düşünülemeyecek kadar saçma. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Şartlar olağanüstü."

"Kesinlikle," dedi Stu ve bir bira daha açtı. Başı hoş bir şekilde dönüyordu.

"Ekolojide ilginç değişimler görecek gibiyiz," dedi Bateman. Kojak'ı resmine dahil etmek gibi korkunç bir hata yapıyordu. "Acaba *Homo Sapiens*'ler bu felaketin sonrasında tekrar üremeyi başarabilecek mi? Görece-

ğiz. En azından bir araya gelip deneyebiliriz. Ya Kojak kendine bir eş bulabilecek mi? Bir gün gururlu bir baba olabilecek mi?"

"Tanrım, olamayabilir."

Bateman ayağa kalktı, paletini taburenin üstüne bıraktı ve kendine bir tane daha bira aldı. "Bence haklısın. Muhtemelen bir yerlerde başka insanlar, atlar ve köpekler var. Ama hayvanların çoğu hiç üremeden ölebilir. Hastalığa yakalandığı sırada gebe olan hayvanlar da vardır elbet. Kaba deyimi bağışla, ama Amerika'da şu an fırınında mercimek pişen düzinelerce sağlıklı kadın olabilir. Ama hayvanlardan bir kısmı dönüşü olmayan noktanın ötesine geçmeye mahkûm. Köpekleri denklemden çıkarırsak geyikler, ki hastalığa bağışıklı görünüyorlar, iyice artacak. Ortalıkta geyik nüfusunu kontrol altında tutacak sayıda insan olmadığı kesin. Av sezonu en azından birkaç sene boyunca iptal edilmiş görünüyor."

"Eh," dedi Stu. "Fazlalık olan geyikler açlıktan ölecektir."

"Hayır, ölmeyecekler. Hepsi değil, çoğu bile değil. En azından burada değil. Doğu Teksas'ta ne olabileceğini söyleyemem, ama grip salgınından önce New England'daki bütün bahçelere ekilmişti ve hepsi de bakımlıydı. Hem bu sene hem önümüzdeki sene geyikler bolca yiyecek bulabilir. Ondan sonra bile ekinler tohum verir. Yaklaşık yedi yıl boyunca hiçbir geyik açlıktan ölmez. Birkaç yıl sonra yolun buralara düşerse kendine geyiklere dirsek atarak yol açmak zorunda kalabilirsin."

Stu bunları bir süre düşündükten sonra sordu. "Biraz abartmıyor musun?"

"Özellikle değil. Göz önünde bulundurmadığım bir etken veya etkenler olabilir ama gerçekten de öyle olduğunu sanmıyorum. Köpek nüfusunun ortadan kalkmış ya da neredeyse kalkmış olmasının geyik nüfusu üzerindeki etkisi hipotezimi alıp diğer türlerle olan ilişkilerine uygulayabiliriz. Kediler de durmaksızın üreyecek. Bunlar ne anlama geliyor? Eh, farelerin sayılarının az olmakla birlikte geri dönmeye başladıklarını söylemiştim. Yeterince kedi olduğu takdirde bu durum değişebilir. Faresiz bir dünya önce kulağa hoş geliyor, ama insan düşünmeden de edemiyor."

"İnsanların tekrar üremeye başlaması konusunda neden şüphen var?"

"İki ihtimal olduğunu düşünüyorum," dedi Bateman. "En azından şimdilik görebildiklerim bunlar. İlki, bebeklerin bağışıklı olmayabileceği."

"Yani doğar doğmaz ölebilecekleri."

"Evet ya da ana rahmindeyken. Düşük bir ihtimal, ama yine de mümkün, süpergrip geride kalanlarda kısırlığa yol açmış olabilir."

"Bu çılgınlık," dedi Stu.

"Kabakulak da öyle," dedi Glen Bateman.

"Ama rahimdeki bebeklerin anneleri... onlar bağışıklık kazanmışsa..."

"Evet, bazı vakalarda bağışıklıklar da hassasiyetlerde olduğu gibi anadan çocuğa geçebilir. Ama hepsinde değil. Öyle olacağından emin olamazsın. Bana kalırsa şu an rahimde olan bebeklerin akıbeti çok belirsiz. Tamam, annelerinin bağışıklığı var, ama istatistiksel olasılıklar babaların çoğunun hastalığa bağışıklığının olmadığına ve şu an hayatta bulunmadıklarına işaret ediyor."

"Diğer ihtimal nedir?"

"Türümüzün yok oluş sürecini kendimizin tamamlaması," dedi Bateman sakince. "Bence bu yüksek bir ihtimal. Belki hemen değil, şu an hepimiz çok ürkmüş durumdayız. İnsan, sürü halinde yaşamaya meyilli, sosyal bir hayvan; sırf 1990'daki büyük salgından nasıl kurtulduğumuzu anlatmak için bile olsa eninde sonunda bir araya geleceğiz. Çok şanslı değilsek oluşan toplumların çoğunun, küçük Sezar'ların yönettiği ilkel diktatörlükler haline gelmesi kuvvetli bir ihtimal. Belki birkaçı aydın, demokratik topluluklar olacaktır. 1990'lı ve 2000'li yıllarda bunun gerçekleşmesi için ne gerektiğini söyleyeyim: elektrikleri geri getirebilecek teknik bilgiye sahip insanlar. Bu yapılabilir, hiç zor değil. Sonuçta her şeyin yok olduğu bir nükleer savaş sonrasında değiliz. Bütün malzemeler ve makineler olduğu yerde, neyi nasıl yapacağını bilen insanların gelip gereken müdahaleleri yapmasını bekliyor. Asıl soru, geride doğal olarak kabul ettiğimiz ve hep olacağını sandığımız teknolojiyi anlayabilecek kaç kişinin kalmış olduğu."

Stu birasından bir yudum aldı. "Öyle mi dersin?"

"Elbette." Bateman, kendi birasından içtikten sonra öne eğilip, Stu'ya vahşice gülümsedi. "Size bir varsayımsal durum anlatayım, Doğu Teksas'tan Bay Stuart Redman. Diyelim ki Boston'da A Toplumu, Utica'da da B Toplumu olsun. Bu toplumlar birbirlerinden haberdar ve diğerinde söz konusu olan koşulları biliyor olsun. A Toplumu iyi durumda. Beacon Te-

pesi'nde lüks içinde yaşıyorlar, çünkü içlerinden biri bir Con Ed tamircisi. Bu adam, Beacon Tepesi'nin elektrik kaynağını tekrar işler duruma getirebilecek kadar bilgiye sahip. Otomatik olarak kapanan santralı tekrar aktif hale getirebilmek için hangi düğmelere basacağını bilmek yeterli. Bir kere aktif hale gelince zaten otomatik olarak çalışmaya devam ediyor. Tamirci, toplumun diğer üyelerine hangi düğmelere basıp hangi göstergeleri kontrol etmeleri gerektiğini öğretebilir. Türbinler benzinle çalışıyor ve benzinden bol bir şey yok, çünkü tüketicilerin büyük bölümü artık öbür dünyayı boylamış durumda. Yani Boston'da işler yolunda. Soğuğa karşı ısıtma sistemleri, geceleri de okuyabilmek için ışık, medeni biri gibi buzlu viski içebilmeyi sağlayan buzdolapları var. Aslında yaşam ideale yakın. Çevre kirliliği yok. Uyuşturucu sorunu yok. Irk ayrımı yok. Kıtlık yok. Para derdi yok, çünkü bütün mallar ortada ve olağanüstü ölçüde küçülmüş bir topluluğa üç asır boyunca yetecek kadar var. Sosyolojik olarak konuşmak gerekirse, böyle bir grup muhtemelen doğal olarak ortak yaşamı seçer. Burada bir diktatörlük söz konusu olmaz. Diktatörlük için gereken zemini oluşturan unsurlar; istekler, ihtiyaçlar, belirsizlikler, mahrumiyetler bu toplumda görülmüyor. Boston muhtemelen sonunda hükümet yerine kasaba meclisi gibi bir oluşumla idare edilecek.

Gelelim Utica'daki B Toplumu'na. Elektrik santralını çalıştıracak kimse yok. Teknisyenlerin hepsi ölmüş. Tekrar çalıştırabilmenin yolunu bulmaları uzun zaman alacak. Bu arada geceleri üşüyorlar (kış da yaklaşıyor), konserve yiyecekler yiyorlar ve sefil haldeler. Güçlü bir adam başa geçiyor. Buna seviniyorlar, çünkü kafalar karışık, üşüyorlar ve hastalar. Kararları onun vermesi onları rahatlatıyor. O da kararını veriyor. Boston'a birini gönderip bir talepte bulunuyor. Acaba tamirciyi santralı tekrar çalıştırabilmesi için Utica'ya gönderebilirler mi? Diğer seçenekleri kışı geçirmek üzere güneye uzun ve tehlikeli bir yolculuk yapmak. Peki A Toplumu bu mesajı alınca ne yapıyor?"

"Tamirciyi mi gönderiyorlar?" diye sordu Stu.

"İsa'nın adına *hayır!* Adamı kendi rızası dışında tutmuş bile olabilirler, aslında bu daha olası. Gripten sonraki dünyada teknolojik bilgi, altından da değerli çünkü. Bu yüzden A Toplumu çok zengin, B Toplumu ise fakir. Peki bu durumda B Toplumu ne yapıyor?"

"Herhalde güneye gidiyorlar," dedi Stu. Ardından sırıtarak ekledi. "Hatta belki Doğu Teksas'a kadar ilerliyorlar."

"Belki. Ya da Boston'dakileri nükleer bir başlıkla tehdit ediyorlar."

"Tabii ya," dedi Stu. "Elektrikleri bile yok ama Boston'a bir nükleer füze fırlatabiliyorlar."

"Ben olsam füze fırlatmakla uğraşmazdım," dedi Bateman. "Sadece başlığı nasıl çıkaracağımı keşfeder, sonra bir arabayla Boston'a giderdim. Sence bu işe yarar mıydı?"

"Biliyorsam ne olayım."

"Yaramasa bile etrafta bol miktarda konvansiyonel silah var. Asıl mesele bu. *Her şey* bulunabiliyor. Birinin gidip almasını bekliyor. A ve B toplumlarının ikisinin de teknisyenleri varsa din, toprak veya önemsiz bir ideolojik farklılık yüzünden nükleer bir savaş başlatabilirler. Düşün, dünya üzerinde altı yedi nükleer güce sahip ülke yerine aynı ülkede altmış yetmiş ayrı topluluk olabilir. Durum farklı olsaydı savaşların taşlar ve sopalarla yapılacağından eminim. Ama gerçek şu ki eski askerler göçüp gitti ve oyuncakları geride kaldı. Olan biten onca kötü olayın ardından böyle düşünmek belki gaddarlık... ama korkarım gerçekleşme ihtimali hiç de az değil."

Bir sessizlik çöktü. Öğle güneşi gökyüzünün tepe noktasına ulaşırken Kojak'ın ormandan gelen havlamalarını duydular.

"Aslında," dedi Bateman sonunda. "Ben neşeli biriyimdir. Kolay mutlu olabildiğimden galiba. Gerçi bu özelliğim, alanımda pek sevilmememe yol açtı. Hatalarım var, çok konuşurum, duyduğun gibi; berbat bir ressamım, gördüğün gibi. Parayı hiç akıllıca kullanamazdım. Bazen maaşımı almadan önceki üç günü sadece fıstık ezmesi yiyerek geçirirdim. Pek çok kez tasarruf hesabı açtırıp, bir hafta sonra kapattığım için Woodsville'de adım çıkmıştı. Ama bu durumun beni ezmesine hiçbir zaman izin vermedim Stu. Tuhaf ama neşeli, ben buyum işte. Hayatımın tek felaketi rüyalarımdı. Çocukluğumdan beri inanılmayacak kadar canlı rüyalar görürüm. Pek çoğu da kötüdür. Küçükken rüyamda köprünün altından elini uzatıp bileğimi kavrayan devler, beni bir kuşa çeviren cadılar görürdüm... çığlık atmak için ağzımı açar, ama sadece gaklayabilirdim. Senin kâbus gördüğün olur mu hiç Stu?"

"Bazen," dedi Stu Elder'ı, kâbuslarında onu nasıl kovaladığını, hiç bitmeyen ve kendini daima başladığı noktada bulduğu, yankılarla dolu, floresan lambalı soğuk koridorları düşünerek.

"O halde bilirsin. Ergenlik dönemimde erotik rüyalar gördüğüm oldu. Hem ıslak, hem kuru. Ama bazen bu rüyalar tam ortasında değişir, birlikte olduğum kız bir kurbağaya, yılana, hatta çürümekte olan bir cesede dönüşürdü. Yaşım ilerledikçe başarısız olduğum, adıma leke sürüldüğü, intihar ettiğim, korkunç kazalara kurban gittiğim rüyalar görmeye başladım. En çok tekrarlanan, bir benzin istasyonunda asansörün altında yavaşça ezilerek öldüğümü gördüğüm rüyaydı. Sanırım hepsi dev rüyasının farklı versiyonlarıydı. Bu rüyaların psikolojik kusturucu olduğuna ve gören kişilerin lanetli değil, şanslı olduğuna inanıyorum."

"Atıp kurtulursan birikmezler."

"Kesinlikle. Çok çeşitli rüya yorumcuları var, en ünlüsü de Freud, ama ben hep basit bir eleme işlevine sahip olduklarına, daha fazla bir anlam içermediklerine inandım... yani bence rüyalar, insan psikolojisinin ara sıra başvurduğu boşaltım araçlarıdır. Rüya görmeyen insanlar –veya uyandıklarında hatırlamayanlar– duygusal anlamda kabızlık yaşıyor. Ne de olsa bir kâbusun tek tesellisi, uyanıp hepsinin bir rüyadan ibaret olduğunu anlamak."

Stu gülümsedi.

"Ama son zamanlarda hep aynı kâbusu görüyorum. Benzin istasyonunda ezilerek öldüğümü gördüğüm rüya gibi bu da tekrarlanıyor ama bunun yanında o rüya bir lunapark gezisi gibi kalıyor. Daha önce gördüğüm hiçbir rüya gibi değil, ama bir anlamda hepsine benziyor. Sanki bu... bütün kâbusların toplamıymış gibi. Ve uyandığımda kendimi çok kötü hissediyorum. Sanki gördüğüm bir rüya değil, geleceğin habercisiymiş gibi. Kulağa çılgınca geliyor, biliyorum."

"Nasıl bir rüya?"

"Bir adam var," dedi Bateman yavaşça. "Yani ben bir adam olduğunu sanıyorum. Yüksek bir binanın veya bir uçurumun tepesinde duruyor. Her neredeyse, o kadar yüksek ki yüzlerce metre ötedeki yer, sisler arasında kaldığı için görülmüyor. Günbatımı yaklaşıyor, ama o diğer tarafa, doğuya bakıyor. Bazen üzerinde bir kot pantolon ve kot ceket oluyor, ama çoğun-

lukla kukuletalı bir cüppe içinde görüyorum. Yüzünü hiç görmüyorum, ama gözlerini görebiliyorum. Kırmızı gözleri var. İçimden bir ses *beni* aradığını ve er geç bulacağını ya da benim ona gitmek zorunda kalacağımı söylüyor... ve o buluşmanın sonum olacağını. Böylece çığlık atmaya çalışıyorum ve..." Mahcup bir şekilde omuzlarını silkerek sustu.

"O zaman mı uyandın?"

"Evet." Kojak'ın geri gelmesini izlediler. Burnunu alüminyum kutuya daldırıp yiyeceklerden geri kalanları bitirirken Bateman, hayvanın kafasını okşadı.

"Sonuçta sadece bir rüya," dedi Bateman. Ayağa kalkarken dizleri çıtırdadı ve yüzünü buruşturdu. "Herhalde psikanaliz yapılsa doktorum bilinçaltımda her şeyi tekrar başlatacak bir lider veya liderlere dair korkum olduğunu söylerdi. Belki de genel olarak teknoloji korkusu. Çünkü oluşan yeni toplumlarda, en azından Batı dünyasında teknoloji temel unsur olacak. Çok yazık, böyle olması şart değil, ama *olacak*, çünkü takılıp kalmışız bir kere. Odanın zeminini boyaya boyaya kendimizi köşeye sıkıştırdığımızı unutacaklar... veya unutmayı tercih edecekler. Kirli nehirler, ozon tabakasındaki delik, atom bombası, hava kirliliği. Tek hatırlayacakları bir zamanlar geceleri zahmetsizce ısınabildikleri olacak. Gördüğün gibi, diğer başarısızlıklarımın yanında bir de teknoloji düşmanıyım. Ama bu rüya... peşimi bırakmıyor Stu."

Stu hiçbir şey söylemedi.

"Eh, geri döneyim," dedi Bateman aniden. "Yarı sarhoşum, ayrıca öğleden sonra fırtına kopacağa benziyor." Açıklığın gerisine doğru yürüdü ve bir şeyleri karıştırmaya başladı. Birkaç dakika sonra bir el arabasıyla döndü. Piyano taburesini iyice alçalttı, el arabasına koydu, paletini, buz kutusunu yerleştirdi ve en üste de yaptığı resmi koydu.

"Buraya kadar onu sürerek mi geldin?" diye sordu Stu.

"Resmini yapmak istediğim bir şey görene dek yürüdüm. Her gün başka tarafa yürüyorum. İyi bir egzersiz oluyor. Doğuya doğru gidiyorsan Woodsville'e gelip geceyi evimde geçirmeye ne dersin? El arabasını nöbetleşe kullanabiliriz. Derede soğumakta olan başka biralarım da var. İçerek eve döneriz."

"Kabul," dedi Stu.

"Güzel. Dönüş yolu boyunca konuşurum herhalde. Geveze Profesör'ün esiri oldun, Doğu Teksas. Sıkılırsan söyle yeter, susarım. Hiç de gücenmem."

"Dinlemek hoşuma gidiyor," dedi Stu.

"O zaman Tanrı'nın sevdiği kullarındansın. Hadi gidelim."

Böylece biri bira içer diğeri el arabasını sürer halde 302 üzerinde ilerlemeye başladılar. Bateman bira içerken de el arabasını sürerken de konuşmaya devam etti. Neredeyse hiç duraksamaksızın bir konudan diğerine atlıyordu. Kojak yanlarında hoplaya zıplaya yürüyordu. Stu bir süre dinliyor, sonra kendi düşüncelerine dalıyor, ardından dinlemeye devam ediyordu. Binlerce tehlikeli silahın bir çocuğun oyun bahçesindeki oyuncakları gibi ülkenin dört bir köşesinde kalmış olduğu gerçeği ve Bateman'ın toplumlara dair söyledikleri kafasını kurcalıyordu. Ama aklından hiç çıkmayan konu, Glen Bateman'ın rüyasıydı; yüksek bir binanın –veya bir uçurumun– tepesinde duran, yüzü olmayan, kırmızı gözlü, sırtı batan güneşe dönük, sabırsızca doğuya bakan adam.

Gece yarısından bir süre önce, çığlık atmış olduğundan korkarak kan ter içinde uyandı. Ama yan odada uyumakta olan Glen Bateman'ın düzenli nefes alışverişlerinde bir değişiklik olmamıştı. Kojak'ın koridorda kafasını patilerine dayamış halde uyumakta olduğunu da görebiliyordu. Her şeyi net bir şekilde gösteren ay ışığı o kadar parlaktı ki gerçek değil gibiydi.

Stu uyandığında dirsekleri üzerinde doğrulmuş haldeydi. Nemli çarşafa tekrar uzandı ve rüyasını hatırlamamaya çalışarak ama başaramayarak kafasını kollarının içine gömdü.

Yine Stovington'daydı. Elder ölmüştü. Herkes ölmüştü. Bina, yankılarla dolu bir mezara dönüşmüştü. Hayatta kalan tek kişiydi, ama çıkış yolunu bir türlü bulamıyordu. Önce paniğe kapılmamaya, kendini kontrol etmeye çalışmıştı. *Koşma, yürü,* demişti kendine defalarca, ama kısa süre sonra koşmaya başlamıştı. Adımları giderek hızlanmış, kendisini takip eden kimse olmadığını, duyduğunun sadece kendi ayak seslerinin yankısı olduğunu kontrol etmek için omzunun üzerinden geriye bakma isteği karşı konulmaz bir hal almıştı.

Buzlu cam üzerine isimler yazılı pek çok ofis kapısı önünden geçmişti. Devrik bir sedyenin üzerinden atlamıştı. Üniformasının beyaz eteği

yukarı sıyrılmış, kararmış, hatları ıstırapla çarpılmış yüzü tavandaki soğuk floresanlara dönük halde yerde yatmakta olan bir hemşirenin cesedinin yanından geçmişti.

Deli gibi koşuyordu.

Kapılar yanından giderek daha büyük bir hızla geçiyor, ayakları zemine sertçe çarpıyordu. Beyaz duvarlar üzerinde turuncu oklar vardı. Yol gösteriyorlardı. Önce normal gibiydiler: RADYOLOJİ, LABORATUVARA GİDEN B KORİDORU, BU NOKTADAN İLERİYE İZİNSİZ GEÇMEK YASAKTIR. Sonra binanın daha önce hiç görmediği, görmemesi gereken bir bölümüne girmişti. Duvarlardaki boyalar sahteydi ve dökülmeye başlamıştı. Floresan lambalardan bazıları sönmüştü; diğerleri camın gerisinde kalmış, kurtulmaya çalışan sinekler gibi vızıldıyordu. Bazı ofislerin buzlu camdan pencereleri kırılmıştı. Boşluklardan içerideki dağınıklığı ve acıyla pozisyon almış bedenleri görebiliyordu. Her yerde kan vardı. Bu insanları öldüren grip değildi. Cinayete kurban gitmişlerdi. Vücutlarında kurşun delikleri ve sert cisimlerin darbelerinin yol açtığı ezilmeler vardı. Yuvalarından fırlamış gözleri açıktı.

Hareketsiz duran bir yürüyen merdivenden hızla aşağı inerek uzun, karanlık bir tünele girmişti. Diğer uçta da ofisler vardı, ama bunların kapıları simsiyahtı. Oklar ise parlak kırmızıydı. Floresanlar titreşip vızıldıyordu. Tabelalardaki yazılar değişmişti: KOBALT VAZOLAR, LAZER CEPHANELİK, FÜZELER ve SALGIN ODASI. Sonra ÇIKIŞ levhasını görmüş ve rahatlayarak hıçkırmıştı.

Köşeyi dönünce açık kapıyı karşısında bulmuştu. Ötesinde tatlı kokulu, ılık bir gece vardı. Tam kapıya doğru atılmıştı ki kot pantolon ve kot mont giymiş bir adam önüne çıkarak geçmesini engellemişti. Stu olduğu yerde kalmış, çığlığı, paslı bir demir parçası gibi boğazına takılmıştı. Adam floresan lambaların soğuk aydınlığına girdiğinde, Stu yüzünün yerinde kapkara bir boşluk olduğunu görmüştü. Adamın yüzü yoktu, sadece kıpkırmızı, ruhsuz gözleri vardı. Ruhu yoktu, ama espri anlayışı vardı. Çılgınca dans eden, tuhaf bir ışıltı.

Kara Adam ellerini uzatmış ve Stu, parmaklarından kan damladığını görmüştü.

"Gökyüzü ve yeryüzü," diye fısıldamıştı yüzü yerine kapkara, buz gibi bir boşluk olan adam. "Gökyüzünün ve yeryüzünün tamamı."

Stu o sırada uyanmıştı.

Kojak koridorda hafif bir sesle inliyor ve hırlıyordu. Patileri uykusunda seğirdi ve Stu, köpeğin bile rüya görmekte olduğunu tahmin etti. Rüya görmek son derece normaldi. Ara sıra kâbuslar da olabilirdi.

Ama tekrar uyumakta epey zorlandı.

38. BÖLÜM

Süpergrip salgını hafifledikten sonra yeni bir salgın yaklaşık iki hafta boyunca etkili oldu. Birleşik Devletler gibi teknolojik toplumlarda çok yaygın, Peru veya Senegal gibi azgelişmiş ülkelerde ise nadiren görülen bir salgındı. İkinci salgın, Birleşik Devletler'de süpergripten kurtulan nüfusun yüzde on altısını yok etti. Peru ve Senegal gibi ülkelerde bu oran yüzde üç civarındaydı. İkinci salgının bir ismi yoktu, zira hastalığın belirtileri vakadan vakaya çok büyük farklılık gösteriyordu. Glen Bateman gibi bir sosyolog bu ikinci salgın hastalığa "doğal ölüm" veya "acil servis melankolisi" adını verebilirdi. Darwin'in teorisine göre düşünülürse bu son aşamaydı... kimilerince en zalimi olduğu söylenebilirdi.

Sam Tauber beş buçuk yaşındaydı. Annesi 24 Haziran'da, Murfreesboro, Georgia Şehir Hastanesi'nde ölmüştü. Yirmi beşindeyse babası ve iki yaşındaki kız kardeşi April ölmüştü. Yirmi yedisinde de ağabeyi Mike ölmüş ve Sam tek başına kalmıştı.

Sam, annesinin ölümünden beri şoktaydı. Acıkınca yiyerek, ara sıra ağlayarak Murfreesboro sokaklarında amaçsızca dolaşıyordu. Bir süre sonra ağlamayı bırakmıştı, çünkü bir faydası olmuyordu. Kaybedilen insanlar ağlamakla geri dönmüyordu. Geceleri uykusu babasının, April'in ve Mike'ın defalarca öldüğünü, suratları kararark, göğüsleri hırıldayarak kendi sümükleriyle boğuluşlarını gördüğü korkunç kâbuslarla bölünüyordu.

Sam, 2 Temmuz sabahı saat ona çeyrek kala Hattie Reynolds'ın evinin arkasındaki böğürtlen çalılarının arasına girdi. Neredeyse boyunun

iki katı yükseklikteki çalılar arasında boş gözlerle dolaşıp, zikzaklar çizerek dallardan böğürtlen topladı ve çenesiyle dudakları kapkara olana dek yedi. Dikenler giysilerini yırtmış ve derisini çizmişti, ama fark etmemişti bile. Arılar etrafında vızıldıyordu. Yüksek otlar arasındaki kuyunun ağzındaki çürük tahtaları görmedi bile. Tahtalar, ağırlığı altında kırılıverdi ve Sam, altı metre derinlikteki kuru kuyuya düştü. İki bacağı birden kırılmıştı. Yirmi saat sonra susuzluk, açlık, şok ve korkudan öldü.

Irma Fayette, Lodi, Kaliforniya'da yaşıyordu. Tecavüze uğramaktan ölesiye korkan, yirmi altı yaşında bir bakireydi. 23 Haziran'dan beri bir kâbus yaşıyordu. O tarihte şehir çapulcuların eline geçmişti ve onlara engel olabilecek polis de yoktu. Irma'nın yan sokaklardan birinde küçük bir evi vardı; annesi 1985'te kalp krizinden ölene dek orada onunla birlikte yaşamıştı. Silah seslerini ve motosikletlerle caddelerde dolaşıp yağma yapan sarhoşları duyan Irma, hemen bütün kapıları kilitlemiş ve alt kattaki odaya saklanmıştı. O zamandan beri ne zaman karnı acıksa veya tuvalet ihtiyacı duysa bir fare gibi sessizce odadan çıkıyor, işi bitince hemen geri dönüyordu.

Irma insanlardan hoşlanmıyordu. Dünya üzerinde yaşayan tek kişi olduğunu bilmek onu çok mutlu ederdi. Ama böyle bir durum söz konusu değildi. Önceki gün Lodi'de kalan son insan olduğunu düşünmeye başlamıştı ki tişörtünün üzerinde SEKSİ VE İÇKİYİ BIRAKTIM, HAYATIMIN EN KORKUNÇ 20 DAKİKASIYDI yazan iğrenç, sarhoş bir adamın elinde bir şişe viskiyle kaldırımda yürümekte olduğunu görmüştü. Şapkasının altından omuzlarına kadar inen sarı saçları vardı. Dar kot pantolonun beline bir tabanca sokuşturmuştu. Irma banyo perdesinin gerisinden adamı gözden kaybolana dek izlemiş, ardından korkunç bir büyünün etkisinden kurtulmuşçasına hızla odaya kaçmıştı.

Hepsi ölmemişti. Geride bir hippi kaldıysa başka hippiler de var demekti. Hepsi de tecavüzcüydü. *Ona* tecavüz edeceklerdi. Er ya da geç onu bulup ırzına geçeceklerdi.

O sabah hava aydınlanmadan önce babasının az sayıdaki eşyasının bulunduğu mukavva kutuların durduğu tavan arasına çıkmıştı. Babası bir denizciydi. Altmışlı yılların sonlarına doğru Irma'nın annesini terk etmiş-

ti. Annesi, Irma'ya her şeyi anlatmıştı. Son derece dürüst davranmıştı. Babası, sürekli içen ve annesine tecavüz etmeye çalışan bir canavardı. Bütün erkekler böyleydi. Bir erkekle evlenmek, ona istediği zaman tecavüz etme hakkı vermek demekti. Gündüz vakti bile olsa. Irma'nın annesinin babasının onu terk edişine dair yorumu dört kelimeden ibaretti ve Irma bu kelimeleri dünya üzerindeki her erkeğin, kadının ve çocuğun ölümünün ardından söyleyebilirdi. "Büyük bir kayıp değil."

Kutularda çoğunlukla yabancı ülkelerden alınmış ucuz hediyelik eşyalar vardı... Hong Kong Hatırası, Saygon Hatırası, Kopenhag Hatırası. Bir de fotoğraf albümü vardı. Fotoğrafların çoğunda babası gemideydi. Kameraya gülümsüyor, bazılarında yanındaki arkadaşlarına sarılıyordu. Belki de Kaptan Trips denen hastalık onu nereye kaçtıysa orada bulup gebertmişti. Büyük bir kayıp değildi.

Eşyalar arasında ahşap bir kutu vardı. İçindeki kırmızı kadife kaplama üzerinde 45'lik bir tabanca duruyordu. Kadifenin altında kalan gizli bölmedeyse kurşunlar vardı. Kurşunlar yeşil ve yosun tutmuş gibi görünüyordu, ama Irma yine de işe yarayacaklarını düşündü. Ne de olsa metalden yapılmışlardı. Süt veya peynir gibi bozulacak halleri yoktu.

Tavan arasındaki örümcek ağlarıyla kaplı çıplak ampulün aydınlığında tabancayı doldurdu ve kahvaltısını etmek üzere mutfağa indi. Artık delikteki fare gibi saklanmayacaktı. Artık silahı vardı. Ötesi tecavüzcülerin sorunuydu.

Öğleden sonra verandada oturup, kitap okudu. Kitabın ismi *Şeytan Hâlâ Hayatta ve Dünyada*'ydı. Vahşi ve neşeli bir kitaptı. Günahkârlar ve nankörler hak ettiklerini buluyordu, kitapta da bulacakları söylenmişti zaten. Hepsi ölmüştü. Geriye sadece birkaç tecavüzcü hippi kalmıştı, Irma *onların* çaresine bakabilirdi. Tabancası yanı başında duruyordu.

Sarışın adam saat ikide geri döndü. O kadar sarhoştu ki zar zor ayakta durabiliyordu. Irma'yı görünce yüzü aydınlandı. Şüphesiz tecavüz edecek bir "dişi" bulduğuna sevinmişti.

"Hey, bebeğim!" diye seslendi. "Sadece sen ve ben kaldık! Ne kadar..." Irma'nın kitabı bırakıp, tabancayı doğrulttuğunu görünce gözleri korkuyla irileşti.

"Hey, indir onu... dolu mu? *Hey!*..."

Irma tetiği çekti. Tabanca büyük bir gürültüyle patlayarak adamı anında öldürdü. Büyük bir kayıp sayılmazdı.

George McDougall, Nyack, New York'ta yaşıyordu. Bir lisede matematik öğretmenliği ve şifacılık yapıyordu. Karısı da o da Katolik'ti ve Harriett McDougall, ona on bir çocuk doğurmuştu; dokuz erkek, iki kız. Dokuz yaşındaki oğlu Jeff'e "gripe ilgili zatürree" teşhisinin konduğu 22 Haziran'dan on altı yaşındaki kızı Patricia'nın (ah, o kadar genç ve öylesine güzeldi ki) herkesin –geride kalan herkesin– Tüpboyun adını verdiği hastalığa kurban gittiği 29 Haziran'a kadar dünya üzerinde en sevdiği on iki kişinin ölümüne tanık olmuş ve tek başına kalmıştı. Kendi sağlığı gayet iyiydi. Okulda çocuklarının hepsinin ismini hatırlayamadığını söyleyerek dalga geçerdi, ama ölüm sıraları beynine kazınmıştı: Jeff yirmi ikisinde, Marty ve Helen yirmi üçünde, karısı Harriett, Bill, George Jr., Robert ve Stan yirmi dördünde, Richard yirmi beşinde, Danny yirmi yedisinde, üç yaşındaki Frank yirmi sekizinde ve sonunda Pat... oysa ölümünden bir süre önce iyiye gidiyor gibi görünmüştü.

George aklını kaybedeceğini düşündü.

On yıl önce doktorunun tavsiyesiyle koşmaya başlamıştı. Tenis veya hentbol oynamıyor, çimleri bir çocuğa para vererek biçtiriyor (elbette kendi çocuklarından biriydi) ve Harriett ekmek istediğinde arabayla markete gidip alıyordu. Kilo alıyorsun, demişti Doktor Warner. Kalbin için iyi değil. Koşmayı dene.

Böylece kendine bir takım eşofman almış ve geceleri koşmaya başlamıştı. Önceleri kısa mesafeler koşmuş, zamanla mesafeler uzamıştı. Önce komşularının gözlerini devirip dalga geçeceğinden çekinmişti, ama ilişkileri sadece bahçelerini sularken el sallamak seviyesinde olan birkaç kişi ona gelip birlikte koşmayı teklif etmişti. Sayıları ne kadar çok olursa o kadar güvenliydi. O sıralar George'un büyük iki oğlu da onunla koşmaya başlamıştı. Mahallenin ortak bir aktivitesi haline gelmişti. Koşu grubunun üyelerinde bazen azalmalar ve artışlar olsa da bir mahalle alışkanlığı olarak varlığını sürdürmüştü.

Artık tek başına kalmıştı, ama koşmaya devam ediyordu. Her gün. Saatlerce. Aklını kaçıracakmış hissi sadece koşarken, dikkati sadece kal-

dırıma vuran tenis ayakkabılarına, kollarının sallanışına, sık soluklarına odaklanmışken uzaklaşıyordu. İntihar edemiyordu, çünkü bir Katolik'ti ve intiharın en büyük günahlardan biri olduğunu biliyor, Tanrı'nın canını bağışlamasında bir hikmet olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden koşmaya devam ediyordu. Önceki gün neredeyse altı saat koşmuştu. Durduğunda güçlükle nefes alıyordu ve yorgunluktan bayılmak üzereydi. Artık genç bir adam değildi, elli bir yaşındaydı ve bu kadar koşmanın kendisi için iyi olmadığını biliyordu, ama bir yönden de ona iyi gelen *tek* şey buydu.

Neredeyse hiç uyumadan geçen (aynı düşünce kafasının içinde dolanıp durmuştu: Jeff-Marty-Helen-Harriett-Bill-küçük George-Robert-Stanley-Richard-Danny-Frank-Patty) bir başka gecenin ardından sabahın ilk ışıklarıyla yatağından fırladı ve eşofmanlarını giydi. Dışarı çıkıp Nyack'ın boş sokaklarında koşmaya başladı. Bazen cam parçalarına basıyordu. Bir keresinde kaldırıma fırlatılmış bir televizyonun üzerinden atlamıştı. Perdeleri kapalı evlerin önünden ve anacaddenin kavşağında korkunç bir kazayla birbirine girmiş üç arabanın yanından geçti.

Önce yavaş yavaş koştu, ama kafasındaki düşünceleri ardında bırakabilmek için giderek hızlanması gerekti. Elli bir yaşında, kır saçlı, gri eşofman ve beyaz tenis ayakkabıları giymiş adam peşinden şeytanlar kovalıyormuşçasına deli gibi koşuyordu. Saat on biri çeyrek geçe ağır bir kalp krizi geçirdi ve Oak ve Pine caddelerinin köşesinde, bir yangın musluğunun önünde düşüp öldü. Yüzünde minnete benzer bir ifade vardı.

Clewiston, Florida'dan Bayan Eileen Drummond 2 Temmuz günü nane likörü içerek iyiden iyiye sarhoş olmuştu. Ailesini düşünmemek için içiyordu ve katlanabildiği tek içki buydu. Önceki gün on altı yaşındaki kızının odasında bir torba esrar bulmuştu, ama onunla kafayı bulmak her şeyi daha da kötüleştirmişti. Bütün gün oturma odasında oturup albümdeki fotoğraflara bakarak ağlamıştı.

O yüzden bugün içki içmeye karar vermiş, midesi bulanınca banyoya gidip kusmuştu. Sonra yatağına uzanıp bir sigara yakmıştı. Uyuyakalınca ev yanıp kül oldu ve o da artık kimseyi düşünemeyecek hale geldi. Rüzgârın şiddeti artınca yangın yayıldı ve Clewiston'un yarısı yandı. Büyük bir kayıp değildi.

Arthur Stimson, Reno, Nevada'da yaşıyordu. Yirmi dokuzunda, öğleden sonra Tahoe Gölü'nde yüzdükten sonra paslı bir çiviye bastı. Yara, kangrene dönüştü. Sorunu kokudan anlayıp ayağını kesmeye çalıştı. Başladığı işi bitiremeden bayıldı ve Toby Harrah'ın kumarhanesinin lobisinde kan kaybı ve şoktan öldü.

Swanville, Maine'de Candice Moran adında on yaşında bir kız çocuğu bisikletten düştü ve beyin kanamasından öldü.

Harding County, New Mexico'da çiftçilik yapan Milton Craslow bir engerek yılanının sokması sonucu yarım saat içinde öldü.

Milltown, Kentucky'de yaşayan Judy Horton, gelişmelerden oldukça memnundu. On yedi yaşında güzel bir kızdı. İki sene önce iki büyük hata yapmıştı: Hamile kalmış ve ailesinin bebeğin babası olan mühendislik fakültesi öğrencisi "dört gözle" evlenmesi için kendisini ikna etmesine izin vermişti. On beş yaşındayken bir üniversiteliden (daha ilk senesinde bile olsa) ilgi görmek büyük olaydı, ama Waldo'nun –Waldo Horton, ne iğrenç bir isimdi– ona "istediğini" yapmasına nasıl izin verdiğini kesinlikle hatırlamıyordu. Hamile kalacaksa neden ondan olmak zorundaydı? Judy, Steve Phillips ve Mark Collins'in de kendisine "istediğini" yapmasına izin vermişti; ikisi de Milltown Lisesi'nin futbol takımındaydı (Milltown Jaguarları, sevgili mavi ve beyaz için bastır-bastır-bastır-bastır) ve kendisi de ponpon kızların başıydı. O yaşlı, iğrenç Waldo Horton olmasaydı daha ilk senesinde ponpon kızların başı olabilirdi. Ayrıca Steve ve Mark onun gözünde çok daha iyi koca adaylarıydı. İkisi de geniş omuzluydu ve omuzlarına kadar inen sarı saçlarıyla Mark çok seksiydi. Ama kala kala Waldo'dan hamile kalmıştı, ondan başkası olamazdı. Günlüğüne bakıp hesabını yapmıştı. Bebek doğduktan sonra zerre kadar şüphesi kalmamıştı. Çocuk aynı ona benziyordu. İğrençti.

Böylece iki uzun yıl boyunca bu hayata tahammül etmiş, Waldo eğitimine devam ederken motellerde ve ucuz lokantalarda berbat işlerde çalışmıştı. Öyle ki sonunda Waldo'nun okuluna duyduğu nefret, Waldo ve bebeğe duyduğu nefreti aşmıştı. Madem Waldo bir aile istiyordu neden okulu bırakıp kendisi çalışmıyordu? *Judy* okulu bırakmıştı. Ama ne onun

ne Waldo'nun ailesi okulu bırakmasına izin veriyordu. Judy tek başına olsa tatlı dille onu ikna ederdi (istediğini daha Waldo yatakta kendisine dokunmadan önce elde ederdi) ama dünürlerin dördü de burunlarını sokmaktan vazgeçmiyordu. Ah Judy, Waldo iyi bir işe girince her şey daha güzel olacak. Ah Judy, kiliseye daha sık gelseydin ne iyi olurdu. Ah Judy, bok ye ve yutana kadar gülümsemeye devam et. *Hepsini* yutana kadar.

Sonra süpergrip çıkagelmiş ve bütün sorunlarını çözmüştü. Annesi, babası, küçük oğlu Petie ölmüştü (bebeğin ölümü onu biraz üzmüştü ama birkaç gün sonra atlatmıştı). Sonra Waldo'nun ailesi, en sonunda da Waldo ölmüş ve Judy özgürlüğüne kavuşmuştu. Kendisinin de ölebileceği fikri aklının ucundan bile geçmemiş ve ölmemişti elbette.

Milltown'ın merkezinde büyük ama köhne bir apartman dairesinde yaşıyorlardı. Evin Waldo için (Judy'nin söz hakkı yoktu elbette) en çekici özelliklerinden biri, bodrumdaki büyük buzdolabıydı. Daireyi 1988'in eylül ayında tutmuşlardı. Ev, üçüncü kattaydı ve etleri bodrumdaki buzdolabına götürüp getirme işi kime düşüyordu? Waldo ve Petie evde ölmüştü. Kodamanlardan biri değilsen hastane hizmetlerinden yararlanmak o günlerde mümkün değildi ve morglar ağzına kadar doluydu (Judy o tüyler ürpertici yerlere adımını bile atmazdı zaten) ama elektrik hâlâ vardı. İki cesedi bodruma indirip buzdolabına koymuştu.

Milltown'da elektrik kesileli üç gün olmuştu ama bodrum hâlâ oldukça serindi. Judy her gün üç dört kez gidip cesetlere baktığı için biliyordu. Kendi kendine sadece kontrol ettiğini söylüyordu. Başka ne olabilirdi ki? Sinsice bir zevk alacak hali yoktu ya?

2 Temmuz'da yine bodrumdaki büyük buzdolabına girdi, ama kapının önüne kapanmasını önleyecek lastik takozu koymayı unuttu. Kapı arkasından kapanıp kilitlendi. İki senedir oraya girip çıktığı halde kapının içeride kolu olmadığını ilk o gün fark etti. O sırada içerisi donmayacağı kadar soğuktu, ama açlığa bir çare yoktu. Judy Horton böylece çocuğu ve kocasının yanında öldü.

Hattiesburg, Mississippi'den Jim Lee, evindeki tüm elektrikli aletleri gazla çalışan bir jeneratöre bağladı ve jeneratörü çalıştırmaya uğraşırken akıma kapılıp öldü.

Richard Hoggins tüm hayatını Detroit, Michigan'da geçirmiş genç bir zenciydi. Beş yıldır "eroyn" dediği toza bağımlıydı. Tanıdığı bütün kullanıcılar ve satıcılar süpergrip salgınında öldüğü için salgın sırasında olağanüstü bir arınma yaşamıştı.

Bu parlak yaz sabahında dağınık bir dükkânda oturmuş ılık 7-Up içerken minik bir doz alabilmeyi ümit ediyordu.

Aklına Allie McFarlane ve tüm bu felaketler başlamadan hemen önce sokaklarda Allie hakkında duyduğu bir şey geldi. Detroit'in üçüncü büyük satıcısı olan Allie'nin kısa bir süre önce büyük bir mal teslimatı aldığı söyleniyordu. Herkes kaliteli mal bulabilecekti. O kahverengi boktan kurtulacaklardı. Çin Beyazı'ndan nasiplerini alacaklardı.

Richie, McFarlane'in öyle büyük çapta bir teslimatı nerede saklayabileceğini bilemiyordu –böyle şeyleri bilmek insanın sağlığına zararlıydı– ama rivayete göre polisler bir arama izni alıp Allie'nin Grosse Pointe'ten büyük amcası için satın aldığı evi basacak olsa Allie parmaklıkların diğer tarafından ömrü boyunca kurtulamazdı.

Richie, Grosse Pointe'e doğru yürümeye karar verdi. Zaten yapacak daha iyi bir işi yoktu.

Telefon rehberinden Erin D. McFarlane'in Lake Shore Yolu'ndaki adresini bulup yürümeye başladı. Oraya vardığında karanlık çökmek üzereydi ve ayakları ağrıyordu. Artık kendi kendine bunun öylesine bir yürüyüş olduğunu söylemeyi bırakmıştı. Uçuşa geçmek istiyordu.

Evin etrafı gri taş bir duvarla çevriliydi. Richie duvarın üzerinden kara bir gölge gibi atladı. Duvarın tepesine cam parçaları gömüldüğü için elleri kesilmişti. İçeri girmek için bir camı kırınca alarm ötmeye başladı. Artık ortalıkta duruma müdahale edecek bir polisin olmadığını hatırlayana dek kaçarak bahçenin ortasına varmıştı bile. Kan ter içinde eve geri döndü.

Elektrik kesikti ve kahrolası evde neredeyse yirmi oda vardı. Doğru düzgün bakabilmek için sabahı beklemek zorundaydı. Evin her köşesine bakabilmesi en az üç haftasını alacaktı. Mal belki burada bile değildi. Off. Richie içinin ümitsizlikle dolduğunu hissetti. Hiç olmazsa olabilecek yerlere bakmaya karar verdi.

Ve üst kattaki banyoda, beyaz tozla dolu bir düzine büyük, plastik torba buldu. Rezervuarın içindeydi, kitaptaki en eski numaralardan biriydi. Richie, içindeki yoğun istek yüzünden kendini hasta gibi hissederek

torbalara baktı. Allie bu kadar malı kahrolası bir rezervuarda bırakmayı göze alabildiğine göre doğru kişilerin kıçını yalıyor olmalıydı. Rezervuarda bir adama on altı asır yetecek kadar mal vardı.

Bir torbayı yatak odasına götürdü ve yatağın üstünde açtı. Malzemelerini çıkarıp hazırlık yaparken elleri titriyordu. Malın ne kadarının kesilmiş olduğunu merak etmek aklından geçmedi. Richie'nin sokakta aldığı en ağır doz yüzde on iki saftı ve neredeyse koma sayılabilecek derin bir uykuya dalmasına yol açmıştı. Bir anda karanlığa dalıvermişti.

Dirseğinin hemen üstüne iğneyi batırdı ve neredeyse yüzde doksan altı oranında saf olan mal kanına karıştı. Richie yatağın üstüne kapaklanıverdi. Altı dakika sonra ölmüştü.

Büyük bir kayıp değildi.

39. BÖLÜM

Lloyd Henreid diz çökmüştü. Bir şarkı mırıldanıyor ve sırıtıyordu. Ara sıra ne mırıldandığını unutuyor ve sırıtışı kaybolup ağlamaya başlıyordu. Bir süre sonra neden ağladığını unutarak tekrar mırıldanmaya başlıyordu. Mırıldandığı şarkı "Camptown Races"ti (Camptown Yarışları). Bazen mırıldanmayı ve ağlamayı kesiyor, "Du-da, du-da," diye fısıldıyordu. Hücresi, mırıltıları, du-da fısıltıları ve Lloyd'un elindeki yatak ayağının çıkardığı sürtünme sesi dışında tamamen sessizdi. Bacağına ulaşabilmek için Trask'in bedenini çevirmeye çalışıyordu. Bana biraz daha lahana salatası ve bir bacak daha getir lütfen garson.

Lloyd sıkı bir diyete başlamış biri gibi görünüyordu. Mahkûm tulumu, bir geminin rüzgârsız havada sarkan yelkeni gibi üzerinden dökülüyordu. Hücreye en son yemek getirilişinin üzerinden sekiz gün geçmişti. Lloyd'un yüzünün derisi iyice gerilmiş, kafatasının tüm hatları ortaya çıkmıştı. Gözleri parlaktı ve ışıldıyordu. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Saçları tutam tutam dökülmeye başlamıştı. Delirmiş gibi görünüyordu.

"Du-da, du-da," diye fısıldadı yatak ayağını tekrar uzatarak. Bir zamanlar kahrolası ayağı yerinden çıkarmak için parmaklarını kanatana kadar uğraştığı için pişman olmuştu. Önceleri gerçek açlığın ne olduğunu bildiğini sanıyordu. O açlık, şimdi hissettiğiyle kıyaslanamazdı bile.

"Bütün gün dolaş... bütün gün dolaş... du-da..."

Yatak ayağı Trask'in pantolonunun paçasını yakalar gibi olup yine serbest kaldı. Lloyd başını eğerek bir çocuk gibi ağlamaya başladı. Arkasında, beş gün önce, yani 29 Haziran'da Trask'in hücresinde öldürdüğü sıçanın öylesine bir kenara atılmış iskeleti duruyordu. Uzun, pembe kuyruğu hâlâ iskelete bağlıydı. Lloyd kuyruğu yemeyi defalarca denemişti, ama çok sertti. Muhafaza edebilmek uğruna gösterdiği bütün çabaya rağmen klozetteki suyun neredeyse tamamı bitmişti. Hücreye keskin bir sidik kokusu sinmişti. Suyunu kirletmemek için koridora doğru işiyordu. Büyüğünü yapmamıştı, ki neredeyse hiçbir şey yemediği göz önüne alındığında bu gayet normaldi.

Bir kenara ayırdığı yemekleri çok çabuk bitirmişti. Bunu şimdi anlıyordu. Birinin geleceğini sanmıştı. Kimsenin gelmeyeceğine inana...

Trask'i yemek istemiyordu. Trask'i yeme fikri korkunçtu. Önceki gece terliğiyle bir hamamböceğini avlamış ve diri diri yemişti. Dişleriyle ikiye bölmeden hemen önce böceğin ağzının içinde deli gibi debelendiğini hissetmişti. Tadı hiç de kötü değildi. Hatta sıçandan kat kat iyiydi. Hayır, Trask'i yemek istemiyordu. Bir yamyam olmak istemiyordu. Sıçan gibiydi. Trask'i ulaşabildiği mesafeye çekecekti... her ihtimale karşı. Su içtiği sürece bir insanın açlığa uzun süre dayanabileceğini duymuştu.

(çok az su kaldı ama şu an onu düşünmeyeceğim hayır düşünmeyeceğim şimdi değil)

Ölmek istemiyordu. Açlıktan gebermek istemiyordu. İçi fazlasıyla nefretle doluydu.

Nefreti, son üç günde açlığıyla paralel olarak giderek yükselen bir hızla artmıştı. Herhalde uzun yıllar önce ölen evcil tavşanının düşünme kabiliyeti olsa o da Lloyd'dan aynı şekilde nefret ederdi (uzun saatler boyunca uyuyor ve rüyasında hep tavşanını görüyordu; bedeni şişmiş, tüyleri keçeleşmiş, gözlerinde kurtçuklar kaynayan, hepsinden kötüsü de ayakları kan içinde olan tavşanı: uyandığında kendi ellerine korkuyla karışık

büyülenmişlikle bakmıştı). Lloyd'un nefreti basit bir hayali kavram etrafında bütünleşmişti ve bu kavram ANAHTAR'dı.

İçeride kilitliydi. Bir zamanlar bu durum ona doğru görünmüştü. Ne de olsa kötü adamlardan biriydi. Tam anlamıyla değil, asıl kötü olan Poke'tu. Poke olmasaydı sadece ufak tefek suçlar işlerdi. Yine de sütten çıkmış ak kaşık olduğu söylenemezdi elbette. Vegas'taki Muhteşem George ve beyaz Continental'deki üç kişinin ölümünde onun da payı vardı. Kodese girip bir süre yatmayı hak etmişti. Gönüllü olarak yapılacak şey değildi elbette, ama enselenince kaderine razı gelmekten başka seçeneği kalmamıştı. Avukatına da söylediği gibi "üç eyalette katliam" olayındaki payından dolayı bir cezayı hak ediyordu. Ama elektrikli sandalyeyi değil, kesinlikle hayır. Lloyd Henreid'in öbür dünyaya o şekilde göçmesi fikri... çılgıncaydı.

Ama ANAHTAR onlardaydı, olay buydu. İnsanı bir yere kilitleyip, istediklerini yapabiliyorlardı.

Lloyd son üç gündür ANAHTAR'ın sembolik, tılsımlı gücünü hayal meyal kavramaya başlamıştı. ANAHTAR, kurallara uymanın ödülüydü. Uymayanı bir hücreye kilitleyebiliyorlardı. Monopoli oyunundaki "Hapse Git" kartından pek bir farkı yoktu. Git'i geçme, iki yüz dolar toplama. Ve ANAHTAR, insana çeşitli imtiyazlar kazandırıyordu. Hayatınızdan on, yirmi, kırk yıl alabilirlerdi. Mathers gibi adamlara para verip sizi dövdürebilirlerdi. Hatta sizi elektrikli sandalyeye gönderip, canınızı bile alabilirlerdi.

Ama ANAHTAR'a sahip olmak onlara insanı kilit altında açlıktan ölmeye bırakıp gitme hakkı vermiyordu. İnsanı ölü bir sıçanı yemeye ve döşeğinin içini yemeye çalışmaya zorlama hakkını da vermiyordu. Hayatta kalmak için yan hücredeki adamın cesedini yemek zorunda bırakma hakkı da vermiyordu (cesede ulaşabilirse tabii, du-da, du-da).

İnsanlara yapılamayacak bazı şeyler vardı. ANAHTAR'a sahip olmanın imtiyazları bir yere kadardı. Serbest bırakabilecekken onu burada korkunç bir ölüme mahkûm etmişlerdi. Gazeteler ne derse desin, gördüğü ilk insanı katledecek bir cani değildi o. Poke'la tanışmadan önce sadece küçük suçlar işlemişti.

Böylece içi nefretle doldu ve nefreti ona yaşamasını... en azından çaba göstermesini buyurdu. Nefret ve hayatta kalma azmi ona bir süre için

boş göründü, çünkü ANAHTAR'a sahip olanların hepsi gribe kurban gitmişti. İntikamını alamayacağı bir yere gitmişlerdi. Sonra açlığı artarken yavaş yavaş gribin *onları* öldürmeyeceğini anladı. Kendisi gibi zavallıları ve Mathers gibi maşaları öldürebilirdi, ama *onları* öldürmezdi, çünkü ANAHTAR ellerindeydi. Bu yüzden vali veya hapishane müdürü ölmezdi, müdürün hasta olduğunu söyleyen gardiyan yalancının tekiydi. Grip şartlı tahliye memurlarını, şerifleri ve FBI ajanlarını da öldürmezdi. ANAHTAR'ı olanlara dokunmazdı. Cesaret edemezdi. Ama Lloyd onlara dokunacaktı. Oradan canlı çıkabilirse onlara öyle bir dokunacaktı ki...

Yatak ayağı yine Trask'in paçasına takıldı.

"Hadi," diye fısıldadı Lloyd. "Hadi. Hadi, gel... bayanlar bütün gün bu şarkıyı söylüyor, du-da."

Trask'in katılaşmış bedeni yavaşça yaklaştı. Herhalde hiçbir balıkçı oltasını Lloyd'un Trask'i çektiği kadar büyük dikkatle çekmemişti. Çekerken Trask'in paçası yırtıldı ve Lloyd takacak başka bir yer bulmak zorunda kaldı. Nihayet ayağı Lloyd'un uzanıp kavrayabileceği kadar yakına geldi... isterse kavrayabileceği.

"Şahsi bir şey değil," diye fısıldadı Trask'e. Bacağına dokunup okşadı. "Şahsi değil, seni yemeyeceğim, eski dost. Mecbur kalmadıkça."

Salyalarının aktığının farkında bile değildi.

Alacakaranlığın kül rengi aydınlığında bir gürültü duydu, ama ses o kadar uzaktan geliyordu ve öylesine garipti –metalin metale çarpması– ki rüya gördüğünü sandı. Uyku ve uyanıklık halleri artık birbirine karışmıştı. Bir halden diğerine ne zaman geçtiğini anlayamıyordu.

Ama sonra birinin sesini duydu ve gözleri derisi gerilmiş yüzünde iri iri açılarak yatağında aniden doğruldu. Ses Tanrı bilir ne kadar mesafeden, idari bölüm kanadından geliyordu. Sonra merdivenlerden geçerek ziyaret alanını ana hücre blokuna bağlayan koridorlara girdi. Çifte parmaklıklı kapılardan sakince geçerek nihayet Lloyd'un kulaklarına ulaştı:

"Hu-huuu! Evde kimse yok mu?"

Tuhaftı ama Lloyd'un ilk düşüncesi, *cevap verme, belki gider*, oldu.

"Kimse yok mu? Gidiyorum öyleyse... gidiyorum? Phoenix tozunu çizmelerimden atmak için yola çıkı..."

Bunun üzerine Lloyd içinde bulunduğu felç halinden sıyrılıverdi. Yataktan fırlayıp demir ayağı kaptı ve parmaklıklara deli gibi vurmaya başladı; titreşimler metalden yumruk yaptığı elinin kemiklerine doğru ilerliyordu.

"Hayır!" diye haykırdı. *"Hayır! Gitmeyin! Ne olur gitmeyin!"*

Ses artık daha yakından, idari bölümle Lloyd'un bulunduğu kat arasındaki merdivenlerden geliyordu: "Sizi o kadar seviyoruz ki yiyebiliriz... ve ah, birinin karnı çok *aç* gibi." Ardından gevrek bir gülüş duyuldu.

Lloyd yatağın ayağını bıraktı ve hücrenin kapısının parmaklıklarını her iki eliyle kavradı. Şimdi gölgeler içindeki koridordan ona doğru yaklaşan ayak seslerini net bir şekilde duyabiliyordu. Gözyaşları bir anda gözlerini doldurdu... ne de olsa kurtulmuştu... yine de içinde coşku değil, korku vardı. İçinden bir ses hâlâ sessiz kalması gerektiğini, cevap vermesinin büyük bir hata olduğunu söylüyordu. Sessiz kalmak mı? Tanrım! Açlıktan ölmekten daha kötü ne olabilirdi?

Açlıktan ölme fikri aklına Trask'i getirmişti. Alacakaranlığın loşluğunda sırtüstü yatıyordu, bir bacağı Lloyd'un hücresinin dibine doğru çekilmiş ve baldırından büyük bir parça eksilmişti. Bacağının *etli* kısmından. Üzerinde diş izleri vardı. Lloyd bu izlerin kimin dişlerinin eseri olduğunu biliyordu, ama Trask'in bacağını ısırıp etini kopardığı anlar hafızasında çok silikti. Yine de içini şiddetli bir tiksinti, suçluluk ve dehşet kapladı. Parmaklıklara doğru atılıp Trask'in bacağını kendi hücresine doğru itti. Sonra omzu üzerinden bakıp ayak seslerinin sahibinin hâlâ görünmeyecek kadar uzakta olup olmadığını kontrol ettikten sonra Trask'in paçasını indirip eti koparılmış baldırını gizledi.

Aslında telaşlanmasına gerek yoktu, zira koridorun başındaki çelik kapı kilitliydi ve elektrik kesik olduğu için düğmeye basmak bir işe yaramayacaktı. Kurtarıcısının geri dönüp anahtarı alması gerekecekti. Başka türlü...

Parmaklıklı kapıyı açan elektrikli mekanizmanın gürültüsünü duyan Lloyd şaşırdı. Hücrelerin bulunduğu bölümün mutlak sessizliğinde kapının açılmasıyla çıkan *klik* sesi çok net bir şekilde duyuldu.

Ayak sesleri koridordan ona doğru yaklaştı.

Lloyd, Trask'in bacağını düzeltip paçasını indirdikten sonra yine hücresinin kapısına dönmüştü. Kendine engel olamadan iki adım geriledi.

Bakışlarını koridorun zeminine dikti ve sivri burunlu, aşınmış topuklu, tozlu kovboy çizmelerini görünce aklına Poke'un da tıpkı bunlara benzer bir çift çizme giydiği geldi.

Çizmeler hücresinin önüne gelip durdu.

Lloyd'un bakışları aşınmış çizmelerden solmuş kot pantolona, pirinç tokalı (eşmerkezli iki çember içinde çeşitli astrolojik semboller vardı) deri kemerden, her iki cebinde birer iğne bulunan (birinde gülen surat, diğerinde DOMUZUNUZ NASIL? yazısı ve ölü bir domuz resmi vardı) kot monta doğru yavaşça yükseldi.

Tam Lloyd'un gözleri gönülsüzce Randall Flagg'in yüzüne yönelmişti ki Flagg, *"Böö!"* diye bağırdı. Tek ses ölü hücre bölümünde süzüldü ve aniden döndü. Lloyd bir çığlık attı, sendeledi, yere düştü ve ağlamaya başladı.

"Her şey yolunda," dedi Flagg teselli edercesine. "Hey, dostum, bir şey yok. Her şey yolunda."

Lloyd hıçkırdı. "Beni dışarı çıkarabilir misiniz? Lütfen beni buradan çıkarın. Tavşanım gibi olmak istemiyorum, sonumun onunki gibi olmasını istemiyorum, bu haksızlık, Poke olmasaydı burada olmayacaktım, lütfen beni çıkarın bayım, ne isterseniz yaparım."

"Zavallı adam. Dachau'da yaz tatili reklamından fırlamış gibisin."

Flagg'in sesinde sempati vardı, ama Lloyd buna rağmen bakışlarını ziyaretçinin kot pantolonunun dizlerinden yukarı kaldıramıyordu. O yüze tekrar bakmak onu öldürebilirdi. Şeytanın suretiydi.

"Lütfen," diye geveledi Lloyd. "Lütfen beni buradan çıkarın. Açlıktan ölüyorum."

"Ne zamandır buradasın dostum?"

"Bilmiyorum," dedi Lloyd ince parmaklarıyla gözlerini silerek. "Uzun zaman oldu."

"Nasıl oldu da hâlâ ölmedin?"

"Olacakları tahmin etmiştim," dedi Lloyd kot pantolon içindeki bacaklara. "Yemeğimin bir kısmını sakladım. Bu şekilde dayanabildim."

"Yan hücrede yatan arkadaştan birkaç lokma almadın yani?"

"Ne?" dedi Lloyd çatlak sesle. "*Ne?* Hayır! Tanrı aşkına! Beni *ne* sanıyorsunuz? Bayım, bayım, lütfen..."

"Sol bacağı sağa nazaran daha ince gibi görünüyor. O yüzden sordum sadece dostum."

"İnce olup olmadığını bilmiyorum," diye fısıldadı Lloyd. Bütün vücudu titriyordu.

"Peki ya sıçan kardeş? Onun tadı nasıldı?"

Lloyd elleriyle yüzünü örttü ve hiçbir şey söylemedi.

"Adın ne?"

Lloyd söylemeye çalıştı, ama ağzından sadece bir inilti çıktı.

"Adın ne dedim asker?"

"Lloyd Henreid." Ardından ne söyleyeceğini düşündü, ama kafası karmakarışıktı. Avukatı ona elektrikli sandalyeyi boylayabileceğini söylediğinde korkmuştu, ama bu kadar değil. Hayatı boyunca hiç *bu* kadar korkmamıştı. "Hepsi Poke'un başının altından çıktı!" diye bağırdı. "Burada benim yerime Poke olmalıydı!"

"Bana bak Lloyd."

"Olmaz," diye fısıldadı Lloyd. Gözleri çılgınca bir o tarafa bir bu tarafa döndü.

"Neden?"

"Çünkü..."

"Devam et."

"Çünkü gerçek olduğunuzu sanmıyorum bayım," diye fısıldadı Lloyd. "Ve gerçekseniz... gerçekseniz, bayım... o zaman şeytansınız."

"Bana bak Lloyd."

Lloyd bakışlarını parmaklıkların diğer tarafındaki karanlık, sırıtan yüze doğru çaresizce kaldırdı. Sağ gözün hizasındaki sağ elinde bir şey tutuyordu. Lloyd, ona bakarken vücudu hem buz kesti, hem ısındı. Siyah bir taşa benziyordu. Rengi zift gibi koyuydu. Tam ortasında kırmızı bir leke vardı ve Lloyd'a ona bakan yarı açık, kanlı, korkunç bir göz gibi görünüyordu. Sonra Flagg taşı elinde hafifçe çevirdi ve taşın ortasındaki kırmızı leke bir... anahtar gibi göründü. Flagg parmaklarının arasında ileri geri çeviriyordu. Şimdi bir göz olmuştu, şimdi yine bir anahtar.

Göz, anahtar.

Flagg şarkı söylüyordu. "Bana kahve getirdi... bana çay getirdi... bana neredeyse her şeyi getirdi... atölyenin anahtarı hariç. Değil mi Lloyd?"

"Evet," dedi Lloyd boğuk sesle. Gözleri koyu renkli taşın üzerinden bir an bile ayrılmamıştı. Flagg şimdi taşı bir sihirbaz gibi parmaklarının arasında gezdiriyordu.

"İyi bir anahtarın değerini bilmesi gereken bir adamsın," dedi. Taş, kapanan avucunun içinde kayboldu ve aniden diğer elinde belirdi. Parmaklarının arasında yine gezdirmeye başladı. "Senin bildiğinden eminim. Çünkü anahtarlar, kapıları açmaya yarar. Dünyada kapıların açılmasından daha önemli bir şey var mı Lloyd?"

"Bayım, o kadar açım ki..."

"Elbette öylesin," dedi adam. Yüzünde bir endişe ifadesi belirdi. O kadar abartılıydı ki iğrenç görünüyordu. "Yüce İsa, sıçanlar yemek için değildir! Ben öğle yemeğinde ne yedim, biliyor musun? Viyana ekmeğiyle yapılmış, az pişmiş rozbifli ve soğanlı sandviç, ayrıca bol bol Gulden's Spicy Brown hardal. Kulağa hoş geliyor mu?"

Fazlasıyla parlak gözlerinden yaşlar süzülen Lloyd başını salladı.

"Yanında biraz patates kızartması ve çikolatalı süt vardı. Tatlı olarak da... hay aksi, sana *eziyet* ediyorum, değil mi? Temiz bir dayağı hak ediyorum. Kusura bakma. Seni hemen çıkarayım, sonra da yiyecek bir şeyler bulalım, tamam mı?"

Lloyd başını bile sallayamayacak kadar şaşkındı. Anahtarlı adamın şeytan ya da bir serap olduğundan emindi. Serap, Lloyd düşüp ölene kadar hücrenin kapısının önünde duracak. Tanrı'dan, İsa'dan, Gulden's Spicy Brown hardaldan neşeyle bahsederek gizemli siyah taşı gözden kaybedip tekrar gösterecekti. Ama adamın yüzündeki endişe ve kendine duyduğu hoşnutsuzluk gerçek gibi görünüyordu. Siyah taş avucunun içinde yine kayboldu. Tekrar açtığında Lloyd, adamın elinde sapı işlemeli, yassı, gümüş bir anahtar olduğunu gördü.

"Ulu... Tanrım!" diye haykırdı çatlak sesle.

"Beğendin mi?" dedi Kara Adam memnun bir ifadeyle. "Bu numarayı Secaucus, New Jersey'de bir masaj evinde fıstığın birinden öğrenmiştim Lloyd. Sesaucus, dünyanın en büyük domuz çiftliklerinin bulunduğu yer."

Eğilip anahtarı soktu. Ve bu çok garipti, çünkü hatırladığı kadarıyla (gerçi o günlerde hafızasının pek iyi olduğu söylenemezdi) bu hücrelerde anahtar sokacak yuva yoktu, zira elektronik olarak açılıp kapanıyorlardı. Ama gümüş anahtarın işe yarayacağından hiç şüphesi yoktu.

Flagg anahtarı sokarken durup Lloyd'a baktı. Yüzündeki sinsi sırıtışı gören Lloyd yine umutsuzluğa kapıldı. Bunların hepsi bir numaraydı.

"Kendimi tanıtmış mıydım? Adım Flagg, iki g ile yazılıyor. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de," dedi Lloyd çatallı bir sesle.

"Ve seni buradan çıkarıp birlikte yemeğe gitmeden önce bir anlaşmaya varmamız gerek Lloyd."

"Elbette," dedi Lloyd ve yine ağlamaya başladı.

"Seni sağ kolum yapacağım Lloyd. Seni Aziz Petrus'un konumuna getireceğim. Bu kapıyı açınca krallığın anahtarlarını eline vereceğim. Ne anlaşma ama, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı Lloyd tekrar korkuya kapılarak. Karanlık neredeyse tamamen çökmüştü. Flagg koyu bir siluetten ibaretti, ama gözleri hâlâ net bir şekilde görülebiliyordu. Karanlıkta bir vaşağın gözleri gibi parlıyordu. Lloyd içinin dehşetle dolduğunu hissetti ama tek hissettiği şey bu değildi; aynı zamanda bir tür dinsel vecit duyuyordu. Haz. *Seçilmiş* olmanın hazzı. En sonunda bir şekilde galip gelmiş olmanın tatmini.

"Seni buraya tıkanlardan öcünü almak istiyorsun değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Lloyd dehşetini bir anlığına unutarak. Yerini aç, yoğun bir öfke almıştı.

"Sadece o insanlardan değil, onlarla aynı şeyleri yapan diğerlerinden de," dedi Flagg. "Bu tip insanlar var, değil mi? Onlara göre senin gibiler çöplükten ibaret. Çünkü kendilerini çok yukarıda görüyorlar. Senin gibilerin yaşam hakkı olduğunu düşünmüyorlar."

"Öyle," dedi Lloyd. İçindeki şiddetli açlık, yerini başka türlü bir açlığa bırakmıştı. Siyah taşın gümüş anahtara dönüşmesi gibi o da değişmişti. Bu adam, içindeki tüm karmaşık duyguları basit birkaç cümleyle özetleyivermişti. İntikamını almak istediği kişi sadece gardiyan değildi –*bak sen, ukala bok, ne var pislik, söyleyecek ukalaca bir laf bulamadın mı?*– çünkü asıl hedef o değildi. ANAHTAR'a sahipti, evet ama ANAHTAR'ı *yapan* o değildi. Ona bir başkası vermişti. Herhalde hapishane müdürü vermişti ama ANAHTAR'ı yapan o da değildi. Lloyd yapanları, yaratıcıları bulmak istiyordu. Grip onlara dokunamamıştı muhtemelen ama Lloyd'un onlarla görülecek işi vardı. Ah evet, *iyi* bir iş.

"İncil'de öyleleri için ne denir, bilir misin?" diye sordu Flagg usulca. "Yükseltilmişler aşağı indirilmeli, güçlüler boyun eğmeli, tepedekiler çökertilmeli. Peki senin gibiler için ne dendiğini biliyor musun Lloyd? Diyor ki; alçakgönüllüler kutsanmıştır ve dünya onlara miras kalacaktır. Kutsanmışlar Tanrı'yı görecektir."

Lloyd başını sallıyor, aynı zamanda ağlıyordu. Bir an için Flagg'in başının etrafında parlak bir hale oluştu. O kadar parlaktı ki Lloyd uzun süre bakmaya kalkarsa gözlerinin yanacağını düşündü. Ama sonra ışık yok oldu... eğer gerçekten var olduysa tabii. Muhtemelen hiç olmamıştı, zira Lloyd'un gözleri hâlâ karanlığa adapte haldeydi.

"Pek zeki değilsin," dedi Flagg. "Ama ilksin. Ve içimde çok sadık olacağına dair bir his var. Sen ve ben Lloyd, uzaklara gideceğiz. Bizim gibilerin zamanı geldi. Her şey bizim için başlıyor. Tek gereken senin sözün."

"S... söz mü?"

"Birbirimize arka çıkacağımıza dair, sen ve ben. İnkâr yok. Nöbetteyken uyuyakalmak yok. Çok yakında başkaları da olacak, batıya doğru yola çıktılar bile ama şu an için sadece ikimiz varız. Bana söz verirsen sana anahtarı veririm."

"Söz... veriyorum," dedi Lloyd ve kelimeler, tuhaf bir şekilde titreşerek havada asılı kalmış gibi oldu. Başı hafifçe yana eğik, o titreşimleri dinledi. İki kelimeyi, ölü bir adamın gözlerinden yansıyan kuzey ışıkları gibi parlıyorlarmışçasına görecekti neredeyse.

Anahtarın kilitte döndüğünü duyunca her şeyi unutuverdi. Bir an sonra kilit, üzerinden dumanlar tüterek Flagg'in ayaklarının dibine düştü.

"Artık özgürsün Lloyd. Hadi çık."

Lloyd inanmakta zorlanarak, yakacaklarından korkarcasına parmaklıklara dokundu. Parmaklıklar gerçekten de ılık gibiydi. İtince kapı kolayca, sessizce açılıverdi. Kurtarıcısına, yanan gözlerine baktı.

Eline bir şey kondu. Anahtar.

"Artık senin Lloyd."

"Benim mi?"

Flagg, Lloyd'un parmaklarını tutup anahtarın üzerine kapadı... ve Lloyd anahtarın avucunun içinde kıpırdadığını, *değiştiğini* hissetti. Boğuk bir çığlık atarak elini açtı. Anahtar gitmiş, yerini kırmızı lekeli siyah

taş almıştı. Taşı merakla göz hizasına kaldırdı ve evirip çevirerek inceledi. Kırmızı leke kâh anahtara, kâh kurukafaya, kâh yarı kapalı, kanlı bir göze benziyordu.

"Benim," diye yanıtladı Lloyd kendi sorusunu. Bu kez parmaklarını teşvik olmaksızın kapadı ve vahşice sıktı.

"Akşam yemeğine ne dersin?" diye sordu Flagg. "Bu gece uzun süre araba kullanacağız."

"Akşam yemeği," dedi Lloyd. "Tamam."

"Yapacak çok işimiz var," dedi Flagg mutlulukla. "Ve çok hızlı hareket edeceğiz." Ölü adamlarla dolu hücrelerin önünden geçerek merdivenlere doğru yürüdüler. Lloyd takatsizliği yüzünden sendeleyince Flagg dirseğinin üzerinden kolunu kavrayarak onu kaldırdı. Lloyd, sırıtan surata minnetin de ötesinde bir hisle baktı. Yüzünde sevgiye benzer bir ifade vardı.

40. BÖLÜM

Nick Andros, Şerif Baker'ın ofisindeki yatakta huzursuzca uyuyordu. Üzerinde sadece şortu vardı ve hafifçe terlemişti. Uyumadan önce düşündüğü son şey sabahı göremeyeceğiydi; kâbuslarının gediklisi olan Kara Adam, uykunun küçük engelini geçip gerçek dünyaya geçecek ve onu öldürecekti.

Garipti. Ray Booth'un yaralayıp, neredeyse yuvasından çıkaracağı gözü, iki gün boyunca sızlamıştı. Üçüncü günde, beyninin içine kumpaslar vidalanmış hissi yerini hafif bir ağrıya bırakmıştı. O gözüyle baktığında artık sadece gri bir bulanıklık görüyordu. Bu grilik içinde şekiller hareket ediyor veya hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Ama, onu mahveden yaralı gözü değil, kurşunun sıyırıp geçtiği bacağındaki yaraydı.

Sıyrığı dezenfekte etmeyi ihmal etmişti. Gözündeki acı o kadar şiddetliydi ki bacağını fark etmemişti bile. Sıyrık sağ baldırından dizine kadar uzanıyordu. Ertesi gün kurşunun pantolonunda açtığı deliği şaşkınlıkla incelemişti. Bir sonraki gün, 30 Haziran'da, yaranın etrafı kızarmış ve bacağındaki bütün kaslar acımaya başlamıştı.

Topallayarak Doktor Soames'un muayenehanesine gitmiş ve bir şişe oksijenli su almıştı. Bütün şişeyi, yaklaşık otuz santim uzunluğundaki yaranın üzerine boca etmişti. Bu yaptığı, at çalındıktan sonra ahırın kapısını kilitlemeye benziyordu. O akşam bütün bacağı çürük bir diş gibi zonklamaya başlamıştı. Yeni yeni kabuk bağlayan yaranın bulunduğu bölgedeki kan zehirlenmesini görebiliyordu.

1 Temmuz'da penisilin bulma ümidiyle Doktor Soames'un muayenehanesine tekrar gitmişti. Bulunca bir anlık tereddütten sonra iki tane birden yutmuştu. Vücudu penisiline güçlü bir tepki gösterdiği takdirde ölebileceğini biliyordu, ama ilacı almadığı takdirde onu çok daha korkunç bir ölümün beklediğinin de farkındaydı. Enfeksiyon giderek yayılıyordu. Penisilin onu öldürmemişti, ama gözle görülür bir iyileşme de yoktu.

Önceki gün öğle vakitlerinde ateşi çok yüksekti. Uzun bir süre baygın yattığından şüpheleniyordu. Bol bol yiyeceği vardı, ama yemek istemiyordu. Tek istediği, Baker'ın ofisindeki damacanadan bardaklar dolusu su içmekti. Önceki gece uykuya daldığında (ya da kendinden geçtiğinde) su neredeyse bitmişti ve daha fazlasını nasıl bulabileceğini bilmiyordu. Ateşler içindeyken pek de umursamamıştı. Yakında ölecek ve hiçbir şey için endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Ölmek istemiyordu, ama bütün bu acılar ve endişelerden kurtulma fikri rahatlatıcıydı. Bacağı zonkluyor, kaşınıyor ve yanıyordu.

Ray Booth'u öldürmesinden sonraki günlerde ve gecelerdeki uykusu, uyku gibi değildi. Uykuya daldığı an rüyalar başlıyordu. Sanki hayatı boyunca tanıdığı herkes rüyalarında onu ziyaret ediyordu. Rudy Sparkman beyaz bir kâğıdı gösteriyordu: *Sen bu boş sayfasın.* Annesi, bir başka kâğıdın beyazlığını bozarak üzerine çizgiler ve daireler çiziyordu: *Burada Nick Andros yazıyor hayatını. Senin ismin.* Jane Baker başını yastığına dayamış yatıyordu: *Johnny, zavallı Johnny'm.* Rüyalarında Doktor Soames, Şerif Baker'a gömleğini çıkarmasını söylüyordu. Ray Booth ise hep aynı şeyleri tekrarlıyordu: *Tutun onu... ağzını burnunu kıracağım... piç kurusu bana vurdu... sıkı tutun...* Nick hayatı boyunca gördüğü diğer rüyaların aksine bunlarda konuşulanları anlamak için dudak okumak zorunda kalmıyordu. Söylenenleri net bir şekilde duyuyordu. Rüyalar inanılmayacak kadar canlıydı. Bacağındaki acı onu uykusundan çekip alırken rüyalar da

silikleşiyordu. Sonra yeni bir sahne beliriyor ve yine derin bir uykuya dalıyordu. Rüyalardan ikisinde daha önce hiç görmediği iki kişi vardı ve uyandığında en net hatırladığı rüyalar da bunlardı.

Yüksek bir yerdeydi. Dünya, önünde bir harita gibi uzanıyordu. Çorak bir alandaydı ve gökyüzündeki yıldızlar inanılmaz bir parlaklığa sahipti. Yanında bir adam vardı... hayır bir adam değildi, adam kılığında biriydi. Sanki gerçeklik kumaşından bir figür biçilmişti ve yanında, kumaşta geride kalan kara boşluk duruyordu. Bu şeklin sesi fısıldadı: *Diz çöküp bana taparsan tüm bu gördüklerin senin olacak.* Nick başını iki yana salladı. Uçurumdan aşağı düşmekten, kara şeklin kollarını uzatıp, onu aşağı iteceğinden korkuyor, kenardan uzaklaşmak istiyordu. *Neden konuşmuyorsun? Neden başını sallıyorsun?*

Nick rüyasında gerçek hayatta pek çok kez yaptığı hareketi yaparak parmağını dudaklarına götürdü, ardından avucunu boğazına dayadı... sonra çok net, güzel bir sesle konuştuğunu duydu. "Konuşamam. Dilsizim."

Ama konuşabilirsin. İstersen yapabilirsin.

O an duyduğu coşku ve hayretle korkusunu unutan Nick kara şekle dokunmak için elini uzattı. Ama eli şeklin omzuna yaklaşınca aniden buz kesti, o kadar soğudu ki yanmış gibi oldu. Parmaklarının eklemlerinde buz kristalleri oluşurken elini aniden geri çekti. Ve bir anda fark etti. Duyabiliyordu. Kara şeklin sesi, ava çıkmış bir gece kuşunun çığlığı, rüzgârın dur durak bilmeyen iniltisi. Bu mucizeyle dili yine tutuldu. Dünyanın, daha önce hiç tecrübe etmediği için hiç özlemediği bambaşka bir boyutu vardı ve şimdi her şey yerli yerine oturmuştu. *Sesleri* duyuyordu. Hangi sesin ne olduğunu başkalarının söylemesine gerek olmaksızın biliyordu. Çok güzellerdi. Güzel *seslerdi*. Parmaklarını gömleğinin üzerinde gezdirdi ve pamuklu kumaşın yumuşak hışırtısını mutlulukla dinledi.

Kara Adam o sırada ona döndü ve Nick'in içi dehşetle doldu. Bu yaratık her neyse, mucizeleri bedavaya yaratmıyordu.

...diz çöküp bana taparsan yapabilirsin.

Nick ellerini yüzüne götürdü, çünkü kara şeklin bu çorak noktadan gösterdiği dünyadaki her şeyi istiyordu: şehirler, kadınlar, hazineler, kudret. Ama en çok parmaklarının gömleğini hışırdatmasını, boş bir evde gecenin sessizliğinde tıkırdayan saati, yağmurun gizemli sesini duymak istiyordu.

Ama ağzından yine *hayır* kelimesi çıktı, her tarafı buz kesti ve bu kez *itildi*. Boşlukta hızla düşerken sessiz çığlıklar atıyor, bulutlar arasından geçerken bir koku yaklaşıyordu.

Mısır kokusu muydu?

Evet, mısır. Bu diğer rüyaydı, bu şekilde iç içe geçmişlerdi. Mısırlar, yeşil mısırlar arasındaydı ve burnuna toprağın yaz mevsimine has kokusu, inek gübresi ve büyüyen bitkilerin kokusu geliyordu. Ayağa kalkıp kendini bulduğu sırada ilerlemeye başladı. Temmuz rüzgârının yeşil mısırlar arasından eserken çıkardığı sesleri duyduğunu fark ederek bir anlığına olduğu yerde kaldı. Bir ses daha vardı.

Müzik miydi?

Evet... bir tür müzik. Ve rüyasında, "Demek *bunu* kastediyorlar," diye düşündü. Tam karşısından gelen sese doğru yürüdü. Bu güzel seslerin kaynağını merak ediyordu. Bir "piyano" muydu? Yoksa bir "boru" veya "çello" mu?

Burnunda yazın ılık kokusu, başının üzerinde masmavi gökyüzü, kulaklarındaysa o harika müzik vardı. Nick, kendini hiç bu kadar mutlu hissetmemişti. Kaynağına yaklaşınca müziğe bir insan sesinin eklendiğini duydu. Koyu deri gibi yaşlı bir sesti. Sözleri, şarkı sıkça ısıtılan ve lezzetini hiç kaybetmeyen bir yahniymiş gibi ağzında yuvarlıyordu. Büyülenen Nick şarkının kaynağına doğru yürüdü.

"Bahçeye yalnız geldim
Çiy damlaları hâlâ güller üstündeyken
Ve kulaklarıma gelen, duyduğum o ses
Tanrı'nın... oğlu... onun sesi
Benimle yürüyüp konuşuyor
Ona ait olduğumu söylüyor
Ve orada birlikteyken hissettiğimiz mutluluğun
Eşi benzeri yok... olamaz."

Nick şarkının kıtası sona ererken mısırların arasından çıkarak bir açıklığa vardı. Karşısında, sol tarafında paslı bir çöp varili, sağındaysa araba lastiğinden yapılmış bir salıncak bulunan köhne bir kulübe vardı. Salıncak, yumrulu, ama hâlâ hayat dolu olan bir elma ağacının dalından

sarkıyordu. Evin önünde, kıymıklı direklerle desteklenen derme çatma bir veranda vardı. Pencereler açıktı, ılık yaz esintisi eski beyaz perdeleri hafifçe uçuşturuyordu. Çatıda galvanize tenekeden yapılmış isli bir baca, tuhaf bir açıyla gökyüzüne doğru çıkıntı yapıyordu. Kulübe açıklığın ve dört bir yana uzanan mısırların tam ortasındaydı. Mısır tarlaları sadece kuzeyde, ufka uzanan bir toprak yolla bölünüyordu. Nick o an nerede olduğunu anladı: Nebraska'nın, Omaha'nın batısında, Osceola'nın biraz kuzeyinde bulunan Polk kasabasındaydı. Toprak yolun sonunda 30. Karayolu ve Platte'in kuzeyinde bulunan Columbus vardı.

Verandada Amerika'nın en yaşlı kadını oturmaktaydı. Saçları pamuk gibi bembeyazdı. Üzerinde günlük bir elbise, gözlerindeyse gözlükler vardı. Öğle sonrası esintisinin uçurup gökyüzünc yükselteceği ve Jalesburg, Colorado'ya kadar götürebileceği kadar zayıf görünüyordu. Ve çaldığı enstrüman (belki onu yerde tutan onun ağırlığıydı) bir *gitardı. Bir gitar böyle ses çıkarıyor,* diye düşündü Nick rüyasında. *Güzel.* Kendini gün boyunca orada durup, Nebraska'nın ortasında, Omaha'nın batısında, Osceola'nın biraz kuzeyindeki Polk kasabasındaki mısır tarlalarının içindeki derme çatma verandada oturan yaşlı zenci kadını dinleyebilecekmiş gibi hissediyordu. Yüzü, bir eyaletin milyonlarca çizgi bulunan coğrafi haritası gibiydi. Kahverengi deri yanaklarında kanyonlar vardı, çenesi bir tepeyi, burnu bir sırtı, gözleri derin birer mağarayı andırıyordu.

Eski gitarının nağmeleri eşliğinde tekrar şarkı söylemeye başlamıştı.

"Tanrım, geri dönmeyecek misin?
Ah Tanrım gelmeyecek misin?
Tanrım buraya gelmeyecek misin?
Çünkü şimdi... ihtiyaç zamanı
Ah şimdi... ihtiyacınız var
Şimdi..."

Söylesene evlat, seni oraya kim mıhladı?

Gitarı bir bebekmiş gibi kucağına koyup Nick'e yaklaşmasını işaret etti. Nick, kadına doğru yürüdü. Sadece şarkısını dinlemek istediğini söyledi, çok güzel söylüyordu.

Eh, şarkı söylemek Tanrı'nın sersemliği, artık günün büyük bölümünde söylüyorum... Kara Adam hakkında ne düşünüyorsun?

Beni korkutuyor.

Korkman gerek zaten evladım. Alacakaranlıkta bir ağaçtan bile, doğru şekilde bakarsan korkmalısın. Hepimiz ölümlüyüz, Tanrıya şükürler olsun.

Ama ona nasıl hayır diyeceğim? Nasıl...

Nasıl nefes alıyorsun? Nasıl rüya görüyorsun? Kimse bilmiyor. Ama beni görmeye gelebilirsin. İstediğin zaman. Bana Abagail Ana derler. Galiba bu civardaki en yaşlı kadınım ve hâlâ kendi ekmeğimi kendim pişiriyorum. İstediğin zaman beni görmeye gel çocuk. Arkadaşlarını da getir.

Ama bundan nasıl çıkacağım?

Tanrı seni kutsasın çocuğum, kimse çıkamaz. Sadece en iyisini dile ve aklına düştükçe Abagail Ana'ya gel. Tam burada olacağım, fazla dolaştığım söylenemez. Beni görmeye gel. Tam...

...burada olacağım...

Nebraska mısırının tatlı kokusu ve Abagail Ana'nın çizgilerle kaplı yüzü uzaklaşırken yavaş yavaş uykudan gerçeğe döndü. Gerçek dünya, rüya dünyasının yerini almak yerine üzerini örttü ve bir süre sonra tamamen kapladı.

Shoyo, Arkansas'taydı, ismi Nick Andros'tu, ömründe hiç konuşmamış ve *gitar* sesi duymamıştı... ama hâlâ hayattaydı.

Oturup ayaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıttı ve bacağına baktı. Şişlik biraz azalmıştı. Şiddetli acının yerini zonklama almıştı. İyileşiyorum, diye düşündü rahatlayarak. İyi olacağım.

Ayağa kalkıp topallayarak, üzerinde sadece şortuyla pencereye gitti. Bacağında bir tutukluk vardı, ama endişe verici bir durum değildi, biraz egzersizle düzelecek türdendi. Sessiz kasabaya baktı. Buraya artık Shoyo demek mümkün değildi, Shoyo'nun cesedi demek daha doğruydu. Nick oradan o gün ayrılması gerektiğini biliyordu. Belki fazla mesafe kaydedemeyecekti, ama hiç olmazsa yola çıkmış olacaktı.

Nereye gidecekti? Galiba biliyordu. Rüyalar sadece rüyaydı, ama başlangıç olarak kuzeybatıya doğru gitmesinde bir sakınca yoktu. Nebraska yönüne.

* * *

Nick, 3 Temmuz günü saat biri çeyrek geçe bisikletle kasabadan ayrıldı. Sabah bir sırt çantasının içine gereksinim duyabileceği eşyalar, penisilin ve birkaç tane konserve koymuştu. En sevdikleri olan Campbell domates çorbası ve Chef Boyardee *ravioli*'sinden daha fazla koymuştu. Tabanca için birkaç kutu mermi ve bir de matara almayı ihmal etmedi.

Caddeye çıktı ve aradığını bulana dek garajlara baktı: boyuna uygun, on vitesli bir bisiklet. Önce caddede yavaşça ilerledi, dikkatle pedal çevirerek acıyan bacağını harekete alıştırdı. Batıya doğru ilerliyor ve gölgesi kendi siyah bisikletine binerek onu takip ediyordu. Kasabanın dışındaki perdeleri kapalı, güzel evlerin önünden geçti.

O gece Shoyo'nun on altı kilometre batısında bir çiftlikte kamp kurdu. 4 Temmuz gecesi neredeyse Oklahoma'ya varmıştı. O gece uyumadan önce bir başka çiftlikte durup başını göğe çevirerek bir meteor yağmurunun soğuk beyaz ışıklarıyla geceyi aydınlatmasını seyretti. Hayatında hiç bu denli güzel bir şey görmemişti. Günlerin ne getireceğini bilmiyordu ama yaşadığı için mutluydu.

41. BÖLÜM

Larry saat sekiz buçukta kuş sesleri ve güneşin parlaklığıyla uyandı. İkisi de onu ürkütüp huzursuz ediyordu. New York'tan ayrıldıklarından beri her sabah gün ışığı ve kuş sesleriyle uyanıyordu. Bunlara ek olarak –fazladan ikramiye de denebilirdi– bir de havanın tertemiz oluşu vardı. Rita bile fark etmişti. Eh, olabileceğin en iyisi bu, diye düşünüp duruyordu Larry. Ama giderek daha da iyi oluyordu. İnsanı, gezegene ne yaptıklarını düşünmeye sevk edecek kadar iyi oluyordu. Ve merak ediyorlardı; acaba Minnesota'nın kırsal kesiminde, Oregon'da veya Rocky Dağları'nın batı yamacında hava hep böyle tertemiz ve tatlı mıydı?

Çift kişilik uyku tulumunun kendi tarafında, 2 Temmuz sabahı Passaic'te seyahat ekipmanlarına ekledikleri iki kişilik çadırın alçak tavanı altında yatan Larry'nin aklına Tattered Remnants üyelerinden biri olan Al

Spellman geldi. Al, Larry'yi kendisi ve birkaç arkadaşıyla birlikte kamp yapmaya ikna etmeye çalışmıştı. Doğuya... bir geceliğine Vegas'ta konakladıktan sonra Colorado'da Loveland adında bir yere gideceklerdi. Loveland'ın dağlarında beş gün kadar kamp yapacaklardı.

"Bu 'Rocky Dağı Eğlencesi' saçmalığını John Denver'a bırak," demişti Larry burun kıvırarak. "Muhtemelen her tarafınız sivrisinek ısırığı içinde ve otlar arasına sıçarken zehirli sarmaşıklara kurban gitmiş halde döneceksiniz. Fikrinizi değiştirip, beş günü Vegas'ta geçirmeye karar verecek olursanız beni ara."

Ama belki böyle olacaktı. Kendi kendisiyle, kimse başının etini yemeden (Rita hariç, ama o kadarına tahammül edebilirdi herhalde), tertemiz havayı içine çekip geceleri bir sağa bir sola dönmeden kütük gibi, biri çekiçle kafasına vurmuş gibi derin derin uyuyacaktı. Ertesi gün hangi yöne gideceğinden ve ne kadar yol alacağından başka bir soru olmadan yaşamak gerçekten muhteşemdi.

Bu sabah Bennington, Vermont'taydılar. 9. Otoyol üzerinden doğuya gidiyorlardı ve bu, özel bir gündü. 4 Temmuz, Bağımsızlık Günü'ydü.

Uyku tulumu içinde doğrulup oturdu ve Rita'ya baktı, ama Rita hâlâ derin bir uykudaydı. Uyku tulumuna iyice gömülmüştü. Bedeninin hatları ve saçlarından başka hiçbir yeri görünmüyordu. Bu sabah onu kendi tarzında uyandırmaya karar verdi.

Uyku tulumunun fermuarını açarak çırılçıplak dışarı çıktı. Teni bir an için ürperdi, ama sonra havanın doğal ılıklığını hissetti, muhtemelen şimdiden yirmi dereceyi bulmuştu. Yine çok güzel bir gün olacaktı. Çadırdan çıkarak ayağa kalktı.

Çadırın hemen yanında, park halinde bir 1200-cc Harley Davidson motosiklet vardı. Siyah ve gümüş rengindeydi. Uyku tulumu ve çadır gibi onu da Passaic'ten edinmişlerdi. O zamana kadar üç araba değiştirmişlerdi. İkisi yolda kalmış araçların sıkışık trafiğinde daha fazla ilerleyemeden kalmış, üçüncü arabaysa Nutley dışında kalmış araçların etrafından dolaşmaya çalıştıkları sırada çamura saplanmıştı. Motosiklet en iyi çözümdü. Yolu tıkayan araçlar arasından rahatlıkla geçebiliyorlardı. İcap ederse kaldırımdan da ilerleyebiliyorlardı. Rita'nın pek hoşuna gitmemişti –yoldayken Larry'nin beline korkuyla sarılıyordu– ama bunun tek çözüm olduğu-

nu o da biliyordu. İnsanoğlunun son trafik sıkışıklığı tüm zamanların en kötüsü olmuştu. Passaic'ten çıkıp taşraya girdiklerinden beri epey yol yapmışlardı. 2 Temmuz akşamı New York Eyaleti'ni tekrar geçmişler ve puslu Catskills'in doğusunda çadırlarını Quarryville eteklerine kurmuşlardı. Ayın üçünde doğuya dönüp alacakaranlık çökerken Vermont'a geçmişlerdi. Şimdi de Bennington'daydılar.

Kasabanın dışında bir tepede kamp kurmuşlardı. Larry çadırın biraz uzağında işerken New England kasabasının kartpostallara yaraşan güzelliğini doyasıya içine çekebiliyordu. Bembeyaz iki kilise vardı, çatıları masmavi gökyüzüne uzanıyordu. Gri duvarları sarmaşıklarla kaplı özel bir okul, gelmeyecek öğrencileri bekliyordu. Larry'nin görüş alanında bir fabrika, kırmızı tuğlalarla inşa edilmiş okul binaları ve pek çok ağaç da vardı. Manzarayı bozan unsurlar, fabrikanın bacalarından duman tütmemesi ve yollarda tuhaf açılarla kalmış, oyuncağa benzeyen araçlardı. Larry tanıyor olsaydı bu güneşli sessizlikte (kuşların cıvıltısı hariç) merhum Irma Fayette'in sözlerini tekrar edebilirdi: büyük bir kayıp değil.

Günlerden 4 Temmuz'du ve Larry hâlâ bir Amerikalı'ydı.

Boğazını temizledi, tükürdü, uygun notayı bulmak için hafifçe mırıldandı. Sabah esintisini çıplak göğsünde ve kaba etlerinde net bir şekilde hissederek derin bir nefes aldı ve söylemeye başladı.

"Ah, görebiliyor musunuz, söyleyin,
Şafağın ilk ışıklarında
Alacakaranlığın son ışıltısını
Nasıl da gururla selamladığımızı?..."

Yüzünü Bennington'a dönerek marşı sonuna kadar söyledi. Rita'nın uyanmış, çadırın ağzından ona gülümseyerek bakıyor olacağını bildiği için en sonunda komik bir taklit yaptı.

Bennington mahkeme binası olduğunu düşündüğü binaya doğru abartılı bir selam verdi ve Birleşik Devletler'de bir başka bağımsızlık yılına en iyi başlangıcın iki Amerikalı'nın düzüşmesi olacağını düşünerek arkasına döndü.

"Vatansever Larry Underwood, size günaydın..."

Ama çadırın girişi hâlâ kapalıydı. İçinde yine Rita'ya karşı anlık bir soğukluk hissetti. Bu hissi kararlı bir şekilde bastırdı. Rita her an onunla aynı frekansta olmak zorunda değildi. Bu kadardı. Bunu bilip kabullendikten sonra düzgün bir ilişki yürütülebilirdi. Tüneldeki kötü deneyimden sonra Rita'ya karşı davranışlarına çok özen gösteriyordu ve başarılı olduğuna da inanıyordu.

Kendisini onun yerine koyabilmek, önemli olan buydu. Yaşının çok daha büyük olduğunu ve hayatının neredeyse tamamında bütün istediklerinin ona altın tepsiyle sunulduğunu unutmaması gerekiyordu. Tepetaklak olmuş bu dünyaya adapte olmakta zorlanıyordu elbette. Mesela haplar. Rita'nın yanında bir kavanoz dolusu ilaç getirdiğini görünce pek mutlu olduğu söylenemezdi. Quaalude, Darvon ve "benim küçük dopinglerim" dediği haplarla doluydu. Küçük dopingler kırmızıydı. Bunlardan üçünü yutup üstüne bir de tekila içen, bütün gün bulutların üzerinde uçabilirdi. Larry'nin hoşuna gitmiyordu, çünkü bütün inişler çıkışlar sırtına yapışmış zalim bir maymun haline geliyordu. King Kong büyüklüğünde bir maymun. Hoşuna gitmiyordu, çünkü sonuçta bütün bunlar, suratına inen bir tokat gibiydi. Rita neden bu kadar geriliyordu? Geceleri uyumakta neden zorlanıyordu? Larry hiç güçlük çekmiyordu. Peki Rita'yla ilgilenip, onu kollamıyor muydu? Kesinlikle.

Çadıra döndü, sonra bir an tereddüt etti. Belki uyandırmasa daha iyiydi. Rita çok bitkindi belki. Fakat...

Çavuşa baktı, açıkçası o Rita'nın uyumasını pek istemiyordu. Milli marşı yüksek sesle söylemek onu ayaklandırmıştı. Çadırın fermuarını açarak içeri süzüldü.

"Rita?"

Ve taze sabah havasının ardından değişikliği anında fark etti; daha önce uyku sersemliği yüzünden anlamamıştı muhtemelen. Koku çok kuvvetli değildi, zira çadır yeterince havalanıyordu, ama hissedilmeyecek gibi de değildi: kusmuğun ekşi kokusu.

"Rita?" Kıpırtısızca yattığını görünce tedirginliği arttı. Bütün vücudu uyku tulumunun içindeydi, sadece saçları görülüyordu. Emekleyerek ona yaklaştı. Şiddetlenen kusmuk kokusu midesini bulandırmıştı. "İyi misin Rita? Uyan!"

Hareket yoktu.

Uzanıp Rita'yı çevirince uyku tulumunun fermuarının yarıya kadar inmiş olduğunu fark etti. Rita gece olanların farkına varıp debelenmeye başlamış, çıkmaya çalışmış ama başaramamış olmalıydı. Ve Larry tüm bu süre boyunca yanında mışıl mışıl uyumaya devam etmişti. Rita'yı iyice çevirince bir elindeki ilaç şişesi yuvarlanarak uzaklaştı. Yarı kapalı gözkapaklarının gerisindeki gözleri donuklaşmıştı. Onu boğan yeşil kusmuk ağzını dolduruyordu.

Larry, ona çok uzunmuş gibi gelen bir süre boyunca kadının ölü suratına baktı. Neredeyse burun buruna duruyorlardı ve çadırın içi birdenbire korkunç derecede sıcak oldu. Başı şişiyor, şişiyor gibiydi. Rita'nın ağzı o iğrenç maddeyle doluydu. Larry gözlerini oradan alamıyordu. Bir soru, kafasının içinde köpek yarışı parkurundaki metal tavşan gibi dönüp duruyordu: Öldükten sonra ne kadar süre onunla birlikte uyudum? İğrenç, dostum. İğğ-renç.

İçinde bulunduğu felç hali geçti ve kendini çadırın dışına attı. Çıplak toprağa ulaştığında iki dizi birden sıyrılmıştı. Kusacakmış gibi oldu ve engellemek için bütün iradesini kullandı. Hayatta en nefret ettiği şey kusmaktı. Sonra aklından bir düşünce geçti: İçeri onunla düzüşmek için girmiştim! Ve midesindekiler hızla yükseldi. Ağzındaki iğrenç tattan nefret ederek kustu, kustu.

Bütün sabah onu düşündü. Aslında ölümü onu biraz –aslında epey– rahatlatmıştı. Bunu kimseye söyleyemezdi elbette. Annesi ve Wayne Stukey'in onun hakkında söylediklerini doğruluyordu.

"Ben iyi biri değilim," dedi yüksek sesle ve söyleyince kendini daha iyi hissetti. Doğruları söylemek kolaylaşmıştı ve doğruları söylemek en önemlisiydi. Kendi kendisiyle bir anlaşma yapmış, Tahtın Gerisindeki Güçler'in hüküm sürdüğü bilinçaltında bir yerlerde onu koruyup kollayacağına dair kendine söz vermişti. Belki iyi biri değildi, ama katil de değildi ve tünelde yaptığı neredeyse cinayete teşebbüstü. Bu yüzden onu koruyup kollayacak, bazen ne kadar sinirini bozsa da –Harley'e bindiklerinde Kansas City Kelepçesi gibi beline sarıldığında mesela– bağırmayacak, ilerleyişini yavaşlattığı veya aptalca şeyler söylediği için ona kızmayacaktı. İki gece önce bir bezelye konservesini üzerinde delik açmadan ate-

şin üzerine koymuş, Larry kutuyu bir bomba gibi patlayıp ellerinin yanması pahasına, belki de ikisini de kör etmesinden üç saniye önce alevlerin arasından çekip çıkarmıştı. Peki bu yüzden onu azarlamış mıydı? Hayır. Bir şakayla geçiştirmişti. Haplar konusunda da aynı durum geçerliydi. Onlarla ne yaptığı Rita'nın bileceği işti.

Belki bu konuyu onunla konuşmalıydın. Belki istediği buydu.

"Kahrolası bir psikoterapi seansında değildik," dedi yüksek sesle. Hayatta kalma mücadelesi veriyorlardı. Ama Rita bunun için yeterli güce sahip değildi. Belki Rita da bunun farkındaydı. Central Park'ta elinde patlayabilecek ucuz görünümlü bir 32'lik ile bir tespihağacına dikkatsizce ateş ettiği günden beri biliyordu belki. Ya da...

"Belki melki!" dedi Larry öfkeyle. Matarayı başına dikti, ama içi boştu ve ağzında hâlâ o ekşi tat vardı. Belki ülkenin her yerinde Rita gibi insanlar vardı. Grip geride sadece hayatta kalabilmeyi bilenleri bırakacak diye bir kural yoktu, neden olacaktı? Belki şu an ülkenin bir noktasında fiziksel olarak sapasağlam, gribe bağışıklığı olan ancak bademcik iltihabından ölen genç bir adam vardı. Henny Youngman'in diyebileceği gibi, "Hey millet, milyonlarcası var."

Larry otoyolun hemen kıyısında, manzaralı bir park alanında oturuyordu. Sabahın altın buğusunda New York'a doğru uzanan Vermont'un görüntüsü nefes kesecek kadar güzeldi. Bir tabela, buranın yirmi kilometre noktası olduğunu belirtiyordu. Aslında Larry yirmi kilometreden çok daha fazlasını görebiliyordu. Açık ve berrak bir günde görüş alanı sonsuzluğa dek uzanabilirdi. Park alanının uzak kenarında diz hizasına dek yükselen taş bir duvar vardı. Hemen önünde birkaç kırık Budweiser şişesi duruyordu. Bir de kullanılmış prezervatif. Herhalde liseli gençler alacakaranlıkta buraya gelip gecenin şehrin üzerine çöküşünü izliyordu. Önce manzaraya karşı kafayı çekiyorlar, ardından sevişiyorlardı.

Peki niye kendini bu kadar kötü hissediyordu? Gerçeği söylüyordu, değil mi? Evet. Ve en kötü gerçek, içinin rahatlaması değil miydi? Boynundaki ipin ucundaki taş gitmişti ne de olsa.

Hayır. En kötüsü yalnız kalmak. Tek başına olmak.

Klişeydi belki ama doğruydu. Bu manzaranın tadını onunla birlikte çıkaracak birine ihtiyacı vardı. Dönüp de, "Açık ve berrak bir günde görüş

alanı sonsuza dek uzanır," diyebileceği biri. Ve sahip olduğu tek yoldaş üç kilometre geride, bir çadırın içinde, ağzı yeşil kusmukla dolu yatmaktaydı. Vücudu katılaşıyordu. Sinekleri üzerine çekiyordu.

Larry başını dizlerine dayadı ve gözlerini kapadı. Kendi kendine ağlamayacağını söyledi. Ağlamaktan, neredeyse kusmaktan olduğu kadar nefret ederdi.

Korkağın tekiydi. Onu gömememişti. Olabilecek en kötü düşünceler beynine üşüşmüştü... böcekler, kurtçuklar, kokusunu alıp onu kemirmeye gelecek dağsıçanları, bir insanın diğerini bir şekerleme kâğıdı veya boş bir kola kutusu gibi ardında bırakarak uzaklaşması. Ama onu gömmenin belirsiz de olsa yasadışı bir tarafı vardı ve doğruyu söylemek gerekirse (hep bunu yapmıyor muydu zaten?) bu çok ucuz bir mazeretti. Bennington'a gidip Çok Popüler hırdavatçıya girebilir, Çok Popüler kürekle Çok Popüler kazmayı alabilir, hatta çok huzurlu ve güzel olan park alanına gelip Çok Popüler Yirmi Kilometre tabelasının yanına Çok Popüler bir mezar kazabilirdi. Ancak o çadıra tekrar girmek (şimdi Central Park'taki istasyonun Çok Popüler korkunç tatlının sonsuza dek oturacağı tuvaletindeki kokuya benzer bir koku içini sarmış olmalıydı) uyku tulumunun fermuarını tamamen indirmek, katılaşmış cesedi koltuk altlarından tutarak çıkarmak, kazdığı çukura koyup üzerini toprakla örtmek, toprağın varisli beyaz bacaklarına ve saçlarına düşüşünü izlemek...

Evet, dostum. En iyisi ben bunları pas geçeyim. Korkaksam korkağım. Ne olmuş yani?

Çadırın olduğu yere döndü. Uzun bir sopa buldu. Ciğerlerine derin bir nefes çekti, tuttu ve giysilerini sopa yardımıyla dışarı çekti. Kucağına alıp biraz uzaklaştı ve giyindi. Tekrar derin bir nefes alıp tuttu ve sopayla bu kez çizmelerini aldı. Devrik bir ağaç gövdesine oturup çizmelerini giydi.

Koku, kıyafetlerine sinmişti.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

Yarısı uyku tulumunun içinde yarısı dışarıda olan bedenini, hâlâ orada olmayan ilaç şişesini kavrıyormuş gibi görünen katılaşmış elini görebiliyordu. Yarı kapalı gözleri ona suçlarcasına bakıyor gibiydi. Larry'nin aklına tekrar tünel ve yürüyen ölülerin hayali geldi. Sopayla çadırın önünü çabucak kapadı.

Ama üzerindeki kokusunu hâlâ alabiliyordu.

Bu yüzden ilk durağı yine Bennington oldu ve mağazaya girerek erkek reyonundan aldığı kıyafetleri üzerindekilerle değiştirdi. Ayrıca yedek giysiler, çoraplar ve iç çamaşırlar da aldı. Bir çift yeni çizme bile buldu. Üç cepheli aynadan, arkasındaki bomboş mağazayı ve kaldırıma bıraktığı Harley'i görebiliyordu.

"İyi oldu," diye mırıldandı. "Kaliteli malzeme." Ancak giyim zevkini takdir edebilecek kimse yoktu.

Mağazadan ayrılıp Harley'i çalıştırdı. Aslında hırdavatçıya uğrayıp yeni bir çadır ve uyku tulumu alsa iyi olurdu, ama o an tek istediği, Bennington'dan uzaklaşmaktı. Daha sonra bir başka kasabada durabilirdi.

Harley ile kasabadan çıkarken ilerlediği hafif yokuşun ötesine baktı. Yirmi kilometre tabelasını görebiliyor, ama çadırı kurdukları yeri göremiyordu. En iyisi buydu belki de. Böyle...

Bakışlarını tekrar yola çevirince gözleri korkuyla açıldı. Arkasına at römorku takılı bir International-Harvester, bir arabaya çarpmamak için ani manevra yapmış ve römork devrilmişti. Nereye gittiğine bakmadığı için Harley ile doğruca römorka ilerlemekteydi.

Sertçe sağa kırdı, yeni çizmesinin topuğu yere sürttü. Neredeyse kurtarıyordu, ama motosikletin sol ayak dayanağı römorkun arka tamponuna takılınca Larry üzerinden fırlayıverdi ve yolun kenarına sertçe düştü. Harley bir süre sonra hareketsiz kaldı.

"İyi misin?" diye sordu yüksek sesle. Tanrıya şükür ki sadece otuz kilometre civarında bir hızla ilerliyordu. Neyse ki Rita yanında yoktu, olsaydı kaza onu çılgına çevirebilirdi. Elbette Rita yanında olsaydı Larry oraya bakmak yerine dikkatle yolda ilerliyor olurdu.

"İyiyim," diye cevapladı kendi sorusunu, ama hâlâ emin değildi. Doğrulup oturdu. Sessizlik, bazen yaptığı gibi üzerine çöküverdi... O kadar sessizdi ki insanın aklını kaçırması işten değildi. Rita'nın zırlaması bile şu an ona iyi gelebilirdi. Her şey bir anda netleşti ve Larry bayılacağını zannederek dehşete kapıldı. Yaralandım, birazdan anlayacağım, şok geçince fark edeceğim, o zaman hissedeceğim, bir yerim kesildi veya bir şey oldu, peki kanamayı kim durduracak?

Ama o anlık bayılma hissi geçince kendini şöyle bir yokladı ve ciddi bir şeyi olmadığını gördü. Ellerinde sıyrıklar vardı. Yeni pantolonunun di-

zi parçalanmış ve dizinin derisi de sıyrılmıştı. Ufak tefek yaralar dışında gayet iyiydi, sorun yoktu.

Asıl sorun başkaydı ve o da bunun farkındaydı. Düştüğünde başını vurup kafatasını çatlatabilir ve ölene dek güneş altında yatabilirdi. Ya da malum merhum arkadaşı gibi kendi kusmuğunda boğulabilirdi.

Sarsakça Harley'e doğru yürüdü ve yerden kaldırdı. Herhangi bir hasar görünmüyordu, ama değişmiş gibiydi. Daha önce sadece bir ulaşım aracıydı. Hem onu istediği yere götürmek hem de kendisini James Dean veya *Hells Angels on Wheels*'taki Jack Nicholson gibi hissetmesine sebep olmak gibi amaçlara hizmet eden şık bir araçtı. Ama şimdi parlak metal aksamı ona, onu iki tekerlekli canavara binecek kadar erkek olup olmadığını sorarak çağıran bir gösteri çığırtkanı gibi sırıtıyordu adeta.

Motosiklet üçüncü denemede çalıştı ve Larry neredeyse yürüyüş hızında ilerleyerek Bennington'dan çıktı. Kollarının soğuk terle nemlendiğini hissetti. Daha önce bir başka insan görmek için hiç bu kadar şiddetli bir istek duymamıştı.

Ama o gün görmedi.

Öğleden sonra kendini zorlayarak süratini biraz artırdı, ama hız göstergesinin ibresi otuz kilometreyi hiç geçmedi. Yol açık ve boş olduğunda, önünü net bir şekilde görebildiğinde bile hızlanmadı.

Wilmington'un dışında, spor malzemeleri ve bisikletler satan bir mağaza vardı. Larry, orada durarak bir uyku tulumu, kalın eldivenler ve bir kask aldı. Kaska rağmen en fazla kırk kilometre hızla ilerlemeyi sürdürdü. İlerisini göremediği kör virajlarda neredeyse yürüyecek kadar yavaşlıyordu. Gözünün önüne sürekli yol kenarında kanlar içinde tek başına yatar hali geliyordu.

Harley'in hararet ışığı saat beşte, Brattleboro'ya yaklaşırken yandı. Larry motosikleti birbirine karışan rahatlama ve tiksinti hisleriyle kenara çekip durdurdu.

"İnip itseydin bari," dedi. "Alet seksen kilometre hızla ilerleyecek şekilde tasarlanmış, salak herif!"

Motosikleti olduğu yerde bırakıp, yürüyerek kasabaya gitti. Geri dönüp alır mıydı bilmiyordu.

O gece Brattleboro Belediyesi'nin önünde, bandoya ayrılan korunaklı bölümde uyudu. Hava kararır kararmaz yattı ve hemen uykuya daldı. Bir süre sonra bir ses duyup irkilerek uyandı. Saatine baktı. İnce radyum kollar on biri yirmi geçtiğini gösteriyordu. Vücut ısısıyla ılıklaşan küçük çadırı özleyerek geniş bölmede tek dirseği üzerinde doğruldu ve gözlerini karanlığa dikti. Çadır ne güzel bir sığınaktı!

Bir ses olduysa bile artık yoktu; ağustosböcekleri bile susmuştu. Bu doğru muydu? Olabilir miydi?

"Orada biri mi var?" diye seslendi ve kendi sesi onu ürküttü. El yordamıyla tüfeğini aradı ve panik dolu bir an bulamadı. Bulduğu andaysa atılan can simidine yapışan, boğulmakta olan bir adam gibi tetiği çekiverdi. Emniyeti kapalı olmasa ateşleyecekti. Muhtemelen kendini vuracaktı.

Sessizliğin içinde bir şey vardı, bundan emindi. Belki biri, belki de iri ve tehlikeli bir hayvandı. Bir insan da tehlike arz edebilirdi elbette. Canavar-tellalını defalarca bıçaklayan kişi veya yanındaki kadından istifade edebilmek için ona bir milyon dolar öneren John Bearsford Tipton gibi.

"Kimsiniz?"

Sırt çantasında bir el feneri vardı ama, onu arayabilmek için tüfeği bırakması gerekiyor ve bunu göze alamıyordu. Hem görmeyi gerçekten istiyor muydu bakalım?

Böylece bir hareket veya onu uyandıran sesin (bir ses miydi gerçekten? yoksa rüya mı görmüştü?) tekrarlanmasını bekleyerek oturdu. Bir süre sonra başı önüne düştü ve uyuklamaya başladı.

Aniden olduğu yerde dikleşti. Gözleri iri iri açılmış, etleri kemiklerine doğru çekilmişti. Şimdi bir ses olmuştu ve gökyüzünde bulutlar olmasaydı neredeyse dolunay olan ayın ışığı ona...

Ama görmek istemiyordu. Hayır, kesinlikle istemiyordu. Yine de dimdik oturdu, başını hafifçe yana eğdi ve Brattleboro, Vermont'un anacaddesinin kaldırımı üzerinde batıya doğru ilerleyerek uzaklaşan çizmelerin tozlu topuklarının kaldırıma çarparken çıkardığı sesler yok olana dek dinledi.

Larry içinde uyku tulumunu bileklerine düşürerek aniden ayağa kalkmak ve seslenmek için çılgınca bir istek duydu: Her kimsen geri gel! Umurumda değil! Geri gel! Ama Meçhul Kişi'ye böyle açık çek sunmayı gerçek-

ten istiyor muydu? Bando bölmesi, sesini yükseltecek, seslenişini –yakarışını– duyuracaktı. Peki o çizme sesleri gerçekten döner ve ağustosböceklerinin bile ötmediği karanlıkta giderek yükselerek yaklaşırsa ne olacaktı?

Kalkmak yerine uzandı ve tüfeği sıkıca kavrayarak cenin pozisyonunda yattı. Bu gece tekrar uyuyamayacağım, diye düşündü, ama üç dakika sonra uyumuştu bile. Ertesi sabah, gece yaşadıklarının bir rüyadan ibaret olduğuna inanarak uyandı.

42. BÖLÜM

Stuart Redman, Larry Underwood sadece bir eyalet ötede 4 Temmuz kutlamaları yaparken yol kenarındaki büyükçe kayaya oturmuş, öğle yemeğini yiyordu. Yaklaşan motor seslerini duydu. Kutuda kalan birayı bir yudumda bitirdi ve Ritz krakerlerinin bulunduğu silindir kutunun kapağını dikkatle kapadı. Tüfeği, hemen yanında kayaya dayanmış halde duruyordu. Alıp emniyetini açtı ve biraz daha yakınına koydu. Seslere bakılırsa küçük motosikletler yaklaşıyordu. İki yüz ellilik olabilirler miydi? Bu yoğun sessizlikte ne kadar mesafede olduklarını kestirebilmek mümkün değildi. Belki on beş kilometre, ama sadece belki. İstediği takdirde biraz daha yemesi için bolca vakti vardı, ama istemiyordu. Güneşli, ılık bir gündü ve başkalarını görme fikri hoştu. Glen Bateman'ın Woodsville'deki evinden ayrıldığından beri insan yüzü görmemişti. Tüfeğe gözucuyla tekrar baktı. Emniyeti açmasının sebebi, yaklaşanların Elder gibi insanlar olabileceği ihtimalinin olmasıydı. Tüfeği tekrar bırakmasının sebebiyse Bateman gibi insanlar olduklarını umut etmesiydi, ama geleceğe dair onun kadar karamsar olmamalarını tercih ederdi. *Toplumlar tekrar ortaya çıkacak*, demişti Bateman. *Reform kelimesini kullanmadım, dikkatini çekerim. Bu çok büyük bir tanım hatası olurdu. İnsan ırkındaki reformun miktarı çok az, bu yüzden de çok değerli.*

Ancak Bateman toplumun tekrar varoluşunun bir parçası olmak istemiyordu. Kojak ile yürüyüşlere çıkmak, resim yapmak, bahçesiyle ilgilen-

mek ve neredeyse mutlak olan yok oluşun sosyolojik yönünü irdelemek ona –en azından şimdilik– yetiyordu.

Bir gün buraya dönüp sana katılma teklifini tekrarlarsan muhtemelen kabul ederim Stu. İnsan ırkının laneti bu. Sosyallik. Aslında İsa şunu demeliydi. "Evet, hakikaten, iki ya da üçünüz bir araya geldiğinde bir başkasının canına okunacak." Sana sosyolojinin bize insan ırkı hakkında bilgiler verdiğini söylememe gerek var mı? Bak şöyle anlatayım. Bana tek başına bir kadın veya erkek göster, sana bir aziz göstereyim. Sayıları ikiyi bulursa, âşık olurlar. Üç olursa, "topluluk" adını verdiğimiz şirin oluşum meydana gelir. Dört kişi olurlarsa bir piramit inşa ederler. Sayıları beş olursa biri dışlanır. Altı kişi olduklarında önyargıyı tekrar icat ederler. Yedi kişi olurlarsa yedi yılda savaşı tekrar icat ederler. İnsan, Tanrı'nın yeryüzündeki yansıması olabilir, ama insan toplumu, şeytanın yansımasıdır ve daima eve dönmeye çalışır.

Bunlar doğru muydu? Eğer öyleyse, Tanrı yardımcıları olsundu. Stu, son günlerde eski dostları ve tanıdıkları hakkında derin düşüncelere dalmıştı. Hepsinin nahoş özellikleri hafızasında gerilere itilmiş gibiydi. Bill Hapscomb'un burnunu karıştırıp, sümüğünü ayakkabısının tabanına sürmesi, Norm Bruett'in çocuklarını dövmesi, Billy Verecker'ın evinin civarındaki kedi nüfusunu kedi yavrularının kafalarını çizmesinin topuğuyla ezerek kontrol altında tutması gibi ayrıntıları unutmaya yüz tutmuştu.

Kafasına üşüşen düşüncelerin hepsi iyi olmak istiyordu. Kalın ceketleri ve parlak turuncu yeleklerini giyerek şafakta ava çıkmak. Ralph Hodges'un evindeki poker geceleri ve Willy Craddock'un yirmi dolar kârda olsa bile sürekli dört dolar içeride olduğunu söyleyerek şikâyet etmesi. Tony Leominster'ın dut gibi sarhoş olup hendeğe yuvarladığı kamyonetini altı yedi kişi toplanıp tekrar yola çıkarmaları ve bu arada Tony'nin sarsakça yürüyüp yeminler ederek, direksiyonu kırmasa Meksikalı kaçak göçmenlerle dolu bir kamyona çarpacağını söylemesi. Nasıl da gülmüşlerdi. Chris Ortega'nın ardı arkası kesilmeyen etnik fıkraları. Fahişeler için Huntsville'e gitmek, kasıkbiti bulaşan Joe Bob Brentwood'un herkese bitlerin üst kattaki kızdan değil, salondaki kanepeden bulaştığını söylemesi. Muhteşem günlerdi. Belki müzelere giden, akşam yemeklerini şık restoranlarda yiyen, eğlenmek için pahalı gece kulüplerine giden yüksek taba-

kadan insanlar o kadar da muhteşem olduğunu düşünmezdi, ama öyleydi. Tüm bunları, oyun oynayan yaşlı bir münzevinin yıpranmış, yağlı iskambil kâğıtlarını dizmesi gibi defalarca düşündü. Başka insanların sesini duymak, birini tanımak, önceki gece tanık olduğu meteor yağmuru gibi bir şey gerçekleştiğinde dönüp, gördün mü, diye sorabilmek istiyordu. Pek konuşkan biri sayılmazdı ama yalnızlığı sevdiği söylenemezdi. Hiçbir zaman sevmemişti.

Motosikletler nihayet son virajı döndüğünde sırtını dikleştirdi ve gerçekten iki yüz ellilik iki Honda olduğunu gördü. Birinin üzerinde on sekiz yaşlarında bir delikanlı, diğerindeyse ondan biraz daha büyük görünen bir kız vardı. Kız, parlak sarı bir bluz ve açık mavi Levi's kot pantolon giymişti.

Kayanın üzerinde oturan Stu'yu görünce ikisi de şaşırdı ve motosikletler hafifçe yalpalandı. Delikanlının ağzı hayretle açıldı. Duracaklar mıydı, yoksa batıya doğru yollarına durmaksızın devam mı edeceklerdi, Stu bir an anlayamadı.

Elini kaldırıp samimi bir ses tonuyla, "Selam!" dedi. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Durmalarını diliyordu. Ve durdular.

Duruşlarındaki gerginliği görünce bir an tereddüt etti. Özellikle delikanlı, damarlarına aniden yüksek miktarda adrenalin zerk edilmiş gibi görünüyordu. Evet, Stu'nun bir tüfeği vardı, ama elinde değildi ve gördüğü kadarıyla onlar da silahlıydı; delikanlının bir tabancası vardı, kız ise küçük bir geyik tüfeğinin sapını çaprazlamasına omzundan geçirmiş, tüfeği sırtına asmıştı. Patty Hearst'i canlandıran, ama fazla inandırıcılığı olmayan bir aktris gibiydi.

"Bence zararsız biri Harold," dedi kız ama ismi Harold olan delikanlı hâlâ gergin bir şekilde motosikletinin üstünde duruyor ve Stu'ya hayretle karışık düşmanca bir ifadeyle bakıyordu.

"Dedim ki bence..." diye tekrar söze başladı kız.

"Nereden bileceğiz?" dedi Harold gözlerini Stu'dan ayırmadan tersçe.

"Eh, bir fark yaratırsa ben sizi gördüğüme sevindim," dedi Stu.

"Ya sana inanmazsam?" diye meydan okudu Harold. Stu, çocuğun ölesiye korkmakta olduğunu fark etti. Hem ondan, hem de kıza duyduğu sorumluluktan korkuyordu.

"Bilemiyorum," dedi Stu ve kayanın üzerinden indi. Harold'ın eli, tabancasının kabzasına gidecek gibi oldu.

"Yapma, Harold," dedi kız. Sonra sustu ve bir an üçü de ne yapacağını bilemeden kalakaldı... birleştirildiklerinde nasıl bir üçgen oluşacağı henüz bilinemeyen üç noktaydılar.

"Off," dedi Frannie yol kenarındaki karaağaçlardan birinin dibindeki yosunlu alana otururken. "Popomdaki nasırlardan hiçbir zaman kurtulamayacağım Harold."

Harold homurdandı.

Frannie, Stu'ya döndü. "Bir Honda üzerinde iki yüz elli kilometre gitmiş miydiniz hiç Bay Redman? Hiç tavsiye etmiyorum."

Stu gülümsedi. "Yolculuk nereye?"

"Size ne?" diye sordu Harold kabaca.

"Ne biçim bir tavır bu?" diye sordu Fran ona. "Bay Redman, Gus Dinsmore'un ölümünden beri gördüğümüz ilk insan! Başkalarını aramaya gelmediysek neden geldik ki?"

"Seni korumaya çalışıyor, hepsi bu," dedi Stu usulca. Bir çimen yaprağı koparıp dudaklarının arasına koydu.

"Evet, öyle," dedi Harold hiç yumuşamadan.

"Ben birbirimizi koruduğumuzu sanıyordum," dedi Fran ve Harold bunun üzerine kıpkırmızı oldu.

Üç kişiyle bir topluluk oluşur, diye düşündü Stu. Ama bu ikisi kendi topluluğu için doğru kişiler miydi? Kızdan hoşlanmıştı, ama oğlan ona ürkmüş bir palavracı gibi görünmüştü. Ürkmüş bir palavracı doğru koşullar altında çok tehlikeli biri olabilirdi... ya da yanlış koşullarda.

"Sen nasıl diyorsan," diye mırıldandı Harold. Stu'ya gözucuyla bakarak ceketinin cebinden bir paket Marlboro çıkardı. Bir sigara yaktı. Yeni başlayan biri gibi acemice içiyordu. Sadece iki gündür içiyormuş gibi.

"Stovington, Vermont'a gidiyoruz," dedi Frannie. "Oradaki salgın merkezine. Biz... ne oldu, Bay Redman? Bay Redman?" Stu'nun rengi atmıştı. Çiğnediği ot parçası kucağına düştü.

"Neden orası?" diye sordu.

"Çünkü orada bulaşıcı hastalıklar üzerinde çalışmalar yapılıyor," dedi Harold kibirli bir ifadeyle. "Bu ülkede biraz düzen, salgından kurtulan

otorite sahibi biraz insan kalmışsa Stovington'a veya Atlanta'daki diğer merkeze gitmişlerdir diye düşünüyorum."

"Bence de öyle," dedi Frannie.

"Zamanınızı boşa harcıyorsunuz," dedi Stu.

Frannie afallamış görünüyordu. Harold'ın yüzünde öfke dolu bir ifade vardı ve kızıllık tekrar boynundan yukarı doğru ilerlemeye başlamıştı. "Bu konuda sana söz düşmez ahbap."

"Sanırım düşer. Zira oradan geliyorum."

Şimdi ikisi de afallamış görünüyordu. Ne diyeceklerini bilemez gibiydiler.

"Oradan haberiniz var mıydı?" diye sordu şaşkınlığını üzerinden atamayan Frannie. "Gidip kontrol mü ettiniz?"

"Hayır, öyle olmadı. Ben..."

"Yalan söylüyorsun!" diye bağırdı Harold tiz sesiyle.

Fran, Redman'ın gözlerinde endişe verici, buz gibi bir öfke pırıltısı gördü. Sonra kahverengi gözlerinde yine sakin bir ifade belirdi. "Hayır, yalan söylemiyorum."

"Yalancı! İnanmı..."

"Harold kes sesini!"

Harold incinmiş bir ifadeyle ona baktı. "Ama Frannie, nasıl ona inana..."

"Asıl sen nasıl bu kadar kaba ve düşmanca davranabiliyorsun?" diye sordu Fran hararetle. "En azından söyleyeceklerine bir kulak versen Harold?"

"Ona güvenmiyorum."

Bunun için seni suçlayamam, diye düşündü Stu. Eşit durumdayız.

"Daha yeni tanıştın, ne yaptı da ona böyle güvensizlik duyuyorsun? Gerçekten iğrençsin Harold!"

"Size bildiklerimi anlatayım," dedi Stu usulca. Campion'un Hap'in benzin pompalarına çarpmasıyla başlayan tüm olayların özetini yaptı. Stovington'dan bir hafta önceki kaçışını anlattı. Harold bir yandan otları yoluyor, bir yandan da somurtarak ellerine bakıyordu. Ancak kızın ifadesi, trajik kasabanın gözler önüne serilen haritası gibiydi. Stu, onun adına üzüldü. Bu delikanlıyla yola çıkmış (oldukça iyi bir fikir olduğunu kabul

etmek gerekirdi) ve dünyanın eski günlerinden geriye bir şeylerin kalmış olabileceğini ummuştu. Ancak hayal kırıklığına uğramıştı. Görünüşe bakılırsa çok büyük bir hayal kırıklığıydı.

"Atlanta'da da mı aynı durum söz konusu? Salgın iki merkezi de mi ele geçirdi?"

"Evet," dedi Stu ve Frannie gözyaşlarına boğuldu.

Stu, onu teselli etmek istedi, ama çocuğun buna olumsuz bir tepki göstereceğini biliyordu. Harold huzursuzca önce Fran'e, sonra önündeki ot yığınına baktı. Stu, kıza mendilini uzattı. Fran başını kaldırmadan, dalgınca teşekkür etti. Harold, ona kurabiye kavanozunu sadece kendisine isteyen küçük bir çocuğun domuza benzer boncuk gözleriyle tersçe baktı. Bir kızın kurabiye kavanozu olmadığını keşfettiğinde nasıl da şaşıracak, diye düşündü Stu.

Gözyaşları yerini seyrek hıçkırıklara bırakınca Fran, "Harold ile size teşekkür borçluyuz sanırım," dedi. "En azından bizi düş kırıklığıyla bitmeye mahkûm uzun bir yolculuktan kurtardınız."

"Yani ona inanıyor musun? Hemen inandın demek? Herif bir hikâye anlatıyor, sen de... yutuyorsun, öyle mi?"

"Neden yalan söylesin Harold? Ne çıkarı olabilir?"

"Aklından neler geçtiğini nereden bileyim?" diye sordu Harold haşince. "Cinayet olabilir. Belki de tecavüz."

"Ben tecavüze inanmam," dedi Stu sakince. "Belki sen benim bilmediğim bir şey biliyorsundur."

"Kesin şunu," dedi Fran. "Harold, neden böyle korkunç davranıyorsun?"

"Korkunç mu?" diye bağırdı Harold. "Benim tek amacım seni korumak, bunun neresi korkunç?"

"Bakın," dedi Stu ve kolunu sıyırdı. Dirseğinin iç kısmında iğne izleri ve iyileşmeye yüz tutmuş bir morluk vardı. "Bana bir sürü madde enjekte ettiler."

"Uyuşturucu müptelası olmadığın ne malum?" dedi Harold.

Stu cevap vermeden gömleğinin kolunu indirdi. Kız yüzündendi elbette. Çocuk, ona sahip olma fikrine alışmıştı. Eh, bazı kızlara sahip olunabilir, bazılarına olunamazdı. Bu kız, ikinci kategoriye giriyor gibi görü-

nüyordu. Uzun boylu, güzel, taptazeydi. Koyu renk gözleri ve saçları, buğulu bir çaresizlik hissi veriyordu.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu Fran, Harold'ın son yorumunu duymazdan gelerek.

"Bence yine de gidelim," dedi Harold. Fran, ona kaşlarının arasında çizgi oluşturan ifadesiyle bakınca kararsızca ekledi. "Nasılsa bir yere gitmeyecek miyiz? Tamam, doğruyu söylüyor olabilir, ama tekrar kontrol etmekten zarar gelmez. Ondan sonra ne yapacağımıza karar veririz."

Fran, Stu'ya seni-incitmek-istemem-ama ifadesiyle baktı. Stu omuz silkti.

"Tamam mı?" diye üsteledi Harold.

"Fark etmez herhalde," dedi Frannie. Tohuma kaçmış bir karahindibaı koparıp üfledi.

"Buraya gelirken yolda kimseye rastlamadınız mı?" diye sordu Stu.

"Sağlıklı görünen bir köpek gördük ama insan yoktu."

"Ben de bir köpek gördüm." Onlara Bateman ve Kojak'tan bahsetti. "Kıyıya doğru gidiyordum, ama kimseyi görmediğinizi söyleyince hevesim kırıldı."

"Üzgünüm," dedi hiç de üzgün görünmeyen Harold. Ayağa kalktı. "Hazır mısın Fran?"

Frannie, Stu'ya baktı, tereddüt etti, sonra ayağa kalktı. "Harika diyet makinesine dönüş. Bildiklerinizi bizimle paylaştığınız için teşekkürler Bay Redman. Haberler pek iç açıcı olmasa da."

"Bir saniye," dedi Stu ayağa kalkarak. Doğru kişiler olup olmadıklarını düşünerek bir an duraksadı. Kız öyleydi, ama oğlan herkesten-nefretediyorum yaşındaydı, orası muhakkaktı. Ama seçim yapma lüksü var mıydı? Geride kaç kişi kalmıştı? Böyle bir lüksü olduğunu sanmıyordu.

"Sanırım amacımız ortak, başka insanlar arıyoruz," dedi. "Kabul ederseniz sizinle gelmek isterim."

"Olmaz," dedi Harold anında.

Fran tereddütle bir Harold'a bir Stu'ya baktı. "Belki biz..."

"Boş ver. Ben olmaz diyorum."

"Söz hakkım yok mu?"

"Neyin var senin? Herifin tek bir isteği var, görmüyor musun? Tanrım Fran!"

"Bir sorunla karşılaşılırsa iki kişi yerine üç kişi olmak daha iyidir," dedi Stu. "Bir kişiden daha iyi olacağı ise muhakkak."

"Olmaz dedim," dedi Harold. Eli tabancasının kabzasına gitti.

"Olur," dedi Fran. "Bize katılırsanız mutlu oluruz Bay Redman."

Harold yüzünde öfke ve kırgınlıkla ona döndü. Kıza vuracağını sanan Stu bir an gerildi, ardından rahatladı. "Demek böyle düşünüyorsun? Benden kurtulmak için fırsat kolluyormuşsun meğer, anlaşıldı." O kadar kızmıştı ki gözleri yaşlarla doldu ve bu, öfkesini daha da artırdı. "İstediğin buysa öyle olsun. Onunla git. Seninle işim bitti." Sert adımlarla motosikletlerin park halinde durduğu yere doğru yürüdü.

Frannie, Stu'ya acıyla baktı, ardından Harold'a döndü.

"Bir dakika," dedi Stu. "Burada kal lütfen."

"Onu incitmeyin," dedi Fran. "Lütfen."

Stu, Honda'ya binmiş, çalıştırmaya çalışan Harold'a yaklaştı. Harold o sinirle fazla gaz vererek motoru boğmuştu. Stu bunun daha iyi olduğunu düşündü. Motosiklet onca gazla çalışmış olsaydı arka tekerleği üzerine kalkarak Harold'ı ağaca fırlatır, ardından da üzerine düşerdi.

"Uzak dur!" diye öfkeyle bağırdı, ona Harold ve eli tekrar tabancasına gitti. Stu, el kızartmaca oynuyorlarmışçasına elini onunkinin üstüne koydu. Diğer eliyle Harold'ın kolunu kavradı. Harold'ın gözleri irileşti. Stu, çocuğun tehlikeli olma sınırına yaklaştığını biliyordu. Tek derdi kızı kıskanması değildi, öyle düşünmek durumunu fazlasıyla basite indirgemek olurdu. İşin içinde kişisel itibarı ve üstlendiği koruyuculuk görevi de vardı. Koca göbeği, sivri burunlu çizmeleri, ukala konuşmalarıyla tüm bu olanlardan önce ne tür bir başarısızlık örneği olduğunu Tanrı bilirdi. Bu yeni imajının gerisinde hâlâ bir başarısızlık örneği olduğunun ve daima olacağının bilinci vardı. Yeni bir başlangıç diye bir şeyin söz konusu olmadığını içten içe biliyordu. Bateman'a da on iki yaşında bir çocuğa da aynı tepkiyi gösterecekti. Herhangi bir üçgende kendini daima en alt nokta olarak görecekti.

"Harold," dedi neredeyse kulağına fısıldayarak.

"Bırak beni." Ağır bedeni, gerginliği yüzünden hafiflemiş gibiydi; içinden akım geçen bir tel gibi titreşiyordu.

"Harold, onunla yatıyor musun?"

Harold bu soru üzerine irkildi ve Stu, yatmadıklarını anladı.

"Seni hiç ilgilendirmez!"

"Doğru. Ama bazı gerçekleri görmek lazım. O bana ait değil Harold. Kendine ait. Onu elinden almaya çalışmayacağım. Bu kadar açık konuştuğum için kusuruma bakma, ama nerede durduğumuzu bilmemiz herkes için en iyisi. Şu an iki artı biriz, gidersen yine iki ve bir olacağız. Kimsenin bir kazancı olmayacak."

Harold bir şey söylemedi, ama eli artık titremiyordu.

"Elimden geldiğince açık ve net konuşacağım," diye devam etti Stu. Harold'ın kulağına doğru (kulağının içi pislikle dolmuştu) son derece sakin bir sesle konuşarak. "Bir erkeğin kadınların ırzına geçmek gibi bir ihtiyacı olmadığını ikimiz de biliyoruz. Ne yapacağını bildiği sürece buna gerek duymaz."

"Bu..." Harold dudaklarını yaladı ve yolun karşısında, elleriyle dirseklerini kavramış, kollarını göğsünün altında birleştirmiş, endişeyle onları beklemekte olan Fran'e baktı. "Bu iğrenç."

"Eh, belki öyle, belki değil, ama bir adam onu yatağında istemeyen bir kadının yanındaysa o adamın başka bir seçeneği vardır. Ben her seferinde elimi kullanıyorum. Hâlâ kendi rızasıyla yanında olduğuna göre sanırım sen de aynı yönteme başvuruyorsun. Seni panayırda folk dansı sırasında zorla partnerinden ayıran bir kabadayı olmaya niyetim yok."

Harold'ın tabancanın kabzasındaki eli gevşedi. Stu'ya baktı. "Ciddi misin? Ben... söylemeyeceğine söz verir misin?"

Stu başını salladı.

"Onu seviyorum," dedi Harold boğuk bir sesle. "O beni sevmiyor, biliyorum ama, dediğin gibi açık açık konuşuyorum."

"En iyisi bu. Aranıza girmeye niyetim yok. Sadece size katılmak istiyorum."

Harold hemen sordu. "Söz mü?"

"Söz."

"Pekâlâ."

Honda'nın üstünden indi ve Stu ile birlikte Fran'e doğru yürüdüler.

"Bizimle gelebilir," dedi Harold. "Ve..." Stu'ya baktı ve zorlanarak da olsa devam etti. "Kabalık ettiğim için özür dilerim."

"Yaşasın!" dedi Fran el çırparak. "Bu sorun çözüldüğüne göre, nereye gidiyoruz?"

Fran ve Harold'ın gitmekte olduğu yönde, yani batıya doğru ilerlemeye karar verdiler. Stu, karanlık çökmeden Woodsville'e varabilirlerse Glen Bateman'ın onları misafir etmekten mutluluk duyacağını söyledi... belki sabah onlarla birlikte yola çıkmaya bile karar verebilirdi (Harold bunun üzerine yine somurtmaya başladı). Stu, Fran'in Honda'sını kullandı. Frannie ise Harold'ın arkasında yolculuk ediyordu. Öğle yemeği için Twin Mountain'de durdular ve birbirlerini tanıma yolculuğunun ilk adımlarını temkinle atmaya başladılar. Aksanları Stu'ya komik geliyordu. a'ları yayarak söylüyorlardı, r'leri ya vurgulamıyorlar ya da değiştiriyorlardı. Herhalde onlar da onun konuşmasını komik buluyor olmalıydılar. Belki daha bile fazla.

Bomboş bir salonda yemeklerini yediler. Stu bakışlarının sıkça Fran'in yüzüne, hayat dolu gözlerine, küçük ama kararlı çenesine, duygularındaki değişime bağlı olarak kaşlarının arasında oluşan ince çizgiye kaydığını fark etti. Konuşması, görünüşü, hatta saçlarının şakaklarından geriye gidişi bile çok hoşuna gitmişti. Onu istediğini fark etmeye başlamıştı.

İKİNCİ KİTAP

SINIRDA

5 HAZİRAN - 6 EYLÜL 1990

Mayflower adını verdikleri gemiyle geliyoruz
Ayın önünden süzülen gemiyle geliyoruz
Çağın en belirsiz saatinde geliyoruz
Ve bir Amerika şarkısı söylüyoruz
Ama sorun değil, sorun değil
Sonsuza dek kutsanmış olamazsınız...
–Paul Simon

Kalacak bir yer arıyorum
Bir park yeri arıyorum
Hamburgerlerin mangal üstünde gece gündüz kızardığı
Evet! Müzik kutusu ABD'den şarkılar çalıyor
ABD'de yaşadığım için çok mutluyum
Aradığınız her şey ABD'de bulunur
–Chuck Berry

43. BÖLÜM

May, Oklahoma'da, anacaddede ölü bir adam vardı. Nick, onu gördüğüne pek şaşırmamıştı. Shoyo'dan ayrıldığından beri pek çok cesetle karşılaşmıştı, ama herhalde gördükleri toplam sayının binde biri bile değildi. Bazı yerlerde ölümün kokusu o kadar yoğun ve ağırdı ki insanı hasta ediyordu. Fazladan bir ceset var ya da yok hiç fark etmiyordu.

Ama ceset doğrulup oturunca öyle şaşırdı ki bisikletinin kontrolünü kaybetti. Yalpalayıp çarptı ve Oklahoma'nın 3. Karayolu'nun kaldırımına küt diye düştü. Avuçları ve alnı çizik içinde kalmıştı.

"Vay be, kötü düştünüz bayım," dedi ceset, Nick'e doğru sarsakça yürüyerek. "Değil mi? Aman yabbi!"

Nick bunların hiçbirini duymamıştı. Kaldırımda ellerinin arasında kalan, alnındaki yaradan akan kanların damladığı yere bakıyor ve kesiğin derinliğini merak ediyordu. Bir el omzuna dokununca cesedi hatırladı ve gözleri dehşetle dolarak yaralı elleri ve ayakları üzerinde hızla uzaklaşmaya çalıştı.

"Sakin olun," dedi ceset ve Nick, karşısındakinin bir ceset değil, mutlulukla ona bakmakta olan genç bir adam olduğunu fark etti. Bir elinde yarıdan çoğu dolu bir viski şişesi vardı. Şişeyi gören Nick durumu hemen anladı. Gördüğü bir ceset değil, içip yol ortasında sızmış bir adamdı.

Nick, ona doğru başını salladı ve her şey yolunda işareti yaptı. O sırada ılık bir kan damlası, Ray Booth'un zarar verdiği gözüne doğru süzüldü. Nick göz bandını kaldırıp gömleğinin koluyla sildi. O taraftaki görüşü bugün birazcık olsun düzelmişti, ama sağlam gözünü kapatıp baktığında dünya hâlâ renkli bir bulanıklıktan ibaretti. Bandı gözüne tekrar kapattı ve kaldırıma doğru yürüyüp, Kansas plakalı bir Plymouth'un yanına oturdu.

Alnındaki kesiğin Plymouth'un tamponundaki yansımasını görebiliyordu. Çirkin bir görüntüydü, ama neyse ki kesik çok derin değildi. Bir eczane bulup, yarayı temizledikten sonra yara bandı yapıştırması kâfi ola-

caktı. Hâlâ sisteminde bulunan penisilinin onu koruyabileceğini biliyordu, ama kurşunun sıyırdığı bacağında oluşan enfeksiyonun ona çektirdiği eziyet yüzünden içine bir korku yerleşmişti, bu yüzden aşırı temkinli davranıyordu. Avuç içine batmış taş parçalarını yüzünü buruşturarak çıkardı.

Viski şişesini elinde tutan adam tüm bunları ifadesiz bir yüzle izliyordu. Nick başını kaldırıp bakmış olsaydı bu durumun tuhaflığını anında fark ederdi. Yarayı görmek için arabanın tamponuna döndüğü sırada adamın yüzündeki canlılık aniden yok olmuştu. Yüzü bomboş, temiz ve çizgisizdi. Temiz ama rengi solmuş bir tulum ve kalın tabanlı iş botları giymişti. Boyu bir yetmiş beş civarındaydı ve saçlar o kadar açık sarıydı ki beyaz gibi görünüyordu. Boş gözleri parlak maviydi. İpeksi saçlarının ve gözlerinin rengine bakılırsa atalarının İsveç ya da Norveçli olduğuna şüphe yoktu. Yaşı yirmi üçten fazla görünmüyordu, ama Nick daha sonra kırk beş falan olduğunu düşünecekti, zira adam, Kore Savaşı'nın sonunu ve babasının bir ay sonra üniformasıyla gelişini hatırlıyordu. Bunları uydurmuş da olabilirdi elbet. Ama uydurmak, Tom Cullen'ın yetenekleri arasında yoktu.

Fişi çekilmiş bir robot gibi boş bir ifadeyle ayakta dikiliyordu. Sonra canlılık yüzüne yavaş yavaş geri döndü. Viski yüzünden kızaran gözleri parlamaya başladı. Gülümsedi. Olanları hatırlamıştı.

"Vay be, kötü düştünüz bayım. Değil mi? Aman yabbi!" Nick'in alnındaki kanın miktarını görünce gözlerini kırpıştırdı.

Nick'in gömleğinin cebinde küçük bir defter ve bir tükenmezkalem vardı. Düşüşe rağmen ikisi de yerinde duruyordu. "Beni korkuttun. Doğrulana kadar ölü olduğunu sanıyordum. Bir şeyim yok. Burada bir eczane var mı?"

Defteri tulumlu adama gösterdi. Adam defteri aldı. Yazılara baktı. Geri verdi. "Ben Tom Cullen," dedi gülümseyerek. "Ama okuyamıyorum. Sadece üçüncü sınıfa kadar gidebildim, o zaman on altı yaşındaydım. Babam beni okuldan aldı. Çok büyük olduğumu söyledi."

Zekâ geriliği, diye düşündü Nick. Ben konuşamıyorum, o ise okuyamıyor. Ne yapacağını şaşırmıştı.

"Vay be, kötü düştünüz bayım!" dedi Tom Cullen. Bir anlamda bu, ikisi için de ilk seferdi. "Değil mi? Aman yabbi!"

Nick başını salladı. Defterle kalemi cebine geri koydu. Eliyle ağzını kapattı ve başını iki yana salladı. Sonra kulaklarını kapatıp yine başını iki yana salladı. Sol elini boğazına koyup aynı hareketi tekrar yaptı.

Cullen kafası karışmış gibi bir ifadeyle gülümsedi. "Dişiniz mi ağrıyor? Bir keresinde benim de ağrımıştı. Ne çok ağrır. Değil mi? Aman yabbi!"

Nick başını iki yana salladı ve aynı hareketleri yine yaptı. Cullen bu kez kulağının ağrıdığını sandı. Nick ellerini pes edercesine kaldırıp bisikletine doğru yürüdü. Boyasının bir kısmı sıyrılmıştı, ama ciddi bir hasar yok gibi görünüyordu. Binip caddede biraz ilerledi. Evet, sağlamdı. Cullen mutlulukla gülümseyerek yanında koştu. Neredeyse bir haftadır tek bir insanoğluna bile rastlamamıştı.

"Canın konuşmak istemiyor mu?" diye sordu. Ama Nick, ona bakmadı. duymuş gibi de görünmüyordu. Tom kolundan çekiştirerek sorusunu tekrarladı.

Bisikletli adam elini ağzının üstüne götürüp başını iki yana salladı. Tom kaşlarını çattı. Adam şimdi bisikletten inmiş, dükkânların vitrinlerine bakıyordu. Aradığını bulmuş olacaktı ki yolun karşısına geçerek Bay Norton'un eczanesine girdi. İçeri girmek istiyorsa giremeyecekti, çünkü eczane kilitliydi. Bay Norton kasabadan ayrılmıştı. Annesi ve arkadaşı Bayan Blakely haricinde herkes evini dükkânını kilitleyip gitmiş gibiydi, onlar da ölmüştü zaten.

Konuşmayan adam şimdi kapıyı yokluyordu. Tom, ona AÇIK tabelasına rağmen boşuna uğraştığını söyleyebilirdi. O tabela yalan söylüyordu. Bu çok kötüydü, çünkü Tom bir dondurmalı soda içmeyi çok isterdi. İlk başlarda iyi gelen, sonra uykusunu getiren ve başını yarılıyormuşçasına ağrıtan viskiden kat kat iyiydi. Baş ağrısından kaçmak için uyumayı denemiş, bu sefer de Rahip Deiffenbaker'ın her zaman giydiğine benzer simsiyah bir kıyafet giymiş bir adamın olduğu çılgınca rüyalar görmüştü. Siyahlı adam, onu rüyalarında takip ediyordu. Tom'a çok kötü bir adammış gibi görünüyordu. İçmesinin ilk nedeni, yasak oluşuydu. Babası ve annesi ona içkiyi yasaklamıştı ama artık herkes gittiğine göre ne fark ederdi? İsterse içerdi.

Ama konuşmayan adam şimdi ne yapıyordu? Kaldırımdaki çöp kutusunu almıştı ve... ne yapacaktı? Bay Norton'un vitrinini mi kıracaktı? ŞANGIR! Vay canına, gerçekten yapmıştı! Şimdi de elini içeri sokup kapıyı...

"Hey bayım, bunu yapamazsın!" diye bağırdı Tom heyecan ve öfke dolu bir sesle. "Bu yasadışı! A-Y ve bu yasa-dışı okunur. Bilmiyor mu..."

Ama adam, ona bir kez bile bakmaksızın içeri girmişti bile.

"Sağır mısın nesin?" diye bağırdı Tom sinirli bir şekilde. "Aman yabbi! Sağır mı..."

Cümlesi yarıda kaldı. Canlılık ve heyecan yüzünü terk etti. Tekrar fişi çekilmiş robota dönmüştü. Aptal Tom'un bu hali, May'de alışılmış bir durumdu. Hafifçe yuvarlak İskandinav yüzünde derin bir mutlulukla vitrinlere bakarken aniden olduğu yerde kalakalır ve ifadesizleşirdi. Birileri, Tom yine gitti, diye bağırır ve gülüşmeler olurdu. Babası yanındaysa surat asar ve Tom'u normale dönene dek dirsekler, hatta bazen omzuna ve sırtına peş peşe yumruklar indirirdi. Ama Tom'un babası 1985'in ilk yarısından sonra ortalıkta giderek daha az görünmeye başlamıştı, zira Boomer's Bar ve Izgara'da çalışan kızıl saçlı bir garsonla ilişkisi vardı. İsmi DeeDee Packalotte'ydi (bu isimle ne çok dalga geçilmişti) ve bir yıl kadar önce Don Cullen'la kaçmışlardı. Sadece bir kez, yakındaki Slapout'ta pire yuvası ucuz bir motelde görülmüşler, ondan sonra ikisini ne gören, ne duyan olmuştu.

İnsanların çoğu, Tom'un ani donup kalışlarını zekâsının daha da gerilediğine dair bir işaret olarak görüyordu, ama bu boşluklar aslında neredeyse normal seviyedeki düşünce seanslarıydı. İnsanoğlunun düşünme işlevi tümevarım ve tümdengelim temellidir (en azından psikologların söylediği bu) ve zekâsı geri olanlar, tümevarım ve tümdengelime başvuramaz, dolayısıyla sonuçlara varamazlar. İçeride bir yerde hatlar kopmuş, kısa devre olmuş, düğmeler bozulmuştur. Tom Cullen'da ağır bir zekâ geriliği söz konusu değildi ve basit bağlantılar kurabiliyordu. Arada sırada –dünyadan koptuğu anlarda– karmaşık bir tümdengelim veya tümevarım bağlantısı kurabiliyordu. Böyle bir bağlantı kurma ihtimalini, normal bir insanın hatırlayamadığı ismin "dilinin ucunda" olması gibi hissediyordu. Bu gerçekleştiği zaman ise duyusal girdilerin anlık akışından ibaret olduğu söylenebilecek gerçek dünyayı bir kenara bırakıyor ve kendi zihnine çekiliyordu. Yabancı ve karanlık bir odada, bir elinde bir lambanın fişini tutan, diğer eliyle etrafı yoklayarak prizi arayan, bu arada önüne çıkan çeşitli engellere toslayan bir adam gibiydi. Ve prizi bulursa –her seferinde

başaramıyordu– ani bir aydınlanma oluyor ve odayı (ya da düşünceyi) net bir şekilde görebiliyordu. Tom duyusal bir yaratıktı. En sevdiği şeyler listesinde Bay Norton'un eczanesindeki dondurmalı sodanın tadı, karşıdan karşıya geçmek için köşede bekleyen mini elbiseli güzel kızı izlemek, leylak kokusu, ipeğin verdiği bir his vardı. Ama bütün bunlardan daha çok sevdiği bir şey varsa o da elle tutulamayandı. Bağlantının kurulduğu o ana bayılıyordu. Düğmeyi görebildiği (en azından bir anlığına) ve odanın aydınlandığı an en muhteşemiydi. Bu her zaman gerçekleşmiyordu. Bağlantı sıkça zihninden uçup gidiyordu. Ama bu kez yakalamayı başardı.

Sağır mısın nesin, diye bağırmıştı.

Adam, ona baktığı zamanlar hariç Tom'un bir şeyler söylediğini duymamış gibi davranıyordu. Ve ona hiçbir şey söylememişti, merhaba bile dememişti. İnsanlar bazen Tom'un sorularına cevap vermezdi, çünkü yüzünde bir şey, kafasının içinin boşluğunu eleverirdi. Ama bu gerçekleştiğinde, cevap vermeyen kişi genellikle sinirli, üzgün veya mahcup görünürdü. Bu adam onlar gibi davranmıyordu, işaretparmağıyla başparmağını birleştirerek ona göstermişti ve Tom bunun her şey yolunda anlamına geldiğini biliyordu... ama adam hâlâ konuşmuyordu.

Kulaklarını elleriyle kapatıp başını iki yana sallamıştı.

Ağzını eliyle kapatıp aynı hareketi yapmıştı.

Ellerini boğazına götürüp yine başını sallamıştı.

Oda aydınlandı: bağlantı kuruldu.

"Aman yabbi!" dedi Tom ve ifade yüzüne geri döndü. Kanlanmış gözleri ışıldadı. Yasadışı olduğunu unutarak Norton'un eczanesine koştu. Konuşmayan-adam Bactine'e benzer bir şeyi bir parça pamuğa döküp pamuğu alnına bastırıyordu.

"Hey bayım!" dedi Tom hızla yanına gelerek. Konuşmayan-adam dönüp bakmadı. Tom bir an şaşırdı, sonra hatırladı. Nick'in omzuna dokundu. "Sağır dilsizsin, değil mi?" diye sordu ona dönünce. "Duyamıyorsun! Konuşamıyorsun! Değil mi?"

Nick başını salladı. Tom'un tepkisi olağanüstüydü. Havaya sıçrıyor, ellerini çırpıyordu.

"Ben düşündüm! Yaşasın ben! Kendi başıma düşündüm! Yaşasın Tom Cullen!"

Nick kendini tutamayarak sırıttı. Engelinin bir başkasını böylesine mutlu ettiğine hiç tanık olmamıştı.

Mahkeme binasının önünde küçük bir meydan vardı. Meydanda ise İkinci Dünya Savaşı'nı betimleyen bir asker heykeli duruyordu. Üzerindeki plakada, bu anıtın Harper kasabasının ÜLKELERİ İÇİN EN BÜYÜK FEDAKÂRLIĞI GÖSTEREN gençlerinin anısına dikildiği yazılıydı. Nick Andros ve Tom Cullen, bu heykelin gölgesinde otururak Underwood Baharatlı Domuz Eti, Underwood Baharatlı Tavuk ve patates cipsi yedi. Nick'in alnında, sol gözünün hemen üzerinde X şeklinde yara bantları vardı. Tom'un dudaklarını okuyor (ve biraz zorlanıyordu, zira Tom konuşurken bir yandan da ağzına lokmalar atıyordu) ve konserve yiyeceklerden bıktığını düşünüyordu. Şöyle cızırdayan koca bir biftek için neler vermezdi.

Tom oturduklarından beri susmamıştı. Araya sıkça, aman yabbi! ve değil mi? serpiştirilmiş, genellikle kendini tekrarlayan konuşmalardı. Nick pek aldırmıyordu. Tom ile karşılaşana dek insanları ne kadar özlediğini ve içten içe dünya üzerinde kalan son insan olmaktan ne denli korktuğunu fark etmemişti. Hatta salgının sağır dilsizler dışında herkesi öldürmüş olabileceğini bile düşünmüştü. İçinden gülümseyerek artık sağır dilsizler ve zekâ özürlüler dışında herkesi öldürmüş olduğu ihtimalinin de söz konusu olabileceğini düşündü. Yaz güneşinin altında, gündüz saat ikide onu eğlendiren bu düşünce, o gece geri dönecek ve hiç de komik görünmeyecekti.

Tom'un herkesin nereye gittiğini düşündüğünü merak etti. Babasının birkaç sene önce bir garsonla kaçtığını, Tom'un Norbutt Çiftliği'nde ayak işleri yaptığını, Bat Norbutt'un iki sene önce Tom'un "uyum sağladığını" düşünerek balta kullanmasına izin verdiğini, "büyük çocukların" bir gece Tom'a saldırdığını ve Tom'un, "Onlara karşı koydum, neredeyse ölüyorlardı, biri yırtıklar yüzünden hastaneye kaldırıldı, A-Y, bu yırtık diye okunur, Tom Cullen bunu yaptı işte," diye anlatışını, annesini Bayan Blakely'nin evinde bulduğunu, iki kadının da oturma odasında ölmüş olduğunu ve Tom'un kaçtığını dinledi. İnanışına göre izleyen biri varsa İsa cennetten inip ölüleri götürmezdi (Nick, Tom'un İsa'sının bir anlamda Noel Baba'ya benzediğini düşündü, bacadan girip hediye bırakmak yerine ölüleri götürüyordu). Ama Tom, May'in bomboş oluşuna ve kasabadan geçen yol üstünde hiçbir hareket olmayışına dair bir şey söylememişti.

Ellerini Tom'un göğsüne hafifçe koyarak konuşmasını kesti.

"Ne?" dedi Tom.

Nick koluyla kasaba merkezindeki binaları içine alan bir daire çizdi. Yüzüne şaşkın bir ifade yerleştirerek kaşlarını sorarcasına kaldırdı, başını hafifçe yana eğdi ve arkasını kaşıdı. Sonra parmaklarıyla çimler üzerinde yürüme hareketi yaptı ve soran bakışlarını yine Tom'a çevirdi.

Gördükleri onu endişelendirdi. Tom oturduğu yerde ölmüş gibi kalmıştı. Az önce anlatmaya hevesli olduğu yüzlerce şeyin heyecanıyla parlayan gözleri, donuk mavi bilyelere dönmüştü. Ağzı açıktı, Nick dili ve dişleri üzerindeki patates cipsi parçalarını görebiliyordu. Elleri kucağına düşmüştü.

Telaşlanan Nick, ona dokunmak niyetiyle elini uzattı. Ama daha dokunamadan Tom'un bedeni sarsıldı. Gözkapakları titreşti ve canlılık, yüzünü bir kovaya akan su gibi doldurdu. Sırıtmaya başladı. Kafasının üzerinde, içinde EVREKA yazan bir baloncuk belirseydi olanlar daha açık ifade edilemezdi.

"Herkesin nereye gittiğini soruyorsun!" diye bağırdı Tom.

Nick başını hararetle salladı.

"Şey, galiba Kansas City'ye gittiler," dedi Tom. "Aman yabbi, evet. Herkes buranın ne kadar küçük bir kasaba olduğunu söylüyordu. Hiçbir hareket yok. Eğlence yok. Paten sahası bile kapandı. Artık arabalı sinemadan başka hiçbir yer kalmadı ve orada da eski filmler gösteriliyor. Annem hep insanların gittiğini ama dönen olmadığını söylerdi. Babamın Boomer's Café'de çalışan garsonla gittiği gibi, ismi A-Y, DeeDee Packalotte böyle yazılır. Herhalde herkes sıkılıp, aynı anda gitmeye karar verdi. Kansas City'ye gitmiş olmalılar, değil mi? Oraya gitmişlerdir. Bayan Blakely ve annem hariç. İsa onları alıp cennete, tüm kötülüklerden uzağa götürecek."

Tom'un monoloğu tekrar başlamıştı.

Kansas City'ye gitmişler, diye düşündü Nick. Belki gerçekten de öyledir. Zavallı gezegendeki herkes Tanrı'nın Eli tarafından alınmış ve ya öbür dünyaya ya da Kansas City'ye götürülmüştü.

Arkasına yaslandı ve gözkapakları inip kalktı. Tom'un sözleri, modern bir şiirin görsel muadili gibi oldu. Baş harfleri küçük, modern bir şiir, E. E. Cummings'in eserlerinden biri gibi.

annem dedi
benim yok
ama dedim ki sen en iyisi
bulaşma

Bir ahırda geçirdiği önceki gece gördüğü rüyalar çok kötüydü. Şimdi, karnı da tokken tek istediği...

aman yabbi
A-Y diye yazılır
keşke olsa

Nick uykuya daldı.

Uyandığında gün ortasında derin bir uykudan uyandığınız zamanlarda olduğu gibi sersemce niye kan ter içinde olduğunu düşündü. Doğrulup oturunca anladı. Saat beşe çeyrek vardı; iki buçuk saatten fazla uyumuş ve güneş, heykelin arkasından çıkmıştı. Hepsi bu değildi. Tom Cullen aşırı özen göstererek üşümemesi için üzerini örtmüştü. İki battaniye ve bir örtüyle.

Üzerindekileri bir kenara attıktan sonra ayağa kalkıp gerindi. Tom görünürde yoktu. Meydanın ana girişine doğru yürürken Tom hakkında –veya onunla birlikte– ne yapabileceğini düşündü. Zekâsı geri adam, karnını kasaba meydanının karşısındaki süpermarketten aldıklarıyla doyuruyordu. Oraya girip raflardaki konservelerin üzerlerindeki resimlere bakarak canının istediğini seçmesi yasadışı değildi, çünkü süpermarketin kapıları kilitli değildi.

Nick kilitli olsalar Tom'un ne yapacağını merak etti. Herhalde açlık tahammül edilemez hale geldiğinde prensiplerini ve vicdanının sesini bir kenara bırakırdı. Peki yiyecekler bittiği zaman ne yapardı?

Tom hakkında onu asıl endişelendiren mesele bu değildi. Adamın onu selamlayışındaki acınası hevesti. Belki zekâsı geriydi, ama kendisini yalnız hissetmeyecek kadar değil. Hem annesi hem teyzesi yerindeki kadın ölüp gitmişti. Babası zaten uzun zamandır yoktu. İşvereni Bay Norbutt ve kasabanın diğer tüm sakinleri bir gece Tom uyurken kasabayı terk edip Kansas City'ye gitmiş ve onu bir hayalet gibi anacaddede bir aşağı bir yukarı yürümesi için geride bırakmışlardı. Viski gibi hiç bulaşmaması gereken şey-

lere bulaşmıştı. Tekrar sarhoş olursa kendini yaralayabilirdi. Ve etrafta ona göz kulak olabilecek hiç kimse yokken yaralanırsa bu sonu olabilirdi.

Ama... bir sağır dilsizle bir geri zekâlı bir arada? Birbirlerine ne faydaları olabilirdi? Bir tarafta konuşamayan, diğer taraftaysa düşünemeyen bir adam. Hayır, o kadar da değildi. Tom birazcık olsun düşünebiliyor, ama okuyamıyordu. Nick, Tom Cullen'la sessiz sinema oynamaktan ne zaman bıkacağını bilmiyordu. Tom'un bıkacağını sanmıyordu. Aman yabbi, bu mümkün değildi.

Ellerini ceplerine sokarak meydanın girişinin hemen önündeki kaldırımda durdu. Geceyi burada onunla geçirebilirim, diye düşündü. Bir geceden bir şey olmazdı. En azından ona güzel bir yemek hazırlayabilirim.

Bu düşünceyle biraz neşelenerek Tom'u bulmaya gitti.

Nick o gece parkta uyudu. Tom'un nerede uyuduğunu bilmiyordu ama ertesi sabah, çiyler yüzünden hafifçe ıslanmış ama kendini iyi hissederek uyanıp meydanın diğer tarafına yöneldiğinde ilk gördüğü, Tom'un oyuncak Corgi arabalar ve plastik bir Texaco İstasyonu'nun üzerine eğilmiş olduğuydu.

Norton'un eczanesine girdiğine göre başka yerlere de girmesinde bir sakınca olmadığını düşünmüş olmalıydı. Sırtı Nick'e dönük kaldırımda oturuyordu. Hemen yanında, dolabı açmak için kullandığı tornavida vardı. Arabalar içinde Jaguar'lar, Mercedes-Benz'ler, Rolls-Royce'lar, uzun, misket limonu yeşili renginde bir motor kapağı olan bir Bentley, bir Lamborghini, bir Cord, on iki santim uzunluğunda değiştirilmiş bir Pontiac Bonneville, bir Corvette, bir Maserati ve Tanrı korusun ve gözetsin, 1933 model bir Moon vardı. Tom arabaları istasyona sokup çıkarıyor, oyuncak pompayla depolarına benzin dolduruyordu. Nick istasyonun tamir alanındaki asansörlerden birinin yükseldiğini gördü. Tom bazen arabalardan birini onun üstüne yerleştiriyor, altında bir arızayı tamir edermiş gibi yapıyordu. Eğer duyabilseydi muhtemelen o mutlak sessizlikte Tom'un oynarken çıkardığı, arabaların istasyona girişini belirten *vırrrr* sesini, benzin pompasının *çık-çık-çık-ding* sesini ve tamirhanede yükselip alçalan asansörün şşşşşşş sesini duyacaktı. Tom'un dudaklarından istasyon görevlisiyle arabaların içindeki minik insanlar arasındaki konuşmanın parçalarını okuyabiliyordu: *Depoyu dolduralım mı bayım? Normal mi? Tabii! Camı*

sileyim hanımefendi. Sanırım sorun karbüratörde. Hadi kaldırıp altına iyice bakalım. Tuvalet mi? Tabii! Şu tarafta!

Ve üzerlerinde, her yöne doğru kilometrelerce uzanan Oklahoma göğü vardı.

Onu bırakamam, diye düşündü Nick. Yapamam. Ve içi bir anda beklenmedik, yoğun bir hüzünle doldu. O kadar şiddetliydi ki bir an ağlayacakmış gibi oldu.

Kansas City'ye gittiler, diye düşündü. Olan bu. *Hepsi Kansas City'ye gitti.*

Yolun karşısına doğru yürüdü ve Tom'un koluna dokundu. Tom irkilerek omzu üzerinden ona baktı. Yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi ve bir kızarıklık boynundan yüzüne doğru yayıldı.

"Bunların büyük adamlar için olmadığını, çocuklar için yapıldığını biliyorum," dedi. "Biliyorum, evet, babam söylemişti."

Nick gülümseyerek omuz silkti ve ellerini iki yana açtı. Tom rahatlamış görünüyordu.

"Artık hepsi benim. İstersem benim. Sen eczaneye girip bir şeyler alırsan ben de oyuncakçıya girip istediğimi alabilirim, değil mi? Geri götürmek zorunda değilim, değil mi?"

Nick başını iki yana salladı.

"Benim," dedi Tom mutlulukla ve istasyona döndü. Nick koluna tekrar dokununca döndü. "Ne var?"

Nick elini kolundan hafifçe çekince hiç itiraz etmeden kalktı. Nick, onu bisikletinin durduğu yere götürdü. Önce kendisini gösterdi, ardından bisikleti. Tom başını salladı.

"Elbette. Senin bisikletin. Texaco İstasyonu da benim. Ben senin bisikletini almam sen de benim istasyonumu almazsın. Aman yabbi, olmaz!"

Nick başını iki yana salladı. Kendini işaret etti. Sonra bisikleti. Ardından caddeyi. Elini veda edercesine salladı: hoşça kal.

Tom aniden kıpırtısızca kalakaldı. Nick bekledi. "Gidiyor musun bayım?" diye sordu Tom tereddüt ederek.

Nick başını salladı.

"Gitmeni istemiyorum!" diye patladı Tom. Yaşlarla parlayan gözleri masmavi, iri iriydi. "Seni sevdim! Senin de Kansas City'ye gitmeni istemiyorum!"

Nick, Tom'u yanına çekerek kolunu omzuna attı. Yine kendini işaret etti. Sonra Tom'u. Bisikleti. Yolu.

"Anlamadım," dedi Tom.

Nick sabırla tekrarladı. Bu kez elini yine salladı ve ani bir ilhamla Tom'un elini de kaldırıp salladı.

"Seninle gelmemi mi istiyorsun?" diye sordu Tom. İnanmaz bir gülümseme yüzünü aydınlatmaya başlamıştı.

Rahatlayan Nick başını salladı.

"Tabii gelirim!" dedi Tom heyecanla. "Tom Cullen gidecek! Tom..." Yüzündeki mutluluk hafifçe solarak duraksadı. Nick'e temkinli bir şekilde baktı. "Oyuncaklarımı da götürebilir miyim?"

Nick, bir an düşündükten sonra başını olumlu anlamda salladı.

"Tamam!" Tom'un tebessümü, bulutlar ardından çıkan güneş gibi tekrar belirdi. "Tom Cullen gidiyor!"

Nick onu bisikletin yanına götürdü. Tom'u, ardından bisikleti gösterdi.

"Daha önce hiç böylesini kullanmadım," dedi Tom şüpheyle. Yüksek ve dar seleye gözucuyla baktı. "En iyisi denemeyeyim. Tom Cullen böyle güzel bir bisikletten düşebilir."

Ama Nick cesaretlenmişti. *Böylesini kullanmadım* demek, bir başka tür bisiklet kullanmış olduğu anlamına gelirdi. Tek yapması gereken basit bir tane bulmaktı. Tom, onu yavaşlatacaktı, bu kaçınılmazdı, ama belki o kadar da yavaşlatmazdı. Hem acele etmeye ne gerek vardı? Sadece rüyaydı işte. Yine de içinde kuvvetli bir acele etme dürtüsü vardı. Tanımlanamayan, ama bilinçaltı bir komuta dönüşen bir güçtü.

Tom'u tekrar oyuncakların yanına götürdü. İstasyonu gösterdi ve Tom'a gülümseyerek başını salladı. Tom hevesle çömeldi. Tam arabalara uzanmıştı ki eli havada kaldı. Kafası karışmış bir ifade ve gözlerinde şüpheyle Nick'e baktı. "Tom Cullen olmadan gitmeyeceksin, değil mi?"

Nick başını kararlı bir şekilde iki yana salladı.

"Tamam," dedi Tom ve güvenle oyuncaklarına döndü. Nick, kendine engel olamadan uzanıp adamın saçlarını karıştırdı. Tom başını kaldırıp ona utangaçça gülümsedi. Nick de ona gülümsedi. Hayır, onu bırakamazdı. Bu mümkün değildi.

* * *

Tom'a uygun bir bisiklet bulabildiğinde vakit öğle olmuştu. Bu kadar uzun süreceğini hiç tahmin etmemişti. Ama insanların çoğu şaşırtıcı bir şekilde evlerini ve garajlarını, dışarıdaki binaları kilitlemişti. Güneşin kızgın ışınları ensesine vurarak, her gözeneğinden ter boşanarak üç saat boyunca yollarda dolaşmıştı. Bir keresinde dönüp, Western Oto'yu tekrar kontrol etmiş, ama faydası olmamıştı. Vitrindeki iki bisiklet de üç vitesliydi ve diğerlerinin hiçbiri monte edilmemişti.

Aradığını nihayet kasabanın güneyindeki eski bir garajın içinde buldu. Kapısı kilitliydi ama içeri süzülebileceği büyüklükte bir penceresi vardı. Nick camı bir taşla kırdıktan sonra çerçevede kalan cam parçalarını dikkatle temizledi. Garajın içi fırın gibi sıcaktı. Toz ve yağ kokusu her yere sinmişti. Eski model, Schwinn marka, lastikleri kabak bir erkek bisikleti, on yıllık bir Merc aile arabasının yanında duruyordu.

Bendeki bu şans düşünülecek olursa bisiklet ilerleyecek halde değilse hiç şaşırmam, diye düşündü Nick. Ya zinciri yoktur ya da lastikleri patlaktır. Ama şansı dönmüş gibiydi. Bisiklet düzgün bir şekilde sorunsuzca ilerliyordu. Bütün vidaları ve zincir dişlileri sağlam gibiydi. Sepeti yoktu, onu bir şekilde halletmek durumundaydı, ama zincir koruyucu ve duvarda bir kar küreme küreği ve tırmık arasına asılmış, neredeyse yepyeni bir Briggs el pompası vardı.

Etrafı biraz daha araştırınca bir rafta bir kutu 3-in-One Oil buldu. Yağ buldu. Sıcağı unutan Nick, çatlak beton zemine oturdu ve bisikletin zincirini dikkatle yağladı. İşi bitince yağ kutusunun kapağını özenle kapatıp pantolonunun cebine koydu.

El pompasını bir parça balya ipiyle bisikletin arka çamurluğuna bağladıktan sonra garajın kapısını içeriden açarak kaldırdı. Temiz havanın kokusu ona hiç bu kadar tatlı gelmemişti. Gözlerini kapatıp havayı derin derin içine çekti, bisikleti yola çıkardı, üzerine bindi ve anacaddede yavaşça ilerlemeye başladı. Bisiklet gayet güzel ilerliyordu. Tam Tom'a göreydi. Binmeyi becerebiliyorsa elbette.

Bisikleti kendi Raleigh'inin yanında bırakarak mağazaya girdi ve arka taraftaki spor malzemelerinin hemen yanında sağlam görünüşlü bir bisiklet sepeti buldu. Tam sepeti kolunun altına almış çıkarken gözüne bir şey ilişti: büyük, kırmızı lastikten pompası olan krom bir klaksondu. Sırı-

tarak klaksonu sepete attı ve bir tornavidayla ayarlı anahtar bulmak için hırdavat bölümüne geçti. Tekrar dışarı çıktı. Tom, İkinci Dünya Savaşı Askeri'nin gölgesinde huzurla kestiriyordu.

Nic sepetle klaksonu Schwinn'in gidonuna monte etti. Ardından tekrar dükkâna dönüp büyükçe bir el çantası aldı.

Çantayla süpermarkete gidip içini konserve et, meyve ve sebzeyle doldurdu. Acılı fasulye konservelerini incelerken önündeki koridordan bir gölgenin hızla geçtiğini gördü. Duyabilseydi Tom'un bisikletini keşfetmiş olduğunu anlardı. Klaksonun sesi bütün caddeyi inletiyor, Tom Cullen'ın neşeli kıkırdayışlarına karışıyordu.

Dükkânın kapısını açan Nick, Tom Cullen'ın saçları ve gömleğinin eteği uçuşarak ve klaksonu deli gibi öttürerek bisikleti üstünde caddede ilerlemekte olduğunu gördü. İşyerlerinin bittiği yerdeki Arco İstasyonu'nun önünde dönerek aksi yöne doğru pedal çevirmeye başladı. Yüzünde kocaman, muzaffer bir gülümseme vardı. Oyuncak istasyon, bisikletin önündeki sepette duruyordu. Pantolonunun ve gömleğinin cepleri oyuncak arabalarla doluydu. Bisikletin jant telleri, güneşin altında parlıyordu. Nick, sırf Tom'un aldığı keyfi alıp alamayacağını görmek için klaksonun sesini duyabilmeyi diledi.

Tom, ona el sallayarak caddede ilerlemeye devam etti. İşyerlerinin bittiği noktada tekrar dönerek klaksonu çala çala yaklaştı. Nick elini bir trafik polisi gibi kaldırarak onu durdurdu. Tom hafifçe kayarak tam önünde durdu. Yüzünde iri ter damlacıkları vardı. Bisiklet pompasının lastik hortumu sallanıyordu. Nefes nefese kalan Tom sırıtıyordu.

Nick kasabayı işaret etti ve elini veda edercesine salladı.

"İstasyonumu alabilirim, değil mi?"

Nick başını salladı ve çantanın sapını, Tom'un kaslı boynundan geçirdi.

"Hemen mi gidiyoruz?"

Nick başını tekrar salladı ve eliyle her şey tamam işareti yaptı.

"Kansas City'ye mi?"

Nick başını iki yana salladı.

"Nereye istersek oraya mı?"

Nick başını salladı. Evet. Nereye isterlerse oraya. Ama muhtemelen Nebraska civarında bir yer olacaktı.

"Yaşasın!" dedi Tom mutlu bir şekilde. "Tamam! Evet! Yaşasın!"

Kuzeye giden 283. Karayolu'na çıkmalarının üzerinden iki buçuk saat geçmişti ki batıda fırtına bulutları toplanmaya başladı. Kısa sürede tepelerinde patlayan şiddetli yağmur, ikisini de sırılsıklam etti. Nick gök gürültülerini duymuyor, ama çakan şimşekleri görebiliyordu. Kaybolmalarının ardından gözlerinin önünde mavi mor şekiller bırakacak kadar parlaklardı. Nick'in oradan 64. Karayolu'na dönmeye niyetlendiği Rosston'a yaklaşırlarken yağmur kesildi ve gökyüzü durularak uğursuz sarı bir renge büründü. Sol yanağına çarpan ferahlatıcı rüzgâr diniverdi. Sebebini bilmiyordu ama, kendisini son derece huzursuz, tuhaf ve sakar hissediyordu. İnsanlarla hayvanların az sayıdaki ortak içgüdüsünden birinin hava basıncındaki ani ve köklü değişime gösterdikleri tepki olduğunu ona kimse söylememişti.

Tom kolunu çılgınca çekiştiriyordu. Nick ona baktı. Tom'un suratında hiç renk kalmamış olduğunu görünce şaşırdı. Gözleri panikle irileşmişti.

"Hortum!" diye bağırdı Tom. *"Hortum yaklaşıyor!"* Nick bakındı, ama göremedi. Sakinleştirebilmek için bir yol düşünerek tekrar Tom'a döndü. Ama Tom gitmişti. Bisikletini yolun sağ tarafındaki tarlanın ortasına doğru sürüyor, ardında ezilmiş otlardan bir iz bırakıyordu.

Kahrolası aptal, diye düşündü Nick. Bisikletin tekerleğini kıracaksın!

Tom yaklaşık dört yüz metre uzunlukta toprak yolun sonundaki ve hemen bitişiğinde bir silo bulunan ahıra doğru pedal çeviriyordu. Hâlâ huzursuz olan Nick anayoldan ayrıldı, bisikletini çitin üzerinden aşırdı ve toprak yolda ilerlemeye başladı. Tom'un bisikleti, ahırın önünde yerde duruyordu. Destek ayağını indirmeye bile tenezzül etmemişti. Tom'un destek ayağını kullandığını daha önce defalarca görmüş olmasa, unuttuğunu düşünebilirdi. Küçük aklının alamayacağı kadar korkuyor olmalı, diye düşündü Nick.

Huzursuzluğu, omzu üzerinden son bir kez geriye bakmasına sebep oldu ve gördükleri karşısında olduğu yerde donakaldı.

Batıdan korkunç bir karanlık yaklaşıyordu. Bir bulut değildi, daha çok ışığın yokluğu gibiydi. Silindir şeklindeydi ve ilk bakışta yüksekliği

üç kilometreyi buluyormuş gibi görünüyordu. Tepesi, tabanından daha genişti ve ucu yere değmiyordu. En üst noktasının etrafındaki bulutlar, tiksinti yaratan gizemli bir gücün etkisiyle kaçışıyor gibiydi.

Nick izlerken hortumun alt ucu, bir kilometre kadar ötede toprağa değdi ve çatısı metalden yapılmış uzun, mavi bir bina –oto yedek parça veya kereste deposu olabilirdi– gürültüyle patladı. Nick duyamadı elbette, ama onu baştan ayağa sarsan titreşimi hissetmemesi mümkün değildi. Bina, hortum içindeki tüm havayı çekip almış gibi içe doğru patlamıştı. Hemen sonrasında teneke çatı ikiye ayrıldı. Parçalar çılgınca dönerek göğe yükseldi. Nick olan biteni büyülenmişçesine izliyordu.

En kötü kâbuslarımda olanlara bakıyorum, diye düşündü. Bazı anlarda benzese de aslında bu bir insan değil hortumdu. Önüne çıkan her şeyi söküp yok ederek batıdan yaklaşan, muazzam bir felaketti. Bu...

Biri, iki kolunu birden kavrayarak ayaklarını yerden kesti ve onu ahırın içine çekti. Tom Cullen'a baktı ve bir an onu gördüğüne şaşırdı. Fırtına onu adeta büyülemiş, Tom Cullen diye birinin varlığını unutmuştu.

"Aşağı!" dedi Tom nefes nefese. "Çabuk! Çabuk! Aman yabbi! Hortum! Hortum!"

Nick sonunda korkuya kapıldı, içinde bulunduğu yarı kendinden geçmiş halinden kurtulup, nerede ve kiminle olduğunun tekrar farkına vardı. Tom'un kendisini ahırın fırtına sığınağına inen basamaklara götürmesine izin verirken tuhaf, belirgin bir titreşim hissetti. Bir ses duymaya en yakın olan tecrübesi buydu. Beyninin merkezini didikleyen bir ağrı gibiydi. Sonra, Tom'un ardından basamakları inerken hayatı boyunca unutamayacağı bir şey gördü: ahırın duvarlarını oluşturan tahtalar, görünmez kerpetenlerce çekilen çürük, kahverengi dişler gibi teker teker yerlerinden sökülüp havada dönerek yükseliyordu. Yere saçılmış samanlar, içeride oluşmuş bir düzine minyatür hortumun etkisiyle yükselip dönmeye başladı. Tuhaf titreşim, daha da ısrarlı bir hal almıştı.

Tom ağır, ahşap bir kapıyı açıp onu içeri itti. Nick'in burnuna rutubet ve çürük kokuları geldi. Soluk ışıkta sığınağı, sıçanlarca kemirilmiş bir ailenin cesetleriyle paylaşmakta olduklarını görmüştü. Tom kapıyı sertçe kapatınca zifiri karanlıkta kaldılar. Titreşim azaldı, ama o zaman bile tamamen kesilmedi.

Panik, cüppesini açarak yaklaştı ve onu içine aldı. Karanlık, dokunma ve koklama duyularını güçlendirmişti ve her ikisi de onu rahatlatmaya yetmiyordu. Ayaklarının altındaki tahtalardaki kesintisiz titreşimi hissedebiliyordu ve aldığı tek koku, ölümün kokusuydu.

Tom karanlıkta elini bulup sıkıca kavrayınca Nick onu kendine çekti. Titrediğini hissedince ağlayıp ağlamadığını veya ona bir şey söylemeye çalışıp çalışmadığını merak etti. Bu düşünceler kendi korkusunu biraz azalttı ve kolunu Tom'un omzuna attı. Tom da ona sarıldı ve karanlıkta, birbirlerine sokulmuş halde ayakta durdular.

Nick'in ayaklarının altındaki titreşim arttı; yüzünün önündeki hava bile titreşiyor gibiydi. Tom, ona daha da sıkı sarıldı. Kör ve sağır halde olacakları bekledi ve Ray Booth diğer gözünü de zarar vermiş olsa hayatının hep böyle yarım devam ettirebileceğini düşündü. Böyle bir şey gerçekleşmiş olsaydı herhalde kendini günler önce vurmuş ve böyle bir eziyete son vermiş olurdu.

Daha sonra saatine baktığında gördüğüne neredeyse inanamayacaktı. Karanlık sığınakta sadece on beş dakika mı kalmışlardı? Saati hâlâ işler halde olduğuna göre bu doğru olmalıydı. Zamanın ne kadar öznel ne kadar göreceli olduğunu o ana dek anlayamamıştı. Ona göre içeride en az bir saat, hatta iki veya üç saat kalmışlardı. Ve zaman ilerledikçe sığınakta Tom ile yalnız olmadıklarına inanmaya başlamıştı. Ah, cesetler vardı –zavallı bir adam sonları yaklaşınca, belki yüksek ateşin etkisiyle onları doğal felaketlerden koruyan sığınağın hastalıktan da koruyacağını varsayarak bütün ailesini buraya getirmişti– ama Nick'in kastettiği onlar değildi. Nick'in düşüncesine göre bir ceset, sandalyeden, daktilodan veya bir halıdan farksız bir nesneydi. Bir ceset, sadece yer kaplayan, hareketsiz bir şeydi. Onun hissettiği, bir başka varlıktı ve kim –ya da ne– olduğuna dair inancı giderek kuvvetleniyordu.

Rüyalarında hayat bulan Kara Adam'dı, siklonun kara kalbinde varlığını hissettiği yaratıktı.

Bir yerde... köşede ya da belki tam arkalarında... onları izliyordu. Ve bekliyordu. Doğru an gelince onlara dokunacaktı ve... ne olacaktı? Korkudan akıllarını kaybedeceklerdi elbette. Sadece bu. O onları görebiliyordu. Nick bundan emindi. Gözleri, kedilerin veya garip uzaylı yaratıklarınki

gibi karanlıkta görebiliyordu. *Predator* filmindeki yaratık gibi. Evet, öyle. Kara Adam, insan gözünün asla algılayamayacağı renkleri görebiliyordu ve ona göre bütün dünya, koca bir fıçı pıhtılaşmış kanla boyanmış gibi yavaş ve kırmızıydı.

Nick başlarda bu hayali gerçeklerden ayırabiliyordu, ama zaman ilerledikçe, hayalin gerçekliğinden daha da emin oldu. Kara Adam'ın nefesini her an ensesinde hissedeceğine inanıyordu.

Tam kapıya atılıp açarak dışarıda ne olursa olsun yukarı çıkacaktı ki Tom ondan önce davrandı. Nick'in omuzlarına dolanan kol hızla kayboldu. Ardından sığınağın kapısı aniden açıldı ve içeri, Nick'in sağlam gözünü korumak için elini kaldırmasına sebep olan parlak bir ışık doluverdi. Tom Cullen'ın bir hayalete benzer siluetinin basamakları tırmandığını görür gibi oldu ve göz kamaştıran aydınlıkta peşinden koştu. Tepeye vardığı sırada gözü ışığa yeni alışmıştı.

Aşağı indikleri sırada havanın bu kadar aydınlık olmadığını düşündü ve hemen sonrasında nedenini gördü. Ahırın çatısı uçmuştu. Sanki cerrahi bir müdahaleyle alınmıştı; o kadar temiz bir kopuştu ki yerde ne kıymık parçaları ne de başka bir döküntü vardı. Üç çatı kirişi, üst katın yan tarafından sarkıyordu ve üzerlerindeki bütün tahtalar neredeyse ayrılmıştı. Ahırda durmak, tarihöncesi bir canavarın iskeletinin içinde olmak gibiydi.

Tom hasar tespiti için durmamıştı. Ahırdan şeytan kovalıyormuşçasına kaçıyordu. Sadece bir kez ardına baktı. Gözleri dehşetle irileşmişti. Nick kendine engel olamayarak omzu üzerinden geriye, sığınağa baktı. Basamaklar gölgelere doğru iniyordu. Zemindeki samanları ve gölgeler içinden çıkan iki eli görebiliyordu. Parmaklarının bütün etleri, kemiklere dek sıçanlarca kemirilmişti.

Aşağıda biri varsa da Nick görmedi.

Görmek istemiyordu zaten.

Tom'un peşinden gitti.

Tom bisikletinin yanında titreyerek bekliyordu. Nick bir an fırtınanın seçiciliğini şaşkınca düşündü. Ahırın neredeyse tamamını yerinden sökmüşken bisikletlerini olduğu yerde bırakmıştı. O sırada Tom'un ağlamakta olduğunu fark etti. Yanına gidip kolunu omzuna attı. Tom irileşmiş

gözlerle ahırın çarpılmış kapısına bakıyordu. Nick, başparmağıyla işaretparmağını birleştirerek gülümsedi. Tom, ona bir süre baktı ama Nick gülümsemesine umduğu karşılığı alamadı. Tom gözlerini tekrar ahıra dikti. Sabit ve boş bakışları Nick'in hiç hoşuna gitmemişti.

"İçeride biri vardı," dedi Tom aniden.

Nick gülümsedi, ama tebessümünün dudaklarında donduğunu hissedebiliyordu. İnandırıcı olup olmadığını bilmiyordu, ama berbat bir his olduğu muhakkaktı. Tom'u, ardından kendini gösterdi ve elinin yan tarafıyla havayı kesercesine bir hareket yaptı.

"Hayır," dedi Tom. "Sadece biz değildik. Başka biri daha vardı. Hortumun içinden çıkan biri."

Nick omuz silkti.

"Artık gidebilir miyiz? Lütfen?"

Nick başını salladı.

Bisikletlerini hortumun otları yolup toprağı altüst ettiği patika üzerinden anayola götürdüler. Hortum, Rosston'un batısında yerle temas etmiş, 283. Karayolu'nu batıda doğuya geçmiş, çitleri ve kabloları piyano telleri gibi havaya savurmuş, ahırın solundan geçerek arkasında duran –bir zamanlar duran– eve tam cepheden dalmıştı. Tarlada bıraktığı iz, dört yüz metre ileride aniden son buluyordu. Bulutlar artık dağılmaya başlamıştı (hâlâ hafif, ferahlatıcı bir yağmur çiseliyor olmasına rağmen) ve kuşlar kaygısızca cıvıldıyordu.

Nick bisikletini çitin üzerinden anayola doğru aşıran Tom'un belirgin kaslarına baktı. Adam hayatımı kurtardı, diye düşündü. Daha önce hiç hortum görmemiştim. Onu daha önce düşündüğüm gibi May'de bırakmış olsaydım şimdi ölmüş olacaktım.

Kendi bisikletini de çitin üzerinden aşırdı ve Tom'un sırtına hafifçe vurarak gülümsedi.

Birini daha bulmamız gerek, diye düşündü Nick. Ona teşekkür edebilmem için bu şart. Ve adımı söyleyebilmem için. Okuyamadığı için daha adımı bile bilmiyor.

Bir an bunu düşünerek olduğu yerde kaldı, ardından bisikletlerine binerek tekrar yola koyuldular.

* * *

O gece Rosston Jaycees'in Küçükler Ligi sahasında kamp kurdular. Gece bulutsuzdu, yıldızlar pırıl pırıl parlıyordu. Nick çabucak uyudu ve hiç rüya görmedi. Ertesi gün şafak vakti yanında birinin olmasının ne büyük bir fark yarattığını ve kendini nasıl iyi hissettirdiğini düşünerek uyandı.

Gerçekten de Nebraska'da bir Polk kasabası vardı. Önce şaşırmıştı, ama birkaç senedir sürekli yollardaydı. Polk kasabasından bahseden ya da oradan birileriyle konuşmuş, ama unutmuş olmalıydı. 30. Karayolu da vardı. Ama bir mısır tarlasının ortasında verandada oturmuş gitar çalarak ilahi söyleyen yaşlı, zenci bir kadın bulacaklarına, en azından parlak sabah güneşi altındayken inanamıyordu. Önceden bilmeye ve imgelemlere inanmazdı. Ama başkalarını aramak için bir yerlere gitmek önemli görünüyordu. Bir anlamda Fran Goldsmith ve Stu Redman'ın tekrar gruplaşıp topluluk oluşturma dürtüsünü paylaşıyordu. Bu gerçekleşene dek her şey yabancı ve kopuk olacaktı. Tehlike her yerdeydi. Görülemiyor, ama hissedilebiliyordu. Önceki gün sığınakta Kara Adam'ın varlığını hissettiği gibi. Bu tehlike her yerdeydi; evlerin içinde, bir sonraki virajın ardında, hatta belki yollara saçılmış arabalarla kamyonların altında. Orada yoksa, mutlaka takvimdeydi. Birkaç yaprak ötede. Varlığının her parçası tehlike diye fısıldıyordu adeta. KÖPRÜ YIKILDI. YOL ALTMIŞ KİLOMETRE BOYUNCA BOZUK. BU NOKTADAN ÖTEYE GİDENLER İÇİN SORUMLULUK KABUL EDİLMEZ.

Bir kısmı, bomboş kırsal kesimin muazzam, sarsıcı, psikolojik şokuydu. Shoyo'da bulunduğu süre içinde bundan kısmen korunmuştu. Shoyo'nun boş olması o kadar önemli değildi, en azından genel anlamda, çünkü Shoyo zaten büyük tabloda fazla önem teşkil etmeyen minicik bir noktaydı. Ama yola çıktıktan sonra sanki... çocukken izlediği bir Walt Disney filmini anımsadı; doğayla ilgili bir filmdi. Ekranı tek bir lale kaplıyordu ve nefes kesici bir güzelliğe sahipti. Sonra kamera baş döndüren bir hızla geri çekiliyor ve ortaya bir lale tarlası çıkıyordu. İnsanı inanılmayacak kadar sarsıyordu. Duygusal anlamda aşırı yüklenmeye yol açıyor ve içeride bir yerde sigorta atarak devreyi kesiyordu. Çok fazlaydı. Bu yolculuk da aynı etkiyi yaratıyordu. Shoyo'nun boşluğuna alışabilmişti. Ama McNab de boştu, Texarkana ve Spencerville de. Ardmore yanıp kül olmuştu. 81. Karayolu'nda ilerlemiş ve sadece bir geyikle karşılaşmıştı. İki

kez, yaşayan insanlarca bırakılmış olması muhtemel işaretler görmüştü: yaklaşık iki günlük bir kamp ateşi ve vurulup itinayla temizlenmiş bir geyik. Ama insan yoktu. Bu kadarı insanın dengesini bozmaya yetiyordu, çünkü muazzamlığı durmaksızın üzerine çökmeye devam ediyordu. Sadece Shoyo, Texarkana veya McNab değildi; bütün Amerika dibinde birkaç bezelye unutulmuş, dev bir konserve kutusuna dönmüştü. Ve Amerika'nın ötesinde koca bir dünya vardı. Bunu düşünmek Nick'in başını döndürüp midesini bulandırıyordu. Ve daha fazla düşünmemenin en iyisi olacağına karar verdi.

Düşünceleri bir kenara bırakarak haritanın üzerine eğildi. Yola devam ederlerse belki tepeden aşağı yuvarlanan bir kartopu gibi büyürlerdi. Şansları varsa orasıyla Nebraska arasında birkaç kişiye daha rastlarlardı (ya da daha büyük bir grupla karşılaşıp onlara katılırlardı). Nebraska'dan sonra başka bir yere giderlerdi herhalde. Sonunda bir ödülün bulunmadığı bir macera gibiydi bu... ne kutsal kâse, ne de örse saplanmış bir kılıç vardı.

Kuzeydoğuya dönüp Kansas'a doğru gideriz, diye düşündü. 35. Karayolu onları 81'e, kusursuz bir dik açıyla 92. Karayolu'na bağlanan 81 de Swedeholm, Nebraska'ya ulaştırırdı. 30. Karayolu, bir dik üçgenin hipotenüsü gibi ikisini birleştiriyordu. Ve o üçgenin içinde bir yerlerde, rüyasındaki kasaba vardı.

Orayı düşünmek, içini beklentiyle titretiyordu.

Gözucuyla bir hareket fark edince başını kaldırıp baktı. Tom, iki elini yumruk yapmış, gözlerini ovuşturarak oturuyordu. Ağzı dev gibi bir esnemeyle açıldı ve yüzünün aşağı kısmı neredeyse görünmez oldu. Nick ona sırıtınca Tom da aynı şekilde karşılık verdi.

"Bugün biraz daha ilerleyecek miyiz?" diye sordu Tom. Nick başını evet anlamında salladı. "Yaşasın! Bisikletimi sürmeyi seviyorum. Aman yabbi, evet! Umarım hiç durmayız!"

Nick haritayı kaldırırken, *kim bilir,* diye düşündü. *Belki dileğin gerçekleşir.*

O sabah doğuya döndüler ve öğle yemeklerini Oklahoma–Kansas sınırının yakınında bir dört yol ağzında yediler. Temmuzun yedisiydi ve çok sıcaktı.

Tom durmalarından kısa bir süre önce bisikletini her zamanki gibi kaydırarak durdurdu. Gözlerini yol kenarında, betona gömülmüş tabelaya dikmişti. Nick tabelaya baktı: OKLAHOMA'NIN HARPER KASABASINDAN ÇIKIYOR, OKLAHOMA'NIN WOODS KASABASINA GİRİYORSUNUZ.

"Okuyabiliyorum," dedi Tom. Nick duyabiliyor olsaydı Tom'un sesindeki heyecanı fark ederek duygulanırdı. Harper kasabasından çıkıyorsunuz. Woods kasabasına giriyorsunuz. Nick'e döndü. "Biliyor musun bayım?" dedi. "Hayatımda hiç Harper kasabasının dışına çıkmadım, Tom Cullen hiç çıkmadı. Ama babam bir keresinde beni buraya getirip, bu tabelayı göstermişti. Beni öte tarafında görürse döverek ölmekten beter edeceğini söylemişti. Umarım bizi Woods kasabasında görmez. Sence görür mü?"

Nick başını iki yana salladı.

"Kansas City Woods kasabasında mı?"

Nick başını yine iki yana salladı.

"Başka bir yere gitmeden önce Woods kasabasına gireceğiz, değil mi?"

Nick başını salladı.

Tom'un gözleri parladı. "Dünya bu mu?"

Nick anlamamıştı. Kaşlarını çatarak sorarcasına baktı ve omuzlarını silkti.

"Dünya bir yer, değil mi?" diye sordu Tom. "Dünyaya mı gidiyoruz bayım?" Tom duraksadı ve büyük bir ciddiyetle sordu. "Woods dünyanın adı mı?"

Nick başını yavaşça iki yana salladı.

"Tamam," dedi Tom. Tabelaya bir süre baktı, ardından gözünden akan yaşı sildi. Bisikletine atladı. "Tamam, hadi gidelim." Tek kelime daha etmeden kasaba sınırını geçti ve Nick de onu takip etti.

Hava tam daha fazla ilerleyemeyecekleri kadar kararmıştı ki Kansas'a vardılar. Yorgun ve aksi görünen Tom akşam yemeğinden sonra oyuncaklarıyla oynamak istedi. Televizyon seyretmek de istiyordu. Daha fazla bisiklete binmek istemiyordu, çünkü poposu acıyordu. Eyalet sınırı kavramına sahip değildi, KANSAS'A HOŞ GELDİNİZ yazan tabelayı gördüğünde Nick'in hissettiği mutluluğu fark etmedi. O sırada karanlık git-

tikçe çökmüştü; kahverengi tabeladaki beyaz harfler hayaletmişçesine havada uçuyormuş gibi görünüyordu.

Sınırın beş yüz metre kadar ötesinde, H. G. Wells romanından fırlamış bir Mars'lı gibi uzun, çelik ayaklar üzerinde duran bir su tankının altında kamp kurdular. Tom uyku tulumunun içine kıvrılır kıvrılmaz uyumuştu. Nick bir süre oturarak gökyüzünde beliren yıldızları izledi. Etraf kapkaranlık ve ona göre çok sessizdi. Uyku tulumuna girmesinden kısa bir süre sonra bir karga yakındaki çitin üzerine kondu ve onu seyrediyor göründü. Küçük siyah gözlerinin içinde kan gibi görünen küçük daireler vardı: sessizce doğmakta olan turuncu ay, gözlerinden yansıyordu. Kargaya dair, Nick'in hoşlanmadığı, onu tedirgin eden bir şey vardı, ama ne olduğunu çıkaramıyordu. Bir taş bularak kargaya doğru fırlattı. Karga ona kinle bakar gibi oldu ve kanatlarını çırparak karanlığın içinde gözden kayboldu.

O gece rüyasında çatıda dikilen, yüzü olmayan adamı gördü. Ellerini doğuya uzatmıştı. Ardından mısırları –boyunu aşan mısırları– gördü ve müzik sesini duydu. Ama bu kez müzik olduğunun bilincindeydi ve gitar sesi olduğunu biliyordu. Şafağa karşı mesanesi acı verecek kadar dolu ve kulağında kelimeler çınlayarak uyandı: *Bana Abagail Ana derler... istediğin zaman beni görmeye gel.*

O gün öğleden sonra 160. Karayolu'ndaki Comanche kasabasından geçerek doğuya doğru ilerledikleri sırada küçük bir bizon sürüsü görerek hayretle bakakaldılar. Yaklaşık bir düzine bizondan oluşan sürü, otlanacak bir yer arıyor olmalıydı. Yolun kuzeyinde dikenli teller vardı, ama görünüşe bakılırsa bizonlar geçmenin bir yolunu bulmuştu.

"Bunlar ne?" diye korkuyla sordu Tom. "İnek değiller!"

Nick konuşamadığı, Tom da okuyamadığı için ne olduklarını ona anlatamadı. 8 Temmuz 1990 gecesini, Deerhead'in altmış kilometre batısında, açık bir çiftlik alanında geçirdiler.

9 Temmuz günü öğle yemeklerini kısmen yanmış bir çiftlik evinin ön bahçesindeki yaşlı, zarif karaağacın gölgesinde yediler. Tom tek eliyle bir konserveden çıkardığı sosisleri yerken diğeriyle oyuncak arabalarını istasyona sokup çıkarıyordu. Bu arada popüler bir şarkının nakaratını hiç durmaksızın tekrarlıyordu. Nick, Tom'un dudaklarının oluşturduğu keli-

meleri artık ezberlemişti. "Bebeğim, erkeğini anlayabiliyor musun, o dürüst bir adam bebeğim, erkeğini anlıyor musun?"

Ülkenin büyüklüğü Nick'in moralini bozuyor ve onu hayrete düşürüyordu; şansının er geç yaver gideceğini bilerek başparmağını uzatıp yol kenarında beklemenin ne büyük bir avantaj olduğunu daha önce fark etmemişti. Bekleyişinin sonunda çoğunlukla bacaklarının arasında bira kutusu bulunan bir adamın kullandığı bir araba, onu almak için dururdu. Ona nereye gittiğini sorar, Nick de daha önceden hazırlayıp göğüs cebine koyduğu, üzerinde, "Merhaba, ben Nick Andros. Sağır ve dilsizim. Kusura bakmayın. ...'ya gideceğim. Götürdüğünüz için teşekkürler. Dudak okuyabiliyorum." yazan notu uzatırdı. Ve böylece yola devam ederdi. Adamın sağır ve dilsizlerle bir sorunu yoksa (azınlıkta olmalarına rağmen böyle tipler vardı) onu gideceği yere kadar ya da o yönde belli bir mesafe götürürdü. Araba kilometreleri yutar, hızla ilerlerdi. Araba, bir tür teleportasyondu. Haritayı mağlup ediyordu. Ama artık arabalar yoktu. Aslında yolların tıkanık olmadığı, uzunluğu yaklaşık yüz kilometreyi bulan bölümlerde bir araba, dikkatli gidildiği takdirde çok işe yarayabilirdi. Yolun tıkandığı yerde aracı bırakır, biraz yürür, bir başka araç bulurdu. Araba olmayınca, bir devin göğsünde yürümeye çalışan karıncalardan bir farkları kalmıyordu. Bu yüzden Nick sonunda biriyle karşılaştıklarında (bunun eninde sonunda gerçekleşeceğini varsayıyordu) otostop yaptığı günlerdeki gibi olacağını yarı diliyor, yarı hayal ediyordu: Bir sonraki tepeye tırmanan arabanın metal aksamının o tanıdık pırıltısı gözünü alacak, içi mutlulukla dolacaktı. Son derece sıradan bir Amerikan arabası olacaktı, bir Chevy Biscayne veya Pontiac Tempest, sevgili Detroit yürüyen demiri. Hayallerindeki araba hiçbir zaman bir Mazda veya Honda ya da Yugo olmazdı. Amerikan güzeli yol kenarına yanaşacak ve direksiyonun gerisinde bir adam göreceklerdi, güneş yanığı dirseğini camdan ukala bir tavırla çıkarmış bir adam. Adam gülümsüyor olacak ve şöyle diyecekti. "Vay canına! Sizi gördüğüme çok sevindim çocuklar! Atlayın hadi! Atlayın da nereye gideceğimize bakalım!"

Ama o gün kimseyi görmediler. Ayın onunda, Julie Lawry ile karşılaştılar.

* * *

Yine çok sıcak bir gündü. Günün büyük bölümünü gömleklerinin eteklerini bellerine bağlayıp pedal çevirecek geçirmişlerdi ve ikisinin de teni Kızılderililer gibi koyulaşmıştı. Günleri pek iyi geçmiyordu, bugün değil. Elmalar yüzündendi. Yeşil elmalar.

Bir çiftlikte, yaşlı bir elma ağacı bulmuşlardı. Dalları, küçük, yeşil elmalarla doluydu. Ekşiydiler, ama Nick ve Tom taze meyveye o kadar hasretti ki elmaların tadı, cennetten çıkmaymış gibi geliyordu. Nick iki taneden sonra kendini kontrol ederek durmayı başardı, ama Tom açgözlülükle altı taneyi çekirdekleriyle birlikte midesine indirmişti. Nick'in durmasına dair işaretlerini görmezden gelmişti. Tom Cullen kafasını bir şeye takmışsa dört yaşında yaramaz bir çocuğun çekiciliğine sahip olabiliyordu.

Böylece o sabah on birde başlayan ishal, gün boyunca kendini sıkça göstermiş ve Tom bağırsaklarını sancılar eşliğinde boşaltmak durumunda kalmıştı. Yüzünden oluk oluk ter boşanıyordu. İnliyor, çok dik olmayan yokuşlarda bile inip bisikletini itmek zorunda kalıyordu. Nick durumun verdiği rahatsızlığa rağmen hüzünle karışık bir ilgiyle onu izliyordu.

Saat dört civarında Pratt kasabasına vardılar ve Nick o gün için yeterince ilerlediklerine karar verdi. Tom bir otobüs durağının gölgesindeki banka minnetle uzandı ve hemen uyudu. Nick, onu orada bıraktı ve terk edilmiş işyerlerinin bulunduğu bölgeye giderek bir eczane aradı. Biraz Pepto-Bismol bulacak ve uyandığında, istese de istemese de Tom'a zorla içirecekti. İşe yaraması için bütün şişeyi bitirmesi gerekecekse sorun değildi. Ne gerekiyorsa yapacaktı. Ertesi günü daha verimli geçirmekte kararlıydı.

Pratt sinema salonuyla hamburgerci arasında bir Rexall(*) buldu. Açık kapıdan içeri girerek sıcak, bayat, tozlu kokuyu içine çekti. Başka kokular da karışmıştı. En kuvvetlisi parfümdü. Belki sıcak yüzünden bazı şişeler patlamıştı.

Nick, Pepto-Bismol'ün sıcaktan etkilenip etkilenmediğini hatırlamaya çalışarak raflarda mide ilacını aramaya başladı. Herhalde etiketinde yazardı. Bakışları bir mankenin üzerinden geçti ve sağdan ikinci sırada aradığını buldu. Tam o yöne doğru iki adım atmıştı ki daha önce hiçbir eczanede manken görmediği geldi aklına.

(*) Tezgâh üstü ilaçlar ve ucuz kozmetik malzemeler satılan dükkân.

Arkasına dönüp bakınca Julie Lawry'yi gördü.

Bir elinde parfüm, diğerinde kapağıyla hiç kıpırdamadan dikiliyordu. Çini mavisi gözleri hayretle irileşmişti. Kahverengi saçlarını, uçları sırtına dek inen parlak, ipek bir eşarpla bağlamıştı. Üzerinde pembe, dar bir bluz ve külotla karıştırılabilecek kısalıkta bir kot şort vardı. Alnı sivilcelerle doluydu, çenesinin tam ortasında da kocaman bir tane vardı.

Eczanenin ortasında donakalmış halde birbirlerine baktılar. Sonra parfüm şişesi kızın elinden düşüp parçalandı ve içeriyi, bir cenaze evini hatırlatan keskin bir kokuyla doldurdu.

"Tanrım, sen gerçek misin?" diye sordu titrek sesle.

Nick'in kalbi deli gibi çarpmaya başladı, kanının şakaklarını çılgınca zorladığını hissedebiliyordu. Görüşü bile hafifçe bulanıklaştı ve gözlerinin önünde beyaz noktacıklar belirdi.

Başını salladı.

"Hayalet değil misin?"

Nick başını iki yana salladı.

"O halde bir şey söyle. Hayalet değilsen bir şey söyle."

Nick bir elini önce ağzına, ardından boğazına götürdü.

"Bu da ne demek oluyor?" Kızın sesi hafifçe histerik bir tona bürünmüştü. Nick bunu duyamıyor ama hissedebiliyor ve yüz ifadesinde görebiliyordu. Ona doğru bir adım atmaya korkuyordu, çünkü atarsa kız kaçacaktı. Başka birini görmekten korktuğunu sanmıyordu; kız, hayal görmeye başladığından, aklını kaçırdığından korkuyordu. O negatif dalgayı tekrar hissetti. Bir konuşabilseydi...

Sessiz hareketlerini tekrarladı. Ne de olsa tek yapabileceği buydu. Bu kez kavrayış gerçekleşti.

"Konuşamıyor musun? Dilsiz misin?"

Nick başını salladı.

Kız sinirli bir kahkaha attı. "Sonunda karşıma biri çıkıyor, o da dilsiz ha?"

Nick omzunu silkti ve hafifçe gülümsedi.

"Eh," dedi kız raflar arasından ona yaklaşarak. "Tipin fena değil. Bu da bir şeydir." Elini Nick'in koluna koydu. Göğsü neredeyse ona değecekti. Nick'in burnuna en az üç değişik parfümün ve onların gerisindeki nahoş terin kokusu geliyordu.

"Adım Julie," dedi kız. "Julie Lawry. Seninki nedir?" Kıkırdadı. "Söyleyemiyorsun, değil mi? Zavallım." Biraz daha yaklaşınca göğüsleri Nick'in koluna hafifçe sürttü. Nick bedeninin ısınmaya başladığını hissetti. Ne oluyor, diye düşündü, kızın yaşı henüz küçük.

Ondan uzaklaştı, cebinden defterini çıkardı ve yazmaya başladı. Birkaç satır yazmıştı ki kız arkasından uzanıp, yazdıklarını okumaya çalıştı. Sutyeni yok. Tanrım. Korkusunu üzerinden pek çabuk atmıştı doğrusu. Nick'in yazısı bozulur gibi oldu.

"Vay canına," dedi kız o yazarken, sanki şebeklik yapan bir maymunu izliyordu. Deftere bakmakta olan Nick, kızın söylediklerini okuyamadı, ama sıcak nefesini hissedebiliyordu.

"Adım Nick Andros. Sağır ve dilsizim. Zekâsı hafifçe geri olan, Tom Cullen adında bir adamla birlikte yolculuk ediyorum. Okuyamıyor ve hareketlerimi çok basit olmadıkları sürece anlayamıyor. Nebraska'ya gidiyoruz, çünkü orada insanlar olabileceğini düşünüyorum. İstersen sen de bizimle gel."

"Olur," dedi kız hemen ve sağır olduğunu hatırlayarak yavaşça sordu. "Dudak okuyabiliyor musun?"

Nick başını salladı.

"Tamam. Birilerini gördüğüm için çok mutluyum. Sağır ve geri zekâlı olsalar bile. Burası insanı korkutuyor. Elektrikler kesildiğinden beri geceleri uyumakta zorlanıyorum." Yüzünde gerçek bir insandan daha çok bir pembe dizi karakterine yakışır abartılı bir keder vardı. "Annemle babam iki hafta önce öldü. Benden başka herkes öldü. O kadar yalnızdım ki." Hıçkırarak kendini Nick'in kollarına attı ve iğrenç bir keder parodisini canlandırıyormuşçasına vücudunu dalgalandırdı.

Geri çekildiğinde gözleri kuru ve parlaktı.

"Hey, hadi yapalım," dedi. "Tatlı bir tipsin."

Nick, ona bakakaldı. İnanamıyorum, diye düşündü.

Ama gerçekti işte. Kız kemerini çekiştiriyordu. "Hadi. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Güvendeyiz." Bir an duraksadı. "Yapabiliyorsun, değil mi? Yani konuşamıyor olman, o işi de yapamadığın anlamına..."

Nick belki omuzlarını kavramak niyetiyle ellerini kaldırdı, ama göğüslerini buldu. Ve sahip olduğu tüm karşı koyma gücü yok oldu. Mantıklı düşünme kabiliyetini kaybetti. Kızı yere yatırdı ve ona sahip oldu.

Bir süre sonra kemerini bağlarken Tom'u kontrol etmek için kapıya çıktı. Hâlâ duraktaki bankta uyuyordu. Julie elinde bir başka parfüm şişesiyle yanına geldi.

"Geri zekâlı o mu?" diye sordu.

Söylediğinden hoşlanmayan Nick başını salladı. Zalimce söylenmiş bir sözdü.

Kız kendinden bahsetmeye başladı. On yedi yaşında olduğunu öğrenince Nick rahatladı. Kendisinden pek de küçük sayılmazdı. Çok genç göründüğü için annesi ve arkadaşları ona Melek Surat, kısaca Melek diyordu. İlerleyen zamanda ona pek çok şey anlattı. Nick gerçeği yalandan veya temenniden ayırt etmekte çok zorlanıyordu. Hayatı boyunca bu uzun monologlarını kesmeden dinleyecek onun gibi birini arıyor olabilirdi. Nick'in gözleri, kızın pembe dudaklarının aldığı şekilleri takip etmekten yorulmuştu. Ama ne zaman Tom'u kontrol etmek veya yolun karşısındaki mağazanın kırık vitrinini incelemek için bakışlarını çevirse kız uzanıp yanağına dokunuyor ve yüzünü tekrar kendine doğru çeviriyordu. Nick'in her şeyi "duymasını" ve hiçbir şeyi kaçırmamasını istiyordu. İlk başlarda Nick'i rahatsız etmiş, ardından sıkmaya başlamıştı. Daha tanışalı sadece bir saat olmasına rağmen onunla hiç karşılaşmamış olmayı veya kızın onlarla gelmekten vazgeçmesini diliyordu.

Anlattıklarına bakılırsa rock dinlemeyi ve esrar içmeyi seviyordu. Bir erkek arkadaşı vardı, ama lisedeki eğitim sistemi tepesini attırmış, o yüzden geçen nisanda gidip orduya yazılmıştı. Julie onu o zamandan beri görmüyordu, ama her hafta mektup yazmaya devam ediyordu. O ve iki kız arkadaşı, Ruth Honinger ve Mary Beth Gooch, Wichita'daki bütün rock konserlerini izlemeye gitmişler, geçen eylül ayında ise otostop yaparak Kansas City'deki Van Halen and the Monsters konserini izlemişlerdi. Söylediğine göre grubun basçısı ile "o işi" yapmış ve bunun "hayatının en manyak deneyimi" olduğunu iddia etmişti. Annesinin "dar görüşlü bir kaltak" olmasına ve babasının orduya yazılan erkek arkadaşı Ronnie'yi küçük görmesine rağmen yirmi dört saat arayla kaybettiği ebeveynlerinin ardından "gözleri pörtleyene kadar" ağlamıştı. Liseden mezun olduğunda Wichita'da bir güzellik uzmanı olmayı veya Hollywood'a gidip ünlü yıldızların evlerini yapan şirketlerden birinde çalışmayı istiyordu,

çünkü "iç dekorasyon konusunda manyak yetenekliydi ve Mary Beth de onunla gideceğini söylemişti."

Bu noktada aniden Mary Beth Gooch'un öldüğünü ve bir güzellik uzmanı veya film yıldızlarının dekoratörü olma fırsatını herkesle ve her şeyle birlikte kaybetmiş olduğunu hatırladı. Bu kez yüzünde daha inandırıcı bir keder ifadesi belirdi. Yine de bir fırtına değil, geçici bir rüzgârdı.

Kelimelerin akışı kesintiye uğradığında –en azından bir süreliğine– yine "o işi" (nazlı bir edayla söylüyordu) yapmak istedi. Nick başını iki yana sallayınca kısa bir süre surat astı. "Belki sizinle gitmekten vazgeçerim," dedi.

Nick omuz silkti.

"Salak... salak... salak," dedi kız ani ve sert bir acımasızlıkla. Gözleri kinle parlıyordu. Sonra gülümsedi. "Ciddi değildim. Şaka yapıyordum."

Nick ifadesiz bir yüzle ona baktı. Ona daha kötü sıfatlar da yakıştırıldığı olmuştu, ama bu kızda hiç hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. Sabırsızlıkla karışık dengesizlik. Sinirlenecek olursa bağırıp tokat atmazdı, hayır o tarz bir tepki göstermezdi. Bu kız öfkelendiğinde karşısındakini tırmalardı. Bir anda yaşı hakkında yalan söylediğini düşündü. On yedi, on dört veya yirmi bir yaşında değildi. İstediğiniz yaştaydı... onu onun sizi istediğinden fazla istediğiniz, ona onun size duyduğundan daha fazla ihtiyaç duyduğunuz sürece. Seksi gibi görünüyordu, ama Nick, cinsel yönünün kişiliğindeki bir başka şeyin göstergesi olduğunu düşündü... bir semptomdu. Ama semptom hasta insanlar için kullanılan bir terimdi, değil mi? Nick'e göre kız hasta mıydı? Bir anlamda öyleydi. Aniden kızın Tom üzerinde yaratacağı etkiden korktu.

"Hey, arkadaşın uyanıyor!" dedi Julie.

Nick o tarafa baktı. Evet... Tom bankta oturmuş, mısır püskülünü andıran saçlarını kaşıyarak sersemce etrafına bakınıyordu. Yüzü hâlâ solgundu. Nick aniden Pepto-Bismol'ü hatırladı.

"Selam!" diye seslenerek o tarafa doğru koştu Julie. Göğüsleri, dar bluzunun altında hoş bir şekilde sallanıyordu. Onu gören Tom'un gözleri irileşti.

"Selam!" dedi yavaşça; sorarcasına ve açıklaması için Nick'e baktı.

Nick huzursuzluğunu gizleyerek omuz silkti ve başını salladı.

"Ben Julie," dedi kız. "Nasılsın tatlım?"

Derin düşüncelere dalan Nick huzursuzca eczaneye girip Tom'un ihtiyaç duyduğu ilacı aldı.

"I...ıh," dedi Tom başını iki yana sallayıp gerilerken. "I...ıh, içmem. Tom Cullen ilaç sevmez, aman yabbi, olmaz, tadı iğrenç."

Pepto-Bismol şişesini elinde tutan Nick, ona öfke ve tiksintiyle baktı. Julie'ye döndü ve kız bakışlarını yakaladı, gözlerinde ona salak derken alaycı bir pırıltı vardı. Tam anlamıyla bir pırıltı sayılmazdı bu, daha çok sert, neşesiz bir ışıltıydı. Espri anlayışından yoksun birinin alay etmeye hazırlanırken gözlerinde beliren ışıltıydı.

"Doğru Tom," dedi. "İçme sakın, zehir o."

Nick, ona şaşkınca baktı. Kız ellerini beline koyarak Tom'u aksine inanmaya ikna etmesi için ona meydan okuyarak sırıttı. Bu muhtemelen ikinci kez seks yapma teklifi reddedildiği için kendi çapında bir intikam alma girişimiydi.

Tom'a döndü ve şişeden kendisi bir yudum içti. Şakaklarında öfkenin baskısını hissedebiliyordu. Şişeyi ona doğru uzattı, ama Tom ikna olmuş görünmüyordu.

"Olmaz, hayır, Tom Cullen zehir içmez," dedi ve kıza duyduğu öfke giderek artan Nick, Tom'un dehşet içinde olduğunu gördü. "Babam içme dedi. Babam ahırdaki sıçanları öldüren şeyin Tom'u da öldüreceğini söyledi! Zehir içmem!"

Kendini beğenmiş sırıtışına tahammül edemeyen Nick, Julie'ye döndü ve sert bir tokat attı. Korkan Tom irileşmiş gözlerle onlara bakıyordu.

"Sen..." diye başladı kız ve bir an söyleyecek söz bulamadı. Hafifçe kızaran yüzünde zalim, şımarık, kötücül bir ifade belirdi. *"Seni salak ucube! Sadece şaka yapmıştım, piç kurusu! Bana vuramazsın! Vuramazsın, kahrolası ucube!"*

Üzerine doğru atılınca Nick, kızı itti. Kıç üstü yere düşen Julie gözlerini ona dikti. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. "Taşaklarını koparacağım," dedi. "Bunu yapamazsın."

Başı zonklayan, elleri sinirden titreyen Nick kalemini çıkardı ve iri harflerle bir şey yazdı. Kâğıdı koparıp kıza doğru tuttu. Gözleri öfkeden

parlayan kız, okumayı reddederek Nick'in kâğıdı tutan eline vurdu. Nick kâğıdı yerden alıp kızı ensesinden kavradıktan sonra suratına doğru tutarak zorla okuttu. Tom ağlayarak gerilemişti.

Kız haykırdı. "Pekâlâ! Kahrolası notunu okuyacağım! Tamam!"

Üç kelimeden ibaretti. "Sana ihtiyacımız yok."

"Defol git!" diye bağırdı kız, Nick'in elinden kurtularak. Kaldırımın üstünde beş altı adım geriledi. Gözleri, eczanede ona neredeyse çarptığı zamandaki gibi iri ve masmaviydi, ama bu kez içleri nefretle doluydu. Nick bir an bitkinlik hissetti. Neden karşılarına böyle biri çıkmıştı?

"Burada kalmayacağım," dedi Julie Lawry. "Sizinle geliyorum. Ve beni durduramazsın."

Ama yapabilirdi. Hâlâ bunun farkına varamamış mıydı? Hayır, diye düşündü Nick, varamamış. Ona göre tüm bunlar bir Hollywood senaryosu, başrolünü oynadığı bir felaket filmiydi. Melek Surat olarak da bilinen Julie Lawry'nin bütün istediklerini elde ettiği bir filmdi.

Tabancasını çekti ve kızın ayaklarına doğru tuttu. Kız kıpırdamadan olduğu yerde kalıverdi, yüzündeki pembelik yok olmuştu. Bakışları değişti ve bir anda çok farklı göründü, her nasılsa ilk kez gerçek gibiydi. Dünyasına, en azından kendi zihninde, işine geldiği gibi kontrol edemediği bir şey girmişti. Bir silah. Nick kendini hem bitkin hem hasta gibi hissetmeye başlamıştı.

"Öyle demek istemedim," dedi kız hemen. "Ne istersen yaparım, yemin ederim."

Nick tabancayı sallayarak uzaklaşmasını işaret etti.

Kız dönüp omzu üzerinden geriye bakarak yürümeye başladı. Adımları giderek hızlandı ve sonunda koşmaya başladı. İlerideki köşeden dönerek gözden kayboldu. Nick tabancayı kılıfına geri koydu. Titriyordu. Kendini, insanlıkla ilgisi olmayan bir yaratık, ölü ağaç gövdelerinin altında kıvıl kıvıl kaynayan böceklermiş gibi kirlenmiş ve kötü hissediyordu.

Tom'u görebilmek için etrafına bakındı, ama göremedi.

Başı ve Ray Booth'un yaraladığı gözü, korkunç bir şekilde zonklayarak güneş altında pişmekte olan caddeye döndü. Tom'u bulmak neredeyse yirmi dakikasını aldı. İşyerlerinin olduğu bölgenin iki sokak ötesinde, bir evin arka verandasındaydı. Fisher-Price İstasyonu'nu göğsüne bastırmış halde paslı bir salıncağa oturmuştu. Nick'i görünce ağlamaya başladı.

"Lütfen onu bana içirme, lütfen Tom Cullen'a zehir içirme, babam sıçanları öldüren şeyin beni de öldüreceğini söyledi, beni öldürme... lütfeeeen!"

Nick, Pepto-Bismol şişesinin hâlâ elinde olduğunu gördü. Hemen attı ve boş ellerini Tom'a gösterdi. İshali kendi kendine geçmek zorundaydı. Çok teşekkürler, Julie.

Tom ağlayarak verandanın basamaklarından indi. "Özür dilerim," dedi ve defalarca tekrarladı. "Özür dilerim, Tom Cullen çok üzgün."

Birlikte anacaddeye döndüler... ve bakakaldılar. Her iki bisiklet de ters dönmüştü. Lastikleri yarılmıştı. Çantalarındakiler dört bir yana saçılmıştı.

Tam o sırada bir şey, Nick'in yüzünün yakınından hızla geçti, Nick bunu hissetmiş, Tom ise çığlık atarak kaçmıştı. Nick ne olduğunu anlamayarak bir an olduğu yerde durup etrafına bakındı. Doğru anda doğru yere bakmıştı, namlunun ikinci kez parladığını son anda gördü. Pratt Oteli'nin ikinci katında bir pencereden ateş ediliyordu. Hızlı bir iğne gibi bir şey, Nick'in gömleğinin kolunu yırttı.

Hemen dönerek Tom'un peşinden koştu.

Julie'nin tekrar ateş edip etmediğini bilmesine imkân yoktu; Tom'a yetiştiğinde emin olduğu tek şey ikisinin de vurulmadığı gerçeğiydi. En azından o korkunç kızdan kurtulduk, diye düşündü, ama bu, sadece bir süreliğine geçerli olacaktı.

O akşam Pratt'in beş kilometre kuzeyinde bir ahırda uyudular. Tom kâbus gördüğü için sık sık uyandı ve hâlâ rüya görmediğinden emin olmak için Nick'i uyandırdı. Ertesi sabah saat on bir civarında Iuka'ya vardılar; Spor ve Bisiklet Dünyası adında bir mağazada güzel iki tane bisiklet buldular. En azından Julie ile olan karşılaşmalarının etkisini üzerinden atmakta olan Nick kendilerini tekrar donatmak için en geç ayın on dördünde varacaklarını tahmin ettiği Great Bend'e kadar bekleyebileceklerini düşünüyordu.

Ama 12 Temmuz günü saat üçe çeyrek kala, gidonda bulunan ve sol elinin hemen önüne monte edilmiş dikiz aynasında bir pırıltı dikkatini çekti. Durdu (hemen arkasından hayaller kurarak gelmekte olan Tom ayağını ezdi, ama Nick neredeyse fark etmedi bile) ve omzunun üzerinden geriye baktı. Pırıltı, hemen arkalarındaki tepenin gerisinden gözünü okşa-

yan ve kamaştıran bir gündüz yıldızı gibi çıkmıştı... Nick gördüğüne inanmakta güçlük çekiyordu. Bir Chevy kamyonet, sevgili Detroit ulaşım aracı, 281. Karayolu'nun üzerinde kalmış araçlar arasında slalom yaparak yavaşça ilerliyordu.

Yanlarına gelince sağa çekti (Tom deli gibi el sallıyordu ama Nick, bacaklarının arasında bisikletiyle olduğu yerde donmuş bir halde dikilmeye devam ediyordu) ve durdu. Nick'in, sürücünün başını uzatmasından önceki son düşüncesi, direksiyondakinin gözleri zalimce parlayan, dudakları zafer dolu, iğrenç bir sırıtışla gerilmiş Julie Lawry olduğuydu. Elinde daha önce onları öldürmeye çalıştığı silah olacaktı ve bu yakın mesafeden ıskalaması söz konusu bile değildi. Yaralı bir kadının gazabıyla cehennemdekiler bile boy ölçüşemezdi.

Ama başını uzatan, kafasında mavi kadifeden şeridinin gerisine bir tüy takılmış hasır bir şapka olan, gülümsediğinde yüzünde hoş çizgiler beliren, kırk yaşlarında bir adamdı.

Ve ağzından şunlar döküldü. "Aman Tanrım, sizi gördüğüme çok mutlu oldum mu çocuklar? Evet, galiba oldum. Atlayın da nereye gideceğimize bakalım."

Nick ve Tom, Ralph Brentner ile böyle karşılaştı.

44. BÖLÜM

Kafayı sıyırıyordu... anlamıyor musun bebeğim? Düşününce, bunun Huey "Piyano" Smith'in bir şarkısından bir kısım olduğunu hatırladı. Epey eskiydi. Geçmişten bir patlama. Huey "Piyano" Smith, devamı nasıldı? Ah-ah-ah-ah, lay lay... nay noy nay... ah-ah-ah-ah... Huey "Piyano" Smith'in zekâsı, bilgeliği ve sosyal yorumu.

"Sosyal yorumu s.keyim," dedi. "Huey 'Piyano' Smith, benim zamanımdan önceydi."

Johnny Rivers seneler sonra Huey'un şarkılarından birini kaydetmişti, "Muhteşem Zatürree ve Sümüklü-Mümüklü Grip." Larry Underwood

bunu çok net hatırlıyordu ve duruma çok uygun olduğunu düşündü. Sevgili Johnny Rivers. Sevgili Huey "Piyano" Smith.

"Defol," diye fikrini söyledi Larry yine. Son derece solgun görünüyordu. New England otoyolunda sendeleyerek ilerliyordu. "Bana altmışlar lazım."

Tabii ya altmışlar, ne güzel günlerdi onlar. Altmışların ortaları, sonları. Çiçek Çocuklar. Gene için temizlenmek. Pembe çerçeveli gözlükleri ve kahrolası Brillo kutularıyla Andy Warhol. Velvet Underground. Yaratığın Yorba Linda'dan Dönüşü. Norman Spinrad, Norman Mailer, Norman Thomas, Norman Rockwell ve Bates Otel'den sevgili Norman Bates, heh-heh-heh. Dylan boynunu kırdı. Barry McGuire çatlak sesiyle "The Eve Of Destruction"ı söyledi. Diana Ross, Amerika'daki bütün beyaz gençleri bilinçlendirdi. Tüm o muhteşem gruplar, diye sersemce düşündü Larry, bana altmışları verin ve seksenleri kıçınıza sokun. Rock and roll söz konusu olduğunda altmışlar, son altın çağdı. Cream. Rascals. Spoonful. Vokallerde Grace Slick, gitarda Norman Mailer ve davulda sevgili Norman Bates ve Airplane. Beatles. Who. Hepsi...

Düştü ve başını vurdu.

Dünya bir anda karardı, ardından yine aydınlandı. Elini şakağına götürdü ve parmak uçlarında kan olduğunu gördü. Umurunda bile değildi. O parlak ve muhteşem altmışlı yıllarda dedikleri gibi, ne olmuştu yani? Önceki haftayı uyanamadığı kâbuslarla geçirmesinin ve en iyi zamanların, çığlıklarının boğazına takılıp daha öteye gidemediği anlar oluşunun yanında düşüp başını vurması neydi ki Tanrı aşkına? İnsan kendi çığlığının sesiyle uyandığında çok daha fazla korkuyordu.

Rüyasında kendini tekrar Lincoln Tüneli'nde görüyordu. Arkasında biri vardı, ama rüyasındaki Rita değildi. Şeytanın ta kendisiydi ve yüzünde ışıksız bir sırıtışla Larry'yi takip ediyordu. Kara Adam yürüyen ölü değildi, çok daha beter bir şeydi. Larry kâbuslara özgü o yapışkan yavaşlıkla koşuyor, görülmeyen cesetlere takılıyor, gitmeleri gereken yerler olduğu halde donmuş trafikte kalmış ve mezarları haline gelmiş arabalarının içinden doldurulmuş hayvanlarınkine benzer camlaşmış gözlerle ona bakmakta olduklarını hissedebiliyor ve koşmaya devam ediyordu ama karanlıkta bile görebilen o kara büyücü, kara şeytan amansızca onu takip eder-

ken kaçmanın ne yararı vardı? Kara Adam bir süre sonra ona seslenmeye başlıyordu: *Hadi Larry, hadi, birlikte yapacağız Laarry...*

Kara Adam'ın nefesini omzunda hissediyor ve o an uyanmaya çalışıyor, kâbusundan kaçıyor ve çığlığı, sıcak bir kemik parçası gibi boğazına takılıyor ya da ölüleri bile uyandıracak bir şiddetle kurtuluyordu.

Kara Adam'ın hayali gündüzleri belirsizleşiyordu. Sadece gece mesaisinde çalışıyordu. Gündüzleri Koca Yalnız, ona musallat oluyor, keskin dişleriyle durmak bilmeyen bir kemirgen –belki bir sıçan veya sansar– gibi beynini yiyordu. Gündüz vakti düşünceleri daha çok Rita üzerinde yoğunlaşıyordu. Sevgili Rita. Hayalinde onu yattığı yerde defalarca çeviriyor, şaşkınlık ve acı içinde ölmüş bir hayvanınkine benzeyen kısık gözlerini, bir zamanlar öptüğü ancak artık yeşil, bayat kusmukla dolu olan ağzını görüyordu. Ne kadar da kolay ölmüştü. Gece yarısı, paylaştıkları kahrolası uyku tulumunun içinde. Oysa kendisi şimdi...

Eh, keçileri kaçırıyordu. Öyleydi, değil mi? Olan buydu. Kafayı sıyırıyordu.

"Sıyırıyorum," diye inledi. "Ah, Tanrım, deliriyorum."

Hâlâ mantıklı düşünen bir tarafı, bunun doğru olabileceğini, ama şu an yaşadığının aşırı sıcağın etkisi olduğunu söylüyordu. Rita'nın başına gelenlerden sonra motosiklet kullanamaz olmuştu. Yapamamıştı, bir tür zihinsel engellenme gibiydi. Kendini sürekli otoyola yapışmış, kanlar içinde kalmış halde görüyordu. Bu yüzden motosikleti bir yerde bırakmıştı. O günden beri yürüyordu. Kaç gün olmuştu? Dört? Sekiz? Dokuz? Bilmiyordu. Hava sıcaklığı o sabah saat ondan beri otuz derecenin üzerindeydi, saat neredeyse dörde geliyordu ve başında bir şapka bile yoktu.

Motosikleti kaç gün önce bıraktığını hatırlamıyordu. Önceki gün değildi, evvelki gün de değildi herhalde. Hem ne önemi vardı ki? Motosikletten inmiş, vitese takmış, gazı çevirmiş ve freni bırakmıştı. Motosiklet, kendini titreyen ellerinin arasından bir derviş gibi kurtarmış ve Concord'un hemen doğusunda, 9. Karayolu'nun üzerinde bir yerde delice homurdanarak bankete yönelmişti. Motosikletini öldürdüğü kasabanın isminin Gossville olabileceğini düşündü, ama bunun da bir önemi yoktu. Gerçek, motosikletin artık işine yaramadığıydı. Aleti saatte yirmi kilometreden daha hızlı kullanmaya cesaret edememiş ve o yavaşlıkta ilerlerken

bile karabasan gibi hayallere kapılarak motosikletin üstünden savrularak kafatasını kıracağını, kör bir virajı dönüp hemen ötesinde kalmış bir kamyona bodoslama çarpacağını ve aniden bir alev topuna dönüşeceğini düşünmeye başlamıştı. Bir süre sonra kahrolası hararet lambası yanmıştı, elbette yanmıştı ve kırmızı ışığın hemen üzerinde küçük ve sade harflerle KORKAK yazdığını görür gibi olmuştu. Motosikleti kullanmaktan zevk aldığı, rüzgârı yüzünde hissetmekten ve asfaltın ayaklarının altından hızla kayıp gidişini izlemekten hoşlandığı anlar olmamış mıydı? Olmuştu. Rita, onunla birlikteyken, kısık bir çift göz ve kusmukla dolu bir ağız haline dönüşmesinden önce çok keyif almıştı.

Böylece motosikleti yabani otlarla dolu oluğa gönderdikten sonra yolun kenarına gitmiş ve her an tekrar yola çıkıp ona saldıracakmış gibi temkinli ama aynı zamanda dehşet içinde ardından bakmıştı. *Hadi ama,* diye düşünmüştü. *Hadi artık hareketsiz kal, kahrolası.* Ama motosiklet uzun bir süre durmamıştı. Arka tekerleği faydasızca dönerek homurdanmış, aç zinciri, geçen sonbaharda düşen yaprakları yutup savurmuş, acı kokulu, kahverengi toprakları püskürterek çılgınca debelenmişti. Egzozundan mavi bir duman çıkıyordu. Ve o zaman bile abartarak motosiklette doğaüstü bir güç olduğunu, mezarında doğrulup onu çiğneyeceğini düşünmüştü. Ya öyle olacaktı ya da bir gün yaklaşan bir motor sesi duyup arkasına bakacak ve bir türlü teslim olmak ve hareketsiz kalmak bilmeyen kahrolası motosikletinin otoyol üzerinde yüz yirmi kilometre süratle kükreyerek üzerinde, arkasında beline sarılmış, yüzü tebeşir beyazına dönmüş, gözleri kısık, saçları kış ortasındaki mısır püsküllerı kadar kuru olan Rita Blakemoore olan Kara Adam'la kendisine doğru geldiğini görecekti. Sonra motor nihayet son çırpınışların ardından susup hareketsiz kalmış ve Larry, bir parçası koparılmış gibi hüzünle ona bakmıştı. Motosiklet olmayınca elinde sessizliğe karşı kullanabileceği bir silah da kalmamıştı ve sessizlik, bir anlamda bir kaza sonucu ciddi bir şekilde yaralanmak veya ölmek korkusundan çok daha beterdi. O günden beri yürüyordu. 9. Karayolu üzerinde yer alan, içlerinde anahtarları üzerinde motosikletlerin vitrinlerinde sergilendiği galeriler olan birkaç küçük kasabanın içinden geçip gitmişti, ama motosikletlere fazla uzun süre bakarsa gözünün önünde yol kenarında kendi kanının oluşturduğu bir gölde yatar hali son derece canlı bir şekilde,

Charles Band'in bazen korkunç bazense büyüleyici olabilen, insanların koca kamyonların tekerlekleri altında öldüğü veya iç organlarında beslenip büyüyen esrarengiz böceklerin irileşip dışarı çıkmasıyla vücutları parçalanarak geberdiği korku filmlerinden bir sahne gibi canlanıyor ve sessizliğe dayanmaya çalışarak, titreyerek, solgun bir yüzle oradan uzaklaşıyordu. Dudağının üstünde ve şakaklarında minik ter damlaları beliriyor, dönüp tekrar bakmamak için çaba gösteriyordu.

Kilo vermişti, vermese şaşırırdı zaten. Her gün şafaktan günbatımına dek durmaksızın yürüyordu. Uyumuyordu. Kâbuslar onu saat dört civarında uyandırıyor, kalkıp Coleman lambasını yakıyor ve dibinde durarak güneşin doğmasını bekliyordu. Hava önünü göremeyeceği kadar kararana dek yürüyor ve ardından bir kaçak gibi sinsice, aceleyle kamp kuruyordu. Kampı kurduktan sonra kokain içip yatmış bir adamı gibi yarı uyanık yatıyordu. Ah bebeğim, salla, kıvır, yuvarlan. Bir kokainman gibi az yiyordu; hiç açlık hissetmiyordu. Ne kokain ne dehşet iştaha iyi geliyordu. Larry, Kaliforniya'daki o uzun partiden beri kokaine bulaşmamıştı, ama her an dehşet içindeydi. Ağaçlar arasındaki bir kuşun ötüşü tüylerini ürpertiyordu. Bir başka hayvan tarafından avlanan bir hayvanın ölüm çığlığı onu yerinden sıçratabiliyordu. Zayıflığı ve sıskalığı geçmiş, bir deri bir kemik kalmıştı. Şimdilerde ise bir deri bir kemik halinden anormal erime safhasına geçme arasındaki mecazi (veya metabolizmaya ait) çitin üzerindeydi. Sakal bırakmıştı. Rengi saçlarının iki ton açığıydı ve çarpıcı bir görünümü vardı. Gözleri iyice çukura kaçmıştı; kapana kısılmış küçük, umutsuz bir hayvanın gözleri gibi yuvalarında parlıyorlardı.

"Kafayı sıyırıyorum," diye inledi tekrar. Çatlak sesindeki yoğun ümitsizlik onu dehşete düşürdü. O kadar kötüleşmiş miydi? Bir zamanlar başarılı bir şarkıya imza atmış, kendi döneminin Elton John'u olmayı hayal eden... vay canına, Jerry Garcia buna nasıl da gülerdi... hayata umutla bakan bir Larry Underwood vardı. O adam şimdi New Hampshire'ın güneydoğusunda bir yerlerde, 9. Karayolu üzerinde sürünürcesine ilerleyen âciz bir yaratığa dönüşmüştü. Diğer Larry Underwood'un bu sürüngenle kesinlikle işi olmazdı. Bu...

Ayağa kalkmaya çalıştı ama yapamadı.

"Of, bu çok aptalca," dedi yarı gülerek yarı ağlayarak.

Yolun karşı tarafında, iki yüz metre ötedeki tepede bir serap gibi dalgalanan bembeyaz, güzel bir New England çiftlik evi vardı. Yan tarafı ve kiremitleri yeşildi. Ön bahçedeki otlar büyümüştü. Bahçenin bittiği yerde, şırıltısını bulunduğu yerden duyabildiği küçük bir dere vardı; insanı büyüleyen bir sesti. Hemen dibinde, muhtemelen arazinin sınırlarını belirten, kıvrılarak uzanan bir taş duvar vardı. Duvarı boyunca aralıklarla sıralanmış karaağaçların geniş gölgeleri yere düşüyordu. O Dünyaca Ünlü Zavallı Sürünüş'üyle oraya gidip bir süre gölgede oturacaktı, evet bunu yapacaktı. Kendini... genel olarak biraz daha iyi hissettiğinde... ayağa kalkacak ve dereye gidip elini yüzünü yıkayacaktı. Muhtemelen kötü kokuyordu. Gerçi kimin umurundaydı? Artık Rita da ölmüşken onu kim koklayacaktı?

Acaba hâlâ çadırın içinde mi yatıyor, diye düşündü dehşetle. Şişiyor mu? Sinekler üzerinde toplanıyor mu? Metro istasyonunun tuvaletindeki o siyah şeye benzer bir yığına mı dönüşüyordu? Başka nerede olacaktı? Bob Hope ile Palm Springs'te golf oynamaya gitmiş olamazdı ya!

"Tanrım, bu çok korkunç," diye fısıldadı ve sürünerek yolun karşısına geçti. Gölgeye vardığı an ayağa kalkabileceğini düşünüyordu ama bu çok fazla enerji gerektirecek gibi görünüyordu. Yine de motosikletinin onu takip edip etmediğini görmek için geldiği yöne doğru bakmasına yetecek kadar enerji saklamıştı.

Gölge en azından beş derece daha serindi. Larry rahatladığını ifade eden uzun bir nefes verdi. Güneşin kızgın ışıklarıyla yanan ensesine dokundu ve acıyla geri çekti. Güneş yanığı acısı mı? Xylocaine al. Ve tüm o iyi gelen boklardan. Şu adamları kızgın güneş altından çekin. Yan bebeğim, yan. Watts. Watts'ı hatırlıyor musun? Maziden bir başka anı. Bütün insan ırkı, mazide kalan koca bir anı.

"Hastasın dostum," dedi ve başını karaağacın gövdesine dayayarak gözlerini kapadı. Gözkapaklarının içinde hareket eden kırmızı ve siyah şekiller vardı. Suyun şırıltısı rahatlatıcı ve tatlıydı. Birazdan gidip içecek ve elini yüzünü yıkayacaktı. Biraz sonra.

Uyudu.

On dakika geçti ve günler sonra ilk defa rüya görmeden deliksiz uyku çekti. Elleri gevşekçe kucağında duruyordu. Zayıf göğsü inip kalkıyor, sakalı yüzünü daha da ince gösteriyordu. Kimsenin inanmayacağı kor-

kunç bir katliamdan kaçmayı başarmış yalnız bir mülteci gibi görünüyordu. Güneşin kavurduğu yüzündeki çizgiler teker teker yumuşadı. Bilinçsizliğin en derin seviyelerine dek indi ve orada, serin çamura saklanarak sıcak yazın geçmesini bekleyen küçük bir nehir yaratığı gibi kaldı. Güneş, gökyüzünde alçalıyordu.

Dere kenarındaki çalılar, içlerinde bir şey hareket edince hafifçe sallandı. Hareket bir anlığına tereddütle kesildi, ardından tekrar devam etti. Bir süre sonra çalıların arasından bir çocuk çıktı. Yaşı on üç olabilirdi. Belki de ondu ve zamanından önce boy atmıştı. Üzerinde sadece bir Fruit of the Loom şortu vardı. Vücudu, belinin hemen üzerinden başlayan şaşırtıcı beyazlık haricinde maun rengindeydi. Cildi kimisi eski, kimisi yeni sivrisinek ve pire ısırıklarıyla doluydu. Sağ elinde bir kasap bıçağı tutuyordu. Sapı hariç otuz santim uzunluğundaydı, kenarı tırtıklıydı. Güneşin altında göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu.

Larry'nin gölgesinde uyuduğu karaağaca hafifçe eğilerek dikkatle yaklaştı ve yanında durdu. Gözleri yeşilimsi maviydi, deniz suyunun rengindeydi. Hafifçe çekik oluşları, ona Çinli havası veriyordu. İfadesiz, vahşi gözlerdi. Bıçağı havaya kaldırdı.

Yumuşak ve kararlı bir kadın sesi, "Hayır," dedi.

Bıçağı indirmeyen çocuk, başını hafifçe yana eğerek ona doğru döndü. Duruşundan hem düş kırıklığına uğradığı hem kararı sorguladığı anlaşılıyordu.

"İzleyip göreceğiz," dedi kadın.

Çocuk özlemle bir Larry'ye bir bıçağına baktı ve ardından geldiği yönde gözden kayboldu.

Larry uyumaya devam etti.

Uyandığında ilk dikkatini çeken, kendini iyi hissettiğiydi. İkincisi, aç oluşuydu. Üçüncüsü, güneşin bulunduğu yerde bir terslik oluşuydu, sanki ters yönde ilerlemişti. Dördüncüsüyse kaba tabirle bir yarış atı gibi işeme ihtiyacı duyduğuydu.

Ayağa kalktı ve vücudundan gelen çıtırtıları keyifle dinleyerek gerindi. Kısa bir süre kestirmemiş, bütün gece uyumuştu. Saatine bakınca güneşin neden yanlış yerde olduğunu anladı. Saat dokuz buçuktu. Midesi

kazınıyordu. Büyük beyaz evde yiyecek bir şeyler bulabilirdi muhtemelen. Konserve çorba, belki tuzlanmış et. Karnı guruldadı.

Eve gitmeden önce dereden aldığı suyla bütün vücudunu yıkadı. Ne kadar zayıfladığı açıkça görülüyordu. Ayağa kalktı, gömleğiyle kurulandı ve pantolonunu giydi. Bir kısmı su üstünde kalan birkaç iri taşa basarak karşıya geçti. Geçtikten sonra aniden durdu ve sık çalılara baktı. Uyandığından beri içindeki uykuda olan korku, bir anda patladı ve aynı hızla tekrar yok oldu. Duyduğu muhtemelen bir sincap, dağsıçanı veya bir tilkiydi. Başka bir şey değildi. İlgisizce dönüp, evin önündeki avluya doğru yürümeye başladı.

Yolun yarısını geçmişken zihninde bir fikir baloncuk gibi belirerek patladı. Öylesine aklına gelivermişti. Olduğu yerde kalakaldı.

Neden bisiklete binmedin?

Dereyle evin tam ortasında, bahçede dikiliyordu. Fikrin basitliği onu afallatmıştı. Harley'i attığından beri yürüyordu. Yürüyor, bitkin düşüyor ve sonunda güneş çarpması veya ona benzer bir durum sonucu yığılıp kalıyordu. İsteseydi bir bisiklet bulup hızla ilerleyebilir ve muhtemelen kıyıya çoktan varmış, yazlık evini seçerek içini doldurmaya başlamış olurdu.

Gülmeye başladı. Kahkahaları önce hafifti, sessizlikte çıkardığı bu ses ilk anda onu ürpertti. Etrafta birlikte gülecek kimse yokken gülmek, deliler ülkesine gidiş yolculuğuna çıkmakta olduğunun bir başka belirtisiydi. Ama kahkahası kulağına o kadar gerçek ve içten, o kadar sağlıklı ve eski, Larry Underwood'a o kadar aitmiş gibi geliyordu ki engellemeye çalışmadı. Ellerini kalçalarına koydu, başını geriye attı ve inanılmaz aptallığına katılarak güldü.

Arkasındaki çalılar arasından yeşil mavi gözler, bütün bu olanları izliyordu. Bakışları, hâlâ kendi kendine gülüp, başını iki yana sallayarak eve doğru yürümeye devam eden Larry'nin üzerinden hiç ayrılmadı. Verandaya tırmanıp ön kapıyı yoklamasını ve kilitli olmadığını görmesini seyretti. Bakışları, içeri girene kadar Larry'nin üzerinden ayrılmadı. Ardından çalılar sallanıp Larry'nin bir hayvanın marifeti olduğunu düşünerek üstünde durmadığı o hışırtı sesini çıkardı. Şortu haricinde çıplak olan bıçaklı çocuk aralarında ilerledi.

Bir başka el uzanıp çocuğun omzunu okşadı. Çocuk hemen olduğu yerde kaldı. Kadın dışarı çıktı... uzun boylu ve heybetliydi, ama çalıları hiç

oynatmamıştı. Kalın telli, simsiyah, parlak saçları arasında tutam tutam. çarpıcı beyazlar vardı; şaşırtıcı ve etkileyici saçlardı. Kıvrılarak omzunun üzerinden göğüs hizasına dek iniyordu. Kadının ilk göze çarpan özelliği, uzun boyuydu. Ardından gözler saçlara kayıyor ve insan sert ve parlak telleri adeta bakışlarıyla hissediyordu. Bakan kişi erkekse, o saçları ay ışığı altında, yastık üzerinde dağılmış halde hayal etmesi kaçınılmazdı. Yatakta nasıl olduğunu merak ederdi. Ama daha önce hiçbir erkeği içine almamıştı. Saftı. Bekliyordu. Rüyalar görmüştü. Bir keresinde, üniversitedeyken bir cadı tahtası bulmuştu. Bu adamın o olup olmadığını merak ediyordu.

"Bekle," dedi çocuğa.

Çocuğun acılı yüzünü kendi sakin yüzüne doğru çevirdi. Sorunun ne olduğunu biliyordu.

"Eve bir şey olmayacak. Neden eve zarar versin Joe?"

Çocuk dönüp özlem ve endişeyle tekrar eve baktı.

"Gittiğinde onu takip edeceğiz."

Çocuk başını hırçınca iki yana salladı.

"Evet, buna mecburuz. Mecburum." Ve içindeki bu his çok kuvvetliydi. Belki aradığı o değildi, ama olmasa bile yıllardır takip ettiği, artık sonu çok yaklaşmış olan zincirin bir halkasıydı.

Joe –asıl ismi bu değildi– bıçağı, kadına saplamak istercesine vahşice kaldırdı. Kadın kendini korumak veya kaçmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Çocuk bıçağı yavaşça indirdi. Eve doğru döndü ve bıçağını havaya saplar gibi yaptı.

"Hayır, yapmayacaksın," dedi kadın. "Çünkü o bir insan ve bizi..." Sustu. Başka insanlara götürebilir diyecekti. Ama söylemek istediğinin bu olduğundan emin değildi. En azından hepsinin bu olduğundan. İkilemi şimdiden hissetmeye ve Larry'yi hiç görmemiş olmayı dilemeye başlamıştı. Çocuğu tekrar okşamaya çalıştı ama oğlan öfkeyle uzaklaştı. Büyük beyaz eve kıskançlıkla yanan gözlerle baktı. Bir süre sonra çalılara yönelerek kadına içerlemiş bir halde baktı. Kadın, iyi olduğunu görmek niyetiyle peşinden gitti. Çocuk yere yatarak bıçağı göğsüne bastırdı ve cenin pozisyonu aldı. Başparmağını ağzına sokarak gözlerini kapadı.

Nadine, derenin küçük bir havuz oluşturduğu yere giderek diz çöktü. Avuçlarıyla su alıp içti ve evi izlemeye koyuldu. Bakışları sakindi ve yüzünde Raphael'in Kutsal Bakire'sini andıran bir ifade vardı.

Larry o gün öğleden sonra 9. Karayolu'nun ağaçlar arasında ilerleyen bölümünde pedal çevirirken gözüne yeşil bir tabela ilişti ve okumak için durdu. Üzerinde TATİL DİYARI MAINE yazıyordu. Gördüğüne inanmakta zorlandı; korkusunun yarı sersemliği içinde olağanüstü bir mesafe kat etmiş olmalıydı. Ya öyleydi ya da bir yerlerde birkaç gün kaybetmişti. Tekrar yola çıkmaya niyetlenmişti ki bir şey –ormandan veya kafasının içinden gelen bir gürültü– aniden omzu üzerinden geriye bakmasına sebep oldu. New Hampshire'a doğru bomboş uzanan 9. Karayolu'ndan başka hiçbir şey yoktu.

Kuru mısır gevreği ve Ritz krakerler üzerine sıkılmış krem peynirden oluşan kahvaltısını ettiği büyük beyaz evden ayrıldığından beri takip edildiği hissi kuvvetli bir şekilde kendini göstermişti. Bir şeyler duyuyor, hatta gözünün ucuyla görür gibi oluyordu. Bu tuhaf durumda tam anlamıyla hayata dönmeye çalışan gözlem gücü en ufak sinyalde bile tetikleniyor, sinir uçları en minik uyarılarla bile ayağa kalkıyor ve hepsinin toplamı bile izleniyormuş olmaya dair sadece belli belirsiz bir önsezi haline geliyordu. Bu his onu diğerleri kadar ürkütmüyordu. Halüsinasyon veya sayıklama söz konusu değildi. Birileri onu izliyor ve ortaya çıkmıyorsa muhtemelen ondan korktukları içindi. Ve bir motosikletle saatte kırk kilometre hızla ilerlemeye bile cesaret edemeyen sıska Larry Underwood'dan bile korkuyorlarsa muhtemelen kendileri de zararsızdı.

Büyük beyaz evin yedi kilometre doğusundaki bir spor mağazasından aldığı bisiklet bacaklarının arasında olduğu halde ayakta duran Larry, seslendi. "Orada biri mi var? Neden dışarı çıkmıyorsunuz? Size zarar verecek değilim."

Cevap yoktu. Sınırı belirten tabelanın yanında durmuş izliyor, bekliyordu. Bir kuş öttü ve göğe yükseldi. Başka bir hareket olmadı. Bir süre sonra pedal çevirmeye devam etti.

Akşam saat altı civarında, 9 ve 4. karayollarının kesiştiği bölgeye kurulmuş Kuzey Berwick adındaki küçük kasabaya vardı. Gece orada kamp yapıp sabah sahile doğru yola devam etmeye karar verdi.

9 ve 4. karayollarının Kuzey Berwick'te kesiştiği noktada küçük bir market vardı. Larry içeri girip çalışmayan bir buzluktan altılı bir bira aldı. Black Label'dı, daha önce hiç denememişti. Belki de o bölgeye has bir mar-

kaydı. Koca bir paket Humpty Dumpty tuzlu sirkeli patates cipsi ve iki kutu Dinty Moore biftek aldı. Yahni. Aldıklarını çantasına koyup dışarı çıktı.

Yolun karşısında bir restoran vardı. Bir an için gerisinde kayboluveren iki uzun gölge görür gibi oldu. Gözleri ona oyun oynuyor olabilirdi, ama hiç sanmıyordu. Yolun karşısına koşup onları şaşırtarak ortaya çıkmalarını sağlamayı düşündü: Sobe! Oyun bitti çocuklar. Ama yapmamaya karar verdi. Korkunun ne olduğunu iyi biliyordu.

Onun yerine çantasını gidonuna astığı bisikletini otoyol üzerinde bir süre itti. Arkasında ağaçlar olan, tuğlayla inşa edilmiş bir okul binası gördü. Ağaçlık alandan bir kamp ateşine yetecek kadar kuru dal topladı ve okulun asfalt kaplı oyun bahçesinde kamp kurdu. Yakınlarda, tekstil fabrikasının yanından, otoyolun ise altından geçen bir dere vardı. Birasını derede soğuttu ve konserve yahnilerden birini ateşte ısıttı. Yemeğini salıncaklardan birine oturarak sefertasından yedi. Gölgesi, basketbol sahasının solmuş çizgileri üzerinde bir ileri bir geri yavaşça hareket ediyordu.

Peşindeki insanlardan neden korkmadığını merak ediyordu... artık onu en azından iki kişinin takip ettiğinden emindi. Bunun doğal bir sonucu olarak o uzun süren uykudan kalktığından beri neden kendini bu kadar iyi hissettiğini merak etti. Sanki uykusunda damarlarından kara bir zehir akıtılmıştı. Tek sebebi dinlenmeye ihtiyaç duyması mıydı? Başka bir etken yok muydu? Bu fazla basit görünüyordu.

Peşindekiler kötü niyetli olsaydılar şimdiye kadar çoktan ona zarar vermeye çalışırlardı, mantığı bu sonuca ulaşıyordu. Gizlendikleri yerden ona ateş edebilirler ya da en azından silahlarıyla yaklaşıp onu teslim olmaya zorlayabilirlerdi. İstediklerini almış olurlardı... ama mantıklı düşününce (mantıklı düşünebilmesi güzeldi, zira son günlerde içindeki panik ve dehşet düşünebilme yeteneğini neredeyse yok etmiş gibiydi) başkalarının isteyebileceği neye sahipti ki? Dünyevi varlıklar söz konusuysa, herkese yetecek kadar vardı, ne de olsa geride pek fazla insan kalmamıştı. Tuvalette, kucağında bir Sears kataloğuyla otururken sahip olmayı hayal ettiği ve vitrinlerin gerisinde gördüğü her şey artık elinin altındayken insanın çalma, öldürme ve hayatını kaybetme riskini göze alması son derece mantıksızdı. Camı kır, içeri gir ve istediğini al. Her şey bu kadar basitti.

Başkalarının yoldaşlığına sahip olmak için aynı şey söz konusu değildi. Bu, Larry'nin de bildiği gibi büyük bir lükstü. Ve korkmayışının asıl sebebi, bu insanların onu istediğini düşünmesiydi. İstekleri er geç korkularını bastıracaktı. O zamana dek bekleyecekti. Onları bir bıldırcın sürüsü gibi korkutup ortaya çıkartmayacaktı; bu, durumu daha da kötüleştirirdi. İki gün önce bir başkasını görse muhtemelen kendisi de sinip saklanırdı. Başka türlü davranamayacak kadar dehşet içindeydi. Bu yüzden bekleyecekti. Ama bir yandan da başkalarını görebilmek için yanıp tutuşuyordu. Gerçekten.

Dereye geri dönüp, sefertasını duruladı. Altılı bira paketini sudan alıp salıncağa geri döndü. Kutulardan birini açtı ve gölgeleri gördüğü restorana doğru kaldırdı.

"Sağlığınıza," dedi Larry ve tek yudumda kutunun yarısını içti. Nasıl da usulca iniyordu midesine!

Altı kutuyu da bitirdiğinde saat yediyi geçmişti ve güneş yavaş yavaş gözden kayboluyordu. Kamp ateşinin kalan son korlarını tekmeleyerek ayırdıktan sonra eşyalarını toparladı. Yarı sarhoş ve kendinden hoşnut bir şekilde 9. Karayolu üzerinde beş yüz metre kadar ilerledikten sonra verandası kapalı bir ev buldu. Bisikletini bahçeye bıraktı, uyku tulumunu aldı ve verandanın kapısını bir tornavida yardımıyla açtı.

Onu veya onları görme ümidiyle bir kez daha etrafına bakındı –hâlâ takipte olduklarını hissediyordu– ama yol sessiz ve bomboştu. Omuz silkerek içeri girdi.

Vakit hâlâ erkendi, bu yüzden bir süre yattığı yerde debeleneceğini sandı, ama görünüşe bakılırsa uykusunu tam anlamıyla almamıştı. On beş dakika sonra tüfeği hemen sağ elinin dibinde durur halde derin bir uykuya daldı ve solukları ağırlaştı.

Nadine yorgundu. Bu, hayatının en uzun günü olmuş gibiydi. İki kez yakalandıklarını sanmıştı. İlki, Strafford yakınlarında, ikincisiyse New Hampshire-Maine sınırında, omzu üzerinden geri bakıp seslendiğindeydi. Ona kalsa görülüp görülmemek umurunda değildi. Bu adam, on gün önce büyük beyaz evin önünden geçen adam gibi deli değildi. O adam, üzerinde silahlar, el bombaları ve cephane taşıyan bir askerdi. Kahkahalarla

gülüyor, ağlıyor, Teğmen Morton adında birini hayalarını havaya uçurmakla tehdit ediyordu. Ortalıkta Teğmen Morton diye biri görünmüyordu ve hâlâ hayattaysa, bu onun için iyi bir durumdu. Joe, o adamdan da korkmuştu ve o zaman bu, yerinde bir korkuydu.

"Joe?"

Etrafına bakındı.

Joe gitmişti.

Nadine uykuya dalmak üzereydi. Battaniyeyi açıp ayağa kalktı. Vücudunun en azından yüz noktasında yüzünü buruşturmasına yol açan ağrılar hissetti. Bisiklet üzerinde bu kadar uzun zaman geçirmeyeli ne kadar olmuştu? Herhalde hiç bu kadar uzun süre pedal çevirmemişti. Bir de güvenli mesafeyi koruma endişesi vardı. Fazla yaklaşırlarsa görülebilirler ve bu, Joe'yu üzerdi. Fazla geriye düşerlerse adam 9. Karayolu'ndan ayrılıp bir başka yola sapabilir ve onu kaybedebilirlerdi. Bu da Nadine'i üzerdi. Larry'nin bir daire çizerek arkalarından dolaşacağı hiç aklına gelmemişti. Neyse ki (en azından Joe için bir şanstı) bu Larry'nin de aklına gelmemişti.

Kendi kendine Joe'nun adama (ve sadece ona da değil) ihtiyaç duydukları gerçeğini kabulleneceğini söyleyip duruyordu. Tek başlarına kalamazlardı. Yalnız kalırlarsa yalnız öleceklerdi. Joe bu fikre alışacaktı elbette, ne de olsa o da Nadine gibi bütün hayatını böyle tecrit edilmiş halde yaşamamıştı. Başka insanlarla bir arada bulunma ihtiyacı göz ardı edilemezdi.

"Joe," diye seslendi yumuşak bir sesle.

Çalılar arasında ilerleyen Vietkong'lu bir gerilla kadar sessiz olabilirdi, ama Nadine'in kulakları son üç hafta içerisinde onun hareketlerini takip edebilecek kadar keskinleşmişti ve bu gece ikramiye olarak ay ışığı da vardı. Çakılların hafif tıkırtısını duydu ve Joe'nun nereye gitmekte olduğunu anladı. Ağrılarına aldırmayarak peşinden gitti. Saat onu çeyrek geçiyordu.

Bisikletlerini restoranın gerisindeki kulübeye bırakarak marketin karşısındaki Kuzey Berwick Izgara'nın arkasına kamp kurmuşlardı (çimlerin üzerine iki battaniye sermeye kamp kurma denirse tabii). Takip ettikleri adam yolun karşısındaki okulun oyun bahçesinde yemek yemiş ("Bahse girerim yanına gidersek bize yemek verir, Joe," demişti onu ikna etmeye çalışarak. "Ne güzel kokuyor, değil mi? Salamdan daha iyi olduğu

kesin." Joe'nun gözleri irileşerek akları belirginleşmiş, ardından başını hırçınca iki yana sallamıştı) ve ardından yolun biraz ilerisinde bir eve girmişti. Bisikletini sürüşünü izleyen Nadine, adamın biraz sarhoş olabileceğini düşünmüştü. Şimdi seçtiği evin verandasında uyuyordu.

Topuklarına çakıllar battıkça yüzünü buruşturarak adımlarını hızlandırdı. Sol taraftaki evlerin, yabani otlarla kaplanmaya başlayan bahçelerinden geçti. Çiylerle kaplı, tatlı kokulu otlar bileklerine kadar yükseliyordu. Aklına, bu gecenin aksine dolunay olan ayın altında bir delikanlıyla çimler üzerinde koştuğu gece geldi. Karnının alt kısmı heyecandan gerilmişti ve diri göğüslerinin verdiği cinsellik hissini yoğun bir şekilde hissediyordu. Ay ve bacaklarını gecenin nemiyle ıslatan çimler, kendini sarhoş gibi hissetmesine neden olmuştu. Delikanlı yakalayacak olursa bekâretini ona vereceğini biliyordu. Mısırlar arasında bir Kızılderili gibi koşmuştu. Delikanlı onu yakalayabilmiş miydi? Fark eder miydi peki?

Karanlıkta buz gibi parlayan beton giriş yolundan geçerek daha hızlı koştu.

İşte Joe oradaydı, adamın uyuduğu etrafı kapatılmış verandanın yanında duruyordu. Beyaz şortu, karanlıktaki en parlak şeydi; çocuğun teni o kadar koyuydu ki ilk bakışta şort, havada asılı duruyormuş veya H. G. Wells'in görünmez adamı tarafından giyilmiş gibi görünüyordu.

Joe, Epsom kasabasındandı, bunu biliyordu, çünkü onu orada bulmuştu. Nadine, Epsom'un yirmi beş kilometre kuzeydoğusunda bulunan Güney Barnstead'dendi. Nadine, kendi kasabasından ve evinden ayrılmadan civarda yaşayan başka insanlar olup olmadığını araştırmıştı. Giderek büyüyen daireler çiziyordu. Joe'yu bulduğu sırada çocuk, ısırığın boyutuna bakılırsa bir sıçan veya sincap tarafından ısırılmış, ateşler içinde sayıklıyordu. Epsom'da bir evin bahçesinde, üzerinde sadece külotuyla oturuyor, kasap bıçağını elinde taş devrinden bir vahşi veya ölmekte olan ama hâlâ tehlikeli bir cüceymiş gibi tutuyordu. Nadine'in enfeksiyonlar konusunda deneyimi vardı. Çocuğu eve taşımıştı. Onun evi miydi? Büyük ihtimalle öyle olduğunu düşündü, ama Joe onaylamadan hiçbir zaman emin olamayacaktı. Evde çok sayıda ceset vardı: anne, baba, en büyüğü on beş yaşında olan üç de çocuk. Bir muayenehane bulmuş, dezenfektan, antibiyotik ve bandaj almıştı. Hangi antibiyotiğin iyi geleceğinden emin ola-

mamıştı. Yanlış antibiyotiğin çocuğu öldürebileceğini biliyordu, ama hiçbir şey yapmazsa çocuk zaten ölecekti. Hayvanın ısırdığı ayak bileği, neredeyse içlastik kadar şişmişti. Neyse ki şans yanlarındaydı. Üç gün sonra bilek normal boyutuna dönmüş ve çocuğun ateşi düşmüştü. Çocuk, ona güveniyordu. Görünüşe bakılırsa ondan başka hiç kimseye güvenmiyordu. Bazı sabahlar uyandığında çocuğu ona sokulmuş uyur halde buluyordu. Büyük beyaz eve gitmişlerdi. Nadine ona Joe diye seslenmeye başlamıştı. Çocuğun ismi bu değildi, ama Nadine öğretmenlik hayatı boyunca ismini bilmediği bütün kızlara Jane, erkeklere de Joe diye seslenmişti. Asker gülüp ağlayarak, Teğmen Morton'a küfürler yağdırarak gelmişti. Joe atılıp, onu bıçağıyla öldürmeyi düşünüyordu. Şimdi de bu adamı öldürmeyi düşünüyordu. Bıçağı ondan almaya çekiniyordu, çünkü bıçak Joe'nun muskasıydı. Almaya çalışmak, çocuğu bir anda karşısına almak anlamına gelebilirdi. Joe bıçağı elinde sıkıca kavrayarak uyuyordu. Nadine bir gece o uyurken sırf mümkün olup olmadığını görmek için bıçağı almaya çalışmış, Joe anında uyanıvermişti. Bir an derin bir uykudaydı. Bir sonraki an ise o huzursuz edici, mavi yeşil, çekik gözlerinde vahşi bir ifadeyle ona bakıyordu. Bıçağı sessiz bir homurtuyla geri çekmişti. Konuşmamıştı: Şimdiyse bıçağı kaldırıyor, indiriyor, tekrar kaldırıyordu. O homurtuyu çıkararak bıçağı saplar gibi yapıyordu. Belki de kapıdan içeri dalmak için kendini hazırlıyordu.

Nadine sessiz olmak için herhangi bir çaba göstermeksizin ona yaklaştı, ama Joe, onu duymadı, kendi dünyasında kaybolmuştu. Nadine bir anda, ne yapacağını bilemeden uzanıp çocuğun bileğini kavradı ve saat yönünün aksine sertçe çevirdi.

Joe tıslar gibi bir ses çıkardı ve Larry Underwood uykusunda hafifçe kıpırdadı, yan döndü ve yine hareketsiz kaldı. Bıçak tam aralarında yere, çimlerin üstüne döndü. Ayın gümüş rengi ışığı, tırtıklı kenarından yansıyordu. Işıldayan kar taneleri gibi görünüyorlardı.

Joe, ona öfke, kırgınlık ve güvensiz gözlerle baktı. Nadine hiç taviz vermeden bakışlarını onunkilere dikti. Geldikleri yönü işaret etti. Joe başını vahşice iki yana salladı. Verandayı ve uyku tulumunun içindeki koyu kabarıklığı gösterdi. Korkunç bir hareket yaparak elini âdemelmasının üzerinden yanlamasına geçirdi. Sonra sırıttı. Çocuğun sırıtışını daha önce

hiç görmemiş olan Nadine'in içi ürperdi. Dişlerinin uçları sivri olsa, sırıtışı bundan daha vahşi olamazdı.

"Olmaz," dedi yumuşak bir ses tonuyla, "Yoksa onu şimdi uyandırırım."

Joe telaşlanmış görünüyordu. Başını hızla iki yana salladı.

"O halde benimle gel. Uyu."

Joe önce bıçağa, ardından ona baktı. İfadesindeki vahşilik, en azından o an için kaybolmuştu. Aslında sadece oyuncak ayısını veya kendisini güvende hissettiği battaniyesini isteyen küçük bir çocuktu. Nadine, onu bıçaktan ayırmak için bunun uygun bir an olabileceğini düşündü. Başını kararlı bir ifadeyle iki yana sallaması yeterliydi. Ama sonra ne olacaktı? Joe bağıracak mıydı? Deli asker görüş alanından çıktıktan sonra arkasından bağırmıştı. Dehşet ve hiddetle, bütün gücüyle çığlıklar atmıştı. Uyku tulumundaki adamla ilk karşılaşmalarının çığlıklar eşliğinde olmasını istiyor muydu?

"Benimle gelecek misin?"

Joe başını salladı.

"Pekâlâ," dedi Nadine yavaşça. Joe hemen eğilip bıçağı aldı.

Birbirlerine sokulup uyudular. Joe, Nadine'in müdahalesine duyduğu kızgınlığı en azından o an için unutmuş gibiydi. Kollarını güvenle ona dolamıştı. Nadine karnında yine o tanıdık ağrıyı hissetti, aşırı fiziksel eforun yol açtığı ağrılardan çok daha derindi. Kadınlara özgü bir ağrıydı ve bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Uyudu.

Sabahın erken saatlerinde –saat takmıyordu– üşümüş, kaskatı olmuş ve dehşete düşmüş bir halde uyandı. Joe'nun uyumasını bekleyip adamın yanına giderek uykusunda boğazını kestiğine dair ani bir korku duydu. Joe'nun kolları ona dolanmış değildi. Kendini çocuktan sorumlu hissediyordu, dünyada bulunmayı istememiş bütün küçük çocuklar için aynı his söz konusuydu, ama Joe korktuğunu yaptıysa artık Nadine'i yanında bulamayacaktı. Bu kadar kayıptan sonra bir başkasının canını almak, affedilmez bir günahtı. Ve yardım almadan Joe ile daha fazla yalnız kalabileceğini de zannetmiyordu; onunla bir arada olmak, sinirli bir aslanla aynı kafeste bulunmak gibiydi. Joe da bir aslan gibi konuşamıyordu (ya da konuşmuyordu); sadece küçük, kayıp çocuk sesiyle kükrüyordu.

Doğrulup oturunca çocuğun hâlâ yanında olduğunu gördü. Uykusunda ondan biraz uzaklaşmıştı, hepsi buydu. Başparmağını ağzına almış, bıçağı göğsüne bastırmış, cenin pozisyonunda yatıyordu.

Yarı uyur halde otlara doğru yürüyüp işedi ve battaniyeye geri döndü. Ertesi sabah kalktığında gece uyanıp uyanmadığından emin olamadı. Belki hepsi bir rüyaydı.

Rüya gördüysem bile hepsi güzel rüyalardı herhalde, diye düşündü Larry. Hiçbirini hatırlamıyordu. Kendini yine eskisi gibi hissediyor ve bugünün güzel bir gün olacağını düşünüyordu. Bugün okyanusu görecekti. Uyku tulumunu yuvarlayıp bisikletin arkasına bağladı. Sırt çantasını almak için geri döndü... ve durdu.

Verandanın basamaklarına doğru uzanan beton bir yol vardı ve her iki tarafı uzun, yemyeşil otlarla kaplıydı. Sağ tarafta, verandanın hemen dibindeki çiğ düşmüş otlar ezilmişti. Çiyler buharlaşınca otlar yine dikleşecekti ama şu an ayak izleri hâlâ bariz bir şekilde görünüyordu. O bir şehir çocuğuydu, iz sürmekten anlamazdı (Hunter Thompson'ı James Fenimore Cooper'a tercih ederdi) ama biri büyük biri küçük iki çift ayak izi olduğunu fark etmemek için kör olmak gerekiyordu. Gece bir ara gelip ona bakmışlardı. Bir anda ürperdi. Sinsice, sessizce yaklaşabilmeleri hoşuna gitmemişti. Korkunun geri gelmesi ise daha da sinir bozucuydu.

Yakın zamanda ortaya çıkmazlarsa ben çıkmalarını sağlamaya çalışacağım, diye düşündü. Bunu yapabileceğini düşünmek bile kendine olan güveninin büyük bölümünü geri getirdi. Çantasını sırtına astı ve yola koyuldu.

Öğle vakti Wells'teki 1. Karayolu'na ulaştı. Yazı tura attı, yazı geldi. Tozlu yolda parlayan parayı olduğu yerde bırakarak güneye döndü. Joe, parayı yirmi dakika sonra buldu ve bir hipnozcunun kristaliymiş gibi gözlerini ayırmadan baktı. Parayı ağzına atınca Nadine hemen tükürmesini istedi.

Larry üç kilometre sonra onu ilk kez gördü. Koca mavilik, o gün tembel ve yavaştı. Long Island'ın ötesine uzanan mavilikten tamamen farklıydı. Okyanusun o kısmı, bir şekilde kaygısız, neredeyse evcilleşmiş görünüyordu. Burada ise rengi koyu maviydi ve dalgalar kıyıdaki kayalara birbiri ardına, şiddetle çarpıyordu. Yumurta akı kadar yoğun köpükler havaya sıçrıyor, ardından tekrar düşüyordu. Dalgalar kesintisizce kükrüyordu.

Larry bisikletinin destek ayağını indirdi ve açıklayamadığı bir heyecanla okyanusa doğru yürüdü. Varmıştı, denizin karayla birleştiği yere gelmişti. Burası doğunun sonuydu. Burası karanın sonuydu.

Ayakkabıları tümsekler ve sazlıkların etrafında biriken sulara gömülerek çamurlu bir tarladan geçti. Zengin, bereketli bir deniz kokusu vardı. Kıyıya yaklaşırken ince toprak örtüsü yok oldu ve granitin çıplak kemiği kendini gösterdi, Maine'in nihai gerçeği olan granit. Martılar çığlıklar atarak masmavi, berrak gökyüzünde uçuyordu. Daha önce hiç bu kadar çok kuşu bir arada görmemişti. Onları izlerken beyaz güzelliklerine rağmen martıların leş yiyiciler olduğunu anladı. Aklına gelen bir sonraki düşünce dile getirilemeyecek kadar korkunçtu, ama uzaklaştıramadan zihninde tamamen belirdi: Son günlerde didikleyecek malzeme bol olmalı.

Tekrar yürümeye başladı... ayakkabıları şimdi güneşin kuruttuğu kayaların üzerinde gıcırdıyordu. Kayaların arasındaki çatlaklarda, kabuklu deniz hayvanları vardı. Martıların, içlerindeki yumuşak ete ulaşabilmek için yüksekten kayaların üzerine bıraktığı hayvanların kabukları, şarapnel parçaları gibi etrafa saçılmıştı.

Bir dakika sonra çıplak burunda dikiliyordu. Denizden esen rüzgâr ona bütün gücüyle çarpıyor, alnına düşen gür saçlarını havada savuruyordu. Yüzünü rüzgâra, mavi havanın o keskin, temiz, tuzlu kokusuna doğru kaldırdı. Cam gibi mavi yeşil dalgalar yavaşça kıyıya yaklaşıyor, deniz tabanı yükseldikçe tümsekleri belirginleşiyor, tepe noktalarında önce bir köpük kıvrımı beliriyor, ardından genişliyordu. Zamanın başlangıcından beri olduğu gibi intihar edercesine kayalara çarpıp kendilerini, aynı zamanda karanın çok çok minik bir parçasını yok ediyorlardı. Su, son bir yıl içinde oyularak oluşmuş, yarı batık kaya kanalının derinliklerine doğru ilerlerken öksürüğe benzer, sarsıcı bir gürültü çıkarıyordu.

Önce sola, ardından sağa baktı ve aynı şeyin her iki yönde de göz alabildiğince gerçekleşmekte olduğunu gördü... dalgalar, köpükler, sıçrayan sular ve nefesini kesen sonsuz renk.

Karanın sonundaydı.

Kendini biraz zayıf düşmüş hissederek kayanın kıyısına oturup ayaklarını aşağı sarkıttı. Orada en azından yarım saat oturdu. Deniz ha-

vası iştahını açınca çantasını karıştırıp öğle yemeğini çıkardı ve iştahla yedi. Sıçrayan sular, kot pantolonunun paçalarını ıslatmıştı. Kendini temizlenmiş, tazelenmiş hissediyordu.

Çamurlu tarladan geri dönerken kendi düşüncelerine öylesine dalmıştı ki yükselen çığlığın yine martılardan geldiğini zannetti. Bu çığlığın bir insandan geldiğini büyük bir korkuyla anladığında başını göğe kaldırmıştı bile. Bir savaş çığlığıydı.

Bakışları hızla aşağı indi ve genç bir çocuğun, bacak kasları şişerek yolun karşısından ona doğru koşmakta olduğunu gördü. Bir elinde büyük bir kasap bıçağı vardı. Şortu dışında üzerinde hiçbir şey yoktu, bacakları böğürtlen çalılarının sebep olduğu çiziklerle doluydu. Arkasında, yolun karşısındaki çalılar ve ısırganotları arasından çıkan bir kadın vardı. Solgun görünüyordu, gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı.

"Joe!" diye haykırdı ve ardından koşmaya başladı. Acı çekiyor gibi görünüyordu.

Joe hiç duraksamadan koşmaya devam etti. Çıplak ayakları, etrafa çamur parçaları saçıyordu. Suratı, bir katilin sırıtışıyla gerilmişti. Güneş, başının üstüne kaldırdığı kasap bıçağından yansıyordu.

Beni öldürmeye geliyor, diye düşündü Larry bu fikirle afallayarak. Bu çocuk... ona ne yaptım ki?

"Joe!" diye bağırdı kadın bu kez daha yüksek, ümitsiz bir ses tonuyla. Joe aradaki mesafeyi kapatarak koşmaya devam etti.

Larry tüfeğini bisikletinin yanında bıraktığını düşünecek fırsatı anca buldu. Çocuk üzerine çullanıverdi.

Çocuk bıçağı geniş bir yay çizerek indirirken Larry'nin felcinden eser kalmamıştı. Yana bir adım attı ve hiç düşünmeksizin sağ ayağını kaldırarak tekmesini çocuğun diyaframına gömdü. İçinde sadece acıma hissi vardı: Çocukta direnecek kuvvet yoktu, çöp gibi yere yığılıverdi. Vahşi ve saldırgan görünüyordu, ama ağırsiklet olduğu söylenemezdi.

"Joe!" diye bağırdı Nadine. Bir tümseğe takılıp düştü ve beyaz bluzu kahverengi çamur lekeleriyle kaplandı. "Ona zarar vermeyin! Sadece küçük bir çocuk! Lütfen onu incitmeyin!" Ayağa kalktı ve bata çıka ilerlemeye devam etti.

Joe sırtüstü yere yığılmıştı. Bacakları ve kolları birer V oluşturarak açılmış, bedeni X şeklini almıştı. Larry bir adım ilerleyerek çocuğun sağ bileğine bastı ve bıçağı tutan elini çamura buladı.

"Bıçağı bırak evlat."

Çocuk tısladı ve homurdanarak bir hindi gibi gulu guluya benzer sesler çıkardı. Üstdudağı gerildi ve dişleri ortaya çıktı. Çekik gözleri, Larry'nin kilere dikilmişti. Ayağını çocuğun bileğine bastırmak, yaralı ama hâlâ ölümcül bir yılanı zaptetmeye çalışmaya benziyordu. Çocuğun, elini kurtarmaya çalıştığını hissediyordu. Derisinin yüzülmesi, bileğinin ezilmesi, hatta kemiğinin kırılması çocuğun zerre kadar umurunda değil gibiydi. Aniden yarı oturur bir pozisyona geçti ve kot pantolonunun ıslak, kalın kumaşı üzerinden bacağını ısırmaya çalıştı. Larry bileğine biraz daha bastırınca çocuk bir çığlık attı... acı değil, isyan haykırışıydı.

"Bırak dedim çocuk."

Joe debelenmeye devam etti. Nadine üstü başı çamur içinde, nefes nefese, yorgunca sendeleyerek yanlarına gelmeseydi bu çıkmaz Joe bıçağı bırakana veya Larry çocuğun bileğini kırana dek devam edebilirdi.

Larry'ye hiç bakmadan dizlerinin üzerine çöktü. "Bıçağı bırak," dedi yumuşak, ama son derece kararlı bir sesle. Yüzü terli, ama sakindi. Joe'nun hatları çarpılmış gergin yüzünün sadece birkaç santim ötesindeydi. Çocuk ısıracakmışçasına bir köpek gibi ona doğru atıldıktan sonra debelenmeye devam etti. Larry dengesini korumaya çalışıyordu. Çocuğu bırakacak olursa muhtemelen önce kadına saldıracaktı.

"Bıçağı... bırak... dedim!" dedi Nadine.

Çocuk hırladı. Sıkılmış dişlerinin arasından tükürük sızdı. Sağ yanağında soru işareti şeklinde bir çamur lekesi vardı.

"Dediğimi yapmazsan seni bırakırız Joe. Bırakırım. Onunla giderim."

Larry ayağının altındaki kolun daha da gerildiğini, ardından gevşediğini hissetti. Ama çocuk, kadına öfkeyle, kırgınlıkla, suçlayan gözlerle bakıyordu. Bakışlarını Larry'ye çevirince Larry gözlerindeki alev alev kıskançlığı gördü. Bütün gözeneklerinden ter boşanıyor olmasına rağmen bu bakışları görünce içi buz kesti.

Kadın sakince konuşmaya devam ediyordu. Kimse onu incitmeyecekti. Kimse onu bırakmayacaktı. Bıçağı bırakırsa herkes arkadaş olabilirdi.

Larry ayağının altındaki elin giderek gevşediğini ve sonunda bıçağı bıraktığını hissetti. Çocuk, gözlerini gökyüzüne dikerek hareketsizce yatıyordu. Pes etmişti. Larry ayağını çocuğun bileğinden çekip çabucak eğildi ve bıçağı aldı. Dönüp burna doğru fırlattı. Bıçak, güneş ışığını yansıtarak döne döne uçtu. Joe'nun garip gözleri bıçağı takip etti ve çocuk acıyla uludu. Kayaların üzerinde seken bıçak, diğer taraf'a düşerek gözden kayboldu.

Larry dönüp onlara baktı. Kadın, Joe'nun koluna bakıyordu. Larry'nin bastırdığı yerde ayağının izi çıkmıştı ve gittikçe kızarıyordu. Kadının koyu renk gözleri çocuğun kolundan Larry'ye döndü. Kederle bakıyorlardı.

Larry o eski, kendini savunan sözcüklerin tekrar dilinin ucuna geldiğini hissetti –başka seçeneğim yoktu, benim kabahatim yok, dinleyin bayan, çocuk beni öldürmeye çalıştı– çünkü o üzgün bakışlardaki yargıyı okuyabildiğini düşünüyordu: Sen iyi biri değilsin.

Ama hiçbir şey söylemedi. Durum ortadaydı ve onu öyle davranmaya çocuk zorlamıştı. Kollarını dizlerine dolayıp, başparmağını emerek yerde oturan çocuğa baktı ve duruma çocuğun yol açtığından şüphelendi. Çok daha kötü bir şekilde sonuçlanabilir, içlerinden biri yaralanabilir, hatta ölebilirdi.

Hiçbir şey söylemeyerek kadının buğulu gözlerine baktı ve düşündü: Sanırım değiştim. Bir şekilde. Ne kadar olduğunu bilmiyorum. Barry Grieg'in bir zamanlar Los Angeles'tan bir gitarist hakkında söylediklerini hatırladı. İsmi Jory Baker'dı ve daima tam vaktinde gelir, hiçbir provayı kaçırmaz ve seçmelerde tek bir hata bile yapmazdı. Göze çarpan bir yetenek, Angus Young veya Eddie Van Halen gibi iyi bir gitarist değildi, ama yeterince iyiydi. Barry'nin anlattığına göre Jory Baker bir zamanlar Sparx adında, çoğu kişinin o senenin en başarılı ismi olacağına inandığı bir grubun lideriydi. Creedence'ın ilk dönemlerine benzer bir tarzları vardı: sert sağlam gitar ve rock and roll. Şarkıların çoğunu Jory Baker yazıyor, kendisi seslendiriyordu. Sonra bir trafik kazası geçirmiş, kemikleri kırılmış ve hastanede tonla ilaç almıştı. Çıktığında, "John Prine" adlı parçasında dediği gibi kafasında çelik bir plaka, sırtındaysa bir maymun vardı. Demerol'den eroine geçiş yapmıştı. Birkaç kez yakalanmıştı. Bir süre sonra metro istasyonlarında üç beş kuruş için gitar tıngırdatan bir müptela haline gelmişti. Ardından her nasılsa, on sekiz aylık bir dönemin ardından temizlenmeyi başarmış ve öyle kalmıştı. Kaybı büyüktü. Başarılı olması bekle-

nen bir grup bir yana, herhangi bir grubun bile lideri değildi, ama provalara yine tam vaktinde geliyor ve hiçbir seçme sırasında hata yapmıyordu. Fazla konuşmuyordu, ama kolunun içindeki iğne izlerinin tümü yok olmuştu. Diğer tarafa ulaşmayı başardı, demişti Barry Grieg. Hepsi buydu. Bir zamanlar olunan kişiyle şu anki arasındaki geçiş döneminde neler olduğunu kimse bilemezdi. O hüzünlü yalnızlık cehennemini kimse analiz edemezdi. Değişimin haritası yoktu. Sadece... diğer tarafa ulaşılırdı.

Ya da ulaşılamazdı.

Bir şekilde değiştim, diye düşündü Larry donukça. Diğer tarafa ulaşmayı da başardım.

"Ben Nadine Cross," dedi kadın. "Bu da Joe. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Larry Underwood."

Durumun tuhaflığı karşısında hafifçe gülümseyerek el sıkıştılar.

"Hadi yola yürüyelim," dedi Nadine.

Yan yana yürümeye başladılar. Larry birkaç adım sonra omzu üzerinden geriye, gittiklerini fark etmeyerek başparmağını emmeye devam eden Joe'ya baktı.

"Gelecektir," dedi kadın usulca.

"Emin misin?"

"Eminim."

Yol kenarına vardıkları sırada Nadine çakıllara takılıp sendeledi. Larry uzanıp onu tutarak düşmesine engel oldu. Kadın, ona minnetle baktı.

"Oturabilir miyiz?" diye sordu.

"Elbette."

Birbirlerine dönük halde yola oturdular. Joe bir süre sonra kalkıp çıplak ayaklarını sürüyerek yanlarına geldi. Başını hiç kaldırmayarak biraz ötelerine oturdu. Larry, ona temkinli bir ifadeyle baktıktan sonra Nadine Cross'a döndü.

"Beni takip eden iki kişi sizdiniz demek."

"Biliyor muydun? Evet. Bildiğini düşünmüştüm zaten."

"Ne zamandır?"

"İki gün oluyor," dedi. "Epsom'daki büyük evde kalıyorduk." Kaşlarını çattığını görünce ekledi. "Derenin yanındaki. Taş duvarın dibinde uyuyakalmıştın."

Larry başını salladı. "Dün gece de ben verandada uyurken gelip beni gözetlediniz. Belki boynuzlarım ve uzun bir kuyruğum olup olmadığını görmek istediniz."

"O Joe'ydu," dedi Nadine usulca. "Yanımda olmadığını görünce peşinden geldim. Nereden anladın?"

"Çimlerin üzerinde ayak iziniz vardı."

"Ah." Dikkatle inceleyerek ona baktı. Larry istemesine rağmen gözlerini onunkilerden kaçırmadı. "Bize kızmanı istemem. Gerçi Joe'nun sana saldırmasından sonra bu dediğim kulağa saçma geliyor, ama olanlardan Joe sorumlu tutulamaz."

"Joe gerçek adı mı?"

"Hayır, benim ona verdiğim isim bu."

"National Geographic belgesellerinde gördüğüm vahşilere benziyor."

"Evet, aynen öyle. Onu bir evin bahçesinde... belki kendi eviydi, kapıda Rockway ismi vardı... ısırılmış halde, ateşler içinde buldum. Bir sıçan ısırmış olabilir. Konuşmuyor. Hırlayıp homurdanıyor. Bu sabaha dek, onu kontrol edebiliyordum. Ama... çok yorgunum... ve..." Omuz silkti. Bluzu üstünde Çin alfabesine benzer şekiller oluşturan çamur, kurumaktaydı. "İlk başlarda onu giydirmeye çalıştım. Külotu dışında her şeyi çıkarıp attı. Sonunda denemekten sıkıldım. Sivrisinekler ve pireler onu rahatsız ediyor gibi görünmüyor." Duraksadı. "Seninle gelmek istiyorum. Sanırım bu şartlarda utangaç olmak pek mümkün değil."

Larry, ona onunla gelmek isteyen son kadının akıbetini anlatacak olsa nasıl bir tepki göstereceğini merak etti. Anlatacağından değildi; söz konusu kadın olmasa bile o yaşananlar artık çok gerilerde kalmıştı. Rita'nın ismini gündeme getirmeye, ancak kurbanını bir sohbetin konusu yapmak isteyecek bir katil kadar istekliydi.

"Nereye gideceğimi bilmiyorum," dedi. "New York'tan geldim. Sanırım yolu uzatarak geldim. Planım sahilde güzel bir ev bulup ekime kadar falan kalmaktı. Ama yola devam ettikçe başkalarını bulma isteğim arttı. İlerledikçe olanların vahametini daha iyi kavradım."

Kendini pek iyi ifade edebildiği söylenemezdi, ama Rita veya Kara Adam'la ilgili kâbuslarından bahsetmedikçe daha iyisini yapamayacak gibi görünüyordu.

"Uzun bir süre dehşet içinde yaşadım," diye dikkatle devam etti. "Çünkü tek başımaydım. İnsan paranoyaklaşıyor. Neredeyse Kızılderili saldırısına uğramayı ve kafa derimi yüzmelerini bekler hale gelmiştim."

"Diğer bir deyişle ev aramayı bırakıp, insan aramaya başladın."

"Evet, belki."

"Bizi buldun. Bu bir başlangıç."

"Bence siz, beni buldunuz. Ve o çocuk beni endişelendiriyor Nadine. Bu konuda dürüst davranacağım. Bıçağını atmış olabilirim, ama dünya alınmayı bekleyen bıçaklarla dolu."

"Evet."

"Acımasız görünmek istemiyorum..." Nadine'in cümlesini onun yerine tamamlamasını umarak sustu, ama kadın koyu renk gözlerinde beklentiyle ona bakmaya devam etti.

"Onu geride bırakmayı düşünür müsün?" İşte, koca bir taş parçası gibi çıkıvermişti ve bu, iyi bir adamın söyleyeceği bir şey değildi pek... ama on yaşında bir psikopatın yükünü üstlenmeleri onlara haksızlık olmaz mıydı? Acımasızca olabileceğini söylemiş ve galiba öyle de olmuştu. Ama artık zalim bir dünyada yaşıyorlardı.

Bu arada Joe'nun deniz rengi tuhaf gözleri ona dikilmişti.

"Yapamam," dedi Nadine sakince. "Tehlikenin ve bu tehlikenin daha ziyade senin için söz konusu olduğunun farkındayım. Kıskanıyor. Seni ondan fazla önemseyeceğimden korkuyor. Tekrar deneyebilir... deneyecektir... onunla arkadaşlık kurmayı başarır veya ikna edersen..." Susarak cümlesini yarım bıraktı. "Ama onu bırakırsam bu bir cinayet olur. Ve bunun bir parçası olamam. Daha fazlasının öldürülmesini kabul edemeyeceğim kadar çok kişi öldü."

"Gece yarısı boğazımı keserse bunun parçası olacaksın ama."

Nadine başını önüne eğdi.

Larry sadece onun duyabileceği bir sesle (onları izlemekte olan Joe'nun neden bahsettiklerini bilip bilmediğinden emin değildi), "Peşinden gitmemiş olsaydın işimi muhtemelen dün gece bitirmiş olacaktı," dedi. "Yanılıyor muyum?"

"Mümkün," diye yanıtladı Nadine yumuşak bir ses tonuyla.

Larry güldü.

Nadine, ona baktı. "Seninle gelmek istiyorum ama Joe'yu bırakamam Larry. Karar senin."

"İşimi kolaylaştırdığın söylenemez."

"Bugünlerde hiçbir şey kolay değil."

Larry düşündü. Joe yol kenarında oturmuş, deniz rengi gözleriyle onlara bakıyordu. Arkalarında gerçek deniz, sabırsızca kayaları dövüyor, boşlukları doldurarak gürüldüyordu.

"Pekâlâ," dedi. "Bence tehlikeli denecek kadar yumuşak kalplisin ama... öyle olsun bakalım."

"Teşekkür ederim," dedi Nadine. "Davranışlarından ben sorumlu olacağım."

"Beni öldürdüğü takdirde bu dediğin inan içimi çok rahatlatacak."

"Öyle bir şey olursa izini kalbimde ömrüm boyunca taşıyacağım," dedi Nadine ve hayatın kutsallığına dair sarf ettiği sözlerin çok yakın bir gelecekte su yüzüne çıkıp onunla alay edeceğinden bir an son derece emin oldu ve soğuk bir rüzgâr çarpmışçasına ürperdi. Can almayacağım. Hayır. Asla öldürmeyeceğim.

O gece Wells Halk Plajı'nın yumuşak beyaz kumlarının üzerinde kamp kurdular. Larry son gelgitin sınırını işaret eden yosunlar üzerinde büyük bir kamp ateşi yaktı. Joe, onu ve Nadine'i karşısına alarak ateşin diğer tarafına oturmuş, ateşi ufak dallarla besliyordu. Bazen uzunca bir sopanın ucunu alev alana dek ateşin üzerinde tutuyor, ardından tek bir doğum günü mumuymuş gibi havaya kaldırarak kumsalın diğer tarafına gidiyordu. Kamp ateşinin dokuz metre çapındaki aydınlığından çıkana kadar onu izliyorlar, sonra sadece meşalesinin, rüzgârın canlandırdığı alevini görüyorlardı. Denizden gelen esinti şiddetlenmişti ve son birkaç günde olduğundan çok daha serindi. Larry süpergribin New York'u bir yük treni gibi vurmasından hemen önce annesini ölmek üzereyken bulduğu yağmurlu günü hatırladı. Gök gürlüyor, beyaz perdeler deli gibi uçuşuyordu. Hafifçe ürperdi ve rüzgâr, spiral bir alevi yıldızlarla kaplı kara göğe doğru hafifçe yükseltti. Kıvılcımlar daha da yükseğe uçuşup kardı. Hâlâ uzakta olan, ama annesini sayıklar halde yerde yatar bulduğu o haziran günüyle kıyaslandığında daha yakın olan sonbaharı düşündü. Titredi. Kuzeyde,

plajın uzak kesiminde Joe'nun meşalesinin alevi dans ediyordu. Bunu görünce kendini daha yalnız ve üşümüş hissetti, devasa, ıssız karanlıkta parlayan minicik bir ışıktı. Dalgalar kükremeye devam ediyordu.

"Çalıyor musun?"

Nadine'in sesini duyunca irkildi ve bakışları hemen yanlarında, kumların üstünde duran gitar kutusuna kaydı. Akşam yemeği bulmak için girdikleri evin müzik odasında, Steinway marka bir piyanoya dayalı halde duruyordu. Sırt çantasını yiyeceklerle doldurduktan sonra kutuyu ani bir dürtüyle, içinde ne olduğuna bakmadan alıvermişti – eve bakılırsa kaliteli bir gitar olduğundan hiç şüphe yoktu. Malibu'daki o çılgın partiden beri gitar çalmamıştı. Altı hafta oluyordu. Sanki başka bir hayattan kalmaydı.

"Evet," dedi ve çalmak istediğini fark etti. Onun için değil, çalmak bazen iyi geliyor, kafasını boşaltıyordu. Ve kumsalda bir ateş varsa, mutlaka birinin gitar çalması gerekirdi. Bu, hayatın yazılı olmayan kurallarından biriydi.

"Bakalım içinde ne varmış," diyerek kutuyu açtı.

İyi bir gitar bekliyordu ama kutunun içindeki yine de mutluluk verici bir sürpriz oldu. On iki telli bir Gibson'du. Özel yapım olma ihtimali bile vardı. Çok güzel bir enstrümandı. Larry özel yapım olup olmadığını bilecek kadar uzman değildi. Kamp ateşinin ışığında turuncu ışıklar saçan sapının sedef işlemeli olduğunu görebiliyordu.

"Çok güzel," dedi Nadine.

"Kesinlikle."

Hafifçe tıngırdattı ve akortsuz olmasına rağmen çıkardığı sesi çok beğendi. Altı telli bir gitardan çok daha zengin ve dolgun bir ses çıkarıyordu. Ahenkli ama sert bir sesti. Çelik telli gitarların güzel tarafı buydu, kaliteli ve sert bir tını elde edebiliyordunuz. Teller Black Diamond'dı ve akort ederken hoş bir zing! sesi çıkarıyorlardı. Barry Grieg'in pürüzsüz tellere duyduğu hoşnutsuzluğu hatırlayarak gülümsedi. Bu tarz tellere hep "dolar hırsızları" derdi. Büyüdüğünde Steve Miller olmak isteyen sevgili Barry.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu Nadine.

"Eski günlere," dedi ve hüzünlendi.

Barry'yi, Johnny McCall'u, Wayne Stukey'i düşünerek gitarı akort etti. Tam bitirmek üzereyken Nadine'in hafifçe dizine dokunduğunu hissetti ve başını kaldırıp baktı.

Joe elindeki yanık sopayı unutmuş, ateşin dibinde dikiliyordu. Tuhaf gözleri büyülenmişçesine Larry'ye dikilmiş, ağzı açılmıştı.

Nadine usulca, alçak sesle, "Müziğin büyüsü vardır," dedi. O kadar usulca söylemişti ki sadece aklından geçirdiği bir düşünce de olabilirdi.

Larry ilk gençliğinde dinlediği bir Elektra folk albümünden eski bir blues parçasını kabaca çalmaya başladı. Şarkının orijinalinin Koerner, Ray ve Glover'a ait olduğunu düşündü. Doğru melodiyi yakalayınca hakkını vererek çalmaya ve ardından söylemeye başladı... şarkı söylemekte daima çalmaktan daha iyi olmuştur.

"Uzun bir yoldan geldiğimi görüyorsun bebeğim
Geceyi gündüze çevireceğim
Çünkü artık buradayım
Evimden çok uzaktayım
Ama gelişimi duyabiliyorsun bebeğim
Kara kedi kemiğimin sesinden."

Çocuk şimdi mutluluk veren bir sırrı keşfetmiş birinin ifadesiyle sırıtıyordu. Larry, çocuğun sırtında bir noktası çok uzun süredir kaşınan, ama o ana dek bir türlü oraya uzanıp kaşıyamamış, sonrasında nihayet kaşıyabilmiş biri gibi göründüğünü düşündü. Şarkının ikinci kıtası için paslı hafızasını yokladı ve buldu.

"Başka erkeklerin yapamayacağı şeyler yapabilirim
Onlar rakamları bulamaz, bebeğim fethedemez
Ama ben yapabilirim, çünkü evimden uzaktayım
Ve gelişimi duyduğunu biliyorum
Kara kedi kemiğimin sesinden."

Çocuk sırıtınca gözleri ışıldamıştı. Larry bu bakışların pek çok kıza iç çektirebileceğini düşündü. Şarkının son melodilerini ustaca çaldı. Parmakları doğru notalara basıyor, doğru sesler çıkarıyordu: sert, gösterişli, sokakta kesekâğıdının içinde satılan, muhtemelen çalıntı, adi bir mücevher parçası gibi cafcaflı. Biraz daha devam ettikten sonra berbat etme ris-

kini göze almadan hemen üç parmaklı normal düzene geçti. Tren yollarıyla ilgili son kıtayı hatırlayamadı, bu yüzden ilkini tekrar söyleyip bitirdi.

Sessizlik tekrar çökünce Nadine gülerek alkışladı. Joe elindeki sopayı bir kenara fırlatıp neşeyle bağırarak kumda zıplamaya başladı. Çocuktaki değişime inanamayan Larry buna büyük bir anlam yüklememek için kendi kendini uyardı. Aksi halde hayal kırıklığına uğrama riski büyüktü.

Müziğin büyüsü vahşi canavarları bile etkiler.

Her şeyin bu kadar basit olup olmadığını merak ediyordu. Joe, onu işaret ediyordu. "Bir şey daha çalmanı istiyor. Çalar mısın? Harikaydı. Kendimi daha iyi hissettirdi. Çok daha iyi."

Bunun üzerine Larry, Geoff Muldaur'dan "Goin Downtown"ı, kendine ait olan "Sally's Fresno Blues"u, "The Springhill Mine Disaster"ı ve Arthur Crudup'tan "That's All Right, Mamma"yı çaldı. Sonra ilkel rock and roll'a geçti... "Milk Cow Blues", "Jim Dandy", "Twenty Flight Rock" (nakaratın ritmini elinden geldiğince yaptı, ama parmakları uyuşup acımaya başlamış ve yavaşlamıştı) ve son olarak her zaman sevdiği bir şarkı olan, Jody Reynolds imzalı "Endless Sleep"i çaldı.

"Daha fazla devam edemem," dedi bütün şarkıları kıpırdamadan dinleyen Joe'ya. "Parmaklarım." Ellerini kaldırıp tellerin parmak uçlarında bıraktığı derin izleri ve tırnaklarındaki kırıkları gösterdi.

Oğlan kendi ellerini uzattı.

Larry bir an duraksadıktan sonra içten içe omuz silkti. Gitarı sapı ona gelecek şekilde çocuğa uzattı. "Çok egzersiz gerektirir."

Ama sonrasında hayatındaki en inanılmaz deneyimlerden birini yaşadı. Çocuk "Jim Dandy"yi neredeyse kusursuzca çaldı. Sözlerini söylemek yerine, dili damağına yapışmışçasına öter gibi sesler çıkarıyordu. Hayatında hiç gitar çalmadığı son derece açıktı; tellere yeterince sert vurmuyordu; akor geçişleri dağınık ve düzensizdi. Çıkan ses bastırılmış ve hayaletimsiydi –sanki Joe pamukla doldurulmuş bir gitar çalıyordu– ama bunların dışında Larry'nin çalışının mükemmel bir kopyasıydı.

Joe şarkıyı bitirdiğinde merakla ellerine baktı. Sanki Larry'nin çaldığını çalmayı becerdikleri halde neden aynı keskin sesleri çıkaramadığını düşünüyordu.

Larry uzaktan gelen kendi sesini uyuşmuş bir halde duydu. "Tellere yeterince sert vurmuyorsun, hepsi bu. Parmak uçlarında nasırlar oluşmalı. Ve sol elinin kasları güçlenmeli."

Joe konuşurken ona dikkatle baktı, ama Larry, çocuğun gerçekten anlayıp anlamadığından emin değildi. Nadine'e döndü. "Bunu yapabildiğini biliyor muydun?"

"Hayır. Ben de senin kadar şaşkınım. Dâhi çocuklar gibi değil mi?"

Larry başını salladı. Çocuk yine tıpkı Larry gibi yorumlayarak "That's All Right, Mamma"yı çaldı. Ama Joe'nun parmakları bazen tellerdeki titreşimi engellediği için tahta gibi sesler çıkarıyordu.

"Dur sana göstereyim," dedi Larry ve gitarı almak için ellerini uzattı. Joe'nun gözleri anında güvensizce kısıldı. Larry, çocuğun bıçağın denize düşüşünü hatırladığını düşündü. Gitarı sıkıca tutarak geriledi. "Pekâlâ," dedi Larry. "Senin olsun. Ders istediğin zaman bana gel."

Çocuk öter gibi bir ses çıkardıktan sonra gitarı tanrılara sunacağı bir armağanmış gibi başının üstünde tutarak kumsalda koştu.

"Gitarı paramparça edecek," dedi Larry.

"Hayır," dedi Nadine. "Sanmıyorum."

Larry gece bir ara uyanıp tek dirseği üzerinde doğruldu. Nadine, sönmüş kamp ateşinin biraz ötesinde, üç kat örtünün altında yatıyordu. Joe, Larry'nin tam karşısında birkaç kat örtü altında başı dışarı öylece yatıyordu. Başparmağı yine ağzındaydı. On iki telli Gibson, bacaklarının arasındaydı. Boştaki eli, gitarın sapını gevşekçe kavramıştı. Larry büyülenmiş gibi ona baktı. Çocuğun bıçağını alıp atmış, o da yerine gitarı koymuştu. Öyle olsun. Gitarı sahiplensin. Gitarı birine saplamak pek mümkün değildi, öldürücü bir alet sayılmazdı. Bunları düşünen Larry tekrar uykuya daldı.

Uyandığında Joe kucağında gitarla bir kayanın üzerinde oturmuş, çıplak ayakları uzanan dalgalara değerek "Sally's Fresno Blues"u çalıyordu. Daha da iyileşmişti. Nadine yirmi dakika sonra uyanarak ona parlak bir gülümsemeyle baktı. Larry, onun harika bir kadın olduğunu düşündü ve aklına Chuck Barry'nin bir şarkısı geldi: Nadine, sen misin tatlım?

"Bakalım kahvaltıda ne var," dedi sonra.

Bir ateş yaktı ve üçü de etrafında toplanarak gecenin serinliğinin işlediği kemiklerini ısıttı. Nadine süttozuyla mısır gevreği hazırladı ve konservede demlenmiş çay içtiler. Joe, yerken Gibson'u kucağına koymuştu. Larry iki kez kendini çocuğa gülümseyerek bakar halde yakaladı. Gitar seven birinden hoşlanmamak mümkün değildi.

Güneye doğru pedal çevirdiler. Joe bazen bir buçuk kilometre önden gidiyor, ortadaki beyaz çizgilerin tam üstünde ilerliyordu. Bir keresinde ona yetiştiklerinde bisikletini gidonundan tutarak yol kenarında sakince böğürtlen yemekte olduğunu gördüler. Böğürtleni havaya fırlatıyor, ağzıyla yakalıyor ve bir tekini bile düşürmüyordu. Bundan bir saat sonra onu tarihi bir Devrim Savaşı işareti üzerinde oturmuş, "Jim Dandy"yi çalar halde buldular.

Saat on bire doğru, Ogunquit adında bir kasabanın sınırında geniş bir barikat gördüler. Üç parlak turuncu çöp kamyonu, yolu tamamen kapatacak şekilde park edilmişti. Kamyonlardan birinin arkasında bir adamın kargalarca didiklenmiş cesedinden geri kalanlar vardı. Son on günün kesintisiz sıcağının etkileri görülüyordu. Cesedin kıyafetlerle örtülmemiş bölgelerinde kurtçuklar kaynaşıyordu.

Nadine başını çevirdi. "Joe nerede?"

"Bilmiyorum. İleride bir yerde."

"Keşke bunu görmemiş olsaydı. Sence görmemiş olabilir mi?"

"Muhtemelen görmüştür," dedi Larry. Ana arter olmasına rağmen 1. Karayolu'nun Wells'ten ayrılmalarından beri fazlasıyla ıssız olduğunu düşünmüştü. Yol üzerinde kalmış araçların sayısı iki düzineyi geçmezdi. Sebebini şimdi anlamıştı. Yolu kapatmışlardı. Kasabanın bu tarafında yüzlerce, hatta binlerce araç olmalıydı. Nadine'in Joe hakkındaki hislerini anlayabiliyordu. Çocuğun bunları görmesini önleyebilseler iyi olacaktı.

"Yolu neden kapatmışlar?" diye sordu Nadine. "Neden böyle bir şey yapmışlar?"

"Kasabalarını karantinaya almaya çalışmış olmalılar. Diğer uçta bir başka barikat bulacağımızı tahmin ediyorum."

"Başka ceset var mı?"

Larry bisikletinin destek ayağını indirerek baktı. "Üç tane."

"Pekâlâ. Onlara bakmayacağım."

Larry başını salladı. Bisikletleriyle kamyonların yanından geçip yollarına devam ettiler. Otoyol yine denize yaklaşmış ve hava bir nebze olsun serinlemişti. Yazlık evler dip dibe sıralanmıştı. İnsanlar bu adi apartmanlarda mı tatil yapıyor, diye düşündü Larry. Harlem'e gidip çocukların fıskiyeler altında oynamasına izin vermek daha mantıklı.

"Pek güzel bir görüntü değil, değil mi?" diye sordu Nadine. Ucuz tatil beldelerinin özü etraflarını sarmış gibiydi: benzin istasyonları, midye satıcıları, Dairy Treet'ler, pastel renklerle boyanmış moteller, mini golf.

Bunlar Larry'ye iki acı verici yönden çekici geliyordu. Bir parçası evlerin hazin ve kaba çirkinliği karşısında feryat ediyor, sahilin bu muhteşem kesimini böylesine bayağı bir tatil alanına dönüştüren zihne isyan ediyordu. Ama içinin daha derin bir noktasında fısıldayan ses, başka zaman orada tatil yapan insanları hatırlatıyordu. Şapkalar ve kilolu kalçalarına dar gelen şortlar giymiş hanımlar. Kırmızı siyah çizgili rugby forması giymiş üniversiteli gençler. Parmak arası terlik ve plaj kıyafetleri giymiş genç kızlar. Suratlarına dondurma bulaşmış, bağıran küçük çocuklar. Hepsi Amerikalı'ydı ve ne zaman bir grup haline gelseler kirli, çekici bir sevgi oluştururlardı– bu grup Aspen'de bir kayak merkezinde de olabilirdi, Maine'de kalabalık bir halk plajında da. Ve artık bütün Amerikalılar gitmişti. Bir fırtına, bir ağacın dalını koparmış ve o da dev Dairy Treet tabelasını dondurmacının otoparkına düşürmüştü. Mini golf sahasındaki çimler uzamıştı. Otoyolun Portland ve Portsmouth arasında kalan bu bölümü bir zamanlar yüz kilometre boyunca uzanan, cıvıl cıvıl bir alandı. Şimdiyse hayaletlerle dolu ıssız bir mezarlığa dönmüştü.

"Haklısın, değil," dedi. "Ama bir zamanlar bizimdi Nadine. Buraya hiç gelmesek bile bir zamanlar bize aitti. Artık yok."

"Ama yokluğu sonsuza dek sürmeyecek," dedi Nadine; ve Larry, kadının duru, ışıldayan yüzüne baktı. Beyaz tutamların olduğu inanılmaz saçlarının geriye uzandığı alnı bir lamba gibi parlıyordu. "Dindar biri sayılmam, ama olsaydım, yaşananların Tanrı'nın gazabı olduğunu düşünürdüm. Yüz yıl, belki iki yüz yıl sonra tekrar bize ait olacak."

"O kamyonlar iki yüz yıl sonra hâlâ var olacak."

"Öyle, ama yollar kalmayacak. Kamyonlar bir tarlanın veya ormanın ortasında duracak ve bir zamanlar lastiklerinin durduğu yerlerde otlar bitmiş olacak. Artık kamyon olarak değil, geçmişten gelen kalıntılar olarak görülecekler."

"Bence yanılıyorsun."

"Nasıl yanılıyor olabilirim?"

"Çünkü başka insanlar arıyoruz," dedi Larry. "Sence bunu neden yapıyoruz?"

Nadine, ona aklı karışmışçasına baktı. "Şey... yapılması gereken bu olduğu için," dedi. "İnsanlar başkalarının varlığına ihtiyaç duyar. Sen bu ihtiyacı hissetmedin mi? Tek başınayken?"

"Evet," dedi Larry. "Birbirimize sahip olmazsak yalnızlık yüzünden aklımızı kaçırıyoruz. Bir aradayken de birliktelik yüzünden deliriyoruz. Bir araya geldiğimizde kilometrelerce uzanan yazlık apartmanlar inşa edip cumartesi geceleri barlarda adam öldürüyoruz." Güldü. İçinde zerre kadar neşe olmayan, soğuk ve mutsuz bir kahkahaydı. Terk edilmiş havada uzun süre asılı kaldı. "Cevap yok. Bir yumurtanın içine tıkılıp kalmaya benziyor. Hadi, Joe'ya yetişmekte zorlanacağız."

Nadine bir süre daha durarak düşünceli bakışlardan uzaklaşan Larry'nin arkasından baktı. Sonra o da pedal çevirmeye koyuldu. Larry haklı olamazdı. Olamazdı. Böylesine korkunç bir şey sebepsizce gerçekleşmişse her şeyin ne anlamı kalıyordu? Neden hâlâ hayattaydılar?

Joe o kadar da ileride değildi. Çocuğu, bir evin giriş yoluna park etmiş mavi bir Ford'un arka tamponuna oturur halde buldular. Bir yerlerden bulduğu, kızların seveceği türden bir dergiye bakıyordu. Joe'nun tahrik olduğunu önündeki kabarıklıktan anlayan Larry tedirgin oldu. Hemen Nadine'e baktı, ama kadının başı başka yöne dönüktü... belki de kasten öyleydi.

Larry giriş yoluna vardıklarında sordu. "Geliyor musun?"

Joe dergiyi bıraktı ve ayağa kalkacağı yerde sorarcasına boğuk bir ses çıkararak gökyüzünü işaret etti. Bir an için çocuğun bir uçak gördüğünü sanan Larry başını hızla kaldırdı. Sonra Nadine'in haykırışını duydu. "Havaya değil, ahıra bak!" Sesi heyecanla titriyordu. "Ahırın çatısında! Seni karşımıza çıkardığı için Tanrıya şükürler olsun, Joe! Sen olmasan asla göremezdik!"

Çocuğun yanına giderek sıkıca sarıldı. Larry ahıra dönünce çatısın daki iri beyaz harfleri gördü:

STOVINGTON, VT. SALGIN MERKEZİ'NE GİDİYORUZ

Altındabir takım yol tarifleri vardı. En altta ise:

OGUNQUIT'TEN 2 TEMMUZ 1990'DA AYRILIYORUZ
HAROLD EMERY LAUDER
FRANCES GOLDSMITH

"Tanrım, son satırı yazarken düşmemesi mucize," dedi Larry.

"Salgın merkezi," dedi Nadine, onu duymazdan gelerek. "Bunu biz nasıl akıl edemedik? Daha üç ay önce bir dergide hakkında bir yazı okumuştum! Oraya gitmişler!"

"Hâlâ yaşıyorlarsa."

"Yaşıyorlarsa mı? Elbette yaşıyorlar. Temmuzun ikisinde salgın sona ermişti. Ahırın çatısına çıkabildiklerine göre hasta olmadıkları da kesin."

"Birinin kendini oldukça çevik hissettiği muhakkak," dedi Larry içinde biraz isteksizce heyecan duymaya başlayarak.

"Stovington 9. Karayolu'nun epey kuzeyinde kalıyor," dedi Nadine dalgınca ahıra bakmaya devam ederek. "Yine de şimdiye dek varmışlardır. İki temmuzu geçeli iki hafta oluyor." Gözleri parlıyordu. "Sence salgın merkezinde başkaları da var mıdır Larry? Olabilir, değil mi? Karantinalar ve steril giyim hakkında her şeyi bildiklerine göre? Bir tedavi üzerine de çalışıyor olmalılar değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Larry temkinli bir şekilde.

"Elbette çalışıyorlardır," dedi Nadine sabırsız ve biraz da vahşi bir ifadeyle. Larry, onu hiç, Joe gitarla o mucizevi gösterisini yaptığında bile bu kadar heyecanlı görmemişti. "Bahse girerim Harold ve Frances düzinelerce, hatta yüzlerce insan bulmuştur. Hemen gidelim. En kısa yol..."

"Dur bir dakika," dedi Larry omzundan tutarak.

"Neden durayım? Anlamıyor..."

"Yazı, görmemiz için iki haftadır beklediğine göre yolculuk da biraz bekleyebilir. Bu arada öğle yemeği yiyelim. Sevgili Gitarist Sersem de ayakta uyuyor."

Nadine dönüp baktı. Joe hâlâ dergiye bakıyordu, ama bakışları donuklaşmıştı ve gözlerini hiç kırpmıyordu. Gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı.

"Enfeksiyondan yeni kurtulduğunu söylemiştin," dedi Larry. "Uzun bir yol da kat ettiniz... Mavi Gözlü Gitarist'i takip etmeniz de cabası."

"Haklısın... hiç aklıma gelmedi."

"Gereken tek şey sağlam bir öğün ve iyi bir uyku."

"Elbette. Kusura bakma Joe. Düşünemedim."

Joe uykulu ve ilgisiz bir şekilde homurdandı.

Az sonra söyleyecekleri Larry'nin içinde uyumakta olan korkuyu tekrar yüzeye çıkaracaktı, ama sormak zorundaydı. O sormazsa, Nadine düşünür düşünmez dile getirecekti zaten... ayrıca düşündüğü kadar değişip değişmediğini görme vakti gelmişti belki.

"Araç kullanabiliyor musun Nadine?"

"Araba mı? Yani ehliyetim olup olmadığını mı soruyorsun? Var evet, ama yollar kalan araçlarla sık aralıklarla tıkanmışken arabayla ilerlemeye çalışmak ne kadar mantıklı? Yani..."

"Aklımdan geçen araba değildi," dedi Larry ve aniden gözlerinin önünde gizemli Kara Adam'ın arkasına oturarak beline sarılan Rita'nın görüntüsü belirdi (herhalde zihnindeki ölüm sembolü oydu). Mahşerin tuhaf bir atlısı gibi kocaman bir Harley üzerinde, kapkara ve solgun suretleriyle ona doğru geliyorlardı. Bu düşünce ağzının kurumasına, şakaklarının zonklamasına yol açtı, ama konuşmaya devam ettiğinde sesi sakindi. Bir titreme olduysa da Nadine fark etmemişti. Garipti ama bir değişim fark etmiş gibi görünüp başını kaldıran, yarı uyur haldeki Joe olmuştu.

"Motosikletlerden bahsediyordum. Daha az enerji harcayıp daha fazla mesafe kat edebiliriz. Gerekirse yollardaki... tıkanıklıkların etrafından dolaşmak daha kolay olur. Bisikletlerimizi çöp kamyonlarının çevresinden yürüttüğümüz gibi onları da götürebiliriz."

Nadine'in gözleri heyecanla parladı. "Evet, olabilir. Daha önce hiç motosiklet kullanmadım, ama bana öğretebilirsin değil mi?"

Daha önce hiç motosiklet kullanmadım lafını duyan Larry'nin korkusu artmıştı. "Evet," dedi. "Ama öğreteceklerimin en önemlisi, tamamen kavrayana dek çok yavaş gitmen. Çok yavaş. Motosiklet kullanırken hata

yapma lüksün yoktur ve yaralanacak olursan seni götürebileceğim bir doktor olmadığını biliyorsun."

"Merak etme. Biz... Larry, seninle karşılaşmamızdan önce sen de motosiklet mi kullanıyordun? Öyle olmalı. Başka türlü New York'tan o kadar çabuk gelemezdin."

"Bir yerde bırakmıştım. Tek başıma kullanmak tedirgin etmişti."

"Eh, artık yalnız değilsin," dedi Nadine neredeyse neşeyle. Hızla Joe'ya döndü. "Vermont'a gidiyoruz Joe! Harika, değil mi?"

Joe esnedi.

Nadine uyuyamayacak kadar heyecanlı olduğunu ama uykuya dalıncaya dek Joe'nun yanında yatacağını söyledi. Larry bir motosiklet bayii bulabilmek amacıyla Ogunquit'e gitti. Bulamadı ama Wells'ten çıkarken bir tane gördüğünü hatırlar gibiydi. Söylemek için Nadine'in yanına döndüğünde ikisini birden Joe'nun dergiye baktığı mavi Ford'un yanında uykuya dalmış halde buldu.

Biraz ötelerine uzandı, ama uyuyamadı. Sonunda kalkıp yolun karşısına geçti ve diz hizasına dek yükselen otlar arasından yürüyerek çatısında yazı olan ahıra gitti. O yürürken çekirgeler yolundan kaçmak için dört bir yana zıplıyordu. *Onların salgını benim. Onlar için Kara Adam benim,* diye düşündü.

Ahırın çift kanatlı geniş kapısının yakınında iki boş Pepsi kutusu ve yarım bir sandviç gördü. Normal şartlar altında martılar yarım sandvicin icabına çoktan bakmış olurdu, ama normal şartlar altında değillerdi ve martıların önünde daha çekici seçenekler vardı. Ayağının ucuyla önce sandvice, ardından boş kutulardan birine dokundu.

Bunları suç laboratuvarına gönderin Çavuş Briggs. Nihayet katilimiz büyük bir hata yaptı.

Başüstüne Müfettiş Underwood. Scotland Yard'ın sizi buraya göndermeye karar vermesi büyük bir LÜTUF.

Lafı bile olmaz çavuş. Hepsi işimin bir parçası.

Larry içeri girdi... içerisi karanlık ve sıcaktı. Kır kırlangıçlarının yumuşak kanat sesleri haricinde sessizdi. Samanların kokusu çok tatlıydı. Bölmelerde hiç hayvan yoktu. Sahipleri, açlıktan ölmelerindense serbest kalmalarını veya süpergripten ölmelerini tercih etmiş olmalıydı.

Bunu adli doktorun soruşturması için not et çavuş.

Elbette Müfettiş Underwood.

Yere bakınca bir şekerleme kâğıdı gördü. Eğilip aldı. İçinde bir zamanlar çikolatalı Payday şekerleme vardı. Çatıdaki yazıyı yazan cesurdu belki. Ama damak tadının iyi olduğu söylenemezdi. Çikolatalı Payday yiyen kişinin güneş altında çok fazla vakit geçirmiş olması gerekirdi.

Çatı katına çıkan basamaklar, çatıyı destekleyen kirişlerden birine çivilenmişti. Neden orada olduğunu bilmeyen ve şimdiden ter içinde kalmış olan Larry basamakları tırmandı. Çatı katının ortasında (sıçan çıkma olasılığına karşı temkinli bir şekilde ilerliyordu) çatıya çıkan başka bir merdiven vardı ve basamakları beyaz boya damlalarıyla lekelenmişti.

Galiba bir başka ipucu bulduk çavuş.

Yeteneğiniz karşısında şaşkınım müfettiş, tümdengelim kabiliyetinizi gölgede bırakan tek şey yakışıklılığınız ve üreme organınızın akıllara zarar boyu.

Lafı bile olmaz çavuş.

Çatıya çıktı. Yukarıdaki ısı daha da beterdi. Francis ve Harold işleri bittikten sonra boyayı orada bırakmış olsaydı ahır bir hafta önce neşeyle yanıp kül olurdu. Pencereler tozluydu ve Gerald Ford'un başkan olduğu günlerde örülmüş olması muhtemel, çürümüş örümcek ağlarıyla kaplıydı. Pencerelerden biri zorlanarak açılmıştı. Larry başını dışarı uzattı ve dört bir yana kilometrelerce uzanan muhteşem kır manzarasıyla karşılaştı.

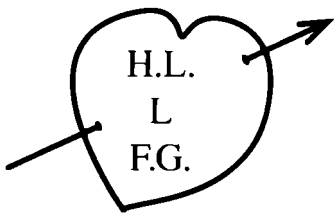
Ahırın bu cephesi doğuya bakıyordu ve yol kenarlarındaki, yer seviyesinden son derece çirkin görünen yığınlar, bulunduğu yükseklikten çerçöp gibi önemsiz görünüyordu. Otoyolun ötesinde muhteşem okyanus uzanıyor; yaklaşan dalgalar, limanın kuzeyinden uzanan dalgakırana çarparak düzgün bir şekilde ikiye ayrılıyordu. Manzara, bir yaz gününü betimleyen yağlıboya tablolar gibiydi: Yeşilin tonları, altın rengine bürünmüş öğle sonrasının hafif pusuyla kaplanmıştı. Burnuna tuz ve deniz kokusu çalındı. Bakışlarını aşağı çevirince Harold'ın yazısını tersten gördü.

Bu kadar yüksek bir çatıya tırmanma düşüncesi bile Larry'nin içini bir tuhaf ediyordu. Harold, kızın ismini yazabilmek için iyice kenara çekilmiş olmalıydı.

Neden bu kadar zahmete girmiş çavuş? Bence bu, kendimize sormamız gereken sorulardan biri.

Öyle diyorsanız öyledir, Müfettiş Underwood.

Yavaş ve dikkatli adımlarla tekrar merdivene yöneldi. Kırık bir bacak, o an ihtiyacı olan son şeydi. Aşağı inince bir şey dikkatini çekti; ahırın destek kirişlerinden birine bir şekil kazınmıştı. Ahırın karanlık, tozlu, eski ortamında şaşırtıcı derecede taze ve beyaz görünüyordu. Yaklaşıp şekli inceledi ve sonra Rita ile kuzeye yaptıkları yürüyüş sırasında bir başka birinin bunu yaptığını düşünerek başparmağının ucunu şaşkınca üzerinde gezdirdi. Ardından tırnağıyla kazınmış harfler üzerinden geçti.

Kalp içinde. Ok ile.

Anlaşılan bu arkadaş âşıkmış çavuş.

"Aferin sana Harold," dedi Larry ve ahırdan çıktı.

Wells'teki mağaza bir Honda bayiiydi ve galeride sıralanmış motosikletlere bakınca iki tanesinin eksik olduğunu fark etti. İkinci keşfi onu daha da gururlandırdı... çöp kutularından birinin yanındaki buruşuk şekerleme kâğıdı. Görünüşe bakılırsa âşık biri –muhtemelen Harold Lauder– kendisinin ve sevdiği kişinin hangi motosikletle en mutlu olacağına karar vermeye çalışırken bir şekerleme atmıştı ağzına. Ardından kâğıdı tortop edip kutuya atmış fakat ıskalamıştı.

Nadine vardığı sonuçların iyi olduğunu söylemiş, ama onun kadar etkilenmemişti. Bir an önce oradan ayrılma niyetiyle motosikletleri inceliyordu. Joe mağazanın önündeki basamağa oturmuş, on iki telli Gibson'u çalıyor ve kendinden memnun bir şekilde sesler çıkarıyordu.

"Dinle," dedi Larry. "Saat beş oldu. Yarından önce yola çıkmak çok mantıksız olur."

"Ama karanlığın çökmesine daha üç saat var! Burada öylece otururak onları yakalayamayız."

"Yakalayamazsak yakalayamayız," dedi Larry. "Harold Lauder nereye gideceklerini belirtmiş, fikir değiştirirlerse bir yolunu bulup yine not bırakacaktır."

"Ama..."

"Sabırsızlandığını biliyorum," diyerek kadının omuzlarını kavradı. Eski tahammülsüzlüğünün içinde büyüdüğünü hissederek kontrol altına almaya çalıştı. "Ama daha önce hiç motosiklet kullanmamışsın."

"Bisiklete binebiliyorum. Debriyaj konusunda da bir bilgim var, sana söylemiştim. Lütfen Larry. Bir an önce yola çıkarsak bu gece New Hampshire'da kamp yapar, yarın akşama kadar yolu yarılamış oluruz. Biz..."

"Bu bisiklet kullanmaya benzemez, kahretsin!" diye parladı ve arkasından gelen gitar sesi kesiliverdi. Joe'nun gözlerini güvensizce kısarak omzu üzerinden ona baktığını biliyordu. Off, insanların damarına basmakta üstüme yok gerçekten, diye düşündü ve bu onu daha da öfkelendirdi.

"Canımı acıtıyorsun," dedi Nadine sakince.

Parmaklarının kadının yumuşak omuzlarına gömülmüş olduğunu fark edince öfkesinin yerini utanç aldı.

"Özür dilerim," dedi.

Joe hâlâ ona bakıyordu. Larry, çocukla kaydettiği ilerlemenin en azından yarısını kaybettiğini biliyordu. Nadine bir şey söyledi.

"Ne?"

"Bana neden bisiklet kullanmaya benzemediğini söyle." İlk dürtüsü ona bağırmak oldu: *O kadar iyi biliyorsan gidip dene. Dene de dünya, başın yüz seksen derece dönmüşken nasıl görünüyor bak.* Ancak sadece çocukla değil onunla da kaydettiği ilerlemenin bir bölümünü yitirdiğini bilerek kendini kontrol etti. Belki ilerleyip gelişmişti, ama eski çocuksu Larry'den bir parça, topuklarına yapışmış, öğle güneşiyle iyice küçülmüş, ama tamamen yok olmamış bir gölge gibi hâlâ onunlaydı.

"Bir kere bunlar daha ağır," dedi. "Dengeni kaybedersen tekrar sağlaman bisikletteki gibi kolay olmaz. 360'lardan biri yüz seksen kilo falandır. Bu fazladan ağırlığı kontrol etmeye çabucak alışılıyor, ama yine de biraz zaman alıyor. Standart bir normal vitesli arabada vitesi elle, gazı ayağınla kontrol edersin. Motosiklette tam tersi söz konusu. Vites ayakla değiştirilir, gaz elle kontrol edilir. Buna alışmak da hiç kolay değildir.

Bir yerine iki fren vardır. Sağ ayağınla arka tekerleğin, sağ elinle ön tekerleğin frenini kontrol edersin. Unutur da sadece elinle fren yaparsan kendini tepetaklak havada uçar halde bulabilirsin. Ayrıca yolcunla ilerlemeye de alışman gerek."

"Joe mu? Ama o seninle geliyor sanıyordum!"

"Seve seve alırdım," dedi Larry. "Ama şu an benimle gelmek istediğini hiç sanmıyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Nadine uzunca bir süre Joe'ya baktı. "Haklısın," dedi ve iç geçirdi. "Benimle gelmeyi bile istemeyebilir. Korkabilir."

"Gelirse ondan sen sorumlusun. Ben de ikinizden sorumluyum. Düştüğünüzü görmek istemiyorum."

"Senin başına bu mu geldi Larry? Biriyle mi birlikteydin?"

"Evet," dedi Larry. "Ve düşen bendim. Ama yanımdaki hanım daha önce ölmüştü."

"Motosikletle kaza mı yaptı?" Nadine'in yüzü ifadesizdi.

"Hayır. Yüzde yetmiş kaza, yüzde otuz intihar olduğu söylenebilir. Benden istediği her neyse... dostluk, anlayış, yardım, bilmiyorum... yeterince alamıyordu." Larry kendini kötü hissediyordu. Şakakları zonkluyor, boğazı düğümleniyordu. Gözyaşları her an akabilirdi. "İsmi Rita'ydı. Rita Blakemoore. Sizinle daha iyi olsun istiyorum, hepsi bu. Sen ve Joe ile."

"Neden bana daha önce anlatmadın Larry?"

"Çünkü anlatmak canımı yakıyor," dedi basitçe. "Hem de çok." Bu gerçekti, ama gerçeğin tamamı değildi. Rüyalar vardı. Nadine'in de kâbuslar görüp görmediğini merak ediyordu, önceki gece kısa bir süreliğine uyanmış ve kadının huzursuzca dönerek mırıldandığını duymuştu. Ama Nadine bugün buna dair hiçbir şey söylememişti. Ve Joe. O da kâbus görüyor muydu? Onları bilmiyordu, ama Scotland Yard'ın korkusuz müfettişi Underwood rüyalardan korkuyordu... ve Nadine motosikletle kaza yaptığı takdirde geri dönebilirlerdi.

"O halde yarın gideriz," dedi Nadine. "Bu arada bana kullanmayı öğretirsin."

Ama öncelikli olarak Larry'nin seçtiği iki ufak motosiklete yakıt doldurmaları gerekiyordu. Bayide bir pompa vardı, ama elektrik olmadığı için çalışmıyordu. Yeraltındaki tankın kapağının yanında bir başka

şekerleme kâğıdı daha buldu ve becerikli Harold Lauder tarafından kısa süre önce açıldığını anladı. Âşık olsun olmasın, Payday hastası olsun olmasın, Larry ona saygı duymaya, hatta hoşlanmaya başlamıştı. Kafasında bir Harold resmi çizmişti bile. Muhtemelen otuzlu yaşlardaydı. Belki bir çiftçiydi. Uzun boylu, zayıf, yanık tenli, iyi eğitim almamış, ama zeki biri. Sırıttı. Hiç görülmemiş birinin resmini çizmek aptalcaydı, zira asla düşünüldüğü gibi çıkmazlardı. Yüz elli kilo ağırlığındaki incecik sesli diskcokeyi herkes bilirdi.

Nadine soğuk akşam yemeğini hazırlarken Larry mağazanın yan tarafına dolaştı. Büyük, çelik bir çöp tenekesi buldu. Gövdesine bir levye dayanmıştı ve kenarından bir hortum sarkıyordu.

İşte seni yine bulduın Harold! Şuna bir bak Çavuş Briggs. Adamımız hortumla yeraltındaki tanktan benzin çekmiş. Hortumu yanında götürmemesine şaşırdım doğrusu.

Belki bir parçasını kesmiş ve geriye bu kısmı kalmıştır Müfettiş Underwood – affedersiniz ama bu bir çöp tenekesi.

Tabii ya çavuş, haklısın. Terfi etmen için ismini önereceğim.

Levyeyle hortumu alıp tankın kapağının bulunduğu yere döndü.

"Joe bir dakika buraya gelip bana yardım eder misin?"

Çocuk yediği peynir ve krakerlerden kafasını kaldırıp ona güvenmez gözlerle baktı.

"Git hadi," dedi Nadine usulca. "Sorun yok."

Joe ayaklarını sürüyerek de olsa geldi.

Larry levyenin ucunu kapağın altına soktu. "Bütün ağırlığını üzerine ver bakalım kaldırabilecek miyiz?"

Bir an için çocuğun onu anlamadığını veya yapmak istemediğini sandı. Sonra levyenin ucundan tutup bastırdı. Kolları ince, ama kaslıydı. Fakir ailelere mensup çalışan erkeklerde olduğu gibi. Kapak hafifçe yükseldi, ama Larry'nin parmaklarını altına sokmasına yetecek kadar kalkmadı.

"Üstüne çık," dedi.

Joe bir süre yarı vahşi gözleriyle dikkatlice baktıktan sonra levyenin üzerine çıktı; artık tüm ağırlığı üstündeydi.

Kapak az önceye nazaran biraz daha fazla yükselince Larry parmaklarını altına sokabildi. Tutmaya çalışırken çocuk ondan hâlâ hoşlanmıyor-

sa da bunun yakalayabileceği en iyi fırsat olduğunu düşündü. Levyenin üstünden inerse kapak bütün ağırlığıyla düşüp parmaklarını ezecekti. Larry, Nadine'in de aynı şeyi fark ettiğini gördü. Motosikletleri incelemeyi bırakmış, gergin bir şekilde oturarak onlara bakıyordu. Koyu renk gözleri tek dizi üzerine çökmüş olan Larry ile levyeye bastıran Joe arasında gidip geliyordu. Çocuğun deniz rengi gözlerindeki ifadeyi çözmek mümkün değildi. Ve Larry kapağı hâlâ tam anlamıyla kavrayamamıştı.

"Yardım lazım mı?" diye sordu Nadine. Genellikle sakin olan sesi hafifçe tizleşmişti.

Larry gözüne bir damla ter süzülünce gözlerini kırpıştırdı. Hâlâ başaramamıştı. Burnuna benzin kokusu geliyordu.

"Halledebiliriz sanırım," dedi doğruca Nadine'in gözlerine bakarak.

Bir süre sonra parmakları kapağın altında bir yiv buldu. Bütün gücüyle çekti ve kapak tok bir ses çıkararak asfalta düştü. Nadine'in iç çektiğini ve levyenin yere düştüğünü duydu. Terli kaşını silerek çocuğa baktı.

"İyi iş çıkardın Joe," dedi. "Levye elinden kaysaydı fermuarımı ömrümün sonuna kadar dişlerimle çekmek zorunda kalabilirdim. Teşekkür ederim."

Karşılık beklemiyordu (belki motosikletleri incelemeye dönerken çıkaracağı anlaşılmaz bir ses) ama Joe paslı bir sesle, zorlanarak konuştu. "Bi-şey-değl."

Larry hızla önce ona ardından Joe'ya şaşkınca bakan Nadine'e döndü. Yüzünde hoşnut ve şaşkın bir ifade vardı. Ama her nasılsa –Larry'nin nasıl olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu– bunu bekliyor gibiydi de. Daha önce de gördüğü ama hemen anlamlandıramadığı bir ifadeydi.

"Joe," dedi. "Bir şey değil mi dedin?"

Joe başını hararetle salladı. "Bi-şey-değl. Bi-şey-değl."

Nadine kollarını uzatmış, gülümsüyordu. "Aferin Joe. Çok iyi, çok iyi." Joe ona doğru yürüdü ve bir süre sarılmasına izin verdi. Sonra kendi kendine ötüp kıkırdayarak motosikletlere bakmaya gitti.

"Konuşabiliyor," dedi Larry.

"Dilsiz olmadığını biliyordum," dedi Nadine. "İyileşebildiğini görmek harika. Galiba ikimize birden ihtiyacı vardı. İki yarı. O... bilmiyorum."

Larry, onun kızardığını gördü ve sebebini bildiğini düşündü. Hortumu betondaki delikten sarkıtmaya başladı. Aniden yaptığının sembolik (ve

bir hayli kaba) bir hareket olarak yorumlanabileceğini fark etti. Başını hızla kaldırıp baktı. Nadine hemen başını çevirdi, ama Larry hareketlerini gözünü ayırmadan izlediğini ve yanaklarının iyice kızardığını görebilmişti.

O berbat korku tekrar göğsünü sardı ve bağırdı. "Tanrı aşkına Nadine, dikkat et!" Nadine tüm dikkatini ellerine vermişti, nereye gittiğine bakmıyor ve yalpalayan Honda'yı saatte on kilometre hızla doğruca bir çam ağacının üstüne sürüyordu.

Başını kaldırdı ve Larry şaşkın bir sesle, "Ah!" dediğini duydu. Sonra çok keskin bir şekilde yalpaladı ve motosikletten düştü. Honda olduğu yerde kaldı.

Larry yüreği ağzında ona doğru koştu. "İyi misin? Nadine? İyi..."

Nadine sarsılmış bir halde yerden kalktı ve çizilmiş avuçlarına baktı. "Evet, iyiyim. Ne aptalım, gittiğim yere bakmıyordum. Motosiklete bir zarar verdim mi?"

"Kahrolası motosikleti boş ver şimdi, ellerine bakayım."

Nadine ellerini ona doğru uzattı. Larry pantolonunun cebinden plastik bir Bactine şişesi çıkararak avuçlarına sıktı.

"Titriyorsun," dedi Nadine.

"Onu da boş ver," dedi Larry düşündüğünden daha sert bir ses tonuyla. "Belki bisikletlerle devam etsek daha iyi olur. Motosiklet çok tehlikeli..."

"Nefes almak da öyle," diye karşılık verdi Nadine sakince. "Ve bence Joe seninle gelir. En azından başlarda."

"Ama o..."

"Bence seninle gelecektir," dedi Nadine yüzüne bakarak. "Senin de aynı fikirde olduğunu biliyorum."

"Eh, bu akşam burada bırakalım. Hava neredeyse önümüzü göremeyeceğimiz kadar kararır."

"Bir deneme daha. Attan düşerseniz hemen tekrar binin demiyorlar mı?"

Joe bir kask içine doldurduğu yabanmersinlerini yiyerek yanlarından geçti. Binanın arkasındaki yabanmersinlerini keşfetmiş ve Nadine'in ilk dersi boyunca çok sayıda toplamıştı.

"Galiba," dedi Larry mağlubiyeti kabul ederek. "Ama lütfen nereye gittiğine bak, olur mu?"

"Peki efendim. Başüstüne efendim." Bir selam çakıp ona gülümsedi. Bütün yüzünü aydınlatan, yavaşça genişleyen, çok güzel bir gülümsemesi vardı. Larry de ona gülümsedi. Yapılacak başka bir şey yoktu. Nadine gülümsediğinde Joe bile karşılık verirdi.

Bu kez boş arazide iki tur attıktan sonra Larry'nin yüreğini yine ağzına getiren keskin bir dönüşle yola çıktı. Ama bu kez akıllıca davranıp ayağını Larry'nin ona gösterdiği gibi indirdi ve motosikleti düzelterek tepenin ardında gözden kayboldu. Larry dikkatlice ikinci vitese geçişini gördü, tepenin ardında üçüncü vitese geçtiğini duydu. Ardından motosikletin homurtusu giderek hafifleyen bir vızıltıya dönüştü. Ara sıra konan sivrisinekleri kovarak alacakaranlıkta endişeyle dikildi.

Ağzı masmavi olan Joe tekrar yanına geldi. "Bi-şey-değl," dedi ve sırıttı. Larry karşılığında gergince gülümsemeyi başardı. Kısa bir süre içinde dönmezse Nadine'in peşinden gidecekti. Boynu kırılmış halde bir hendekte yatan Nadine'in karanlık hayali zihninin gerisinde dans ediyordu.

Kendi kendine Joe'yu yanında götürüp götürmeyeceğinin muhakemesini yaparak diğer motosiklete doğru yürümeye başlamıştı ki dördüncü viteste ilerleyen Honda'nın sesini duydu. Rahatladı... biraz. Nadine motosiklet üzerindeyken asla, tamamen rahatlayamayacağını korkuyla fark etti.

Nadine motosikletin farı yanar halde geldi ve Larry'nin yanında durdu.

"Oldukça iyi, değil mi?" Motoru durdurdu.

"Peşinden gelmek üzereydim. Kaza yaptığını zannettim."

"Yaptım sayılır." Larry'nin gerildiğini görünce hemen ekledi. "Dönerken fazla yavaşladım ve debriyajı unuttum. Durmak zorunda kaldım."

"Peki. Bu akşamlık yeter, değil mi?"

"Evet. Kuyruksokumum acıyor."

Gece Nadine'in Joe uyurken yanına gelip gelmeyeceğini merak ederek veya kendisinin gidip gitmemesi gerektiğini düşünerek battaniyeler altında yattı. Onu istiyordu ve o gün hortumu sarkıtırken yakaladığı ifadesine bakılırsa o da Larry'yi istiyordu. Sonunda uykuya daldı.

Rüyasında bir mısır tarlasında kaybolmuştu. Ama müzik sesi vardı, gitar sesi. Joe gitar çalıyordu. Joe'yu bulursa her şey yoluna girecekti. Sesi takip ederek mısır sıraları arasında ilerledi ve sonunda bir açıklığa vardı. Açıklıkta karşısına köhne bir ev çıktı. Küçük evin verandası paslı demirlerle desteklenmişti. Gitarı çalan Joe değildi, nasıl olabilirdi zaten? Joe sol elini, Nadine ise sağ elini tutuyordu. Onunla birlikteydiler. Gitarı yaşlı bir kadın çalıyordu. Çaldığı caza benzer ilahi, Joe'yu gülümsetmişti. İhtiyar kadın zenciydi, verandada oturuyordu ve Larry'nin gördüğü en yaşlı kadındı. Ama kadında ona kendini iyi hissettiren bir şey vardı... küçükken annesi ona sarılıp, *işte Alice Underwood'un en sevdiği çocuk, biricik oğlu,* dediğinde hissettiğine benzer bir histi.

Yaşlı kadın çalmayı bırakıp onlara baktı.

Bakın şu işe, konuklarım varmış. Yaklaşın da sizi göreyim, gözlerim eskisi gibi iyi seçemiyor.

El ele tutuşarak verandaya yaklaştılar. Joe yanından geçtiği kabak araba lastiğinden salıncağı hafifçe iterek salladı. Lastiğin gölgesi, otlarla kaplı toprak üzerinde yavaşça gidip geliyordu. Mısır denizinde bir adayı andıran küçük bir açıklıktaydılar. Toprak bir yol, kuzeye doğru gözden kaybolana dek ilerliyordu.

Şu benim eski aleti tıngırdatmaya ne dersin, diye sordu Joe'ya ve çocuk hevesle uzanıp gitarı kadının tombul ellerinden aldı. Mısırlar arasında takip ettikleri melodiyi çalmaya başladı. İhtiyar kadından daha iyi ve daha hızlı çalıyordu.

Tanrı onu korusun, ne güzel çalıyor. Ben artık fazla yaşlıyım. Parmaklarımı yeterince hızlı oynatamıyorum artık. Ama 1902'de belediye salonunda çaldım. Orada çalan ilk zenci bendim. İlk zenci.

Nadine, ona kim olduğunu sordu. Zamanın günbatımına bir saat kala durduğu, salıncağın gölgesinin otlarla kaplı toprak üzerinde ileri geri durmaksızın dans edeceği bir sonsuzluk mekânında gibiydiler. Larry ailesiyle orada sonsuza dek kalabilmeyi diledi. Burası iyi bir yerdi. Yüzü olmayan adam, onu burada yakalayamazdı. Joe'yu da. Nadine'i de.

Bana Abagail Ana derler. Sanırım Doğu Nebraska'daki en yaşlı kadın benim ve ekmeğimi hâlâ kendim pişiriyorum. En kısa zamanda beni görmeye gelin. O bizi yakalamadan gitmemiz gerek.

Bir bulut, güneşi gizledi. Salıncak neredeyse tamamen hareketsiz kaldı. Joe ahenksiz bir ses çıkararak çalmayı bıraktı ve Larry ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Yaşlı kadın fark etmemiş gibiydi.

Ama bizi yakalayacak olan kim, diye sordu Nadine. Larry konuşabilmeyi, ona, serbest kalıp onlara zarar vermeden sorusunu geri almasını haykırabilmeyi diledi.

Kara Adam. Şeytanın uşağı. Tanrıya şükür onunla aramızda Rockies var ama onu engelleyemezler. Bu yüzden birlik olmalıyız. Colorado'da. Tanrı rüyamda bana geldi ve neresi olduğunu gösterdi. Ama acele etmeliyiz, elimizden geldiğince çabuk olmalıyız. Onun için hemen yanıma gelin. Gelen başkaları da var.

Hayır, dedi Nadine soğuk ve korkulu bir sesle. *Biz Vermont'a gidiyoruz, o kadar. Sadece Vermont'a. Kısa bir yolculuk.*

Onun gücüne direnmezsen senin yolculuğun bizimkinden daha uzun olacak, dedi Larry'nin rüyasındaki ihtiyar kadın. Nadine'e büyük bir üzüntüyle bakıyordu. *Bu senin için iyi bir adam olabilir, kadın. Kendini geliştirmek istiyor. Neden onu kullanmak yerine yoldaşı olmuyorsun?*

Hayır! Vermont'a gidiyoruz, VERMONT'A!

Yaşlı kadın, Nadine'e acıma dolu gözlerle baktı. *Dikkat etmezsen doğruca cehenneme gideceksin, Havva kızı. Ve gittiğinde cehennemin soğuk olduğunu göreceksin.*

Rüya burada sona erdi ve onu yutan kapkara parçalara bölündü. Ama bu karanlığın içinde onu amansızca takip eden bir şey vardı. Soğuk ve zalimdi, yakında sırıtışıyla ortaya çıkan dişlerini görebilecekti.

Ama bu gerçekleşmeden uyandı. Güneş doğalı yarım saat olmuş, yeryüzü, güneş iyice yükseldiğinde yol olacak yoğun bir sisle kaplanmıştı. Motosiklet bayii, sisin içinden tuhaf bir geminin ahşap değil de betondan yapılmış pruvası gibi çıkıyordu.

Yanında biri vardı. Gece yanına gelenin Nadine değil Joe olduğunu gördü. Başparmağı ağzında, kendi kâbusundan kurtulmaya çalışıyormuşçasına titrer halde yanında uyuyordu. Larry, Joe'nun rüyalarının kendisininkilerden farklı olup olmadığını merak etti... ve beyaz sise bakıp bunu düşünerek diğerleri uyanıncaya kadar, bir saat boyunca sırtüstü yattı.

* * *

Kahvaltılarını bitirdikleri sırada sis, yola çıkabilecekleri kadar dağılmıştı. Eşyalarını motosikletlere yüklediler. Joe, Nadine'in dediği gibi Larry'nin arkasında gitmeye hiç itiraz etmemiş, hatta daha sorulmadan kendiliğinden onun arkasına geçmişti.

"Yavaş," dedi Larry dördüncü kez. "Acele edip kaza falan yapmayacağız."

"Tamam," dedi Nadine. "Çok heyecanlıyım. Bir maceraya atılmak gibi!"

Ona gülümsedi, ama Larry bu gülümsemeye karşılık veremedi. Rita Blakemoore, New York'tan ayrılırlarken buna çok benzer bir şey söylemişti. İki gün sonra da ölmüştü.

Epsom'da öğle yemeği molası verdiler ve Larry'nin altında uyuyakaldığı, Joe'nun ise elinde bıçakla başında dikildiği ağacın gölgesinde kızarmış domuz eti konservesi yiyerek portakallı gazoz içtiler. Motosiklet kullanmanın sandığı kadar kötü olmadığını gören Larry rahatlamıştı; çoğu yerde oldukça rahat ilerleyerek vakit kazanmışlardı. Yerleşim alanlarından geçerken kaldırımlarda neredeyse yürüme hızında ilerliyorlardı. Nadine kör virajlarda yavaşlama konusunda son derece dikkatliydi. Açık yollarda bile Larry'ye saatte elli kilometrelik sabit hızlarının üzerine çıkmayı teklif etmiyordu. Larry'nin hesaplarına göre hava koşulları kötü olmadığı takdirde ayın on dokuzunda Stovington'da olabilirlerdi.

Concord'un batısında akşam yemeği için durdular. Nadine, I-89'dan giderlerse Lauder ve Goldsmith'i daha çabuk yakalayabileceklerini söyledi.

"Yollar kalan araçlar yüzünden iyice tıkanmış olabilir," dedi Larry şüpheyle.

"Aralardan dolaşabiliriz," dedi Nadine güven veren bir ifadeyle. "Gerektiğinde emniyet şeridini kullanırız. Başımıza gelebilecek en kötü şey, ters yönde biraz ilerleyip bir tali yol aramak."

Akşam yemeğinden sonra iki saatliğine denediler ve kuzeye giden yollarda bir tıkanıklık olduğunu gördüler. Arkasına karavan takılmış bir araba, Warner'a varmadan önce kaza yapmıştı. Cesetler haftalardır –sürücü ve karısı– Electra'nın ön koltuğunda un çuvalını andırır gibi yatıyordu.

Motosikletleri birer birer kaldırıp arabayla karavan arasından diğer tarafa geçirmeyi başardılar. Sonrasında daha fazla ilerleyemeyecek kadar

yorgun olduklarından kamp kurmaya karar verdiler. Larry o gece battaniyesini alıp üç metre ilerisine seren Nadine'in (Joe aralarındaydı) yanına gidip gitmemekte kararsız kaldı. O gece uyumak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar yorgundu.

Ertesi gün öğleden sonra karşılarına etrafından dolaşamayacakları bir enkaz yığını çıktı. Bir kamyon ters dönmüş ve yarım düzine araba arkasına yığılmıştı. Şanslarına, Enfield çıkışından sadece üç kilometre uzaklıktaydılar. Geri dönüp yoldan çıktılar ve Enfield Parkı'nda cesaretleri kırılmış ve yorulmuş bir halde yirmi dakikalık bir mola verdiler.

"Önceden ne yapıyordun Nadine?" diye sordu Larry. Joe konuşmaya başladığında (çocuk kelime hazinesine "Larry, Nadine, sa ol" ve "Bayyoya git"i de eklemişti) kadının yüzünde gördüğü ifadeyi düşünüyordu ve bir tahmini vardı. "Öğretmen miydin?"

Nadine, ona şaşkınca baktı. "Evet. Doğru tahmin."

"Küçük çocuklar mı?"

"Evet. Birinci ve ikinci sınıflar."

Bu, Joe'yu geride bırakma konusunda gösterdiği yoğun isteksizliği birazcık açıklıyordu. Çocuğun zihni, yedi yaş seviyesine gerilemişti.

"Nereden bildin?"

"Uzun zaman önce Long Island'dan bir konuşma terapistiyle birlikteydim," dedi Larry. "Kulağa New York esprilerinden gibi geldiğini biliyorum ama doğru. Ocean View eğitim sistemi için çalışıyordu. Genç sınıflarda. Konuşma güçlüğü çeken, tavşan dudaklı, yarık damaklı, sağır çocuklarla çalışıyordu. Çocukların konuşma bozukluklarını düzeltmenin, doğru sesler çıkarabilmeleri için farklı yöntemler sunmaktan ibaret olduğunu söylerdi. Göster ve kelimeyi söyle. Göster ve kelimeyi söyle. Ta ki çocuğun zihninde bir ışık yanana dek. O ışığın yanmasından bahsederken yüzünde, Joe 'bir şey değil' dediğinde senin yüzünde gördüğüm ifadenin aynısı olurdu."

"Öyle bir ifadem mi vardı?" Özlemle hafifçe gülümsedi. "Çocukları çok severdim. Kimileri yaralıydı ama yaşları henüz küçüktü, hiçbiri geri dönüşü olmayacak şekilde şımarmamıştı. İyi insanlar sadece küçük olanlar."

"Biraz romantik bir düşünce değil mi?"

Nadine omuz silkti. "Çocuklar iyidir. Ve onlarla çalışan, romantikleşir. Bu o kadar kötü bir şey değil. Konuşma terapisti arkadaşın o işi yapmaktan mutlu değil miydi?"

"Evet, işini seviyordu," dedi Larry. "Evli miydin peki? Önceden?" İşte yine o her yerde her zaman karşılarına çıkan kelime: önceden. Tek kelimeydi, ama anlam çok büyüktü.

"Evli mi? Hayır. Hiç evlenmedim." Huzursuz görünüyordu. "Ben olduğundan genç görünüp de kendini daha yaşlı hisseden o tipik kız kurusu öğretmenlerdenim. Otuz yedi yaşındayım." Bakışları engel olamadan saçlarına yönelince Nadine yüksek sesle konuşmuşçasına başını salladı. "Erken beyazladılar," dedi sıradan bir şeymişçesine. "Anneannem kırkına geldiğinde saçlarının tamamı beyazdı. Bence ben beş sene daha dayanacağım."

"Nerede öğretmendin?"

"Pittsfield'da küçük bir özel okulda. Çok özeldi. Duvarları sarmaşık kaplıydı ve oyun bahçesi en son oyuncaklarla doluydu. Su gibi para akıtıyorlardı. Otoparkında iki Thunderbird, üç Mercedes, birkaç Lincoln ve bir Chrysler Imperial vardı."

"Çok iyi bir öğretmendin herhalde?"

"Öyleydim," dedi Nadine açıksözlülükle, ardından gülümsedi. "Artık pek önemi yok gerçi."

Larry kolunu onun omzuna attı. Nadine hafifçe irkildi ve bedeni katılaştı. Eli ve omzu sıcaktı.

"Yapmasan daha iyi olur," dedi tedirgin bir ifadeyle.

"İstemiyor musun?"

"Hayır. İstemiyorum."

Larry mahcup bir tavırla kolunu geri çekti. İstiyordu bundan emindi. Nadine'in istediğini net bir şekilde hissedebiliyordu. Yüzü iyice kızarmış, bakışlarını ümitsizce kucağında yaralı örümcekler gibi oynaşan ellerine dikmişti. Gözleri ağlamak üzereymişçesine parlıyordu.

"Nadine..."

(sen misin tatlım?)

Başını kaldırıp ona baktığında Larry gözyaşlarının akmakta olduğunu gördü. Nadine tam konuşacaktı ki Joe bir elinde gitar kutusuyla çıkageldi. Konuşmaktan daha özel bir şey yaparken yakalanmışlar gibi ona suçlu bir ifadeyle baktılar.

"Hanım," dedi Joe sohbet edercesine.

"Ne?" diye sordu şaşıran ve düşüncelerini toparlayamayan Larry.

"Hanım!" diye tekrarladı Joe ve başparmağıyla omzunun gerisini işaret etti.

Larry ve Nadine birbirlerine baktılar.

Birdenbire dördüncü bir ses duyuldu. Duygu yüklü, tiz, Tanrı'nın sesiymiş gibi afallatan bir sesti.

"Tanrıya şükür!" diye haykırdı. "Şükürler olsun!"

Ayağa kalkıp caddeden koşar adımlarla kendilerine gelen kadına baktılar. Aynı anda hem gülüyor hem ağlıyordu.

"Sizi gördüğüme çok sevindim," dedi. "Sizi gördüğüme o kadar çok sevindim ki anlatamam. Şükürler..."

Olduğu yerde sallandı. Larry, onu yakalayıp baş dönmesi geçene dek tutmasa yere yığılabilirdi. Yaşı yirmi beş civarıydı. Üzerinde pamuklu, beyaz, sade bir bluz ve bir çift kot pantolon vardı. Yüzü solgundu, mavi gözleri doğal olmayan bir şekilde odaklanmıştı. Bakışları, gördüğünün bir hayal olmadığına, orada üç kişi daha bulunduğuna kendini inandırmaya çalışıyormuşçasına Larry'ye kilitlenmişti.

"Adım Larry Underwood," dedi. "Bu hanım Nadine Cross. Çocuk da Joe. Sizinle karşılaştığımıza sevindik."

Kadın bir süre hiçbir şey söylemeden ona bakmaya devam etti. Sonra onun yanından ayrılıp yavaşça Nadine'e doğru yürüdü.

"Sizi gördüğüme..." diye başladı. "...çok sevindim." Hafifçe tökezledi. "Tanrım, siz gerçek insanlar mısınız?"

"Evet," dedi Nadine.

Kadın, Nadine'e sarılıp ağlamaya başladı. Nadine de ona sarıldı. Joe bir elinde gitar kutusu, diğer elinin başparmağını emerek caddedeki hareketsiz kamyonetin yanında dikiliyordu. Bir süre sonra Larry'nin yanına gidip başını kaldırarak ona baktı. Larry, çocuğun elini tuttu. İkisi ayakta dikilerek ciddi bir ifadeyle kadınlara baktı. Lucy Swann ile tanışmaları böyle oldu.

Nereye gittiklerini ve en azından iki kişi daha olduğuna inandıklarını söylediklerinde onlarla gitmeyi hevesle kabul etti. Larry, Enfield Spor Malzemeleri Mağazası'nda orta boy bir sırt çantası buldu ve Nadine, eşya-

larını toplamasına yardım etmek için onunla birlikte kasabanın dışındaki evine gitti. İki takım kıyafet, birkaç parça iç çamaşırı, yedek bir çift ayakkabı ve bir yağmurluğu çantaya doldurdular. Müteveffa kocasıyla kızının fotoğraflarını yanlarına aldılar.

O gece Quechee adında bir kasabada kamp yaptılar. Eyalet sınırını geçmişlerdi, artık Vermont'talardı. Lucy Swann onlara kısa, basit ve daha sonra duyacaklarından pek de farklı olmayan hikâyesini anlattı. Keder ve şok, onu neredeyse aklını yitirme raddesine getirmişti.

Kocası, yirmi beş haziranda, kızıysa bir sonraki gün hastalanmıştı. New England'ın o kesiminde hırıltı adını verdikleri hastalığa her an kendisinin de yakalanacağını düşünerek onlara elinden geldiğince bakmıştı. Kocasının komaya girdiği gün olan ayın yirmi yedisinde, Enfield dış dünyayla bağlarını neredeyse koparmıştı. Televizyon yayınları parazitli ve tuhaftı. İnsanlar sinekler gibi ölüyordu. Önceki hafta otoyol çıkışında askeri birliklerin olağanüstü hareketlenmesine tanık olmuştu, ama Enfield gibi önemsiz bir yere uğramaları beklenemezdi. Kocası, yirmi sekiz haziran günü erken saatlerde ölmüştü. Kızı yirmi dokuzunda birazcık iyileşmiş görünmüş, ama gece aniden kötüleşerek saat on bir civarında ölmüştü. Üç temmuzda Enfield'da hayatta kalmış olanlar sadece o ve Bill Dads adında bir adamdı. Bill de hastalanmıştı, ama atlatmış görünüyordu. Bağımsızlık Günü, Bill'i anacaddede diğer herkes gibi simsiyah kesilmiş ve şişmiş halde ölü bulmuştu.

"Böylece ailemi ve Bill'i gömdüm," dedi çıtırdayan ateşin başında otururlarken. "Tam bir günümü aldı ama hepsini huzurlu sonsuz uykuya gönderdim. Sonra annemle babamın yaşadığı Concord'a gitmeyi düşündüm. Ama... bir türlü olmadı." Onlara özür dilercesine baktı. "Yaptığım yanlış mı? Sizce hâlâ hayatta olabilirler mi?"

"Hayır," dedi Larry. "Bağışıklık ırsi değil. Annem..." Ateşe döndü.

"Wes ve ben, evlenmek zorundaydık," dedi Lucy. "Liseden mezun olduğum yıldı... 1984 yılı. Annemler onunla evlenmeme karşıydı. Bebeği uzak bir yerde doğurup evlatlık vermemi istediler. Ama yapamazdım. Annem boşanacağımızı söylemişti. Babam Wes'in güvenilmez olduğunda ısrar etmişti. Ama ben sadece, 'Olabilir, göreceğiz,' dedim. Şansımı denemek istedim. Anlarsınız ya?"

"Evet," dedi Nadine. Lucy'nin hemen yanında oturuyor, ona şefkatle bakıyordu.

"Küçük, güzel bir evimiz vardı. Sonumuzun böyle olacağı hiç aklıma gelmezdi," dedi Lucy yarı iç çekerek yarı hıçkırarak. "Üçümüz mutlu bir aileydik. Wes'i evine bağlayan benden daha çok Marcy'ydi. Güneşin bebek sayesinde doğup battığına inanırdı. Ona göre..."

"Yapma," dedi Nadine. "Hepsi öncedendi."

Yine o kelime, diye düşündü Larry.

"Evet. Artık geçmişte kaldı. Ve sanırım başa çıkabilirdim. Başa çıkıyordum da. Ta ki rüyalar başlayana dek."

Larry'nin başı hızla kalktı. "Rüyalar mı?"

Nadine, Joe'ya bakıyordu. Çocuk bir an önce alevlere dalmışken şimdi parlayan gözlerle Lucy'ye bakıyordu.

"Kötü rüyalar, kâbuslar," dedi Lucy. "Her zaman aynı olmuyorlar. Çoğunlukla bir adam beni kovalıyor, ama neye benzediğini bir türlü tam olarak göremiyorum, çünkü üzerinde bir... ne deniyordu ona, pelerin var. Ve hep sokaklarda gölgeler arasında duruyor." Ürperdi. "Uyumaktan korkar hale gelmiştim. Ama belki artık..."

"Ka-ra adam!" dedi Joe aniden. O kadar heyecanlı bir şekilde söylemişti ki hepsi irkildi. Ayağa kalkarak kollarını minyatür bir Béla Lugosi gibi uzattı. Parmaklarını pençe gibi kıvırmıştı. "Ka-ra adam! Kâbus! Kovalıyor! Beni! Korkutuyor!" Ardından Nadine'in yanına çöküp kadına sokuldu ve karanlığa güvenmez gözlerle baktı.

Aralarına kısa süreli bir sessizlik çöktü.

"Bu çok acayip," dedi Larry ve durdu. Hepsi ona bakıyordu. Karanlık bir anda daha da koyulaşmış gibi oldu ve Lucy'nin korkusu arttı.

Larry kendini devam etmek için zorladı. "Lucy rüyanda hiç... şey, Nebraska'da bir yer gördün mü?"

"Bir gece rüyamda zenci bir kadın gördüm," dedi Lucy. "Ama pek uzun sürmedi. 'Beni görmeye gel,' gibi bir şeyler söyledi. Sonra kendimi yine Enfield'da buldum... o korkunç adam peşimdeydi. Sonra uyandım."

Larry, ona o kadar uzun süre baktı ki Lucy kızarıp gözlerini kaçırdı.

"Joe," dedi Larry, çocuğa dönerek. "Rüyanda hiç... ee, mısır gördün mü? Yaşlı bir kadın? Gitar?" Joe sessizce ona bakmaya devam ediyordu.

"Çocuğu rahat bırak," dedi Nadine, ama asıl tedirgin görünen oydu.

Larry bir süre düşündü. "Bir ev görmüş olabilir misin Joe? Verandası olan küçük bir ev?"

Joe'nun gözlerinde bir pırıltı görür gibi olmuştu.

"Kes şunu Larry!" dedi Nadine.

"Ya bir salıncak, Joe? Lastikten yapılma bir salıncak?"

Nadine'in kolları arasındaki Joe aniden irkildi. Başparmağı ağzından çıktı. Nadine, onu tutmaya çalıştı ama çocuk kendini kurtardı.

"Salıncak!" dedi Joe coşkuyla. "Salıncak! Salıncak!" Onlardan hafifçe uzaklaşarak önce Nadine'i, ardından Larry'yi işaret etti. "O! Sen! Çok!"

"Çok mu?" diye sordu Larry, ama Joe yine içine kapanmıştı.

Lucy Swann şaşkın görünüyordu. "Salıncak," dedi. "Onu da hatırlıyorum." Larry'ye baktı. "Neden hepimiz aynı rüyaları görüyoruz? Biri üzerimizde bir şeyler mi deniyor?"

"Bilmiyorum," diyerek Nadine'e baktı Larry. "Sen de gördün mü?"

"Ben rüya görmem," dedi Nadine sertçe ama gözlerini hemen indirdi. Yalan söylüyorsun, ama neden, diye düşündü Larry.

"Nadine... eğer..." diye başladı.

"Sana rüya görmüyorum dedim!" diye bağırdı Nadine neredeyse histerik bir şekilde. "Beni rahat bırakamaz mısın? Üstüme gelmek zorunda mısın?"

Ayağa kalktı ve ateşin başından neredeyse koşarak uzaklaştı.

Lucy bir süre kararsızca ardından baktıktan sonra kalktı. "Peşinden gideyim."

"Evet, iyi olur. Joe, sen benimle kal, tamam mı?"

"Tam," dedi Joe ve gitarı kutudan çıkarmaya koyuldu.

Lucy on dakika sonra Nadine ile geri döndü. Larry ikisinin de ağlamış olduğunu fark etti, ama şimdi kendilerini toparlamış görünüyorlardı.

"Üzgünüm," dedi Nadine, Larry'ye. "Aslında hiç keyfim yok. Böyle tuhaf şekillerde patlak veriyor işte."

"Sorun değil."

Konu tekrar açılmadı. Oturup Joe'nun repertuvarındaki şarkıları çalmasını dinlediler. Artık güzel çalmaya başlamıştı ve çıkardığı seslerin arasına tek tük kelimeler karışıyordu.

Sonunda uyudular. Larry bir uçta, Nadine diğer uçta, Lucy ve Joe aradaydı.

Larry rüyasında önce yüksek yerdeki Kara Adam'ı, ardından verandada oturan ihtiyar kadını gördü. Ama bu rüyada Kara Adam'ın orağıyla saplarını biçerek o korkunç sırıtışı suratına yapışmış halde mısırlar arasından ona doğru geldiğini ve giderek daha da yaklaştığını hissedebiliyordu.

Gece yarısı soluk soluğa uyandı, göğsü dehşetle sıkışmıştı. Diğerleri kütük gibi uyuyordu. Bu rüyada her nasılsa Larry bir şeyi biliyordu. Kara Adam eli boş gelmiyordu. Kolları arasında Rita Blakemoore'un artık şişmiş ve katılaşmış, etleri sansarlar ve dağsıçanlarınca kemirilmiş cesedini taşıyordu. Ayakları dibine fırlatılıp hissettiği suçluluğu diğerlerine haykıracak, iyi biri olmadığını, içinde bir şeylerin eksik olduğunu, kaybetmeye mahkûm olduğunu, sadece almayı bildiğini dilsizce anlatacak sessiz bir ithamdı.

Nihayet tekrar uyuyabildi ve sabah yedide üşümüş, kaskatı kesilmiş, acıkmış ve mesanesi dolmuş halde uyanana dek rüyasız bir uyku çekti.

"Aman, Tanrım," dedi Nadine bomboş bir sesle. Larry, ona bakınca hayal kırıklığının gözyaşlarının da ötesinde olduğunu gördü. Yüzü solgun, çarpıcı gözleri bulutlu ve donuktu.

Günlerden on dokuz temmuzdu, saat yediyi çeyrek geçiyordu ve gölgeler giderek daha da uzuyordu. Sadece beşer dakikalık birkaç mola vermişler, onlar dışında bütün gün yol almışlardı. Randolph'ta verdikleri öğle yemeği molası sadece yarım saat sürmüştü. Motosiklet üzerinde geçirdikleri altı saatin ardından tüm kasları iğneler batırılıyormuşçasına ağrımasına rağmen hiçbiri şikâyet etmemişti.

Demirden bir çitin önünde yan yana dizilmişlerdi. Stovington kasabası, Stu Redman'ın enstitüde geçirdiği son birkaç gün boyunca gördüğü halinden pek farklı olmayan bir şekilde önlerinde uzanıyordu. Çitin ve bir zamanlar iyi bakılan, ancak artık fırtınaların taşıdığı çöpler ve yapraklarla dolu olan bahçenin ötesinde üç katlı enstitü dikiliyordu. Larry yeraltında daha fazla kat olabileceğini tahmin etti.

Bina terk edilmişti, bomboştu.

Bahçenin ortasında bir tabela vardı:

STOVINGTON SALGIN KONTROL MERKEZİ
BURASI BİR DEVLET KURULUŞUDUR!
ZİYARETÇİLER GİRİŞTE KAYIT YAPTIRMAK ZORUNDADIR

Hemen yanında bir başka tabela vardı ve hepsi buna bakıyordu.

7. KARAYOLU'NDAN RU``LAND'E	BURADAKİ HERKES ÖLÜ
4. KARAYOLU'NDAN SCHUYLERVILLE'E	BATIYA NEBRASKA'YA GİDİYORUZ PEŞİMİZDEN
29. KARAYOLU'NDAN I-87'YE I-87'DEN GÜNEYE I-90'A I-90'DAN BATIYA	GELİN İŞARETLERİ TAKİP EDİN HAROLD EMERY LAUDER FRANCES GOLDSMITH STUART REDMAN GLENDON PEQUOD BATEMAN 8 TEMMUZ 1990

"Harold, dostum," diye mırıldandı Larry. "Elini sıkıp sana bir bira ısmarlamak için sabırsızlanıyorum... ya da bir Payday."

"Larry!" dedi Lucy tiz bir sesle.

Nadine bayılmıştı.

45. BÖLÜM

20 Temmuz sabahı saat on bire yirmi kala lavabonun gerisindeki pencerenin dışındaki Coca-Cola termometresinin on derecenin üzerini gösterdiği her gün yaptığı gibi elinde kahvesi ve kızarmış ekmeğiyle

verandaya çıktı. Güzel bir yazdı, annesinin doksan üç yaşında öldüğü 1955 yılından beri Abagail Ana'nın tanık olduğu en güzel yaz mevsimiydi. Etrafta tadını çıkaracak pek fazla insan kalmamış olması ne kötü, diye düşündü kolçaksız sallanan sandalyesine dikkatle otururken. Ama olsalar tadını çıkarırlar mıydı? Bazıları çıkarıyordu elbette; âşık gençler mesela. Ya da kemikleri kışın ölümcül kavrayışını çok iyi hatırlayan ihtiyarlar. Yaşlıların da gençlerin de büyük çoğunluğu gitmişti artık. Arada kalanların çoğu da öyle. Tanrı, insan ırkı için sert bir hüküm vermişti.

Kimileri bu sert hükmü tartışabilirdi, ama Abagail Ana onlardan biri değildi. Aynısını daha önce suyla da yapmıştı, ileride bir gün ateşle de yapacaktı. Tanrı'nın iradesini sorgulamak ona düşmezdi ama keşke fincanı dudaklarına götürmesini uygun görmeseydi. *Hüküm* konusuna gelince, sorusu üzerine Tanrı'nın yanan çalıdan Musa'ya verdiği cevap onu tatmin ediyordu. *Kimsin,* diye sorar Musa ve Tanrı küstahça cevap verir: *Kimsem O'yum.* Bir başka deyişle, şu çalıya takılmayı bırakıp yaşlı kıçını kaldırarak işine bak, Musa.

Hırıltılı bir kahkaha atıp başını salladı ve ekmeğini çiğnenecek kadar yumuşayana dek kahvesine batırdı. Son dişine veda edişinin üzerinden on altı sene geçmişti. Anasının rahminden dişsiz çıkmıştı, mezarına da dişsiz girecekti. Torununun çocuğu Molly ve kocası kendisinin doksan üç yaşında olduğu ertesi sene, Anneler Günü'nde ona birtakım diş hediye etmişti ama dişetlerini acıttıkları için sadece Molly ve Jim'in geleceğini bildiği zamanlar takıyordu. Geleceklerse dişleri çekmecedeki kutudan çıkarıp bir güzel duruluyor ve ağzına yerleştiriyordu. Molly ve Jim'in gelmesine daha vakit varsa mutfaktaki lekeli aynanın karşısında suratını türlü şekillere sokuyor, iri beyaz dişleri göstererek hırlıyor ve katıla katıla gülüyordu. Siyah bir bataklık timsahı gibi görünüyordu.

Yaşlı ve güçsüzdü ama aklı başındaydı. Abagail Freemantle 1882'de doğmuştu, doğum belgesi bunu kanıtlıyordu. Yaşadığı süre boyunca pek çok şey görmüştü, ama hiçbiri son bir ayda tanık olduklarıyla boy ölçüşemezdi. Hayır, daha önce hiç buna benzer bir olay yaşamamıştı ve şimdi kendi payına düşen kısım yaklaşıyor ve bundan nefret ediyordu. Yaşlıydı. Dinlenip, Tanrı günlük döngüsünü izlemekten sıkılıp onu yanına almaya karar verene dek mevsimlerin değişmesinin tadını çıkarmak istiyordu.

Ama Tanrı'yı sorgulayınca ne oluyordu? Aldığınız cevap *kimsem oyum* idi ve hepsi buydu. Kendi oğlu fincanı dudaklarına götürmemek için dua ettiğinde Tanrı cevap bile vermemişti... ve Abagail Ana bu işe hazır değildi, nasıl yapacağını bilmiyordu. O sadece sıradan bir günahkârdı ve geceleri rüzgâr mısırlar arasında uğuldarken Tanrı'nın 1882'nin başlarında annesinin bacaklarının arasından çıkan minik kız bebeğe bakıp kendi kendine, *bu kızı uzun süre hayatta tutmam gerek, 1990'da, yığınla takvim yaprağının ötesinde yapılacak bir işi var,* dediğini düşünmek onu ürkütüyordu.

Burada, Hemingford Home'daki zamanı sona eriyordu. Son iş mevsimi batıda, Rocky Dağları'nın yakınında onu bekliyordu. Musa'yı dağa tırmanışa, Nuh'u gemi inşa etmeye göndermiş, kendi oğlunun bir tahta parçasına çivilenmesini izlemişti. Abby Freemantle'ın rüyalarında onu kovalayan, yüzü olmayan adama duyduğu şiddetli korkuyu neden umursayacaktı?

Onu hiç görmemişti; görmesine gerek yoktu. Öğle vakti mısırlar arasından geçen bir gölge, soğuk bir hava dalgasıydı. Sesi, onu korkutmuş olan bütün seslere bürünerek ona doğru geliyordu... yumuşakça konuştuğunda merdiven altındaki tosvuranböceğinin bir sevilenin öleceğini haber veren tıkırtısı; yükseldiğinde kıyamet gibi batıdan çıkıp gelen fırtınayla yıldırımlar oluşuyordu. Bazen de mısırlar arasında esen yalnız gece rüzgârının hışırtısından başka hiç ses olmaz ama adamın orada olduğunu bilirdi ve en kötüsü de buydu, çünkü yüzü olmayan adam Tanrı'dan sadece birazcık eksik gibiydi; o anlarda Mısır üzerinden sessizce uçmuş, kapının kanla işaretlenmediği bütün evlerdeki ilk evlatları öldürmüş kara meleğe dokunabilecek kadar yakın olduğunu hissediyordu. Onu en çok bu korkutuyordu. Korkusu onu yine küçük bir çocuğa çeviriyor, diğerlerinin onu gördüğünü, ondan korktuğunu ama korkunç gücünü sadece kendisinin görebildiğini biliyordu.

"Güzel bir gün," dedi ve kızarmış ekmeğinin son lokmasını ağzına attı. Kahvesini içerken sandalyede öne arkaya sallandı. Parlak, güzel bir gündü ve bedeninin hiçbir noktasından bir şikâyeti yoktu. Sahip olduğu şeyler için şükretti. Tanrı uludur, Tanrı merhametlidir; bunları en küçük çocuklar bile öğrenebilirdi ve bütün dünyayı kapsıyordu, iyisiyle kötüsüyle bütün dünyayı.

"Tanrı uludur," dedi Abagail Ana. "Tanrı merhametlidir. Gün ışığı için sana şükürler olsun. Kahve için. Dün gece bağırsaklarımı kolay boşaltabildiğim için. Haklıymışsın, hurmaların çok faydası oldu, ama Tanrım, tatları berbat. Tanrı uludur..."

Kahvesi bitmek üzereydi. Fincanı bırakıp sallandı. Yüzü, kömür damarlarının geçtiği, taştan oyulmuş ama canlı bir surat gibi güneşe çevrilmişti. Gözkapakları indi ve uyuyakaldı. Duvarları artık kâğıt mendiller gibi incecik kalmış olan kalbi, son 39.630 gündür olduğu gibi çarpmaya devam etti. Nefes alıp almadığını anlamak için beşikteki bebekmişçesine elini göğsüne koyup hissetmek gerekiyordu.

Yüzündeki tebessüm kaybolmamıştı.

Genç kızlık günlerinden beri her şey çok değişmişti. Freemantle'lar Nebraska'ya özgür bırakılmış köleler olarak gelmişti. Torununun çocuğu Molly alaycı bir ifadeyle gülmüş ve Abby'nin babasının, evlerinin olduğu araziyi almak için kullandığı paranın –Lewis, Güney Carolina'dan Sam Freemantle'ın babası ve erkek kardeşlerinin Eyaletler Savaşı'nın bitmesinin ardından kaldıkları sekiz sene için ödediği ücret– "vicdan parası" olduğunu söylemişti. Abagail, Molly bunu söylediğinde dilini tutmuştu –Molly, Jim ve diğerleri gençti ve en iyiyle en kötü dışında hiçbir şeye akılları ermiyordu– ama içten içe gözlerini devirerek kendi kendine şöyle demişti: Vicdan parası mı? Bundan daha temiz para mı var?

Freemantle'lar böylece Hemingford Home'a yerleşmiş ve anne babasının en küçük çocuğu olan Abby dünyaya gözlerini burada açmıştı. Babası, zencilerle alışveriş yapmayanların hakkından gelmiş; "kara piçlerin yayılmasından" çekinenlerin dikkatini çekmeyecek bir taktikle her seferinde küçük bir arazi parçası satın alarak çiftliğini büyütmüş; Polk County'de ürün rotasyonunu ilk deneyen; kimyasal gübreyi ilk uygulayan olmuş; ve Gary Sites 1902 yılının mart ayında evlerine gelerek John Freemantle'a oylama sonucunda Grange'a(*) girdiğini söylemişti. Nebraska Eyaleti'nde Grange'a kabul edilen ilk zenci çiftçiydi. Onlar için muhteşem bir seneydi.

(*) Birleşik Devletler'de bir tarım örgütü.

Herkesin ömründe geriye bakıp, "İşte bu, hayatımın en iyi senesiydi," diyebileceği bir yıl olduğunu düşündü. Görünüşe bakılırsa herkes için bütün güzelliklerin mucizevi bir şekilde bir araya geldiği ve her işin kolaylıkla halledildiği büyülü bir mevsimdi. Neden bu şekilde olduğu sorusu insanın aklına ancak daha sonra geliyordu. Soğuk kilere on farklı lezzetli yiyeceği aynı anda koymak, böylece her birinin üzerine diğerlerinin tadından birazcık olsun sinmesi gibiydi; mantarlarda hafif bir domuz eti tadı, domuz etinde de mantar; geyik etinde birazcık keklik tadı, keklikte belli belirsiz bir salatalık tadı. Hayatın ilerleyen yıllarında aynı dönemde toplanan güzelliklerin daha uzun bir süreye yayılmasını, o döneme ait bir mutluluğu hakkında tek iyi bir şey bile hatırlayamadığınız, hatta kötü bir şey bile hatırlayamadığınız, hayatın Tanrı'nın yarattığı ve Âdem'le Havva'nın yarı ortaya çıkardığı dünyada öylece aktığı; çamaşırların asıldığı, yerlerin silindiği, bebeklerin doyurulduğu, söküklerin dikildiği, yaşamın o tekdüze, gri gidişatını Paskalya, 4 Temmuz, Şükran Günü ve Noel dışında hiçbir şeyin kesintiye uğratmadığı üç yıllık bir sürece ekleyebilmeyi dileyebilirdiniz. Ama Tanrı'nın mucizelerinin zamanlaması ve yöntemleri sorgulanamazdı ve hem Abby Freemantle hem de babası için en iyi yıl, 1902 olmuştu.

Abby ailede Grange'a davet edilmenin ne kadar muazzam, eşi benzeri görülmemiş bir olay olduğunu kavrayabilmiş –babası hariç– tek kişiydi herhalde. Babası Nebraska'daki –hatta muhtemelen Birleşik Devletler'deki– ilk zenci Granger olacaktı. Bunun bedelini fikre karşı çıkan üyelerden –Ben Conveigh başı çekiyordu– duyacağı kaba ve zalimce şakalarla, ırkçı söylemlerle ödeyeceğini tahmin edebiliyordu. Ama aynı zamanda Gary Sites'ın ona hayatta kalma fırsatından çok daha fazlasını sunduğunun farkındaydı: Gary, ona diğer mısır üreticileriyle birlikte zenginleşme şansı veriyordu.

Grange mensubu olarak kaliteli tohum alabilme sorunu halledilmiş olacaktı. Alıcı bulmak için ürününü ta Omaha'ya götürmek zorunda da kalmayacaktı. John Freemantle gibi zenci köpekler ve Gary Sites gibi köpek severlerle ilgili konularda mantıksızca sorunlar çıkaran Ben Conveigh ile arasında süregelen su hakları çekişmesi de sona erebilirdi. Kasabadaki vergi memurunun amansız takibi bile son bulabilirdi. John Freemantle

böylece daveti kabul etmiş ve oylama lehine sonuçlanmıştı (hem de hatırı sayılır bir farkla). Ardından Grange Salonu'nun çatısında bir sıçan yakalandığının, zenci bir bebeğin cennete gidip kanatlanınca melek değil yarasa olduğunun söylendiği zalimce şakalar yapılmıştı. Ben Conveigh bir süre etrafındakilere John Freemantle'a oy verilmesinin tek sebebinin yakında gerçekleştirilecek olan Çocuk Fuarı'nda Afrika orangutanını oynayacak bir zenci pisliğe ihtiyaç duyulması olduğunu söylemişti. John Freemantle bütün bunları duymazdan gelmiş ve evine gittiğinde İncil'den alıntılar yapmıştı... "Sakin bir cevap gazabı uzaklaştırır", "Kardeşler, böyle hasat ederseniz tohum da atarsınız" ve en sevdiği, tevazu ile değil, beklentiyle dile getirdiği: "Dünya alçakgönüllülerin olacak."

Komşuları zamanla daha anlayışlı davranmaya başlamıştı. Hepsi değil... Ben Conveigh ve üvey kardeşi George, Arnold'lar ve Deacon'lar gibi kudurmuşlar değil... ama diğerleri zamanla değişmişti. 1903'te Gary Sites ve ailesiyle salonda beyazlar gibi akşam yemeği yemişlerdi.

Ve Abagail, 1902'de Grange Salonu'nda gitar çalmıştı. Beyazların yüzlerini boyayarak zenci taklidi yaptığı bir gösteride de değil, yıl sonu yapılan ve beyazların katıldığı yetenek yarışmasında çalmıştı. Annesi bu fikre şiddetle karşı çıkmıştı; kocasının fikirlerine katılmadığını çocukları önünde dile getirdiği nadir anlardan biriydi (gerçi o sırada oğlanlar neredeyse orta yaşa varmıştı ve John'un saçları da iyiden iyiye kırlaşmıştı).

"Nasıl olduğunu biliyorum," demişti ağlayarak. "Bu iş sen, Sites ve o Frank Fenner denen adamın başının altından çıktı. Onlar için hava hoş John Freemantle, ama sana ne demeli? Onlar beyaz! Gidip arka bahçede onlarla saban sürmek hakkında konuşabilirsin! Nate Jackson seni barına sokarsa kasabaya inip birlikte birer bira da içebilirsin. Lafım olmaz! Son yıllarda neler çektiğini en iyi ben biliyorum. İçin yanarken yüzünde sahte bir gülümsemeyle kimseye bir şey belli etmediğini biliyorum. Ama bu farklı! Söz konusu olan kızın! Güzel beyaz elbisesini giyip oraya çıktığında ona gülerlerse ne diyeceksin? Beyazların zenci gösterisinde şarkı söylemeye kalkan Brick Sullivan'a yaptıkları gibi çürük domates atarlarsa? Ve güzel elbisesi domates lekeleriyle kaplı bir halde gelip sana, "Neden baba? Neden böyle yaptılar? Onlara neden izin verdin?" diye sorarsa ne diyeceksin?

"Rebecca," demişti John. "Bence kararı ona ve David'e bırakalım."

David ilk kocasıydı. Abagail Freemantle, 1902'de Abagail Trotts olmuştu. David Trotts, Valparaiso Yolu'ndan bir çiftçi yamağıydı ve ona kur yapmak için neredeyse elli kilometrelik yoldan gelmişti. İlk kocasına bakıp, "O ailede kimin pantolon giydiği malum," gibi şeyler söyleyerek gülen çok kişi vardı.

Ama David sümsük değil, sessiz ve düşünceli bir adamdı. John ve Rebecca Freemantle'a, "Abagail ne düşünüyorsa doğrudur, bence yapılacak olan odur," dediğinde onunla evlenmeyi kabul etmiş ve annesiyle babasına kararını söylemişti.

Böylece 27 Aralık 1902'de, üç aylık evliyken tören başkanının ismini anons etmesinin ardından çöken mutlak sessizlikte Grange Salonu'nun sahnesine çıkmıştı. Ondan hemen önce sahnede Gretchen Tilyons vardı ve izleyiciler arasındaki erkeklerin ayaklarıyla tempo tutması, alkışlar ve ıslıklar eşliğinde hareketli bir Fransız dansı yapmıştı.

Yepyeni beyaz elbisesi üstündeyken yüzünün ve boynunun ne kadar siyah göründüğünü tahmin ederek ve kalbi göğsünde çılgınca çarparak, *her kelimeyi, her bir kelimeyi unuttum, babama ağlamayacağıma söz verdim, ne olursa olsun ağlamayacağım ama Ben Conveigh de burada ve o ZENCİ KÖPEK diye bağırdığında galiba ağlayacağım, of, neden bu işe kalkıştım sanki? Annem haklıydı, yerimi bilmeliydim, şimdi bedelini ödeyeceğim*, diye düşünerek sahnede duruyordu.

Salonda bütün beyaz yüzler ona bakıyordu. Her yer doluydu ve salonun arkasında ayakta izleyen iki sıra konuk vardı. Gaz lambaları içeriyi aydınlatıyordu. Kırmızı kadife perdeler çekilmiş ve altın rengi kordonlarla bağlanmıştı.

Ben Abagail Freemantle Trotts'um, iyi çalar ve söylerim; bunları bana söylenmese de biliyorum. diye düşünmüştü.

Ve böylece mutlak sessizlikte "The Old Rugged Cross"u çalmaya ve söylemeye başlamıştı. Ardından daha güçlü bir melodiye, "How I Love My Jesus"a geçmiş, sonra daha da kuvvetli bir parça olan "Camp Meeting In Georgia"yı söylemişti. Artık izleyiciler neredeyse gönülsüzce oldukları yerde sallanmaya başlamıştı. Bazıları sırıtarak ellerini dizlerine vuruyor, tempo tutuyordu.

Sonra içsavaş şarkılarından bir potpuri yapmıştı: "When Johnny Comes Marching Home", "Marching Through Georgia" ve "Goober Peas" (bunun üzerine gülümsemeler artmıştı; bu adamların çoğu savaş gazisiydi ve askerdeyken hepsi bol bol yerfıstığı yemişti). "Tenting Tonight on the Old Campground" ile bitirmiş ve son nota artık düşünceli ve hüzünlü olan sessizlikte kaybolurken, *istiyorsanız şimdi domateslerinizi fırlatabilirsiniz: bundan iyi çalıp söyleyemezdim, çok iyiydim,* diye düşünmüştü.

Son nota eriyip gittikten sonra salonda, bütün seyirciler çok uzakta bir yere götürülmüş ve nasıl geri döneceklerini bilemiyorlarmış gibi neredeyse büyülü, uzun bir sessizlik olmuştu. Ardından alkışlar patlamış ve hiç kesilmeksizin uzun süre devam ederek yüzünün kızarmasına, aklının karışmasına, hararet basıp titremesine yol açmıştı. Annesinin gizleyemediği gözyaşlarını ve babasıyla David'in ona ışıldayan gözlerle gülümsediğini görmüştü.

Sahneden inmeye kalkınca, "Bir daha! Bir daha!" sesleri ona engel olmuş, bunun üzerine gülümseyerek "Digging My Potatoes"u söylemişti. Bu şarkı bir nebze olsun riskliydi ama Abby, Gretchen Tilyons ayak bileklerini uluorta gösterebildiğine göre birazcık müstehcen bir şarkı söylemesinde bir sakınca olmayacağını düşünmüştü. Ne de olsa o evli bir kadındı.

"Birileri patateslerimi toplamış.
Ve onları kovamda bırakmış.
Ama şimdi o biri gitmiş.
Ve benim başım belaya girmiş."

Bunun gibi altı kıta daha vardı (bazıları daha beterdi) ve hepsini söylemişti. Her birinin son dizesinde alkışlar ve tezahüratlar artıyordu. Daha sonra o gece bir hata yaptıysa onun da bu şarkıyı söylemek olduğunu düşünmüştü, çünkü tam bir zenciden duymayı bekleyecekleri türden bir şarkıydı.

Yeni bir alkış tufanı ve, "Bir daha!" sesleri arasında şarkıyı bitirip inmiş, ardından sahneye tekrar çıkmıştı. Kalabalık sessizleştiğinde, "Herkese çok teşekkür ederim," demişti. "Umarım özel olarak öğrendiğim, ama burada söylemeyi aklımdan bile geçirmediğim tek bir şarkı daha söyleyip sahneden ineceğimi söylersem haddimi aştığımı düşünmezsiniz.

Ama bu, duyduğum en iyi şarkı. Başkan Lincoln ve bu ülkenin ben daha doğmadan önce benim ve benim gibiler için yaptıklarına dair bir şarkı."

İzleyicilerden artık çıt çıkmıyor, tüm dikkatleriyle dinliyorlardı. Ailesi, bembeyaz bir mendil üstündeki böğürtlen reçeli lekesi gibi soldaki koridorun kenarında oturuyordu.

"İçsavaş sırasında yaşananlara dair," diye devam etmişti kararlı bir ifadeyle. "Onlar sayesinde ailemle buraya gelip iyi komşular arasında yaşama fırsatı bulduk."

Ardından ulusal marşı söylemiş ve herkes ayağa kalkarak dinlemişti. Bazıları duygulanıp mendilini çıkarmış, bitirdiğindeyse gök gürültüsü gibi alkışlar salonu inletmişti.

Hayatındaki en gururlu gündü.

Yüz sekiz yaşındaki kadın öğle vaktini biraz geçerken uyandı ve güneşi görünce gözlerini kırpıştırdı. Kötü bir pozisyonda uyuyakaldığı için beli ağrımıştı ve tecrübelerine göre saatlerce geçmeyip, gününü berbat edecekti.

"Güzel bir gün," dedi ve dikkatle ayağa kalktı. Güven vermeyen tırabzana tutunarak verandanın basamaklarından yavaşça indi. Bacaklarındaki uyuşma ve belindeki ağrı yüzünü buruşturmasına sebep oldu. Kan dolaşımı eskisi gibi değildi... neden olacaktı zaten? Ara sıra kendine sallanan sandalyede uyuyakalmanın sonuçlarını hatırlatırdı. Dalıp gider ve eski günler aklına gelirdi, bu gerçekten de muhteşemdi, televizyonda izlemekten bile daha iyiydi ama uyandığında çok ağır bir bedel ödemek zorunda kalıyordu. Kendi kendine istediği kadar vaaz verebilirdi, ama sonuçta, şöminenin önünde uyuyan yaşlı bir köpek gibiydi. Güneşin altında otururşa uyuyakalıyordu, bu kadar basitti. Bir kere güneş altına geçtikten sonra başka seçeneği kalmıyordu.

Basamakları indi, "bacaklarının ona yetişmesi" için duraksadı, ardından boğazını temizleyip hatırı sayılır bir miktar balgamı toprağa tükürdü. Kendini her zamanki gibi hissetmeye başlayınca (belindeki ağrı hariç) torunu Victor'un 1931'de evin arkasına inşa ettiği helaya doğru yürüdü. İçeri girdi, kapıyı örttü ve dışarıda birkaç kuş değil kalabalık bir insan topluluğu varmışçasına kilidinin kancasını dikkatle geçirip oturdu.

Bir süre sonra işemeye başladı ve hoşnutça iç geçirdi. Yaşlılık hakkında kimsenin söylemediği bir başka şey de işemeniz gerektiği zamanı artık bilmeyeceğinizdi... ya da söylüyorlardı da dinleyen mi olmuyordu? Sanki mesanenizdeki bütün hissi kaybediyordunuz ve dikkat etmediğiniz takdirde üzerinizi değiştirmek zorunda kalıyordunuz. Üstünü kirletmek ona göre değildi, bu yüzden günde altı yedi kez gelip çömeliyor, geceleri de yatağının yanında bir lazımlık bulunduruyordu. Molly'nin Jim'i ona bir keresinde itfaiye musluğunun önünden hiç olmazsa selam niyetine bacağını kaldırmadan geçmeyen bir köpeğe benzediğini söylemiş ve Abagail Ana buna gözlerinden yaşlar gelene dek gülmüştü. Molly'nin Jim'i, Chicago'da bir reklam firmasında yöneticiydi ve oldukça iyi kazanıyordu... en azından eskiden öyleydi. Herhalde o da diğerleri gibi gitmişti. Molly de öyle. Tanrı ruhlarını kutsasın, artık İsa ile birlikteydiler.

Son bir yılda Molly ve Jim'den başka kimse ziyaretine gelmez olmuştu. Geri kalanlar hayatta olduğunu unutmuş gibiydi, ama onları anlayabiliyordu. Kendi zamanını yaşayıp bitirmişti. Kemiklerinin üstünde et bulunmasına hakkı olmayan yaşlı bir dinozor, yerinin müze (veya mezarlık) olması gereken bir varlıktı. Onu görmeye gelmemelerini anlayabiliyordu. ama araziyi görmeye gelmeyişlerine mana veremiyordu. Geriye fazla bir şey kalmamıştı, hayır; koca çiftlikten geriye sadece birkaç dönüm kalmıştı. Yine de hâlâ onlara aitti; hâlâ onların toprağıydı. Ama siyah dostlar artık toprakla pek ilgilenmiyor gibiydi. Hatta bundan utananlar bile vardı. Kendilerine bir yol çizmek için şehirlere gitmişler ve çoğu, Jim gibi, gerçekten iyi yerlere gelmişti... ama tüm o siyah insanların toprağa sırtını döndüğünü görmek içini acıtıyordu!

Molly ve Jim evvelki sene onun için sifonlu bir klozet koymak istemiş, reddedince gücenmişlerdi. Anlayabilecekleri şekilde açıklamaya çalışmış ama Molly'nin tek yaptığı aynı şeyi defalarca söylemek olmuştu: "Abagail Ana, yüz altı yaşındasın. Hava neredeyse eksi on dereceyken buraya gelip çömeldiğini düşününce neler hissettiğimi biliyor musun? Soğuğun şokunun kalbine zarar verebileceğini bilmiyor musun?"

"Tanrı canımı ne zaman isterse o zaman alacak," demişti Abagail ve o sırada örgü örüyordu. Bu yüzden örgüsüne baktığını ve gözlerini devirdiklerini görmediğini düşünmüşlerdi.

Bazı şeyler bırakılamazdı. Gençlerin bilmediği bir başka nokta da buydu anlaşılan. Yüz yaşını doldurduğu 1982 senesinde Cathy ve David, ona bir televizyon armağan etmek istemiş ve o da itiraz etmemişti. Televizyon, yalnız insanların vakit geçirebilmesi için birebir, harika bir araçtı. Ama Christopher ve Susy gelip eve şehir suyu bağlatmayı teklif ettiğinde onları da sifonlu tuvalet kurmayı öneren Molly ve Jim'e yaptığı gibi reddetmişti. Kuyudaki suyun sığ olduğunu, kuraklık yaşadıkları 1988 yazı gibi bir başka yaz geçirmeleri halinde tamamen kuruyacağını söylemişlerdi. Doğru söylüyorlardı, ama Abagail yine de kabul etmemişti. Aklının başında olmadığını düşünmüşlerdi elbette. Akıl sağlığının yer döşemesindeki vernik gibi kat kat soyulduğunu sanmışlardı, ama zekâsı her zaman olduğu gibi keskin, düşünceleri berraktı.

Ayağa kalkarak yavaşça tekrar gün ışığına çıktı. İçeriyi titizlikle temiz tutuyordu ama ne kadar temiz olsalar da eski, rutubetli yapılardı.

Chris ve Susy eve şehir suyu bağlatmayı teklif ettiğinde sanki Tanrı kulağına fısıldamıştı... o günlerde bile Tanrı'nın sesini duyuyordu. Molly ve Jim, ona yan tarafında sifon kolu olan o porselen klozetten almak istemişti. Tanrı, insanlarla konuşuyordu; Nuh'a gemiden bahsetmemiş miydi? Uzunluğunun, genişliğinin ve derinliğinin ne kadar olması gerektiğini söylememiş miydi? Evet. Ve Tanrı'nın onunla da konuştuğuna inanıyordu. Yanan bir çalıdan veya bir alev sütunundan değil, doğruca kulağına fısıldayarak sakin bir sesle konuşmuştu: *Tulumbana ihtiyacın olacak Abby. Elektriğinin keyfini sür ama gaz lambalarını daima dolu ve yanmaya hazır bir halde tut. Kileri tıpkı annenin yaptığı gibi doldur. Ve unutma Abby, gençlerin seni irademe karşı olan hiçbir şeye ikna etmesine izin verme. Onlar akrabaların ama ben babanım.*

Aylunun ortasında duraksayarak sadece kuzeye, Duncan ve Columbus yönüne doğru uzanan toprak yolun böldüğü mısır denizine baktı. Yol, evinden beş kilometre uzakta asfalt oluyordu. Mısırlar bu sene bereketli olacaktı. Hasat etmek için geride sadece ekin kargalarının kalmış olması ne yazıktı. Büyük, kırmızı hasat makinelerinin bu eylülde ahırların içinde kalacağını, bu sene ahır danslarının yapılmayacağını düşünmek insanı üzüyordu. Yüz sekiz yıldan sonra ilk kez Hemingford Home'da olmayıp, yazın yerini sonbahara bırakışını görmeyeceğini düşünmek üzücüydü. Bu

yazı hepsinden çok sevecekti, çünkü göreceği son yaz olacaktı... bunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde hissediyordu. Ve toprağa burada değil bahtta, yabancı bir yerde verilecekti. İçi sızlıyordu.

Lastikten salıncağa doğru yürüyüp salladı. Ağabeyi Lucas'ın 1922'de ağaca astığı eski bir traktör lastiğiydi. O günden beri ipi defalarca değiştirilmiş ama hep aynı lastik kalmıştı. Artık iyice yıpranmış, oturup sallanan nesillerce çocuğun ağırlığıyla iç kısmı çökmüştü. Lastiğin hemen altında, çimlerin bitmeye çalışmaktan çok uzun zaman önce vazgeçtiği derin, tozlu bir toprak bölüm vardı. Ağacın dalında ipin bağlı olduğu yerler aşınmış ve kabuğun altındaki beyaz kısım ortaya çıkmıştı. İp hafifçe gıcırdadı ve Abagail bu kez yüksek sesle konuştu.

"Lütfen Tanrım, eğer mecbur değilsem bu fincanı dudaklarımın önünden al. Çok yaşlıyım, korkuyorum ve yuvamdan ayrılmak istemiyorum. İstersen şu an gitmeye hazırım. İsteğin gerçekleşecek Tanrım, ama Abby artık yorgun ihtiyarın teki. Yine de isteğin yerine getirilecek."

İpin gıcırtısı ve mısırlar arasındaki kargaların ötüşünden başka ses yoktu. Çizgilerle dolu alnını babasının çok uzun bir zaman önce diktiği elma ağacının yaşlı gövdesine dayadı ve acı gözyaşları döktü.

O gece rüyasında yine Grange Salonu'ndaki sahneye çıkıyordu. Genç ve güzel, üç aylık gebe Abagail. Beyaz elbisesinin üzerinde bir Etiyopya takısı vardı. Gitarını sapından tutmuş, zihninde bin bir düşünceyle mutlak sessizlikte basamakları tırmanıyordu. Düşünce denizinin yüzeyinde sadece şu vardı: *Ben Abagail Freemantle Trotts'um, iyi çalar ve söylerim; bunları bana söylenmese de biliyorum.*

Rüyasında kendisine aylar gibi çevrilmiş olan beyaz yüzlere, lambalarla iyice aydınlatılmış olan salona, hafifçe parlayan pencerelere ve altın rengi kordonlarla tutturulmuş perdelere doğru döndü.

Kafasının içindeki düşünceye sıkıca tutunarak "Rock of Ages"i çalmaya başladı. Gitarın ardından kendi sesi duyuldu. Heyecanlı ve titrek değil, tıpkı provalarda olduğu gibi güçlü ve berrak, tıpkı lambaların sarı ışığı gibi yoğun ve güzeldi. *Gönüllerini fethedeceğim,* diye düşündü. *Tanrı'nın yardımıyla kalplerini kazanacağım. Ah halkım, susuz kalırsanız size taştan su çıkarmaz mıyım? Gönüllerini fethedeceğim ve David, benimle gurur*

duyacak, annemle babam benimle gurur duyacak, kendimle gurur duyacağım, havadan müzik ve taştan su getireceğim...

Ve onu ilk kez o zaman gördü. Bütün sandalyelerin arkasında, salonun en uzak köşesinde, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde ayakta duruyordu. Üzerinde bir kot pantolon ve ceplerinde iğneler olan bir kot mont vardı. Topukları aşınmış siyah çizmeleri tozluydu, adam kilometrelerce yürümüş gibi görünüyordu. Alnı, gaz lambasının ışığı gibi bembeyaz, yanakları kırmızıydı. Şeytanın haşarı çocuğu Noel Baba'nın yerini almışçasına sonsuz bir neşeyle parlayan gözleri bir çift mavi elması andırıyordu. Alaycı sırıtışı neredeyse bir hırlayış gibi bütün dişlerini gözler önüne seriyordu. Beyaz dişleri bir gelinciğinkiler gibi keskin ve düzgündü.

Ellerini kaldırdı. İkisini de elma ağacının yumrularını andıran sert yumruklar haline getirmişti. İğrenç bir neşeyle gerilen dudaklarındaki sırıtış hâlâ silinmemişti. Yumruklarından kan damlamaya başladı.

Şarkının sözleri Abagail'in zihninden uçup gidiverdi. Parmakları gitarı nasıl çalacağını unuttu. Tellerden ahenksiz bir ses çıkararak durdular ve ardından sessizlik çöktü.

Tanrım! Tanrım! diye haykırdı ama Tanrı, ona sırtını dönmüştü.

O sırada domuza benzer gözleri parlayan, yüzü hiddetle kızaran Ben Conveigh ayağa fırladı. *Kara orospu*, diye bağırdı. *Kara derili bir orospunun sahnemizde ne işi var? Kara bir kaltağın havadan müzik getirdiği nerede görülmüş? Kara derili bir orospunun taştan su çıkardığı nerede görülmüş?*

Karşılığında onaylayan vahşi çığlıklar yükseldi. İnsanlar sahneye atıldı. Kocasının ayağa kalkıp sahneye çıkmaya çalıştığını gördü. Ağzına inen bir yumrukla gerisingeriye savruldu.

Şu kara pislikleri salonun arkasına götürün, diye bağırdı Bill Arnold ve biri Rebecca Freemantle'ı duvara itti. Bir başkası –Chet Deacon gibi görünüyordu– Rebecca'yı kadife perdelerden biriyle sarmalayıp altın rengi kordonuyla sıkıca bağladı. *Şuraya bakın! Kara köpeği giydirdim! Kara köpeği giydirdim*, diye bağırıyordu.

Diğerleri Chet Deacon'un bulunduğu yere seğirtti ve kadife perdeye dolanmış kadına yumruklar yağdırmaya başladılar.

Anne, diye haykırdı Abby.

Gitar hissizleşmiş parmaklarının arasından çekilip alındı ve sahnenin kenarına vurularak parçalandı.

Gözleri çılgınca salonun arkasındaki Kara Adam'ı aradı, ama harekete geçirdiği motor tam istediği şekilde çalışmaya başlayınca burada işi bitmiş, başka bir yere gitmişti.

Anne, diye haykırdı tekrar. Ardından kaba eller uzanıp onu yakaladı. Tırmalıyor, pençeliyor, elbisesinin altına süzülüyor, kaba etlerini çimdikliyor, sahneden aşağı çekiyorlardı. Eli biri tarafından aniden çekilip sert ve sıcak bir yere zorla bastırıldı.

Ben Conveigh kulağına fısıldadı: *BENİM taşım nasıl, kara fahişe?*

Oda etrafında dönüyordu. Babasının, annesinin boş çuval gibi yığılmış bedenine ulaşmaya çalıştığını ve beyaz bir elin bir şişeyi boğazından tutup katlanan bir sandalyenin arkasına indirerek kırdığını gördü. Kırılan şişenin lambaların ışığı altında parlayan sivri uçlu parçası, babasının suratına gömüldü. İrileşmiş gözleri üzüm taneleri gibi patlamıştı.

Bir çığlık attı ve sesinin şiddeti salonu parçalayıp karanlığa gömdü. Tekrar Abagail Ana'ydı, yüz sekiz yaşındaydı, fazla yaşlıydı, Tanrım, fazla yaşlı (ama isteğin yerine gelecek) ve kökleri çok derine inmeyen ama geniş bir alanı kaplayan mısırlar arasında yürüyor, ay ışığıyla gümüş rengine, gölgelerle siyaha bürünmüş mısırlar arasında kayboluyor; yaz esintisinin aralarında hışırdayarak estiğini hissediyor, büyümesinin o capcanlı, hayat dolu kokusunu çok çok uzun ömrü boyunca olduğu gibi duyuyordu. Pek çok kez mısırın hayata en yakın bitki olduğunu düşünmüştü, kokusu da yaşamın, yaşamın başlangıcının kokusuydu. Üç kocayla evlenip mezarına uğurlamıştı; David Trotts, Henry Hardesty ve Nate Brooks. Yatağında da üç erkek olmuş, onları bir kadının yapması gerektiği gibi yatağında ağırlamış, kendini erkeğine vermiş ve her zaman o özlem dolu zevki almıştı: *Ah Tanrım, erkeğimin yanında seksi olmayı nasıl da seviyorum, benimle sevişmesine, bana sahip olmasına bayılıyorum.* Bazen tam zevkin doruğundayken kökleri derine inmeyen ama geniş bir alana yayılan mısırı, insan etini ve mısırı düşünür, sevişmeleri bitip kocası yanında yatarken odaları seks kokar, kocasının içine doldurduğu döllerin ve girişini kolaylaştırmak için kendi bedeninin salgıladığı sıvıların kokusu havayı kaplar, bu kokuyu mısırların o tatlı, yoğun kokusuna benzetirdi.

Ama korkuyordu, toprakla, yazla, büyüyen şeylerle bu yakınlıktan utanıyordu, çünkü yalnız değildi. O da buradaydı, birkaç sıra sağında veya solunda, hemen arkasında veya biraz ötesinde. Kara Adam buradaydı. Tozlu çizmelerinin aşınmış topukları toprağa gömülüyor, her adımda küçük parçalar fırlatıyordu. Sırıtışı, gecenin içinde bir fırtına lambası gibi parlıyordu.

Sonra konuştu, ilk kez yüksek sesle konuştu. Abagail Ana, adamın ay ışığıyla oluşan ve bulunduğu sıraya düşen uzun, kambur, korkunç gölgesini hemen ilerisinde görebiliyordu. Sesi, ekim ayında çıplak mısır sapları arasında inleyen gece rüzgârına benziyordu; o yaşlı, beyaz, verimsiz sapların nihayetlerini anlatan hışırtısı gibiydi. Yumuşak bir sesti. Kıyametin sesiydi.

Kanın avuçlarımda, İhtiyar Ana, dedi. *Tanrı'ya dua ediyorsan, evinin basamaklarına adımımı atmamdan önce canını alması için yalvar. Havadan müzik getiren sen değildin, taştan su çıkaran sen değildin ve kanın avuçlarımda.*

Ve uyandı. Şafağın sökmesine bir saat vardı ve önce altını ıslattığını sandı ama ıslaklığın sebebi terdi. Mayıs çiyi kadar yoğundu. Narin bedeni çaresizce titriyor ve her bir parçası dinlenmek için yalvarıyordu.

Tanrım, Tanrım, bu fincanı dudaklarımdan al.

Tanrısı cevap vermedi. Duyulan tek ses, sabah rüzgârının macununun yenilenmesi gereken pencerelerin gevşek camlarını sarsmasıyla çıkan tıkırtıydı. Sonunda yataktan kalktı ve eski odun ocağındaki ateşi canlandırarak kahve koydu.

Sonraki birkaç gün boyunca yapılacak pek çok işi vardı, zira konukları olacaktı. Rüyalar olsun olmasın, yorgun olsun olmasın hiçbir zaman konuklarını ağırlama işini savsaklayan biri olmamıştı ve bundan sonra da olacak değildi. Ama yavaş hareket etmeliydi, aksi halde unutkanlık baş gösterebilirdi. Bugünlerde pek çok şeyi unutuyor, koyduğu bir eşyayı uzun süre aramak zorunda kalıyordu.

Yapılacak ilk iş, Addie Richardson'ın kümesine gitmekti ve kümes pek yakın sayılmazdı... aradaki mesafe sekiz on kilometre vardı. Tanrı'nın ona bu mesafeyi uçması için bir kartal veya ateşten arabasıyla onu götürmesi için İlyas'ı gönderip göndermeyeceğini merak etti.

"Günah," dedi kendi kendine neşeyle. "Tanrı güç verir, taksi göndermez."

Az miktardaki bulaşığı yıkadıktan sonra dayanıklı ayakkabılarını giyip bastonunu aldı. Bu yaşta bile bastonu nadiren kullanırdı, ama bugün ihtiyacı olacaktı. Altı kilometre gidiş, altı kilometre dönüş. On altısındayken koşarak gider, koşar adımlarla dönerdi, ama artık on altı yaşında değildi.

Richardson çiftliğine öğle vaktinden önce varmak ve günün en sıcak saatlerini uyuyarak geçirmek ümidiyle sabah saat sekizde yola çıktı. Öğleden sonra ilerleyen vakitlerde tavukları öldürür ve eve akşam karanlığında varırdı. Karanlık çökmeden dönebilmesi zor görünüyordu. Aklına önceki gece gördüğü rüya geldi, ama o adam hâlâ çok uzaktaydı. Misafirleriyse çok daha yakındı.

Çok yavaş, hatta gereğinden daha yavaş adımlarla yürüdü, çünkü saat henüz sekiz buçuk olmasına rağmen güneş kuvvetli bir şekilde parlıyordu. Pek terlemezdi –kemikleri üzerinde teri atacak kadar et bulunmadığından– ama Goodell çiftliğinin posta kutusuna vardığında biraz dinlenmesi gerekti. Karabiber ağacının gölgesinde oturup birkaç incirli bisküvi yedi. Görünürde ne bir kartal ne de bir taksi vardı. Bunun üzerine gevrek gevrek gülerek ayağa kalktı, üzerindeki kırıntıları silkeledi ve yola devam etti. Hayır, taksi falan yoktu. Tanrı, çaba gösterenlere yardım ederdi. Ama bütün eklemlerinin akorda başladığını hissedebiliyordu; bu gece bir konser verecekleri muhakkaktı.

Bilekleri de kötü durumda olmasına rağmen ilerledikçe daha da kamburlaşarak bastonuna eğildi. Sarı ham deriden bağcıkları olan kaba ayakkabıları tozlu toprak üstünde sürünüyordu. Güneşin kızgın ışıkları onu pişiriyor, gölgesi giderek kısalıyordu. O sabah yirmili yıllarda gördüğünden daha fazla vahşi hayvan gördü: tilki, rakun, kirpi, balıkçıl. Kaba sesleriyle öten kargalar her yerdeydi. Kâh konuyorlar, kâh gökyüzünde daireler çiziyorlardı. Stu Redman ve Glen Bateman'ın süpergribin kaprisli davranıp –en azından onlara göre öyleydi– bazı hayvanları öldürüp bazılarını öldürmeyişini tartıştığını duymuş olsa onlara kahkahalarla gülerdi. Evcil hayvanları alıp vahşileri bırakmıştı, bu kadar basitti. Evcil hayvanlardan birkaç cins kurtulmuştu ama genel görünüm, salgının insanları ve

en yakın dostlarını kırıp geçirdiğiydi. Köpekleri öldürüp kurtlara dokunmamıştı, çünkü kurtlar vahşiydi, köpeklerse değildi.

Kor halinde demirler sokulmuş gibi bir ağrı kalçalarında, dizlerinin arkasında, ayak bileklerinde ve destek için kullandığı bastonu tutarken yüklendiği el bileklerinde baş göstermişti. Bir yandan yürüyor, bir yandan Tanrı'yla kâh içinden kâh yüksek sesle konuşuyordu. Aralarındaki farkın bilincinde değildi. Yine geçmişine dair düşüncelere daldı. Evet, en iyi sene 1902'ydi. O yıldan sonra zaman hızla akıp gitmiş, kocaman bir takvimin yaprakları adeta hiç durmadan art arda çevrilmişti. Hayat çok çabuk akıp geçiyordu... insan onu yaşarken nasıl bu kadar yorulabiliyordu?

Davy Trotts'tan beş çocuğu olmuştu; Maybelle eski evin arka bahçesinde, boğazına kaçan elma parçasıyla boğulmuştu. Çamaşır asmakta olan Abby arkasını dönünce bebeğin morarmış bir halde boğazını tırmalayarak yerde kıvrandığını görmüştü. Hemen yanına gidip parçayı çıkarmaya çalışmış, nihayet çıkarabildiğinde Maybelle çoktan hareketsiz kalmıştı. Doğurduğu tek kız ve beş çocuğu arasında bir kazaya kurban giden tek evladıydı.

Naugler çiftliğinin çitlerinin hemen gerisindeki karaağacın gölgesinde oturuyor, bulunduğu yerden toprak yolun iki yüz metre ötede asfalta döndüğü yeri –Freemantle Yolu'nun Polk Yolu olduğu yer– görebiliyordu. Sıcak hava, asfaltın üstünde titreşiyordu. Ufuk çizgisinde cıva görünümü alıyor, rüyada ışıldayan suya benziyordu. Sıcak günlerde ufuk çizgisindeki o cıva hep olur, ama asla tam anlamıyla seçilemezdi. En azından o net görememişti hiç...

David 1913 yılında, birçok can alan bu hastalıktan pek de farklı olmayan bir gripten ölmüştü. 1916'da, otuz dört yaşındayken kuzeydeki Wheeler kasabasından bir çiftçi olan Henry Hardesty ile evlenmişti. Henry sırf ona kur yapmak için gelmişti. İkisi hariç hepsi büyüyüp evden ayrılmış yedi çocuk babası bir duldu. Abagail'den yedi yaş büyüktü. 1925 yazının sonlarına doğru ters dönen traktörü altında kalıp ölmeden önce Abagail'e iki erkek evlat vermişti.

Ondan bir sene sonra Nate Brooks ile evlenmiş ve insanlar dedikodu yapmıştı... ah evet, insanların ağzı torba değildi ki büzesin, dedikoduya bayılırlardı, bazen tek yaptıkları şey buymuş gibi gelirdi. Nate, Henry

Hardesty'nin yanında çalışan adamlardan biriydi ve ona iyi bir koca olmuştu. David kadar tatlı değildi belki, Henry kadar güçlü olmadığı da muhakkaktı ama kendisine söylediği hemen her şeyi yapan iyi bir adamdı. Yıllar geçtikçe kendini daha önemsiz hissedince dizginleri ele almak onu rahatlatmıştı.

Altı oğlundan otuz iki torunu olmuştu. Otuz iki torununun bildiği kadarıyla toplam doksan bir çocuğu olmuştu ve süpergrip sırasında üç torununun torunu vardı. Kızların bugünlerde bebeklerden kurtulmak için içtiği haplar olmasaydı sayıları daha fazla olurdu. Görünüşe bakılırsa onlar için seks sadece bir başka oyun bahçesinden ibaretti. Abagail modern çağ torunları adına üzülür, ama onlara bir şey söylemezdi. O hapları almakla günah işlemiş olup olmadıklarına Tanrı karar verirdi (Roma'daki o kel kafalı osuruk herif değil... Abagail Ana ömrü boyunca Protestan olmuş, Katoliklere bulaşmadığı için de kendisiyle daima gurur duymuştu) ama Abagail, neler kaçırdıklarını biliyordu: Gölgeler Vadisi'nin ağzında dururken hissedilen coşku, kendisini erkeğine ve Tanrı'sına verdiğinde, isteğin yerine gelecek dediğinde yaşanan tatmin hissi, Tanrı'nın huzurunda gerçekleştirilen sevişmenin finalinin coşkusu, bir erkek ve kadının Âdem ve Havva kadar eski olan günahın artık "Kuzu'nun Kanı"yla temizlenmiş ve kutsanmış halini yaşamasının zevki...

Heyhat...

Su içmek, evinde, sallanan sandalyesinde olmak, rahat bırakılmak istiyordu. Artık ileride solda kalan kümesin parlayan çatısını görebiliyordu. En fazla bir buçuk kilometre uzaklıktaydı. Saat onu çeyrek geçiyor ve ilerleyişi, ihtiyar bir kız için hiç de kötü sayılmazdı. Vardıktan sonra hava serinleyene dek uyuyacaktı. Bunda bir yanlışlık yoktu. Hele onun yaşındayken. Eski ayakkabıları artık iyice tozla kaplanmıştı. Yolun kıvrımını ağır ağır aştı.

İhtiyarlığında ona arkadaşlık edecek pek çok akrabası olmuştu, bu bir kazançtı. Aralarında Linda ve evlendiği o pazarlamacı adam gibi arayıp sormayan vefasızlar vardı, ama aynı zamanda Molly ve Jim gibi, David ve Cathy gibi iyiler. bin tane Linda'ya ve mutfak malzemesi pazarlayan kocasına eşdeğer olanlar da vardı. Erkek kardeşlerinden sonuncusu Luke, 1949 yılında seksen küsur yaşındayken; son çocuğu Samuel ise 1974'te,

elli dördündeyken ölmüştü. Abagail bütün çocuklarından daha uzun yaşamıştı ve aslında böyle olmaması gerekiyordu, ama anlaşılan Tanrı'nın onun için özel planları vardı.

Yüz yaşını doldurduğu 1982 yılında fotoğrafı Omaha gazetelerinde çıkmış ve hakkında bir haber yapmak üzere bir televizyon muhabiri ziyaretine gelmişti. "Bu kadar uzun yaşamanızı neye borçlusunuz?" diye sormuştu genç muhabir ve kısa cevabı karşısında hayal kırıklığına uğramış görünmüştü: "Tanrı'ya." Balmumu yediği, kızarmış domuz etinden uzak durduğu veya bacaklarını kaldırarak uyuduğu gibi cevaplar duymak istiyorlardı. Ama bunların hiçbirini yapmamıştı. Yalan mı söyleyecekti yani? Canı Tanrı verir, istediği zaman da alırdı. Cathy ve David haberlerde kendini izleyebilmesi için ona bir televizyon almış ve Başkan Reagan (kendisi de çıtır sayılmazdı) onu "ilerlemiş yaşı" ve her seçimde oyunu Cumhuriyetçilere verdiği için kutlayan bir mektup göndermişti. Eh, başka kime oy verecekti ki? Roosevelt ve yandaşlarının tümü komünistti. Yüz yaşını devirdiğinde, Hemingford Home kasabası, Reagan'ın da belirttiği gibi "ilerlemiş yaşı" dolayısıyla sonsuza dek vergiden muaf olduğunu ilan etmişti. Küçük çocuklar bunu umut ederek büyürmüş gibi Nebraska'da yaşayan en yaşlı kişi olduğuna dair bir belge gelmişti. Geri kalanı tamamen saçmalıktı, ama vergilerden muaf olmak iyiydi; aksi halde hâlâ sahip olduğu küçük araziyi de kaybedebilirdi. Büyük bölümü uzun süre önce gitmişti; o büyülü 1902 yılından sonra gelirleri giderek azalmıştı. Geriye sadece dört dönüm kalmıştı. Geri kalanı vergileri ödemek için veya nakit ihtiyacı yüzünden satılmıştı... ve bunu söylemekten utanıyordu, ama satışın büyük bölümü kendi oğulları tarafından gerçekleştirilmişti.

Önceki sene kendilerine Amerikan Geriatri Topluluğu diyen New York'tan bir gruptan mektup almıştı. Birleşik Devletler'deki altıncı en yaşlı vatandaş, üçüncü en yaşlı kadın olduğu belirtiliyordu. En yaşlıları, Santa Rosa, Kaliforniya'da oturuyordu. Yüz yirmi iki yaşındaydı. Jim'e söyleyip mektubu çerçeveletmiş, Başkan'ın mektubunun yanına astırmıştı. Jim bunları ancak bu şubatta yapabilmişti. Şimdi düşününce, Molly ve Jim'i en son o zaman görmüş olduğunu fark etti.

Richardson çiftliğine nihayet ulaştı. Ahıra en yakın çit direğine bitkince yaslanıp özlemle eve baktı. İçerisi serindi muhtemelen. Serin ve gü-

zeldi. Kendini aylarca uyuyabilecekmiş gibi hissediyordu. Ama uyumadan önce yapması gereken bir şey daha vardı. Salgın yüzünden pek çok hayvan ölmüştü... atlar, köpekler, sıçanlar. Aralarında tavukların da olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. Bunca yolu ölü tavuklar için geldiğini öğrenmek acı bir şaka olurdu doğrusu.

Ahırın yanındaki kümese yöneldi ve içeriden gelecek gıdaklamalara kulak vermek üzere durdu. Bir süre sonra bir horoz tiz bir sesle öttü.

"Pekâlâ," diye mırıldandı. "Sorun yok o halde."

Odun yığınının dibindeki cesedi gördüğünde arkasını dönmek üzereydi. Cesedin bir eli suratını örtüyordu. Addie'nin kayınbiraderi, Billy Richardson'dı. Hayvanlar etlerini iyiden iyiye didiklemişti.

"Zavallı adam," dedi Abagail. "Zavallı, zavallı adam. Melekler başucunda şarkı söylesin Billy Richardson."

Davetkâr, serin eve doğru döndü. Sadece biraz ötede olmasına rağmen kilometrelerce uzakmış gibi geliyordu. Oraya kadar gidip gidemeyeceğinden emin değildi, gücü kalmamıştı.

"Tanrı'nın isteği olacak," dedi ve yürümeye başladı.

Güneş; ayakkabılarını çıkarır çıkarmaz uzanıp uykuya daldığı misafir yatak odasının penceresinden içeri süzülüyordu. Işığın neden bu kadar parlak olduğuna uzunca bir süre anlam veremedi; Larry Underwood'un New Hampshire'daki taş duvarın dibinde uyandığında hissettiğine çok benzer bir duyguydu bu.

Doğrulup oturdu. Bedenindeki bütün kaslar ve eklemler isyan halindeydi. "Ulu Tanrım, bütün gün ve geceyi uyuyarak geçirmişim!"

Eğer öyleyse gerçekten çok yorulmuş olmalıydı. O kadar sersemlemişti ki yataktan kalkıp banyoya gitmek neredeyse on dakikasını aldı. Ayakkabılarını giymesi bir on dakika daha sürdü. Yürümek işkenceydi, ama yürümesi gerektiğini biliyordu. Hareket etmezse bu katılık bedenine demir gibi yerleşecekti.

Topallayarak kümese vardı ve yakıcı sıcaklıkla tavukların kokusuna karışmış o kaçınılmaz çürüme kokusu yüzünden suratını buruşturarak içeri girdi. Kümesin sulama sistemi otomatikti, artezyen kuyusundan bir pompayla çekiliyordu, ama yemlerin çoğu tükenmiş ve çok sayıda tavuk

sıcak yüzünden telef olmuştu. İçlerinde en zayıf olanlar uzun süre önce açlıktan veya gaga darbeleri yüzünden ölmüş, dışkı ve yemle kaplı zeminde hüzünle eriyen karlar gibi yatıyordu.

Kalan tavukların çoğu o yaklaşınca kanat çırparak kaçtı, ama kuluçkaya yatmak isteyen tavuklar sadece oturup yavaşça yaklaşmasını aptal gözlerle izledi. Tavukları öldüren pek çok hastalık vardı ve salgından sağ çıkamayabileceklerini düşünmüştü, ama bunların durumu iyi görünüyordu. Tanrı tedarik etmişti.

En semiz görünenlerden üçünü aldı ve kafalarını kanatlarının altına soktu. Anında uykuya daldılar. Hepsini bir çuvala doldurdu, ama sonra kaslarının kaldıramayacak kadar katılaşmış olduğunu fark etti. Yerde sürüklemek zorunda kalacaktı.

Diğer tavuklar, yaşlı kadını uzaklaşana dek şüpheyle izledikten sonra azalan yemler için kavga etmeye devam ettiler.

Saat, artık sabah dokuz olmak üzereydi. Richardson'ların evinin önündeki meşe ağacının gövdesini çevreleyen banka oturarak düşündü. Görünüşe bakılırsa yola güneşin kızgınlığı azalınca çıkma planı hâlâ en iyi seçenekti. Bir gün gecikmeli dönecekti ama misafirleri hâlâ yoldaydı. Bugünü tavukları halletmek ve dinlenmekle değerlendirebilirdi.

Kasları şimdiden biraz daha gevşemişti ve karnında tanıdık olmayan ama aynı zamanda hoş bir kazınma hissi vardı. Ne olduğunu anlamak birkaç dakikasını aldı... acıkmıştı! Tanrıya şükür ki bu sabah kendini gerçekten aç hissediyordu. Âdet yerini bulsun diye değil de acıktığı için yiyeli ne kadar zaman olmuştu? Makinistin kazanına kömür tıktığı bir lokomotif gibiydi. Ama üç tavuğun kafasını kopardığında Addie'nin onun için kilerde bıraktığını görecek ve bulduğundan zevk alacaktı. Görüyorsun ya, dedi kendi kendine. Tanrı her şeyin en iyisini bilir. Bunun farkında olmak ne büyük lütuf Abagail, ne büyük lütuf.

Homurdanıp poflayarak çuvalı ahırla odunluk arasındaki kesim masasına götürdü. Odunluğun kapısının hemen arkasında ufak bir balta buldu ve onu alarak dışarı çıktı.

"Şimdi Tanrım," dedi ve tozlu ayakkabıları içinde kesim masasının önünde durarak başını bulutsuz gökyüzüne çevirdi. "Bana buraya kadar yürümem için gerekli gücü verdin, dönecek gücü de vereceğine inanıyo-

rum. Peygamberin İşaya Tanrı'nın kudretine inananların kartallar gibi kanatlanacağını söylemiş. Kartallar hakkında tek bildiğim keskin gözleri ve kötü huyları olan yaratıklar olduğu. Ama burada kafalarını kesmem gereken üç piliç var ve bu işi yaparken elimden olmak istemiyorum. Senin istediğin olsun, âmin."

Çuvalı alıp ağzını açtı ve içine baktı. Tavuklardan biri hâlâ kafasını kanadının altına sokmuş uyuyordu. Diğer ikisi birbirine yapışmış, pek hareket etmeden duruyordu. Çuvalın içi karanlık olduğu için gece vakti sanıyorlardı. Kuluçkaya yatan bir tavuktan daha ahmak bir şey varsa o da New York'lu bir Demokrat'tı.

Abagail tavuklardan birini aldı ve hayvan daha ne olduğunu anlayamadan tahtanın üstüne koydu. Baltayı hızla indirdi ve keskin kıyısının ahşaba her ölümcül gömülüşünde yaptığı gibi yüzünü buruşturdu. Kopan kafa, masanın yan tarafına düştü. Kafasız tavuk boynundan kanlar fışkırarak, kanatlarını deli gibi çırparak Richardson'ların kapısına doğru koştu. Bir süre sonra öldüğünü anladı ve sakince yattı. Tavuklar ve New York'lu Demokratlar, Tanrım, Tanrım.

Bir süre sonra hepsini halletti ve işi eline yüzüne bulaştıracağına veya bir yerini keseceğine dair endişelerinin boşuna olduğunu gördü. Tanrı dualarını kabul etmişti. Üç tavuğu da halletmişti, artık tek yapması gereken onları eve götürmekti.

Tavukları tekrar çuvala doldurdu ve Billy Richardson'ın baltasını yerine astı. Sonra yiyecek bir şeyler bulma niyetiyle tekrar eve girdi.

Öğleden sonra biraz uyudu ve rüyasında misafirlerinin yaklaşmakta olduğunu gördü; York'un hemen güneyindeydiler ve eski bir kamyonetle ilerliyorlardı. Altı kişiydiler, biri sağır dilsiz, aynı zamanda güçlü biriydi. Konuşması gerekenlerden biri de oydu.

Üç buçuk civarında uyandı. Bedeni hafifçe katılaşmıştı, ama bunun dışında kendini dinlenmiş ve tazelenmiş hissediyordu. Sonraki iki buçuk saat boyunca tavukların tüylerini yoldu. Parmaklarında mafsal iltihabı olduğu için zorlandığını hissettiğinde durup dinleniyor ve bir süre sonra tekrar devam ediyordu. Çalışırken bir yandan da kendi kendine ilahiler söylüyordu.

Son tavuğu da bitirdiğinde bütün parmaklarında şiddetli bir ağrı hissetti. Gün ışığı, alacakaranlığın belirtisi olan o yumuşak altın rengine bürünmüştü. Artık temmuzun sonlarına yaklaşmaktaydılar ve günler tekrar kısalmaya başlamıştı.

İçeri dönüp biraz daha yedi. Ekmek bayattı ama küflenmemişti –hiçbir küf Addie Richardson'ın mutfağında yeşil yüzünü göstermeye cesaret edemezdi– ve yarım kavanoz dolusu fıstık ezmesi bulmuştu. Fıstık ezmeli bir sandvici yedikten sonra yolda acıktığı takdirde yemek üzere bir tane daha yapıp cebine koydu.

Saat yediye yirmi vardı. Tekrar dışarı çıkıp çuvalını aldı ve verandanın basamaklarını dikkatlice indi. Yolduğu tüyleri titizlikle bir başka çuvala doldurmuştu, ama aradan kaçan birkaçı, sulanmadığı için kurumaya yüz tutmuş bahçeye doğru uçmuştu.

Abagail derin bir iç çekti ve, "Gidiyorum Tanrım," dedi. "Eve dönüyorum. Yavaş ilerleyeceğim, gece yarısından önce varacağımı sanmıyorum ama İncil'de ne gecenin dehşetinden ne gündüzün uçanından korkun diyor. Senin isteğini elimden geldiğince yerine getirmek için yola çıktım. Lütfen benimle yürü. İsa'nın hatırı için, âmin."

Asfalt yolun toprağa döndüğü yere vardığında zifiri karanlık çökmüştü. Ağustosböcekleri ötüyor, ıslak bir yerden, muhtemelen Cal Goodell'in çiftliğindeki yalaktan kurbağaların vıraklaması yükseliyordu. Ay yakında doğacak, iyice yükselmeden önce kan kırmızısına bürünmüş halde gökyüzünde asılı kalacaktı.

Dinlenip fıstık ezmeli sandvicinin (ezmenin yapışkan tadını dengelemek için yanında kuşüzümü reçeli olması için neler vermezdi, ama Addie Richardson reçelleri kilerde saklıyordu ve kilere ulaşmak için pek çok basamak inmesi gerekiyordu) yarısını yemek üzere oturdu. Çuval hemen yanındaydı. Her yeri ağrıyordu ve önünde daha yürünecek dört kilometre olmasına rağmen bütün gücü tükenmiş gibiydi... ama içi tuhaf bir şekilde coşku doluydu. Gece vakti yıldızlar altında açık havada en son ne zaman bulunmuştu? Yıldızlar her zamanki gibi pırıl pırıl parlıyordu. Şansı yaver giderse birinin kaydığını görüp dilek tutabilirdi. Yıldızlarla bezeli, ayın bir sevgili gibi yüzünü gösterdiği bu ılık yaz gecesi ona yine tüm heyecanları, iniş çıkışları, ateşi ve geleceğin gizemi karşısındaki muhteşem kırılganlı-

ğıyla genç kızlığını hatırlattı. Ah, evet bir zamanlar genç bir kızdı. Dev bir sekoya ağacının bir zamanlar minik bir filiz olduğuna inanmayanlar olduğu gibi buna da inanmayanlar olabilirdi. Ama o da bir zamanlar genç bir kızdı ve o dönemde çocukluğun geceye dair korkuları, her şeyin suskun olduğu ve sonsuz ruhun sesinin duyulabildiği anlarda yerini yetişkinlerin hemen eşikte olan korkularına bırakırdı. Aradaki o kısa sürede gece kokulu bir bulmaca olurdu. Yıldızlarla kaplı gökyüzüne bakıp büyüleyici kokular taşıyan esintiye kulak verirken insan kendini evrenin, sevginin ve hayatın kalp atışlarına çok yakın hissederdi. Sanki sonsuza dek genç kalacakmış...

Kanın avuçlarımda.

Çuvalı aniden sertçe çekilince yüreği ağzına geldi.

"Ay!" diye şaşkınca bağırdı o hafifçe çatallı, ihtiyar sesiyle. Çuvalı tekrar kendine doğru çekerken altında küçük bir yırtık meydana geldi.

Alçak bir hırıltı duyuldu. Yol kenarında, mısırlarla çakıllar arasında iri bir kahverengi sansar vardı. Gözleri ayın kızıl ışıltısını yansıtıyordu. Bir başka sansar ona katıldı. Sonra bir tane daha. Bir tane daha.

Yolun karşısına bakınca parlak gözleriyle sıralanmış olduklarını gördü. Çuvaldaki tavukların kokusunu almışlardı. Nasıl olmuştu da bu kadar hızlı ve çok sayıda toplanıp sinsice yaklaşmışlardı? Korkusu artarak onlara baktı. Bir keresinde bir sansar onu ısırmıştı; kaçan kırmızı, plastik topunu almak için büyük evin verandasının altına uzanmış ve iğnelerle dolu bir ağza benzeyen bir şey kolunu kapıvermişti. Acıyla olduğu kadar bu beklenmedik kötü olayın, sıradan olaylar zincirindeki bu ani sapmanın şaşkınlığıyla da çığlık atmıştı. Kolunu çekince kahverengi kürkünde kanından damlalar bulunan ve havada bir yılan gibi kıvrılan sansar da beraberinde gelmişti. Bir çığlık daha atıp kolunu sallamış, ama sansar bırakmamıştı; sanki bedeninin bir parçası olmuştu.

Erkek kardeşleri Micah ve Matthew da o sırada bahçedeydi; babası ise verandada oturmuş, bir postayla alışveriş kataloğunu inceliyordu. Hepsi yanına koşmuş ve o sırada on iki yaşında olan Abagail'in kolunda, arka ayakları tutunabilmek için havada sallanan ve tuhaf bir etole benzeyen kahverengi bir sansarla bahçede deli gibi koştuğunu görünce bir an oldukları yerde şaşkınca kalakalmışlardı. Elbisesine, bacaklarına ve ayakkabılarına kan damlıyordu.

İlk harekete geçen babası olmuştu. John Freemantle kesme blokunun yanında duran bir odun parçasını kaparak haykırmıştı. "Kıpırdama Abby!"

Küçüklüğünden beri emir tonunda bir ses duyduğunda panik çığlıkları birden kesilirdi. Muhtemelen başka hiçbir şey bu etkiyi gösteremezdi. Olduğu yerde kıpırdamadan durmuş ve odun, bir ıslık sesiyle inmişti. Keskin bir acı omzuna doğru yükselmiş (kolunun kırıldığından emindi) böylesine acı çekmesinin ve şaşkınlığının sebebi olan kahverengi şey –o dehşet anlarında bu iki his ayırt edilemeyecek şekilde iç içe geçmişti– yere düşmüştü. Kahverengi tüyleri Abby'nin kanıyla ıslanıp lekelenmişti. Micah sıçrayıp iki ayağıyla birden sansarın üstüne binmiş ve sert bir şekeri çiğnediğinizde beyninizde hissettiğinize benzer korkunç bir çıtırtı olmuştu. Odun darbesi onu öldürmediyse bu mutlaka işini bitirmiş olmalıydı.

Tam o sırada kardeşlerin en büyüğü olan Richard solgun yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle koşarak geldi. Babasıyla bir an bakıştılar.

"Bir sansarın böyle bir şey yaptığına ilk kez tanık oluyorum," demişti John Freemantle ağlayan kızının omuzlarını tutarak. "Tanrıya şükür ki annen yolun yukarısında, fasulyelerin yanındaydı."

"Belki hayvan ku..." diye başlamıştı Richard.

"Kapa çeneni," demişti babası Richard'ın daha fazla devam etmesine izin vermeyerek. Sesi hem soğuk, hem öfkeli, hem de korku doluydu. Ve Richard çenesini gerçekten kapamıştı... hatta öyle sert kapamıştı ki Abby dişlerinin birbirine çarptığını duymuştu. Sonra babası tekrar ona dönmüştü. "Hadi tulumbanın başına gidelim Abby tatlım. Kolunu iyice yıkayalım."

Luke bir sene sonra ona babasının Richard'ın söylemesine izin vermediği şeyin ne olduğunu söylemişti: Böyle bir şey yapan sansar mutlaka kuduz olmalıydı ve eğer öyleyse Abby'yi işkencenin yanı sıra en korkunç ölümlerden biri bekliyordu. Neyse ki sansar kuduz değildi; yarası bir süre sonra tamamen iyileşmişti. Ama o günden beri sansarlardan ölesiye korkar olmuştu; bazı insanların sıçanlar veya örümceklere duyduğu korkuya benziyordu. Keşke salgın, köpeklerin yerine onları telef etseydi! Ama etmemişti ve o...

Kanın avuçlarımda.

İçlerinden biri atılıp çuvalın sert kumaşını ısırdı.

"Ay!" diye haykırdı hayvana. Sırıtıyormuş gibi görünen sansar, ağzından çuvalın ipleri sarkarak hızla uzaklaştı.

O göndermişti bunları... Kara Adam.

Dehşet içini sardı. Artık yüzlercesi etrafını sarmıştı. Griler, kahverengiler, siyahlar, hepsi de tavuk kokusu alıyordu. Yolun iki tarafına yığılmışlar, kokusunu aldıkları ete ulaşabilmek için birbirlerinin önüne geçmeye çalışıyorlardı.

Tavukları vermek zorundayım. Tüm çabalarım boşunaymış. Vermezsem beni parça pinçik ederler. Boşuna uğraşmışım.

Zihninin karanlığında Kara Adam'ın sırıtışını ve öne uzattığı yumruklarından damlayan kanı görebiliyordu.

Çuval bir daha sertçe çekiştirildi. Bir kez daha.

Yolun karşısındaki sansarlar, karınları yere değecek şekilde çökerek ona doğru yaklaşıyordu. Vahşi gözleri, ay ışığı altında buz parçaları gibi parlıyordu.

Ama kim bana inandıysa bilsin, o yok olmayacak... çünkü üzerinde işaretim olacak ve ona hiçbir şey dokunamayacak... o bana ait, dedi Tanrı...

Ayağa kalktı. Hâlâ ölesiye korkuyordu, ama artık ne yapacağını biliyordu. "Defolun!" diye bağırdı. "Evet, bunlar tavuk, ama misafirlerim için! O yüzden defolun!"

Geri çekildiler. Gözlerinde tedirgin bakışlar belirdi. Ve aniden havada eriyen duman gibi yok oluverdiler. *Bir mucize,* diye düşündü ve şükran duygusuyla coşku içini sarıverdi. Sonra aniden buz kesti.

Batıda, Rocky Dağları'nın ötesinde, ufukta bile görünmeyen bir yerde bir gözün –parlayan bir göz– aniden açılarak kendisini aradığını hissetti. Kelimelerini yüksek sesle söylenmişlercesine net bir şekilde duydu: *Kim var orada? Sen misin ihtiyar?*

"Burada olduğumu biliyor," diye fısıldadı karanlığa. "Yardım et Tanrım. Bana, bize yardım et."

Çuvalı peşi sıra sürükleyerek eve doğru yürümeye devam etti.

İki gün sonra, 24 Temmuz'da geldiler. Gönlünce hazırlık yapamamıştı; yine gücü tükenmişti, bir yerden başka bir yere ancak bastonunun yardımıyla gidebiliyor, tulumbadan suyu güçlükle çekiyordu. Tavukları öldürüp sansarları kovduğu günün ertesinde çok uzun bir süre uyumuştu.

Rüyasında Rocky Dağları'nda yüksek, serin bir geçitte olduğunu görmüştü. 6. Karayolu, bu boşluğu sabah on bir kırk beş ila on iki çeyrek arası hariç bütün gün gölgeler içinde bırakan dik kaya duvarları arasında kıvrılarak uzanıyordu. Rüyasında gündüz değil geceydi ve ay yoktu. Bir yerlerde kurtlar uluyordu. Birdenbire zifiri karanlığın içinde bir göz açılarak korkunç bir şekilde bir o yana bir bu yana döndü. Gece rüzgârı ladinler ve çamlar arasında esiyordu. Oydu ve Abagail'i arıyordu.

O uzun uykudan kendini yatarken olduğundan daha bitkin hissederek uyandı ve Tanrı'ya bu yükü omuzlarından alması, hiç olmazsa gitmesini istediği yönü değiştirmesi için bir kez daha yalvardı.

Kuzeye, güneye veya doğuya dersen, Tanrım, Hemingford Home'dan sana şükürler ederek ayrılacağım. Ama batıya git deme, beni o Kara Adam'a doğru gönderme. Rocky Dağları aramızda yeterince büyük bir engel değil. And Dağları bile yetmez.

Ama fark etmiyordu. Er ya da geç, Kara Adam kendini yeterince kuvvetli hissettiğinde kendisine karşı çıkanları bulmaya gelecekti. Bu sene olmazsa gelecek sene. Köpekler salgın yüzünden telef olmuştu, ama dağlardaki kurtlar Şeytanın Oğlu'na hizmet etmeye hazır bir halde hayattaydı.

Ve ona hizmet edecek olanlar sadece kurtlar değildi.

Misafirlerinin nihayet geldiği günün sabahında, saat yedide ocak iyice kızana dek altına odun attı ve odun sandığını tamamen doldurdu. Tanrı ona serin, bulutlu bir gün kısmet etmişti. Hava haftalardır ilk kez bu kadar serindi. Karanlık çökerken yağmur bile yağabilirdi. 1958'de kırdığı kalçası öyle söylüyordu.

Önce kilerindeki konserve malzemeleri ve bahçeden topladığı taze raventlerle çilekleri kullanarak turtaları pişirdi. Tanrıya şükür ki çileklerin en olgun zamanıydı ve boşa gitmeyeceklerini bilmek güzeldi. Bir şeyler pişirmek kendisini daha iyi hissetmesini sağladı, çünkü pişirmek, hayatın ta kendisiydi. Bir yabanmersinli, iki raventli çilekli, bir de elmalı turta yaptı. Kokuları, mutfağı sardı. Sonra turtaları soğumaları için her zaman yaptığı gibi pencerenin önüne koydu.

Taze yumurta olmamasına rağmen elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Halbuki daha birkaç gün önce bir kümesin içindeydi ama yumurta-

ya ihtiyacı olabileceğini düşünememişti. Öğleyi geçtikten sonra, zemini rengi solmuş muşambayla kaplı olan küçük mutfağı kızaran piliçlerin kokusu sardı. İçerisi iyiden iyiye ısınmıştı, aksayarak verandaya çıktı.

Tavuğun eti hafif ve lezizdi. Gelenlerden biri gidip bir düzine mısır toplayabilir ve dışarıda kendilerine güzel bir ziyafet çekebilirlerdi.

Tavukları kâğıt havluların üzerine koyduktan sonra gitarını alıp arka verandaya gitti, oturdu ve çalmaya başladı. En sevdiği ilahileri söylüyor; yüksek, titreyen sesi durgun havada süzülüyordu.

"Önümüzde sınavlar ve günaha teşvikler,
Umursamak yük ve engel mi bize?
Cesaretimizi asla kaybetmemeliyiz,
Tanrı'ya dua etmeyi bırakmamalıyız."

Müzik kulağına o kadar iyi geliyordu ki (gerçi artık kulaklarına doğru notayı çaldığından emin olabilecek kadar güvenemez olmuştu) bir tane daha çaldı, ardından bir tane daha, bir tane daha.

Kuzeyden gelen bir motor sesi duyduğu sırada "Cennete Yürüyüş"ü çalıyordu. Bir araç, kasaba yolundan ona doğru ilerliyordu. Söylemeyi bıraktı ama başını yana eğip kulak kesilirken parmakları tellere dalgınca vurmaya devam etti. Geliyorlardı, evet Tanrım, yollarını bulabilmişlerdi. Artık toprak yola girmiş olan kamyonetin gerisinde oluşan toz bulutunu görebiliyordu. İçini yoğun bir heyecan sardı ve en güzel giysilerini giymiş olduğuna sevindi. Gitarını dizlerinin arasına koydu ve henüz güneş olmamasına rağmen eliyle gözlerini gölgeleyerek baktı.

Motor sesi artık iyice yükselmişti. Mısırların Cal Goodell'in büyükbaş hayvanlarının bulunduğu otlakla birleştiği yerde her an... Evet, işte görebiliyordu, yavaş ilerleyen bir Chevrolet çiftlik kamyonetiydi. Ön kısmı doluydu; görünüşe bakılırsa dört kişi sıkışarak oturmuştu (yaşı yüz sekizdi ama uzağı hâlâ iyi görüyordu). Kasada da ayakta durmuş, ileri bakan üç kişi vardı. Zayıfça, sarışın bir adam, kızıl saçlı bir kız ve ortada... evet, oydu, erkek olmayı yeni öğrenen bir çocuk. Saçları siyah, yüzü dar, alnı açıktı. Verandada oturduğunu görünce deli gibi el sallamaya başladı. Bir süre sonra sarışın da onu taklit etti. Kızıl saçlı kız sadece bakmakla yetindi. Abagail Ana elini kaldırıp onlara karşılık verdi.

"Tanrım, buraya kadar gelebildikleri için sana şükürler olsun," diye mırıldandı boğuk sesle. Ilık gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. "Şükürler olsun, Tanrım."

Sarsılarak ilerleyen kamyonet, avluya girdi. Direksiyon başındaki adamın mavi kadife bantlı hasır bir şapkası vardı. Banda büyük bir tüy sıkıştırılmıştı.

"Hee-yooo!" diye bağırarak el salladı. "Selam ana! Nick burada olacağını düşündüğünü söylemişti, işte buradasın! Heee-yooo!" Kornaya abandı. Ön tarafta, hemen yanında elli yaşlarında bir adam, aynı yaşlarda bir kadın ve kırmızı fitilli kadifeden bir ceket giymiş küçük bir kız vardı. Küçük kız bir elini kaldırarak utangaççа el salladı; diğer elinin başparmağı ağzındaydı.

Göz bandı olan siyah saçlı genç –Nick– kamyonetin kasasından daha tamamen durmadan atladı. Dengesini sağladıktan sonra yavaşça ona doğru yürüdü. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, ama gözü neşeyle parlıyordu. Verandanın basamakları önünde durdu ve etrafına merakla bakındı... avluya, eve, lastik salıncağın kurulu olduğu ağaca. Ama en çok Abagail Ana'ya.

"Merhaba Nick," dedi. "Seni gördüğüme sevindim. Tanrı seni korusun."

Nick gözyaşları içinde gülümsedi. Basamakları tırmanarak ellerini tuttu. Abagail Ana kırışık yanağını ona doğru uzatınca nazikçe öptü. Kamyonet hemen arkasında durdu ve herkes indi. Kamyoneti kullanan adam, bacağı alçılı olan kırmızı kadife ceketli kızı kucağına almıştı. Kız, kollarını adamın güneş yanığı boynuna sıkıca dolamıştı. Adamın yanında, elli yaşlarda görünen kadın, onun yanında kızıl saçlı kız ve sakallı sarışın genç vardı. Hayır, genç değil, diye düşündü Abagail Ana; aklı zayıf. Sıranın sonunda, ön tarafta oturarak gelen diğer adam vardı. Çelik çerçeveli gözlüklerinin camlarını siliyordu.

Nick, ona sorarcasına bakıyordu. Abagail Ana başını salladı.

"Doğru olanı yaptın," dedi. "Sizi Tanrı gönderdi, Abagail Ana da şimdi karnınızı doyuracak. Hepiniz hoş geldiniz!" diye ekledi sesini yükselterek. "Uzun süre kalamayız, ama bir şey yapmadan önce dinlenecek, hep birlikte karnımızı doyuracak ve sohbet edeceğiz."

Küçük kız, adamın güvenli kucağından seslendi. "Sen dünyadaki en yaşlı kadın mısın?"

Ellili yaşlardaki kadın, "Şışş, Gina!" dedi.

Ama Abagail Ana elini kalçasına koyarak güldü. "Belki öyleyimdir çocuğum. Belki benimdir o."

Kırmızı kareli masa örtüsünü elma ağacının öte tarafına serdirdi ve iki kadın, Olivia ve June, erkekler mısır toplamaya gittiğinde sofrayı kurdu. Mısırları haşlamak uzun sürmezdi. Tereyağı yoktu ama bolca margarini ve tuzu vardı.

Yemek sırasında pek fazla konuşma olmadı, çıkan sesler genellikle ağız şapırtıları ve keyif homurtularıydı. Misafirlerinin yemeklere yumulması onu mutlu etmiş, çektiği bütün zahmetleri unutturmuştu. Richardson'ların çiftliğine kadar yürümesine ve sansarlarla karşılaşmasına değmişti. Aslında mideleri kazınıyor falan değildi, ama bir ay boyunca neredeyse hep konserve yedikten sonra taze pişmiş bir yemek hepsine olağanüstü bir ziyafet gibi gelmişti. Kendisi de üç parça tavuk, bir koçan mısır ve küçük bir dilim çilekli turta yedi. Hepsini bitirince kendini bir yatak piresi gibi şişmiş hissetti.

Karınları doyup sıra kahvelere geldiğinde dürüst ifadeli, temiz yüzlü bir adam olan Ralph Brentner ona döndü. "Muhteşem bir yemekti efendim. En son ne zaman bu kadar lezzetli bir öğün yediğimi hatırlamıyorum. Çok teşekkürler."

Diğerleri de onaylayan cümleler mırıldandı. Nick gülümseyerek başını salladı.

"Gelip seninle oturabilir miyim büyüknine?" diye sordu küçük kız.

"Bence biraz ağır gelebilirsin tatlım," dedi yaşlıca kadın... Olivia Walker.

"Hiç de değil," dedi Abagail. "Bir miniği kucağıma alamayacağım gün, kefenime sarılacağım gündür. Gel bakalım Gina."

Ralph, kızı götürüp yaşlı kadının kucağına bıraktı. "Ağır gelmeye başladığında söyleyin yeter." Şapkasındaki tüyle Gina'yı gıdıkladı. Küçük kız ellerini kaldırıp kıkırdadı. "Sakın beni gıdıklama Ralph! Sakın beni gıdıklama dedim!"

"Merak etme," dedi Ralph geri çekilerek. "Kimseyi uzun süre gıdıklayamayacak kadar şişim." Tekrar oturdu.

"Bacağına ne oldu Gina?" diye sordu Abagail.

"Ahırın çatısından düştüğümde kırıldı," dedi Gina. "Dick düzeltti. Ralph, Dick'in hayatımı kurtardığını söylüyor." Çelik çerçeveli gözlükleri olan adama bir öpücük gönderdi. Adam kızardı, öksürdü ve gülümsedi.

Nick, Tom Cullen ve Ralph, Kansas yolunu yarılamışken Dick Ellis ile karşılaşmıştı. Sırtında çantası, elinde bir yürüyüş asasıyla yol kenarında yürüyordu. Veterinerdi. Ertesi gün, Lindsborg adında küçük bir kasabada öğle yemeği için mola vermişler ve kasabanın güneyinden gelen çığlıkların cılız sesini duymuşlardı. Rüzgâr diğer yönden esiyor olsaydı duymaları mümkün değildi.

"Tanrı büyüktür," dedi Abby kendini beğenmişçesine. Bir yandan da küçük kızın saçlarını okşuyordu.

Gina üç haftadır tek başınaydı. Bir iki gün önce amcasının ahırının çatı katında oynarken çürük zemin çökmüş ve on iki metre yükseklikten aşağı düşmüştü. Aşağıdaki samanlar düşüşünün şiddetini azaltmış ama samanların üstünden yuvarlanarak düşerken bacağını kırmıştı. Dick Ellis önce kızın iyileşme ihtimali konusunda pek iyimser değildi. Bacağını düzeltmek için lokal anestezi uygulamıştı; kız o kadar kilo vermişti ve fiziksel durumu o kadar narindi ki genel anestezinin onu öldürebileceğini düşünmüştü (konuşmadaki ciddi kelimeler hecelenerek dile getirilmiş, Gina McCone bu arada umursamazca Abagail Ana'nın elbisesinin düğmeleriyle oynamaya devam etmişti).

Gina herkesi şaşırtan bir hızla kendini toparlamıştı. Ralph ve gösterişli şapkasına hemen bağlanmıştı. Ellis alçak, çekingen bir sesle kızın en önemli sorununun yalnızlık olduğunu düşündüğünü söyledi.

"Elbette öyleydi," dedi Abagail. "Onu bulmasaydınız muhtemelen göçer giderdi."

Gina esnedi. Gözleri büyümüştü ve cam gibiydi.

"Alayım," dedi Olivia Walker, Abagail Ana'nın yanına gelerek.

"Koridorun sonundaki küçük odaya yatırabilirsin," dedi Abby. "İstersen sen de onunla uyuyabilirsin. Diğer kız... adın ne demiştin tatlım? Aklımdan çıkıvermiş."

"June Brinkmeyer," dedi kızıl saçlı kız.

"Sen de başka bir planın yoksa benimle birlikte uyuyabilirsin hayatım. Yatak iki kişi için yeterince büyük değil, benim gibi yaşlı bir kemik torbasıyla uyumak isteyeceğini de sanmıyorum. Ama yukarıda bir döşek olacaktı, güveler mahvetmediyse onun üzerinde uyuyabilirsin. Herhalde bu güçlü adamlardan biri onu senin için indirebilir."

"Elbette," dedi Ralph.

Olivia uykuya dalmış olan Gina'yı içeri taşıdı. Yıllardır hiç olmadığı kadar kalabalık olan mutfağa alacakaranlık çökmüştü. Abagail Ana homurdanarak ayağa kalktı ve üç gaz lambası yaktı; biri masaya, biri ocağın üstüne (demirden Blackwood şimdi sakince soğumaya başlamıştı) ve sonuncuyu verandaya bakan pencerenin içine koydu. Karanlığı uzaklaştırmıştı.

"Belki en iyisi eski zamanlardır," dedi Dick aniden ve hepsi ona döndü. Yüzü kızardı ve tekrar öksürdü. Abagail güldü.

"Yani," diye biraz savunmaya çekilerek devam etti Dick. "Bu, sanırım... 30 Haziran'dan beri yediğim ilk ev yemeği. Elektrikler o gün kesilmişti. Ve o gün yemeği kendim pişirmiştim. Gerçi benim yaptığıma ev yemeği demek pek doğru olmazdı ya. Ama karım... çok güzel yemekler yapardı. O..." Sesi kesildi.

Olivia geri döndü. "Mışıl mışıl uyuyor," dedi. "Çok yorulmuştu."

"Kendi ekmeğini kendin mi pişiriyorsun?" diye sordu Dick, Abagail Ana'ya.

"Elbette. Daima kendim pişirdim. Mayalı değil elbette, mayanın hepsi bitti gitti. Ama başka çeşitler de var."

"Ekmek için neler vermezdim," dedi Dick. "Helen... karım... haftada iki kez ekmek yapardı. Son günlerde canım bir tek ondan istiyor. Bana üç dilim ekmek ve biraz çilek reçeli verirseniz mutlu bir adam olarak ölebilirim."

"Tom Cullen yorgun," dedi Tom aniden. "A-Y, yorgun böyle yazılır." Çenesi ayrılacakmış gibi esnedi.

"Kulübede uyuyabilirsin," dedi Abagail. "İçerisi havasız ve kokuyor olabilir ama rutubet yoktur."

Bir süre yaklaşık bir saattir yağmakta olan yağmurun sesini dinlediler. Tek başına olunduğunda moral bozucu olabilecek bir sesti. Ama paylaşacak birileri varken hoş, onları birbirlerine yakınlaştıran bir sırra benzer

bir ses oluyordu. Damlalar, galvanize çatıda ses çıkarıyordu, Abby'nin evin diğer tarafında hâlâ tutmaya devam ettiği yağmur varilini dolduruyordu. Iowa üzerindeki fırtınanın gök gürültüleri uzaktan mırıltı gibi geliyordu.

"Herhalde yanınızda kamp malzemeleri vardır?" dedi onlara.

"Hem de her türlüsünden," dedi Ralph. "Hallederiz. Hadi Tom." Ayağa kalktı.

"Acaba," dedi Abagail. "Nick ve sen biraz daha kalabilir misiniz Ralph?"

Nick tüm bu süre boyunca masada, Abagail'in sallanan sandalyesinin karşı tarafında oturmaya devam etmişti. Konuşamayan birinin oda dolusu insan arasında göze çarpmayacağı, fark edilmeyeceği düşünülürdü. Ama Nick'te bir şey, bunun olmasını engelliyordu. Kıpırdamadan oturuyor, odada dolaşan sohbeti gözleriyle takip ediyor, yüz ifadesi söylenenlere göre değişiyordu. Dürüst ve zeki, ancak bu genç yaş için fazla endişeli bir yüzü vardı. Abagail sohbet devam ederken diğerlerinin birçok kez söylediklerini doğrularmış gibi Nick'e baktığını fark etmişti. Varlığının onlar da fazlasıyla farkındaydı. Birkaç kez de endişeli bir ifadeyle pencereden dışarı baktığını görmüştü.

"Benim için döşeği indirebilir misiniz?" diye yumuşak sesle sordu June.

"Nick ile indiririz," dedi Ralph ayağa kalkarak.

"Arkadaki kulübeye tek başıma gitmek istemiyorum," dedi Tom. "Olmaz!"

"Ben de seninle gelirim," dedi Dick. "Coleman pilli lambayı yakıp yatarız." Ayağa kalktı. "Tekrar teşekkürler efendim. Bütün bunların ne kadar güzel olduğunu anlatamam."

Diğerleri de onu onayladılar. Nick ve Ralph, güvesiz olduğu anlaşılan döşeği indirdi. Tom ve Dick, Coleman'ın kısa süre sonra yandığı kulübeye gitti. Nick, Ralph ve Abagail Ana kısa süre sonra mutfakta baş başa kaldı.

"Sigara içmemin bir sakıncası var mı efendim?" diye sordu Ralph.

"Külünü yere atmadığın sürece yok. Tam arkandaki dolapta bir küllük olacak."

Ralph küllüğü almak için kalkınca Abby, Nick'e baktı. Üstünde haki bir gömlek, kot pantolon ve rengi solmuş bir yelek vardı. Sanki onu daha

önceden tanıyor veya eninde sonunda tanışacaklarını biliyordu. Ona bakınca sessiz bir bilgi ve tamamlanmışlık hissediyordu. Sanki bu an, kaderlerinde yazılıydı. Hayatının bir ucunda, uzun boylu, siyah ve gururlu olan babası John Freemantle; diğer ucunda ise genç, beyaz, dilsiz, endişeli yüzünden ona dikkatle bakan, zekice parlayan tek gözü olan bu adam vardı.

Pencereden dışarı bakınca Coleman pilli lambanın ışığının kulübeden dışarı süzüldüğünü gördü. Acaba içerisi hâlâ inek kokuyor muydu? Neredeyse üç yıldır oraya girmemişti. Gerek olmamıştı. Son ineği Daisy, 1975'te satılmıştı, ama 1985'te içerisi hâlâ inek kokuyordu. Muhtemelen koku hâlâ vardı. Önemi yoktu; bundan daha kötü kokular da olabilirdi.

"Efendim?"

Dönüp baktı. Ralph, Nick'in yanına oturmuş, bir kâğıt parçasını lambanın aydınlığına tutarak kısık gözlerle inceliyordu. Nick'in kucağında bir defter ve tükenmezkalem vardı. Hâlâ dikkatle Abagail'e bakıyordu.

"Nick diyor ki..." Ralph utanarak boğazını temizledi.

"Nedir?"

"Dudaklarınızı okumakta zorlanıyormuş, çünkü..."

"Galiba sebebini biliyorum," dedi. "Sorun değil."

Ayağa kalkıp şifoniyere yürüdü. Üzerindeki ikinci rafta plastik bir kap vardı. İçindeki takma dişler, tıbbi malzemeler sergisindeymiş gibi bir sıvı içinde yüzüyordu.

Dişleri çıkarıp suyla duruladı.

"Tanrım neler çektim," diyerek dişleri taktı Abagail Ana. "Konuşmamız gerek," diye ekledi sonra. "Siz ikiniz lidersiniz, halletmemiz gereken konular var."

"Şey," dedi Ralph. "Benim lider olduğum pek söylenemez. Tam gün çalışan bir fabrika işçisi ve yarım gün çalışan bir çiftçiden ötesi olamadım hiçbir zaman. Zamanım fikir üretmekle değil nasırlar oluşturmakla geçti. Burada sorumlunun Nick olduğunu söylemek yanlış olmaz."

"Öyle mi?" diye sordu Abagail, Nick'e bakarak.

Nick kısa bir şeyler karaladı ve Ralph yüksek sesle okudu.

"Buraya gelmek benim fikrimdi, evet. Ama liderlik hakkında bir şey diyemem."

"June ve Olivia ile buranın yüz yirmi kilometre güneyinde karşılaştık," dedi Ralph. "Evvelki gündü değil mi Nick?"

Nick başını salladı.

"O zaman bile sana gelmekteydik, ana. Kadınlar da kuzeye gidiyordu. Dick de öyle. Böylece hepimiz birlikte gitmeye karar verdik."

"Başkalarını gördünüz mü?" diye sordu Abagail.

"Hayır," diye yazdı Nick. "Ama içimde hep gizlenerek bizi izleyenler olduğuna dair bir his vardı... Ralph'te de varmış. Galiba korkuyorlardı. Olanların şokunu atlatmaya çalışıyorlardı."

Abagail başını salladı.

"Dick, bizi gördüğü günden bir gün önce güneyden gelen motosiklet sesleri duyduğunu söyledi. Yani etrafta başka insanlar da var. Sanırım böyle büyükçe bir grup görmek onları ürküttü."

"Neden buraya geldiniz?" Kırışıklıklarla çevrili gözleri onlara dikkatle bakıyordu.

"Rüyamda seni gördüm," diye yazdı Nick. "Dick Ellis de bir kere gördüğünü söylüyor. Küçük kız, Gina ise buraya gelmemizden epey önce senden 'büyüknine' diye bahsetmeye başlamıştı. Burayı tarif etti. Lastik salıncağı anlattı."

"Tanrı onu korusun," dedi Abagail Ana dalgınca. Ralph'e baktı. "Ya sen?"

"Bir veya iki kez gördüm Ana," dedi Ralph. Dudaklarını ıslattı. "Çoğunlukla rüyalarımda diğer... diğer adam oluyor."

"Hangi diğer adam?"

Nick yazdı ve yazdığını daire içine aldı. Kâğıdı doğruca Abagail Ana'ya verdi. Okuma gözlükleri veya önceki sene Hemingford'dan aldığı ışıklı büyüteç olmadan pek göremiyordu, ama bunu okuyabilmişti. Yazı, Tanrı'nın Belşazzar'ın sarayının duvarına koyduğu gibi iri harflerle yazılmıştı. Daire içine alınmış kelimelere sadece bakmak bile onu ürpertmeye yetti. Yolun karşısında toplanarak kaynaşan, çuvalını keskin, sivri dişleriyle ısırıp çekiştiren sansarları hatırladı. Karanlığın içinde açılan kıpkırmızı gözün dönerek artık sadece yaşlı bir kadını değil, bir grup kadın ve erkeği aradığını düşündü... ve bir de küçük bir kızı.

Kâğıtta *Kara Adam* yazıyordu.

"Bana batıya gitmemiz gerektiği söylendi," dedi kâğıdı ağrıyan parmaklarına aldırmadan katlayıp düzeltip tekrar katlayarak. "Tanrı bunu ba-

na rüyamda söyledi. Onu dinlemek istemedim. Malum, ihtiyar bir kadının ve tek temennim bu toprak parçası üzerinde ölmek. Yüz yirmi yıldır aileme ait. Ama kaderimde burada can vermek yokmuş. Tıpkı Musa'nın kaderinde İsrailoğullarıyla Filistin'e gitmenin olmadığı gibi."

Duraksadı. İki adam lambanın aydınlığında ona ciddi gözlerle bakarken yağmur dışarıda durmaksızın yağmaya devam ediyordu. Gök gürültüsü kesilmişti. Tanrım, diye düşündü, şu dişler amma da acıtıyor. Bir an önce çıkarıp uyumak istiyorum.

"Salgının başlamasından iki sene önce rüyalar görmeye başladım. Her zaman rüya görürdüm ve bazıları gerçekleşirdi. Öngörü, Tanrı'dan bir armağandır ve herkeste bir miktar vardır. Büyükannem buna bazen Tanrı'nın parlayan lambası, bazen de sadece ışıltı derdi. Rüyalarımda batıya gittiğimi gördüm. Önce yanımda sadece birkaç kişi vardı, sonra onlara birkaç kişi daha eklendi, ardından birkaç kişi daha. Batıya, hep batıya gidiyordum. Sonra Rocky Dağları'nı gördüm. Sonunda yaklaşık iki yüz kişi, büyük bir kervan oluşturduk. İşaretler de vardı... hayır, Tanrı'dan işaretler değil, bildiğimiz yol tabelaları. Üzerlerinde BOULDER, COLORADO, 1100 KM veya BOULDER'A GİDER gibi yazılar vardı."

Tekrar duraksadı.

"Bu rüyalar beni korkuttu. O kadar korkuttu ki bir kişiye bile anlatmadım. Herhalde Tanrı kasırganın içinden onunla konuştuğunda Eyüp de böyle korkmuştur. Bütün bunlar sadece rüyadan ibaretmiş gibi davranmaya çalıştım. Yunus gibi Tanrı'dan kaçmaya çalışan aptal ihtiyarın tekiydim. Ama görüyorsunuz ya büyük balık ikimizi de yuttu! Tanrı Abby'ye git ve anlat derse Abby de gidip anlatmak zorunda. Ve içimde hep birinin, özel birinin geleceğine ve doğru zamanın gelip çattığını bu şekilde anlayacağıma dair bir his vardı."

Masada oturmuş, sağlam gözünde ciddi bir ifadeyle Ralph Brentner'ın sigarasından çıkan duman bulutu arasından ona bakan Nick'e döndü.

"Seni gördüğüm an anladım," dedi. "Sensin Nick. Tanrı, parmağıyla senin kalbine dokunmuş. Ama birden fazla parmağı ve dışarıda bir yerlerde hâlâ gelmekte olanlar var. Şükürler olsun ki onlara da dokunmuş. Onu ben de rüyamda görüyorum, bizi aradığını biliyorum ve Tanrı affetsin, ona kalpten beddua ediyorum." Ağlamaya başladı ve yüzüne su çarpıp bir bar-

dak da içmek niyetiyle ayağa kalktı. Gözyaşları, zayıf ve kırılgan olan insani yönünün göstergesiydi.

Tekrar arkasını döndüğünde Nick'in bir şeyler yazdığını fark etti. Bitirince kâğıdı koparıp Ralph'e uzattı.

"Tanrı kısmını bilemem ama burada bir şeyler olduğunu biliyorum. Karşılaştığımız herkes kuzeye geliyordu. Sanki cevap buradaymış gibi. Rüyanda diğerlerini de gördün mü? Dick'i? June veya Olivia'yı? Ya da küçük kızı?"

"Hayır, hiçbirini görmedim. Fazla konuşmayan bir adam gördüm. Hamile bir kadın. Kendi gitarıyla gelen, senin yaşlarında bir başka adam. Ve sen, Nick."

"Ve en doğru kararın Boulder'a gitmek olduğuna inanıyorsun, öyle mi?"

"Yazılmış olan bu," dedi Abagail Ana.

Nick bir süre deftere manasız çizgiler çizdikten sonra yazdı. "Kara Adam hakkında ne biliyorsun? Kim olduğunu biliyor musun?"

"Ne olduğunu biliyorum, ama kim olduğunu bilmiyorum. Dünyada kalmış en katıksız kötülük. Geri kalan kötülerin içinde daha az kötülük var. Hırsızlar, tacizciler ve şiddete başvuranlar. Ama onları çağıracak. Şimdiden toplamaya başlamış. Bizden çok daha hızlı bir şekilde toplanıyorlar. Hamlesini yapmadan önce çok fazla kişiyi toplayacak. Sadece kendisi gibi kötü olanları değil, zayıfları... yalnızları... ve kalplerinde Tanrı'ya yer vermemiş olanları da yanına katacak."

"Belki gerçek değildir," diye yazdı Nick. "Belki sadece..." Kaleminin ucunu kemirerek düşündü. Sonunda ekledi. "...hepimizin korkmuş, kötü tarafıdır. Belki rüyalarımızda, yapmaktan korktuğumuz şeyleri görüyoruzdur."

Ralph bunları yüksek sesle okurken kaşlarını çattı, ama Abby, Nick'in neyi kastettiğini hemen anlamıştı. Son yirmi yıl içinde ortaya çıkmış olan yeni vaizlerin sözlerinden pek farklı değildi. Onlara göre şeytan gerçekte yoktu. Kötülük vardı ve muhtemelen ilk günahtan geliyordu, ama hepimizin içindeydi ve çekip almak, bir yumurtayı kabuğunu kırmadan çıkarmak gibi imkânsızdı. Bu yeni vaizlere göre şeytan bir parçalı bulmaca gibiydi ve dünya üzerindeki her kadın, erkek ve çocuk, kendi küçük

parçasını ekleyerek bütünü oluşturuyordu. Evet, bunların hepsi kulağa gayet modern ve uygun geliyordu ama esas sorun, gerçekle ilgilerinin bulunmamasıydı. Ve Nick'in böyle düşünmeye devam etmesine göz yumarsa Kara Adam onu çiğ çiğ yerdi.

"Beni de rüyanda görmüştün. Gerçek değil miyim?"

Nick başını salladı.

"Ben de seni gördüm. Gerçek değil misin? Tanrıya şükürler olsun ki karşımda, dizinin üstünde bir defterle oturuyorsun. Diğer adam da senin kadar gerçek Nick." Evet, gerçekti. Sansarları ve karanlıktaki kırmızı gözü düşündü. Tekrar konuştuğunda sesi boğuktu. "O şeytan değil," dedi. "Ama şeytan ile birbirlerini tanıyorlar. İncil'de tufandan sonra Nuh ve ailesine ne olduğu yazmaz. Ama geride kalan birkaç kişiyi, ruhlarını, bedenlerini, düşünce biçimlerini ele geçirmek için korkunç bir mücadele olduğunu öğrenirsem hiç şaşırmam. Şu an bizim için de böyle bir durumun söz konusu olduğunu duyarsam da şaşırmam.

Şu an Rocky Dağları'nın batısında. Er ya da geç batıya gidecek. Belki bu sene değil ama hazır olduğunda mutlaka gidecek. Ona karşı durmak da bizim işimiz."

Nick başını kafası karışmış bir halde iki yana sallıyordu.

"Evet," dedi Abagail usulca. "Göreceksiniz. Önümüzde karanlık günler var. Ölüm ve dehşet, ihanet ve gözyaşları. Ve aramızda sonu görecek kadar yaşamayacak olanlar da olacak."

"Bunlar hiç hoşuma gitmedi," diye mırıldandı Ralph. "Nick ile bahsini ettiğiniz şu adam olmadan da durum yeterince güç değil mi? Doktor yokken, elektrik yokken zaten yeterince zorluk çekmiyor muyuz? Niye bir de bu belayla uğraşmak zorunda kalıyoruz?"

"Bilmiyorum. Tanrı'nın iradesi. Abby Freemantle gibilere hesap vermiyor pek."

"Başımıza bunları getirecekse emekliye ayrılıp yerini daha genç birine bırakmasını tercih ederim," dedi Ralph.

"Kara Adam batıdaysa belki şansımızı doğuda denemeliyiz," diye yazdı Nick.

Abagail Ana başını sabırla iki yana salladı. "Her şey Tanrı'ya hizmet eder Nick. Kara Adam O'nun hizmetinde değil mi sanıyorsun? Niyetini belki bizler anlayamıyoruz ama o da O'na hizmet ediyor. Kara Adam

nereye gidersen git peşinden gelecektir, çünkü Tanrı'ya hizmet ediyor ve Tanrı onunla yüzleşmeni istiyor. Tanrı'nın iradesinden kaçış mümkün değildir. Buna kalkışanlar kendilerini er ya da geç canavarın midesinde bulur."

Nick kısaca yazdı. Ralph notu okudu, burnunun kenarını ovuşturdu ve yüksek sesle okumak zorunda olmamayı diledi. Böyle yaşlı hanımlar Nick'in az önce yazdıklarına benzer şeyleri hoş karşılamazdı. Muhtemelen dine küfür olduğunu düşünecek ve fikrini bağıra çağıra belirtip herkesi uyandıracaktı.

"Ne diyor?" diye sordu Abagail.

"Diyor ki..." Ralph boğazını temizledi; şapkasındaki tüy sallandı. "Tanrı'ya inanmıyormuş." Mesajı ilettikten sonra patlamayı bekleyerek mutsuzca ayakkabılarına baktı.

Ama kadın sadece güldü, ayağa kalktı ve Nick'in yanına gitti. Bir elini tutup hafifçe vurdu. "Fark etmez Nick. O, sana inanıyor."

Ertesi gün Abby Freemantle'ın evinde kaldılar ve süpergribin, suların Ağrı Dağı'ndan akıp gitmesi gibi yok oluşundan beri geçirdikleri en güzel gün bu oldu. Yağmur sabahın erken saatlerinde kesilmişti, saat dokuzda gökyüzü parçalı bulutlar ve pırıl pırıl bir güneşten oluşan hoş bir duvar resmini andırıyordu. Mısırlar dört bir yana uzanıyor ve zümrütler gibi parlıyordu. Hava haftalardan sonra ilk kez bu kadar serinlemişti.

Tom Cullen sabahı, mısır tarlasında kollarını açmış halde koşarak ve karga sürülerini ürkütüp kaçırarak geçirdi. Gina McCone lastik salıncağın yanında kendinden memnun bir halde yere oturmuş, Abagail'in yatak odasındaki dolabın arkasındaki sandıkta bulduğu kâğıt bebeklerle oynuyordu. Bir süre önce Tom'la ikisi, Tom'un May, Oklahoma'dan getirdiği oyuncak garaj ve arabalarla oynamıştı. Tom, Gina'nın ondan istediklerini hiç itiraz etmeden hevesle yapmıştı.

Veteriner Dick Ellis, Abagail Ana'ya gelip o bölgede domuz yetiştiren olup olmadığını sordu.

"Stoner'lar domuz yetiştirirlerdi," dedi ihtiyar. Verandadaki sallanan sandalyede oturmuş, gitarını akort ederken, kırık bacağını ileri uzatıp oturan Gina'nın bahçede oynamasını izliyordu.

"Acaba içlerinde hâlâ canlı olanlar var mıdır?"

"Gidip bakman gerek. Olabilir. Belki de ağıldan kaçmayı başarmışlardır." Gözleri parladı. "Dün gece rüyasında domuz pirzolası gören birini tanıyorum galiba."

"Mümkün," dedi Dick.

"Hiç domuz kestin mi?"

"Hayır efendim," dedi Dick sırıtarak. "Birkaçını tedavi ettim, ama şimdiye kadar hiç domuz kesmedim. Şiddetten uzak bir yaşam sürdüğüm söylenebilir."

"Ralph ile kadın bir ustabaşına itirazınız olur mu?"

"Hiç sanmıyorum."

Yirmi dakika sonra üçü de kamyonete binmiş, yola koyulmuşlardı. Bastonunu dizlerinin arasına almış olan Abagail, iki adamın arasında oturuyordu. Stoner çiftliğinde, bir yaşında iki sağlıklı domuz buldular. Görünüşe bakılırsa yemleri bitince karınlarını daha zayıf ve talihsiz olan ağıl arkadaşlarıyla doyurmuşlardı.

Ralph, Reg Stoner'ın ahırındaki düzeneği Abagail'in direktifleriyle kurdu ve Dick uzun bir uğraştan sonra ipi domuzlardan birinin arka bacağına sağlam bir şekilde geçirmeyi başardı. Kıvranıp böğüren hayvanı çekerek ahırda tavana astılar.

Ralph elinde doksan santim uzunluğunda bir kasap bıçağıyla evden çıktı. Yüce Tanrım, bıçak değil kılıç mübarek, diye düşündü Abby.

"Bunu yapıp yapamayacağımdan emin değilim," dedi Ralph.

"Eh, ver o halde," diyerek elini uzattı Abagail. Ralph şüpheyle Dick'e baktı. Dick omuz silkti. Ralph bıçağı Abagail'e verdi.

"Tanrım," dedi Abagail. "Bize verdiklerin için şükürler olsun. Bizi besleyecek bu domuzu kutsa Tanrım. Çekilin çocuklar. Etrafa epey kan sıçrayacak."

Domuzun boğazını seri hareketlere kesti –bazı şeyler yaş ne kadar ilerlese de unutulmuyordu– ve olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekildi.

"Suyu ateşe koymuştun, değil mi?" diye sordu Dick'e. "Kapının önünde güzel bir ateş yaktın, değil mi?"

"Evet efendim," dedi Dick saygılı bir şekilde. Gözlerini domuzdan alamıyordu.

"Fırçaları aldın mı?" diye sordu Abagail, Ralph'e.

Ralph iki büyük fırçayı gösterdi.

"O halde götürüp suya atın. Bir süre haşlandıktan sonra kıllar hemen çıkacaktır. Ondan sonra domuzcuğu bir muz gibi soyabilirsiniz."

İkisinin de suratı biraz yeşermiş gibiydi.

"Hayvanları ceketleri üstündeyken yiyemezsiniz. Önce soymanız gerekir."

Ralph ve Dick Ellis göz göze gelip yutkundu ve tavandan sarkan domuzu indirmeye başladılar. Saat üç olduğunda oradaki işleri bitmiş, saat dörtte bir kasa dolusu etle Abagail'in evine dönmüşlerdi. Akşama taze pirzola yiyeceklerdi. Erkeklerin pek iştahı yok gibiydi, ama Abagail iki pirzolayı tadını çıkararak tek başına midesine indirdi. Taze et gibisi yoktu.

Saat dokuzu geçiyordu. Gina yatmış, Tom, Abagail Ana'nın verandadaki sallanan sandalyesinde uyuyakalmıştı. Sessiz şimşekler, batıda gökyüzünde bir anlığına belirip kayboluyordu. Yürüyüşe çıkan Nick dışındaki diğer bütün yetişkinler mutfakta toplanmıştı. Abagail, delikanlının nasıl bir mücadele içinde olduğunu biliyordu ve kalbi onunla birlikteydi.

"Gerçekten yüz sekiz yaşında değilsin, değil mi?" diye sordu Ralph sabah domuz kesmeye gittiklerinde söylediği bir şeyi hatırlayarak.

"Burada bekle," dedi Abagail. "Sana gösterecek bir şeyim var bayım." Yatak odasına gitti ve Başkan Reagan'dan gelen, çerçevelettiği mektubu üst çekmeceden alıp geri geldi. Mektubu Ralph'in kucağına bıraktı. "Bunu oku bakalım," dedi gururlu bir tavırla.

Ralph mektubu okudu. "... yüzüncü doğum gününüz için... Amerika Birleşik Devletleri'nde kayda geçmiş, yüz yaşını devirmiş yetmiş iki kişiden biri... Amerika Birleşik Devletleri'nde kayıtlı en yaşlı beşinci Cumhuriyetçi... Başkan Ronald Reagan tebriklerini ve iyi dileklerini sunar, 14 Ocak 1982." İrileşmiş gözlerle ona baktı. "Daha neler..." Kızararak ve aklı karışarak sustu. "Kusura bakma Abagail Ana."

"Neler neler görmüşsündür!" dedi Olivia hayretle.

"Hiçbiri son bir ayda gördüklerimle kıyaslanamaz." İçini çekti. "Ya da görmeyi beklediklerimle."

Kapı açıldı ve Nick içeri girdi... sohbet, hepsi onu bekliyormuşçasına kesiliverdi. Abagail, genç adamın kararını nihayet verdiğini yüzünden an-

layabiliyor ve kararının ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Nick verandada Tom'un yanında ayakta dururken yazdığı notu ona uzattı. Abagail okuyabilmek için kâğıdı gözlerinden uzaklaştırdı.

"Yarın Boulder'a doğru yola çıksak iyi olacak," diye yazmıştı Nick.

Abagail bakışlarını nottan Nick'e çevirdi ve başını yavaşça salladı. Notu June Brinkmeyer'e verdi, o da Olivia'ya uzattı. "Bence de," dedi Abagail. "Ben de en az senin kadar gönülsüzüm, ama sanırım en iyisi bu. Fikrini değiştiren neydi?"

Nick neredeyse öfkeyle omuz silkti ve yaşlı kadını gösterdi.

"Öyle olsun bakalım," dedi Abagail. "Tanrı'ya inancım tam."

Keşke benim de öyle olsaydı, diye düşündü Nick.

Dick ve Ralph ertesi sabah, yani 26 Temmuz sabahı kısa bir fikir alışverişinin ardından Ralph'in kamyonetiyle Columbus'a gittiler. "İçim rahat değil, ama sen öyle istiyorsan öyle olsun Nick," demişti Ralph.

"En kısa sürede geri dönün," diye yazdı Nick.

Ralph bir kahkaha attıktan sonra avluya baktı. June ve Olivia büyük bir leğenin başında, önlerinde birer çitileme tahtasıyla çamaşır yıkıyorlardı. Tom mısırlar arasında kargaları kovalıyordu – sonsuz bir keyif alıyor gibi görünüyordu. Gina, Tom'un oyuncak garajı ve arabalarıyla oynuyordu. Yaşlı kadın, sallanan sandalyesinde horlayarak uyukluyordu.

"Kafanı aslanın ağzına sokmak için fazla acele ediyorsun Nicky."

"Gidecek daha iyi bir yerimiz mi var?" diye yazdı Nick.

"Haklısın. Ortalıkta dolanıp durmanın faydası yok. İnsan bir yere ait olma ihtiyacı hissediyor. İleriye bakana kadar hiçbir şey yolunda görünmüyor, fark etmiş miydin?"

Nick başını salladı.

"Pekâlâ." Ralph, Nick'in omzuna elini koydu ve döndü. "Yola çıkmaya hazır mısın Dick?"

Tom Cullen saçlarından ve kıyafetlerinden mısır püsküllleri sarkar halde koşarak geldi. "Ben de! Tom Cullen da gezmek istiyor! Sahiden!"

"Gel o halde," dedi Ralph. "Şu haline bak, her tarafından mısır püskülü sarkıyor. Ve hâlâ tek bir karga bile yakalayamadın! Dur da şunları temizleyeyim."

Tom boş boş sırıtarak Ralph'in üstündeki püsküllleri temizlemesine izin verdi. Nick son iki haftanın muhtemelen Tom'un hayatının en güzel günleri olduğunu düşündü. Onu kabullenen ve isteyen insanlar arasındaydı. Neden istemeyeceklerdi? Belki aklı biraz kıttı ama şu an dünya üzerinde nadir bulunan varlıklardan biriydi; yaşayan bir insandı.

"Görüşürüz Nick," dedi Ralph ve Chevy'nin direksiyonuna geçti.

"Görüşürüz Nicky," diye tekrarladı hâlâ sırıtmakta olan Tom.

Nick gözden kaybolana dek kamyonetin ardından baktı. Sonra barakaya girdi ve eski bir kasayla bir kutu boya buldu. Kasanın tahtalarından birini ayırdı ve bir çit kazığına çiviledi. Levhayla boyayı dışarı taşıdı ve üzerine dikkatlice bir şeyler yazmaya başladı. Gina omzunun gerisinden ilgiyle izliyordu.

"Ne yazıyor?" diye sordu.

"Boulder, Colorado'ya gittik. Yollardaki tıkanıklıklardan kaçınmak için tali yolları kullanacağız. Halk Bandı 14. Kanal," diye okudu Olivia.

"O ne demek?" diye sordu June yaklaşarak. Gina'yı kucağına aldı ve birlikte Nick'in levhayı Abagail Ana'nın evine kadar uzanan toprak yoldan rahatça görülebilecek bir yere dikkatle dikmesini izlediler. Direği oldukça derine gömmüştü, çok kuvvetli bir rüzgârda bile yerinden çıkmazdı. Bu civarda şiddetli rüzgârlar oluyordu gerçekten. Tom ile buna bizzat tanık olmuşlardı. Yaşadıkları dehşeti asla unutmayacaktı.

Bir not yazıp June'a verdi.

"Dick ve Ralph'in Columbia'dan yapacağı şeylerden biri bir telsiz almakmış. Biri sürekli 14. Kanal'ı takip etmek zorunda."

"Ah," dedi Olivia. "Akıllıca."

Nick alnına ciddi bir ifadeyle vurdu ve gülümsedi.

İki kadın çamaşırları asma işine geri döndü. Gina tek ayağı üzerinde sekerek oyuncakların yanına gitti. Nick avlunun karşısına yürüdü, basamakları tırmandı ve uyuklayan kadının yanına oturdu. Mısırlara baktı ve başlarına neler geleceğini merak etti.

Sen öyle istiyorsan öyle olsun.

Onu liderleri olarak görüyorlardı. Sadece kabul etmişlerdi ve Nick sebebini hiç bilmiyordu. Sağır ve dilsizden emir alınmazdı; kötü bir fıkra gibiydi. Liderleri Dick olmalıydı. Ama kamyonetiyle belli bir hedefi ol-

ımaksızın ilerleyen Ralph Brentner'la karşılaşmalarının ardından her şey için Nick'in onayını almaya başlamışlardı. Tom ve sorumluluktan önce, Shoyo ve May arasındaki birkaç gün şimdiden bir nostalji sisi arasında kaybolmaya başlamıştı. Ne kadar yalnız olduğunu, sürekli gördüğü kâbusların aklını kaçırdığına delalet olduğuna dair korkularını unutmak çok kolaydı. Tek sorumluluğunun kendisi olduğu günleri ise hatırlamak daha kolaydı.

Seni gördüğümde anladım. Sensin Nick. Tanrı parmağıyla kalbine dokunmuş...

Hayır, bunu kabul etmiyorum. Tanrı'ya da inanmıyorum. İhtiyar, ona inanmakta serbestti. Yaşlı kadınların Tanrı'ya inanmaya, lavmana ve Lipton çay poşetlerine olduğu kadar ihtiyacı vardı. Her seferinde tek bir şeye konsantre olacak, adım adım ilerleyecekti. Onları Boulder'a götürecek, ardından neyin geleceğini o zaman görecekti. Yaşlı kadın, Kara Adam'ın gerçek olduğunu, psikolojik bir sembol olmadığını söylemişti. Nick buna da inanmak istemiyordu... ama doğru olduğunu içten içe biliyordu. Kalbinin derinliklerinde, yaşlı kadının söylediği her şeye inanıyor ve bu onu çok korkutuyordu. Liderleri olmak istemiyordu.

Sensin Nick.

Bir el omzunu sıkınca şaşkınca irkilip arkasına döndü. İhtiyar kadın az önce uyukluyordu, ama artık uyanmıştı. Kolçaksız sandalyesinde oturmuş, ona gülümsüyordu.

"Burada oturmuş Büyük Buhran'ı düşünüyordum," dedi. "Babamın bir zamanlar kilometrelerce uzanan bu toprakların sahibi olduğunu biliyor muydun? Gerçekten. Siyah bir adam için hiç de azımsanmayacak bir başarıydı. Ve ben de 1902'de Grange Salonu'nda gitar çalıp şarkı söyledim. Çok eskiden Nick. Çok çok uzun zaman önce."

Nick başını salladı.

"Güzel günlerdi Nick, en azından çoğu öyleydi. Ama hiçbir şey sonsuza dek devam etmiyor. Sadece Tanrı sevgisi. Babam ölünce toprakları oğulları ve ilk kocam arasında eşit olarak paylaştırıldı. Fazla bir şey değil, altmış dönüm. Bu ev, o altmış dönümün bir parçası üzerinde duruyor. Geriye sadece dört dönüm kaldı. Ah, sanırım şimdi istesem hepsine el koyabilirim ama aynı şey olmaz."

Nick zayıf elini hafifçe okşayınca derin derin içini çekti.

"Erkek kardeşlerin birlikte iş yapması zor oluyor, neredeyse her seferinde birbirlerine düşüyorlar. Habil ile Kabil'e bak! Herkes patron olmak istedi, kimse işçi olmaya yanaşmadı! 1931'de bankadan haciz geldi. Tehlikeyi anlayınca yine birleştiler, ama artık çok geçti. 1945'te benim altmış dönümüm ve sonradan Goodell çiftliği olan kırk elli dönümlük arazi dışında hepsi gitmişti."

Elbisesinin cebinden mendilini çıkarıp gözyaşlarını düşünceli bir şekilde yavaşça sildi.

"Sonunda sadece ben kaldım. Ne param ne de bir gelirim vardı. Her yıl vergileri ödeme vakti geldiğinde borcuma karşılık arazinin bir parçasını aldılar ve ben de her yıl artık bana ait olmayan topraklara bakarak şimdi yaptığım gibi ağladım. Her sene vergilere bir parça daha gitti, böyle oldu işte. Oradan bir bölüm, buradan bir bölüm. Geri kalanı kiraya verdim, ama elde ettiğim gelir o lanet olası vergileri karşılamaya yetmedi. Yüz yaşıma girince vergilerden muaf tutuldum. Evet, bu minik toprak parçası kalana dek her şeyi aldılar ve sonra beni rahat bıraktılar. Lütfetmişler, değil mi?"

Nick, yaşlı kadının elini hafifçe sıkarak ona baktı.

"Ah Nick," dedi, Abagail Ana. "Kalbimde Tanrı'ya karşı nefret besledim. O'nu seven her kadın ve erkek aynı zamanda O'ndan nefret eder, çünkü o sert bir Tanrı, kıskanç da. O neyse o; ve kötüler bu dünyada Cadillac arabalarıyla yollarda keyif sürerken O, ibadet edenlere ıstırap çektirerek karşılık veriyor. O'na iman etmek bile acıyla karışık bir mutluluk. O'nun iradesini yerine getiriyorum, ama içimdeki insan parçam O'na kalpten lanet etti. 'Abby,' dedi Tanrı bana. 'Önünde yapılacak işler var. Bu yüzden etlerin kemiklerin üzerinde kuruyana dek yaşamana izin vereceğim. Bütün çocuklarının senden önce ölüp gittiğini görecek ve ondan sonra bile yaşamaya devam edeceksin. Babanın topraklarının elinden parça parça alınmasına tanık olacaksın. Sonunda ödülün sevdiğin her şeyi terk edip tanımadığın insanlarla yabancı bir yere gidip işin yarım kalmış halde orada can vermek olacak. Buyruğum bu Abby,' dedi ve ben de, 'Evet, Tanrım,' dedim. 'İsteğin yerine getirilecek.' Aynı zamanda içimden ona laneter ettim ve, 'Neden, neden, neden?' diye sordum. Aldığım cevap şu oldu: 'Ben âlemi yaratırken sen neredeydin?'"

Gözyaşları artık acı dolu bir sel gibi yanaklarından aşağı akıyor ve elbisesini ıslatıyordu. Nick eski bir dal parçası kadar kuru görünen bu ihtiyar kadından bunca gözyaşı çıkmasına şaşırmıştı.

"Bana yardım et Nick," dedi. "Tek istediğim doğru şeyi yapmak."

Nick kadının ellerini sıkıca tuttu. Arkalarında oynayan Gina kıkırdadı ve güneşin ışıkları altında parlayan bir arabayı göğe doğru kaldırdı.

Dick ve Ralph öğle vakti geri döndü. Dick yepyeni bir Dodge minibüsün direksiyonundaydı, Ralph ise arkasından kanca sarkan kırmızı bir çekme aracı kullanıyordu. Tom arkada durmuş, hararetli bir şekilde el sallıyordu. Verandanın önüne park ettiler ve Dick minibüsten indi.

"Çekme aracında harika bir telsiz var," dedi Nick'e. "Kırk kanallı. Galiba Ralph alete âşık oldu."

Nick sırıttı. Kadınlar gelip araçlara baktı. Ralph'in June'u telsizi görüp onaylaması için çekme aracına götürdüğü Abagail'in gözünden kaçmamıştı. Kadının iyi kalçaları vardı, istediği kadar çok çocuk sahibi olabilirdi.

"Eee, ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Ralph.

"Yemeğimizi yer yemez," diye yazdı Nick. "Telsizi denedin mi?"

"Evet," dedi Ralph. "Dönüşte hep açık tuttum. Korkunç bir parazit vardı. Susturucu düğmesi pek işe yaramadı. Ama parazite rağmen bir şey duyduğuma yemin edebilirim. Uzaklardan gelen bir ses. İnsan sesi olmayabilir. Ama doğruyu söylemek gerekirse fazla umursamadım Nicky. O rüyalar gibi."

Aralarına bir sessizlik çöktü.

"Eh," dedi Olivia sessizliği bozarak. "Yemeği pişirelim. Umarım kimse iki gün üst üste domuz eti yemeye itiraz etmez."

Kimsenin itirazı yoktu. Saat birde kamp malzemeleri –ve Abagail'in sallanan sandalyesiyle gitarı– minibüse yüklenmiş ve yola koyulmuşlardı. Çekici, yoldaki tıkanıklıkları açabilmek için önden gidiyordu. Abagail 30. Karayolu üzerinden batıya doğru ilerleyen minibüsün ön koltuğunda oturuyordu. Ağlamadı. Bastonu, bacaklarının arasındaydı. Gözyaşı dökme vakti geçmişti. Tanrı'nın seçtiği kişiydi ve buyruğunu yerine getirecekti. Tanrı'nın dediği olacaktı, ama gecenin karanlığında açılan o kıpkırmızı gözü hatırlayınca kendini korkmaktan alamıyordu.

46. BÖLÜM

27 Temmuz akşamının ilerleyen saatleriydi. Yaz fırtınaları yüzünden neredeyse yok olmuş olan tabelanın belirttiğine göre Kunkle Fairgrounds adında bir yerde kamp kurmuşlardı. Kunkle, Ohio'nun güneyinde kalıyordu. Bir tür yangın sonucu neredeyse tamamı yok olmuştu. Stu muhtemelen yıldırım düştüğünü söylemişti. Harold buna karşı çıkmıştı elbette. O günlerde Stu Redman bir itfaiye aracının kırmızı olduğunu bile söylemeye kalksa Harold Lauder çoğunun yeşil olduğunu ispatlayan gerçekler öne sürmeye çalışıyordu.

Fran içini çekip yan döndü. Uyuyamıyordu. Rüyadan korkuyordu.

Sol tarafında beş motosiklet destek ayakları üzerinde duruyor, ay ışığı egzoz boruları ve krom aksamları üzerinde parlıyordu. Sanki Cehennem Melekleri'nden bir grup geceyi geçirmek için burayı seçmişti. Gerçi Melekler bu Honda ve Yamaha'lar gibi hanım evladı işi motorlardan kullanmazdı. Onların kullandığı motosikletler daha büyüktü... yoksa bunu televizyonda gördüğü eski Amerikan motosiklet belgeselinde mi duymuştu? *Vahşi Melekler. Şeytanın Melekleri. Cehennemin Motorcu Melekleri.* O lisedeyken gittikleri arabalı lokantalardaki motosiklet fotoğrafları çok büyüktü; Wells, Sanford, Güney Portland Twin, parayı ödeyip seçiminizi alırsınız. Artık hepsi kapalıydı, bütün lokantalar kepenk indirmişti, televizyon kanalları ve belgeseller de tarihe karışmıştı.

Günlüğüne yaz Frannie, dedi kendi kendine ve diğer tarafa döndü. Bu gece değil. Bu gece uyuyacaktı. Rüyalar olsun olmasın.

Diğerlerinin yirmi adım kadar ötesinde, azılı bir bira partisinin ardından uyuyan Cehennem Melekleri gibi yatmakta olduğunu görebiliyordu. Harold, Stu, Glen Bateman, Mark Braddock, Perion McCarthy. Bu gece Sominex alın ve uyuyun...

Sominex değil ama kişi başı yarım Veronal içmişlerdi. Rüyalar iyice beter bir hal alıp hepsini etkilemeye başlayınca Stu bunu önermişti. Diğer-

lerine söylemeden önce Harold'ı bir kenara çekmişti, çünkü Harold'ı en çok memnun eden, ciddi bir şekilde fikrinin sorulmasıydı. Ayrıca birçok konuda bilgiliydi. Böyle olması iyiydi, ama aynı zamanda biraz ürkütücüydü. Sanki yanlarında her şeyi az çok bilen, ama duygusal açıdan dengesiz ve her an parçalara ayrılabilecek beşinci sınıf bir tanrıyla yolculuk ediyorlardı. Harold, Mark ve Perion'la karşılaştıkları Albany'den ikinci bir silah almıştı. Artık Johnny Ringo gibi kalçalarından çaprazlama sarkan iki tabancası vardı. Fran, Harold için üzülüyordu, ama aynı zamanda ondan korkmaya da başlamıştı. Bir gece kontrolünü kaybedip patlayarak tabancalarını rasgele ateşlemeye başlayacağından korkuyordu. Aklına sürekli Harold'ı arka bahçelerinde, tüm duygusal savunmaları çökmüş halde ağlar ve üzerinde sadece mayosuyla çim biçer halde bulduğu gün geliyordu.

Stu'nun konuyu ona nasıl açtığını tahmin edebiliyordu; usulca, neredeyse bir komplo kuruyormuşçasına: *Harold bu rüyalar sorun olmaya başladı. Aklıma bir fikir geldi, ama tam olarak nasıl uygulayabileceğimi bilmiyorum... hafif bir sakinleştirici... ama tam dozunda olmalı. Çok fazla olduğu takdirde bir sorun olduğunda kimse uyanamaz. Ne önerirsin?*

Harold her eczanede kolayca bulunabilecek Veronal'lerden birer tane denemelerini önermişti. Rüyaları keserlerse dozu dörtte üçe, rüyalar tekrar belirmezse yarıma düşürebilirlerdi. Stu daha sonra gizlice Glen'e de danışmış ve denemişlerdi. Çeyreğe düşürdüklerinde rüyalar sinsice geri gelmeye başlamış, bu yüzden yarımda karar kılmışlardı.

En azından diğerleri için işe yarıyordu.

Frannie her gece verilen yarım hapı alıyor, ama yutmuyordu. Veronal'in bebeğine bir zarar verip vermeyeceğini bilmiyordu, bu riski göze alamazdı. Aspirinin bile kromozom zincirini kırabileceğini söylemişlerdi. Bu yüzden rüyalara katlanıyordu – katlanmak, doğru bir kelimeydi. İçlerinden biri baskındı; rüya farklı başlasa bile er geç bununla birleşiyordu. Ogunquit'teki evindeydi ve Kara Adam onu kovalıyordu. Gölgeli koridorlarda bir o yöne bir bu yöne koşuyor, saatin sonsuza dek tik tak ettiği salondan geçiyordu. Cesedi taşımak zorunda kalmasaydı ondan kurtulabileceğini biliyordu. Babasının çarşafa sarılı cesedini taşıyordu, çünkü bıraktığı takdirde Kara Adam cesede korkunç bir şey yapacak, kutsallığını bozacaktı. Bu yüzden giderek yaklaştığını bile bile kaçıyordu. Sonunda o

sıcak, insanı hasta eden elini omzunda hissediyordu. Kendini bir anda kemikleri lastiğe dönmüş gibi bitkin hissediyor ve babasının çarşafa dolanmış cesedi kollarından kayıp düşüyordu. Dönüp ona, *al onu, istediğini yap*, diyordu. *Yeter ki artık peşimi bırak.*

Ve Kara Adam, neşeli sırıtışından başka her şeyi gizleyen kukuletalı bir cüppe giymiş halde karşısında beliriyordu. Bir elinde kıvrılıp bükülmüş bir elbise askısı vardı. O an dehşet, bir yumruk gibi iniyor ve kan ter içinde kalmış, kalbi deli gibi atar halde ve bir daha asla uyumamayı dileyerek uyanıyordu.

Çünkü Kara Adam'ın istediği babasının cesedi değil, rahmindeki canlı bebekti.

Diğer tarafa döndü. Bir süre daha uyuyamazsa gerçekten günlüğünü çıkarıp yazacaktı. 5 Temmuz'dan beri günlük tutuyordu. Bir anlamda bebek için tutuyordu. İnancının bir göstergesiydi... bebeğinin yaşayacağına dair duyduğu inancın. Neler olduğunu bilmesini istiyordu. Salgının Ogunquit denen yere nasıl geldiği, Harold ile oradan nasıl kaçtıkları, başlarından geçen bütün olayları. Bebeğinin hepsini bilmesini istiyordu.

Ay ışığı, ortalığı yazabileceği kadar aydınlatıyor ve birkaç sayfa yazdıktan sonra uykusu gelmeye başlıyordu. Herhalde edebi yeteneği hakkında pek fikir vermiyordu. Ama önce uykuya bir şans daha verecekti.

Gözlerini kapattı.

Ve Harold'ı düşünmeye başladı. Durum, birbirlerine bağlanmamış olsalar Mark ve Perion'un gelişiyle daha kolay bir hal alabilirdi. Perion otuz üç yaşındaydı, Mark'tan on üç yaş büyüktü, ama yaş farkı bu dünyada pek önemli değildi. Birbirlerini bulmuşlardı, birbirlerine göz kulak oluyorlardı ve bir arada olmaktan memnunlardı. Perion, Frannie'ye bebek sahibi olmaya çalıştıklarını söylemişti. İyi ki spiral yerine doğum kontrol hapı kullanıyordum, demişti Perion. Yoksa nasıl çıkaracaktım?

Frannie neredeyse ona hamile olduğunu söyleyecekti (üçüncü ayını doldurmuştu) ama bir şey ona engel olmuştu. Zaten durumları hiç parlak değildi, daha da kötü etmekten korkmuştu. Yani artık dört değil, altı kişiydiler (Glen motosiklet kullanmayı kararlı bir şekilde reddediyor, ya Stu'nun ya da Harold'ın arkasında yolculuk ediyordu) ve gruba bir başka kadının dahil olması durumu değiştirmemişti.

Ya sen Frannie? Sen ne istiyorsun?

İçindeki biyolojik saatin alarmı altı ay sonra çalacaktı ve böyle bir dünyada var olmaya mecbursa, erkeğinin Stu Redman gibi biri olmasını isterdi. Hayır, gibi değil. Onu istiyordu: İşte açık seçik ifade etmişti.

Medeniyet tarihe karışınca insan toplumunun motorunun krom aksamı ve süsleri sökülmüştü. Glen Bateman bu örneği sıkça dile getiriyor ve her seferinde Harold'ın fazlasıyla hoşuna gidiyormuş gibi görünüyordu.

Frannie, kadınların özgürlüğünün teknoloji toplumunun bir uzantısı olduğuna karar vermişti. Kadınlar, bedenlerinin merhametine kalmıştı. Daha ufak tefek, daha güçsüzlerdi. Bir erkek çocuk doğuramaz, ama bir kadın doğurabilirdi... bunu dört yaşındaki çocuklar bile bilirdi. Ve hamile bir kadın, hassas ve kırılgan bir varlıktı. Medeniyet, her iki cinsin de altında durabileceği bir akıl sağlığı şemsiyesi sunuyordu. Özgürlük... bu tek sözcük her şeyi anlatıyordu. Kadınlar, dikkatli ve merhametli koruma sistemleri olan medeniyetten önce birer köleydi. Gerçekleri süsleyip gizleyerek kendimizi kandırmayalım, diye düşündü Fran. Sonra kötü günler sona erdi. *Ms.* dergisinin ofislerinin duvarına, tercihen iğneoyasıyla yazılmış şu tablo asılı olmalıydı: *Demiryolları için teşekkürler beyler. Otomobili icat ettiğiniz ve yerlileri oldukları için Amerika'yı vermek istemeyen Kızılderilileri öldürdüğünüz için teşekkürler beyler. Hastaneler, polis teşkilatı ve okullar için teşekkürler beyler. Artık oy kullanmak, kendi yolumu çizme ve kaderimi belirleme hakkına sahip olmak istiyorum, müsaadenizle. Bir zamanlar köleydik, ama artık o günler geçmişte kaldı. Kölelik günlerim artık bitmeli. Köleliğe ihtiyacım yok. Tıpkı küçük yelkenlilerle Atlantik Okyanusu'nu geçmeye olmadığı gibi. Jetler, küçük yelkenlilerden daha hızlı ve güvenli: Özgürlük, kölelikten daha mantıklı. Uçmaktan korkmuyorum. Teşekkürler beyler.*

Söyleyecek ne vardı? Hiçbir şey. Muhafazakârlar homurdanarak sutyenleri yakmaktan dem vurabilir, geri kafalılar küçük zekâ oyunları oynayabilirdi, ama gerçekler sadece gülümsüyordu... Artık tüm bunlar değişmişti, birkaç hafta içinde her şey değişmişti... ne kadar olduğunu sadece zaman söyleyebilirdi. Ama bu gece burada yatarken tek bir şeyden emindi: Bir erkeğe ihtiyacı vardı. Hem de çok.

Tek mesele kendisinin ve bebeğinin korunması endişesi değildi. Stu'yu çekici buluyordu. Özellikle Jess Rider'dan sonra. Stu sakindi, yete-

nekliydi ve en önemlisi, babasının "beş kiloluk torbada on kilo saçmalık" diyeceği türden biri değildi.

Stu da ondan hoşlanıyordu. Fran 4 Temmuz'da o terk edilmiş restoranda yemek yemelerinden beri bunun farkındaydı. Bir an için –kısacık bir an– göz göze gelmişler ve tüm göstergeleri çıldırtan ani bir elektrik akımı gibi anlık bir ısı oluşmuştu. Stu'nun da bunların farkında olduğunu tahmin ediyordu. Muhtemelen Fran'e zaman tanıyor ve seçimini kendi zamanında yapmasını bekliyordu. Önce Harold'laydı, o yüzden Harold'ın malı sayılırdı. İğrenç, maço bir düşünce tarzıydı, ama Fran hiç hoşuna gitmese de dünyanın en azından bir süreliğine bu kurallarla döneceğini düşünüyordu.

Belki biri daha olsaydı, Harold'ın ilgilenebileceği biri... ama yoktu ve Fran fazla bekleyemezdi. Harold'ın iyeliğini geri dönülmez bir noktaya ulaştırma çabasıyla sakarca onunla sevişmeye çalışmasını hatırladı. Üzerinden ne kadar zaman geçmişti? İki hafta mı? Daha uzun gibi geliyordu. Geçmiş artık çok geride kalmış gibiydi. Macun şekeri gibi uzamıştı. Harold hakkında ne yapacağına dair endişeleri, Stuart'ı seçerse yapabileceklerine dair kaygıları ve rüya göreceğine dair korkusu yüzünden kesinlikle uyuyamayacağını düşündü.

Ve bu düşünceler arasında uykuya daldı.

Uyandığında hava hâlâ karanlıktı. Biri onu sarsıyordu.

İtiraz sözcükleri mırıldandı, bir haftadır ilk kez rüya görmeden huzurlu bir uyku çekiyordu. Sonra sabah olduğunu ve gitme vaktinin geldiğini düşünerek sustu. Ama neden karanlıkta yola çıkacaklardı? Doğrulup oturduğunda ayın bile batmış olduğunu gördü.

Onu sarsan Harold'dı ve korkmuş görünüyordu.

"Harold? Ne oldu?"

Stu'nun da uyanık olduğunu gördü. Glen Bateman da ayaktaydı. Perion yaktıkları küçük ateşin diğer tarafındaydı.

"Mark," dedi Harold. "Hasta."

"Hasta mı?" dedi Fran ve Perion'ın diz çöktüğü, iki adamın da dikilmekte olduğu yerden bir inilti yükseldi. Frannie korkunun içinde kara bir sütun gibi yükseldiğini hissetti. Hastalık, hepsinin en çok korktuğu şeydi.

"Grip değil... değil mi Harold?" Mark gecikmiş bir Kaptan Trips vakasıysa bu hepsinin hastalanabileceği anlamına gelirdi. Belki mikrop hâlâ havadaydı. Hatta belki değişim geçirmişti. Seni daha iyi yemek için yavrum.

"Hayır grip değil. Griple ilgisi yok. Fran bu akşam konserve istiridyelerden yemiş miydin? Ya da öğlen verdiğimiz mola sırasında?"

Hâlâ uyku sersemi olan Fran düşünmeye çalıştı. "Evet, hem öğlen hem akşam yedim," dedi. "Tadı güzeldi. İstiridyeye bayılırım. Gıda zehirlenmesi mi yoksa?"

"Sadece sordum Fran. Ne olduğunu bilmiyoruz. Aramızda doktor yok. Sen nasılsın? Kendini iyi hissediyor musun?"

"İyiyim, sadece uykuluyum." Ama değildi. Artık değildi. Ateşin diğer yanından, Mark kendisi hastayken onun iyi olmasını kınıyormuşçasına bir başka inilti yükseldi.

"Glen apandisit olabileceğini düşünüyor," dedi Harold.

"Ne?"

Harold hasta gibi bir ifadeyle başını salladı.

Fran ayağa kalkıp diğerlerinin toplandığı yere gitti. Harold mutsuz bir gölge gibi onu izledi.

"Ona yardım etmemiz gerek," dedi Perion. Bunu daha önce birçok kez söylemiş gibi mekanik bir tonda konuşmuştu. Bakışları telaşla birinden diğerine yöneliyordu. İçlerindeki dehşeti ve çaresizliği gören Fran bir kez daha suçluluk duydu. Düşünceleri bencilce karnındaki bebeğe yöneldi ve aklındakileri uzaklaştırmaya çalıştı. Uygunsuz olsunlar olmasınlar, bir yere gitmiyorlardı. Ondan uzaklaş, diye haykırıyordu bir parçası. Hemen uzaklaş, bulaşıcı olabilir. Coleman lambanın aydınlığında solgun ve yaşlı görünen Glen'e baktı.

"Harold apandisit olduğunu düşündüğünü söyledi?" dedi sorarcasına.

"Bilmiyorum," dedi Glen üzgün ve korkmuş bir sesle. "Semptomları kesinlikle var; yüksek ateş, karnı sert ve şiş, dokununca acı veriyor..."

"Ona yardım etmeliyiz," dedi Perion tekrar ve gözyaşlarına boğuldu.

Glen, Mark'ın karnına dokununca Mark'ın camlaşmış gözlerini yarı örten gözkapakları iyice açılıverdi. Genç adam acıyla haykırdı. Glen elini kızgın fırına dokunmuşçasına çekti ve gizleyemediği bir panikle önce Stu'ya, ardından Harold'a, sonra yine Stu'ya baktı. "Siz ne önerirsiniz beyler?"

Harold güçlükle yutkundu. Sanki boğazına bir şey kaçmış, nefes almasına engel oluyordu. Sonunda aniden konuşmaya başladı. "Aspirin verelim."

Gözyaşları içinde Mark'a bakmakta olan Perion hızla Harold'a döndü. "Aspirin mi?" diye sordu. Sesinde öfkeyle karışık hayret vardı. "Aspirin mi?" Bu kez çığlık atmıştı. "O çokbilmiş tavrınla üretebildiğin tek çözüm bu mu? Aspirin?"

Harold ellerini cebine sokarak çaresizce kadına baktı.

Stu usulca konuştu. "Ama Harold haklı Perion. Şu an için en iyi seçeneğimiz aspirin. Saat kaç?"

"Ne yapmamız gerektiğini bilmiyorsunuz!" diye bağırdı onlara. "Neden bunu kabul etmiyorsunuz?"

"Üçe çeyrek var," dedi Frannie.

"Ya ölürse?" diye sordu Perion kestane rengi saçını ağlamaktan şişmiş yüzünden çekerek.

"Onları rahat bırak Perion," dedi Mark cansız, yorgun bir sesle. Onu duyunca hepsi şaşırdı. "Ellerinden geleni yapacaklardır. Böyle ağrımaya devam ederse ölsem daha iyi zaten. Bana aspirin verin. Ne olursa verin."

"Ben getiririm," dedi oradan uzaklaşmaya dünden razı olan Harold. "Sırt çantamda olacak. Ekstra Güçlü Excedrin," dedi onlardan onay almayı umuyormuşçasına. Sonra koşar adım uzaklaştı.

"Ona yardım etmeliyiz," dedi Perion önceki repliğine dönerek.

Stu, Glen ve Frannie'yi bir kenara çekti.

"Ne yapabileceğimize dair herhangi bir fikri olan var mı?" diye sordu onlara usulca. "Benim yok söyleyeyim. Harold'a çok kızdı, ama aspirin fikri benim aklıma bile gelmemişti."

"Çok üzgün, hepsi bu," dedi Fran.

Glen içini çekti. "Belki sorun bağırsaklarındadır. Çok fazla kuru gıda yüzünden. Belki iyice boşaltırsa sorun kalmaz."

Frannie başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Öyle olsa ateşi çıkmazdı. Karnının da böyle şişeceğini sanmıyorum." Sanki bir gecede karnında bir tümör peydahlanıvermişti. Düşüncesi bile kendini hasta hissetmesine neden olmuştu. En son ne zaman bu kadar korktuğunu hatırlamıyordu (rüya gördüğü zamanlar hariç). Harold ne demişti? Aralarında bir doktor yoktu. Çok doğruydu. İnkâr edilemez, korkunç bir gerçekti. Her

şey aynı anda kötüye gitmeye başlamış ve gerçek yüzünü göstermişti. Dehşete düşürecek kadar yalnızlardı. İnce ip üstünde yürüyorlardı ve biri aşağı güvenlik ağı germeyi unutmuştu. Bakışlarını Glen'in gergin yüzünden Stu'ya çevirdi. İkisinin de endişesi yüzünden okunuyordu, ama bir cevaplarının olmadığı ortadaydı.

Mark tekrar haykırdı ve Perion, onun acısını hissediyormuşçasına bir çığlık attı. Frannie, kadının acıyı bir anlamda hissettiğini düşündü.

"Ne yapacağız?" diye çaresizce sordu.

Bebeği düşünüyor ve aynı soru beyninde dönüp duruyordu: *Ya sezaryen gerekirse? Ya sezaryen gerekirse? Ya...*

Mark tekrar haykırdı ve Frannie, ondan nefret etti.

Titreyen karanlıkta tekrar birbirlerine baktılar.

FRAN GOLDSMITH'İN GÜNLÜĞÜNDEN

6 Temmuz 1990

Bay Bateman biraz çabaladıktan sonra ikna olup bizimle gelmeyi kabul etti. Bütün makalelerinden ("Ne kadar basit olduklarını kimse anlamasın diye büyük harflerle yazdım," diyor) öğrencilerini yirmi yıl boyunca sosyoloji, değişken davranış sosyolojisi ve kırsal sosyoloji gibi derslerle ölesiye sıktıktan sonra bu fırsatı reddetmeyi göze alamayacağını söyledi.

Stu fırsat derken neyi kastettiğini sordu.

"Bence apaçık ortada," dedi Harold o ÇEKİLMEZ UKALALIĞIYLA (Harold bazen çok tatlı olabiliyor, ama bazen de iğrenç biri haline geliyor ve bu gece karşımızdaki ikincisiydi). "Bay Bateman..."

"Lütfen bana, Glen de," dedi usulca, ama Harold'ın bu kadar dikkatli baktığını gören, Harold'ı cinsel hastalığa yakalanmış olmakla suçladığını düşünebilirdi.

"Sanırım Glen sosyolog olarak, bir toplumun oluşmasına birinci elden tanık olmak istiyor. Gerçeklerin teoriyle örtüşüp örtüşmeyeceğini görmek istiyor."

Uzun lafın kısası Glen (böyle tercih ettiği için ben de ona ismiyle hitap ediyorum) sebebin büyük ölçüde bu olduğunu söyledi, ama ekledi. "Ayrıca yazdığım ve doğru veya yanlış olduklarını kanıtlamayı umduğum teorile-

rim var. İnsanlığın süpergribin küllerinden doğuşunun bir adamın Nil'in yatağından yükselişi gibi olacağına inanmıyorum. Teorilerimden biri bu."

"Çünkü her şey etrafta mevcut, alınmayı bekliyor," dedi Stu her zamanki gibi usulca. Bunu söylerken o kadar ciddi görünüyordu ki şaşırdım. Harold bile tuhaf bir ifadeyle ona baktı.

Ama Glen sadece başını salladı ve devam etti. "Doğru. Tabiri caizse teknolojik toplum sahayı terk etti, ama bütün toplarını geride bıraktı. Oyunun nasıl oynandığını hatırlayan birileri çıkacak ve diğerlerine öğretecek. İyi söyledim, değil mi? Bunu sonra kâğıda döksem iyi olacak."

[O belki unutur diye ben yazdım. Kim bilir?]

Bunun üzerine Harold, "Her şey tekrar başlayacakmış gibi konuşuyorsun," dedi. "Silahlanma yarışı, hava kirliliği, hepsi. Bu teorilerinden bir başkası mı? Yoksa ilkinin doğal sonucu mu?"

"Tam öyle sayılmaz," diye söze başladı Glen, ama daha fazla konuşamadan Harold kendi fikirlerini belirterek itiraz etti. Kelimesi kelimesine yazamıyorum, çünkü Harold heyecanlandığında çok hızlı konuşuyor, ama özetlemek gerekirse insanlar hakkında genel olarak pek iyi düşünceleri olmamasına rağmen o kadar aptal olmadıklarına inandığını söyledi. Bu sefer belli bazı kanunların koyulacağına inandığını belirtti.

Nükleer füzyon, flörokarbon (muhtemelen yanlış yazdım ama neyse) spreyleri ve bunlar gibi kötü şeylere bulaşmayacaklarını iddia etti. Söylediği bir şeyi çok iyi hatırlıyorum, zira zihnimde çok canlı bir görüntü oluşturmuştu. "Gordion Düğümü bizim için kesildi diye tekrar uğraşıp düğümlememiz gerekmez."

Yeni bir tartışma başlatmak için zemin hazırlamaya çalıştığını görebiliyordum. Harold'dan hoşlanmayı zorlaştıranlardan biri de ne çok şey bildiğini göstermeye bunca hevesli oluşu (çok bilgisi olduğu muhakkak, hakkını vermek lazım, gerçekten parlak bir zekâsı var), ama Glen'in tek söylediği, "Onu zaman gösterecek, değil mi?" oldu.

Tüm bunlar bir saat önceydi. Şimdi üst kattaki yatak odasındayım, Kojak da yerde yatıyor. İyi köpek! Burası huzur dolu, bana evi hatırlatıyor ama evi fazla düşünmemeye çalışıyorum, çünkü beni hemen ağlatıyor. Bunun kulağa korkunç geleceğini biliyorum, ama keşke yanımda bu yatağı ısıtmama yardım edecek biri olsaydı. Aklımda bir aday bile var.

Şunu aklından çıkar Frannie!

Yarın Stovington'a doğru yola çıkacağız. Stu'nun bu fikirden pek hoşlanmadığını biliyorum. Oradan korkuyor. Stu'dan çok hoşlanıyorum. keşke Harold da daha fazla hoşlansaydı. Harold her şeyi zorlaştırıyor, ama galiba başka türlüsü elinde değil, yapısı böyle.

Glen, Kojak'ı yanında götürmemeye karar verdi. Kojak'ın başının çaresine bakabileceğini biliyor, ama yine de çok üzüldü elbette. Yan tarafında sepet olan bir motosiklet olsaydı onu da götürebilirdik. Ama öyle bir motosiklet olsaydı korkup içinden atlayabilir ve yaralanabilirdi. Hatta ölebilirdi.

Her neyse, yarın yola çıkıyoruz.

Hatırlanacak Şeyler: Texas Rangers'ın (beyzbol takımı) kesinlikle karşılanamayan atışları olan, Nolan Ryan adında bir atıcısı vardı. Hızlı toplar atardı ve karşılanmaları imkânsızdı. Bu çok iyi bir şeydi. Gülme efektleri olan televizyon dizileri vardı. Gülen insanların kaydedilmiş sesi dizinin komik bölümlerine eklenir ve böylece daha eğlenceli olduğu düşünülürdü. Süpermarketten donmuş pastalar ve turtalar alıp basitçe ısıtarak hemen yiyebilirdik. Benim en sevdiğim, Sara Lee marka çilekli pastaydı.

7 Temmuz 1990

Uzun yazamayacağım. Bütün gün yoldaydık. Popom hamburger gibi sırtımsa kaya gibi oldu. Dün gece yine kâbus gördüm. Harold da rüyasında o adamı görüyor ve bu durum canını fena halde sıkıyor, çünkü aynı rüyayı görüyor oluşumuzun bir açıklamasını yapamıyor.

Stu, Nebraska ve oradaki yaşlı kadını hâlâ rüyasında görmekte olduğunu söylüyor. Kadın, ona sürekli onu görmeye gitmesini söylüyormuş. Stu, kadının Holland Home, Hometown veya ismi buna benzer bir yerde yaşadığını söylüyor. Büyük ihtimalle neresi olduğunu bulabilirmiş. Harold, ona küçümseyerek baktı ve rüyaların uyanıkken düşünmeye cesaret edemediğimiz şeylerin psiko-Freudyen gösterileri olduğuna dair uzun bir vaaz çekti. Sanırım Stu sinirlendi, ama öfkesini kontrol etti. Aralarındaki kötü elektriğin açığa vurmasından çok korkuyorum. KEŞKE BÖYLE OLMASAYDI!

Her neyse, Stu, "O zaman nasıl oluyor da Frannie ile aynı rüyayı görüyorsunuz?" diye sordu. Harold tesadüfe dair bir şeyler mırıldandıktan sonra çekip gitti.

Stu, Glen ve bana, Stovington'dan sonra Nebraska'ya gitmek istediğini söyledi. Glen omuz silkerek, "Neden olmasın?" dedi. "Bir yere gideceğiz nasılsa."

Harold elbette buna itiraz edecek. Of be Harold büyü artık!

Hatırlanacak Şeyler: 80'lerin başında Amerika'daki herkes bir araç kullandığı, petrolümüzün çoğunu tükettiğimiz ve Araplar bizi hassas yerimizden yakaladığı için benzin sıkıntısı yaşanmıştı. Arapların harcayamayacakları kadar çok parası vardı. The Who adlı grup, sahnedeki performanslarının sonunda bazen gitarlarını ve amplifikatörlerini parçalardı. Buna, "gösterişçi tüketim" denirdi.

8 Temmuz 1990

Vakit geç oldu ve ben yine yorgunum, ama gözkapaklarım İNİVERMEDEN biraz yazmaya çalışacağım. Harold yaptığı tabelayı yaklaşık bir saat önce bitirdi (pek güzel olmadığını söylemeliyim) ve Stovington'daki tesisin ön bahçesine dikti. Stu, ona yardım etti ve Harold'ın iğnelemelerine rağmen sessizliğini korudu.

Kendimi hayal kırıklığına hazırlamaya çalışmıştım. Stu'nun yalan söylediğini bir an bile düşünmedim, bence Harold'ın sandığı gibi biri de değil. Bu yüzden herkesin ölmüş olduğundan emindim, ama yine de sarsıcı bir deneyimdi ve ağladım. Kendime engel olamadım.

Ama tek sarsılan ben değildim. Stu binayı görünce kâğıt gibi bembeyaz oldu. Üstünde kısa kollu bir gömlek vardı, tüylerinin ürperdiğini görebiliyordum. Normalde mavi olan gözleri gri bir günde okyanusun olduğu gibi arduvaz rengine büründü.

Üçüncü katı işaret ederek, "Orası benim odamdı," dedi.

Harold, ona döndü ve Harold Lauder'ın o patentli Ukalaca Yorumları'ndan bir örnek sunmaya hazırlandığını gördüm. Neyse ki Stu'nun yüz ifadesini görünce çenesini tuttu. Bence gayet akıllıca bir davranıştı.

Harold bir süre sonra, "Eh, içeri girip bir göz atalım," dedi.

"Ne faydası olacak?" diye sordu Stu. Sesi neredeyse histerikti, kendini güçlükle dizginlediği belliydi. Genellikle çok serinkanlı olduğu için bu hali ödümü kopardı. Harold tüm çabalarına rağmen kontrolünü kaybetmişti.

"Stuart..." diye söze başladı Glen, ama Stu sözünü kesti.

"Ne faydası olacak? Burası ölü, görmüyor musunuz? Ne askerler var ne de başka bir canlı. Burada olsalardı şimdiye kadar çoktan etrafımızı çevirmişlerdi, buna inanabilirsiniz. Salak herifler deney fareleri gibi bizi laboratuvarlara kapamış olurlardı." Sonra bana döndü. "Kusura bakma Fran, böyle konuşmak istememiştim. Sinirlerim bozuk galiba."

"Eh, ben içeri giriyorum," dedi Harold. "Benimle kim geliyor?" Ama CESUR VE GÖZÜ PEK bir tablo çizmeye çalışmasına rağmen Harold'ın da korktuğu belliydi.

Glen gireceğini söyledi. Stu, bana döndü. "Sen de gir Fran. Bir göz at. Kendini tatmin et."

Onunla dışarıda kalacağımı söylemek istedim, çok gergin görünüyordu (ve içeri girmeyi gerçekten istemiyordum) ama Harold'ın daha da büyük bir sorun yaratacağını düşünerek kabul ettim.

Glen ile Stu'nun hikâyesine dair en ufak bir şüphemiz olsaydı, kapıyı açar açmaz yok olurdu. Kokudan belliydi. Çürük domateslere benzeyen aynı koku, içinden geçtiğimiz büyükçe kasabalarda da oluyordu. Tanrım, yine ağlıyorum. Ama insanların öldüğü yetmezmiş gibi bir de öyle berbat kokması

Bir dakika

(sonra)

İşte, bugün ikinci kez GÖZLERİM ŞİŞENE DEK ağladım. Çivi çiğneyip raptiye tüküren Küçük Fran Goldsmith'e, Sevgili Frannie'ye neler oluyor acaba... ha ha. Neyse, bu gece daha fazla gözyaşı yok, söz.

Yine de içeri girdik. Ah o marazi merak. Diğerlerini bilmiyorum, ama ben galiba Stu'nun mahkûm edildiği odayı görmek istiyordum. Tek dikkat çeken içerideki koku değildi. Binanın içi, dışarıya kıyasla çok serindi. Büyük miktarda granit, mermer ve muhtemelen harika bir izolasyon eseriydi herhalde. Üst iki kat daha sıcaktı, ama aşağıdaki o koku... ve serinlik... mezar gibiydi. ÖĞK.

Ürkütücüydü de. Perili ev gibiydi. Koyunlar gibi birbirimize sokulduk. 22'lik bile olsa yanımda silah olduğu için mutluydum. Ayak sesleri-

miz, sanki birileri sinsice peşimizden geliyormuş gibi bizi takip ediyordu. Aklıma yine o rüya geldi. Siyah cüppeli adamın beni takip ettiği rüya. Stu'nun bizimle gelmek istemeyişine şaşmamalı.

Asansörlere ulaşıp ikinci kata çıktık. Birkaç ceset ve ofislerden başka bir şey yoktu. Üçüncü kat bir hastane gibi düzenlenmişti, ama bütün odaların hava geçirmez kapıları ve gözetleme pencereleri (Harold ve Glen öyle olduklarını söyledi) vardı. O katta çok ceset vardı. Hem odalarda hem de koridorlarda. Pek azı kadındı. Acaba sonlara doğru onları binadan çıkarmaya mı çalıştılar? Bunu hiçbir zaman bilemeyeceğiz. Zaten neden bilmek isteyelim ki?

Her neyse, ana koridorun sonundaki geniş alanda hava geçirmez kapısı açık bir oda bulduk. İçeride ölü bir adam vardı, ama hastalardan biri değildi (onların üstünde hep hastane kıyafetleri oluyordu) ve gripten ölmediği açıkça ortadaydı. Kurumuş bir kan gölünün ortasında yatıyordu ve öldüğü sırada sürünerek odadan çıkmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Kırık bir sandalye gördüm. Ortalık, bir kavga olmuş gibi dağınıktı.

Glen uzunca bir süre etrafına bakındıktan sonra, "Bence Stu'ya bu odadan bahsetmeyelim," dedi. "Görünüşe bakılırsa az kalsın burada ölüyormuş."

Yerdeki cesede baktım ve içim ürperdi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Harold. Onun bile sesi normal değildi.

"Bana kalırsa bu adam odaya Stu'yu öldürmeye gelmiş," dedi Glen. "Ve Stu her nasılsa onu alt etmeyi başarmış."

"Ama neden?" diye sordum. "Neden hastalığa *bağışıklı* olduğu halde Stu'yu öldürmek istesinler? Hiç mantıklı değil!"

Bana baktı, gözleri korkutucuydu. Neredeyse ölü gibilerdi. Ölü bir uskumrunun gözleri.

"Onun bir önemi yok Fran," dedi. "Görünüşe bakılırsa buranın mantıkla pek işi olmuyormuş. Örtbas etmeye inanan belli bir kesim var. Buna bazı dindar grupların İsa'nın ilahiliğine inandığı gibi samimi ve fanatik bir şekilde inanıyorlar. Çünkü bazıları için tüm hasara rağmen örtbas etmeye devam etmek dünyanın en önemli işi. Acaba salgın onları öldürüp kasaplıklarına son vermeden önce Atlanta, San Francisco ve Topeka Virüs

Merkezi'nde bağışıklı olan kaç kişiyi öldürdüler? Bu pislik mi? Bence geberdiği iyi olmuş. Sadece Stu için üzülürüm. Muhtemelen hayatının sonuna dek onunla ilgili kâbuslar görecek."

Peki Glen Bateman'ın sonra ne yaptığını bilmek istiyor musunuz? Korkunç resimler yapan o nazik adamın? Gidip ölü adamın suratına bir tekme attı. Harold tekmeyi yiyen oymuş gibi boğuk bir ses çıkardı. Glen sonra ayağını geri çekti.

"Yoo!" diye bağırdı Harold, ama Glen adamı yine tekmeledi. Sonra eliyle ağzını silerek döndü. Hiç olmazsa artık gözlerinde o ölü bakış yoktu.

"Hadi," dedi. "Çıkalım buradan. Stu haklıymış. Burası ölü."

Böylece dışarı çıktık. Stu binayı çevreleyen duvarın demir kapısına sırtını dayamış oturuyordu. İçimden... of Frannie, günlüğüne bile yazamayacaksan başkalarına nasıl söyleyeceksin? İçimden yanına koşup onu öpmek ve ona inanmadığımız için utandığımızı söylemek geldi. Salgının başlamasından sonra başımıza gelenler hakkında konuşup durduğumuz için de utanıyordum. O adam, Stu'yu neredeyse öldürecekti, ama o bu konuda tek kelime bile etmemişti.

Ah Tanrım, ona âşık oluyorum, ona fena halde tutuldum ve Harold olmasaydı şansımı denerdim!

Her neyse (hep bir her neyse var, yazmaktan parmaklarım uyuşsa bile), Stu, bize Nebraska'ya gitmek ve rüyasının doğruluğunu kontrol etmek istediğini ilk o zaman söyledi. Yüzünde inatçı, biraz da mahcup bir ifade vardı. Sanki Harold'ın o patronluk taslayan itirazlarına katlanmak zorunda kalacağını biliyordu. Ama Stovington tesisindeki "turumuz" Harold'ı öylesine sarsmıştı ki sadece göstermelik bir itirazda bulundu. Glen de önceki gece rüyasında yaşlı kadını gördüğünü söyleyince o da kesildi.

"Stu'nun kendi rüyasını anlatmasından etkilenip böyle bir rüya görmüş olabilirim elbette," dedi Glen hafifçe kızarmış bir suratla. "Ama fazlasıyla benziyordu."

Harold mutlaka etkilendiği için böyle bir rüya görmüş olduğunu söylüyordu ki Stu araya girdi. "Bir dakika Harold. Bir fikrim var."

Hepimiz birer kâğıt kalem alıp önceki hafta sürekli gördüğümüz rüyalardan aklımızda kalan her şeyi yazacak, ardından notlarımızı karşılaştıracaktık. Yeterince bilimsel olduğu için Harold fazla söylenmeden kabul etti.

Gördüğüm tek rüya, daha önce yazmış olduğum. Bu yüzden tekrarlamayacağım. Babamla ilgili bölümü yazdım, ama bebekten ve her seferinde elinde olan elbise askısından bahsetmedim.

Notları karşılaştırdığımızda ortaya çıkan sonuç inanılmazdı.

Harold, Stu ve ben rüyamızda "Kara Adam"ı (ben böyle diyorum) görmüştük. Stu da ben de onu siyah bir cüppe içinde görüyorduk, yüzü de hep gölgeler içindeydi. Harold'ın notlarına göre Kara Adam hep karanlık bir kapı eşiğinde duruyor ve "bir pezevenk" gibi eliyle onu çağırıyordu. Bazen ayaklarını ve gözlerindeki, "bir sansarınkine benzer" pırıltıyı görebiliyordu.

Stu ve Glen'in ihtiyar kadınla ilgili rüyaları da çok benziyordu. Benzerlik noktaları neredeyse tek tek belirtilemeyecek kadar çoktu (parmaklarımın uyuşmasının "edebi" ifadesi bu). Her neyse, kadının Polk County, Nebraska'da olduğu konusunda hemfikirler ama kasabanın isminden emin olamıyorlar. Stu Hollingford Home diyor, Glen ise Hemingway Home. Çok benzer isimler. İkisi de orayı bulabileceğinden oldukça emin görünüyor. (Günlüğe not: Benim tahminim 'Hemingford Home')

Glen, "Bu çok etkileyici," dedi. "Hepimiz gerçek bir psikolojik deneyimi paylaşıyoruz." Harold dudak büktü elbette ama konu üzerine bir hayli kafa yormuş gibi görünüyordu. "Nasılsa bir yere gitmek zorundayız" zihniyetiyle razı oldu. Sabah yola çıkıyoruz. Korkuyorum, heyecanlıyım ama en çok, Stovington adındaki bu ölü yerden ayrılacağımız için sevinçliyim. Ve o yaşlı kadını her daim Kara Adam'a tercih ederim.

Hatırlanacak Şeyler: "Takma kafana", üzülme, dert etme demek. "Yıkılıyor" bir şeyin güzel olduğunu anlatmak için kullanılır. "Kafası rahat" olmak, endişelenmemek anlamı gelir. "Gecelere akmak" eğlenmek için gece dışarı çıkmak demektir. Birçok insan, üzerinde OLUR BÖYLE BOKLAR yazan tişörtler giyerdi, gerçekten de oluyor. En iyi arkadaşa "kanka" denirdi. Aptalca, değil mi? Ama hayat öyleydi.

Öğle vaktini biraz geçiyordu.

Perion, iki saat önce gölgeye taşıdıkları Mark'ın yanında bitkinlikten uyuyakalmıştı. Mark'ın bilinci gelip gidiyordu ve gittiği zamanlar hepsi için daha kolay oluyordu. Gecenin kalanında ağrıya katlanmaya çalışmış, ama

gün ağardıktan sonra takati kalmamıştı. Uyanık olduğu her an kanlarını donduran, acı dolu çığlıklar atıyordu. Ellerinden çaresizce birbirlerine bakmaktan başka bir şey gelmiyordu. Kimsenin canı öğle yemeği istememişti.

"Apandisit," dedi Glen. "Hiç şüphe yok."

"Belki de... operasyon yapmayı denemeliyiz," dedi Harold. Glen'e bakıyordu. "Acaba sen..."

"Onu öldürürüz," dedi Glen kesin bir ifadeyle. "Bunu biliyorsun Harold. Karnını onu kan kaybından öldürmeden açabilsek bile, ki açamayız, pankreasını apandisinden ayırt edemeyiz. Bildiğin gibi, organların üstünde etiket olmuyor."

"Denemezsek ölecek," dedi Harold.

"Sen denemek ister misin?" diye sordu Glen sertçe. "Beni bazen düşündürüyorsun Harold."

"Sen de hiç yardımcı olmuyorsun ama," dedi Harold kızararak.

"Kesin şunu," dedi Stu. "Bu yaptığınız bir işe yarıyor mu sanki? Karnını bir çakıyla yarmaktan bahsediyorsunuz."

"Stu!" dedi Frannie yutkunarak.

"Ne var?" dedi Stu ve omuz silkti. "En yakın hastane Maumee'de. Onu oraya götürmemiz imkânsız. Otoyol girişine kadar bile götürebileceğimizi sanmıyorum."

"Haklısın," diye mırıldandı Glen ve kısa sakallarla kaplı yanağını sıvazladı. "Kusura bakma Harold. Çok üzgünüm. Böyle bir şeyin olabileceğini, pardon, olacağını biliyordum ama bilmekle yaşamak çok farklı elbette. Çalışma odamda oturup olasılıkları düşünmeye benzemediği muhakkak."

Harold nankörce bir şeyler mırıldanıp elleri ceplerinde uzaklaştı. Somurtkan, fazla irileşmiş, on yaşında bir çocuğa benziyordu.

"Neden onu kıpırdatamıyoruz?" diye sordu Fran, Stu ve Glen'e umutsuzca bakarak.

"Çünkü apandisi çok şiş," dedi Glen. "Patlarsa on kişiyi öldürmeye yetecek kadar zehir vücuduna dağılacak."

Stu başını salladı.

Fran'in başı dönüyordu. Apandisit mi? Bu devirde hiç sorun değildi. Hiç. Bazen safra taşları için falan hastaneye gittiğinizde hazır açmışken

apandisinizi de alıverirlerdi. Ortaokuldayken, herkesin Biggy diye çağırdığı Charles Biggers diye bir arkadaşı yaz tatili sırasında apandisit ameliyatı olmuştu. Hastanede sadece iki üç gün kalmıştı. Tıbben, apandisinizi aldırmak hiç zahmetli değildi.

Tıpkı çocuk doğurmak gibi.

"Ama kendi haline bırakırsak yine patlamayacak mı?" diye sordu.

Stu ve Glen huzursuzca birbirine baktı ve bir şey söylemedi.

"Öyleyse Harold'ın dediği kadar kötüsünüz!" diye patladı. "Çakıyla bile olsa bir şeyler yapmalısınız! Mecbursunuz!"

"Neden biz?" diye öfkeyle sordu Glen. "Neden sen yapmıyorsun? Elimizde bir tıp kitabı bile yok, Tanrı aşkına!"

"Ama sen... o... bu şekilde olmamalı! Apandisit ameliyatı bir şey değil ki!"

"Belki eski günlerde değildi. Artık kesinlikle öyle," dedi Glen, ama Fran ağlayarak oradan uzaklaşmıştı bile.

Saat üç civarında mahcup ve özür dilemeye hazır bir şekilde geri döndü, ama ne Glen ne de Stu kamptaydı. Harold devrik bir ağaç kütüğü üzerinde mahzunca oturuyordu. Perion, Mark'ın yanına bağdaş kurup oturmuş, nemli bir bezle yüzünü siliyordu. Yüzü solgun fakat sakindi.

"Frannie!" dedi onu görünce yüzü belirgin bir şekilde aydınlanan Harold.

"Selam Harold." Perion'un yanına gitti. "Nasıl oldu?"

"Uyuyor," dedi Perion, ama uyumuyordu; Fran bile görebiliyordu. Bilinçsiz bir halde yatıyordu.

"Diğerleri nereye gitti Perion? Biliyor musun?"

Ona cevap veren Harold oldu. Arkasından usulca yaklaşmıştı. Fran elini saçına veya omzuna koymak istediğini hissedebiliyordu. Dokunmasını istemiyordu. Harold neredeyse her an onu yoğun bir şekilde huzursuz etmeye başlamıştı.

"Kunkle'a gittiler. Bir doktor muayenehanesi aramaya."

"İşe yarar kitaplar bulabileceklerini düşünüyorlar," dedi Perion. "Ve bazı... aletler." Yutkununca boğazından bir ses çıktı. Elindeki bezi yanındaki su kabına batırıp sıkarak Mark'ın yüzünü serinletmeye devam etti.

"Gerçekten çok üzgünüz," dedi Harold rahatsız bir tavırla. "Kulağa nasıl geldiğini tahmin edebiliyorum, ama gerçekten üzgünüz."

Perion başını kaldırıp Harold'a bitkince gülümsedi. "Biliyorum," dedi. "Teşekkür ederim. Kimsenin bir suçu yok. Bir tanrı yoksa tabii. Varsa, bu O'nun suçu. Ve O'nu gördüğümde hayalarını tekmelemeye niyetliyim."

At gibi bir yüzü ve kalın bir vücut yapısı vardı. İnsanların iyi taraflarını daima kötü taraflarından önce gören Fran (mesela Harold'ın bir erkek için çok güzel elleri vardı) Perion'un muhteşem kahverengi saçlarını ve zekice bakan koyu mavi gözlerini fark etmişti. Onlara New York Üniversitesi'nde antropoloji profesörü ve kadın haklarıyla AIDS kurbanlarına eşit hukuki muamele gibi birçok politik davanın aktif savunucularından olduğunu söylemişti. Hiç evlenmemişti. Bir keresinde Fran'e, Mark'ın ona bir erkekten beklediğinden çok daha iyi davrandığını söylemişti. Tanıdığı diğer erkekler ya onu görmezden gelmiş ya da diğer kızların "domuz" olarak tabir ettiği türden çıkıp onu kullanmıştı. Normal koşullar altında olsalardı Mark'ın muhtemelen onu görmezden gelecek erkekler grubuna gireceğini kabul ediyordu, ama şartlar normal değildi. Birbirlerini haziran ayının son gününde, Perion'un yazı ailesiyle geçirmek için geldiği Albany'de bulmuşlar, biraz konuştuktan sonra çürüyen cesetlerde üreyen mikroplar onlara süpergribin beceremediğini yapmadan oradan ayrılmaya karar vermişlerdi.

Böylece Albany'den ayrılmışlar, ertesi gece de sevgili olmuşlardı. Gerçek bir çekim duymaktan ziyade yalnızlığın verdiği ümitsizlikle başlamıştı her şey (kendi aralarında kız kıza konuşuyorlardı ve Frannie bunları günlüğüne bile yazmamıştı). Perion ona, bu çetin dünyada iyi bir erkek olabileceğini keşfetmiş olan tüm sade kadınlar gibi hayretle karışık bir mutlulukla Mark'ın ona çok iyi davrandığını söylemişti. Onu sevmeye başlamış ve sevgisi her geçen gün artmıştı.

Şimdi de başlarına bu gelmişti.

"Ne komik," dedi. "Stu ve Harold hariç buradaki herkes kolej mezunu. Normal şartlar altında olsaydık eminim sen de mezun olurdun Harold."

"Sanırım öyle," dedi Harold.

Perion tekrar Mark'a döndü ve yüzünü şefkatle silmeye devam etti. Frannie'nin aklına aile İncil'lerindeki renkli resimlerden biri geldi. Re-

simde üç kadın, ellerinde yağlar ve baharatlarla İsa'nın bedenini gömmek için hazırlıyordu.

"Frannie İngilizce eğitimi alıyordu, Glen sosyoloji öğretmeniydi, Mark Amerikan tarihi üzerine doktora yapıyordu. Yazar olmak istediğine göre sen de İngilizce eğitim alırdın. Oturup harika grup tartışması yapabilirdik. Yaptık aslında, değil mi?"

"Evet," dedi Harold. Normalde yüksek olan sesi neredeyse duyulmayacaktı.

"Liberal sanat eğitimi, insana nasıl düşünüleceğini öğretirmiş... bunu bir yerde okumuştum. Öğrenilen elle tutulur gerçekler ikinci sırada kalıyor. Okulda elde ettiğiniz en önemli şey, tümevarım ve tümdengelimi yapıcı bir şekilde kullanabilmek."

"Bu çok iyi," dedi Harold. "Hoşuma gitti."

Şimdi eli Fran'in omzuna gerçekten dokunuyordu. Frannie omuz silkerek elinden kurtulmaya çalışmadı, ama varlığının her an farkındaydı ve mutsuzdu.

"Ama aslında iyi falan değil," dedi Perion ve şaşıran Harold elini Fran'in omzundan çekiverdi. Frannie, kendini bir anda hafiflemiş hissetti.

"Değil mi?" diye çekingence sordu Harold.

"Mark ölüyor!" dedi Perion. Sesi fazla çıkmıyordu, ama öfke ve çaresizlik doluydu. "Tüm zamanımızı yatakhanelerde veya ucuz öğrenci evlerinde birbirimize saçmalıklar anlatmayı öğrenmekle harcadığımız için ölüyor. Ah, sana Yeni Gine yerlilerini anlatabilirim ve Fran de İngiliz şairlerinin edebi tekniğini açıklayabilir ama bunların Mark'ıma ne faydası olur?"

"Aramızda tıp okuyan biri olsaydı..." diye söze başladı Fran çekinerek.

"Evet, olsaydı farklı olurdu. Ama yok. Aramızda bir araba tamircisi veya bir ineği ya da atı tedavi eden bir veterineri izlemiş biri bile yok." Mavi gözleri daha da kararark onlara baktı. "Sizi sevmiş olsam da şu an Bay Tamirci için hepinizi feda edebilirdim. Hiçbir şey yapmadığınız takdirde ne olacağını bildiğiniz halde ona dokunmaya korkuyorsunuz. Ben de sizin gibiyim... kendimi ayrı tutmuyorum."

"En azından iki..." dedi Fran ve sustu. En azından iki adam gitti, diyecekti ki Harold oradayken bunun talihsiz bir cümle olacağını fark etti. "En azından Stu ve Glen gitti. Hiç yoktan iyidir, değil mi?"

Perion içini çekti. "Evet, bu da bir şey. Ama gitmek Stu'nun kararıydı, değil mi? Aramızda, burada durup çaresizce beklemekten başka herhangi bir şey denemenin daha iyi olacağına nihayet karar verebilen tek kişi." Frannie'ye baktı. "Sana daha önce geçimini nasıl sağladığını söylemiş miydi?"

"Bir fabrikada çalışıyormuş," dedi Fran hemen. Hızlı cevabı üzerine Harold'ın kaşlarının hafifçe çatıldığını fark etmemişti. "Hesap makinelerinin devrelerini takıyormuş. Bir bilgisayar teknisyeni olduğu söylenebilir herhalde."

"Daha neler!" dedi Harold yüzünde ekşi bir gülümsemeyle.

"İçimizde, bir şeyleri parçalara ayırmaktan anlayan kişi o," dedi Perion. "Bay Bateman ile ona yapacakları şey Mark'ı öldürecek, bundan neredeyse eminim, ama birileri onu iyileştirmeye çalışırken ölmesi, böyle... sanki bir sokak köpeğiymiş gibi, hiçbir şey yapmayıp sadece izleyerek beklerken ölmesinden daha iyi."

Bunun üzerine ne Fran ne Harold bir şey söyleyebildi. Sadece kadının yanında oturup Mark'ın solgun yüzüne baktılar. Bir süre sonra Harold terli elini yine Fran'in omzuna koydu. Frannie'nin içinde çığlık atma isteği uyandı.

Stu ve Glen dörde çeyrek kala geldi. Motosikletin arkasına bir doktorun muayene çantası ve birkaç kalın kitap bağlanmıştı.

"Deneyeceğiz," dedi Stu sadece.

Perion başını kaldırdı. Yüzü solgun ve bitkin, sesi sakindi. "Yapar mısın? Lütfen. İkimiz de denemeni istiyoruz."

"Stu?" dedi Perion.

Saat dördü on geçiyordu. Stu ağacın altına serilmiş olan muşambanın yanında diz çökmüştü. Yüzünden oluk oluk ter boşanıyordu. Parlak gözlerinde çılgınca bir bakış vardı. Frannie bir kitabı Stu'nun önünde açık tutuyor, o ne zaman bakıp başını sallasa iki sayfa arasında geçiş yapıyordu. Suratı korkutucu bir solgunlukta olan Glen Bateman elinde bir makara beyaz iplikle Stu'nun hemen yanında bekliyordu. Aralarında, paslanmaz çelikten aletlerin dizili olduğu bir kutu açık halde duruyordu. Kutuya kan sıçramıştı.

"Burada!" diye bağırdı Stu. Sesi aniden yükselip sertleşmiş, mutlu bir tona bürünmüştü. Gözleri iyice kısılıp iki çizgi halini almıştı. "Onu buldum! Burada! Tam burada!"

"Stu?" dedi Perion.

"Fran, bana diğer sayfayı göster! Çabuk! Çabuk!"

"Çıkarabilir misin?" diye sordu Glen. "Tanrım, Doğu Teksas, gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?"

Harold gitmişti. Bir elini ağzına bastırarak partiden erken ayrılmıştı. On beş dakikadır doğu yönünde küçük bir ağaç korusunun içinde, sırtı onlara dönük halde duruyordu. Geniş yüzünde ümit dolu bir ifadeyle onlara döndü.

"Bilmiyorum," dedi Stu. "Ama yapabilirim. Bir ihtimal yapabilirim."

Fran'in gösterdiği renkli resme baktı. Dirseklerine kadar kana bulanmış, kıpkırmızı eldivenler giymiş gibi görünüyordu.

"Stu?" dedi Perion.

"Yukarıda ve aşağıda diğerlerinden bağımsız," diye fısıldadı Stu. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. "Apandisit. Kendi içinde. Bu... alnımı sil, Frannie, Tanrım, domuz gibi terliyorum... teşekkürler... off, gereğinden fazla kesmek istemiyorum... şunlar kahrolası bağırsakları... ama mecburum. Mecburum."

"Stu?" dedi Perion.

"Bana makası ver Glen. Hayır, o değil. Küçüğü."

"Stu."

Nihayet kadına baktı.

"Gerek kalmadı." Sesi sakin, yumuşaktı. "Öldü."

Stu kısılmış gözleri yavaşça açılarak ona baktı.

Perion başını salladı. "Neredeyse iki dakika oluyor. Ama teşekkürler. Denediğin için sağ ol."

Stu uzunca bir süre ona baktı. "Emin misin?" diye fısıldadı sonunda.

Perion başını tekrar salladı. Gözyaşları yanaklarından usulca süzülüyordu.

Elindeki küçük neşteri bırakan Stu, onlara arkasını döndü ve yüzünü çaresizce ellerine gömdü. Glen çoktan kalkmış, arkasına bakmadan, omuzları çökmüş halde oradan uzaklaşmıştı.

Frannie, Stu'ya sarıldı.

"Buraya kadarmış," dedi Stu. Kızı korkutan hissiz bir tonda, alçak sesle aynı şeyi tekrarlayıp duruyordu. "Buraya kadarmış. Bitti. Hepsi buymuş. Buraya kadarmış."

"Elinden geleni yaptın," dedi Fran ve uçup gidecekmişçesine daha da sıkı sarıldı.

"Buraya kadarmış," dedi Stu tekrar donuk bir kabullenmişlikle.

Frannie, onu kendine doğru iyice çekti. Son üç buçuk haftadır kafasını meşgul eden düşüncelere, ona olan tehlikeli duygularına rağmen hiçbir şey yapmamış, belli edecek hiçbir harekette bulunmamıştı. Hislerini belli etmemek için neredeyse acı verecek kadar özen göstermişti. Harold'la olan konu fazlasıyla hassastı. Aslında Stu'ya olan hislerini şimdi de gösteriyor sayılmazdı. Ona bir âşık gibi sarılıyor değildi. Bu, hayatta kalmayı başarmış birinin, bir diğerine tutunmasıydı. Stu da bunu anlıyor gibiydi. Elleri yükselip omuzlarından sıkıca tuttu ve haki gömleğinde, onları mutsuzluk veren bir suçun ortaklarıymış gibi damgalayan, kanlı el izleri bıraktı. Bir alakarga bir yerlerde keskin bir sesle öttü ve Perion ağlamaya başladı.

Hayatta kalanların sarılmasıyla âşıklarınki arasındaki farkı bilmeyen Harold Lauder, Frannie ve Stu'ya içinde aniden beliren bir şüphe ve korkuyla baktı. Bir süre sonra hiddetle çalılar arasına dalıp gözden kayboldu ve akşam yemeğinden çok sonra döndü.

Frannie ertesi sabah erkenden uyandı. Biri onu sarsıyordu. Gözümü açınca Glen veya Harold olduğunu göreceğim, diye düşündü mahmur bir şekilde. Tekrar yapacağız, doğrusunu yapana dek devam edeceğiz. Tarihten ders almayanlar...

Ama onu sarsan Stu'ydu. Gün neredeyse ağarmıştı; yüzünü göstermeye başlayan güneş, sabah sisi arasında ince bir katman pamuğa sarılmış altın gibi görünüyordu. Diğerleri gömülmüş, uyuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu doğrularak. "Bir sorun mu var?"

"Yine rüya görüyordum," dedi Stu. "Yaşlı kadını değil, diğeri... diğerini. Kara Adam'ı. Çok korktum. Bu yüzden..."

"Yeter," dedi Stu'nun yüzündeki ifadeden korkan Frannie. "Neyse onu söyle, lütfen."

"Perion. Veronal. Glen'in çantasından almış."

Frannie tıslarcasına bir nefes aldı.

"Ah, Tanrım. Ölmüş Frannie. Ne hale geldik, baksana."

Fran konuşmaya çalıştı ama başaramadı.

"Diğerlerini uyandırsam iyi olur sanırım," dedi Stu dalgınca. Kısa sakallarla kaplı yanağını ovuşturdu. Fran, ona sarıldığında yanağının yanağında bıraktığı hissi hâlâ hatırlıyordu. Stu sersemce ona döndü. "Ne zaman bitecek?"

"Biteceğini sanmıyorum," dedi Frannie yumuşak bir sesle.

Bakışları günün ilk ışıklarının aydınlığında kenetlendi.

FRAN GOLDSMITH'İN GÜNLÜĞÜNDEN

12 Temmuz 1990

Bu akşam Guilderland'ın hemen batısında kamp kurduk. Nihayet Büyük Otoyol'a, 80/90 Karayolu'na çıktık. Dün öğleden sonra Mark ve Perion (sence de güzel bir isim değil mi? bence öyle) ile karşılaşmamızın heyecanı biraz dindi. Bize katılmayı kabul ettiler... hatta bizden önce davranıp onlar teklif etti.

Gerçi Harold'ın öyle bir teklifte bulunacağından pek emin değilim. Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Taşıdıkları silahlar da gözünü korkutmuştu zaten (bence Glen de biraz korkmuştu). Arkalarında yarı otomatik tüfek bile vardı (iki adet). Ama en büyük sebep Harold'ın daima gösterinin yıldızı olmayı istemesi... varlığını mutlaka belli etmek ister, bilirsin.

HAROLD'IN PSİKOLOJİSİ ile pek çok sayfa doldurmuşumdur herhalde. Onu şimdiye kadar tanımadıysan hiç tanıyamayacaksın demektir. O ukalaca tavrı ve küçümseyen sözlerinin gerisinde özgüveni eksik, küçük bir çocuk var. Her şeyin değiştiğine tam anlamıyla inanamıyor. Bir parçası –kanımca oldukça büyük bir parça– lisede ona eziyet eden sınıf arkadaşlarının mezarlarından çıkıp gelerek onunla alay etmesini, Amy'nin bahsettiği gibi 31. Lauder diye seslenmesini bekliyor gibi. Bazen Ogunquit'te bir araya gelmeseydik onun için (benim için de) daha iyi olurdu diye düşünüyorum. Ben eski hayatının bir parçasıyım, bir zamanlar ablasının en

iyi arkadaşıydım, falan filan. Harold'la olan tuhaf ilişkimin özeti şu: Garip görünse de, şu an bildiklerimi biliyor olsaydım, güzel arabalı çocuklar ve Sweetie'den alınan kıyafetlerden başka neredeyse hiçbir şeyden bahsetmeyen, sadece kasabanın yerlilerinden birinin olabileceği gibi, gerçek bir Ogunquit züppesi olan (ölünün arkasından konuştuğum için Tanrı beni affetsin ama bu söylediğim doğru) Amy yerine arkadaş olarak Harold'ı seçerdim. Harold kendi çapında ilginç biri. Tüm zihinsel yeteneğini bir acayip olmak için kullanmadığında öyle yani. Ama görüyorsun ya Harold birinin kendisi için iyi düşünceleri olabileceğine ihtimal vermiyor. Tüm sorunlarını bu pek cesur olmayan yeni dünyaya taşımaya kararlı. O çok sevdiği Payday'ler ve çikolatalarla birlikte sırt çantasına koyabilir.

Of Harold Tanrım, bilmiyorum.

Hatırlanacak Şeyler: Gillette papağanı. "Lütfen Charmin'i sıkmayın." "Oh... BEEEE!" diyen, yürüyen sürahi. "Kadın bir jinekolog tarafından yaratılan O. B. Tampon." Converse All-Stars. *Yaşayan Ölülerin Gecesi.* Bırrr! Sonuncu hedefe çok yakındı. Bırakıyorum.

14 Temmuz 1990

Bugün öğle yemeği sırasında uzun uzun rüyalardan bahsettik, bu yüzden mola muhtemelen gereğinden fazla uzun sürdü. Bu arada Batavia, New York'un hemen kuzeyindeyiz.

Dün, Harold çekingence (ona göre) "rüya döngüsünü" kırıp kıramayacağımızı görmek için düşük dozlarda Veronal almamızı önerdi. Kimsenin şüphelenmemesi için bu fikre karşı çıkmadım, ama hapları içmemeye karar verdim. Yalnız Kovboy'a (umarım yalnızdır, ikizlerle başa çıkabileceğimi sanmıyorum) nasıl bir etkisi olacağını bilmediğimden riske girmek istemedim.

Veronal önerisi kabul görünce Mark, "Böyle şeyleri fazla düşünmeye gelmiyor," dedi. "Bir de bakmışsınız yakında hepimiz kendimizi Musa veya Yusuf sanıyoruz ve Tanrı'yla telefon görüşmeleri yapıyoruz."

"Kara Adam'ın cennetten aradığı söylenemez," dedi Stu. "Bence telefon çok daha aşağıda bir yerlerden geliyor."

"Bir başka deyişle şeytan peşimizde," diye atladı Frannie.

"Bu da herhangi bir açıklama kadar iyi," dedi Glen. Hepimiz ona bakınca devam etti. Biraz savunmaya çekilmiş gibiydi. "Eh, teolojik açıdan bakılınca cennet ve cehennem arasındaki halat çekme yarışının galibini belirleyen düğüme benzediğimiz söylenebilir, değil mi? Salgından kurtulan Cizvit varsa bahse girerim mutluluktan deliriyordur."

Mark bunun üzerine kahkahalarla güldü. Ben pek anlamadım, ama sessiz kaldım.

"Bence her şey çok saçma," diye araya girdi Harold. "Yakında Edgar Cayce ve ruhların geçişi konusuna gireceksiniz."

Cayce'yi Case gibi telaffuz etmişti. Hatasını düzelttiğimde (Kansas City'nin baş harflerini söyler gibi) bana KORKUNÇ HAROLD SOMURTMASI ile baktı. Hatalarını düzelttiğinde sana minnet duyacak insanlardan olmadığı muhakkak, sevgili günlük!

"Ne zaman belirgin bir doğaüstü olay gerçekleşse," dedi Glen. "Duruma uyan ve içsel mantığını koruyan tek açıklama teolojiktir. Bu yüzden fizik ve din modern-zamanlar inanç-iyileştiricilerine gelene kadar tarih boyunca el ele ilerlemiştir."

Harold söyleniyordu, ama Glen yine de devam etti.

"İçimden bir his, hepimizde biraz medyumluk olduğunu söylüyor... ve öyle köklü bir parçamız ki normal şartlar altında nadiren fark ediyoruz. Geniş çapta engelleyici bir yetenek olabilir, belki bu yüzden de fark edilmiyordur."

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü negatif bir etken Fran. İçinizde D. L. Staunton'ın 1958 tarihli tren ve uçak kazaları çalışmasını okuyan var mı? Aslında ilk olarak bir sosyoloji dergisinde yayımlanmıştı, ama sansasyon gazeteleri ara sıra konuyu gündeme getirir."

Başlarımızı iki yana salladık.

"Okusanız iyi olur," dedi. "James Staunton, gizemli konular üstünde hobi olarak çalışan, yumuşak başlı bir klinik sosyoloğuydu. Birinci elden araştırmalar yapmak üzere diğer tarafa geçmeden önce birkaç makale yazdı."

Harold burun kıvırdı, ama Stu ve Mark sırıtıyordu. Sanırım ben de.

"Bize trenleri ve uçakları anlat hadi," dedi Perion.

"Staunton 1925'ten sonra gerçekleşen elliden fazla uçak kazasının ve 1900'den sonra gerçekleşen iki yüzden fazla tren kazasının verilerini toplamış. Hepsini bilgisayara yüklemiş. Temel olarak üç faktörü ilişkilendirmeye çalışıyormuş: kaza yapan araçlarda bulunanlar, ölenler ve aracın kapasitesi."

"Neyi ispatlamaya çalıştığını anlamadım," dedi Stu.

"Anlamak için bilgisayara girdiği ikinci veri serisini bilmek gerek. Bu kez kaza yapmayan eşit sayıda uçak ve tren bilgisi girmiş."

Mark başını salladı. "Bir kontrol grubu ve bir deney grubu. Yeterince sağlam görünüyor."

"Ulaştığı sonuç basit, ancak ima ettikleri sarsıcıymış. Altta yatan istatistiksel gerçeğe ulaşabilmek için o kadar çok uğraşmak zorunda kalması ne ayıp."

"Ne gerçeği?" diye sordum.

"Dolu uçaklar ve trenler nadiren kaza yapar," dedi Glen.

"Saçmalığın DANİSKASI!" Harold neredeyse çığlık çığlığaydı.

"Pek sayılmaz," dedi Glen sakince. "Bu Staunton'ın teorisiydi ve bilgisayar onu destekledi. Kaza yapan taşıtlardaki yolcu doluluk oranı %61'miş. Kaza yapmayanlarda ise bu oran %76. %15'lik bir fark, önemlidir. Staunton'a göre fark %3 olsaydı üzerinde düşünmeye değmezdi. Teksas büyüklüğünde bir anomali. Staunton'ın ulaştığı sonuca göre insanlar hangi araçların kaza yapacağını biliyordu... yani bilinçsizce geleceği görüyorlardı.

"Sally Teyze Chicago'dan San Diego'ya giden 61 uçuş numaralı uçak kalkmadan midesinden rahatsızlanır. Uçak Nevada Çölü'ne düştüğünde herkes şöyle der: 'Ah Sally Teyze, o mide ağrısı Tanrı'nın bir lütfuydu.' Ama James Staunton'dan önce hiç kimse midesi... veya başı ağrıyan... ya da beden beyne bir şeylerin ters gideceği mesajını vermeye çalıştığında bacaklarda beliren o garip hissi duyan otuz kişi olduğunu fark etmemişti."

"Buna inanmam mümkün değil," dedi Harold başını hafif bir kederle iki yana sallayarak.

"Eh," dedi Glen. "Staunton'ın makalesini ilk okuyuşumdan bir hafta sonra bir Majestic Havayolları jeti Logan Havaalanı'na çakıldı. Ortalık birazcık durulduktan sonra Logan'daki Majestic bürosunu aradım.

Manchester *Sendika-Lideri*'nden bir muhabir olduğumu söyledim... iyi bir amaç için söylenmiş beyaz bir yalan. Onlara uçak kazalarıyla ilgili bir haber hazırladığımı ve kaza yapan uçuşa, kaç yolcunun gelmediğini sordum. Adam şaşırmıştı, havayolu personelinin de bu konuyu konuşmakta olduğunu söyledi. Rakam, on altıydı. On altı kişi gelmemişti. Denver'dan Boston'a olan uçuşlarda gelmeyen yolcu sayısının ortalama kaç olduğunu sordum, üç dedi."

"Üç," diye tekrarladı Perion şaşkınca.

"Evet. Adam devam etti. On beş kişinin de iptal ettiğini, bunun ortalamasının ise sekiz olduğunu söyledi. Yani kazadan sonraki manşetler LOGAN'DAKİ UÇAK KAZASINDA 94 KİŞİ ÖLDÜ yerine 31 KİŞİ LOGAN FELAKETİNDEN KURTULDU da olabilirmiş."

Eh... medyumluk üzerine daha epey uzun bir süre konuşuldu, ama konu bizim rüyalarımızdan ve kaynağının gökyüzündeki büyük güç olup olmadığından oldukça uzaklaştı. Daha sonra (Harold daha önce tiksintiyle ortamdan uzaklaşmıştı) Stu, Glen'e sordu. "Hepimizde medyumluk varsa sevdiğimiz birinin öldüğünü ya da bir hortumun evimizi söküp parçaladığını nasıl hissetmiyoruz?"

"Tıpkı, bu dediğin örneklere benzeyen vakalar var," dedi Glen. "Ama bu kadar yaygın... veya bilgisayar yardımıyla ispatlanmalarının kolay olmadığını kabul ediyorum. İlginç bir nokta. Bir teorim var..."

(Ne zaman yok ki, değil mi, günlük?)

"...ve evrimle ilgili. Biliyorsunuz, bir zamanlar insanların kuyruğu varmış, bütün bedenleri kürkle kaplıymış ve duyuları şimdi olduğundan çok daha keskinmiş. Şimdi bunlar neden yok? Çabuk Stu! Sınıfın en çalışkanı olmak için sana bir fırsat!"

"Herhalde insanlar araba kullanırken artık neden güneş gözlüğü takmıyorsa ondan. Bazen bir şeyleri aşar, geride bırakırsın. Artık ihtiyaç duymadığın bir noktaya gelmişsindir."

"Kesinlikle. Pratikte işe yaramıyorsa bu hislerin ne anlamı var? Ofisinde masada otururken, aniden karının marketten dönerken bir trafik kazasında öldüğünü hissetmenin sana ne faydası var? Nasılsa biri arayıp sana haber verecek, değil mi? Bir zamanlar öyle bir yeteneğimiz varsa bile şimdi çoktan zayıflamış, neredeyse yok olmuş. Kuyruklarımız ve kürklerimiz gibi.

Bu rüyalarda asıl ilgimi çeken," diye devam etti. "Gelecekteki bir mücadeleye işaret ediyor gibi oluşları. Bir öncünün... ve hasmının belli belirsiz görüntüsü gönderiliyor sanki. Rakip de denebilir. Eğer öyleyse, önümüzde yolcu listesinde isimlerimizin bulunduğu bir uçuş var... ve karın ağrıları çekiyoruz demektir. Belki bize geleceğimizi kendi ellerimizle şekillendirme fırsatı sunuluyor. Dördüncü boyutsal bir tür irade: olaylar gerçekleşmeden seçme şansı."

"Ama rüyaların anlamını bilmiyoruz," dedim.

"Bilmiyoruz, haklısın. Ama bilebiliriz. Birazcık medyumluk kabiliyeti bize ilahilik sıfatı verir mi bilmem; görme yeteneğini Tanrı'nın varlığına dair bir işaret olarak görmeden kabul eden pek çok insan var ve ben de onlardan biriyim; ama bizi ürkütmelerine rağmen bu rüyaların yapıcı bir kuvvet olduğuna inanıyorum. Sonuç olarak, Veronal konusunda artık farklı düşüncelerim var. Hapları içmek, karın ağrısını kesmek için Pepto-Bismol içmeye ve ardından uçağa binmeye benziyor."

Hatırlanacak Şeyler: Gerilemeler, kıtlıklar, bir galon benzinle otoyolda doksan kilometre ilerleyebilen Ford Growler prototipi. Mucize bir araba. Hepsi bu; bırakıyorum. Yazdıklarımı kısa tutmazsam bu günlük Yalnız Kovboy gelmeden (lütfen Silver adında bir atın üstünde olmasın) *Rüzgâr Gibi Geçti* kadar uzun olacak. Ah evet, hatırlanacak bir şey daha. Edgar Cayce. Onu unutamam. Rivayete göre rüyasında geleceği görmüş.

16 Temmuz 1990

Sadece iki not, ikisi de rüyalarla ilgili (bkz. iki sayfa önceki yazı). Birincisi, Glen Bateman son iki gündür son derece solgun ve sessiz. Bu gece fazladan bir doz Veranol aldığını gördüm. Tahminimce iki gece ilacı almadı ve sonuç olarak ÇOK kötü rüyalar gördü. Bu beni endişelendiriyor. Keşke ona bu konuyu bir şekilde açabilsem ama nasıl yapacağımı bilmiyorum.

İkincisi, kendi rüyalarım. Evvelki gece rüya görmedim (tartışmamızdan sonraki gece) bebekler gibi uyumuşum, hiçbir şey hatırlamıyorum. Dün gece ilk kez yaşlı kadını gördüm. Şimdiye kadar söylenenlere ekleyebileceğim fazla bir şey yok. İYİLİK ve ŞEFKAT dolu bir hava yayması dışında. Stu'nun Harold'ın tüm iğnelemelerine rağmen neden Nebraska'ya gitmekte

ısrar ettiğini anladım sanırım. Bu sabah uyandığımda tazelenmiş gibiydim ve içimde o yaşlı kadına, Abagail Ana'ya ulaşabilirsek her şeyin yoluna gireceğine dair bir his vardı. Umarım gerçekten oradadır. (Bu arada kasabanın isminin Hemingford Home olduğundan neredeyse eminim.)

Hatırlanacak Şeyler: Abagail Ana!

47. BÖLÜM

Her şey çok hızlı gelişti. 30 Temmuz günü, saat on civarlarıydı ve yola çıkalı sadece bir saat olmuştu. Hızlı ilerleyemiyorlardı, çünkü yollar, önceki gece yağan sağanak yağmur yüzünden kaygandı. Stu'nun önce Frannie'yi, ardından Harold ve Glen'i uyandırıp Perion'un intiharını haber verdiği bir önceki sabahtan beri, aralarında pek fazla konuşmamışlardı. Tıpkı bir fırtına gibi hiç sorumluluğu olmayan bir durum için kendini suçluyor, diye düşündü Fran mutsuzca.

Bunu ona da söylemek isterdi; kısmen kendine acıdığı için ona kızdığından, kısmen de sevdiğinden. İkincisi, artık kendisinden saklayamadığı bir gerçekti. Perion'un ölümünün onun kabahati olmadığına onu ikna edebileceğini düşünüyordu... ama onu ikna etmek demek, kendi hislerini belli etmesi demekti. Duygularını açığa, onun görebileceği şekilde çıkarmayı düşündü. Ne yazık ki o zaman Harold da görecekti. Bu yüzden bu seçenek ortadan kalkıyordu... ama sadece o an için. Harold olsun olmasın yakında duygularını açığa vuracaktı. Onu sadece belli bir yere kadar koruyabilirdi. Er geç öğrenecekti... kabullenip kabullenmemek onun sorunuydu. Harold'ın tepkisinin ikincisi olacağından korkuyordu. Bunun sonu felaket olabilirdi. Ne de olsa yanlarında bol miktarda silah taşıyorlardı.

Bir virajı dönüp büyük bir karavanın yolun ortasına devrilerek geçişi engellediğini gördüğü sırada bunları düşünüyordu. Pembe, yamulmuş cephesi hâlâ önceki gece yağan yağmurun ıslaklığıyla parlıyordu. Bu yeterince şaşırtıcıydı, ama dahası vardı... üç aile tipi araba ve bir araç çekici, yol kenarına park etmiş halde duruyordu. Yanlarında en azından bir düzine insan vardı.

Fran şaşkınlıkla ani bir fren yaptı. Honda ıslak yolda kayıverdi. Kontrolü tekrar kazanmadan önce az kalsın Fran'i yere savuracaktı. Sonra dördü birden tek sıra halinde durdu ve gözlerini şaşkınca kırparak sessizce karşısındaki canlı olan insanlara baktı.

"Pekâlâ, inin," dedi adamlardan biri. Uzun boylu, kirli sakallıydı ve koyu renk güneş gözlükleri takmıştı. Fran bir an zihninde zaman yolculuğu yaparak Maine otoyol girişine, eyalet polisinin onu aşırı hızdan durdurduğu ana döndü.

Şimdi ehliyetlerimizi göstermemizi isteyecek, dedi içinden. Ama bu, hız sınırını aşanlara ceza kesen yalnız bir eyalet polisi değildi. Dört erkek vardı. Diğer üçü, güneş gözlüklü adamın biraz gerisinde duruyordu. Geri kalanlar kadındı. En az sekiz kadın var gibiydi. Arabaların yanında, solgun ve korkmuş yüzlerle küçük gruplar halinde bekliyorlardı.

Kirli sakallı adamın bir tabancası vardı. Diğer adamların elinde ise tüfek vardı. İkisinin üstünde orduya ait birkaç malzeme vardı.

"İnin dedim!" dedi kirli sakallı adam ve arkasındakilerden biri tüfeğinin namlusunu doğrultarak bir mermi sürdü. Keskin, buyurgan ses, sisli sabah havasında yankılandı.

Glen ve Harold şaşkın ve endişeli görünüyordu. Sadece bu kadar. *Açık hedefler,* diye düşündü Fran içinde yükselen panik hissiyle. Durumu kendisi de henüz tam anlamıyla kavrayabilmiş değildi, ama denklemde bir terslik olduğunun farkındaydı. Dört erkek sekiz kadın, dedi beyni ve ardından panik dolu, daha tiz bir sesle tekrarladı: Dört erkek! Sekiz kadın!

"Harold," dedi Stu alçak sesle. Gözlerinde bir ışıltı belirmişti. Farkındalık. "Harold yapma..." Ve her şey olup bitti.

Stu'nun tüfeği sırtında asılıydı. Omzunun tek hareketiyle askısını düşürdü, tüfek bir süre sonra elindeydi.

"Yapmayın!" diye haykırdı kirli sakallı adam öfkeyle. "Garvey! Virge! Ronnie! Haklayın! Kadına dokunmayın!"

Harold önce kılıfları içine tutturulmuş olduklarını unutarak kalçasındaki tabancaları kavramaya yeltendi.

Glen Bateman hâlâ şaşkın bir halde Harold'ın arkasında oturuyordu.

"Harold!" diye bağırdı Stu tekrar.

Frannie de kendi tüfeğinin askısını indirmeye yeltendi. Etrafındaki hava sanki yapışkan bir hal almış gibi geliyordu ona, tüfeğini asla vaktinde eline alamayacakmış gibi. Muhtemelen oracıkta öleceklerini fark etti.

Kızlardan biri haykırdı: "ŞİMDİ!"

Frannie tüfeğini indirmeye çalışırken bakışları bağıran kıza kaydı. Sandığı kadar genç değildi, en az yirmi beşinde gösteriyordu. Kül sarısı saçları, yakın zamanda bir bahçe makasıyla budamış gibi kaba bir biçimde yüzünü çevreliyordu.

Kadınların hepsi hareket etmemişti; bazıları dehşetle neredeyse hissizleşmiş gibiydi. Ama sarışın kız ve üç kadın hareket ettiler.

Tüm bunlar yedi saniye içinde gelişti.

Kirli sakallı adam tabancasını Stu'ya doğrultmuştu.

Sarışın kadın, "Şimdi!" diye haykırdığında namlu, suyun varlığını hisseden çatal şeklinde bir dal parçası gibi hafifçe ona doğru dönmüştü. Tabanca patladı ve bir mukavvanın çelikle parçalanmasına benzer bir ses çıktı. Stu motosikletinden düştü ve Frannie, onun adını haykırdı.

Ardından Stu her iki dirseği üzerinde doğruldu (ikisi de yola sürttüğü için çizilmişti ve Honda, bir bacağının üstüne devrilmişti) ve ateş etmeye başladı. Sakallı adam gösterisi bittikten sonra, sahneyi terk eden bir revü dansçısı gibi geriledi. Ekose gömleği şişti ve dalgalandı. Otomatik tabancası havaya fırladıktan sonra mukavvayı delen çeliğin çıkardığına benzer ses dört kez daha duyuldu ve ardından adam sırtüstü yola düştü.

Arkadaki üç adamdan ikisi, sarışın kadının bağırışı üzerine aniden geri dönmüştü. Biri, elindeki on iki kalibrelik eski model Remington'ın iki tetiğini birden çekti. Tüfeğin kabzası hiçbir yere dayanmıyor, kalçasının hemen sağ yanında duruyordu. Küçük bir odada patlayan gök gürültüsü gibi bir ses oldu ve tüfek, parmaklarının derilerini yüzerek elinden kurtulup geriye uçtu. Bir takırtıyla yola düştü. Sarışın kadının haykırışına tepki göstermeyen kadınlardan birinin suratı aniden inanılmaz bir kan fırtınası içinde eriyip gitti ve Frannie yolda seller gibi akan kanının sesini duydu. Kadının artık takmakta olduğu kan maskesinden, zarar görmemiş tek bir göz bakıyordu. Bilinçsiz, donuk bir bakıştı. Sonra kadın yere kapaklandı. Arkasındaki arabanın yan tarafı saçmalarla delik deşik olmuştu. Camlarından biri süt rengi çatlaklarla kataraktı olmuş gibiydi.

Sarışın kadın, ona doğru dönen ikinci adamla boğuşmaya başladı. Adamın elindeki tüfek aralarında ateş aldı. Kızlardan biri, yere düşen tüfeği almak için seğirtti.

Kadınlara doğru dönmeyen üçüncü adam, Fran'e ateş etmeye başladı. Frannie elinde tüfeğiyle motosikletin üstünde oturuyor, gözlerini kırpıştırarak aptal aptal bakıyordu. İtalyan gibi görünen, teni zeytin renginde bir adamdı. Fran bir kurşunun vızıldayarak sol şakağının dibinden geçtiğini hissetti.

Harold nihayet tabancalarından birini çekebilmişti. Doğrultup zeytin tenli adama ateş etti. Aralarındaki mesafe on beş adım kadardı. Iskaladı. Pembe karavanın üstünde, zeytin tenli adamın başının hemen sol arka tarafında bir kurşun deliği belirdi. Adam, Harold'a baktı ve, "Şimdi seni geberteceğim, geri zekâlı," dedi.

"Yapma!" diye haykırdı Harold. Tabancasını bırakıp boş ellerini havaya kaldırdı.

Zeytin tenli adam, Harold'a üç el ateş etti. Üçü de karavanaydı. Üçüncü kurşun, zarar vermeye en yaklaşandı; Harold'ın Yamaha'sının egzoz borusundan sekti. Yamaha devrilerek Harold ve Glen'i birbirinden ayırdı.

Artık yirmi saniye geçmişti. Harold ve Stu yere yapışmış halde yatıyordu. Glen hâlâ nerede olduğundan veya olan bitenden bihaber görünerek yere bağdaş kurmuş oturuyordu. Frannie zeytin tenli adam, Harold veya Stu'yu vuramadan onu vurmak için umutsuzca çabalıyor, ama tüfeği bir türlü ateş almıyordu. Tetiği bile çekemiyordu, çünkü emniyeti açmayı unutmuştu. Sarışın kadın hâlâ ikinci adamla boğuşuyordu. Yerdeki tüfeği almaya koşan kadın, şimdi tüfek için bir başka kadınla birbirine girmişti.

Zeytin tenli adam, İtalyanca olduğunu düşündüğü bir dilde küfrederek tekrar Harold'a nişan aldı. Stu ateş ederek onu tam alnından vurdu ve adam patates çuvalı gibi yola yığıldı.

Kadınlardan biri daha tüfeği kapmak için mücadele etmeye başladı. Tüfeği düşüren adam, kadını kenara itmeye çalışıyordu. Kadın, adamın apışarasını kavrayarak sıktı. Fran, kadının kol kaslarının belirginleştiğini gördü. Adam bir çığlık attı. Artık tüfeğe olan ilgisini kaybetmişti. Bacak arasını tuttu ve sendeleyerek uzaklaşıp iki büklüm oldu.

Harold yerdeki tabancasının yanına doğru süründü ve aldı. Bacaklarının arasını tutan adama doğrulttu. Üç kez ateş etti ve üçünde de ıskaladı.

Bonnie ve Clyde gibi, diye düşündü Fran. *Tanrım, her yerde kan var!*

Keçe saçlı sarışın kadın, ikinci adamla olan mücadelesini kaybetti. Adam kadının elinden tüfeği aldıktan sonra tekmeledi. Muhtemelen midesini hedef almış, ama ağır çizmesi kadının bacağına denk gelmişti. Kadın kollarını dengesini bulmak için sallayarak hızla geriledi ve bir şapırtı sesi çıkararak kıç üstü yere oturdu.

Şimdi kadını vuracak, diye düşündü Frannie, ama ikinci adam sarhoş gibi döndü ve diğer tüfek için birbirleriyle boğuşan üç kadına ateş etmeye başladı.

"Eveeet! Sizi kaltaklar!" diye bağırdı. "Eveeet! Sizi orospular!"

Kadınlardan biri, devrik karavanla arabalardan birinin arasında yere yığılarak sudan çıkmış balık gibi çırpınmaya başladı. Diğer iki kadın kaçtı. Stu, adama ateş etti, ama isabet ettiremedi. Adam, koşan kadınlardan birine ateş etti ve vurdu. Kadın kollarını havaya savurarak yere kapaklandı. Sonuncu kadın sola doğru ani bir dönüş yaparak karavanın gerisinde gözden kayboldu.

Tüfeği elinden uçan ve tekrar ateş etme fırsatı bulamayan üçüncü adam, hâlâ apışarasını tutarak sendeliyordu. Kadınlardan biri tüfeği ona doğrulttu ve her iki tetiği birden çekti. Gözlerini gök gürültüsüne benzeyen sesin beklentisiyle sıkıca yummuş, dudakları gerilmişti. Gürültü duyulmadı. Tüfek boştu. Kadın tüfeği namlusundan tutarak havada geniş bir yay çizecek şekilde savurdu. Adamın başını ıskalamış, ama sağ omzuyla boynunun birleştiği bölgeyi bulmuştu. Adam dizleri üzerine çöküverdi. Emekleyerek uzaklaşmaya çalıştı. Üzerinde KENT EYALET ÜNİVERSİTESİ yazan mavi bir süveter ve yıpranmış bir kot pantolondan giymiş olan kadın tüfekle vura vura adamın yanı sıra ilerledi. Üzerinden oluk oluk kan boşalan adam sürünerek ilerlemeye çalışıyor, kadın mütemadiyen tüfeğin kabzasını adama indiriyordu.

"Eveeet, sizi orospular!" diye haykırdı ikinci adam ve şaşkınca kendi kendine bir şeyler mırıldanan orta yaşlı bir kadına ateş etti. Namluyla kadın arasındaki mesafe en fazla bir metreydi; neredeyse uzanıp namluyu serçeparmağıyla tıkayacak kadar yakındı. Adam ıskaladı. Tetiği tekrar çekti, ama sadece bir tıkırtı duyuldu.

Harold şimdi tabancasını, izlediği filmlerdeki polisler gibi her iki eliyle birden tutuyordu. Tetiği çekince kurşun ikinci adamın dirseğini parçaladı. Adam elindeki tüfeği düşürdü ve bağırarak hoplayıp zıplamaya başladı. Frannie bu sahneyi Tavşan Roger'ın "L-L-Lüütfeen!" dediği sahneye benzetmişti.

"Vurdum!" diye bağırdı Harold zafer sarhoşluğuyla. "Vurdum onu! Tanrım, onu vurdum!"

Frannie nihayet tüfeğinin emniyetini hatırladı. Stu'nun tekrar ateş ettiği sırada o da başparmağıyla emniyeti açtı. İkinci adam bu kez karnını tutarak yere yığıldı. Hâlâ çığlık atıyordu.

"Tanrım, Tanrım," dedi Glen sessizce. Yüzünü ellerine gömerek ağlamaya başladı.

Harold tabancasını tekrar ateşledi. İkinci adamın bedeni sarsıldı. Çığlık atmayı kesti.

Kent Eyalet Üniversitesi süveteri giymiş olan kadın, tüfeğin kabzasını tekrar indirdi ve bu kez adamın kafasına isabet ettirebildi. Jim Rice, yüksekten ve hızla gelen bir topa vurmuş gibi ses çıktı. Hem tüfeğin ceviz ağacından kabzası, hem de adamın kafası parçalandı.

Bir an için yoğun bir sessizlik oldu. Bir kuş ötmeye başladı: cik cik... cik cik... cik cik.

Mavi süveterli kadın, üçüncü adamın cesedinin üzerinde bacakları açık bir şekilde durarak Fran Goldsmith'in kulaklarından hayatı boyunca silinmeyecek uzun, ilkel bir çığlık attı.

Sarışın kız, Xenia, Ohio'dan, Dayna Jurgens'ti. Kansas Eyalet Üniversitesi süveteri giymiş olan, Susan Stern'dü. Adamın hayalarını sıkan, Patty Kroger'dı. Diğer ikisi oldukça yaşlıydı. Dayna içlerinde en yaşlılarının Shirley Hanımet olduğunu söyledi. Otuzlu yaşlarının ortalarında görünen diğer kadının adını bilmiyorlardı; Al, Garvey, Virge ve Ronnie, onu iki gün önce Archbold adlı kasabadan aldığında şok içinde kendi kendine dolanıyordu.

Dokuzu, otoyoldan ayrılıp Indiana eyalet sınırı üzerinde, Columbia'nın batısında bir çiftlik evinde kamp kurdu. Hepsi şoktaydı. Fran daha sonraki günlerde devrilmiş pembe karavandan tarlanın diğer ucun-

daki çiftlik evine giderken yaptıkları yürüyüşün bir gözlemciye yerel tımarhanenin sponsorluğunda yapılmış bir gezi gibi görüneceğini düşünmüştü. Hâlâ önceki gece yağan yağmurun ıslaklığını taşıyan yüksek otlar, paçalarını kısa sürede sırılsıklam etmişti. Kanatları nemle ağırlaşmış beyaz kelebekler, havada uyuşuk daireler ve sekizler çizerek onlara yaklaşıp uzaklaşıyordu. Güneş yüzünü göstermeye çalışıyordu, ama henüz başaramamıştı; bir ufuktan diğerine uzanan beyaz bulutun gerisinde cılız bir ışıltıdan ibaretti. Buna rağmen hava şimdiden çok sıcaktı. Nemli hava, çirkin, kaba çığlıklar atarak uçuşan karga sürüleriyle doluydu. Karga nüfusu artık insan nüfusundan fazla olmalı, diye düşündü Fran dalgınca. Dikkat etmezsek bizi gagalayarak dünya üzerinden silecekler. Kara kuşların intikamı. Kargalar et yer miydi? Yiyor olmalarından çok korkuyordu.

Sabahki çatışma, bu düzenli saçmalıklar silsilesinin gerisinde, tıpkı erimekte olan sis bulutunun ardındaki güneş gibi belli belirsiz (ama son derece güçlü, tıpkı temmuz ayının on üçüncü gününün bu korkunç sabahında güneşin olduğu gibi) bir şekilde zihninde üst üste tekrarlanmaktaydı. Kadının suratının bir anda eriyerek bir kan maskesine dönüşmesi. Stu'nun yere düşmesi. Öldüğünden emin olduğu o an hissettiği katıksız dehşet. Bir adamın, eveeet, sizi orospular! diye bağırması ve Harold, onu vurduktan sonra sesinin Tavşan Roger gibi çıkması. Sakallı adamın tabancasının mukavvayı delen çelik gibi sesler çıkarması. Susan Stern'ün, düşmanının hâlâ ılık olan beyni parçalanmış kafatasından yola akarken cesedin tepesinde durarak attığı ilkel zafer çığlığı.

Glen yanı sıra yürüyordu. Zayıf yüzünde perişan bir ifade vardı. Gri saçları, kelebekleri taklit ediyormuşçasına uçuşuyordu. Fran'in elini tutmuş, takıntılı bir şekilde hafifçe vurup duruyordu.

"Bunun seni etkilemesine izin vermemelisin," dedi. "Böyle korkunç olaylar... bunlar olacaktır. En iyi korunma, sayının artmasıyla olur. Toplumla yani, bilirsin. Medeniyetin anahtarı ve kanunsuzluğun yegâne panzehiri toplumdur. Böyle... böyle şeylerin bu süreçte olabileceğini bilmelisin. Bu tecrit edilmiş bir vakaydı. Onları canavarlar olarak düşün. Evet! Canavarlar veya öcüler. Bunu kabul edebilirim. Bu gerçek kendi kendini ispatlıyor, bir sosyo yapısal ahlak denebilir. Ha! Ha!"

Gülüşü iniltiyle karışıktı. Fran her cümlesini, "Evet Glen," diyerek onaylamıştı ama Glen, onu duymuyor gibiydi. Üzerinden hafif bir kusmuk

kokusu yayılıyordu. Kelebekler onlara çarpıyor, ardından kelebeklere özgü ne işleri varsa onları yapmak üzere uzaklaşıyordu. Çiftlik evine neredeyse varmışlardı. Çatışma bir dakikadan az sürmüştü ama içinden bir his, zihnindeki yankısının çok daha uzun süreceğini söylüyordu. Glen eline yine hafifçe vurdu. Fran artık bunu yapmamasını rica etmeyi düşündü, ama Glen'in ağlamasından korkuyordu. Eline hafifçe vurmasına katlanabilirdi. Ama Glen Bateman'ı ağlarken görmeye dayanabilir miydi bilmiyordu.

Stu bir yanında Harold diğer yanında sarışın kız Dayna Jurgens ile yürüyordu. Susan Stern ve Patty Kroger, Archbold'dan aldıkları isimsiz katatonik kadını aralarına almışlardı. Ölmeden önce Tavşan Roger'ı taklit eden adamın burnunun dibinden ıskaladığı kadın, Shirley Hanımet kendi kendine mırıldanıp ara sıra kelebekleri yakalamaya çalışarak sol tarafta yürüyordu. Grup yavaş yürüyordu, ama Shirley Hammet daha da yavaştı. Gri saçları yüzünü dağınık bir şekilde çevreliyor, şaşkın gözleri etrafa, deliğinin ağzında duran bir fare gibi ürkekçe bakıyordu.

Harold huzursuzca Stu'ya baktı. "Hepsini hakladık, değil mi Stu? Hepsini geberttik. Tahtalı köye yolladık."

"Sanırım öyle, Harold."

"Ama buna mecbur kaldık," dedi Harold açık yüreklilikle, sanki Stu başka türlü olabileceğini ima etmiş gibi. "Ya biz ya onlar ölecekti!"

"Sizi öldüreceklerdi," dedi Dayna Jurgens usulca. "Bizi pusuya düşürdüklerinde yanımda iki adam vardı. Rich ve Damon'ı anında öldürdüler. Her şey olup bittikten sonra garanti olsun diye kafalarına birer kurşun sıktılar. Mecburdunuz gerçekten de. Yoksa şimdi ölmüş olacaktınız."

"Yoksa şimdi ölmüş olacaktık!" dedi Harold, Stu'ya.

"Sorun değil," dedi Stu. "Sakin ol Harold."

"Tabii!" dedi Harold iyi niyetle. Sırt çantasını kesik hareketlerle karıştırarak bir Payday çıkardı. Ambalajını açarken neredeyse düşürüyordu. Küfredip bir lolipop gibi her iki eliyle birden tutarak yemeye başladı.

Çiftlik evine varmışlardı. Harold çikolatayı yerken bir yandan da yaralanmadığından emin olmak için gizlice orasını burasını yokluyordu. Kendini çok hasta hissediyordu. Bacaklarının arasına bakmaya korkuyordu. Pembe karavanın önündeki cümbüşün şiddet dozu arttığı sırada altını ıslattığından oldukça emindi.

* * *

Bazılarının ucundan didiklediği, ama kimsenin pek bir şey yemediği kahvaltı sırasında çoğunlukla konuşanlar Dayna ve Susan oldu. On yedi yaşında ve son derece güzel bir kız olan Patty Kroger ara sıra lafa karışıp eklemelerde bulundu. İsimsiz kadın, tozlu mutfağın uzak köşesine büzülüp oturmuştu. Shirley Hammet bir masada oturmuş, bayat Nabisco ballı çerez yiyor ve kendi kendine mırıldanıyordu.

Dayna, Xenia'dan Richard Darliss ve Damon Bracknell ile ayrılmıştı. Xenia'da gripten sonra hâlâ sağ olan kaç kişi vardı? Sadece üç kişi görmüştü... çok yaşlı bir adam, bir kadın ve küçük bir kız. Dayna ve arkadaşları onlara kendilerine katılmayı teklif etmiş, ama ihtiyar adam, "çölde yapılacak bir iş"ten bahsederek onları reddetmişti.

8 Temmuz'da Dayna, Richard ve Damon, korkunç bir adamla ilgili kâbuslar görmeye başlamıştı. Çok ürkütücü rüyalardı. Dayna'nın söylediğine göre Rich bu öcünün gerçek olduğunu ve Kaliforniya'da yaşadığını düşünüyordu. Ona göre bu adam, eğer gerçekten bir adamsa, diğerlerinin çölde olan işiydi. Damon'la Rich'in akıl sağlığı için endişelenmeye başlamışlardı. Rüyadaki adama "sert adam" diyor ve başka "sert adamlar"dan bir ordu kurduğunu söylüyordu. Dediğine göre bu ordu batıdan çıkıp gelecek, önce Amerika'da, sonra bütün dünyada sağ kalmış bütün insanları köleleştirecekti. Damon ve Dayna kendi aralarında bir gece habersizce Rich'ten ayrılma planları yapmıştı. Gördükleri rüyaların onun bu güçlü iddialarından etkilenmelerinin bir sonucu olduğuna inanıyorlardı.

Williamstown'da bir virajı döndükten sonra büyük bir çöp kamyonunun devrilerek yolu tıkadığını görmüşlerdi. Hemen yakınında bir aile arabası ve bir çekme aracı park halinde duruyordu.

"Bir başka kaza olduğunu düşündük," dedi Dayna bir çerezi parmaklarının arasında tedirgince ufalayarak. "İstenen de buydu zaten."

Çöp kamyonunun etrafından itmek üzere motosikletlerinden inmişler, o sırada dört sert adam –Rich'in deyişiyle– hendekten fırlayıvermişti. Rich ve Damon'ı öldürüp Dayna'yı esir almışlardı. Bazen "hayvanat bahçesi" bazen de "harem" dedikleri, grubun dördüncü üyesiydi. Bir diğeri, defalarca tecavüze uğramış, ters ilişkiye zorlanmış ve dört adama oral seks yapmak zorunda kalmış olmasına rağmen o günlerde hâlâ normal

sayılabilecek, sürekli mırıldanan Shirley Hammet'tı. "Bir keresinde," dedi Dayna. "Kendini içlerinden biri onu çalılara götürene kadar tutamayınca Ronnie kadının kıçını dikenli telle sildi. Makatında üç gün boyunca kanama oldu."

"Yüce Tanrım," dedi Stu. "Hangisiydi o?"

"Beynini dağıttığım," dedi Susan Stern. "Keşke şimdi burada olsaydı da tekrar yapabilseydim."

Sakallı ve güneş gözlüklü adamı sadece Doc olarak tanıyorlardı. Virge ile ikisi, salgın patlak verdiğinde Akron'a gönderilen bir müfrezedeydi. Görevleri, "medyayı baskılamak" manasına gelen ve bir ordu deyişi olan "medya ilişkileri"ydi. Bu görevi yerine getirip kontrolü ellerine geçirdikten sonra "kalabalık kontrolü"ne geçmişlerdi. Bu da orduda, kaçan yağmacıları vurmak, kaçmayanları ise asmak anlamına geliyordu. Doc'ın onlara dediğine göre 27 Haziran'da emir komuta zincirinde artık halkalardan çok boşluk vardı. Adamların büyük bölümü devriye görevine çıkamayacak kadar hastaydı, ama bunun bir önemi yoktu. Akron sakinleri bankaları ve kuyumcuları yağmalamak şöyle dursun, haberleri okuyamayacak veya dinleyemeyecek kadar halsizdi.

30 Haziran'da müfreze dağılmıştı... ya ölmüş ya ölüm döşeğinde ya da kaçmışlardı. Aslında Doc ve Virge'den başka kaçan yoktu. Hayvanat bahçesi bekçileri olarak yeni yaşamlarına işte o zaman başlamışlardı. 1 Temmuz'da aralarına Garvey, üçünde de Ronnie katılmıştı. Küçük, tuhaf kulüplerini yeni üyelere kapatmaya o zaman karar vermişlerdi.

"Ama bir süre sonra sayıca üstünlüğü ele geçirmiş olmalısınız," dedi Glen.

Buna cevap veren, beklenmedik bir şekilde Shirley Hammet oldu.

"Haplar," dedi kapana kısılmış fare gözleriyle gri perçemlerinin ardından onlara bakarak. "Her sabah uyanmak için bir, her gece uyumak için bir tane. Uyarıcı ve sakinleştiriciler." Sesi giderek hafifliyordu, son kelimeleri güçlükle duyulmuştu. Bir an duraksadıktan sonra tekrar mırıldanmaya başladı.

Susan Stern hikâyelerini anlatmaya devam etti. O ve ölen kadınlardan biri olan Rachel Carmody'yi 7 Temmuz'da, Columbus'un dışında ele geçirmişlerdi. O sırada grup iki aile arabası ve bir çekme aracından oluşan

bir konvoy halinde ilerliyordu. Adamlar çekiciyi ya tıkanık yolları açmak ya da duruma göre pusu kurmak üzere yola araç çekmek için kullanıyordu. Doc ilaçları beline bağladığı bir torbada saklıyordu. Uyku vakti için ağır sakinleştiriciler; yolculuk için yatıştırıcılar; molalar için kırmızılar.

"Sabahları uyanırdım, iki üç kez ırzıma geçilirdi, ardından Doc'ın hapları dağıtmasını beklerdim," dedi Susan havadan sudan konuşur gibi. "Gündüz haplarını yani. Üçüncü gün... şey, vajinam tahriş oldu ve her tür normal ilişki bana fazlasıyla acı vermeye başladı. Ronnie'nin gelmesini umardım, çünkü genelde tek istediği oral seksti. Ama hapları alınca çok sakin oluyorsunuz. Uykulu değil, sadece sakin. O mavi haplardan birkaç tane içince hiçbir şeyi umursamamaya başlıyorsunuz. Yapmak istediğiniz tek şey, elleriniz kucağınızda oturmak ve akıp giden manzarayı izlemek. Veya çekiciyle yoldan bir şeyi çekmelerini. Garvey'in bir gün tepesi attı, çünkü yaşının on ikiden fazla olmadığını düşündüğüm bir kız vardı ve kız yapmak istemiyordu. Yapmak istemediği şeyin ne olduğunu söylemeyeceğim. O kadar kötüydü işte. Garvey, kızın kafasını uçurdu. Umursamadım bile. Tek hissettiğim... sükûnetti. Bir süre sonra kaçmak aklınıza bile gelmiyor. O mavi hapları kaçmaktan bile çok istemeye başlıyorsunuz."

Dayna ve Patty Kroger başını sallıyordu.

"Haremlerinde en fazla sekiz kadını barındırmaya karar vermişlerdi," dedi Patty. 22 Temmuz günü, birlikte seyahat ettiği elli yaşlarındaki adamı öldürdüklerinde onu "hayvanat bahçesi"ne dahil etmek için yaklaşık bir hafta önce tutsak ettikleri yaşlı kadını öldürmüşlerdi. İsimsiz kadını Archbold'dan aldıklarında ise on altı yaşındaki şaşı kızı vurup bir hendeğe atmışlardı. "Doc bu konuda espriler yapardı," dedi Patty. " 'Merdiven altından geçmem, kara kedilerin yoluna çıkmam ve on üç kişilik bir grupla yolculuk etmem,' diyordu."

Stu ve yanındakileri ilk kez ayın yirmi dokuzunda görmüşlerdi. Dördü yanlarından geçtiği sırada hayvanat bahçesi, eyaletler arası yolun hemen ötesinde bir piknik alanında kamp yapıyordu.

"Garvey, seni çok beğenmişti," dedi Susan başıyla Frannie'yi işaret ederek. Frannie ürperdi.

Dayna, onlara yaklaştı ve yumuşak bir sesle konuşmaya başladı. "Kimin yerini alacağını da açıkça belirtmişlerdi." Başının belli belirsiz bir

hareketiyle kendi kendine mırıldanırken ve çerez yemekte olan Shirley Hammet'ı gösterdi.

"Zavallı kadın," dedi Frannie.

"Yakalayabileceğimiz en iyi fırsat olduğunuza karar veren Dayna oldu," dedi Patty. "Belki de son fırsatımız. Grubunuzda üç erkek vardı... bunu o da Helen Raget da görmüştü. Üç silahlı erkek. Doc ise yolu tıkayan araç numarasına biraz fazla güvenmeye başlamıştı. Bir yetkili gibi davranıyor, duran gruplardaki adamlar da –eğer grupta erkek varsa– hemen yemi yutuyordu ve oracıkta vuruluveriyorlardı. Şimdiye kadar tıkır tıkır işlemişti."

"Dayna bu sabah yapabilirsek hapları içmememizi söyledi," diye devam etti Susan. "Zaten gerçekten içip içmediğimize eskisi kadar dikkat etmez olmuşlardı. Ayrıca sabah karavanı yola çekip devirme işiyle çok meşgul olacaklarını biliyorduk. Herkese söylemedik. Tek bilenler Dayna, Patty ve... Ronnie'nin bugün vurduğu kadınlardan biri olan Helen Roget'ti. Bir de ben, elbette. Helen, 'Hapları yutmadığımızı anlarlarsa bizi öldürürler,' dedi. Dayna da nasılsa er geç öldüreceklerini, ne kadar erken olursa o kadar şanslı olacağımızı söyledi. Böylece hapları içmedik."

"Ben benimkini ağzımda epey bir süre tutmak zorunda kaldım," dedi Patty. "Tükürme fırsatı bulduğumda erimeye başlamıştı." Dayna'ya baktı. "Bence Helen kendi hapını yutmak zorunda kaldı. O yüzden o kadar yavaştı."

Dayna başını salladı. Stu'ya, Frannie'yi huzursuz eden, açık bir sıcaklıkla bakıyordu. "Müdahale etmeseydin hâlâ hayvanat bahçesinde olurduk koca adam."

"Görünüşe bakılırsa yeterince çabuk davranamamışım," dedi Stu. "Bir dahaki sefere aynı hataya düşmeyeceğim." Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Beni korkutan şeylerden biri de bu," dedi. "Giderek akıllanma biçimimiz."

Fran, Dayna'nın ona sempatiyle baktığını fark etmişti. Başına gelen onca şeyden sonra sempatik görünmeye hakkı yoktu. *Ve her şeye rağmen benden çok daha güzel,* diye düşündü Fran. *Hamile de değildir.*

"Bu dünya akıllanmayı gerektiriyor koca adam," dedi Dayna. "Ya akıllanacaksın ya öleceksin."

Stu dönüp ilk kez gerçek anlamda ona baktı ve Frannie içinde kıskançlıkla karışık keskin bir acı hissetti. *Fazla bekledim,* diye düşündü. *Ah Tanrım, mahvettim işte, fazla bekledim.*

Harold'a gözucuyla bakınca bir elini ağzına götürerek gizlemek istercesine gülümsediğini gördü. Rahatlama gülümsemesine benziyordu. İçinden birden ayağa fırlayıp Harold'ın yanına gitmek ve gözlerini oymak geldi.

Asla Harold, diye haykıracaktı bir yandan da. *Asla!*

Asla mı?

FRAN GOLDSMITH'İN GÜNLÜĞÜNDEN

19 Temmuz 1990

Aman Tanrım. En kötü şey gerçekleşti. Kitaplarda benzer bir durum gerçekleştiğinde hiç olmazsa değişen bir şey olur, ama gerçek hayat hiçbir dönüm noktasına ulaşılamayan bir pembe dizi gibi sürüyor da sürüyor. Belki inisiyatif alıp şansımı denemeliyim, ama aralarında bir şey olmasından çok korkuyorum ve. Bir cümle "ve" ile bitirilmez, biliyorum, ama ardından gelebilecekleri yazmaya çekiniyorum.

Yazmak pek hoşuma gitmese de sana her şeyi anlatayım sevgili günlük. Aslında düşünmekten bile nefret ediyorum.

Glen ve Stu alacakaranlıkta yiyecek –şansımız varsa konsantre malzemeler ve dondurulmuş ve kurutulmuş gıdalar– bulmak için kasabaya (bu akşam Girard, Ohio'dayız) gitti. Hem taşımak kolay, hem de bazı konsantre malzemelerin tadı çok güzel. Kurutulmuş ve dondurulmuş gıdaların tadı ise hep aynı... bence hepsi donuk hindi boku gibi. Peki kim hindi bokunu kurutup yer de tadını bilir? Boş ver günlük, bazı şeyler hiçbir zaman söylenmez, ha-ha.

Harold ve bana, onlarla gidip gitmeyeceğimizi sordular, ama motosiklet üstünde bir gün için yeterince kaldığımı, mümkünse bensiz gitmelerini söyledim. Harold da su bulup kaynatacağını söyledi. Muhtemelen o sırada plan yapıyordu. Onu böyle içten pazarlıklı gösterdiğim için üzgünüm, ama gerçekten öyle biri.

Bir not: Kaynamış su içmekten sıkıldım artık, tadı berbat ve oksijenden ESER YOK ama hem Mark hem de Glen özellikle kuzeydoğudaki en-

düstri bölgesindeki ve Rust Belt'teki fabrikaların ve benzeri yerlerin ırmaklarla derelerin kendi kendini temizleyebileceği kadar uzun süredir kapalı olmadığını söylüyor, bu yüzden kaynatıp içiyoruz. Er geç büyük bir şişe suyu stoku bulmayı ümit ediyoruz –aslında şimdiye kadar rastlamış olmalıydık, en azından Harold böyle söylüyor– ama çoğu gizemli bir şekilde ortadan kaybolmuş gibi. Stu pek çok insanın musluk suyu yüzünden hastalandığını düşünüp ölmeden önce çok miktarda şişe suyu satın alarak evinde depoladığını düşünüyor.

Her neyse, Mark ve Perion ortalarda yoktu, sözde böğürtlen toplamaya gitmişlerdi, ama muhtemelen başka bir şey yapıyorlardı... bu konuda oldukça ketumlar. Yalnız kalınca önce ateş yakmak için çalı çırpı topladım, ardından Harold'ın getireceği çaydanlığı üzerine koyabilmek için bir ateş yaktım... kısa süre sonra içini suyla doldurup dönmüştü (ıslak saçlarından anlaşıldığı kadarıyla derede yıkanacak kadar vakit bulmuştu). Çaydanlığı ateşin üstündeki zımbırtıya astı. Sonra gelip yanıma oturdu.

Bir kütüğün üzerine oturmuş havadan sudan sohbet ediyorduk ki aniden bana sarılıp öpmeye çalıştı. Çalıştı dedim ama aslında başarmıştı, en azından ilk başlarda, çünkü tepki gösteremeyecek kadar şaşırmıştım. Sonra hızla geri çekildim, arkaüstü düşmeme ve canımın hâlâ yanmasına rağmen şimdi düşününce bütün bu olanlar komik geliyor. Bluzum kütüğe takıldı ve sırtımın derisi sıyrıldı. Bir çığlık attım. Tarih tekerrürden ibaretti sanki, tıpkı Jess ile sahildeyken dilimi ısırmama benziyordu. Hem de beni huzursuz edecek kadar çok.

Harold anında yanımda belirdi. Tek dizi üstüne çökmüş, iyi olup olmadığımı soruyordu. Temiz saçlarının diplerine kadar kızarmıştı. Harold her zaman sofistike biri olmak için uğraşır –bana hep gün boyunca tembelce oturup Jean-Paul Sartre'ı düşünerek ucuz şarap içeceği Seine Nehri'nin doğu kıyısındaki o özel Hüzün Kahvesi'ni arayan bıkkın, genç bir yazar gibi görünür– ama bu görüntünün altında çok iyi gizlenmiş, olgunluktan çok uzak fantezilere sahip bir genç var. Ya da ben öyle olduğuna inanıyorum. Cumartesi gündüz fantezilerinin büyük bölümü şöyle: *Kastilyalı Kaptan*'daki Tyrone Power, *Karanlık Geçit*'teki Humphrey Bogart ve *Gangsterin Kaderi*'ndeki Steve McQueen. Stresli anlarında hep bu bastırdığı tarafı yüzeye çıkıyor. Belki çocukluğunda büyük bir çabayla bastırdığı

içindir, bilmiyorum. Her neyse, Bogie'ye dönüştüğünde bana sadece Woody Allen'ın *Tekrar Çal, Sam* filminde Bogie çalan adamı hatırlatıyor.

Yanıma diz çöktü ve sordu. "İyi misin bebeğim?" Gülmeye başladım. Tarihin tekerrür etmesi mi demiştim? Ama gülmemin sebebi, sadece durumun komikliği değildi. Sadece bu olsaydı bastırabilirdim. Hayır, histeri sınırına yaklaşmıştım. Kâbuslar, bebek hakkındaki endişelerim, Stu'ya olan hislerim konusunda ne yapacağım, her gün yollarda olmak, kaslarımdaki tutulmalar, ağrılar, annemle babamı kaybetmem, her şeyin dönüşü olmayan bir şekilde değişmesi... kıkırdamalarla başladı, ardından kontrol edemediğim histerik kahkahalara dönüştü.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu Harold ayağa kalkarak. Herhalde o korkunç, erdemlilik taslayan ses tonuyla sormuştu, ama o sırada Harold'ı düşünmeyi bırakmıştım ve zihnimde Ördek Donald'ın çılgınca bir görüntüsü belirmişti. Batı medeniyetinin kalıntıları arasında dolaşan Ördek Donald öfkeyle vakvak ediyordu: Bu kadar komik olan ne, ha? Ne? Komik olan ne? Ellerimle yüzümü örttüm ve herhalde Harold keçileri kaçırdığımı düşünene kadar güldüm, ağladım, güldüm.

Bir süre sonra ayağa kalkmayı başardım. Yüzümdeki yaşları sildim ve sırtımı Harold'a gösterip, sıyrıkların ne kadar kötü olduğunu sormaya niyetlendim. Ama yapmadım, çünkü bunu İZİN olarak görmesinden korktum.

"Fran," dedi Harold. "Bunu sana söylemek benim için çok zor."

"O halde söylemesen daha iyi belki," dedim.

"Mecburum," dedi ve ona bağırıp çağırmadığım sürece hayır cevabını kabul etmeyeceğini anladım. "Frannie," dedi. "Seni seviyorum."

Bunu duyacağımı en baştan beri biliyordum sanırım. Benimle sadece yatmak isteseydi daha kolay olurdu. Aşk, sevişmekten daha tehlikeliydi ve güç durumdaydım. Harold'ı nasıl reddedecektim? Sanırım nasıl söylenirse söylensin tek bir yolu var.

"Ben seni sevmiyorum Harold," dedim.

Suratı bir anda düştü. "Sebep o, değil mi?" dedi ve yüzünde çirkin bir ifade belirdi. "Stu Redman değil mi?"

"Bilmiyorum," dedim. Sinirlenmiştim ve sinirimi kontrol etmekte her zaman başarılı değilimdir, sanırım annemden bana geçen bir özellik. Ama Harold'ın o anki ruh halini düşünerek sakin kalmaya çalıştım. Yine de her an patlayabilirmişim gibi geliyordu.

"Ben biliyorum." Sesi tizleşmiş, kendine acır bir tona bürünmüştü. "Hem de çok iyi biliyorum. Onunla karşılaştığımız gün anlamıştım. Böyle olacağını anladığım için bizimle gelmesini istememiştim. Demişti ki..."

"Ne demişti?"

"Seni istemediğini! Benim olabileceğini!"

"Sana yeni bir çift ayakkabı verir gibi, değil mi Harold?"

Cevap vermedi, belki fazla ileri gittiğini anlamıştı. Biraz gayret ederek Fabyan'daki o günü hatırladım. Harold'ın Stu'ya ilk tepkisi, bahçesine yeni bir köpeğin, yabancı bir köpeğin girdiğini fark eden bir köpek gibi olmuştu. Kendi bölgesine. Neredeyse Harold'ın ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu görmüştüm. Stu'nun o sözleri bizi köpek sınıfından çıkarıp tekrar insan sınıfına sokabilmek için söylediğini biliyordum. Zaten yaşanan da bu değil mi? Yani içinde bulunduğumuz bu cehennemi mücadele? Eğer değilse neden zahmet edip nazik olmaya çalışıyoruz?

"Kimseye ait değilim Harold," dedim.

Bir şeyler mırıldandı.

"Ne dedin?"

"Bu fikrini değiştirmek zorunda kalabilirsin."

Dilimin ucuna ters bir cevap geldi, ama kendimi tuttum. Harold'ın gözleri uzaklara dalmıştı, yüzü ifadesizdi. "Onun gibileri bilirim," dedi. "Bana inan Frannie. Futbol takımının kaptanlığını yapan ve oynamaya devam edebilmesi için öğretmenin en azından C vereceğinden emin olduğu için dersleri dinlemek yerine başkalarına ortaparmağını gösterip tüftüf atan tip. Onun gibiler kendini okulun yıldızı zanneder ve ponpon kızların en güzeliyle çıkar. İngilizce öğretmenin, sınıfın en iyisi olduğunu düşündüğü için kompozisyonunu yüksek sesle okuttuğu sırada osuran da bu tiptir.

"Evet, onun gibileri bilirim. İyi şanslar Fran."

Ardından çekip gitti. Aklındaki BÜYÜK, ETKİLEYİCİ gidiş olmadığından eminim. Sanki gizli bir hayali vardı ve ben de onu paramparça etmiştim... hayali, artık her şeyin farklı olduğuydu, gerçekse aslında hiçbir şeyin değişmediğiydi. Onun için çok üzüldüm, gerçekten, çünkü giderken rol yapmıyordu. Ağır bir darbe almıştı. Ama Harold'ın hiçbir zaman anlayamayacağı şu: Önce kafasını değiştirmesi gerekiyor, o aynı kaldıkça dün-

yanın da aynı kalacağını görmesi gerek. Korsanların define gömdüğü gibi o da ters cevaplar ve patlamalar biriktiriyor.

Artık herkes geri döndü, yemek yendi, sigaralar tüttürüldü, Veronal dağıtıldı (benimki midemde erimek yerine cebimde) ve herkes uyumaya hazırlanıyor. Harold ile acı bir yüzleşme yaşadık ve içimden bir ses, hiçbir şeyin çözülmediğini söylüyor. Artık neler olacağını görmek için Stu ve beni dikkatle izliyor. Bunu yazmak kendimi hasta ve sebepsizce kızgın hissettiriyor. Bizi izlemeye ne hakkı var? İçinde bulunduğumuz bu zor durumu daha da kötüleştirmeye ne hakkı var?

Hatırlanacak Şeyler: Üzgünüm günlük. Ruh halimin etkisi olmalı. Aklıma hatırlanacak hiçbir şey gelmiyor.

Frannie yanına geldiğinde Stu bir kayanın üstüne oturmuş, puro içiyordu. Çizmesinin topuğuyla toprakta küçük bir çukur açmış, çukuru küllük niyetine kullanıyordu. Yüzü, güneşin batmak üzere olduğu yöne dönüktü. Bulutlar, kızıl güneş kendini gösterebilecek kadar aralanmıştı. Dört kadınla tanışıp aralarına almalarının üzerinden sadece bir gün geçmişti, ama çok daha uzun zaman olmuş gibi geliyordu. Arabalardan birini almışlar, motosikletlerle birlikte bir kervan oluşturarak doğuya doğru ilerliyorlardı.

Puronun kokusu Fran'in aklına babasını ve babasının piposunu getirdi. Anı, içini neredeyse nostalji kıvamına gelecek kadar hafiflemiş bir üzüntü hissiyle doldurdu. Yokluğuna alışıyorum baba, diye düşündü. Senin için sakıncası olacağını sanmıyorum.

Stu, ona döndü. "Frannie," dedi içten bir memnuniyetle. "Nasılsın?"

Fran omuz silkti. "İdare eder."

"Kayayı benimle paylaşıp günbatımını izlemek ister misin?"

Kalp atışları biraz hızlanarak Stu'nun yanına oturdu. Başka ne için gelmişti zaten? Stu'nun kamptan ayrılıp gittiği yönü çok iyi biliyordu. Tıpkı Harold Glen ve iki kadının telsiz bulabilmek umuduyla Brighton'a gittiğini bildiği gibi (bu kez bir değişiklik olmuş, fikir Harold yerine Glen'den çıkmıştı). Patty Kroger kampa dönmüş, çatışma gazisi yol arkadaşlarıyla ilgileniyordu. Shirley Hammet gerçek hayata dönmeye başlamış, ama o sabah uykusunda kendini kurtarmak istercesine havayı tırmalayıp çığlıklar atarak herkesi uyandırmıştı. İsmi olmayan diğer kadın ise

tam tersi yöne gidiyor gibiydi. Öylece oturuyordu. Yemek yedirilirse yi yordu. Tuvalet ihtiyacını gideriyordu. Sorulara cevap vermiyordu. Gerçek anlamda hayata sadece uykusundayken geliyordu. Yüksek doz Veronal al mış olsa bile uykusunda inliyor, bazen çığlık atıyordu. Frannie, zavallı ka dının rüyasında ne gördüğünü tahmin edebiliyordu.

"Önümüzde uzun bir yol var gibi görünüyor, değil mi?" dedi Frannie.

Stu bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Düşündüğümüzden daha uzak," dedi. "O yaşlı kadın artık Nebraska'da değil."

"Biliyorum..." diye başladı Fran ve dudaklarını ısırarak sustu.

Stu hafifçe gülümseyerek ona baktı. "İlacınızı aksatıyorsunuz, ha nımefendi."

"Sırrım açığa çıktı," dedi Frannie şapşalca gülümseyerek.

"Sadece biz değiliz," dedi Stu. "Bugün Dayna ile konuşuyordum (ismini ondan her duyuşunda olduğu gibi Fran'in içi korkuyla karışık kıskançlıkla doldu) ve Susan'ın da kendisinin de hapı içmek istemediğini söyledi."

Fran başını salladı. "Sen neden içmeyi bıraktın? Sana... o yerde ilaç mı vermişlerdi?"

Stu toprakta açtığı çukura külünü silkeledi. "Sadece geceleri hafif sakinleştiriciler, hepsi o kadar. Beni ilaçla uyuşturmalarına gerek yoktu. Güvenli bir şekilde kilit altındaydım zaten. Hapları içmeyi üç gece önce bıraktım çünkü... bağlantının koptuğunu hissediyordum." Bir an düşündükten sonra konuşmaya devam etti. "Glen ve Harold telsiz bulmaya gitti, bu gerçekten iyi bir fikirdi. İki yönlü iletişim ne içindir? Teması sürdürebilmek için. Arnette'teki arkadaşım Tony Leominster'ın Scout'unda da bir tane vardı. Harika bir cihaz. İster arkadaşlarınla konuşursun, ister başın dertteyken yardım istersin. Bu rüyalar da insanın beyninde telsiz olmasına benziyor, ama şimdi hatta arıza var, sadece alabiliyoruz."

"Belki hat sağlamdır," dedi Fran yavaşça.

Stu, ona şaşkınca baktı.

Bir süre sessizce oturdular. Güneş, ufkun gerisinde kaybolmadan önce kısa bir süre için vedalaşmak istercesine bulutların arasından süzülüyordu. Fran ilkel insanların ona neden taptığını şimdi daha iyi anlıyordu. Neredeyse boş olan koca ülkenin devasa sessizliği günbegün üzerine çöküp ağırlığıyla gerçekliğini beynine kazırken güneş ve ay da daha büyük,

daha önemli görünmeye başlamıştı. Daha kişisel bir hal almıştı. Gökyüzünde parlayarak ona çocukluğundaki gibi bakıyorlardı.

"Her neyse, bıraktım işte," dedi Stu. "Dün gece rüyamda yine Kara Adam'ı gördüm. Şimdiye kadar gördüklerimin en kötüsüydü. Çölde bir yerlerde hazırlık yapıyor. Sanırım Las Vegas'ta. Ve Frannie... galiba insanları çarmıha geriyor. Ona sorun çıkaranları."

"Ne yapıyor dedin?"

"Rüyamda öyle gördüm. 15. Otoyol'un yanı sıra uzanan, ahır tahtalarından ve telefon direklerinden yapılmış çarmıhlar vardı. Üstlerinde de insanlar."

"Sadece rüya," dedi Fran huzursuz olmuş gibi.

"Belki." Dumanı içine çekti ve batıdaki kızıla boyanmış bulutlara baktı. "Ama kadınları esir eden manyaklarla karşılaşmamızdan önceki iki gece rüyamda kendine Abagail Ana diyen kadını gördüm. 76. Otoyol'un kenarına park etmiş eski bir kamyonetin yolcu koltuğunda oturuyordu. Ben tek kolumu pencereye dayamış halde yolda ayakta duruyordum. Tıpkı şimdi seninle konuştuğum gibi doğal bir şekilde onunla konuşuyordum. 'Onları daha hızlı ilerletmelisin Stuart; benim gibi bir ihtiyar yapabiliyorsa senin gibi Teksaslı çetin bir ceviz hayli hayli yapar.'" Stu gülüp purosunu yere attı ve topuğuyla ezdi. Yaptığının farkında değilmiş gibi dalgınca bir hareketle kolunu Frannie'nin omzuna attı.

"Colorado'ya gidiyorlar," dedi Fran.

"Bence de."

"Dayna veya Susan, onu rüyasında görmüş mü?"

"İkisi de görmüş. Susan dün gece tıpkı benim gibi çarmıha gerilen insanlar da görmüş."

"Yaşlı kadının yanında artık pek çok insan var."

Stu başını salladı. "Yirmi kişi, belki daha da fazla. Neredeyse her gün insanların yanından geçiyoruz. Sinerek geçip gitmemizi bekliyorlar. Bizden korkuyorlar ama o... onun yanına gelirler bence. Kendi seçtikleri zamanda."

"Veya diğerine katılırlar," dedi Frannie.

Stu başını salladı. "Evet, ona da gidebilirler. Neden Veronal içmeyi bıraktın Fran?"

Frannie titrek bir nefes aldı ve ona söyleyip söylememeyi düşündü. Söylemek istiyor, ama tepkisinden çekiniyordu.

"Kadınların sağı solu belli olmaz," dedi sonunda.

"Doğru," dedi Stu. "Ama akıllarından geçeni öğrenmenin bir yolu bulunur belki."

"Ne..." diye söze başladı Fran ve Stu, onu bir öpücükle susturdu.

Alacakaranlığın son demlerinde, otlar üzerinde yatıyorlardı. Onlar sevişirken parlak kırmızı, yerini soğuk mora bırakmıştı. Frannie kalan son bulut parçalarının gerisindeki yıldızları görebiliyordu. Ertesi gün hava yolculuk için ideal olacaktı. Şansları yardım ederse Indiana'nın diğer ucuna doğru epey bir mesafe kat edebilirlerdi.

Stu göğsünün üstünde uçuşan sivrisineğe tembelce vurdu. Gömleği yakınlarındaki çalıların üzerinde asılıydı. Fran'inki üzerindeydi, ama düğmeleri açıktı. Kumaşa dayanan göğüslerine bakarak düşündü: İrileşiyorum, henüz çok fazla değil ama fark ediliyor... en azından ben fark ediyorum.

"Seni uzun zamandır istiyordum," dedi Stu, ona bakmadan. "Zaten anlamışsındır."

"Harold ile sorun yaşanmasını istemedim," dedi Fran. "Bir de..."

"Harold kendine özgü biri," dedi Stu. "İçinde bir yerlerde iyi bir adam var, ancak biraz olgunlaşıp şekillenmesi gerek. Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Doğru kelime o. Harold'a karşı hissettiklerimi ifade edebilecek bir kelime yok."

"Benim hakkımda ne hissediyorsun?"

Frannie, ona baktı ve istese de ona onu sevdiğini yüksek sesle söyleyemeyeceğini anladı.

"Hayır," dedi Stu, Fran, ona karşı gelmiş gibi. "Sadece doğru olanı yapmak istiyorum. Sanırım bu olanları Harold'ın bilmesini henüz istemiyorsun. Doğru mu?"

"Evet," dedi Frannie minnetle.

"Sorun değil. Belli etmezsek belki kendi kendine halledebilir. Onu Patty'ye bakarken gördüm. Yaşları da yakın."

"Bilmiyorum..."

"Ona minnet borcun olduğunu düşünüyorsun değil mi?"

"Galiba. Ogunquit'te kalan son iki kişiydik ve..."

"O sadece şanstı Frannie daha fazlası değil. Sırf şans eseri oluşan bir durum için kimsenin sana kendini borçlu hissettirmesine izin verme."

"Haklısın."

"Sanırım seni seviyorum," dedi Stu. "Bunu söylemek benim için hiç kolay değil."

"Galiba ben de seni seviyorum. Sana söylemem gereken..."

"Biliyordum."

"Bana hapları niye bıraktığımı sormuştun." Gözlerini ondan kaçırarak gömleğini çekiştirdi. Dudakları bir anda kupkuru olmuştu. "Bebeğe zarar verebileceklerinden korktum," dedi fısıltıyla.

"Bebeğe mi..." Durdu. Sonra onu kavrayıp kendine çevirdi. "Hamile misin?"

Frannie başını salladı.

"Ve kimseye söylemedin?"

"Hayır.

"Harold. O biliyor mu?"

"Senden başka kimse bilmiyor."

"Vay canına," dedi Stu. Yüzüne o kadar dikkatle bakıyordu ki Frannie korkmuştu. İki ihtimal düşünmüştü: Yanından anında uzaklaşacak (başkasının çocuğuna hamile olduğunu öğrendiği takdirde Jess'in şüphesiz yapacağı gibi) ya da ona sarılacak, endişelenmemesini, her şeyi kendisinin halledeceğini söyleyecekti. Bu şaşkın, yakından incelemeyi hiç ummamıştı. Haberi babasına verdiği akşamı hatırladı. Onun bakışları da Stu'nunkilere çok benziyordu. Keşke Stu'ya durumunu sevişmelerden önce anlatsaydı. Belki o zaman sevişmezler, Stu... nasıl deniyordu? Hasarlı mal olduğu için ondan faydalanmış olduğu düşüncesine kapılmazdı. Böyle mi düşünüyordu gerçekten? Frannie emin olamıyordu.

"Stu?" dedi çekinerek.

"Kimseye söylememişsin," diye tekrarladı Stu.

"Nasıl diyeceğimi bilemedim." Gözleri dolu dolu olmuştu.

"Doğum ne zaman?"

"Ocakta," dedi Frannie ve gözyaşları akmaya başladı.

Stu, ona sarıldı ve tek söz etmeksizin her şeyin yolunda olduğunu anlattı. Ona endişelenmemesini veya her şeyi halledeceğini söylemedi, ama onunla tekrar sevişti ve Frannie, kendini daha önce hiç olmadığı kadar mutlu hissetti.

Çalılar arasında Kara Adam gibi koyu bir gölge halinde durmuş, sessizce onlara bakmakta olan Harold'ı ikisi de fark etmedi. Doyuma ulaşan Fran zevkten çığlık atarken gözlerinin kısılıp ölümcül üçgenlere döndüğünü ikisi de fark etmedi.

İşleri bittiğinde zifiri karanlık çökmüştü.

Harold sessizce uzaklaştı.

FRAN GOLDSMITH'İN GÜNLÜĞÜNDEN

1 Ağustos 1990

Önceki gece yazamayacak kadar mutlu ve heyecanlıydım. Artık Stu ile birlikteyiz.

Yalnız Kovboy sırrımı mümkün olduğunca, hiç olmazsa bir yere yerleşene kadar kimsenin bilmemesi konusunda benimle aynı fikirdeydi. Colorado olacaksa, orası olur, bana uyar. Bu gece bu duygular içindeyken yerleşeceğiz deseler ona da itiraz etmezdim. Şapşal bir liseli kıza mı benziyorum? Eh, bir kadın, günlüğünde bile şapşal bir liseli kız gibi davranamayacaksa nerede davranacaktı?

Yalnız Kovboy konusunu kapatmadan önce bir şey daha söylemem gerek. "Annelik içgüdüm" ile ilgili. Böyle bir şey var mı gerçekten? Bence evet. Muhtemelen hormonlarla ilgili. Birkaç haftadır kendimi farklı hissediyorum, ama hamileliğimin sebep olduğu değişiklikleri dünyada yaşanan korkunç felaketin sebep olduklarından ayırt edebilmek çok güç. Ama bir kıskançlık (aslında "kıskançlık" doğru kelime değil, ama anlamca bulabildiğim en yakın sözcük bu) hissi VAR. Evrenin merkezine biraz daha yaklaşmışlık hissi ve oradaki pozisyonunu koruma ihtiyacı. Bu yüzden Veronal, mantığım diğerlerinin aldığı ufak dozlarda alırsam bebeğe hiçbir zararı dokunmayacağını söylemesine rağmen kâbuslardan daha büyük bir risk gibi görünüyor. Sanırım bu kıskançlık hissi biraz da Stu Redman'a

duyduğum aşkın bir parçası. Hem iki kişilik yiyorum, hem de iki kişilik seviyormuşum gibi geliyor.

Her neyse, acele etmem lazım. Rüyalar ne getirirse getirsin uykumu almaya ihtiyacım var. Indiana'da umduğumuz kadar hızlı ilerleyemedik, Elkhart kavşağındaki korkunç trafik bizi yavaşlattı. Çoğu askeri araçlardı. İçlerinde ölü askerler vardı. Glen, Susan Stern, Dayna ve Stu mümkün olduğunca çok silah topladı... yaklaşık iki düzine tüfek, el bombaları ve evet dostlar, bir roketatar. Ben bunları yazarken Harold ve Stu roketatarın ateşleme sistemini çözmeye çalışıyordu. 17-18 civarında roket var. Tanrım, lütfen kendilerini havaya uçurmasınlar.

Harold'dan bahsetmişken, HİÇBİR ŞEYDEN şüphelenmediğini belirteyim günlük (eski Bette Davis filmlerinden bir replik gibi oldu, değil mi). Abagail Ana'nın grubuyla bir araya geldiğimizde söyleriz sanırım; daha fazla gizlemek haksızlık olur zaten.

Ama bugün, onu hiç görmediğim kadar mutlu ve neşeli gördüm. O kadar çok sırıttı ki suratı ikiye ayrılacak zannettim! Stu'nun tehlikeli roketatarı çözmek için ona yardım etmesini öneren oydu ve...

Geri geliyorlar. Daha sonra bitiririm.

Frannie derin ve rüyasız bir uyku çekti. Harold Lauder dışında herkes için geçerliydi bu. Gece yarısından kısa bir süre sonra kalkıp sessizce Frannie'nin uyuduğu yere gitti ve ona bakarak bir süre başında dikildi. Bütün gün sırıtmıştı, ama artık gülümsemiyordu. Bazen gülümsemesi kafasını çatlatacak ve durmaksızın işleyen beyni aradan dışarı sızacak gibi gelmişti.

Ağustosböceklerinin ötüşünü dinleyerek ona bakıyordu. *Köpek günlerindeyiz,* diye düşündü. Webster's sözlüğüne göre 25 Temmuz ila 28 Ağustos arasında kalan döneme köpek günleri deniyordu. Kuduz köpekler sözde bu tarihler arasında çok yaygın bir şekilde görüldüğü için bu ad verilmişti. Süveterini yastık yapmış, tatlı tatlı uyuyan Fran'e baktı. Sırt çantası hemen yanındaydı.

Her köpeğin günü gelir Frannie.

Yere çökerken dizlerinden çıkan çıtırtı üzerine olduğu yerde donakaldı, ama kimse kıpırdamadı. Sırt çantasının kapağını açtı, ipini gevşetti ve ince bir el fenerinin ışığını içinde gezdirdi. Frannie uykusunda bir şey-

ler mırıldanınca Harold kaskatı kesilerek nefesini tutup bekledi. Aradığını en dipte, üç temiz bluz ve bir yol haritası altında buldu. Telli bir defter. Defteri çekip aldı, ilk sayfasını açtı ve fenerin ışığını Fran'in sık, ancak son derece okunaklı elyazısına tuttu.

6 Temmuz 1990, Bay Bateman sonunda bizimle birlikte gelmeye ikna oldu...

Harold defteri kapatıp yanına alarak uyku tulumuna geri döndü. Bir zamanların küçük çocuğu gibiydi, çok az arkadaşı (yaklaşık üç yaşına kadar bebek güzelliği kalmış, ondan sonra hep şişman ve çirkin olagelmişti), ama pek çok düşmanı olan, ailesinin önemsemediği –gözleri hayatının Miss America/Atlantic City podyumundaki uzun yürüyüşüne başlamış olan Amy'den başkasını görmüyordu– teselliyi kitaplarda arayan, beyzbol takımına asla seçilmeyen, onun yerine Uzun John Silver, Tarzan veya Philip Kent rollerine bürünen, geceleri yatak örtüsünün altında el fenerinin aydınlattığı renkli sayfaları heyecanla irileşmiş gözlerle okuyan, osuruklarının kokusu içinde yatarken bu kahramanlar olduğunu hayal eden o küçük çocuk; bu çocuk şimdi el feneriyle uyku tulumunun içine süzülerek Frannie'nin günlüğünü almıştı.

Fenerin ışığını defterin kapağına tuttuğunda aklı başına gelir gibi oldu. Zihninin bir parçası, *Harold! Dur,* diye o kadar şiddetli bir şekilde çığlık attı ki baştan aşağı titredi. Ve neredeyse duracaktı. Bir an için durmak, günlüğü aldığı yere geri koymak, ondan vazgeçmek korkunç ve geri dönüşü imkânsız bir şey olmadan onları kendi hallerine bırakmak mümkün göründü. Acı içeceği uzaklaştırıp içindeki yakıcı sıvıyı dökerek bardağını bu dünyada onun için ne varsa onunla tekrar doldurabilirmiş gibi geldi. *Geri koy Harold,* diye yalvardı aklı başında ses, ama belki artık çok geç kalınmıştı.

On altı yaşındayken başka hayaller, hem sevilen hem nefret edilen fanteziler –roketler veya korsanların değil, Muhteşem Harold onları küçük deri kırbaçlar ve gümüş başlı sopalarla cezalandırmadan önce tahtında çırılçıplak otururken saten yastıklar üstünde önünde diz çökmüş, şeffaf ipek pijamalı kızların olduğu– için Burroughs, Stevenson ve Robert Howard'dan vazgeçmişti. Ogunquit Lisesi'ndeki her güzel kızın bir veya birden çok kez yer aldığı acı hayallerdi. Bu fanteziler, kasıklarında oluşan, hazdan daha

çok lanet sayılabilecek bir sıvı patlamasıyla son bulurdu. Spremleri karnında kururken uyuyakalırdı. Hayatının her gününde böyleydi.

Ve işte o acı hayaller, eski yaralar, sararmış çarşaflar gibi etrafına dolanan, hiç ölmeyen eski dostlar, körelmeyen keskin dişler yine yüzeye çıkmıştı.

İlk sayfayı açtı, el fenerini yazılara tuttu ve okumaya başladı.

Şafak sökmeden bir saat önce günlüğü Fran'in çantasına geri koydu ve kapağını kapadı. Özel bir önlem almamıştı. Uyansaydı onu soğukkanlılıkla öldürüp kaçacaktı. Nereye kaçacaktı peki? Batıya. Ama Nebraska'da veya Colorado'da durmayacaktı, ah hayır.

Fran uyanmadı.

Harold uyku tulumuna geri döndü. Ona acı veren duygularla mastürbasyon yaptı. Uyudu, ama uykusu derin değildi. Rüyasında taşlar ve kayalarla dolu dik bir yamaçta ölmekte olduğunu gördü. Tepedeki karanlıkta akbabalar uçuşuyor, cesedini didiklemek için bekliyordu. Ne ay vardı ne de yıldızlar.

Sonra korkunç bir kızıl Göz karanlıkta açıldı: kurnaz, büyülü. Göz onu dehşete düşürdü, aynı zamanda ele geçirdi.

Onu çağırdı.

Gölgelerin ölüm dansıyla alacakaranlıkta toplandığı batıya doğru çağırdı.

O akşam günbatımında Joliet, Illinois'in batısında kamp kurdular. Bira, güzel bir sohbet ve kahkahalar vardı. Kötü günleri Indiana'da bıraktıklarını düşünüyorlardı. Herkes özellikle, daha önce hiç bu kadar neşeli görmedikleri Harold'dan bahsediyordu.

"Biliyor musun Harold," dedi Frannie akşamın daha geç, partinin bitmeye yakın yüz tuttuğu saatlerinde. "Seni daha önce hiç bu kadar keyifli görmemiştim. Hayırdır?"

Harold, ona neşeyle göz kırptı. "Her köpeğin günü gelir Fran."

Fran kafası karışmış bir halde ona gülümsedi. Harold kendince bir kelime oyunu yapıyor olmalıydı. Önemli değildi. Önemli olan, sonunda her şeyin yoluna girmeye başlamasıydı.

Harold o gece kendi günlüğünü yazmaya başladı.

48. BÖLÜM

Sıcaktan beyni haşlanmış, midesi bulanmıştı; uzun bir yokuşu sendele yerek tırmandı. Hava o kadar sıcaktı ki yükselen hava buharlaşıyordu Bir zamanlar Donald Merwin Elbert idi, şimdiyse sonsuza dek Çöpçü Adam'dı ve efsanevi şehir, Yedinin-Biri, Cibola'ya(*) bakıyordu.

Ne kadar zamandır batıya doğru ilerlediğini Tanrı bilirdi, Çöpçü Adam bilmiyordu. Günler geçmişti. Geceler. Ah, geceleri hatırlıyordu!

Paçavraya dönmüş giysileri içinde ayakta sallanarak duruyor, Cibola'ya, Vaat Edilmiş Şehir'e, Hayaller Şehri'ne bakıyordu. Perişan haldeydi. Cheery Petrol tankının etrafını dolanarak saran merdivenin üstünden atladığı sırada kırdığı bileği düzgün kaynamamıştı. Kirli ve sıkı bandajın altında iğrenç bir yumru halinde duruyordu. O elindeki bütün parmakların kemikleri bir şekilde uzamış, eli Quasimodo pençesine dönüşmüştü. Yanan sol kolu dirsekten omza kadar yavaş iyileşen yaralarla kaplıydı. Artık ilk zamanlardaki gibi kötü kokmuyordu ve iltihaplar akmıştı, ama taze deri risi ucuz bir oyuncak bebek gibi pembe ve tüysüzdü. Sırıtan. delice bir ifade olan suratı güneşten yanmıştı, derisi soyuluyordu. Uzamış, dağınık sakallar ve bisikletinin ön tekerleği çıktığında yere kapaklanmasıyla oluşan, artık kabuk tutmuş yaralar yüzünü kaplamıştı. Rengi solmuş, ter lekeleriyle kaplı, mavi bir J. C. Penney iş gömleğiyle leş gibi bir kadife pantolon giyiyordu. Kısa bir süre önce yeni olan sırt çantası artık sahibine benzemişti. Bir askısı kopmuş, Çöpçü, onu uyduruk bir düğümle tekrar bağlamıştı. Çanta şimdi perili evdeki menteşesi çıkmış bir panjur gibi yamuk bir şekilde sırtına asılıydı. Her tarafı toz toprak içindeydi. Ayağındaki Keds ayakkabılar parçalanmıştı, parçaları kaba ipler bir arada tutuyordu. Çizilmiş, çöl tozuyla kaplı bilekleri çorapsızdı.

(*) Efsanevi yedi altın şehirden biri.

Uzakta, aşağıda kalan şehre gözünü dikmiş, bakıyordu. Yüzünü top madeni rengindeki vahşi gökyüzüne ve bir fırının içindeymişsiniz hissi veren kızgın güneşe çevirdi. Bir çığlık attı. Susan Stern'ün Tavşan Roger'ın kafasını kendi çiftesinin kabzasıyla kırdığında attığına benzer, zafer dolu, vahşi bir çığlıktı.

Çöl rüzgârı, kumları yola doğru savururken 15. Karayolu'nun kızgın asfaltı üstünde titrek bir zafer dansı yaptı. Dağların testere dişlerine benzeyen mavi zirveleri, binlerce yıldır yaptıkları gibi, gökyüzüne doğru umursamazca yükseliyordu. Yolun diğer tarafında bir Lincoln Continental ve bir T-Bird, kumlar içinde neredeyse gömülmüş halde duruyordu. İçlerinde mumyalaşmış cesetler vardı. Çöpçü'nün bulunduğu tarafta, biraz ileride bir kamyonet ters dönmüştü. Tekerlekleri dışında tamamı kuma gömülmüştü.

Dans etti. Parçalanmış ayakkabılar içindeki ayakları, sarhoş bir denizcinin dansına benzeyen figürlerle inip yükseliyordu. Gömleğinin paralanmış eteği uçuşuyordu. Matarası, çantasına çarparak tok sesler çıkarıyordu. Bileğindeki bandajın sarkık uçları, rüzgârın kızgın nefesiyle titreşiyordu. Teninin pembe, pürüzsüz, yanık kısmı çiğ bir şekilde parlıyordu. Şakaklarındaki damarlar belirginleşmişti. Bir haftadır Tanrı'nın tavasındaydı. Utah'tan Arizona'nın ucuna, ardından Nevada'ya geçmiş, güneybatıya doğru ilerliyordu. Aklını iyiden iyiye kaybetmişti.

Dans ederken monoton bir şekilde şarkı söylüyor, Terre Haute Enstitüsü'nde kaldığı zamanlarda çok popüler olan bir şarkıyı mırıldanıyordu. "Tower of Power" adında zenci bir grubun "Down to the Nightclub" isimli parçasının melodisiydi, ama sözler kendi uydurmasıydı.

"Ci-a-bola, Ci-a-bola, bamp-ti, bamp-ti bamp! Ci-a-bola, Ci-a-bola, bamp-ti, bamp-ti bamp!" Her bamp! kısmında havaya sıçrıyordu. Dans ve şarkı, ısı her şeyi yüzer hale getirip sert, parlak gökyüzü grileşene ve yarı baygın halde, kalbi cansız göğsünde gümbürdeyerek yere yığılana dek devam etti. Gücünün son kırıntılarını kullandı ve anlaşılmaz sözler geveleyip sırıtarak kamyonetin gölgesine doğru emekledi. Sıcakta titriyor, sık nefesler alıyordu.

"Cibola!" dedi çatlak sesle. "Bampti-bampti-bamp!

Pençesiyle matarasının askısını omzundan indirdi ve çalkaladı. Neredeyse boşalmıştı. Önemli değildi. Son damlasına kadar içip, güneş bata-

na kadar orada yatacak, ardından yürümeye devam ederek meşhur şehir Cibola'ya gidecekti. Yedinin-Biri. O gece altın çeşmelerden kana kana su içecekti. Ama yakıcı güneş batmadan yola çıkmayacaktı. En büyük ateşböceği Tanrı'ydı. Bir zamanlar Donald Merwin Elbert adında bir çocuk, yaşlı Bayan Semple'ın emeklilik çekini yakmıştı. Aynı çocuk, Powtanville'deki kiliseyi de yakmıştı. Bu kabukta Donald Merwin Elbert'tan kalan bir şey varsa, o da Gary, Indiana'daki petrol tanklarıyla birlikte yanıp kül olmuştu mutlaka. Dokuz düzineden fazlaydılar ve havai fişekler gibi havaya uçmuşlardı. Tam 4 Temmuz için uygun zamanda. Güzel. Ve bu felaketten sonra geride sadece Çöpçü Adam kalmıştı. Sol kolu cılk yara içinde, içinde asla sönmeyecek bir yangınla... en azından bedeni kömürleşene kadar.

Ve bu gece Cibola'nın sularından içecekti, evet ve tadı şaraba benzeyecekti.

Matarayı açtı ve sıcaktan artık kaynamış olan suyu içti. Bitirince matarayı çöle fırlattı. Alnında çiy taneleri gibi ter damlaları belirmişti. Suyun yarattığı kramplarla titreyerek yerde yattı.

"Cibola!" diye mırıldandı. "Cibola! Geliyorum! Ne istersen yapacağım! Sana canım feda! Bampti-bampti-bamp!"

Susuzluğu birazcık olsun dindiği için üzerine bir uyuşukluk çöktü. Bir düşünce zihninde buzdan bir hançer gibi belirdiği sırada uykuya dalmak üzereydi.

Ya Cibola bir serapsa?

"Hayır," diye mırıldandı. "Hayır, ı-ıh, değil."

Ama basitçe inkâr etmek, bu fikri kafasından uzaklaştırmaya yetmemişti. Hançer deşiyor, dönüyor, uykuyu kol mesafesinden daha fazla yaklaştırmıyordu. Ya suyunun kalanını bir serabı kutlayarak harcadıysa? Deliliğini kendine özgü bir şekilde kavrayabiliyordu, bu delilerin yapabildiği bir şeydi. Gördüğü bir serapsa çölde ölecek ve akbabalara yem olacaktı.

Sonunda, bu korkunç olasılığa daha fazla dayanamayarak ayağa kalktı ve sendeleyerek yola çıktı. Baş dönmesi ve bulantıya aldırmadan yürümeye devam etti. Tepenin ortasında durup avizeağacı, horozibiği ve diğer çöl bitkilerinin olduğu geniş düzlüğe baktı. Nefesi boğazına takıldı ve dikenlere takılmış bir kol ağzı gibi kurtularak bir iç çekiş halinde çıktı.

Oradaydı işte!

Yıllar boyu pek çok kişinin aradığı efsane şehir sonunda Çöpçü Adam tarafından bulunmuştu!

Kuleleri ve sokakları, kızgın güneş altında, mavi dağların ortasındaki çölde parlıyordu. Palmiyeler vardı... palmiyeleri görebiliyordu... ve bir hareket... ve su!

"Ah, Cibola..." diye mırıldandı yumuşak sesle ve sarsak adımlarla kamyonetin gölgesine döndü. Göründüğü kadar yakın değildi, biliyordu. Bu gece, Tanrı'nın meşalesi gökyüzünü terk ettikten sonra daha önce hiç yürümediği kadar yürüyecekti. Cibola'ya varacak ve ilk işi, bir havuza dalmak olacaktı. Sonra onu, buraya gelmesini isteyen adamı bulacaktı. Korkunç bir şekilde yanmış olan koluna rağmen onu bir ay gibi bir sürede dağlar ve ovaların ardından buraya getiren adamı.

O, Kara Adam, sert adam. Çöpçü Adam'ı Cibola'da bekliyordu ve gecenin orduları, batıdan gelip yükselen güneşe doğru at sürecek beyaz yüzlü ölüler onundu. Sırıtarak, coşarak, ter ve barut kokarak geleceklerdi. Çığlıklar atılacaktı, ama çığlıklar Çöpçü Adam'ın umurunda değildi. Tecavüz ve zor kullanma da öyle. Cinayetler olacaktı, bu da önemsizdi...

Büyük yangınlar olacaktı.

İşte bu umurundaydı. Rüyalarında Kara Adam, ona geliyor, yüksek bir yerde kollarını açarak Çöpçü'ye alevler içindeki ülkeyi gösteriyordu. Bomba gibi havaya uçan şehirleri. Alev sıraları altında kalmış ekin tarlalarını. Chicago, Pittsburgh, Detroit ve Birmingham'ın nehirleri, yüzeylerinde yanan benzin yüzünden alev alevdi. Ve Kara Adam rüyalarında ona çok basit bir şey söylemişti, onu koşarak buraya getiren buydu: *Seni topçuların başı yapacağım. Aradığım adam sensin.*

Yan tarafına döndü. Kumlar, yanaklarını ve gözkapaklarını tahriş etmişti. Ümidini kaybediyordu, evet, bisikletinin ön tekerleğinin çıkmasından beri ümidi giderek azalıyordu. Görünüşe bakılırsa Tanrı –baba katili şeriflerin tanrısı, Carley Yates'in tanrısı– Kara Adam'dan daha güçlüydü. Yine de inancını kaybetmemiş, yola devam etmişti. Ve nihayet, Kara Adam'ın beklemekte olduğu Cibola'ya ulaşamadan çölde ölüp gitmesine ramak kalmışken şehri görmüştü.

"Cibola!" diye fısıldadı ve uyudu.

* * *

İlk rüyayı, bir aydan uzun bir süre önce Gary'deyken kolunu yaktıktan sonra görmüştü. O gece öleceğinden emin bir halde uyumuştu; o kadar kötü yanıklarla kimse hayatta kalamazdı. Aklına bir nakarat gelmişti: *Meşaleyle yaşa, meşaleyle öl. Onunla yaşa, onunla öl.*

Küçük bir parkta bacakları iflas etmiş ve düşmüştü. Dumanlar tüten sol kolu, ölü bir yaratık gibi yanına yığılmıştı. Acı çok büyüktü, inanılmazdı. Dünya üzerinde böyle bir ıstırap olabileceğini bilmezdi. Neşeyle bi: tanktan diğerine koşuyor, her biri çelik bir boru ve yanıcı parafinle asidi ayıran çelik bir parçadan ibaret kaba zamanlayıcılar kuruyordu. Bunları tankların tepelerindeki çıkış borularına atıyordu. Asit çeliği eritince parafin alev alıyor ve tankın havaya uçmasını sağlıyordu. Herhangi biri patlamadan önce Chicago veya Milwaukee'ye giden çeşitli yolların adeta bir yumak oluşturduğu yere, Gary'nin batısına gitmeyi planlamıştı. Tüm şehir alev alırken seyretmek istiyordu.

Ama son zamanlayıcıyı ya kötü yapmış ya da süresini yanlış tahmin etmişti. Tankın tepesindeki kapağı bir boru anahtarıyla açmaya çalışırken alev almıştı. Yanan parafin borudan fışkırıp sol kolunu kaplarken kör edici, beyaz bir parlama olmuştu. Bu bir kibrit değildi ki kolunu sallamasıyla sönüversin. Sanki kolunda bir yanardağ vardı.

Çığlıklar atarak tankın tepesinde çılgınca koşmuş, bilardo topu gibi oradan oraya sekmişti. Tankın kenarındaki korkuluklar olmasaydı kuyuya atılan bir meşale gibi döne döne aşağıya düşmesi işten bile değildi. Hayatını bir kaza kurtarmıştı; ayakları birbirine dolanmış, sol kolu üstüne yere düşmüş ve alevler sönmüştü.

Acıdan yarı yarıya aklını kaybetmiş halde doğrulup oturmuştu. Daha sonra kendisini yanarak ölmekten sadece şansın –veya Kara Adam'ın müdahalesinin– kurtarmış olduğunu düşünmüştü. Fışkıran parafinin büyük bölümü onu ıskalamıştı. Bu yüzden minnettardı, ama minnet, daha sonra gelmişti. O an derisi çatlayan, gerilen, üzerinden duman tüten yanık kolunu tutup haykırarak öne arkaya sallanmaktan başka bir şey yapamıyordu.

Hava kararırken bir düzine zamanlayıcıyı kurmuş olduğunu hayal meyal hatırladı. Her an patlayabilirdi. Ölüp bu dayanılmaz ıstıraptan kurtulmak harika olurdu, ama yanarak ölmek korkunçtu.

Her nasılsa tankın üstünden inip yolda kalmış araçlar arasından dolaşarak oradan uzaklaşmıştı. Yanmış sol kolunu tutuyor, sendeleyerek ilerliyordu.

Kasabanın merkezindeki küçük parka ulaştığında güneş batmak üzereydi. Çimlerin üstüne oturup yanıklar için ne yapmak gerektiğini düşünmeye çalışmıştı. Üstüne tereyağı sür, derdi Donald Merwin Elbert'ın annesi olsa. Ama bu hafif yanıklarda ya da jambonu kızarttığınız yağ kolunuza sıçradığında başvurulacak bir yöntemdi. Dirseği ve omzu arasındaki kararmış, çatlamış et yığınının üzerine tereyağı sürdüğünü düşünemiyordu. Dokunmayı bile hayal edemiyordu.

Kendini öldür. İşte buydu, bileti bulmuştu. Kendini yaşlı bir köpek gibi eziyetten kurtaracaktı.

Kasabanın doğusunda varoluşun kumaşı aniden yırtılarak ikiye ayrılmış gibi ani, devasa bir patlama olmuştu. Alacakaranlığın giderek koyulaşan laciverdi içinde aniden bir alev sütunu belirmişti. Çöpçü yaşaran gözlerini birer çizgi halini alıncaya dek kısmıştı.

Onca acısına rağmen bu yangın ona zevk vermişti... daha da ötesi, içini coşku ve tatmin hissiyle doldurmuştu. En iyi ilaç yangındı, ertesi gün bulduğu morfinden bile iyiydi (hapishanedeyken kütüphanede, garajda ve revirde çalışmıştı; morfin, Elavil ve Darvon Complex'i bilirdi). Çektiği işkenceyi alev sütunuyla ilişkilendirmiyordu. Tek bildiği yangının iyi ve güzel olduğu, ona daima ihtiyaç duyacağıydı. Yangın harika bir şeydi!

Dakikalar sonra ikinci petrol tankı infilak etmiş ve beş kilometre ötede olmasına rağmen sıcak hava basıncını hissedebilmişti. Bir başka tank patlamış, onu bir diğeri takip etmişti. Bir duraksamadan sonra altısı arka arkaya infilak etmişti. Artık bakılamayacak kadar parlaktı, ama gözleri sarı alevlerle dolup sırıtarak bakmaya devam etmişti. Yanan kolu ve intihara dair düşünceler aklından uçup gitmişti

Hepsinin birden patlaması iki saatten fazla bir zaman almış, ardından karanlık çökmüştü, ama gece karanlık değildi. Alevler geceyi sarı ve turuncuya boyamıştı. Doğu ufkunun tamamı ateşle kaplıydı. Aklına çocukken okuduğu bir çizgi roman gelmişti; H. G. Wells'in *Dünyalar Savaşı*'nın bir uyarlamasıydı. Aradan yıllar geçmişti, o çocuk artık yoktu, ama

Çöpçü Adam buradaydı ve Çöpçü, Mars'lıların ölüm ışınının o harika, bir o kadar da korkunç sırrına vâkıf olmuştu.

Parktan ayrılma vakti gelmişti. Isı on derece yükselmişti bile. Batıya yönelmeli, Powtanville'de olduğu gibi imha alanına girmekten kaçınarak yangının önünden ilerlemeliydi. Ama alevlerle yarışacak halde değildi. Böylece çimler üzerinde uyuyakalmıştı. Alevlerin ışığı, yorgun, istismar edilmiş çocuk yüzünde oynaşıyordu.

Rüyasında Kara Adam siyah bir cüppe giymişti, yüzü gölgeler içinde kalıyordu... buna rağmen Çöpçü, bu adamı daha önce görmüş olduğu hissine kapılmıştı. Powtanville'in şeker dükkânında ve barında aylaklık edenler onu yuhaladıkları sırada bu adam da sessiz ve düşünceli bir şekilde onların arasında duruyordu. Scrubba-Dubba'da çalışırken (Farları sabunla, silecekleri kaldır, yan kısımları sil, cila ister misiniz bayım?) süngerli eldiven içindeki sağ elinin bir süre sonra soluk, ölü bir balığa, tırnaklarının fildişine benzediği anlarda bu adamın delice bir keyifle sırıtan suratı, aşağı süzülen su damlalarının gerisinde belirir gibi olurdu. Şerif, onu Terre Haute'taki akıl hastanesine gönderdiğinde şok verdikleri odada, bin voltu beynine göndermek için (Beyni kızartacağım evlat, Donald Merwin Elbert'ı Çöpçü Adam'a dönüştüreceğim, üstüne cila ister misin?) elleri düğmelerin üzerinde hazır bekler halde tepesinde sırıtarak dikilen görevli oydu. Bu Kara Adam'a aşinaydı, yüzü hiçbir zaman tam anlamıyla görülmez, elleri daima desteden kötü kartlar dağıtırdı. Gözleri alevlerin, sırıtışı ise dünyanın mezarının ötesindendi.

"Ne istersen yapacağım," dedi rüyasında minnetle. "Sana canım feda!"

Kara Adam cüppesi içinde kollarını kaldırarak cüppeyi siyah bir uçurtma şekline dönüştürdü. Yüksek bir yerdeydiler ve altlarındaki Amerika alevler içinde ufkun ötesine uzanıyordu.

Seni topçuların başı yapacağım. Aradığım adam sensin.

Sonra zamanları nihayet gelip çatmış kadınlar ve erkeklerden oluşan çölün içinden geçip doğuya, dağlara doğru ilerleyen on bin kişilik canavar gibi orduyu gördü; kamyonları, cipleri, kamyonetleri, karavanları yüklemişlerdi ve her birinin boynunda, derinliklerinde bir göz veya anahtar olabilecek kırmızı bir şekil bulunan kara bir taş asılıydı. Ardından dev bir tankerin üzerinde ilerlemekte olan kendisini gördü. Tankerin jöle halinde

napalm ile dolu olduğunu biliyordu. Arkasındaki konvoydaki kamyonlar bombalar, mayınlar ve plastik patlayıcılarla, alev makineleri ve ısıya duyarlı füzeler, el bombaları, makineli tüfekler ve roketatarlarla yüklüydü. Ölüm dansı başlamak üzereydi, kemanlarla gitarların tellerinden duman tütmeye başlamıştı bile. Kükürt ve barutun keskin kokusu havayı sarmıştı.

Kara Adam kollarını tekrar kaldırdı. İndirdiğinde tüm sesler kesildi, alevler yok oldu, küller bile soğudu ve bir an için tekrar sadece Donald Merwin Elbert oldu; önemsiz, ürkek, kafası karışık. O an Kara Adam'ın dev satranç oyununda basit bir piyondan ibaret olduğundan, kandırıldığından şüphelendi.

Sonra Kara Adam'ın yüzünün artık gölgeler içinde tamamen gizli olmadığını gördü; gözlerinin olması gereken çukurlarda iki kızıl kor parçası ve bıçak ağzı gibi dapdar bir burnu vardı.

"Ne istersen yaparım," dedi Çöpçü rüyasında minnetle. "Sana canım feda! Ruhum feda!"

"Sana yakma görevi vereceğim," dedi Kara Adam ciddi bir ifadeyle. "Şehrime gelmen gerek. Orada her şey açıklanacak."

"Neresi? Neresi?" Umut ve beklentiyle neredeyse acı çekiyordu.

"Batıya gel," dedi Kara Adam yavaş yavaş belirsizleşerek. "Batıya. dağların ötesine."

O sırada uyanmıştı. Hâlâ gece vaktiydi ve hâlâ aydınlıktı. Alevler daha da yaklaşmıştı. Isı iyiden iyiye hissediliyordu. Evler patlıyor. Yağlı, karabulutlar, yıldızları gizliyordu. Kül yağmuru başlamıştı. Açık alanlar kapkara karla kaplı gibiydi.

Artık bir amacı olduğuna göre yürüyebilirdi. Topallayarak batıya doğru ilerlemişti. Ara sıra omuzları üzerinden geriye, o muazzam yangına bakarak Gary'yi terk etmekte olan başka insanlar görüyordu. Aptallar, diye düşünmüştü Çöpçü neredeyse şefkatle. Yanacaksınız. Vakti geldiğinde hepiniz kül olacaksınız. Ona hiç dikkat etmemişlerdi, onların gözünde Çöpçü Adam yangından kurtulan bir başkasıydı sadece. Dumanlar içinde gözden kaybolmuşlardı. Çöpçü Adam şafağın çökmesinden kısa bir süre sonra Illinois eyalet sınırını topallayarak geçmişti. Kuzeyinde Chicago güneybatısında Joliet vardı. Yangın kendi ürettiği, ufku gizleyen duman bulutu içinde gözden kaybolmuştu. 2 Temmuz sabahıydı.

Chicago'yu yakıp kül etme hayalini –yakıtla dolu tankerler, LPG ile dolu tanklarla patlayan ucuz konutlar– unutmuştu. Rüzgârlı Şehir artık umurunda bile değildi. O gün öğleden sonra bir doktorun muayenehanesine zor kullanarak girdi ve bir kutu morfin aldı. Morfin, acısını bir nebze olsun dindirmişti, ama daha önemli bir yan etkisi olmuştu: Hissettiği acıyı daha az umursamasına yol açmıştı.

O gece bir eczaneden koca bir kavanoz vazelin almış ve kolunun yanık yerlerini bir santim kalınlığında vazelinle kaplamıştı. Çok susamıştı, susuzluğu hiç dinmiyor gibiydi. Kara Adam'ın hayali, sinekler gibi bilincinde belirip kayboluyordu. Alacakaranlıkta yığılıp kaldığı sırada Kara Adam'ın bahsettiği batıdaki şehrin Cibola olduğuna inanmaya başlamıştı. Yedinin-Biri, vaat edilmiş şehir.

O gece Kara Adam tekrar rüyasına girmiş ve bu düşüncesini alaycı bir gülümsemeyle onaylamıştı.

Çöpçü Adam bu rüyayla karışık anılardan dondurucu çöl soğuğuna uyandı. Çöl ya yakar ya dondururdu, arası yoktu.

Hafifçe inleyerek ayağa kalktı. Tepesinde milyarlarca yıldız dokunabileceği kadar yakın görünüyor, çölü o soğuk cadı ışıklarıyla yıkıyordu.

Kolundaki acı ve muhtelif yerlerindeki ağrılar yüzünden yüzünü buruşturarak yola çıktı. Artık bunlara pek aldırmıyordu. Şehre bakarak bir süreliğine durdu. Etrafta elektrikli kamp ateşleriymiş gibi parlayan ışık kıvılcımları vardı. Sonra yürümeye başladı.

Birkaç saat sonra güneş ışıkları etrafı aydınlatmaya başladığında Cibola ona tıpkı önceki gün son baktığında gördüğü mesafedeymiş gibi geldi. Görüş mesafesinin aldatıcı olduğunu unutup aptal gibi bütün suyunu içip bitirmişti. Gündoğumundan sonra yürümeyi göze alamazdı. Bedeni kurur, susuzluktan ölürdü. Güneş tam tepeye çıkmadan önce tekrar uzanmalıydı.

Şafağın sökmesinden bir saat sonra yol kenarında terk edilmiş bir Mercedes gördü. Kapılarının alt kısmına dek kuma gömülmüştü. Soldaki kapılardan birini açarak içindeki maymuna benzeyen iki buruşuk yolcuyu çıkardı. Bir sürü mücevher takmış yaşlı bir kadın ve bembeyaz saçlı, ihti-

yar bir adamdı. Çöpçü kendi kendine mırıldanarak anahtarları aldı ve arka tarafa dolaşarak bagajı açtı. Bavullar kilitli değildi. İçindeki giysileri çıkararak Mercedes'in camlarına astı ve uçmamaları için üzerlerine taşlar yerleştirdi. Artık serin, kuytu bir ini vardı.

İçine kıvrıldı ve uykuya daldı. Batıda, kilometrelerce uzaktaki Las Vegas kızgın yaz güneşi altında parlıyordu.

Araba kullanamıyordu, hapiste bunu öğretmemişlerdi, ama bisiklete binebiliyordu. Çöpçü Adam, 4 Temmuz'da, Larry Underwood'un Rita Blakemoore'un uykusunda aşırı dozdan öldüğünü keşfettiği gün on vitesli bir bisiklet bulup yola koyulmuştu. İlerleyişi önce yavaştı, çünkü sol kolunun pek yardımı olmuyordu. İlk gün iki kez düşmüştü. Bir keresinde tam yanık kolunun üstüne düşmüş, korkunç bir acı hissetmişti. O sırada vazelinin altından irin sızıyordu ve koku iğrenç görünüyordu. Aklına ara sıra kangren fikri geliyor ama bu düşünceyi hemen uzaklaştırıyordu. Vazelini bir antiseptik merhemle karıştırıp sürmeye başlamıştı. Faydası olup olmayacağından emin değildi, ama nasılsa kaybedecek bir şeyi yoktu. Meniye benzer, sütümsü, yapışkan bir karışımdı.

Zamanla bisikleti tek elle bir arazide sürmesini öğrenmiş ve küçümsenmeyecek bir hızla ilerlediğini fark etmişti. Yolun geçtiği arazi dümdüz ilerliyor, bazen gidonu tutmasına bile gerek kalmıyordu. Mütemadiyen morfinin etkisinde olduğu için başı dönmesine rağmen hız kesmeden ilerlemeyi sürdürmüştü. Litrelerce su içiyor, büyük bir iştahla yiyordu. Kafasının içinde hep Kara Adam'ın sözleri vardı: *Seni topçuların başı yapacağım. Aradığım adam sensin.* Ne harika sözlerdi, daha önce onu isteyen olmuş muydu hiç? Kızgın orta batı güneşi altında pedal çevirirken bu sözler zihninde kesintisizce yankı yapıyordu. "Down to the Nightclub"ın melodisini mırıldanmaya başlamıştı. Sözleri ("Ci-a-bola! Bampti-bamptibamp!") zamanla öğrenmişti. O sırada henüz deliliği tam ilerlememiş, ama o yönde epey yol kat etmişti.

Çöpçü Adam; Nick Andros ve Tom Cullen'ın Kansas'taki Comanche kasabasında yaban öküzlerini gördükleri 8 Temmuz gününde dörtlü şehirler Davenport, Rock Island, Bettendorf ve Moline'de Mississippi'yi geçmişti. Artık Iowa'daydı.

Nebreska'ya ayın on dördünde, Larry Underwood'un New Hampshire'daki büyük beyaz evin yakınında uyandığı gün girmişti. Sol kolunu birazcık kullanmaya başlamış, bacakları güçlenmişti. İçinde şiddetli bir acele etme hissiyle pedal çevirmeye devam etmişti.

Missouri'nin batısındayken Tanrı'nın Çöpçü Adam ile kaderi arasına girebileceğinden ilk kez şüphelenmişti. Nebraska'da bir tuhaflık vardı, bir şey çok yanlıştı. Onu korkutan bir şey. Iowa gibi görünüyordu... ama değildi. Kara Adam önceki geceye kadar her gün rüyalarına girmiş, ama Çöpçü Nebraska'ya girdikten sonra gelmez olmuştu.

Onun yerine rüyalarında yaşlı bir kadını görmeye başlamıştı. Bu rüyalarda kendini bel hizasına dek yükselen mısır tarlasında, nefret ve korkuyla neredeyse felç olmuş halde buluyordu. Aydınlık bir sabahtı. Karga sürülerinin sesleri duyuluyordu. Önünde geniş, kılıca benzer mısır yapraklarından bir paravan vardı. İstemeyerek kendine hâkim olamadan titreyen ellerle yaprakları aralayıp bakmıştı. Bir açıklığa inşa edilmiş eski bir ev görmüştü. Ev, bloklar veya kazıklar üzerindeydi. Bahçesindeki elma ağacının bir dalından lastikten bozma bir salıncak sarkıyordu. Verandada ihtiyar bir kadın sallanan sandalyesinde oturuyor, gitar çalıp eskilerden kalma bir ilahi söylüyordu. Her rüyada farklı bir ilahi söylüyordu. Çöpçü çoğunu biliyordu, çünkü bir zamanlar ev işleri yaparken aynı ilahileri söyleyen, Donald Merwin Elbert adında bir çocuğun annesi olan bir kadın tanıyordu.

Bu bir kâbustu ve bunun tek sebebi korkunç bir şekilde sona ermesi değildi. İlk bakışta rüyada korkulacak hiçbir şey olmadığı düşünülebilirdi. Mısırlar? Mavi gökyüzü? İhtiyar kadın? Lastik salıncak? Bunların nesi korkutucu olabilirdi? Yaşlı kadınlar taş fırlatıp alay etmezdi, özellikle de "In That Great Getting-Up Morning" ve "Bye-and-Bye, Sweet Lord, Bye-and-Bye" gibi ilahiler söyleyen yaşlı kadınlar. Taş atıp alay edenler, dünyanın Carley Yates'leriydi.

Ama rüya sona ermeden önce, bakmakta olduğu yaşlı bir kadın değil de, gizli, zorlukla seçilebilen, her an Gary'de yanan petrol tanklarını rüzgârda sönen mum alevlerine çevirecek şiddette parlayıp kadının etrafından yayılarak gözlerini kavurup kör edecek bir ışık mış gibi yoğun bir dehşetle eli ayağı tutmaz oluyordu. Rüyanın bu bölümünde tek düşünebildiği,

lütfen beni o kadından uzaklaştır, o ihtiyarın yakınında olmak istemiyorum, ah lütfen beni Nebraska'dan uzaklaştır, oluyordu.

Kadının çaldığı şarkı ahenksiz bir sesle aniden kesiliyordu. Kadın doğruca, yaprakları azıcık aralayarak gözetlediği noktaya bakıyordu. Yüzü kırışıklıklarla doluydu, saçları neredeyse kahverengi kafa derisi görülecek kadar seyrelmişti, ama o korktuğu ışıkla dolu olan gözleri elmaslar gibi parlıyordu.

Yaşlı, çatlak ama gür bir sesle bağırıyordu: *Mısırlar arasında sansarlar var!* Çöpçü kendisinde bir değişim hissederek aşağı bakıyor, bir sansara, kahverengi-siyah tüyleri olan bir yaratığa dönüşmüş olduğunu görüyordu. Burnu uzayıp sivriliyor, gözleri eriyip boncuklara dönüyor, parmakları pençeleşiyordu. Bir sansar, kendinden küçük ve âcizlerle beslenen korkak bir gece yaratığıydı.

O an çığlık atmaya başlıyor, sonunda gözleri faltaşı gibi büyümüş, ter içinde kalmış halde kendi çığlıklarıyla uyanıyordu. Elleri bütün uzuvlarının yerli yerinde olduğunu kontrol etmek için telaşla vücudunu yokluyordu. Son olarak da tüylü, mermi biçiminde, sivri bir hayvan değil, insan kafası olduğundan emin olmak için başını iki eliyle kavrıyor, her yerine dokunuyordu.

Nebraska'nın diğer ucuna kadar olan altı yüz elli kilometrelik mesafeyi üç günde geçmişti. Dehşet içinde kaçıyordu. Julesburg yakınlarında Colorado'ya girmiş ve rüya giderek silikleşip solmaya başlamıştı.

(Abagail Ana ise 15 Temmuz gecesi, Çöpçü Adam, Hemisford Home'un kuzeyinden geçtiği sırada içinde acımayla karışık korku hissederek korkunç bir ürpertiyle uyanmıştı; kime veya neye acıdığını bilmiyordu. Rüyasında henüz altı yaşındayken bir av kazasında ölen torunu Anders'ı görüyor olabileceğini düşünmüştü.)

Çöpçü Adam, 18 Temmuz'da, Colorado, Sterling'in güneybatısında, Brush'a kilometreler kala Ufaklık ile karşılaşmıştı.

Çöpçü tam alacakaranlık çökerken uyandı. Mercedes'in içi, camları giysileriyle kapatmasına rağmen ısınmıştı. Boğazı, kuru bir kuyunun zımparalanmış duvarı gibiydi. Şakakları zonkluyordu. Dilini çıkarıp parmak ucuyla dokundu. Kuru bir dal parçasını anımsatıyordu. Doğrulup oturdu,

elini Mercedes'in direksiyonuna koydu ve o kadar ısınmıştı ki anında geri çekti. Dışarı çıkabilmek için kapının koluna gömleğini sardı. Adımını atıp dışarı çıkmak istedi, ama bacakları bükülüverdi ve kendini alacakaranlığa rağmen sıcaktan asfaltı erimiş yolda yatarken buldu. Sakat bir ıstakoz gibi sürünüp inleyerek kendini Mercedes'in gölgesine attı. Başı ve kolları bükülmüş dizlerinin arasından sarkar halde bir süre orada soluk soluğa oturdu. Arabanın içinden çekip çıkardığı iki cesede korkuyla baktı. Kadının derisi buruşmuş kollarında bilezikler, adamın mumyalaşmış maymuna benzer yüzünün çevresindeyse kar gibi bembeyaz saçlar vardı.

Cibola'ya sabah gün doğmadan önce varmalıydı. Daha önce ulaşamazsa ölecekti... hem de hedefi görüş alanındayken! Kara Adam şüphesiz bu kadar zalim olamazdı!

"Sana canım feda," diye fısıldadı Çöpçü Adam ve ardından güneş, dağların ardında gözden kayboldu. Ayağa kalkarak Cibola'nın kulelerine, minarelerine ve ışıkları yanmaya başlayan caddelerine doğru yürümeye başladı.

Saatler ilerledikçe kavurucu sıcaklık yerini çöl gecesinin serinliğine bırakınca daha kolay yürümeye başladı. Tabanları açılmış, iplerle bağlı duran ayakkabıları I-15'in yüzeyine pat pat vuruyordu. Başı, solmuş bir ayçiçeği gibi önüne düşmüştü. Yanından geçtiği, üzerinde LAS VEGAS 30 yazan parlak yeşil tabelayı görmedi.

Ufaklık'ı düşünüyordu. Aslında Ufaklık şimdi onunla olmalıydı. Ufaklık'ın üstü açık arabasıyla çölde, Cibola'ya doğru ilerliyor olmalıydılar. Ama Ufaklık bunu hak etmemiş, Çöpçü tek başına yabancı yerlere gönderilmişti.

Asfaltın üzerinde sarsak adımlarla ilerliyordu. "Ci-a-bola!" dedi çatlak sesle. "Bampti-bampti-bamp!"

Gece yarısı yol kenarına yığılıp huzursuz bir uykuya daldı. Şehir artık çok daha yakındı.

Varacaktı.

Bundan oldukça emindi.

Ufaklık'ı görmeden çok önce duymuştu. Susturucusuz egzozun çatırtılı kükreyişi doğudan gök gürültüsü gibi yaklaşıyor, güne damgasını vuruyordu. Ses, Yuma, Colorado yönünden, 34. Karayolu'ndan geliyordu. İlk düşün-

düğü, Gary'den sonra yabancılara her rastlayışında yaptığı gibi saklanmak olmuştu. Ama bu kez bir şey, olduğu yerde kalmasını ve bisikletinin üzerinde, ayakları yerde, omzundan geriye bakarak beklemesini sağlamıştı.

Gök gürültüsünün şiddeti giderek artmış, ardından güneşin ışığını yansıtan krom aksam ve parlak turuncu bir şey

(??ATEŞ??)

görülmüştü.

Aracın sürücüsü onu görmüş, makineli tüfeğe benzer sesler çıkararak vites küçültmüştü. Goodyear lastikler asfalt üzerinde kara izler bırakmıştı. Hemen ardından araba yanında durmuştu. Motoru sakin sakin mırıldanmıyor, evcilleştirilip evcilleştirilemeyeceği meçhul, ölümcül bir hayvan gibi soluyordu. Sürücü içinden çıkmış, ama Çöpçü'nün gözleri önce arabadan başka bir şey görmemişti. Ehliyeti olmamasına rağmen arabaları sever, tanırdı. Bu araba bir güzellik abidesiydi. Birinin üzerinde yıllarca çalıştığı, uğruna binlerce dolar akıttığı belliydi. Sadece ilginç arabaların sergilendiği fuarlarda görülebilecek, tutkuyla yaratılmış bir eserdi.

1932 model, üstü açık bir Ford'du, ama sahibi, her zamanki değişikliklerin ötesine geçip bambaşka bir araç yaratmıştı. Durmak bilmeyerek devam etmiş, arabayı bütün Amerikan arabalarının parodisi, elle alevler boyanmış egzozuyla ışıldayan bir bilimkurgu aracı haline getirmişti. Altın rengi boya pırıl pırıl parlıyordu. Neredeyse arabayla aynı uzunlukta olan krom egzoz boruları güneşi keskin bir biçimde yansıtıyordu. Ön cam, bombeli bir baloncuk şeklindeydi. Arka lastikler devasaydı. Jantlar, lastiklere uygun yükseklik ve derinliğe sahipti. Kaportanın üzerinden tuhaf bir ısıtma kanalı gibi yükselen bir güçlendirici kompresör vardı. Tavandan, korlara benzer kırmızı beneklerle kaplı simsiyah, çelikten bir köpekbalığı yüzgeci yükseliyordu. Aynı kelime, her iki tarafına hızı belirterek yatık harflerle yazılmıştı: UFAKLIK.

"Hey sen, uzun ve çirkin olan," demişti sürücü kelimeleri uzatarak ve Çöpçü dikkatini boyanmış alevlerden bu tekerlekli bombanın şoförüne çevirmişti.

Boyu yaklaşık bir altmıştı. Saçları taranmış, kıvrılmış, briyantinle şekillendirilmişti. Sadece saçları dokuz santim yüksekliğinde olmalıydı. Dalgalı saçlar tam yakasının üzerinde, basit bir tavuk götü modeliyle de-

ğil, dünyadaki bütün tavuk götü modellerinin şahıyla biçimlenmiş bir şekilde toplanıyordu. Ayağında sivri burunlu siyah çizmeler vardı. Kenarları esnemişti. Ufaklık'ın boyunu dokuz santim daha uzatarak bir altmışa ulaşmasına yardımcı olan dolgu topukları vardı. Rengi solmuş, zımbalı kot pantolonu, ceplerindeki bozuk paralar üzerindeki tarihler kumaş üstünden okunabilecek kadar dardı. Kıçının iki yarısını mavi bir heykelin parçalarıymış gibi sarıyor, bacak arasını ise Spalding golf toplarıyla dolu güderi bir kese sokuşturmuş gibi gösteriyordu. Üzerinde bordo rengi, kovboy stili, ipek bir gömlek vardı. Gömleği sarı sırmalarla süslenmişti ve düğmeleri sahte safirlerden yapılmıştı. Kol düğmeleri cilalanmış kemiğe benziyordu, Çöpçü daha sonra gerçekten de öyle olduklarını öğrenecekti. Ufaklık'ta iki çift vardı; biri insan azıdişinden, diğeri ise bir dobermanın ön dişlerinden yapılmıştı. Bu gösterişli gömleğin üzerine, havanın sıcaklığına rağmen arkasında kartal deseni olan siyah, deri bir motosikletçi montu giymişti. Üstünde çaprazlama fermuarlar vardı, dişleri elmas gibi parlıyordu. Omuzlarından ve belinden üç tavşan ayağı sarkıyordu. Biri beyaz, biri kahverengi, üçüncüsüyse parlak yeşildi. Gömlekten bile daha gösterişli olan mont, yağlanmış, gıcırdıyordu. Kartal deseninin hemen üzerine ipek harflerle işlenerek UFAKLIK yazılmıştı. Parlayan saç yığınının içinden, yakaları kaldırılmış parlak deri montun üzerinden Çöpçü Adam'a bakan yüz, küçük ve solgundu. Kusursuzca biçimlendirilmiş sarkık dudakları, ölü gri gözleri, hiçbir iz veya çizgi bulunmayan geniş alnı ve tuhaf, dolgun yanaklarıyla bir oyuncak bebeğin suratına benziyordu. Bebek Elvis gibiydi.

Düz karnının üzerinden çaprazlama bir şekilde iki tabanca kemeri geçiyordu. Kalçasından sarkan her bir kılıfta devasa birer 45'lik vardı.

"Hey evlat, ne diyeceksin?" demişti Ufaklık ağzını yayarak.

Ve Çöpçü'nün o an tüm düşünebildiği, "Araban güzelmiş," olmuştu.

Doğru cümleyi söylemişti. Hatta belki tek doğru cümleyi. Beş dakika sonra arabanın yolcu koltuğunda oturuyor, Ufaklık'ın gezinti hızı olan saatte yüz elli kilometrelik süratle ilerliyorlardı. Çöpçü'nün Illinois'ten beri kullanmakta olduğu bisiklet, ufukta minik bir noktacık halini almıştı.

Çöpçü Adam bu hızla giderlerse karşılarına yolda kalmış bir araç veya enkaz çıktığı takdirde müdahale edecek zamanları olmayacağını çekingen-

ce belirtmeye çalışmıştı (aslında birkaç tanesine rastlamışlardı bile ve Ufaklık, geniş lastikleri cayır cayır öttürerek aralarından slalom yapıp geçmişti).

"Hey, evlat," demişti Ufaklık. "Reflekslerim iyidir. Zamanlamam mükemmeldir. Saniyenin üçte biri kadar vaktim var. Buna inanıyor musun?"

"Evet efendim," demişti Çöpçü cılız bir sesle. Kendini az önce elinde bir sopayla yılanların yuvasını kurcalamış gibi hissediyordu.

"Seni sevdim evlat," demişti Ufaklık o tuhaf, vızıldayan sesiyle. Oyuncak bebeklerinkini andıran gözleri parlak turuncu direksiyon üzerinden titreşen yola dikilmişti. Dikiz aynasından, üzerinde kurukafalar olan süngerden zarlar sarkıyor, arabanın hareketleriyle öne arkaya sallanıyordu. "Arka koltuktan bize birer bira al bakalım."

Biralar Coors'tu, ılıktı ve Çöpçü Adam biradan nefret ederdi, ama birini hızla içerek harika olduğunu söylemişti.

"Hey, evlat," demişti Ufaklık. "Coors'tan başka bira tanımam. Elimden gelse Coors işerdim. Buna inanabiliyor musun?"

Çöpçü inandığını söylemişti.

"Bana Ufaklık derler. Shreveport, Looseyanna'danım. Bilir misin orayı? Bu canavar güneyde düzenlenen bütün önemli araba gösteri yarışmalarını kazandı. Buna inanabiliyor musun?"

Çöpçü Adam inandığını söylemiş ve bir ılık bira daha içmişti. O şartlar altında yapılacak en iyi hareket gibi görünüyordu.

"Sana ne diye seslenirler evlat?"

"Çöpçü Adam."

"Ha?" Oyuncak bebeklerinkini andıran gözleri korkunç bir an boyunca Çöpçü'nün yüzüne dikilmişti. "Benimle dalga mı geçiyorsun evlat? Kimse Ufaklık'la dalga geçemez. Buna inansan iyi edersin."

"İnanıyorum," demişti Çöpçü dürüstçe. "Ama bana gerçekten böyle derler. Çünkü insanların çöp varillerinde, posta kutularında falan yangın çıkarırdım. İhtiyar Semple'ın emeklilik maaşını yakmıştım. Bu yüzden ıslahevine gönderildim. Powtanville, Indiana'da da bir kilise yakmıştım."

"Öyle mi?" diye neşeyle sormuştu Ufaklık. "Kafandan epey tahta eksik galiba evlat. Ziyanı yok. Delileri severim. Ben de biraz deliyim. Çöpçü Adam demek, öyle mi? Hoşuma gitti. İyi bir çift olduk. Kahrolası Ufaklık ve kahrolası Çöpçü Adam. Tokalaşalım Çöpçü."

Ufaklık elini uzatmış ve Çöpçü direksiyon hâkimiyetini kaybetmesin diye hızla tokalaşmıştı. Tam o sırada bir virajı dönmüşlerdi. Bir Bekins'in yolu neredeyse tamamen tıkamış olduğunu gören Çöpçü kaza yapacaklarını düşünerek elleriyle yüzünü örtmüştü. Ufaklık'ın kılı bile kıpırdamamıştı. Yolun kenarından bir suböceği gibi geçmişlerdi.

"Ucuz atlattık," demişti Çöpçü tekrar konuşabildiğinde.

"Hey, evlat," demişti Ufaklık ifadesiz bir sesle. Ardından oyuncak bebek gözlerinden birini kırpmıştı. "Bana güven gerisini merak etme sen. Bira nasıl? Acayip, değil mi? O külüstür bisikletten sonra iyi geldi, değil mi?"

"Kesinlikle," demişti Çöpçü Adam ve ılık Coors'tan koca bir yudum daha almıştı. Deliydi, ama Ufaklık direksiyondayken ona itiraz edecek kadar değil. Hayır, kesinlikle o kadar çıldırmamıştı.

"Eh, lafı dolandırmaya gerek yok," demişti Ufaklık koltuğun arkasına uzanıp kendine bir bira daha alırken. "Tahminimce aynı yere gidiyoruz."

"Galiba," demişti Çöpçü temkinli bir şekilde.

"Batıya gidiyoruz," demişti Ufaklık. "Kahrolası zemin kata ineceğiz. Buna inanabiliyor musun?"

"Galiba."

"Kara uçuş giysili öcüyle ilgili rüyalar görüyorsun, değil mi?"

"Rahibi kastediyorsun."

"Her zaman ne diyorsam onu kastediyorumdur," demişti Ufaklık kesin bir ifadeyle. "Ne diyorsam o, seni aptal böcek. Adamın üstünde siyah uçuş giysileri, gözünde de pilot gözlükleri var. İkinci Dünya Savaşı'yla ilgili bir John Wayne filmindeki gibi. Gözlükler o kadar büyük ki kahrolası suratı görünmüyor. Ürkütücü bir ibne, değil mi?"

"Evet," demişti Çöpçü. Ardından ılık birasından bir yudum daha aldı ve başının dönmeye başladığını hissetti.

Ufaklık direksiyona iyice abanarak İkinci Dünya Savaşı'nda görev yapmış bir pilotun taklidini yapmıştı. Muhtemelen it dalaşı yaptığını hayal ediyordu. Gösterişli araba yolda tehlikeli zikzaklar çizmeye başlamıştı.

"Hoooppaaa... e-e-e-e-e-e... bada-bada-bada-bada... Al sana! On iki istikametinde düşman uçakları!... Topu onlara çevir, seni salak!... taka... taka... taka-taka-taka! Vurduk onları efendim! Düşman yok edildi... UuuuAAA! Rahat, millet! UuuAAAA!"

İfadesiz bir yüzle arabayı sağa sola sertçe çevirirken yağlı saçlarının bir teli bile kıpırdamamıştı. Çöpçü Adam'ın kalbi yerinden fırlayacak gibi olmuştu. İnce bir ter tabakası bütün bedenini sarmıştı. Birasını içmişti. Tuvaleti gelmişti.

"Ama ben ondan korkmuyorum," demişti Ufaklık az önceki konu hiç konuşulmamış gibi. "Kesinlikle hayır. Çetin bir ceviz, ama Ufaklık vaktiyle ne çetin cevizler kırdı. Tıpkı Patron'un dediği gibi çenelerini kapadım. Buna inanabiliyor musun?"

"Tabii," demişti Çöpçü.

"Patron'u biliyor musun?"

"Elbette," dedi Çöpçü. Patron'un kim olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

"Bilsen iyi olur. Ne yapacağım, biliyor musun?"

"Batıya mı gideceksin?" diye şansını denemişti Çöpçü Adam. Bu daha güvenli görünmüştü.

Ufaklık sabırsızca konuşmuştu. "Oraya gittikten sonrasını kastediyorum. Sonra. Gittikten sonra ne yapacağım biliyor musun?"

"Bilmiyorum. Ne?"

"Bir süre kendimi göstermeyeceğim. Ortalığı kolaçan edeceğim. Bu kısmı anladın mı?"

"Tabii," demişti Çöpçü.

"Aynen öyle yapacağım. Bana ne yapacağımı kimse söyleyemez, ben ona söylerim. Ortalığı kolaçan edip koca adama bakınacağım. Sonra..."

Ufaklık turuncu direksiyona yaslanarak düşüncelere dalmıştı.

"Sonra?" diye tereddütle sormuştu Çöpçü.

"Onu vuracağım. Tahtalı köye göndereceğim. Kahrolası Cadillac Çiftliği'nin otlağına salıvereceğim. Buna inanıyor musun?"

"Evet, elbette."

"Onun yerini alacağım," demişti Ufaklık kendine güvenen bir ifadeyle. "Motorunu söküp onu Cadillac Çiftliği'nde bırakacağım. Benimle kal Çöp Adam veya kendine her ne diyorsan. Domuz eti ve fasulye yemeyeceğiz. Bir insanın görüp görebileceğinden çok tavuk yiyeceğiz."

Egzozunda alev desenleri olan araba otoyol üzerinde kükreyerek fişek gibi ilerlemişti. Çöpçü Adam kucağında ılık bira, kafasında sorularla ön koltukta oturmaya devam etmişti.

Çöpçü Adam 5 Ağustos'ta Vegas olarak bilinen Cibola'ya vardığında şafak sökmek üzereydi. Son sekiz kilometrede bir yerlerde sol ayakkabısını kaybetmişti. Son çıkış rampasında yürürken adımları şöyle bir ses çıkarıyordu: plap-PAT, plap-PAT, plap-PAT. Patlak bir lastiğin çırpınışı gibiydi.

Bir sürü gösterişli gece kulübü gördü. Üzerlerinde KAZANÇLI KUMAR MAKİNELERİ yazan tabelalar vardı. Bir tanesinin üzerinde BLUEBELL EVLENDİRME KİLİSESİ yazıyordu. Hemen altına, NİKÂH 60 SANİYE, EVLİLİK BİR ÖMÜR SÜRÜYOR! diye eklenmişti. Gümüş rengi hayalet gibi bir Rolls-Royce yetişkinlere yönelik bir kitapçının vitrinine yarı yarıya gömülmüştü. Çıplak bir kadın, sokak lambalarından birinin direğinden baş aşağı sarkıyordu. *Las Vegas Sun*'ın iki sayfası rüzgârla uçup yanından geçti. Sayfalar dönerek uçarken manşet bir görünüp bir kayboluyordu: SALGIN KÖTÜLEŞİYOR WASHINGTON HÂLÂ SESSİZ. Devasa bir tabelanın üzerinde NEIL DIAMOND! 15 HAZİRAN - 30 AĞUSTOS ARASI AMERICANA HOTEL'DE! yazıyordu. Birileri, sadece evlilik ve nişan yüzükleri satıyor gibi görünen bir kuyumcunun vitrinine GÜNAHLARIN YÜZÜNDEN YOK OL, LAS VEGAS! cümlesini karalamıştı. Tepetaklak olmuş bir piyano, caddenin ortasında tahtadan iri bir at cesedi gibi yatıyordu. Çöpçü, gözlerini bu olağanüstü manzaralardan alamıyordu.

Yürümeye devam ettikçe başka tabelalar görmeye başladı. Neon ışıkları yıllar sonra ilk kez bu yaz sönmüştü. Flamingo. The Mint. Dunes. Sahara. Glass Slipper. Imperial. Ama insanlar neredeydi? Su neredeydi?

Yaptığının neredeyse farkında olmadan, bütün işi ayaklarına bırakarak yürümeye devam etti. Başı önüne düştü, çenesi göğsüne dayandı. Yürürken uyuyakalmıştı. Ayağı kaldırıma düşüp yüzüstü yere kapaklanarak burnunu kanattığında başını kaldırıp baktı ve gözlerine inanamadı. Kanlar burnundan paçavraya dönmüş mavi gömleğine oluk oluk akıyordu, ama o farkında değildi. Sanki hâlâ uyumakta ve bir rüya görmekteydi.

Yüksek, beyaz bir bina çöl göğüne doğru uzanıyordu. Sfenks veya Büyük Piramit kadar ihtişamlı, yekpare bir anıttı. Doğan güneşin ışıkları, muhteşem binanın doğuya bakan pencerelerini uğursuz alevlerle kaplamıştı. Bu kemik beyazı dev binanın önünde, girişinin iki yanına kondurulmuş iki büyük altın rengi piramit vardı. Kapının üzerinde, üs-

tüne dişlerini gösteren kabartma bir aslan başı işlenmiş kocaman bir bronz madalyon göze çarpıyordu.

Bunun üzerinde, yine bronzdan harflerle basit ama bir efsane olan MGM GRAND HOTEL yazıyordu.

Ama onun dikkatini çeken otopark ve otel girişi arasındaki alanda duran şeydi. Çöpçü fiziksel doyumu andıran, tüketen bir hisle titreyerek olduğu yerde kalakaldı. Bir süre için tek yapabildiği, aralarından bandaj sarkan ellerini kaldırıma dayayarak kırpmadan baktığı için artık neredeyse körleşmiş soluk mavi gözlerini fıskiyeye dikmek oldu. Boğazından hafif bir inilti yükselmeye başladı.

Fıskiye çalışıyordu. Taş ve fildişinden yapılmış, altınlarla süslenmiş muhteşem bir yapıydı. Rengârenk ışıklar, fışkıran sular üzerinde dans ediyor, suyu kâh mora, kâh sarımsı turuncuya, kâh yeşile çeviriyordu. Düşen damlaların şıpırtısı çok yüksekti.

"Cibola," diye mırıldandı ve güçlükle ayağa kalktı. Burnundan hâlâ kan damlıyordu.

Sarsak adımlarla fıskiyeye doğru yürümeye başladı. Bir süre sonra adımları hızlandı. Yürüyüşü koşmaya döndü ve deli gibi suya atıldı. Sıyrıklarla dolu dizleri piston gibi neredeyse boynuna kadar yükseliyordu. Bir kelime konfeti gibi dudaklarından dökülmeye başladı, yüksek katlardaki insanların pencerelere yaklaşmasına sebep oldu (peki onları kim görüyordu? Belki Tanrı ya da Şeytan ama kesinlikle Çöpçü Adam değil). Sesi yükseldi ve tizleşti, fıskiyeye yaklaşırken dudaklarından dökülen kelime iyice uzadı:

"CIIIIIBOLAAAAAAAAA!"

Sondaki "aaa" kısmı uzadıkça uzadı, dünya üzerinde yaşamış her insanın tanıyıp bildiği bütün hazların toplamının bir ifadesiydi sanki ve kendini göğüs hizasındaki suya atıp o inanılmaz serinlik ve merhametle yıkanmaya başlayana dek kesilmedi. Tenindeki gözeneklerin milyonlarca ağız gibi açılıp suyu sünger gibi çektiğini hissedebiliyordu. Bir çığlık attı. Başını eğip suyu burnundan içeri çekti, yarı öksürerek yarı hapşırarak tekrar boşalttı ve fıskiyenin etrafı kanla karışık suyla ıslandı. Ardından tekrar eğilip bir inek gibi su içmeye başladı.

"Cibola! Cibola!" diye haykırdı kendinden geçmişçe. "Sana canım feda!"

Suyun içinde köpek gibi yüzerek ilerledi, tekrar içti, sonra kenara tır manıp tuhaf bir gümbürtüyle çimlerin üstüne düştü. Hepsine değmişti, her şeye değmişti. Midesi spazmlarla kasıldı ve aniden gürültüyle öğürerek kustu. İstifra etmek bile harika bir duyguydu.

Ayağa kalktı ve pençemsi eliyle fıskiyenin kenarına tutunarak tekrar su içti. Bu kez midesi armağanı minnetle kabul etti.

İçi dolu bir kese gibi fışırdayarak muhteşem binanın girişine yönelen, piramitlerin arasından geçen basamaklara doğru sarsakça ilerledi. Merdiveni yarılamıştı ki karnı yine bir spazmla kasılarak onu iki büklüm etti. Geçince yoluna neşeyle devam etti. Dönen kapıları harekete geçirene kadar itmek, tüm takatini tüketti. Kilometrelerce uzuyormuş gibi görünen lüks halının üzerinde ilerledi. Yabanmersini rengindeki halı uzun tüylü, yumuşacıktı. Resepsiyon masası, posta masası, anahtar masası ve vezne vardı. Hepsi de boştu. Sağ tarafında, süslü bir metal bölmenin gerisinde kumarhane vardı. Çöpçü Adam oraya hayran gözlerle baktı, kollu makineler askerler gibi dizilmişti. Onların gerisinde rulet ve yirmi bir masaları uzanıyordu. Mermerden korkuluklar, bakara masalarını çevreliyordu.

"Kim var burada?" diye sordu Çöpçü çatlak sesle, ama cevap veren olmadı.

O zaman korktu, burası hayaletlerle doluydu, canavarlar gölgeler içinden çıkabilirdi, ama bitkinliği korkusunu hafifletti. Basamaklardan paldır küldür inerek kumarhaneye girdi, Lloyd Henreid'in koyu gölgeler içinde, elinde bir bardak Poland su ile onu izleyerek sessizce oturmakta olduğu Cub Bar'ın önünden geçti.

Yeşil çuha ile kaplı masalardan birinin yanına vardı, üstüne çıkıp uzandı ve anında uykuya daldı. Kısa süre sonra perişan halde uyumakta olan Çöpçü Adam'ın etrafında altı adam belirdi.

"Onunla ne yapacağız?" diye sordu Ken DeMott.

"Bırakalım uyusun," dedi Lloyd. "Flagg, onu istiyor."

"Öyle mi? Sahi o nerede?" diye sordu bir başkası.

Lloyd dönüp kelleşmeye yüz tutmuş, ondan otuz santim uzun olan adama baktı. Adam ondan daha heybetli olmasına rağmen bu bakışlar karşısında bir adım geriledi. Lloyd'un boynundaki taş, üzerinde kapkara olmayan tek parçaydı; merkezinde ufak, huzursuz edici bir kızıllık vardı.

"Onu görmeye çok mu meraklısın Hec?" diye sordu Lloyd.

"Yoo," dedi kelleşmeye yüz tutan adam. "Hey Lloyd, biliyorsun ben..."

"Tabii." Lloyd yirmi bir masasında uyumakta olan adama baktı. "Flagg yakında gelir. Bu adamı bekliyordu. Bu herif özel."

Tüm bunlardan bihaber olan Çöpçü Adam masada uyumaya devam ediyordu.

Çöpçü ve Ufaklık, 18 Temmuz gecesini Golden, Colorado'da bir motelde geçirdiler. Ufaklık aralarında bir kapı bulunan yan yana iki oda seçmişti. Ara kapı kilitliydi. Artık iyiden iyiye kafayı bulmuş olan Ufaklık 45'liğiyle üç el ateş ederek kilidi parçalayıvermişti.

Ardından çizmeli küçük ayaklarından biriyle tekmeleyip kapıyı açmıştı. Kapının kanadı, mavi barut dumanı içinde geri savrulmuştu.

"Hah şöyle," demişti Ufaklık. "Hangi odayı istersin? Seç bakalım Çöpçü."

Çöpçü Adam sağdaki odayı seçmiş ve bir süre orada tek başına kalmıştı. Ufaklık bir yerlere gitmişti. Geri döndüğü sırada Çöpçü Adam gerçekten kötü bir şey olmadan oradan kaçmak için bir araca sahip olmamanın dezavantajlarını kafasında tartıyordu. İçi altılı Coors paketleriyle dolu bir alışveriş arabasını itmekte olduğunu görünce telaşlanmıştı. Gözleri artık kıpkırmızı olmuştu. Saçları kırık bir saatin yayları gibi bozulmuştu. Yağlı bukleler artık kulakları ve yanakları üzerine düşüyor, Ufaklık'ın zamanda yolculuk yapan birinin ardında bıraktığı deri ceketi bulup giymiş, tehlikeli (aynı zamanda tuhaf) bir mağara adamı gibi görünmesine neden oluyordu. Ceketin belinden tavşan ayakları sarkıyordu.

"Biralar ılık," demişti Ufaklık. "Ama kim takar, haksız mıyım?"

"Kesinlikle haklısın," demişti Çöpçü Adam.

"Bir bira iç, göt herif," demişti Ufaklık ve ona bir kutu fırlatmıştı. Çöpçü halkayı çekince kutunun içinden köpük fışkırmış ve Ufaklık düz karnını iki eliyle tutarak küçümser bir ifadeyle kahkaha atmıştı. Çöpçü'nün suratında cılız bir gülümseme belirmişti. O gece, bu ufak tefek canavar uykuya daldıktan sonra kaçmaya karar vermişti. Bu kadarı yetmişti. Ufaklık'ın kara rahiple ilgili söyledikleri de aklından çıkmıyordu... Çöpçü Adam'ın buna dair korkusu öyle yoğundu ki doğru düzgün düşünemiyor-

du. Böyle şeyler söylemek, şaka yollu bile olsa, fırtına sırasında bir kilisenin mihrabına sıçarak yıldırım çarpması için yalvarmaya benziyordu.

İşin kötüsü, Ufaklık'ın şaka yaptığını düşünmüyordu.

Çöpçü Adam'ın bütün gün (ve görülen o ki bütün gece) içen ve Kara Adam'ı devirip yerine geçmekten bahseden bu kaçık cüceyle yolculuğa devam edip virajlı yollardan geçerek dağları aşmaya hiç niyeti yoktu.

Bu arada Ufaklık iki dakikada iki birayı bitirmiş, kutularını ezmiş ve odadaki ikiz yataklardan birinin üzerine umursamazca fırlatmıştı. Sol elinde yeni bir kutu Coors, sağ elinde de kilidi havaya uçurmakta kullandığı 45'lik vardı ve somurtarak televizyona bakıyordu.

"Elektrik olmayınca televizyon da bir işe yaramıyor tabii," demişti. Sarhoşluğu arttıkça güneyli aksanı daha da belirginleşiyordu. "Bu durumdan nefret ediyorum. Dünya üzerindeki götlerin yok olması iyi güzel de, HBO kanalı nerede keltoş İsa? Hani güreş maçları? Ya Playboy kanalı? İşte o çok iyiydi, Çöplük. Adamların kıllı pastayı yiyişini, sakallı midyeyi emişini göstermiyorlardı, anlarsın ya. Ama hanımlardan bazılarının bacakları çenelerine kadar kalkmıştı, anlıyorsun değil mi?"

"Elbette," demişti Çöpçü.

"Hadi oradan, bir bok anladığın yok."

Ufaklık gözlerini ekranı kapkara olan televizyona dikip bakmıştı. "Bir işe yaramazsın," demiş ve televizyona ateş etmişti. Tüp şiddetli bir gürültüyle içe doğru patlamıştı. Halının üzerine cam parçaları saçılmıştı. Çöpçü Adam gözlerine siper etmek için kollarını kaldırınca birası köpükler saçarak yeşil naylon kumaş üzerine dökülmüştü.

"Dikkat etsene salak!" diye bağırmıştı Ufaklık. Sesinde hiddet vardı. 45'liğin namlusu aniden Çöpçü'ye çevrilmişti. Çöpçü'nün kasıkları da bir anda uyuşuvermişti. Altına işiyor olabileceğini düşünmüştü, ama emin olamıyordu.

"Bu yüzden kafana havalandırma delikleri açacağım," demişti Ufaklık. "Artık sana bira falan yok. Başka marka olsaydı mazur görürdüm ama döktüğün Coors'tu. Elimden gelse Coors işerdim, buna inanıyor musun?"

"Kesinlikle," diye fısıldamıştı Çöpçü.

"Sence bugün hâlâ Coors üretiliyor mudur Çöplük? Sence bu mümkün müdür, ha?"

"Hayır," diye fısıldamıştı Çöpçü. "Sanmıyorum."

"Haklısın. Soyu tükenme tehlikesiyle karşı karşıya." Tabancayı hafifçe kaldırmıştı. Çöpçü Adam o an bunun nefes aldığı son saniyeler olduğuna inanmıştı. Ama Ufaklık tabancayı tekrar indirmişti... biraz. Yüzünde bomboş bir ifade vardı. Çöpçü bu ifadenin derin düşüncelere daldığı anlamına geldiğini tahmin etmişti. "Bak ne diyeceğim Çöplük, git ve kendine bir kutu bira daha al. Eğer fondip yaparsan seni Cadillac Çiftliği'ne göndermeyeceğim. Buna inanıyor musun?"

"Şey... fondip ne demek?"

"Tanrım, evlat bezelye kadar beynin yok mu? Bütün kutuyu tek yudumda içeceksin, fondip bu! Bu yaşına kadar hiçbir şey öğrenemedin mi? Fondip yapamazsan sağ gözüne bir kurşun yiyeceksin. Tabancayı domdomlarla doldurdum. Böğrünü deşiverir, cesedini bu çöplüğün hamamböceklerine yem olarak bırakırım." Kızarmış gözleri Çöpçü'ye dikilmişti. Tabancayı sallayarak odayı göstermişti. Üstdudağında bir parça bira köpüğü vardı.

Çöpçü karton kutunun yanına gidip bir kutu bira almış ve açmıştı.

"Hadi iç. Bir yudumda hepsi bitecek. İçtikten sonra kusarsan yandın."

Çöpçü Adam kutuyu ağzına dikmiş ve içmeye başlamıştı. Ağzının iki yanından aşağı bira süzülüyor, âdemelması o yutkundukça sopa üstünde bir maymun gibi inip çıkıyordu. Kutu boşalınca ayaklarının dibine bırakmış, midesiyle sonsuzmuş gibi görünen bir mücadeleye girmiş ve uzun, yankılanan bir geğirmeyle galip gelmişti. Ufaklık başını geri atıp neşeyle gülmüştü. Çöpçü sırıtarak olduğu yerde yalpalıyordu. Bir anda çakırkeyiflikten dut gibi sarhoşluğa geçmişti.

Ufaklık tabancasını kılıfına sokmuştu.

"Pekâlâ. Fena değil Çöpçü Adam. Hiç fena değil."

Ufaklık içmeye devam etmişti. Ezilmiş bira kutuları, motel yatağının üzerinde küçük bir yığın oluşturmuştu. Çöpçü dizlerinin arasında bir kutu tutuyor, Ufaklık ne zaman onaylamazca ona bakıyor görünse hemen bir yudum içiyordu. Biralar tükendikçe Ufaklık'ın sesi azalmaya, konuşmasındaki güney aksanı belirginleşmeye başlamıştı. Gittiği yerlerden bahsediyordu. Kazandığı yarışlardan. Meksika sınırından ülkeye bir çamaşır kamyonu içinde yüklü miktarda uyuşturucu sokmuştu. Pis bir şey, demişti. Uyuşturu-

cu kötüydü. Kendisi elini bile sürmezdi. Ama birkaç yüklü sefer yaptıktan sonra insan kıçını altından tuvalet kâğıtlarıyla silecek kadar kazanabilirdi. Sonunda başı göğsüne düşmeye başlamıştı. Kızarmış gözleri giderek daha uzun süreler kapalı kalıyor, ardından gönülsüzce tekrar açılıyordu.

"Onu haklayacağım Çöplük," diye mırıldanmıştı. "Yanına varınca bir fırsatını bulana dek yalakalık edeceğim. Ama kimse Ufaklık'a emir veremez. Hiç kimse. Uzun süre değil. Ayak işi yapmam. Bir iş yapacaksam dümende ben olmalıyım. Benim tarzım bu. Kim olduğunu, nereden geldiğini ya da sıçtığım beyinlerimize nasıl yayın yapabildiğini bilmiyorum ama..." Esnemişti. "...onu öldüreceğim. Cadillac Çiftliği'ne göndereceğim. Yanımda kalırsan kârlı çıkarsın, Çerçöp veya her ne isen işte."

Yatağın üzerine sırtüstü yavaşça yığılmıştı. Yeni açılmış bira kutusu, gevşeyen elinden düşmüştü. Halının üstünde küçük bir Coors gölcüğü oluşmuştu. Kasanın içindeki biralar bitmişti. Çöpçü'nün hesabına göre Ufaklık yirmi bir kutu boşaltmıştı. Böyle ufak tefek bir adamın o kadar birayı nasıl içebileceğini aklı almıyordu, ama bildiği bir şey vardı, o da gitme vaktinin geldiğiydi. Bunu biliyordu, ama çok bitkindi, kendini iyi hissetmiyordu ve biraz da sarhoştu. O an tek istediği birazcık uyumaktı. Sorun olmazdı, değil mi? Ufaklık bütün gece kütük gibi uyuyacak gibi görünüyordu. Hatta, sabah da uyuyabilirdi. Çöpçü'nün bir şekerleme yapması için yeterince vakit vardı.

Böylece diğer odaya gitmiş (Ufaklık'ın komadaymış gibi uyuduğunu görmesine rağmen parmak uçlarına basarak yürümüştü) ve aradaki kapıyı mümkün olduğunca kapatmaya çalışmıştı. Ancak pek başarabildiği söylenemezdi, kurşunlar her nasılsa kapının yamulmasına neden olmuştu. Komodinin üstünde kurmalı bir çalar saat vardı. Çöpçü saati alıp kaç olduğuna bile bakmadan (ve umursamadığından) gece yarısına ayarlamış, ardından alarmı beşe kurmuştu. Ayakkabılarını çıkarmak için bile duraksamadan kendini ikiz yataklardan birinin üzerine atmış, beş dakika içinde uyuyakalmıştı.

Bir süre sonra, sabahın solgun karanlığında birayla karışık kusmuk kokan nefesi yüzünde hissederek uyanmıştı. Yatakta, yanında bir şey vardı. Sıcak, kıvranan, pürüzsüz bir şey. O an yaşadığı panikle aklına gelen ilk düşünce, bir sansarın Nebraska'da gördüğü rüyadan fırlayıp gerçek-

liğe geçtiğiydi. Yatağın içindeki hayvanı görünce boğazından hafif bir inilti yükselmişti. Fazla büyük değildi, ama bir sansardan iriydi. Bira yüzünden başı ağrıyor, şakakları sanki merhametsizce deliniyordu.

"Tut onu," diye fısıldamıştı Ufaklık karanlıkta. Çöpçü'nün elini tutup silindir şeklinde, sert, piston gibi titreşen bir şeye götürmüştü. "Boşalt beni, hadi, nasıl yapılacağını biliyorsun. Seni görür görmez bildiğini anladım. Hadi boşalt beni."

Çöpçü Adam nasıl yapılacağını gerçekten de biliyordu. Birçok açıdan rahatlamıştı. Bunu yapmayı hapiste geçirdiği uzun gecelerde öğrenmişti. Kötü olduğunu söylüyorlardı, ama eşcinsellerin yaptıkları, geceleri kaşık saplarını bileyip bıçaklara çeviren ve yataklarında yatıp parmaklarını kütürdeterek sırıtıp ona pis pis bakanların yaptıklarından iyiydi.

Ufaklık, Çöpçü'nün elini alıp anladığı türden silahın üstüne koymuştu. Çöpçü kavramış ve başlamıştı. Bittikten sonra Ufaklık tekrar uyuyakalacaktı muhtemelen. O zaman gizlice sıvışacaktı.

Ufaklık'ın solukları hızlanmıştı. Kalçaları, Çöpçü'nün eliyle uyumlu bir şekilde hareket etmeye başlamıştı. Ufaklık, fark ettirmeden Çöpçü'nün kemerini çözüp pantolonuyla iç çamaşırını dizlerine kadar indirmişti. Çöpçü, fark ettiğinde karşı koymaya çalışmamıştı. Ufaklık'ın yapmak istediği şey onun için önemli değildi. Daha önce de başına gelmişti. Zehir değildi ya.

Ardından eli donup kalmıştı. Anüsüne dayanan her ne ise, et değildi. Soğuk çelikti.

Ve birden ne olduğunu anlamıştı.

"Hayır," diye fısıldamıştı. Karanlıkta gözleri dehşetle irileşmişti. Artık o caninin oyuncak bebeklere benzer suratını aynada seçebiliyordu. Kızarmış gözleriyle omzunun gerisinden bakıyordu.

"Evet," diye fısıldamıştı Ufaklık da. "Sakın durayım deme Çöplük. Bir an bile durayım deme. Yoksa tetiği çekiveririm. Kıçını havaya uçururum. Domdomlar Çöplük. Buna inanabiliyor musun?"

Çöpçü inleyerek tekrar sıvazlamaya başlamıştı. İniltileri, 45'liğin namlusu içinde dönerek, dürterek, yırtarak ilerledikçe acı dolu yutkunmalara dönüşmüştü. Peki bu onu heyecanlandırıyor olabilir miydi? Heyecanlandırmıştı.

Bir süre sonra Ufaklık da Çöpçü'nün heyecanını hissetmişti.

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye solumuştu Ufaklık. "Seveceğini biliyordum, bok torbası. Götüne sokulmasını seviyorsun, değil mi? Evet de. bok torbası. Evet de yoksa cehennemi boylarsın."

"Evet," demişti Çöpçü Adam ağlamaklı bir sesle.

"Sokayım mı, istiyor musun?"

İstemiyordu. Heyecanlanmasına rağmen istemiyordu. Ama itiraz etmemesi gerektiğini biliyordu. "Evet."

"Elmastan olsa bile sikine dokunmazdım. Kendin yap. Tanrı bize neden iki el vermiş sanıyorsun?"

Bu şekilde ne kadar devam etmişti? Tanrı bilirdi, Çöpçü Adam bilmiyordu. Bir dakika, bir saat, bir çağ... ne fark ederdi? Ufaklık doyuma ulaştığı an iki şeyi aynı anda hissedeceğini biliyordu: Minyon canavarın ılık menisinin karnında oluşturduğu his ve patlayan kurşunun içini parçalamasıyla oluşacak acı. Lavmanların şahı.

Sonra Ufaklık'ın kalçası donup kalmıştı ve Çöpçü'nün elindeki penisi titremişti. Yumruğu lastik bir eldiven gibi kayganlaşmıştı. Bir süre sonra tabanca geri çekilmişti. Çöpçü rahatladıktan sonra yanaklarından aşağı sessiz gözyaşları süzülmüştü. Ölmekten korkmuyordu, özellikle Kara Adam için çalışırken. Ama karanlık bir motel odasında bu psikopatın ellerinde ölmeyi istemiyordu. Cibola'yı görmeden ölemezdi. Tanrı'ya dua edebilirdi, ama içinden bir ses, Tanrı'nın Kara Adam yandaşlarına yardım eli uzatmayacağını söylüyordu. Tanrı şimdiye kadar Çöpçü Adam için ne yapmıştı zaten? Ya da Donald Merwin Elbert için?

Ufaklık'ın çatlak, uykulu sesi bir şarkıyla yükselmişti.

"Dostlarımla meşhur oluyoruz... evet, kötü adamlar bizi tanıyor ve bize bulaşmıyor..."

Horlamaya başlamıştı.

Şimdi gidebilirim, diye düşünmüştü Çöpçü Adam, ama kıpırdarsa Ufaklık'ı uyandırmaktan korkuyordu. Gerçekten uyuduğundan emin olduğumda giderim. Beş dakika. Daha fazla sürmez.

Ama karanlıkta beş dakikanın var olmadığı söylenebilirdi. Beklemişti. Farkında olmadan uyuyakalıp uyanmış, kısa süre sonra tekrar uykunun kollarına yuvarlanmıştı.

Çok yüksekte, karanlık bir yoldaydı. Yıldızlar, elini uzatsa dokunabilecekmiş kadar yakındı. Sanki uzanıp tek tek toplayabilecek ateşböcekleri gibi bir kavanozun içine doldurabilecekti. Hava buz gibiydi. Karanlıktı. Yol yapımı sırasında parçalanan kayalar, yıldızların verdiği aydınlıkta hayal meyal seçiliyordu.

Ve karanlığın içinde bir şey, ona doğru yürüyordu.

Ardından kaynağı hiçlik olan sesi her yerden yayılmaya başladı: Sana dağlarda bir işaret vereceğim. Sana gücümü göstereceğim. Bana karşı çıkanların akıbetini göstereceğim. Bekle ve izle.

Karanlığın içinde, üzerlerine örtülmüş kapaklar çifter çifter kaldırılan üç düzine ışık varmışçasına kızıl gözler belirmeye başlamıştı. Gerçekten de gözlerdi ve Çöpçü Adam'ın etrafında garip bir halka oluşturmuşlardı. Önce sansar gözleri olduklarını sanmış, ama gözlerden oluşan halka daraldıkça gri dağ kurtları olduklarını görmüştü. Kulaklarını dikmişler, burunlarından köpük saçıyorlardı.

Korkmuştu.

Senin için gelmediler, iyi ve sadık hizmetkârım. Gördün mü?

Ve hepsi yok oluvermiş, gri kurtlar göz açıp kapayana dek ortadan kaybolmuştu.

İzle, demişti ses.

Bekle.

Rüya sona ermişti. Uyanıp parlak gün ışığının motel odasının penceresinden içeri girdiğini görmüştü. Ufaklık pencerenin önünde dikiliyordu. Saçları taranmıştı, bukleleri önceki gibi parlıyordu. Camdaki aksini memnuniyetle izliyordu. Deri ceketini bir sandalyenin arkasına asmıştı. Tavşan ayakları kemerinden darağacında sallanan minik cesetler gibi sarkıyordu.

"Hey, çöplük! Seni uyandırmak için elini yine yağlamam gerekeceğini düşünmeye başlamıştım. Hadi, bugün büyük gün. Bugün çok şey olacak, haksız mıyım?"

"Kesinlikle haklısın," demişti Çöpçü Adam çarpık bir gülümsemeyle.

Çöpçü Adam 5 Ağustos akşamı uyandığında hâlâ MGM Grand Hotel'in kumarhanesindeki yirmi bir masasında yatıyordu. Hemen karşısında, aynalı gözlükler takmış, saman sarısı saçlı bir adam, ters çevirdiği bir

sandalyede oturuyordu. Çöpçü'nün ilk dikkatini çeken, adamın spor gömleğinin açık yakasından görünen boynunda asılı olan taştı. Simsiyahtı ve ortasında kızıl bir leke vardı. Bir kurdun gece karanlığındaki gözü gibi.

Susadığını söylemek istedi, ama boğazından bir hırıltıdan başka ses çıkmadı.

"Besbelli kızgın güneş altında biraz fazla zaman geçirmişsin," dedi Lloyd Henreid.

"Sen o musun?" diye fısıldadı Çöpçü. "Sen mi..."

"Büyük patron mu? Hayır, ben o değilim. Flagg, Los Angeles'tan. Ama senin burada olduğunu biliyor. Bu öğleden sonra telsizle konuştuk."

"Geliyor mu?"

"Ne yani, sırf seni görmeye mi? Tabii ki hayır! Canı istediği zaman gelir. Sen ve benim gibiler onun için önemsizizdir. Ne zaman isterse o zaman gelir." O sabah Çöpçü Adam'ın gelmesinin ardından uzun boylu adama sormuş olduğu soruyu tekrar dile getirdi. "Onu görmeye çok mu meraklısın?"

"Evet... hayır... bilmiyorum."

"Eh, cevabın ne olursa olsun onu er geç göreceksin."

"Su..."

"Elbette. Al bakalım." Vişneli Kool-Aid ile dolu bir termosu ona uzattı. Çöpçü termosu başına dikip kana kana içti. Ardından iki büklüm olup inleyerek midesini tuttu. Kramp geçince Lloyd'a saf bir minnetle baktı.

"Bir şeyler yiyebilecek misin?" diye sordu Lloyd.

"Evet, sanırım."

Lloyd yanlarında durmakta olan adama döndü. Adam ruleti dalgınca çeviriyor, sonra minik beyaz topu üzerine bırakıp hoplayıp zıplamasını izliyordu.

"Roger gidip Whitney veya Stephanie-Ann'e söyle bu adama birkaç hamburger ve patates kızartması hazırlasın. Yok yok, onlar olmaz. Muhtemelen kusup her yeri batırır. Çorba. En iyisi ona çorba yapsınlar. Sana uyar mı dostum?"

"Her şey olur," dedi Çöpçü minnettarlıkla.

"Burada bizimle çalışan Whitney Horgan adında biri var," dedi Lloyd. "Eskiden kasapmış. Şişman, gürültücü herifin teki, ama yemek

yapmayı biliyor doğrusu! Tanrım! Ve burada ne ararsan var. Geldiğimizde jeneratörler hâlâ çalışıyordu ve buzluklar ağzına kadar doluydu. Vegas böyle işte! Gördüğün en muhteşem yer, değil mi?"

"Evet," dedi Çöpçü. Lloyd'dan hemen hoşlanmıştı, ama daha adını bile bilmiyordu. "Cibola."

"Ne dedin?"

"Cibola. Çok kişinin aradığı yer."

"Eh, evet. Çok kişinin aradığı doğru ama çoğu bulduğuna pişman oluyor, o ayrı mesele. Her neyse, sen ne dersen adı o olsun. Görünüşe bakılırsa buraya ulaşmak uğruna neredeyse ızgara oluyormuşsun. Adın ne?"

"Çöpçü Adam."

Lloyd bunun tuhaf bir isim olduğunu düşünüyor gibi görünmüyordu. "Bahse girerim bu bir motosikletçinin ismidir." Elini uzattı. Parmak uçlarında hâlâ açlıktan ölmek üzere olduğu Phoenix Hapishanesi'nde kaldığı günlerin izleri vardı. "Ben Lloyd Henreid. Tanıştığımıza memnun oldum Çöpçü. Güzel gemimiz Lollypop'a hoş geldin."

Çöpçü Adam uzatılan eli sıktı ve minnet gözyaşlarının dökülmemesi için büyük çaba sarf etmek zorunda kaldı. Hatırlayabildiği kadarıyla hayatında ilk kez biri onunla el sıkışmak istemişti. Oradaydı. Kabul görmüştü. Nihayet bir şeye dahildi. Bu an için çölde iki kat fazla yürüyebilir, diğer kolunun ve bacaklarının da yanmasına razı olurdu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı. "Teşekkürler Bay Henreid."

"Ya bana Lloyd diye hitap edersin ya da çorbayı unutursun kardeş."

"Anlaşıldı. Teşekkürler Lloyd."

"Hah, böyle daha iyi. Karnını doyurduktan sonra seni yukarı, odana çıkaracağım. Yarın sana bir iş buluruz. Galiba büyük patronun seninle ilgili planları var, ama o gelene kadar başka işlerin ucundan tutabilirsin. Yapılacak çok şey var. Buranın bir kısmını tekrar işler hale getirdik, ama daha yolun başındayız. Boulder Barajı'nda bir ekip elektriği geri getirmeye çalışıyor. Bir başka ekip suların akması için çalışmakta. Keşif ekiplerini bölgeye gönderdik, günde yedi sekiz kişi getiriyorlar, ama seni bu ayrıntılarla boğmayayım şimdi. Görünüşe bakılırsa güneşte sana bir ay yetecek kadar kalmışsın."

"Galiba öyle," dedi Çöpçü Adam cılız bir gülümsemeyle. Canını Lloyd Henreid için vermeye şimdiden hazırdı. Bütün cesaretini toplayarak Lloyd'un boynundaki taşı işaret etti. "O..."

"Evet, burada sorumlu sayılan kişiler bundan takıyor. Onun fikri. Kara kehribar. Taş değil, biliyorsun. Yağ baloncuğu gibi bir şey."

"Demek istediğim... kızıl ışık. Göz."

"Öyle görünüyor, değil mi? Bir kusur. Büyük patrondan, özel. Elindeki en zeki adam ben değilim, Las Vegas'taki en zeki adam bile değilim. Ama beni... galiba maskotu olduğum söylenebilir." Çöpçü'ye dikkatle baktı. "Belki sen de öylesindir, kim bilir? Benim bilmediğim kesin. Ketum biri şu Flagg. Her neyse, duyduk ki özelmişsin. Ben ve Whitney. Bu pek görülmüş şey değil. Çoğunluğun özel dikkati için çok fazla geliyor." Duraksadı. "Ama sanırım isterse o yapabilir. O herkesi fark edebilir."

Çöpçü Adam başını salladı.

"Büyü yapabiliyor," dedi Lloyd. Sesi aniden hafifçe çatallaşmıştı. "Gözlerimle gördüm. Onu karşıma almayı kesinlikle istemem, anlarsın ya."

"Evet," dedi Çöpçü. "Ufaklık'a olanı gördüm."

"O da kim?"

"Dağlara girene kadar beraber yolculuk yaptığım adam." Ürperdi. "Bu konudan bahsetmek istemiyorum."

"Tamam dostum. İşte çorban da geldi. Whitney kenara yine de bir hamburger koymuş. Bayılacaksın. Adam nefis hamburgerler yapıyor. Kusmamaya çalış, olur mu?"

"Tamam."

"Gitmem gereken yerler, görmem gereken insanlar var. Eski dostum Poke şimdi beni görse hayatta inanmazdı. Kıç tekmeleme yarışmasına katılmış tek bacaklı bir adamdan bile yoğunum. Sonra görüşürüz."

"Tabii," dedi Çöpçü ve ardından çekingen bir tavırla ekledi. "Teşekkür ederim. Her şey için."

"Bana teşekkür etme," dedi Lloyd arkadaşça. "Ona et."

"Ediyorum," dedi Çöpçü Adam. "Her gece." Ama kendi kendine konuşmaktaydı. Lloyd çorbayla hamburgeri getiren adamla konuşarak lobiye giden yolu yarılamıştı bile. Çöpçü Adam mutlu bir ifadeyle gözden kaybolana dek onları izledi, ardından iştahla yemeye başladı ve neredeyse her

şeyi silip süpürene kadar durmadı. Aslında çorba kâsesinin dibine bakana dek iyiydi. Domates çorbasıydı ve kan rengindeydi.

İştahı aniden kaçtı ve kâseyi kenara itti. Lloyd Henreid'e Ufaklık'tan bahsetmek istemediğini söylemek başka, Ufaklık'ın başına geleni düşünmeyi bırakabilmek başka bir şeydi.

Yemeğiyle birlikte gelen sütü yudumlayarak rulet masasına doğru yürüdü. Ruleti dalgınca çevirip minik beyaz topu içine bıraktı. Önce kenarda yuvarlanan top, sonra bölmeler içine düşerek hoplayıp zıplamaya başladı. Aklına Ufaklık geldi. Acaba biri gelip ona odasını gösterecek miydi? Acaba top kırmızı bölümde mi, yoksa siyahta mı kalacaktı? Ama düşüncelerinin büyük kısmını Ufaklık işgal ediyordu. Hoplayıp zıplayan top sonunda bölmelerden birinde sabit kaldı. Yeşil çift sıfırdaydı.

Ufaklık, havanın yirmi altı derece olduğu bulutsuz günde, Golden'dan batıya, doğruca Rocky Dağları'na girerlerken Coors'tan bir süreliğine vazgeçip bir şişe Rebel Yell viskisi açmıştı. Koltuklarının arasında iki açılmamış şişe daha vardı. Her biri, sarsılıp devrilmemesi için düzgün bir şekilde boş süt kartonlarına yerleştirilmişti. Ufaklık şişeden bir yudum alıyor, üzerine bir yudum Pepsi içiyor ve ardından avazı çıktığı kadar, *vay be* veya *oley* ya da *seks makinesi*. diye bağırıyordu. Birkaç kere, yapabilse Rebel Yell işeyeceğini söylemişti. Çöpçü Adam'a buna inanıp inanmadığını sormuştu. Önceki gece içtiği üç biranın ve korkusunun etkisiyle yüzü solan Çöpçü Adam, inandığını söylemişti.

Bu yollarda Ufaklık bile yüz elli kilometre hızla ilerleyemiyordu. Hızını saatte doksan kilometreye düşürüp dağlara mırıldanarak küfretmiş, ardından neşelenmişti. "Utah ve Nevada'ya vardığımızda kaybettiğimiz zamanı telafi edebileceğiz Çöplük. Bu bebek, düz yolda iki yüz kırk basar. Buna inanabiliyor musun?"

"Tabii, bu çok güzel bir araba," demişti Çöpçü hasta gibi bir ifadeyle gülümseyerek.

"Hem de nasıl." Rebel Yell'den bir yudum alıp üstüne Pepsi içmişti. *Oley*, diye avazı çıktığı kadar bağırmıştı.

Çöpçü sabah güneşiyle yıkanan manzaraya korkuyla bakıyordu. Eyaletler arası yol, dağın eteğine yapışık bir şekilde ilerliyordu. Bazen yüksek

kayalıklar arasından geçiyorlardı. Önceki gece rüyasında gördüğü kayalıklardı bunlar. Karanlık çöktükten sonra o kızıl gözler yine açılacak mıydı?

Bu düşünceyle ürpermişti.

Kısa bir süre sonra hızlarının doksandan yetmişe düştüğünü fark etmişti. Sonra elliye. Ufaklık sürekli korkunç küfürler mırıldanıyordu. Araba, yolu tıkayan ve sayıları giderek artan durmuş araçlar arasında slalom yapıyordu.

"Ne bu be?" diye hiddetle köpürmüştü Ufaklık. "Ne yapmış bu salaklar? Hepsi birden bin beş yüz metre yükseklikte yemek yemeye mi karar vermiş? Hey, aptallar sürüsü! Yolumdan çekilin! Duyuyor musunuz beni? Açın şu yolu!"

Çöpçü Adam olduğu yerde büzülmüştü.

Virajı dönmüşler ve dört aracın korkunç bir şekilde birbirine girerek I-70'i tamamen tıkadığını görmüşlerdi. Kanı uzun zaman önce minik yollar halinde kurumuş olan ölü bir adam, yolda bacakları açık bir şekilde yüzüstü yatıyordu. Hemen yanında kırık bir konuşan Cathy bebeği vardı. Araç yığınının solunda iki metre yüksekliğinde koruyucu çelik direkler vardı. Oradan geçiş mümkün değildi. Sağda ise arazi, sislerle kaplı bir vadiye doğru dik bir şekilde inmekteydi.

Ufaklık, Rebel Yell'den bir yudum içip sağa yönelmişti. "Sıkı tutun Çöplük," diye fısıldamıştı. "Sağından dolaşacağız."

"Ama yeterince boşluk yok," diye yutkunmuştu Çöpçü Adam. Boğazı zımpara gibiydi.

"Tam geçebileceğimiz kadar var," diye fısıldamıştı Ufaklık. Gözleri parlıyordu. Arabayı yolun kenarına yöneltmişti. Sağ lastikler artık toprak üzerinde ilerliyordu.

"Ben yokum," demişti Çöpçü telaşla ve kapının kolunu kavramıştı.

"Otur oturduğun yerde," demişti Ufaklık. "Yoksa ölü bir çöp torbası olursun."

Çöpçü başını çevirince 45'liğin namlusuyla burun buruna gelmiş, Ufaklık gergin bir şekilde kıkırdamıştı.

Çöpçü Adam kapının kolunu bırakarak sırtını koltuğa yaslamıştı. Gözlerini yummak istemiş, ama yapamamıştı. Kendi tarafında, toprağın görünen son on santimlik kısmı da yok olmuştu. Artık aşağıdaki mavi

çamları ve devasa kayaları rahatça görebiliyordu. Arabanın geniş lastiklerinin kenardan beş santim içeride olduğunu hayal etmişti... şimdi üç...

"Bir santim daha," diye mırıldanmıştı Ufaklık parlak gözler ve kocaman bir sırıtışla. Oyuncak bebeklere benzer suratında kusursuz ter damlacıkları belirmişti. "Sadece... bir santim... daha."

Her şey çok çabuk olup bitmişti. Çöpçü Adam arabanın sağ arkasının aniden boşluğa denk gelip aşağı savrulduğunu hissetmişti. Önce düşen çakıltaşlarını, ardından daha büyük taşların sesini duymuş, bir çığlık atmıştı. Ufaklık korkunç bir küfür savurup vitesi bire takmış ve gazı köklemişti. Sol taraflarındaki ters dönmüş Volkswagen minibüs yola daha fazla çıkmalarını engelliyordu. Metalin metale sürtmesiyle korkunç bir cayırtı koplmuştu.

"Uç!" diye haykırmıştı Ufaklık. "Koca bir kuş gibi! Uç! Uç, kahrolası, UÇ!"

Arabanın arka tekerlekleri dönmüştü. Bir an için uçuruma kayar gibi olmuşlardı. Ardından araba aniden öne fırlamış, arkalarında siyah izler bırakan lastikler tekrar yola dönmüş ve araç yığınının diğer tarafına geçmişlerdi.

"Geçeriz demiştim!" diye bağırmıştı Ufaklık muzaffer bir edayla. "Vay canına! Yaptık mı? Becerdik mi? Çöplük, seni bok kafalı göt!"

"Becerdik," demişti Çöpçü Adam usulca. Her tarafı seğiriyordu. Kontrol edemiyor gibiydi. Ve sonra, Ufaklık'la karşılaşmasından sonra ikinci kez farkında olmadan hayatını kurtaracak şeyi söylemişti, söylememiş olsaydı Ufaklık onu kesinlikle öldürecekti; bu onun tuhaf kutlama tarzıydı. "Usta şoförlüktü şampiyon," demişti. Daha önce hiç kimseye "şampiyon" dememişti.

"Ahh... o kadar da ustaca değildi," demişti Ufaklık kibirli bir tavırla. "Ülkede bunu yapabilecek en az iki kişi daha var, inanabiliyor musun?"

"Sen öyle diyorsan öyledir Ufaklık."

"Öyle diyorum tatlım. Eh, yolculuğa devam. Daha oldukça uzun bir yolumuz var."

Ama pek fazla ilerlememişlerdi. Ufaklık'ın arabası on beş dakika sonra, Shreveport, Lousiana'daki kaynağından yaklaşık iki yüz kilometre ötede daha fazla ilerleyemeden durmuştu.

"İnanmıyorum," demişti Ufaklık. "Bunun... olduğuna... İNANAMIYORUM!"

Kapısını açıp inmişti. Yarıdan daha az kalmış olan Rebel Yell şişesi hâlâ sol elindeydi.

"ÇEKİLİN YOLUMDAN!" diye kükremişti Ufaklık topukları iğrenç denecek kadar yüksek çizmeleriyle yolda sarsakça yürüyerek. "YOLUMDAN ÇEKİLİN İBNELER, HEPİNİZ ÖLÜSÜNÜZ, KEMİKLERİNİZ MEZARLIKLARDA ÇÜRÜMELİ, YOLUMUN ÜSTÜNDE DEĞİL!"

Rebel Yell'i fırlatmış ve şişe, kehribar rengi damlalar saçarak havada döne döne uçmuştu. Eski bir Porsche'nin yan tarafına çarparak tuzla buz olmuştu. Ufaklık olduğu yerde hafifçe sallanarak soluk soluğa sessizce duruyordu.

Sorun bu kez dört araçlık bir yığılma kadar basit değildi. Bu kez sorun, sadece sıkışık trafikti. Doğuya yönelen şeritler, batıya yönelenlerden yaklaşık on metre genişliğinde çimlerle kaplı bir alanla ayrılıyordu. Ufaklık'ın arabası belki otoyolun bir tarafından diğerine geçebilirdi, ama iki anayolda da durum aynıydı: Dört şerit üzerinde tampon tampona altı şeritlik bir araç yığını vardı. Emniyet şeritleri de aynı şekilde tıklım tıklım doluydu. Bazı sürücüler ortadaki alanda ilerlemeye çalışmış, ama gri topraktan ejder dişleri gibi fırlayan kayalar uzun bir mesafe kat etmelerine izin vermemişti. Belki büyük tekerlekli arazi araçları geçip gitmeyi başarmıştı, ama Çöpçü'nün o an gördüğü, ezilmiş, devrilmiş, yamulmuş metal yığınlarıyla dolu bir araç mezarlığıydı. Sanki bütün sürücüler topluca akıllarını kaybetmiş ve I-70 üzerinde ölümcül bir yarış veya bir kıyamet rallisi düzenlemeye çalışmışlardı. Colorado'da Rocky Dağları'nın tepesinde gökten Chevie yağdığını gördüm, diye düşünmüştü Çöpçü Adam. Neredeyse kıkırdayacaktı. Engel olmak için eliyle ağzını örtmüştü. Ufaklık güldüğünü duyarsa muhtemelen bir daha asla gülemeyecekti.

Bakım yapılmış saçlarıyla Ufaklık yüksek topuklu çizmelerini tıkırdatarak geri gelmişti. Yüzünün hatları taştan bir cüceninki gibiydi. Gözleri hiddetle yuvalarından fırlamıştı. "Kahrolası arabamı burada bırakacak değilim," demişti. "Duydun mu? Kesinlikle olmaz. Bırakmayacağım. Şimdi yürümeye başla Çöplük. Bak bakalım şu trafik nereye kadar devam ediyor? Belki bir kamyon yolu tıkamıştır, bilmiyorum. Geri gidemeyeceğimiz

kesin. Oradan bir kez daha geçmeye kalkarsak uçurumu boylarız. İlerideki tek engel devrilmiş bir kamyon falansa hallederiz. Gerekirse bu heriflerin hepsini birer birer aşağı yuvarlarım. Yaparım, buna inansan iyi edersin. Şimdi yürü bakalım, tabana kuvvet."

Çöpçü hiç itiraz etmemişti. Arabaların arasından ve önünden dikkatlice yürümeye başlamıştı. Ufaklık ateş etmeye başlarsa eğilip koşmamak için hazırdı. Ama Ufaklık ateş etmemişti. Çöpçü güvenli olduğunu düşündüğü bir mesafeye gelince (yani tabancanın menzilinden çıkınca) bir tankerin tepesine tırmanıp geriye doğru bakmıştı. Cehennemden çıkma minyatür serseri, bu mesafeden gerçekten bir oyuncak bebek boyutunda görünüyordu. Arabasına yaslanmış, içki içiyordu. Çöpçü Adam el sallamayı düşünmüş, ama sonra bunun kötü bir fikir olduğuna karar verip vazgeçmişti.

Çöpçü Adam o gün yürüyüşüne sabah on buçuk civarında başlamıştı. Yürüyüş yavaştı, çoğunlukla birbirine geçmiş araçların üzerlerinden atlamak zorunda kalıyordu. İlk TÜNEL KAPALI tabelasını gördüğünde saat üçü çeyrek geçiyordu. Yaklaşık on dokuz kilometre ilerlemişti. On dokuz kilometre fazla değildi –ülkenin yüzde yirmisini bisiklet üzerinde kat etmiş biri için fazla değildi– ama karşılaştığı engeller düşünüldüğünde on dokuz kilometre büyük başarıydı. Uzun zaman önce geri dönüp Ufaklık'a daha fazla ilerlemenin imkânsız olduğunu söyleyebilirdi, ama dönmeye hiç mi hiç niyeti yoktu. Çöpçü Adam fazla tarih kitabı okumamıştı (elektroşok tedavisinden sonra okumakta çok zorlanmaya başlamıştı) ama eski günlerde krallarla imparatorların kötü haber getiren ulakları öldürttüğünü bilmesine gerek yoktu. Bildiği kadarı ona yeterdi: Ufaklık'ın yanında onu bir daha asla görmek istemediğini bilecek kadar kalmıştı.

Baklava şeklindeki turuncu tabelanın üzerindeki siyah harflere bakarak düşündü. Tabela devrilmiş ve dünyanın en eski Yugo'su gibi görünen aracın tekerleği altında kalmıştı. TÜNEL KAPALI. Hangi tünel? Elini gözlerine siper ederek ileri bakmış ve bir şey gördüğünü sanmıştı. Gereken zamanlarda arabaların üzerinden geçerek üç yüz metre daha yürümüş ve karşısına kaza yapmış araçlarla cesetlerden oluşan kafa karıştırıcı bir

yığın çıkmıştı. Bazı arabalar ve kamyonlar tamamen yanmıştı. Ordu araçlarıydı. Cesetlerin çoğunun üzerinde üniformalar vardı. Bu çarpışma sahnesinin ötesinde –Çöpçü burada bir çarpışma olduğundan emindi– trafik sıkışıklığı tekrar başlıyordu. Ve daha ötede tüm şeritler, tepelerinde, üzerinde EISENHOWER TÜNELİ yazan koca bir tabelanın bulunduğu, kayalıklara oyulmuş iki koca delik içinde gözden kayboluyordu.

Niyetinin ne olduğunu tam olarak bilmeyerek kalbi gümbürdeyerek tünele doğru yürümüştü. Kayalıklar içine oyulmuş iki koca delik onu ürkütüyordu. Korkusu, yaklaştıkça dehşete dönüşmüştü. Larry Underwood'un Lincoln Tüneli'ne dair hislerini tam olarak anlayabilirdi; bu kısa an boyunca farkında olmasalar da ruhları kardeş, hissettikleri dehşet ortaktı.

En büyük fark, Lincoln Tüneli'nde yaya yolunun yüksekte oluşuydu. Burada daha alçaktı. Hatta bazı araçlar iki tekerleklerini yaya yoluna çıkararak ilerlemeye bile çalışmıştı. Tünelin uzunluğu üç kilometreydi. Geçmenin tek yolu, bir arabadan diğerine sürünmekti. Saatler sürebilirdi.

Çöpçü Adam bağırsaklarının suya dönüştüğünü hissetmişti.

Tünele bakarak uzun bir süre durmuştu. Larry Underwood bir aydan fazla bir süre önce korkusuna rağmen kendi tüneline girmişti. Çöpçü Adam uzun süre tartıp biçtikten sonra omuzları çökmüş halde geri dönerek Ufaklık'a doğru yürümeye başlamıştı. Dudaklarının kenarı titriyordu. Geri dönmesinin sebebi yürünecek uygun bir yerin olmaması veya tünelin uzunluğu değildi (Çöpçü hayatı boyunca Indiana'da yaşamıştı, Eisenhower Tüneli'nin uzunluğuna dair hiçbir fikri yoktu). Larry Underwood'u harekete geçiren (ve belki kontrol eden) hayatta kalmanın basit mantığı altında yatan kişisel çıkardı: New York bir adaydı ve oradan uzaklaşmak zorundaydı. En kısa yol ise tüneldi. Böylece olabildiğince hızlı bir şekilde yürümüştü, tıpkı acı bir ilaç içecekken burnun sıkılıp nefesin tutulması gibi. Çöpçü Adam ise ezik bir varlıktı; kaderin ve kendi açıklanamaz doğasının darbelerini kabullenmeye alışmıştı... ve bunu hep başı öne eğik bir şekilde yapmıştı. Ufaklık'la olan felaketimsi karşılaşmasından sonra daha da ezilmiş, erkekliği yok sayılmış, hatta neredeyse beyni yıkanmıştı. Beyin hasarı yaratabilecek hızda oradan oraya götürülmüştü. Bir kutu birayı sonrasında kusmadan bir dikişte bitirmezse öldürülmekle tehdit edilmişti. Bir tabanca namlusuyla ırzına geçilmişti. Neredeyse üç yüz metrelik bir uçu-

rumun dibini boylayacaktı. Tüm bunların üstüne, doğrudan bir dağın tabanına giren kara bir delikte sürünerek ilerlemeye cesaret edebilir miydi? Karanlıkta onu kim bilir ne tür korkunç şeyler bekliyordu. Cesareti yoktu. Belki başkaları yapabilirdi, ama Çöpçü Adam yapamamıştı. Ayrıca geri dönmenin de kendine göre bir mantığı vardı. Ezilmiş, yarı deli birinin mantığıydı, evet ama yine de kendine göre çarpık bir çekiciliği vardı. O bir adada değildi. Dağların içinden değil, üzerinden geçen başka bir yol bulabilecekse geldiği yöne doğru koca bir gün, hatta iki gün yürümeye razıydı. Ufaklık ile yolculuk zordu, doğru, ama Ufaklık'ın aksini söylemiş olmasına rağmen fikrini değiştirip gittiğini umuyordu. Belki dut gibi sarhoş olmuştu. Hatta belki (Çöpçü şansının ona bu kadar güleceğini hiç sanmıyordu ama) ölmüş bile olabilirdi. En kötü ihtimalle hâlâ uyanık ve gözü yolda olursa Çöpçü karanlık çökene kadar bekleyip yanından küçük bir hayvan gibi

(bir sansar)

geçip gidebilirdi. Ondan sonra başka bir yol bulana dek doğuya doğru yürümeye devam ederdi.

Dönüşte daha hızlı ilerleyerek tepesinden Ufaklık'a ve efsanevi arabasına son kez baktığı tankerin yanına varmıştı. Bu kez akşam aydınlığında siluetinin kolayca fark edilebileceği tankerin üzerine çıkmamıştı. Olabildiğince sessiz bir şekilde arabaların arasında emeklemeye başlamıştı. Ufaklık tetikte bekliyor olabilirdi. Onun gibi birinin yapacaklarını tahmin etmek kolay değildi, sağı solu belli olmazdı... işini şansa bırakamazdı. Daha önce hiç silah kullanmamıştı, ama o an, ölü askerlerden birinin silahını yanına almış olmayı dilemişti. Emeklemeye devam ediyor, taşlar pençeleşmiş eline batıp acıtıyordu. Saat sekiz olmuş, güneş dağların ardında kaybolmuştu.

Çöpçü, Ufaklık'ın içki şişesini fırlattığı Porsche'nin arkasında durmuş ve başını dikkatle uzatıp bakmıştı. Evet, Ufaklık'ın gösterişli arabası, bombeli ön camıyla, tavanındaki köpekbalığı yüzgeci çürük ten renkli akşam göğüne bakar halde yolda duruyordu. Ufaklık gözleri kapalı, ağzı açık halde koca direksiyonun üstüne yığılmıştı. Çöpçü Adam'ın kalbi göğsünde bir zafer şarkısıyla gümbürdemişti. Sız-mış, diye çarpmıştı yüreği. Sızmış! Tan-rım! Sız-mış! Ufaklık tekrar uyandığında Çöpçü oranın otuz kilometre doğusunda olabilirdi.

Yine de tedbiri elden bırakmamıştı. Gölün durgun yüzeyi üstünde gezen bir böcek gibi bir arabadan diğer arabaya hızla geçmiş ve Ufaklık'ın arabasını soluna alarak artan boşluklara doğru ilerlemişti. Araba şimdi saat dokuz yönündeydi. Şimdi yedi, şimdi altı, yani tam arkasında. Artık tek yapması gereken o çılgın pezevenkle arasındaki mesafeyi...

"Olduğun yerde kal, geri zekâlı göt herif."

Çöpçü emekleme pozisyonunda donakalmıştı. Altını ıslatmış ve zihni panik içinde kanat çırpan kara bir kuşa dönüşmüştü.

Yavaş yavaş dönmüş, boynundaki tendonlar hayaletli bir evin kapı menteşeleri gibi gıcırdamıştı. Ufaklık, altın sırmalı yeşil gömleği ve güneşte rengi solmuş kadife pantolonu içinde, tam karşısında dikiliyordu. Her iki elinde birer 45'lik, yüzünde ise korkunç bir nefret ve hiddet ifadesi vardı.

Çöpçü Adam, "Yolun bu kısmını kontrol edeyim demiştim sadece," dediğini duymuştu kendi sesinin. "İlerisinin açık olup olmadığını görmek için."

"Tabii ya, emekleyerek kontrol ediyordun, aptal herif. Açık mı değil mi sana gösteririm şimdi. Ayağa kalk."

Çöpçü her nasılsa ayağa kalkabilmiş ve sağında duran bir arabanın kapı koluna tutunarak ayakta durmaya çalışmıştı. Ufaklık'ın elindeki tabancaların namluları, Eisenhower Tüneli'nin ağzı kadar büyük görünüyordu. Eceline baktığının farkındaydı. Ölecekti, biliyordu. Bu kez söylenecek doğru bir cümle yoktu.

Kara Adam'a sessizce dua etmişti: Lütfen... yardım et... sana canım feda!

"İleride ne var?" diye sormuştu Ufaklık. "Kaza mı olmuş?"

"Bir tünel var. Ağzına kadar dolmuş. O yüzden geri döndüm, sana söylemek için. Lütfen..."

"Tünel mi?" diyerek inlemişti Ufaklık. "Kıllı kel İsa! Kahretsin!" Suratı tekrar asılmıştı. "Bana yalan söylemiyorsun, değil mi Çöplük?"

"Hayır! Yemin ederim doğru! Tabelada Eeesenhoover Tüneli yazıyordu. Yani öyleydi galiba, uzun kelimeleri okumakta zorlanıyorum. Ben..."

"Kapa çeneni. Ne kadar uzaklıkta?"

"On iki kilometre. Belki biraz daha fazla."

Batıya doğru bakan Ufaklık bir süre konuşmamıştı. Sonra parlayan gözlerini Çöpçü Adam'a çevirmişti. "Bu sıkışıklığın on iki kilometre boyunca devam ettiğini mi söylüyorsun? Yalan söylüyorsun." Başparmaklarıyla tabancaların horozlarını yarıya kadar kaldırmıştı. Yarıyı tamdan, tamı bir torba kurbağadan ayırt edemeyen Çöpçü bir kadın gibi çığlık atmış ve elleriyle gözlerini kapamıştı.

"Şaka yapmıyorum!" diye haykırmıştı. "Şaka değil! Yemin ederim! Yemin ederim!"

Ufaklık, ona uzun bir süre bakmış, sonra nihayet tabancaların horozlarını indirmişti.

"Seni geberteceğim Çöplük," demişti gülümseyerek. "O beş para etmez canını alacağım. Ama önce bu sabah yanından kıl payı geçtiğimiz yığına kadar yürüyeceğiz. Minibüsü uçurumdan aşağı iteceksin. Sonra başka bir yol olup olmadığına bakmak için geri döneceğim. Arabamı kesinlikle bırakmam," diye eklemişti huysuzca. "Kesinlikle olmaz!"

"Lütfen beni öldürme," diye fısıldamıştı Çöpçü. "Lütfen."

"O minibüsü on beş dakika içinde uçurumdan aşağı yuvarlamayı başarırsan belki öldürmem," demişti Ufaklık. "Buna inanıyor musun?"

"Evet," demişti Çöpçü. Ama o anormal şekilde parlayan gözlere bakınca pek inanamamıştı doğrusu.

Birlikte araçların yığıldığı yere doğru yürümüşlerdi. Çöpçü pelteye dönmüş bacaklarıyla önden gidiyordu. Deri ceketi gıcırdayan Ufaklık yumuşak adımlarla ilerliyordu. Oyuncak bebeklerinkine benzeyen dudakları belli belirsiz, neredeyse tatlı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Araç yığınının yanına vardıklarında alacakaranlık yerini neredeyse koyu karanlığa bırakmıştı. Volkswagen minibüs yan yatmış halde duruyordu. İçindeki, kolları bacakları birbirine geçmiş üç dört cesedin ayrıntıları neyse ki karanlıkta seçilmiyordu. Ufaklık minibüsün yanından geçerek uçurumun kıyısında durup yaklaşık on saat önce güçlükle geçtikleri yere bakmıştı. Arabanın lastik izleri hâlâ seçiliyordu.

"Hayır," demişti Ufaklık kabullenmişlikle. "Minibüsü yerinden oynatmadığımız sürece buradan tekrar geçmemiz mümkün değil, ben sana diyeyim."

Çöpçü Adam bir an için atılıp Ufaklık'ı uçuruma itmeyi düşünmüş ama Ufaklık hızla arkasına dönmüştü. Tabancaları çekiliydi ve namluları Çöpçü'nün böğrüne yönelmişti.

"Ooo Çöpçü. Kafandan neler geçtiğini anlayabiliyorum. Sakın inkâr etmeye kalkma, inanmam. Seni kitap gibi okuyorum be!"

Çöpçü başını "hayır" anlamında iki yana sallamıştı.

"Bana yanlış yapayım deme Çöplük. Şu koca dünyada yapmak isteyeceğin son şey budur, inan. Şimdi minibüsü it bakalım. On beş dakikan var."

Kırık olan orta hattın yakınında bir Austin duruyordu. Ufaklık arabanın yolcu kapısını açıp içindeki genç kızın şişmiş cesedini umursamaz bir tavırla çekip çıkarmış (bu arada kızın omuzdan kopan kolunu yediği hindi budunun kemiğini atar gibi duygusuzca bir kenara fırlatmıştı) ve koltuğa ayakları asfaltın üzerinde kalacak şekilde yanlamasına oturmuştu. Tabancalarını omuzları çökmüş, titremekte olan Çöpçü'ye çevirmişti.

"Vakit nakittir ahbap." Sonra başını geri atıp şarkı söylemeye başladı: "Ah... işte elinde kuşuyla Johnny geliyor, tek taşaklı adam ro-de-O-ya gidiyor... On iki dakikan kaldı Çöplük, işe koyul. Hadi, salak!"

Çöpçü, minibüse abanmıştı. Bacaklarını ayırıp kuvvet almış ve itmişti. Minibüs uçuruma belki beş santim kadar yaklaşmıştı. İçinde yine bir nebze ümit –kalbin o imha edilemez tohumu– yeşermişti. Ufaklık fevriydi, mantıksızdı, Carley Yates ve bilardo salonundaki dostlarının keçileri kaçırmış dediği türdendi. Belki minibüsü uçurumdan aşağı yuvarlayıp yolu kıymetli arabasının geçebileceği kadar açabilirse yaşamasına izin verirdi.

Belki.

Başını eğip minibüsün kasasının kenarını kavramış ve bütün gücüyle itmişti. Yakın zamanda yanıp kavrulmuş olan kolunda keskin bir acı hissetmişti. Yeni oluşan narin dokunun yakında yırtılıp açılacağını tahmin ediyordu. Acı o zaman katlanılmaz olacaktı.

Minibüs on santim daha ilerlemişti. Teri, Çöpçü'nün alnından aşağı süzülüp gözüne girmiş ve ılık motor yağı gibi yakmıştı.

"İşte elinde kuşuyla Johnny geliyor, tek taşaklı adam ro-de-O-ya gidiyor!" diye şarkı söylemeye devam etmişti Ufaklık. "Ha şöyle Çöp..."

Sert bir çıtırtı şarkısını bölmüştü. Çöpçü Adam başını beklentiyle kaldırmıştı. Ufaklık, Austin'in yolcu koltuğundan kalkmıştı. Çöpçü'nün

tam karşısında duruyor, doğuya doğru sıralanmış araçlara dikkatle bakıyordu. Kayalar ve çalılarla kaplı dik bir yamaç hemen ötelerinde yükseliyor, gökyüzünün yarısını kaplıyordu.

"Neydi o?" diye fısıldamıştı Ufaklık.

"Ben bir şey duyma..."

Tam o sırada duymuştu. Otoyolun diğer tarafından çakıltaşlarının hafif sesi gelmişti. Rüyasını aniden tüm canlılığıyla hatırlamış ve kanı donmuştu. Ağzı ve boğazı kupkuru olmuştu.

"Kim var orada?" diye seslenmişti Ufaklık. "Cevap versen iyi edersin! Cevap ver, yoksa ateş etmeye başlayacağım!"

Ve cevap gelmişti. Ama insan sesinden değil. Bir uluma, keskin bir siren sesi gibi göğe yükselmiş, hemen ardından hafifleyerek boğuk bir hırıltıya dönüşmüştü.

"Yüce Tanrım!" demişti Ufaklık. Sesi bir anda cılızlaşmıştı.

Kırmızı gözlü bir kurt sürüsü, yolun karşısındaki yamaçtan ağır adımlarla inmekteydi. Güçlü çeneleri açılıp kapanıyordu. Gri kürkleri, sıska bedenlerini kaplıyordu. Sayıları iki düzineden fazlaydı. Dehşete kapılan Çöpçü yine altına işemişti.

Ufaklık, Austin'in diğer tarafına dolanmış, 45'liklerini doğrultmuş ve ateş etmeye başlamıştı. Namluların ucundan alevler fışkırıyor, patlama sesleri yamaçlarda yankılanıyordu. Çöpçü Adam bir çığlık atmış ve parmaklarıyla kulaklarını tıkamıştı. Gece esintisi, barutun taze, ılık dumanını savurup dağıtmış, kükürt kokusu, Çöpçü'nün genzini yakmıştı.

Kurtlar yaklaşmaya devam etmişti. Ne hızlanmış ne yavaşlamışlardı. Tekdüze adımlarla ilerliyorlardı. Gözleri... Çöpçü Adam bakışlarını kurtların gözlerinden çekemiyordu. Sıradan kurt gözleri değillerdi; bundan kesinlikle emindi. Bunların efendilerinin gözleri olduğunu düşünmüştü. Yani kendi efendisinin. Ettiği dua birdenbire aklına gelmiş ve korkusu uçup gitmişti. Parmaklarını kulaklarından çekip apışarasına yayılan ıslaklığı görmezden gelerek gülümsemeye başlamıştı.

Ufaklık tabancalarındaki bütün kurşunları boşaltmış, bu arada kurtlardan üçünü vurmuştu. Tabancaları tekrar doldurmaya yeltenmeden kılıflarına geri koymuş ve batıya dönmüştü. On adım kadar ilerledikten sonra durmuştu. Daha fazla kurt, yolu tıkayan araçlar arasından süzülerek bu-

lundukları yere doğru ilerlemekteydi. İçlerinden biri burnunu gökyüzüne kaldırıp ulumuştu. Ona ikinci bir kurt katılmış, sonra üçüncü, ardından bütün sürü ulumaya başlamıştı. Yaklaşmaya devam ediyorlardı.

Ufaklık gerilemeye başlamıştı. Şimdi tabancalarından birini doldurmaya çalışıyor, ama kurşunlar, hissiz parmaklarının arasından kayarak yere düşüyordu. Aniden denemekten vazgeçmişti. Tabanca elinden kayıp gürültüyle yere düşmüş, kurtlar, bu bir sinyalmişçesine ona doğru koşmaya başlamıştı.

Ufaklık dehşet dolu, tiz bir çığlıkla dönüp Austin'e doğru koşmaya başlamıştı. Koşarken diğer tabancası da kılıftan çıkıp yere düşmüştü. En yakındaki kurt, derinden gelen bir hırıltıyla tam Austin'in içine girip kapıyı kapatırken Ufaklık'ın üstüne atılmıştı.

Ufaklık kapıyı son anda kapatabilmişti. Kırmızı gözleri korkunç bir şekilde dönen kurt, kapıdan geri sekerek hırlamıştı. Bir süre sonra diğerleri de ona katılmış ve Austin'in etrafı kurtlarla çevrilmişti. Ufaklık'ın suratı ay gibi bembeyazdı.

O sırada kurtlardan biri, üçgen kafasını aşağıda tutarak Çöpçü Adam'a yaklaşmıştı. Gözleri fırtına fenerleri gibi ışıldıyordu.

Sana canım feda...

Artık zerre kadar korkmayan Çöpçü emin adımlarla ona doğru yürümüştü. Yanık elini uzatmış ve kurt elini yalamıştı. Hemen ardından ayaklarının dibine oturmuş ve kabarık kuyruğunu etrafına dolamıştı.

Ufaklık ağzı bir karış açık halde ona bakıyordu.

Çöpçü Adam gözlerinin içine bakarak gülümsemiş ve ona ortaparmağını göstermişti.

Her iki elinin de.

Ardından haykırmıştı: "İşin bitti! Beni duyuyor musun? BUNA İNANIYOR MUSUN? BİTTİ! SEN DUR, ŞİMDİ BEN SANA DİYEYİM!"

Kurt, Çöpçü'nün sağlam elini dişleriyle hafifçe tutmuştu. Çöpçü başını eğip ona bakmıştı. Kurt tekrar ayağa kalkmış, onu hafifçe çekiyordu. Doğuya doğru.

"Tamam," demişti Çöpçü sakince. "Tamam oğlum."

Yürümeye başlamış ve kurt da iyi eğitilmiş bir köpek gibi hemen peşine düşmüştü. Onlar yürürken arabaların arasından çıkan beş kurt daha

onlara katılmıştı. Artık önünde bir, arkasında bir, sağında ve solunda ikişer kurtla yürüyordu. Korumalarıyla ilerleyen önemli bir adam gibi.

Bir kez durmuş ve omzunun üzerinden geriye bakmıştı. Gördüklerini bir daha asla unutmayacaktı: bir kurt sürüsü, küçük Austin'in etrafında gri bir halka oluşturmuş, sabırla oturuyordu. Ufaklık'ın dehşetle bembeyaz kesilmiş yüzü, camın arkasından ona bakıyor, dudakları kıpırdıyordu. Dilleri ağızlarından sarkan kurtlar, Ufaklık'a sırıtıyor gibiydi. Kara Adam'ı Las Vegas'tan ne zaman kovacağını sorar gibiydiler. Ne zaman?

Çöpçü Adam kurtların Austin'in etrafında dişlerden oluşturdukları çemberde daha ne kadar oturacağını merak etmişti. Cevap, gerektiği kadar olacaktı elbette. İki gün, üç, hatta dört. Ufaklık orada oturup dışarı bakacaktı. Yiyecek hiçbir şeyi yoktu (arabada çekip çıkardığı genç kızdan başka ceset yoksa tabii) içecek hiçbir şeyi yoktu ve öğle güneşi sera etkisi yaratıp arabanın içerisindeki sıcaklığı elli dereceye çıkaracaktı. Kara Adam'ın köpekleri, Ufaklık açlıktan ölene ya da çıldırıp arabadan çıkarak kaçmaya çalışana dek oracıkta bekleyecekti. Çöpçü Adam karanlıkta kıkırdamıştı. Ufaklık pek iri sayılmazdı. Kurtların sayıları düşünülürse dişlerinin kovuklarını doldurmazdı. Yiyebildikleri kadarı da onları zehirleyebilirdi.

"Haksız mıyım?" diye bağırmış ve parlak yıldızlara doğru gülmüştü. "Buna inandığını BANA söyleme sakın! Ben SANA diyeyim!"

Gri renkli, hayalete benzer yoldaşları, haykırışlarına herhangi bir tepki göstermeden yanında ağırbaşlı bir şekilde yürümeye devam ediyordu. Ufaklık'ın gösterişli arabasının yanına vardıklarında peşi sıra yürüyen kurt arabanın yanına gitmiş ve tek bacağını kaldırıp alaycı bir tavırla sırıtarak büyük lastiklerden birine işemişti.

Çöpçü Adam bunun üzerine gülmeye başlamıştı. Gözyaşları, derisi çatlamış, sakallarla kaplı yüzünden aşağı süzülene dek gülmüştü. Deliliğinin tam kıvama gelmesi için artık ihtiyacı olan tek şey çöl güneşi altında biraz pişmekti. Ondan sonra tam kıvamına gelecekti.

Çöpçü Adam ve ona eşlik eden kurtlar yürümeye devam etmişti. Kırmızı gözleri ve parlak dişleriyle kurtlar, araç trafiği yoğunlaştığında ya karınlarını yere sürterek altlarından sürünerek geçiyorlar ya da üstlerine tırmanıp tepelerinden yürüyorlardı. Gece yarısını biraz geçe Eisenhower Tü-

neli'ne varmışlar ve Çöpçü bu kez tereddüt etmeden içine girip ilerlemeye devam etmişti. Artık nasıl korkabilirdi? Yanında böyle korumalar varken?

Uzun bir yolculuktu ve başladıktan kısa bir süre sonra zaman kavramını yitirmişti. Bir arabadan diğerine körlemesine, el yordamıyla ilerliyordu. Bir keresinde nemli ve mide bulandırıcı bir şekilde yumuşak olan bir şeye dokunmuş ve hava aniden korkunç bir gaz kokusuyla dolmuştu. O zaman bile duraksamamış, zaman zaman ileride kırmızı gözler görmeye devam etmişti. Ona yol gösteren kırmızı gözler.

Bir süre sonra havada bir tazelik hissedip acele etmeye başlamıştı. Bir seferinde dengesini kaybetmiş, başını öndeki arabanın tamponuna sertçe çarpmıştı. Bundan kısa bir süre sonra gökyüzündeki yıldızları fark etmişti. Şafak yaklaştığı için pırıltıları azalmıştı. Nihayet tünelden çıkmıştı.

Korumaları artık yanında değildi. Çöpçü dizleri üzerine çökmüş ve hararetle şükrederek dua etmişti. Kara Adam'ın müdahalesini açık ve net bir şekilde görmüştü.

Önceki sabah Golden Motel'de uyanıp Ufaklık'ı aynada saçlarını beğeniyle süzerken görüşünden beri yaşadıklarına rağmen uyuyamayacak kadar heyecanlıydı. Bu yüzden tüneli ardında bırakıp yürümeye devam etmişti. Araçlar tünelin batı ağzını da tamamen tıkamıştı, ama daha üç kilometre ilerlememişti ki trafiğin rahatça yürüyebileceği kadar seyreldiğini görmüştü. Yolun karşısında, tünele girmeyi bekleyen araçların oluşturduğu kuyruk uzuyor, uzuyordu.

Öğle vakti tek tük yerleşim bölgelerinin bulunduğu yerlere kadar ilerlemişti. Bitkinlik artık iyice kendini göstermişti, neredeyse bayılacaktı. Bir camı kırıp kapıyı açarak bir eve girmiş ve yatağa yatmış, ertesi sabaha kadar ölü gibi uyumuştu.

Dini deliliğin güzelliği, her şeyi açıklayabilmesidir. Ölümlü dünyada olup biten her şeyin sorumlusu olarak Tanrı (veya Şeytan) kabul edildikten sonra tesadüfe... ya da değişime yer kalmaz. "Artık karanlık bir camın gerisinden bakıyoruz" veya "Tanrım senden gelen her şey güzel" gibi söylemler ezberlenip kabullenilince mantığı mutlu bir şekilde yok saymak kolaydır. Dini delilik, hayatın kaprislerine, dünyanın sapıklıklarına karşı en sağlam sığınaklardan biridir, çünkü tesadüfü tamamen bertaraf eder. Gerçek bir dindara göre her şeyde bir amaç vardır.

Çöpçü Adam'ın Vail'in batısındaki yolda bir kargayla, Kara Adam'ın elçisi veya kendisi olduğuna inanarak yaklaşık yirmi dakika boyunca konuşmasının altında yatan sebep de muhtemelen buydu. Karga tünediği telefon telinden aşağı uzunca bir süre sessizce bakmış, sıkılana veya acıkana dek orada kalmıştı... ya da Çöpçü'nün hararetli duaları ve sadakat yeminleri sona erene dek.

Grand Junction'da bir bisiklet daha bulmuştu. 25 Temmuz'da, I-89'u doğuda, Salt Lake City'den San Bernadino, Kaliforniya'ya dek uzanan I-15'e bağlayan 4. Karayolu üzerinde, Utah'ın batısında son sürat ilerliyordu. Yeni bisikletinin ön tekerleği geri kalan parçalardan ayrılıp tek başına hızla çöle fırlatmaya karar verince gidonun üzerinden uçmuş ve kafatasını çatlatacak bir şiddetle yere çakılmıştı. O sırada saatte altmış kilometre hızla ilerliyordu ve kaskı yoktu. Yine de beş dakikadan kısa bir süre içinde toparlanıp ayağa kalkmıştı. Suratını kaplayan berelerden kan boşalmasına rağmen yüzünü buruşturarak da olsa kendine özgü dansını yapmış ve şarkısını söylemişti: *"Cii-a-bo-la, sana canım feda, Ci-a-bo-la, bampti, bampti, bamp!"*

Ruhun ezilmesine veya kafatasındaki çatlağa güçlü bir doz "senin her şeye gücün yeter" kadar iyi gelen bir şey yoktur gerçekten.

Lloyd Henreid, 7 Ağustos'ta vücudu susuz kalmış ve yarı delirmiş Çöpçü Adam'ın önceki gün yerleştirildiği odaya geldi. MGM Grand'in otuzuncu katında, güzel bir odaydı. Odada ipek çarşaflarla kaplı yuvarlak bir yatak ve tavanda, onunla tıpatıp aynı boydaymış gibi görünen yuvarlak bir ayna vardı.

Çöpçü Adam, Lloyd'a baktı.

"Nasılsın Çöpçü?" diye sordu Lloyd da ona bakarak.

"İyi," dedi Çöpçü Adam. "Daha iyiyim."

"Sana tek gereken biraz yiyecek, su ve dinlenme," dedi Lloyd. "Temiz kıyafet getirdim. Bedenini tahmin etmek zorunda kaldım, umarım uyar."

"İyi görünüyorlar." Çöpçü bedenini hiçbir zaman hatırlayamazdı zaten. Lloyd'un getirdiği kot pantolonla iş gömleğini aldı.

"Giyinince aşağı, kahvaltıya gel," dedi Lloyd. Neredeyse saygılı bir ifadeyle konuşuyordu. "Çoğunlukla kafeteryada yemeyi tercih ediyoruz."

"Tamam. Elbette."

Konuşmaların uğultusu kafeteryayı sarmıştı. Tam dışarıda, köşeyi dönmek üzereydi ki aniden korkarak duraksadı. Girdiğinde hepsi ona bakacaktı. Ona bakıp güleceklerdi. Odanın gerisinde biri kıkırdamaya başlayacak, diğerleri ona katılacak, kısa süre sonra hepsi parmaklarıyla onu gösterip kahkahalar atacaktı.

Aman ha, kibritlerinizi saklayın, Çöpçü Adam geliyor!

Hey Çöpçü! İhtiyar Semple emeklilik çekini yaktığında ne dedi?

Yatağını her gece ıslatıyor musun Çöpçü?

Bütün suratını ter kapladı ve Lloyd'un odadan çıkmasının ardından aldığı duşa rağmen kendini yapış yapış hissetti. Aynada gördüğü yara bereyle kaplı yüzü, çelimsiz bedeni, yuvalarına küçük gelen gözlerini hatırladı. Evet, güleceklerdi. Konuşmaların uğultusunu, çatal bıçak seslerini dinledi ve en iyisinin oradan sıvışmak olduğunu düşündü.

Ardından aklına kurdun elini dişleriyle nazikçe kavrayışı ve Ufaklık'ın metal tabutundan uzaklaştırışı geldi. Omuzlarını dikleştirip içeri girdi.

Birkaç kişi kısa bir an için başını kaldırıp baktı. Sonra sohbetlerine ve yemeklerine geri döndüler. Salonun ortasında büyük bir masada oturmakta olan Lloyd el sallayarak onu çağırdı. Çöpçü masalar arasından ve artık kararmış olan bir elektronik tabelanın altından geçerek o tarafa yöneldi. Masada üç kişi daha vardı. Hepsi de domuz pastırması ve sahanda yumurta yiyordu.

"Kendi yemeğini alabilirsin," dedi Lloyd. "Burada böyle bir düzen kurduk."

Çöpçü Adam bir tepsi alarak üzerine yiyeceklerini koydu. Tezgâhın arkasında duran, üstünde kirli aşçı giysileri olan iriyarı adam onu izliyordu.

"Siz Bay Horgan mısınız?" diye çekinerek sordu Çöpçü Adam.

Horgan sırıtınca aralarında boşluk olan dişleri gözler önüne serildi. "Evet ama bana böyle seslenirsen bir yere varamayız evlat. Bana Whitney de. Kendini daha iyi hissediyor musun bari? Geldiğinde berbat haldeydin."

"Çok daha iyi olduğum kesin."

"Yumurtalardan istediğin kadar al. Ama kızartmalardan uzak dur. Yerinde olsam öyle yapardım yani. Patatesler bayat ve sert. Geldiğine sevindim evlat."

"Teşekkürler," dedi Çöpçü.

Lloyd'un masasına geri döndü.

"Çöpçü, bu Ken DeMott. Kafasının tepesi kel olan, Hector Drogan. Ve kıçından deli gibi fışkıran şeylerin suratında çıkması için uğraşan bu delikanlı da kendine Deli Fişek diyor."

Hepsi de selam verir gibi başlarını salladılar.

"Bu yeni adamımız," dedi Lloyd. "Adı Çöpçü Adam."

Hepsi tek tek tokalaştı. Çöpçü yumurtalarını yemeye başladı. Seyrek sakallı delikanlıya baktı ve alçak, nazik bir sesle konuştu. "Tuzu uzatır mısınız Bay Fişek?"

Bir an hepsi şaşkın bir sessizlikle birbirine baktı, ardından aynı anda kahkahayı bastılar. Göğsünden yükselen panikle donakalan Çöpçü, onlara baktı. Ardından kahkahaları kulaklarıyla olduğu kadar aklıyla da duydu ve içlerinde gaddarlık olmadığını anladı. Burada kimse ona neden okulu değil de kiliseyi yaktığını sormayacaktı. Kimse ihtiyar Semple'ın emeklilik maaşından dem vurup ona laf sokmayacaktı. İsterse o da gülümseyebilirdi. Ve gülümsedi.

"Bay Fişek," diye kıkırdadı Hector Drogan. "Ah Fişek, artık bundan kurtulamazsın. Bay Fişek, bayıldım buna. Bay Fişşeekk. Hiç güleceğim yoktu."

Deli Fişek, Çöpçü'ye tuzu verdi. "Sadece Fişek de, dostum. Fişek desen yeter. Sen, bana Bay Fişek deme, ben de sana Bay Adam demeyeyim, anlaştık mı?"

"Tamam," dedi hâlâ gülümsemekte olan Çöpçü Adam. "Anlaştık."

"Ah, Bay Fişeeek?" dedi Hecktor Drogan sesini incelterek cilveli bir edayla. Ardından tekrar kahkahalara boğuldu. "Bundan asla kurtulamayacaksın Fişek. Söylemedi deme."

"Belki öyle ama unutulması için elimden geleni yapacağım," dedi Deli Fişek ve biraz daha yumurta almak için yerinden kalktı. Geçerken Çöpçü Adam'ın omzunu bir anlığına kavrayıp sıktı. Eli sıcak, hareketi dostçaydı. Canını yakma amaçlı bir dokunuş değildi.

Çöpçü kendini iyi hissederek yumurtalara yumuldu. İçindeki güzel ve sıcak hisler doğasına o kadar yabancıydı ki neredeyse bir hastalık gibiydi. Karnını doyururken bu hisleri anlamaya ve hazmetmeye çalıştı. Başını kaldırıp etrafındaki yüzlere baktı ve ne olduklarını anlayabileceğini düşündü.

Mutluluktu.

Ne iyi insanlar, diye geçirdi aklından.

Ve hemen ardından: *Yuvamdayım.*

O gün uyuması için onu kendi haline bıraktılar, ama ertesi gün diğerleriyle birlikte Boulder Barajı'na götürüldü. Bütün günü yanmış motorların millerine bakır teller sararak geçirdiler. Göl manzarasına –Mead Gölü– bakan bir masada çalıştı ve kimse başında durup bekçilik etmedi. Çöpçü Adam etrafta bir şef veya ustabaşı olmayışını herkesin kendisi gibi işini aşkla yapıyor olmasına bağladı.

Ertesi gün işin aslını öğrendi.

Sabah saat onu çeyrek geçiyordu. Çöpçü Adam masasının başında oturmuş, aklı yaptığı işten kilometrelerce uzak bir halde tel sarıyordu. Zihninde Kara Adam'a övgü dolu bir ilahi hazırlıyordu. Büyük bir defter alıp ona dair düşüncelerini o deftere yazmaya karar verdi. Bu, insanların bir gün okumak isteyeceği bir kitap olacaktı. Ona dair Çöpçü'nünkilere benzer hisler taşıyan insanlar mutlaka okumak isteyecekti.

Güneş yanığı teni dehşetle solmuş olan Ken DeMott masasına geldi. "Hadi," dedi. "İş bitti. Vegas'a dönüyoruz. Herkes. Otobüsler bekliyor."

"Hı? Neden?" Çöpçü Adam gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Bilmiyorum. Onun emri. Lloyd haber verdi. Kaldır kıçını Çöpçü. O işin içindeyse soru sormamak en iyisi."

Ve o da sormadı. Dışarıda, Hoover Yolu'nda üç Las Vegas okul otobüsü motorları çalışır halde bekliyordu. Kadınlar ve erkekler otobüslere biniyordu. Pek fazla konuşan yoktu. Sabah sabah Vegas'a dönmek, her zamanki işe gidiş geliş yolculuklarına benzemiyordu. Yaklaşık yirmi kadın ve otuz erkek, her zamanki gibi sohbet edip birbirlerine takılmak yerine sessizce oturuyordu. Herkes içine kapanmıştı.

Çöpçü Adam şehre yaklaşırlarken koridorun karşısındaki adamın yanındakine alçak sesle, "Heck. Heck Drogan," dediğini duydu. "Kahretsin, o kaçık bunları nasıl öğreniyor?"

"Kes sesini," dedi diğeri Çöpçü'ye güvensiz bir bakış fırlatarak.

Çöpçü bakışlarını camdan dışarı, çöle çevirdi. Aklı yine karışmıştı.

"Ah, Tanrım," dedi kadınlardan biri otobüsten inerlerken, ama ondan başka yorum yapan olmadı.

Çöpçü Adam kafası karışık bir halde etrafına baktı. Görünüşe bakılırsa Cibola'daki herkes buradaydı. Meksika Körfezi ile Batı Teksas arasında herhangi bir yerde olabilecek keşif ekipleri dışında herkes görev başındayken çağrılmıştı. Fıskiyeli havuzun etrafında yarım daire oluşturacak şekilde toplanmış dört yüzden fazla insan vardı. En arkadakilerden bir kısmı, daha iyi görebilmek için otelin sandalyelerinin üstüne çıkmıştı. Çöpçü, iyice yaklaşana dek fıskiyeye baktıklarını düşünmüştü. Başını iyice uzatınca fıskiyenin önünde, yerde bir şeyin yatmakta olduğunu gördü, ama ne olduğunu anlamadı.

Bir el, dirseğini kavradı. Lloyd'du. Solgun yüzünde gergin bir ifade vardı. "Ben de seni arıyordum. Daha sonra seninle görüşmek istiyor. Ama önce bu var. Tanrım, bunlardan nefret ediyorum. Hadi. Yardıma ihtiyacım var ve piyango sana çıktı."

Çöpçü Adam'ın başı dönüyordu. Onunla görüşmek istiyordu! Onunla! Ama önce bu vardı... bu her neyse.

"Nedir Lloyd? Ne bu?"

Lloyd cevap vermedi. Çöpçü'nün kolunu hafifçe tutmaya devam ederek onu fıskiyeye doğru götürdü. Kalabalık onlar geçerken açılarak yol veriyor, neredeyse küçülüyordu. İçinden geçtikleri dar koridor, soğuk bir tiksinti ve nefret hissiyle dolmuş gibiydi.

Kalabalığın önünde ayakta duran kişi, Whitney Horgan'dı. Sigara içiyordu. Ayaklarından birini, Çöpçü'nün daha önce görüp ne olduğunu seçemediği yığın üzerine koymuştu. Tahtadan bir haçtı bu. Uzun parçası üç buçuk metre kadardı. Kaba bir küçük t harfine benziyordu.

"Herkes burada mı?" diye sordu Lloyd.

"Evet," dedi Whitney. "Sanırım. Winky yoklama yaptı. Dokuz adamımız eyalet dışında. Flagg, onları boş vermemizi söyledi. Sen nasılsın, Lloyd?"

"İyi olurum," dedi Lloyd. "Şey... iyi olmayacağım tabii ama bilirsin işte... atlatırım."

Whitney başıyla Çöpçü Adam'ı işaret etti. "Yeni gelen ne kadarını biliyor?"

"Hiçbir şey bilmiyorum," dedi aklı her zamankinden de fazla karışmış olan Çöpçü Adam. Umut, hayret ve korku hisleri, içinde savaş halindeydi. "Nedir bu? Biri Heck'ten bahset..."

"Evet Heck," dedi Lloyd. "Kokain çekiyordu. Nefret ediyorum bu boktan. Hadi Whitney. Söyle de dışarı çıkarsınlar."

Whitney yerdeki dikdörtgen çukurun üzerinden atlayarak yanlarından uzaklaştı. Haçın dikilmesi için uygun genişlik ve derinlikte görünüyordu. Whitney Horgan'ın, altın piramitler arasındaki geniş basamakları seri adımlarla tırmanışını izleyen Çöpçü Adam'ın ağzı kupkuru olmuştu. Aniden önce mavi gökyüzü altında hilal şeklini almış sessiz kalabalığa, ardından solgun bir yüzle haça bakarak çenesindeki sivilcenin sarı başını yolan Lloyd'a baktı.

"Siz... biz... onu çarmıha mı gereceğiz?" diye sorabildi sonunda. "Bu mu yani?"

Lloyd birdenbire elini rengi solmuş gömleğinin cebine attı. "Sana vereceğim bir şey var. Bunu bana, sana vermem için o verdi. Seni almaya zorlayamam ama en azından teklif etmeyi akıl ettiğime memnunum. İstiyor musun?"

Göğüs cebinden ince bir altın zincire takılmış kara kehribar çıkardı. Taşın ortasında Lloyd'unki gibi kızıl bir leke vardı. Taşı hipnotize etmek istercesine Çöpçü Adam'ın göz hizasında sallandırdı.

Gerçekler inkâr edilemez bir şekilde Lloyd'un gözlerinden okunuyordu. Çöpçü hiçbir zaman, onun önünde olmazdı, hiç kimsenin önünde olmazdı ama onun önünde hiç olmazdı, anlamadığını iddia ederek ağlayıp sızlayamayacağını biliyordu. Bunu alırsan her şeyi almış olursun, diyordu Lloyd'un gözleri. Peki her şeye dahil olan nedir? Heck Drogan elbette. Heck ve yerdeki, Heck'in çarmıha gerileceği haçın dikileceği çukur.

Elini taşa yavaşça uzattı. Parmakları ince altın zincire değmeden hemen önce duraksadı.

Bu son şansım. Donald Merwin Elbert olmak için son şansım.

Ama başka bir ses, karşı konulamaz bir otoriteyle konuşan diğer ses (aynı zamanda ateşten yanan bir alna dokunan serin bir el gibi de şefkatli) ona seçim zamanının çoktan geçmişte kaldığını söyledi. Şimdi Donald Merwin Elbert olmayı seçerse ölecekti. Kara Adam'ı kendi özgür iradesiy-

le (Çöpçü Adam için böyle bir şey söz konusuysa) arayıp bulmuş, lütuflarını kabul etmişti. Kara Adam, onu Ufaklık'ın ellerinde ölmekten kurtarmıştı (Ufaklık'ı bu amaçla Kara Adam'ın göndermiş olabileceği Çöpçü'nün aklından bile geçmedi) bu yüzden hayatını ona borçluydu elbette... burada bazılarının Yürüyen Adam dediği Kara Adam'a. Hayatını kurtarmıştı! Ona canını defalarca kendi ağzıyla sunmamış mıydı zaten?

Ama ya ruhunu... ruhunu da sunmuş muydun?

Ha canımı ha ruhumu, diye düşündü Çöpçü Adam ve bir eliyle zinciri, diğeriyle kehribarı yavaşça kavradı. Taş soğuk ve pürüzsüzdü. Sırf ısıtıp ısıtamayacağını görmek için taşı bir süre avucunun içinde tuttu. Yapabileceğini sanmıyordu, haklıydı da. Bunun üzerine zinciri boynuna astı ve taş, bir buz parçacığı gibi göğsüne dayandı.

Ama Çöpçü bu soğukluk hissine aldırmadı.

Soğuk, zihninde daima bulunan yangını dengeliyordu.

"Kendi kendine onu tanımadığını söyle," dedi Lloyd. "Heck'i yani. Ben hep öyle yapıyorum. Birazcık işimi kolaylaştırıyor. Bu..."

Otelin geniş kapısının kanatları sertçe açıldı. Dehşet dolu çığlıklar bulundukları yere ulaştı. Kalabalık iç geçirdi.

Dokuz kişilik bir grup basamaklardan aşağı indi. Hector Drogan ortalarındaydı. Ağa yakalanmış bir kaplan gibi debeleniyordu. Elmacıkkemiklerindeki iki koyu kırmızı leke haricinde yüzü ölü gibi beyazdı. Teninin her gözeneğinden ter fışkırıyordu. Anadan doğma çıplaktı. Beş adam onu tutuyordu. İçlerinden biri, Heck'in ismiyle dalga geçtiği Deli Fişek'ti.

"Fişek!" diye geveledi Hector. "Hey Fişek, ne diyorsun? Biraz yardım fena olmazdı hani. Söyle beni bıraksınlar dostum. Temizlenebilirim, yemin ederim yapabilirim. Ha, ne dersin? Yardım edecek misin? Lütfen Fişek!"

Deli Fişek hiçbir şey söylemedi; tek yaptığı, Heck'in çırpınan kolunu daha sıkı kavramak oldu. Yeterli bir cevaptı. Hector Drogan yine çığlık atmaya başladı. Fıskiyenin önündeki alana doğru amansızca çekiliyordu.

Hemen arkasında sessizce yürümekte olan üç adam vardı: bir heybe taşıyan Whitney Horgan merdiven taşıyan Roy Hoopes adında biri ve gözleri sürekli parlayan, Winky Winks adında kel bir adam. Winky, daktiloyla yazılmış bir kâğıdın bulunduğu bir dosyayı taşıyordu.

Heck haçın dibine kadar sürüklendi. Üzerinden dehşetin sapsarı, korkunç kokusu yayılıyordu; gözleri akları görünecek şekilde yuvarlanıyordu. Fırtınanın ortasında kalmış bir atın gözlerine benziyorlardı.

"Hey Çöpçü," dedi Roy Hoopes arkasında merdiveni yerleştirirken boğuk sesle. "Çöpçü Adam. Söyle dursunlar ahbap. Temizlenebilirim, söyle onlara. Böyle korkmanın dünyadaki bütün rehabilitasyonlardan daha etkili olduğunu söyle. Hadi söyle ahbap."

Çöpçü bakışlarını ayaklarına dikti. Başını eğince boynundaki kara taş, görüş alanına girdi. Kızıl leke, Göz, ona odaklanmış bakıyor gibiydi.

"Seni tanımıyorum," diye mırıldandı.

Ağzının kenarından bir sigara sarkan Whitney'in dumandan korumak için gözünü kısarak tek dizi üzerine çökmüş olduğunu gözünün ucuyla görebiliyordu. Whitney heybeyi açtı. İçinden sivri çiviler çıkardı. Çöpçü Adam çivilerin neredeyse çadır kazığı kadar olduğunu dehşetle gördü.

Çöpçü Adam'ın sözleri, etraflarını saran mırıltılara rağmen Hector Drogan'ın panikle bulanıklaşmış zihnine ulaşmış gibiydi. "Ne demek seni tanımıyorum?" diye bağırdı vahşice. "Daha iki gün önce birlikte kahvaltı ettik! Şuradaki çocuğa Bay Fişek dedin. Ne demek seni tanımıyorum? Seni korkak yalancı!"

"Tanımıyorum dedim," dedi Çöpçü bu kez kelimelerini vurgulayarak. Ve içinde neredeyse rahatlamaya benzer bir his belirdi. Tek gördüğü, bir yabancıydı. Carley Yates'e benzeyen bir yabancı. Eli taşa uzandı ve kavradı. Serinliği, içindeki hissi kuvvetlendirdi.

"Yalancı!" diye haykırdı Heck. Tekrar debelenmeye başladı. Kasları şişip gevşiyor, çıplak göğsünden ve kollarından ter boşanıyordu. "Yalancı! Pekâlâ tanıyorsun beni! Tanıyorsun! Yalancı!"

"Hayır, tanımıyorum. Tanımak da istemiyorum."

Heck tekrar çığlık atmaya başladı. Dört adam onu güçlükle zapt edebiliyordu.

"Bitirin hadi," dedi Lloyd.

Heck geriye çekildi. Onu tutan adamlardan biri Heck'e çelme takıp düşürdü. Bedeninin yarısı haçın üstüne, yarısı dışına gelecek şekilde düşmüştü. Bu arada Winky daktiloyla yazılmış olan yazıyı, Heck'in çığlıklarını bastıran yüksek bir sesle okumaya başladı.

"Dikkat dikkat dikkat! Bu adam, yani Hector Alonzo Drogan, Halkın Lideri ve İlk Vatandaş olan Randall Flagg'in buyruğuyla, uyuşturucu kullanmak suçundan çarmıha gerilmek suretiyle ölüme mahkûm edilmiştir."

"Yoo! Hayır! Hayır!" diye çıldırmış gibi bağırdı Heck. Terle kayganlaşmış sol kolu, Fişek'in ellerinden kurtulunca Çöpçü içgüdüsel bir şekilde çömelip kolu yakaladı ve bileğini haçın yatay tahtasının ucuna bastırdı. Whitney bir süre sonra elinde tahta tokmak ve iki çiviyle Çöpçü Adam'ın yanında belirdi. Sigarası hâlâ ağzının kenarından sarkıyordu. Arka bahçesinde ufak bir marangozluk işi yapacak biri gibi görünüyordu.

"Evet, güzel, öylece tut Çöpçü. Çivileri çakacağım. Uzun sürmez."

"Uyuşturucu kullanmak, kişinin Topluluk'a tam anlamıyla katkıda bulunabilme yeteneğine zarar verdiği için bu Topluluk'ta yasaklanmıştır," diye okumaya devam ediyordu Winky. Bir müzayede yöneticisi gibi hızlı konuşuyor, gözleri fıldır fıldır dönüyordu. "Sanık Hector Drogan büyük miktarda kokainle yakalanmıştır."

Heck'in çığlıkları, etrafta kristal bulunmuş olsa parçalayabilecek tizliğe ulaşmıştı. Başı şiddetle bir o yana bir bu yana dönüyordu. Dudaklarında köpükler vardı. Çöpçü Adam'ın da dahil olduğu altı kişi, haçı dikip çimentoyla dolu deliğe yerleştirirken kollarından aşağı dereler halinde kan akıyordu. Hector Drogan'ın acıyla geri attığı başının ardında artık fon olarak gökyüzü vardı.

"... Topluluk'un iyiliği için yapılmıştır," diye bağırmaya devam etti Winky. "Bu mesaj, ciddi bir uyarı ve Las Vegas Halkı'na selamlarımla sona eriyor. Gerçeklerin dile getirildiği bu kâğıt, sanığın alnına çivilensin ve İlk Vatandaş RANDALL FLAGG'in mührüyle mühürlensin."

"Ah Tanrım, çok ACIYOR!" diye haykırdı Hector Drogan. "Tanrım, Tanrım, ah Tanrım!"

Kalabalık, neredeyse bir saat boyunca oradan ayrılmadı. Herkes, ilk ayrılan olup dikkat çekmekten korkuyordu. Birçok yüzde tiksinti, geri kalanın çoğunda uyuşuklukla karışık heyecan vardı... ama hepsinde bulunan ortak ifade, korkuydu.

Çöpçü Adam korkmamıştı. Neden korkacaktı? Ölen adamı tanımıyordu.

Hem de hiç tanımıyordu.

Lloyd, Çöpçü Adam'ın odasına tekrar geldiğinde saat akşam onu çeyrek geçiyordu. Çöpçü'ye bir göz attı ve, "Güzel," dedi. "Giyiniksin. Yatmış olabileceğini düşünmüştüm."

"Hayır," dedi Çöpçü Adam. "Yatmadım. Neden?"

Lloyd'un sesi alçaldı. "Zamanı geldi Çöpçü. Seni görmek istiyor. Flagg."

"O?"

"Evet."

Çöpçü Adam bir anda çok heyecanlanmıştı. "Nerede? Ona canım feda, ah evet..."

"En üst katta," dedi Lloyd. "Drogan'ın cesedini yakma işini bitirmemizden hemen sonra geldi. Kıyı boyundan. Whitney ile çöp depolama alanından döndüğümüzde buradaydı. Kimse gelişini veya gidişini görmez Çöpçü. Ama gitmiş olduğunu hemen anlarlar. Ya da döndüğünü. Hadi, gidelim."

Asansör dört dakika sonra en üst kata vardı ve yüzü heyecanla aydınlanmış, gözleri irileşmiş olan Çöpçü Adam indi. Lloyd asansörde kalmıştı.

Çöpçü, ona dönerek, "Sen gelmiyor musun?" diye sordu.

Lloyd gülümsemeye çalıştı, ama yüzündeki hüzün kaybolmadı. "Hayır, seninle yalnız görüşmek istiyor. İyi şanslar Çöpçü."

Asansörün kapıları başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan kapandı ve Lloyd gözden kayboldu.

Çöpçü Adam arkasına döndü. Geniş, gösterişli bir holdeydi. İki kapı vardı... ve sondaki yavaşça açılmaya başlamıştı. İçerisi karanlık olmasına rağmen Çöpçü, kapıda bir siluet fark etti. Ve gözler. Kırmızı gözler.

Karanlık şekle doğru yürürken Çöpçü Adam'ın kalbi yavaşça atıyor, ağzı kuruyordu. Yaklaştıkça hava daha da soğur gibiydi. Yanık kollarındaki tüyler ürperdi. Donald Merwin Elbert'ın cesedi, içinde, derinlerde bir yerde mezarında dönüp çığlık atar gibi oldu.

Sonra tekrar hareketsiz kaldı.

"Çöpçü Adam," dedi alçak, çekici bir ses. "Burada olman ne güzel. Ne harika."

Sözcükler ağzından toz zerreleri gibi döküldü. "Sana... canım feda."

"Evet," dedi kapıdaki karanlık şekil sakinleştirici bir sesle. Dudaklar bir sırıtışla aralandı ve beyaz dişler göründü. "Ama işin o noktaya varacağını sanmıyorum. İçeri gel. Sana bir bakayım."

Gözleri fazla parlak, yüzü bir uyurgezerinki gibi sarkık olan Çöpçü Adam içeri girdi. Kapı kapandı. İçerisi loştu. Korkunç sıcaklıkta bir el, Çöpçü Adam'ın buz gibi olan elini kavradı... ve Çöpçü'nün içi aniden huzurla doldu.

"Çölde sana bir iş var Çöpçü," dedi Flagg. "Muhteşem bir iş. Eğer istersen senindir."

"Her şeyi yaparım," diye fısıldadı Çöpçü Adam. "Her şeyi."

Randall Flagg kolunu Çöpçü'nün çökmüş omuzlarına doladı. "Yakacaksın," dedi. "Gel, bir şeyler içerken ayrıntıları konuşalım."

Ve nihayetinde o yakış muhteşem oldu.

49. BÖLÜM

Lucy Swann uyandığında, kolundaki Pulsar bayan saati yirmi üç kırk beşi gösteriyordu. Batıda, dağların olduğu tarafta sessiz bir ışıma vardı. *Rocky Dağları*, dedi içinden şaşkınca.

Bu yolculuktan önce kayınbiraderinin yaşadığı Philadelphia'dan öteye gitmişliği yoktu. Daha doğrusu bir zamanlar yaşadığı.

Çift kişilik uyku tulumunun diğer tarafı boştu; onu uyandıran da bu olmuştu. Dönüp tekrar uyumayı düşündü –hazır olduğunda yatağa dönerdi nasılsa– sonra kalktı ve olabileceğini tahmin ettiği yere, kampın batı yakasına gitti. Kimse fark etmeden, sessizce ilerledi. Yargıç hariç tabii; on ila gece yarısı arası o nöbetteydi ve nöbetteyken Yargıç Farris'in gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Yargıç yetmiş yaşındaydı ve onlara Joliet'te katılmıştı. Artık on dokuz kişilerdi; on beş yetişkin, üç çocuk ve Joe.

"Lucy?" dedi yargıç alçak sesle.

"Evet. Acaba?..."

Belli belirsiz bir gülüş duyuldu. "Gördüm, gördüm. Otoyola doğru gitti. Dün gece ve ondan önceki gece gittiği yerde."

Lucy, adama yaklaşınca kucağında açık duran İncil'i gördü. "Gözlerin yorulacak yargıç."

"Yorulmaz. Bunun gibi şeyler için en iyi ışık yıldızların pırıltısıdır. Hatta belki de tek ışık. Bu nasıl? 'Hayatta insana verilmiş bir zaman yok mudur? Günleri bir hizmetkârınki gibi değil midir? Dürüstçe geceyi arzulayan bir hizmetkâr, yaptığı işin karşılığını bekleyen bir işçi gibidir: Aylarca süren boşluğa ve yorucu gecelere sahibim. Yattığımda, ne zaman kalkacağım diye soruyorum. Ve şafak vaktine dek bütün gece bir o yana bir bu yana dönüyorum."

"Çağa uygun," dedi Lucy heyecansız bir sesle. "Çok güzel, yargıç."

"Güzel değil, görev. Görev Kitabı'nda öyle güzel şey bulunmaz Lucy." İncil'i kapadı. "'Ve şafak vaktine dek bütün gece bir o yana bir bu yana dönüyorum.' Senin adamın bu işte Lucy: Larry Underwood tıpkı böyle."

"Biliyorum," diyerek içini çekti kadın. "Keşke sorununun ne olduğunu bilebilseydim."

Bu konuya dair birtakım şüpheleri olan yargıç, sessiz kalmayı tercih etti.

"Rüyalar olamaz," dedi Lucy. "Joe görmediği sürece kimse artık kâbus görmüyor. Ve Joe... farklı."

"Evet. Öyle. Zavallım."

"Ve herkes sağlıklı. En azından Bayan Vollman'ın ölümünden beri." Yargıcın aralarına katılmasından iki gün sonra, kendilerini Dick ve Sally Vollman olarak tanıtan bir çift, Larry ve hayatta kalanlardan oluşan diğer gruba dahil olmuştu. Lucy gribin bir karıkocayı ayırmamış olması ihtimalinin son derece düşük olduğunu düşünmüş, bu evliliğin çok yakın bir zamanda kendi aralarında gerçekleşmiş olduğundan şüphelenmişti. Kırklı yaşlardaydılar ve birbirlerine duydukları aşk, her hareketlerinden belli oluyordu. Sonra, bir hafta önce, Sally Vollman, yaşlı kadının Hemingford'daki evinde hastalanmıştı. Kadının iyileşmesini veya ölmesini çaresizce bekleyerek iki gün boyunca kamp kurmuşlardı. Kadın kurtulamamıştı. Dick Vollman hâlâ yanlarındaydı, ama artık farklı bir adamdı. Yüzü daima solgundu, sessiz ve düşünceliydi.

"O olaydan çok etkilendi, değil mi?" diye sordu Yargıç Farris'e.

"Larry hayatta kendini nispeten geç bulmuş bir adam," dedi yargıç boğazını temizleyerek. "En azından bana öyle geliyor. Kendilerini geç bulmuş erkekler hiçbir şeyden asla emin olamaz. Vatandaşlık kitaplarının bize olmamızı söylediği her şeye sahiptirler: Partizandırlar ama bağnaz değildirler, her durumda gerçeklere saygı duyarlar, ama asla o gerçekleri çarpıtmaya kalkmazlar, lider olmaktan her zaman tedirgin olurlar ama sunulan... veya üzerlerine yıkılan sorumluluğu nadiren geri çevirirler. Demokraside en iyi liderler onlardan çıkar, çünkü koltuk sevdasına düşme ihtimalleri azdır. Tam tersi. Ve işler ters giderse... Bayan Vollman'lardan biri ölürse...

"Şeker hastalığı olabilir miydi?" diye kendi sözünü kesti yargıç. "Bence mümkün. Siyanoze cilt, komaya ani giriş... mümkün, mümkün. Ama öyleyse insülini neredeydi? Ölümü kendi istemiş olabilir mi? İntihar etmiş olabilir mi?"

Ellerini çenesinin altında birleştiren yargıç, düşüncelere daldı. Kuluçkaya yatmış kara bir avcı kuş gibi görünüyordu.

"İşlerin ters gitmesiyle ilgili bir şey diyordunuz," diye nazikçe hatırlattı Lucy.

"İşler ters gittiğinde, bir Sally Vollman öldüğünde, şekerden veya iç kanamadan veya herhangi bir sebepten, Larry gibi adamlar kendilerini suçlar. Vatandaşlık kitaplarının kahramanlaştırdığı erkekler nadiren mutlu sona ulaşır. Otuzlu yılların süper adamı Melvin Purvis, 1959'da kendini beylik tabancasıyla vurdu. Lincoln, suikasta kurban gittiğinde, sinir krizinin eşiğinde olan, vaktinden önce ihtiyarlamış bir adamdı. Başkanların televizyon ekranlarında aydan aya, hatta haftadan haftaya gözlerimizin önünde eriyip gitmesi bizim için alışılageldik bir manzaraydı, güce sahipken bir vampir yarasanın kan emerken duyduğu hazzı duyan Nixon ve ihtiyarlamak için fazla aptal görünen Reagan hariç elbette. Sanırım Gerald Ford için de aynı şey söylenebilir."

"Bence bir şey daha var," dedi Lucy üzgünce.

Yargıç, ona sorarcasına baktı.

"Nasıldı? Ve şafak vaktine dek bütün gece bir o yana bir bu yana dönüyorum mu yazıyordu?"

Yargıç başını salladı.

"Âşık bir adam için oldukça isabetli bir tespit, değil mi?" diye sordu Lucy.

Yargıç, kadının en baştan beri söylemeye çekindiği şeyi zaten bilmekte olduğunu duyunca şaşkınca ona baktı. Lucy dudaklarında acı bir gülümsemeyle omuz silkti. "Kadınlar anlar," dedi. "Kadınlar neredeyse her seferinde anlar."

Adamın cevabını beklemeden oradan ayrıldı ve Larry'nin oturup Nadine Cross'u düşünmekte olduğu yere doğru yürüdü.

"Larry?"

"Buradayım," dedi kısaca. "Neden uyandın?"

"Üşüdüm." Larry yolun kenarında meditasyon yapıyormuşçasına bağdaş kurmuş oturuyordu. "Yanında bana da yer var mı?" diye sordu Lucy.

"Elbette." Yana kaydı. Yer hâlâ gündüz vakti kadar sıcaktı. Lucy oturdu. Larry kolunu kadının omzuna attı. Lucy'nin tahminlerine göre o gece Boulder'ın yaklaşık yetmiş kilometre doğusundaydılar. Yola ertesi gün saat dokuzdan önce çıkabilirlerse öğle yemeğinde Boulder Özgür Bölgesi'nde olabilirlerdi.

Boulder Özgür Bölgesi ismini telsizdeki adamdan duymuştu. İsmi Ralph Brentner'dı ve Boulder Özgür Bölgesi'nin çoğunlukla bir telsiz çağrı işareti olduğunu biraz da utanarak söylemişti. Ama Lucy ismin kulakta bıraktığı etkiyi beğenmişti. Gerçeklik hissi veriyordu. Kulağa yepyeni bir başlangıçmış gibi geliyordu. Ve Nadine Cross bu isme, neredeyse dinsel bir huşuyla, bir tılsımmışçasına sarılmıştı.

Larry, Nadine, Joe ve Lucy'nin Stovington'a gelip, salgın merkezini terk edilmiş halde bulmasından üç gün sonra Nadine bir telsiz bulup kanalları taramalarını önermişti. Larry bu fikri hevesle hemen kabul etmişti, çoğu fikrini kabul ettiği gibi, diye düşündü Lucy. Nadine Cross'u hiç anlamıyordu. Larry, ona tutkundu, bu apaçık ortadaydı. Ama Nadine onunla günlük hayatın gerektirdiğinden daha fazla bir arada olmak istemiyormuş gibiydi.

Her neyse, telsiz fikri, kaynağı olan beyin buz kesmişse de (belki tek istisnası Joe'ydu) gayet iyi bir fikirdi. Nadine bunun diğer gruplarla temas kurup buluşma ayarlamanın en kolay yolu olacağını söylemişti.

Bu düşünce New York'tan bir kaynakçı olan Mark Zellman ve yirmi altı yaşında bir hemşire olan Laurie Constable'ın katılmasıyla sayısı altıya yükselmiş küçük gruplarında, çeşitli tartışmalara yol açmıştı. Bu tartışmalar daha sonra kâbuslarla ilgili bir başka tartışmaya dönüşmüştü.

Laurie, nereye gittiklerini *tam olarak* bildiklerini söyleyerek itiraz etmeye başlamıştı. Harold Lauder ve yanındakilerin peşinden Nebraska'ya gideceklerdi. Elbette onların peşinden gideceklerdi, sebepleri onlarınkiyle aynıydı. Rüyaların gücü, inkâr edilemeyecek kadar fazlaydı.

Nadine, bu konu üzerinde bir süre tartıştıktan sonra kontrolünü kaybetmişti. Rüya görmediğini söylüyordu. *Kahrolası rüyaları görmüyordu.* Diğerleri kendi kendilerini hipnotize etmeye kararlıysa, tamamdı. Nebraska'ya gitmeleri için Stovington'daki merkeze olduğu gibi elle tutulur bir işaret bulunursa, tamamdı. Ama oraya gitmeleri için rüya tabirleri gibi temelsiz sebepler onun için yeterli değildi. Yolunu rüyalara göre değil, telsizde duyacaklarına göre belirlemeyi tercih ediyordu.

Mark, Nadine'in gergin yüzüne dönerek dostça gülümsemiş ve sormuştu. "Madem rüya görmüyorsun, geçen gece nasıl beni uykunda konuşarak uyandırdın?"

Nadine'in yüzü kâğıt gibi bembeyaz olmuştu. "Bana yalancı mı diyorsun?" diye neredeyse haykırmıştı. "Eğer öyleyse birimizin hemen ayrılması gerekecek!" Joe inleyerek ona sokulmuştu.

Larry telsiz fikrine katılarak ortalığı yatıştırmıştı. Son bir haftadır bazı sinyaller yakalamaya başlamışlardı. Nebraska'dan değil (daha oraya varmadan terk edilmişti, bunu rüyalardan öğrenmişlerdi, ama o zaman bile etkileri ve uyandırdıkları ivedilik hissi hafiflemişti) dokuz yüz kilometre batıda olan Boulder, Colorado'daki Ralph'in güçlü vericisindendi.

Lucy, Ralph Brentner'ın Oklahoma aksanlı, genizden gelen sesi paraziti bölüp duyulduğunda herkesin yüzünde beliren o mutlu ifadeyi hâlâ net bir şekilde hatırlıyordu. "Ben Boulder Özgür Bölgesi'nden Ralph Brentner. Beni duyuyorsanız 14. Kanal'dan cevap verin. Tekrarlıyorum, 14. Kanal."

Ralph'i duymuşlardı, ama cevap verebilecek kadar güçlü bir vericileri o günlerde yoktu. Ama daha yaklaşmışlardı ve o ilk yayından sonra yaşlı kadının, yani Abagail Freemantle'ın (Lucy'ye göre o daima Abagail Ana olarak kalacaktı) ve yayındakilerin ilk gelenler olduğunu öğrenmişlerdi. İnsanlar en az iki, en fazla otuz kişilik gruplar halinde onlara katılıyordu. Brentner onlarla ilk temas kurduğunda, Boulder'da iki yüz kişi vardı. Bu akşamki sohbetlerinde ise –artık seslerini ulaştırabilecek kadar yaklaşmışlardı– sayılarının üç yüz elliyi aştığını öğrenmişlerdi. Kendileri de katılınca rakam dört yüze ulaşacaktı.

"Aklından geçenleri merak ediyorum," dedi Lucy elini Larry'nin koluna koyarak.

"Saatini ve kapitalizmin ölümünü düşünüyordum," dedi Larry, kadının Pulsar saatini işaret ederek. "Eskiden parayı veren düdüğü çalardı. Şimdi gerçek anlamda demokrasi var. Amerika'daki herhangi bir kadın Pulsar dijital saat takıp, kürkle gezebilir," diyerek güldü.

"Belki," dedi Lucy. "Ama sana bir şey diyeyim Larry. Kapitalizm hakkında bir şey bilmiyor olabilirim ancak bu bin dolarlık saat hakkında bildiğim bir şey var, o da hiçbir işe yaramadığı."

"Öyle mi?" Şaşkınca gülümseyerek Lucy'ye baktı. Minik bir gülümsemeydi, ama oldukça samimiydi. Onu gülümserken görmek, kadını mutlu etmişti. ona özel bir tebessümdü. "Neden peki?"

"Çünkü saatin kaç olduğunu kimse bilmiyor," dedi Lucy neşeli bir tavırla. "Dört beş gün önce Bay Jackson'a, Mark'a ve sana sırayla saati sordum. Hepiniz farklı cevaplar verdiniz ve her biriniz saatinizin en az bir kez durmuş olduğunu söylediniz... dünyanın saatinin belirlendiği yeri hatırlıyor musun? Bir keresinde doktor muayenesi için beklerken bir dergide orası hakkında bir yazı okumuştum. Muhteşem bir şey. Mikro-mikrosaniyesine kadar biliyorlarmış. Sarkaçları, güneş saatleri, her şeyleri varmış. Şimdi bazen orayı düşünüyorum ve kanım beynime hücum ediyor. Orada bulunan bütün saatler durmuş olmalı. Bir kuyumcudan kaptığım bin dolarlık saat de hiçbir halta yaramıyor. Hepsi grip yüzünden. Tanrının belası grip."

Sustu ve bir müddet sessizce oturdular. Sonra Larry gökyüzünü işaret etti. "Şuraya bak!"

"Ne? Nereye?"

"Yukarıda, saat üç yönünde. Şimdi iki."

Lucy baktı, ama Larry nemli elleriyle yüzünü kavrayıp doğru yöne çevirene dek göremedi. Ardından neyi gösterdiğini fark etti ve nefesi kesildi. Çok parlak, kesintisiz bir ışıktı. Gökyüzünde, doğu-batı istikametinde hızla ilerliyordu.

"Tanrım," diye bağırdı Lucy. "Bu bir uçak, değil mi Larry? Bir uçak?"

"Hayır. Bir uydu. Muhtemelen önümüzdeki yedi yüz yıl boyunca dünyanın etrafında dönüp duracak."

Uyduyu, Rocky Dağları'nın koyu karanlığının ardında kalıp, gözden kaybolana dek izlediler.

"Larry?" dedi Lucy yumuşak bir ses tonuyla. "Nadine neden inkâr etti? Rüyaları?"

Larry'nin bedeninde güçlükle fark edilen bir kasılma hissedince konuyu açtığına pişman oldu. Ama madem açmıştı, geri adım atmayacaktı... Larry kestirip atmadığı sürece.

"Hiç rüya görmediğini söylüyor."

"Ama görüyor, Mark o konuda haklıydı. Uykusunda konuştuğu da doğru. Bir gece öyle yüksek sesle konuşuyordu ki beni uyandırdı."

Larry ona baktı. Uzun bir süre sonra sordu. "Ne diyordu?"

Doğru hatırlamaya çalışan Lucy bir an duraksadı. "Uyku tulumunun içinde debelenerek aynı şeyi üst üste söylüyordu. 'Yapma, çok soğuk, yapma, dayanamam, çok soğuk, çok soğuk.' Sonra uykusunda saçlarını çekiştirmeye başladı. İnliyordu. Tüylerim diken diken olmuştu."

"İnsanlar kâbus görebilir Lucy. Her zaman *onu* görüyor olmaları şart değil."

"Karanlık çöktükten sonra ondan bahsetmemek daha akıllıca, değil mi?"

"Öyle."

"Nadine izlediği bir şey ortaya çıkıyormuş gibi davranıyor Larry. Ne kastettiğimi anlıyor musun?"

"Evet." Anlıyordu. Rüya görmediğini ısrarla söylemesine rağmen Hemingford Home'a vardıklarında gözlerinin altında kahverengi halkalar

vardı. Gür saçlarının o bölümünün beyazlığı dikkat çekecek kadar artmıştı. Ve Nadine dokunulduğunda korkuyla irkiliyordu. *Büzülüyordu.*

"Ona âşıksın, değil mi?" diye sordu Lucy.

"Ah, Lucy," dedi Larry sitem dolu bir sesle.

"Hayır, sadece bilmeni istiyorum..." Yüzündeki ifadeyi görünce başını şiddetle iki yana salladı. "Bunu söylemem gerek. Ona nasıl baktığını görüyorum... ve sen başka şeylerle meşgulken onun sana kaçamak bakışlarını... endişelenme. Seni seviyor Larry. Ama korkuyor."

"Ama neden? Korktuğu ne?"

Larry onunla sevişmeye çalışmasını hatırladı. Stovington fiyaskosundan üç gün sonraydı. O günden beri sessizdi – hâlâ gerektiğinde neşeli görünüyordu, ama bunun için *çaba sarf ettiği* ortadaydı. Joe o sırada uyuyordu. Larry oturmak için Nadine'in yanına gitmişti. Bir süre konuşmuşlardı. O anki durumlarından değil, eskilerden, güzel günlerden bahsetmişlerdi. Sonra Larry, onu öpmeye çalışmıştı. Nadine başını çevirip, onu itmişti, ama Larry o ana dek Lucy'nin az önce söylediklerini hissetmişti. Hem müşfik hem sert davranarak tekrar denemişti, onu çok arzuluyordu. Ve Nadine kısacık bir an için kendini ona bırakmış, nasıl olabileceğine dair bir işaret vermişti. Eğer...

Sonra kollarından kurtulup solgun bir yüzle uzaklaşmıştı. Kolları göğsünde, başı öne eğikti.

Bunu bir daha sakın yapma Larry. Lütfen. Yoksa Joe'yu alıp gitmek zorunda kalırım.

Neden? Neden Nadine? Niye bu kadar büyütüyorsun?

Cevap vermemişti. Şimdiden altında koyu gölgeler oluşmuş gözlerini kaldırmadan öylece durmuştu.

Söyleyebilsem söylerdim, demişti sonunda ve arkasına bakmadan uzaklaşmıştı.

"Bir zamanlar biraz onun gibi davranan bir kız arkadaşım vardı," dedi Lucy. "Lise son sınıftaydık. İsmi Joline'di. Joline Majors. O lisede değildi. Erkek arkadaşıyla evlenmek için okulu bırakmıştı. Sevgilisi askerdi. Joline evlendikleri sırada hamileydi, ama bebeği düşürdü. Kocası hiç evde olmuyordu ve Joline... partileri seviyordu. Kocası çok kıskançtı, o yokken başkasıyla fingirdediğini öğrenirse iki kolunu da kırıp, suratını

dağıtacağını söylemişti. Bunun nasıl bir hayat olduğunu hayal edebiliyor musun? Kocan eve gelip, 'Artık gidiyorum sevgilim,' diyor. 'Bana bir öpücük ver de sevişelim. Ha bu arada, eğer ben yokken başkasıyla oynaştığını duyarsam iki kolunu da kırar, suratını tanınmayacak hale getiririm.' "

"Evet, pek hoş olduğu söylenemez."

"Joline bir süre sonra bir adamla tanıştı," diye devam etti Lucy. "Burlington Lisesi'nde, koçun yardımcısıydı. Görüştüklerinde hep takip edilip edilmediklerinden korkarak etrafı kolaçan ederlerdi. Kocası, Joline'in peşine birini takmış mıydı bilmiyorum, ama bir süre sonra fark etmedi. Joline iyice kafayı yemişti. Durakta otobüs bekleyen alelade bir adamı kocasının arkadaşlarından biri sanıyordu. Herb ile kaldıkları pire yuvası motelde karşılaştıkları satıcının kocasının casusu olduğuna inanıyordu. Motel yaşadığı yerden çok uzakta bile olsa paranoyasından kurtulamıyordu. Onlara piknik alanının yerini tarif eden polisten bile şüpheleniyordu. Durum o kadar kötü bir hal aldı ki kapının rüzgâr yüzünden çarpmasıyla bile çığlık atar oldu. Biri merdivenlerden hızla çıkacak olsa paniğe kapılıyordu. Ve yedi küçük daireye bölünmüş bir katta oturduğu için merdivenlerden çıkan eksik olmuyordu. Herb korkup onu terk etti. Korktuğu Joline'in kocası değil, *Joline*'di. Ve Joline, kocası izin için dönmeden kısa bir süre önce sinir krizi geçirdi. Sırf eğlenmeyi fazla sevdiğinden... ve kocasının kıskançlığından. Nadine, bana o kızı anımsatıyor Larry. Onun için üzülüyorum. Ondan pek hoşlandığım söylenemez, ama onun için üzüldüğüm bir gerçek. Çok kötü görünüyor."

"Nadine'in benden o kızın kocasından korktuğu gibi korktuğunu mu söylüyorsun?"

"Belki," dedi Lucy. "Sana şu kadarını söyleyeyim, Nadine'in kocası nerede bilmiyorum ama burada değil."

Larry huzursuzca güldü. "Yatsak iyi olur. Yarın yoğun bir gün olacak."

"Evet," dedi Lucy, Larry'nin söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadığını düşünerek. Ve aniden gözyaşlarına boğuldu.

"Hey," dedi Larry. "Şişş." Kolunu omzuna dolamaya çalıştı.

Lucy geri çekildi. "Nasılsa benden istediğini alıyorsun, bunu yapmana gerek yok!"

İçinde eski Larry'den, kadının sesinin kampa ulaşıp ulaşmadığı konusunda kaygılanacak kadarı kalmıştı.

"Seni hiçbir zaman zorlamadım Lucy. Ne olduysa kendi rızanla oldu."

"Of, çok salaksın!" diye bağırıp bacağına vurdu Lucy. "Erkekler niye bu kadar aptal oluyor? Tek görebildiğiniz siyahla beyaz. Hayır, beni zorlamadın. Ben *onun* gibi değilim. Onu zorlayabilirsin, bunun karşılığında hâlâ suratına tükürüp bacaklarını çaprazlayabilir. Erkeklerin benim gibi kızlara taktığı isimler vardır; duyduğuma göre bu isimleri tuvalet duvarlarına yazarlarmış. Ama bu ne, biliyor musun? Yanında birinin sıcaklığını hissetme isteği. *İhtiyacı*. Sevme ve sevilme ihtiyacı. Bu o kadar kötü bir şey mi?"

"Hayır. Hayır, değil. Ama Lucy..."

"Ama sen buna inanmıyorsun," dedi Lucy küçümser bir ifadeyle. "Hâlâ küçük hanımefendinin peşindesin. Bu arada geceleri bedenini doyuracak biri var nasılsa."

Larry başını sallayarak sessizce oturdu. Söylenenlerin hepsi kelimesi kelimesine doğruydu. Karşı çıkamayacak kadar bitkindi. Lucy de bunu fark etmiş gibiydi. Yüz hatları yumuşadı ve elini Larry'nin koluna koydu.

"Onu elde edebilirsen seni ilk kutlayan ben olurum Larry. Hayatımda hiç kin tutmadım. Sadece... çok düş kırıklığına uğramamaya çalış."

"Lucy..."

Kadının sesi aniden, beklenmedik bir güçle yükseldi ve Larry'nin kollarındaki tüyler ürperdi. "Sevginin gücüne inanıyorum. Bizi bu beladan kurtarabilecek tek güç, o. Düşmanımız nefret, daha da kötüsü, boşluk." Sesi alçaldı. "Haklısın. Geç oldu. Yatacağım. Geliyor musun?"

"Evet," dedi Larry ve ayağa kalkınca aklında hiçbir başka niyet olmaksızın ona sarılıp öptü. "Seni elimden geldiğince çok seviyorum Lucy."

"Biliyorum," dedi kadın ve ona bitkince gülümsedi. "Biliyorum, Larry."

Bu kez kolunu omzuna doladığında karşı çıkmadı. Birlikte kampa döndüler, sonra çekingence sevişip uyudular.

Nadine, Larry Underwood ve Lucy Swann kampa döndükten yaklaşık yirmi dakika sonra bir kedi gibi uyandı. Sevişip, uykuya dalmalarından on dakika sonraydı.

Dehşet, damarlarını demir gibi doldurup ağırlaştırmıştı.

Biri beni istiyor, diye düşündü kalbinin yavaşlayan atışlarını dinlerken. İrileşmiş, karanlıkla dolu gözleri, gökyüzünü dallarıyla gölgeleyen karaağaca dikildi. *Bu inkâr edilemez bir gerçek. Beni isteyen biri var.*

Ama... o kadar soğuk ki...

Annesi, babası ve erkek kardeşi o altı yaşındayken bir trafik kazasında ölmüştü; Nadine o gün onlarla teyzesini ziyarete gitmemiş, mahalleden bir arkadaşıyla oynamayı tercih etmişti. Hatırladığı kadarıyla kardeşini daha çok severlerdi zaten. Ne de olsa o, *onun* gibi dört buçuk aylıkken yetimhanedeki beşiğinden alınmış bir öksüz değildi. Kardeşinin soyu belliydi. Kardeşi –trampetler, lütfen– onların kanındandı. Ama Nadine her zaman sadece kendine ait olmuştu. O, doğa ananın evladıydı.

Kazadan sonra teyzesi ve eniştesiyle yaşamaya başlamıştı. Yaşayan tek akrabası onlardı. New Hampshire'ın doğusunda, White Mountains'taydılar. Sekizinci doğum gününde onu Washington Dağı'ndaki Cog Demiryolu'na götürdüklerini hatırlıyordu. Yükseklik yüzünden burnu kanamış, burnu kanadığı için de ona kızmışlardı. Teyzesiyle eniştesi oldukça yaşlıydı. Nadine'in on altısına bastığı, ay ışığı altında çiylerle kaplı çimlerin üstünde koştuğu, şarapla hayallerin masal gibi karıştığı o sene, onlar ellilerinin ortalarındaydı. Bir aşk gecesiydi. Ve delikanlı onu yakalamış olsaydı Nadine, ona sahip olduğu bütün değerli ödülleri verecekti. Yakalasaydı ne fark ederdi? Birlikte koşmuşlardı, önemli olan bu değil miydi?

Ama delikanlı onu yakalayamamıştı. Bir bulut, ayı gizlemişti. Çiylerin verdiği his ürkütücü, rahatsız edici olmaya başlamıştı. Ağzındaki şarap tadı değişmiş, ekşimsi, nahoş bir iz bırakmıştı. Bir tür dönüşüm gerçekleşmiş, içinde beklemesi gerektiğine dair bir his belirmişti. Beklemek zorundaydı.

Peki müstakbel kara damat neredeydi? İçeride bu kırılgan kokteyl sohbeti dünyayı düzgün, makul parçalara bölerken o hangi caddelerde, hangi arka sokakta, hangi karanlık köşedeydi? Hangi soğuk rüzgârlar onundu? Yıpranmış sırt çantasında kaç dinamit vardı? Nadine on altı yaşındayken onun isminin ne olduğunu kim bilebilirdi? O kaç yaşındaydı? Evi neredeydi? Ne tür bir ana onu emzirmişti? Nadine, onun da kendisi gibi öksüz olduğundan neredeyse emindi, vakti hâlâ gelmemişti. Çoğunlukla

henüz inşa edilmemiş, Nadine'in bir ayağının olduğu yollarda yürümüştü. Buluşacakları kavşak uzaktaydı. Bir Amerikalı'ydı, Nadine bunu biliyordu. Elmalı turtayla sütü seven, pamuklu ekose kumaşı benimsemiş olan biri. Evi, Amerika'ydı ve yolları gizliydi. Görünmez otoyollar, yön tabelaları eski Cermen harfleriyle yazılmış yeraltındaki demiryolları onundu. O diğer adam, diğer yüz, çetin ceviz, Kara Adam, Yürüyen Adam'dı ve çizmelerinin aşınmış topukları mis kokulu yaz gecesinde tak tuk ediyordu.

Damadın ne zaman geleceğini kim bilir?

Nadine, bozulmamış taşıyıcı, onu bekliyordu. On altı yaşındayken bozulmasına ramak kalmıştı. Bir keresinde de üniversitedeyken. Delikanlıların ikisi de öfkeli ve hayal kırıklığına uğramış halde uzaklaşmıştı. Tıpkı şimdi Larry'nin olduğu gibi. Kadının içinde kesişen yolları, önceden belirlenmiş, mistik kavşağı hissedebiliyordu.

Yolların götürdüğü yer, Boulder'dı.

Vakit yaklaşmıştı. O çağırmış, Nadine'in gelmesini istemişti.

Nadine üniversiteden sonra kendini işine adamış, iki kızla birlikte bir ev tutmuştu. Hangi kızlar mı? Birçoğu gelip geçmişti. Geride tek kalan daima Nadine olmuştu. Ev arkadaşlarının eve getirdiği genç adamlara nazik davranıyor, ama kendisi asla eve bir erkek getirmiyordu. Herhalde dedikodusunu yapıyorlar, arkasından ona kız kurusu gibi isimler takıyorlardı. Hatta lezbiyen olduğunu bile iddia etmiş olabilirlerdi. Ama o sadece...

Bozulmamıştı.

Beklemedeydi.

Ara sıra bir değişimin yaklaştığını düşündüğü oluyordu. Günün sonunda boşalan sessiz sınıfta oyuncakları toplarken elinde bir kukla, gözlerinde parlak bir bakışla aniden duraksar, *bir değişim yaklaşıyor,* diye düşünürdü. *Kuvvetli bir rüzgâr esecek.* Böyle düşünceler kafasında belirdiğinde bazen kendini, takip ediliyormuş gibi omzunun üzerinden ardına bakar halde bulurdu. Sonra bu gergin an geçip gider ve kendi kendine tedirginice gülerdi.

Saçı, on altı yaşındayken beyazlamaya başlamıştı. Kovalanıp da yakalanmadığı o sene, önce birkaç tel halinde ortaya çıkmıştı ve kuzguni siyah içinde çarpıcı bir görünüm oluşturuyordu. Aslında gri doğru tanım değildi... teller *beyazdı,* düpedüz *beyaz.*

Seneler sonra bir yatakhanenin bodrum katında düzenlenen bir partiye katılmıştı. İçerisi loştu ve bir süre sonra insanlar çiftler halinde oradan ayrılmaya başlamıştı. Kızların çoğu –Nadine de dahil– o gece yatakhaneye dönmeyeceklerine dair kâğıt imzalamışlardı. Nadine sabaha kadar dönmemeye niyetliydi... ama aylar yıllar öncesinde gömülü olan bir şey ona engel olmuştu. Ertesi sabahın soğuk ayldınlığında saat yedide yatakhanede yan yana dizilmiş uzun bir sıra oluşturmuş aynalardan birine baktığında saçındaki beyazların çoğaldığını görmüştü. İmkânsızdı, ama bir gecede bariz bir şekilde çoğalmışlardı işte.

Böylece yıllar geçmiş, kurak bir çağda hızlı geçen mevsimler gibi ilerlemişti. İçinde duygular olmuştu, evet, *duygular*. Bazen de gecenin yarısında hem üşüyerek, hem pişerek, ter içinde, kendini iyi bir şekilde canlı hissederek; karanlık, cinselliği tuhaf bir şekilde yoğun hissederek uyandığı olmuştu. Sıcak sıvı içinde yuvarlanarak. Böyle gecelerin sabahında aynaya baktığında, saçlarındaki beyazların arttığını fark etmişti.

Tüm bu yıllar boyunca dışarıdan sadece Nadine Cross olmuştu: tatlı, çocuklarla iyi anlaşan, işini iyi yapan ama bekâr. Bir zamanlar böyle bir kadın toplumda merak ve dedikoduya yol açardı. Ama artık devir değişmişti. Ve güzelliği öylesine eşsizdi ki olduğu gibi oluşu her nasılsa ona mükemmel bir şekilde uyuyordu.

Şimdi devir yine değişecekti.

Değişim yaklaşıyordu ve yüzünü hiç görmemiş olmasına rağmen rüyalarında müstakbel kocasını tanımaya, bir nebze olsun anlamaya başlamıştı. Yıllardır beklediği oydu. Ona gitmek istiyordu... ama aynı zamanda istemiyordu. Yazgısında o vardı, ama bir yandan da Nadine'i dehşete düşürüyordu.

Sonra karşısına Joe çıkmıştı, ardından da Larry. Ve durum bir anda karışmıştı. Kendini halat çekme yarışmasında sonucu belirleyen düğüm gibi hissetmeye başlamıştı. Saflığının, bekâretinin Kara Adam için çok önemli olduğunu hissediyordu. Larry'nin (veya herhangi bir erkeğin) ona sahip olmasına izin verirse kara büyü sona erecekti. Ama aynı zamanda Larry'den hoşlanıyordu. Kendisine sahip olmasına izin verecekti, bir kez daha kararını vermişti. Kendini ona verecek, her şey bitecekti. Artık çok yorulmuştu ve Larry doğru kişiydi. Diğeri için çok fazla beklemişti, çok fazla kurak yıl...

Ama Larry doğru insan değildi... ya da ilk başta öyle görünmüştü. İlk yakınlaşma girişimlerini küçümsemeyle savuşturmuştu. Tıpkı bir kısrağın üzerine konan sineği kuyruğuyla kovalaması gibi. *Ona dair her şey bu kadarsa onu reddettiğim için beni kim suçlayabilir,* diye düşünmüştü.

Yine de onu takip etmişti. Peşinden gitmişti, bu gerçeği inkâr edemezdi. Ama başka insanlar bulma konusunda ısrarlı davranmıştı. Bu ısrarı sadece Joe için değildi. Artık öyle bir noktaya gelmişti ki neredeyse çocuğu bırakıp, Kara Adam'ı bulmak için tek başına batıya gidecekti. Bunu yapmasına tek engel, mesleği gereği yıllardır çocuklara duyduğu sorumluluk hissi... ve tek başına kaldığı takdirde Joe'nun öleceğini bilmesiydi.

Bunca ölümün olduğu dünyada daha fazlasına yol açmak şüphesiz en büyük günahtır.

Böylece Larry'nin peşinden gitmişti.

Ama Larry Underwood'da görünenden öte pek çok şey olduğu zamanla ortaya çıkmıştı; suyun çok sığ, sadece birkaç santim derinlikte göründüğü, ama elinizi soktuğunuzda omzunuza kadar ıslanmanıza yol açan o göz yanılsamaları gibiydi. Joe'yu tanıyıp, yakınlaşması bir şeydi, Joe'nun ona açılıp yaklaşması ise başka bir şey. Aralarındaki ilişkiye duyduğu ve giderek artan kıskançlığı ise bambaşka bir sorundu. Larry, Wells'teki motosiklet mağazasındayken çocuğun üzerine on parmağına bahse girmiş ve kazanmıştı.

Tüm dikkatleri benzin deposunun ağır kapağına odaklanmış olmasaydı Nadine'in ağzının hayretle bir karış açıldığını fark edebilirlerdi. Kıpırdayamayarak oracıkta dikilip, onları izlemiş, gözlerini kırpmayarak levyenin önce kaymasını, ardından düşmesini beklemişti. Çığlıkları duymayı da beklediğini ancak her şey olup bittikten sonra fark etmişti.

Kapak yerinden çıkarılıp tamamen kaldırıldığında, hüküm verirken ne kadar yanıldığını düşünmüştü. Hayati bir hataydı. Larry, bu olayda Joe'yu ondan iyi tanıdığını göstermişti. Hem de özel bir eğitimi olmaksızın ve bu kadar kısa bir süre içinde. Gitar olayının ne kadar önemli olduğunu, Larry'nin Joe ile olan ilişkisini nasıl çabucak ve temel bir şekilde tanımladığını sonradan anlamıştı. Peki bu ilişkinin merkezinde ne vardı?

Bağımlı olmak elbette... bütün benliğini saran şiddetli kıskançlık hissini başka ne açıklayabilirdi? Joe, Larry'ye bağımlı olsa neyse idi, bu

normal ve kabul edilebilir bir durum olurdu. Ama Larry de Joe'ya bağımlıydı, Joe'ya Nadine'in duymadığı şekilde ihtiyaç duymaktaydı... *ve Joe bunu biliyordu.*

Larry'nin karakteri hakkında bu kadar yanlış hüküm vermiş olabilir miydi? Şimdi bunun cevabının evet olduğunu düşünüyordu. O sinirli, bencil izlenim sadece bir kabuktu ve o da giderek aşınıp, inceliyordu. Sırf hepsini bu uzun yolculuk boyunca bir arada tutabilmesi bile kararlılığının bir göstergesiydi.

Sonuç açıktı. Larry'nin onunla sevişmesine izin verecekti, ama derinlerde bir yerde, bir parçası hâlâ Kara Adam'a bağlıydı... ve Larry'yle sevişmek, bu parçayı içinden tamamen söküp atacaktı. Bunu yapıp yapamayacağından emin değildi.

Ve Kara Adam'ı rüyalarında gören artık sadece kendisi değildi.

Bu onu önce rahatsız etmiş, sonra korkutmaya başlamıştı. Kıyaslayacak sadece Joe ve Larry'nin rüyaları varken hissettiği korku, Lucy Swann ile karşılaşmaları ve onun da aynı rüyaları gördüğünü söylemesiyle katıksız dehşete dönüşmüştü. Artık kendi kendine diğerlerinin rüyalarının onunkilere *benzediğini* söylemesi mümkün değildi. Ya geride kalan herkes bu rüyaları görüyorduysa? Ya Kara Adam'ın zamanı nihayet geldiyse? Sadece Nadine için değil, *gezegendeki herkes için.*

Bu düşünce, içinde dehşet ve kuvvetli bir çekimin öne çıktığı karmaşık hisler uyandırıyordu. Stovington fikrine neredeyse panikle sarılmıştı. Etrafını saran kara büyü kalkanına karşı mantığın, akıl sağlığının sembolüydü. Ama Stovington, Nadine'in kafasında yarattığı güvenli liman yakıştırmasıyla alay edercesine terk edilmişti. Mantığın ve akıl sağlığının sembolü, bir mezarlığa dönüşmüştü.

Hayatta kalmış olan başkalarını yanlarına katarak batıya doğru ilerlerken Nadine'in içindeki, bir yüzleşme olmaksızın bu rüyaların sona ereceğine dair ümit yavaş yavaş azalmıştı. Larry tahminlerinde yanıldığını göstererek büyüdükçe iyice yok olmuştu. Artık Lucy Swann ile yatıyordu, ama ne fark ederdi? Onun yolu çizilmişti. Diğerleri, birbirinin karşıtı iki rüya görüyordu: Kara Adam ve ihtiyar kadın. Görünüşe bakılırsa ihtiyar kadın, tıpkı Kara Adam gibi bir tür temel güç sembolüydü. Kadın çekirdekti, diğerleri de zamanla etrafında toplanmaktaydı.

Nadine, onu rüyasında hiç görmemişti.

Sadece Kara Adam'ı görmüştü. Diğerlerinin rüyaları, başladıkları gibi anlaşılmaz bir şekilde kesildiğinde onun rüyaları daha da güçlenip netleşmişti sanki.

Onların bilmediği pek çok şey biliyordu. Kara Adam'ın ismi Randall Flagg'di. Batıda ona karşı çıkanlar veya sözünü dinlemeyenler ya çarmıha geriliyor ya da bir şekilde aklını kaybederek kaynayan bir kazan olan Ölüm Vadisi'ne başıboş halde salınıyordu. San Francisco ve Los Angeles'ta teknisyenlerden oluşan küçük gruplar vardı, ama geçici bir süre için oradaydılar; yakında insanların yoğun bir şekilde toplanmakta olduğu Las Vegas'a gideceklerdi. Kara Adam'ın acelesi yoktu. Yaz bitiyordu. Yakında Rocky Dağları'ndaki geçitler karla kaplanacaktı. Kar küreme makineleri vardı, ama onları kullanacak kimse yoktu. Safları sağlamlaştırabileceği, uzun bir kış olacaktı. Ve gelecek nisanda... veya mayısta...

Nadine gökyüzüne bakarak karanlıkta yattı.

Boulder son umuduydu. Yaşlı kadın son umuduydu. Stovington'da bulmayı umduğu mantık ve aklıselimlik, Boulder'da oluşmaya başlamıştı. *Onlar iyi*, diye düşündü, *iyi adamlar.* Keşke birbiriyle çelişen çılgınca istekler ağına yakalanmamış olsaydı. O zaman her şey onun için ne kadar kolay olurdu.

Nüfusu azalmış bu dünyada cinayetin en büyük günah olduğu inancı, bir melodi gibi beyninin içinde dönüp duruyor, yüreği ona ölümün Randall Flagg'in ustalığı olduğunu kesin ve kararlı bir şekilde söylüyordu. Ama ah.. onun o soğuk öpücüğüne nasıl da özlem duyuyordu! Lisede ya da üniversitede öpmeyi istediği delikanlılardan daha çok istiyordu öpmeyi... çok... hatta Larry Underwood'u öpmekten bile çok istiyordu maalesef.

Yarın Boulder'da olacağız, diye düşündü. *Yolculuğun sona erip ermediğini belki varınca anlarım ya da...*

Bir yıldız karanlık gökyüzünde iz bırakarak kaydı ve Nadine bir çocuk gibi dilek tuttu.

50. BÖLÜM

Şafak; doğu ufkunu tatlı bir pembeye boyayarak sökmekteydi. Stu Redman ve Glen Bateman, Batı Boulder'daki Flaggstaff Dağı'na olan tırmanışını yarılamıştı. Stu şafağın aydınlığında çıplak ve neredeyse dikey olan taş yüzeyler arasındaki çamların, bir devin toprağın içinden çıkan elinin üzerindeki çıkıntılı damarlar gibi göründüğünü düşündü. Nadine Cross doğuda bir yerde nihayet tatmin edici olmaktan çok uzak, hafif bir uykuya dalmıştı.

"Öğleden sonra başım ağrıyacak," dedi Glen. "Öğrencilik günlerimden beri içerek sabahladığım olmamıştı."

"Gündoğumu buna değerdi," dedi Stu.

"Evet, öyle. Çok güzel. Daha önce hiç Rockies'e gelmiş miydin?"

"Hayır," dedi Stu. "Ama geldiğim için memnunum." Şarapla dolu bardağını kaldırıp, bir yudum aldı. "Kendimi iyi hissediyorum." Önündeki manzaraya birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan baktıktan sonra Glen'e dönüp çarpık bir gülümsemeyle sordu. "Şimdi ne olacak?"

"Ne mi olacak?" Glen kaşlarını kaldırdı.

"Evet. Seni buraya bu yüzden çıkardım. Frannie'ye, 'Onu iyice sarhoş edip, kafasının içindekileri öğreneceğim,' dedim, o da tamam dedi."

Glen sırıttı. "Şarap kadehinin dibinde çay yaprağı yok ki fal bakayım."

"Hayır ama, Frannie bana eskiden ne olduğunu söyledi. Sosyoloji. Etkileşimin eğitimli grubu. Hadi biraz eğitimli tahminlerde bulun."

"Avucumu bilginin ilham kaynağı olan gümüşle süsle, ey meraklı."

"Gümüşü boş ver. Yarın seni Boulder'daki bankaya götürüp sana bir milyon dolar vereyim. Ne dersin?"

"Cidden Stu, bilmek istediğin nedir?"

"Şu sağır dilsiz Andros'un bilmek istediği neyse o galiba. Şimdi ne olacak? Sırada ne var? Daha iyi nasıl ifade edebilirim bilmiyorum."

"Bir toplum oluşturacağız," dedi Glen yavaşça. "Ne tarz olacağını şimdiden söyleyebilmek mümkün değil. Burada şimdi neredeyse dört yüz kişi var. Geliş oranlarına bakarsak –her gün yenileri ekleniyor– eylülün birinde bin beş yüz kişi olacağımızı tahmin ediyorum. Ekimin birinde dört bin beş yüzü, kasımda ilk kar düştüğünde sekiz bini bulabiliriz. Bunu bir numaralı tahmin olarak not edebilirsin."

Stu, Glen'in şaşkın bakışları arasında kot pantolonunun arka cebinden gerçekten bir not defteri çıkarıp, az önce duyduklarını yazdı.

"Bana inanılması zor geliyor," dedi Stu. "Ülkenin öbür ucundan geldik, ama yüz kişiyi anca görmüşüzdür."

"Evet ama gelmeye devam ediyorlar değil mi?"

"Evet... teker tüker."

"Nasıl nasıl?" diye sordu Glen sırıtarak.

"Teker tüker. Annem öyle derdi. Annemin konuşmasıyla dalga mı geçiyorsun yoksa?"

"Saygımı hiçbir zaman Teksaslı bir anneyle dalga geçecek kadar yitirmeyeceğim Stuart."

"Eh, geliyorlar gerçekten. Ralph, şu an yolda olan ve sayımızı hafta sonundan önce beş yüze çıkaracak olan beş altı grupla temas halinde."

Glen tekrar gülümsedi. "Evet, Abagail Ana da onunla birlikte 'radyo istasyonu'nda oturuyor, ama telsizle hiç konuşmuyormuş. Elektrik çarpacak diye korkuyormuş."

"Frannie o ihtiyarı çok seviyor," dedi Stu. "Bunun en önemli sebebi, doğumla ilgili çok şey biliyor, ama bu olmasaydı da onu severdi. Sebepsizce. Anlarsın ya?"

"Evet. Pek çok kişi aynı hisleri paylaşıyor."

"Kışa kadar sekiz bin kişi," dedi Stu asıl konuya dönerek. "Vay be."

"Bu sadece aritmetik. Diyelim ki grip, nüfusun yüzde doksan dokuzunu yok etti. Belki bu kadar kötü değildi, ama yine de hesabımızda bu oranı kullanalım. Grip yüzde doksan dokuz oranında ölümcülse sadece bu ülkede neredeyse iki yüz on sekiz milyon kişiyi yeryüzünden silmiş demektir." Stu'nun şaşkın yüzüne bakarak ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Belki bu kadar çok değildi, ama yine de buna yakın bir rakam olduğundan eminim. Naziler bunun yanında çok masum kalıyor değil mi?"

"Tanrım," dedi Stu çatlak sesle.

"Ama geride hâlâ iki milyon kişi, Tokyo'nun grip öncesi nüfusunun beşte biri, New York'un grip öncesi nüfusunun ise dörtte biri oranında insan kalmış olmalı. Bu rakam, sadece bu ülkede olanlar. Şimdi, bana göre gripten kurtulan iki milyon kişinin yüzde onu hayatta kalma savaşını kaybetti. Benim deyişimle artçı şok mağdurları. Apandisi patlayan Mark Braddock gibiler, kazaya kurban gidenler, intiharlar ve evet, cinayetler. Bunlar da rakamı bir milyon sekiz yüz bine düşürdü diyelim. Hepimiz bir düşman olduğunu varsayıyoruz değil mi? Rüyalarımızda gördüğümüz Kara Adam. Batıda bir yerlerde. Onun bölgesi olarak sayılabilecek yedi eyalet var... eğer gerçekten böyle biri varsa."

"Bana kalırsa var," dedi Stu.

"Bence de. Ama orada yaşayan insanlara o mu hükmediyor? Hiç sanmıyorum. Tıpkı Abagail Ana'nın Birleşik Devletler'de geride kalan bütün insanları kayıtsızca yönettiği gibi. Bence her şey çok yavaş bir şekilde ilerliyor ve artık insanlar bir araya toplanmaya başladı. Seninle New Hampshire'da ilk tartıştığımızda düzinelerce küçük topluluk oluşacağını öngörmüştüm. O zamanlar bilmediğim, bu nedenle hesaba katmadığım etken, bu iki farklı özellikte rüyaların birbirine zıt çekim kuvvetiydi. Kimsenin öngöremeyeceği, yeni bir etkendi."

"Sonunda bizim sayımızın da, onun yanındakilerin sayısının da dokuzar bin olacağını mı söylüyorsun?"

"Hayır. Önce, yaklaşan kış kurbanlarını alacak. Bizden alacağı kesin. Kar yağışından önce bize ulaşmayı başaramayan küçük grupların kaybı ise daha da fazla olacak. Özgür Bölge'de henüz bir doktor bile olmadığının farkındasın değil mi? Tıbbi ekibimiz bir veteriner ve bizim öğrenip öğrenebileceğimizden daha fazla işe yarar kocakarı ilacını unutmuş olan Abagail Ana'dan ibaret. Düşüp kafanı yararsan kafatasına çelik plaka takarken çok şirin görünürler değil mi?"

Stu sırıttı. "İhtiyar Rolf Dannemont muhtemelen Remington'unu çıkarıp gövdemde koca bir delik açar."

"Tahminimce Amerika'nın nüfusu önümüzdeki baharda bir milyon altı yüz bine kadar düşmüş olacak ve bu iyimser bir tahmin. Bu rakamdan bir milyonunun bizim yanımızda olacağını umuyorum."

"Bir milyon insan," dedi Stu büyülenmiş gibi. Büyük ölçüde terk edilmiş olan, güneş doğu ufkunda yükseldikçe aydınlanan Boulder'a baktı. "Hayal edemiyorum. Kasaba dolup taşar."

"Boulder herkesi alamaz. Şimdi bomboş caddelerde yürürken bu fikrin çok uzak göründüğünü biliyorum, ama öyle. Etrafımıza toplulukların tohumunu atmalıyız. Yoksa tek bir devasa toplum olur ve ülkenin bu noktasından doğusuna kadar in cin top oynar."

"Çoğunlukta olacağımızı varsaymanın sebebi nedir?"

"Kesinlikle bilimsel olmayan bir sebebim var," dedi Glen bir eliyle seyrek saçlarını karıştırarak. "İnsanların çoğunluğunun içinde iyilik olduğuna inanırım ve batıdaki gösteriyi yöneten her kimse kötü olduğu açık. Ama içimde bir his var..." Sustu.

"Devam et söyle."

"Söyleyeceğim, çünkü sarhoşum. Ama kesinlikle aramızda kalmalı Stu."

"Tamam."

"Söz mü?"

"Söz," dedi Stu.

"Bence teknik bilgisi olanların çoğunu yanına çekecek," dedi Glen sonunda. "Nereden bildiğimi sorma, bu sadece bir his. Bu tip insanlar sıkı bir disiplin ve doğrusal hedeflerle çalışmayı sever. Trenlerin vaktinde kalkmasını isterler. Şu an Boulder'da büyük çapta bir kargaşa mevcut, herkes ayrı bir âlemde, kendine göre yaşıyor... ve öğrencilerimin dediği gibi 'kıçımızı toparlamamız' gerek. Ama diğer adam... bahse girerim *onun* bütün trenleri vaktinde hareket ediyordur ve her işi düzenlidir. Teknisyenler de tıpkı bizim gibi insanlar; en çok nereden talep görürlerse oraya giderler. İçimden bir his, düşmanımızın yanına mümkün olduğunca çok teknisyen çekmeye niyetli olduğunu söylüyor. Çiftçileri boş ver, yakında Idaho'daki siloları tekrar hayata geçirebilecek birkaç yetkin insan bulur. Aynı şekilde tankları, helikopterleri, hatta sırf keyfi yerine gelsin diye birkaç B-52 bombardıman uçağını. O kadar ileri bir noktada olduğunu sanmıyorum, hatta bundan eminim. Öyle olsa bilirdik. Şu an muhtemelen tüm dikkatini elektriği tekrar getirmeye ve iletişimi sağlamaya odaklamıştır. Roma bir günde kurulmadı, bunu o da biliyordur. Vakti var. Ama akşam güneşin

batışını izledikten sonra içime bir korku çörekleniyor Stuart... çok ciddiyim. Artık korkmam için kâbus görmeme gerek yok. Tek yapmam gereken Rocky Dağları'nın diğer tarafında arılar gibi çalıştıklarını düşünmek."

"Biz ne yapmalıyız?"

"Sana bir liste mi vereyim?" dedi Glen sırıtarak.

Stuart yıpranmış not defterini gösterdi. Pembe kapağının üzerinde iki dansçının silueti ve KIVIR, SALLA yazısı vardı. "Hı hı."

"Şaka yapıyorsun."

"Yapmıyorum. Sen söyledin Glen, artık kıçımızı toparlamaya başlamamız gerek. Bunun ben de farkındayım. Bir şey yapmadan geçirilen her gün, kaybedilmiş bir gün oluyor. Bütün günü oturup, telsiz dinlemekle harcayamayız. Bir sabah uyanıp *onun* bir ordunun başında Boulder'a geldiğini görebiliriz. Hatta yanında bir de hava desteğiyle."

"Yarın geleceğini sanma," dedi Glen.

"Belki yarın değil. Ama ya mayısta?"

"Mümkün," dedi Glen alçak sesle. "Evet, çok mümkün."

"Sence öyle bir durumda halimiz ne olur?"

Glen, ona kelimelerle cevap vermedi. Sağ elinin işaretparmağıyla tetik çeker gibi bir hareket yaptı ve şarabını çabuk bir yudumla bitirdi.

"Evet," dedi Stu. "O halde şu listeyi yapmaya başlayalım. Seni dinliyorum."

Glen gözlerini kapadı. Giderek aydınlanan gün, kırışık yanaklarına ve alnına dokundu.

"Pekâlâ," dedi. "Söylüyorum. İlk madde: Amerika'yı baştan yaratmak. Küçük Amerika. İyisiyle kötüsüyle. Önce düzen ve idare gerek. Şimdi başlarsak istediğimiz türde bir yönetim yaratabiliriz. Nüfusun artmasını beklediğimiz takdirde ciddi sorunlarla karşılaşabiliriz.

Bu hafta bir toplantı yapalım, mesela 18 Ağustos'ta. Herkesin katılması şart olsun. Öncesinde, sırf bu işe özel, geçici bir Organizasyon Komitesi oluşturulmalı. Diyelim ki yedi kişilik bir komite. Sen, ben, Andros, Fran, Harold Lauder, belki birkaç kişi daha. Komitenin görevi, 18 Ağustos'taki toplantının gündemini belirlemek olacak. Ve sana gündemde hangi maddelerin olması gerektiğini hemen şimdi söyleyebilirim."

"Yazıyorum."

"Önce, Bağımsızlık Bildirgesi'nin okunup, onaylanması. İkinci olarak, anayasa. Ardından İnsan Hakları Beyannamesi. Tüm onaylamalar sesli oy sistemiyle yapılacak."

"Tanrım Glen, hepimiz Amerikalı'yız zaten."

"Hayır, orada yanılıyorsun," dedi Glen gözlerini açarak. Çukura kaçmış ve kanlanmış görünüyorlardı. "Bir felaketten sağ kurtulmuş, devleti olmayan bir grup insanlarız. Her yaş, inanç, ırk, sınıftan insanın bulunduğu karmakarışık bir topluluğuz. Devlet, bir *fikirdir* Stu. Bürokrasi ve diğer saçmalıkları çıkardığında geriye kalan sadece budur. Hatta daha da ileri gideyim; bir telkin, beyinde bir hafıza kanalından başka bir şey değildir. Şu an bizde olan kültür sarkması. Bu insanların çoğu hâlâ 'demokrasi' olduğunu düşündükleri seçilmiş hükümete –cumhuriyet– inanıyor. Ama kültür sarkması hiçbir zaman fazla uzun sürmez. Bir süre sonra gerçekler kafalarına dank edecek: Başkan öldü, Pentagon bomboş, Senato'da herhangi bir meseleyi tartışan kimse yok. Belki sadece hamamböcekleri. Buradaki insanlar çok yakında uyanıp tanıyıp bildikleri eski yöntemlerin yok olduğunu, bu yeni toplumu istedikleri gibi yapılandırabileceklerini görecek. Bizim istediğimiz –yapmamız *gereken*– onlar bu gaflet uykusundan uyanıp çılgınca şeyler yapmadan önce gerekli önlemleri almak."

Parmağını Stu'ya doğru kaldırdı.

"18 Ağustos'taki toplantıda biri kalkıp, Abagail Ana'ya mutlak liderlik verilmesini, senin, benim ve Andros adındaki gencin de danışmanları olarak atanmasını teklif ederse bu insanlar Huey Long'dan sonraki ilk Amerikan diktatörlüğünün oluşumunu desteklediklerinin farkında olmaksızın, teklifi oybirliğiyle kabul edecektir."

"Daha neler. Buna inanamam. Aramızda üniversite mezunları, avukatlar, politik eylemciler var..."

"Belki bir zamanlar öyleydiler. Şimdi hepsi sadece bir grup yorgun, ürkmüş, başlarına daha neler geleceğini merak eden insan. Birkaçından çatlak sesler çıkabilir, ama Abagail Ana ve danışmanları altmış günde elektriği getirecek dendiğinde suspus olacaklardır. Hayır Stu, ilk eylemimizin eski toplumun *ruhunu* onaylamak olması çok önemli. Amerika'yı tekrar yaratmak derken kastettiğim buydu. Düşman olarak andığımız adamın doğrudan tehdidi altında olduğumuz sürece böyle olmak zorunda."

"Devam et."

"Tamam. Gündemin bir diğer maddesi, hükümeti bir New England kasabası gibi yönetmemiz. Kusursuz demokrasi. Nispeten küçük olduğumuz sürece sorun çıkmayacaktır. Seçilmiş belediye meclisi yerine yedi temsilcimiz olacak. Özgür Bölge Temsilcileri. Kulağa nasıl geliyor?"

"Gayet iyi."

"Bence de. Organizasyon Komitesi'ndeki üyelerin seçilmesini sağlayacağız. Oldubittiye getirip insanların düşünmelerine ve kendi arkadaşlarını aday göstermesine fırsat vermeyeceğiz. Bizi aday gösterip, oylarını bize verecek kişileri tek tek seçeceğiz. Oylama tereyağından kıl çeker gibi olacak."

"Güzel," dedi Stu takdirle.

"Tabii ya," dedi Glen asık suratla. "Demokratik sürece kısa devre yaptırmak istiyorsan bir sosyologdan iyisini bulamazsın."

"Sıradaki madde?"

"Bu çok popüler olacak. Madde şöyle. 'Karar verildi. Abagail Ana, kurul tarafından teklif edilmiş herhangi bir eylemi veto etme mutlak yetkisine sahiptir.' "

"Tanrım! Abagail Ana buna razı olacak mı?"

"Sanırım. Ama bu yetkisini kullanacağını hiç sanmıyorum. Onu sadece görünürde güce sahip olan bir lider pozisyonuna yerleştirmezsek işleyen bir hükümet kurma şansımız çok düşük olur. O hepimizin ortak noktası. Her birimiz onun dahil olduğu doğaüstü deneyimler yaşadık. Ve onda... bir tür güç alanı mevcut. Herkes onu tarif ederken aynı sıfatları kullanıyor: *iyi, şefkatli, yaşlı, bilge, zeki, nazik.* Bu insanlar iki çeşit rüyayı da görmüş. Biri, istisnasız hepsinin ödünü koparmış. Diğeriyse kendilerini iyi ve güvende hissettirmiş. Onları korkutan rüyalar yüzünden kendilerini güvende hissettiren rüyaların kaynağını daha da çok seviyorlar. Abagail Ana'yı sadece görünürde liderimiz olacağına ikna edebiliriz. Bence onun tercihi de bu yönde olur. Fazlasıyla yaşlı, yorgun..."

Stu başını iki yana sallıyordu. "Yaşlı ve yorgun olabilir, ama Kara Adam sorununu bir Haçlı Seferi olarak görüyor Glen. Ve bu konuda yalnız da değil. Biliyorsun."

"Yani sorumluluğu cidden üstlenmek isteyebilir mi?"

"Belki öyle daha iyi olur," dedi Stu. "Ne de olsa rüyalarımızda gördüğümüz *oydu*, Temsilciler Kurulu değil."

Glen başını iki yana salladı. "Hayır, rüyalar olsun olmasın kendimizi kıyamet sonrası bir iyi kötü savaşının piyonları olarak kabul etmem mümkün değil. Kahretsin bu çok mantıksız!"

Stu omuz silkti. "Eh, en iyisi şimdilik bu konuya girmeyelim. Bence ona veto yetkisi verme fikrin çok yerinde. Aslında daha da fazlası olabilir. Hem teklifte bulunma, hem reddetme yetkisi verebiliriz."

"Ama tam yetki değil," dedi Glen hemen.

"Değil. Teklifleri önce Temsilciler Kurulu'nda değerlendirilecek," dedi Stu. Ardından ekledi. "Ama niyetimizin tam tersi bir durum oluşabilir ve asıl işlevsiz merci biz olabiliriz."

Uzun bir sessizlik oldu. Glen alnını eline dayadı. "Haklısın," dedi sonunda. "Tamamen bir kukla olamaz... en azından kendi fikirleri olabileceğini kabul etmeliyiz. Ve bu noktada bulanık kristal küremi çantama geri koyuyorum, Doğu Teksas. Çünkü Abagail Ana, biz sosyologların, diğerine-yönelik dediği türden biri."

"Diğeri kim?"

"Tanrı? Allah? Pee-wee Herman? Fark etmiyor. Bunun anlamı şu, Abagail Ana'nın söylediklerini yönlendiren etken, her zaman bu toplumun ihtiyaçları olmayabilir. Kulağı bir başka seste de olacak. Jeanne d'Arc gibi. Sonunda kendimizi teokrasinin pençesinde bulabileceğimizi hatırlatmış oldun."

"Teok-ne?"

"Tanrı yolculuğu," dedi Glen. Sesi pek mutlu değildi. "Küçükken hiç büyüyünce Nebraska'dan yüz sekiz yaşında siyah bir kadının yedi yüksek rahibinden/rahibesinden biri olacağını hayal etmiş miydin Stu?"

Stu gözlerini ona dikip baktı. Sonra sordu. "Şaraptan hiç kaldı mı?"

"Bitti."

"Siktir."

"Evet," dedi Glen. Bir an birbirlerine sessizce baktıktan sonra aynı anda kahkahayı bastılar.

Bu kesinlikle Abagail Ana'nın yaşadığı en güzel evdi ve etrafı camla kaplı verandada oturmak aklına 1936 veya 1937'de Hemingford'a gelmiş

olan bir gezgin satıcıyı getirmişti. Hayatında tanıdığı en tatlı dilli adamdı; tatlı diliyle yılanı deliğinden çıkarabilir, kuşları dallardan indirebilirdi. İsmi Bay Donald King olan bu adama, Abagail Freemantle'dan ne istediğini sormuş, o da, "Benim işim sizi memnun etmek hanımefendi," demişti. "Okumayı sever misiniz? Ya da radyo dinlemeyi? Belki de sadece yorgun ayaklarınızı eski bir pufun üstüne uzatıp, evrenin koca bovling salonunda yuvarlanmakta olan dünyanın seslerini dinlemeyi seviyorsunuzdur."

Abagail Ana tüm bunları yapmayı sevdiğini kabul etmiş, Motorola'nın önceki ay doksan balya samanın ücretini ödemek için satıldığından bahsetmemişti.

"Eh, ben de bunları satıyorum işte," demişti tatlı dilli gezgin satıcı. "İsmi tüm yedek parçalarıyla eksiksiz bir Electrolux temizlik seti olabilir ama size asıl kazandırdığı, boş zaman. Seti fişe takın ve vaktinizi değerlendirmek için yeni seçenekleri rahatlıkla gözden geçirin. Ödemeler ise neredeyse ev işleriniz kadar kolay."

Bunalım'ın en kötü günleriydi, torunlarına doğum günlerinde kurdele alabilmek için yirmi sent bile ayıramıyorken Electrolux temizlik seti sadece bir hayalden ibaretti. Ama Peru, Indiana'dan Bay Donald King öylesine tatlı dilliydi ki! Öyle böyle değildi! Onu bir daha hiç görmemiş, ama ismini de hiç unutmamıştı. Beyaz bir hanımın kalbini kırmaya gittiğine iddiaya girerdi. Herkesin bir anda her şeyi alabilecek güce kavuşmuş gibi göründüğü, Nazi savaşının bitiminden sonra gelen döneme dek bir elektrikli süpürgesi olmadı. En fakir kesimin bile bahçedeki kulübesinde saklı bir Mercury'si vardı.

Nick'in Boulder'ın Mapleton Hill mahallesinde olduğunu söylediği bu evde (Abagail Ana salgından önce burada pek fazla siyahın yaşamakta olduğunu hiç sanmıyordu) daha önce duyduğu her tür ev aleti, hatta hiç duymadıkları vardı. Bulaşık makinesi, biri sadece üst kat için olan iki elektrikli süpürge, çöp öğütme makinesi, mikrodalga fırın, çamaşır yıkama ve kurutma makineleri vardı. Mutfakta ayrıca çelik bir kutuya benzer bir alet duruyordu. Nick'in iyi arkadaşı Ralph Brentner bunun bir 'çöp ezici' olduğunu söylemişti. Elli kiloluk çöp aletin içine atılıyor, küçük bir çöp bloku halinde çıkıyordu. Şu hayatta mucizeler hiç tükenmiyordu.

Ama düşününce, bazıları tükeniyordu aslında.

Sallanan sandalyede oturup sallanırken gözü bodruma doğru inen bir uzatma kablosuna takıldı. Muhtemelen evin sakinleri ılık yaz gecelerinde verandada radyo dinliyor, hatta belki o şirin, yuvarlak televizyonda beyzbol maçı izliyordu. Bu prizlerden her evde kim bilir kaç tane vardı. Kimse onları düşünmezdi... ta ki bir gün işe yaramaz hale gelene dek. Sonra günlük hayatlarında ne kadar büyük yerleri olduğunu fark ederlerdi. Tüm o boş vakitler, Don King'in uzun yıllar önce bahsettiği memnuniyet... hepsi duvardaki prizlerin sayesindeydi. O olmadan tüm o aletler, mikrodalga fırınlar ve çöp eziciler sadece şapka asmaya yarardı.

Hey! Kendi mütevazı evi bile prizlerin ölümüne bu evden daha hazırlıklıydı. Burada biri ona ta Boulder Deresi'nden su taşımak zorunda kalıyor ve sağlığı için içmeden önce suyu mutlaka kaynatması gerekiyordu. Evindeyse kendi tulumbası vardı. Burada, Nick ve Ralph kamyonetle Port-O-San adında çirkin bir alet getirip, arka bahçeye koymuştu. Oysa evinde, dışarıda kendi helası vardı. Kendi çamaşır leğenini Maytag çamaşır yıkama ve kurulama makinesine asla değişmezdi. Nick'ten yeni bir leğen istemiş, Brad Kitchner, ona bir yerlerden güzel bir çitileme tahtası ve sabun bulmuştu. Belki kendi çamaşırını yıkamakta ısrar ettiği için onu bir baş belası olarak görüyorlardı, ama hayatı boyunca kendi çamaşırını kendi yıkamıştı, bu saatten sonra başkalarına yıkatmaya başlayacak değildi. Hem temizlik imandan gelirdi. Tüm ihtiyarlar gibi ara sıra başına ufak tefek kazalar geliyordu ve kendi çamaşırını yıkadığı sürece bu kazaları kimse öğrenmek zorunda değildi.

Bir gün elektriğe tekrar kavuşacaklardı elbette. Tanrı'nın ona rüyalarında gösterdiklerinden biri de buydu. Onları nelerin beklediğini kısmen rüyalar, kısmen de sağduyusu sayesinde büyük ölçüde biliyordu. İki etki, ayırt edilemeyecek ölçüde iç içe geçmişti.

Bütün bu insanlar çok yakında kafaları kesik tavuklar gibi şaşkınca koşturmayı bırakacak ve bir araya gelmeye başlayacaktı. Glen Bateman (gözünü, bir yarış simsarının sahte bir on papele baktığı gibi sürekli üzerinde hissediyordu) gibi bir sosyolog değildi ama insanların er geç bir araya geleceğini biliyordu. Samimiyet, insan ırklarının hem laneti, hem nimetiydi. Öyle ki altı kişi bir sel baskınında kilisenin çatısı üzerinde Mississippi'de sürükleniyor olsa çatı kıyıya varır varmaz kendi aralarında bingo oynamaya başlardı.

Önce bir tür hükümet kurma işine girişecekler ve muhtemelen onu başa getirmek isteyeceklerdi. Çok istese de bunu kabul edemezdi elbette; Tanrı'nın isteği bu değildi. Fani işleri, mesela elektriği geri getirmeyi onlar yapabilirdi. İlk işi şu "çöp ezici"yi denemek olacaktı. Şehir gazını açacaklar, böylece kışın ısınabileceklerdi. Kendi planlarını yapıp uygulayacaklardı, Abagail Ana için hava hoştu. Burnunu bu tür işlere sokmaya niyeti yoktu. Nick'in yönetimde yer alması için ısrar edecekti. Belki bir de Ralph'in. Teksaslı iyi birine benziyor, aklının ermediği durumlarda çenesini tutmayı biliyordu. Muhtemelen şişman çocuğu, Harold'ı da aralarına almak isteyeceklerdi. Abagail Ana ondan hoşlanmasa da itiraz etmeyecekti. Harold, onu huzursuz ediyordu. Mütemadiyen sırıtıyor, ama tebessümü hiçbir zaman gözlerine yansımıyordu. Hoştu, konuşurken doğru sözleri kullanıyordu, ama gözleri topraktan fırlayan iki soğuk taş parçası gibiydi.

Harold'ın bir tür sırrı olduğunu düşünüyordu. Kalbinin derinliklerinde gizli, pis kokulu, çirkin bir sır. Ne olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu; bilmesi Tanrı'nın istekleri arasında değildi, demek ki bu insanlarla ilgili planında önemli bir yer tutmuyordu. Yine de şişman çocuğun yönetimin bir parçası olması fikri onu tedirgin ediyordu... ama bir şey söylemeyecekti.

Sallanan sandalyesinde halinden memnun bir şekilde otururken onların yönetiminde ve görüşmelerinde yer almasının tek sebebinin Kara Adam olduğunu düşündü.

Kendine Flagg demekten hoşlansa da aslında bir ismi yoktu... en azından o an için. Ve dağların öte tarafında çoktan işe koyulmuştu. Abagail Ana, onun planlarını bilmiyordu; onlar da şişman Harold'ın kalbindeki sırlar gibi perdeler ardında gizliydi. Ama ayrıntıları bilmesine gerek de yoktu zaten. Hedefi çok açıktı: hepsini yok etmek.

Kara Adam'ı şaşırtıcı bir netlikle çözmüştü. Onu rüyalarında gören insanların tümü Özgür Bölge'ye onu yerinde görebilmek için gelmişti ve bazen bitap düşürücü olsa da hepsini kabul etmişti... hepsi de rüyalarında Abagail Ana'yı ve *onu* gördüğünü söylemek istiyordu. Ondan ölesiye korkuyorlardı ve Abagail Ana onları elinden geldiğince avutup içlerini rahatlatıyordu ama içten içe şu Flagg'i yolda görseler tanımayacaklarını düşünüyordu... o tanınmak *istemediği* sürece elbette. Onu *hissedebilirlerdi*, mezarınızın üstünde bir kaz yürürse hissedeceğiniz türden soğuk bir

ürperti, ateş yükselmesi gibi ani bir sıcaklık veya kulaklarda ya da şakaklarda hissedilen anlık ağrılar şeklinde kendini gösterebilirdi. Bu insanlar iki kafası veya altı gözü ya da boynuzları olduğunu sanıyor ama yanılıyordu. Sütçüden veya postacıdan farklı görünmüyordu muhtemelen.

Bilinçli kötülüğün gerisinde bilinçsiz bir karanlığın olduğunu tahmin ediyordu. Dünyadaki kara ruhlu insanları ayıran özellik de buydu; yaratamıyorlar, sadece yıkıyorlardı. Yaratıcı Tanrı, insanı kendisinin bir sureti olarak yaratmıştı, bu yüzden O'nun ışığı altında varlığını sürdüren her kadın ve erkekte yaratıcılık özelliği, ellerini uzatıp dünyayı makul bir düzenle şekillendirme güdüsü vardı. Kara Adam'sa var olan şekli bozmak istiyordu... zaten tek yapabildiği bozmaktı. Sahte Mesih miydi? Bozguncu da denebilirdi.

Elbette onun da takipçileri olacaktı; *bu* yeni havadis sayılmazdı. Yalancının biriydi, babası da Yalanların Babası'ydı. Gökyüzünde parlayan, ışıldayan havai fişekleriyle gözleri kamaştıran koca bir neon lamba gibi olacaktı. Peşine takılmış çaylak bozguncular, tıpkı bir neon lamba gibi aynı basit şekli sürekli tekrarlamakta olduğunu fark etmeyecekti. Karmaşık tüpleri dolduran ve güzel şekiller oluşturan gazın, salınırsa sessizce uçup ardında bir tat ya da bir koku bırakmadan dağılacağını görebilecek kabiliyetten yoksunlardı.

Kimileri bu çıkarımı zamanla kendi başlarına yapacaktı, krallığında asla huzur hüküm sürmeyecekti. Sınırlarını belirleyen dikenli teller ve nöbetçi kulübeleri, dışarıdan gelmeye kalkanları olduğu kadar kaçmak isteyenleri de engelleyecekti.

Kara Adam kazanacak mıydı?

Abagail Ana mağlup edilebileceğinden emin değildi. Tıpkı onu hissettiği gibi onun da kendisinin farkında olduğunu ve hiçbir şeyin ona sıska, kara derili bedenini telefon direklerinden yapılma çarmıha gererek kargalara yem etmek kadar zevk vermeyeceğini biliyordu. Çarmıha germe eylemlerini kendinden başka pek az kişinin rüyalarında gördüğünü biliyordu. Görenler ise ondan başka kimseye bundan bahsetmemişti muhtemelen. Ve bunların hiçbiri soruya cevap vermiyordu.

Kara Adam kazanacak mıydı?

Bu sorunun cevabı da ona bildirilmeyenler arasındaydı. Tanrı'nın işlerinden ve yöntemlerinden sorgu sual olmazdı. İsrailoğullarının nesiller

boyu Mısırlıların boyunduruğu altında sürünüp zorluklar çekmesi de O'nun buyruğuydu. Hazreti Yusuf'u sırtındaki rengârenk ceketi kabaca yırtılıp alınarak köleliğe gönderen de O'ydu. Talihsiz Eyüp Peygamber'in üzerine yüz salgın göndermek ve yegâne oğlunun bir ağaçta sallanmasına göz yummak da O'nun tasarrufuydu.

Tanrı oyunları seviyordu, bir ölümlü olsaydı muhtemelen vaktinin çoğunu Pop Mann'ın Hemingford Home'daki bakkalının arka verandasında, dama tahtasının üzerine eğilmiş halde geçirirdi. Kırmızıyı siyaha, beyazı siyaha oynamıştı. Kendi istediği zamanda üstün gelecek, hükmünü sürecekti. Ama bunun bu sene veya önlerindeki bin sene içinde olması şart değildi... ve Kara Adam'ın yeteneğiyle kandırma gücünü gözünde büyütmeyecekti. Eğer o neon gazıysa Abagail Ana çorak topraklar üzerinde devasa bir yağmur bulutu oluşturan toz zerreciğiydi. Tanrı'nın hizmetindeki bir başka neferdi, emeklilik yaşını çoktan geçmiş olsa da!

"Buyruğun yerine gelecek," dedi ve elini cebine atıp bir paket Planters fıstık çıkardı. Son doktoru, Doktor Staunton, ona tuzlu yiyeceklerden uzak durmasını söylemişti, ama o ne bilirdi? Seksen altı yaşından sonra ona sağlığı için önerilerde bulunmuş olan iki doktordan da fazla yaşamıştı ve canı isterse birkaç fıstık yiyebilirdi. Dişetlerini çok acıtıyorlardı ama tatları o kadar güzeldi ki!

O fıstıkları yerken başındaki tüylü şapkasını hafifçe geriye itmiş olan Ralph Brentner çıkageldi. Verandanın kapısını tıklatırken şapkasını çıkardı.

"Uyanık mısın, ana?"

"Evet," dedi Abagail Ana fıstıkları çiğnerken. "İçeri gel Ralph. Fıstıkları dişetlerimle ezerek yemeye çalışıyordum."

Ralph gülerek içeri girdi. "Çok yorgun değilsen gelip sana merhaba demek isteyen insanlar var. Yaklaşık bir saat önce geldiler. Oldukça iyi bir grup olduklarını söyleyebilirim. Liderleri şu uzun saçlı adamlardan ama ne yaptığını biliyor gibi görünüyor. Adı Underwood."

"Gelsinler Ralph. Sorun değil."

"Tamam," diyerek kapıya yöneldi Ralph.

"Nick nerede?" diye sordu Abagail Ana. "Bugün onu hiç görmedim. Dün de görmemiştim. Yoksa bizi unuttu mu artık?"

"Baraja gitmişti," dedi Ralph. "Şu elektrikçi Brad Kitchner ile birlikte. Santrala bakıyorlar." Burnunun kenarını ovuşturdu. "Bu sabah

dışarıdaydım. Bütün bu şeflerin emirler verebileceği bir Kızılderili olsa iyi olur diye düşündüm."

Abagail Ana gevrek gevrek güldü. Ralph'ten *gerçekten* hoşlanıyordu. Basit bir ruhu vardı, ama kurnazdı. İşlerin nasıl yürüdüğünü kavrayabiliyordu. Artık herkesin Özgür Bölge Radyosu dediği telsiz yayınlarını başlatanın o olduğunu duyduğunda hiç şaşırmamıştı. Traktörün aküsü çatlayıp ayrıldığında, tutkalla yapıştırmayı denemekten korkmayacak ve tutkal işe yararsa şekilsiz şapkasını çıkarıp yüzünde üzerine düşen işleri bitirip oltasını omzuna atmış on bir yaşında bir çocuğun sırıtışıyla kelleşmiş kafasını kaşıyacak türden bir adamdı. İşler yolunda gitmediğinde etrafınızda olmasını isteyeceğiniz türden biriydi. Her nasılsa bütün sorunlara bir çözüm bulabilirdi. Bisiklet pompasının ucuna başka boydaki lastikleri şişirmeye imkân tanıyan parçayı takabilir, tuhaf vızıltılar çıkaran fırında ne gibi bir sorun olduğunu bir bakışta anlayabilir, ama işe geliş gidişte kart basılan bir yerde çalışırsa nedense hep geç kalarak kısa sürede kovulurdu. Doğru karıştırılırsa domuz dışkısının mısır gübresi olarak kullanılabileceğini, salatalık turşusu yapmayı bilir, ama bir araç kredisi anlaşmasının maddelerini kavrayamaz, araba satıcıları tarafından her seferinde nasıl kazıklandığını bir türlü anlayamazdı. Ralph Brentner tarafından doldurulmuş bir iş başvuru formu, Hamilton-Beach mutfak robotundan çıkmış gibi görünürdü – yazım hatalarıyla dolu, köşeleri kıvrılmış, mürekkep ve yağlı parmak izleriyle kaplı. Özgeçmişi kısa süren başarısız kariyer girişimleriyle doluydu. Ama dünyanın kumaşı yırtılmaya başlayınca en çok, "Hadi biraz tutkal sürmeyi deneyelim, bakalım *bu* işe yarayacak mı?" demekten korkmayacak Ralph Brentner'lara ihtiyaç duyulurdu. Ve dedikleri çoğunlukla işe yarardı.

"Sen iyi bir adamsın Ralph, biliyorsun değil mi? Öylesin."

"Sen de öyle, ana. Adam değilsin tabii, ne demek istediğimi anlamışsındır. Her neyse, biz çalışırken yanımıza Redman denen adam geldi. Nick'le bir komite hakkında konuşmak istiyormuş."

"Peki Nick ne dedi?"

"Şey, birkaç sayfa yazdı. Özetlemek gerekirse Abagail Ana'ya uyarsa bana da uyar dedi. Senin için bir sakıncası var mı?"

"Benim gibi bir ihtiyarın böyle konularda söyleyecek nesi olabilir, cancağızım?"

"Pek çok şeyi," dedi Ralph ciddi, neredeyse şok olmuş bir ifadeyle. "Burada oluşumuzun sebebi sensin. Sen ne istersen onu yaparız."

"İstediğim, şimdiye kadar olduğu gibi özgür bir şekilde yaşamak, bir Amerikalı gibi. Sözümü zamanı geldiğinde söylerim. Bir Amerikalı gibi."

"Bunların hepsine sahip olacaksın."

"Geri kalanlar da aynı şekilde mi düşünüyor Ralph?"

"Kesinlikle."

"Tamam o halde." Sakin bir ifadeyle sallandı. "İnsanların harekete geçme vakti geldi. Başıboş halde aylaklık ediyorlar. Çoğu, birinin onlara ne yapmaları gerektiğini söylemesini bekliyor."

"O halde başlayabilirim?"

"Neye?"

"Şey, Nick ve Stu bir baskı makinesi bulup bulamayacağımı sordu. Elektrik gelirse çalıştırabileceğimi söylediler. Ama elektriğe gerek yok. Tek yapmam gereken liseye gidip bulabildiğim en büyük elle çalışan teksir makinesini bulmak. El ilanları istiyorlar." Başını iki yana salladı. "Hem de yedi yüz adet! Halbuki burada taş çatlasa dört yüz kişiyiz."

"Ve biz çene çalarken bunların on dokuzu kapıda güneş çarpması tehlikesiyle karşı karşıya bir halde beklemekte. Hadi onları içeri alalım."

"Tamam." Ralph kapıya yöneldi.

"Ve Ralph?"

Ralph, ona döndü.

"Bin tane bas."

Ralph'in açtığı kapıdan içeri girdikleri an içindeki günahı hissetti. Günahların anası olarak düşündüğü günahı. Günahların babası hırsızlıktı; On Emir'den her biri, sonuç olarak buna bağlanırdı: "Çalmayacaksın." Cinayet, hayatı çalmaktı; zina, eşi çalmak; açgözlülük, sırrı; küfür, Tanrı'nın adını cennetteki evinden çalıp bir fahişe gibi sokaklara düşürmekti. Asla bir hırsız olmamıştı. Ufak çaptaki araklamalar sayılmazdı.

Günahların anası, kibirdi.

Kibir, şeytanın insan ırkındaki dişi yönüydü. Daima üretken olan sessiz günah yumurtası. Kibir, Musa'yı üzümlerin kocaman olduğu Kenan Diyarı'ndan uzak tutmuştu. *Susadığımızda bize taştan su çıkaran kimdi,* diye sormuştu İsrailoğulları ve Musa, *ben çıkardım*, diye cevap vermişti.

Daima gururlu bir kadın olagelmişti. Elleri ve dizleri üstüne çökerek yıkadığı yerden (peki ona yıkamakta kullandığı elleri, dizleri ve suyu kim vermişti?) hiçbir çocuğunun hapse girmemiş, uyuşturucu ve içkiye bulaşmamış, yanlış işler yapmamış olmasından gurur duymuştu, ama çocukların anaları, Tanrı'nın kız evlatlarıydı. Hayatı onu gururlandırıyordu, ama hayatını kendi yaratmamıştı. Kibir, iradenin lanetiydi ve tıpkı bir kadın gibi o da cazibeye sahipti. Abagail Ana bu yaşa gelmiş olmasına rağmen bu günahın tüm yanılsamalarına ve büyüsüne hâkim değildi.

Kapıdan içeri girdiklerinde şöyle düşündü: *Beni görmeye geldiler.* Ve bu günahın ardından bir dizi küfür içeren benzetme, aniden zihninde belirdi: Komünyon ayinine katılmış gibi birer birer içeri girmeleri, bakışları çoğunlukla önünde olan genç liderleri, yanında sarışın bir kadın, hemen arkasında küçük bir çocuk ve kapkara saçlarında grilerin göze çarptığı koyu renk gözlü bir kadın. Diğerleri onların arkasında bir sıra oluşturmuştu.

Genç adam verandanın basamaklarını tırmandı, ama kadını aşağıda kaldı. Adamın saçları, Ralph'in dediği gibi uzun ama temizdi. Kızılımsı sarı sakalları bir hayli uzundu. Alnına ve ağız çevresine taze endişe çizgileri eklenmiş, güçlü bir yüzü vardı.

"Sahiden gerçeksin," dedi yumuşak sesle.

"Şu işe bak, bana da hep öyle gelmiştir. Adım Abagail Freemantle, ama buradakilerin çoğu bana Abagail Ana der. Aramıza hoş geldiniz."

"Teşekkürler," dedi boğuk sesle ve Abagail Ana, gözyaşlarını zor tutmakta olduğunu gördü. "Ben... biz... burada olmaktan çok mutluyuz. Adım Larry Underwood."

Abagail Ana'nın uzattığı elini hafifçe, şaşkınca tuttu ve yaşlı kadın içindeki kibri tekrar hissetti. Genç adam, omuzları çökmüş halde basamaklardan indi. Artık buraya ulaştıklarına göre rahatlayıp gevşeyebilir, diye düşündü Abagail Ana. Artık burada ve dünyanın bütün yükünü omuzlarında taşımak zorunda değil. Kendinden şüphe duyan bir adam, özellikle hâlâ eğilebilecek yaş bir fidan sayılabilecek, onun gibi genç biri, bu kadar uzun süre bu kadar fazla çaba göstermek zorunda kalmamalıydı. Abagail Ana ondan hoşlanmıştı.

Sıra, genç adamın menekşe rengi gözleri olan, ufak tefek, güzel kadınındaydı. Abagail Ana'ya cesurca ama içinde küçümseme olmayan

bir ifadeyle baktı. "Ben Lucy Swann. Sizinle tanıştığıma memnun oldum." Üzerinde pantolon vardı, hayali eteğini tutarak reverans yaptı.

"Geldiğine sevindim Lucy."

"Acaba bir soru sormamın sakıncası var mı? Şey..." Kızararak gözlerini kaçırdı.

"Yüz sekiz yaşındayım," dedi Abagail Ana nazikçe. "Ama bazen iki yüz on altıymışım gibi geliyor."

"Sizi rüyamda gördüm," dedi Lucy ve diğerlerinin yanına döndü.

Sonra sıra kara gözlü kadınla çocuğa geldi. Kadın, ona ciddi bir ifadeyle, gözlerini kırpmadan baktı; çocuğun yüzündeyse samimi bir şaşkınlık vardı. Çocuk zararsızdı. Ama kadın, mezarındaymış gibi içinin buz kesmesine sebep oldu. *Kara Adam burada*, diye düşündü. *Bu kadının şekline bürünerek gelmiş... sakınmamız gerek, çünkü kendinden başka şekillere girebiliyor... kurt... karga... yılan.*

Kendisi için hâlâ korku duyuyordu, bir an için saçlarında beyazlar olan bu kadının uzanarak boynunu kırıvereceğini düşündü. O an hayalinde kadının suratı yok oldu ve Abagail Ana karanlık, lanetli, kaybolmuş ve çaresiz iki gözün, kapkara bir boşluktan kendisine bakmakta olduğunu gördü.

Ama karşısındaki o değil, sadece bir kadındı. Kara Adam, başkasının kılığında bile olsa buraya gelmeye cesaret edemezdi. Bu sadece kolunu çocuğun omzuna dolamış, hassas bir yüze sahip, güzel bir kadındı. Sadece bir hayal görmüştü. Hepsi buydu.

Nadine Cross için karmaşık, kafa karıştıran bir an olmuştu. Bahçeden içeri girdiklerinde iyiydi. Larry, yaşlı kadınla konuşmaya başlayana dek iyiydi. Sonra üzerine aniden dehşet ve tiksinti hissi çökmüştü. Bu kadın...

Görebiliyordu.

Evet. İhtiyar kadının içini, karanlığın tohumunun atılıp büyüdüğü kuytu köşesini göreceğinden korkuyordu. Yaşlı kadının verandadaki sandalyesinden kalkıp onu ifşa etmesinden, Joe'yu bırakıp ait olduklarına (ona) gitmesini söyleyerek kovmasından korkuyordu.

Kendi bulanık korkularıyla sarmalanmış halde birbirlerine baktılar. Birbirlerini tarttılar. Kısacık bir andı, ama ikisine de çok uzun gelmişti.

Şeytanın tohumu içinde, diye düşündü Abagail Freemantle.

Bütün güçleri burada, diye düşündü Nadine. *Başka türlüsünü düşünseler de tek sahip oldukları bu kadın.*

Joe sabırsızlanarak kolunu çekiştirdi.

"Merhaba," dedi ince, cılız bir sesle. "Ben Nadine Cross."

"Kim olduğunu biliyorum," dedi yaşlı kadın.

Kelimeler havada asılı kalarak diğerlerinin bir anda susup dikkat kesilmesine sebep oldu. İnsanlar akılları karışmış halde onlara döndü.

"Sahi mi?" diye sordu Nadine yumuşak sesle. Aniden tek koruması Joe'ymuş gibi gelmeye başlamıştı.

Çocuğu bir rehine gibi yavaşça önüne çekti. Joe'nun deniz yeşili garip gözleri Abagail Ana'ya çevrildi.

"Bu Joe," dedi Nadine. "Onu da tanıyor musunuz?"

Abagail Ana'nın gözleri, kendine Nadine Cross diyen kadınınkilere kilitlenmiş, ensesini ince bir ter tabakası kaplamıştı.

"Onun ismi Joe'ysa benimki de Cassandra," dedi. "Ve senin de annesi olduğunu sanmıyorum." Bakışlarını rahatlamaya benzer bir hisle çocuğa çevirdi, kadının her nasılsa kazandığına dair tuhaf hissini bastırmakta başarısız oldu. Kadın, küçük çocuğu aralarına sokarak onu görevi her neyse onu yapmaktan alıkoymuştu... ama bu çok ani olmuştu, buna hazır değildi!

"Adın ne yavrum?" diye sordu çocuğa.

Çocuk boğazına takılmış bir kemik varmışçasına zorlandı. "Söylemez," dedi Nadine elini çocuğun omzuna koyarak. "Söyleyemez. Hatırladığını sanmı..."

Joe bir anda konuştu. *"Leo!"* dedi ani bir kuvvet ve berrak bir sesle. "Leo Rockway, adım bu! Ben Leo'yum!" Ve neşeyle gülerek kendini Abagail Ana'nın kucağına attı. Bu gelişme, kalabalıktan kahkahalar ve alkış sesleri yükselmesine sebep oldu. Nadine deyim yerindeyse görünmez olmuş, tüm ilgi çocuğun üzerine odaklanmıştı. Abby hayati bir önem taşıyan fırsatın, bir keşfin yakalanamadan kaçıp gittiğini hissetti.

"Joe," diye seslendi Nadine. Yüzü ifadesizdi, duygularını yine kontrol altına almıştı.

Çocuk, Abagail Ana'dan biraz uzaklaşıp ona baktı.

"Gel," dedi Nadine. Gözlerini kırpmadan Abby'ye bakıyor, çocukla

değil onunla konuşuyordu. "O çok yaşlı bir kadın. Bilmeden incitebilirsin. Yaşlı ve... pek güçlü değil."

"Ah, onun gibi bir çocukla başa çıkabilecek kadar güçlüyüm," dedi Abagail Ana, ama kendi sesi kulağına tuhaf bir şekilde güvensiz geldi. "Zorlu bir yolculuk yapmış gibi görünüyor."

"Epey yoruldu. Görünüşe göre siz de öyle. Hadi Joe."

"Onu sevdim," dedi çocuk yerinden kıpırdamayarak.

Nadine bir an irkilir gibi oldu. Sesi sertleşti. "Gel Joe!"

"Benim adım Joe değil! Leo! Leo! Benim adım bu!"

Umulmadık bir gelişme olduğunu, hâlâ devam ettiğini hisseden, ama ne olduğunu tam olarak kavrayamayan küçük kalabalık tekrar sessizliğe büründü.

İki kadın yeniden göz göze geldi.

Kim olduğunu biliyorum, diyordu Abby'nin gözleri.

Evet, ben de senin kim olduğunu biliyorum.

Ama bu kez gözlerini ilk kaçıran Nadine oldu.

"Pekâlâ," dedi. "Leo veya hangisini tercih edersen. Onu daha fazla yormadan gel."

Çocuk, Abagail Ana'nın kucağından gönülsüzce ayrıldı.

"İstediğin zaman ziyaretime gelebilirsin," dedi Abby, ama gözlerini kaldırıp Nadine'i bu davete dahil etmedi.

"Tamam," dedi çocuk ve ona eliyle bir öpücük gönderdi. Nadine'in yüzü taş gibi ifadesizdi. Tek kelime etmeden döndü. Nadine'in çocuğun omzundaki kolu basamakları inerlerken destekten ziyade tasma gibi görünüyordu. Abagail Ana dikkatinin yine dağıldığını hissederek onları bakışlarıyla takip etti. Hissettiklerinden emin olamıyordu. Sadece bir başka kadındı işte... değil mi?

Underwood adlı genç adam basamakların önünde dikiliyordu. Yüzünde fırtına bulutlarını andıran bir ifade vardı.

"Neden öyle davrandın?" diye sordu kadına. Sesi alçaktı, ama Abagail Ana net bir şekilde duyabiliyordu.

Kadın, ona hiç aldırmadı. Tek söz etmeksizin yanından geçip gitti. Çocuk, Underwood'a yalvarırcasına baktı, ama kadının sözü geçiyordu, en azından o an için öyleydi. Bu yüzden itiraz etmeksizin yürümeye devam etti.

Bir sessizlik oldu ve Abagail Ana'nın aklına sessizliği bozacak bir şey gelmedi, ama bozulması gerekiyordu, değil mi?

Bozmak onun görevi değil miydi?

Ve yumuşak bir ses tonuyla sordu. *Öyle mi? Bu senin görevin mi? Tanrı seni buraya bu yüzden mi getirdi kadın? Özgür Bölge'nin Kapısındaki Resmi Karşılama Görevlisi olman için mi?*

Düşünemiyorum, diye protesto etti. *Kadın haklıydı. GERÇEKTEN yorgunum.*

Kendisininkinden başka şekillere bürünebiliyor, diye ısrarlı bir şekilde devam etti içindeki ses. *Kurt, karga, yılan... kadın.*

Ne anlama geliyordu? Ne oldu burada? Tanrı aşkına, ne?

Pohpohlanmayı bekleyerek burada halimden memnun bir şekilde oturuyordum –evet, gerçeği inkâr etmeye gerek yok– sonra o kadın geldi ve bir şey oldu ve ne olduğunu hatırlayamıyorum. O kadında bir şey vardı... yok muydu? Emin misin? Emin misin?

Bir an sessizlik oldu ve herkes kendini kanıtlamasını beklercesine ona bakıyormuş gibi göründü. O ise bir şey yapmıyordu. Kadın ve çocuk görüş alanından çıkmıştı. Gerçek inananlar onlarmış, kendisi ise gerçek yüzünü anında gördükleri, sırıtan, bayağı bir şarlatanmış gibi orayı terk etmişlerdi.

Ama bu haksızlık! Ben çok yaşlıyım!

Bu düşüncenin hemen ardından bir başka ses konuştu. Kendisine ait olmayan, kısık, mantıklı bir sesti: *Kadının ne olduğunu göremeyecek kadar değil...*

Bir başka adam saygılı bir ifadeyle, tereddütle ona yaklaştı. "Merhaba Abagail Ana," dedi. "Adım Zellman. Mark Zellman. Lowville, New York'tan. Sizi rüyamda gördüm."

Ve zihninde bir anda kristal keskinliğinde bir seçimle yüz yüze geldi. Bu adamın selamını alabilir, tedirginliğini giderip rahatlatmak için şakalar yapabilir (ama gereğinden fazla rahatlatmayacak şekilde) ve sonra sırayla diğerlerine de aynı şekilde davranabilirdi. Veya hepsini görmezden gelebilirdi. Düşünce zincirini benliğinin en derin noktalarına varana dek takip edebilir, Tanrı'nın neyi bilmesini istediğini keşfetmeye çalışabilirdi.

O kadın...

...ne?

Fark eder miydi? Kadın gitmişti.

"Küçük yeğenlerimden biri, bir ara New York'un dış mahallelerinden birinde yaşamıştı," dedi Mark Zellman'a neşeyle. "Rouse's Point diye bir yerde. Hemen ardında Vermont ve Champlain Gölü vardı. Herhalde hiç duymamışsındır değil mi?"

Mark Zellman orayı biliyordu elbette. New York'taki herkesin de bildiğini söyledi. Kendisi daha önce hiç gitmiş miydi? Yüzünde üzgün bir ifade belirdi. Maalesef gitmemişti. Ama hep istemişti.

"Ronnie'nin mektuplarında yazdıkları göz önüne alınırsa pek bir şey kaçırmamışsın derim," dedi ve Zellman suratında koca bir gülümsemeyle yanından ayrıldı.

Diğerleri de kendilerinden önce gelenlerin yaptığı ve sonraki günler ve haftalarda gelecek olanların yapacağı gibi yanına gelip, onu selamladı. Tony Donahue adında bir delikanlı. Araba tamircisi olan, Jack Jackson adında bir adam. Laurie Constable isminde bir hemşire... onun mesleğindekilere ihtiyaç olabilirdi. Herkesin yargıç diye hitap ettiği, Richard Farris isminde, yaşlı bir adam, ona büyük bir dikkatle baktı. Neredeyse kendini yine huzursuz hissettirecekti. Dick Vollman. Sandy DuChiens... güzel bir isimdi, Fransızca. Daha üç ay önce hayatını gözlük satarak kazanmakta olan Harry Dunbarton adında bir adam. Andrea Terminello. Bir Smith. Bir Rennett. Ve daha pek çoğu. Hepsiyle konuştu, başını salladı, gülümsedi ve içlerini rahatlattı, ama önceki günlerde hissettiği hoşnutluk bugün yok olmuştu. Tek hissettiği bileklerinde, parmaklarında ve dizlerindeki ağrıydı, bunun yanı sıra, Port-O-San'ı kullanmak zorunda kalacağına dair sinsi bir şüphe içini kemirmekteydi. Portatif tuvalete vaktinde ulaşamayıp elbisesini kirletmekten korkuyordu.

İçinde yok olmaya yüz tutmuş bir başka his daha vardı (ve karanlık çöktüğünde tamamen gitmiş olacaktı), o da hayati önemde bir şeyi gözden kaçırdığı ve daha sonra bu yüzden çok pişman olacağıydı.

Yazarken daha iyi düşünüyordu, bu yüzden bir siyah bir de mavi kalem kullanarak önemli olabilecek her şeyi not etti. Nick Andros, Baseline Yolu'nda Ralph Brentner ve Ralph'in birlikte olduğu Elise ile paylaştığı evin çalışma odasındaydı. Hava neredeyse kararmıştı. Flagstaff Dağı'nın

dibinde, Boulder'ın merkezinden oldukça yüksekte inşa edilmiş olan ev çok güzeldi. Oturma odasının geniş pencerelerinden görülen manzara harikaydı. Binaları ve yollarıyla bütün kasaba, dev bir oyun tahtası gibi ayaklarının altındaydı. Pencerenin camları, içeriyi göstermeyen türdendi. Nick evin değerinin dört ila beş yüz bin dolar civarında olduğunu tahmin ediyordu... ve sahibiyle ailesi gizemli bir şekilde kayıptı.

Shoyo'dan Boulder'a olan, tek başına başladığı, ardında Tom Cullen ve diğerlerinin ona katıldığı uzun yolculukta düzinelerce kasaba ve şehirden geçmiş, hepsinin de leş kokulu birer mezarlık haline geldiğini görmüştü. Boulder'ın farklı olması için bir sebep yoktu... ama öyleydi. Burada da binlerce ceset vardı ve sıcak günler sona erip, çürümeyi hızlandırarak hastalıklara yol açan yağışlar başlamadan icaplarına bakılmalıydı... ama yeterince ceset yoktu. Nick, Stu Redman ve kendisinden başka fark eden olup olmadığını merak etti. Belki Lauder etmişti. O neredeyse her şeyi fark ediyordu. Cesetlerle dolu her ev veya binaya karşılık, içinde hiç ceset bulunmayan on tanesi vardı. Salgının son dönemlerinde Boulder sakinlerinin büyük kesimi kasabayı terk etmiş olmalıydı. Ama neden? Eh, belki sebebi o kadar önemli değildi. Muhtemelen hiçbir zaman öğrenemeyeceklerdi. İşin harika tarafı, Abagail Ana'nın onları salgın kurbanlarından temizlenmiş belki de tek kasabaya getirmiş olmasıydı. Kendisi gibi agnostik birinin bile Abagail Ana'nın istihbaratı nereden aldığını merak etmesine sebep oluyordu.

Nick, evin zemin katındaki üç odayı almıştı. Çam mobilyalarla döşenmiş, güzel odalardı. Ralph'i sevmişti, aynı evde yaşama fikri üzerinde çok düşünmemişti bile... ve Shoyo'dan Hemingdford Home'a gelene dek başka insanlarla bir arada olmayı ne kadar özlediğini fark etmemişti. Henüz özlemini gidermiş değildi.

Bu ev, şimdiye kadar yaşadığı en güzel yerdi. Arka tarafta, eve girebileceği kendine ait bir kapı vardı. On vitesli bisikletini, sayvan altında, diz hizasına dek yükselen, çürümekte olan, kokulu toz ağacı yaprakları arasına bırakıyordu. Tüm hayatı boyunca özendiği, ama sürekli yollarda geçirdiği yıllarda hiç yapamadığı bir şeyi yapmaya başlamıştı; bir kitap koleksiyonu oluşturuyordu. Eski günlerde çok fazla okurdu (bugünlerde ise oturup bir kitap ile uzunca bir sohbete pek vakit yoktu) ve

raflardaki –hâlâ büyük bölümü boştu– kitaplardan bazıları, o günlerde günlüğü iki sentten kütüphanelerden kiraladığı eski dostlardı. Son birkaç yılda hiçbir yerde bir kütüphane kartı edinebilecek kadar uzun süre kalmamıştı. Diğerleri, henüz okumadığı, kütüphaneden ödünç aldığı ve okuma hevesi yarattığı kitaplardı. Bu kitaplardan biri, tükenmezkalemleri ve boş kâğıtlarıyla birlikte masanın üzerinde, sağ elinin hemen yanında duruyordu, William Styron'dan *Yakın Bu Evi*. Kitapta kaldığı yere, sokakta bulduğu on dolarlık bir banknot koymuştu. Yollarda çok miktarda para vardı, rüzgârla oradan oraya uçuyorlardı ve ne çok insanın –kendisi de dahil– onları yerden almak için duruyor oluşu onu hem şaşırtıyor, hem eğlendiriyordu. Neden ama? Kitaplar artık bedavaydı. Fikirler özgürdü. Bu düşünce bazen ona müthiş bir haz veriyordu. Bazen de ürkütüyordu.

Masadaki boş kâğıtlar, aklındakileri tüm düşünceleri aktardığı spiral telli defterden alınmaydı... muhteviyatı yarı günlük, yarı alışveriş listesiydi. Liste yapmaktan çok hoşlandığını keşfetmişti; soyunda muhasebeciler olduğundan şüpheleniyordu. Aklı karışmışken başvurulacak en iyi yöntemlerden birinin liste yapmak olduğunu görmüştü.

Dikkatini tekrar önündeki boş kâğıda yöneltti.

Görünüşe bakılırsa eski hayatlarından ihtiyaç duyup, istedikleri her şey, karanlık bir dolaptaki tozlu hazine gibi Doğu Boulder Enerji Santrali'nda bulunuyordu. Boulder'da toplanan insanların içini yeni yüzeye çıkmış, nahoş bir his sarmış gibiydi, karanlık çöktükten sonra mahalledeki perili evde oynamaya devam eden bir grup çocuğa benziyorlardı. Kasaba bazı yönlerden hayaleti andırıyordu. Buradaki varlıklarının mutlaka geçici olacağına dair kuvvetli bir his vardı içinde. Impening adında, daha önce Boulder'da yaşamış ve Boulder-Longmont Diagonal'deki IBM fabrikasında çalışmış bir adam vardı. Impening, huzursuzluğu körüklemeye kararlı görünüyordu. İnsanlara 1984 eylülünün ilk günlerinde Boulder'da beş santim kar olduğunu, kasımda ise havanın nefeslerini donduracak kadar soğuk olacağını söyleyip duruyordu. Nick bu tarz konuşmaların hiç olmamasını diledi. Impening orduda olsa bu davranışından ötürü ihraç edilirdi; bu boş bir mantıktı, mantık denebilirse tabii. Asıl önemli olan, insanların elektriği olan, ışıkların yandığı, bir düğmeye basarak sıcacık

ısınabilecekleri evlerde yaşamaya başlamasından sonra Impening'in bu tarz söylemlerinin hiçbir etki gücünün kalmayacağıydı. İlk soğuk bastırmadan önce bunu başaramazlarsa insanlar ayrılıp dağılmaya başlayacak ve bu çözülmeyi hiçbir toplantı, temsilci veya karar durduramayacaktı.

Ralph'e göre santralda çok fazla sorun yoktu, en azından görünüşte öyleydi. Santralı işleten ekipler, makinelerin bir kısmını kapamış, diğerleri de kendiliğinden durmuştu. Büyük türbin makinelerinden birkaçı, muhtemelen son güç akımı sırasında yanmıştı. Ralph bazı kabloların yenilenmesi gerektiğini, ama Brad Kitchner ve on, on beş kişilik bir ekiple altından kalkabileceklerini söylemişti. Yanmış türbin jeneratörlerindeki eriyip kararmış bakır telleri çıkarıp, yenilerini yerleştirmek için çok daha büyük bir ekibe ihtiyaç duyacaklardı. Denver'daki dükkânlarda bol bol bakır tel vardı; Ralph ve Brad önceki hafta gidip kontrol etmişti. Yeterince işgücüyle santralı İşçi Bayramı'ndan önce çalışır hale getirebileceklerini düşünüyorlardı.

"Sonra da bu kasabanın tanık olduğu en büyük partiyi vereceğiz!" demişti Brad.

Kanun ve düzen. Canını sıkan konulardan biri buydu. Bu meseleyi olduğu gibi Stu Redman'a havale etse ne olurdu? Muhtemelen Stu bu işi üstlenmek istemezdi, ama Nick, onu ikna edebileceğini düşünüyordu... tek başına beceremezse Stu'nun arkadaşı Glen'in desteğini arkasına alırdı. Onu asıl rahatsız eden, üzerinde kısa bir andan fazla düşünecek olursa çok fazla acı veren, hâlâ çok taze olan, Shoyo'daki şerif yardımcılığı günlerinin anısıydı. Vince ve Billy'nin ölümü, Mike Childress'in yemeği üstünde zıplayarak, *açlık grevindeyim! Yemeyeceğim,* diye haykırışı.

Mahkemelere ve hapishanelere... hatta belki bir cellada ihtiyaç duyabileceklerini düşünmek içini acıtıyordu. Bunlar Abagail Ana'nın yandaşlarıydı, Kara Adam'ın değil! Gerçi Kara Adam'ın mahkemeler ve hapishaneler gibi ayrıntılarla uğraşacağını hiç sanmıyordu. Muhtemelen vereceği ceza hızlı ve ağır olacaktı. Çarmıha gerilmiş cesetler karayolunun kenarına dikilmiş, kuşlara yem olurken, hapishane gibi caydırıcılara ihtiyacı yoktu.

Nick, suçların çoğunun hafif olacağını umdu. Şimdiden birkaç aşırı alkol ve huzuru bozma vakası yaşamışlardı. Araç kullanmak için gerçekten çok küçük olan bir genç, kocaman bir arabayı anayolda bir aşağı bir

yukarı sürmeye kalkmış, pek çok insanı korkutmuştu. Sonunda park halinde bir ekmek kamyonuna çarparak alnını yarmıştı, Nick'e göre bu kadar ucuz kurtulduğu için çok şanslıydı. Çevredeki insanlar ne kadar genç olduğunu görmüş, ama hiçbiri onu durdurmaya kalkacak sorumluluğu kendinde görmemişti.

Otorite. Örgütlenme. Bu kelimeleri kâğıda yazıp, çifte daire içine aldı. Abagail Ana'nın yandaşları olmak onlara zayıf, aptal veya kötü insanlar olma hakkı vermezdi. Tanrı'nın çocukları olup olmadıklarını bilmiyordu, ama Musa dağdan indiğinde altın öküze tapmakla meşgul olanlar dışında kalanların zar atmakta olduğundan emindi. Ve onlar da birinin kumar yüzünden bıçaklanması veya bir kadın için çıkan kavgada bir adamın diğerini vurması ihtimaline hazırlıklı olmalıydı.

Otorite. Örgütlenme. Kelimelerin etrafını tekrar çizdi, artık hapishanedeki mahkûmlar gibi görünüyorlardı. Birbirlerine ne çok yakışıyorlar... ama kulağa ne üzücü geliyorlardı.

Ralph çok geçmeden geldi. "Yarın yeni bir grup geliyor Nicky. Öbür gün daha da kalabalık bir grup burada olacak. Otuz kişiden fazla."

"Güzel," diye yazdı Nick. "Bahse girerim yakında bir doktorumuz olacak. İstatistik bilimi öyle diyor."

"Evet," dedi Ralph. "Bir toplanma noktası haline geldik."

Nick başını salladı.

"Bugün gelen grubun lideriyle konuştum. Adı Larry Underwood. Akıllı adam Nick. Zekâsı parlak."

Nick kaşlarını kaldırarak kâğıda bir soru işareti yaptı.

"Dur bakayım," dedi Ralph. Soru işaretinin manasını biliyordu: Mümkünse daha fazla bilgi ver. "Sanırım senden altı yedi yaş büyük, Redman'dan da sekiz dokuz yaş ufak. Gözümüzü dört açıp aramamız gerektiğini söylediğin türden adamlardan. Soruları çok isabetli."

?

"Öncelikle sorumlunun kim olduğu," dedi Ralph. "Bundan sonra ne olacağı, kimin yapacağı gibi sorular."

Nick başını salladı. Evet, isabetli sorulardı. Peki o doğru kişi miydi? Ralph haklı olabilirdi. Olmayabilirdi de.

"Onunla görüşüp hoş geldin demeye çalışacağım," diye yazdı yeni bir sayfaya.

"İyi olur. Fena biri değil." Ralph ağırlığını diğer ayağına verdi. "Bu Underwood denen adam ve yanındakileri içeri almadan önce Abagail Ana ile iki çift laf ettik. İstediğin gibi onunla konuştum."

?

"Düşündüğümüzü yapmamızı söyledi. Harekete geçmemizi. İnsanların gevşediğini, bazılarının sorumluluğu üstlenip onlara yol göstermesi gerektiğini söyledi."

Nick gülümseyerek arkasına yaslandı. Sonra doğrulup yazdı: "Böyle diyeceğinden emindim. Yarın Stu ve Glen'le konuşurum. El ilanları hazır mı?"

"Ah, şu ilanlar!" dedi Ralph. "Neredeyse bütün gün onlarla uğraştım yahu." Nick'e bir örnek gösterdi. Mürekkebin güçlü kokusu Nick'in burnuna çarptı. Yazılar büyük ve okunaklıydı. Ralph akılda kalıcı bir tasarım yapmıştı.

BÜYÜK TOPLANTI!!!
TEMSİLCİ KURULU ADAYLARI
BELİRLENECEK VE SEÇİLECEK!

18 Ağustos 1990, 20.30

Yer: Canyon Bulvarı Parkı
Orası olmazsa, Chautauqua Parkı'ndaki Chautauqua Salonu

TOPLANTININ ARDINDAN
MEŞRUBAT İKRAMI

Bunların altında yeni gelenler ve Boulder'ı keşfetmek için fazla zaman harcamamış insanlar için kabataslak iki kroki vardı. En altta ise Stu ve Glen ile o sabah yaptıkları görüşmede kararlaştırdıkları isimler daha küçük harflerle sıralanmıştı.

Geçici Özel Komite

Nick Andros
Glen Bateman
Ralph Brentner
Richard Ellis
Fran Goldsmith
Stuart Redman
Susan Stern

Nick meşrubat ikramıyla ilgili satırı işaret ederek kaşlarını kaldırdı.

"Ha, o mu? Şey, Frannie uğradı ve ikram olursa daha çok insan geleceğini söyledi. O ve arkadaşı Patty Kroger bu konuyu halledecek. Kurabiye ve Za-Rex sunulacakmış." Yüzünü buruşturdu. "Za-Rex veya öküz sidiği içeceksin deseler birini tercih etmeden önce düşünürdüm sanırım. Benim hakkımı sen içebilirsin Nick."

Nick sırıttı.

"Beni tek düşündüren," dedi Ralph ciddileşerek. "Beni komiteye dahil etmeniz. Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. 'Tebrikler, bütün zor işleri sen yapacaksın,' demek. Buna aldıracak değilim, hayatım boyunca çok çalıştım zaten. Ama komiteler fikir üretmek durumundadır ve benim de bir fikir adamı olduğum söylenemez."

Nick kâğıda hızla bir telsiz, arka plana de tepesinden elektrik akımı çıkan bir radyo kulesi çizdi.

"Evet ama o çok farklı," dedi Ralph üzgünce.

"Merak etme, bu işten alnının akıyla çıkacaksın," diye yazdı Nick. "Bundan eminim."

"Sen öyle diyorsan elimden geleni yapacağım Nicky. Yine de şu Underwood denen adamın daha iyi bir seçim olabileceğini düşünüyorum."

Nick başını iki yana salladı ve Ralph'in omzunu tuttu. Ralph, ona iyi geceler dileyerek üst kata çıktı. Nick o gittikten sonra düşünceli bir ifadeyle uzun süre el ilanına baktı. Stu ve Glen bir örneğini gördüyse –ki gördüklerinden emindi– Harold Lauder'ın komite üyeleri arasındaki ismini çıkardığını fark etmiş olmalıydılar. Nasıl bir tepki verdiklerini bilmiyor-

du, ama şimdiye dek kapısına dikilmemiş olmaları iyiye işaretti. Ondan kararını savunmasını isteyebilirler, Harold'ı komiteden uzak tutabilmek için mecbur kalırsa bunu yapardı. Gerekirse onlara Ralph'i kurban eder, komiteden çıkarırdı. Zaten Ralph de pek gönüllü değildi, ama doğal bir zekâya ve zor anlarda hızlı düşünüp, çözümler üretebilme yeteneğine sahipti. Seçilecek kurulda olması gereken iyi adamlardan biriydi, Stu ve Glen'in komiteyi genellikle kendi arkadaşlarından oluşturduğunu görebiliyordu. Nick, Lauder'ın safdışı bırakılmasını isterse razı olmak zorundaydılar. Liderlik için bu darbeyi yapacaklarsa aralarında kesinlikle anlaşmazlık olmamalıydı. Söylesene anne, adam o tavşanı şapkasının içinden nasıl çıkardı? Bilemiyorum oğlum, şu eski "kurabiye ve Za-Rex'le dikkatlerini dağıt" numarasına başvurmuş *olabilir*. Her seferinde işe yarar.

Ralph geldiğinde çiziktirmekte olduğu sayfaya döndü. Hapsetmek istercesine üç daire içine aldığı kelimelere baktı. *Otorite. Örgütlenme.* Aniden altlarındaki küçük boşluğa bir kelime daha ekledi. Üç dairenin içinde artık şu kelimeler vardı:

Otorite. Örgütlenme. Politika.

Lauder'ı listeden çıkarışının sebebi Stu ve Glen Bateman'ın yönetimi yakın çevreleriyle ele geçirmesine engel olmak değildi. Az da olsa içinde büyük bir huzursuzluk vardı. Olmasaydı tuhaf olurdu zaten. Boulder Özgür Bölgesi'ni bir anlamda Abagail Ana, Ralph ve o kurmuştu.

Şu an yüzlerce insan var, Bateman haklıysa yakında binlercesi olacak, diye düşündü kaleminin ucunu daire içindeki kelimelere vurarak. Baktıkça gözüne daha çirkin görünüyorlardı. *Ama Abagail Ana, Tom, Ralph ve ben geldiğimizde Boulder'daki tek canlılar kediler ve eyalet parkından gelen, insanların evlerinin bahçelerinde, hatta dükkânlarda yiyecek arayan geyiklerdi. Bir tanesi Table Mesa Süpermarket'e girmiş ve çıkamayarak içeride mahsur kalmıştı. Delirmiş bir halde reyonlar arasında koşturuyor, rafları deviriyor, düşüyor, kalkıp tekrar koşmaya başlıyordu.*

Evet, belki buraya geleli daha bir ay bile olmadı, ama önce biz geldik! O yüzden bir huzursuzluk söz konusu, ama Harold'ın komitede olmasını istemeyişimin sebebi bu değil. İstemiyorum, çünkü güvenmiyorum. Sürekli gülümsüyor, ama gözleriyle ağzı arasında su geçirmez

(tebessüm geçirmez?)

bir bölüm var. Bir ara Fran yüzünden aralarında bir tartışma olmuş ama üçü de bu meselenin artık geride kaldığını söylüyor. Bana pek öyle gelmiyor. Bazen Frannie'nin Harold'a tedirgin bir ifadeyle baktığını görüyorum. Sanki Harold'ın bu meseleyi gerçekten ardında bırakıp bırakmadığını merak ediyormuş gibi. Zeki biri, ama bana kalırsa bir o kadar da dengesiz.

Nick başını iki yana salladı. Hepsi bu değildi. Ona Harold Lauder'ın deli olup olmadığını düşündüren birden fazla olay vardı.

En büyük sebep o sırıtışı. Geceleri iyi uyumuyormuş gibi görünen ve sürekli sırıtan biriyle sırlarımı paylaşmak istemem doğrusu.

Lauder olmayacak. Bunu kabul etmek zorundalar.

Nick defterini kapatıp masanın çekmecesine koydu. Sonra ayağa kalktı ve soyunmaya başladı. Duş almak istiyordu. Kendini çok pis hissediyordu.

Süpergripten sonraki bu yeni, cesur dünya, diye düşündü. Ona ne yeni ne de cesur görünüyordu aslında. Sanki biri, bir çocuğun oyuncak kutusuna koca bir havai fişek koyup patlatmıştı. Her şey her yere saçılmıştı. Oyuncaklar, oyun odasının bir ucundan diğer ucuna uçmuştu. Bazıları tamir edilemeyecek ölçüde parçalanmış, bir kısmı tamire ihtiyaç duyar hale gelmişti, ama çoğu sadece dağılmıştı. Hâlâ dokunulmayacak kadar sıcaklardı, ama zamanla soğuyacaklar ve bir sorun kalmayacaktı.

Bu arada asıl iş ayıklamaktı. Artık işe yaramayacak olanları atmak. Tamir edilebilecek olan oyuncakları bir kenara koymak. Hâlâ işe yarar durumda olanların listesini yapmak. Oyuncakları içine koyacak yepyeni, güzel bir kutu bulmak. *Dayanıklı* bir kutu. Var olanları havaya uçurmak, korkutucu, mide bulandırıcı –bir o kadar da çekici– bir kolaylıktaydı. Asıl zor olan, parçaları tekrar bir araya getirebilmekti. Ayıklamak. Tamir etmek. Düzenlemek. Ve elbette işe yaramayanları atmak.

Ama... *siz* işe yaramayanları atacak gücü kendinizde bulabiliyor musunuz hiç?

Nick banyoya giderken yolun yarısında elinde giysileri, çırılçıplak halde duraksadı.

Gece ne kadar da sessizdi... ama onun tüm geceleri birer sessizlik senfonisi değil miydi zaten? Bütün bedeni niçin bir anda ürpermişti?

Eh, çünkü Özgür Bölge Komitesi'nin toplayacağı dağılmış oyuncaklar değildi, aniden bu gerçek aklına düşmüştü. Kesinlikle oyuncaklar değildi. Aniden insan ruhunun garip bir dikiş çemberine dahil olduğunu hissetti... o, Redman, Bateman, Abagail Ana ve hatta Özgür Bölge sinyalini ölü kıtanın her noktasına gönderen telsizi ve ekipmanıyla Ralph. Her birinin elinde bir iğne vardı ve belki onları kışın soğuğundan koruyabilecek bir battaniye dikiyorlardı ya da belki sadece, kısa bir duraksamanın ardından, ayak uçlarından başlayarak tüm insan ırkı için yeni bir kefen dikmeye başlamışlardı.

Stu seviştikten sonra uyuyakalmıştı. Son günlerde uykuları hep kısa sürüyordu. Önceki gece de Glen Bateman ile sabahlamış, sarhoş olup geleceğe dair planlar yapmışlardı. Frannie sabahlığını üzerine geçirip, balkona çıkmıştı.

Yaşadıkları bina, kasabanın merkezinde, Pearl Sokağı ve Broadway'in köşesindeydi. Yerleştikleri daire üçüncü kattaydı, balkondan dört ayrı yöne uzanan iki yolun kesiştiği yeri görebiliyordu. Burayı sevmişti. Her yöne hâkimdiler. Gece ılık ve rüzgârsızdı. Kapkara gökyüzü kumaşı, milyonlarca yıldızla delinmişti.

Gebeliği artık belli olmaya başlamıştı, henüz çok bariz değildi, ama Stu o akşam bu konuya değinmişti. Sorusu doğal, biraz da komikti: *Onu... şey, sıkıştırmadan buna daha ne kadar süre devam edebiliriz?*

Dört ay kulağa nasıl geliyor, diye karşılık vermişti Fran eğlenerek.

Güzel, diyerek nazikçe sevişmeye başlamışlardı.

Daha önceki konuşmaları çok daha ciddiydi. Stu, Boulder'a gelmelerinden kısa bir süre sonra bebek konusunu Glen'e açmış ve Glen, süpergrip mikrobunun veya virüsünün hâlâ ortalıkta olabileceğini usulca belirtmişti. Yani bebek ölebilirdi. Sarsıcı bir düşünceydi (Sarsıcı Düşünceler konusunda Glen Bateman'a kesinlikle güvenebilirdiniz, şapkasından her an bir tane çıkarabilirdi) ama annenin bağışıklığı varsa o zaman mutlaka bebeğin de olması gerekmez miydi?

Ama salgında pek çok kişi çocuğunu kaybetmişti.

Evet ama bunun anlamı mutlaka...

Neydi?

Eh, öncelikle buradaki herkes insan ırkının son örnekleri olabilirdi. Buna inanmak istemiyordu, *inanamazdı.* Bu doğruysa...

Biri caddeden o tarafa doğru yürüyordu. İki tekerleği kaldırımın üstünde kalmış bir çöp kamyonuyla Pearl Sokağı Mutfağı adlı lokantanın duvarı arasından geçebilmek için yanlamasına ilerledi. İnce ceketini bir omzuna atmıştı. Bir elinde, şişe veya uzun namlulu tabanca olabilecek bir şey vardı. Diğer elindeyse bir kâğıt parçası tutuyordu. Kapı numaralarını kontrol etmesine bakılırsa kâğıtta bir adres yazılı olmalıydı. Sonunda Frannie'nin bulunduğu binanın önünde durdu. Ne yapacağına karar veremiyormuş gibi kapılara baktı. Frannie, adamın eski dizilerdeki özel dedektiflere benzediğini düşündü. Yaklaşık altı metreden daha uzundu ve kendini o zor durumlardan birinde bulmuştu. Seslense, adamı korkutabilirdi. Sessiz kalsa, adam kapıyı çalıp, Stuart'ı uyandırabilirdi. Hem elinde tabancayla ne yapıyordu... elindeki tabancaysa tabii?

Adam aniden kafasını kaldırıp, yukarı baktı. Muhtemelen binada herhangi bir ışık olup olmadığını görmek içindi. Frannie de o sırada hâlâ aşağı bakıyordu. Göz göze geldiler.

"Ulu Tanrım!" diye bağırdı kaldırımdaki adam. İstemsizce bir adım geriledi, ayağı oluğa denk geldi ve dengesini kaybederek kıç üstü oturdu.

"Ay!" dedi Frannie aynı anda ve o da balkonda geriye bir adım attı. Arkasında, ayak üstünde duran büyük bir kil saksının içinde bir kurdele çiçeği vardı. Frannie'nin kalçası, saksıya çarptı. Çiçek, birazcık daha yaşamak istermişçesine olduğu yerde bir süre sallandı. Sonra büyük bir gürültüyle balkonun seramik zeminine düştü.

Yatak odasındaki Stu homurdandı, diğer tarafına döndü ve tekrar hareketsiz kaldı.

Frannie tahmin edilebilir bir şekilde kıkırdamaya başladı. Dudaklarını sertçe ısırıp, ağzını her iki eliyle birden kapadı, ama küçük fısıltılar halinde art arda fırlayan kıkırdamalarına engel olamıyordu. Elinde bir gitarla serenat yapıyor olsaydı kahrolası saksıyı kafasına atabilirdim, diye düşündü daha da şiddetli gülerek. *O sole mio... KÜT!* Kahkahalarına engel olmaya çalışmaktan karnına ağrılar girmişti.

Aşağıdan bir fısıltı duyuldu. "Hey, sen... balkondaki... pıssst!"

"Pıssst," diye fısıldadı Frannie kendi kendine. "Pıssst, süper."

Bir eşek gibi anırmaya başlamadan önce dışarı çıkmalıydı. Bir başladı mı, gülüşünü durdurabilmesi mümkün değildi. Kararmış yatak odasını koşarak geçti. Banyo kapısının arkasından daha kalın –ve ağırbaşlı bir sabahlık kaptı ve giymeye çalışarak koridora çıktı. Bu arada kahkahalarını tutabilmek için yüzü şekilden şekile giriyordu. Koşarak merdivenlere yöneldi ve bir kat indikten sonra kendini daha fazla engellemeye çalışmadı. Sonraki iki katı deli gibi gülerek indi.

Adam –şimdi genç biri olduğunu görebiliyordu– yerden kalkmış, üstünü başını silkeliyordu. İnce ve sağlam yapılıydı. Yüzünün büyük bir kısmı, gün ışığında sarı, muhtemelen kızılımsı bir renkte görünen sakallarla kaplıydı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, ama dudakları hüzünlü bir tebessümle kıvrılmıştı.

"Devirdiğin neydi?" diye sordu. "Bana bir piyanoymuş gibi geldi."

"Saksı," dedi Fran. "O... o..." Parmağını ona doğru kaldırarak tekrar sessizce gülmeye başladı. Başını iki yana sallayarak ağrıyan karnını tuttu. Yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. "Gerçekten çok komik görünüyordun... Biliyorum, ilk kez gördüğün birine söylenecek şey değil... ama, Tanrım! Çok komiktin!"

"Eski günlerde olsaydık," dedi adam sırıtarak. "Seni mahkemeye verir, en az iki yüz elli bin dolar tazminat alırdım. Hem de hiç uğraşmadan. Sayın yargıç, başımı kaldırdığımda bu kadın bana bakıyordu. Evet, kaş göz işareti yapıyordu. Davacı lehine karar verilmiştir. Zavallı adamcağız. Mübaşir lehine de. Mahkemeye on dakika ara veriyoruz."

Bir süre ikisi de güldü. Genç adamın üzerinde temiz bir blucin takım ve koyu mavi bir gömlek vardı. Yaz gecesi ılık ve güzeldi. Frannie çıktığına memnun oldu.

"İsmin Fran Goldsmith olabilir mi?"

"Ta kendisiyim. Ama seni tanımıyorum."

"Larry Underwood. Buraya bugün geldik. Aslında Harold Lauder adında birini arıyordum. Fran Goldsmith, Stu Redman ve birkaç kişiyle birlikte Pearl Sokağı 261 numarada kaldığını söylediler."

Frannie'nin kıkırdaması kesildi. "Harold, Boulder'a geldiğimiz ilk günlerde bizimle kalıyordu, ama sonra ayrıldı. Şimdi Arapahoe'da, kasabanın batısında. İstersen adresini tarif edebilirim."

"Çok sevinirim. Ama gitmek için yarını bekleyeceğim sanırım. Şu başıma gelenleri tekrar yaşama riskini göze alamam."

"Harold'ı tanıyor musun?"

"Hem evet hem hayır... tıpkı seni hem tanıyıp hem tanımadığım gibi. Gerçi itiraf etmem gerekirse hiç kafamda canlandırdığım gibi değilsin. Kafamda seni Frank Frazetta tablolarından fırlamış sarışın bir kadın savaşçı gibi canlandırmıştım. Kalçanın iki yanından birer 45'lik sarkıyor olacaktı. Ama yine de seninle tanıştığıma sevindim."

"Söylediklerine dair en ufak bir fikrim bile yok."

"Bir dakikalığına şu kaldırıma oturalım da anlatayım."

Fran oturdu. Hafif bir yaz esintisi yoldaki kâğıt parçalarını uçurup üç sokak ötedeki mahkeme binasının bahçesindeki yaşlı karaağaçların dallarını salladı.

"Harold Lauder için birkaç şey getirdim," dedi Larry. "Sürpriz. Onun için onu benden önce görecek olursan hiçbir şey söylemeyeceğine söz ver."

"Tamam," dedi Frannie. Meraklanmış, pür dikkat dinliyordu.

Genç adam uzun namlulu tabancayı kaldırdı ve bunun bir tabanca olmadığı ortaya çıktı; uzun boyunlu bir şarap şişesiydi. Frannie şarabın etiketini yıldızların soluk ışığında zar zor okuyabildi: BORDEAUX. Hemen altında da 1947 yazıyordu.

"Bu yüzyıl içindeki en iyi Bordeaux mahsulü," dedi Larry. "En azından eski bir dostumun söylediğine göre öyle. İsmi Rudy'ydi. Huzur içinde yatsın."

"Ama 1947... kırk üç yıl öncesi. Acaba... bozulmamış mıdır?"

"Rudy iyi bir Bordeaux'ya hiçbir şey olmayacağını söyler. Her neyse, bunu ta Ohio'dan beri taşıyorum. Kötü bir şarapsa çok yol görmüş kötü bir şarap olmuş demektir."

"Harold'a mı getirdin?"

"Evet. Bunu ve şunları." Ceket cebinden bir şey çıkarıp Fran'e verdi. Üzerini okuyabilmesi için yıldızlara doğru tutmasına gerek yoktu. Bir anda kahkahalara boğuldu. "Payday çikolata!" diye bağırdı. "Harold'ın en sevdiği... ama sen nereden bildin?"

"Uzun hikâye aslında."

"Anlat hadi!"

"Pekâlâ. Bir zamanlar, sevgili annesini görmek için Kaliforniya'dan New York'a gelen Larry Underwood adında bir genç varmış. Gelişinin tek sebebi bu değilmiş, ama diğer sebepler pek hoş olmadığı için dile getirmemeyi tercih etmiş, tamam mı?"

"Tamam," diye karşılık verdi Frannie.

"Ama o da ne? Batının Kötü Cadısı veya Pentagon'dan birkaç göt herif, daha kimse 'Kaptan Trips geliyor' bile diyemeden ülkeye ölümcül bir salgını yaymış ve New York'taki hemen hemen herkes gebermiş. Larry'nin annesi dahil."

"Çok üzüldüm. Ben de annemle babamı kaybettim."

"Evet, herkesin anne babası öldü. Hepimiz birbirimize başsağlığı kartı gönderecek olsak geriye bir tane bile kalmazdı. Ama Larry şanslı olanlardanmış. Şehirden, olanlarla başa çıkamayacak kadar hazırlıksız yakalanan Rita adında bir kadınla birlikte çıkmayı başarmış. Ne yazık ki Larry de ona yardım etme konusunda pek hazırlıklı değilmiş."

"Kimse değildi."

"Ama bazıları diğerlerine nazaran daha çabuk uyum sağladı. Her neyse, Larry ve Rita, Maine sahiline doğru yola koyulmuş. Vermont'a kadar gitmişler ve kadın orada çok fazla uyku hapı içerek ölmüş."

"Ah Larry. Üzüldüm."

"Larry bu gelişmeden çok kötü etkilenmiş. Hatta bunu karakterinin zayıflığı yüzünden verilmiş ilahi bir ceza olarak görmüş. Aslında tanıdığı birkaç kişi ona karakterinin en ağır basan yönünün, 1959 model bir Cadillac'ın konsolunda duran fosforlu Bakire Meryem gibi gözden kaçırılmayacak parlaklıktaki bencilliği olduğunu söylemiş."

Frannie kaldırımda oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı.

"Umarım seni huzursuz etmiyorumdur, ama bütün bunlar çok uzun zamandır içimde çalkalanıyor ve hikâye gerçekten de bir noktada Harold'a bağlanıyor. Tamam mı?"

"Tamam."

"Sağ ol. Galiba bugün o ihtiyar kadınla tanışmamızdan beri içimi dökebileceğim dost bir yüz arıyordum. Aslında beni dinleyenin Harold olacağını düşünmüştüm. Her neyse, Larry, Maine'e doğru ilerlemeye de-

vam etmiş, çünkü gidilecek başka hiçbir yer yok gibiymiş. O günlerde çok korkunç kâbuslar görüyormuş, ama tek başına olduğu için başkalarının da gördüğünden bihabermiş. İçinde bulunduğu ruhsal çöküntünün bir başka belirtisi olduğunu sanıyormuş. Sonunda kendini Wells adında bir sahil kasabasında bulmuş. Orada Nadine Cross adında bir kadın ve sonradan isminin Leo Rockway olduğu anlaşılan garip bir çocukla karşılaşmış."

"Wells," diye tekrarladı Frannie yumuşak sesle şaşkınca.

"Her neyse, üç yolcu nereye gideceklerini belirlemek için yazı tura atmış ve tura gelince güneye doğru ilerlemeye karar vermişler. Yol onları..."

"Ogunquit'e gittiniz!" dedi Frannie neşeyle.

"Aynen öyle. Harold Lauder ve Frances Goldsmith isimlerini ilk kez orada, bir ahırın çatısına kocaman harflerle yazılmış olarak görmüşler."

"Harold'ın bıraktığı işaret! Ah Larry, bunu duyunca bayılacak!"

"Ahırın üzerindeki yol tarifine uyarak Stovington'a gittik, Stovington'daki tarife uyup Nebraska'ya ve Abagail Ana'nın evinde bırakılan tarife uyarak Boulder'a geldik. Yolda başkalarıyla karşılaştık. İçlerinden biri, Lucy Swann adında bir kadın. Onunla birlikteyim. Tanışmanızı isterim. Birbirinizi seveceğinizden eminim.

"Hikâyeme devam edeyim. O arada Larry'nin pek istemediği bir şey olmuş. Dört kişilik küçük grubu büyüyüp altı kişi olmuş. O altı kişi, New York'un dışında dört kişiyle daha karşılaşmış ve grubu diğerlerini çekmeye devam etmiş. Harold'ın Abagail Ana'nın evine bıraktığı notu gördüklerinde sayıları on altıymış. Oradan ayrılırken aralarına üç kişi daha katılmış. Bu cesur grubun lideri Larry'miş. Oylama falan yapılmamış. Öylece olmuş. Aslında içten içe böyle bir sorumluluk istemiyormuş. Ağır bir yükmüş. Geceleri uykularını kaçırıyormuş. Ama bırakamıyormuş. Özsaygı meselesi olsa gerek. Ve içinde hep her şeyi berbat edeceği, bir sabah uyanıp gruptan birini tıpkı Vermont'ta Rita'yı bulduğu gibi uyku tulumu içinde ölmüş bulacağı, herkesin onu parmakla gösterip, 'Bu senin suçun. Hiçbir şeyi beceremiyorsun. Senin yüzünden öldü,' diyeceği korkusu varmış. Ve bunu kimseyle konuşamıyordum. Yargıçla bile..."

"Yargıç kim?"

"Yargıç Farris. Peoria'dan yaşlı bir adam. Sanırım ellili yılların başında gerçekten bir yargıçmış, bölge hâkimi mi ne, ama salgın başladığı

sırada uzun zamandır emekliymiş. Ancak zihni bıçak gibi keskin. Öyle ki sana baktığında x-ışınlı gözleri var zannedersin. Her neyse, Harold benim için önemliydi. İnsanların sayısı arttıkça önemi de arttı. Doğru orantı denebilir." Hafifçe güldü. "O çatı. Tanrım! Senin isminin yazılı olduğu son satır öyle aşağıdaydı ki yazarken kıçı boşlukta olmalı diye düşünmüştüm."

"Evet. Onu yazdığı sırada ben uyuyordum. Yoksa ona engel olurdum."

"Onu biraz anlamaya başladım," dedi Larry. "Ogunquit'teki ahırın çatısında bir Payday ambalajı bulmuştum, bir de direğin üstüne kazınmış..."

"Neydi?"

Larry'nin karanlıkta ona dikkatle baktığını fark edip sabahlığına daha sıkı sarıldı. Korunmak için değildi, kendini tehdit altında hissetmiyordu. Sadece biraz huzursuz olmuştu.

"Adının baş harfleri," dedi Larry. "H.E.L. Hepsi bu kadar olsaydı şimdi burada olmazdım. Ama sonra Wells'teki motosiklet bayiinde..."

"Biz de oradaydık!"

"Biliyorum. Birkaç motosikletin eksik olduğunu fark etmiştim. Beni daha da etkileyen, Harold'ın yerdeki depodan benzin çekebilmiş olmasıydı. Ona yardım etmiş olmalısın Fran. Ben neredeyse parmaklarımdan oluyordum."

"Hayır, yardım etmeme gerek kalmadı. Harold havalandırma kapağı diye bir şey bulana dek etrafı araştırdı..."

Larry inleyerek alnına bir şaplak indirdi. "Havalandırma kapağı! Tanrım! Tankı havalandırdıkları yeri aramak aklıma bile gelmedi! Yani öylece ortalıkta dolaştı, kapağı buldu ve açarak hortumu aşağı sarkıtıverdi, öyle mi?"

"Eh, evet."

"Ah Harold," dedi Larry, Frannie'nin daha önce hiç duymadığı takdir dolu bir sesle. En azından Harold Lauder'dan bahsedilirken duymamıştı. "Bu numarası gözümden kaçmış. Her neyse, Stovington'a vardık. Nadine o kadar kötü oldu ki neredeyse bayılacaktı."

"Ben ağlamıştım," dedi Fran. "Hiç duramayacağımı düşünene dek hüngür hüngür ağladım. Oraya vardığımızda birinin, 'Merhaba! İçeri buyurun, arınma bölümü sağda, kafeterya solda,' diyeceğine kendimi öylesine inandırmıştım ki." Başını iki yana salladı. "Şimdi ne kadar da aptalca geliyor."

"Ben o kadar umutsuzluğa kapılmamıştım. Gözü pek Harold oraya benden önce gelmiş, işaretini bırakmış ve yoluna devam etmişti. Kendimi *The Pathfinder* filmindeki Kızılderili'yi takip eden toy doğulu gibi hissediyordum."

Larry'nin Harold'a bakışı Frannie'yi hem şaşırtmış hem büyülemişti. Vermont'tan ayrılıp Nebraska'ya doğru yola çıktıkları sırada grubun liderliğini Stu üstlenmemiş miydi? Gerçekten hatırlayamıyordu. O sırada kâbuslar hepsinin aklını fazlasıyla meşgul ediyordu. Larry, ona unuttuğu şeyleri hatırlatıyordu... daha da kötüsü, kabul edip değerini bilmediklerini. Harold'ın ahırın tepesine o notu yazmak için hayatını riske atması, o an Fran'e çok aptalca bir davranış olarak görünmüş ama sonradan işe yaramıştı. Ve yerin altındaki tanktan benzin çekmesi... besbelli Larry bunun için çok uğraşmıştı ama Harold kısa sürede zahmetsizce halletmişti. Bunlar kendini önemsiz ve suçlu hissetmesine sebep oldu. Hepsi az çok Harold'ın sırıtan bir fazlalıktan ibaret olduğunu düşünüyordu. Ama Harold son altı haftada şapkasından epey işe yarar numara çıkarmıştı. Stu'ya olan aşkı onu Harold hakkındaki gerçekleri bir yabancıdan öğrenecek kadar mı kör etmişti? Kendini daha da kötü hissettiren şey, Harold'ın hayal kırıklığına rağmen Stu'yla olan ilişkisi hakkında son derece olgun bir yaklaşım sergilediği gerçeğiydi.

"Stovington'da tüm ayrıntılarıyla bir başka faydalı yol tarifi bulmuştuk. Hemen yanında, yerde, bir başka Payday ambalajı vardı. Ezilmiş otlar ve kırık dallar yerine Harold'ın Payday çikolatalarının izini sürüyormuşum gibi geliyordu. Sizin güzergâhınızı bire bir takip etmedik. Gary, Indiana yakınlarında kuzeye döndük, çünkü dev bir yangın çıkmıştı ve bazı yerler hâlâ alevler içindeydi. Sanki şehirdeki tüm petrol tankları patlamıştı. Her neyse, bu rota değişikliğinde yargıç aramıza katıldı. Sonra Hemingford Home'da durduk, Abagail Ana'nın orada olmadığını rüyalarımız sayesinde biliyorduk ama yine de orayı görmek istedik. Mısır tarlasını... lastik salıncağı... anlıyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Frannie usulca. "Anlıyorum."

"Tüm bu süre içinde kafayı yemekle meşguldüm. Kötü bir şeyin olacağını, bir motosiklet çetesinin saldırısına uğrayacağımızı ya da ne bileyim, suyumuzun tükeneceğini düşünüyordum.

Annemin bir kitabı vardı, ona da anneannemden kalmıştı galiba. İsmi, *Onun Yerinde Olmak*'tı. Korkunç sorunlarla boğuşan insanlar hakkındaki kısa öykülerden oluşuyordu. Çoğu ahlaki sorunlardı. Ve kitabı yazan adam, dertlere derman bulabilmek için tek yapılması gerekenin sormak olduğunu söylüyordu: 'İsa olsa ne yapardı?' Bu, sorunu mutlaka ortadan kaldırıyordu. Ne düşünüyorum, biliyor musun? Meselenin soruyla alakası yok, bu zihni temizlemek için bir yöntem, ve ben bu yöntemin oldukça faydalı olduğunu düşünüyorum."

Fran gülümsedi. Annesinin böyle bir cümlenin üzerine neler söyleyebileceğini tahmin ediyordu.

"Kendimi ne zaman kapana kısılmış gibi hissetsem Lucy, benim hatun, söylemiş miydim, bana, 'Acele et Larry, soruyu sor,' der."

"İsa olsa ne yapardı?" dedi Fran dalgınca.

"Hayır, Harold olsa ne yapardı?" dedi Larry ciddi bir ifadeyle. Fran şaşkınlıktan neredeyse dilini yutacaktı. Larry, Harold'la tanıştığı sırada orada olmayı diledi. Acaba tepkisi nasıl olacaktı?

"Bir gece bir çiftliğin arazisinde kamp kurduk, suyumuz neredeyse bitmişti. Çiftlikte bir kuyu vardı, ama suyu çekmek mümkün değildi, zira elektrik yoktu ve dolayısıyla pompa çalışmıyordu. Joe, pardon Leo, asıl adı Leo, etrafta, 'Tutadım Larry, çot tutadım,' diyerek dolaşıp duruyor, beni deli ediyordu. İyice gerildiğimi hissettim, yanıma bir kez daha gelecek olursa çocuğa vuracağımı biliyordum. Ne iyi adam değil mi? Bir çocuğa el kaldırmayı düşünüyor. Ama insan bir anda değişemez. Kendimi değiştirmek için epey vaktim oldu."

"Hepsini onca yoldan buraya sağ salim getirmişsin," dedi Frannie. "Biz birini kaybettik. Apandisi patladı. Stu, onu ameliyat etmeye çalıştı ama işe yaramadı. Bence çok iyi bir iş çıkarmışsın Larry."

"Harold ile birlikte çok iyi iş çıkardık," diye düzeltti Larry. "Her neyse, Lucy, 'Çabuk Larry, soruyu sor," dedi. Ben de sordum. Suyu ambara çıkaran bir rüzgâr değirmeni vardı. Sorunsuzca dönüyordu, ama ambardaki musluklardan da su akmıyordu. Bunun üzerine değirmenin dibindeki, mekanizmanın bulunduğu kutuyu açtım ve ana borunun yuvasından çıkmış olduğunu görüp yerine oturttum. İşe yaradı! Kana kana içtik. Soğuk ve lezzetliydi. Harold sayesinde."

"Senin sayende. Harold orada değildi Larry."

"Eh, kafamın içindeydi. Şimdi de buradayım işte. Ona şarap ve çikolata getirdim." Gözucuyla Fran'e baktı. "Senin onunla olacağını düşünmüştüm aslında."

Frannie başını iki yana salladı ve kenetlenmiş parmaklarına baktı. "Hayır. O... Harold olmaz."

Larry uzun bir süre boyunca konuşmadı, ama Fran bakışlarını üzerinde hissediyordu. Sonunda Larry konuştu. "Pekâlâ, nerede yanıldım? Harold hakkında yanlış düşündüğüm nedir?"

Frannie ayağa kalktı. "Artık içeri girsem iyi olacak. Seninle tanıştığıma sevindim Larry. Yarın uğra da Stu'yla tanış. İşi olmazsa Lucy'ni de getir."

"Harold'ın nesi var?" diye ısrar etti Larry ayağa kalkarak.

"Şey, bilmiyorum," dedi boğuk bir sesle. Yaşlar bir anda gözlerini yakmaya başlamıştı. "Kendimi... Harold'a çok kötü davranmışım gibi hissettirdin... neden veya nasıl yaptığımı bilmiyorum... onu Stu kadar sevmiyorsam kabahat bende mi? Bu yüzden suçlanabilir miyim?"

"Hayır, elbette hayır." Larry çok şaşırmıştı. "Özür dilerim. Üstüne geldim galiba. Hemen gidiyorum."

"Harold değişti!" diye patladı Frannie. "Nasıl veya neden olduğunu bilmiyorum, hatta bazen iyi yönde değişmiş olabileceğini düşünüyorum... ama gerçekten bilmiyorum. Ve bazen çok korkuyorum."

"Harold'dan mı?"

Fran cevap verinedi, sessizce ayaklarına baktı. Şimdiden çok fazla şey söylemiş gibi hissediyordu kendini.

"Oraya nasıl gideceğimi tarif edecektin?" dedi Larry nazikçe.

"Çok kolay. Küçük parka, ismi Eben G. Fine Parkı'ydı galiba, işte o parka varana dek doğruca ilerle. Park sağ tarafta kalıyor. Harold'ın oturduğu küçük ev tam parkın karşısında."

"Tamam, teşekkürler. Kırılan saksıya ve düşmeme rağmen seninle tanışmak bir zevkti Fran."

Frannie gülümsedi ama kendini zorladığı belliydi. Gecenin neşesi tamamen yok olmuştu.

Larry şarap şişesini hafifçe kaldırarak kendine has çarpık gülümsemesiyle baktı. "Onu benden önce görürsen... sürprizi bozma, olur mu?"

"Merak etme."

"İyi geceler Frannie."

Geldiği yöne doğru yürüdü. Fran, onu gözden kaybolana dek izledikten sonra yukarı çıkıp hâlâ derin bir uykuda olan Stu'nun yanına süzüldü.

Harold, diye düşündü örtüyü çenesine kadar çekerken. Kayıp ama (hepsi biraz kaybolmuş değil miydi) iyi biri gibi görünen bu Larry'ye Harold Lauder'ın şişman, çocuksu ve ukala olduğunu nasıl söyleyebilirdi? Ona bilge Harold'ın, becerikli Harold'ın, İsa-olsa-ne-yapardı-Harold'ın yakın geçmişte üstünde sadece mayosuyla, gözyaşları içinde koşarak çim biçmekte olduğunu söylemesi mi gerekiyordu? Bazen somurtkan, çoğu zaman korkak olan Harold'ın Ogunquit'ten Boulder'a geldikten sonra güçlü bir politikacıya, dalkavuğa, kertenkele gibi gözleriyle buz gibi bakan, ama mütemadiyen sırıtan bir canavara döndüğünü söylemeli miydi?

Bu gece uykuya dalabilmesi zor olacak gibi görünüyordu. Harold umutsuzca ona, o da Stu Redman'a âşık olmuştu, hayat kolay değildi. Ve artık Harold'ı her görüşünde içi buz kesiliyordu. Beş kilo vermiş, sivilcelerinin çoğunun geçmiş olmasına rağmen içinde...

Nefesi kesilir gibi oldu ve dirsekleri üzerinde doğruldu. Gözleri iri iri açılmıştı.

İçinde bir şey kıpırdamıştı.

Elleri hafifçe şişkin olan karnına gitti. Henüz çok erkendi elbette. Hayal gücünün bir ürünü olmalıydı. Ama...

Ama değildi.

Kalbi hızla çarparak tekrar uzandı. Stu'yu uyandırmayı düşündü, ama sonra vazgeçti. Keşke bebeğinin babası Jess değil de o olsaydı. Öyle olsa Stu'yu uyandırıp bu özel anı onunla paylaşabilirdi. Bir sonraki bebekte öyle yapacaktı. Tekrar bebeği olursa elbette.

Ve karnında yine bir hareketlenme oldu. O kadar hafifti ki gaz bile sanılabilirdi. Ama Fran emindi. Bebeği hareket etmişti. Yaşıyordu.

"Ah, Tanrım," diye mırıldandı kendi kendine ve gözlerini kapadı. Larry Underwood ve Harold Lauder'ı bir anda unutmuştu. Annesi hastalandığından beri başına gelen her şeyi unutmuştu. Kıpırtıyı tekrar hissetmeyi beklerken uyuyakaldı. Bebeği yaşıyordu.

* * *

Harold seçtiği küçük evin bahçesinde bir sandalyede oturmuş, gökyüzüne bakarak eski bir rock and roll şarkısını düşünüyordu. Rock'tan nefret ederdi ama bu şarkının bütün sözlerini biliyor, hatta kimin söylediğini bile hatırlıyordu: Kathy Young and the Innocents. Solist, söz yazarı, şarkıcı, her neyse, sesi tiz, keskindi ve her nasılsa dikkatini çekmişti. Altın şarkılardan, diyordu diskcokeyler bu şarkı için. Geçmişten bir esinti. Kulaklardan silinmeyecek bir klasik. Kadın sanki şarkıyı çok uzun zamandır masasının çekmecesinde duran, sadece geceleri geç saatlerde, ev ahalisi uyuduktan sonra çekmeceden çıkarılan bir fotoğrafa söylüyor gibiydi. Sesinde ümitsizlik vardı. Şarkıyı söylediği fotoğraf muhtemelen ablasının yıllığından kesilip alınmış, futbol takımının kaptanı, aynı zamanda öğrenci birliğinin başkanı olan yakışıklı delikanlıya ait bir fotoğraftı. Yakışıklı delikanlı büyük ihtimalle ponpon kızların liderini yol kenarında park edilmiş bir arabanın arka koltuğunda becerirken bu tahta göğüslü, ağzının kenarında sivilceler olan ümitsiz kız bu şarkıyı söylüyordu:

"Gökyüzünde binlerce yıldız var... bana tek seveceğim kişinin, tek tapacağım kişinin... sen olduğunu hatırlatıyorlar... bana beni sevdiğini söyle... sadece benim olduğunu söyle... sadece benim..."

Bu gece gökyüzünde çok daha fazla yıldız vardı, ama bunlar âşıkların yıldızları değildi. Burada Samanyolu'nun yumuşak ışıltısı yoktu. Burada, deniz seviyesinin bir buçuk kilometre yukarısında yıldızların her biri, kapkara kadife üzerinde Tanrı'nın buz kıracağıyla açılmış deliklermiş gibi keskin bir parlaklıktaydı. Bunlar âşıkların değil, nefret edenlerin yıldızlarıydı ve Harold bu yüzden dilek tutabileceğini düşündü. Dilerim... hepiniz geberirsiniz.

Başını geriye atıp gökyüzüne bakarak bir süre sessizce oturdu. Saçları şimdiye kadar olmadığı kadar uzundu, ama artık yağlı ve yapış yapış değildi. Artık ahırda yaşıyormuş gibi kokmuyordu. Artık şekerleme yemeyi bıraktığı için cildindeki lekeler bile azalmıştı. Çok hareket edip bolca yürüdüğü için kilo vermeye başlamıştı. Artık oldukça iyi görünmeye bile başlamıştı. Son birkaç haftada birçok kez camın ya da aynanın önünden geçerken durup, bir yabancıymış gibi kendine baktığı olmuştu.

Sandalyesinde doğruldu. Kucağında sahte deriden mavi bir cildi olan büyükçe bir defter vardı. Evde olmadığı zamanlarda defteri şöminedeki

gevşek bir tuğlanın arkasına saklıyordu. Biri defteri bulacak olursa Boulder'daki günleri o an sona ererdi. Defterin kapağında altın yaldızlı harflerle iki kelime yazılmıştı: DEFTERİKEBİR. Fran'in günlüğünü okuduktan sonra başladığı günceydi. Sık elyazısıyla şimdiden altmış sayfasını doldurmuştu. Hiç paragraf yoktu, sadece blok halinde elyazısı vardı. Nefreti, yaradan akan irin gibi sayfalara dökülüyordu. İçinde bu denli nefret barındırdığını bilmezdi. Onca sayfadan sonra şiddetinin biraz azalmış olacağı düşünülebilirdi, ama sanki daha da artmıştı. O eski şakadaki gibiydi. Custer'ın son savaşında toprak neden bembeyazdı? Çünkü Kızılderililerin ardı arkası kesilmiyordu ve...

Peki o neden nefret ediyordu?

Soru dışarıdan gelmiş gibi sırtını dikleştirdi. Cevaplanması zor bir soruydu. Belki birkaç kişi hariç, seçilmiş birkaç kişi. Einstein dünyada $E=mc^2$'yi tüm yönleriyle kavrayabilecek sadece altı kişinin bulunduğunu söylememiş miydi? Ya kafasının içindeki denklem? Harold'ın göreceliği. Yıkımın hızı. Daha karanlık, daha esrarlı yazarak şimdiye kadar olanın iki katı sayfayı doldurabilir, içindeki mekanizmada kaybolabilir ve yine de ana sebebe yaklaşmamış olabilirdi. Belki de... kendi ırzına geçiyordu. Bu muydu? Eh, en azından buna yakındı. Ve Kızılderililer geliyor, geliyordu.

Yakında Boulder'dan ayrılacaktı. En fazla bir iki ay sonra. Ödeşme yöntemini nihayet belirlediğinde. Sonra batıya gidecekti. Ve gittikten sonra burasıyla ilgili her şeyi anlatacaktı. Genel toplantılarda neler olduğunu, daha da önemlisi, özel toplantılarda nelerin döndüğünü anlatacaktı. Özgür Bölge Komitesi'nde olması kesin gibiydi. Kollarını açarak onu aralarına alacaklar ve orada lider kimse ona ödüller verecekti... nefreti sonlandıracak değil, nefrete yakışacak bir araç, bir Nefret Cadillac'ı ya da uzun ve kapkara bir Nefretderado'ya binecek ve araba, onunla onlara duyduğu nefreti taşıyacaktı. Flagg ile bu sefil kasabayı bir karınca yuvası gibi dağıtacaklardı. Ama önce ona yalan söyleyip kadınını çalan Redman'dan öcünü alacaktı.

Tamam Harold ama neden nefret ediyorsun?

Hayır, buna verebileceği tatmin edici bir cevabı yoktu, sadece bir tür... nefretin kendisine yönelik onay vardı. Hem bu adil bir soru muydu? Harold'a göre değildi. Bir kadına neden sakat bir bebek doğurduğunu sormak gibiydi.

Nefretinden kurtulmayı düşündüğü bir zaman –belki bir saat belki bir an– olmuştu. Fran'in günlüğünü okumayı bitirip Stu Redman'a asla kopmayacak şekilde bağlı olduğunu görmesinden sonraydı. Bu ani keşif onda soğuk suyun bir sülük üzerinde oluşturduğu büzülme etkisini yaratmıştı. O saatte veya anda, bunu *olduğu gibi kabullenme* seçeneği olduğunu fark etmiş ve bu gerçek onu hem heyecanlandırmış, hem de dehşete düşürmüştü. O zaman zarfında yepyeni bir insana dönüşebileceğini, grip salgınının keskin bıçağıyla eski Harold Lauder'dan bir bölümü ayırıp yepyeni biri yaratabileceğini görmüştü. Özgür Bölge'nin ne olduğunu o zaman zarfında herkesten iyi kavramıştı. İnsanlar eskiden oldukları gibi değildi. Bu küçük kasabadaki insan topluluğu, salgından önce Amerika'da bulunan hiçbir topluluğa benzemiyordu. Bunu göremiyorlardı, çünkü kendisi gibi sınırlarının dışında durmuyorlardı. Erkekler ve kadınlar, evlilik müessesesini canlandırmak için hiçbir ihtiyaç duymadan bir arada yaşıyordu. İnsan grupları varlığını kabileler gibi birlikte sürdürüyordu. Neredeyse hiç kavga gürültü yoktu. İnsanlar birbirleriyle iyi anlaşıyor gibi görünüyordu. Ve en garibi, hiçbiri rüyalardaki derin teolojik imaları... veya salgının kendisini sorgulamıyor gibiydi. Boulder klonlanmış bir topluluktu. Öylesine bir *tabula rasa*'ydı ki kendi tuhaf güzelliğinin farkında değildi.

Harold bunu hissediyor ve bundan nefret ediyordu.

Uzaklarda, dağların ötesinde bir başka klonlanmış yaratık vardı. Karanlık habislikten bir parça, eski politik yapının ölmekte olan bedeninden çekilip alınmış vahşi bir hücre, eski toplumu diri diri yemekte olan urun yalnız bir temsilcisiydi. Tek bir hücreydi, ama şimdiden çoğalmaya başlamış, başka vahşi hücreler üretmişti. Toplum yine o eski mücadeleyle karşı karşıya kalacak, sağlıklı doku, tümörden kurtulmaya çalışacaktı. Ama her bir hücrenin karşısına cennete kadar uzanan o eski, en eski soru çıkacaktı: Elmayı yedin mi yemedin mi? Orada, batıda, elmalı turtalarla kurabiyeleri yemeye başlamışlardı bile. Cennetin suikastçıları, kara askerler oradaydı.

Ve o, olduğu gibi kabullenme seçeneğini elinin tersiyle itmişti. Bu fırsatı değerlendirmek, kendisini öldürmek gibi olurdu. Yaşadığı tüm aşağılamaların hayaletleri çığlık çığlığa, yapmamasını haykırmışlardı. Katledilmiş hayalleri ve tutkuları dirilerek ona kendilerini nasıl bu kadar ko-

layca unutabildiğini sormuştu. Yeni Özgür Bölge toplumunda sadece Harold Lauder olabilirdi. Orada ise bir prens olma şansı vardı.

Kötülük onu çekiyordu. Işıkları sönük dönme dolapların kapkara topraklar üzerinde heyula gibi yükseldiği, kendisi gibi ucubelerin sahne aldığı sonu gelmez gösterileri olan, büyük çadırda ise aslanların seyircileri yediği uğursuz bir karnavaldı. Onu çeken, kaosun bu ahenksiz müziğiydi.

Günlüğünü açtı ve yıldızların ışığı altında kararlı bir şekilde yazdı:

12 Ağustos 1990 (sabahın erken saatleri)

İnsanın en büyük iki günahının kibir ve nefret olduğu söylenir. Öyle mi sahiden? Bana göre bunlar en büyük iki erdem. Kibir ve nefretten vazgeçmek, dünyanın iyiliği için çaba göstermek anlamına gelir. Oysa onları beslemek daha asil bir davranıştır; siz dünyanın iyiliği için değil, dünya sizin iyiliğiniz için çabalayacak demektir. Muhteşem bir maceradayım.

HAROLD EMERY LAUDER

Defteri kapadı. Eve girip gevşek tuğlayı yerinden çıkardı ve defteri saklayıp tuğlayı tekrar yerine koydu. Banyoya girip fenerini aynayı aydınlatacak şekilde yerleştirdi ve sonraki on beş dakika boyunca gülümseme provası yaptı. Bu işte giderek daha iyi oluyordu.

51. BÖLÜM

Ralph'in 18 Ağustos tarihli toplantıyı duyuran el ilanları Boulder'ın her noktasına ulaştı. Büyük çoğunluğu Organizasyon Komitesi'ndeki isimlerin iyi ve kötü yönleri üzerine olan heyecanlı konuşmalar oluyordu.

Abagail Ana henüz güneşin son ışıkları kaybolmadan bitkin bir halde yatağına yattı. Bütün gün insanlar ardı arkası kesilmeksizin ziyaretine gelmiş ve son gelişmelere dair fikrini sormuşlardı. Onlara komite üyelerinin çoğundan gayet memnun olduğunu söylemişti. İnsanlar ona bu toplantıda daha büyük ve kalıcı bir kurul oluşturulduğu takdirde onun bir parçası

olup olmayacağını da sormuşlardı. Onlara böyle bir görevin kendisi için yorucu ve yıpratıcı olacağını, ama böyle bir kurul oluşturulursa onlara yardımcı olmak için elinden geleni yapacağını da söylemişti. Yardımına ihtiyaç duyarlarsa elbette. Ona yardımını istemeyecek olanların sonunun pek hayırlı olmayacağını, yardımına mutlaka ihtiyaç duyacaklarını defalarca söylemişlerdi. Abagail Ana yatağa yorgun ama tatmin olmuş bir halde girmişti.

O gece Nick Andros da yatarken aynı hisleri taşıyordu. Özgür Bölge ahalisi bir günde, elle çalışan bir teksir makinesiyle basılmış bir ilan sayesinde şaşkın bir grup mülteciden potansiyel seçmenlere dönüşmüştü. Hoşlarına gitmişti. Uzun süreli bir düşüşün ardından nihayet ayaklarını basabilecekleri sağlam bir zemin bulmuşlardı.

Ralph o gün öğleden sonra onu elektrik santralına götürmüştü. O, Stu ve Ralph, bir sonraki gün Stu ve Frannie'nin evinde bir ön toplantı yapmaya karar vermişlerdi. Böylece yedisi, insanları dinlemek için iki tam güne sahip olacaktı.

Nick gülümseyerek ellerini işe yaramaz kulaklarına götürdü.

"Dudak okumak daha iyi," demişti Stu. "Biliyor musun Nick, şu bozuk makineleri çalıştırabileceğimize inanmaya başladım. Şu Brad Kitchner gerçekten çalışkan bir herif. Onun gibi on adamımız olsaydı bu kasabadaki her şey 1 Eylül'de mükemmel bir şekilde işliyor olurdu."

Nick başparmağıyla işaretparmağını birleştirerek ona göstermiş ve birlikte içeri girmişlerdi.

Larry Underwood ve Leo Rockway, Arapahoe Sokağı'ndan batıya, Harold'ın evine doğru yürüyordu. Larry'nin ülkeyi bir uçtan diğerine geçerken yanından hiç ayırmadığı sırt çantası yine omzundaydı, ama bu kez içinde sadece şarap şişesi ve altı Payday vardı.

Lucy iki çekme aracı bulmuş olan bir grupla birlikteydi. Boulder caddelerini ve sokaklarını yolda kalmış araçlardan yavaş yavaş temizliyorlardı. Sorun, bunun düzensiz bir iş olmasıydı. Birkaç kişinin bir araya gelip canları istediği sürece devam ettiği keyfi bir işti. Bunları düşünürken Larry'nin gözü telefon direklerinden birine yapıştırılmış ilana ilişti: BÜYÜK TOPLANTI. Belki bu toplantı sorulara cevap olurdu. İnsanlar çalış-

mak istiyordu, tek gereken birilerinin onları koordine ederek ne yapmaları gerektiğini söylemesiydi. Larry, insanların çoğunun o yaz başlarına gelen felaketin izlerini temizlemek istediğini düşünüyordu. Tıpkı bir kara tahtanın üzerindeki küfürleri silip temizlemek gibi. Belki Amerika'yı baştan başa temizleyemeyiz, ama doğa ana yardım ederse Boulder'ı kar düşmeden önce eski haline getirebiliriz.

Bir şangırtı duyunca dönüp baktı. Leo birinin bahçesinden aldığı iri bir taşla eski bir Ford'un arka camını kırmıştı. Arka tamponundaki çıkartmanın üstünde KIÇINI KALDIR GEÇİTTEN GEÇ – COLD CREEK KANYONU yazıyordu.

"Yapma Joe."

"Benim adım Leo."

"Leo," diye düzeltti Larry. "Yapma."

"Niye?" diye sordu Leo lakayt bir şekilde ve Larry tatmin edici bir cevap bulabilmek için uzun süre düşünmek zorunda kaldı.

"Çünkü çirkin bir gürültü oluyor," dedi sonunda.

"Hı. Tamam."

Yürümeye devam ettiler. Larry ellerini ceplerine soktu. Leo da aynısını yaptı. Larry bir bira kutusuna tekme attı. Leo da bir taşı tekmelemek için yolunu değiştirdi. Larry ıslık çalmaya başladı. Leo üflemeyle karışık boğuk bir ses çıkararak ona eşlik etti. Larry uzanıp çocuğun saçlarını karıştırınca Leo o garip, çekik gözleriyle ona baktı ve sırıttı. Bunun üzerine Larry, *Tanrım, ona âşık oluyorum,* diye düşündü.

Frannie'nin bahsettiği parka geldiler. Hemen karşısında, beyaz panjurlu yeşil bir ev vardı. Ön kapıya giden beton yolun üstünde tuğla dolu bir el arabası duruyordu. Hemen yanında, içinde sadece su katılarak hazırlanan o kendi-işini-kendin-yap harçlarından bulunan bir çöp kapağı vardı. Üstü çıplak, geniş omuzlu biri, bunların yanında sırtı yola dönük şekilde çömelmişti. Kötü bir güneş yanığının belirtisi olarak soyulan cildi, leke leke olmuştu. Bir elinde bir mala vardı. Bir çiçek tarhının etrafına alçak, eğimli bir duvar örüyordu.

Larry'nin aklına Fran'in söyledikleri geldi: *O değişti! Nasıl veya neden olduğunu bilmiyorum, hatta bazen iyi yönde değişmiş olabileceğini düşünüyorum... ama gerçekten bilmiyorum. Ve bazen çok korkuyorum.*

Ardından bir adım attı ve günler süren yolculukları boyunca sıkça hayal ettiği gibi sordu. "Harold Lauder, değil mi?"

Harold şaşkınca irkildi, sonra bir elinde harç damlayan mala, diğerinde tuğlayla bir silah gibi yarı doğrulmuş halde döndü. Larry gözünün ucuyla Leo'nun büzülerek bir adım gerilediğini görür gibi oldu. İlk düşüncesi, Harold'ın hayalinden çok farklı göründüğü oldu. İkinci düşüncesiyse malaya dairdi: *Tanrım, o elindekiyle bana saldırmayacak değil mi?* Harold'ın yüzünde sert bir ifade vardı. Gözlerini kısmış, kaşlarını çatmıştı. Saçları, terli alnına düşmüştü. Sımsıkı birbirine yapıştırdığı dudakları bembeyaz kesilmişti.

Ardından öyle ani ve büyük bir değişim gerçekleşti ki Larry az önce çiçek tarhını çevreleyen bir duvar örmek yerine malayla adam öldürüp betona gömmeye niyetlenen bir adama ait olabilecek o sert ve acımasız yüzü görüp görmediğinden emin olamadı.

Gülümsedi ve geniş, zararsız gülümsemesi yanaklarında derin gamzeler oluşturdu. Gözlerindeki sert bakış kayboldu (şişe yeşili gözleri öyle candan bakıyordu ki Larry içlerinde acımasızlık barınabileceğinden şüphe duydu). Elindeki malayı harca sapladı, ellerini kot pantolonunu sildi ve tokalaşmak için Larry'ye yaklaştı. *Tanrım, daha bir çocuk sayılır,* diye düşündü Larry. *Benden genç. On sekizinden fazlaysa son doğum günü pastasındaki bütün mumları yerim.*

"Tanıştığımızı sanmıyorum," dedi Harold el sıkışırlarken sırıtarak. Kavrayışı sağlamdı. Larry'nin eli üç kez yukarı aşağı sallandıktan sonra serbest kaldı. Larry'nin aklına başkanlık seçimleri öncesinde George Bush ile tokalaşması geldi. Yıllar önce annesinin önerisiyle katıldığı bir miting sırasındaydı. Sinemaya gidecek paran yoksa hayvanat bahçesine git; hayvanat bahçesine gidecek paran yoksa bir siyasetçiyi izlemeye git, demişti.

Ama Harold'ın gülümsemesi bulaşıcıydı. Larry de sırıttı. Çocuk olsun olmasın, politikacılar gibi el sıksın sıkmasın gülümsemesi ona çok içten görünmüştü ve onca çikolata ambalajından sonra Harold Lauder kanlı canlı karşısındaydı işte.

"Hayır, tanışmıyoruz," dedi Larry. "Ama ben, seni tanıyor gibiyim."

"Öyle mi?" dedi Harold gülümsemesi genişleyerek. Larry biraz daha genişlerse ağzının iki ucunun kafasının gerisinde birleşeceğini ve başının üst bölümünün yere düşeceğini düşündü.

"Maine'den buraya kadar seni takip ettik," dedi Larry.

"Gerçekten mi! Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Çantasını omzundan indirdi. "Sana bir şeyler getirdim." Bordeaux şişesini çıkarıp Harold'a verdi.

"Hiç gerek yoktu, zahmet etmişsin," dedi Harold şişeye şaşkınca bakarak. "Bin dokuz yüz kırk yedi mi?"

"İyi bir yıl," dedi Larry. "Bir de bunlar var."

Payday çikolataları çantadan çıkarıp onları da Harold'a verdi. Biri parmaklarının arasından kayıp çimlerin üstüne düştü. Harold almak için eğildiği sırada Larry bir anlığına yüzünde daha önce gördüğü ifadeyi yakaladı.

Sonra Harold gülümseyerek doğruldu. "Nereden bildin?"

"Bıraktığın mesajları... ve çikolata kâğıtlarını takip ettim."

"Vay anasını. İçeri gelin. Babamın severek dediği gibi, biraz çene çalalım. Çocuk bir kola içmek ister mi?"

"Elbette. İstersin, değil mi, L..."

Bakındı ama Leo artık yanında değildi. Kaldırıma geri dönmüş, son derece ilginç bulmuş gibi yerdeki çatlakları inceliyordu.

"Hey, Leo! kola ister misin?"

Leo, Larry'nin duyamadığı bir şeyler mırıldandı.

"Yüksek sesle söyle!" dedi sinirlenerek. "Tanrı sana niye ses verdi sanıyorsun? Kola ister misin diye sordum."

"Gidip Nadine-annem gelmiş mi diye bakacağım," dedi Leo güçlükle duyulan bir sesle.

"Nereden çıktı şimdi bu? Daha yeni geldik!"

"Geri dönmek istiyorum!" dedi Leo başını kaldırımdan kaldırarak. Güneş ışığı gözlerinden fazla güçlü yansıyınca Larry, *neler oluyor yahu,* diye düşündü. *Neredeyse ağlayacak.*

"Bir saniye," dedi Harold'a.

"Tabii," dedi Harold sırıtarak. "Çocuklar bazen çekingen oluyor. Ben de öyleydim."

Larry, Leo'nun yanına gitti ve gözleri aynı hizaya gelecek şekilde eğildi. "Neyin var ufaklık?"

"Dönmek istiyorum, hepsi bu," dedi Leo gözlerini kaçırarak. "Nadine annemi istiyorum."

"Eh, sen..." Çaresizce duraksadı.

"Gitmek istiyorum." Kısaca Larry'ye baktı. Ardından bakışları onun omzu üzerinden bahçesinin ortasında dikilmekte olan Harold'a kaydı. Sonra tekrar kaldırıma baktı. "Lütfen."

"Harold'dan hoşlanmadın mı?"

"Bilmiyorum... Fena biri değil gibi... Sadece geri dönmek istiyorum."

Larry içini çekti. "Yolu bulabilecek misin?"

"Tabii."

"Tamam. Ama gelip bizimle bir kola içmeni çok isterdim gerçekten. Harold'la tanışmayı uzun zamandır istiyordum. Biliyorsun değil mi?"

"E... evet..."

"Hem birlikte geri dönerdik."

"O eve girmem," diye tısladı Leo ve birdenbire tekrar o vahşi bakışlı Joe oluverdi.

"Pekâlâ," dedi Larry hemen. Doğruldu. "Doğruca eve git. Sonra kontrol edeceğim. Ve caddeden uzak dur."

"Tamam." Aniden yine tıslar gibi fısıldadı. "Sen de benimle gelsene. Hemen gidelim. Lütfen Larry. Ne olur!"

"Of, Leo, ne..."

"Tamam boş ver," dedi Leo. Ve Larry'nin başka bir şey söylemesine fırsat vermeden hızla uzaklaştı. Larry gözden kaybolana dek çocuğun arkasından baktı. Sonra kaşları çatılmış, düşünceli bir halde Harold'a döndü.

"Sorun değil," dedi Harold. "Çocukların sağı solu belli olmaz."

"Orası kesin. Ama onu mazur görmek lazım. Başından çok şey geçti."

"Eminim öyledir," dedi Harold ve Larry bir an için ona güvensizlik duydu. Harold'ın daha önce hiç görmediği çocuğa sempatisini yumurta tozu gibi suni bulmuştu.

"Hadi içeri girelim," dedi Harold. "Biliyor musun, ilk misafirim sensin. Frannie ve Stu birkaç kere uğradı, ama onlar sayılmaz." Sırıtışı hüzünlü bir gülümsemeye döndü ve Larry aniden onun için üzüldü, çünkü sonuçta küçük bir çocuk sayılırdı. Yapayalnızdı ve kimseye yararı dokunmamış bencil Larry gelmiş onu yargılıyordu. Bu haksızlıktı. Bu kadar güvensiz olmayı kesmeliydi.

"Memnuniyetle," dedi.

Oturma odası küçük ama konforluydu. "Fırsatım olduğunda yeni mobilyalar alacağım," dedi Harold. "Modern mobilyalar. Krom ve deri. Reklamda dediği gibi, 'Siktir et bütçeyi, MasterCard'ım var.' "

Larry içten bir kahkaha patlattı.

"Aşağıda güzel kadehler vardı, gidip alayım. Senin için bir sakıncası yoksa çikolataları yemeyeceğim. Tatlıyı kestim, kilo vermeye çalışıyorum da. Ama şarabı mutlaka açmalıyız, bu özel bir an. Ta Maine'den buraya bizim peşimizden gelmişsiniz. Bıraktığım mesajları takip etmişsiniz, hikâyeni dinlemek için sabırsızlanıyorum. Ben kadehleri alıp gelene kadar otur, keyfine bak. Yeşil koltuk diğerlerine göre daha rahattır."

Larry'nin kafasından son bir şüpheci düşünce geçti: *Konuşması bile bir politikacı gibi. Akıcı ve seri.*

Harold odadan çıkınca yeşil koltuğa oturdu. Bir kapının açıldığını ve Harold'ın basamaklardan indiğini duydu. Etrafına bakındı. Eh, dünyanın en güzel oturma odalarından biri olmadığı muhakkaktı, ama şık bir halı ve modern mobilyalarla hiç fena olmayabilirdi. En çekici tarafı taş şömine ve bacaydı. Özenle yapılmış ve çok iyi bir iş çıkarılmıştı. Ama bir taş gevşemişti. Sanki yerinden çıkarılıp dikkatsizce geri konmuştu. Onu öylece bırakmak, yap boz bulmacanın bir parçasını eksik bırakmak veya bir çerçevenin eğik durmasına izin vermek gibiydi.

Ayağa kalkarak taşı çıkardı. Harold hâlâ aşağıda kadehleri arıyordu. Tam taşı yerine koyacaktı ki boşlukta bir defter olduğunu gördü. Kapağına taşların tozları dökülmüştü, ama yaldızlı başlığı okunabiliyordu: DEFTERİKEBİR.

Sanki etrafı özellikle karıştırıyormuş gibi hafifçe utanarak taşı yerine koydu. Tam o sırada Harold'ın basamakları tırmandığını duydu. Taş bu kez yerine tam oturmuştu. Harold elinde balon kadehlerle içeri girdiği sırada Larry yeşil koltuğa yerleşmişti bile.

"Aşağıdaki lavaboda çalkaladım," dedi Harold. "Toz içinde kalmışlardı."

"Gayet iyi görünüyorlar," dedi Larry. "Şarabın bozulup bozulmadığından emin değilim. Sirke içersek kusuruma bakma."

"Risk olmazsa kazanç da olmaz," dedi Harold sırıtarak.

Bu sırıtış Larry'yi huzursuz etti ve aklına mavi kaplı defter geldi, Harold'a mı yoksa evin eski sahibine mi aitti? Harold'a aitse içinde neler yazıyor olabilirdi?

Şarabı açıp son derece lezzetli olduğunu görünce memnun oldular. Yarım saat sonra çakırkeyif olmuşlardı, Harold biraz daha fazla. Yüzündeki gülümseme azalmamış, daha da genişlemişti.

Dili şarapla biraz çözülmüş olan Larry, "Şu ilanlar," dedi. "On sekizindeki büyük toplantı. Nasıl oldu da komitede yer almadın Harold? Senin gibi birinin orada görev almamasına şaşırdım doğrusu."

Harold'ın mutlu gülümsemesi daha da genişledi. "Eh, çok gencim. Galiba yeterli tecrübeye sahip olmadığımı düşündüler."

"Bence yazık olmuş." Ama sahiden öyle mi düşünüyordu? Sırıtış. Kısa bir an için tanık olduğu o sert ifade. Karanlık bakışlar. Öyle mi düşünüyordu? Bilmiyordu.

"Gelecekte neler olacağını kim bilir?" dedi Harold sırıtarak. "Her köpeğin günü gelir."

Larry oradan saat beş civarında ayrıldı. Harold'la dostça ayrılmışlardı; Harold elini sıkmış, gülümsemiş ve sık sık uğramasını söylemişti. Ama içinden bir ses, bir daha hiç gitmese de Harold'ın umurumda olmayacağını söylüyordu.

Kaldırıma varınca el sallamak üzere döndü, ama Harold içeri girmişti bile. Kapı kapalıydı. Evin içi çok serindi, çünkü perdeler kapalıydı. İçerideyken bu çok normal görünmüştü ama, dışarıdan bakarken oranın, Boulder'da perdelerinin çekili olduğunu gördüğü tek ev olduğunu fark etti. Elbette Boulder'da perdeleri örtülü pek çok ev vardı. Ama onlar ölülerin evleriydi. Hastalandıklarında perdelerini dış dünyaya kapamışlardı. Perdelerini çekmiş ve öleceğini hisseden hayvanların yaptığı gibi kendi özel köşelerinde dünyaya gözlerini yummuşlardı. Yaşayanlar ise ölülerin bu tercihlerini hissetmişçesine bütün panjurları ve perdeleri açmıştı.

Şarap yüzünden başında hafif bir ağrı vardı ve kendi kendine, içindeki soğukluğun sebebinin bu olduğunu söyledi. Kaliteli bir şarabı misket şarabı gibi mideye yuvarlamanın cezası buydu işte. Ama sebebin bu ol-

madığını biliyordu. Yolun bir aşağısına bir yukarısına baktı ve, *algıda seçicilik için Tanrıya şükürler olsun,* diye düşündü. *Yoksa hayatlarımız bir Lovecraft hikâyesi gibi olurdu.*

Düşünceleri karıştı. Birdenbire Harold'ın perdelerin arasından gizlice onu gözetlediğine inanmaya başladı. Parmaklarını Larry'yi boğazlar gibi kapatıp açıyor, dudakları nefretle büzülmüş, gözleri kısılmış halde onu izliyor hissi çok kuvvetliydi... Her köpeğin günü gelir. Aynı anda aklına Bennington'da geçirdiği gece geldi. Birinin orada olduğuna dair o korkunç hisle uyanmış... sonra batıya doğru ilerleyerek uzaklaşan topuk sesleri duymuştu. (Yoksa sadece bir rüya mıydı?)

Kes şunu. Kendi kendini korkutmayı bırak. Tanrım, keşke ölüleri düşünmeseydim. Çekilmiş perdeler ve kapalı panjurların gerisindeki ölüler. Karanlıktaki ölüler. Tıpkı bir tünel gibi karanlık. Tıpkı Lincoln Tüneli gibi. Tanrım ya hepsi ayaklandıysa, etrafta dolaşmaya başladılarsa, of, kes şunu...

Aniden aklına küçükken annesiyle Bronx Hayvanat Bahçesi'ne gittikleri gün geldi. Maymunların kafesine gidince hayvanların kokusu fiziksel bir varlık, sıkılmış bir yumruk gibi burnuna çarpmıştı. Oradan kaçma amacıyla dönmüş, ama annesi onu yakalayıp durdurmuştu.

Normal bir şekilde nefes almaya devam et yeter Larry, demişti. *Beş dakika sonra bu iğrenç kokuyu almayacaksın.*

Ona inanmamış ama yine de kusmamak için mücadele ederek (yedi yaşındayken bile kusmak en nefret ettiği şeyler arasındaydı) kalmıştı ve sonuçta annesinin haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Saatine bir dahaki bakışında yarım saattir maymunların bölümünde olduğunu görmüş ve yeni gelenlerin neden hemen burnunu tıkadığına bir anlam verememişti. Bunu annesine söyleyince Alice Underwood gülmüştü.

Gerçekten kötü kokuyor. Ama sana gelmiyor.

Nasıl oluyor anne?

Bilmiyorum. Herkes yapabilir. Şimdi kendi kendine, "Maymun kafesinin GERÇEK kokusunu şimdi alacağım," de ve derin bir nefes al.

Öyle yapmış ve kokuyu tekrar hissetmişti. İlk girişinde olduğundan daha kötüydü. Midesindekileri zorlukla içinde tutarak kapıya ve temiz havaya koşmuştu.

Algıda seçicilik, diye düşündü. *Ve annem ismini bilmese de varlığının farkındaydı.* Bu düşünce zihninde tamamlanmıştı ki annesinin sesini tekrar duyar gibi oldu: *"Boulder'ın GERÇEK kokusunu şimdi alacağım," de.* Ve birdenbire hissetti, kokuyu alıyordu. Bütün kapalı kapıların, örtülü panjurların, çekili perdelerin gerisinden gelen ölüm kokusunu hissediyordu. Neredeyse tamamen boşalmış olan bu kasabada bile çürüme mevcuttu.

Koşmaya başlamadı, ama adımlarını hızlandırdı. Her yere sinmiş olan ama herkesin hissetmemeyi seçtiği kokuyu alarak yürüdü. Ölüm her yere, her düşünceye sinmişti ve insanlar sevişirken bile perdeleri örtmez olmuştu, çünkü hâlâ hayatta olanlar dış dünyayı görmek istiyordu.

Midesindekiler çıkmak istiyordu. Bu sefer hayvanat bahçesinde olduğu gibi sosisli sandviç ve vişneli turta değil, şarap ve Payday çikolatalar... Burası, kaçabileceği bir maymun kafesi değildi. Üzerinde hiç kimsenin yaşamadığı bir adaya gitmediği sürece elbette. Kusmaktan hâlâ çok nefret ediyor olsa da galiba bu sefer...

"Larry? İyi misin?"

O kadar afallamıştı ki boğazından cırtlak bir ses çıktı ve olduğu yerde zıpladı. Leo'ydu. Harold'ın evinden yaklaşık üç sokak ileride, kaldırımın kenarında oturmuş, elindeki pinpon topuyla oynuyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Larry. Kalp atışları yavaş yavaş normale dönüyordu.

"Eve seninle yürümek istiyordum," dedi Leo. "Ama o herifin evine girmek istemedim."

"Neden?" diye sordu Larry, Leo'nun yanına, kaldırıma otururken.

Leo omuz silkerek bakışlarını pinpon topuna çevirdi. Topu yerde zıplattıkça *tok tok* sesler çıkıyordu.

"Bilmiyorum."

"Leo?"

"Ne."

"Bu benim için çok önemli. Çünkü Harold'dan hoşlandım... aynı zamanda hoşlanmadım. Çelişkili hisler içindeyim. Sen hiçbirine karşı böyle zıt duygular hissettin mi?"

"Ona karşı tek bir hissim var." Tok! Tok!

"Nedir?"

"Korku," diye ifade etti Leo basitçe. "Artık eve gidip Nadine-annemi ve Lucy-annemi görebilir miyiz?"

"Elbette."

Arapahoe üzerinde bir süre konuşmadan yürüdüler. Leo hâlâ pinpon topunu yerde zıplatıp ustaca yakalıyordu.

"O kadar beklemek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi Larry.

"Sorun değil."

"Yok, gerçekten, bilsem acele ederdim."

"Oyalanacak bir şeyim vardı. Bunu bahçelerin birinde buldum. Pon-pon topu."

"Pinpon," diye düzeltti Larry dalgınca. "Sence Harold perdeleri neden kapalı tutuyor?"

"Herhalde kimse içeriyi göremesin diye," dedi Leo. "Böylece gizli işlerini rahatça yapabilir. Ölülerin evleri gibi değil mi?" Tok! Tok!

Yürümeye devam ettiler. Broadway'in köşesine varınca güneye döndüler. Artık yolda başka insanlar görmeye başlamışlardı; vitrinlerdeki elbiselere bakan kadınlar, elinde bir kazmayla bir yerden dönen bir adam, spor malzemeleri satan bir dükkânın camı kırık vitrinindeki eşyaları karıştıran bir başka adam. Larry, kendi grubundan olan Dick Vollman'ın bisikletiyle aksi yöne gitmekte olduğunu gördü. Larry ve Leo'ya el salladı, onlar da karşılık verdi.

"Gizli işler," diye yüksek sesle düşündü Larry.

"Belki Kara Adam'a dua ediyordur," dedi Leo öylesine ve Larry, elektrik çarpmış gibi irkildi. Leo bunu fark etmemişti. Pinpon topunu hem yerde hem duvarda sektirip yakalıyordu... tok-pot!

"Sahiden öyle olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Larry sesinin doğal çıkması için çaba sarf ederek.

"Bilmem. Ama bizim gibi olmadığı kesin. Çok fazla gülümsüyor. Bence içinde gülümsemesine yol açan kurtçuklar var. Beynini yiyip bitiren iri, beyaz kurtçuklar."

"Joe... yani Leo..."

Leo'nun kararmış, dalgın bakan çekik gözleri aniden aydınlandı. Gülümsedi. "Bak Dayna. Onu seviyorum. Hey, Dayna!" diye seslendi elini sallayarak. "Sakızın var mı?"

On vitesli, incecik tekerlekli bir bisikletin zincirini yağlamakta olan Dayna dönüp gülümsedi. Elini gömleğinin cebine soktu ve çıkardığı sakız çubuklarını poker oynarmışçasına açtı. Leo mutlulukla gülerek ona koştu. Larry pinpon topu elinde, uzun saçları dalgalanarak koşan çocuğun ardından baktı. Harold'ın sırıtışının gerisinde beyaz kurtçuklar olması fikri... böyle karmaşık ve korkunç bir düşünce Joe'nun *(Hayır Leo, o Leo, en azından öyle olduğunu sanıyorum.)* aklına nasıl gelmişti? Çocuk yarı trans halindeydi. Ve sadece o da değildi. Larry son birkaç gündür birinin aniden durup bakışlarını boşluğa diktiğini ve bir süre sonra yürümeye devam ettiğini kaç kez görmüştü? Değişimler söz konusuydu. İnsanların algı sınırı genişlemiş gibiydi.

Ödü patlıyordu.

Sakızları paylaşan Dayna ve Leo'nun yanına doğru yürümeye başladı.

Stu o gün Frannie'yi binanın arkasındaki küçük avluda çamaşır yıkar halde buldu. Bir leğeni suyla doldurmuş, deterjan kutusunun neredeyse yarısını içine boca etmiş, suyu bir paspas sapıyla karıştırıyordu. Bu işi doğru yapıp yapmadığından pek emin değildi, ama olsa bile Abagail Ana'ya sorarak cehaletini belli etmezdi. Kirli çamaşırları buz gibi olan suyun içine attıktan sonra çenesini sıkarak leğene girdi ve üzüm ezen bir Sicilyalı gibi çiğnemeye başladı. *İşte son model Maytag 5000,* diye düşündü. *İki-Ayaklı Ezme Sistemi, hem renkliler hem hassas çamaşırlar için mükem...*

Birinin varlığını hissederek döndü ve erkeğinin avlunun kapısında durmuş, yüzünde eğlenir gibi bir ifadeyle ona bakmakta olduğunu gördü. Nefesinin kesilmeye başladığını hissederek durdu.

"Aman ne komik. Ne zamandır oradasın bay ukala?"

"Birkaç dakika oldu. Buna ne deniyordu? Yabanördeklerinin çiftleşme dansı mı?"

"Ha-ha, güleyim de boşa gitmesin." Ters ters ona baktı. "Bunun gibi bir söz daha yumurtlarsan geceyi kanepede veya dostun Glen Bateman ile Flagstaff'ta geçirirsin."

"Ama niyetim..."

"Bunlar sizin de çamaşırlarınız Bay Stuart Redman. Komitede önemli bir görev üstleniyor olabilirsiniz, ama bu iç çamaşırlarınızda ara sıra izler olmadığı anlamına gelmez."

Stu gülümsedi, tebessümü önce sırıtışa, ardından kahkahalara döndü. "Bu çok kaba oldu hayatım."

"Şu an kendimi pek nazik hissetmiyorum."

"Hadi bir dakikalığına çık oradan. Seninle konuşmam gerek."

Fran içeri girmeden önce ayaklarını yıkamak zorunda kalmasına rağmen leğenden memnuniyetle çıktı. Kalbi hızla çarpıyordu, ama mutlulukla değil, sağduyudan yoksun biri tarafından yanlış kullanılan sadık bir makine gibi sıkıntıyla. Eğer büyük büyük büyükannem bunu yapmak zorunda kaldıysa belki sonradan annemin o çok değerli salonu olan yeri alnının teriyle hak etmiştir, diye düşündü. Belki bunu prim falan gibi görüyordu.

Ayaklarına ve bacaklarına ümitsizce baktı. Üzerlerinde hâlâ yer yer köpükler vardı. Köpükleri sıkıntıyla silip temizledi.

"Karım çamaşırları elde yıkarken," dedi Stu "Bir... ne deniyordu ona? Çitileme tahtası galiba, ondan kullanırdı. Annemde üç tane olduğunu hatırlıyorum."

"Biliyorum," dedi Frannie hafifçe sinirlenerek. "June Brinkmeyer ile Boulder'ın yarısını altını üstüne getirip çitileme tahtası aradık, ama bir tane bile bulamadık. Teknolojinin zararları."

Stu yine gülümsüyordu.

Frannie ellerini beline koydu. "Tepemi attırmaya mı çalışıyorsun Stuart Redman?"

"Hayır hanımefendi. Sadece sizin için bir çitileme tahtası bulabileceğimi düşünüyordum. Eğer isterse Juney için de."

"Nereden bulacaksın?"

"Önce bakmam lazım." Gülümsemesi kayboldu ve Fran'e sarılarak alnını onunkine dayadı. "Çamaşırlarımı yıkadığın için minnettarım biliyorsun. Ve hamile bir kadın neleri yapıp neleri yapmaması gerektiğini eminim benden çok daha iyi biliyordur. Ama Frannie neden kendini yoruyorsun?"

"Neden mi?" Fran, ona şaşkınca baktı. "Yıkanmazlarsa ne giyeceksin? Pis kıyafetlerle mi gezeceksin?"

"Dükkânlar kıyafet dolu Frannie. Bedenimi bulmak da kolay."

"Ne yani sırf kirliler diye kıyafetleri atacak mıyız?"

Stu tedirgince omuz silkti.

"I-ıh, hayatta olmaz," dedi Fran. "O eskidendi Stu. Big Mac'ini koydukları kutular veya depozitosuz şişeler gibi. Bu yeniden başlamak için iyi bir yol değil."

Stu, kızın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ. Ama bir dahaki çamaşır yıkama sırası bende olacak anlaştık mı?"

"Elbette," dedi Frannie muzipçe gülümseyerek. "Peki bu düzen ne kadar sürecek? Doğuma kadar mı?"

"Elektriği geri getirene kadar," dedi Stu. "Sonra sana en büyük, en güzel çamaşır makinesini getirip bizzat kuracağım."

"Teklifin kabul edildi." Fran, onu tutkulu bir şekilde öptü. Stu da saçlarını okşayarak aynı şekilde karşılık verdi. Bunun sonucunda Fran'in bütün bedenini bir sıcaklık kapladı ve önce göğüs uçlarında, ardından kasıklarında etkisini gösterdi.

"Dursak iyi olur," dedi nefes nefese. "Aklından konuşmaktan fazlası geçmiyorsa tabii."

"Daha sonra konuşuruz."

"Ama çamaşırlar..."

"Biraz suda beklerlerse daha iyi temizlenirler," dedi Stu ciddiyetle. Fran gülmeye başlayınca Stu, onu dudaklarıyla susturdu. Sonra kucaklayıp içeri götürdü. Sırtında güneşin sıcaklığını hisseden Fran, *önceden de bu kadar sıcak oluyor muydu,* diye düşündü. *Güneş böyle yakıcı mıydı? Sırtımdaki bütün lekeleri yok etti... morötesi ışınlar olabilir mi acaba? Belki de yüksekliktendir? Her yaz böyle miydi? Bu kadar sıcak mıydı?*

Stu daha merdivenlerdeyken onu öpüp soymaya başladı. Sonra onu okşadı ve sahip oldu.

"Hayır sen otur."

"Ama..."

"Ciddiyim Frannie."

"Stuart, küflenecekler, bir şey olacak. Leğene yarım kutu deterjan boşalttım..."

"Merak etme."

Bunun üzerine Frannie avlunun gölgeli kısmında bir bahçe sandalyesine oturdu. Stu aşağı indiklerinde iki sandalye getirip oraya koymuştu.

Ayakkabılarıyla çoraplarını çıkarıp pantolonunun paçalarını dizlerinin üstüne kadar sıvadı. Leğene girip çamaşırları ciddi bir ifadeyle çiğnerken Fran kendini tutamayarak kıkırdamaya başladı.

Stu, ona bakıp sordu. "Geceyi kanepede geçirmek mi istiyorsun?"

"Hayır Stuart," dedi Fran kendini zorlayıp ciddi bir ifade takınarak. Ama sonra kendine engel olamayarak tekrar gülmeye başladı. Gözlerinden yaşlar gelip, karnı ağrıyana dek güldü. Kontrolünü birazcık olsun kazanınca, "Üçüncü ve son kez soruyorum," dedi. "Benimle ne konuşacaktın?"

"Hı, evet." Leğenin üstünde kalın bir köpük tabakası oluşmuştu. Bir kot pantolon köpüklerin üstüne çıkınca Stu üzerine basıp tekrar dibe gönderdi. Beyaz köpükler avluya sıçradı. *Biraz şeye benziyorlar,* diye düşündü Fran. *Ah, hayır, buna devam edersem fazla gülmekten düşük yapabilirim.*

"Bu akşam ilk komite toplantımızı yapacağız," dedi Stu.

"İki kasa bira, peynirli kraker, krem peynir ve cipsimiz var, bence bunlar..."

"Ondan bahsetmiyorum Frannie. Dick Ellis bugün gelip komiteden çıkmak istediğini söyledi."

"Öyle mi?" Şaşırmıştı. Dick, ona sorumluluktan kaçacak biri gibi görünmemişti.

"Gerçek bir doktor bulduktan sonra bizim için elinden ne gelirse yapacağını, ama o zamana kadar bu işte olmadığını söyledi. Bugün yirmi beş kişi daha geldi, birinin bacağı kangren olmuş. Paslı bir dikenli telin altından geçerken bacağı çizilmiş ve sonuç bu olmuş."

"Of, ne kötü."

"Dick, kadını kurtardı... Dick ve Underwood ile birlikte gelen hemşire. Uzun boylu, güzel olan kız. İsmi Laurie Constable. Dick o olmasa kadının öleceğini söyledi. Her neyse, bacağı diz altından kestiler. İkisi de bitkin düştü. Kesme işlemi üç saat sürdü. Bir de kriz geçiren çocuk var. Dick epilepsi mi, kafatasında basınç mı, yoksa bir tür şeker hastalığı mı olduğunu çözebilmek için kafayı yiyor. Bozuk yiyecekler yüzünden zehirlenen birkaç kişiyi tedavi etmişlerdi. Dick insanlara yiyeceklerini nasıl seçeceklerini anlatan bir rehber hazırlayıp dağıtmazsak zehirlenip ölenler olacağını söyledi. Nerede kalmıştım? İki kırık kol, bir grip vakası..."

"Tanrım! Grip mi dedin?"

"Telaşlanma hemen. Bu sıradan grip. Aspirin ateşi hemen düşürüyor ve tekrar yükselmiyor. Boğazda kararma da yok. Ama Dick hangi antibiyotiği kullanacağından emin olamadığı için uykuları kaçıyor. Ayrıca gribin başkalarına bulaşacağından ve insanların paniğe kapılacağından korkuyor."

"Hasta olan kim?"

"Rona Hewett adında bir kadın. Laramie, Wyoming'den buraya kadar olan yolun neredeyse tamamını yürüyerek gelmiş."

Fran başını salladı.

"Şansımıza şu Laurie Constable adlı kız, babası yaşında olmasına rağmen Dick'e abayı yakmış gibi görünüyor. Sanırım bunda bir sorun yok."

"Onay vermekle büyüklük ediyorsun Stuart."

Stu gülümsedi. "Neyse, Dick kırk sekiz yaşında ve küçük çaplı bir kalp sorunu var. Şu sıralar kendini çok fazla zorlayamayacağını hissettiğini söyledi. Doktorluk yapmak için canını dişine takmış durumda zaten." Ciddi bir ifadeyle Fran'e baktı. "Laurie'nin ona neden tutulduğunu anlayabiliyorum. Bu civarda bir kahraman sıfatını hak etmeye en yakın kişi o. Sadece bir veteriner olmasına rağmen elinden geleni yapıyor ve birinin ölümüne sebep olacağını düşünerek çok korkuyor. Ve her gün yenilerinin geleceğini, içlerinden bazılarının ise kötü durumda olacağını biliyor."

"Demek ki komite için bir kişiye daha ihtiyaç var."

"Evet. Ralph Brentner şu Larry Underwood denen adamı hararetle önerdi. Anladığım kadarıyla sen de fena biri olmadığını düşünüyorsun?"

"Evet. Bence komite için uygun. Bugün kasabada kız arkadaşıyla da tanıştım. İsmi Lucy Swann. Çok tatlı biri ve Larry'ye çok önem veriyor."

"Sanırım her iyi kadın öyle hisseder. Ama Frannie itiraf etmeliyim ki Underwood'un daha ilk kez gördüğü birine bütün hayatını öylece anlatması pek hoşuma gitmedi."

"Galiba en baştan beri Harold'ın yanında olmam yüzündendi. Neden onunla değil, seninle olduğumu anlayabildiğini sanmıyorum."

"Acaba Harold'la tanıştıktan sonra hakkında ne düşündü?"

"Sor ve öğren."

"Soracağım galiba."

"Onu komiteye davet edecek misin?"

"Muhtemelen." Stu ayağa kalktı. "Aslında yargıç diye çağırdıkları adamı davet etmek isterdim ama yetmiş yaşında, fazla yaşlı."

"Onunla Larry hakkında konuştun mu?"

"Hayır, ama Nick konuşmuş. Nick Andros çok zeki bir genç adam Fran. Glen ve benim birkaç fikrime müdahale edip değiştirdi. Glen başta biraz tedirgin oldu ama Nick'in fikirlerinin daha iyi olduğunu o da kabul etti. Her neyse, yargıç, Nick'e Larry'nin tam aradığımız gibi biri olduğunu söylemiş. Dediğine göre, Larry kendinin işe yarar biri olduğunu yeni keşfediyormuş ve bu işte çok daha iyi olacakmış."

"Epey güçlü bir tavsiyeymiş."

"Evet," dedi Stu. "Ama onu davet etmeden önce Harold hakkındaki düşüncelerini soracağım."

"Harold'ın nesi var?" diye sordu Frannie huzursuzca.

"Aynı şeyi ben de senin için sorabilirim Fran. Kendini hâlâ ondan sorumlu hissediyor musun?"

"Öyle mi yapıyorum? Bilmiyorum. Ama onu düşündüğümde kendimi biraz suçlu hissediyorum, bu kadarını söyleyebilirim."

"Neden? Araya girdiğim için mi? Fran eğer onu..."

"Hayır. Tanrım, asla." Neredeyse ürperecekti.

"Bir keresinde ona yalan söyledim," dedi Stu. "Şey... aslında tam olarak yalan sayılmazdı. Sizinle ilk karşılaştığım gündü. "Temmuz. Galiba olacakları daha o gün sezmişti. Ona seni istemediğimi söylemiştim. O sırada isteyip istemeyeceğimi nereden bilebilirdim? İlk görüşte aşk kitaplarda mümkün olabilir ama gerçek hayatta..."

Durdu ve bir gülümseme yüzünde yavaşça belirdi.

"Niçin sırıttığını sorabilir miyim Stuart Redman?"

"Düşünüyordum da," dedi Stu. "Gerçek hayatta en az..." Çenesini düşünceli bir ifadeyle sıvazladı. "Dört saat sürdü diyebilirim."

Frannie, Stu'nun yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok tatlısın."

"Gerçek bu. Her neyse, sanırım Harold bu söylediğim yüzünden bana kin duyuyor olabilir."

"Sana ya da bir başkasına yönelik hiçbir ters lafı yok ama."

"Doğru," diye onayladı Stu. "Hep gülümsüyor. Hoşuma gitmeyen de bu."

"Yoksa... intikam planları mı yapıyor? Olabilir mi?"

Stu gülümseyerek ayağa kalktı. "Harold yapmaz. Glen Muhalefet Partisi'nin Harold'ın etrafında oluşabileceğini söylüyor. Sorun değil. Tek ümidim şu an yapmaya çalıştıklarımızı baltalamaması."

"Harold korkmuş ve yalnız biri, unutma."

"Ve kıskanç."

"Kıskanç mı?" Frannie bunu bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Sanmıyorum, gerçekten. Onunla konuştum, öyle olsa anlardım. Kendini reddedilmiş hissediyor olabilir gerçi. Bence komiteye davet edilmeyi bekliyordu..."

"O Nick'in hepimizin onayını alan tek yönlü kararlarından biriydi. Hiçbirimizin Harold'a tam anlamıyla güvenemediği ortaya çıktı."

"Ogunquit'teki en çekilmez çocuktu," dedi Fran. "Sanırım yaptıklarının sebebi ailesine olan tepkisini göstermekti... oğulları onlara bir karga yumurtasından çıkmış gibi görünüyordu muhtemelen... ama salgından sonra değişti. En azından bana öyle geldi. Bir... bir erkek olmaya çalışıyor gibiydi. Sonra tekrar değişti. Birdenbire. Mütemadiyen gülümsemeye başladı. Artık onunla doğru düzgün konuşmak mümkün olmuyor. Tamamen içine kapanmış gibi. Kendini dine adamış veya bir şey okumaya dalmış biri..." Aniden durdu ve gözlerinde korkuyla şaşkınlık karışımı bir ifade belirdi.

"Ne gibi?" diye sordu Stu.

"Hayat değiştirecek bir kitap. *Kapital. Kavgam.* Ya da belki sadece aşk mektupları."

"Ne diyorsun?"

"Hı?" Frannie bir rüyadan uyanırmışçasına gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Sonra gülümsedi. "Hiç. Sen Larry Underwood'u görmeye gitmeyecek miydin?"

"Evet. Sen kendini iyi hissediyorsan."

"Hem de çok iyiyim. Hadi git. Kış kış. Toplantı yedide. Acele edersen öncesinde akşam yemeği yiyebiliriz."

"Tamam."

Fran arkasından seslendiğinde Stu avluyu ön bahçeden ayıran kapıya varmıştı. "Harold hakkındaki düşüncelerini sormayı unutma."

"Merak etme, unutmam."

"Cevap verirken gözlerine dikkat et Stu."

Stu konuşma arasında Harold hakkındaki izlenimlerini sorduğunda (o sırada henüz komitedeki boş yerden bahsetmemişti) Larry Underwood'un gözlerinde hem temkinli, hem düşünceli bir ifade belirdi.

"Fran, sana Harold takıntımdan bahsetmiş sanırım?"

"Evet."

Larry ve Stu, küçük bir Table Mesa evinin oturma odasındaydı. Lucy dışarıda Larry'nin yaktığı mangalda konserve yiyecekleri ısıtarak akşam yemeği hazırlıyordu. Mangal şişelenmiş gazla yanıyordu. Lucy yemeği şarkı söyleyerek hazırlıyor ve çok mutlu görünüyordu.

Stu bir sigara yaktı. Artık günde beş altı dala indirmişti; akciğer kanseri olup, Dick Ellis'in onu ameliyat etmek zorunda kalmasını hiç istemezdi doğrusu.

"İzini takip ettiğim onca zaman içinde kendi kendime Harold'ın hayal ettiğimden farklı olabileceğini hatırlatıp durmuştum. Gerçekten de değildi. Ama hâlâ nasıl biri olduğunu çözmeye çalışıyorum. Son derece kibardı. Kusursuz bir ev sahibi. Götürdüğüm şarabı açtı ve sağlığımıza içtik. İyi vakit geçirdim. Ama..."

"Ama?"

"Yanına gittiğimizde arkası bize dönüktü. Leo ile birlikte gitmiştik. Çiçeklerinin etrafına duvar örüyordu. Sanırım geldiğimizi ben konuşana dek fark etmedi. Ve öyle bir an oldu ki içimden, 'Tanrım, herif bizi öldürecek,' dedim."

Lucy kapıda belirdi. "Yemeğe kalır mısın Stu? Yiyeceğimiz bol."

"Teşekkürler ama Frannie beni bekliyor. Sadece on beş dakika kadar kalabilirim."

"Emin misin?"

"Sağ ol Lucy, bir dahaki sefere."

"Tamam," dedi Lucy ve yemeğin başına döndü.

"Sadece Harold'ı sormaya mı geldin?" diye sordu Larry.

"Hayır," dedi Stu kararını vererek. "Organizasyon Komitesi'nde yer alıp alamayacağını sormaya gelmiştim. Komitedeki üyelerden biri, Dick Ellis, çekilmeye karar verdi."

"Öylece, ha?" Larry pencereye gidip boş caddeye baktı. "Artık kendi kafama göre bir hayat süreceğimi düşünüyordum."

"Karar senin elbette. Mecbur değilsin. Bir kişiye ihtiyacımız var ve sen önerildin."

"Sakıncası yoksa kimin önerdiğini so..."

"Etrafa sorduk. Frannie, senin bu göreve uygun göründüğünü söyledi. Nick Andros da seninle gelenlerden biriyle konuşmuş, aslında konuşamıyor ama lafın gelişi işte. Yargıç Farris ile görüşmüş."

Larry hoşnut görünüyordu. "Yargıç beni önerdi demek? Harika. Aslında komiteye onu almalısınız. Şeytana pabucunu ters giydirir."

"Nick de öyle dedi. Ama yargıç yetmiş yaşında ve tıbbi imkânlarımız şu an için çok kısıtlı."

Larry hafifçe gülümseyerek Stu'ya baktı. "Bu komite söylendiği gibi geçici olmayacak değil mi?"

Stu biraz rahatlayarak gülümsedi. Larry Underwood hakkında ne düşüneceğine hâlâ karar verememişti, ama adamın anasının karnından yeni çıkmadığı belliydi. "Şey, şöyle diyeyim. Niyetimiz, komitenin tam dönem için seçimde aday olması."

"Tercihen tek aday olması," dedi Larry. Stu'ya yönelmiş bakışları dostça, bir o kadar da keskindi. "Bir bira alır mısın?"

"Almasam daha iyi. Birkaç gün önce Glen Bateman ile biraz fazla kaçırdık. Fran sabırlıdır, ama sabrını fazla zorlamak istemem. Ne diyorsun Larry? Kabul edecek misin?"

"Sanırım... evet, cevabım evet. Buraya gelip yanımdaki insanların sorumluluğunu üzerimden atınca dünyanın en mutlu adamı olacağımı sanıyordum, ama ne oldu? Sıkıntıdan patlar oldum."

"Bu akşam bizim evde bir araya gelip on sekizindeki büyük toplantıyı konuşacağız. Gelebilir misin?"

"Tabii. Lucy'yi de getirebilir miyim?"

Stu başını yavaşça iki yana salladı. "Bu meseleden ona şimdilik bahsetmesen daha iyi olur. Şimdilik aramızda kalsın istiyoruz."

Larry'nin gülümsemesi kayboldu. "Böyle gizli saklı işlerde pek iyi değilimdir Stu. Şimdiden söyleyeyim ki sonra sorun çıkmasın. Bence haziranda olanların sebebi biraz da bu gizlilik. Tanrı'nın işi falan demesin kimse. Bana kalırsa tam anlamıyla insanlığın sıçışıdır."

"Bu fikrini Abagail Ana'ya açmasan iyi olur," dedi Stu. Hâlâ gülümsüyordu. "Seninle aynı fikirdeyim. Ama savaş zamanında olsak aynı şekilde düşünür müydün?"

"Anlamadım."

"Kâbuslarımızda gördüğümüz o adam. Öylece ortadan kaybolduğunu hiç sanmıyorum."

Larry şaşırmıştı. Yüzünde düşünceli bir ifade belirdi.

"Glen neden hiç kimsenin bundan bahsetmiyor oluşunu anladığını söylüyor," diye devam etti Stu. "İnsanlar hâlâ şokta. Buraya gelebilmek için cehennem gibi bir yolculuk yaptıklarını düşünüyorlar. Tek yapmak istedikleri yaralarını sarıp ölülerini gömmek. Ama Abagail Ana buradaysa, o da orada demektir." Stu başıyla pencereyi ve ötesini işaret etti. "Ve buradaki insanların çoğu onu düşünmüyor olabilir, ama onun bizi düşündüğüne son kuruşuma kadar bahse girerim."

Larry mutfağa doğru baktı, ama Lucy, yan tarafta oturan Jane Hovington ile konuşmak için çıkmıştı.

"Peşimizde olduğunu düşünüyorsun," dedi alçak sesle. "Yemek öncesi ne hoş bir fikir. İştah açıcı."

"Larry benim hiçbir şey bildiğim yok. Ama Abagail Ana bu işin, biz onu ya da o bizi alt edene kadar sona ermeyeceğini söylüyor."

"Umarım bunu uluorta her yerde söylemiyordur. İnsanlar Avustralya'ya gitmeye kalkabilir."

"Sırlardan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Evet ama bu..." Larry sustu. Stu hâlâ gülümsüyordu. Larry gönülsüzce de olsa bu gülümsemeye karşılık vermekten kendini alamadı. "Tamam, anlaşıldı. Konuşacağız ve çenelerimizi kapalı tutacağız."

"Güzel. Saat yedide görüşürüz."

"Tamam."

Birlikte kapıya yürüdüler. "Lucy'ye daveti için tekrar teşekkür ettiğimi söyle," dedi Stu. "Fran ile onu yakında aydınlatırız."

"İyi olur." Larry, Stu kapıya yönelirken seslendi. "Hey."

Stu kaşlarını sorarcasına kaldırarak döndü.

"Bir çocuk var," dedi Larry yavaşça. "Maine'den buraya bizimle geldi. İsmi Leo Rockway. Kendine özgü sorunları vardı. Lucy ve ben, ona

Nadine Cross adında bir kadınla birlikte sahip çıktık. Nadine sıradan insanlara pek benzemez, anlarsın ya?"

Stu başını salladı. Larry ve grubu geldiğinde Abagail Ana ve bu Nadine Cross arasında ilginç bir görüşme olduğuna dair konuşmalar kulağına gelmişti.

"Nadine, ben onlara rastlamadan önce Leo'yla ilgileniyordu. Leo'da bir tür yetenek var, insanların içini görebilmek gibi. Buna sahip olan tek kişi de değil. Belki bu tür insanlar hep vardı, ama salgından sonra sayıları artmış gibi. Ve Leo... Harold'ın evine girmek istemedi. Evinin bahçesinde bile durmadı. Bu... biraz garip değil mi?"

"Öyle," dedi Stu.

Bir an sessizce birbirlerine baktılar, sonra Stu yemek yemek üzere eve gitti. Fran yemek sırasında düşüncelere dalmıştı, bu yüzden, fazla konuşmadılar. Ilık suyla dolu plastik kovada son birkaç parça bulaşığı yıkadığı sırada insanlar Organizasyon Komitesi'nin ilk toplantısı için gelmeye başlamışlardı bile.

Frannie; Stu Larry'yle görüşmeye gittikten sonra yatak odasına gitti. Motosikletinin arkasında ülkenin bir ucundan diğerine taşıdığı uyku tulumu, dolabın bir köşesinde duruyordu. Şahsi eşyalarını fermuarlı küçük bir çantada saklıyordu. Bu eşyaların çoğu artık Stu ile paylaştıkları dairenin çeşitli yerlerine dağılmıştı, ama birkaçı hâlâ yerini bulamamış halde uyku tulumunun dibinde durmaktaydı. Birkaç tüp cilt kremi–annesiyle babasının ölümünün ardından cildinde aniden lekeler belirmişti, sürekli kaşınıyordu, ama artık hepsi geçmişti– akıntısı olursa diye bir kutu Stayfree hijyenik kadın bağı (hamile kadınlarda bazen olabileceğini duymuştu), iki kutu ucuz puro (birinin üstünde KIZIM OLDU! diğerindeyse OĞLUM OLDU! yazıyordu) ve bir de günlüğü vardı.

Günlüğü çıkarıp düşünceli bir ifadeyle baktı. Boulder'a gelmelerinden sonra sadece sekiz veya dokuz kez yazmıştı ve hemen hepsi de kısaydı. İçini dökme ihtiyacı yolculuk sırasında daha yoğundu. Son dört gündür hiçbir şey yazmamıştı. Düzenlerini kurduktan sonra her gün yazmayı ciddi bir şekilde düşünüyordu. Bunu bebeği için yapacaktı, ama son günlerde aklına bile geldiği söylenemezdi. Bununla birlikte o an, aklındaki tek düşünce oydu.

Kendini dine adamış veya bir şey okumaya dalmış biri... hayat değiştirecek bir kitap... ya da belki sadece aşk mektupları...

Aniden defter çok ağırlaşmış gibi geldi. Sırf kapağını açmak için göstereceği çaba bile alnından yağmur gibi ter akmasına sebep olacakmış gibi... ve...

Kalbi deli gibi çarparak aniden arkaya baktı. Orada bir şey mi kıpırdamıştı?

Belki bir fare duvarın gerisinden koşturarak geçmişti. Başka bir şey olamazdı, mutlaka öyleydi. Hayal gücünün bir oyunuydu. Aklına aniden elinde bükülmüş elbise askısıyla Kara Adam'ın gelmesi için ortada hiçbir sebep yoktu. Bebeği hayattaydı, güvendeydi ve elindeki sadece bir defterdi. Hem bir defterin okunmuş olup olmadığını bilmenin bir yolu yoktu, olsaydı bile okuyan kişinin Harold Lauder olduğunu bilmek mümkün değildi.

Yine de günlüğü açtı ve sayfalarını yavaşça çevirmeye başladı. Yakın geçmişten anlar, bir amatörün çektiği siyah beyaz fotoğraflar gibi gözünün önünde canlandı. Zihnin ev sineması.

Biz hayran hayran izlerken Harold renkler, dokular ve tonlar üzerine konuşuyor da konuşuyordu. Stu o sırada bana göz kırptı. Çok kötü bir kızım, ben de ona göz kırptım...

Harold alışkanlığı gereği her şeye mutlaka itiraz eder. Kahrolası velet, büyü artık!

... ve Harold Lauder'a Özgü Ukalaca Yorumlar'dan birini yapmak üzere olduğunu görebiliyordum...

(Tanrım, Fran, neden onun hakkında tüm bu şeyleri yazdın? *Hangi* amaçla?)

Eh, Harold'ı bilirsin... kasıntının teki... bütün o gösterişli lafların gerisinde özgüven bunalımı yaşayan küçük bir çocuk var...

12 Temmuz'da yazmıştı. Yüzünü buruşturarak sayfayı çabucak geçti. Bir an önce sonuna varmak için yaprakları hızla çeviriyordu. Gözüne takılan cümleler yüzüne bir tokat gibi çarpıyordu: *Her neyse, Harold her zamankinden farklı olarak epey temiz kokuyordu... Harold'ın nefesi bu gece bir ejderhayı bile kaçırabilir...* Ve neredeyse geleceği görmüş gibi: *Korsanların define gömdüğü gibi o da ters cevaplar ve patlamalar birik-*

tiriyor. Ama ne amaçla? Kendi gizli üstünlük ve zulüm hissini beslemek için mi? Yoksa intikam için miydi?

Bir liste yapıyor... ve iki kez kontrol ediyor... bulacak... kimin yaramaz kimin uslu olduğunu görecek...

Sonra 1 Ağustos'ta, sadece iki hafta önce yazdıklarını gördü. Sayfanın altından başlıyordu. *Dün gece yazmadım, fazlasıyla mutluydum. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmuş muydum? Sanmıyorum. Stu ile birlikteyiz.*

Sayfa sona eriyordu. Arkasını çevirdi. En üst satırda şunlar yazılıydı: *İki kere seviştik.* Ama gözü sayfanın ortasına kaymış, kelimeleri hayal meyal görmüştü. Annelik içgüdüsüyle ilgili zırvaların hemen yanında bir şey gözüne çarptı ve donakaldı.

Koyu renkli, dağılmış bir parmak iziydi.

Bütün gün motosiklet kullanıyordum, diye düşündü çılgınca. Sık sık yıkıyordum, ama ellerimin kirlenmesine engel olamıyordum tabii ve...

Elini uzatıp baktı. Titrediğini görünce hiç şaşırmadı. Başparmağını defterdeki izin üzerine koydu. İz çok daha büyüktü.

Eh, elbette öyle olacak, diye düşündü. Bir yere sürtünce iz dağılıp genişler. Bu yüzden daha büyük. Tek sebep bu.

Ama parmak izi *o kadar da* dağılmamıştı. Çizgilerin büyük bölümü gayet net bir şekilde görülüyordu.

Ve bu motor yağı lekesi falan değildi, kendini kandırmasının bir anlamı yoktu.

Kurumuş çikolataydı.

Payday, diye düşündü midesi bulanarak. *Payday çikolatası.*

Bir an arkasına dönmeye bile korktu... Harold'ı hemen arkasında, *Alice*'teki kedi gibi sırıtır bulacağından korkuyordu. Kalın dudakları kıpırdayacak ve şunları söyleyecekti: Her köpeğin günü gelir Frannie. *Her köpeğin günü gelir.*

Harold günlüğünü okumuş olsa bile bu ondan, Stu'dan ve diğerlerinden intikam almak için gizli planlar yaptığı anlamına gelir miydi? Elbette hayır.

Ama Harold değişti, diye fısıldadı içinden bir ses.

"O kadar da değişmedi, kahretsin!" diye bağırdı boş odaya. Kendi sesini duyunca hafifçe irkildi, sonra titreyerek güldü. Aşağı inip akşam

yemeğini hazırlamaya koyuldu. Toplantı yüzünden erken yiyeceklerdi. Ama toplantı artık gözüne eskisi gibi önemli görünmüyordu.

Organizasyon Komitesi'nin 13 Ağustos 1990 Tarihli Toplantısından Notlar

Toplantı, Stu Redman ve Frances Goldsmith'in dairesinde gerçekleştirildi. Organizasyon Komitesi'nin bütün üyeleri mevcuttu, yani: Stuart Redman, Frances Goldsmith, Nick Andros, Glen Bateman, Ralph Brentner, Susan Stern ve Larry Underwood...

Stu Redman, toplantıya başkanlık edecekti. Frances Goldsmith ise sekreter oldu...

Bu notlar (ve her kelime, mırıltı, geğirti ve sesin, daha sonra dinlemeye kalkacak kadar çılgın olanlar için kaydedildiği Memorex kasetler) Boulder First Bankası'nda bir kasaya koyulacak...

Stu Redman; Dick Ellis ve Laurie Constable tarafından yazılmış olan, gıda zehirlenmesine karşı tedbirler içeren bir rehberi komitenin dikkatine sundu (başlığı şuydu: YİYORSANIZ OKUYUN!). Dediğine göre Dick bu rehberlerin ayın on sekizindeki büyük toplantıdan önce herkese dağıtılmasını ve görünür yerlere konmasını talep ediyordu, zira Boulder'da ikisi ciddi olmak üzere on beş gıda zehirlenmesi vakası görülmüştü bile. Komite; Ralph'in Dick'in hazırladığı rehberden bin adet basmasına ve görevlendirilecek on kişinin bu rehberleri herkese dağıtarak görünen yerlere yerleştirmesine oybirliğiyle karar verdi.

Susan Stern, Dick ve Laurie'nin büyük toplantıdan önce üstünde durulmasını istediği bir başka konuyu gündeme getirdi (hepimiz birinin veya ikisinin birden toplantıda bulunmasını diledik). İkisi de bir Defin Komitesi olması gerektiğini düşünüyordu. Dick bu konunun büyük toplantının gündem maddelerinden biri olmasını ve gerekçe olarak da genel sağlığı tehdit eden bir unsur olduğunu dile getirmek yerine –bu paniğe yol açabilirdi– yapılacak en doğru şeyin bu olduğunun söylenmesini öneriyordu. Boulder'daki ceset sayısının salgın öncesi nüfusu göz önüne alındığında şaşılacak kadar az olduğunu hepimiz fark etmiştik, ama sebebini bilmiyorduk... şimdi önemi olduğunu düşündüğümüzden değil. Ama hâlâ binlerce ceset vardı ve buraya yerleşeceksek hepsinden bir şekilde kurtulmalıydık.

Stu, Susan'a sorunun ne kadar ciddi olduğunu sordu ve o da sıcak havanın soğuyup nemlendiği sonbahar aylarına dek çok büyük bir sorun yaşanacağını sanmadığını söyledi.

Larry, Dick'in Defin Komitesi önerisinin 18 Ağustos'taki büyük toplantının gündem maddeleri arasına katılmasını önerdi. Öneri 7'ye 0, oybirliğiyle kabul edildi.

Daha sonra Nick Andros'a söz verildi ve Ralph Brentner, önceden hazırladığı yorumlarını komiteye yüksek sesle okudu. Kelimesi kelimesine aşağı ekliyorum:

"Bu komitenin cevaplaması gereken en önemli sorulardan biri Abagail Ana'ya karşı tamamen açık olunup olunmayacağı ve hem açık hem kapalı toplantılarımızda görüşeceğimiz her şeyin ona söylenip söylenmeyeceği. Soru şöyle de dile getirilebilir: "Abagail Ana'ya bu komitede –ve sonrasında gelecek kalıcı kurulda– görüşülecek her şey olduğu gibi anlatılacak mı ve o da Tanrı veya Her Kimse onunla yaptığı görüşmeleri komiteye aktaracak mı... özellikle de bire bir olanları?

Bu soru saçma gelebilir, izin verirseniz açıklayayım, gerçekten pragmatik bir soru. Abagail Ana'nın toplumdaki yerini bir an önce belirlememiz gerek, çünkü tek sorunumuz 'tekrar ayaklarımızın üzerinde durmak' değil. Eğer öyle olsaydı zaten Abagail Ana'ya ihtiyaç duymazdık. Hepimizin bildiği gibi bir başka sorunumuz daha var. Bazılarımızın Kara Adam, Glen'in Düşman dediği kişiden bahsediyorum. Varlığına kanıtım çok basit ve sanırım Boulder'daki insanların çoğu mantığımı onaylayacaktır, bu konu üzerinde düşünmek isterlerse tabii. Mantık şu: 'Abagail Ana'yı rüyamda gördüm ve gerçekte de karşıma çıktı. Kara Adam'ı rüyamda gördüm, bu yüzden onunla şimdiye dek karşılaşmamış olsam da gerçekte de var olmalı.' Buradaki insanlar Abagail Ana'yı seviyor, ben de öyle. Ama yaptığımız şey için onun onayını almazsak pek uzağa, hatta hiçbir yere gidemeyiz.

Bu yüzden bugün gidip ona doğrudan sordum. Yapacak mısın, dedim. Kabul edeceğini ama şartları olduğunu söyledi. Son derece açık konuştu. Onun deyişiyle, 'dünyevi meselelerde' insanlara yol gösterme konusunda tamamen özgürmüşüz. Yani yolları temizleme, konut edindirme, elektriği geri getirme gibi konular.

Ama Kara Adam'la ilgili bütün meselelerde ona danışılmasını istedi. Hepimizin Tanrı ve Şeytan arasında oynanan bir satranç oyununun parçaları olduğumuza inanıyor; Şeytan'ın bu oyundaki komutanı, isminin Randall Flagg olduğunu söylediği Düşman (tam kelimeleriyle söylemek gerekirse 'bu kez kullandığı isim' dedi), Tanrı ise sadece O'na özel sebeplerle bu oyunda komutan olarak Abagail Ana'yı seçmiş. Yakında bir çarpışmanın meydana geleceğine ve tek galip olacağına inanıyor ve ben de ona katılıyorum. Abagail Ana'ya göre en önemli mesele bu, onun için bu konuya veya Kara Adam'a dair her ayrıntıyı bilmek istediğini ısrarla belirtti.

Şimdi tüm bunların dinsel yönüne girmek veya Abagail Ana'nın haklı olup olmadığını tartışmak istemiyorum. Tüm bunlar bir tarafa, önümüzde baş etmeye mecbur olduğumuz bir durum var. Bu yüzden bir dizi önerim olacak."

Nick'in fikirleri üzerine bir süre tartışıldı.

Nick'in önerilerinden biri şuydu: Komite olarak, toplantılarımız esnasında Düşman konusunun dini, teolojik veya doğaüstü yönlerini tartışmamak. 7'ye 0 oyla, en azından toplantı sırasında bu konuların tartışılması yasaklandı.

Nick'in bir sonraki teklifi şöyleydi: Komitenin en öncelikli ve gizli görevinin Kara Adam, Düşman veya Randall Flagg olarak bilinen bu varlıkla başa çıkma sorusuna bir cevap bulmak olması. Glen Bateman bu teklife destek verdi ve ara sıra aramızda kalması gereken başka konular olabileceğini –Defin Komitesi'nin asıl sebebi gibi– ekledi. Teklif oybirliğiyle kabul edildi.

Nick daha sonra ilk sorusuna döndü: Abagail Ana'yı komitenin toplum önünde veya kendi özelinde yaptığı her şeyden haberdar etme konusu.

Bu da oybirliğiyle kabul edildi.

Abagail Ana konusunu bir süre için kapatan komite, Nick'in isteğiyle Kara Adam sorunu üzerinde yoğunlaştı. Nick üç gönüllüyü bilgi toplamaları için batıya göndermeyi teklif etti. Kara Adam'ın yandaşları arasına katılacaklar ve orada neler olup bittiğini öğreneceklerdi.

Sue Stern hemen gönüllü oldu. Bunun üzerine hararetli bir tartışma oldu. Stu, Glen Bateman'a söz verdi ve o da şu teklifte bulundu: Organizasyon Komitesi'nin veya kalıcı kurulun hiçbir üyesi bu göreve talip olamayacak. Sue Stern sebebini sordu.

Glen: "Samimi yardım çabanı herkes takdir ediyor Susan, ama göndereceğimiz kişilerin geri dönüp dönmeyeceklerini, dönerlerse ne zaman ve hangi koşullarda döneceklerini bilmiyoruz. Bu arada Boulder'da düzeni oturtma işini halletmemiz gerek. Eğer gidersen yerine şimdiye kadar kat ettiğimiz yolu anlatmak zorunda kalacağımız yeni birini bulmamız gerekecek. Bu kadar zaman harcama lüksümüz olduğunu sanmıyorum."

Sue: "Galiba haklısın... en azından mantıklı konuşuyorsun... ama bazen bu ikisinin her zaman aynı şey olup olmadığını merak ediyorum. Hatta çoğunlukla aynı şey olup olmadıklarını. Bana komiteden birini gönderemeyeceğimizi, çünkü hiçbirimizin gözden çıkarılamayacağını söylüyorsun. Yani biz sadece... sadece... bilmiyorum..."

Stu: "Arkamıza yaslanıp seyredecek miyiz?"

Sue: "Evet. Teşekkür ederim. Tam da onu demek istemiştim. Arkamıza yaslanıp birilerini oraya telefon direklerinde çarmıha gerilmeleri veya daha kötüleri için göndereceğiz."

Ralph: "Daha kötü ne olabilir ki?"

Sue: "Bilmiyorum, bir bilen varsa o da Flagg'dir. Bu durumdan nefret ediyorum."

Glen: "Nefret ediyor olabilirsin, ama konumumuzu kısa ve öz bir biçimde belirttin. Biz politikacılarız. Yeni çağın ilk politikacıları. Tek yapabileceğimiz, insanları hayatları pahasına bu gibi görevlere gönderen, bizden önceki diğer politikacılardan daha haklı gerekçelerimiz olduğunu ümit etmek."

Sue: "Bir politikacı olacağım hiç aklıma gelmezdi."

Larry: "Kulübe hoş geldin."

Glen'in hiçbir komite üyesinin casusluk göreviyle batıya gidemeyeceği teklifi oybirliğiyle –ve hüzünlü bir sıkıntıyla– kabul edildi. Daha sonra Fran Goldsmith, Nick'e, gönderilecek kişilerde ne gibi özellikler aranacağını ve orada ne bulmalarının beklendiğini sordu.

Nick: "Onlar geri dönene dek öğrenilecek ne olduğunu bilemeyiz. Geri dönebilirlerse elbette. Asıl mesele, Kara Adam'ın niyeti ve yaptıkları hakkında hiçbir fikre sahip olmamamız. Yem olarak insanları kullanan balıkçılar gibiyiz."

Stu, komitenin teklif götürülmesini düşündüğü kişileri belirlemesini teklif etti ve bu teklifi kabul gördü. Tartışmanın bu andan sonraki kısmının büyük bölümünün kasetlerden metne bire bir aktarılmasına oybirliğiyle karar verildi. Öncüler (veya casuslar) konusundaki görüşlerimizin kalıcı bir kaydının olması önemli göründü, zira çok hassas ve sıkıntılı bir meseleydi.

Larry: "Mümkünse önereceğim bir isim var. Muhtemelen onu tanımayanlarınız bunun kötü bir fikir olduğunu düşünecek, ama bence çok iyi olabilir. Yargıç Farris'i göndermeyi öneriyorum."

Sue: "Ne, o yaşlı adamı mı? Delirdin mi Larry?"

Larry: "Tanıdığım en zeki, en açıkgöz ihtiyar. Ayrıca sadece yetmiş yaşında. Ronald Reagan başkanlık yaparken daha yaşlıydı."

Fran: "Bana kalırsa pek kuvvetli bir aday olarak görünmüyor."

Larry: "Ama sağlıklı. Ayrıca Kara Adam'ın, Farris gibi bir ihtiyardan şüpheleneceğini sanmıyorum... şüphelenebileceğini hesaba katarak seçim yapmalıyız. Böyle bir hamleyi mutlaka bekliyordur. Sınırlarına nöbetçiler dikip 'casus görünümlülere' karşı uyarmışsa hiç şaşırmam doğrusu. Ve bu biraz kalpsizce bir söylem gibi gelebilir, özellikle de sana Fran, ama onu kaybedersek hiç olmazsa önünde yaşayacak elli yılı daha olan birini kaybetmemiş olacağız."

Fran: "Haklısın. Kalpsizce bir söylem."

Larry: "Tek söyleyebileceğim, yargıcın kabul edeceğinden emin olduğum. Yardım etmeyi gerçekten çok istiyor. Ve bence bu işin altından alnının akıyla çıkabilir."

Glen: "Anlaşıldı. Diğerleri ne düşünüyor?"

Ralph: "Ne evet ne hayır diyebiliyorum, adamı tanımıyorum. Ama adamı sırf yaşlı diye kurtlara atmamızın doğru olduğunu sanmıyorum. Düşünsenize, hepimizin başındaki kadın yüz yaşının üstünde."

Glen: "Bir görüş daha duyduk."

Stu: "Tenis hakemi gibisin keltoş."

Sue: "Baksana Larry. Ya Kara Adam'ı kandırmayı başarır da buraya dönmek için uğraşırken kalp krizi geçirip ölürse?"

Stu: "Bu göndereceğimiz herhangi birinin başına gelebilir. Başlarına bir kaza da gelebilir."

Sue: "Biliyorum, ama yaşlı biri için olasılıklar daha yüksek..."

Larry: "Haklısın ama yargıcı tanımıyorsun Sue. Tanısaydın avantajların dezavantajlardan daha fazla olduğunu görürdün. Gerçekten çok akıllı bir adam. Önerimi daha fazla savunmayacağım."

Stu: "Bence Larry haklı. Flagg böyle birinden şüphelenmeyebilir. Önerisini destekliyorum. Kabul edenler?"

Oybirliğiyle kabul edildi.

Sue: "Ben senin önerini kabul ettim, umarım sen de benimkine karşı çıkmazsın Larry."

Larry: "Gerçekten de politikaya girmişiz. Adayın kim?"

Sue: "Dayna."

Ralph: "Dayna kim?"

Sue: "Dayna Jurgens. Tanıdığım bütün kadınlardan daha gözü pek. Yaşı yetmiş değil elbette, ama fikri ona açarsak kabul edeceğinden eminim."

Fran: "Evet, bunu yapmaya gerçekten mecbursak bence de uygun. Destekliyorum."

Stu: "Tamam, ikinci aday Dayna Jurgens. Kabul edenler?"

Komite teklifi oybirliğiyle kabul etti.

Glen: "Pekâlâ, üçüncü aday kim?"

Nick (Ralph yüksek sesle okudu): "Fran, Larry'nin adayından hoşlanmadıysa benimkini hiç beğenmeyecektir. Adayım..."

Ralph: "Aklını mı kaçırdın Nick? Ciddi olamazsın!"

Stu: "Nedir? Oku da duyalım Ralph."

Ralph: "Şey... Nick'in aday gösterdiği kişi... Tom Cullen."

Herkes bir ağızdan konuşmaya başladı.

Stu: "Pekâlâ. Söz Nick'te. Deminden beri yazıyor, okur musun Ralph?"

Nick: "Öncelikle, Tom'u Larry'nin yargıcı tanıdığı kadar iyi, hatta belki daha iyi tanıyorum. Abagail Ana'yı seviyor. Onun için her şeyi göze alır. Ağır ateşte kızarmayı bile. Hiç abartmıyorum. İstenirse kendini onun uğruna ateşe verebilir."

Fran: "Ah, Nick, buna kimsenin itirazı yok zaten. Ama Tom..."

Stu: "İzin ver Fran. Söz Nick'te."

Nick: "Sebeplerim Larry'ninkilerle aynı. Düşman, casus olarak aklı kıt birini göndermemizi ummayacaktır. Bu fikre gösterdiğiniz tepki belki de fikrin iyiliğinin en güzel göstergesi.

Son olarak şunu söylemek istiyorum Tom'un kafası ağır çalışıyor olabilir, ama kesinlikle akılsız değil. Kasırgada hayatımı kurtardı ve tanıdığım herkesten önce harekete geçti. Tom bir çocuk gibi, ama bir çocuk bile iyi eğitildiğinde bazı şeyleri öğrenip kavrayabilir. Tom'a çok basit bir hikâye ezberletmekte hiçbir sakınca yok bence. Sonuçta onu bizim gönderdiğimizi düşünebilirler. Çünkü..."

Sue: "Genlerimize çürükleri katmak istemediğimizi mi varsayacaklar? İyiymiş."

Nick: "Tom geri zekâlı olduğu için istemediğimizi düşünebilirler. Onu kovanlara çok kızgın olduğunu ve intikam almak istediğini bile söyleyebilir. Asla unutmaması gereken tek bir şey var, o da hikâyesini hiç değiştirmemesi."

Fran: "Ah, hayır, size inanamıyorum..."

Stu: "Hadi ama, söz Nick'te. Araya girmeyelim."

Fran: "Tamam, kusura bakmayın."

Nick: "Aranızda Tom'un kafası ağır çalıştığı için zeki birine kıyasla hikâyesinin bütünlüğünü koruyamayacağını düşünenler vardır mutlaka..."

Larry: "Var."

Nick: "Ama aslında tam tersi. Tom'a hikâyeyi asla değiştirmemesini söylersem, ne olursa olsun değiştirme dersem dediğimi yapacaktır. Normal olduğu söylenen bir insan su işkencesine, elektrik şoklarına veya tırnaklarının altına tahta parçaları sokulmasına bir yere kadar dayanabilir ama..."

Fran: "İşler o noktaya varmaz değil mi? Varır mı? Yani kimse o noktaya varacağını düşünmüyor değil mi?"

Nick: "... Tom, 'Pes ediyorum, size her şeyi anlatacağım,' demeyecektir. Hikâyesini yeterince tekrarlarsa ezberlemekle kalmayacak, neredeyse doğru olduğuna inanmaya başlayacak. Kimse ondan başka bir şey öğrenemeyecek. Demek istediğim, Tom'un zekâ geriliği böyle bir görev için avantaj bile sayılabilir."

Stu: "Hepsi bu mu Ralph?"

Ralph: "Az kaldı."

Sue: "Uydurma hikâyesine inanmaya başlarsa geri döneceği zamanı nasıl bilecek Nick?"

Ralph: "İzin verirseniz hanımefendi, geri kalan kısım biraz da bununla ilgili."

Sue: "Ah."

Nick (Ralph yüksek sesle okudu): "Göndermeden önce Tom hipnoz aracılığıyla şartlandırılabilir. Kulağa çok uçuk bir fikir gibi gelebilir ama dinleyin. Bu fikir aklıma geldiğinde Stan Nogotny'ye Tom'u hipnotize edip edemeyeceğini sordum. Stan'in bazen partilerde bu numarayı yaptığını söylediğini duymuştum. Stan işe yarayacağını sanmıyordu, ama denediğinde Tom altı saniye içinde hipnotize oldu."

Stu: "Deme yahu. Stan bunu yapmayı biliyor demek?"

Nick: "Tom'un son derece kolay etki altına alınabileceğinden daha onu tanıdığım ilk günlerde şüphelenmiştim. Anladığım kadarıyla böyle kolayca etki altına girmesinin sebebi, yıllar boyunca kendini bir noktaya kadar hipnotize etmiş olması. Bu, bağlantıları kurmasına yardım ediyor. Karşılaştığımız gün ne yapmaya çalıştığımı, onunla neden konuşmayıp sorularına neden cevap vermediğimi anlayamamıştı. Dilsiz olduğumu anlatmak için elimi sürekli önce ağzıma, sonra boğazıma götürüyordum ama anlamıyordu. Sonra birdenbire sigortası attı. Daha iyi nasıl açıklayabilirim bilmiyorum. Hiç kıpırdamıyordu. Gözleri kaydı. Sonra tıpkı hipnozdan uyandırılan biri gibi o halinden sıyrılıverdi. O süreçte anlatmak istediğimi kavrayıvermişti. Öylece. Kendi içine dalmış ve cevabı bularak dönmüştü."

Glen: "Bu gerçekten olağanüstü."

Stu: "Kesinlikle."

Nick: "Beş gün önce Stan ile bunu yaptığımızda Tom'u koşullandırmayı denedik. Stan, 'Bir fil görmeyi çok isterim,' dediğinde Tom'un içinde köşeye gidip kafasının üstünde durmak için karşı konulmaz bir dürtü belirecekti. Stan cümleyi Tom'u uyandırdıktan yarım saat sonra durup dururken söyleyiverdi. Tom tek kelime etmeden köşeye gidip kafasının üstünde durdu. Bütün misketleri ve oyuncakları ceplerinden yere döküldü. Sonra yere oturup sırıttı ve, 'Tom Cullen'ın bunu niye yaptığını çok merak ediyorum doğrusu,' dedi."

Glen: "Dediğini duyar gibi oldum."

Nick: "Her neyse, bu detaylı hipnoz açıklaması iki çok basit konuya giriş niteliğindeydi. Birincisi, Tom'u belli bir zamanda dönmesi için koşullandırabiliriz. Bunun için *ayı* kullanmak en mantıklısı. *Dolunayı.* İkincisi, onu derin bir hipnoz durumuna sokarak dönüşünde gördüğü her şeyi bire bir öğrenme fırsatımız olur."

Ralph: "Nick'in yazdıkları bu kadar. Vay canına."

Larry: "Bana şu eski filmi, *Mançuryalı Aday*'ı hatırlattı."

Stu: "Neyi?"

Larry: "Hiç."

Sue: "Bir sorum var Nick. Tom'u aynı zamanda burada olup bitenleri anlatmaması için de programlayacak mısın? Sanırım programlamak doğru kelime oldu."

Glen: "Bırak da bunu ben cevaplayayım Nick. Aklından geçenlere uymazsa başını iki yana sallarsın. Bana göre Tom'un programlanmasına gerek yok. Bırakalım hakkımızda ne biliyorsa anlatsın. Flagg'le ilgili konular zaten kendi aramızda ve kasabada tahmin edebileceklerinden başka bir şey de yapmıyoruz."

Nick: "Kesinlikle."

Glen: "Pekâlâ, Nick'in teklifini kabul ediyorum. Bana göre kazanacak çok şeyimiz var, kaybedecek ise hiçbir şeyimiz yok. Son derece cüretkâr ve orijinal bir fikir."

Stu: "Teklif sunuldu ve bir kabul oyu aldı. Bu konuda başkalarına da söz verebiliriz, ama kısa olmak şartıyla. Aksi halde toplantının sabaha kadar sürmesi işten bile değil. Konuşmak isteyen var mı?"

Fran: "Kesinlikle var. Kaybedecek hiçbir şeyimiz olmadığını söyledin Glen. Peki ya Tom'un? Ya ruhlarımız? Belki Tom'un tırnaklarının arasına... bir şeyler... sokulması veya elektrik verilmesi ihtimali sizi rahatsız etmiyor, ama beni ediyor. Nasıl böyle soğukkanlı olabiliyorsunuz? Ve Nick, onu bir... bir tavuk gibi hipnotize etmekten bahsediyorsun! Kendinden utanmalısın! Tom'un arkadaşın olduğunu sanıyordum!"

Stu: "Fran..."

Fran: "Hayır, aklımdan geçenlerin hepsini söyleyeceğim. Oylamada kaybedersem komiteden ayrılacak değilim, ama fikrimi beyan edeceğim.

O tatlı, kafası karışık adamı bir canlı bombaya çevirmeyi gerçekten istiyor musunuz? Bunun tüm o eski bokları tekrar başlatmak anlamına geleceğini görmüyor musunuz? Bilmiyor musunuz? Onu öldürürlerse ne yapacağız Nick? Ya hepsini öldürürlerse? Yeni bir tür salgın başlatırlarsa? Kaptan Trips'in daha gelişmiş bir versiyonunu?"

Bir duraksama oldu ve Nick cevabını yazdı.

Nick (Ralph yüksek sesle okudu): "Fran'in bahsettiği ihtimaller beni çok derinden etkiledi, ama teklifimin arkasında duruyorum. Hayır, ne Tom'un başının üstünde durması ne de onu işkence görebileceği ve sonra öldürülebileceği bir yere göndermek hoşuma gidiyor. Bunu bizim için değil, Abagail Ana için, onun inançları ve tanrısı için yapacağını hatırlatırım. Ayrıca Düşman tehdidini sona erdirebilmek için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerektiğine inanıyorum. Orada insanları çarmıha geriyor. Rüyalarımda gördüğüm için bunun doğruluğundan şüphem yok ve sizin de aynı rüyaları gördüğünüzü biliyorum. Abagail Ana da görmüş. Ve Flagg'in kötü olduğunu da biliyorum. Kaptan Trips'in yeni bir versiyonu çıkarsa kaynağı *o* olacaktır Frannie. Felaketi üzerimize salacaktır. Fırsatımız varken onu durdurmalıyız."

Fran: "Bunların hepsi doğru Nick. Tartışma kabul etmez. Flagg'in kötü olduğunu biliyorum. Hatta Abagail Ana'nın dediği gibi Şeytan'ın Oğlu olabilir. Ama onu durdurmak için elimizi aynı düğmeye uzatıyoruz. Hayvan Çiftliği'ni hatırlıyor musunuz? 'Önce domuzlara, sonra insanlara baktılar ve fark göremediler.' Sanırım senden asıl duymak istediğim... okuyan Ralph olsa da... onu durdurmak için o düğmeye basmak zorunda kalsak bile... zorunda kalırsak... her şey bittikten sonra elimizi tekrar çekebileceğimiz. Bunu yapacağız diyebiliyor musun?"

Nick: "Kesin bir şey söyleyemem. Emin değilim."

Fran: "O halde oyum ret. Batıya birilerini göndereceksek hiç olmazsa neyin ne olduğunu bilenleri gönderelim."

Stu: "Başka söz almak isteyen?"

Sue: "Ben de karşıyım ama sebebim başka. Onları gönderirsek kaderimizi bir ihtiyarla bir ahmağın ellerine teslim etmiş oluyoruz. İfadem için kusura bakmayın, onu ben de seviyorum ama öyle. Oyum ret. Ve artık susuyorum."

Glen: "Oylamayı yap Stu."

Stu: "Tamam. Oylamayı başlatıyorum. Benim oyum kabul. Frannie?"

Fran: "Ret."

Stu: "Glen?"

Glen: "Kabul."

Stu: "Suze?"

Sue: "Ret."

Stu: "Nick?"

Nick: "Kabul."

Stu: "Ralph?"

Ralph: "Şey, benim de pek hoşuma gittiği söylenemez, ama Nick kabul diyorsa ben de kabul diyorum."

Stu: "Larry?"

Larry: "Açık konuşayım mı? O kadar kötü bir durumdayız ki kendimi umumi tuvalet gibi hissediyorum. En tepedeyken böyle seçimler yapmak kaçınılmaz herhalde. Oyum kabul."

Stu: "Teklif beşe iki oyla kabul edildi."

Fran: "Stu?"

Stu: "Evet?"

Fran: "Oyumu değiştirmek istiyorum. Tom'u bu işe sokacaksak hep beraber yapmamız en doğrusu. Ortalığı velveleye verdiğim için kusura bakma Nick. Üzüldüğünü biliyorum, bu yüzünden anlaşılıyor. Dünya altüst oldu! Bütün bunlar başımıza neden geldi? Bu iş kesinlikle mezuniyet balosu komitesinde olmaya benzemiyor. Oyum kabul."

Sue: "O halde benim de kabul. Oybirliği olsun."

Stu: "7'ye 0 ile kabul edildi. Al Fran, mendile ihtiyacın var gibi. Ve seni sevdiğimin kayıtlara geçmesini istiyorum."

Larry: "Bunun üzerine artık dağılmayı teklif ediyorum."

Sue: "Onaylıyorum."

Stu: "Zippy dağılmayı teklif etti ve Zippy'nin annesi onayladı. Kabul edenler ellerini kaldırsın. Etmeyenler kafasına bir bira kutusu yemeye hazır olsun."

Oybirliğiyle kabul edildi.

* * *

"Yatağa geliyor musun Stu?"

"Evet. Geç mi oldu?"

"Neredeyse gece yarısı. Yeterince geç."

Stu balkondan içeri girdi. Üzerinde sadece şortu vardı. Güneş yanığı teni üzerinde göz kamaştıracak kadar beyaz görünüyordu. Komodinin üstündeki lambayla aydınlanan yatakta oturmakta olan Fran, ona duyduğu aşkın derinliği karşısında bir kez daha hayrete düştü.

"Toplantıyı mı düşünüyordun?"

"Evet." Kendine bir bardak su doldurdu sürahiden ve kaynamış suyun yavan tadı üzerine yüzünü buruşturdu.

"Bence harika bir yöneticiydin. Glen büyük toplantıda da bu görevi üstlenmeni istedi değil mi? Seni rahatsız ediyor mu? Kabul etmedin mi?"

"Yoo, ettim. Yapabilirim sanırım. O üçünü dağların ötesine nasıl göndereceğimizi düşünüyordum. Casus göndermek pis iş. Haklıydın Frannie. Ama Nick de haklıydı. Böyle bir durumda insan ne yapar?"

"Herhalde kalbinin sesine kulak vererek oyunu kullanır ve gece iyi bir uyku çeker." Lambaya uzandı. "Söndürüyorum."

"Tamam." Frannie lambayı söndürdü ve Stu yatağa girip ona sarıldı. "İyi geceler Frannie. Seni seviyorum."

Fran tavana bakarak yattı. Tom Cullen konusunda içini bir nebze rahatlatabilmişti... ama günlüğündeki çikolatalı parmak izi aklını kurcalamaya devam ediyordu.

Her köpeğin günü gelir Fran.

Belki Stu'ya hemen söylesem daha iyi, diye düşündü. Ama ortada bir sorun varsa bu Fran'in sorunuydu. Bekleyecek... gözleyecek... ve bir şey olup olmadığına bakacaktı.

Uzun süre uyuyamadı.

52. BÖLÜM

Abagail Ana sabahın erken saatlerinde, gözüne uyku girmez halde yatağında yatıyordu. Dua etmeye çalışıyordu.

Işığı yakmadan kalktı ve üzerinde beyaz pamuklu geceliğiyle diz çöktü. *Havarinin Amelleri* bölümü açık olan İncil'e alnını dayadı. Şam yolundaki inatçı Talut'un din değiştirmesi. Işık onu kör etmiş, ama Şam yolunda gözlerindeki perde kalkmıştı. *Ameller,* doktrinin mucizelerle desteklendiği, İncil'in son kitabıydı ve mucizeler Tanrı'nın elinin fani dünyaya ilahi dokunuşu değil de neydi?

Onun da gözlerinde perdeler vardı, bu perdelerden hiç kurtulabilecek miydi?

Odadaki tek ses, lambanın hafif tıslaması, kurmalı Westclox saatinin tik takları ve kendi alçak mırıltısıydı.

"Bana günahımı göster Rabbim. Ben bilemiyorum. Görmemi istediğin bir şeyin gözümden kaçtığının farkındayım. Uyuyamıyorum, tuvalete gidemiyorum ve seni hissedemiyorum Tanrım. Sanki hattı kopuk bir telefona dua eder gibiyim ve bunun için şu an çok kötü bir zaman. Ne yaptım da seni kızdırdım? Dinliyorum Tanrım. Kalbimdeki o cılız sesi dinliyorum."

Ve gerçekten de dinledi. Mafsal iltihaplı parmaklarıyla gözlerini kapadı ve kafasını temizlemeye çalışarak biraz daha öne eğildi. Ama kafasının içi tıpkı derisi gibi, iyi tohumlar bekleyen nadasa bırakılmış topraklar gibi kapkaraydı.

Lütfen Tanrım, Tanrım, lütfen...

Ama gözlerinin önünde beliren görüntü, mısır tarlalarına doğru uzanan yapayalnız bir toprak yola aitti. Elinde yeni boğazladığı tavuklarla dolu bir çuval taşıyan bir kadın vardı. Ve sansarlar çıkageldi. Hızla atılıp, çuvalı çekiştirmeye başladılar. Kanın kokusunu... günahın bayat, kurbanın taze kanının kokusunu almışlardı. Yaşlı kadının Tanrı'ya seslendiğini duydu ama sesi zayıf ve mızmızdı, Tanrı'ya hayırlı olanı bahşetmesi için alçakgönüllüce yalvarmak yerine huysuzca Tanrı'dan kendisini kurtarmasını talep ediyordu... işini bitirebilmek için... Tanrı'nın aklından geçenleri biliyormuş ve O'nun gücünü kendi amaçları doğrultusunda yönlendirebilirmiş gibi. Sansarlar daha da cüretkârca saldırmaya başladı; çuval, onlar çekiştirdikçe parçalanıyordu. Kadının ihtiyar parmakları zayıftı, güçsüzdü. Tavuklar bitince hâlâ aç olan sansarlar ona saldıracaktı. Evet. Onlar...

Ama birdenbire korkuyla çığlıklar atarak karanlığın içine doğru kaçıştılar. Yarı yenmiş tavukları arkalarında bıraktılar ve kadın sevinçten

havalara uçarak, *Tanrı beni kurtardı*, diye düşündü. *Şükürler olsun! Tanrı sadık hizmetkârını kurtardı.*

Tanrı değil ihtiyar. Ben.

Hayalindeki görüntüde, ağzında korkunun bakırımsı tadını hissederek döndü. Alev alev bakan gözleri, alaycı bir sırıtışla açılmış ağzıyla dev gibi bir Rocky Dağı kurdu, mısır denizinin arasından gümüş rengi bir hayalet gibi çıkageldi. Kalın boynunda çok güzel bir gümüş tasma vardı. Tasmadan kapkara bir taş sarkıyordu. Taşın ortasında göze... veya bir anahtara benzer kızıl bir leke vardı.

Kadın istavroz çıkardı ve korkunç yaratığa kem göz işareti yaptı, ama hayvanın sırıtışı büyüdü ve pembe dili, dişlerinin arasından sarktı.

Senin için geleceğim ana. Şimdi değil ama çok yakında. Sizi köpeklerin geyikleri kovaladığı gibi süreceğiz. Hakkımda düşündüklerinin hepsiyim, bununla kalmıyorum, daha da fazlasıyım. Ben büyücüyüm. Ahir zaman sözcüsüyüm. Senin halkın beni iyi bilir ana. Bana Fatih John derler.

Defol! Her şeye kadir olan Tanrı adına beni rahat bırak!

Ama dehşete kapılmıştı! Hayalinde çuvaldaki tavukların temsil ettiği insanlar için değil, kendisi için korkmuştu. Ruhuna korku sinmişti, ruhu için korkuyordu.

Tanrı'nın benim üzerimde hükmü yok ana. Kanalı zayıf.

Hayır! Doğru değil bu! Ben on kişinin gücüne sahibim! Bir kartal gibi kanatlanıp...

Ama kurt sırıtarak daha da yaklaştı. Kadın, hayvanın nefesini daha yoğun hissederek olduğu yerde büzüldü. Hissettiği dehşetin ötesi yoktu. Korkunun son raddesindeydi. Kurt aniden iki ayrı sesle konuşmaya, hem sorup hem cevaplamaya başladı.

"Susadığımızda kim taştan su çıkardı?"

"Ben çıkardım," diye cevap verdi kurt huysuz, yarı sevinçli, yarı korkulu bir sesle.

"Bayıldığımızda bizi kim kurtardı?" diye sordu sırıtan kurt. Burnu artık sadece birkaç santimetre ötedeydi ve nefesi mezbaha gibi kokuyordu.

"Ben kurtardım," dedi kurt mızmızca. Ağzı keskin ölüm, gözleri alev doluydu. *"Ah, diz çöküp bana dua edin, ben çöle su getirenim, bana şükredin, ben çöle su getiren iyi ve sadık hizmetkârım ve ismim aynı zamanda Efendi'min ismi..."*

Kurdun ağzı onu yutmak için bir mağara gibi açıldı.

"...adım," diye mırıldandı. "Tüm nimetlerin kaynağı olan Tanrı'ya şükürler olsun, aşağıdaki tüm kullar O'na şükretsin..."

Başını kaldırıp odaya sersemce baktı. İncil'i yere düşmüştü. Doğuya bakan pencereden şafağın pembeliği görülüyordu.

"Ah ya Rabbim!" diye bağırdı titrek sesle.

Susadığımızda kim taştan su çıkardı?

Bu muydu? Gözlerine o yüzden mi perde inmiş, görmesi gerekenleri o yüzden mi gözden kaçırmıştı?

Gözlerinden acı acı yaşlar akmaya başladı. Acılar içinde, yavaşça ayağa kalkarak pencereye gitti. Kalçalarıyla dizlerine keskin ağrılar giriyordu.

Dışarı baktı ve o an ne yapması gerektiğini anladı.

Dolaba gitti ve beyaz pamuklu geceliğini çıkarıp, yere bıraktı. Çıplak bedeni kırışıklıklarla öylesine kaplıydı ki zamanın muazzam nehrinin yatağı olabilirdi.

"Arzun yerine getirilecek," dedi ve giyinmeye başladı.

Bir saat sonra Mapleton Caddesi'nden batıya, kasabanın ötesindeki ağaçlara ve dar boğazlara doğru yürüyordu.

Stu ve Nick, Glen içeri daldığı sırada elektrik santralındaydı. Glen herhangi bir girişe gerek görmeksizin bombayı patlatıverdi. "Abagail Ana. Gitmiş."

Nick bir anda dikkat kesilerek ona baktı.

"Ne diyorsun sen?" diye sordu Stu, Glen'i yanmış türbinlerin başında çalışmakta olan insanlardan uzaklaştırarak.

Glen başını salladı. Yedi kilometrelik yolu bisikletiyle geldiği için hâlâ nefes nefeseydi.

"Ona dün akşamki toplantıdan bahsedip kaseti dinletmek için yanına gitmiştim. Tom hakkındaki kararımızı bilsin istiyordum, zira o konuda huzursuzdum... sanırım Fran'in söyledikleri beni biraz etkiledi. Yanına erkenden gitmek istedim, çünkü Ralph bugün iki grubun daha geleceğini söylemişti. Yeni gelenleri bizzat selamlamayı sever, bilirsiniz. Neyse, saat

sekiz buçuk civarında evine gidip kapıyı tıklattım. Cevap vermeyince içeri girdim. Uyuyor olsaydı gidip daha sonra tekrar dönecektim. Durumunu kontrol etmek istedim, biliyorsunuz, o kadar... yaşlı ki."

Nick'in bakışları Glen'in dudaklarından bir an bile ayrılmamıştı.

"Ama evde yoktu. Yastığının üstünde bunu buldum." Onlara bir parça kâğıt havlu uzattı. Üzerinde titrek harflerle yazılmış şu not vardı:

Bir süreliğine gitmeliyim. Günaha girdim, Tanrı'nın niyetlerini bildiğimi sandım. Günahım, KİBİRDİ. Şimdi amellerindeki yerimi tekrar bulmam gerekiyor.

Tanrı izin verirse yakında tekrar aranızda olacağım.

Abby Freemantle

"Hay aksi," dedi Stu. "Şimdi ne yapacağız? Ne düşünüyorsun Nick?"

Nick notu alıp tekrar okudu. Sonra Glen'e geri verdi. Yüzündeki keskin ifade yerini hüzne bırakmıştı.

"Sanırım toplantıyı bu akşama almamız gerekecek," dedi Glen.

Nick başını iki yana salladı. Not defterini çıkarıp bir şeyler yazdıktan sonra sayfayı koparıp Glen'e verdi. Stu, adamın omzunun üzerinden bakarak okudu.

"İnsanlar niyetlenir, Tanrı yollarını açar. Abagail Ana bu sözü sever, sık sık kullanırdı. Glen, Abagail Ana'nın dikkatinin başka tarafta olduğunu sen söylemiştin; Tanrı, hayalleri, düşünceleri, her neyse. Yapılacak bir şey yok. Gitmiş. Bu gerçeği değiştiremeyiz."

"Ama tepkiler..." diye başladı Stu.

"Elbette gidişi ortalığı ayağa kaldıracak," dedi Glen. "En azından Organizasyon Komitesi olarak toplanıp bu konuyu kendi aramızda tartışmamız gerekmez mi Nick?"

Nick yazdı. "Ne işe yarayacak? Elimizden hiçbir şeyin gelmeyeceği bir durum için neden toplanalım?"

"Bir arama ekibi kurabiliriz. Fazla uzaklaşmış olamaz."

Nick daha önce yazdığı cümleyi iki daire içine aldı: *İnsanlar niyetlenir, Tanrı yollar açar.* Altına ekledi. "Diyelim ki onu buldun. Nasıl geri getireceksin? Zincirleyerek mi?"

"Tanrım, elbette hayır!" dedi Stu. "Ama tek başına dışarıda kalmasına göz yumamayız Nick! Tanrı'yı gücendirdiğine dair çılgınca bir fikre kapılmış. Ya Eski Ahit'ten biri gibi yabani topraklarda inzivaya çekilmesi gerektiğini düşünüyorsa?"

Nick, "Bence tam olarak bunu yapmak istiyor," diye yazdı.

"Al işte!"

Glen elini Stu'nun koluna koydu. "Yavaşla biraz, Doğu Teksas. Olası sonuçları bir düşünelim."

"Sıçarım sonuçlarına! Yaşlı bir kadını orada tek başına ölüme terk etmekten bahsediyoruz!"

"O *alelade* bir kadın değil. O Abagail Ana ve bu civarda Papa sayılır. İyi bir Katolik olsan ve Papa yürüyerek Kudüs'e gitmeye kalksa ona karşı çıkar mıydın?"

"Kahretsin, ikisi aynı şey değil, bunu sen de biliyorsun."

"Hayır, ikisi aynı. Öyle. En azından Özgür Bölge ahalisi öyle görecek. Tanrı'nın ona gitmesini *söylemediğini* iddia edebilir misin Stu?"

"Hayır ama..."

Bir süredir yazmakta olan Nick sayfayı bazı kelimeleri okumakta zorlanan Stu'ya gösterdi. Nick'in yazısı genellikle son derece okunaklı olurdu, ama bu kez aceleyle karalayıvermişti.

"Stu, bu gelişme Özgür Bölge'deki insanların moralini bozmaktan başka bir işe yaramayacak. Morallerin bozulacağından bile yüzde yüz emin değilim. İnsanlar sırf o gitti diye dağılacak değil. Tek değişen, şimdi planlarımızı yaptıktan sonra ona açıklayıp onayını almak durumunda olmayışımız. Belki böylesi daha iyidir."

"Kafayı yiyeceğim," dedi Stu. "Bazen ondan yoldaki bir barikat gibi, bir engelmiş gibi bahsediyoruz. Bazen de Papa'ymış ve hiçbir hata yapmazmış gibi konuşuyoruz. Şu da var ki ben, onu *seviyorum.* Ne istiyorsun Nicky? Birilerinin sonbaharda kasabanın batısındaki vadilerden birinde tesadüfen cesedini bulmasını mı? Onu öylece... kargalar için kutsal bir yemek olsun diye bırakalım mı?"

"Stu," dedi Glen yumuşak bir sesle. "Gitmek onun seçimiydi."

"Kahretsin, ne boktan iş," dedi Stu.

* * *

Abagail Ana'nın gittiği haberi, öğle vaktine kadar bütün Boulder'a yayıldı. Nick'in tahmini doğru çıkmış, insanlar paniğe kapılmaktan ziyade şaşırıp üzülmüştü. Genel kanı, Abagail Ana'nın on sekizindeki genel toplantıda hangi yolun izleneceği konusunda istişare amacıyla tek başına dua etmeye gittiğiydi.

"Ona Tanrı diyerek günaha girmek istemiyorum," dedi Glen parkta öğle yemeği yerlerken. "Ama bir anlamda tanrısal bir konumda. Bir toplumun inancının gücünü ampirik obje ortadan kalktıktan sonra ne kadar zayıfladığına bakarak ölçebilirsiniz."

"Bunu açıklaman gerekecek."

"İsrailoğulları, Musa altın buzağıyı parçaladıktan sonra ona tapmayı bıraktı. Baal'in tapınağı sel sularıyla dolunca bazıları onun pek güçlü bir tanrı olmadığını düşünmeye başladı. Ama İsa yemeğe gideli iki bin sene olmasına rağmen insanlar öğretilerini yerine getirmekle kalmıyor, er geç geri döneceğine ve aynı konuma geleceğine inanarak yaşıyor ve ölüyorlar. Özgür Bölge ahalisi de Abagail Ana için aynı şekilde düşünüyor. Onlarla konuştun mu hiç?"

"Evet," dedi Stu. "İnanamıyorum. Yaşlı bir kadın orada tek başına ve hiç kimse onun için endişelenmiyor. Acaba büyük toplantıya taş tabletler üzerine yazılmış On Emir'le mi gelecek?"

"Belki de öyle olur," dedi Glen kasvetli bir ifadeyle. "Her neyse, hiç kimsenin endişelenmediği doğru değil. Ralph Brentner üzüntüden ne yapacağını şaşırdı."

"Tahmin edebiliyorum." Glen'e dikkatle baktı. "Peki ya sen kcltoş? Senin hislerin ne âlemde?"

"Bana öyle demeyi bıraksan keşke. Hiç efendice bir hitap şekli değil. Bak ne diyeceğim... biraz komik aslında. Sevgili Doğu Teksas, Abagail Ana'nın insanlar üzerinde bıraktığı tanrısal etkiye karşı agnostik yaşlı kurt sosyologdan daha dayanıklı çıktı. Bence geri dönecek. Nasıl bildiğimi bilmiyorum, ama döneceğinden eminim. Frannie ne düşünüyor?"

"Bilmiyorum. Onu bu sabah hiç görmedim. Kim bilir, belki Abagail Ana'nın peşinden gitmiş, şu an onunla çekirge yiyordur?" Gözleri uzaklara daldı. "Tanrım, Glen, umarım o ihtiyar iyidir."

* * *

Fran, Abagail Ana'nın gittiğini bile bilmiyordu. Bütün sabahı kütüphanede bahçıvanlık üzerine kitaplar okuyarak geçirmişti. İçerideki tek öğrenci kendisi değildi. Çiftçilik hakkında kitaplar okuyan birkaç kişi görmüştü. Yirmi beş yaşlarında gözlüklü bir genç, *Eviniz İçin Yedi Bağımsız Enerji Kaynağı* adında bir kitap okuyordu. On dört yaşlarındaki güzel sarışın kızın elindeyse *600 Kolay Tarif* kitabı vardı.

Fran öğle vakti kütüphaneden ayrılarak Walnut Sokağı'nda yürümeye başladı. Dayna, Susan ve Patty Kroger ile birlikte yolculuk yapan Shirley Hammett'a rastladığında eve giden yolu yarılamıştı. Shirley o günlerden beri epey değişmişti. Kendini toplamış, dinç ve sağlıklı görünüyordu.

Durup Fran'e selam verdi. "Sence ne zaman döner? Herkese soruyorum. Kasabanın gazetesi olsaydı anket bölümünü ben hazırlardım. 'Senatör Bunghole'un petrol hakkındaki görüşlerine ne diyorsunuz?' gibi şeyler."

"Kim ne zaman döner?"

"Abagail Ana elbette. Neredeydin kızım sen? Buzlukta mı?"

"Neler oluyor?" diye sordu Frannie telaşlanarak. "Bir şey mi oldu?"

"Sorun da o ya. Kimse ne olduğunu bilmiyor." Shirley, ona o kütüphanedeyken olup bitenleri anlattı.

"Öylece... gitmiş mi yani?" diye sordu Frannie kaşlarını çatarak.

"Evet. Geri gelecek elbette," diye ekledi güvenle. "Notta öyle demiş."

"'Tanrı isterse?'"

"Eminim o kısmı sadece lafın gelişidir," dedi Shirley, Fran'e soğukça bir ifadeyle bakarak.

"Eh... umarım öyledir. Söylediğin için sağ ol Shirley. Başın hâlâ ağrıyor mu?"

"Ah hayır. Artık hepsi geçti. Oyumu sana vereceğim Fran."

"Hımın?" Aklı hâlâ yeni öğrendiği haberdeydi. Shirley'in neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Kalıcı *kurul* için!"

"Ah. Şey, teşekkürler. Görevi isteyip istemediğimden bile emin değilim."

"Bence yüzünüzün akıyla çıkacaksınız. Sue da sen de. Gitmem lazım Fran, görüşürüz."

Fran kadından ayrılınca hızla eve yöneldi. Stu'nun daha fazlasını bilip bilmediğini merak ediyordu. İhtiyar kadının önceki akşam yaptıkları toplantıdan bu kadar kısa süre sonra ortadan kaybolması, içini batıl bir korkuyla doldurmuştu. Önemli kararlarını –batıya casus olarak kimi göndereceklerini gibi– ona danışmadan verme fikri hiç hoşuna gitmiyordu. O yokken Fran'in omuzlarındaki sorumluluk çok daha fazlaydı.

Geldiğinde evde kimse yoktu. Stu'yu yaklaşık on beş dakikayla kaçırmıştı. Şeker kavanozunun altındaki notta şunlar yazılıydı: "En geç 9.30'da dönerim. Ralph ve Harold'la beraberim. Merak etme. Stu."

Ralph ve Harold mı? diye düşündü Fran ve içine aniden Abagail Ana ile alakası olmayan bir korku çöreklendi. Neden Stu için korkacaktı ki? Harold bir şey yapmaya kalkarsa Stu, onu kolayca alt ederdi. Ama Harold arkadan sinsice yaklaşırsa ve...

İçi buz keserek dirseklerini kavradı. Stu'nun Harold ve Ralph ile ne yaptığını merak ediyordu.

En geç 9.30'da dönerim.

Of, o saate daha çok vardı.

Kaşlarını çatarak mutfaktaki bankonun üstüne koyduğu çantasına baktı.

Ralph ve Harold'la beraberim.

Demek ki Harold'ın Araphoe'daki evi saat dokuz buçuğa kadar boş olacaktı. Elbette orada toplanmamışlarsa. Oradaysalar Fran onlara katılıp merakını giderebilirdi. Bisikletle kısa sürede orada olurdu. Evde kimse yoksa içeriyi biraz araştırır, belki içini rahatlatacak bir şey bulurdu... ya da... hayır, şimdi bunu düşünmeyecekti.

İçini rahatlatacak mı, diye dırdır etti içindeki ses. *Yoksa durumu daha da mı kötüleştirecek? Ya tuhaf bir şey bulursan? O zaman ne olacak? Ne yapacaksın?*

Bilmiyordu. En ufak bir fikri bile yoktu.

Merak etme.

Stu.

Ama ediyordu. Günlüğündeki parmak izi onu endişelendiriyordu. Birinin günlüğünü çalıp özel hayatına tecavüz eden bir adamda ne ahlak ne prensip olurdu. Öyle bir adam, nefret ettiği kişinin arkasından sinsice

yaklaşıp onu yüksek bir yerden aşağı itebilirdi. Ya da bir kayayla saldırabilirdi. Veya bir bıçak. Ya da tabanca.

Merak etme.

Stu.

Ama Harold böyle bir şey yaparsa Boulder'da barınamazdı. O zaman ne yapardı?

Fran bu sorunun cevabını tahmin ediyordu. Onun gibilerin gidebileceği bir yer olduğunu biliyordu. Vardı gerçekten.

Sırt çantasının askılarını hızlı hareketlerle omuzlarından geçirerek evden çıktı. Üç dakika sonra parlak güneş altında Araphoe'ya doğru pedal çeviriyor, bir yandan da düşünüyordu: *Harold'ın oturma odasında kahve içerek Abagail Ana'nın gidişini konuşuyor olacaklar ve herkes iyi olacak. Gayet iyi.*

Ama Harold'ın ufak evi karanlık, boş... ve kilitliydi.

Bu bile Boulder'da çok tuhaf bir davranıştı. Eski günlerde insanlar televizyonları, müzik setleri veya mücevherleri çalınmasın diye evlerinin kapılarını kilitlerdi. Ama artık televizyonlar ve müzik setleri bedavaydı. Hoş, elektrik yokken hiçbir işe yaramıyorlardı. Mücevherata gelince... isteyen Denver'a gidip çuvalla alabilirdi.

Her şey bedavayken kapını neden kilitliyorsun Harold? Soyulmaktan en çok korkanlar hırsızlardır. Bu yüzden mi kilitledin?

Kilit açmayı bilmezdi. Bodrumun pencerelerini denemek aklına geldiği için vazgeçip gitmek üzereydi. Zeminle aynı seviyede olan pencerelerin camları o kadar kirlenmişti ki içerisi görünmüyordu. Denediği ilk pencere zorla da olsa yana kaydı ve camdan içeri toz toprak döküldü.

Fran etrafı kolaçan etti, ama ne bir ses ne bir hareket vardı. Araphoe'nun bu uzak kesimine henüz Harold'dan başka yerleşen olmamıştı. Bu da garipti. Harold suratı ayrılana kadar sırıtır, insanların sırtını sıvazlar, zamanını onlarla geçirir, istense de istenmese de memnuniyetle yardım ederdi ve insanlar ondan hoşlanırdı, Boulder'da hayli saygın bir yeri olduğu doğruydu. Ama yaşamayı seçtiği yer... bu başka bir konuydu değil mi? Seçtiği yer, Harold'ın topluma bakışı ve toplumdaki yerine dair bir ipucu veriyordu... galiba. Ya da belki sadece sükûneti tercih ediyordu.

Bluzunun kirlenmesine aldırmayarak dar pencereden içeri kaydı ve bodruma indi. Pencereler artık göz hizasındaydı. Kilitleri açamadığı gibi jimnastikçi de değildi. Çıkarken üzerine basacak bir şey bulması gerekecekti.

Etrafına bakındı. Bodrum katı, bir oyun odası haline getirilmişti. Babasının daima hayalini kurduğu ama hiçbir zaman gerçekleştiremediği bir şeydi ve hatırlayınca Fran'in içi burkuldu. Duvarlar yumrulu çamdandı ve dört hoparlör, içine monte edilmişti. İçi yap boz bulmaca ve kitaplarla dolu büyük bir kutu, bir elektrikli tren seti, bir de yarış arabası seti vardı. Odanın bir köşesinde, Harold'ın üzerine bir kola kasası koyduğu bir hokey masası vardı. Odanın çocuklara ait olduğu belliydi. Bir duvar, posterlerle kaplıydı. En büyüğünde George Bush ellerini kaldırarak Harlem'de bir kiliseden çıkıyordu. Suratında geniş bir gülümseme vardı. Posterde kocaman kırmızı harflerle şu yazı vardı: ROCK AND ROLL KRALINA ÇAMUR ATAMAZSINIZ!

Birdenbire kendini çok uzun zamandır olmadığı kadar üzgün hissetti. Son zamanlarda şok, korku, dehşet ve tüm duyularını uyuşturan yoğun bir keder hissetmişti, ama böyle bir üzüntüyü hissetmeyeli çok olmuştu. Üzüntünün ardından Ogunquit'e, okyanusa, Maine'in tepelerine ve ağaçlarına duyduğu hasret içine çörekleniverdi. Hiçbir sebep olmaksızın aklına Ogunquit halk plajının otopark görevlisi Gus geldi ve kalbinin bir an kayıp hissi ve üzüntüyle patlayacağını sandı. Ülkeyi ikiye bölen bu dağlarda ve ovalarda ne işi vardı? Burası onun yuvası değildi. O buraya ait değildi.

Boğazından bir hıçkırık yükseldi. Öylesine yalnız ve kederli bir sesti ki o gün ikinci kez elleriyle ağzını kapadı. *O günler artık geride kaldı Frannie. Böyle büyük bir şok hemen atlatılamaz. Zaman gerek. Ağlamak istiyorsan, sonraya bırak, Harold'ın bodrumu bunun yeri değil. Önce icabına bakılacak işler var.*

Posterin önünden geçerek merdivenlere yöneldi. George Bush'un sırıtan, mütemadiyen neşeli yüzünün önünden geçerken dudakları acı bir tebessümle kıvrıldı. Üzeri çamurlandı, orası kesin, diye düşündü.

Bodrumla evin geri kalanı arasındaki kapıya vardığında kilitli olduğundan neredeyse emindi, ama yine de yokladı ve kapı hemen açılıverdi. Mutfak temiz ve düzenliydi. Öğle yemeği bulaşıkları yıkanmış, kurumaya bırakılmıştı. Küçük Coleman gazlı ocak tertemiz silinmişti... ama kı-

zartmanın yağının kokusu, babasını gömdüğü sırada Roy Brannigan'ın Cadillac'ıyla evine gelip hayatının bu bölümüne dahil olan Harold'ın hayaleti gibi havaya sinmişti.

Harold eve dönmek için şu anı seçerse hapı yuttum demektir, diye düşündü. Bu düşünce üzerine aniden omzu üzerinden geriye baktı. Harold'ın oturma odasına açılan kapıda sırıtarak dikilmekte olduğunu göreceğinden emin gibiydi. Kimse yoktu ama kalbi nahoş bir şiddetle çarpmaya başlamıştı.

Mutfakta hiçbir şey yoktu, oturma odasına geçti.

İçerinin karanlığı onu tedirgin etti. Harold kapıları kilitlemekle kalmamış, perdeleri de çekmişti. Kendini bir kez daha Harold'ın kişiliğinin bilinçsiz bir dışavurumuna tanıklık ediyormuş gibi hissetti. Cesetlerin bulunduğu evlerle hayatta olanların bulunduğu evleri ayıran şey perdelerin açık olup olmamasıyken neden tüm perdeleri çekme gereği duymuştu?

Oturma odası da mutfak gibi pırıl pırıldı, ama mobilyalar eski ve yıpranmıştı. Odanın en güzel yeri, önünde oturulabilecek kadar yer bulunan taş şömineydi. Fran oraya oturup düşünceli bir ifadeyle etrafına baktı. Tam kalkarken poposunun altında gevşek bir taş hissetti. Dönüp bakacaktı ki kapı çaldı.

Korku, ağır bir saman balyası gibi üzerine çökmüştü. Duyduğu dehşetle adeta felç olmuştu. Nefesi kesilmişti. Altına biraz kaçırdığını daha sonra fark edecekti.

Kapıya tekrar vuruldu. Beş altı seri darbe.

Tanrım, diye düşündü. *Çok şükür ki perdeler kapalı.*

Bu düşüncenin hemen ardından paniğe kapıldı. Bisikletini ön tarafta, görünür bir yerde bırakmamıştı. Değil mi?

Kapıya tekrar vuruldu. Ardından bir kadın sesi, "Kimse yok mu?" diye sordu.

Fran kıpırdamadan bekledi. Bisikletini arka tarafa, Harold'ın astığı çamaşırların altına bıraktığını hatırladı. Ön taraftan görülmesi mümkün değildi. Ama Harold'ın ziyaretçisi arka kapıyı denemeye yeltenirse...

Kapının tokmağı sabırsız yarım daireler halinde sağa sola döndü.

Her kimse umarım kilitler konusunda benden daha iyi değildir, diye düşündü Frannie. Sonra içinden aniden yükselen çılgınca gülme isteğini

bastırmak için elleriyle ağzını kapattı. Pantolonundaki ıslaklığı fark etmişti. *En azından korkudan altıma sıçmadım,* diye düşündü Fran. *Şimdilik.* Korku dolu, histerik gülme krizi yine kendini gösterdi ve Fran krizi bastırdı.

Uzaklaşan ayak seslerini duyunca içi inanılmaz bir rahatlama hissiyle doldu.

Sonraki hareketi düşünmeden yapılmış bir hareketti. Ön kapıya koştu ve gözünü camın kenarındaki dar çatlağa dayadı. Uzun, siyah saçlarında bembeyaz bir tutam olan bir kadın gördü. Kaldırıma bıraktığı Vespa motosiklete bindi. Motorunu çalıştırdıktan sonra başını geriye atarak saçlarını topladı.

Larry'yle birlikte gelen Cross adındaki kadın! Harold'ı tanıyor mu?

Nadine motosikleti vitese taktı ve kısa süre sonra gözden kayboldu. Fran derin bir iç geçirdi ve bacakları pelteye döndü. Yüzeyin hemen altında bekleyen, titrek ve rahatlamayla dolu olacağını tahmin ettiği kahkahayı serbest bıraktı, ama gülmek yerine gözyaşlarına boğuldu.

Beş dakika sonra sinirleri evi daha fazla aramayı kaldıramaz halde, duvarın dibine çektiği hasır sandalyeye basarak bodrum penceresinden dışarı çıktı. Çıktıktan sonra sandalyeyi şüphe çekmeyecek bir mesafeye itti. Sandalye eski yerinde değildi, ama insanlar böyle şeylere pek dikkat etmezdi... zaten kola saklamak hariç Harold bodrumu pek kullanmıyor gibi görünüyordu.

Pencereyi kapatıp bisikletine atladı. Duyduğu yoğun dehşet yüzünden kendini hâlâ güçsüz hissediyor ve midesi hafifçe bulanıyordu. En azından pantolonum kuruyor, diye düşündü. Bir daha hırsız gibi bir eve girdiğinde altını tutmayı bil, Frances Rebecca.

Harold'ın evinin arka bahçesinden çıktı ve Araphoe'dan mümkün olduğunca süratli bir şekilde uzaklaştı. On beş dakika sonra eve gelmişti.

İçerisi son derece sessizdi.

Günlüğünü açıp çikolatalı parmak izine baktı ve Stu'nun nerede olduğunu düşündü.

Acaba Harold onun yanında mıydı?

Ah, Stu. Lütfen eve dön. Sana ihtiyacım var.

Stu öğle yemeğinden sonra Glen'in yanından ayrılıp eve gelmiş, Abagail Ana'nın nerede olabileceğini düşünerek oturma odasında oturmuştu.

Tam Nick ve Glen'in her şeyi oluruna bırakmakta haklı olup olmadığını düşünürken kapı çaldı.

"Stu?" diye seslendi Ralph Brentner. "Hey, Stu, evde misin?"

Harold Lauder onunla birlikteydi. Harold'ın sırıtışı biraz azalmış ama tamamen yok olmamıştı. Cenaze töreni esnasında ciddiyetini korumaya çalışan neşeli bir konuk gibi görünüyordu.

Abagail Ana'nın ortadan kaybolmasıyla perişan olan Ralph, Boulder Deresi'nden su getiren bir gruba yardım etmekten dönen Harold'la yarım saat önce karşılaşmıştı. Ralph, anlatacak hüzünlü bir hikâyesi olan herkesi dinlemeye ve teselli etmeye hazır olan... ve karşılığında hiçbir şey istemiyormuş gibi görünen Harold'dan hoşlanıyordu. Ralph, ona, Abagail Ana'nın ortadan kayboluşunu anlatmış, onun için duyduğu endişelerden bahsetmişti. O gece dönmeyecek olursa karanlıkta düşüp bir yerini kırabilir veya kalp krizi geçirip ölebilirdi.

"Ayrıca biliyorsun neredeyse her gün öğleden sonra yağmur yağıyor," dedi Ralph, Stu fincanına kahve doldururken. "Islanırsa kesin üşütür. Sonra da zatürree olması işten değil."

"Ne yapabiliriz?" diye sordu Stu, onlara. "İstemiyorsa onu geri dönmesi için zorlayamayız."

"Orası öyle," dedi Ralph. "Ama Harold'ın çok iyi bir fikri var."

Stu'nun bakışları Harold'a döndü. "Nasılsın Harold?"

"Gayet iyiyim. Ya sen?"

"İyiyim."

"Ya Fran? Ona iyi bakıyor musun?" Harold'ın gözleri onunkilerden bir an bile ayrılmamıştı ve içlerinde hâlâ o belli belirsiz neşe pırıltısı vardı ama Stu bir an için Harold'ın gözlerinin eskiden yaşadığı yerdeki Brakeman Madeni'nin suyunun yüzeyindeki gün ışığı yansımasını andırdığını düşündü. Su çok güzel görünürdü, ama güneşin asla ulaşamadığı kapkara derinliklere inerdi ve geçen yıllar boyunca dört küçük çocuk orada hayatını kaybetmişti.

"Elimden geleni yapıyorum. Aklından geçen şu fikir neymiş Harold?"

"Bak, Nick'i anlıyorum. Glen'i de öyle. Özgür Bölge'nin Abagail Ana'yı teokratik bir sembol olarak gördüğünü düşünüyorlar... ve çok yakında bölge adına konuşabilecekler değil mi?"

Stu kahvesinden bir yudum aldı. "Teokratik sembol derken neyi kastediyorsun?"

"Tanrı ile yapılmış bir anlaşmanın dünyevi sembolü diyebilirim," dedi ve gözleri hafifçe perdelendi. "Aşai Rabbani veya Hindistan'daki kutsal inekler gibi."

Stu bunun üzerine biraz sinirlendi. "Evet, çok iyi. Şu inekler... caddelerde yürümelerine göz yumuyorlar ve trafik sıkışıyor değil mi? Canlarının istediği yere girip çıkıyorlar, hatta isterlerse şehri terk edip gidiyorlar."

"Evet," dedi. "Ama o ineklerin çoğu hasta Stu. Hepsi açlık sınırında yaşıyor. Bazıları veremli. Bunun tek sebebi bir sembol oluşları. İnsanlar Tanrı'nın onları gözetip koruyacağına inanıyor. Tıpkı buradakilerin O'nun Abagail Ana'yı koruyacağına inanması gibi. Ama zavallı bir ineğin hasta ve acılar içinde başıboş dolaşmasına göz yuman bir Tanrı, bana ters."

Ralph olduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Stu, onun ne hissettiğini çok iyi anlıyordu. Aynı hissi kendisi de paylaşıyor ve Abagail Ana hakkındaki duygularını ölçme fırsatı buluyordu. Harold'ın küfre yaklaştığını hissetmişti.

"Her neyse," dedi Hindistan'daki kutsal inekleri bir kenara bırakan Harold canlı bir sesle. "İnsanların Abagail Ana'ya yönelik düşüncelerini değiştiremeyiz..."

"Değiştirmek istemeyiz zaten," diye ekledi Ralph çabucak.

"Elbette!" dedi Harold. "Ne de olsa hepimizi o bir araya getirdi. Kısa dalga aracılığıyla da değil. Benim fikrim, motosikletlerimize atlayıp bugünü Boulder'ın batısını keşfetmekle geçirmek. Birbirimizden uzaklaşmazsak telsizler aracılığıyla haberleşebiliriz."

Stu başını sallıyordu. Zaten o da başından beri böyle bir şey yapmak istiyordu. Kutsal inekler olsun olmasın, Tanrı olsun olmasın ihtiyar bir kadını tek başına böyle bir tehlikeye atmak doğru değildi. Bunun dinle bir ilgisi yoktu.

"Ve onu bulursak," diye devam etti Harold. "İstediği bir şey olup olmadığını sorabiliriz."

"Kasabaya dönmek gibi," diye araya girdi Ralph.

"En azından gözümüz üstünde olur," dedi Harold.

"Pekâlâ," dedi Stu. "Bence bu harika bir fikir Harold. Bir dakika izin verin Fran'e bir not bırakayım."

Notu yazarken içindeki, dönüp omzu üzerinden Harold'a bakma, o bakmıyorken ne yaptığını, yüzünde nasıl bir ifade olduğunu görme dürtüsünden kurtulamadı.

Harold, Boulder ve Nederland arasındaki virajlı yola bakmak istemişti, çünkü Abagail Ana'yı orada bulma ihtimalinin çok düşük olduğuna inanıyordu. O çılgın orospu şöyle dursun, kendisinin bile bir günde Boulder' dan Nederland'e yürüyebileceğinden şüpheliydi. Ama manzara güzeldi ve bu şekilde düşünmek için fırsat bulmuştu.

Saat yediye çeyrek vardı ve artık dönüş yolundaydı. Honda'yı bir dinlenme alanında park etmişti. Piknik masalarından birine oturmuş, bir kola içip birkaç Slim Jim yiyordu. Honda'nın gidonunda asılı olan telsizden çıtırtılarla karışık Ralph Brentner'ın kesintili sesi yükseldi. Telsizlerin menzili fazla uzun değildi ve Ralph Flagstaff Dağı'nda bir yerdeydi.

"... Sunrise Amfiteatrı... görünürde yok... fırtına var."

Ardından Stu'nun sesi daha gür bir şekilde yükseldi. Harold'ın bulunduğu yerden sadece altı kilometre uzakta olan Chautauqua Parkı'ndaydı. "Tekrar et Ralph."

Ralph avazı çıktığı kadar bağırdı. Beynindeki bir damarı patlatırsa şaşmamak gerekirdi. Günü ne muhteşem bir olayla bitirirlerdi ama! "Hiçbir yerde ondan iz yok! Hava kararmadan geri dönüyorum! Tamam!"

"Tamam," dedi Stu cesareti kırılmış gibi bir ses tonuyla. "Orada mısın Harold?" Slim Jim yüzünden yağlanan ellerini kot pantolonuna sürten Harold yerinden kalktı. "Harold? Harold Lauder! Duyuyor musun?"

Harold ortaparmağını –Ogunquit Lisesi'ndeki öküzlerin tabiriyle sikme parmağını– telsize doğru kaldırdı; sonra konuşma mandalına bastırarak nazik, ama tam uygun ölçüde hayal kırıklığı barındıran bir sesle, "Buradayım," dedi. "Hendekte bir şey gördüğümü sanıp biraz uzaklaşmıştım. Sadece eski bir ceketmiş. Tamam."

"Pekâlâ. Chautauqua'ya gelsene Harold. Ralph'i burada birlikte bekleriz."

Emir vermeye bayılıyorsun değil mi, göt herif? Sana verecek bir şeyim var. Bekle.

"Duyuyor musun Harold?"

"Evet. Pardon Stu, dalmışım. On beş dakikaya kadar oradayım."

"Bunları duydun mu Ralph?" diye bağırdı Stu, Harold'ın yüzünü buruşturmasına sebep olarak. Sırıtarak Stu'ya yine ortaparmağını kaldırdı. Bunu duy, vahşi batılı pezevenk.

"Anlaşıldı, Chautauqua Parkı'nda olacaksınız." Ralph'in sesi yoğun parazit yüzünden güçlükle duyuluyordu. "Geliyorum. Tamam."

"Ben de geliyorum," dedi Harold. "Tamam."

Telsizi kapadı, antenini indirdi ve tekrar gidona astı. Ama motoru çalıştırmak yerine bir süre Honda'nın üzerinde oturdu. Üzerinde ordu malı bir ceket vardı. Kalın ceket, bin sekiz yüz metre yükseklikte motosiklet kullanmak için idealdi. Ama bir işlevi daha vardı. Fermuarlı ceplerinden birinde, bir Smith Wesson 38'lik saklıydı. Harold tabancayı çıkarıp elinde evirip çevirdi. Dolu olan tabanca, sanki varoluş amaçlarının ciddiyetinin ağırlığını taşıyordu: ölüm, imha, suikast.

Bu akşam mı?

Neden olmasın?

Bu keşif gezisi fikrini sırf Stu ile amacı doğrultusunda yeterince baş başa kalabilmek için öne sürmüştü. Görünüşe bakılırsa aradığı fırsat on beş dakika sonra Chautauqua Parkı'nda eline geçecekti. Ama bu gezinin bir amacı daha vardı.

Boulder'ın yukarısında, Patty Hearst'ün firari olduğu dönemde bir gece kaldığı iddiasıyla gündeme gelmeye çalışan zavallı bir kasaba olan Nederland'e kadar gitmeye niyetlenmemişti aslında. Ama Honda bacaklarının arasında sorunsuzca homurdanırken giderek daha yukarı tırmanmış, buz gibi soğuk hava yüzüne sertçe çarparken bir şey olmuştu.

Masanın bir ucuna mıknatıs, diğer ucuna bir metal parçası koyarsanız hiçbir şey olmaz. Ama metal parçasını yavaş yavaş mıknatısa yaklaştırırsanız (bu görüntüyü bir an zihninde tutarak tadını çıkardı ve o gece günlüğüne yazmayı kendi kendine hatırlattı) öyle bir an gelir ki itişiniz, metali olması gerekenden daha öteye götürmeye başlar. Metal parçası durur ama isteksizce durmuş gibi görünür. Sanki canlanmıştır ve canlılığının bir parçası, ataletsizlikle ilgili fizik kanunlarına duyduğu öfkedir. Bir iki ufak dürtmeden sonra metal parçasının masanın üstünde neredeyse titrediğini, şaka malzemeleri satan dükkânlarda rastlayabileceğiniz, içle-

rinde canlı kurtçuklar olan tahta boğumları gibi görünen Meksikalı hoplayan fasulyeler gibi kıpırdadığını görürsünüz. Bir hamle daha ve sürtünme/eylemsizlik ve mıknatısın çekimi arasındaki denge diğer yöne kaymaya başlar. Artık tamamen hayata gelmiş metal parçası kendiliğinden hareket etmeye başlar ve sonunda hızla metale yapışıp orada kalır.

Korkunç, büyüleyici bir süreç.

Bilinen dünya haziranda sona erdiğinde çekimin gücü hâlâ anlaşılmamıştı, ama Harold (zihni hiçbir zaman mantıklı/bilimsel bir yol izlememişti) bu gibi konular üzerinde çalışan fizikçilerin, yerçekimi fenomeniyle iç içe geçmiş olduğunu ve yerçekiminin evrenin kilidi olduğunu düşündüklerini sanıyordu.

Harold batıya, Nederland'e doğru giden yolu tırmanır, havanın giderek soğuduğunu hisseder, fırtına bulutlarının daha da yüksekteki tepeler üzerinde toplanışını görürken o sürecin kendi içinde başladığını hissetti. Denge noktasına yaklaşıyordu... ve ondan kısa bir süre sonra geri dönüşü olmayan noktayı geçecekti. Mıknatıstan, ufacık bir itişin onu, uygulanan gücün normal şartlarda gerektirdiği mesafenin çok daha fazlasını kat etmesine yol açacağı uzaklıktaydı. Titreşimi içinde hissedebiliyordu.

Hayatı boyunca kutsal bir deneyime en fazla yaklaştığı an buydu. Gençler kutsal olanı inkâr eder, çünkü onu kabul etmek, bütün ampirik objelerin eninde sonunda ölümle karşılaşacağını kabul etmek anlamına gelir. Harold da inkâr etmişti. İhtiyar kadınla Kara Adam'ın, yani Flagg'in bir tür medyum olduğunu düşünmüştü. İnsan bedeninde birer radyo vericisinden öte değillerdi. Asıl güçleri, birbirinden çok farklı olan sinyallerinin etrafında toplanan güruhlarda olacaktı. Harold böyle düşünüyordu.

Ama Honda'sını Nederland'in sıradan anacaddesinin sonunda park etmiş, çamlar arasından esen kış rüzgârının iniltisini dinlerken basit bir manyetik çekimden çok daha fazlasını hissetmişti. Batıdan mantıksız, olağanüstü bir gücün yayıldığını fark etti. Öylesine muazzam bir çekimdi ki kavramaya çalışmak aklını kaybetmekle eşdeğer olabilirdi. Denge noktasından uzaklaşmaya cüret ederse iradesinin tamamen yok olacağını hissetti. Elleri boş bir halde gidecekti.

Ve Kara Adam bu yüzden, aslında suçlanmasını gerektirecek bir kabahati olmamasına rağmen, onu öldürecekti.

Böylece intihar fikriyle uçurumun kenarından aşağı uzun süre bakmış birinin kenardan uzaklaştığında duyduğu buz gibi rahatlamayla geldiği yöne döndü. Ama isterse o akşam gidebilirdi. Evet, Redman'ı yakın mesafeden ateşlenmiş tek bir kurşunla öldürebilirdi. Sonra Oklahoma'lı ahmak gelene kadar sessizce, sakince beklerdi. Onun da şakağına bir kurşun yeterdi. Silah sesleri kimseyi kaygılandırmazdı, bölgede geyik avlayan çoktu.

Saat altı elliydi. Yedi buçuğa kadar ikisinin de işini bitirebilirdi. Fran ortalığı on buçuktan önce velveleye vermezdi. O saatte Honda'sı üzerinde, günlüğü sırt çantasında, çoktan batıya doğru yola koyulmuş olurdu. Ama orada öylece oturur, zamanın akıp gitmesine göz yumarsa planlarını hayata geçiremezdi elbette.

Motosikletin motoru ikinci denemede çalıştı. İyi bir aletti. Harold gülümsedi. Harold sırıttı. Harold'ın yüzü neşeyle parladı. Chautauqua Parkı'na doğru ilerlemeye başladı.

Stu, Harold'ın motosikletinin homurtusunu duyduğunda alacakaranlık çöküyordu. Bir dakika sonra Honda'nın farının ışığının motosiklet ilerledikçe ağaçlar arasında belirip kaybolduğunu gördü. Ardından onu aramakta olan Harold'ın sağa sola çevrilen kasklı başını fark etti.

Taş bir mangalın kenarında oturan Stu elini sallayarak Harold'a seslendi. Harold, onu fark edip el sallayarak karşılık verdi ve ikinci viteste yaklaşmaya başladı.

Stu üçünün ortak bir amaçla geçirdiği günden sonra Harold hakkında hatırı sayılır ölçüde iyi düşünmeye başlamıştı... hatta o zamana dek hiç olmadığı kadar olumlu olduğu söylenebilirdi. Elle tutulur bir sonuç vermemiş olsa da Harold'ın fikri son derece iyiydi. Ve Harold, Nederland yolunu aramakta ısrar etmişti... kalın ceketine rağmen yukarısı epey soğuk olmalıydı. Stu yaklaşmakta olan Harold'ın yüzünde her zaman görmeye alıştıkları gülümsemesinin, daha çok yüz buruşturmayı andırdığını düşündü; yüz ifadesi gergin, teni bembeyazdı. Herhalde arama çalışmalarından sonuç alamamanın verdiği düş kırıklığı yüzündendi. Frannie ile Harold'a olan davranışları yüzünden içinde ani bir suçluluk hissi belirdi. Yüzüne yapışan gülümsemesi ve aşırı dostane tavrı bir tür

kamuflajmış gibi davranıp ona haksızlık etmişlerdi. Harold'ın hayatında yepyeni bir sayfa açmaya çalıştığına, böyle bir şeyi ilk kez denediği için çabalarının biraz eğreti duruyor olabileceğine ihtimal vermişler miydi? Stu vermediklerini kabul etti.

"Bir şey bulamadın ha?" diye sordu Harold'a taş mangalın üstünden inerken.

"De nada," dedi Harold. Sırıtışı tekrar belirdi, artık iyice otomatikleşmişti. Kâğıt gibi bembeyaz kesilmiş yüzü bir garipti. Ellerini ceketinin ceplerine sokmuştu.

"Boş ver. Yine de çok iyi bir fikirdi. Kim bilir, belki geri dönmüştür ve şu an evindedir. Eğer değilse yarın yine aramaya çıkarız."

"Bir cesedi aramaya dönüşebilir."

Stu iç geçirdi. "Belki... evet, belki. Akşam yemeğini bizimle yemeye ne dersin Harold?"

"Ne?" Harold ağaçların iyice koyulaşan gölgesi içinde büzülür gibi oldu. Gülümsemesi çok gergindi.

"Akşam yemeği," dedi Stu sabırla. "Frannie de seni gördüğüne sevinecektir. Ciddiyim. Gerçekten sevinir."

"Şey, olabilir," dedi hâlâ tedirgin görünen Harold. "Ama ben... şey, ona karşı bir şeyim vardı, biliyorsun. Belki bir süre görüşmesek daha iyi. Kişisel bir şey değil. İlişkiniz gayet iyi gidiyor gibi görünüyor." Gülümsemesi tazelenen bir içtenlikle parladı. Bulaşıcıydı. Stu karşılık vermeden duramadı.

"Sen bilirsin Harold. Kapımız daima açık."

"Teşekkürler."

"Hayır, asıl benim sana teşekkür etmem lazım," dedi Stu ciddi bir ifadeyle.

Harold gözlerini kırpıştırdı. "Bana mı?"

"Herkes oluruna bırakmaya razıyken aramamıza önayak olduğun için. Sonuç alamamış olsak bile. Elini sıkmak isterim."

Stu elini uzattı. Harold bir an uzatılan ele boş gözlerle baktı ve Stu elinin boş kalacağını düşündü. Sonra Harold sağ elini cebinden çıkardı –çıkarırken bir şeye, belki de fermuara takılmış gibi oldu– ve Stu'nun elini hemen sıkıp çekti. Eli sıcak ve biraz da terliydi.

Stu, onun önüne geçerek yola baktı. "Ralph'in şimdiye kadar varmış olması gerekirdi. Umarım o kahrolası dağdan inerken başına bir şey gelmemiştir. O... ah, işte geliyor."

Stu yolun kenarına doğru yürüdü. İkinci bir ışık ağaçların arasında belirip kayboluyordu.

"Evet, bu o," dedi Harold, Stu'nun arkasından garip bir sesle.

"Yanında biri var."

"N... ne?"

"Bak." Stu ikinci motosikletin ışığını gösterdi.

"Ah." Yine o garip ses tonu. Stu dönüp, ona baktı.

"İyi misin Harold?"

"Yorgunum sadece."

Nadine'in Vespa'sını Harley gibi gösteren ikinci motosikletin üstünde Glen Bateman vardı. Nick Andros, Ralph'in arkasına binmişti. Nick hepsini Ralph ile paylaştıkları evde kahve veya brendi içmeye davet etti. Stu kabul etti, ama hâlâ yorgun ve gergin görünen Harold affını istedi.

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor, diye düşündü Stu. Ona karşı ilk kez sempati duyduğunu ve bunun için bir hayli gecikmiş olduğunu fark etti. Nick'in davetini kendi de tekrarladı, ama Harold başını iki yana sallayarak dinlenmesi gerektiğini, eve gidip yatacağını söyledi.

Harold eve vardığında o kadar kötü titriyordu ki anahtarı kilide zor soktu. Nihayet açabildiğinde, peşinde bir manyağın olduğundan şüpheleniyormuşçasına ok gibi içeri daldı. Kapıyı sertçe ardından kapattı, kilitledi, sürgüyü itti. Sonra histerik gözyaşlarının eşiğinde sırtını kapıya dayadı, başını arkaya yasladı ve gözlerini yumdu. Kontrolünü biraz olsun kazandığında el yordamıyla oturma odasına gitti ve gaz lambalarının üçünü de yaktı. Oda aydınlandı, aydınlık iyiydi.

En sevdiği koltuğa oturup gözlerini kapadı. Kalp atışları biraz yavaşladığında şöminenin yanına giderek gevşek taşı çıkardı ve günlüğünü aldı. Günlüğü elinde tutmak onu sakinleştirmişti. Defterikebir, ödenecek borçların, tahsil edilen ödemelerin, biriken faizlerin kaydedildiği bir defterdi. Tüm hesaplar ona işlenirdi.

Arkasına yaslanıp kaldığı yeri açtı ve bir anlık duraksamadan sonra yazdı: *14 Ağustos 1990.* Neredeyse bir buçuk saat boyunca yazdı, kalemi

bir satırdan diğerine kayıyor, sayfalar birbirini izliyordu. Yazdığı süre boyunca yüzünde vahşi bir alaycılık, ağırbaşlılık, dehşet, neşe, incinmişlik ve ardından bir sırıtış belirdi. Bitirdikten sonra ağrıyan sağ elini dalgınca ovarak yazdıklarını okudu ("Bunlar bana hiçbir zaman yazmamış olan dünyaya mektuplarımdır...").

Günlüğü ve taşı yerine koydu. Sakinleşmişti, içindekilerin hepsini dökmüştü. Dehşetiyle hiddetini sayfalara aktarmış, geriye kararlılığı kalmıştı. Bu iyiydi. Bazen yazma eylemi kendini daha gergin hissetmesine yol açıyordu. İçinden geçeni olduğu gibi yazmadığı zamanlarda oluyordu bu. Ya da gerçeğin kör bıçağını, kestiği yerden kan çıkaracak kadar bileyecek çabayı sarf etmediği zamanlarda. Ama o akşam günlüğü sakin bir ruh hali içinde yerine koymuştu. Öfke, korku ve düş kırıklığı sayfalardaki yerini almıştı. Üzerlerine yerleştirdiği taş, o uyurken tüm duygularını içeride tutacaktı.

Perdelerden birini çekerek sessiz caddeye baktı. Dalgınca dışarıyı izlerken 38'liği çıkarıp dördünü birden gebertmeye ne kadar yaklaştığını düşündü. Kutsallık taslayan o aşağılık organizasyon komitelerinin de böylece sonu gelmiş olurdu. Onlarla işi bittiğinde çoğunluk ortadan kalkmış olacaktı.

Ama son anda sağduyusu baskın çıkmıştı. Tabancayı bırakıp hain pezevengin elini sıkmayı başarmıştı. Nasıl becerdiğini hiç bilmiyordu, ama Tanrıya şükür yapabilmişti. Dehanın belirtisi bekleme yeteneğiydi... o da bekleyecekti.

Uykusu gelmişti. Uzun ve yoğun bir gün olmuştu.

Gömleğinin düğmelerini çözerken lambaların ikisini söndürdü, sonuncuyu da yatak odasına giderken eline aldı. Mutfağın önünden geçerken olduğu yerde donakaldı.

Bodrum kapısı açıktı.

Kapıya gidip lambayı havaya kaldırdı ve üç basamak indi. Korku kalbine dolarak sükûneti yok etti.

"Kim var orada?" diye seslendi. Cevap gelmedi. Hava hokeyi masasını görebiliyordu. Posterleri de. Renkli çizgilerle bezeli kroket tokmakları raftaki yerlerinde duruyordu.

Üç basamak daha indi. "İçeride biri mi var?"

Hayır, bodrumun boş olduğunu hissedebiliyordu. Ama bu, korkusunu gidermiyordu.

Basamakların tamamını inerek lambayı başının üzerine kaldırdı; tam karşısında canavar gibi kocaman gölgesi belirdi.

Şurada, yerde bir şey mi vardı? Evet, yanılmamıştı.

Oyuncak araba pistinin arkasından geçerek Fran'in içeri girdiği pencereye yöneldi. Yerde açık kahverengi bir toz öbeği vardı. Harold, lambayı öbeğin yanına koydu. Tam ortasında, parmak izi kadar belirgin bir tenis ayakkabısı izi vardı... çizgiler zikzaklar halinde değil, daireler halindeydi. Uzun bir süre dikkatle bakıp izi zihnine kazıdıktan sonra tozları bir tekmeyle dağıttı. Yüzü, Coleman lambanın aydınlığında balmumundan yapılmış gibiydi.

"Bunun hesabını vereceksin!" dedi haşin bir sesle. "Her kimsen, bedelini ödeyeceksin! Evet, ödeyeceksin! Kaçışın yok!"

Merdivenleri tırmandı ve haneye tecavüzden başka izler arayarak evin bir ucundan diğerine gitti. Hiçbir şey bulamadı. Son olarak oturma odasına gitti. Uykudan eser kalmamıştı. Defterikebir fikri zihninde gece yarısı patlayan bir fişek gibi belirdiğinde birinin –belki bir çocuk– sırf meraktan girmiş olabileceğini düşünüyordu. İçeri giriş sebebi öyle aşikâr, öyle korkunçtu ki az kalsın tamamen gözden kaçıracaktı.

Şömineye koştu, gevşek taşı çıkardı ve günlüğü yerinden çekip aldı. Defterin ne kadar tehlikeli olduğu gerçeğini ilk kez her yönüyle kavrıyordu. Biri bulduysa her şey sona ermiş demekti. Bunu herkesten iyi onun bilmesi gerekirdi; bütün her şey Fran'in günlüğü yüzünden başlamamış mıydı?

Defterikebir. Ayak izi. İkincisi, ilkinin bulunduğu anlamına gelir miydi? Elbette hayır. Ama nasıl emin olacaktı? Emin olmanın bir yolu yoktu, acı gerçek buydu.

Şöminenin taşını yerine koydu ve günlüğü yatak odasına götürdü. Yakmayı düşünerek ve asla yapamayacağını bilerek günlüğü Smith&Wesson tabancasıyla beraber yastığının altına koydu. Hayatının eseri o sayfalardı; inanç ve kişisel bağlılık sonucu kâğıda dökülmüş yegâne yazısıydı.

Uykusuz bir geceye hazırlanarak yatağına uzandı. Zihni durmaksızın olası saklama yerlerini araştırıyordu. Gevşek bir tahtanın altı olur muydu? Ya bir dolabın gerisi? Yoksa eski numaraya başvurup herhangi bir kitapmış

gibi kütüphanenin raflarından birine mi yerleştirseydi? Hayır, bu fazla cüretkâr olurdu; evden hiç ayrılamaz, kesinlikle huzur bulamazdı. Peki bankada bir kasaya koymak? Hayır, bu da olmazdı. İstediği zaman bakabilmek için daima elinin altında olsun isterdi.

Sonunda uykuya yenik düştü ve zihninde, uykuyla serbest kalan, bilinçsiz bir düşünce belirdi: *Saklı olmalı, önemli olan bu... Frannie kendininkini daha iyi saklamış olsaydı... hakkımdaki gerçek düşüncelerini okumasaydım... ikiyüzlülüğünü... eğer o...*

Küçük bir çığlık attı ve gözleri iri iri açılmış halde yatağında doğruluverdi.

Uzun bir süre boyunca öyle oturdu ve titremeye başladı. Fran biliyor muydu? Ayak izi ona mı aitti? Günlükler... Defterikebir...

Sonunda tekrar uzandı ama uykuya dalması uzun sürdü. Fran Goldsmith'in tenis ayakkabısı giyip giymediğini düşündü. Giyiyorsa tabanları nasıldı?

Taban çizgileri, ruh çizgileri. Uykuya dalınca huzursuz edici rüyalar gördü ve içeri girmiş ve sonsuza dek kalacak şeyleri kovmak istiyormuşçasına birkaç kez mutsuzca inledi.

Stu saat dokuzu çeyrek geçe eve girdi. Fran, onun tişörtlerinden birini giymiş halde çift kişilik yatakta oturmuş, *Elli Dost Bitki* adlı kitabı okuyordu. Stu içeri girince yataktan kalktı.

"Nerede kaldın? Çok merak ettim!"

Stu, Harold'ın Abagail Ana'yı arama fikrini anlattı. Böylece gözleri üzerinde olacak, sağ ve sağlıklı olduğunu bileceklerdi. Gömleğinin düğmelerini çözerken, "Seni de yanımıza alırdık ama ortalıkta görünmüyordun," dedi.

"Kütüphanedeydim," dedi Stu'nun gömleğini kapının arkasındaki kirli torbasına atışını izleyen Frannie. Stu'nun göğsünde ve sırtında kıllar vardı. Fran onunla tanışana dek kıllı erkekleri itici bulduğunu düşündü. Sağ salim döndüğünü görünce duyduğu rahatlamayla saçmalıyordu herhalde.

Harold günlüğünü okumuştu, artık bundan emindi. Stu'yu kandırarak baş başa kalabilecekleri bir ortama çekeceğini ve... ona bir şey yapacağını

düşünerek çok korkmuştu. Ama neden bugün, bu sırrı keşfettiği gün olacaktı? Harold uyuyan köpeğe bu zamana dek dokunmadıysa köpeği uyandırmaya hiç niyetlenmediğini varsaymak yanlış mıydı? Hem günlüğünü okuyarak Harold'ın ondan beklentilerinin hiçbir zaman karşılanmayacağını öğrenmiş olması mümkün değil miydi? Belki Abagail Ana'nın gidişinin de etkisiyle en olumsuz ihtimalleri düşünüyordu, ama aslında Harold'ın okuduğu sadece günlüğüydü, ağır suçlar işlediğine dair bir itirafname değil. Ve keşfini Stu'ya anlatırsa muhtemelen aptal durumuna düşecek veya Stu'nun Harold'a... ve aptallığı yüzünden ona öfkelenmesine yol açacaktı.

"Abagail Ana'dan bir iz yok mu Stu?"

"Maalesef."

"Harold nasıl görünüyordu?"

Stu pantolonunu çıkarıyordu. "Üzgündü. Fikrinin daha iyi sonuçlar vermemesi kötü oldu. Ona istediği zaman yemeğe gelebileceğini söyledim. Umarım senin için sakıncası yoktur. Biliyor musun, o herifi sevebilirmişim gibi geliyor. New Hampshire'da sizinle ilk karşılaştığımız gün bunu söyleseler hayatta inanmazdım. Onu çağırmakla hata mı ettim?"

"Hayır," dedi Frannie bir duraksamadan sonra. "Hayır, Harold ile aramızda sorun olsun istemem." *Ben evde oturmuş Harold'ın Stu'nun beynini uçuracağını düşünürken Stu, onu yemeğe davet ediyor,* diye düşündü. *Hamile kadınların evhamlı olduğunu boşuna söylememişler!*

"Abagail Ana sabaha kadar dönmezse Harold'a tekrar aramaya çıkmayı teklif etmeyi düşünüyorum," dedi Stu.

"Ben de gelmek isterim," dedi Fran hemen. "Dick Vollman ve Larry Underwood da gelmek isteyebilir."

"Olur," dedi Stu yatağa girerken. "O tişörtün içine ne giydin bakayım?"

"Senin gibi güçlü kuvvetli bir erkek bunu sormadan öğrenebilmeli," dedi Fran resmi bir ifadeyle.

Tişörtün içine hiçbir şey giymediği kısa süre sonra anlaşıldı.

Stu, Fran, Harold, Dick Vollman, Larry Underwood ve Lucy Swann'dan oluşan arama ekibi ertesi sabah saat sekizde arama çalışmalarına başladı. Öğlen olduğunda sayıları yirmiyi, alacakaranlık çökerken ise (kısa

süreli yağmur ve şimşekler eşliğinde) elliyi bulmuştu. Boulder'ın batısını tarıyorlar, dere kıyılarını araştırıyorlar, kanyonları baştan sona inceliyorlar, telsizle birbirlerine rapor veriyorlardı.

Önceki günün kabullenme hissi, yerini korkuyla kadercilik karışımı tuhaf bir ruh haline bırakmıştı. Abagail Ana'yı Özgür Bölge'de yarı ilahi bir konuma oturtan rüyalara rağmen aralarından çoğu, hayatta kalabilme konusuna realist bir yaklaşımı olacak kadar çok şey görüp geçirmişti. İhtiyar kadın yüz yaşının üstündeydi ve bütün geceyi tek başına geçirmişti. Artık ikinci geceye çok az bir süre kalmıştı.

On iki kişilik bir grupla Louisiana'dan Boulder'a gelmiş olan bir adam, durumu net bir şekilde özetlemişti. Özgür Bölge'ye önceki gün öğle vakti varmışlardı. Norman Kellogg adındaki bu adam Abagail Ana'nın gittiğini öğrendiğinde beyzbol kepini yere atıp, "Bendeki de ne şans ama!" demişti. "Peşinden kimi gönderdiniz?"

Özgür Bölge'nin felaket tellalı olmaya en büyük aday olan Charlie Impening (eylülde kara dair o neşe verici haberi ondan duymuşlardı) herkese Abagail Ana kaçtıysa belki hepsinin oradan ayrılması gerektiğini söylüyordu. Ne de olsa Boulder fazlasıyla yakındı. Nereye yakındı peki? Her neyse, nereye yakın olduğu malumdu aslında, Mavis Impening'in oğlu Charlie kendini New York veya Boston'da daha emniyette hissedecekti. Kendine pek yandaş bulamadı. İnsanlar yorgun ve yerleşmeye istekliydi. Eğer Boulder çok soğuk olur ve ısınamazlarsa başka bir yere gitmeyi düşünebilirlerdi, ama daha önce değil. İyileşme sürecindeydiler. Impening'e yalnız gidip gitmeyeceği nazikçe soruldu. Impening birkaç kişi daha doğruyu görene dek bekleyeceğini söyledi. Glen Bateman'ın Charlie Impening'den çok kötü bir Musa olacağına dair yorum yaptığı duyuldu.

Glen Bateman'a göre insanların duyguları kadercilikle karışık korkudan öteye gitmeyecekti, zira rüyalara ve Rocky Dağları'nın batısında olup bitiyor olabilecekler yüzünden içlerinin rahat etmemesine rağmen hepsi hâlâ mantıklı düşünüyordu. Gerçek aşk gibi batıl inanç da gelişip kendini göstermek için zamana ihtiyaç duyar. Karanlık çöküp arama çalışmalarına son verince Nick, Stu ve Fran'e bir ahırın inşası bitince şans için kapısına bir at nalının ağzı yukarı bakacak şekilde asıldığını söyledi. Ama çivilerden biri çıkıp, nal baş aşağı dönerse ahır terk edilmezdi.

"Belki at nalının şansı tükendiğinde çocuklarımız ahırı terk *edebilir*, ama daha buna yıllar var. Şu an tek hissettiğimiz garip, hafif bir kayıp duygusu. Ve bence yakında geçecek. Umarım ölmemiştir ama eğer Abagail Ana öldüyse zamanlaması, toplumun ruhsal sağlığı bakımından bundan daha iyi olamazdı."

"Ama Düşman'la karşılaşacak, onun dengi biri gerekiyorsa Abagail Ana'nın yokluğu dengeyi bozacaktır," diye yazdı Nick.

"Biliyorum," dedi Glen kasvetle. "Biliyorum. At nalının önemli olmadığı günler geçiyor olabilir... belki geçmiştir bile. Biliyorum, inanın bana."

"Torunlarımızın batıl inançlı yerliler olacağını gerçekten düşünmüyorsun değil mi Glen? Cadı avına çıkıp şans getirmesi için parmaklarının arasından tüküren cahiller olmayacaklar değil mi?"

"Geleceği göremem Fran," dedi Glen ve lambanın aydınlığında yüzü yaşlı ve yorgun göründü, belki de başarısız olmuş bir sihirbazın yüzü. "Stu o gece Flaggstaff Dağı'nda gözümü açmamış olsa Abagail Ana'nın toplum üstündeki gerçek etkisinden de bihaber olacaktım. Ama şunu iyi biliyorum: Hepimiz iki olay yüzünden bu kasabadayız. Süpergribi insan ırkının aptallığına bağlayabiliriz. Biz yapmışız, Ruslar yapmış, Litvanyalılar yapmış fark etmez. Kimin başlattığı, asıl gerçeğin yanında önemini kaybediyor: Akılcılığın sonu, eninde sonunda toplu mezar olur. Fizik kanunları, biyoloji kuralları, matematiğin düsturları, hepsi ölüm yolculuğunun bir parçası, çünkü biz neysek oyuz. Kaptan Trips olmasaydı başka bir şey olurdu. Tüm kabahati 'teknoloji'ye yüklemek çok moda ama 'teknoloji' ağacın kökü değil, sadece gövdesi. Kök, akılcılık ve bana göre tanımı da şöyle: 'Akılcılık, varlığın haline dair hiçbir şey anlayamayacağımız düşüncesidir.' Bir ölüm kapanı. Her zaman öyle olmuştur. İsterseniz süpergribin suçunu akılcılığa yükleyebilirsiniz. Ama burada oluşumuzun diğer sebebi rüyalarımız ve rüyalar akla mantığa aykırı. Komitedeyken bu basit gerçek üzerinde tartışmamaya karar vermiştik, ama şu an komitede değiliz. O yüzden hepimizin bildiği şeyin doğru olduğunu söyleyeceğim: anlamadığımız güçlerin hükmü altındayız. Bana göre bu, varlığın farklı bir tanımını kabul ettiğimiz –şimdilik bilinçaltında ve kültürel gecikme yüzünden çok kez gerileyerek– anlamına geliyor. Varlığın hali hakkında

hiçbir şey anlayamayacağımız düşüncesi. Ve akılcılık bir ölüm kapanıysa, tersi, hayata yolculuk olabilir... aksi kanıtlanmadıkça elbette."

Stu son derece yavaş konuşarak, "Benim batıl inançlarım var," dedi. "Bu yüzden bana güldüler, ama ben böyleyim. Adamın birinin tek kibritle iki veya üç sigara yakmasının pek fark etmediğini biliyorum, ama iki beni tedirgin etmezken üç ediyor. Merdiven altından geçmem ve önümden bir kara kedi geçsin istemem. Ama bilim olmadan yaşamak... belki güneşe tapmak... yıldırım düştüğünde gökteki canavarların ateş gönderdiğini düşünmek... bunların bana pek yakın gelmediğini söyleyebilirim. Bana bir tür esaretmiş gibi geliyor."

"Peki ya hepsi doğruysa?" diye usulca sordu Glen.

"Ne?"

"Rasyonalizm çağının geçtiğini farz edelim, ki ben geçmiş olduğundan neredeyse eminim. Biliyorsunuz, daha önce de gelip geçtiği olmuştu; 1960'larda neredeyse bizi bırakıp gidecekti. Ortaçağda ise neredeyse dönüşü olmayan bir tatile çıktığı malum. Diyelim ki... diyelim ki akılcılık gittiğinde çok parlak bir ışık yok oluyor ve o süre zarfında görebiliyoruz..." Bakışlarını önüne çevirerek sustu.

"Neyi görebiliyoruz?" diye sordu Fran.

Glen, ona baktı; gri gözlerinde tuhaf bir ifade vardı, sanki içeriden gelen bir ışıkla parlıyorlardı.

"Kara büyüyü," dedi yumuşak bir sesle. "Suyun tepeden yukarı aktığı, devlerin ormanların derinliklerinde, ejderhaların dağların içinde yaşadığı, harikalarla dolu bir evren. Parlak mucizeler, ak güç. 'Lazarus, öne çık.' Su, şaraba. Ve... ve belki... iblislerin kovulması."

Duraksayarak gülümsedi.

"Yaşam yolculuğu."

"Ya Kara Adam?" diye usulca sordu Fran.

Glen omuz silkti. "Abagail Ana, ona Şeytan'ın Oğlu diyor. Belki de sadece teknoloji araçlarını bize karşı toplamakta olan, modern çağın son sihirbazıdır. Belki daha fazlasıdır, daha karanlık bir varlıktır. Tek bildiğim, var olduğu. Ve sosyolojinin, psikolojinin veya başka herhangi bir *loji*'nin onu durdurabileceğini sanmıyorum. Bana kalırsa bunu sadece ak büyü başarabilir... ve ak büyücümüz oralarda bir yerde tek başına dolaşmakta." Glen'in sesi çatlar gibi oldu ve hemen bakışlarını önüne çevirdi.

Dışarıda sadece karanlık vardı. Dağlardan inen serin rüzgâr, yağmur damlalarını Fran ve Stu'nun oturtma odasının pencerelerinin camlarına çarpıyordu. Glen piposunu yakıyordu. Stu cebinden bir avuç bozukluk çıkarmış, havaya atıp tutuyor, sonra kaçının yazı, kaçının tura geldiğine bakıyordu. Nick not defterinin üst sayfasına daireler çiziyor, bir yandan da zihninde boş Shoyo sokaklarını görerek, *senin için geliyor, dilsiz. Çok yaklaştı,* diye fısıldayan sesini duyuyordu.

Bir süre sonra Glen ve Stu şömineyi yaktı ve konuşmadan alevleri izlemeye başladılar.

Fran herkes gittikten sonra kendini moralsiz ve mutsuz hissetti. Stu da neşesizdi. Yorgun görünüyor, diye düşündü Fran. Yarın evden çıkmayalım, sohbet edip bütün gün yatalım. Biraz gevşememiz gerek. Coleman gaz lambasına baktı ve duvardaki düğmeye basmasıyla odayı dolduruverecek elektrik ışığı olmasını diledi.

Gözyaşlarının gözlerini yakmaya başladığını hissetti. Öfkeyle kendine engel olmaya çalıştı. Durumu olduğundan kötü bir hale getirmek istemiyordu ama, anlaşılan gözyaşlarının kaynağı, komutlarına pek kulak asmıyordu.

Sonra Stu'nun yüzü aniden aydınlandı. "Hay aksi! Neredeyse unutuyordum!"

"Neyi?"

"Göstereyim! Buradan ayrılma!" Kapıdan çıkıp, basamakları hızla indi. Fran kapıya gitti ve bir süre sonra Stu'nun geri gelmekte olduğunu duydu. Elinde bir... bir...

"Stuart Redman, onu nereden buldun?" diye sordu mutlu bir şaşkınlıkla.

"Folk Sanatları Müzik Mağazası," dedi Stu sırıtarak.

Fran yıkama tahtasını alıp bir o tarafa bir bu tarafa çevirdi. Işık, çivit mavisi yüzeyinden yansıdı. "Folk mu?"

"Walnut Sokağı'nda."

"Bir müzik mağazasında yıkama tahtası mı buldun?"

"Evet. Çok güzel bir yıkama teknesi de vardı, ama biri delik açıp basa çevirmiş."

Fran gülmeye başladı. Yıkama tahtasını kanepenin üstüne koydu, Stu'nun yanına gitti ve sımsıkı sarıldı. Stu'nun elleri, göğüslerine kapanınca daha da sıkı sarıldı. "Doktor ona çanak çömlek müziği dinletin dedi," diye fısıldadı.

"Hı?"

Yüzünü Stu'nun boynuna gömdü. "Ona kendini iyi hissettiriyor. En azından şarkıda böyle diyor. Bana kendimi iyi hissettirebilir misin Stu?"

Stu gülümseyerek onu kucağına aldı. "Sanırım en azından deneyebilirim."

Glen Bateman ertesi gün saat ikiyi çeyrek geçe kapıyı tıklatmadan içeri daldı. Fran o sırada Lucy Swann'ın evindeydi, iki kadın ekmek yapmaya çalışıyorlardı. Stu ise bir Max Brand romanı okuyordu. Başını kaldırıp gözleri faltaşı gibi açılmış, yüzü kâğıt gibi solmuş olan Glen'i görünce kitabı hemen bir kenara fırlattı.

"Stu," dedi Glen. "Ah, Stu, burada olduğuna sevindim."

"Ne oldu?" diye sertçe sordu Lucy. "Yoksa... biri onu buldu mu?"

"Hayır," dedi Glen. Dizleri tutmuyormuş gibi aniden oturuverdi. "Kötü haber değil, iyi haber. Ama çok acayip."

"Ne? Nedir?"

"Kojak. Öğle yemeğinden sonra biraz şekerleme yapayım dedim. Uyandığımda Kojak yerde, derin bir uykudaydı. Mahvolmuş Stu. Kör bıçakları olan bir miksere girip çıkmış gibi perişan görünüyor ama o."

"*Köpek* mi yani? *O* Kojak mı?"

"Evet, o."

"Emin misin?"

"Üzerinde Woodsville, N. H. yazan kırmızı tasması hâlâ duruyor. *Aynı* köpek. Çok zayıflamış. Dövüştüğü de belli oluyor. Dick Ellis –uzun zaman sonra bir hayvanı muayene ettiği için son derece mutluydu– bir gözünün kör olduğunu söyledi. Sağrısında ve karnında bir kısmı iltihaplanmış kötü çizikler vardı, ama Dick icaplarına baktı. Ona bir sakinleştirici verip karnını bandajla sardı. Tahminine göre bir veya birden fazla kurtla dalaşmış. Neyse ki kuduz olmamış." Glen başını yavaşça iki yana salladı ve gözlerinden iki damla yaş süzüldü. "Köpek gelip beni buldu. Keşke onu arkada bırakmasaydım Stu. Bu yüzden kendimi o kadar kötü hissediyorum ki anlatamam."

"Onu yanımızda götürmemiz mümkün değildi Glen. Motosikletlerle olmazdı."

"Evet, ama... *peşimden* gelmiş Stu. Bunun gibi şeyleri anca *Star Weekly*'de görürsün... Sadık Köpek Üç Bin Kilometre Yürüyerek Sahibini Buldu. Böyle bir şeyi nasıl yapabildi? Nasıl?"

"Belki bizim gibi yapmıştır. Köpekler de rüya görür biliyorsun. Hiç derin bir uykudayken patileri seğiren bir köpek görmedin mi? Arnette'te Vic Palfrey adında bir ihtiyar vardı. Köpeklerin iki rüya gördüğünü söylerdi; iyi olanlar ve kötü olanlar. İyi olanlarda patileri seğirirmiş, kötü olanlarda ise hırlarlarmış. Bir köpeği hırlamakta olduğu bir rüya gördüğü sırada uyandırırsan seni ısırabilir."

Glen kafası karışmışçasına başını iki yana salladı. "*Rüyasında* gördüğünü söylüyorsun..."

"Senin dün akşam söylediklerinden daha abartılı bir şey diyor değilim," dedi Stu sitemli bir şekilde.

Glen sırıtarak başını salladı. "Ah, *onlardan* saatlerce bahsedebilirim. Tüm zamanların en iyi palavracılarındanımdır. Ama bir şey *gerçekten* olduğunda..."

"Hayaliyse çenen düşer, gerçekse nutkun tutulur."

"Kapa çeneni, Doğu Teksas. Gelip köpeğimi görmek ister misin?"

"Çok isterim."

Glen'in evi Spruce Sokağı'nda, Boulderado Hotel'in iki sokak ötesindeydi. Verandanın parmaklığına tırmanan sarmaşık Boulder'daki bütün bahçeler ve çiçekler gibi büyük ölçüde solmuştu. Düzenli bir şekilde sulanmayınca kuru ve sıcak havanın kurbanı olmuşlardı.

Verandada, üzerinde bir cin tonik bulunan ufak, yuvarlak bir masa vardı. ("Buzsuz berbat olmuyor mu?" diye sordu Stu ve Glen. "Üçüncüden sonra hiç umursanmıyor," diye cevap verdi.) İçki bardağının yanındaki küllükte beş pipo vardı. Motosiklet Bakım Sanatı ve Tabancam Hızlıdır kitapları açık halde masanın üstünde duruyordu. Ayrıca açık bir paket Kraft peynirli kraker vardı.

Kojak, yaralanmış burnunu huzurlu bir şekilde patilerine dayamış, verandada yatıyordu. Köpek bir deri bir kemik kalmış ve çok hırpalanmıştı ama Stu birlikte kısa bir süre geçirmiş olmalarına rağmen onu tanıdı. Çö-

melip hayvanın başını okşadı. Kojak uyanıp mutlu mutlu ona baktı. Köpeklerde bazen olduğu gibi, sırıtıyormuş gibi görünüyordu.

"Aferin uslu köpek," dedi Stu boğazında aptalca bir yumru hissederek. Annesinin ona beş yaşındayken aldığı ilk köpeği Old Spike'tan sonra sahip olduğu bütün köpekler, hızla dağıtılmış, yüzleri yukarıda bir deste iskambil kâğıdı gibi gözünün önünden geçti. Pek çok köpek. Belki sayıları destedeki kartlar kadar değildi, ama yine de çoktu. Bir köpeğe sahip olmak güzel bir duyguydu. Bildiği kadarıyla Kojak, Boulder'daki tek köpekti. Glen'e baktı ve gözlerini hemen kaçırdı. Aynı anda iki kitap okuyan yaşlı ve kel sosyologların bile ağlarken görülmek istemeyeceğini tahmin ediyordu.

"Uslu köpek," diye tekrarladı ve Kojak, ona katılıyormuşçasına kuyruğunu verandanın ahşap zeminine pat pat vurdu.

"Bir dakikalığına içeri gidiyorum," dedi Glen boğuk bir sesle. "Banyoyu kullanmam gerek."

"Tamam," dedi Stu başını kaldırmadan. "Aferin Kojak. Sen çok akıllı bir köpeksin değil mi? Evet, öylesin."

Kojak kuyruğunu hızla sallıyordu.

"Yat da görelim. Ölü taklidi yap hadi. Yuvarlan."

Kojak uysalca yatarak patilerini havaya kaldırdı. Elini Dick Ellis'in yapıştırdığı bandajlar üzerinde gezdiren Stu'nun yüzünde endişeli bir ifade belirdi. Bandajların altında şüphesiz iltihaplanmış, daha derin örnekleri olan kızarık, kabarık yaralara baktı. Bir şeyin ona saldırdığı muhakkaktı. Ve saldıran, bir başka başıboş köpek değildi. Köpek olsa yüzüne, boynuna saldırırdı. Kojak'a saldıran, bir köpekten daha aşağıdaydı. Daha sinsi. Belki bir kurt sürüsü. Ama Stu, Kojak'ın bir sürüden kurtulabileceğini pek sanmıyordu. Her neyse, bağırsakları yerinden sökülmediği için şanslıydı.

Tel kapı çarptı ve Glen verandaya döndü.

"Ona saldıran her neyse, hayati organlarını parçalamasına ramak kalmış," dedi Stu.

"Yaralar derindi, çok da kan kaybetmiş," dedi Glen. "Bu durumundan benim sorumlu olduğumu düşünmeden edemiyorum."

"Dick kurtlar olabileceğini söyledi değil mi?"

"Veya çakallar... ama daha çok kurtlar olduğunu düşünüyordu ve ben de aynı fikirdeyim."

Stu, Kojak'ın bacağını okşayınca köpek uysalca dönüp tekrar karnının üstüne yattı. "Nasıl oluyor da bütün köpekler ölüp geriye böyle iyi bir köpeğe saldıracak kadar çok kurt kalıyor?"

"Herhalde bu sorunun cevabını asla öğrenemeyeceğiz," dedi Glen. "Tıpkı salgının neden ineklere dokunmayıp atları öldürdüğü veya nüfusun neredeyse tamamını yok edip neden bizi geride bıraktığı gibi. Bunun üzerinde düşünmeyeceğim bile. Bolca mama ve et bulup onu besleyeceğim."

"Tamam," dedi Stu gözlerini yummuş olan Kojak'a bakarak. "Fena hırpalanmış, ama çok şükür kalıcı bir hasar yok gibi. Sırtüstü yattığında dikkat ettim."

"Ilık bir cin tonik ister misin Doğu Teksas?"

"Hayatta olmaz. Üniversite mezunu olmayabilirim ama barbar da değilim. Biran var mı?"

"Bir kutu Coors olacaktı sanırım. Ama ılık."

"Olsun." Glen'in peşinden eve yöneldi. Tel kapıyı açınca bir an duraksayıp uyumakta olan köpeğe döndü. "İyi uykular oğlum. Geldiğine sevindim."

Glen ile içeri girdiler.

Ama Kojak uyumuyordu.

Birçok canlının ağır –ama ölümcül gölgeyi hissedecek kadar değil– yaralandığında hatırı sayılır miktarda zaman geçirdiği o ara yerdeydi. Karnında ısı gibi, derin bir kaşıntı vardı; iyileşme kaşıntısı. Glen'in, kaşıyıp yaralarını tekrar açmaması ve mikrop kapmamaları için epey uğraşması gerekecekti. Ama bu daha sonra olacaktı. Kojak (kendini bazen hâlâ eski ismi olan Koca Steve diye düşündüğü oluyordu) şimdi o ara bölgeye kaymış olmaktan memnundu. Kurtlar Nebraska'da, o Hemingford Home adlı küçük kasabadaki köhne evin etrafını mahzunca koklarken saldırmıştı. ADAMIN kokusu, ADAMIN *hissi* onu buraya kadar getirdikten sonra yok olmuştu. Peki nereye gitmişti? Kojak bilmiyordu. Tam o sırada dört kurt, mısırların arasından kötücül ruhlar gibi fırlamıştı. Parlak gözleri Kojak'a dikilmiş, dudakları derin bir hırıltıyla gerilerek dişlerini ortaya

sermişti. Tırnaklarını Abagail Ana'nın avlusunun toprak zeminine geçiren Kojak da onlara hırlayarak gerilemeye başlamıştı. Sol tarafında, halka şeklindeki derinliksiz gölgesiyle salıncak duruyordu. En öndeki kurt, tam Kojak'ın arka ayakları verandanın gölgesine varmışken atılmıştı. Karnını hedefleyerek saldırmıştı. Tam o atılırken sıçrayan Kojak, altında kalan kurdun ensesine dişlerini geçirmişti. Karnını ısırıp tırmalamaya çalışan kurt, ensesine dişlerin geçmesiyle az önceki cesaretini kaybederek ulumaya başlamış, kurtulmaya çalışmıştı. O gerilerken Kojak'ın dişleri şimşek hızıyla kurdun burnuna geçmiş ve hassas eti parçalanmıştı. Kurt acıyla çığlık atarcasına uzun bir uluma koyuvermişti. Kojak bırakınca deli gibi bağırarak kaçmıştı. Başını sağa sola savuruyor, etrafa kan damlacıkları saçıyordu. Yakın cinsteki bütün hayvanların sahip olduğu o kaba telepati yeteneği, Kojak'a hayvanın düşüncelerini net bir şekilde iletmişti:

(içimde eşekarıları var eşekarıları kafamın içinde eşekarıları)

Ardından diğerleri saldırmıştı. Biri sağdan biri soldan birer kurşun gibi atılmıştı. Üçüncüsüyse bağırsaklarını deşme niyetiyle hırlayıp dişlerini göstererek alttan dalmıştı. Kojak hızla sağındakine saldırmıştı. Niyeti onu saf dışı edip verandanın altına sığınmaktı. Verandanın altına girebilirse yanına yaklaşmalarını önleyebilirdi. Şimdi verandada yatarken dövüşü sanki ağır çekimde tekrar yaşıyordu: hırıltılar, ulumalar, saldırılar, gerilemeler, beynine işleyen ve onu bir tür dövüş makinesine çevirerek yaralarını uzun bir süre fark etmemesine yol açan kan kokusu. Sağdan saldıran kurdu, tek gözü çıkmış, boğazındaki derin yarıktan kanlar fışkırır halde ilkinin peşinden göndermişti. Ama kurt da karşılığında ağır darbeler indirmişti. Yaraların çoğu yüzeyseldi ama iki tanesi son derece derindi. İyileştiklerinde geride sert, küçük t harfi gibi kıvrımlı bir iz bırakacaklardı. Yaşlı bir köpek olduğunda dahi (Kojak on altı yıl daha yaşadı, ömrü, Glen Bateman'ın kalan yaşam süresinden çok daha fazlaydı.) yaraları nemli günlerde zonklayıp sızladı. Kendini saldırıdan kurtarıp verandanın altına sığınmıştı. Geriye kalan iki kurttan biri kana susamış bir halde peşinden gelmeye kalkınca Kojak üzerine atılmış, hayvanı yere yapıştırmış ve boğazını parçalamıştı. Sonuncu kurt, huzursuzca inleyerek neredeyse mısırlara kadar gerilemişti. Kojak dövüşmek için çıksaydı kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçacağı belliydi. Ama Kojak çıkmamıştı,

o sırada değil. Takati kalmamıştı. Yan tarafına yatmıştı. Göğsü hızlı ve cılız nefeslerle inip kalkıyordu. Bir yandan yaralarını yalıyor, bir yandan da yaklaşan kurdun gölgesini gördükçe tehditkâr bir şekilde hırlıyordu. Bir süre sonra karanlık çökmüş, Nebraska göğünde buğulu bir yarımay belirmişti. Sonuncu kurt ne zaman Kojak'ın hırladığını duysa, hayatta ve muhtemelen dövüşmeye hazır olduğunu anlayıp inleyerek uzaklaşmış, gece yarısından bir süre sonra da Kojak'ı orada bırakıp gitmişti. Kojak, sabahın erken saatlerinde bir başka hayvanın varlığını hissetmişti. Bu hayvan onu o kadar ürkütmüştü ki dehşetle inlemişti. Yaratık mısır tarlasındaydı. Mısırlar arasında yürüyor, onu avlamak için yaklaşıyordu. Kojak titreyerek yatıyor, bu korkunç yaratığın onu bulmasını bekliyordu. Yaratık hem Kurt, hem Adam, hem Göz gibi bir his veriyordu; mısırların içinde, çok yaşlı bir timsah gibi, karanlık bir varlık. Kojak bilinmeyen bir zaman geçip ay battıktan sonra yaratığın gittiğini hissetmişti. Uykuya dalmış, verandanın altında üç gün boyunca yatmıştı. Yattığı yerden sadece acıkıp susadığında ayrılıyordu. Bahçedeki su tulumbasının ağzının alt kısmında daima bir su birikintisi oluyordu. Evde de bol miktarda yemek artığı bulmak mümkündü. Çoğu, Abagail Ana'nın Nick ve yanındakiler için hazırladığı yemekten kalanlardı. Kojak yola devam edebileceğini hissettiğinde nereye gideceğini biliyordu. Bilmesi bir koku sayesinde değildi. Onu yönlendiren, batıda, kendi derin ve ölümcül zamanından çıkan yoğun bir sıcaklık hissiydi. Karnındaki yaralara aldırmadan, çoğunlukla üç ayağı üzerinde yüzlerce kilometre yürümüştü. Ara sıra ADAMIN kokusunu alabilmiş ve doğru yolda olduğunu anlamıştı. Ve işte nihayet varmıştı. ADAM buradaydı. Burada kurtlar yoktu. Yiyecek vardı. O kara varlık... kurdun leş kokusuna sahip, doğru yöne bakarsa kilometrelerce uzakta da olsa görebilecek Göz hissi veren Adam orada yoktu. Şimdilik her şey yolundaydı. Kojak böyle düşünerek (köpekler neredeyse tamamen duyularla görülen bir dünyayı dikkatle ilişkilendirişlerinde ne kadar düşünebiliyorlarsa) daha da derinlere kaydı ve bu kez gerçek bir uykuya dalarak güzel bir rüya görmeye başladı. Çiylerle ıslanmış, karnına değen yoncalar arasında tavşan kovalıyordu. İsmi Koca Steve'di. Bu gri ve sonsuz sabahta her yer tavşan kaynıyordu...

Rüya görürken patileri seğiriyordu.

53. BÖLÜM

17 Ağustos 1990 Tarihli Organizasyon Komitesi Toplantısından Notlar

Bu toplantı, Larry Underwood'un Table Mesa bölgesindeki Güney Kırk İkinci Cadde üzerinde bulunan evinde gerçekleştirildi. Tüm komite üyeleri toplantıya katıldı.

Gündemin ilk konusu, Organizasyon Komitesi üyelerinin kalıcı Boulder Kurulu'na seçilmesi hususuydu.

Fran Goldsmith söz aldı.

Fran: "Hepimizin birden seçilmesinin en iyi ve en kolay yolunun Abagail Ana'nın desteğini almak olacağı konusunda Stu ile hemfikirdik. Böylelikle herkes arkadaşını aday göstermeyecek ve her kafadan ayrı ses çıkmayacaktı. Ama şimdi başka bir yol düşünmemiz gerek. Demokratik olmayan hiçbir yöntem önermeyeceğim, zaten hepiniz planı biliyorsunuz. Yine de her birimizi aday gösterecek ve destekleyecek birilerinin olacağından kesinlikle emin olmalıyız. Birbirimizi aday göstermeyeceğiz elbette, o şekilde mafya intibaı oluşturabiliriz. Sizi aday gösterip destekleyecek iki kişi bulamıyorsanız zaten en baştan çekilmeniz daha hayırlı."

Sue: "Vay! Sinsice Fran."

Fran: "Evet, biraz."

Glen: "Tekrar komitenin ahlakı konusuna geliyoruz. Eminim hepimiz için büyüleyici bir konudur, ama önümüzdeki birkaç ay için rafa kaldırmayı teklif ediyorum. Özgür Bölge'nin iyiliği için çaba gösterdiğimize şüphe yok. Onun için bu gerçeği bilerek şimdilik konunun üstünde durmayalım."

Ralph: "Sinirli gibisin Glen."

Glen: "*Öyleyim.* Kabul ediyorum. Ahlak meselesi üzerinde birbirimizi yiyerek geçirdiğimiz süre bile niyetimizin iyiliğine bir işaret."

Sue: "Cehenneme giden yol..."

Glen: "İyi niyetle döşelidir, evet... ve hepimiz niyetimiz hakkında o kadar endişeliyiz ki cennete giden yolda olduğumuz muhakkak."

Glen daha sonra göndereceğimiz öncüler veya casuslar hakkında konuşmak istediğini, ama bu konunun ayın on dokuzunda tartışılmasını teklif ettiğini söyledi. Stu, ona sebebini sordu.

Glen: "Çünkü on dokuzunda hepimiz burada olmayabiliriz. Biri oylamada dışarıda kalabilir. Uzak bir ihtimal gibi görünse de kalabalık bir grubun bir araya geldiğinde yapabileceklerini önceden kestirmek mümkün değildir. Olabildiğince dikkatli olmalıyız."

Komite bir dakikalık sessizliğin ardından oylama yaptı ve öncüler ya da casuslar meselesinin ayın on dokuzunda –Kalıcı Kurul olarak– tartışılmasına oybirliğiyle karar verildi.

Stu söz aldı ve Abagail Ana konusunu gündeme getirdi.

Stu: "Bildiğiniz gibi kendince sebeplerle aramızdan ayrıldı. Bıraktığı notta 'bir süre olmayacağı' gibi belirsiz bir zaman belirtmiş ve 'Tanrı isterse' döneceğini söylemiş. Bunlar pek cesaret verici değil. Üç gündür ekipler kurarak onu arıyoruz, ama ellerimiz boş kaldı. Elbette istemiyorsa onu kolundan tutup zorla getirecek değiliz, ama ya bir tarafını kırmış, çaresizce bir hendekte yatıyorsa? Bu ihtimali göz ardı edemeyiz. Birinci sorun, bütün bu civarı aramaya yetecek kadar adamımızın olmaması. İkincisiyse elektrik santralında da karşı karşıya olduğumuz sorun. Organizasyon eksikliği. Benim teklifim, bu meselenin de Defin Komitesi ve elektrik santralı gibi yarınki büyük toplantının gündem maddeleri arasına alınması. Arama ekiplerinin başına da Harold Lauder'ın getirilmesini öneriyorum. Sonuçta bu onun fikriydi."

Glen aradan bir hafta geçtiği için arama çalışmalarından pek ümitli olmadığını belirtti. Ne de olsa kayıp kişi, yüz sekiz yaşındaydı. Komite onunla aynı fikirde olduğunu söyledi ve Stu'nun teklifi oybirliğiyle kabul edildi. Kayıtları mümkün olduğunca dürüst bir şekilde tutmak adına, Harold'a sorumluluk verilmesi fikrine birkaç itiraz olduğunu belirteyim... ama Stu'nun da hatırlattığı gibi, arama fikri en başta Harold'a aitti ve onu ekiplerin başına getirmemek, suratına atılmış bir tokat gibi olurdu.

Nick: "Harold'a itirazımı geri çekiyorum ama endişelerim baki. Ondan hiç hoşlanmıyorum."

Ralph Brentner, Stu ve Glen'e içlerinden birinin Stu'nun arama çalışmalarıyla ilgili teklifini yazıya döküp dökemeyeceğini sordu, zira o gece okula gidip bütün gündem maddelerini basmaya niyetliydi. Stu seve seve yapacağını söyledi.

Daha sonra Larry Underwood toplantıyı bitirmeyi teklif etti, Ralph teklifi onayladı ve oybirliğiyle kabul edildi.

Frances Goldsmith, Sekreter

Ertesi akşam gerçekleştirilen toplantıya katılım tam oldu ve Özgür Bölge'ye henüz bir hafta önce gelmiş olan Larry Underwood topluluğun ne kadar büyümüş olduğunu ilk kez anladı. İnsanları genellikle yalnız veya yanlarında bir iki kişiyle yollarda yürürken görmekle tek bir yerde –Chautauqua Salonu'nda– toplanmış halde görmek birbirinden çok farklıydı. İçerisi tıklım tıklım doluydu. Bütün sandalyeler doluydu. Yer bulamayanlar koridorlarla salonun arkasındaki boşlukta dikiliyordu. Merakla, sakince bekleşiyorlardı. Bağırıp çağırma yerine fısıldaşmalar vardı. Yağmur, Larry'nin Boulder'a gelmesinden beri ilk kez bütün gün yağmıştı. İnsanı ıslatmaktan ziyade buğulandırarak havada asılı kalan yumuşak bir serpintiydi. Çatıya çarpan damlaların sesi, altı yüz kişilik kalabalığa rağmen duyulabiliyordu. İçerideki en yüksek ses, çift kanatlı kapıların hemen iç kısmındaki masalar üzerindeki yığından aldıkları gündem maddelerini inceleyen insanların çıkardığı hışırtılardı.

Gündem şöyleydi:

BOULDER ÖZGÜR BÖLGESİ
Açık Toplantı Gündemi
18 Ağustos 1990

1. Amerika Birleşik Devletleri Anayasası'nın okunup Özgür Bölge onayına sunulması.

2. Amerika Birleşik Devletleri Haklar Beyannamesi'nin okunup Özgür Bölge onayına sunulması.

3. Özgür Bölge'nin yedi kişiyi Özgür Bölge'yi yönetecek temsilciler olarak aday gösterip seçmesi.

4. Abagail Freemantle'a Özgür Bölge temsilcilerince anlaşmaya varılmış her konuyu veto etme yetkisinin verilmesinin Özgür Bölge onayına sunulması.

5. Boulder'daki süpergrip kurbanlarının uygun bir şekilde gömülmesi için ilk aşamada yirmi kişiden oluşacak Defin Komitesi'nin Özgür Bölge onayına sunulması.

6. Havalar soğumadan elektriğin sağlanabilmesi için ilk aşamada altmış kişiden oluşacak Enerji Komitesi'nin Özgür Bölge onayına sunulması.

7. Mümkünse Abagail Freemantle'ın yerini öğrenmek için en az on beş kişiden oluşacak Arama Komitesi'nin Özgür Bölge onayına sunulması.

Larry'nin elleri, bu kelimesi kelimesine bildiği gündem maddelerinin basılı olduğu kâğıdı sinirle katlayarak uçak yaptı. Organizasyon Komitesi'nde olmak bir anlamda eğlenceliydi. Evcilik oynayan çocuklar gibi birinin oturma odasında oturuyorlar, kola içiyorlar, Frannie'nin yaptığı keklerden yiyorlar ve konuşuyorlardı. Dağların ötesine, Kara Adam'ın tam kucağına casus gönderme kısmı bile bir oyunun parçası gibiydi, bunun bir sebebi, kendisinin yapacağını asla hayal edememesiydi. Böyle bir karabasanı yaşamak için insanın aklını kaybetmiş olması gerekirdi. Ama Coleman lambalarla aydınlatılmış konforlu ortamlarında konuşurken her şey makul görünüyordu. Yargıç, Dayna Jurgens veya Tom Cullen'ın yakalanması bir satranç oyununda bir kaleyi veya veziri kaybetmek kadar önemsiz görünüyordu, en azından kendi aralarında yaptıkları toplantılarda öyleydi.

Ama şimdi bir yanında Lucy diğer yanında Leo (Nadine'i o gün hiç görmemişti ve Leo da nerede olduğunu bilmiyor gibiydi; sorduğunda, "Dışarıda," diye cevap vermişti ilgisizce) ile otururken gerçekler kafasına dank etmiş ve midesine yumruk yemiş gibi olmuştu. Bu bir oyun değildi. Burada beş yüz seksen kişi vardı ve pek çoğu Larry Underwood'un pek iyi biri olmadığını veya salgından sonra sorumluluğunu üstlendiği ilk kişinin aşırı doz uyuşturucudan öldüğünü bilmiyordu.

Elleri soğuk ve nemliydi. Kâğıdı tekrar uçak haline sokmaya çalışıyorlardı. Ellerine hâkim olarak durdurdu. Lucy bir elini tutup sıktı ve ona gülümsedi. Larry yüz buruşturmayı andıran bir tebessüm çabasıyla karşılık verdi ve kalbinde annesinin sesini duydu: *Sende bir şeyler eksik Larry.*

Bunu düşünmek paniğe kapılmasına yol açtı. Buradan bir çıkış yolu var mıydı, yoksa artık çok mu geçti? Bu yükü üstlenmek istemiyordu. Yargıç Farris'i ölümle sonuçlanabilecek bir göreve göndermeyi teklif etmişti bile. Oylamada kaybeder ve yerine bir başkası seçilirse yargıcı göndermek için aralarında tekrar oylama yapacaklardı, değil mi? Elbette yapacaklardı. Ve başkasını göndermeye karar vereceklerdi. Laurie Constable beni aday gösterdiğinde kalkıp kabul etmediğimi söyleyeceğim. Kimse beni zorlayamaz değil mi? Çıkmak istersem engel olamazlar. Böyle bir sorumluluğu kim ister yahu?

Wayne Stukey'in çok uzun zaman önce kumsalda söyledikleri kulaklarında çınladı: *İnsana alüminyum folyo ısırmak gibi bir his veriyorsun.*

Lucy usulca konuştu. "Merak etme, iyi olacaksın."

Larry irkildi. "Hı?"

"İyi olacaksın dedim. Değil mi Leo?"

"Ah, evet," dedi Leo başını sallayarak. Gözleri, beyni kalabalığın büyüklüğünü algılayamıyormuş gibi insanların üzerinden bir an bile ayrılmamıştı. "İyi."

Anlamıyorsunuz, aptallar, diye düşündü Larry. Elimi tutuyorsunuz ama yanlış bir kararla ikinizi birden öldürebileceğimi anlamıyorsunuz. Yargıç Farris'i ölümüne göndermek üzereyim ve o da kahrolası adaylığımı destekleyecek. Rezalet. Boğazından hafif bir ses yükseldi.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu Lucy.

"Hayır."

O sırada, Brad Kitchner ve ekibinden bir bölümün elektrik santralından getirip kurduğu Honda jeneratör sayesinde yanan acil durum ışıklarının keskin parlaklığı altında son derece canlı görünen kırmızı bir süveter ve kot pantolon giymiş olan Stu podyuma doğru yürümeye başladı. Kalabalığın içinde bir yerde biri alkış başlattı ve Larry'nin alaycı tarafı, başlatan kişinin topluluk yönetimi sanatı konusundaki kadrolu uzmanları Glen Bateman olduğunu düşündü. Sonuçta kimin başlattığı o kadar

önemli değildi. Tek tük alkışlar, kısa süre içinde yayılıp gök gürültüsüne dönüşmüştü. Kürsüye varmış olan Stu'nun yüzünde komik bir şaşkınlık ifadesi vardı. Alkışlara tezahüratlar ve ıslıklar eklendi.

Sonra içerideki herkes ayağa kalktı, alkışların gürültüsü sağanak yağmur sesi kıvamına geldi ve insanlar, *"Bravo! Bravo!"* diye bağırmaya başladı. Stu ellerini kaldırdı ama kalabalığın susmaya niyeti yoktu; bilakis gürültü iki katına çıktı. Larry gözucu yla Lucy'ye bakınca kadının dudaklarının titrek ama muzaffer bir gülümsemeyle kıvrıldığını ve gözlerini Stu'ya dikmiş halde coşkuyla alkışlamakta olduğunu gördü. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Diğer yanındaki Leo öyle bir hararetle alkışlıyordu ki Larry bu hızda giderse bir süre sonra ellerinin şişebileceğini düşündü. Coşkusunun yoğunluğu, Leo'nun yakın zamanda tekrar kazandığı kelime dağarcığını, İngilizceyi ikinci dil olarak öğrenmiş kişilerde bazen görüldüğü gibi yok etti. Tek yapabildiği neşeyle öter gibi sesler çıkarmaktı.

Brad ve Ralph aynı zamanda basit bir ses sistemi kurmuştu. Stu mikrofona üfleyip konuştu. "Bayanlar baylar..."

Ama alkışlar kesilmiyordu.

"Bayanlar baylar, yerlerinize oturursanız..."

Ama yerlerine oturmaya hazır değillerdi. Larry başını eğip acıyan ellerine baktı. Tıpkı diğer herkes gibi kendisinin de çılgınca alkışlamakta olduğunu fark etti.

"Bayanlar baylar..."

Alkışlar gök gürültüsü gibi yükselip yankılandı. Salgından sonra sessiz ve hareketsiz kalmış olan binayı ideal bir yuva olarak görüp yerleşmiş olan kır kırlangıçları deli gibi kanat çırpıyor, dalıyor, insanların bulunmadığı yerlere gitmek amacıyla telaşla uçuyordu.

Kendimizi alkışlıyoruz, diye düşündü Larry. Hayatta, burada ve bir arada oluşumuz gerçeğini alkışlıyoruz. Belki birbirimize grup olarak tekrar merhaba diyoruz, bilmiyorum. Merhaba, Boulder. Nihayet. Burada olmak çok güzel, hayatta olmak harika.

"Bayanlar baylar, yerlerinize oturursanız gerçekten çok mutlu olacağım."

Alkışlar yavaş yavaş dinmeye başladı. Hanımların –ve bazı beylerin– burun çekişleri duyulabiliyordu. Burunlar mendillerle siliniyordu.

Fısıltılar salonu doldurmuştu. İnsanlar yerlerine otururken hışırtılar, gıcırtılar yükseldi.

"Burada olduğunuz için mutluyum," dedi Stu. "Ben de burada olmaktan mutluyum." Mikrofondan tiz bir ses çıkınca Stu yüzünü buruşturup, "Hay ağzına..." dedi. Söyledikleri salonda net bir şekilde duyulunca kahkahalar yükseldi ve Stu'nun yüzü pembeleşti. "Galiba hepimiz bunlara tekrar alışmak zorunda kalacağız," dedi ve yeni bir alkış koptu.

Tekrar sessizlik çökünce Stu devam etti. "Beni tanımayan varsa, ismim Stuart Redman. Arnette, Teksas'tanım. Gerçi şimdi dünyanın diğer ucuymuş gibi geliyor." Boğazını temizledi ve mikrofondan yine hafif bir ses yükseldi. Bir adım gerileyerek mikrofondan uzaklaştı. "Biraz heyecanlıyım, o yüzden kusuruma bakmayın..."

"Bakmayız Stu!" diye neşeyle bağırdı Harry Dunbarton. Onaylayan gülüşmeler duyuldu. Hep birlikte kamp yapıyormuşuz gibi, diye düşündü Larry. Birazdan şarkılar söylemeye başlayacağız sanki. Bahse girerim Abagail Ana burada olsaydı söylemeye başlamıştık bile.

"En son lisede, oynadığım futbol takımı finale çıktığında bu kadar kişinin bakışlarına maruz kalmıştım. Ama o zaman benimle birlikte diğer yirmi bir oyuncuya ve mini etekli ponpon kızlara da bakıyorlardı."

Neşe dolu kahkahalar yükseldi.

Lucy, Larry'yi boynundan tutup çekti ve kulağına fısıldadı. "Neden endişeleniyordu ki? Doğal bir yeteneği var!"

Larry başını salladı.

"Ama bana katlanırsanız altından kalkabilirim sanırım."

Daha çok alkış. Bu kalabalık Nixon'un istifasını bile alkışlar ve tekrar sahneye dönene kadar alkışlamaya devam eder, diye düşündü Larry.

"Öncelikle size Organizasyon Komitesi'ni ve nasıl burada olduğumu açıklayayım," dedi Stu. "Yedi kişi bir araya gelip organize olmamız gerektiğini düşünerek bu toplantıyı planladık. Yapılacak çok şey var. Öncelikle Organizasyon Komitesi üyelerini size teker teker takdim etmek istiyorum. Umarım onlar için de biraz alkış ayırmışsınızdır, zira şu an ellerinizde bulunan gündem maddelerini ortaya çıkarmak için her biri çok kafa patlattı. İlk olarak Bayan Frances Goldsmith. Ayağa kalk, elbise içinde nasıl göründüğünü herkes görsün."

Fran ayağa kalktı. Zarif, yeşil bir elbise giymiş ve boynuna, eski günlerde iki bin dolar edebilecek bir inci kolye takmıştı. Alkışlara iltifat niteliğindeki ıslıklar ve iyi niyetli uluma sesleri karıştı.

Yüzü kıpkırmızı olan Fran, yerine oturdu. Stu alkışlar tamamen dinmeden devam etti. "Woodsville, New Hampshire'dan Bay Glen Bateman."

Glen ayağa kalktı ve kalabalık onu da alkışladı. Her iki elini birden zafer işareti yaparak kaldırınca insanlardan coşkulu bağırışlar yükseldi.

Stu sondan bir önceki isim olarak Larry'yi anons etti ve Larry gülümsemekte olan Lucy'nin bakışlarını üzerinde hissederek ayağa kalktı. Ardından gülümseme, onu saran sıcak alkışlar arasında kayboldu. Bir zamanlar, bir başka dünyada konserler vereceğini umuyordu. Konserin final şarkısı –"Baby Can You Dig Your Man?" adlı parça– başlamadan önce böyle alkışlar yükselecekti. Ama bu daha iyiydi. Ayakta sadece bir saniye kalmış, ama çok daha uzun gibi gelmişti. Adaylığı reddetmeyeceğini o an anladı.

Stu son olarak Nick'i takdim etti ve en uzun, en coşkulu alkışı Nick aldı.

Alkışlar nihayet dinince Stu, "Bu programda yoktu, ama milli marşla başlayabilir miyiz?" diye sordu. "Sözlerini ve melodisini herkesin hatırladığından eminim."

İnsanlar ayağa kalkarken yine hışırtılar, boğuk gürültüler oldu. Herkes başlamayı beklerken bir duraksama oldu. Sonra bir kızın tatlı sesi yükseldi ve üçüncü heceden sonra herkes ona katılarak söylemeye başladı. Fran'in sesiydi, ama Larry, onun sesinin altında kendininkini duyar gibi oldu. Yer ise Boulder değil, Vermont'tu ve tarih, 4 Temmuz'du. Cumhuriyetin iki yüz on dördüncü yaş günüydü ve Rita yeşil kusmuğu ağzından taşar halde, katılaşmış parmaklarının arasında bir ilaç kutusuyla arkasındaki çadırda ölü yatmaktaydı.

Bir anda bütün tüyleri ürperdi ve The Who'nun bir şarkısında dediği gibi kilometreler, kilometreler ötesini görebilen bir varlık tarafından izlendiklerini hissetti. Kötü, karanlık, yabancı bir varlık. İçinde bir an oradan kaçma ve bir daha asla dönmeme isteği belirdi. Burada yaptıkları oyun oynamak değildi. Bu ciddi bir meseleydi, ölüm söz konusuydu. Hatta belki daha da kötüsü.

Sonra kendi sesinin yerini kalabalığın sesi aldı. Lucy elini sıkıca kavramış, gözyaşları içinde marşı söylüyordu. Kalabalığın büyük bir kısmı ağlıyordu. Yitirilenler için, yok olan Amerikan rüyası için ağlıyorlardı. Aniden Rita anılarını terk etti. Yerini kendisi ve annesi aldı. Yankee Stadyumu'ndaydılar, 29 Eylül'dü. Yankee takımı çok az bir farkla Red Sox'ın gerisindeydi ve her an her şey olabilirdi. Stattaki elli beş bin kişinin tamamı ayaktaydı, oyuncuların heyecanı son noktadaydı. Guidry atış için hazırdı. Rickey Henderson solda, geri alandaydı ve New York, tüm ışıkları ve ihtişamıyla onları kucaklıyordu.

Larry de milli marşı söyleyenlere katıldı. Bittiği sırada yeni bir alkış tufanı koptu ve o sırada kendi gözlerinin de yaşlı olduğunu fark etti. Rita ölmüştü. Alice Underwood ölmüştü. New York bitmişti. Amerika bitmişti. Randall Flagg'i mağlup etseler bile yapacakları hiçbir şey, karanlık sokakların ve parlak hayallerin dünyasıyla aynı olmayacaktı.

Parlak ışıklar altında terlemekte olan Stu, ilk gündem maddelerini okudu: Anayasa ve Haklar Beyannamesi'nin okunup onaylanması. Milli marşın okunması onu da derinden etkilemişti ve yalnız değildi. Salonu dolduranların en azından yarısı gözyaşları içindeydi.

Kimse tamamen okunmalarını talep etmedi –aslında yasal olarak böyle bir hakları vardı– ve Stu bu yüzden minnettardı. Yüksek sesle okumayı pek beceremiyordu. Her maddenin "okuma" bölümü Özgür Bölge sakinlerince onaylandı. Glen Bateman ayağa kalktı ve her iki belgenin Özgür Bölge hükümetinin kanunu olarak kabul edilmesini teklif etti.

Arkadan bir ses yükseldi. "Destekliyorum!"

"Teklif edildi ve desteklendi," dedi Stu. "Oylamaya geçiyoruz. Kabul edenler?"

"KABUL!" sesleri bir anda salonda gök gürültüsü gibi yükseldi. Glen'in sandalyesinin dibinde uyumakta olan Kojak başını kaldırıp gözlerini şaşkınca kırpıştırdıktan sonra tekrar patilerine dayadı. Bir an sonra alkışlar kulakları sağır edercesine yükseldi ve Kojak yine başını kaldırdı. Oy vermek hoşlarına gitti diye düşündü Stu. Kendilerini nihayet kontrolü tekrar ele geçirmiş gibi hissediyorlar. Tanrı biliyor ya bu duyguya ihtiyaçları var. Hepimizin var.

Stu başlangıç aşamasından sonra kaslarının stresle gerildiğini hissetti. Şimdi bizi bekleyen tatsız sürprizler olup olmadığını göreceğiz, diye düşündü.

"Gündemin üçüncü maddesi," diye başladı ve tekrar boğazını temizlemek zorunda kaldı. Mikrofondan yine tiz bir ses çıktı ve daha fazla terlemeye başladı. Fran sakince ona bakıyor, devam etmesi için başını sallıyordu. "Özgür Bölge'nin yedi kişiyi Özgür Bölge'yi yönetecek temsilciler olarak aday gösterip seçmesi. Yani..."

"Sayın toplantı yöneticisi! Sayın toplantı yöneticisi!"

Başını çiziktirmiş olduğu notlardan kaldıran Stu, önseziyle karışık korkuyla baktı. Seslenen Harold Lauder'dı. Takım elbise giyip kravat takmış, saçlarını özenle taramıştı. Ortadaki koridorda ayakta duruyordu. Glen bir keresinde muhalefetin Harold'ın etrafında toplanabileceğini söylemişti. Ama bu kadar erken olabilir miydi? Bunun olmadığını umuyordu. Çılgınca bir an için Harold'a söz hakkı vermemeyi düşündü ama hem Nick hem Glen onu, yapacağı işin çok hassas olduğu, karşısına tehlikeler çıkabileceği yönünde uyarmıştı. Harold'ın yeni bir sayfa açtığına dair fikrinde yanılmış mıydı yoksa? Görünüşe bakılırsa bunu kısa süre sonra öğrenecekti.

"Harold Lauder'a söz hakkı verilmiştir."

Başlar Harold'ı daha iyi görebilmek için çevrildi.

"Organizasyon Komitesi üyelerinin olduğu gibi Kalıcı Kurul üyeliğine getirilmesini teklif ediyorum. Hizmet etmeyi kabul ederlerse elbette." Harold bunları söyledikten sonra oturdu.

Bir anlık sessizlik oldu. Stu şaşkınca teklifi düşünüyordu.

Sonra alkışlar salonu tekrar doldurdu ve birçok kişiden, "Destekliyorum!" sesleri yükseldi. Harold halinden memnun bir ifadeyle yerine oturdu ve sırtına coşkuyla vuranlarla gülümseyerek konuşmaya başladı.

Sessizliği sağlayabilmek için Stu'nun tokmağı beş altı kez sertçe indirmesi gerekti.

Bunu planlamış, diye düşündü Stu. *Bu insanlar bizi seçecek, ama Harold'ı hatırlayacak. Yine de hiçbirimizin, Glen'in bile aklına gelmeyen çözümü buluverdi. Gerçekten dâhice.* Öyleyse neden böyle sıkıntılı görünüyordu? Yoksa kıskançlık mıydı bu? Harold'a yönelik, henüz bir günlük ömrü olan iyi düşünceleri şimdiden yok mu oluyordu?

"Bir teklif sunuldu," dedi mikrofona sesini yükselterek. Bu kez uğultuyu umursamamıştı. "Teklif sunuldu millet!" Tokmağı tekrar indirince gürültü azaldı. "Organizasyon Komitesi üyelerinin Özgür Bölge Kalıcı Kurulu üyeleri olarak seçilmesi teklif edilip desteklendi. Teklifin tartışılmasına veya oylanmasına geçmeden önce komite üyelerinden herhangi birinin buna itirazı olup olmadığını sormak istiyorum."

Salona sessizlik hâkim oldu.

"Pekâlâ," dedi Stu. "Teklif hakkında tartışmak isteyen var mı?"

"Buna gerek olduğunu sanmıyorum Stu," dedi Dick Ellis. "Harika bir fikir. Hadi oylama yapalım!"

Bunun üzerine yine alkışlar başladı. Charlie Impening söz almak için elini sallıyordu, ama Stu, onu görmezden gelerek –Glen Bateman algıda seçiciliğin iyi bir örneği derdi– oylamaya geçti.

"Harold Lauder'ın teklifini kabul edenler lütfen kabul desin."

"Kabul!" diye haykırdılar ve kırlangıçlar yine telaşla uçuştu.

"Karşı olan var mı?"

Yoktu, Charlie Impening bile sessiz kalmıştı. Salondan tek bir ret oyu çıkmamıştı. Bunun üzerine Stu biri –isim vermek gerekirse Harold Lauder– arkasından sinsice yaklaşıp plastikten bir balyozla kafasına sertçe vurmuş gibi sersemlemiş bir halde gündemdeki diğer maddelere geçti.

"İnip biraz itelim, olur mu?" diye sordu Fran. Sesi yorgundu.

"Elbette." Bisikletten inip yanında yürümeye başladı. "İyi misin Fran? Bebekle ilgili bir sorun mu var?"

"Hayır, yorgunum sadece. Saat gecenin biri. Yoksa fark etmemiş miydin?"

"Evet, epey geç oldu," diye kabul etti Stu ve huzurlu bir sessizlik içinde bisikletlerini itmeye devam ettiler. Toplantı bir saat önce sona ermişti. Tartışmaların büyük bölümü Abagail Ana'yı arama çalışmaları üzerinde yoğunlaşmıştı. Yargıç Farris, Boulder'da neden o kadar az ceset olduğuna dair çok ilginç bir açıklama getirmiş olmasına rağmen diğer gündem maddeleri üzerinde pek az konuşulduktan sonra kısa sürede kabul edilmişti. Boulder'ın yerel gazetesi *Camera*'nın son dört baskısına göre tüm kasaba, çılgınca bir dedikoduyla çalkalanmaktaydı. Rivayete göre sü-

pergribin kaynağı, Broadway'deki Boulder Hava Ölçüm Tesisi'ydi. Tesisin sözcüsü –hâlâ ayakta olan birkaçından biri– bunun son derece saçma bir iddia olduğunu söyleyerek herkesi tesisi gezmeye davet etmiş, tek bulacaklarının hava kirliliği göstergeleriyle rüzgâr ölçüm cihazları olduğunu belirtmişti. Ama dedikodular bu açıklamalara rağmen yayılmış, muhtemelen haziran sonundaki o korkunç günlerin koşullarıyla iyice beslenmişti. Hava ölçüm tesisi ya bombalanmış ya yakılmış, Boulder sakinlerinin büyük bölümü de kaçmıştı.

Hem Defin Komitesi hem Enerji Komitesi teklifleri, Harold Lauder'ın –toplantıya son derece hazırlıklı gelmiş gibiydi– Özgür Bölge nüfusundaki her yüz kişilik artışta komitelere ikişer üye daha eklenmesi önerisiyle birlikte kabul edilmişti.

Arama komitesi de hiçbir ret oyu almadan kabul edilmiş, ama Abagail Ana'nın ortadan kayboluşuna dair tartışmalar uzadıkça uzamıştı. Glen toplantı öncesinde Stu'ya bu tartışmayı mecbur kalmadıkça kısıtlamaması yönünde tavsiyede bulunmuştu; bu konu, özellikle de ruhani liderleri olarak gördükleri kişinin bir tür günah işlemiş olması hepsini çok endişelendiriyordu. En güzeli içlerini iyice boşaltmalarına fırsat vermekti.

Yaşlı kadın bıraktığı notun arkasında İncil'den iki ayeti belirtmişti: Meseller 11: 1-3 ve 21: 28-31. Yargıç Farris bunları önemli bir davaya hazırlanan bir avukat gibi araştırıp bulmuş ve tartışmanın başında ayağa kalkarak yüksek sesle okumuştu. Meseller'in on birinci bölümündeki ayetler şöyleydi: "Sahte bir denge, Tanrı'nın laneti; hakça bir ağırlık ise lütfudur. Kibri utanç takip eder; ama erdem, alçakgönüllülerdedir. Dürüstlük, onlara yol gösterecek; günahkârların sapıklıkları onları yok edecektir." Yirmi birinci bölümdeki ayetler de bunlara benzer anlamlar içeriyordu: "Yalancı bir şahit, telef olacak; ama işiten adam durmaksızın konuşacaktır. Dürüst olanların yolu açılır. Tanrı karşısında ne bilgelik, ne feraset, ne niyet vardır. At, savaş günü için hazırlanır ama emniyet Tanrı'dandır."

Yargıcın söylevini (başka türlü tanımlanamazdı) takip eden konuşmalar dallanıp budaklanmış, hatta komik denecek noktalara varmıştı. Adamın biri, bölüm numaraları toplanırsa otuz bir sayısının elde edildiğini ve bunun, Vahiyler Kitabı'ndaki toplam bölüm sayısı olduğunu söylemişti.

Bunun üzerine Yargıç Farris ayağa kalkmış, Vahiyler Kitabı'nda sadece yirmi iki bölüm bulunduğunu, en azından kendi İncil'inde öyle olduğunu, zaten yirmi birle on birin toplamının otuz bir değil, otuz iki ettiğini söylemişti. Az önceki iddiayı dile getiren adam kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra susmuştu.

Bir başkası, Abagail Ana'nın ortadan kaybolduğu gece gökyüzünde ışıklar gördüğünü ve İşaya Peygamber'in uçan dairelerin varlığını doğruladığını söylemişti. Bunun üzerine Yargıç Farris tekrar ayağa kalkarak beyefendinin İşaya'yı Hezekiel ile karıştırdığını, bahsedilenin ise uçan daire değil, "tekerlek içinde tekerlek" olduğunu ve bildiği kadarıyla varlığı kanıtlanmış tek uçan dairenin karıkoca kavgalarında havada uçuşan tabaklar olduğunu söylemişti.

Geri kalan tartışmaların büyük bir bölümü, artık bir hayale dönüşmüş olan rüyalar üzerineydi. İnsanlar birer birer ayağa kalkarak Abagail Ana'nın işlediğini söylediği kibir günahına itiraz etmişti. Yaşlı kadının nezaketinden, birkaç kelimeyle insanlara huzur verebilmesinden bahsetmişlerdi. Kalabalığın büyüklüğü karşısında neredeyse dili tutulan, ama aklındakileri dile getirmekte kararlı olan Ralph Brentner ayağa kalkmış ve bunlara benzeyen görüşlerini beş dakika boyunca anlatmıştı. Son olarak, annesinden sonra tanıdığı en muhteşem kadın olduğunu dile getirmişti. Yerine otururken gözyaşlarına güçlükle hâkim olduğu anlaşılıyordu.

Tüm bu söylenenler Stu'ya kendini bir cenaze törenindeymiş gibi hissettirmiş ve son derece huzursuz olmuştu. İnsanların Abagail Ana'yı kaybettiklerini neredeyse kabullendiğini görebiliyordu. Abby Freemantle bu saatten sonra dönecek olursa insanlar ona yine kucak açacak, dertleri olduğunda ona danışacak ve sözlerine kulak asacaktı... ama gözlerindeki yerinin değişmiş olduğunu da göreceklerdi. Özgür Bölge Kurulu ile Abagail Ana arasında bir tercih yapılacak olsa daha önceki gibi mutlak bir şekilde baskın çıkmayacağı aşikârdı. Abagail Ana gitmiş, ama toplum, varlığını sürdürmüştü. Toplum kısa bir süre için hayatlarını etkileyen rüyaların gücünü unutmaya yüz tutmuştu, ama bunu unutmayacaktı.

Toplantıdan sonra otuz kadar kişi, Chautauqua Salonu'nun arkasındaki avluda bir süre oturmuştu. Yağmur dinmiş, bulutlar dağılıyordu ve havada hoş bir serinlik vardı. Stu ve Frannie, Larry, Lucy, Leo ve Harold'la oturmuştu.

"Bu akşam hepimizi gölgede bıraktın," demişti Larry, Harold'a. Ardından dirseğiyle Fran'i dürmüştü. "Sana çok becerikli olduğunu söylememiş miydim?"

Harold'ın yüzünde belli belirsiz bir tebessüm belirmiş ve mütevazı bir şekilde omuz silkmişti. "Sadece birkaç fikir dile getirdim. Asıl işi başlatan sizsiniz. Sonuna kadar götürmek de sizin hakkınız."

Stu bundan on beş dakika sonra, eve varmalarına hâlâ on dakikalık yolları varken, "İyi olduğundan emin misin?" diye tekrar sordu.

"Evet. Sadece bacaklarım biraz yoruldu, hepsi bu."

"Kendine fazla yüklenmemen lazım Frances."

"Bana o isimle hitap etme, nefret ettiğimi biliyorsun."

"Kusura bakma. Bir daha yapmam Frances."

"Bütün erkekler piç."

"Daha iyi olmak için elimden geleni yapacağım, Frances, söz veriyorum."

Frannie, ona dil çıkardı, ama Stu pek havasında olmadığını anlayarak takılmayı bıraktı. Fran'in yüzü solgun, ifadesi dalgındı. Birkaç saat önce coşkuyla milli marşı söyleyen Frannie'den eser yoktu.

"Canını sıkan bir şey mi var hayatım?"

Fran başını iki yana salladı, ama Stu gözlerinde yaşlar görür gibi olmuştu.

"Ne oldu? Söyle bana."

"Hiç. Sorun bu. Canımı sıkan hiçlik. Her şey bitti ve ben bunu nihayet anladım hepsi bu. Milli marşı altı yüzden az kişi söyledi. Ve birden kafama dank etti. Sosisli sandviç arabaları yok. Coney Island'daki dönme dolap artık dönmüyor. Kimse Seattle'daki Space Needle'da son bir içki içmiyor. Birileri nihayet Boston'daki uyuşturucu savaşına ve Times Meydanı'ndaki kadın ticaretine son verdi. Bunlar korkunç şeylerdi, ama bence tedavileri çok daha kötü oldu. Anlatabiliyor muyum?"

"Evet."

"Günlüğümde 'Hatırlanacak Şeyler' adında küçük bir bölüm var. Bebek... hiçbir zaman göremeyeceği şeyleri bilsin diye. Ve bunu düşünmek beni hüzünlendiriyor. Bölümün ismini 'Yok Olanlar' yapmalıymışım." Boğazından bir hıçkırık kaçınca durdu ve engellemek istercesine bir eliyle ağzını kapadı.

"Herkes aynı şekilde etkilendi," dedi Stu kolunu omzuna atarak. "Eminim pek çok kişi bu gece gözyaşları içinde uykuya dalacak. Hepimiz aynı durumdayız."

"Bütün ülke için yas tutmak bana imkânsız gibi geliyor," dedi Fran ağlayarak. "Ama başımıza gelen bu. Bu... bu ufak tefek şeyler beynime üşüşüp duruyor. Araba satıcıları. Frank Sinatra. Temmuzda çoğu Quebec'ten gelmiş insanlarla dolan Old Orchard Plajı. MTV'deki o şapşal adam, galiba ismi Randy'ydi. Eski günler... of Tanrım, kahrolası bir Rod McKuen şiiri gibi konuşuyorum!"

Pişirdiği ekmek kabarmadı diye ağlama krizine giren teyzesi Betty'yi hatırlayan Stu, ona sarılıp sırtını teselli edercesine sıvazladı. Teyzesi o sırada kuzini Laddie'ye hamileydi, galiba yedi aylık falandı. Kurulama bezini gözlerine bastırırken Stu'ya aldırmamasını, bütün hamile kadınların salgılarının ürettiği hormonlar yüzünden tımarhaneden iki adım uzakta durduğunu söylemişti.

Frannie bir süre sonra kendini toparlayarak konuştu. "Tamam. Tamam. Daha iyiyim. Hadi gidelim."

"Seni seviyorum Frannie," dedi Stu. Bisikletlerini itmeye devam ettiler.

"En iyi hatırladığın nedir?" diye sordu Fran. "Listenin en başındaki?"

"Şey..." dedi Stu ve küçük bir kahkaha atarak sustu.

"Söyle Stuart."

"Delice."

"Hadi ama."

"Söylemek istediğimden emin değilim. Aklımı kaçırdığımı düşüneceksin."

"Söylesene yahu!" Stu'nun pek çok ruh haline tanık olmuştu, ama bu mahcubiyetle karışık huzursuzluk yeniydi.

"Bunu kimseye söylemedim. Ama son birkaç haftadır hep aklımda. 1982'de başıma bir şey gelmişti, o sıralar Bill Hapscomb'un benzin istasyonunda çalışıyordum. Kasabadaki hesap makinesi fabrikasında çalışıyordum, ama işime geçici olarak son verilmişti. Hap elinden geldiğince bana iş verirdi. Gece on birden kapanana kadar, yani sabah üçe kadar istasyonda çalışırdım. Dixie Kâğıt Fabrikası'ndaki 15.00 - 23.00 mesaisi

bittikten sonra istasyona pek gelen giden olmazdı. On ikiyle üç arasında tek bir aracın bile uğramadığı pek çok gece olmuştu. İçeride oturup bir roman veya dergi okur, çoğunlukla da uyuyakalırdım. Bilirsin işte."

"Evet." Biliyordu. Daha sonra olayların tuhaf akışında hayatının erkeği olacak geniş omuzlu adamın kucağında açık duran bir kitapla plastik bir Woolco sandalyesinde uyumakta olduğunu hayal edebiliyordu. Teksas gecesinin ıssızlığında, beyaz ışığın soğuk aydınlığında uyuyordu. Zihnindeki ona dair her görüntüde olduğu gibi bunda da onu çok sevdi.

"Neyse, bir gece saat ikiyi çeyrek geçe ayaklarımı uzatmış, Hap'in masasının gerisinde oturuyor, bir kovboy romanı okuyordum... Louis L'Amour, Elmore Leonard ya da bir benzeri. Bütün camları inik, içinden yüksek sesli müzik yayılan, eski bir Pontiac istasyona girdi. Şarkıyı bile hatırlıyorum, Hank Williams'ın 'Movin On'uydu. Ne çok genç ne çok yaşlı denebilecek bir adam direksiyondaydı ve yanında başka kimse yoktu. İyi görünümlü biriydi, ama biraz da ürkütücüydü, kolayca korkunç şeyler yapabilecek biriymiş gibiydi. Kıvırcık, gür, koyu renk saçları vardı. Bacaklarının arasına bir şişe şarap sıkıştırmıştı. Dikiz aynasından suni köpükten yapılma bir çift zar sarkıyordu. 'Yüksek kalite olsun,' dedi, tamam, dedim, ama ona bakarak bir süre öylece durdum. Çünkü yüzü tanıdık gelmişti. Kim olduğunu çıkarmaya çalışıyordum."

Artık köşeye varmışlardı; evlerinin olduğu apartman, yolun karşısındaydı. Orada durdular. Fran kulak kesilmiş, onu dinliyordu.

"Sonra dedim ki, 'Tanışıyoruz, değil mi? Corbett veya Maxin civarındansınız sanırım.' Ama aslında onu bu iki kasabadan tanıyor gibi değildim. 'Hayır, ama çocukken ailemle birlikte bir kere Corbett'ten geçmiştik,' dedi. 'Çocukken Amerika'nın bütün kasabalarından geçmişim gibi geliyor. Babam Hava Kuvvetleri'ndeydi.'

"Sonra gidip deposuna benzin doldurdum, ama tüm o süre boyunca onu nereden tanıdığımı düşünüp durdum. Cevap birdenbire kafamda belirdi. Ve neredeyse altıma edecektim, çünkü direksiyonun gerisindeki adamın ölmüş olması gerekiyordu."

"Kimdi o adam Stuart? Kimdi?"

"Bırak da kendi kafama göre anlatayım Frannie. Gerçi nasıl anlatılırsa anlatılsın, inanılmayacak kadar çılgınca bir hikâye. Açık camın önü-

ne gittim ve, 'Altı dolar otuz sent ediyor,' dedim. Bana iki beşlik verdi ve üstünün kalabileceğini söyledi. 'Galiba sizi nereden tanıdığımı buldum.' dedim. 'Eh, bulmuşsan bulmuşsundur,' dedi ve bana tüyler ürperten bir gülümsemeyle baktı. Hank Williams tüm bu süre boyunca şehre gitmekle ilgili şarkısına devam etmişti. 'Düşündüğüm kişiyseniz ölü olmanız gerekir,' dedim. O da bana, 'Her okuduğuna inanma,' dedi. 'Hank Williams'ı çok seviyorsunuz galiba,' dedim. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti. Ama bir şey söylemezsem camı kaldırıp gideceğini biliyordum... ve gitmesini istiyordum. Aynı zamanda istemiyordum da. Henüz değil. Ben emin olana kadar değil. O sırada insanın ne kadar isterse istesin pek çok şey hakkında asla emin olamayacağını daha öğrenmemiştim.

'Hank Williams en iyilerden biridir,' dedi. 'Yoldayken müzik dinlemeyi seviyorum. New Orleans'a gidiyorum. Bütün gece araba kullanıp yarın bütün gün uyuyacağım, sonra tekrar yola çıkacağım. Hâlâ aynı mı? New Orleans yani?' Soruya, 'Nasıl yani?' diye karşılık verdim. 'Bilirsin işte,' dedi. 'Oldukça güneyde,' dedim. 'Ama artık çok daha fazla ağaç var.' Bunu duyunca güldü. 'Belki tekrar görüşürüz,' dedi. Ama onu tekrar görmek istemiyordum Frannie. Çünkü karanlığa çok uzun süre bakmış, muhtemelen orada ne olduğunu görmeye başlamış birinin gözleriyle bakıyordu. Bence şu Flagg denen adamın gözleri de onunkilere benziyordur."

Stu bisikletlerini yolun karşısına geçirip yerlerine bırakırlarken başını iki yana sallıyordu. "Sürekli bunu düşünüyordum. Albümlerinden birkaçını almayı düşündüm, ama sonra istemediğime karar verdim. Sesi... sesi güzel ama beni ürpertiyor."

"Stuart, kimden bahsediyorsun sen?"

"The Doors adlı bir rock grubu vardı, hatırlıyor musun? O gece Arnette'e gelip benzin alan adam Jim Morrison'dı. Bundan eminim."

Frannie'nin ağzı bir karış açık kaldı. "Ama o öldü! Fransa'da öldü! O..." Sonra sustu. Morrison'ın ölümünde tuhaf bir şey vardı, değil mi? Gizemli bir şey.

"Öyle mi dersin?" diye sordu Stu. "Merak ediyorum. Belki ölmüştür ve istasyonda gördüğüm ona çok benzeyen biridir. Ama..."

"Sence gerçekten o muydu?"

Artık annelerinin yemeğe çağırmasını bekleyen çocuklar gibi omuzları birbirine değerek yan yana merdivenlerde oturuyorlardı.

"Evet," dedi Stu. "Bence oydu. Ve bu yaza kadar başıma gelen en tuhaf şeyin bu olduğunu düşünüyordum. Meğer yanılıyormuşum."

"Ve bunu kimseye anlatmadın," dedi Fran şaşkınca. "Jim Morrison'ı ölümünden yıllar sonra gördün ve kimseye söylemedin. Stuart Redman, Tanrı seni dünyaya gönderirken ağız yerine şifreli bir kilit koymalıymış."

Stu gülümsedi. "Eh, kitaplarda dendiği gibi seneler geldi geçti ve ne zaman o geceyi düşünsem o olmadığından daha çok emin oluyordum. Sadece ona benzeyen biriydi. Artık bu meseleyi kafamda bitirmiştim. Ama son birkaç haftadır yine aklımı kurcalamaya başladı. Ve bu kez de gördüğümün o olduğunu düşünmeye başladım. Hatta belki şimdi bile hayattadır. Ne komik olurdu, değil mi?"

"Yaşıyorsa bile burada değil," dedi Fran.

"Burada olmasını ummazdım zaten. Zira gözlerini gördüm."

Frannie elini Stu'nun koluna koydu. "Ne hikâye ama."

"Evet. Ve eminim ülkede benzer bir hikâyesi olan yirmi milyon kişi vardır. Kimi Elvis Presley'i gördüğüne inanır, kimi de Howard Hughes'u."

"Artık yoktur."

"Doğru, artık yoktur. Harold bu gecenin yıldızıydı, değil mi?"

"Buna konuyu değiştirmek deniyor sanırım."

"Haklısın sanırım."

"Evet," dedi Fran sonra. "Öyleydi."

Sesindeki endişe ve kaşlarının arasındaki ince çizgi, Stu'yu gülümsetti. "Bu durum biraz canını sıktı, değil mi?"

"Evet ama söylemeyeceğim. Artık onun tarafındasın."

"Haksızlık etme Fran. Benim de canımı sıktı. Büyük toplantı öncesinde kendi aramızda iki kere toplandık... her ayrıntının üzerinde durup hazırlık yaptık... en azından biz öyle düşündük... ve, sonra sahneye Harold çıkıverdi. Şuraya iki tık tık buraya iki tık tık yaptı ve, 'İstediğiniz aslında bu değil mi?' dedi. Biz de, 'Evet, öyle, teşekkürler Harold,' dedik." Stu başını iki yana salladı. "Organizasyon Komitesi üyelerini Kalıcı Kurul için olduğu gibi aday göstermeyi biz neden akıl edemedik Fran? Dâhiyane bir fikirdi. Oysa biz üzerinde tartışmadık bile."

"Eh, insanların nasıl bir ruh halinde olacağından emin değildik. Abagail Ana'nın gidişinden sonra sıkkın, hatta acımasız olabileceklerini düşünmüştüm. Impening de felaket tellalı gibi konuşuyordu..."

"Acaba bir şekilde susturulabilir miydi?" dedi Stu dalgınca.

"Ama hiç düşündüğüm gibi değildi. İnsanlarda müthiş bir... coşku vardı. Sen de hissettin mi?"

"Evet."

"Bence Harold olanları planlamamıştı. Fırsatı gördü ve değerlendirdi."

"Onun hakkında ne düşüneceğimi bir türlü bilemiyorum," dedi Stu. "Abagail Ana'yı aramaya gittiğimiz akşam onun için gerçekten üzülmüştüm. Ralph ve Glen geldiği sırada çok kötü görünüyordu, neredeyse bayılacak gibiydi. Ama az önce avluda herkesle birlikte konuşup tebrikleri kabul ederken kurbağa gibi kabarmıştı. Sanki dışarıdan gülüyor, ama içinden, 'Komitenizin beş para etmediğini gördünüz, alın başınıza çalın aptallar,' diyordu. İnsanın çocukken aklının bir türlü ermediği bulmacalara benziyor. Hani şu ayrı ayrıyken birdenbire iç içe geçen çelik halkalar gibi."

Fran ayaklarını uzatıp baktı. "Harold'dan bahsetmişken, ayaklarımda bir tuhaflık görüyor musun Stu?"

Stu dikkatle baktıktan sonra, "Hayır," dedi. "Ayakkabılarının çarığa benzemesi ve komik oluşundan başka bir gariplik yok. Ha bir de ayakların kocaman."

Fran, ona hafifçe vurdu. "Bunlar ayak sağlığı için idealmiş. Bütün iyi dergilerde öyle yazıyor. Ve ayaklarım otuz yedi buçuk numara. Hiç de büyük değiller."

"Peki neden sordun? Vakit geç oldu hayatım." Apartmanın girişine doğru yürümeye başladılar.

"Hiç. Harold bütün gece ayaklarıma bakıp durdu. Toplantıdan sonra avluda oturup konuşurken." Kaşlarını hafifçe çatarak başını iki yana salladı. "Harold Lauder ayaklarımla neden ilgileniyor olabilir ki?"

Larry ve Lucy el ele yürüyerek eve döndüler. Leo bir süre önce 'Nadine annesiyle kaldığı eve giderek yanlarından ayrılmıştı.

Kapıya doğru yürürlerken Lucy, "Ne toplantıydı ama," dedi. "Hiç aklıma gelmezdi..." Karanlık bir şekil terastaki gölgelerin arasından çıkıverince kelimeler boğazına dizildi. Larry içinin bir anda dehşetle dolduğunu hissetti. *Bu o*, diye düşündü çılgınca. *Beni almaya geldi. Yüzünü göreceğim.*

Sonra bunları nasıl olup da düşündüğünü merak etti, zira karşısındaki Nadine Cross'tu. Yumuşak bir kumaştan, gri mavi bir elbise giymişti. Açık bıraktığı saçları omuzlarına ve sırtından beline doğru dökülüyordu. Kuzguni teller arasında bembeyaz tutamlar vardı.

Lucy, onun yanında ikinci el pazarında alıcı bekleyen bir külüstür gibi kalıyor, diye düşündü Larry kendine engel olamadan ve böyle düşündüğü için de nefret ederek. Bu konuşan eski Larry'ydi... eski Larry mi? Eski Âdem de denebilirdi aslında.

"Nadine," dedi Lucy titrek sesle. Bir elini göğsüne bastırmıştı. "Ödümü patlattın. Sandım ki... şey, ne sandığımı bile bilmiyorum."

Nadine, Lucy'ye aldırmadı. "Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu Larry'ye.

"Ne? Şimdi mi?" Gözucuyla Lucy'ye baktı ya da baktığını sandı... Lucy'nin o an nasıl göründüğünü daha sonra hiç hatırlayamayacaktı. Sanki bir yıldız önünü kapatıp görünmesini engellemişti. Parlak değil, kapkara bir yıldız.

"Evet. Şimdi konuşmamız lazım."

"Sabah olsa..."

"Şimdi Larry. Ya şimdi ya hiç."

Larry tekrar Lucy'ye baktı ve bu kez onu gördü. Yüzündeki tevekkül ve incinmişliği fark etti.

"Hemen gelirim Lucy."

"Gelmeyeceksin," dedi Lucy boğuk bir sesle. Gözleri yaşlarla parlamaya başladı. "Geleceğini hiç sanmıyorum."

"On dakika sonra içerideyim."

"On dakika, on yıl," dedi Lucy. "Besbelli seni almaya gelmiş. Tasma da getirdin mi Nadine?"

Nadine için Lucy Swann diye biri o an yoktu. O kapkara iri gözleri Larry'ye dikilmişti. Larry daima bu gözlerin gördüğü en güzel gözler olduğunu düşünecekti. İncindiğinde, başı beladayken veya belki de kederden kafayı yemek üzereyken insanın aklına düşen, derin bakışlı sakin gözlerdi.

"Geleceğim Lucy," dedi otomatik bir şekilde.

"O..."

"Gir hadi."

"Evet, gireceğim. Ne de olsa o geldi. Bana ihtiyaç yok."

Basamakları koşarak çıktı, sonuncuya takılarak dengesini kaybetti. Son anda dengesini tekrar sağlayarak kapıyı açtı ve hıçkırıklarının duyulmaması için çarparak kapattı.

Larry ve Nadine gözleri kenetlenmişçesine uzun bir süre birbirine baktı. İşte böyle olur, diye düşündü Larry. Odanın diğer ucunda biriyle göz göze gelip, asla unutmadığında veya kalabalık bir metro durağının uzak köşesinde ikizin olabilecek birini gördüğünde ya da caddede yürürken ilk seviştiğin kıza ait olabilecek bir kahkaha duyduğunda...

Ama ağzında çok acı bir tat vardı.

"Hadi köşeye kadar yürüyüp dönelim," dedi Nadine alçak sesle. "Bu kadarını yapabilir misin?"

"İçeri girsem daha iyi. Gelmek için bundan daha kötü bir zaman seçemezdin."

"Lütfen? Sadece köşeye kadar? İstersen diz çöküp yalvarırım. Bak. Gördün mü?"

Ve Nadine eteklerini hafifçe kaldırarak, dehşetle bakan Larry'nin önünde diz çöktü. Kadının çıplak bacaklarını bir anlığına gören Larry bedeninin geri kalanının da çıplak olduğundan ilginç bir şekilde emin oldu. Bunu neden düşünmüştü? Bilmiyordu. Nadine'in gözleri yüzünden ayrılmıyor, başının dönmesine sebep oluyordu ve onu dizleri üzerinde görmenin verdiği mide bulandırıcı güç hissi, başının hizasının tam da...

"Ayağa kalk!" dedi sertçe. Onu ellerinden tutarak kaldırdı ve bu sırada havalanan eteğinin altındaki çıplak bacaklarına bakmamaya çalıştı. Krem rengi teni, beyazın ölümün değil, sağlık ve hayat dolu bir canlılığın göstergesi olan tonuydu.

"Hadi," dedi iyice huzursuz olarak.

Batıya, negatif varlıklar olan ve üçgen şekilleriyle yağmurdan sonra beliren yıldızları perdeleyen dağların bulunduğu yöne doğru yürümeye başladılar. Gece vakti dağlara doğru yürümek onu nedense hep huzursuz eder, aynı zamanda içinde bir macera hissi uyandırırdı ve şimdi, yanında Nadine varken ve eli dirseğini hafifçe kavrıyorken bu duygular iki kat yoğunlaşmıştı. Rüyaları hep çok canlı olmuştu ve üç dört gün önce rüyasında bu dağları görmüştü. Rüyasında dağlarda parlak yeşil gözlü

iğrenç yaratıklar vardı. Kafaları orantısız bir şekilde kocamandı. Kısa parmaklı elleri çok kuvvetliydi. Kolayca boğazlayabilecek eller. Dağlardaki geçitlerde nöbet tutan kıt zekâlı devler. Onun zamanının, Kara Adam'ın zamanının gelmesini bekliyorlardı.

Yumuşak bir esinti önündeki kâğıtları uçurarak yanaklarını yaladı. Birkaç alışveriş arabasının otoparkta ölü bekçiler gibi durduğu King Sooper'ın önünden geçerlerken Larry'nin aklına Lincoln Tüneli geldi. Bu yeni dünya üzerinde pek çok ölü olabilirdi ama bu, koca kafalı devlerin de ölü olduğu anlamına gelmezdi.

"Çok zor," dedi Nadine. Sesi hâlâ alçaktı. "Lucy durumu zorlaştırdı, çünkü haklı. Seni istiyorum. Ve korkarım çok geç kaldım. Burada kalmak istiyorum."

"Nadine..."

"Hayır!" dedi hışımla. "Bırak bitireyim. *Burada kalmak istiyorum,* bunu anlayamıyor musun? Ve birlikte olursak bunu başarabilirim. Sen, benim son şansımsın," dedi sesi çatallanarak. "Joe gitti."

"Hayır, gitmedi," dedi Larry kendini aptal ve şaşkın hissederek. "Gelirken onu senin evine bıraktık. Orada değil mi yoksa?"

"Hayır. Onun yatağında Leo Rockway adında bir çocuk uyuyor."

"Sen ne..."

"Dinle," dedi Nadine. "Beni dinle, *dinleyemiyor* musun? Joe, benimle olduğu sürece iyiydim. Ben... yeterince güçlü olabiliyordum. Ama artık bana ihtiyacı yok. Ve birinin bana ihtiyaç duymasına ihtiyacım var."

"Ama sana ihtiyacı var!"

"Elbette var," dedi Nadine ve Larry'nin içi yine korkuyla doldu. Nadine artık Leo'dan bahsetmiyordu; Larry *kimden* bahsettiğini bilmiyordu. "Bana ihtiyacı var. Beni korkutan da bu. Sana bu yüzden geldim." Ona bir adım yaklaştı ve çenesini kaldırıp baktı. Larry, kadının temiz kokusunu alabiliyor ve onu istiyordu. Ama bir parçası Lucy'ye dönüktü. Boulder'da yaşayıp bir düzen kurmak için Lucy'ye ihtiyaç duyan parçasıydı bu. Eğer bundan vazgeçip Nadine'i seçerse Boulder'dan hemen o gece ayrılsalar daha iyi olurdu. Artık burada geleceği olmazdı. Eski Larry galip çıkardı.

"Eve gitmem gerek," dedi. "Üzgünüm. Başının çaresine bakmalısın Nadine." *Başının çaresine bakmalısın.* Hayatı boyunca bir şekilde yaşamına

dahil olan bütün insanlara bu sözleri sarf etmemiş miydi? Neden haklı olduğunu bildiği şu anda kendilerini gösterip kendinden şüphe duymasını sağlamışlardı?

"Seviş benimle," diyerek kollarını Larry'nin boynuna doladı Nadine. Bedenini onunkine dayadı, sıcaklığı ve diriliği Larry'nin haklı olduğunu gösteriyordu; elbisenin altında çırılçıplaktı. Tamamen çıplak, diye düşündü ve bu düşünce onu gözlerini karartırcasına heyecanlandırdı.

"Sorun değil, seni hissedebiliyorum," dedi Nadine ve vücudunu oynatmaya başladı. Sağa sola, yukarı aşağı hareket ederek ona sürtünüyordu. "Benimle seviş ve her şey sona ersin. O zaman güvende olurum. Güvende. Güvende olurum."

Larry uzandı ve üç çabuk hareket ve bir itişle tıpkı onun istediği gibi sıcaklığının içinde olabilecekken daha sonra nasıl yaptığına akıl erdiremediği bir irade gücüyle Nadine'in ellerini boynundan çözerek kadını neredeyse yere düşürecek bir şiddetle itti. Nadine'in boğazından alçak bir inilti yükseldi.

"Larry bilseydin..."

"Eh, bilmiyorum. Neden bana... tecavüz edeceğine anlatmıyorsun?"

"Tecavüz mü?" dedi Nadine tiz bir kahkaha atarak. "Çok komik! Gerçekten komik! Ben! Sana tecavüz ediyorum, ha? Ah, Larry!"

"Benden istediğin her şeyi alabilirdin. Geçen hafta ya da ondan önceki hafta istediğini elde edebilirdin. Ondan önce ise ben sana sundum. Almanı istedim."

"Çok erkendi," diye fısıldadı Nadine.

"Şimdi de çok geç," dedi Larry sesindeki gaddar tondan nefret ederek, ama kendine engel olamayarak. Ona duyduğu istekle hâlâ titriyordu, sesini nasıl kontrol edebilirdi ki? "Ne yapacaksın, hı?"

"Pekâlâ. Hoşça kal Larry."

Arkasını dönüyordu. O an ona sonsuza dek arkasını dönen kişi Nadine'den fazlasıydı. Aynı zamanda ağız temizliği uzmanıydı. Los Angeles'ta birlikte yaşadığı Yvonne'du, Larry'nin tepesini attırmış, o da ortadan kaybolarak onu tek başına bırakıvermişti. Rita Blakemoor'du.

En kötüsü, annesiydi.

"Nadine?"

Geri dönmedi. Sokaktaki diğer siyah şekillerden sadece karşıdan karşıya geçerken ayırt edilebildi. Sonra dağların kapkara silueti önünde tamamen gözden kayboldu. Larry, ona bir kez daha seslendi, ama cevap alamadı. Onu bırakıp karanlığa karışmasında dehşet verici bir şey vardı.

Ellerini yumruk yapmış halde, akşam serinliğine rağmen kaşlarının üstünde ter damlacıklarıyla King Sooper'ın önünde dikildi. Hayaletleri artık onunlaydı ve iyi biri olmaya çalışmanın sonuçlarını artık görebiliyordu: Kendi niyetlerinden hiçbir zaman tam anlamıyla emin olamamak, ağızdaki kekremsi şüphe tadından asla kurtulamamak ve...

Başı aniden kalktı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi irileşti. Rüzgârın şiddeti artmış, boş bir eşikten geçerek ıslık sesi çıkarmaya başlamıştı ve Larry ötede bir yerde yola çarpan topukların sesini duyar gibi oldu. Bu soğuk sabah rüzgârının yamaçlardan oraya taşıdığı yıpranmış topukların tıkırtısı.

Kirli topuklar Batı Mezarlığı'na doğru ilerliyordu.

Larry'nin içeri girdiğini duyan Lucy'nin kalp atışları hızlanıverdi. Sakinleşmeye çalışarak kendi kendine muhtemelen eşyalarını almak için gelmiş olduğunu söyledi, ama kalbi onu dinlemiyordu. Beni seçti. Bu düşünce kalbinin çırpınışlarıyla birlikte beynine saplanmıştı. *Beni seçti...*

Kontrol edemediği heyecanına ve umuduna rağmen yatakta sırtüstü yatmaya ve tavana bakmaya devam etti. O ve arkadaşı Joline gibi kadınların tek kusurunun sevgi ihtiyacı olduğunu dile getirirken doğruyu söylüyordu. Ama daima sadık olmuştu. Aldatacak türde biri değildi. Kocasını hiç aldatmamıştı, Larry'yi de öyle. Onlarla tanışmasından önceki yıllarda rahibe hayatı yaşadığı söylenemezdi, ama o günler geçmişte kalmıştı. Geri dönüp yapılanları değiştirmek mümkün değildi. Tanrıların böyle bir gücü olabilirdi, ama insanların yoktu. Ve muhtemelen böyle olması daha iyiydi. Öyle bir güçleri olsa insanlar yeniyetmelik yıllarını tekrar yazmak için uğraşa uğraşa ihtiyarlayıp ölürdü.

Geçmişe müdahale edilemeyeceğini kavramak, affetmeye giden yolu açardı.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Kapı bir tıkırtıyla açıldı ve Larry'nin siluetinin odaya girdiğini gördü.

"Lucy? Uyanık mısın?"

"Evet."

"Lambayı yakabilir miyim?"

"İstiyorsan yak."

Gazın anlık tıslamasını duydu ve ardından lamba yanarak Larry'yi aydınlattı. Solgun ve sarsılmış görünüyordu.

"Sana bir şey söylemem gerek."

"Hayır, gerek yok. Yatağa gel yeter."

"Söylemeliyim. Ben..." Elini alnına götürdü ve sonra saçlarını sıvazladı.

"Larry?" Doğrulup oturdu. "İyi misin?"

Larry, onu duymamış gibi konuştu. Konuşurken ona bakmıyordu. "Seni seviyorum. Beni istiyorsan seninim. Ama daha fazlası değilim. Hiçbir zaman karşına çıkabilecek en iyi adam olmayacağım Lucy."

"Şansımı deneyeceğim. Yatağa gel."

Larry söyleneni yaptı ve sevişililer. Bittikten sonra Lucy, ona onu sevdiğini, Tanrı'nın da şahit olduğunu söyledi. Larry'nin duymak istediği, duymaya ihtiyaç duyduğu da sanki buydu ama Lucy, onun uzun bir süre boyunca uyuyamadığını hissetti. Gece bir ara uyanmış (veya rüyasında uyandığını görmüş) ve Larry'nin başını kulak kesilmiş gibi hafifçe yana eğerek, ışık ve gölgelerin sert bir maske oluşturduğu yüzünü pencereden dışarı çevirmiş halde ayakta durduğunu görmüştü. Ama ertesi sabah gün ışığında rüya gördüğünden emin oldu. Larry yine her zamanki gibiydi.

Bundan sadece üç gün sonra Ralph Brentner'dan Nadine'in Harold Lauder'ın yanına taşındığını öğrendiler. Bu haber üzerine Larry'nin yüz hatları sertleşti. Ama sadece bir anlıktı. Lucy kendinden pek hoşnut olmasa da Ralph'in haberinin içini rahatlattığını inkâr edemezdi. Görünüşe bakılırsa artık konu kapanmıştı.

Larry'yle görüştükten kısa bir süre sonra eve gitti. Oturma odasına girdi ve lambayı yaktı. Havaya kaldırarak evin arka tarafına yöneldi ve çocuğun odasının kapısında bir an durup içeri baktı. Larry'nin doğru söyleyip söylemediğini kontrol etmek istiyordu. Doğruydu.

Leo sadece şortuyla dağınık örtülerin arasında yatıyordu. Bacaklarındaki yaralar ve çizikler büyük ölçüde kaybolmuş, mütemadiyen yarı

çıplak dolaştığı için bronzlaşan teni açılmaya yüz tutmuştu. Ama değişim bundan fazlasıydı, diye düşündü. Çocuğun yüzünde bir şey değişmişti, uyuyor olmasına rağmen görebiliyordu. O dilsiz, ihtiyaç yüklü vahşilik yok olmuştu. Artık Joe değildi. Bu sadece yoğun bir günün ardından uykuya dalmış sıradan bir çocuktu.

Uykusundan aniden uyanıp onu yanında göremediği geceyi hatırladı. Kuzey Berwick, Maine'deydiler, artık çok gerilerde kalmıştı. Çocuğu Larry'nin verandasında uyumakta olduğu eve kadar takip etmişti. Çocuk elinde kocaman bir bıçakla ona bakıyor, her an canını alabilecekmiş gibi görünüyordu. Nadine, ona engel olup oradan uzaklaştırmıştı.

Nefret aniden içinde belirip çakmaktaşıyla çelik birbirine sürtülüyormuş gibi kıvılcımlar saçarak parladı. Elindeki Coleman lamba titreşerek gölgelerin çılgınca dans etmesine sebep oldu. Keşke bıraksaydı da öldürseydi! Joe'yu içeri bizzat sokup karnını deşmesine ve onu gebertmesine fırsat vermeliydi. Ona...

Çocuk yatakta döndü ve uyanmak üzereymiş gibi inledi. Ellerini kaldırarak rüyasındaki kara şekli kovmak istercesine havayı yardı. Nabzını şakaklarında hisseden Nadine oradan uzaklaştı. Çocukta hâlâ tuhaf bir şeyler vardı ve uykusunda Nadine'in düşüncelerini okumuş gibi tepki göstermiş olması hiç hoşuna gitmemişti.

Artık yapmalıydı. Acele etmeliydi.

Kendi odasına geçti. Odada sadece tek kişilik bir yatak –kız kurusu yatağı– ve bir halı vardı. Duvarlarda bir resim bile yoktu. Tamamen kişiliksiz bir odaydı. Gardırobun kapağını açarak giysilerinin arkasında duran şeyleri çıkarmaya başladı. Dizlerinin üzerindeydi ve terliyordu. Üzerinde oyun oynamakta olan neşeli insanların resminin bulunduğu renkli bir kutuyu çekip çıkardı. En azından üç bin yıllık bir oyundu bu.

Cadı tahtasını kasaba merkezindeki ilginç mallar satan bir dükkânda bulmuş, ama çocuk olduğu için evde kullanmaya cesaret edememişti... şu ana dek. Bir şey onu dükkâna çekmiş ve neşeli parti kutusu içindeki cadı tahtasını görünce korkunç bir ikilemin pençesinde kalmıştı... nefret ve mecburiyet. O sırada da şimdi olduğu gibi terliyor, aynı anda iki ayrı şey yapmak istiyordu: arkasına bakmadan dükkândan kaçmak ve o korkunç kutuyu kaptığı gibi eve getirmek. Bu ikincisi onu çok korkutuyordu, çünkü kendi isteğiymiş gibi gelmiyordu.

Sonunda kutuyu alıp getirmişti.

Bu olay dört gün önce olmuştu. Mecburiyet hissi her gece daha da yoğunlaşmış ve bu gece anlayamadığı korkularla aklını yarı kaçırmış halde gri mavi elbisesini giyerek, içinde çırılçıplak bir halde Larry'ye gitmişti. Korkuları sonsuza dek yok edebilmek için gitmişti. Verandada toplantıdan dönmelerini beklerken nihayet doğru kararı verdiğinden emin olmuştu. Peşinde o delikanlıyla çiylerle kaplı çimler üzerinde koştuğu geceden beri hissetmediği o baş döndürücü sarhoşluğu, şaşkınlıkla karışık sersemliği tekrar hissetmeye başlamıştı. Ama bu kez delikanlı onu yakalayacaktı. Nadine yakalamasına izin verecekti. Her şey son bulacaktı.

Ama Larry yakaladığında onu istemedi.

Nadine kutuyu göğsüne bastırarak ayağa kalktı ve lambayı söndürdü. Larry, onu yıkıp geçmişti. Ve öfkeli bir kadın şeytanla ya da uşaklarıyla işbirliği yapmakta bir sakınca görmezdi.

Sadece holdeki büyük el fenerini almak için duraksadı. Çocuk, evin arka tarafındaki yatak odasında uykusunda bağırarak Nadine'in olduğu yerde bir an donakalmasına ve ürpermesine sebep oldu.

Evden çıktı.

Geçen gün Harold Lauder'ın evine giderken kullandığı Vespa kaldırımda duruyordu. Oraya neden gitmişti? Boulder'a geldikten sonra Harold'la toplam beş dakika bile konuşmamıştı. Ama kafası cadı tahtası yüzünden karışıkken ve artık kimse görmezken onun rüyalarının devam etmesinin verdiği korkuyla Harold Lauder ile konuşma gereği hissetmişti. Bu ani isteğin de onu ürküttüğünü hatırladı anahtarı sokup çevirirken. Cadı tahtasını almak için duyduğu ani ihtiyaç gibiydi *(Dostlarınızı şaşırtın!* Toplantılarınızı renklendirin! yazıyordu kutunun üzerinde) sanki kaynağı kendisi değil, dışarıdan bir varlıktı. Belki Kara Adam'ın düşünceleriydi. Bu ani dürtüye teslim olup evine gittiğinde Harold'ın orada olmadığını görmüştü. Kapı kilitli, perdeler çekiliydi. Boulder'da kapısının kilitli olduğunu gördüğü yegâne evdi. Bu hoşuna gitmiş, Harold evde olmadığı için düş kırıklığı yaşamıştı. Evde olsa onu içeri alıp kapıyı arkalarından kilitleyebilirdi. Oturma odasına gidip konuşabilirler ya da sevişebilirler veya birbirlerine akla hayale gelmeyecek şeyler yapabilirlerdi ve kimsenin ruhu duymazdı.

Harold'ın evi diğerlerinden uzaktaydı.

"Neler oluyor bana?" diye fısıldadı karanlığa, ama karanlıktan bir yanıt alamadı. Vespa'yı çalıştırdı ve motorunun gürültüsü geceyi kirletmiş gibi oldu. Vitese takıp oradan uzaklaştı. Batıya doğru.

Serin hava yüzüne çarpınca kendini nihayet birazcık iyi hissetti. Örümcek ağlarını uçur, gece rüzgârı. Biliyorsun, değil mi? Bütün seçeneklerin elinden alınırsa ne yaparsın? Geride ne kalırsa onu yaparsın. Kaderinde hangi karanlık macera varsa ona atılırsın. Larry'yi o kelime hazinesi tek heceli sözcüklerden oluşan, kafa yapısı sinema dergileriyle paralel, dar pantolonlu kadınla ne hali varsa görmeye bırakırsın. Onları ardında bırakıp onlardan öteye geçersin. Ne gerekiyorsa onu riske atarsın.

Çoğunlukla da kendini.

Yol, Vespa'nın farının ışığıyla aydınlanıp beliriyordu. Biraz yokuş olunca ikinci vitese geçti. Baseline Yolu'ndaydı, kara dağa doğru tırmanıyordu. Toplantılarını yapadursunlar, diye düşündü. Elektriği geri getirmeye uğraşıyorlardı; onun âşığı ise dünyayla ilgiliydi.

Vespa, motoru zorlanmasına rağmen ilerlemeye devam etti. Dehşet veren, aynı zamanda seksi bir korku içini sararken motosikletin sarsıntısı aşağıda malum yerlerine iç gıcıklayıcı bir sıcaklık yaymaya başladı *(amma da azgınsın Nadine,* diye düşündü neşeyle, seni yaramaz, yaramaz, YARAMAZ kız). Sağ tarafında dik bir uçurum vardı. Ötesinde ise sadece ölüm. Peki yukarıda? Eh, yakında görecekti. Artık dönmek için çok geçti ve bu düşünce kendini paradoksal ve muhteşem bir şekilde özgür hissetmesine sebep oluyordu.

Bir saat sonra Sunrise Amfiteatrı'na varmıştı, ama Sunrise hâlâ üç dört saatlik mesafedeydi. Amfiteatr, Flaggstaff Dağı'nın zirvesine yakındı ve Özgür Bölge'deki neredeyse herkes, tepedeki kamp alanında bulunmuştu. Bulutsuz, açık bir günde –Boulder'da genelde böyleydi zaten, en azından yaz mevsiminde– Boulder ve güneyde Denver'a, üç yüz kilometre ötedeki New Mexico'ya doğru uzanan I-25 görülebilirdi. Doğuda, Nebraska'ya doğru uzanan düzlükler, daha yakında ise çam ve ladin kaplı yamaçları bıçak gibi yaran Boulder Kanyonu vardı. Artık uzak geçmişte kalan eski yaz günlerinde planörcüler Sunrise Amfiteatrı üzerinde kuşlar gibi süzülürdü.

O an Nadine'in tek görebildiği, uçuruma yakın bir piknik masasının üzerine koyduğu altı pille çalışan el fenerinin ışığıyla aydınlanan kısıtlı alandı. Büyük bir resim defteri açık duruyordu. Beyaz sayfanın üstünde, üçgen bir örümceğe benzeyen cadı tahtası vardı. Tam ortasından, örümceğin karnından çıkan iğne gibi bir kurşunkalem geçiyor, ucu kâğıda hafifçe değiyordu.

Nadine zevk ve dehşetin öne çıktığı yoğun hisler içindeydi. Bu tür tırmanışlar için uygun olmayan Vespa'sıyla buraya gelirken Harold'ın Nederland'da hissettiklerini hissetmişti. Kara Adam'ın varlığını duyumsayabiliyordu. Harold bunu teknolojik bir yolla hissetmiş, mıknatısın çektiği bir metal parçası gibi ona yönelmişti. Oysa Nadine'in yaşadığı daha gizemli olay, sınırın öte yanına geçmekti. Sanki şu an, sadece yamaçlarında olduğu bu dağlar, iki ayrı etki küresinin arasındaki tarafsız bölgeydi, batıda Flagg, doğuda yaşlı kadın. Ve burada sihir her iki yöne doğru akıyor, birbirine karışıyor, ne Tanrı'ya, ne Şeytan'a ait, tamamen dinsiz olan kendi karışımını oluşturuyordu. Nadine kendini büyülü bir yerdeymiş gibi hissediyordu.

Ve cadı tahtası...

Üzerinde TAYVAN MALIDIR yazan parlak renkli kutuyu kayıtsızca bir kenara fırlatmıştı. Cadı tahtası çok adi bir malzemeden yapılmış gibi görünüyordu. Ama önemli değildi. Sadece bir kez kullanacağı –kullanmaya cesaret edebildiği– bir aletti ve malzemesi adi de olsa işlevini yerine getirecekti: bir kapıyı açmak, bir pencereyi kapamak, bir isim yazmak.

Kutunun üstündeki yazı tekrar gözünün önünde belirdi: *Dostlarınızı şaşırtın! Toplantılarınızı renklendirin!*

Larry'nin Honda ile giderken yüksek sesle söylediği o şarkı neydi? *Merhaba santral, hattınızın nesi var? Görüşmek istediğim...*

Kiminle görüşecekti? En önemli soru buydu, değil mi?

Cadı tahtasını daha önce bir kez, üniversitede öğrenciyken kullanmıştı. Üzerinden on iki yıldan fazla zaman geçmişti... ama dün gibiydi. Tedavi edici okuma dersinin ödeviyle ilgili bir soru sormak için yatakhanenin üçüncü katında kalan Rachel Timms adlı kızın odasına gitmişti. Oda kızlarla doluydu, herhalde altı yedi kişi vardı. Kıkırdayıp gülüşüyorlardı. Nadine kafayı otla ya da kokainle bulmuş olduklarını düşünmüştü.

"Kesin artık!" demişti Rachel kıkırdayarak. "Eşekler sürüsü gibi davranırsanız ruhlar bizimle asla temas kurmaz."

Gülen eşekler fikri kızları çok eğlendirmiş ve bir başka kahkaha tufanına sebep olmuştu. Cadı tahtası o gün de şimdi olduğu gibi kâğıdın üzerinde kısa bacaklı, üçgen bir örümcek gibi duruyor, ortasından geçen kurşunkalemin ucu kâğıda değiyordu. Onlar kıkırdarken Nadine resim defterinden koparılmış büyük sayfaları yerden almış ve "yıldız düzleminden" o ana dek gelen sözde mesajlara göz gezdirmişti.

Tommy o çilekli vücut şampuanını tekrar kullandığını söylüyor.

Annen iyiymiş.

John kafeteryadaki fasulyelerden yemezsen bu kadar çok OSURMAYACAĞINI söylüyor!

Ve bunlar gibi aptalca başka şeyler.

Gülüşmeleri artık tekrar başlayabilecekleri seviyeye inmiş, birazcık ciddileşmişlerdi. Üç kız yatağın üstüne oturmuş, birer parmaklarını cadı tahtasının üstüne koymuşlardı. Bir süre hiçbir şey olmamış, sonra tahta titreşmişti.

"Sen yaptın Sandy!" diye suçlamıştı Rachel.

"Hiç de bile!"

"Şişşt!"

Tahta tekrar titreşmiş ve kızlar susmuştu. Hareket etmiş, durmuş, tekrar kıpırdamıştı. B harfi oluşmuştu.

"Bb..." dedi Sandy adındaki kız.

"Bok ye, evet," demişti diğer kızlardan biri ve tekrar kıkırdamaya başlamışlardı.

"Şişşt!" demişti Rachel ciddi bir ifadeyle.

Tahta daha süratli hareket etmeye başlamış, A, B ve A harflerini oluşturmuştu.

"Sevgili babacığım, bebeğin burada," demişti Patty ya da ismi her ne ise ve gülmüştü. "Babamdır mutlaka. Üç yaşımdayken kalp krizi geçirip ölmüştü."

"Yazmaya devam ediyor," demişti Sandy.

Tahta DİYOR Kİ sözcüklerini oluşturmuştu.

"Neler oluyor?" diye sormuştu Nadine tanımadığı uzun boylu, at suratlı kıza. Kız ellerini ceplerine sokmuş, yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle olan biteni izliyordu.

"Bir grup kız anlamadığı bir şeyle oynuyor," demişti at suratlı kız. "Olan bu işte." Sesi alçak bir fısıltıdan ibaretti.

"BABA DİYOR Kİ PATTY," demişti Sandy. "Gerçekten de rahmetli babanmış Pats."

Yine gülüşmeler olmuştu.

At suratlı kızın gözlükleri vardı. Ellerini ceplerinden çıkararak gözlüklerini almış ve camlarını silmeye başlamıştı. Bu arada Nadine'e fısıldayarak açıklama yapmaya devam ediyordu. "Cadı tahtası medyumların kullandığı bir alet. Kinezyologların..."

"Neler neler?"

"Hareketi ve kaslarla sinirler arasındaki etkileşimi inceleyen bilim adamları."

"Hı."

"Dediklerine göre cadı tahtası muhtemelen bilinçli aklın değil bilinçaltının yönlendirdiği minik kas hareketlerine tepki gösteriyor. Medyumlar ise cadı tahtasını ruhani âlemdeki varlıkların hareket ettirdiğini iddia ediyor elbette..."

Cadı tahtasının etrafında toplanmış kızlardan bir başka histerik kahkaha tufanı yükselmişti. At suratlı kızın omzunun üzerinden bakan Nadine, oluşan yazıyı görmüştü: BABA DİYOR Kİ PATTY ARTIK.

"... yemeyi kessin, çünkü balina gibi oldu," diye tamamlamıştı kızlardan biri ve yine gülmeye başlamışlardı.

"Her neyse, dalga geçiyorlar işte," demişti at suratlı kız kibirli bir küçümseme ifadesiyle. "Hiç akıllıca değil. Otomatik yazımın tehlikeli olabileceğini hem bilimadamları, hem medyumlar kabul ediyor."

"Ruhlar bu gece pek arkadaş canlısı değil galiba, ne dersin?" demişti Nadine gülümseyerek.

"Belki ruhlar her zaman böyledir," demişti at suratlı kız, ona keskin bir bakış fırlatarak. "Ya da bilinçaltından hiç hazırlıklı olmadığın bir mesaj alabilirsin. Otomatik yazımın kontrolden çıktığı pek çok kayıtlı vaka var. İnsanlar bu yüzden akıllarını kaçırmış."

"Yok artık, daha neler. Bu sadece bir oyun."

"Oyunlar bazen ciddileşebilir."

Nadine at suratlı kıza cevap veremeden oda, öncekilerden daha şiddetli kahkahalarla doluvermişti. Patty adlı kız gülerek yataktan yuvarlanmış, karnını tutarak havayı tekmeliyordu. Mesajın tamamı şöyleydi: BABA DİYOR Kİ PATTY ARTIK LEONARD KATZ İLE ARKA KOLTUKTA FİNGİRDEMESİN.

"Bunu sen yaptın!" demişti Patty nihayet doğrulup oturabildiğinde.

"Ben değildim Patty! Gerçekten!"

"Babandı! Öteki dünyadan mesaj gönderdi! Ölümün ötesinden!" demişti bir başka kız sesini Boris Karloff gibi yaparak. Nadine, kızın taklitte bir hayli başarılı olduğunu düşünmüştü. "Bir daha Leonard'ın arabasının arka koltuğunda donunu çıkaracak olursan babanın gözünün üzerinde olacağını hatırla!"

Bunun üzerine bir başka kahkaha krizi yaşanmıştı. Gülüşmeler devam ederken Nadine gidip Rachel'ın koluna dokunmuştu. Ona ödevi sorup gitmeye niyetliydi.

"Nadine!" demişti Rachel. Yanakları pembeleşmişti, gözleri neşeyle parlıyordu. "Otur da ruhların sana ne gibi bir mesajı varmış görelim!"

"Yok, ben sadece ödevi sormak için..."

"Aman, ödeve sıçayım! Burada önemli bir şey yapıyoruz Nadine! Mutlaka denemelisin. Gel, yanıma otur. Janey, sen diğer tarafa geç."

Janey, Nadine'in karşısına geçmiş ve Rachel Timms'in sonu gelmeyen ısrarları üzerine kendini, parmağını diğer kızlarla beraber cadı tahtasının üstüne koymuş bulmuştu. Nedense başını çevirmiş ve omzu üzerinden at suratlı kıza bakmıştı. Kız başını iki yana sallamış ve tavandaki floresan lambanın ışığı gözlüklerinin camlarından yansıyarak gözlerini bir çift ışık patlamasına çevirmişti.

El fenerinin aydınlığında bir başka cadı tahtasına bakarken o an korkmuş olduğunu hatırladı. Ama sonra bunun sadece bir oyun olduğunu düşünmüştü. Kıkırdayan bir grup kızın arasında ne gibi bir korkunçluk meydana gelebilirdi ki? Gerçek ruhların gelmeyi seçmesi için bundan daha uygunsuz bir ortam olabileceğini sanmıyordu.

"Şimdi herkes sessiz olsun," diye buyurmuştu Rachel. "Ey ruhlar, kardeşimiz Nadine Cross için bir mesajınız var mı?"

Cadı tahtası kıpırdamamıştı. Nadine hafifçe utanmıştı.

"Duyduk duymadık demeyin," demişti Boris Karloff taklidi yapan kız aynı ölçüde başarılı bir Bullwinkle Moose sesiyle. "Ruhlar şimdi konuşacak!"

Yine kıkırdamalar olmuştu.

"Şişşt!" demişti Rachel ve gülüşmeler kesilmişti.

Nadine diğer kızlardan biri bir süre daha tahtayı hareket ettirmezse kendi hareket ettirip ÖCÜ! gibi kısa bir şey yazmaya karar vermişti. Böylece ödevi öğrenip odasına dönebilirdi.

Tam düşündüğünü yapacakken cadı tahtası parmağının altında sertçe hareket etmişti. Kurşunkalem, boş sayfa üzerinde çaprazlama, belirgin bir iz bırakmıştı.

"Hey! Anlamsızca çekiştirmek yok ruhlar!" demişti Rachel. Sesinde belli belirsiz bir tedirginlik vardı. "Sen mi yaptın Nadine?"

"Hayır."

"Jane."

"I-ıh. Gerçekten."

Cadı tahtası yine sertçe hareket ederek kâğıdın sol üst köşesine yönelmişti. Neredeyse parmakları üzerinden ayrılacaktı.

"Vay canına," demişti Nadine. "Siz de hissettiniz mi, nasıl..."

Hissetmişlerdi ama ne Rachel ne de Jane Fargood daha sonra bu konuyu onunla konuşacaktı. Ve o geceden sonra iki kızın da onu odalarında istemediğini hissetmişti. Sanki ikisi de onun yakınında olmaktan korkmaya başlamıştı.

Cadı tahtası aniden parmaklarının altında titreşmeye başlamıştı; rölantide çalışan bir arabanın tamponuna hafifçe dokunmak gibiydi. Titreşim düzenli ve huzursuz ediciydi. Bir insanın çok belli etmeksizin meydana getirebileceği bir hareket değildi.

Kızlar suskunlaşmıştı. Yüzlerinde bir seansa katılmış ve beklenmedik, gerçek bir olayla –masanın aniden sarsılmaya başlaması, duvardan tıkırtılar gelmesi, medyumun burun deliklerinden dumanlar çıkması– karşılaşmış insanların o şaşkın ifadesi vardı. Başlayan olayın hem bitmesini hem devam etmesini isteyen o solgun beklenti hepsinin yüzünden okunuyordu. Korkuyla heyecanın karışımıydı bu ve yüzlerinde bu ifade olduğunda insanlar tıpkı kafatasına benzerdi.

"Durun!" diye bağırmıştı at suratlı kız aniden. "Kesin şunu yoksa pişman olacaksınız!"

Jane Fargood dehşet dolu bir sesle haykırmıştı. *"Parmağımı üzerinden çekemiyorum!"*

Biri bir çığlık atmıştı. Nadine aynı anda kendi parmaklarının da tahtaya yapışmış olduğunu hissetmişti. Parmaklarını çekmek için harcadığı güçten dolayı kasları kasılmış, ama çekememişti.

"Pekâlâ, şaka bitti," demişti Rachel ürkmüş bir sesle. "Kim..."

Ve tahta aniden yazmaya başlamıştı.

Işık hızıyla hareket ediyor, kollarını, yüzlerindeki korku ve çaresizlik dolu ifade olmasa komik sayılabilecek bir şekilde aniden ileri, geri, yana çekiyordu. Nadine daha sonra kollarının bir egzersiz aletine bağlanmış gibi olduğunu düşünecekti. Daha önceki mesajlar, yedi yaşındaki bir çocuğun eseriymiş gibi titrek harflerle yazılmıştı. Bu harfler ise iri ve güçlüydü. Beyaz sayfayı hızla dolduran büyük, belirgin harflerdi. Hem insafsız, hem serttiler.

NADINE, NADINE, NADINE, diye yazmıştı hızla hareket eden tahta. NADINE BENİM OLSUN AŞKIM OLSUN BENİM NADINE'İM BENİM KRALİÇEM OLSUN EĞER SEN EĞER SEN EĞER SEN SAFSAN EĞER SEN TEMİZSEN EĞER SEN EĞER SEN ÖLÜYSEN BENİM İÇİN ÖLÜYSEN SEN

Cadı tahtası hızla bir daire çizerek aşağıdan tekrar başlamıştı.

DİĞERLERİYLE BİRLİKTE ÖLÜSÜN DİĞERLERİYLE BİRLİKTE ÖLÜM KİTABINDASIN DİĞERLERİYLE BİRLİKTE ÖLECEKSİN EĞER EĞER DEĞİLSEN

Durmuştu. Titreşmişti. Nadine bittiğini düşünmüş –ummuştu, ah hem de nasıl– ama tahta sayfanın başına geçerek tekrar yazmaya başlamıştı. Jane umutsuzca çığlık atmıştı. Diğer kızların yüzü dehşet ve hayretle kül gibi olmuştu.

DÜNYA DÜNYA YAKINDA DÜNYA ÖLECEK VE BİZ BİZ BİZ NADINE BEN BEN BEN BİZ BİZ BİZ

Kelimeler artık kâğıdın üzerinden çığlık atar gibiydi:

ÖLÜLER EVİNDEYİZ NADINE

Son sözcük kâğıda ulur gibi kazınmış, ardından cadı tahtası haykırışa benzer kopkoyu bir çizgi bırakarak yere uçmuş ve ikiye ayrılmıştı.

Kimsenin kıpırdamadığı, şok dolu bir sessizlik olmuş ve Jane Fargood birdenbire gözyaşlarına boğularak deli gibi ağlamaya başlamıştı. Yatakhane annesi neler olup bittiğine bakmak için geldikten sonra herkes odalarına dağılmıştı. Jane Fargood revire haber verilmek üzereyken kendini bir nebze toparlamıştı.

Rachel Simms tüm bu süre boyunca yatağının üzerinde solgun bir yüzle, sessizce oturmuştu. Yatakhane annesi ve at suratlı kızın da dahil olduğu çoğunluk odadan çıktıktan sonra tuhaf bir sesle Nadine'e sormuştu. "Kimdi o, Nadine?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe yanıtlamıştı Nadine. Hiçbir fikri yoktu. En azından o zaman öyleydi.

"Elyazısı tanıdık değil miydi?"

"Hayır."

"Eh, en iyisi öteki taraftan... veya her neresiyse oradan gelen mesajını al ve odana git."

"Kalıp oturmamı sen istedin!" diye parlamıştı Nadine. "Böyle... böyle bir şeyin olacağını nereden bilebilirdim? Kabalık etmemek adına kabul etmiştim, Tanrı aşkına!"

Rachel buna itiraz etmemiş, hatta özür dilemişti. Ama Nadine bir daha hiç onunla uzun süre aynı mekânda kalamamıştı. Oysa Rachel, okulun ilk üç döneminde kendini yakın hissettiği birkaç kızdan biriydi.

Nadine o günden sonra bir daha bir cadı tahtasına dokunmamıştı.

Ama artık... kaçınılmaz an gelmişti, değil mi?

Evet, gelmişti.

Kalbi şiddetle çarparak piknik masasının bankına oturdu ve parmaklarını cadı tahtasının üç kenarından ikisine hafifçe bastırdı. Tahtanın anında titreşmeye başladığını hissetti ve aklına bir arabanın sakince çalışan motoru geldi. Ama şoför kimdi? O gerçekten kimdi? Kapıyı kim açıp içeri girecek ve güneş yanığı tenli ellerini direksiyona koyacaktı? Kimin kovboy çizmeli ayakları gaz pedalına basacak ve onu... nereye götürecekti?

Bizi nereye götürüyorsunuz şoför bey?

Artık yardım ümidi olmayan ve yardım edilebilecek noktayı zaten geçmiş olan Nadine günün kapkaranlık ilk saatlerinde Flaggstaff Dağı'nın yamacında, sınırda olduğunu son derece güçlü bir şekilde hissedip sırtını

dikleştirerek gözleri, iri iri açılmış halde oturdu. Gözlerini doğuya çevirdi, ama onun varlığını arkasında, ölü bir kadının ayaklarına bağlanan ağırlıklar gibi hissediyordu. Flagg'in karanlık varlığı düzenli, karşı konulmaz dalgalar halinde yayılıyordu.

Kara Adam bir yerlerde uyanıktı ve Nadine bütün karanlık ruhlara yönelik bir büyünün sözlerini dile getiriyormuş gibi konuştu... büyü, aynı zamanda davetti.

"Anlat bana."

Ve parmaklarının altındaki tahta yazmaya başladı.

54. BÖLÜM

Özgür Bölge Kalıcı Kurulu Toplantısından Notlar
19 Ağustos 1990

Toplantı, Stu Redman ve Fran Goldsmith'in dairesinde gerçekleşti. Özgür Bölge Kurulu'nun bütün üyeleri oradaydı.

Stu Redman kendi dahil olmak üzere herkesi Kalıcı Kurul'a seçildiği için tebrik etti. Harold Lauder'a bir teşekkür mektubu yazılmasını ve tüm kurul üyelerince imzalanmasını teklif etti. Teklif, oybirliğiyle kabul edildi.

Stu: "Her zamanki işleri bitirdikten sonra Glen Bateman birkaç meseleyi gündeme getirecek. Ne olduklarını ben de sizin gibi bilmiyorum ama içlerinden birinin, bir sonraki halk toplantısı olduğunu tahmin ediyorum. Haklı mıyım Glen?"

Glen: "Sıramı bekleyeceğim."

Stu: "Bak sen. Yaşlı bir ayyaşla yaşlı ve kel bir profesör arasındaki tek fark, profesörün kafanızı ütülemeden önce sırasını beklemesidir."

Glen: "Bu aydınlatıcı bilgi için teşekkürler Doğu Teksas."

Fran, Stu ve Glen'in çok eğlendiğini gördüğünü, ama bir an önce sadede gelmek istediğini, çünkü en sevdiği televizyon programının saat

dokuzda başlayacağını söyledi. Bu yorumu, belki de hak ettiğinden fazla kahkahaya yol açtı.

Gündemin ilk önemli maddesi, batıya gönderilecek olan keşif grubuydu. Tekrar belirtmek gerekirse kurul, Yargıç Farris, Tom Cullen ve Dayna Jurgens'e teklif götürmeye karar vermişti. Stu, tekliflerin aday gösteren kişilerce yapılmasını önerdi. Yani Larry Underwood yargıca; Nick, Ralph Brentner'ın yardımıyla Tom'a; Sue ise Dayna'ya soracaktı.

Nick, Tom'u bu göreve hazırlamanın birkaç gün süreceğini söyleyince Stu konu açılmışken onları ne zaman göndereceklerini sordu. Larry hepsinin birlikte gönderilmesinin şüphe çekeceğini söyledi. Büyük ihtimalle hem yargıcın hem Dayna'nın birden fazla casus göndereceklerinden şüpheleneceğini, ama isim bilmedikleri sürece ağızlarından kaçıramayacaklarını sözlerine ekledi. Fran batıda bekleyen adamın –eğer bir adamsa– onlara yapabilecekleri düşünülürse ağızdan kaçırma lafının hafif kalacağını söyledi.

Glen: "Yerinde olsam bu kadar karamsar olmazdım Fran. Düşman'ımızın biraz bile zeki olduğunu varsayarsak, görevlendirdiğimiz ajanlara işine yarayabilecek hayati bilgiler vermeyeceğimizi bilecektir. İşkencenin ona pek bir şey kazandırmayacağının bilincinde olacaktır."

Fran: "Yani kafalarını okşayacak ve bir daha yapmamalarını söyleyecek, öyle mi? Bana kalırsa sırf zevk aldığı için onlara işkence edebilir. Buna ne diyeceksin?"

Glen: "Sanırım söyleyebileceğim fazla bir şey yok."

Stu: "Karar verildi Frannie. Onları tehlikeli bir göreve gönderdiğimizin farkındayız ve bu kararı vermek hiçbirimiz için kolay olmadı."

Glen onları şu tarih ve sırayla göndermeyi teklif etti: Yargıç ayın yirmi altısında, Dayna yirmi yedisinde, Tom yirmi sekizinde gidecek, hiçbiri diğerinin varlığından haberdar olmayacak ve her biri farklı bir yoldan gidecekti. Bu şekilde Tom'u göreve hazırlamaya yetecek vakit de olurdu.

Nick, Tom'un dönüş vaktinin hipnoz yöntemiyle telkin edileceğini, ama diğerlerine kendilerine en uygun zamanda dönmelerinin söylenmesi gerektiğini belirtti. Dönüş vakitlerini belirlemelerinde hava koşullarının da çok etkisi olacaktı. Ekimin ilk haftası dağlarda yoğun kar yağışı olabi-

lirdi. Nick batıda üç haftadan fazla kalmamalarının önerilmesi gerektiğini düşündüğünü söyledi.

Fran kar erken bastırdığı takdirde dağ yolunu kullanmak yerine güneyden dolaşabileceklerini söyledi, ama Larry, Sangre de Cristo'nun önlerine çıkacağını ve ancak Meksika üzerinden gelebileceklerini söyleyerek itiraz etti. Öyle olursa yüzlerini bahardan önce göremezlerdi.

Larry koşullar göz önüne alındığında yargıcın daha erken gönderilmesinin mantıklı olacağını söyledi ve 21 Ağustos'ta, yani iki gün sonra yola çıkmasını teklif etti.

Böylece keşif grubu... ya da casuslar konusu kapanmış oldu.

Sonra Glen'e söz verildi. Dediklerini teyp kaydından bire bir aktarıyorum:

Glen: "25 Ağustos'ta bir başka halk toplantısı yapılmasını teklif ediyorum. O toplantıda görüşülmesini önereceğim birkaç mesele var.

Sizi şaşırtabilecek bir şeyi belirterek başlamak istiyorum. Özgür Bölge'de altı yüz kadar kişi olduğunu varsayıyoruz, Ralph sağ olsun gelen büyük *grupların* kaydını titizlikle yaptı ve toplam nüfusu tahmin ederken bu rakamlardan yararlandık. Ama her gün birer ikişer gelen insanlar da oldu. Bu şekilde günde ortalama on kişinin geldiğini kabul edebiliriz. Bugün Leo Rockway ile Chautauqua Salonu'na gidip sandalyeleri saydık. Toplam altı yüz yedi adetti. Bu size ne ifade ediyor?"

Sue Stern toplam nüfusun bu olamayacağını, salonun gerisinde ve koridorlarda ayakta duran pek çok kişinin olduğunu söyledi. Sonra hepimiz Glen'in anlatmaya çalıştığını gördük ve tabiri caizse yıldırım çarpmışa döndük.

Glen: "Kaç kişinin ayakta kaçının oturuyor olduğunu kesin olarak bilmemiz mümkün değil, ama toplantıya dair anılarım çok taze ve ayakta yüz kişinin olduğunu söylemek fazlasıyla muhafazakâr bir tahmin olur. Yani anlayacağınız, Özgür Bölge'de yedi yüzden fazla insan var. Leo ile elde ettiğimiz bulgular ışığında önümüzdeki toplantıdaki gündem maddelerinden birinin Nüfus Sayım Komitesi olmasını teklif ediyorum."

Ralph: "Hay Allah! Bu benim kabahatim."

Glen: "Hayır, değil. Koltuğunun altında pek çok karpuz vardı ve hepsini gayet iyi idare ettiğin konusunda hepimiz hemfikiriz."

Larry: "Kesinlikle.

Glen: "... ama günde sadece dört kişi bile gelse bu haftada otuz kişi demektir. Ve benim tahminim on iki ila on dört arasında bir rakam olduğu. Doğruca bize gelip Boulder'a vardıklarını haber vermiyorlar biliyorsunuz. Abagail Ana da olmayınca vardıktan sonra hepsinin mutlaka gideceği ve sayılabileceği bir yer de kalmamış oldu."

Fran Goldsmith, Glen Bateman'ın Nüfus Sayım Komitesi'nin 25 Ağustos tarihli halk toplantısındaki gündem maddelerinden biri olması yönündeki teklifini destekledi.

Larry: "Bunun işe yarar bir sonucu olacaksa ben de desteklerim ama..."

Nick: "Ama ne Larry?"

Larry: "Şey... elimizde endişelenecek onca konu varken bürokrasiye girmenin ne yararı var?"

Fran: "Ben nüfus sayımı için en azından bir geçerli sebep söyleyebilirim."

Larry: "Neymiş o?"

Fran: "Eh, Glen haklıysa bir sonraki toplantı için daha büyük bir salon ayarlamamız gerekecek. Önceliğimiz bu olmalı. Yirmi beşinde sayımız sekiz yüzü bulursa Chautauqua Salonu'na sığmamız mümkün değil."

Ralph: "Tanrım, ben bunu hiç düşünmemiştim. Bu iş için yeterli olmadığımı size *söylemiştim* millet."

Stu: "Rahat ol Ralph. Üstüne düşeni fazlasıyla yapıyorsun."

Sue: "Peki toplantıyı nerede yapacağız?"

Glen: "Bir dakika, bir dakika. Sırayla gidelim. Ortada oylanmayı bekleyen bir teklif var!"

Nüfus Sayım Komitesi'nin bir sonraki halk toplantısının gündem maddelerinden biri olması oybirliğiyle kabul edildi.

Stu daha sonra toplantının, kapasitesi muhtemelen binin üzerinde olan Munzinger Salonu'nda gerçekleştirilmesini teklif etti.

Sonra Glen tekrar söz istedi ve konuşmaya başladı.

Glen: "Diğer konulara geçmeden önce nüfus sayımı için bir başka iyi sebep belirtmek istiyorum ve bu, partiye kaç paket cips getireceğimize karar verebilmekten çok daha ciddi bir sebep. Kimlerin geldiğini bilmeli-

yiz... ama kimlerin ayrıldığını bilmemiz de önemli. Çünkü bence giden var. Belki sadece paranoyadır, ama aşina olduğum bazı yüzlerin artık etrafta olmadığına yemin edebilirim. Her neyse, Chautauqua Salonu'ndan ayrıldıktan sonra Leo ile Charlie Impening'in evine gittik. Bilin bakalım ne bulduk? Ev bomboştu. Charlie eşyalarını toplamış ve sırra kadem basmış."

Kurul üyelerinden şaşkın ve kısmen küfürlü tepkiler geldi; her ne kadar renkli olsalar da kayıtlara girmelerine gerek yok.

Daha sonra Ralph kimin gittiğini bilmenin bize ne faydası olacağını sordu. Impening gibiler Kara Adam'ın yanına gitmeyi tercih ederse buna, onlardan kurtulmak gözüyle bakmamız gerektiğini söyledi. Kurul üyelerinden birkaçı, Ralph'i alkışladı. Liseli bir genç gibi kızardığını belirtmeden geçemeyeceğim.

Sue: "Hayır, ben Glen'in demek istediğini anlıyorum. Bilgi kaçağı olur."

Ralph: "Ne yapacağız peki? Gitmeye kalkanları hapse mi atacağız?"

Glen: "Kulağa hiç hoş gelmiyor, ama bence bu seçeneğin üzerinde durmamız gerek."

Fran: "Hayır efendim. Casus göndermeyi midem kaldırabilir. Ama buraya gelip yaptığımız işleri beğenmeyenleri hapse tıkmak? Tanrım, Glen! Bu sivil polislik!"

Glen: "Evet, öyle denebilir. Ama buradaki pozisyonumuz son derece belirsiz. Beni baskıyı savunmaya mecbur konumda bırakıyorsun, bence bu haksızlık. Sence Düşman'ımıza böyle bir bilgi akışına göz yummalı mıyız?"

Fran: "Yine de bu durum hiç hoşuma gitmiyor. 1950'lerde Joe McCarthy'nin başında Komünizm vardı. Bizim ise Kara Adam'ımız var. Ne harika."

Glen: "Birinin çok önemli bir bilgiyle buradan ayrılması riskini göze almaya hazır mısın Fran? Mesela Abagail Ana'nın artık yanımızda olmadığı gerçeği?"

Fran: "Bu bilgiyi Charlie Impening'den alabilir. Başka ne gibi önemli bilgimiz var Glen? Daha ne yaptığımızı bile tam olarak bilmiyoruz."

Glen: "Kaç kişi olduğumuzu bilmesini istiyor musun? Ya teknik sorunlarla nasıl ilgilendiğimizi? Henüz bir doktorumuzun bile olmadığını?"

Fran, kurulun yaptıkları hoşlarına gitmedi diye insanları hapse at mak yerine bunların bilinmesini tercih edeceğini söyledi. Sonra Stu karşıt fikirde olan insanları hapse atma fikrinin tartışılmasının bir başka zama na ertelenmesini teklif etti. Teklif, Glen'in ret oyuna rağmen çoğunluk tarafından kabul edildi.

Glen: "Bu meselenin er geç karşınıza çıkacağını bilin. Muhtemelen beklediğinizden de çabuk olacak. Charlie Impening'in her şeyi Flagg'e anlatacak olması yeterince kötü zaten. Kendi kendinize Impening'in vereceği bilgilerin teorik bir *x* faktörüyle çarpılmasını isteyip istemediğinizi sormanız gerek. Her neyse, konunun ertelenmesine karar vermiştiniz. Bir sorun daha var... kuruldaki pozisyonumuzun süresi belli değil, bunu düşünmüş müydünüz? Görevde altı hafta mı, altı ay mı, altı yıl mı kalacağımız meçhul. Benim önerim görev süresinin bir yıl olması... bir yılda Harold'ın deyişiyle başlangıcın sonuna varabiliriz. Bir yıllık görev süresinin de toplantıdaki gündem maddelerinden biri olmasını öneriyorum.

"Son bir konuya daha parmak basmak istiyorum. Kasabayı halk toplantılarıyla idare etmek sadece bir süre mümkün olacak. Nüfus üç bini buluncaya kadar mesela. Ama büyüyüp sayımız arttıkça insanlar kendi aralarında bölünecek ve gruplaşmalar, ihtilaflar olacak. Bence Boulder'ı kış sonunda, en geç baharda bir cumhuriyet haline getirmek için kafa kafaya verip dikkatli bir şekilde düşünmeliyiz."

Glen'in son teklifi üzerinde gayriresmi fikir alışverişleri oldu, ama bu toplantıda herhangi bir karara varılmadı. Nick'e söz verildi ve o da Ralph'e bir kâğıt uzattı.

Nick: "Bunu ayın on dokuzu sabahı, akşamki toplantıya hazırlık olarak yazıyorum ve Ralph'ten son madde olarak okumasını isteyeceğim. Dilsiz olmak bazen gerçekten çok zor, ama teklif etmek üzere olduğum şeyin bütün olası sonuçlarını düşündüm. Bunun, bir sonraki halk toplantısının gündem maddelerine dahil edilmesini istiyorum: 'Özgür Bölge'de başına Stu Redman'ın getirileceği bir Kanun ve Düzen Bölümü kurmak.'"

Stu: "Bu aniden üzerime yüklemek için çok büyük bir sorumluluk Nick."

Glen: "İlginç. Ucu az önce konuştuğumuz meseleye de dayanıyor. Bırak sözünü tamamlasın Stu. Daha sonra sen de aklından geçenleri söylersin."

Nick: "Kanun ve Düzen Bölümü'nün merkezi, Boulder Adalet Sarayı olacak. Stu'nun otuz kişiyi görevlendirme yetkisi olacak. Otuzdan fazlası için Kalıcı Kurul'da, yetmişten fazlası için ise halk toplantısında çoğunluğun oyu gerekecek. Bir sonraki toplantının gündem maddeleri arasında bunun da olmasını teklif ediyorum. Gerçi biz kabul edip kıçımızı yırtsak da son karar Stu'ya kalıyor."

Stu: "Doğru!"

Nick: "Kanuna ihtiyaç duyacak kadar büyüdük. Kanun olmazsa iplerin ucu kaçacaktır. Gehringer denen genç Pearl Sokağı'nda bir arabayla sürat denemeleri yapıyordu mesela. Sonunda arabayı çarptı ve kazayı ucuz atlatarak alnında bir kesikle kurtuldu. Kendini veya bir başkasını canından edebilirdi. Onu gören herkes bu durumun sonunun hiç hayırlı olmayacağını biliyordu. Ama kimse onu durdurmak için bir şey yapamadı, çünkü bunun için gerekli yetkileri yoktu. Bu bir örnek. Bir de Rich Moffat var. Aranızda onu tanıyanlar vardır muhtemelen. Tanımayanlar için açıklamak gerekirse Rich, Boulder'ın tescilli tek alkoliği. Ayıkken fena biri değil ama sarhoşken ne yapacağı hiç belli olmuyor ve günün büyük bölümünde sarhoş. Üç dört gün önce küfelik olup Araphoe'daki bütün vitrin camlarını kırmaya kalktı. Biraz ayılınca onunla bu olayı konuştum ve çok mahcup oldu. Geldiği yönü gösterdi ve, 'Şuraya bak,' dedi. 'Şu yaptığıma bak. Kaldırım cam parçalarıyla dolu. Ya bir çocuk yaralanırsa? Tek suçlusu ben olacağım.'"

Ralph: "Ona hiç acımıyorum. Kesinlikle sempati duymuyorum."

Fran: "Hadi ama Ralph. Alkolizm bir hastalıktır."

Ralph: "Kıçımın hastalığı. Bence irade eksikliğinden başka bir şey değil."

Stu: "İkiniz de çizmeyi aştınız. Biraz sakin lütfen."

Ralph: "Kusura bakma Stu. Nick'in yazdıklarını okumaya devam ediyorum."

Nick: "Uzun lafın kısası, Rich'e bir süpürge buldum ve camların çoğunu temizledi. Oldukça da iyi bir iş çıkardı. Ama neden onu hiç kimsenin engellemeye kalkmadığını sormakta haklıydı. Eski günlerde olsa içecek bu kadar sert içkiyi hayatta bulamazdı. Rich ayyaşın teki. Ama şimdi raflar içilmeyi bekleyen alkol derecesi yüksek içkilerle dolu.

Ve bence ikinci vitrini kırdıktan sonra mutlaka durdurulmalıydı, ama caddenin güney kısmında üç sokak boyunca bulunan bütün vitrinleri indirmiş. Sonunda yorulup bırakmış. Size bir örnek daha, ismi lazım olmayan bir adam, yine ismi lazım olmayan kadınının bir başka adamla birlikte olduğunu öğrenmiş. Sanırım kimden bahsettiğimi hepimiz biliyoruz."

Sue: "Evet, galiba biliyoruz. Yumrukları meşhur, iri adam."

Nick: "Her neyse, söz konusu adam hem kadını hem ilişki kurduğu adamı dövmüş. Kimin haklı kimin haksız olduğunun hiçbirimiz için önemli olmadığını düşünüyorum..."

Glen: "Orada yanılıyorsun Nick."

Stu: "Bırak da sözünü bitirsin Glen."

Glen: "Bırakacağım ama sonra bu konuya dönmek istiyorum."

Stu: "Pekâlâ. Devam et Ralph."

Ralph: "Tamam. Artık sonuna yaklaşıyorum."

Nick: "... çünkü burada asıl nokta, söz konusu adamın saldırı ve darp suçları işlemiş olmasına rağmen elini kolunu sallaya sallaya aramızda dolaşıyor olması. Üç örnek içerisinde sıradan vatandaşları en çok endişelendiren bu. Çok farklı insanların bir araya geldiği, pek çok anlaşmazlığa ve sürtüşmeye gebe bir toplumuz. Ya bu adam onları dövmek yerine bir rehin dükkânından tabanca alarak ikisini birden vursaydı? O zaman aramızda elini kolunu sallayarak dolaşan bir katil olacaktı."

Sue: "Tanrım, Nick, nedir bu? Günün fikri mi?"

Larry: "Evet bunlar kulağa çok çirkin geliyor ama Nick haklı. Eski bir deyiş vardır, galiba ordu kaynaklı, 'Ters gitme olasılığı olan bir şey, muhakkak ters gider.' "

Nick: "Stu halihazırda hem topluluk önünde hem kendi aramızda toplantı başkanımız, yani insanlar zaten onu bir otorite simgesi olarak benimsemiş durumda. Ayrıca bence Stu iyi bir adam."

Stu: "Nazik sözlerin için teşekkürler Nick. Galiba yüksek tabanlı ayakkabılar giydiğimi fark etmedin. Şaka bir yana, istediğin buysa adaylığı kabul ediyorum. Sorumluluğu istemediğim muhakkak, Teksas'ta gördüğüm kadarıyla polislerin işi çoğunlukla Rich Moffat gibilerinin üzerlerine istifra etmesi yüzünden üniformalarına bulaşan kusmuğu te-

mizlemek ya da Gehringer gibi ahmakları caddelerden çekip almak. Tek talebim, halk toplantısında gündeme getirdiğimizde bunun için de kurul üyeliğinde olacağı gibi bir yıllık görev süresi belirlenmesi. Ayrıca yıl sonunda görevi bırakmaya niyetli olduğumun anlaşılmasını istiyorum. Bunlar olursa sorun yok."

Glen: "Bunlara hiçbirimizin itirazının olacağını sanmıyorum. Nick'e bu teklifinden ötürü teşekkür etmek istiyorum. Dâhiyane bir fikir olduğunu düşündüğüm kayıtlara geçsin lütfen. Teklifi destekliyorum."

Stu: "Pekâlâ. Teklifi oylamaya sunuyorum. Görüş bildirmek isteyen var mı?"

Fran: "Benim bir sorum var. Biri kafanı uçurursa ne olacak?"

Stu: "Öyle bir şey olacağını düşünmü..."

Fran: "Evet *düşünmüyorsun*. Hiç *düşünmüyorsun*. *Düşündüğünüz* her şey yanlışsa Nick, bana ne diyecek? 'Kusura bakma Fran' mi? 'Sevdiğin adamı Adalet Sarayı'nda kafasından vurdular, galiba bir hata yaptık' mı? Tanrım, bir çocuğum olacak, siz ise Stu'yu Pat Garret yapmaya çalışıyorsunuz!"

Büyük bölümü konuyla ilgisiz, on dakikalık bir tartışma oldu; ardından sadık sekreteriniz bir güzel ağladı ve sonra kontrolünü bir nebze geri kazandı. Stu'nun Özgür Bölge Şerifi olması oylamaya sunuldu ve 6'ya karşı 1 oyla kabul edildi. Fran bu kez oyunu değiştirmedi. Glen toplantıyı bitirmeden önce son bir konuyu belirtmek için söz istedi.

Glen: "Bu da şu an için sadece bir fikir, herhangi bir teklif değil, oylama yapmayacağız, ama bence herkesin üzerinde düşünmesi gerek. Nick'in kanunsuzluğa dair verdiği üçüncü örneğe dönmek istiyorum. Olayı anlattı ve sonunda kimin haklı kimin haksız olduğunun bizi ilgilendirmediğini söyledi. Bence orada yanılıyordu. Bence Stu hayatımda gördüğüm en adil insan. *Ama yargı sistemi olmayan bir kanun teşkilatı adil olamaz.* Bu sadece kendi fikrini dayatarak düzen kurmaya çalışmak olur. Diyelim ki malum kişi tabancayı *aldı* ve kadınla adamı öldürdü. Ve varsayalım Stu şerifimiz olarak adamı yakalayıp hapse tıktı. Sonra ne olacak? Onu içeride ne kadar tutacağız? Kanunen onu kilit altında tutmamamız gerek, en azından geçen gece kabul ettiğimiz anayasaya göre öyle, çünkü orada belirtildiğine göre kişi, kanunen suçluluğu ispatlanmadığı sürece

suçsuzdur. Şimdi, adamı hapsedeceğimiz gerçeği hepimizce malum. O sokaklarda serbest dolaştığı sürece kendimizi emniyette hissedebilmemiz mümkün değil! Bu yüzden anayasaya aykırı bile olsa onu içeri tıkacağız, zira yasalara uygunluk ve güvenlik terazinin iki kefesine konacak olsa güvenlik daima ağır basar. Güvenlik ve yasalara uygunluğu birbiriyle çelişmekten kurtarmak bizim görevimiz. Bir yargı sistemi üzerinde düşünmeliyiz."

Fran: "Bu çok ilginç, bence de bu konuyu düşünmemiz gerek. Ama şimdi toplantıyı bitirmeyi teklif ediyorum. Geç oldu ve çok yoruldum."

Ralph: "Teklifi canıgönülden destekliyorum. Yargı sistemini bir dahaki sefere konuşuruz. Kafamın içi öyle doldu ki başım dönüp duruyor. Ülkeyi tekrar kurmak ilk başta göründüğü kadar kolay değilmiş."

Larry: "Kesinlikle."

Stu: "Toplantının bitmesi teklif edildi. İtiraz eden var mı?"

Teklif oybirliğiyle kabul edildi.

Sekreter, Frances Goldsmith

"Neden durdun?" diye sordu Fran bisikletini yavaşça kaldırıma yanaştırarak ayaklarını yere indiren Stu'ya. "Daha yolumuz var." Gözleri toplantı sırasındaki ağlama krizi yüzünden hâlâ kızarıktı. Stu onu daha önce hiç bu kadar bitkin gördüğünü hatırlamıyordu.

"Şu şeriflik meselesi..." diye başladı söze.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum Stu."

"Birinin yapması gerek hayatım. Ve Nick haklı. En mantıklı aday benim."

"Mantığına tüküreyim. Ya ben ve bebek? Bizde mantıklı bir yön yok mu Stu?"

"Bebek için ne istediğinin farkındayım," dedi Stu yumuşak sesle. "Bunu şimdiye dek defalarca dile getirmedin mi? Onu çılgınlıklardan arınmış bir dünyaya getirmek istiyorsun. Güvende olmasını istiyorsun. Bunu ben de istiyorum. Ama bunları diğerlerinin önünde söylemek istemedim. Bu seninle benim aramızda. Kabul etmemin en büyük iki sebebi bebek ve sensin."

"Biliyorum," dedi Fran alçak, boğuk bir sesle.

Stu parmaklarını çenesinin altına koyarak Fran'in başını kaldırdı. Ona gülümseyince Fran bu tebessüme karşılık vermeye çalıştı. Bitkin bir tebessümdü bu ve yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu, ama hiç yoktan iyiydi.

"Her şey yoluna girecek," dedi.

Fran başını yavaşça salladı ve birkaç damla gözyaşı rüzgâra karıştı.

"Hiç sanmıyorum," dedi. "Gerçekten sanmıyorum."

Fran gece uzun süre uyuyamadı. Sıcaklık sadece yanınca elde ediliyor, aşk daima bir şekilde acıtıyordu.

İçinde ani bir önsezi belirdi ve anestezi gibi sinsice bedenini uyuşturdu: Bu işin sonunda mutlaka kan dökülecekti. Ellerini korumak istercesine karnına koydu ve haftalar sonra ilk kez kâbusunu hatırladı: Sırıtmakta olan Kara Adam... ve kıvrılıp bükülmüş aşkı.

Harold Lauder boş vakitlerinde gönüllülerden oluşan ekibiyle Abagail Ana'yı aramanın yanı sıra, bir de Defin Komitesi'nde görevliydi ve 21 Ağustos gününü beş adamla birlikte bir çöp kamyonunun arkasında geçirdi. Hepsi de koruyucu tulumlar ve çizmeler giymiş, eldivenlerini eline geçirmişti. Defin Komitesi'nin başı Chad Norris, neredeyse tüyler ürpertici bir sükûnetle Gömme Alanı #1 adını verdiği yerdeydi. Burası Boulder'ın on beş kilometre güneybatısında, bir zamanlar kömür madenlerinin olduğu yerdi. Arazi, ağustos güneşi altında ayın yüzeyi gibi kupkuru görünüyordu. Chad görevi isteksizce kabul etmişti, çünkü eskiden Morristown, New Jersey'de cenaze işlemleri yapan birinin yardımcısıydı.

Bu sabah Defin Komitesi'nin merkezi olan ve Arapahoe ile Walnut arasında kalan otobüs terminalinde, "Bu tatsız bir iş olacak ama yapılması gerek," demişti.

Herkes onaylayan cümleler mırıldanmıştı. Harold'ın karnının gurultusu, mırıltılara karışıyordu. Yapacakları işi düşününce kahvaltı etmeye cesaret edememişti. Yediklerini midesinde tutabileceğinden emin değildi. Abagail Ana'yı arama işine devam edebilir ve kimseden itiraz gelmezdi. Gerçi Özgür Bölge'deki düşünebilen herkes –kendisinden başka gerçekten düşünen olup olmadığı tartışılabilirdi aslında– Boulder civarındaki binler-

ce kilometrekarelik ormanlık ve engebeli alanı on beş kişilik bir ekiple taramaya kalkışmanın beyhude bir çaba olduğunun farkındaydı. Elbette Abagail Ana, Boulder'dan hiç ayrılmamış da olabilirdi, bunu kimse düşünmemiş gibiydi (ve bu Harold'ı hiç şaşırtmıyordu). Belki merkezden biraz uzakta bir eve saklanmıştı. Öyle olsa ve her evi arasalar bile onu yine bulamayabilirlerdi. Harold arama çalışmalarının akşamları ve hafta sonları yapılmasını önerdiğinde Redman ve Andros hiç itiraz etmemişti. Demek ki onlar da sonucu kabullenmişti.

Burada olmak yerine arama çalışmalarını sürdürebilirdi, ama toplumda en çok kimler sevilirdi? En çok kimlere güvenilirdi? Kirli işleri yüzünde bir tebessümle yapanlara elbette. Kimsenin yapmadığı işleri gönüllü bir şekilde yapanlara.

"İstiflenmiş odunları gömmek gibi olacak," dedi Chad onlara. "Zihninizde böyle kabul ederseniz işiniz kolaylaşır. Aranızdan bazıları istifra edebilir, bunda utanılacak bir şey yok. Başkalarının görmeyeceği bir yerde yapmaya çalışın, yeter. Midenizdekileri boşalttıktan sonra onları istiflenmiş odunlar olarak düşünmek daha kolay olacak. Sadece odun."

Adamlar birbirine huzursuz bakışlar fırlattı.

Chad onları altışar kişilik üç ekibe ayırdı. O ve iki adam, getirileceklerin konulacağı yeri ayarlamaya gitti. Üç ekibe çalışmaları için kasabada ayrı alanlar tahsis edilmişti. Harold'ın kamyonu bütün günü Table Mesa bölgesinde geçirmiş, Denver-Boulder otoyol çıkışından batıya doğru yavaşça ilerlemişlerdi. Martin Yolu'ndan Broadway Kavşağı'na doğru çıkmışlar, Otuz Dokuzuncu Cadde'den aşağı inmişler, Kırkıncı Cadde'ye doğru tekrar çıkmışlardı. Bu civarda yaklaşık otuz yıl önce, Boulder'daki nüfus patlamasının başlangıcında inşa edilmiş, bir katı yüzeyde bir katı yerin altında kalan banliyö evleri vardı.

Chad, Yedek Kuvvetler deposundan gaz maskeleri alıp getirmişti. Ama maskeleri öğle yemeğinden (Öğle yemeği mi? Ne yemeği? Harold sadece bir kutu Berry's elmalı turta içi yiyebilmişti, midesi sadece onu kabul etmişti.) önce kullanmak zorunda kalmadılar. Yemekten sonra Table Mesa Yolu üzerindeki kiliseye gittiler ve korkunç bir kokuyla karşılaştılar. Yetmişten fazla insan hastalığıyla birlikte buraya gelmiş ve son nefesini burada vermişti.

"Odun," dedi Harold'ın yanındaki adamlardan biri tiksinti dolu, tizleşmiş bir sesle ve Harold dönüp sendeleyerek onun yanından geçti. Tuğla binanın köşesini dönerek eski günlerde seçim anketlerinin yapıldığı alana çıktı ve midesindekileri çıkardı. Norris haklıydı; midesi boşken kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

Kiliseyi boşaltmak için iki sefer yapmaları gerekti ve bütün öğle sonrasını orada geçirdiler. Boulder'daki bütün cesetleri temizlemek için yirmi adam, diye düşündü Harold. Neredeyse gülecekti. Boulder nüfusunun büyük bir bölümü Hava Ölçüm Tesisi dedikodusu yüzünden tavşanlar gibi kaçmıştı ama yine de... Harold, Defin Komitesi üyelerinin sayısının nüfusa paralel bir şekilde artacağını, ceset temizleme işleminin buna rağmen ilk kar yağışına kadar süreceğini tahmin ediyordu (gerçi kendisi o sırada burada olmaya niyetli değildi). İnsanların çoğu, yeni bir salgının –bağışıklı olmadıkları bir salgın– eşiğinden döndüklerinin farkında bile olmayacaktı.

Özgür Bölge Kalıcı Kurulu parlak fikirlerle dolu, diye düşündü küçümsemeyle. Harold Lauder peşlerinden dağınıklıklarını toplayıp ayakkabılarının bağcıklarını bağladığı sürece öyle olacaktı elbette. Sevgili Harold bu iş için yeterince iyiydi, ama siktiri boktan kurullarına dahil olacak kadar değildi. Kesinlikle hayır. Zaten hiçbir zaman, hiçbir şey için yeterince iyi olamamıştı. Ogunquit Lisesi'nde Okul Balosu'na birlikte gidebilecek bir kız bulacak kadar bile iyi olamamıştı. Tanrım, olamaz, Harold olmaz. Unutmayın dostlar, bunun ne mantıkla, ne bilimle, ne de sağduyuyla ilgisi var. İş önünde sonunda bir güzellik yarışması haline geliyor.

Ama biri bunu hiç unutmuyor. Biri skorları not ediyor çocuklar. Ve bu kişinin ismi –burada davulları duyabilir miyiz, maestro?– Harold Emery Lauder.

Ağzını silip elinden geldiğince sırıtarak kiliseye döndü ve başını sallayarak devam edebileceğini belirtti. Biri dostça sırtına vurdu. Harold sırıtışı yüzüne iyice yayılırken, *bir gün bu yaptığın yüzünden elinden olacaksın bok herif*, diye düşündü.

Son seferi dördü çeyrek geçe yaptılar. Çöp kamyonunun arkası tamamen dolmuş, kilisede ceset kalmamıştı. Kasaba merkezinden geçerlerken

yolda kalan araçlar yüzünden ilerlemek zahmetli olmuştu, ama üç çekici aracı Colorado 119 üzerinde bütün gün çalışarak arabaları yolun iki yanındaki hendeklere atmıştı. Araçlar hendekte dev bir çocuğun ters dönmüş oyuncakları gibi duruyordu.

Diğer iki turuncu kamyon gömme alanına gelip park etmişti bile. Adamlar inmişler, eldivenlerini çıkarmışlardı. Parmak uçları, elleri bütün gün eldivenin içinde olduğu için beyazlaşıp buruşmuştu. Sigara içip havadan sudan konuşuyorlardı. Çoğunun benzi hâlâ soluktu.

Norris ve iki yardımcısı her şeyi kontrol altına almış gibiydi. Geniş ve dayanıklı bir tabaka naylonu taşlı zemine serdiler. Çöp kamyonunun kasasının kapağı açıldı ve ilk cesetler, katılaşmış bez bebekler gibi naylonun üstüne düştü. Harold başını çevirmek istedi, ama diğerlerinin bunu bir zayıflık belirtisi olarak algılayacağından çekindi. Aslında düşmelerini görmek onu o kadar rahatsız etmiyordu; asıl kötü olan, çıkan *seslerdi.* Kefenleri olacak naylona düşerken çıkardıkları sesler.

Kamyonun motorunun homurtusu arttı ve kasasının önü, hidrolik bir vızıltı eşliğinde kalkmaya başladı. Cesetler artık dehşet verici bir insan yağmuru halinde dökülüyordu. Harold içinde anlık bir acıma hissi duydu, o kadar yoğun ve derindi ki içini acıttı. *Odunlar,* diye düşündü. *Ne kadar haklıymış. Geriye sadece onlar kaldı. Sadece... odunlar.*

"Tamam!" diye bağırdı Chad Norris ve Kellogg çöp kamyonunu biraz ileri çekerek kontağı kapattı. Chad ve yardımcıları ellerinde tırmıklarla naylonun üstüne çıktı. Harold bu kez başını çevirerek yağmur yağıp yağmayacağını görmek için gökyüzünü kontrol ediyormuş gibi yaptı ve böyle yapan tek kişi de değildi, ama daha sonra, defalarca rüyalarına girecek bir ses duydu: Chad ve yardımcıları tırmıklarla cesetleri eşit bir şekilde dağıtırken ölülerin ceplerinden dökülen bozuk paraların sesi. Çürümenin mide bulandırıcı kokusu ılık havayı sarmıştı.

Arkasına dönüp baktığında üç adamın kan ter içinde naylon kefenin uçlarını birleştirmeye çalıştığını gördü. Kollarındaki kaslar iyice şişmişti. Harold'ın da dahil olduğu birkaç kişi, yardıma gitti. Chad Norris devasa bir zımba tabancası çıkardı. Yirmi dakika sonra işin bu kısmı sona ermişti. Naylon, yerde dev bir jelatin kapsül gibi yatıyordu. Norris parlak sarı bir

buldozerin şoför koltuğuna geçerek motoru çalıştırdı. Çizgilerle kaplı kepçesi yere indi ve dozer ilerlemeye başladı.

Harold'ın ekibinden olan Weizak adındaki adam dönerek kötü kontrol edilen bir kuklanın sarsak adımlarıyla cesetlerden uzaklaştı. Şiddetle titreyen parmaklarının arasında bir sigara vardı. "Bakamayacağım," dedi Harold'ın yanından geçerken. "Gerçekten komik. Yahudi olduğumu bugüne dek bilmiyordum."

Buldozer büyük naylon paketi dikdörtgen şeklindeki derin çukura itti. Chad daha sonra buldozeri geri vitese taktı ve eski yerine gelince kontağı kapatıp indi. Adamlara toplanmalarını işaret ederek çöp kamyonlarından birine doğru yürüdü ve bir ayağını tampona koydu.

"Tezahürat yok," dedi. "Ama çok iyi iş çıkardınız. Herhalde bugün bine yakın parçayı ortadan kaldırmışızdır."

Parça, diye düşündü Harold.

"Bu tarz işler insanı yıpratır, biliyorum. Komite önümüzdeki hafta aramıza iki adamın daha katılacağına söz verdi, ama bunun şimdiki hislerinizi –ve benimkileri de– değiştirmeyeceğini biliyorum çocuklar. Söylemek istediğim, eğer bu kadarının size yettiğini düşünüyorsanız ve bir iki gün ara vermek isterseniz sorun değil. Ama bir daha yapamayacağınıza inanıyorsanız ekipten ayrılmadan önce yerinize mutlaka bir başkasını bulmalısınız. Bana kalırsa Özgür Bölge'deki en önemli iş bu. Şu an çok kötü değil, ama önümüzdeki ay yağışlar başlayıp havadaki nem oranı arttığında Boulder'da hâlâ yirmi bin ceset olursa insanlar hastalanmaya başlar. Yapabileceğinizi düşünürseniz yarın sabah otogarda buluşuruz."

"Ben gelirim," dedi biri.

"Ben de," dedi Norman Kellogg. "Ama bu akşam altı saat sürecek bir duş almam gerek." Bunun üzerine gülüşmeler oldu.

"Beni de sayın," dedi Weizak.

"Beni de," dedi Harold usulca.

"Bu pis bir iş," dedi Norris alçak, duygu dolu bir sesle. "İyi adamlarsınız. Geri kalanların ne kadar iyi olduğunuzu anlayabileceğinden şüpheliyim."

Harold bir yakınlaşma, yoldaşlık hissetti ve aniden ürkerek bu hisse karşı koydu. Bu, planın bir parçası değildi.

"Yarın görüşürüz Hawk,(*) dedi Weizak ve omzunu hafifçe sıktı.

Harold'ın gülümseyişi şaşkın ve kendini savunurcaydı. Hawk? Ne biçim bir şakaydı bu? Kötü bir şaka elbette. Ucuz dokundurma. Şişko ve sivilceli Harold Lauder'a Hawk demek. O eski, kapkara nefretin içinde uyanıp bu kez Weizak'a yöneldiğini hissetti, ama kafası aniden karışınca öfkesi yok oldu. Artık şişman değildi. Hatta toplu bile denemezdi. Son yedi hafta içinde sivilceleri de yok olmuştu. Weizak bir zamanlar okulda sürekli alay konusu olduğunu bilmiyordu. Harold'ın babasının bir keresinde ona homoseksüel olup olmadığını sorduğunu da bilmiyordu. Herkesin gözdesi olan ablasının gölgesinden bir türlü kurtulamadığını da. Bilseydi de muhtemelen hiç umursamayacaktı.

Zihni çaresizce çırpınan Harold kamyonlardan birinin arkasına bindi. Eski kinler, acılar ve ödenmemiş borçlar aniden Amerika'daki bütün kasaları dolduran kâğıt paralar gibi değersiz görünmeye başlamıştı.

Bu doğru olabilir miydi? Mümkün müydü? Paniğe kapıldı ve kendini yapayalnız hissetti. Hayır, dedi sonunda kendi kendine. Doğru olamaz. Düşün. Bir utanç kaynağı, eşcinsel veya sadece bir hiç olduğunu düşündüklerinde onlara karşı koyabilecek kadar kuvvetliysen aynı şekilde direnecek gücü...

Ama neye direnecekti?

Hakkındaki iyi düşüncelerine mi?

Böyle bir mantık yürütme... eh çılgınca değil miydi?

Kafasında eski bir deyiş belirdi. II. Dünya Savaşı sırasında Amerika'da yaşayan Japonları gözaltına alma eylemini savunan bir generale aitti. Generale, Japonların yoğun bir şekilde bulunduğu batı yakasında hiçbir sabotaj girişimine rastlanmadığı belirtilmişti. Bunun üzerine general, "Hiçbir sabotaja rastlanmaması, hayra yorulamayacak bir gelişmedir," diye karşılık vermişti.

O da öyle miydi?

Bu da uğursuz bir gelişme miydi?

Kamyon otogarın otoparkında durdu. Kamyonun kasasından atlayan Harold dengesinin ve gücünün de on kat artmış olduğunu düşündü. Ya verdiği kiloların veya sürekli yaptığı egzersizlerin etkisiydi. Belki ikisi birden.

(*) Şahin.

Derinlere gömülmeyi reddeden inatçı düşünce yine zihninde belirdi: *Toplum için bir kazanç olabilirim.*

Ama onu dışlamışlardı.

Bunun önemi yok. Yüzüme çarptıkları kapının kilidini açabilecek zekâya sahibim. Ve kilidi açtıktan sonra kapıyı da açabilecek cesareti bulduğuma inanıyorum.

Ama...

Kes! Kes şunu! Sanki ellerinde ayaklarında üzerinde bu kelimenin yazılı olduğu ağır zincirler var. Ama! Ama! Ama! Duramaz mısın Harold? O çıktığın kahrolası tepeden inemez misin?

"Hey, iyi misin kardeş?"

Harold irkildi. Norris devraldığı ofisten çıkmaktaydı. Yorgun görünüyordu.

"Ben mi? İyiyim. Sadece düşünüyordum."

"Eh, devam et öyleyse. Görünüşe bakılırsa sen düşündükçe biz kârlı çıkıyoruz."

Harold başını iki yana salladı. "Bu doğru değil."

"Öyle mi?" Chad daha fazla üstelemedi. "Seni istediğin yere bırakabilirim."

"Teşekkürler, ama motosikletimle gelmiştim zaten."

"Bir şey diyeyim mi Hawk? Bence bu adamların çoğu yarın gerçekten tekrar gelecek."

"Bence de," dedi Harold ve motosiklete doğru yürüyüp bindi. Kendine engel olmaya çalışsa da yeni lakabı çok hoşuna gidiyordu.

Norris başını iki yana salladı. "Daha önce söyleseler hayatta inanmazdım. İşin ne olduğunu gerçekten anladıklarında bin bir mazeret üreteceklerini sanıyordum."

"Bana kalırsa pis bir işi kendin için yapmak, başkaları için yapmaktan daha kolay," dedi Harold. "Bu adamlardan bazıları belki de hayatında ilk kez başkaları için değil, kendi için çalıştı."

"Evet, galiba haklısın. Yarın görüşürüz Hawk."

"Sekizde," dedi Harold ve Araphoe'ya çıkıp Broadway'e yöneldi. Sağında, çoğunlukla kadınlardan oluşan bir ekip, yolda kalmış araçları çekme çalışmalarına devam ediyordu. Etraflarında hatırı sayılır bir kalabalık

birikmişti. Burası gün geçtikçe büyüyor, diye düşündü Harold. Bu insanların yarısını tanımıyorum.

Zihni uzun süre önce çözdüğünü sandığı sorunla meşgul bir halde eve yöneldi. Vardığında, küçük beyaz bir Vespa'nın kaldırıma park edilmiş olduğunu gördü. Kapının önünde bir kadın oturuyordu.

Harold motosikletten inerken kadın ayağa kalktı ve elini uzattı. Harold'ın gördüğü en çarpıcı kadınlardan biriydi, onu daha önce de görmüştü elbette, ama hiç bu kadar yakınına gelmemişti.

"Ben Nadine Cross," dedi kadın. Sesi alçak, buğuluya yakındı. Kavrayışı sağlam, eli serindi. Harold'ın gözleri bir an istemsizce kadının vücuduna yöneldi. Kızların bundan nefret ettiğini biliyordu, ama kendini tutamamıştı. Kadın aldırmıyor gibiydi. Uzun bacaklarını saran fitilli kumaştan bir pantolon ve açık mavi, ipeğimsi, kolsuz bir bluz giymişti. İçinde sutyen yoktu. Kaç yaşındaydı? Otuz? Otuz beş? Belki daha gençti. Saçı vaktinden evvel ağarmıştı.

Her yerinde mi? diye sordu zihninin sonsuza dek azgın olan (ve görünüşe bakılırsa sonsuza dek bakir kalacak) kısmı ve kalp atışları biraz hızlandı.

"Harold Lauder," dedi gülümseyerek. "Larry Underwood'un grubuyla gelmiştiniz, değil mi?"

"Evet."

"Anladığım kadarıyla Stu, Frannie ve beni buraya kadar takip etmişsiniz. Larry geçen hafta beni görmeye geldi. Şarap ve çikolata getirmiş." Sesinde kulağı tırmalayan sahte bir ton olduğunu ve birdenbire, kadının onu zihninde çırılçıplak soyduğunu anladığını fark etti. Dudaklarını yalama isteği duydu ve bu isteğe başarıyla karşı koydu... en azından o an için. "Harika biri."

"Larry mi?" Tuhaf bir kahkaha attı. "Evet, Larry adeta bir prenstir."

Bir süre birbirlerine baktılar. Daha önce hiçbir kadın, Harold'a böyle dürüst ve araştıran gözlerle bakmamıştı. Heyecanı arttı ve karnında ılık bir tedirginlik hissetti.

"Eee," dedi. "Sizin için ne yapabilirim Bayan Cross?"

"Başlangıç olarak bana Nadine diyebilirsin. Ve beni yemeğe davet edebilirsin. Sonrasını düşünürüz."

Tedirginlikle karışık heyecan hissi arttı. "Yemeğe kalmak ister misin Nadine?"

"Hem de çok isterim," dedi Nadine ve gülümsedi. Elini koluna koyunca Harold düşük akımlı elektrik gibi garip bir titreşim hissetti. Nadine'in gözleri onunkilerden bir an bile ayrılmamıştı. "Teşekkür ederim."

Anahtarı kilide beceriksizce soktu ve çevirdi. Şimdi bana kapımı neden kilitlediğimi soracak, diye düşündü. Ben de eveleyip geveleyerek kendimi salak durumuna düşüreceğim.

Ama Nadine sormadı.

Yemeği Harold değil, Nadine hazırladı.

Harold artık konserve yiyeceklerin hiçbir halta yaramadığına kanaat getirmişti, ama Nadine oldukça güzel kokan bir yemek hazırlamaya başladı. Harold'ın aklına aniden gün içinde yaptığı iş geldi ve tiksinerek Nadine'den temizlenmek için yirmi dakika müsaade istedi. Bir yandan da kendini, kadının buraya muhtemelen sıradan bir sebeple gelmiş olduğuna dair ümitsizce uyarıyordu.

İki kova dolusu suyla hızlı bir duş alıp döndüğünde Nadine'in mutfakta meşgul olduğunu gördü. Su, gazlı ocağın üstünde neşeyle fokurduyordu. Harold içeri girerken Nadine kaynar suya makarnayı boşalttı. Diğer ocağın üzerindeki tencerede bir şey usulca kaynıyordu. Harold'ın burnuna Fransız usulü soğan çorbası, kırmızı şarap ve mantar kokusu geldi. Midesi guruldadı. O gün yaptığı iğrenç işin iştahı üzerindeki olumsuz etkisi yavaş yavaş yok oluyordu.

"Nefis kokuyor," dedi. "Zahmet etmeseydin. Ama şikâyet ediyor değilim elbet."

"Güveçte Stroganoff," dedi Nadine gülümseyerek ona dönerken. "Maalesef biraz uyduruk olmak zorunda. İyi restoranlarda bu yemeği yaparken konserve dana eti kullandıklarını hiç sanmıyorum ama..." Hepsi için söz konusu olan kısıtlılıkları anlatmaya çalışarak omuz silkti.

"Sana zahmet oluyor."

"Hiç de değil," dedi Nadine, ona yine inceleyen gözlerle bakarak. Ona doğru hafifçe dönünce bluzunun kumaşı gerildi ve sol göğsünün tatlı kıvrımları çıktı ortaya.

Harold bir sıcaklığın boğazından suratına doğru yükseldiğini hissetti ve irade gücünü son damlasına kadar kullanarak tahrik olmamaya çalıştı. Ama başarabileceğini pek sanmıyordu. Hatta hiç sanmıyordu. "Seninle çok iyi arkadaş olacağız," dedi Nadine.

"Arkadaş... mı?"

"Evet." Konuyu kapatmış gibi tekrar ocağa döndü ve Harold'ı çılgınca ihtimallerle baş başa bıraktı.

O andan sonra sadece havadan sudan sohbet ettiler... çoğunlukla Özgür Bölge dedikodusu yaptılar. Bunun için ellerinde bolca malzeme vardı. Harold yemeğin yarısını bitirmişlerken Nadine'e oraya geliş sebebini bir kez daha sormaya yeltendi ama Nadine'in yaptığı tek şey başını gülümseyerek iki yana sallamak oldu. "Bir erkeği yerken seyretmeyi severim."

Harold bir an için başkasından bahsettiğini sandı, ama sonra kendisini kastettiğini anladı. Gerçekten de iyi yemişti. Konserve dana eti kullanılmış olmasının onun gözünde hiçbir olumsuz yönü olmamış, tabağını üç kez doldurup boşaltmıştı. Sohbet doğal bir şekilde ilerliyor, Harold kasıklarındaki aslanı terbiye etmeyi başarıp ona bakabiliyordu.

Çarpıcı mı demişti? Kadın güzeldi. Diri ve güzel. Yemek yaparken gevşek bir atkuyruğu halinde topladığı saçlarında ilk anda düşündüğü gibi gri değil, bembeyaz teller vardı. Ağırbaşlı gözlerinin rengi koyuydu ve üzerine hiç kaçırmaksızın dikildiklerinde Harold'ın başı hoş bir şekilde dönüyordu. Nadine'in sesi alçak ve kendinden emindi. Harold'ın üzerinde hem huzursuz edici hem de neredeyse eziyet derecesinde hoş bir etki bırakıyordu.

Yemek bitince Harold kalkmaya yeltendi, ama Nadine ondan önce davrandı. "Kahve mi çay mı?"

"Ben hallederim, gerçek..."

"Evet ama ben yapacağım. Kahve mi çay mı... ben mi?" Ve gülümsedi. Gülümseyişi, öylesine hafifmeşrep bir espri yapmış birininki gibi değil (sevgili annesi böyle şeyleri hiç onaylamazdı) şuruplu bir tatlı üzerine konan kaymak gibi yoğun, hafif bir tebessümdü. Ve gözlerinde yine o araştıran bakışlar vardı. Başı dönen Harold delice bir rahatlıkla cevap verdi. "Son ikisi." Ve ergenlik çağında bir delikanlı gibi kıkırdamamak için kendini zor tuttu.

"Eh, o halde başlangıç olarak iki çay geliyor," dedi Nadine ve ocağın başına gitti.

O arkasına döner dönmez Harold'ın yüzüne kan hücum etti. *Herhalde domates gibi olmuşsundur! Kendini aptal yerine koymakta üstüne yok, diye azarladı kendini. Masum bir espriyi ciddiye alarak ortamın içine ettin. Ama sana müstahak!*

Nadine çaylarla beraber döndüğü sırada Harold kontrolünü birazcık kazanmış, neredeyse yüzü normal rengini almıştı. Hissettiği hoş sersemlik bir anda umutsuzluğa dönüşmüş, sanki bedeni ve zihni saf duygularla dolu bir lunapark trenine tıkıştırılmış gibiydi ve bu ilk sefer değildi. Bundan nefret ediyor, ama trenden inecek gücü kendinde bulamıyordu.

Bana ilgi duyuyor idiyse bile (ki sebebini Tanrı bilir, diye ekledi mahzunca) azmış bir salak gibi davranarak yok ettim, diye düşündü.

Eh, bunu daha önce de yapmıştı, bir kez daha yapmış olmanın bilinciyle yaşamaya devam edebilirdi herhalde.

Nadine o insanı sarsacak kadar dürüst bakışlarını fincanın üzerinden ona dikti ve tekrar gülümsedi. Harold'ın elde etmek için çok uğraştığı sükûnet, bir anda onu terk etti.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu. Kendini bir şey söylemek zorunda hissetmişti, zira Nadine'in buraya gelişinin bir sebebi olduğundan emindi. Kafasının karışıklığı gülümsemesini silmişti.

"Evet," dedi Nadine ve fincanı kararlı bir şekilde masaya koydu. "Evet, olabilirsin. Birbirimize yardım edebiliriz. Oturma odasına gelebilir misin?"

"Tabii." Elleri titriyordu. Fincanını masaya koyup ayağa kalkarken çayın bir kısmı döküldü. Nadine'in peşi sıra oturma odasına giderken pantolonunun kalçalarını düzgünce sarmakta olduğunu fark etti. Bir yerlerde, belki dolabının arkasında sakladığı dergilerden birinde, pantolonun kalçaları düzgün bir şekilde sarmasına külotun engel olduğunu ve kadınların bunu önlemek için g-string giymesi veya hiç külot giymemesi gerektiğini okumuştu.

Yutkundu; en azından denedi. Boğazında kocaman bir yumru var gibiydi.

Oturma odası loştu; tek ışık, kapalı perdelerin arasından sızan ışıktı. Saat altı buçuktu ve alacakaranlık çöküyordu. Harold tam perdeleri açma niyetiyle pencereye yönelmişti ki Nadine'in eli koluna dokunarak onu durdurdu. Harold kupkuru bir ağızla ona döndü.

"Bırak kapalı kalsınlar. Mahremiyetimiz bozulmasın."

"Mahremiyet," dedi Harold çatlak bir sesle. Yaşlı bir papağanın gıcırtılı sesine benziyordu.

"Bozulmasın ki bunu yapabileyim," dedi Nadine ve ona yaklaşıp öpmeye başladı.

Bedenini tamamen onunkine yapıştırmıştı. Harold hayatında ilk kez böyle bir deneyim yaşıyordu ve şaşkınlıktan aklı başından gitmişti. Beyaz pamuklu gömleğinin ve onun bluzunun ipek kumaşının ötesinden göğüslerinin baskısını hissedebiliyordu. Yumuşak ve düz karnı, sertleşmiş aletinden çekinmeksizin ona yaslanmıştı. Çok tatlı bir koku yayıyordu, belki parfümdü, belki duyan kişiyi bir anda aydınlığa boğan bir sırra benzeyen kendi kokusuydu. Elleri, saçlarına uzandı ve parmaklarını aralarına daldırdı.

Öpüşme nihayet sona erdi ama Nadine ondan uzaklaşmadı. Vücudu, yumuşak bir ateş gibi onunkine dayalı kaldı. Boyu yaklaşık on santim kısaydı, başını ona doğru kaldırmıştı. O an kaderin onunla dalga geçiyor olduğunu düşündü: Nihayet aşkı –veya onun yerini tutacak bir şey– bulmuştu ama o da parlak bir kadın dergisindeki aşk hikâyelerinden fırlamış gibiydi.

Nadine'in yüzü ona dönük, nemli dudakları aralık, gözleri parlaktı... neredeyse ışıldıyorlardı.

"Şimdi," dedi Nadine. "Kanepede."

Nasıl olduğunu anlayamadan kendilerini sarmaş dolaş kanepenin üstünde buldular. Nadine'in saçları açılmış, omuzlarına dökülüyordu. Kokusu her yeri sarmış gibiydi. Harold'ın elleri göğüslerindeydi ve bunun Nadine için bir *sakıncası yok* gibiydi; hatta Harold, ona daha rahat dokunabilsin diye bedenini kıvırıp büküyordu. Harold, onu okşamıyordu, hissettiği akıl almaz ihtiyaç yüzünden adeta yağmalıyordu.

"Bakirsin," dedi Nadine. Bir soru değildi... ve doğruyu söylemek daha kolaydı. Harold başını salladı.

"O zaman önce bunu yapacağız. Bir sonraki sefer daha yavaş olacak. Daha iyi."

Kot pantolonunun düğmesini açtı ve fermuarını indirdi. Parmağının ucunu hafifçe karnında gezdirdi. Harold'ın teni ürperdi ve dokunuşunu hissedince irkildi.

"Nadine..."

"Şişşt!" Yüzüne dökülen saçları, ifadesini tamamen gizliyordu.

Kot pantolonunun önü açıldı ve içinde bulunduğu beyaz pamuklu külot yüzünden (neyse ki duştan sonra yenisini giymişti) daha da komik görünen Aptal Şey, kutudan fırlayan oyuncak gibi atıldı. Aptal Şey, komik görüntüsünün farkında değildi, çünkü çok önemli bir görevi vardı. Bakirin işi daima son derece ciddi olurdu... maksat zevk değil, tecrübeydi.

"Bluzum..."

"Çıkarayım?..."

"Evet. Sonra da seninle ilgileneceğim."

Seninle ilgileneceğim. Bu sözler beyninde kuyuya atılmış taşların sesi gibi yankılandı ve Nadine'in göğsünü açgözlülükle emmeye, tatlı ve tuzlu tadını hissetmeye başladı.

Nadine nefesini tutarak, "Harold, bu çok güzel," dedi.

Seninle ilgileneceğim. Kelimeler zihnine kazınmıştı.

Nadine'in elleri külotunun lastiğinin içine girdi ve kot pantolonu anlamsız bir anahtar şıngırtısı eşliğinde bileklerine yığıldı.

"Doğrul," diye fısıldadı Nadine ve Harold söyleneni yaptı.

Bir dakikadan kısa sürdü. Doyuma ulaştığı anda kendini tutamayarak haykırdı. Sanki biri teninin hemen altında, tüm sinir uçlarının birleştiği bir merkeze dokunmuştu. Pek çok yazarın orgazmı ölümle neden ilişkilendirdiğini artık anlıyordu.

Sonra göğsü inip kalkarak loşlukta arkasına yaslandı. Başı kanepeye dayalı, ağzı açıktı. Aşağı bakmaya korkuyordu. Spermleri her tarafa yayılmış olmalıydı.

Petrole rastladık genç adam!

Kendini kaybettiği için utanarak mahcup bir ifadeyle Nadine'e baktı. Ama o sadece sakin, iri, her şeyi biliyormuşçasına bakan gözleriyle gülümsemekteydi. Victoria döneminde yapılmış bir tablodaki genç kızın gözleri gibiydiler. Belki de babası hakkında gereğinden fazla bilgisi olan bir kız.

"Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Neden? Ne için?" Bakışları, yüzünden bir an bile ayrılmamıştı.

"Sen pek zevk alamadın."

"Au contraire(*) duyduğum tatmin müthişti." Ama Harold tam olarak bunu kastettiğinden şüpheliydi. Üzerinde daha fazla düşünmesine fırsat kalmadan Nadine sözlerine devam etti. "Gençsin. İstediğin kadar devam edebiliriz."

Harold nutku tutularak ona baktı.

"Ama şunu bilmelisin." Elini hafifçe onunkinin üstüne koydu. "Bana bekâret hakkında söylediklerin var ya? Ben de öyleyim."

"Sen..." Yüzündeki hayret ifadesi çok komik olmalıydı ki Nadine başını arkaya atarak güldü.

"Felsefende bekârete yer yok mu Horatio?"

"Hayır... evet... ama..."

"Bakireyim. Ve öyle de kalacağım. Çünkü... bekâretimi alacak kişi başka."

"Kimmiş o?"

"Kim olduğunu biliyorsun."

Harold bir anda buz keserek ona bakakaldı. Nadine bakışlarına sakince karşılık verdi.

"O mu?"

Nadine başını hafifçe çevirerek salladı.

"Ama sana bazı şeyler gösterebilirim," dedi Nadine hâlâ ona bakmayarak. "Birlikte... daha önce hiç görmediğin şeyler yapabiliriz. Belki onları yapmayı hayal etmişsindir ama gerçekleşeceğini hiç ummamışsındır. Oyun oynayabiliriz. Hatta başımız dönene kadar devam edebiliriz. Biz..." Ve tekrar ona baktı. O kadar yoğun ve yakıcı bir bakıştı ki Harold yine tahrik olduğunu hissetti. "Her şeyi, herhangi bir şeyi yapabiliriz. O hariç. Ve o da pek önemli değil aslında, değil mi?"

Harold'ın zihninde görüntüler belirdi. İpek eşarplar... çizmeler... deri... kauçuk. Ah Tanrım. Bir Öğrencinin Fantezileri. Tek kişilik tuhaf bir tür seks oyunu. Ama bunların hepsi bir hayaldi. Bir çocuğun gizli fantezileri. Bütün bunları istiyordu, Nadine'i istiyordu, ama aynı zamanda daha fazlasını da istiyordu.

(*) Bilakis.

Asıl soru, ne kadarıyla yetinebileceğiydi.

"Bana her şeyi anlatabilirsin," dedi Nadine. "Yeri gelir annen, kardeşin, orospun, kölen olurum. Tek yapman gereken bana söylemek Harold."

Bu sözler zihninde çılgınca yankılanıyordu! Onu nasıl da sarhoş ediyordu!

Ağzını açtı, ama çıkan ses, çatlak bir zilin ahenksiz tınlaması gibiydi. "Ama bir bedeli var. Değil mi? Bir bedeli olmalı. Çünkü hiçbir şey karşılıksız değildir. Alabileceğimiz her şey dışarıda kuzu kuzu bizi beklerken bile."

"Senin istediğini istiyorum," dedi Nadine. "İçinden geçeni biliyorum."

"Bunu kimse bilmiyor."

"İçinden geçen, günlüğünde yazıyor. İstesem oradan okuyabilirdim, nerede olduğunu biliyorum, ama gerek yok."

Harold irkilerek ona suçlulukla baktı.

"Orada gevşek bir taşın altında duruyordu," dedi Nadine şömineyi işaret ederek. "Ama yerini değiştirdin. Artık çatıdaki yalıtım malzemesinin arkasında duruyor."

"Bunu nereden biliyorsun? Nasıl bilebilirsin?"

"Çünkü bana o söyledi. Daha doğrusu... bana bir mektupla anlattı denebilir. Asıl önemli olan, bana senden bahsetmiş olması Harold. Kovboyun kadınını nasıl elinden alıp seni Özgür Bölge Komitesi'nden dışladığını anlattı. Birlikte olmamızı istiyor Harold. Ve çok da cömert. Şu andan ayrılacağımız güne kadar tatildeyiz."

Harold'a dokunarak gülümsedi.

"Yani o güne kadar gönlümüzce yaramazlık yapabiliriz. Anlıyor musun?"

"Ben..."

"Hayır, anlamıyorsun. Henüz değil. Ama anlayacaksın Harold. Anlayacaksın."

Harold çılgınca bir an ondan kendisini Hawk diye çağırmasını istemeyi düşündü.

"Peki ya sonra Nadine? Sonra bizden ne isteyecek?"

"Senin istediğini. Ve benim. İhtiyarı aramaya çıktığınız ilk akşam Redman'a yapmak üzere olduğun şey... ama çok daha büyüdüğünü. Ve bu-

nu yaptıktan sonra birlikte onun yanına gideceğiz Harold. Onunla olacağız. Onunla kalacağız." Gözleri huşuyla yarı kapanmıştı. Belki paradoksal bir şekilde, kadının diğerini seviyor oluşu, ama buna rağmen kendini ona vermeye razı oluşu –hatta bundan zevk alma ihtimalinin bulunuşu– Harold'ın arzularını tekrar ateşledi.

"Ya reddedersem?" Dudakları soğuktu, uyuşmuş gibiydi.

Nadine omuz silkti ve göğüsleri çekici bir şekilde sallandı. "Hayat devam eder... değil mi Harold? Yapmam gerekeni yapabilmek için bir yol bulmaya çalışırım. Sen hayatına kaldığın yerden devam edersin. Er geç senin istediğin... o şeyi yapmak isteyecek bir kız bulursun sanırım. Ama o istediğin zamanla bıktırıcı olabiliyor. Hem de çok."

"Sen nereden bileceksin?" diye sordu Harold yüzünde çarpık bir sırıtışla.

"Biliyorum, çünkü seks hayata benzer ve hayat, çeşitli bekleme salonlarında geçirilen zaman gibi bıktırıcıdır. Burada küçük zaferlerin olabilir Harold, ama sonuçta eline ne geçecek? Sonunda birbirine benzeyen sıkıcı günler peş peşe dizilecek, bu yarı çıplak halim hiçbir zaman aklından silinmeyecek ve çırılçıplakken nasıl göründüğümü daima merak edeceksin. Seninle açık saçık konuşurken sesimi duymanın nasıl olacağını... vücuduna bal döküp yalarken neler hissedeceğini hep merak edecek..."

"Yeter," dedi Harold. Her tarafı titriyordu.

Ama Nadine durmadı.

"Ayrıca dünyanın *onun* hâkimiyeti altındaki bölümünü de hep merak edeceksin. Belki en çok bunu görmek isteyeceksin."

"Ben..."

"Kararını ver Harold. Bluzumu geri mi giyeyim yoksa tamamen mi soyunayım?"

Ne kadar süre düşünmüştü? Bilmiyordu. Daha sonra soruyu zihninde tartıp tartmadığından bile emin olamayacaktı. Ama konuştuğunda, kelimeler ağzında ölüm tadı bıraktı. "Yatak odası. Yatak odasına geçelim."

Nadine'in yüzünde vaat ve zafer dolu öylesine çarpıcı bir gülümseme belirdi ki Harold beklentiyle ürperdi.

Nadine uzanıp elini tuttu.

Ve Harold Lauder kaderine teslim oldu.

55. BÖLÜM

Yargıcın evi bir mezarlığa bakıyordu. Akşam yemeğinden sonra Larry ile arka verandada oturmuşlar, Roi-Tan puroları içerek güneşin soluk turuncuya dönerek dağların ardından batışını izliyorlardı.

"Küçükken, Illinois'teki en güzel mezarlığa yürüme mesafesinde otururduk," dedi yargıç. "İsmi Mount Hope'tu. O sırada altmışlı yaşlarının başlarında olan babam, her akşam yemekten sonra yürüyüşe çıkardı. Bazen ben de onunla birlikte yürürdüm. Ve yürüyüşümüz bizi bu çok bakımlı mezarlığa götürecek olursa babam bana, 'Ne dersin Teddy?' diye sorardı. 'Sence umut var mı?' Ben de, 'Mount Hope(*) var,' derdim ve her seferinde, sanki ilk kez duymuş gibi kükreyerek kahkahalar atardı. Bazen oradan sırf bu espriyi paylaşmak için geçtiğimizi düşünürüm. Varlıklı bir adamdı ama bildiği tek espri bu gibiydi."

Yargıç çenesini indirip omuzlarını kaldırarak purosunu içti.

"1937'de, ben hâlâ yirmili yaşlara varmamışken öldü. Onu her an özlüyorum. Bir çocuk, iyi bir baba olmadıkça bir babaya ihtiyaç duymaz. Ama iyi bir babanın da yeri asla dolmaz. Umut yok, ama Mount Hope var. Nasıl da hoşuna giderdi! Öldüğünde yetmiş sekiz yaşındaydı. Bir kral gibi öldü Larry. Evimizin en küçük odasındaki tahtında, kucağında gazetesiyle göçüp gitti."

Bu biraz da garip anı üzerine ne diyeceğini bilemeyen Larry, sessiz kalmayı tercih etti.

Yargıç içini çekti. "Yapılacak çok iş var," dedi. "Tabii elektriği geri getirmeyi başarabilirsek. Getiremezsek insanlarda huzursuzluk baş gösterecek ve hava iyice kötüleşmeden güneye göç başlayacak."

(*) Umut Dağı.

"Ralph ve Brad elektrik sorununun hallolacağını söylüyor. Onlara güveniyorum."

"Öyleyse güveninin boşa çıkmayacağını umalım. Yaşlı kadının gitmesi belki iyi olmuştur. Belki bunu o da biliyordu. İnsanların gördüklerini yorumlamakta özgür olması belki daha iyidir. Gökyüzündeki ışıkların ne olduğuna, ağacın gövdesindeki yüzün gerçek mi yoksa sadece bir göz yanılgısı mı olduğuna insanların karar vermesinden bahsediyorum. Anlıyor musun Larry?"

"Hayır efendim," dedi Larry dürüstçe. "Anladığımı sanmıyorum."

"Tuvaletin sifonunu çekmeyi tekrar keşfetmeden önce tanrıları, kurtarıcıları ve ölümden sonrasını keşfetmek gibi yorucu bir işe girişmenin gerekli olup olmadığını merak ediyorum. Söylediğim bu. Tanrılar için zamanlamanın doğru olup olmadığından emin değilim."

"Sence Abagail Ana ölmüş müdür?"

"Gideli altı gün oluyor. Arama Komitesi ondan hiçbir ize rastlamadı. Evet, bence öldü, ama yüzde yüz emin olmak mümkün değil. Bildiğimiz kriterlerin ötesinde, olağanüstü bir kadındı. Belki de gitmesine neredeyse memnun olmamın sebebi, mantığa körü körüne bağlı huysuz bir ihtiyar oluşum. Günümü normal aktivitelerle geçirmeyi severim, bahçemi sularım, begonyaları nasıl diriltiğimi gördün mü? Gurur duyuyorum. Sonra kitap okurum, salgınla ilgili yazacağım kitap için notlar alırım. Tüm bunları yaptıktan sonra yatma vakti gelirken bir kadeh şarap içer, sonra huzurla uyurum. Evet. Hayalet öykülerini ve korku filmlerini ne kadar çok seversek sevelim hiçbirimiz kötü işaretler ve uğursuzluk belirtileri görmek istemiyoruz. Hiçbirimiz Doğudaki Yıldız'ı veya gece yarısı bir alev sütununu gerçekten görmek istemiyor. Tek istediğimiz huzur, akla uygunluk ve sıradan günler. Siyah bir kadının ihtiyar yüzünde Tanrı'yı görürsek bir de Şeytan'ın olduğu gerçeğini kabul etmek zorunda kalırız, çünkü her tanrının karşısında bir şeytan vardır ve bizimki, hiç hoşumuza gitmeyecek kadar yakınımızda olabilir."

"Buraya geliş sebebim de o," dedi Larry nasıl söyleyeceğini tam olarak bilemeden. Keşke yargıç bahçesinden, kitaplarından, notlarından ve gelenek haline gelmiş bir kadeh şarabından bahsetmemiş olsaydı. Arkadaşlarıyla yaptıkları toplantıda iki kuruşluk aklıyla her nasılsa öyle bir

teklifte bulunmuştu işte. Acaba bunu fırsatçı bir zalim gibi görünmeden dile getirmenin bir yolu var mıydı?

"Buraya neden geldiğini biliyorum. Kabul ediyorum."

Larry irkilerek oturduğu hasır sandalyenin çıtırdamasına sebep oldu. "Kim söyledi? Bu konunun kimse tarafından bilinmemesi gerekiyordu yargıç. Kuruldan biri bilgi sızdırıyorsa başımız dertte demektir."

Yargıç yaşlılık lekeleriyle kaplı elini kaldırarak onu susturdu. Zamanın yıprattığı yüzündeki gözleri parlıyordu. "Sakin ol evlat, sakin ol. Bildiğim kadarıyla kimsenin bilgi sızdırdığı yok ve kulağım deliktir bilirsin. Hayır, sırrı kendime fısıldadım. Bu akşam buraya geliş sebebin yüzünden kitap gibi okunuyor Larry. Umarım poker oynamıyorsundur. Hayattaki basit zevklerimden bahsettiğim sırada suratın şekilden şekile girdi... komik denebilecek, felaket haberi almış gibi bir ifaden vardı..."

"O kadar komik mi? Ne yapsaydım yani, mutlu mu olacaktım? Seni..."

"Batıya göndermek istiyorsunuz," dedi yargıç usulca. "Casusluk etmem için. Konu bu, değil mi?"

"Üstüne bastın."

"Bu fikrin aklınıza ne zaman geleceğini merak ediyordum. Bu, Özgür Bölge'nin varlığını sürdürebilmesi için son derece önemli bir mesele. Orada neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrimiz bile yok. Kara Adam ha orada olmuş ha Ay'ın karanlık yüzünde."

"Eğer sahiden oradaysa."

"Orada, eminim. Bir surette veya diğerinde, ama orada olduğu muhakkak. Hiç şüphem yok." Cebinden bir tırnak makası çıkararak tırnaklarını kesmeye başladı. Çıt çıt sesleri sözlerine karışıyordu. "Kurul orayı daha çok beğenip kalmaya karar verdiğimiz takdirde ne yapacağını belirledi mi?"

Larry bu fikir karşısında afalladı. Yargıca böyle bir ihtimalin kimsenin aklına gelmediğini söyledi.

"Bence elektrikleri vardır," dedi yargıç aldatıcı bir sükûnetle. "Bu çok çekici bir unsur biliyorsun. Impening denen adam da belli ki böyle düşünmüş."

"O pislikten kurtulmuş olduk," dedi Larry sertçe ve yargıç da bir kahkaha attı.

"Yarın yola çıkarım," dedi sonra. Land-Rover ile giderim sanırım. Önce kuzeye, Wyoming'e, ardından batıya. Tanrı'ya şükür hâlâ yeterince iyi kullanabiliyorum! Idaho'yu baştan başa kat edip Kuzey Kaliforniya'ya varırım. Gidiş iki hafta kadar, dönüş ise muhtemelen daha uzun sürer. Kar olabilir."

"Evet, o ihtimali konuştuk."

"Ve yaşlıyım. Benim yaşımdakiler kalp sorunu yaşayabilir veya aptallıklarından kaynaklanan hatalar yapabilir. Sadece beni göndermeyeceğinizi tahmin ediyorum."

"Şey..."

"Tamam, bu konudan bahsetmemen gerek anladım. Sorumu geri alıyorum."

"Teklifi kabul etmeyebilirsin," dedi Larry aniden. "Kimse kafana silah dayamı..."

"Bana karşı sorumluluğundan kurtulmaya mı çalışıyorsun?" diye sertçe sordu yargıç.

"Belki. Belki öyledir. Belki geri dönme ihtimalini onda bir, işimize yarayacak elle tutulur bir belgeyle dönme ihtimalini ise yirmide bir olarak görüyorumdur. Belki bir hata yaptığımı söylemeye çalışıyorumdur. Bu iş için fazla yaşlı olabilirsin."

"Maceraya atılmak için fazla yaşlıyım," dedi yargıç tırnak makasını kenara koyarak. "Ama umarım doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapmak için fazla yaşlı değilimdir. Dışarıda bir yerde, doğru olduğuna inandığı şeyi yapmak adına muhtemelen korkunç bir ölüme gitmiş bir kadın var. Dinsel bir dürtüye kapılıp yaptığından hiç şüphem yok. Ama doğru olanı yapmaya çalışanlar, hep çılgın sıfatıyla yaftalanmıştır. Gideceğim. Üşürüm muhtemelen. Bağırsaklarım da iyi çalışmayacak. Yalnızlık hissedeceğim. Begonyalarımı özleyeceğim. Ama..." Başını kaldırıp Larry'ye bakarken gözleri parlıyordu. "Aynı zamanda akıllı olacağım."

"Olursun sanırım," dedi Larry ve gözyaşlarından gözlerinin yandığını hissetti.

"Lucy nasıl?" diye sordu yargıç konuyu bariz bir şekilde değiştirerek.

"İyi," dedi Larry. "İkimiz de iyiyiz."

"Sorun yok, değil mi?"

"Yok," dedi Larry ve Nadine'i düşündü. Onu son görüşündeki çaresizliği, Larry'yi çok huzursuz ediyordu. Son çarem sensin, demişti ona. Garip bir konuşmaydı. Neredeyse intihara meyilli olduğunu düşünecekti. Peki ona yardım etmek için ne yapılabilirdi? Psikiyatri? Tek sahip olduklarının bir veteriner olduğu düşünülürse bu fikir komik geliyordu elbette. Artık Alo-Dua hattı bile yoktu.

"Lucy ile birlikte olman güzel," dedi yargıç. "Ama galiba diğer kadın için endişeleniyorsun."

"Evet." Bundan sonraki cümleyi söylemek son derece zordu, ama bir başkasıyla paylaşıp içinden atmak onu çok rahatlattı. "İntiharı düşünüyor olabilir. Benim yüzümden değil elbet," diye ekledi hemen. "Bir kızın seksi Larry Underwood'u elde edemediği için canına kıymaya kalkacağını düşündüğümü sanma. Ama kol kanat gerdiği çocuk, kabuğundan sıyrıldı. Sanırım Nadine artık ona bağımlı biri olmadığı için kendini yalnız hissediyor."

"Depresyonu kronikleşirse intihar etmeye kalkabilir," dedi yargıç tüyler ürpertici bir kayıtsızlıkla.

Larry, şaşkınca yargıca baktı.

"Ama yapabileceğin bir şey yok," dedi yargıç. "Değil mi?"

"Yok."

"Seçimini yaptın."

"Evet."

"Dönmemecesine?"

"Evet."

"O halde kararınla yaşayacaksın," dedi yargıç durumun keyfini çıkararak. "Allah aşkına büyü artık Larry. Kendine ve kararlarına güven. Hiç kolay olmayacağı malum, ama endişelerinin üzerine bu güvenle gitmelisin. Güneş sütünün kızgın yaz güneşi altında teni koruduğu gibi ruhunu kavrulmaktan koruyacaktır. Kendi ruhunu yönlendirecek kaptan sensin. Ara sıra ukala bir psikolog bunu yapma yetini sınayacaktır. Büyü! Lucy'n çok iyi bir kadın. Onun ve senin ruhundan fazlasının sorumluluğunu almak büyük bir yük ve insanoğlunun felakete davetiye çıkarmak için başvurduğu en popüler yöntemlerden biri de bu."

"Seninle konuşmayı seviyorum," dedi Larry.

"Muhtemelen hep duymak istediklerini söylediğim içindir," dedi yargıç sakince. Sonra ekledi. "İntihar etmek için pek çok yöntem olduğunu biliyorsundur herhalde."

Larry bu cümleyi aradan çok uzun bir zaman geçmeden, acı koşullar altında hatırlayacaktı.

Harold'ın kamyonu ertesi sabah saat sekizi çeyrek geçe Table Mesa bölgesine gitmek üzere Greyhound'dan ayrıldı. Harold, Weizak ve Harold'ın iki adamı, kamyonun arkasında oturuyordu. Norman Kellogg ve bir başkası ön taraftaydı. Yepyeni bir Land-Rover yavaşça onlara yaklaştığı sırada Araphoe ve Broadway'in kesiştiği kavşaktaydılar.

Weizak el sallayarak seslendi. "Nereye böyle yargıç?"

Yün kazağı ve yeleği içinde biraz komik görünen yargıç sağa çekip durdu. "Günübirliğine Denver'a gideyim dedim."

"Bu seni oraya kadar götürebilecek mi?" diye sordu Weizak aracını işaret ederek.

"Anayollardan uzak kalırsam gidebilirim sanıyorum."

"Yetişkin kitapları satan bir kitapçıya rastlarsan kucak dolusu al gel, olur mu?"

Bunun üzerine Harold hariç herkesten kahkahalar yükseldi. Harold'ın yüzü solgun ve yorgun görünüyordu. Gece neredeyse hiç uyumamıştı. Nadine söylediği kadar istekli davranmış ve gece boyunca sadece ıslak rüyalarında gördüğü birçok hayalini gerçeğe dönüştürmüştü. O geceyi dört gözle bekliyordu ve artık içeriğine birinci elden ulaşabiliyorken Weizak'ın açık saçık dergilere dair esprisi, yüzünde sadece belli belirsiz bir gülümseme oluşturabilmişti. Evden çıktığı sırada Nadine hâlâ uyuyordu. Saat iki gibi yatağa bitkince uzandıklarında Nadine günlüğünü okumak istediğini söylemiş, Harold da okumasına izin vermişti. Belki eline büyük bir koz vermiş olacaktı, ama aklı emin olamayacak kadar karışıktı. Öte yandan günlüğün, hayatında yazdığı en güzel eser olduğu söylenebilirdi ve yazdıklarına bir başka gözün daha tanık olmasını istiyor, hatta buna ihtiyaç duyuyordu.

Kellogg çöp kamyonunun ön tarafından yargıca doğru eğilmişti. "Dikkatli ol babalık. Tamam mı? Bugünlerde yollarda garip tipler dolaşıyor."

"Gerçekten de öyle," dedi yargıç garip bir gülümsemeyle. "Merak etmeyin dikkat ederim. İyi günler beyler. Size de iyi günler Bay Weizak."

Bunun üzerine yine gülüşmeler oldu ve herkes kendi yoluna gitti.

Yargıç, Denver'a doğru gitmedi. 36. Karayolu'na vardığında 7. Otoyol üzerinden doğruca ilerledi. Sabah güneşi parlak ve yumuşaktı. Tali yolda kalmış araçların sayısı, ilerlemeyi engelleyecek kadar fazla değildi. Brighton kasabası daha kötüydü, bir noktada iç içe geçmiş araçların sebep olduğu tıkanıklığı aşabilmek için lisenin futbol sahasından geçmek zorunda kaldı. I-25'e varana dek doğuya doğru devam etti. Buradan sağa dönerek Denver yoluna çıkabilirdi. Onun yerine sola –kuzeye– döndü ve yokuş aşağı inmeye başladı. Yolu yarılayınca vitesi boşa alarak sol tarafına, eteklerinde Boulder'ın kurulu olduğu Rocky Dağları'nın azametle mavi göğe doğru yükseldiği batıya baktı.

Larry'ye maceraya atılmak için çok yaşlı olduğunu söylemişti, ama Tanrı onu korusun, bu bir yalandı. Kalbi yirmi yıldır böyle çarpmamış, hava böylesine tatlı gelmemiş, renkler bu kadar parlak görünmemişti. I-25 üzerinden Cheyenne'e gidecek, sonra batıya dönerek dağların ardında kendisini bekleyen kaderine yönelecekti. Yaşlılıktan kurumuş olan teni, bu düşünce üzerine karıncalanıp ürperdi. I-80'den batıya, Salt Lake City'ye, ardından Reno, Nevada'ya. Sonra tekrar kuzeye yönelecekti ama bunun pek önemi olmayacaktı. Çünkü Salt Lake ve Reno arasında bir yerde, hatta belki daha da önce durdurulacak, sorgulanacak ve muhtemelen tekrar sorgulanmak üzere başka bir yere gönderilecekti. Gittiği yerlerden birinde, bir davet alabilirdi.

Hatta Kara Adam'la bizzat görüşmesi bile mümkündü.

"Devam et ihtiyar," dedi yumuşak bir sesle.

Rover'ı vitese taktı ve çıkışa yaklaştı. Kuzeye yönelen üç şerit vardı ve üçü de nispeten boştu. Tahmin ettiği gibi Denver'daki trafik sıkışıklıkları ve zincirleme kazalar bu bölgedeki akışı hatırı sayılır derecede seyreltmişti. Aksi yöne doğru ilerleyen yollar çok kalabalıktı –kurtuluşu körlemesine güneyde arayan aptallar şeritleri doldurmuştu– ama bu taraf iyiydi. En azından bir süre için öyle olacağa benziyordu.

Yargıç Farris yola çıkmış olmaktan memnun bir şekilde ilerlemeye devam etti. Önceki gece pek iyi uyuyamamıştı. Bu gece yıldızların altında

yaşlı bedeni iki uyku tulumuna sarınmış halde çok daha iyi uyuyacağından emindi. Boulder'ı tekrar görüp göremeyeceğini merak etti ve görme olasılığının düşük olduğunu düşündü. Buna rağmen heyecanı büyüktü.

Bu, hayatının en güzel günlerinden biriydi.

Nick, Ralph ve Stu öğleden sonra bisikletlerine atlayarak Tom Cullen'ın tek başına yaşadığı sıvalı kaplı küçük eve gitti. Tom'un evi, Boulder'ın "eski" sakinlerince bir işaret noktası olarak kabul edilmişti. Stan Nogotny evin dini-politik bir Disneyland'a benzediğini söylemişti.

Evin ön bahçesindeki heykeller garip bir tablo oluşturuyordu. Yaklaşık bir düzine Meryem Ana heykeli vardı. Bazıları plastik flamingo sürülerini besliyormuş gibi görünüyordu. Flamingoların en irisinin boyu Tom'u aşıyordu ve tek bacağı üzerinde dikilmekteydi. Dev dilek kuyusunun süslü kovasının içinde karanlıkta parlayan maddeden yapılmış, elleri iki yanda açık duran bir İsa heykeli vardı... görünüşe bakılırsa flamingoları kutsuyordu. Dilek kuyusunun yanında, kuş havuzundan su içiyor gibi görünen alçıdan yapılmış iri bir inek vardı.

Evin ön cephesindeki telli kapı hızla açıldı ve Tom yarı çıplak halde onları karşılamak için koştu. Uzaktan bakıldığında masmavi gözleri ve kızılımsı sarı gür sakallarıyla son derece erkeksi bir yazar veya ressam olduğu sanılabilir, diye düşündü Nick. Ama yaklaştıkça bu fikir değişebilir ve zekâ düzeyi pek yüksek olmayan basit bir işçi olduğu düşünülebilirdi. İyice yaklaşıp bir dakika kadar konuşunca, Tom Cullen'ın kafasındaki tahtaların büyük bir bölümünün eksik olduğu anlaşılırdı.

Nick, Tom'a duyduğu yoğun sempatinin bir sebebinin, kendisinin de zaman zaman zekâ özürlü olduğunun sanılması olduğunu biliyordu. İlk başlarda durumu yüzünden okuma yazmayı geç öğrenmesi bu kanıya sebep oluyordu. Daha sonra ise insanların sağır dilsiz birinin aynı zamanda zekâ özürlü olduğunu varsaymaya meyilli olduğunu görmüştü. Hayatı boyunca bu duruma yakıştırılan bütün tanımları duymuştu herhalde: Tahtası eksik. Tepesi yumuşak. Üç tekerlek üzerinde giden. Beyni kafasındaki delikten akmış. Kıt akıllı. Birkaç bira içmek için Shoyo'nun dışında bir meyhane olan Zack'in Yeri'ne gittiği geceyi hatırladı... Ray Booth ve adamlarının onu dövdüğü geceydi. Barmen, barın diğer ucundaki müşterisine

doğru eğilerek bir şeyler söylemişti. Eliyle ağzını yarı örttüğü için Nick dudaklarını kısmen okuyabilmişti, ama daha fazlasına gerek yoktu zaten. *Sağır dilsiz... muhtemelen geri zekâlı... neredeyse tümü öyle olur...*

Ama tüm bu çirkin yakıştırmalar arasından bir tanesi Tom Cullen'a oldukça uyuyordu. Nick, onu düşünürken bu tanımı kendi sessiz dünyası içinde şefkatle kullanırdı: *Adam eksik desteyle oynuyor.* Tom'un durumu buydu işte. İşin ah vah edilecek tarafı ise Tom'un destesinde çok az kâğıdın eksik oluşuydu ve onlar da karo ikilisi veya sinek üçlüsü gibi düşük değerli kâğıtlardı. Ama bunlar olmadan oyun oynanmıyordu işte. Fal bile bakılamazdı.

"Nicky!" diye bağırdı Tom. "Seni gördüğüme çok sevindim! Aman, evet! Tom Cullen çok mutlu!" Kollarını Nick'in boynuna dolayıp, sıkıca sarıldı. Nick böyle parlak günlerde hâlâ takmakta olduğu siyah göz bandının gerisindeki yaralı gözünün yaşlarla yandığını hissetti. "Ralph'i de! Ve onu da. Sen... şeydin..."

"Ben..." diye söze başladı Stu, ama Nick eliyle işaret ederek onu durdurdu. Tom ile hafıza geliştirme taktikleri üzerinde çalışıyorlardı ve işe yarıyor gibi görünüyordu. Hatırlamak istediği ismi bildiği bir şeyle bağdaştırınca hedefe ulaşabiliyordu. Bu da çok uzun seneler önce Rudy'den öğrendiklerinden biriydi.

Cebinden not defterini çıkarıp bir şeyler yazdı. Sonra okuması için Ralph'e uzattı.

Kaşlarını hafifçe çatan Ralph okudu. "İneklerin ve koyunların memelerinden neyi akıtırız?"

Tom donmuş gibi kalakaldı. Yüzündeki ifade yok oldu. Çenesi düştü ve gözleri boş boş bakmaya başladı.

Stu huzursuzca kıpırdandı. "Nick acaba bu..."

Nick parmağını dudaklarına götürerek onu susturdu. Tom neredeyse aynı anda canlanarak normale döndü.

"Sütü!" dedi hoplayıp gülerek. "Sen Stu'sun!" Doğrulaması için Nick'e baktı ve o da parmaklarıyla zafer işareti yaptı.

"A-Y, Stu böyle yazılır, Tom Cullen biliyor, bunu *herkes* biliyor!"

Nick, Tom'un evinin kapısını işaret etti.

"İçeri girmek mi istiyorsunuz? Aman, evet! Hep birlikte girelim. Tom evi dekore ediyordu."

Ralph ve Stu, Nick ve Tom'un peşinden verandanın basamaklarını çıkarken gülümseyerek birbirine baktı. Tom hep dekore ediyordu. Döşemiyordu, çünkü ev o içine ilk girdiği sırada dayalı döşeliydi elbette. İçerisi altüst olmuş bir çizgi film dünyası gibiydi.

Ön kapının hemen ardında, doldurulmuş yeşil bir papağanın dikkatle içine yerleştirildiği, kocaman, yaldızlı bir kuş kafesi vardı. Nick geçerken başını eğmek zorunda kalmıştı. Tom'un dekore ederken kullandığı eşyaların öylesine alınmış ıvır zıvırlar olmadığını düşündü. Öyle olsa evin içi bitpazarı gibi olurdu. Burada daha fazlası vardı, sıradan bir zihnin belli bir düzen olarak algılayabileceğinin biraz ötesiydi. Oturma odasındaki şöminenin rafındaki büyük, kare blokta kredi kartı levhaları vardı. Hepsi de ortalanmış ve dikkatle dizilmişti. VISA KARTINIZ BURADA GEÇER. MASTERCARD DEYİN YETER. AMERICAN EXPRESS KABULÜMÜZ. DINER'S CLUB. Soru şuydu: Tom bütün bunların belirli bir setin parçaları olduğunu nereden biliyordu? Okuması yoktu, ama her nasılsa ilişkiyi kurmayı başarmıştı.

Sehpanın üstünde ambalaj köpüğünden yapılma büyükçe bir yangın musluğu vardı. Pencerenin önünde, gün ışığını mavi ışınlar halinde içeri yansıtacak bir tepe lambası duruyordu.

Tom onlara evin her yerini gösterdi. Alttaki oyun odası, Tom'un bir tahnitçi dükkânından bulduğu doldurulmuş kuşlar ve hayvanlarla doluydu. Kuşları, neredeyse görünmez olan piyano telleriyle tavana asmıştı. Baykuşlar, şahinler, hatta güve yemiş tüyleri ve camdan yapılmış tek sarı gözüyle kel bir akbaba, odada süzülüyormuş gibiydi. Bir köşede bir ağaçkakan, diğerinde bir sincap, öteki köşede bir kokarca ve sonuncusunda bir sansar vardı. Odanın tam ortasında, her nasılsa diğer tüm hayvanların dikkatle bakıyor gibi göründüğü bir çakal duruyordu.

Üst kata çıkan merdivenlerin tırabzanları kırmızı beyaz kâğıt şeritleriyle kaplanmıştı. Üst katın holünün tavanına yine piyano teliyle savaş uçakları maketleri asılmıştı, Fokker, Spad, Stuka, Spitfire, Zero ve Messerschmittler. Banyonun zemini parlak maviye boyanmış ve Tom'un oyuncak gemi koleksiyonu üzerine dizilmiş, dört beyaz porselen ada ve bir beyaz porselen kıta –küvetin ayakları ve klozet– arasında, katı bir denizde sözde yüzüyorlardı.

Nihayet bütün evi gezip tekrar oturma odasına indiler ve kredi kartı levhalarının altına, John ve Robert Kennedy'nin kenarları yaldızlı sınırlarla belirlenmiş bulutlar önünde poz verdiği üçboyutlu fotoğrafın karşısına oturdular. Altında şöyle yazıyordu: KARDEŞLER CENNETTE BULUŞTU.

"Tom'un evini beğendiniz mi? Ne düşünüyorsunuz? Güzel mi?"

"Çok güzel," dedi Stu. "Söylesene. Aşağıdaki şu kuşlar... seni hiç tedirgin etmiyor mu?"

"Hayır!" dedi Tom şaşkınca. "İçleri talaş dolu!"

Nick, Ralph'e bir not uzattı.

"Tom, Nick tekrar hipnotize edilmeye itirazın olup olmadığını soruyor. Stan'in yaptığı gibi. Bu seferki oyun değil, çok önemli. Nick sebebini daha sonra açıklayacakmış."

"Olur," dedi Tom. "Çook... uykun... vaaar... bu, değil mi?"

"Evet, o," dedi Ralph.

"Saate bakmamı tekrar mı istiyorsunuz? Sorun değil. Hani şu öne arkaya sallanan saat? Çook... uykulusuuun..." Tom onlara şüpheyle baktı. "Ama hiç uykum yok. Aman, hayır. Dün gece erken uyudum. Tom Cullen hep erken uyuyor, çünkü seyredecek televizyon yok."

"Bir fil görmek ister miydin Tom?" diye yumuşak sesle sordu Stu.

Tom'un gözleri hemen kapandı. Başı gevşekçe öne düştü. Uzun, derin soluklar almaya başladı. Nick, ona anahtar cümleyi söylemiş, ama Stu işe yarayacağına inanıp inanmamakta tereddüt etmişti. Bu kadar çabuk etki göstermesini beklemiyordu.

"Tavuğun kafasını kanadının altına sokmak gibi," dedi Ralph şaşkınca.

Nick, Stu'ya bu seans için daha önceden hazırlanmış olan metni uzattı. Stu, Nick'e uzun bir süre baktı. Nick bu bakışlara karşılık verdikten sonra başını ciddi bir şekilde sallayarak başlamasını işaret etti.

"Beni duyuyor musun Tom?"

"Evet, seni duyuyorum," dedi Tom ve sesinin tonu üzerine Stu başını kaldırıp baktı.

Tom'un her zamanki sesinden farklıydı, ama Stu isimlendiremiyordu. Bu ona on sekiz yaşında, liseden mezun olurken yaşadığı bir olayı

hatırlattı. Törenden önce, erkeklerin soyunma odasındaydı. İçerideki diğer çocukların neredeyse hepsini ilkokulun ilk gününden beri tanıyordu. Elinde siyah mezuniyet peleriniyle soyunma odasında dururken etrafındaki yüzlerin ilk günden o ana dek ne çok değişmiş olduğunu düşünmüştü. Değişimin farkında olmak onu o gün de şimdi olduğu gibi ürpertmişti. Baktığı yüzler artık birinci sınıfa giden çocukların yüzleri değildi... ama yetişkin erkek yüzleri oldukları da söylenemezdi. İki iyi tanımlanmış evre arasında kalmışlardı. Tom Cullen'ın bilinçaltının gölgeli dünyasından gelen bu ses de o yüzler gibiydi, ama sonsuz bir hüzünle doluydu. Stu bunun daima dışlanmış bir adamın sesi olduğunu düşündü.

Devam etmesini bekliyorlardı, bu yüzden daha fazla duraksamadı.

"Tom, Ben Stu Redman."

"Evet. Stu Redman."

"Nick de burada."

"Evet, Nick de burada."

"Ralph Brentner da öyle."

"Evet, Ralph de burada."

"Biz senin arkadaşlarınız."

"Biliyorum."

"Bir şey yapmanı rica ediyoruz Tom. Özgür Bölge için. Tehlikeli bir görev."

"Tehlikeli..."

Endişe, Tom'un yüzünden yaz gününde güneşi engelleyen bulutun mısır tarlasına düşen gölgesi gibi geçti.

"Korkacak mıyım? Yoksa ben..." İç çekerek sustu.

Stu ne cevap vereceğini bilemeyerek Nick'e baktı.

Nick'in ağzından sessiz bir evet çıktı.

"Onunla ilgili, değil mi?" dedi Tom ve korkuyla iç geçirdi. Kasım rüzgârının meşe ağaçlarının çıplak dalları arasından geçerken çıkardığı sese benziyordu. Stu'nun içi yine ürperdi. Ralph'in yüzü solmuştu.

"Kim, Tom?" diye nazikçe sordu Stu.

"Flagg. Adı Randall Flagg. Kara Adam. Benden istediğiniz..." Tekrar içini çekti.

"Onu nereden tanıyorsun Tom?" Bu soru metinde yoktu.

"Rüyalarımdan... yüzünü rüyalarımda görüyorum."

Yüzünü rüyalarımda görüyorum. Ama yüzünü kimse görmemişti. Yüzü hep gizliydi.

"Onu gördün mü?"

"Evet."

"Neye benziyor Tom?"

Tom uzun bir süre konuşmadı. Stu tam cevap alamayacağına kanaat getirip metne dönecekken Tom, "Sokaktaki alelade birine benziyor," dedi. "Ama sırıttığında kuşlar tünedikleri telefon tellerinden düşüyor. Size öyle bir bakıyor ki mesaneniz bozulup idrarınız yanıyor. Tükürdüğü yerdeki otlar sararıp ölüyor. Hep dışarıda. Zamanın içinden gelmiş. Kendini bilmiyor. İsmi, binlerce iblisin adı. İsa bir keresinde onu domuz sürüsüne atmış. İsmi Lejyon. Bizden korkuyor. Biz içerideyiz. Büyü yapabiliyor. Kurtları çağırıp kargaların içine girebiliyor. O hiçliğin kralı. Ama bizden korkuyor. İçeriden... korkuyor."

Tom sustu.

Benizleri mezar taşları kadar solan diğer üç adam, birbirine baktı. Ralph başındaki şapkayı çıkarmış, parmakları arasında adeta yoğuruyordu. Nick bir elini gözlerinin üzerine koymuştu. Stu'nun boğazı kupkuru camdan oluşmuş gibiydi.

İsmi Lejyon. Hiçliğin kralı.

"Onun hakkında başka ne söyleyebilirsin?" diye sordu Stu alçak sesle.

"Sadece benim de ondan korktuğumu. Ama istediğinizi yapacağım. Fakat Tom'un... ödü patlıyor." Yine o korkunç iç çekiş.

"Tom," dedi Ralph aniden. "Abagail Ana'nın hâlâ... hâlâ hayatta olup olmadığını biliyor musun?" Ralph'in yüzünde gergin bir beklenti vardı. Bütün parasını açılmasını beklediği tek karta yatırmış bir kumarbaz gibiydi.

"Hayatta." Ralph tutmakta olduğu soluğunu bırakarak arkasına yaslandı. "Ama Tanrı'yla arası henüz düzelmedi."

"Düzelmedi mi? Neden Tommy?"

"Yabani topraklarda. Tanrı, onu oraya götürdü. Ama ne gündüz uçanlardan, ne gece sürünenlerden korkuyor. Yılanların, arıların onu sokmayacağını, hiçbir hayvanın ona zarar vermeyeceğini biliyor. Ama Tanrı'yla arası hâlâ düzelmedi. Kayalıktan suyu çıkaran Musa'nın eli

değildi. Sansarları boş mideleriyle kovalayan Abagail Ana değildi. Ona merhamet edilecek. Abagail Ana görecek, ama geç görecek. Ölüm olacak. Onun ölümü. Abagail Ana nehrin yanlış tarafında can verecek. O..."

"Susturun onu," dedi Ralph inlercesine. "Durdurun."

"Tom," dedi Stu.

"Evet."

"Sen Nick'in Oklahoma'da tanıştığı Tom musun? Uyanıkken bildiğimiz Tom musun?"

"Evet ama o Tom'dan fazlasıyım."

"Anlamadım."

Tom kafasını hafifçe kaldırdı.

"Ben Tanrı'nın Tom'uyum."

İyice huzursuz olan Stu neredeyse elindeki kâğıtları yere düşürecekti.

"İstediğimizi yapacağını söylüyorsun."

"Evet."

"Ama geri döneceğini bili... geri döneceğini düşünüyor musun?"

"Bunu görüp bilmek bana düşmez. Nereye gideceğim?"

"Batıya Tom."

Tom inledi. Bu ses üzerine Stu'nun ensesindeki tüyler diken diken oldu. *Onu nereye gönderiyoruz?* Belki cevabı biliyordu. Belki aynı yere kendisi de gitmişti, ama onun gittiği yer Vermont'ta, ayak seslerinin yankıları yüzünden takip ediliyormuş gibi hissettiği o labirent gibi koridorlardaydı. Takip ediliyormuş ve aradaki mesafe hızla kapanıyormuş gibi.

"Batıya," dedi Tom. "Batı, peki."

"Seni bakman için gönderiyoruz Tom. Bakıp görmen için. Sonra geri geleceksin."

"Geri gelip anlatacağım."

"Bunu yapabilir misin?"

"Evet. Beni yakalayıp öldürmezlerse."

Stu yüzünü buruşturdu. Diğerleri de öyle.

"Tek başına gideceksin Tom. Daima batıya. Batıyı bulabilir misin?"

"Güneşin battığı taraf."

"Evet. Ve biri neden oraya gittiğini sorarsa seni Özgür Bölge'den attıklarını söyleyeceksin..."

"Beni attılar. Tom'u attılar. Orada istemediler."

"Çünkü kıt akıllısın."

"Tom'u kıt akıllı olduğu için kovdular."

"... ve bir kadınla olursan o kadın geri zekâlı çocuklar doğurabilir."

"Tom gibi geri zekâlı çocuklar."

Stu'nun midesi çaresizce çalkalanıyordu. Başı, terleyebilen bir kalıp demir gibiydi. Korkunç bir şekilde akşamdan kalmıştı sanki.

"Biri sana batıya neden gittiğini sorarsa vereceğin cevabı tekrar et."

"Tom'u kıt akıllı olduğu için kovdular. Aman, evet. Bir kadına gece yatakta sahip olacağımdan ve kadının hamile kalıp geri zekâlı çocuklar doğuracağından korktular."

"Evet Tom. Cevap böyle. Bu..."

"Beni kovdular," dedi Tom yumuşak, üzgün bir sesle. "Tom'u güzel evinden çıkarıp attılar."

Stu titreyen elleriyle gözlerini sildi. Nick'e baktı. Onu çift, hatta üç tane görmeye başlamıştı. "Bitirip bitiremeyeceğimden emin değilim Nick," dedi çaresizce.

Nick, Ralph'e baktı. Kâğıt gibi solgun olan Ralph sadece başını iki yana sallayabildi.

"Bitir," dedi Tom beklenmedik bir şekilde. "Beni böyle karanlıkta bırakma."

Stu kendini zorlayarak devam etti.

"Tom, dolunay nasıldır bilir misin?

"Evet... büyük ve yusyuvarlak."

"Yarımay gibi değil."

"Değil."

"O büyük, yusyuvarlak ayı gördüğünde doğuya döneceksin Tom. Yanımıza geleceksin. Evine döneceksin."

"Evet, gördüğümde geleceğim," dedi Tom. "Evime döneceğim."

"Ve gelirken gündüzleri uyuyup geceleri yürüyeceksin."

"Gündüz uyuyup gece yürüyeceğim."

"Evet. Ve kimsenin seni görmemesi için elinden geleni yapacaksın."

"Tamam."

"Ama seni gören olabilir Tom."

"Evet olabilir."

"Olursa o kişiyi öldür Tom."

"Öldüreyim," dedi Tom sesinde şüpheyle.

"Sayıları birden fazlaysa, kaç."

"Kaçayım," dedi Tom daha kesin bir tonla.

"Ama en iyisi kimseye görünme. Bunları tekrar edebilir misin?"

"Evet. Dolunayda döneceğim. Yarımayda veya hilalde değil. Gece yürüyüp gündüz uyuyacağım. Kimseye görünmeyeceğim. Beni gören bir kişi olursa öldüreceğim. Birden çoklarsa kaçacağım. Ama kimsenin görmemesine çalışacağım."

"Çok iyi. Birkaç saniye içinde seni uyandıracağım, tamam mı?"

"Tamam."

"Sana filli soruyu sorunca uyanacaksın, tamam mı?"

"Tamam."

Stu titrek bir şekilde iç geçirerek arkasına yaslandı. "Tanrıya şükür bitti."

Nick bakışlarıyla ona katıldığını belirtti.

"Neler olabileceğini biliyor muydun Nick?"

Nick başını iki yana salladı.

"Bütün bunları nasıl bilebiliyor?" diye mırıldandı Stu.

Nick defteri işaret etti. Stu ondan kurtulduğuna sevinerek defteri Nick'e uzattı. Metnin yazılı olduğu sayfa ellerinin teri yüzünden neredeyse sırılsıklam olmuştu. Nick bir şeyler yazarak önce Ralph'e uzattı. Ralph dudakları kıpırdayarak yazıyı okuduktan sonra Stu'ya verdi.

"Tarih boyunca bazı insanlar delileri ve kıt zekâlıları ilahiliğe yakın görmüş. Bize kullanabileceğimiz bir bilgi vermedi, ama şahsen ödümü patlattı. Büyü, dedi. Büyüyle nasıl savaşabiliriz ki?"

"Bütün bunlar beni aşar," diye mırıldandı Ralph. "Abagail Ana'yla ilgili söylediklerini hatırlamak bile istemiyorum. Hadi onu uyandır da bir an önce gidelim Stu." Ralph dokunsalar ağlayacak haldeydi.

Stu, Tom'a doğru eğildi. "Tom?"

"Evet."

"Bir fil görmek ister misin?"

Tom'un gözleri hemen açıldı ve onlara baktı. "Size işe yaramayacağını söylemiştim. Tom hayatta gün ortasında uyumaz."

Nick, Stu'ya bir kâğıt uzattı. Stu yazılanlara bir göz atıp Tom'a döndü. "Nick çok başarılı olduğunu söylüyor."

"Sahi mi? Daha önceki gibi başımın üstünde durdum mu?"

Nick içinde acı bir utançla düşündü: *Hayır Tom, bu kez daha etkileyici numaralar yaptın.*

"Hayır," dedi Stu. "Tom, buraya senden yardım istemeye gelmiştik."

"Benden mi? Yardım mı? Elbette! Seve seve!"

"Ama bu tehlikeli bir iş Tom. Batıya gidip geri dönerek bize gördüklerini anlatmanı istiyoruz."

"Tabii, olur," dedi Tom en ufak bir tereddüt olmadan, ama Stu, Tom'un yüzünden bir anlığına bir gölgenin geçtiğini ve saf mavi gözlerinin gerisinde oyalandığını gördü. "Ne zaman?"

Stu elini Tom'un ensesine nazikçe koydu ve orada ne halt ettiğini kendi kendine sordu. Abagail Ana değilken ve cennet katıyla arasında direkt hat yokken bir insan bunları nasıl yapabilirdi? "Çok yakında," dedi yumuşak sesle. "Çok yakında."

Frannie, Stu eve geldiğinde akşam yemeği hazırlıyordu.

"Harold uğradı," dedi. "Yemeğe davet ettim ama kalmadı."

"Hı."

Frannie, ona dikkatle baktı. "Stuart Redman, hangi denizde gemilerin battı?"

"Tom Cullen'ın banyosunda desem yanlış olmaz herhalde." Ve ona her şeyi anlattı.

Yemekten sonra biraz oturdular. "Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu Fran. Yüzü çok solgundu ve yemeğini yemek yerine çatalıyla bir o yana bir bu yana dürtüyordu.

"Anladıysam ne olayım," dedi Stu. "Bir tür... duru görü sanırım. Hepimizin gördüğü rüyalar malumumuzken Tom Cullen'ın hipnoz altında imgelemler görmesine neden bu kadar şaşırıyoruz bilmem. Bir tür duru görü değilse nedir hiç bilmiyorum."

"Ama rüyalar artık çok eskide kaldı. En azından benim için öyle."

"Benim için de," dedi Stu ve kendisinin de henüz tek lokma bile yemediğini fark etti.

"Bak Stu, kurulla ilgili konuları toplantılar haricinde konuşmamaya karar vermiştik, biliyorum. Muhtemelen sürekli didişeceğimizi söylemiştin ve sana katılıyorum. Yirmi beşinden sonra Şerif Dillon olman konusunda tek kelime bile etmedim, değil mi?"

Stu gülümsedi. "Etmedin Frannie."

"Ama sana, Tom Cullen'ı batıya göndermenin iyi bir fikir olduğunu hâlâ düşünüp düşünmediğini sormak istiyorum. Bugün olanlardan sonra hâlâ aynı fikirde misin?

"Bilmiyorum," dedi Stu. Tabağını önünden itti. İçindeki yemeklerden çoğuna dokunulmamıştı bile. Ayağa kalkıp koridordaki masaya gitti ve bir paket sigara aldı. Sigara tüketimini günde üç dört taneye düşürmüştü. Bir tane yaktı, bayat tütünün sert dumanını ciğerlerine çekti ve üfledi. "Olumlu tarafından bakarsak hikâyesi basit ve yeterince inandırıcı. Zekâsı geri olduğu için onu buradan kovduk. Bundan şüphe edileceğini sanmıyorum. Sağ salim geri dönerse onu hipnotize eder –zaten göz açıp kapayana dek uyuyuveriyor– ve gördüğü önemli veya önemsiz her şeyi anlattırırız. Diğerlerinden daha iyi bir bilgi kaynağı olması mümkün."

"Sağ salim *dönerse*."

"Evet, *eğer* dönerse. Doğuya dönüşte geceleri yolculuk edip gündüz uyuması talimatını verdik. Karşısına birden çok kişi çıkarsa kaçacak. Sadece bir kişi görürse öldürecek."

"Bunu yapmış olamazsınız!"

"Elbette yaptık!" dedi Stu, ona öfkeyle dönerek. "Burada oyun oynamıyoruz Frannie! Yakalanırsa başına gelecekleri biliyor olman lazım... ya da yargıç yakalandığı takdirde... veya Dayna. Yoksa niçin bu fikre en baştan karşı çıkacaktın?"

"Tamam," dedi Fran usulca. "Tamam Stu."

"Hayır, tamam değil!" dedi ve yeni yaktığı sigarayı kil küllüğe hızla bastırıp etrafına kıvılcımlar saçtı. Birkaç kıvılcım elinin üstüne düşünce elini sertçe salladı. "Aklı kıt bir çocuğu bizim savaşımızda çarpışması için göndermek, insanları bir satranç tahtası üstündeki piyonlar gibi itip kakmak ve bir mafya babası gibi öldürme emri vermenin hiçbir haklı gerekçesi yok. Ama başka ne yapabiliriz bilmiyorum. Bilemiyorum. Orada ne yaptığını öğrenmezsek önümüzdeki baharda Özgür Bölge'yi koca bir mantar bulutuna dönüştürebilir."

"Tamam. Hey. Tamam dedim."

Stu yumruklarını yavaşça sıktı. "Sana bağırıyordum. Özür dilerim. Bunu yapmaya hakkım yoktu Frannie."

"Önemi yok. Pandora'nın kutusunu açan sen değilsin."

"Galiba hepimiz birden açıyoruz," dedi Stu sıkıntıyla ve paketten bir sigara daha aldı. "Her neyse, ona karşısına bir kişi çıkacak olursa öldürmesi talimatı verdiğimde kaşlarını çatar gibi oldu. Anlık bir şeydi. Ralph ve Nick'in görüp görmediğini bile bilmiyorum. Ama ben gördüm. Sanki, 'Tamam, ne dediğini anladım ama vakti geldiğinde buna kendim karar vereceğim,' diye düşünür gibiydi."

"Bir yerde insanların hipnotize edilerek uyanıkken yapmayacakları bir şeyi yapmaya zorlanamayacağını okumuştum. Bir insan, ahlaki yönden karşı olduğu bir eylemi telkinle bile yapmazmış."

Stu başını salladı. "Evet, ben de onu düşünüyordum. Ama ya bu Flagg denen herif doğu sınırı boyunca nöbetçiler diktiyse? Onun yerinde olsam yapardım. Tom batıya giderken bir nöbetçiye rastlarsa hikâyesi hazır. Ama dönüşte rastlayacak olursa ya ölecek ya öldürecek. Öldüremezse onu kaybettik demektir."

"Bu konuda gereğinden fazla endişeleniyorsun gibi," dedi Frannie. "Sınır boyunca nöbetçi dikmişse bile araları çok yakın olamaz, değil mi?"

"Evet. Yetmiş kilometrede bir nöbetçi falan olacaktır. Bizden beş kat daha kalabalıklar."

"Yani radar veya kızılötesi gibi çok gelişmiş cihazları çalıştırmayı başarıp düzeneklerini casus filmlerindeki gibi kurmadılarsa Tom'un buraya elini kolunu sallayarak gelmesi çok olası."

"Umudumuz o yönde. Ama..."

"Ama vicdanının sesini susturamıyorsun," dedi Fran yumuşak sesle.

"Öyle mi dersin? Eh... belki öyledir. Harold ne istiyordu hayatım?"

"Şu arama haritalarından birkaçını bıraktı. Arama Komitesi'nin Abagail Ana'yı aradığı yerleri gösteren haritalar. Harold Arama Komitesi'ni yürütmenin yanı sıra Defin Komitesi'ne de yardım ediyormuş. Çok yorgun görünüyordu, ama bunun tek sebebi Özgür Bölge görevleri değil. Görünüşe bakılırsa başka bir şey üzerinde daha çalışıyor."

"Neymiş o?"

"Harold'ın bir kadını var."

Stu kaşlarını kaldırdı.

"Her neyse, yemeğe o yüzden kalmadı. Sence kim bu kadın?"

Stu gözlerini kısarak tavana baktı. "Bakalım... Harold kimi beceriyor olabilir? Bir düşüneyim..."

"O ne biçim söz öyle? Sen, bana öyle mi yapıyorsun?" Frannie, ona şakacıktan vurdu ve Stu sırıtarak geriledi.

"Tamam, vazgeçtim. Kimmiş söyle?"

"Nadine Cross."

"Saçında beyaz olan kadın mı?"

"Ta kendisi."

"Vay be, yaşı Harold'ın iki katı olmalı."

"Harold için bunun bir sakıncası olduğunu sanmıyorum."

"Larry biliyor mu?"

"Bilmiyorum, umurumda da değil. Cross denen kadın artık Larry ile birlikte değil. Önceden öyle miydi bilmiyorum gerçi."

"Eh, iyi bari," dedi Stu. Harold'ın hayatında biri olduğu için memnundu, ama konu o kadar da ilgisini çekmemişti. "Harold Arama Komitesi hakkında ne düşünüyor? Sana bir şey söyledi mi?"

"Harold'ı bilirsin. Çok fazla gülümsüyor... ama ümitli değil. Galiba o yüzden vaktinin çoğunu Defin Komitesi'ne ayırıyor. Ona Hawk dediklerini biliyor muydun?"

"Sahi mi?"

"Ben de bugün duydum. Sorana dek kimden bahsettiklerini anlayamadım." Bir an düşündükten sonra güldü.

"Neden güldün?" diye sordu Stu.

Fran spor ayakkabı içindeki ayaklarından birini kaldırdı. Tabanında çizgiler ve çemberler vardı. "Ayakkabılarıma iltifat etti. Ne saçma, değil mi?"

Harold şafaktan hemen önce kasıklarında belli belirsiz, hoş bir ağrıyla uyandı. Kalktığında hafifçe titredi. Sabahın erken saatleri daha ağustosun ortalarında olmalarına ve sonbahara bir ay kalmasına rağmen oldukça serin oluyordu.

Ama bel altında sıcaklık vardı, ah evet. Uyuyan kadının neredeyse şeffaf olan külotunun sardığı pürüzsüz kalçaları görmek bile onu hatırı sayılır derecede ısıtıyordu. Onu uyandıracak olsa hiç aldırmazdı. Şey, belki aldırırdı, ama itiraz *etmezdi.* O kara gözlerin gerisinde neyin yatmakta olduğunu hâlâ tam olarak bilmiyor ve ondan biraz korkuyordu.

Onu uyandırmayarak sessizce giyindi. Canı çok istese de Nadine ile oynaşmayacaktı.

Yalnız kalabileceği bir yere gidip düşünmeye ihtiyacı vardı.

Çizmelerini sol eline alarak tamamen giyinik halde kapıda durakladı. Odanın soğukluğu ve tekdüze giyinme işlemi, isteğini bastırmıştı. Artık odanın kokusunu hissedebiliyordu ve kokunun pek çekici olduğu söylenemezdi.

Onsuz da yapabileceklerini, önemsiz bir şey olduğunu söylemişti Nadine. Belki de doğruydu. Ağzı ve elleriyle neredeyse inanılmayacak şeyler yapıyordu. Ama madem önemsizdi, neden oda tüm o kötü seneler boyunca tek başına tatmin olmakla bağdaştırdığı o bayat ve ekşimsi kokuyla doluydu?

Belki kötü olmasını istiyorsun.

Rahatsız edici bir düşünceydi. Kapıyı arkasından yavaşça kapatarak çıktı.

Nadine'in gözleri, kapı kapanır kapanmaz açıldı. Doğrulup düşünceli gözlerle kapıya baktı, ardından tekrar uzandı. Bedeni, tatmin olmamış arzu nöbetleri yüzünden ağrıyordu. Neredeyse âdet sancısı gibiydi. Madem o kadar önemsizdi (Harold'ın aklından geçenlere ne kadar yakın olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu) neden kendini böyle hissediyordu? Önceki gece öyle bir an gelmişti ki, *oyalanmayı bırak ve SOK artık! Duyuyor musun? SOK ve içimi DOLDUR! Bu yaptığının bana faydası var mı sanıyorsun? Hadi sok ve bu çılgınca oyuna bir son verelim,* diye haykırmamak için dudaklarını ısırmak zorunda kalmıştı.

O sırada Harold başını bacaklarının arasına sokmuş halde yatıyordu. Acil ve neredeyse vahşice bir ihtiyacı ifade ediyor olmasalar kulağa komik gelebilecek şehvet dolu sesler çıkarıyordu. Nadine dudaklarının ucunda bu söyleyemediği cümlelerle başını kaldırmış ve camda bir yüz görmüştü. (Belki de gördüğünü sanmıştı.) İçindeki arzu ateşi bir anda soğuk bir kül yığınına dönmüştü.

Vahşice sırıtarak bakan, *onun* yüzüydü.

Bir çığlık boğazına kadar yükselmiş... ve surat yok olmuştu. Belki de hiç var olmamış, tozlarla lekelenmiş cama yansıyan karanlık gölgeler onu yanıltmıştı. Bir çocuğun dolapta veya oyuncak sandığının gerisinde sinsice saklandığını sandığı canavar gibiydi.

Daha fazlası değil.

Ama öyleydi ve günün soğuk ilk ışıkları altında bile başka türlüymüş gibi davranıp kendini kandıramıyordu. Başka türlüymüş gibi davranmak tehlikeli olurdu. Oydu ve Nadine'i uyarıyordu. Müstakbel kocası, ilerideki eşini gözetliyordu. Ve kirlenmiş bir gelin kabul edilemezdi.

Tavana bakarak düşündü: *Aletini emiyorum, ama kirlenmiş olmuyorum. Kıçımı sokmasına izin veriyorum, ama yine kirlenmiş olmuyorum. Onun için ucuz bir sokak fahişesi gibi giyiniyorum ama bunun da bir sakıncası yok.*

Bütün bunlar nişanlısının ne tür biri olduğunu merak etmeye yeterdi.

Nadine tavana uzun, çok uzun bir süre baktı.

Harold hazır kahve yaptı, yüzünü buruşturarak içti ve birkaç soğuk Pop-Tart alıp kapının önüne çıktı. Güneşin ilk ışıkları gökyüzünü aydınlatırken verandanın basamaklarına oturup yedi.

Son birkaç gün, onun için çılgın bir karnaval gibi geçmişti. Turuncu kamyonlar, omzuna takdirle vuran Weizak, herkesin artık ona Hawk diye seslenmesi, sonu gelmeyen cesetler, eve dönüş ve türlü seks oyunları baş döndürücü bir şekilde karışarak iç içe geçmişti.

Ama şimdi, mermer bir mezar taşı kadar soğuk basamaklara oturur, midesini altüst eden berbat bir kahve içip tadı talaş gibi olan buz gibi Pop-Tart'ları yerken berrak bir zihinle düşünebiliyordu. Bir delilik sürecinin ardından aklı tekrar başına gelmiş gibiydi. Kendini ilkel insanlar arasında modern bir adam olarak gören biri için son zamanlarda pek az düşündüğünü fark etmişti. Kendisini aklının değil, penisinin yönlendirmesine izin vermişti.

Bakışları kasabaya doğru yönelirken aklına Frannie Goldsmith geldi. O gün evine giren oydu, artık bundan kesinlikle emindi. Ayakkabılarına bakma ümidiyle bir bahane uydurup Redman ile yaşadıkları eve gitmişti.

Görünüşe bakılırsa o gün evinin bodrumuna girerken giydiği ayakkabıları giymişti. Tabanlarında genellikle görünen zikzaklar değil, çemberler ve çizgiler olan ayakkabılar. Hiç şüphe yok bebeğim.

Olanları tahmin etmek pek zor değildi. Harold'ın günlüğünü okuduğunu her nasılsa keşfetmişti. Sayfalardan birinde, belki birkaçında parmak izi falan bırakmış olmalıydı. Fran bunun üzerine okuduklarının doğurduğu etkileri –belki bir yazı– bulabilmek ümidiyle evine girmişti.

Günlüğü vardı elbette. Ama bulamamıştı, Harold bundan emindi. Günlüğünde, Stuart Redman'ı öldürmeye niyetli olduğu açık açık yazıyordu. Fran böyle bir şey görmüş olsa mutlaka Stu'ya söylerdi. Söylememiş olsa bile önceki gün, Harold'ın yanında o kadar rahat davranamazdı.

Tadı üzerine yüzünü buruşturarak son Pop-Tart'ı da yedi. O sabah otogara yürüyerek gitmeye karar vermişti; dönüşte Teddy Weizak veya Norris onu eve bırakabilirdi. Sabah serinliğinden korunmak için ince ceketinin fermuarını çenesine kadar çekti. Perdeleriyle panjurları kapalı boş evlerin önünden geçti ve beş altı sokak sonra üzerlerine tebeşirle *X* çizilmiş olan kapılar görmeye başladı. Bu da onun fikriydi. Defin Komitesi'nin cesetlerden temizlediği bütün evlerin kapıları bu şekilde işaretleniyordu. *X* işaretli evlerin sakinleri artık oraya sonsuza dek dönemeyecekti. Bir ay sonra bu işaret Boulder'ın her yerinde görülecek, bir çağın sonunu simgeleyecekti.

Artık düşünme, hem de çok dikkatli düşünme zamanıydı. Nadine ile karşılaşmasından beri düşünmeyi rafa kaldırmış gibiydi... belki ondan bile önce bırakmıştı.

Günlüğünü okudum, çünkü kıskanıyordum ve incinmiştim, diye düşündü. Sonra muhtemelen benim günlüğümü bulma amacıyla evime girdi ama bulamadı. Belki sadece evine birinin girmiş olması bile yeterli bir intikamdı. Harold'ı çok sarstığı bir gerçekti. Artık ödeşmiş oldukları söylenebilirdi belki.

Frannie'yi artık istemiyordu, değil mi?... Değil mi?

İçindeki öfke korları küllerin altında kıpkırmızı oldu. Artık onu istemiyor olabilirdi. Ama bu, onu sırtından vurup dışladıkları gerçeğini değiştirmiyordu. Nadine, ona geliş sebeplerinden pek bahsetmemiş olsa da Harold onun da bir şekilde dışlanıp reddedildiğini tahmin edebiliyordu.

İkisi de dışlanmıştı ve dışlananlar intikam senaryoları yazardı. Belki akıl larını başlarında tutabilmenin tek yolu buydu. *(Bunu günlüğe eklemeyi unut ma,* dedi içinden Harold... artık neredeyse kasaba merkezine varmıştı.)

Dağların diğer tarafında onlar gibi dışlanmış yüzlerce insan vardı. Ve bir yerde yeterli sayıda dışlanmış insan birikirse mistik bir geçişim gerçekleşir ve insan kendini içeride buluverirdi. Sıcacık olan içeride. Sıcak bir yerde olmak tek başına önemsiz görünebilirdi, ama aslında çok önemliydi. Hatta neredeyse dünyadaki en önemli şeydi.

Belki ödeşmek istemiyordu. Belki berabere kalmak onu kesmiyor. bir ceset kamyonu sürüp fikirleri için anlamsız teşekkür mektupları alarak Bateman'ın o çok değerli kuruldan emekli olup kendisinin üye olabilmesi için beş yıl beklemek istemiyordu. Hem o zaman da onu aralarına almak istemezlerse ne olacaktı? Yapabilirlerdi, çünkü bu sadece yaş meselesi değildi. Harold'dan sadece birkaç yaş büyük olan o kahrolası dilsizi aralarına almışlardı.

İçindeki korlaşmış öfke yine alevlenmişti. Düşünmek iyiydi, güzeldi, ama dünyayı ilkel insanlar yönetip düşünenler dışlanınca, kullanılınca ve tek ellerine geçen aptalca teşekkür mektupları olunca ne anlamı kalıyordu?

Otogara varmıştı. Vakit hâlâ erkendi, başka gelen yoktu. Kapının üstüne yapıştırılmış ilanda ayın yirmi beşinde bir başka halk toplantısı yapılacağı söyleniyordu. Halk toplantısı mı? İlkeller sürüsü.

Bekleme salonu, seyahat acentelerinin posterleri, Greyhound Ameripass reklamları ve Atlanta, New Orleans, San Francisco, Nashville ve daha pek çok yere gidilebilecek Scenicruiser fotoğraflarıyla doluydu. Oturup soğuk gözlerle oyun makinelerine, kola dolabına, kahvenin yanı sıra kokusu ölü balığı andıran Lipton poşet çaylarının da alınabildiği kahve makinesine baktı. Bir sigara yakıp kibriti yere attı.

Anayasayı benimsemişlerdi. Aferin onlara. Ne güzel bir hareket. Salak marşı bile söylemişlerdi yahu. Ya Harold Lauder ayağa kalktığında birkaç yapıcı öneri sunmak yerine onlara salgın felaketinden sonra içinde bulundukları bu ilk yıla dair gerçeklerden bahsetseydi?

Bayanlar baylar, adım Harold Emery Lauder ve size zaman geçtikçe temel şeylerin gerçekleşeceğini söylemek is-

tiyorum. Darwin gibi. Bir dahaki sefer toplanıp milli marşı söylerken şunları düşünün millet: Amerika öldü. Tıpkı Jacob Marley, Buddy Holly, Big Bopper ve Harry S. Truman gibi. Ama Bay Darwin'in öne sürdüğü ilkeler hâlâ yaşıyor, tıpkı Jacob Marley'in hayaletinin Ebenezer Scrooge için olduğu gibi. Anayasal hükmün güzellikleri üzerine düşünürken biraz da batıdaki adamı, Randall Flagg'i düşünün. Onun böyle halk toplantılarıyla ve demokrasi özentiliğiyle vakit harcadığını hiç sanmıyorum. Böyle zaman kaybetmek yerine evrenin devasa tezgâhını cesetlerinizle silmek gibi temel meselelere konsantre olduğuna bahse girerim. Bayanlar baylar, biz elektriği geri getirmeye uğraşıp mutlu yuvamıza bir doktorun yolunun düşmesini beklerken o burayı bombalayacak bir uçağı kullanabilecek bir pilot arıyor olabilir. Biz Sokak Temizliği Komitesi'ne kimleri atayacağımızı tartışırken o muhtemelen bir Silahlanma Komitesi oluşturuyor. Tüfekler, bombalar. hatta biyolojik silahlardan bahsediyorum. Bu ülkede biyolojik silah merkezi olmadığını biliyoruz elbette, bu ülkeyi büyük kılan unsurlardan biri bu... hangi ülke, ha ha... ama bilin ki biz burada toplantılar yaparken o...

"Hey Hawk, fazla mesai mi yapıyorsun?"

Harold gülümseyerek başını kaldırdı. "Evet, öyle yapayım dedim," dedi Weizak'a. "Gelince senin kartını da fişledim. Altı papel kazandın bile."

Weizak güldü. "Âlem herifsin Hawk."

"Öyleyimdir," dedi hâlâ gülümsemekte olan Harold.

56. BÖLÜM

Stu ertesi günü elektrik santralında motorlar üzerinde çalışarak geçirdikten sonra bisiklete atlayıp evin yolunu tuttu. First National Ban-

kası'nın karşısındaki küçük parka varmıştı ki Ralph'in seslendiğini duydu Bisikletini park edip Ralph'in oturduğu banka doğru yürüdü.

"Ben de seni arıyordum Stu. Birkaç dakikan var mı?"

"Sadece bir. Yemeğe geç kaldım. Fran merak eder."

"Tamam. Ellerinin haline bakılırsa santralda tel sarıyordun herhalde?" Ralph dalgın ve endişeli görünüyordu.

"Evet. İşçi eldivenlerinin bile faydası yok. Ellerim mahvoldu."

Ralph başını salladı. Parkta beş altı kişi daha vardı, bir bölümü bir zamanlar Boulder ve Denver arasında işleyen dar demiryolu hattı trenine bakıyordu. Üç genç kadın, piknik sepetini açmış, akşam yemeği hazırlıyordu. Yaralı ellerini kucağına koyup orada öylece oturmak Stu'nun çok hoşuna gitmişti. Belki şu şeriflik işi sandığım kadar kötü olmaz, diye düşündü. Hiç olmazsa Doğu Boulder'daki montaj hattından kurtulmuş olurum.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu Ralph.

"Hiçbir fikrim yok, geri kalan herkes gibi ben de basit bir işçiyim. Brad Kitchner bir ev yangını gibi gittiğini söyledi. Elektriğe eylülün ilk haftasında, hatta belki daha önce kavuşabilecek, ay ortasında da ısınabilecekmişiz. Elbette böyle tahminlerde bulunmak için çok erken ama..."

"Brad'e güveniyorum," dedi Ralph. "Uğraştıkça tecrübesi artıyor." Ralph gülmeye çalıştı, ama çabası derin bir iç geçirişe dönüştü.

"Neyin var Ralph?"

"Telsizden yeni haberler geldi," dedi Ralph. "Bir kısmı iyi, bir kısmı... pek iyi değil Stu. Bilmeni istedim, çünkü bunu bir sır olarak saklamanın imkânı yok. Özgür Bölge'de telsizi olan çok insan var. Bu gelenlerle konuştuğum sırada birkaçının dinlemekte olduğunu tahmin ediyorum."

"Kaç kişi geliyor?"

"Kırktan fazla. İçlerinden biri doktor, ismi George Richardson. İyi birine benziyor. Aklı başında."

"Bu harika bir haber!"

"Derbyshire, Tennessee'den. Bu gruptakilerin çoğu güneyin orta kesiminden. Aralarında hamile bir kadın varmış ve on gün önce, ayın on üçünde doğum yapmış. Doktor, ikizlerin doğumuna yardım etmiş. Anne ve bebekler iyiymiş. En azından ilk başta." Ralph sessizliğe büründü.

Stu, onu sertçe kavradı. "*Ölmüşler* mi? Bebekler ölmüş mü? Bana bunu söylemeye mi çalışıyorsun? *Öldüklerini* mi? Konuşsana be adam!"

"Ölmüşler," dedi Ralph alçak sesle. "Biri on ikinci saatte ölmüş. Söylendiğine göre nefesi kesilivermiş. Diğeri iki gün sonra ölmüş. Richardson ne yaptıysa onları kurtaramamış. Kadın çılgına dönmüş. Ölümden, yıkımdan, artık bebeklerin olmayacağından bahsedip durmadan sayıklıyormuş. Geldiklerinde Fran ortalıkta olmasa daha iyi olur Stu. Bu yüzden seninle konuşmak istedim. Ve ona konudan bir an önce bahsetsen iyi olur. Zira her an başka birinden duyabilir."

Stu, Ralph'in yakasını yavaşça bıraktı.

"Richardson burada kaç hamile kadın olduğunu sordu, şu an için sadece bir tane olduğunu söyledim. Kaç aylık olduğunu sordu, dört dedim. Doğru, değil mi?"

"Artık beş aylık. Ama Ralph, doktor bebeklerin süpergripten öldüğünden emin mi? Gerçekten emin mi?"

"Hayır, değil ve bunu Frannie'ye de söylemelisin ki o da bilsin. Pek çok sebebi olabilirmiş... annenin beslenmesi... genetik bir şey... solunum yolu enfeksiyonu... ya da belki sadece hastalıklı bebeklerdi. Rh faktörü olabileceğini söyledi, bu her neyse. Bebekler yol kenarında bir tarlada, zor şartlar altında doğmuş. Daha fazla bir şey söyleyemiyor. O ve gruptan sorumlu diğer üç kişi, gece geç saate kadar oturup bu meseleyi konuşmuş. Richardson onlara bebekleri öldüren Kaptan Trips ise neler olabileceğini ve sebebin bu olup olmadığını öğrenmelerinin ne kadar önemli olduğunu söylemiş."

"Glen ile bunu konuşmuştuk," dedi Stu kasvetli bir şekilde. "Onunla tanıştığımız gün. 4 Temmuz'du. Üzerinden o kadar çok zaman geçmiş gibi geliyor ki... bebekler süpergrip yüzünden öldüyse bundan kırk elli yıl sonra dünya sıçanlara, sineklere ve serçelere kalacak demektir."

"Sanırım Richardson da onlara aşağı yukarı bunları söylemiş. Her neyse, Chicago'nun altmış kilometre kadar batısındaymışlar. Onları ertesi gün dönüp bebeklere otopsi yapılabilmesi için büyük şehirdeki hastanelerden birine gitmeye ikna etmiş. Süpergrip olup olmadığını anlayacak kadar vaka görmüş. Galiba haziran sonunda bütün doktorlar tanımaya yetecek kadar süpergrip vakası görmüştür."

"Doğru."

"Ama sabah bebekler yokmuş. Kadın gece onları gömmüş ve nere de olduklarını söylememiş. Kadının yeni doğum yaptığı için fazla uzağa gidemeyeceğini ve çok derin bir çukur kazamayacağını düşünerek iki gün boyunca o civarı kazmışlar ve bebeklerin cesetlerini aramışlar. Ama bir türlü bulamamışlar ve bunun ne kadar önemli olduğunu açıklamaya o kadar uğraşmalarına rağmen kadın yerlerini söylememiş. Zavallı kadının dengesi bozulmuş."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Stu, Fran'in bebeğini ne kadar çok istediğini düşünerek.

"Doktor, bebekler süpergripten ölmüşse bile iki bağışıklı insanın sağlıklı çocuklara sahip olabileceğini söylüyor," dedi Ralph ümitle.

"Fran'in bebeğinin babasının bağışıklı olma ihtimali milyonda bir sanırım," dedi Stu. "Burada olmadığı açık."

"Evet, galiba ihtimal çok düşük. Sana böyle kötü bir haber verdiğim için üzgünüm Stu. Ama bilmen gerek diye düşündüm. Ona söyleyebilmen için."

"Çok zor olacak," dedi Stu.

Ama eve gittiğinde birinin ona çoktan söylemiş olduğunu gördü.

"Frannie?"

Cevap yoktu. Akşam yemeği ocağın üstündeydi – çoğu yanmıştı ama içerisi karanlık ve sessizdi.

Stu oturma odasına girerek etrafa bakındı. Sehpanın üstündeki küllükte iki sigara izmariti vardı ama Fran sigara içmezdi. Ayrıca bunlar Stu'nun içtiği marka da değildi.

"Bebeğim?"

Yatak odasına girdi ve gözlerini tavana dikerek yatmakta olduğunu gördü. Gözleri şişmişti ve yanaklarında yaş izleri vardı. "Merhaba Stu," dedi usulca.

"Kim söyledi?" diye kızgınca sordu Stu. "Bakıyorum da iyi haberi vermek için hiç beklememiş. Her kimse karşıma çıkmasa iyi olur yoksa elimden bir kaza çıkabilir."

"Sue söyledi Stu. Jack Jackson'dan duymuş. Jack, Ralph ve doktorun konuşmasını tesadüfen telsizden duymuş. Densizin tekinden duyma-

yayım diye kendi söylemeye karar vermiş. Zavallı minik Frannie. Aman ona el bebek gül bebek davranalım. Korunmaya muhtaç ne de olsa." Küçük bir kahkaha attı. Frannie'nin üzüntülü sesi Stu'nun da gözlerinin dolmasına sebep oldu.

Yatağın kenarına oturarak Fran'in alnına düşen saçları şefkatle çekti. "Bu kesin bir bilgi değil güzelim. Aynısı olacak diye bir şey yok."

"Biliyorum. Hatta seninle kendi çocuklarımız da olabilir." Kızarmış, mutsuz gözlerle ona baktı. "Ama ben bunu istiyorum. Bu yanlış bir şey mi?"

"Hayır. Elbette değil."

"Burada yatmış kıpırdamasını bekliyordum. Larry'nin Harold'ı aramaya geldiği geceden beri hareket ettiğini hissetmedim. O geceyi hatırlıyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Bebeğin kıpırdadığını hissetmiş, ama seni uyandırmamıştım. Şimdi keşke uyandırsaydım diyorum. Keşke uyandırsaydım." Tekrar ağlamaya başladı ve Stu'nun görmemesi için yüzünü kapadı.

Stu, Frannie'nin ellerini yüzünden çekti, yanına uzandı ve onu öptü. Fran, ona sıkıca sarıldıktan sonra yanında kıpırdamadan yattı. Başını boynuna gömdüğü için konuştuğunda sesi boğuktu.

"Bilmemek o kadar kötü ki... tek yapabileceğim bekleyip görmek. İnsanın bebeğinin vücudundan ayrılır ayrılmaz ölüp ölmeyeceğini görmek için bu kadar uzun bir süre beklemek çok zor."

"Beklerken tek başına olmayacaksın."

Bunun üzerine Fran, ona tekrar sıkıca sarıldı ve uzun bir süre sessizce yattılar.

Nadine Cross yaklaşık beş dakikadır eski evinin oturma odasındaki eşyalarını topluyordu. Tam sehpaya doğru eğilmişti ki çocuğun üzerinde sadece iç çamaşırıyla köşede bir sandalyede oturmuş, başparmağını emerek o tuhaf mavi yeşil gözleriyle kendisine bakmakta olduğunu fark etti. Onu aniden görmenin ve en başından beri orada olduğunu kavramanın verdiği korku ve şaşkınlıkla bir çığlık attı. Sırt çantasına tıkmaya niyetlendiği karton kapaklı kitaplar elinden düşüverdi.

"Joe... yani Leo..."

Elini, kalbinin çılgınca atışlarını yavaşlatmak istercesine göğsüne koydu. Ama kalbi, eli olsun olmasın yavaşlamaya henüz hazır değildi. Onu aniden fark etmek kötüydü, New Hampshire'da ilk karşılaştıkları şekilde davrandığını görmek, daha da beterdi. Bu değişim çok fazlaydı, sanki mantıksız bir tanrı, son altı haftayı yeniden yaşaması için onu birdenbire zamanda geriye götürmüştü.

"Beni çok korkuttun," dedi cılız bir sesle.

Joe hiçbir şey demedi.

Nadine, çocuğun elinde eski günlerdeki gibi uzun bir mutfak bıçağı görürse hiç şaşırmayacağını bilerek yavaşça ona doğru yürüdü, ama bir eli ağzında bir eli gevşekçe kucağında duruyordu. Teninin bronzluğu artık iyice kaybolmuş, rengi neredeyse sütbeyaza dönmüştü. Eski yara izleri ve çizikler yok olmuştu. Ama gözleri aynıydı... insanın içine işleyen gözler. Larry'yi dinlemek için ateşin başına geldiği günden beri gözlerinde olan ve gün geçtikçe artan her şey kaybolmuştu. Gözleri, onu ilk tanıdığı günkü gibi bakıyordu ve bu, Nadine'in içini dehşetle doldurdu.

"Burada ne yapıyorsun?"

Joe hiçbir şey demedi.

"Neden Larry ve Lucy annenle değilsin?"

Cevap yoktu.

"Burada kalamazsın," dedi çocuğa ve *ne kadar* süredir orada olduğunu bilmediğini fark etti.

24 Ağustos sabahındaydılar. Önceki iki geceyi Harold'ın evinde geçirmişti. Çocuk son kırk saati yarı çıplak o sandalyede oturup başparmağını emerek geçirmiş olabilir miydi? Ama bu çok saçma bir düşünceydi, bunca zaman içinde mutlaka bir şeyler yiyip içmiş olmalıydı ama bu düşünceyi kafasından bir türlü uzaklaştıramadı. Korku, içine yine sinsice çöreklendi ve kendisinin ne kadar değişmiş olduğunu çaresizce fark etti: Bir zamanlar silahlı ve tehlikeli olduğunu bilmesine rağmen bu küçük vahşinin yanında hiç korkmadan yatardı. Şimdi silahı yoktu ama Nadine'in içi dehşetle doluydu. Sanmıştı ki...

(Joe? Leo?)

O vahşi halinden sıyrılıp tamamen normal bir çocuk oldu. Ama işte eski hali geri dönmüştü. Ve buradaydı.

"Burada kalamazsın," dedi. "Ben sadece eşyalarımı almak için döndüm. Gidiyorum. Bir... adamın yanına taşınıyorum."

Harold adam mı yani, diye dalga geçti içindeki ses. *Ben sadece amaca ulaşmak için kullanılan bir araç olduğunu sanıyordum.*

"Leo, dinle beni..."

Çocuğun başı hafifçe ama anlaşılır şekilde iki yana sallandı. Parlak gözleri Nadine'in yüzüne odaklanmıştı.

"Sen Leo değil misin?"

Yine o hafif baş sallanması.

"Joe musun?"

Başı onaylarcasına, belli belirsiz sallandı.

"Eh, pekâlâ. Ama kim olduğun fark etmez," dedi sabırlı olmaya çalışarak. Zamanda geri döndüğüne dair o çılgınca histen kurtulamıyordu. Gerçeklikten şüphe etmesine ve ürkmesine sebep oluyordu. "Hayatımızın o bölümü, sadece ikimizin olduğu bölüm artık geride kaldı. Değiştin, ben de değiştim ve bunları geri alamayız."

Ama o garip gözler, bu söylediklerini inkâr edercesine ısrarla bakmaya devam ediyordu.

"Ve bana öyle bakmayı kes," diye terslendi Nadine. "İnsanlara gözünü dikip bakmak çok kaba bir davranış."

Çocuğun gözlerinde suçlayıcı bir ifade belirir gibi oldu. İnsanları tek başına bırakıp gitmenin ve sevgiyi ihtiyaç duyanlardan esirgemenin de çok kaba bir davranış olduğunu söyler gibiydi.

"Hem tek başına değilsin," dedi eğilip düşürdüğü kitapları toplarken. Hiç zarif olmayan bir şekilde sakarca eğildi ve dizleri çıtırdadı. Kitapları, hijyenik pedleri, aspirini ve Harold'ın fantezileri için giydiklerinden çok farklı olan pamuklu sade iç çamaşırlarının üzerine tıkıştırıyordu.

"Larry ve Lucy var. Seni seviyorlar, sen de onları. En azından Larry seni seviyor ve önemli olan da bu, çünkü Lucy o ne isterse onu yapar. Bir parça karbon kâğıdı gibi. Ama artık benim şartlarım değişti Joe ve bunda benim bir suçum yok. Hem de hiç yok. Bu yüzden kendimi suçlu hissettirmeye çalışmaktan vazgeç."

Sırt çantasını kapatmaya çalıştı, ama parmakları o kadar titriyordu ki zorlandı. Sessizlik giderek daha da ağırlaştı.

Sonunda ayağa kalktı ve çantanın askılarını omuzlarına geçirdi.

"Leo." Sesinin sınıfta azan çocuklarla konuşurken olduğu gibi sakin ve soğukkanlı çıkması için çaba göstermişti. Ne var ki bu mümkün değildi. Sesi titriyordu ve Leo diye seslendiğinde çocuğun başının iki yana hafifçe sallanması durumu daha da kötüleştirmişti.

"Sebep Larry ve Lucy değildi," dedi haşin bir tavırla. "Öyle olsa anlayabilirdim. Ama beni o ihtiyar bunak için satmıştın, değil mi? Takma dişleriyle dünyaya sırıtarak sallanan sandalyesinde oturan o aptal moruk için. Ama şimdi yok, sen de bana dönmek istiyorsun. İşe yaramayacak, bunu bil. Seni geri almayacağım!"

Joe hiçbir şey demedi.

"Larry'ye yalvarmıştım... dizlerimin üstüne çöküp yalvardım... umursamadı bile. Büyük adamı oynamakla çok meşguldü. Görüyorsun ya, bütün bu olanlarda benim hiç suçum yok. Yok!"

Çocuk hiçbir şey yapmadan ona bakmaya devam ediyordu.

Korkusu geri dönerek öfkesini bastırdı. Kapıya doğru geri geri giderek eliyle körlemesine kapı kolunu aradı. Nihayet buldu ve kapıyı açtı. İçeri giren serin havayı omuzlarında hissetti.

"Larry'ye git," diye mırıldandı. "Hoşça kal ufaklık."

Geri geri dışarı çıktı ve kendini toparlamak için en üst basamakta bir an durdu. Belki tüm bunlar, içindeki suçluluk duygusunun yarattığı bir halüsinasyondu. Çocuğu terk etmenin, Larry'yi çok fazla bekletmenin, Harold ile yaptıklarının ve yapacağı daha kötü şeylerin yol açtığı suçluluk hissi. Belki evde bir çocuk yoktu. Poe'nun hayalleri gibi gerçekte var olmayan bir şeydi, yaşlı adamın pamuğa sarılmış bir saatin tik taklarına benzeyen kalp atışları veya Pallas'ın büstüne tünemiş bir kuzgun.

"Odamın kapısını tıklıyor, tıklıyor," diye fısıldadı hiç düşünmeksizin ve sesini duyunca boğazından korkunç, çatlak bir kahkaha yükseldi. Bir kuzgunun sesinden pek de farklı değildi.

Yine de emin olması gerekiyordu.

Evin önündeki basamakların yan tarafındaki pencereye gitti ve bir zamanlar yaşamakta olduğu evin oturma odasına baktı. Gerçi hiçbir za-

man tam anlamıyla ona ait olmamıştı. Bir yerde yaşandıktan sonra oradan alınan tüm eşyalar sadece bir sırt çantasını dolduracak kadarsa evin o kişiye ait olduğunu söylemek pek mümkün değildi. Camdan içeri baktığında ölü bir kadının halısını, perdelerini ve duvar kâğıtlarını, ölü bir adamın piposunu ve sehpanın üzerine yaydığı *Sports Illustrated* dergilerini gördü. Ölü çocukların fotoğrafları şöminenin rafında duruyordu. Ve köşedeki sandalyede, ölü bir kadının sadece iç çamaşırı içindeki oğlu oturuyordu.

Nadine sendeleyerek pencereden uzaklaştı. Kaçarken neredeyse pencerenin solundaki çiçek tarhını çevreleyen alçak çite takılıp düşecekti. Vespa'ya binip motorunu çalıştırdı. İlk yüz metreyi hâlâ yolda bulunan birkaç araç arasında slalom yaparak süratle geçtikten sonra bir nebze sakinleşti.

Harold'ın evine vardığında iyice sakinleşmişti. Ama Özgür Bölge'den bir an önce ayrılması gerektiğini biliyordu. Akıl sağlığını yitirmek istemiyorsa gitmeliydi.

Munzinger Salonu'ndaki toplantı iyi geçti. Yine milli marşı söyleyerek başladılar, ama bu kez çoğunun gözleri kuruydu; yakında törensel olacak oluşumun bir parçasıydı. Hemen bir Nüfus Komitesi oluşturuldu ve başına Sandy DuChiens getirildi. O ve dört yardımcısı derhal salondakileri saymaya ve isimlerini not etmeye başladı. Toplantı bitiminde kürsüye çıktı ve tezahüratlar eşliğinde Özgür Bölge'de 814 kişi bulunduğunu duyurdu ve bir sonraki toplantıya dek herkesin ismi, yaşı, Boulder adresi, eski adresi ve eski işlerinin bulunduğu ve her hafta güncellenecek alfabetik bir liste hazırlayacağını söyledi (bu sözü hızla verdiği sonradan ortaya çıktı). Özgür Bölge'ye akış o kadar yoğun ve dağınıktı ki hazırladığı liste hep birkaç hafta geride kaldı.

Kalıcı Kurul üyelerinin görev süresi gündeme geldi ve birkaç abartılı öneri (biri on yıl, bir diğeri ömür boyu olmasını teklif etti ve Larry onlara bunun hapis değil, kurul üyeliği olduğunu hatırlatmak durumunda kaldı) reddedildikten sonra bir yıl olmasına karar verildi. Salonun gerisindeki sıralardan birinde oturan Harry Dunbarton elini kaldırınca Stu, ona söz verdi.

Harry sesini duyurmak için bağırarak, "Bir yıl bile uzun olabilir," dedi. "Kurul üyelerine hiçbir itirazım yok, bence çok iyi bir iş çıkarıyorsu-

nuz ama sayımız artmaya devam ettikçe işler çığırından çıkacaktır." dedi tezahüratlar ve ıslıklar eşliğinde.

Glen elini kaldırınca Stu, ona söz hakkı tanıdı.

"Sayın başkan, bu gündemde yok ama bence Bay Dunbarton çok önemli bir konuya parmak bastı."

Eminim öyle düşünüyorsundur keltoş, diye düşündü Stu, zira Glen aynı konuyu bir hafta önce açmıştı.

"Anayasayı tekrar işler hale getirebilmek için bir Temsili Hükümet Komitesi kurulmasını teklif ediyorum. Bence bu komitenin başkanı Harry Dunbarton olmalı. Ayrıca çıkar çatışması söz konusu olduğunu düşünerek itiraz eden çıkmazsa ben de bu komitede görev almaya talibim."

Coşkulu tezahüratlar devam etti.

En arka sırada oturmakta olan Harold, yanındaki Nadine'in kulağına fısıldadı: "Bayanlar baylar, aşk festivali başlamıştır."

Nadine, ona karanlık bir ifadeyle yavaşça gülümseyince başı döndü.

Stu kükreyen kalabalığın alkışları eşliğinde Özgür Bölge Şerifi seçildi.

"Desteğinizle elimden geleni yapacağım," dedi. "Şimdi alkışlayanlar daha sonra yapılmaması gereken bir şeyi yaparken yakalandığında fikir değiştirmeye kalkabilir. Duydun mu Rich Moffat?"

Salondan neşeli kahkahalar yükseldi. Dut gibi sarhoş olan Rich de onlara katıldı.

"Ama ciddi bir sorun yaşamamız için herhangi bir sebep göremiyorum. Bana göre bir şerifin ilk amacı, insanların birbirine zarar vermesini engellemek. Ve içimizde bunu yapmaya kalkacak pek fazla kişi olmadığına inanıyorum. Zaten herkes yeterince acı çekti. Sanırım söyleyeceklerim bu kadar."

Kalabalık onu uzun süre alkışladı.

"Sıradaki konu," dedi Stu. "Şeriflikle bağlantılı. Güvenlik Kurulu'nda görev alacak dört kişiye ihtiyacımız var, yoksa mecbur kaldığımızda kimseyi gönül rahatlığıyla içeri tıkamam. Adaylar var mı?"

"Yargıcı aday gösteriyorum!" diye bağırdı biri.

"Evet, yargıç olsun!" diye bağırdı bir başkası.

Yargıcın ayağa kalkıp görevi kabul ettiğini görmek isteyen insanlar başlarını çevirerek salona baktı; kafasını uçan dairelerle bozmuş kaçığın balonunu iğneyle patlatış hikâyesi mırıltılarla tekrar anlatılmaya başlandı. İnsanlar ellerindekileri kucaklarına bırakarak alkışlamaya hazırlandı. Stu'nun bakışları kederle Glen'inkileri buldu. Bunu hiçbiri öngörememişti.

"Burada değil," dedi biri.

"Gören yok mu?" diye sordu Lucy Swann üzgünce. Larry, ona huzursuzca baktı ama kadın gözleriyle salonu taramakta olduğu için fark etmedi.

"Ben gördüm."

Teddy Weizak salonun arka tarafında ayağa kalktı. Çelik çerçeveli gözlüklerini mendiliyle hiç durmaksızın huzursuzca siliyordu.

"Nerede?"

"Neredeydi Teddy?"

"Kasabada mıydı?"

"Ne yapıyordu?"

Teddy Weizak bu soru yağmuru üzerine olduğu yerde hafifçe büzüldü.

Stu tokmağı indirdi. "Sessizlik lütfen."

"İki gün önce gördüm," dedi Teddy. "Bir Land-Rover kullanıyordu. Günübirliğine Denver'a gideceğini söylemişti. Sebebini söylemedi. Aramızda şakalaştık. Keyfi yerinde gibiydi. Bildiklerim bu kadar." Kıpkırmızı olmuş halde, gözlüklerini silmeye devam ederek oturdu.

Stu tokmağı tekrar indirdi. "Üzgünüm, yargıç bugün burada değil. Bence bu iş tam ona göreydi. Ama burada olmadığına göre başka adaylar bekli..."

"Hayır, öylece kestirip atmayalım!" diye itiraz etti Lucy ayağa kalkarak. Üzerine giydiği dar tulum, salondaki erkeklerin çoğunun bakışlarının ona çevrilmesine yol açmıştı. "Yargıç Farris yaşlı bir adam. Ya Denver'da hastalandıysa ve geri dönemiyorsa?"

"Lucy," dedi Stu. "Denver çok büyük bir yer."

Salondaki insanlar bunları düşünürken içeri garip bir sessizlik çöktü. Solgun görünen Lucy yerine oturdu ve Larry kolunu kadının omzuna attı. Gözleri Stu'yu bulunca Stu bakışlarını kaçırdı.

Güvenlik Kurulu'nun oluşturulmasının yargıç dönene kadar ertelenmesi yarım ağızla teklif edildi ve yirmi dakika süren tartışmadan sonra reddedildi. Al Bundell adında, yirmi altı yaşında, o gün öğleden sonra Doktor Richardson'ın grubuyla gelen bir avukat vardı ve başkanlık teklifini kabul etti. Kabul ederken bir ay boyunca hiçbir sorunla karşılaşmamalarını dilediğini, zira bir tür dönüşümlü mahkeme sisteminin oluşturulabilmesi için en az bir ay süre gerekeceğini söyledi. Yargıç Farris'in komitede yer alması teklifi gıyabında kabul edildi.

Takım elbisesi ve kravatıyla tedirgin, biraz da komik görünen Brad Kitchner solgun bir yüzle kürsüye geldi, hazırladığı notları bıraktı, yanlış sırayla tekrar aldı ve elektriğe iki veya üç eylül günü kavuşmayı umduklarını söylemekle yetindi.

Bunun üzerine öyle coşkulu bir tezahürat oldu ki kendine güveni gelerek birkaç cümle daha söyledi. Yerine dönerken adımlarını daha bir havalı atıyordu.

Ondan sonra sözü Chad Norris aldı ve Stu daha sonra Frannie'ye adamın yaklaşımının çok doğru olduğunu söyledi. Norris ölüleri sağduyu ve saygı gereğince gömdüklerini, bu iş tamamlanmadıkça hiçbirinin içinin rahat etmeyeceğini ve normal hayata dönemeyeceğini, bu işlemi yağışlar başlamadan bitirebilirlerse kendilerini çok daha iyi hissedeceklerini söylemişti. Birkaç gönüllü istedi ve otuz kişiden karşılık aldı. Sözlerini Kürek Ekibi'nin (kendilerine böyle diyordu) bütün üyelerini ayağa kalkıp selam vermeye davet ederek bitirdi.

Harold Lauder'ın kalkmasıyla oturması bir olmuştu. Bunu gören birkaç kişi, toplantı bitiminde salondan ayrılırken Harold'ın ne kadar alçakgönüllü olduğundan bahsetti. Aslında tam o sırada Nadine kulağına öyle şeyler fısıldıyordu ki Harold başını sallamaktan fazlasını yapmaya korkmuştu. Pantolonunun önü gözle görülür bir şekilde kabarmıştı.

Norris kürsüyü terk edince yerini Ralph Brentner aldı. Salondakilere nihayet aralarına bir doktorun katıldığını söyledi. George Richardson ayağa kalktı (Alkışlara elleriyle zafer işareti yaparak karşılık verince kalabalıktan coşkulu haykırışlar yükseldi.) ve bildiği kadarıyla önlerindeki birkaç gün içinde aralarına altmış kişinin daha katılacağını söyledi.

"Evet, gündem böyleydi," dedi Stu. Salonu dolduran kalabalığa baktı. "Sandy DuChiens'in tekrar kürsüye gelip, toplam sayımızı söylemesini is-

tiyorum, ama ondan önce, konuşulması gerektiğini düşündüğünüz başka bir şey var mı diye sormak istiyorum?"

Bekledi. İnsanlar arasında Glen'in, Sue Stern'ün, Larry'nin, Nick'in ve elbette Fran'in yüzlerini seçebiliyordu. Hepsi de biraz gergin görünüyorlardı. Biri kalkıp Flagg'i ve bu konuda ne yaptıklarını sormak isterse bu fırsatı değerlendirebilirdi. Ama sadece sessizlik vardı. Stu on beş saniye sonra sözü Sandy'ye verdi ve o da rakamı alkışlar arasında açıkladı. Stu, insanlar salonu boşaltırken, *yine paçayı kurtardık*, diye düşündü.

Yeni doktorun da dahil olduğu yedi sekiz kişilik bir grup onu tebrik etmek için yanına geldi. "Çok iyi idare ettin şerif," dedi Richardson ve Stu bir an adamın kiminle konuştuğunu görmek için omzunun üzerinden geriye bakacak oldu. Sonra birden kendisine söylediğini fark etti ve içine korku düştü. Kanun adamı ha? Bu sıfat ona hiç uymuyordu.

Bir yıl dedi kendi kendine. Sadece bir yıl. Ama korkusu geçmedi.

Stu, Fran, Sue Stern ve Nick kasabaya kadar birlikte yürüdü. Etraflarındaki insanlar kendi aralarında usulca konuşarak küçüklü büyüklü gruplar halinde evlerine yönelmişti. Saat neredeyse on bir buçuk olmuştu.

"Üşüdüm," dedi Fran. "Keşke kazağımın üstüne ceketimi de giyseymişim."

Nick başını salladı. O da üşümüştü. Boulder geceleri hep serin olurdu, ama bu gece hava sıcaklığı en fazla on derece olmalıydı. Yani bu garip ve korkunç yazın sonuna gelmişlerdi. Abagail Ana'nın tanrısının veya ilham perisinin Miami ya da New Orleans gibi bir yeri tercih etmiş olmasını bir kez daha diledi. Ama şimdi düşününce bunun pek iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Yüksek nem oranı, bol yağmur... ve yığınla ceset. Hiç olmazsa Boulder'ın havası nemli değildi.

"Güvenlik Kurulu'na yargıcı aday gösterdiklerinde ödüm koptu," dedi Stu. "Bunu öngörebilmeliydik."

Frannie başını salladı ve Nick defterine hızla yazdı: "Tabii. İnsanlar Tom ve Dayna'yı da özleyecek. Bunlar hayatın gerçekleri."

"Sence şüphelenenler olur mu Nick?" diye sordu Stu.

Nick başını salladı. "Batıya gidip gitmediklerini merak edecekler."

Nick çakmağını çıkarıp kâğıdı yakarken hepsi bunu düşündü.

"Yapma be," dedi Stu. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Tabii ya, haklı," dedi Sue kasvetli bir şekilde. "Başka ne düşünebilirler? Yargıç Farris'in lunaparka gittiğini mi?"

"Bugün batıda olan bitene dair herhangi bir tartışma çıkmadığı için çok şanslıyız," dedi Fran.

Nick yazdı. "Kesinlikle. Bence bir dahaki sefere kaçışımız yok. Bir sonraki büyük toplantının mümkün olduğunca geç yapılmasını bu yüzden istiyorum. Mesela üç hafta sonra. 15 Eylül nasıl?"

"Brad elektriği halledebilirse o kadar erteleyebiliriz sanırım," dedi Sue.

"Bence halledecek," dedi Stu.

"Ben eve gidiyorum," dedi Sue. "Yarın büyük gün. Dayna yola çıkacak. Onunla Colorado Springs'e kadar gideceğim."

"Sence bu güvenli mi Sue?" diye sordu Fran.

Sue omuz silkti. "Onun için böylesi daha güvenli."

"Teklifi nasıl karşıladı?" diye sordu Fran.

"Dayna bildiğimiz kızlara benzemiyor. Üniversitedeyken sporcuymuş biliyorsunuz. Bütün sporları yaparmış, ama en çok sevdiği sporlar tenis ve yüzmeymiş. Georgia'da küçük bir devlet üniversitesindeymiş ve liseden beri birlikte olduğu bir sevgilisi varmış. Sevgilisi tam bir maçoymuş, ben Tarzan sen Jane misali. Kadının yerinin mutfak olduğunu düşünen tiplerdenmiş. Sonra feminist oda arkadaşı Dayna'yı kadınların da eşit haklara sahip olmasıyla ilgili birkaç toplantıya sürüklemiş."

"Ve sonuçta ondan daha ateşli bir feminist olup çıkmış sanırım," dedi Fran.

"Önce feminist, sonra lezbiyen," dedi Sue.

Stu yıldırım çarpmış gibi olduğu yerde kalakaldı. Fran, ona hem eğlenerek hem de şaşkınca baktı. "Ağzına sinek kaçacak."

Stu ağzını sertçe kapadı.

Sue devam etti. "Mağara adamı kılıklı sevgilisini terk etmiş. Adam silahla üzerine yürüyünce de onu etkisiz hale getirmiş. Bu, hayatının dönüm noktasıymış. Sevgilisinden daha kuvvetli ve çevik olduğunu daima bildiğini söyledi, tahmin ediyormuş. Ama yapana dek emin olamamış."

"Yani erkeklerden nefret mi ediyor?" diye sordu Stu, Sue'ya dikkatlice bakarak.

Susan başını iki yana salladı. "İki türden de memnun."

"Nasıl yani?" diye kuşkuyla sordu Stu.

"Her iki cinsten de hoşlanıyor Stuart. Umarım buna karşı bir kanun teklif etmeyi falan düşünmüyorsundur."

"Kimin kiminle yattığını düşünmekten daha önemli işlerim var," diye geveledi Stu ve hepsi güldü. "Sordum, çünkü kimsenin bu görevi Haçlı Seferi gibi görmesini istemiyorum. Orada savaşçılara değil, gözlere ihtiyacımız var. Bu bir köstebeğin işi, aslanın değil."

"O da bunu biliyor," dedi Susan. "Fran teklifi nasıl karşıladığını sormuştu. Çok iyi karşıladığını söyleyebilirim. O adamlarla kaldığımız takdirde başımıza neler gelebileceğini hatırlattı... Bizi nasıl bulduğunuzu unutmadın değil mi Stu?

Stu başını iki yana salladı.

"Onlarla kalmış olsaydık ya ölecektik ya da kendimizi yine batıda bulacaktık, zira gittiğimiz yön oydu... en azından yoldaki levhaları okuyabilecek kadar ayık olduklarında öyleydi. Özgür Bölge'deki yerinin ne olduğunu merak ettiğini, görünüşe bakılırsa yerinin dışarıda olduğunu söyledi. Ve..."

"Evet?" dedi Fran.

"Geri dönmeye çalışacakmış," dedi Sue biraz sertçe ve konu hakkında daha fazla konuşmadı. Dayna Jurgens ile aralarındaki konuşmanın geri kalanı sadece ikisi arasındaydı, diğer kurul üyelerinin bile bilmemesi gerekiyordu. Dayna batıya kolunun içine gizlenmiş sustalı bir çakıyla gidiyordu. Bileğinin bir hareketiyle hop, upuzun ve jilet keskinliğinde altıncı bir parmağı oluyordu. Dayna çoğunun –erkeklerin– anlamayacağını düşünmüştü.

Etkisi büyük bir diktatörse belki onları bir arada tutan sadece odur. O olmazsa birbirlerine düşüp kendi aralarında kavga etmeye başlayabilirler. Onun ölümü sonları olabilir. Ona yeterince yaklaşabilirsem işini bitirebilirim Susie.

Seni öldürürler Dayna.

Belki. Belki de öldürmezler. Bağırsaklarının dökülmesini görmeye değer.

Susan belki onu durdurabilirdi, ama denemedi. Dayna'dan karşısına kusursuz bir fırsat çıkmadıkça orijinal plana sadık kalacağına dair söz almakla yetindi. Dayna buna razı olmuştu, ama Susan eline böyle bir fırsatın geçeceğini hiç sanmıyordu. Flagg mutlaka iyi korunuyor olmalıydı. Yine de arkadaşına batıya giderek casusluk yapma fikrini açtığından beri gözü ne uyku girmiyordu.

"Eh," dedi diğerlerine. "Eve gidip yatacağım. İyi geceler millet."

Ellerini ceketinin ceplerine sokarak oradan uzaklaştı.

"Yaşlanmış görünüyor." dedi Stu.

Nick defterine bir şeyler yazıp onlara gösterdi.

Hepimiz öyle.

Stu ertesi sabah elektrik santralına giderken Susan ve Dayna'ya rastladı. Motosikletleri üstünde Canyon Bulvarı'na doğru gidiyorlardı. El sallayınca onu görüp durdular. Stu, Dayna'yı daha önce hiç bu kadar güzel görmemişti. Saçlarını parlak yeşil, ipek bir eşarpla bağlamıştı. Kot pantolonunun üstüne pamuklu bir gömlek ve deri ceket giymişti. Arkasında bir uyku tulumu vardı.

"Stuart!" diye seslendi ve gülümseyerek el salladı.

Lezbiyen ha, diye düşündü Stu şüpheyle.

"Küçük bir yolculuğa çıkıyorsun galiba."

"Öyle. Ve beni hiç görmedin."

"Yok," dedi Stu. "Görmedim. Sigara?"

Dayna bir Marlboro aldı ve ellerini sönmemesi için kibrite siper etti.

"Dikkatli ol."

"Olacağım."

"Ve geri dön."

"Umarım."

Parlak sabah güneşi altında birbirlerine baktılar.

"Frannie'ye iyi bak koca adam."

"Bakacağım."

"Şeriflik görevinde kolay gelsin."

"Teşekkür ederim."

Dayna izmariti attı. "Yolcu yolunda gerek Suze."

Susan başını salladı ve motosikletini vitese takarak gergince gülümsedi.

"Dayna?"

Kız ona bakınca Stu dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Bol şans."

Dayna gülümsedi. "Şans için iki kere öpülür. Bilmiyor muydun?"

Stu, onu tekrar öptü. Bu kez daha yavaş ve uzun bir öpücüktü. *Lezbiyen ha,* diye düşündü tekrar.

"Frannie şanslı bir kız," dedi Dayna. "Bunu ona söylemeyi unutma!"

Stu ne söyleyeceğini bilemeden bir adım geriledi ve gülümsedi. Defin Komitesi'nin turuncu kamyonlarından biri, iki sokak öteden uğursuzca homurdanarak geçince anın güzelliği bozuldu.

"Hadi gidelim," dedi Dayna. "İşimize bakalım."

Stu kaldırımda dikilerek gözden kaybolana dek arkalarından baktı.

Susan Stern iki gün sonra geri döndü. Colorado Springs'ten batıya doğru ilerleyen Dayna'nın ardından ufukta minik bir nokta haline gelene dek bakmıştı. Sonra biraz ağlamıştı. Monument'ta kamp yaptığı ilk gece geç saatlerde yol kenarındaki su kanalından gelen iniltilerle uyanmıştı.

Nihayet cesaretini toplayıp el fenerini kanalın içine tuttuğunda titreyen, sıska bir köpek yavrusu görmüştü. Altı aylık kadardı. Ondan korkup kaçıyordu, Susan ise oluğa giremeyecek kadar iriydi. Sonunda pes ederek Monument'a gitmiş, şafak sökerken Alpo ve Cycle One dolu bir çantayla geri dönmüştü. Bu işe yaramış, yavru köpek bir sepet içinde onunla Boulder'a gelmişti.

Dick Ellis köpeği görünce çok heyecanlandı. İrlanda seteri bir dişiydi. Biraz büyüdüğünde Kojak'ın onunla tanışmaktan memnun olacağından emindi. Haber Özgür Bölge'ye hızla yayıldı ve köpek Âdem ile Havva, Abagail Ana'nın kayboluşunu o gün için gölgede bıraktı. Susan Stern bir anda kahraman oldu ve kurul üyelerinin bildiği kadarıyla kimse o gece Boulder'ın epey güneyindeki Monument'ta ne işi olduğunu sormayı akıl etmedi.

Ama Stu, ikisinin Boulder'dan ayrıldığı sabahı çok iyi hatırlıyordu. Dayna Jurgens'i Özgür Bölge'de bir daha gören olmadı.

* * *

27 Ağustos; neredeyse alacakaranlık; Venüs gökte.

Nick, Ralph, Larry ve Stu, Tom Cullen'ın evinin önündeki basamaklar da oturuyordu. Tom bahçedeydi; kroket toplarını neşeyle kaleye atıyordu.

Vakit geldi, diye yazdı Nick.

Stu alçak sesle konuşarak onu bir daha hipnotize edip etmeyecekle rini sordu. Nick başını iki yana salladı.

"Güzel," dedi Ralph. "Bir daha yapabileceğimi sanmıyordum zaten." Sesini yükselterek, "Tom!" dedi. "Hey Tommy! Buraya gel!"

Tom sırıtarak koşup geldi.

"Gitme vakti geldi Tommy," dedi Ralph.

Tom'un gülümsemesi silinir gibi oldu. Havanın kararmakta olduğunu yeni fark ediyordu sanki.

"Gitmek mi? Şimdi mi? Olmaz! Hava kardığında Tom uyumaya gider. A-Y, uyku böyle yazılır. Tom karanlıkta dışarı çıkmayı sevmez. Öcüler yüzünden. Tom... Tom..."

Sustu ve diğerleri huzursuzca ona baktı. Tom'un yüzü donup kalmıştı. Sonra geri döndü... ama her zamanki şekilde değil. Ani bir kavrayış ifadesi yoktu, bu kez yavaş, isteksiz, hatta üzgünce geri gelmişti.

"Batıya mı gideceğim?" diye sordu. "Bunun mu vakti geldi?"

Stu elini Tom'un omzuna koydu. "Evet Tom, yapabilirsen."

"Yola çıkacağım."

Ralph boğulurcasına bir ses çıkararak bir şeyler mırıldandı ve bahçede dolanmaya başladı. Tom bunu fark etmemiş gibiydi. Bakışları Stu ve Nick arasında gidip geliyordu.

"Gece ilerle, gündüz uyu," dedi Tom alacakaranlıkta yavaşça. "Ve fili gör."

Nick başını salladı.

Ralph, Tom'un sırt çantasını alıp getirdi. Tom çantayı sırtına rüyadaymış gibi yavaş hareketlerle astı.

"Dikkatli ol Tom," dedi Ralph boğuk sesle.

"Dikkatli. Aman, evet."

Stu, Tom'a tek kişilik bir çadır vermelerinin iyi olup olmayacağını düşündükten sonra vazgeçti. Küçük de olsa çadır kurma işi onun için fazla karmaşıktı.

"Nick," diye fısıldadı Tom. "Bunu yapmaya gerçekten mecbur muyum?"

Nick kolunu omzuna atarak başını yavaşça salladı.

"Peki."

"Dört şeritli otoyoldan ayrılma Tom," dedi Larry. "70 yazan. Ralph motosikletiyle seni o yolun başına kadar götürecek."

"Evet Larry." Duraksadı. Ralph evin arka tarafından çıkıp gelmişti. Mendiliyle gözlerini siliyordu.

"Hazır mısın Tom?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Nick? Burası döndüğümde hâlâ benim evim olacak mı?"

Nick başını hararetle salladı.

"Tom evini seviyor. Aman evet."

"Sevdiğini biliyoruz Tommy." Stu'nun boğazına bir yumru oturmuştu.

"Tamam. Hazırım. Kiminle gidiyorum?"

"Benimle Tom," dedi Ralph. "70. Otoyol'a kadar hatırladın mı?"

Tom başını salladı ve Ralph'in motosikletine doğru yürüdü. Omuzları çöken Ralph, onu izledi. Şapkasındaki tüy bile hüzünle eğilmiş gibiydi. Motosiklete binip çalıştırdı. Ardından Broadway'e çıkıp doğuya döndüler. Geride kalan üç kişi, motosikletin mor alacakaranlıkta sadece farının aydınlığıyla seçilebilen bir siluete dönüşmesini seyretti. Ardından tamamen gözden kayboldular.

Nick başı öne eğik, elleri cebinde yürümeye başladı. Stu, onun yanına gidecek oldu, ama Nick başını neredeyse öfkeli bir ifadeyle iki yana sallayarak kalmasını işaret etti. Stu, Larry'nin yanına döndü.

"Ve gitti," dedi Larry ve Stu başını kasvetle salladı.

"Sence onu bir daha görebilecek miyiz Larry?"

"Göremezsek bunun ağırlığını ömür boyu vicdanımızda taşıyacağız, belki Fran hariç, o Tom'u göndermeye en başından beri karşıydı."

"Nick'in yükü hepimizden ağır olacak," dedi Stu.

"Evet öyle."

Broadway'de yürüyerek koyulaşan gölgeler içinde kaybolan Nick'in ardından baktılar. Sonra dönüp bir dakika kadar da Tom'un karanlık evine baktılar.

"Hadi gidelim," dedi Larry sonra aniden. "İçerideki o doldurulmuş hayvanlar aklıma gelince bir tuhaf oldum."

İki adam oradan uzaklaştığı sırada Nick hâlâ başı öne eğik, elleri ceplerinde, Tom'un evinin yan tarafındaki bahçede dikiliyordu.

Yeni doktor George Richardson, Dakota Ridge Tıp Merkezi'ne yerleşmişti, çünkü tıbbi malzemeler, geniş ilaç stoku ve ameliyathaneleri olan Boulder Şehir Hastanesi'ne en yakın olan oydu.

28 Ağustos'ta düzenini iyice kurmuş, işini yapmaya başlamıştı. Dick Ellis ve Laurie Constable, ona yardım ediyordu. Dick tıbbi görevinden ayrılmayı istemiş, ama isteği reddedilmişti. "Gayet iyi bir iş çıkarıyorsun," demişti Richardson. "Pek çok şey öğrenmişsin, daha da öğreneceksin. Ayrıca yalnız başa çıkamayacağım kadar çok iş var. Bir iki ay içinde başka bir doktor daha gelmezse kafayı yeriz. Bu yüzden tebrikler Dick, bölgenin ilk sağlık görevlisi oldun. Ona bir öpücük ver Laurie."

Laurie söyleneni yapmıştı.

Fran o gün saat on birde bekleme salonundan içeri girdi. Etrafına merakla ve huzursuzca bakındı. Laurie masanın gerisinde oturmuş *Ladies' Home Journal*'ın eski bir sayısını okuyordu.

"Merhaba Fran," dedi onu görünce ayağa fırlayarak. "Geleceğini tahmin ediyordum. George şu an Candy Jones ile içeride ama işinin fazla uzun süreceğini sanmıyorum. Nasılsın?"

"Oldukça iyiyim, teşekkürler," dedi Fran. "Galiba..."

Muayene odalarından birinin kapısı açıldı ve Candy Jones peşinde kadife pantolon ve göğsünde timsah logosu olan spor bir gömlek giymiş uzun boylu bir adamla dışarı çıktı. Candy elindeki pembe sıvıyla dolu şişeye şüpheyle bakıyordu.

"Bu olduğundan emin misiniz?" diye sordu Richardson'a inanmazca. "Daha önce hiç başıma gelmemişti. Bağışıklı olduğumu sanıyordum."

"Değilsin, eminim," dedi George sırıtarak. "Nişasta banyolarını unutma ve yüksek otlardan uzak durmaya bak."

Kadın hüzünle gülümsedi. "Jack'te de var. Onun da gelmesi gerekiyor mu?"

"Hayır ama nişasta banyolarını ailece yapabilirsiniz."

Candy başını hüzünlü bir şekilde salladıktan sonra Fran'i fark etti. "Selam Fran. Kız nasıl?"

"İyi, sen nasılsın?"

"Berbat." Candy elindeki şişeyi kaldırıp etiketindeki yazıyı gösterdi: CALADRYL. "Zehirli sarmaşık. Nerede başıma geldiğini tahmin edemezsin." Yüzü aydınlandı. "Ama Jack'in başına nerede geldiğini bileceğinden eminim."

Kadının ardından şaşkınca baktılar. Sonra George konuştu. "Bayan Goldsmith değil mi? Özgür Bölge Kurulu'ndan. Tanıştığımıza memnun oldum."

Fran elini uzattı. "Sadece Fran deyin lütfen. Ya da Frannie."

"Pekâlâ Frannie. Sorun nedir?"

"Hamileyim," dedi Fran. "Ve ölesiye korkuyorum." Ardından birdenbire gözyaşlarına boğuldu.

George kolunu Fran'in omzuna doladı. "Laurie, beş dakika sonra sana ihtiyacım olacak."

"Tamam doktor."

George onu muayene odasına aldı ve siyah minderli masaya oturttu.

"Şimdi. Bu gözyaşlarının sebebini sorabilir miyim? Sorun Bayan Wentworth'ün ikizleri mi?"

Frannie başını mutsuzca salladı.

"Çok zor bir doğumdu Fran. Anne sigara tiryakisiydi. Bebeklerin kilosu ikizler için bile çok azdı. Doğum akşam vakti, aniden başladı. Otopsi yapma fırsatım olmadı. Regina Wentworth şu an grubumuzdaki birkaç kadınla birlikte kalıyor. Şu an bulunduğu ruh halinden yakında çıkacağını tahmin ediyorum, *umuyorum*. Ama şunu söyleyebilirim, o bebekler daha dünyaya gelmeden dezavantajlı durumdaydı. Ölümlerine *herhangi bir şey* sebep olmuş olabilir."

"Süpergrip dahil."

"Evet, o dahil."

"Öyleyse bekleyip görmekten başka yapabileceğimiz bir şey yok."

"Bak o konuda yanılıyorsun. Şimdi seni dikkatle muayene edeceğim. Seni ve diğer hamile kadınları; bundan sonra hamile kalacakları doğuma kadar her adımda izleyeceğim. General Electric'in bir sloganı vardı. 'En Önemli Ürünümüz İlerlemedir.' Özgür Bölge'de en önemli ürünümüz bebekler ve buna uygun bir şekilde muamele görecekler."

"Ama emin olamıyoruz."

"Öyle. Ama iyimserliğini kaybetme Fran."

"Deneyeceğim."

Kapı hafifçe tıklatıldı ve ardından Laurie içeri girdi. George'a bir form uzattı ve o da Fran'e geçmişte geçirdiği bir hastalık ya da ciddi bir şekilde yaşadığı sağlık sorunu var mı diye sorular sormaya başladı.

George muayene sona erdiğinde diğer odada bir işi olduğu için onu bir süre yalnız bıraktı. Fran giyinirken Laurie, onunla kaldı.

Bluzunun düğmelerini iliklerken Laurie, "Sana imreniyorum," dedi usulca. "Tüm belirsizliklere rağmen. Dick ile çocuk sahibi olmak için deliler gibi uğraşıyoruz. Gerçekten çok komik, eskiden işe giderken yakama SIFIR NÜFUS rozeti takardım. Sıfır nüfus *artışı* anlamına geliyordu elbette ama şimdi düşününce ürperiyorum. Ah, Frannie, seninki ilk olacak. Ve iyi olacağını biliyorum. İyi olmak zorunda."

Fran sadece gülümseyip başını sallamakla yetindi. Laurie'ye kendininkinin ilk olmadığını hatırlatmak istememişti.

Bayan Wentworth'ün ikizleri ilkti.

Ve ölmüşlerdi.

"İyi," dedi George yarım saat sonra.

Fran önce ne dediğini anlamayarak sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Bebek. Gayet iyi."

Fran bir kâğıt mendil aldı ve sıkıca tuttu. "Kıpırdadığını hissetmiştim... ama üstünden epey zaman geçti. O günden beri hiç hareket etmedi. Çok korktum..."

"Bebek hayatta ama hareket ettiğini hissettiğini sanmıyorum. Muhtemelen gazdı."

"Bebekti," dedi Fran usulca.

"Eh, o zamankini bilemem ama önümüzdeki günlerde bebeğin hareketlerini bol bol hissedeceksin. Doğum ocak ortasında olacak gibi görünüyor. Kulağa nasıl geliyor?"

"Güzel."

"İyi besleniyor musun?"

"Evet, sanırım, elimden geleni yapıyorum."

"Güzel. Artık mide bulantısı yok, değil mi?"

"Yok. İlk zamanlarda oluyordu ama geçti."

"Harika. Yeterince egzersiz yapıyorsun, değil mi?"

Kâbus gibi bir an, kendini babasının mezarını kazarken gördü. Gözlerini kırpıştırarak bu görüntüyü zihninden uzaklaştırdı. Birlikte bira içmişlerdi. Bir başka hayatta. "Evet, yapıyorum."

"Kilo aldın mı?"

"İki buçuk kilo civarı."

"Güzel. Altı kilo daha alabilirsin; bugün cömertliğim üstümde."

Frannie gülümsedi. "Doktor sizsiniz."

"Evet ve eskiden kadın doğum bölümündeydim. Yani emin ellerdesin. Doktorunun tavsiyelerine uyduğun sürece sorun yaşamazsın. Şimdi, gelelim bisikletlere ve motosikletlere. Kasımın on beşinden sonra binmek yasak. Zaten o gün geldiğinde kimse bisiklete biniyor olmayacak. O soğukta pek akıl kârı değil. Sigara ya da içki içiyor musun?"

"Hayır."

"Canın isterse ara sıra bir kadeh içebilirsin. Vitamin takviyesi vereceğim; kasabadaki herhangi bir eczanede bulabilirsin..."

Frannie kahkahalara boğulunca George'un yüzünde şaşkın bir gülümseme belirdi.

"Komik bir şey mi söyledim?"

"Hayır, ama bulunduğumuz şartları düşününce bana komik geldi."

"Ah! Anladım. Eh, en azından ilaçların pahalılığından şikâyet etmeyiz, değil mi? Son bir şey Fran. Daha önce hiç rahim içi doğum kontrol aracı kullandın mı?"

"Hayır, neden?" dedi Fran ve aklına Kara Adam'ın elbise askısıyla bebeğini tehdit ettiği rüyası geldi. Ürperdi. "Hayır," dedi tekrar.

"Güzel. Hepsi bu." Ayağa kalktı. "Sana endişelenme demeyeceğim..."

"Biliyorum," dedi Fran. Gözlerindeki neşe yok olmuştu. "Demeyin zaten."

"Ama sana endişeyi en alt seviyede tutmaya çalışmanı tavsiye ediyorum. Annede aşırı endişe, salgıbezlerinde dengesizliğe yol açabilir ve bu bebek için iyi olmaz. Hamile kadınlara sakinleştirici yazmayı hiç sevmem ama eğer sen..."

"Hayır, gerek yok," dedi Fran, ama kızgın öğle güneşinin altına çıkarken Bayan Wentworth'ün ikizlerinin kaybolan cesetlerinin hamileliğinin geri kalanı boyunca bir an bile aklından çıkmayacağını biliyordu.

Yirmi dokuz ağustosta üç grup geldi. Biri yirmi iki, biri on altı, sonuncusuysa yirmi beş kişiden ibaretti. Sandy DuChiens kurulun yedi üyesine de ulaştı ve Özgür Bölge nüfusunun o gün itibariyle bini aştığını bildirdi.

Boulder artık bir hayalet kasaba değildi.

Nadine Cross ayın otuzu akşamı Harold'ın evinin bodrumunda durmuş, tedirgince onu izliyordu.

Harold onunla tuhaf bir tür cinsel aktiviteye girmediği zamanlarda kendi özel bölgesine çekiliyor ve Nadine oradayken onu kontrol edemiyordu. Harold oradayken soğuk görünüyordu. Nadine'i, hatta kendini aşağılar gibiydi. Değişmeyen tek şey, Stuart Redman ve diğer kurul üyelerine duyduğu katıksız nefretti.

Bodrumda bir hava hokeyi masası vardı ve Harold, masanın delikli yüzeyi üzerinde çalışıyordu. Yanında açık duran bir kitap vardı. En üst sayfada bir şema göze çarpıyordu. Harold önce şemayı bir süre inceliyor, sonra üzerinde çalıştığı cihaza dönüyor ve bir şeyler yapıyordu. Triumph motosiklet setinden aldığı aletler sağ elinin hemen altına düzenli bir şekilde dizilmişti. Küçük tel parçaları hokey masasının üstüne saçılmıştı.

"Biliyor musun," dedi Harold dalgınca. "Bence bir yürüyüşe çıksan iyi olur."

"Neden?" diye sordu Nadine içinde hafif bir kırgınlık hissederek. Harold'ın yüzünde gergin bir ifade vardı ve gülümsemiyordu. Nadine, Harold'ın niçin o kadar çok sırıttığını anlamıştı: Harold gülümsemediğinde deli gibi görünüyordu. Nadine öyle görünmekle kalmadığından, deli olduğundan şüpheleniyordu. Ya da yakındı.

"Çünkü bu dinamitin ne kadar eski olduğunu bilmiyorum," dedi Harold.

"Nasıl yani?"

"Eski dinamitler terler güzelim," dedi Harold ve ona baktı. Suratı, söylediğini desteklemek istercesine ter içindeydi. "Sızdırır da denebilir.

Ve sızdırdığı madde de saf nitrogliserin, yani dünyadaki en güvenilmez maddelerden biri. Eğer çok eskiyse, bu küçük Bilim Fuarı projesi bizi Flaggstaff Dağı'nın tepesinden Oz Ülkesi'ne uçurur."

"Böyle ukalaca konuşmana gerek yok."

"Nadine! *Ma cherie*!"

"Ne?"

Harold ona buz gibi bir sükûnetle baktı. "Kapa çeneni."

Nadine sustu, ama istemesine rağmen yürüyüşe çıkmadı. Bu Flagg'in isteğiyse (ve cadı tahtası ona Flagg'in kurulun icabına bakmak için Harold'ı kullandığını söylemişti) dinamitin onlara zarar verme ihtimali yoktu. Çok eski bile olsa vaktinden önce patlamazdı... değil mi? Flagg her gelişme üzerinde kontrol sahibi miydi?

Yeterince kontrol sahibi, diye düşündü. *Yeterince*. Ama emin değildi ve huzursuzluğu giderek artıyordu. Evine tekrar gitmiş ve Joe'nun gitmiş olduğunu –bu kez temelli– görmüştü. Sonra Lucy'yi görmeye gitmiş, Harold'la yaşamaya başlamasından sonra Joe'nun (Lucy ondan Leo diye bahsediyordu elbette) "biraz gerilediğini" öğrenene dek soğuk muamelesine katlanmıştı. Lucy'nin bunun için onu suçladığı belliydi... Flaggstaff Dağı'ndan çığ düşse veya bir deprem Pearl Sokağı'nı yarsa Lucy bunlar için yine Nadine'i suçlardı. Gerçi yakında Harold ve onu suçlamak için ellerinde geçerli sebep olacaktı. Yine de Joe'yu son bir kez görememiş... ona veda öpücüğü verememiş olmak onu çok üzmüştü. Harold ile Boulder'da kaldıkları sürenin sonuna iyice yaklaşmışlardı artık.

Boş ver, bu yola girmişken onu hayatından tamamen çıkarmış olman daha iyi. Muhtemelen ona zarar verecektin... kendine de... çünkü Joe görür, duyar. Artık Joe olmasın. Ben de Nadine annesi olmayayım. Bundan böyle Leo olsun ve sonsuza dek öyle kalsın.

Ama insafsız bir paradoks söz konusuydu. Özgür Bölge'deki insanların bir yıldan fazla ömrü kalmadığına inanıyordu ve çocuk da onlara dahildi. Flagg yaşamalarını istemiyordu...

...itiraf et, alet olan sadece Harold değil. Sen de öylesin. Bir keresinde salgın sonrası dünyasındaki en affedilmez günahın can almak, cinayet olduğunu söyleyen sen...

Birdenbire dinamitin eski olmasını ve patlayıp ikisini birden havaya uçurmasını dilemeye başladı. Merhametli bir son olurdu. Ardından daha sonra, dağların ötesine geçtiklerinde olacakları düşündü ve karnında o eski, kaygan sıcaklığı hissetti.

"İşte," dedi Harold alçak sesle. Cihazı bir Hush Puppies kutusuna yerleştirdi ve kenara koydu.

"Oldu mu?"

"Evet. Oldu."

"Çalışacak mı?"

"Deneyip görmek ister miydin?" Sesi iğneleyiciydi, ama Nadine aldırmadı. Harold'ın gözleri artık aşina olduğu o çocuksu açlıkla vücudunu süzüyordu. O uzak yerden, Nadine'in okuyup gevşek şömine taşının altına dikkatsizce geri koyduğu güncesindekileri yazdığı yerden dönmüştü. Artık onunla başa çıkabilirdi. Şimdi Harold'ın konuşması alelade cümlelerden ibaretti.

"Önce kendimi okşamamı izlemek ister misin?" diye sordu. "Dün geceki gibi?"

"Tamam," dedi Harold. "Olur."

"Hadi yukarı çıkalım." Gözlerini süzerek baktı. "Önce ben."

"Tamam," dedi Harold boğuk bir sesle. Kaşlarının üzerinde minik ter damlacıkları vardı ama bu kez sebep korku değildi. "Önce sen çık."

Nadine basamakları tırmanmaya başladı. Harold'ın bakışlarının üstündeki denizci kıyafetinin mini eteğinin altında olduğunu hissedebiliyordu. İç çamaşırı giymemişti.

Kapı kapandı ve Harold'ın yaptığı cihaz, loş ışıktaki ayakkabı kutusunun içinde sessizce beklemeye devam etti. Pille çalışan bir Realistic telsiz setiydi. Arkası çıkarılmıştı. Sekiz dinamit çubuğu üzerine tellerle bağlanmıştı. Kitap hâlâ açık duruyordu. Boulder Halk Kütüphanesi'nden alınmıştı ve kapağında şöyle yazıyordu: 1965 *Ulusal Bilim Fuarı Birincisi*. Şemada, kutudakine benzer bir telsize bağlanmış bir kapı zili görülüyordu. Altında şöyle yazıyordu: *1977 Ulusal Bilim Fuarı, Üçüncülük Ödülü, Rutland, Vermont'tan Brian Ball. Sihirli kelimeyi söyleyin ve on sekiz kilometre öteden zili çalın!*

Harold birkaç saat sonra aşağı indi, ayakkabı kutusunun kapağını kapattı ve dikkatle üst kata taşıdı. Mutfak dolabının üst rafına yerleştirdi. Ralph Brentner o gün Kalıcı Kurul'un bir sonraki toplantıya Chad Norris'i davet edeceğini söylemiş, Harold öylesine konuşur gibi toplantının ne zaman yapılacağını sormuştu. 2 Eylül demişti Ralph.

2 Eylül.

57. BÖLÜM

Larry ve Leo, evin önündeki kaldırımda oturuyorlardı. Larry ılık bir Hamm's birası, Leo ise ılık bir Orange Spot içiyordu. O günlerde soğuk olmasını önemsemedikçe içecek bir şeyler bulmak mümkündü. Arka taraftan Lawnboy'un kesintisiz, monoton homurtusu geliyordu. Lucy çimleri biçiyordu. Larry yapmayı teklif etmiş, ama Lucy başını iki yana sallayarak, "Sen yapabilirsen Leo'nun derdinin ne olduğunu öğrenmeye çalış," demişti.

Ağustosun son günüydü.

Leo, Nadine'in Harold'ın yanına taşındığı günün ertesinde kahvaltıya gelmemişti. Larry, çocuğu odasında, üstünde sadece iç çamaşırıyla başparmağını emer halde bulmuştu. Saldırgandı ve iletişime kapalıydı. Larry, Lucy'den daha fazla korkmuştu, çünkü çocuğu ilk tanıdığı günlerdeki hallerini biliyordu. O günlerde ismi Joe'ydu ve yanında bir bıçak taşıyordu.

Aradan birkaç gün geçmişti ve Leo nispeten iyiydi, ama o güne dair konuşmayı hâlâ reddediyordu.

"Mutlaka o kadınla bir ilgisi var," demişti Lucy çim biçme makinesinin deposunun kapağını kapatırken.

"Nadine ile mi? Bunu nereden çıkardın?"

"Aslında sana söylemeyecektim. Ama Leo ile Cold Creek'te balık tutmaya gittiğiniz gün çıkageldi. Çocuğu görmek istiyordu. Evde olmadığınıza çok sevinmiştim."

"Lucy..."

Lucy, onu öptü ve Larry ellerini kadının bluzunun altına sokarak onu kendine çekti. "Hakkında daha önce yanlış hüküm verdim," dedi Lucy. "Bu yüzden bir tarafım hep buruk kalacak. Ama Nadine Cross'tan hiçbir zaman hoşlanmayacağım. O kadında yanlış olan bir şey var."

Larry bir şey demedi ama Lucy'nin muhtemelen haklı olduğunu düşündü. King Sooper'ın orada oldukları gece Nadine aklını kaçırmış gibi davranmıştı.

"Bir şey daha var, geldiğinde ondan Leo diye bahsetmedi. Diğer ismi kullandı. Joe'yu."

Larry çim biçme makinesini çalıştırıp uzaklaşan Lucy'ye boş gözlerle baktı.

Bu konuşmanın yarım saat sonrasında ılık birasını yudumlarken, Nadine'in şimdi yaşamakta olduğu yer olan Harold'ın evine ilk gidişlerinde bulduğu pinpon topuyla oynayan Leo'ya baktı. Küçük beyaz top kirlenmiş ama şekli bozulmamıştı. Tok-tok-tok sesleriyle kaldırıma çarpıyordu. Zıpla-zıpla-top, bak-nasıl-oynuyoruz.

Leo (artık Leo'ydu değil mi?) o gün Harold'ın evine girmek istememişti. Nadine annesinin şimdi yaşamakta olduğu eve.

"Balığa gitmek ister misin evlat?" diye sordu aniden.

"Balık yok," dedi Leo. Larry'ye o tuhaf, su yeşili gözleriyle baktı. "Bay Ellis'i tanıyor musun?"

"Elbette."

"Balıklar dönünce sudan içebileceğimizi söyledi. Yani şeye gerek olmadan..." Öter gibi bir ses çıkardı ve parmaklarını göz hizasında salladı. "Anladın işte."

"Kaynatmadan mı?"

"Evet."

Tok-tok-tok.

"Dick'i severim. Laurie'yi de. Hep yiyecek verirler. Yapamayacaklarından korkuyorlar, ama olacak."

"Ne olacak?"

"Çocukları olacak. Dick fazla yaşlı olduğunu sanıyor ama değil herhalde."

Larry tam Dick ve Leo'nun nasıl olup da bu konuya girdiğini soracaktı ki vazgeçti. Cevap belliydi. girmemişlerdi. Dick bebek sahibi olmak gibi özel bir konuyu bir çocukla tartışacak değildi. Leo sadece... biliyordu işte.

Tok-tok-tok.

Evet, Leo bazı şeyleri biliyordu... ya da seziyordu. Harold'ın evine girmek istememiş ve Nadine hakkında Larry'nin tam olarak hatırlayamadığı bir şey söylemişti... ama Larry o konuşmayı hatırlıyordu ve Nadine, Harold'ın yanına taşındığında kendini çok huzursuz hissetmişti. Çocuk sanki hipnoz haline geçmişti, sanki...

(tok-tok-tok)

Larry pinpon topunun kaldırımda sekmesini seyretti, sonra aniden başını kaldırıp Leo'ya baktı. Çocuğun gözleri koyulaşmıştı ve çok uzaklara bakıyordu. Çim biçme makinesinin sesi iyice azalıp uyutucu bir vızıltıya dönmüştü. Gün ışığı ılık ve yumuşaktı. Leo, Larry'nin aklını okumuş ve tepki göstermiş gibi yine hipnoz haline geçmişti.

Leo fili görmeye gitmişti.

Larry havadan sudan konuşur gibi, "Evet, bence de çocuk sahibi olabilirler. Dick elli beşten fazla değildir. Yanlış hatırlamıyorsam Cary Grant, yetmiş yaşında baba olmuştu," dedi.

"Cary Grant kim?" diye sordu Leo. Top kaldırımda sekti, sekti.

(Gizli Teşkilat. Aşktan da Üstün.)

"Bilmiyor musun?" diye sordu Leo'ya.

"Aktördü," dedi Leo. "*Gizli Teşkilat*'ta oynamıştı. Ve *Aşktan Üstün*'de."

(Aşktan da Üstün.)

"Yani *Aşktan da Üstün*'de," dedi Leo onaylar bir ses tonuyla. Gözleri zıplamakta olan pinpon topundan bir an bile ayrılmamıştı.

"Doğru," dedi Larry. "Nadine annen nasıl Leo?"

"Bana Joe diyor. Onun için Joe'yum."

"Ah." Larry soğuk bir ürpertinin bedenini sardığını hissetti.

"Şimdi kötü."

"Kötü mü?"

"İkisi de kötü."

"Nadine ve..."

(Harold mı?)

"Evet, o."

"Mutlu değiller mi?"

"Onları kandırdı. Kendilerini istediğini sanıyorlar."

"Kimin?"

"Onun."

Sözcük, ılık yaz havasında asılı kaldı.

Tok-tok-tok.

"Batıya gidecekler," dedi Leo.

"Tanrım," diye mırıldandı Larry. Vücudu artık iyice buz kesmişti. O eski korku içini sardı. Daha fazlasını duymayı gerçekten istiyor muydu? Sessiz bir mezarlıkta bir elin toprağın içinden çıkmasını izlemek gibiydi.

"Her ne ise, ne duymak ne bilmek istiyorum."

"Nadine annem bunun senin kabahatin olduğunu düşünmeyi tercih ediyor," dedi Leo. "Onu Harold'a senin ittiğini düşünmeyi tercih ediyor. Ama özellikle bekledi. Sen Lucy annemi çok sevene kadar bekledi. Emin olana dek bekledi. Sanki o, Nadine annemin beyninde sağduyusunun olduğu bölgeyi yok ediyor. O bölgeyi azar azar kesip atıyor. Tamamen yok olunca batıdaki diğer insanlar gibi çıldıracak. Hatta belki onlardan da beter olacak."

"Leo..." diye fısıldadı Larry ve Leo hemen karşılık verdi. "Bana Joe diyor. Onun için Joe'yum."

"Benim de sana Joe dememi istiyor musun?" diye şüpheyle sordu Larry.

"Hayır." Çocuğun sesinde yakarış vardı. "Lütfen yapma."

"Nadine anneni özlüyorsun değil mi Leo?"

"O öldü," dedi Leo insanı donduran bir kayıtsızlıkla.

"Bu yüzden mi, o gece geç saate kadar dışarıda kaldın?"

"Evet."

"Konuşmamanın sebebi de bu muydu?"

"Evet."

"Ama şimdi konuşuyorsun."

"Konuşabilmem için sen ve Lucy annem var."

"Evet, elbette..."

"Ama her zaman değil!" dedi çocuk haşince. "Frannie'yle konuşmazsan her zaman olmaz! Frannie'yle konuş! *Frannie'yle konuş!*"

"Nadine hakkında mı?"

"Hayır!"

"Ne hakkında peki? Ne?"

Leo'nun sesi daha da yükselip tizleşti. "Hepsi yazılı! Biliyorsun! Frannie de biliyor! Frannie'yle konuş!"

"Kurul..."

"Kurul değil! Kurulun sana faydası olmaz, kurullar eski günlerde kaldı, kurulunuzla gülüp alay ediyor, çünkü kurul gibi kavramlar artık eskidi ve eski yöntemler ona ait. Biliyorsun, Frannie de biliyor, kafa kafaya verip konuşursanız..."

Leo topu yere sertçe vurdu *–tok–* ve top sekerek baş hizasından yukarı çıktıktan sonra düşüp yuvarlandı. Larry uzaklaşan topu seyretti. Boğazı kupkuru olmuştu. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

"Topumu düşürdüm," dedi Leo ve peşinden koştu.

Larry oturduğu yerden ona baktı.

Frannie, diye düşündü sonra.

Ayaklarını boşluğa sarkıtarak parktaki sahnenin kenarına oturmuşlardı. Karanlığın çökmesine daha bir saat vardı. İnsanlar parkta yürüyüşe çıkmıştı. Bazıları el ele tutuşmuştu. Çocukların saati aynı zamanda âşıkların saati, diye düşündü Fran dalgınca. Larry az önce ona Leo'nun hipnoz halindeyken söylediklerini anlatmıştı ve dinledikleri zihninde durmaksızın yankılanıyordu.

"Eee, ne düşünüyorsun?" diye sordu Larry.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum," dedi Fran yumuşak bir sesle. "Ama bu olanların hiçbiri hoşuma gitmiyor. Haberci rüyalar. Bir süre Tanrı'nın sözcülüğünü üstlenen, ardından aniden sırra kadem basan yaşlı bir kadın. Şimdi de telepati yeteneği olan bir çocuk. Sanki bir masalda yaşıyoruz. Bazen süpergripten sağ ama delirmiş olarak kurtulduğumuzu düşünüyorum."

"Seninle konuşmamı söyledi. O yüzden buradayım."

Fran bir şey söylemedi.

"Eh," dedi Larry. "Aklına bir şey gelirse..."

"Yazılı," dedi Frannie yavaşça. "Çocuk haklı. Sorunun kaynağı bu sanırım. Salaklık edip her şeyi yazmasaydım... Tanrının cezası!"

Larry, ona şaşkınca bakakaldı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Harold'dan," dedi Fran. "Ve çok korkuyorum. Stu'ya söylemedim. Utandım. Günlük tutmak *aptalca* bir şeydi... ve şimdi Stu... Harold'dan gerçekten *hoşlanıyor*... Özgür Bölge'deki herkes onu seviyor. Sen dahil." Hıçkırıkla karışık bir kahkaha attı. "Ne de olsa buraya onun ruhani rehberliği sayesinde ulaşabildiniz, değil mi?"

"Anlayabildiğimi sanmıyorum" dedi Larry. "Bana neden korktuğunu söyleyebilir misin?"

"Sorun da bu ya, bilmiyorum." Yaşlarla ıslanmış gözlerini ona çevirdi. "En iyisi sana her şeyi elimden geldiğince anlatayım Larry. Birine anlatmak zorundayım. Tanrı biliyor ya daha fazla içimde tutamayacağım ve Stu... Stu'nun bunları duymasının iyi olacağından emin değilim. En azından ilk duyan kişi o olmasın."

"Anlat Fran. Dinliyorum."

Fran, Harold'ın Roy Brannigan'ın Cadillac'ını kullanarak Ogunquit'teki evine geldiği o haziran gününden başlayarak her şeyi anlattı. O konuşurken parlak gün ışığı, mavimsi bir gölgeye dönüştü. Parktaki âşıklar evlerine gitmeye başladı. Hilal şeklindeki ay gökte belirdi. Canyon Bulvarı'nın uzak ucundaki evlerde Coleman lambalar yakıldı. Fran, ona ahırın çatısındaki yazıdan ve o uyurken ismini en alta eklemek için Harold'ın hayatını tehlikeye atmasından bahsetti. Fabyan'da Stu ile karşılaşmalarını, Harold'ın ona kemiği önünden alınmak istenen bir köpek gibi tepki göstermesini anlattı. Günlüğünden ve içindeki parmak izinden bahsetti. Anlatmayı bitirdiğinde saat dokuzu geçmişti ve ağustosböcekleri ötüyordu. Aralarına bir sessizlik çöktü ve Fran, Larry'nin konuşmasını gergince bekledi. Ama Larry düşüncelere dalmış görünüyordu.

Sonunda konuştu. "Parmak izinin ona ait olduğunu nereden biliyorsun? Onun olduğundan emin misin?"

Frannie bir an tereddüt etti. "Eminim. Harold'ın parmak izi olduğunu görür görmez anladım."

"Çatısına yazı yazdığı ahır var ya," dedi Larry. "Tanıştığımız gece sana oraya girdiğimi söylemiştim, hatırlıyorsundur. Harold'ın bir direğe isminin baş harflerini kazıdığını söylemiştim hani?"

"Evet."

"Sadece kendi baş harfleri değildi. Seninkiler de vardı. Bir kalp içinde. Âşık bir çocuğun okulda sırasının üstüne kazıyacağı türden."

Fran elleriyle yüzünü örttü ve gözlerini sildi. "Ne pis bir durum," dedi boğuk sesle.

"Harold Lauder'ın yaptıklarından sen sorumlu değilsin Frannie." Her iki elini birden tutup sıktı ve ona baktı. "Kendini sorumlu tutma. Çünkü böyle yaparsan..." Tutuşu neredeyse can yakacak kadar sıkılaştı, ama yüzünde yumuşak bir ifade vardı. "O zaman sahiden aklını kaçırırsın. Bu devirde bırak başkasının hareketlerini, insanın kendi hareketlerinin sorumluluğunu yüklenmesi bile zor."

Fran'in ellerini bıraktı ve bir süre sessizce oturdular.

"Sence Harold, Stu'ya karşı öldüresiye kin besliyor olabilir mi?" diye sordu Larry sonra. "Sence durum bu kadar vahim mi?"

"Evet," dedi Frannie. "Bence bu çok yüksek bir olasılık. Hatta bütün kurul üyelerine kin besliyor olabilir. Ama bilmi... ne?"

Larry, Fran'in omzunu aniden kavrayıp sıkmıştı. Duruşu değişmiş, gözleri irileşmişti. Dudakları kıpırdadı ama sesi çıkmadı.

"Ne diyorsun Larry?"

"Aşağı indiğinde," diye mırıldandı Larry. "Tirbuşon falan almak için aşağı inmişti."

"Ne?"

Larry ağır hareketlerle ona döndü. "Bu muammayı çözmenin bir yolu olabilir," dedi. "Garanti veremem, deftere bakmadım ama... çok mantıklı geliyor... Harold günlüğünü okuyunca bilgi edinmekle kalmamış, bir de fikir edinmiş. Hatta önce sen akıl ettiğin için hayıflanmış bile olabilir. Bütün iyi yazarlar günlük tutmuştur, değil mi?"

"Harold'ın da günlük tuttuğunu mu söylüyorsun?"

"Şarap götürdüğüm gün bodruma indiğinde oturma odasında etrafıma bakınıyordum. İçeriyi modern mobilyalarla yeniden döşeyeceğini söylemişti, nasıl olacağını kafamda canlandırmaya çalışıyordum. Sonra şöminenin bir taşının gevşek olduğunu fark ettim..."

"EVET!" Fran öyle yüksek sesle bağırmıştı ki Larry olduğu yerde sıçradı. "Gizlice içeri girdiğim gün... Nadine Cross'un geldiği gün...

şöminenin önünde *oturmuştum*... o gevşek taşı hatırlıyorum." Tekrar Larry'ye baktı. "Bak yine aynı şey. Sanki biri hareketlerimizi yönlendiriyor gibi..."

"Tesadüf," dedi Larry, ama sesinde tedirginlik vardı.

"Öyle mi dersin? İkimiz de Harold'ın evindeydik. Gevşek taşı ikimiz de fark ettik. Ve şimdi ikimiz de buradayız. Bütün bunlar tesadüf mü?"

"Bilmiyorum."

"Taşın altında ne vardı?"

"Defterikebir," dedi Larry yavaşça. "En azından üstünde yazan buydu. İçine bakmadım. O sırada evin eski sahibine ait olabileceğini düşünüyordum. Ama öyle olsaydı Harold'ın bundan haberi olurdu öyle değil mi? Gevşek taşı ikimiz de fark etmişiz. Diyelim ki o da buldu. Gripten önce orada yaşayan kişi içini küçük sırlarıyla, kaçırdığı vergiler, cinsel fantezilerle falan doldurmuş olsa bile bunlar Harold'a ait değil. Anlıyor musun?"

"Evet, ama..."

"Dedektif Underwood açıklama yaparken sözünü kesme, seni sersem kız. O sırlar Harold'a ait değilse neden zahmet edip tekrar taşın altına gizlesin? Gizledi, çünkü günlük *ona* aitti. İçindeki *sırlar* da öyle."

"Sence hâlâ orada mıdır?"

"Olabilir. Bence gidip bakmakta fayda var."

"Şimdi mi?"

"Yarın. Defin Komitesi'nin işleri için çıkacaktır. Nadine de öğleden sonraları santralda çalışanlara yardım ediyor."

"Tamam," dedi Fran. "Sence bunları Stu'ya anlatmalı mıyım?"

"Ben bekleyelim derim. Neler olduğunu öğrenmeden ortalığı birbirine katmanın bir anlamı yok. Günlük orada olmayabilir. İçinde sadece yapılacaklar listesi olabilir. Ya da tamamen masum yazılar. Veya Harold'ın siyasi planları. Belki de şifrelidir."

"Bu hiç aklıma gelmemişti. Peki ya içinde... önemli bir şey varsa? O zaman ne yapacağız?"

"Sanırım Kalıcı Kurul ile paylaşmamız en doğrusu olacak. Bu işi bir an önce yapmamız için bir sebep daha. Ayın ikisinde toplantımız var. Kurul ne yapılması gerektiğine karar verecektir."

"Öyle mi?"

"Bence öyle," dedi ama bir yandan da Leo'nun kurul hakkında söylediklerini düşünüyordu.

Fran oturduğu yerden kayarak aşağı indi. "Kendimi daha iyi hissediyorum. Teşekkür ederim Larry."

"Nerede buluşalım?"

"Harold'ın evinin karşısındaki küçük parkta. Yarın saat birde orada buluşalım."

"Tamam," dedi Larry. "Yarın görüşürüz."

Frannie kendini haftalardır olmadığı kadar hafif hissederek eve gitti. Larry'nin dediği gibi yapılması gerekenler ortadaydı. Defterikebir bütün şüphelerini ortadan kaldırabilirdi. Ama korktukları başlarına gelirse...

Eh, o zaman da kurul ne yapılması gerektiğine karar verirdi. Larry'nin de hatırlattığı gibi ayın ikisinde, Nick ve Ralph'in Baseline Yolu'nun sonundaki evinde toplanacaklardı.

Eve girdiğinde Stu'yu elinde deri kaplı, ağır bir kitap ve bir kalemle yatak odasında oturur buldu. Kapağındaki altın yaldızlı başlık şöyleydi: *Colorado Ceza Hukuku Kanununa Giriş.*

"Ağır bir konu," dedi Fran ve onu öptü.

"Hem de nasıl." Stu kitabı masanın üstüne fırlattı ve kalın kitap tok bir sesle düştü. "Al Bundell getirdi. Güvenlik Kurulu kolları sıvamış durumda Fran. İkinci toplantıda Kalıcı Kurul ile görüşmek istiyor. Sen neler yaptın bakalım güzel bayan?"

"Larry Underwood ile konuştum."

Stu, ona dikkatlice baktı. "Sen ağladın mı?"

"Evet." Gözlerini kaçırmadan ona baktı. "Ama şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Çok daha iyi."

"Bebek hakkında mı konuştunuz?"

"Hayır."

"O halde neydi?"

"Yarın akşam söylerim. Her şeyi anlatacağım. Ama o zamana dek soru sorma olur mu?"

"Ciddi bir mesele mi?"

"Bilmiyorum Stu."

Stu, ona uzun bir süre baktı.

"Pekâlâ Frannie," dedi sonunda. "Seni seviyorum."

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum."

"Yatalım mı?"

Fran gülümsedi. "Yatağa kadar yarışalım."

Eylülün ilk gününün sabahı gri, kasvetli, yağmurlu ve de hatırlanmasını istemeyeceğimiz günlerdendi. Ama Özgür Bölge'deki kimse ömrü boyunca unutmadı. O gün, elektriğin Kuzey Boulder'a döndüğü gündü... kısa süreliğine bile olsa.

Brad Kitchner öğle vakti saat on ikiye on kala, arkasında ayakta durmakta olan Stu, Nick, Ralph ve Jack Jackson'a baktı. "Sevgili Meryem Ana, yardım et gülsün yüzümüz."

İki büyük şalteri hızla indirdi. Altlarındaki devasa salondaki iki deneme jeneratörü vızıldamaya başladı. Beş adam polarize camdan oluşan duvara doğru yürüyüp aşağı baktı. Aşağıda, Brad'in komutuyla koruyucu gözlükler takmış yüz civarında kadın ve erkek vardı.

"Yanlış bir şey yaptıysam elli ikisi yerine sadece ikisini yakmayı tercih ederim," demişti Brad, onlara daha önce.

Jeneratörlerin gürültüsü arttı.

Nick, Stu'yu dirseğiyle dürttü ve ofisin tavanını gösterdi. Stu başını kaldırıp baktı ve sırıtmaya başladı. Yarı şeffaf panellerin gerisindeki floresan lambalar hafifçe göz kırpmaya başlamıştı. Jeneratörlerin gürültüsü daha da arttı ve bir noktada sabitlenip tekdüzeleşti. Aşağıdaki kalabalığı oluşturanlardan bir alkış yükseldi. Alkışlarken aynı zamanda yüzünü acıyla buruşturanlar da vardı, zira saatlerce bobin sarmaktan elleri iyice tahriş olmuştu.

Floresanlar artık kesintisizce, kuvvetli bir şekilde yanıyordu.

Nick, Shoyo'da elektriğin kesildiği an hissettiklerinin tam tersini yaşıyordu. Diri diri mezara gömülmüş gibi değil, ölümden tekrar hayata dönmüş gibiydi.

İki jeneratör, Kuzey Boulder'ın küçük bir bölümüne elektrik sağlıyordu. Bu bölgede yaşayan insanların çoğu o sabah gerçekleştirilecek denemeden bihaberdi. Elektrik gelince peşlerinden cehennem zebanileri kovalıyormuşçasına kaçıştılar.

Televizyonlar aniden hayata döndü. Ekranda sadece karlı bir görüntü vardı elbette. Spruce Caddesi'nde bir evde bir mikser, uzun zaman önce bozulup katılaşmış yumurtaları tekrar karıştırmaya kalktı. Mikserin motoru kısa süre sonra kısa devre yapıp durdu. Elektrikli bir testere, metruk bir garajda aniden çalışmaya başlayıp talaş parçalarını savurdu. Fırınların telleri ısınıp parlamaya başladı. Mumya Müzesi adında, eski plaklar satan bir dükkândaki hoparlörlerden Marvin Gaye'in sesi yayılmaya başladı. Hareketli bir ritimle söylenen sözler, geçmişe dair bir rüyanın gerçeğe dönüşmesi gibiydi: *"Hadi dans edelim... hadi şarkı söyleyelim... keyfimize bakalım... hadi dans edelim... hadi şarkı söyleyelim..."*

Maple Caddesi'nde bir trafo patladı ve mor kıvılcımlar etrafa saçıldı. Ardından ıslak çimlere düşüp söndüler.

Elektrik santralında çalışmakta olan iki jeneratörden birinin sesi, bir sorunu işaret edercesine gittikçe tizleşti. Üzerinden dumanlar çıktı. Panığın eşiğindeki insanlar gittikçe gerilemeye başladı. Ozonun mide bulandıran tatlı kokusu içeriyi doldurdu. Bir alarm zili ısrarla çalmaya başladı.

"Aşırı yük!" diye kükredi Brad. "Piç kurusu aşırı yüklendi!"

Süratle odanın karşısına seğirtti ve iki şalteri aynı anda indirdi. Jeneratörlerin vızıltısı azalmasına rağmen daha önce emniyet camının boğuklaştırdığı ani bir patlama sesi ve çığlıklar yükseldi.

"Ulu Tanrım," dedi Ralph. "Biri alev almış."

Tepelerindeki floresanlar önce soldu, ardından tamamen kararda. Brad kontrol odasının kapısını hızla açarak çıktı. Sözleri geniş mekânda yankılandı. "Yangın söndürücüleri kullanın! Çabuk!"

Yangın söndürücüler hemen jeneratöre doğrultuldu ve alevler söndürüldü. Ozon kokusu hâlâ havadaydı. Diğerleri Brad'in etrafında toplandı.

Stu elini adamın omzuna koydu. "Sonucun böyle olduğuna üzüldüm dostum," dedi.

"Üzüldün mü?" diyerek ona döndü Brad. Sırıtıyordu. "Neden?"

"E jeneratör alev aldı ya," dedi Jack.

"Evet! Aynen öyle oldu! Ve North Caddesi'nde bir yerde bir trafo patladı. Unuttuk yahu, unuttuk! Hastalanıp öldüler, ama ölmeden önce evlerindeki elektrikli aletleri kapatmadılar! Televizyonlar, fırınlar, elektrikli

battaniyeler, daha birçok alet açıktı. Boulder'ın her yerinde! Çok yoğın bir elektrik tüketimi söz konusu. Yük bir yerde çok ağır olunca yükün hafif olduğu diğer jeneratörlerin devreye girmesi gerekiyordu, ama diğerleri çalışmıyordu! Anladınız mı?" Brad heyecandan yerinde duramıyordu. "Gary! Gary, Indiana yanıp kül olmuştu, hatırlıyor musunuz?"

Başlarını salladılar.

"Emin olmak mümkün değil, muhtemelen asla öğrenemeyeceğiz ama orada da böyle olmuş olabilir. Elektrik yeterince erken kesilmemiştir. Doğru koşullar oluşursa bir elektrikli battaniyenin kısa devre yapması, tıpkı Bayan O'Leary'nin ineğinin Chicago'daki feneri devirmesi gibi büyük bir felakete yol açabilir. Bu jeneratörler yükü aktarmak istedi, ama aktarabilecekleri bir yer yoktu. Bu yüzden aşırı yüklenip iflas ettiler. Bence bu başımıza geldiği için şanslıyız, önemli bir ders oldu."

"Öyle diyorsan öyledir," dedi Ralph şüpheyle.

"Bütün işi baştan yapmamız gerek, ama sadece bir motorda. Yakında hizmete başlarız. Ama..." Brad parmaklarını farkında olmadan heyecanla şaklatmaya başladı. "Yaptığımız işten emin olana dek elektriği veremeyiz. Bir başka ekip kurabilir miyiz? On, on iki kişilik?"

"Tabii, olur," dedi Stu. "Ne için?"

"Fiş Çekme Ekibi. Boulder'ı turlayıp her elektrikli aletin fişini çekecekler. Bu iş bitmeden elektriği vermeye kalkışamayız. İtfaiye ekibimiz yok millet." Heyecanla küçük bir kahkaha attı.

"Yarın akşam Kalıcı Kurul toplantısı var," dedi Stu. "Gelip bu ekibi neden talep ettiğini açıklarsın ve ekibi kurarsın. Ama bu aşırı yüklenmenin tekrar gerçekleşmeyeceğinden emin misin?"

"Evet, kesinlikle eminim. Açık kalan o kadar çok cihaz olmasaydı bugünkü olay da yaşanmazdı. Konu açılmışken, biri North Caddesi'ne gidip yangın çıkıp çıkmadığına baksa iyi olacak."

Brad'in şaka yapıp yapmadığını kimse anlamadı. Sonradan birkaç küçük yangın çıktığı anlaşıldı. Genellikle fırınlardan kaynaklanmıştı. Yağmur serpiştirmekte olduğu için hiçbiri büyümemişti. Özgür Bölge'deki insanların 1 Eylül 1990 gününe dair unutamadıkları en büyük anı, elektriğin otuz saniyeliğine bile olsa tekrar gelmiş olmasıydı.

* * *

Fran bundan bir saat kadar sonra bisikletiyle Harold'ın evinin karşısındaki Eben G. Fine Parkı'na girdi. Boulder Deresi, parkın kuzey ucunda, piknik masalarının hemen ötesinde sakince şırıldıyordu. Sabahki hafif yağış, yerini sise bırakmıştı.

Etrafına bakınıp Larry'yi aradı, göremeyince bisikletinin destek ayağını indirdi. Çiylerle kaplı çimler üzerinde salıncaklara doğru yürümeye başlamıştı ki bir ses duyuldu. "Buradayım Frannie."

Fran irkilerek kadın ve erkek tuvaletlerinin bulunduğu küçük binaya döndü ve anlık bir korkuya kapıldı. İki bölüm arasında kalan boşluktaki gölgeler içinde uzun boylu biri duruyordu ve bir an için sanmıştı ki...

Sonra uzun boylu kişi gölgeler içinden çıktı ve Fran haki bir gömlek ve solmuş kot pantolon giymiş olan Larry'yi görüp rahatladı.

"Seni korkuttum mu?" diye sordu Larry.

"Evet, biraz." Kalp atışları yavaşlarken salıncaklardan birine oturdu. "Sadece karanlıkta dikilen bir şekil görünce..."

"Kusura bakma. Burası Harold'ın evinden görülmüyor, ama yine de böyle daha güvenli olacağını düşündüm. Bakıyorum sen de bisikletle gelmeyi tercih etmişsin."

Fran başını salladı. "Daha sessiz."

"Benimkini şu tarafta, görülmeyecek bir şekilde bıraktım." Başıyla oyun parkının yanındaki alçak duvarlı yapıyı işaret etti.

Frannie bisikletini kaydırak ve salıncakların arasından iterek oraya götürdü. İçeride rutubet ve küf kokusu vardı. Herhalde araba kullanamayacak kadar küçük veya kafayı bulmuş olan gençler burayı yiyişme alanı olarak kullanıyordu, diye düşündü. Zemin, boş bira kutuları ve sigara izmaritleriyle doluydu. Uzak köşede buruşturulup atılmış bir külot, diğer köşede ise sönmüş bir ateşin kalıntıları vardı. Bisikletini Larry'ninkinin yanına bırakıp hemen çıktı. O karanlıkta ve yoğun nahoş kokular içerisinde Kara Adam'ı elinde kıvrılmış askıyla arkasında dikiliyor halde hayal etmek gereğinden fazla kolaydı.

"Tipik bir Holiday Inn, değil mi?" dedi Larry sevimsiz bir ses tonuyla.

"Benim kalmayı tercih edeceğim bir yer değil," dedi Fran hafifçe ürpererek. "Sonuç ne olursa olsun bu gece Stu'ya her şeyi anlatmak istiyorum Larry."

Larry başını salladı. "Evet. Sırf kurulda olduğu için de değil, aynı zamanda şerif olduğu için de bilmesi gerek."

Fran endişeyle ona baktı. Bu keşif gezisinin Harold için hapis anlamına gelebileceğini daha önce düşünmemişti. Evine arama izni veya elle tutulur bir kanıt olmadan gireceklerdi.

"Of, bunun sonu iyi olmayacak," dedi.

"Bence de," diye onayladı Larry. "Vazgeçmek ister misin?"

Fran bir süre düşündükten sonra başını hayır anlamında salladı.

"Güzel. Bence öyle ya da böyle bilmemiz gerekiyor."

"İkisinin de gittiğinden emin misin?"

"Evet. Harold bu sabah Defin Komitesi'nin kamyonlarından birini kullanarak erkenden ayrıldı. Elektrik santralında çalışan herkes de bugünkü denemeye davet edilmişti."

"Nadine'in de gittiğinden emin misin?"

"Gitmemiş olsa garip görünürdü değil mi?"

Fran bir süre düşündü ve başını salladı. "Sanırım öyle. Bu arada Stu ayın altısına kadar kasabanın büyük bölümüne elektrik verilebileceğini söyledi."

"Muhteşem bir gün olacak," dedi Larry ve Shannon'un Yeri'nde veya Broken Drum'da oturup büyük bir Fender gitar ve daha da büyük bir amfiyle basit bir parçayı son sesle çalmanın ne güzel olacağını düşündü. Belki "Gloria" veya "Wakin the Dog." "Baby, Can You Dig Your Man?"den başka her şey olurdu aslında.

"Belki," dedi Fran. "Bu arada bir hikâye uydursak iyi olacak. Gerekirse diye."

Larry'nin yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Biri geri gelmeye kalkarsa dergi aboneliği satmak istediğimizi mi söyleyeceğiz?"

"Aman ne komik Larry."

"Nadine evdeyse ona elektriğe tekrar kavuşmamızla ilgili haberi vermeye geldiğimizi söyleyebiliriz."

Fran başını salladı. "Evet bu olabilir."

"Kendini kandırma Fran. Ona ne dersek diyelim şüphelenecektir."

"Eğer suçluysa."

"Evet. Suçluysa."

"Hadi," dedi Fran bir an düşündükten sonra. "Gidelim."

Bir mazeret uydurmalarına gerek kalmadı. Önce ön kapıyı, ardından arka kapıyı ısrarla çalıp bir cevap alamayınca Harold'ın evinin boş olduğuna karar verdiler. Böylesi daha iyi, diye düşündü Fran. Zira öne sürmeyi planladıkları mazeret düşündükçe hiç de akıllıca gelmemeye başladı.

"İçeri nasıl girmiştin?" diye sordu Larry.

"Bodrum penceresinden."

Evin diğer tarafına yöneldiler ve Fran nöbet tutarken Larry bir pencereyi açmaya çalıştı, ama çabaları boşunaydı.

"Belki sen girebildin ama şimdi kilitli."

"Hayır sadece sıkışıyor. Dur bir de ben deneyeyim."

Ama o da açamadı. Harold sanırım o günden sonra sıkıca kilitlenmiş olmalı.

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu Larry'ye.

"Kıralım."

"Ama görür."

"Görsün. Gizleyecek bir şeyi yoksa boş evlere camları kırarak giren birkaç haşarı çocuğun marifeti olduğunu düşünecektir. Evin boş *göründüğü* muhakkak. Bütün perdeler kapalı. Eğer gizlediği bir şey *varsa* endişelenecektir ve bu da ona müstahak. Değil mi?"

Fran, ona şüpheyle baktı, ama gömleğini çıkarıp yumruğunu sardıktan sonra bodrum penceresini kırarken onu durdurmaya kalkmadı. İçeri cam parçaları düştü ve Larry pencerenin kolunu bulmaya çalıştı.

"Buldum," dedi ve pencere bir tık sesiyle açıldı. Larry içeri girdikten sonra ona yardım etmek üzere döndü. "Dikkat et ufaklık. Harold Lauder'ın bodrumunda düşük yapmanı istemeyiz."

Onu koltuk altlarından kavrayarak yavaşça indirdi. Karışık odaya baktılar. Hava hokeyi masasının üstü renkli elektrik kablosu parçacıklarıyla doluydu.

"Nedir bu?" diye sordu Fran parçalardan birini alarak. "Daha önce bunlar burada yoktu."

Larry omuz silkti. "Belki Harold bir fare kapanı falan yapıyordur."

Masanın altında bir kutu gördü ve uzanıp aldı. Üstünde GERÇEKÇİ TELSİZ SETİ, PİLLER DAHİL DEĞİLDİR yazıyordu. Larry kapağını açıp baktı, ama hafifliği yüzünden boş olduğunu daha açmadan anlamıştı.

"Fare kapanı değil telsiz yapıyor," dedi Fran.

"Yok, bu alınıp monte edilenlerden değil. Kullanıma hazır satılanlardan. Belki üzerlerinde bir tür değişiklik yapıyordu. Harold'dan beklenebilecek bir şey. Stu'nun Ralph ve Harold ile birlikte Abagail Ana'yı aramaya çıktığı akşam telsizle iletişimin kötülüğünden nasıl şikâyet ettiğini hatırlıyor musun?"

Fran başını salladı. ama yine de kablo parçacıklarında onu huzursuz eden bir şey vardı.

Larry kutuyu yerine bıraktı ve daha sonra hayatının en hatalı cümlesi olduğuna karar verdiği cümleyi kurdu. "Önemli bir şey değil. Hadi gidelim."

Basamakları tırmandılar ama kapı bu sefer kilitliydi. Fran, ona bakınca Larry omuz silkti. "Buraya kadar..."

Fran başını salladı.

Larry omzuyla kapıyı birkaç kez zorladıktan sonra içe göçmekte olduğunu hissedip daha fazla yüklendi. Bir metalin koptuğunu duydular ve kapı savrularak açıldı. Larry eğilip mutfak zeminindeki sürgüyü aldı. "Bunu geri takabilirim, aradaki farkı anlamaz bile. Ama bunun için bir tornavida gerekli tabii."

"Uğraşmana değmez. Nasılsa kırık camı görecek."

"Doğru. Ama sürgü yerli yerinde olursa... neye gülüyorsun?"

"İstersen sürgüyü geri tak. Ama diğer taraftan nasıl itmeyi düşünüyorsun?"

Larry bir süre düşündükten sonra, "Tanrım," dedi. "Çokbilmiş kadınlardan nefret ediyorum." Sürgüyü yere fırlattı. "Hadi şu şömineye bakalım."

Gölgeler içindeki oturma odasına girdiler. Fran'in tedirginliği artmıştı. Geçen sefer Nadine'in anahtarı yoktu. Bu kez geri döndüğü takdirde içeri girebilecekti. Geri dönerse suçüstü yakalanacaklardı. Stu'nun şerif olarak ilk görevinin kendi hayat arkadaşını haneye tecavüzden tutuklamak olması çok acı olurdu.

"Şu değil mi?" diye sordu Larry.

"Evet. Çabuk ol."

"Muhtemelen yerini değiştirmiştir," dedi Larry. Harold gerçekten de değiştirmişti. Günlüğü tekrar gevşek taşın altına koyan Nadine'di. Larry ve Fran bunları bilmiyordu elbette. Tek bildikleri, Larry gevşek taşı çektiğinde altın yaldızlı DEFTERİKEBİR başlığıyla günlüğün orada olduğuydu. Gözlerini ona dikip bakakaldılar. Oda aniden daha karanlık, daha sıcak ve daha boğucu bir hal aldı.

"Eee," dedi Larry. "Hayran hayran bakacak mıyız, okuyacak mıyız?"

"Sen oku," dedi Fran. "Ben dokunmak bile istemiyorum."

Larry defteri boşluktan alıp üstündeki taşın tozunu hiç düşünmeden sildi. Sayfaları rasgele çevirmeye başladı. Yazılar ince uçlu keçeli kalemle yazılmıştı. Satırlar ince, dar bir elyazısıyla doluydu... fazlasıyla özenli, titiz bir adamın yazısıydı. Paragraf yapılmamıştı. Sayfaların sağında ve solunda incecik bir boşluk vardı. Boşluklar o kadar düzgündüler ki cetvelle ayarlandığı sanılabilirdi.

"Bunu okumak üç günümü alır," dedi Larry ve sayfaları sondan başa doğru karıştırmaya devam etti.

"Dur," dedi Fran ve uzanıp birkaç sayfa geri döndü. Burada, satırların akışı kalın kenarlı bir kutucukla kesintiye uğramıştı. Kutucuğun içinde bir tür özdeyiş vardı:

> *Kaderini takip etmek, kendini daha büyük bir Güç'e, Takdiri-ilahi'ye teslim etmek demektir; ama kendi yolunu takip etmenin daha da büyük bir Güç'e işaret ediyor olması mümkün değil midir? Deniz fenerinin anahtarı sizin TANRINIZDA, sizin ŞEYTANINIZDA; son iki ayda bununla uzun uzun boğuştum; ama her birimize YÖN BULMA sorumluluğu verilmiş.*
>
> *HAROLD EMERY LAUDER*

"Ben hiçbir şey anlamadım," dedi Larry. "Ya sen?"

Fran başını yavaşça iki yana salladı. "Sanırım Harold takipçi olmanın en az liderlik etmek kadar onurlu olduğunu söylemeye çalışıyor. Ama bu vecizenin popüler olacağını sanmam."

Larry sayfaları çevirmeye devam etti. Az öncekine benzer, altına Harold'ın isminin büyük harflerle yazıldığı birkaç kutucuğa daha rastladılar.

"Ooo," dedi Larry. "Şuna bir bak Frannie."

İnsanın en büyük iki günahının kibir ve nefret olduğu söylenir. Öyle mi sahiden? Bana göre bunlar en büyük iki erdem. Kibir ve nefretten vazgeçmek, dünyanın iyiliği için çaba göstermek anlamına gelir. Oysa onları beslemek daha asil bir davranıştır; siz dünyanın iyiliği için değil, dünya sizin iyiliğiniz için çabalayacak demektir. Muhteşem bir maceradayım.

HAROLD EMERY LAUDER

"Bu son derece çarpık bir zihnin ürünü," dedi Fran. Bütün bedeni buz kesmişti.

"Başımıza bu büyük felaketi getirenlerin zihniyeti de böyleydi," diye ona katıldı Larry. Hızla en baştaki sayfalara döndü. "Zaman geçiyor. Bakalım ne göreceğiz?"

Tam olarak ne beklemeleri gerektiğini ikisi de bilmiyordu. Günlükten sadece kutucuklar içinde bir iki vecize ve Harold'ın kendine özgü anlaşılmaz tarzıyla kaleme aldığı birkaç cümle okumuşlardı.

Bu yüzden defterin başında okudukları onları şok etti.

Günlüğün yazılmasına ilk sayfanın tepesinden başlanmıştı. Özenle daire içine alınmış 1 rakamının altında, kutucukların etrafındakiler sayılmazsa günlükte gördükleri yegâne boşluk vardı. Günlüğün ilk cümlesini korodaki çocuklar gibi aralarında tutup kafa kafaya vererek okudular ve Fran boğulurcasına bir "oh!" sesi çıkararak geriledi ve eliyle ağzını örttü.

"Defteri almamız gerek Fran," dedi Larry.

"Evet..."

"Ve Stu'ya göstermeliyiz. Leo'nun kötülerin tarafında olduklarına dair söyledikleri doğru mu bilmiyorum ama Harold'ın tehlikeli bir ruh hastası olduğu apaçık ortada. Sen de gördün."

"Evet," dedi Fran tekrar. Kendini bayılacakmış gibi hissediyordu. Demek günlük konusu böyle noktalanıyordu. Bunu günlüğündeki parmak izini gördüğü andan beri biliyordu aslında. Sanki içine doğmuştu. Kendi kendine bayılmamasını söyleyip duruyordu.

"Fran? Frannie? İyi misin?"

Larry'nin sesi. Çok uzaklardan geliyordu.

Harold'ın günlüğünün ilk cümlesi: *Bu nefis kıyamet sonrası yazındaki en büyük zevkim,* Bay Stuart İt Siki Redman'ı öldürmek olacak. Belki yanındaki kancığı da öldürürüm.

"Ralph? Ralph Brentner, evde misiniz? Hu-huu, kimse yok mu?"

Basamaklarda durup eve baktı. Bahçede motosiklet yoktu, sadece bir kenara bırakılmış birkaç bisiklet vardı. Ralph evde olsa onu duyardı ama bir de sağır vardı. Sağır ve dilsiz. Morarana kadar bağırabilir, cevap alamayabilir ve sağır dilsiz içeride olabilirdi.

Alışveriş çantasını bir elinden diğerine geçirip kapıyı yokladı ve kilitli olmadığını gördü. Çöken ince sisin içinden çıkarak eve girdi. Kendini küçük bir holde buldu. Dört basamakla mutfağa çıkılıyor, aşağı inen merdivenler ise Harold'ın dediğine göre Andros'un dairesine gidiyordu. Nadine en hoş ifadesini takınarak aşağı indi. Bir yandan da Andros'un içeride olması ihtimaline karşın ne söyleyeceğini düşünüyordu.

Doğruca buraya geldim, çünkü kapıyı çaldığımı duymayacağını biliyordum. Bugün yanan jeneratör yüzünden gece çalışmamız gerekip gerekmediğini merak ediyorlar. Brad sana bu konuda bir şey söyledi mi?

Aşağıda sadece iki oda vardı. Biri, bir keşişe aitmiş gibi görünen yatak odası, diğeriyse çalışma odasıydı. İçinde bir masa, büyük bir sandalye, bir kitaplık ve çöp kutusu vardı. Nadine masanın üstündeki dağınık kâğıtlara dalgınca baktı. Okuduklarının çoğu onun için bir anlam ifade etmiyordu, herhalde bunlar bir diyaloğun Nick'e ait olan bölümüydü. (*Bence de. Ama bunun için daha basit bir yol olup olmadığını sormamız gerekmez mi?* yazıyordu birinde.) Geri kalanlar kendi kendine aldığı notlara benziyordu. Bazıları ona Harold'ın günlüğündeki kutucuklar içindeki, alaycı bir gülümsemeyle "Daha İyi Bir Yaşam İçin Rehber" adını verdiğini söylediği yazıları anımsatmıştı.

Glen'le ticareti konuş, yazıyordu birinde. *Aramızda ticaretin nasıl başladığını bilen var mı? Malların kıtlığı, değil mi? Ya da bir pazarda değiştirilmiş bir köşe? Yetenek. Anahtar kelime bu olabilir. Brad Kitchner ücret isterse ne olur? Ya da doktor? Ücretlerini neyle öderiz? Hımm.*

Bir başkası: *Toplum emniyeti iki yönlü bir yoldur.*

Bir diğeri: *Ne zaman kanunlardan bahsetsek Shoyo'ya dair kâbuslar görüyorum. Ölmelerini seyrediyorum. Childress'ın akşam yemeğini hücrenin duvarına fırlatışını görüyorum. Kanunlar, emniyet, yasalar, bunlar hakkında ne yapacağız? İdam cezası. Ne iç açıcı bir konu. Brad'den bir elektrikli sandalye istemeleri yakındır.*

Notları okumayı –gönülsüzce– bıraktı. Sadece yazarak tam manasıyla düşünebilen bir adamın geride bıraktığı notları okumak çok ilgi çekiciydi (üniversitedeki hocalarından biri, düşünme sürecinin ifade edilmeksizin asla tamamlanamayacağını söylemişti) ama oraya geliş amacına çoktan ulaşmıştı. Nick evde yoktu, kimse yoktu. Daha fazla oyalanmak, şansını anlamsızca zorlamak olacaktı.

Tekrar yukarı çıktı. Harold, ona muhtemelen oturma odasında toplanacaklarını söylemişti. Zemini şarap rengi, uzun tüylü bir halıyla kaplı, geniş bir odaydı. Tam ortada bir taş sütunu halinde tavana yükselen şömine, odaya hâkimdi. Batıya bakan duvar tamamen camdı ve harika bir manzaraya sahipti. Nadine kendini duvardaki böcek gibi göz önünde hissetti. Aslında dışarıdan bakıldığında camın ötesinin yansıma yüzünden görülmeyeceğini biliyordu ama bunu bilmek, içindeki görülüyormuş hissini yok etmiyordu. İşini bir an önce bitirip gidecekti.

Aradığını, odanın güneye bakan bölümünde buldu: Ralph'in içini temizlediği, büyükçe bir dolap. Paltolar ve ceketler geride asılıydı. Dolapta ayrıca çizmeler, botlar, eldivenler ve atkılar vardı.

Hızla hareket ederek alışveriş çantasındaki eşyaları boşalttı. En üste kamuflaj amacıyla bunları yerleştirmişti. Domates salçası ve tonbalığı konservelerinin altında, içinde dinamitin ve telsizin olduğu Hush Puppies ayakkabı kutusu vardı.

"Dolabın içine koyarsam çalışır mı?" diye sormuştu. "Önündeki duvar patlamanın etkisini azaltmaz mı?"

"Nadine," demişti Harold. "Eğer bomba patlarsa, ki aksini düşünmek için hiçbir sebep yok, evi ve tepenin o bölümünü tamamen havaya uçurur. Toplantıdan önce fark edilmeyecek herhangi bir yere koy. Dolap içi uygundur. Aradaki duvar şarapnel olur. Kararına güveniyorum tatlım. Tıpkı terzi ve sineklerle ilgili masal gibi olacak. Bir vuruşta yedi tane. Ama bu kez yok olacak olanlar sinekler değil, bir grup siyasetçi hamamböceği."

Nadine botlarla atkıları bir tarafa iterek bir boşluk oluşturdu ve ayakkabı kutusunu ortaya yerleştirdi. Sonra üzerini atkılarla örttü ve çıktı. Tamam. Hallolmuştu. Artık olacakları bekleyeceklerdi.

Arkasına bakmadan, hızlı adımlarla evden çıktı. Geri dönüp dinamitle telsiz arasındaki telleri çekip koparmasını, işler daha da çığırından çıkıp aklını kaybetmesine yol açmadan bu çılgınlığa bir son vermesini söyleyen içindeki ısrarlı sese kulak asmamaya çalışıyordu. Ufukta görünen o değil miydi? Delirmek nihai mantıklı sonuç olmayacak mıydı?

Alışveriş çantasını Vespa'nın arkasına yerleştirdi ve motoru çalıştırdı. Uzaklaşırken içindeki ses hiç susmamacasına konuşmaya devam etti: *Onu orada bırakmayacaksın değil mi? Bombayı orada öylece bırakmayacaksın değil mi?*

Bunca insanın öldüğü bir dünyada...

Önünü güçlükle görerek bir virajı döndü. Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırmıştı.

... en büyük günah, insan canı almaktır.

Yedi hayat. Hayır, daha fazla olacaktı, çünkü alt komitelerin şefleri, kurul toplantısına katılıp rapor verecekti.

Geri dönme niyetiyle Baseline ve Broadway'in köşesinde durdu. Baştan aşağı titriyordu.

Daha sonra olanları Harold'a hiçbir şekilde açıklayamadı, aslında açıklamaya kalkmadı bile. Yaklaşan korkunç anların bir ön gösterimi gibiydi.

Yavaşça çekilen, hafif esintide dalgalanan koyu renk bir perde gibiydi. Rüzgârın her dalgalanışında etekleri kalkıyor, Nadine gün ışığını ve kesişen caddeleri görebiliyordu.

Ama perde üzerine öyle bir çöktü ki Nadine bir süre sonra karanlığın içinde kayboldu. Görme, duyma, dokunma hissi yok olmuştu. Düşünebilen

yaratık, Nadine-ego, deniz suyuna, doğum kesesindeki sıvıya benzer ılık, kara bir kozaya çekilmişti.

Ve *onun* içine süzüldüğünü hissetti.

İçinden bir çığlık yükseldi, ama dışarı çıkabileceği bir ağız yoktu.

Nüfuz: dağınım.

Bu sözcüklerin ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyordu, ama böyle bir araya geldiklerinde doğru olduklarını hissediyordu.

Daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. Daha sonra aklına tarif etmek için kullanabileceği benzetmeler geldi, ama hepsini birer birer reddetti:

Yüzüyorken kendini aniden ılık suyun ortasında buz gibi, derin bir su cebi içinde buluyorsun.

Diş doktorun sana uyuşturucu vermiş ve dişini çekiyor. Diş, acıma dan yeniden çıkıveriyor. Beyaz emaye leğene kan tükürüyorsun. Artık ağzında bir delik var, delindin. Daha bir saniye önce bir parçanın yaşamakta olduğu yere dilini sokabiliyorsun.

Aynada yüzüne bakıyorsun. Uzun bir süre boyunca bakıyorsun. Beş dakika, on, on beş. Hiç gözünü kırpmadan. *Kurt Adam* filmindeki Lon Chaney Jr. gibi değişen yüzünü dehşetle seyrediyorsun. Kendine yabancı biri, zeytin rengi tenli bir *Doppelgänger*, solgun tenli ve kısık gözlü, psikozlu bir Vampira haline geliyorsun.

Aslında tam olarak bunların hiçbiri değildi ama hepsinden biraz iz vardı.

Kara Adam içine girmişti, *ve soğuktu.*

Nadine gözlerini açtığında ilk düşüncesi, cehennemde olduğuydu.

Cehennem, Kara Adam'ın antitezi olarak bembeyazdı. Tek görebildiği beyaz, fildişi bir hiçlikti. Beyaz-beyaz-beyaz. Ak cehennemdi ve her yerdeydi.

Büyülenmiş gibi, acılar içinde, dakikalarca beyazlığa baktı (içine bakmak imkânsızdı) ve sonra Vespa'nın selesini bacaklarının arasında tekrar hissedebilmeye başladı. Görüş alanının köşesinde bir başka renk –yeşil– belirdi.

İrkilerek bakışlarını sonsuz beyazlıktan çekti. Sersem gibi etrafına bakındı. Ağzı açıktı, çenesi titriyordu; gözleri dehşet doluydu. Kara Adam

içindeydi, Flagg içine girmişti ve onu ele geçirerek beş duyusunu, gerçeklikle arasındaki bağları yok etmişti. Onu bir adamın bir arabayı veya kamyonu sürmesi gibi kullanmıştı. Ve onu... nereye getirmişti?

Beyazlığa doğru bakınca bunun bir arabalı sinemanın dev perdesi olduğunu anladı. Perdenin gerisinde yağmurlu, beyaz bir gökyüzü vardı. Başını çevirince abur cubur satılan tezgâhı gördü. Ten rengine yakın bir pembeye boyanmıştı. Önünde, *HOLIDAY TWIN'E HOŞ GELDİNİZ! BU GECE YILDIZLAR ALTINDA KEYİF YAPIN!* yazıyordu.

Karanlık üstüne çöktüğünde Baseline ve Broadway'in köşesindeydi. Şimdi ise ta Yirmi Sekizinci Cadde'deydi... neredeyse Longmont sınırında.

İçinde hâlâ Kara Adam'ın tadı vardı. Zihninin gerilerinde, yerdeki soğuk, yapışkan çamur gibiydi.

Etrafı bekçi gibi dikilen direklerle çevriliydi. Her biri, bir buçuk metre boyundaydı ve tepelerinde birer hoparlör vardı. Zemin, çakıllarla kaplıydı, ama aralarda otlar ve karahindibalar bitmişti. Holiday Twin'de işlerin haziran ortasından beri kesat olduğunu tahmin etti. Eğlence dünyası için ölü bir yaz olduğunu söylemek mümkündü.

"Neden buradayım?" diye fısıldadı.

Kendi kendine konuşuyor, bir cevap beklemiyordu. Bu yüzden cevap geldiğinde boğazından bir çığlık yükseldi.

Bir anda bütün hoparlörler direklerin tepesinden otların bittiği çakıllara düştü. Bir cesedin düşerken çıkardığına benzer, çok yüksek bir *GÜMP!* sesi çıkardılar.

"NADINE," sesi yükseldi hoparlörlerden. Onun sesini duyan Nadine canhıraş bir çığlık attı. Kulaklarını sıkıca kapattı ama ürkütücü bir neşe ve korkunç bir şehvetle dolu bu sesten kaçış yoktu.

"NADINE, NADINE, AH SENİ NASIL SEVİYORUM NADINE, BENİM GÜZELİM, BENİM..."

"Yapma!" dedi var gücüyle bağırarak, ama kendini zorlamasına rağmen sesi onunkinin yanında çok cılız kalmıştı. Yine de ses bir anlığına kesildi. Kulakları sağır eden bir sessizlik oldu. Hoparlörler, dev böceklerin donuk gözleri gibi ona dönmüştü.

Nadine ellerini kulaklarından yavaşça çekti.

Aklını kaçırdın, diye rahatlatmaya çalıştı kendini. *Hepsi bu. Bekleyişin gerginliği... Harold'ın oyunları... son olarak patlayıcıları yerleştirme işi... bütün bunlar birleşip sonunda sana kafayı yedirdi kızını. Belki böylesi daha iyi.*

Ama delirmemişti ve bunun farkındaydı.

Bu delirmekten çok daha kötüydü.

Eşek şakası yapmış olan öğrencileri azarlayan bir lise müdürünün sert tonuna sahip olan ses, bunu kanıtlamak istercesine hoparlörlerden gümbürdeyerek yayıldı. *"NADINE. BİLİYORLAR."*

"Biliyorlar," diye papağan gibi tekrarladı. Kim olduklarından veya neyi bildiklerinden emin değildi ama kaçınılmaz olduğunu biliyordu.

"APTALCA DAVRANDINIZ. TANRI APTALLARI SEVİYOR OLABİLİR AMA BEN SEVMEM."

Kelimeler cızırtılar eşliğinde havaya yayıldı. Nadine'in giysileri aniden üzerine yapıştı, saçları cansızca solgun yanaklarına düştü ve titremeye başladı.

Aptal, diye düşündü. *Aptal, aptal.* Bu kelimenin anlamını biliyorum. Galiba. Galiba ölüm anlamına geliyor.

"HER ŞEYİ BİLİYORLAR... AYAKKABI KUTUSU HARİÇ. DİNAMİTİ BİLMİYORLAR."

Hoparlörler. Her yerdeydiler. Yağmur yüzünden kapanmış karahindibalarla otlar arasından ona bakıyorlardı.

"SUNRISE AMFİTEATRI'NA GİT. ORADA BEKLE. YARIN GECEYE KADAR. ONLAR TOPLANANA KADAR. SONRA HAROLD İLE GELEBİLİRSİNİZ. YANIMA GELEBİLİRSİNİZ."

Nadine'in içi basit, ışıltılı bir minnet hissiyle dolmuştu. Aptallık etmişlerdi ama ikinci bir şans verilmişti. Bir müdahaleyi hak edecek kadar önemliydiler. Ve yakında, çok yakında, onunla olacaktı... ve o zaman *delirecekti,* bundan emindi ve o zaman hiçbir şeyin önemi kalmayacaktı.

"Sunrise Amfiteatrı çok uzak olabilir," dedi. Ses telleri her nasıl olduysa zarar görmüşlerdi, sesi çatlak çıkıyordu. "Şey için..." Ne için? Kaşlarını çatarak düşündü. Hah! Hah, evet! Bulmuştu! "Telsiz için. Sinyal."

Cevap yoktu.

Yüzlerce hoparlör çakıllar üstünde ona dönük bir şekilde duruyordu.

Vespa'nın düğmesine bastı ve motoru öksürerek çalışmaya başladı. Yankılar, Nadine'in yüzünü buruşturmasına sebep oldu. Tüfekle ateş ediliyor gibiydi. Bu korkunç yerden, yerdeki hoparlörlerden bir an önce uzaklaşmak istiyordu.

Buna mecburdu.

Tezgâhın köşesini dönerken motosikletin dengesini kaybetti. Asfalt üstünde olsa kontrolünü sağlayabilirdi, ama arka tekerlek çakılların üstünde patinaj yapıp savrulunca sertçe yere düştü ve dudağını ısırıp yanağını kesti. İrileşmiş gözlerinde dehşet dolu bir ifadeyle kalkıp motosiklete tekrar bindi ve uzaklaştı. Yaprak gibi titriyordu.

Şimdi arabaların sinema alanına girerken geçtiği dar yoldaydı. Bilet gişesinin bulunduğu küçük kulübe tam karşısında duruyordu. Çıkacaktı. Kaçabilecekti. Sımsıkı kapattığı dudakları minnetle gevşedi.

Arkasında bıraktığı yüzlerce hoparlör bir anda hayata döndü. Ses şimdi ahenksizce şarkı söylüyordu: *"SENİNLE GÖRÜŞECEĞİZ... ŞU KALBİMİN KUCAK AÇTIĞI... TÜM O ESKİ. TANIDIK YERLERDE... GÜN BOYUNCAAAA..."*

Nadine çatlak sesiyle bir çığlık attı.

Ardından kulakları sağır eden ve bütün dünyayı kaplamış gibi görünen, gök gürültüsüne benzer alaycı bir kahkaha yükseldi.

"GÖREVİNİ İYİ YAP NADINE," diye gürledi ses. *"İYİ YAP, GÖZDEM, BİRİCİĞİM."*

Nadine yola çıkabildi ve o korkunç sesle gözlerini dikip bakan hoparlörleri ardında bırakarak son sürat Boulder'a doğru ilerledi. Ama anıları sonsuza dek kalbinde, zihninde kalacaktı.

Otobüs durağından sonraki köşede Harold'ı bekliyordu. Onu görünce Harold'ın gözleri irileşti ve yüzü bembeyaz oldu. "Nadine..." diye fısıldadı. Öğle yemeğinin bulunduğu kap elinden düştü.

"Harold," dedi Nadine. "Biliyorlar. Gitmeliyiz..."

"*Saçın*, Nadine, Tanrım, *saçın*..." Gözleri suratının yarısını kaplıyor gibiydi.

"Beni dinle!"

Harold bir nebze kendine gelmiş gibiydi. "Pe... pekâlâ. Ne oldu?"

"Evine gidip günlüğünü bulmuşlar. Alıp götürmüşler."

Duygular Harold'ın yüzünde kavga ediyormuş gibiydi: hiddet, dehşet, utanç. Azar azar hepsi yok oldu ve Harold'ın yüzünde suyun derin liklerinden yüzeye çıkan korkunç bir ceset gibi dondurucu bir sırıtış belirdi. "Kim? Kim yapmış?"

"Detayları bilmiyorum, önemi de yok zaten. Ama birinin Fran Goldsmith olduğundan eminim. Belki Bateman veya Underwood da onunla birlikteydi. Bilmiyorum. Ama peşine düşecekler Harold."

"Nereden biliyorsun?" Nadine'in günlüğü tekrar gevşek taşın altına koyduğunu hatırlayarak omuzlarını sertçe kavradı ve bir bez bebek gibi sarstı. Ancak Nadine, ona gözünü bile kırpmadan, korkusuzca bakmaya devam etti. Bu upuzun günde karşısına Harold Lauder'dan çok daha korkutucu şeyler çıkmıştı. "Nereden biliyorsun orospu?"

"O söyledi."

Harold'ın elleri iki yanına düştü.

"Flagg mi?" diye fısıldadı. "Sana o mu söyledi? Seninle konuştu mu? Bunu da o mu yaptı?" Harold'ın yüzünde atının üstündeki Karındeşen Jack'i hatırlatan iğrenç bir gülümseme vardı.

"Neden bahsediyorsun sen?"

Bir ev aletleri mağazasının önünde duruyorlardı. Harold onu omuzlarından kavrayarak vitrin camına doğru çevirdi. Nadine camdaki yansımasına uzun bir süre boyunca baktı.

Saçları ağarmıştı. Bembeyaz olmuştu. Tek bir siyah tel bile kalmamıştı.

Ah, Nadine'i sevmeyi ne çok severim.

"Hadi," dedi Nadine. "Kasabayı terk etmemiz gerek."

"Hemen mi?"

"Karanlık çöktükten sonra. O zamana dek saklanacak ve yolculukta gerekli olacak malzemeleri ayarlayacağız."

"Batıya mı gidiyoruz?"

"Daha değil. Yarın gece."

"Belki artık gitmek istemiyorumdur," diye fısıldadı Harold. Bakışları hâlâ Nadine'in saçlarındaydı.

"Artık çok geç Harold."

58. BÖLÜM

Fran ve Larry, Fran ve Stu'nun dairesinin mutfağında, masanın başında oturmuş kahve içiyordu. Leo aşağıda, Larry'nin Earthly Sounds'tan seçmesine yardım ettiği gitarı çalıyordu. Altı yüz dolarlık güzel bir Gibson'dı. Gitardan sonra aklına gelmiş, çocuğa bir de pille çalışan fonograf ve bir düzine kadar folk/blues albümü almıştı. Lucy şimdi çocuğun yanındaydı. Dave van Ronk'un "Backwater Blues" şarkısının şaşırtıcı derecede iyi bir taklidi, mutfaktan duyulmaya başlanmıştı.

"Yağmur beş gün boyunca yağdı
ve gökyüzü gece gibi kapkara kesildi...
Bu gece gölde
bela var."

Fran ve Larry oturma odasına açılan kapıdan Harold'ın günlüğü kucağında açık, en sevdiği koltukta oturmakta olan Stu'yu görebiliyordu. Saat dörtten beri bu şekilde oturuyordu. Artık saat dokuz olmuş ve hava iyice kararmıştı. Stu akşam yemeğini reddetmişti. Frannie, onu izlerken bir sayfa daha çevirdi.

Leo "Buckwater Blues"u bitirdi ve bir sessizlik oldu.

"İyi çalıyor, değil mi?" diye sordu Fran.

"Benim şimdiye kadar olduğumdan ve bundan sonra olabileceğimden daha iyi," dedi Larry. Kahvesinden bir yudum daha aldı.

Aniden aşağıdan tanıdık bir melodi geldi ve Larry'nin fincanı havada asılı kaldı. Ardından Leo'nun alçak, dokunaklı sesi ağır ritme eşlik etmeye başladı.

"Hey bebeğim, bu gece yanına geldim
Ama kavga etmek değil niyetim
Sadece diyecektim ki,

Bir kez söyle yeter, anlarım
Bebeğim, erkeğini anlayabiliyor musun?
O dürüst bir adam,
Bebeğim, erkeğini anlayabiliyor musun?"

Larry kahvesini döktü.

"Aman Tanrım," dedi Fran ve bez almak için kalktı.

"Ben hallederim," dedi Larry. "Elimden kayıverdi."

"Hayır, sen otur." Fran bezle çabucak döndü ve lekeyi sildi. "Bu şarkıyı hatırlıyorum. Gripten hemen önce en çok dinlenenler arasındaydı. Herhalde kırk beşliği kasabadan buldu."

"Herhalde."

"Adamın adı neydi? Şarkının bestecisinin?"

"Hatırlamıyorum," dedi Larry. "Pop müzik geldiği hızla gidiyor."

"Evet ama tanıdık bir isimdi sanki," dedi Fran bezi mutfak lavabosunda durularken. "İnsanın dilinin ucuna kadar gelip bulamaması ne sinir bozucu, değil mi?"

"Öyle," dedi Larry.

Stu günlüğü kapattı ve Larry, Fran'in dikkatinin mutfaktan içeri girmekte olan Stu'ya yöneldiğini görünce memnun oldu. Frannie'nin bakışları önce Stu'nun kalçasındaki tabancaya gitmişti. Tabancayı şerif seçildiğinden beri taşıyor ve sık sık kendini ayağından vuracağına dair şakalar yapıyordu. Fran'e göre bu şakalar hiç komik değildi.

"Eee?" dedi Larry.

Stu'nun yüzü endişeliydi. Günlüğü masanın üstüne bıraktı ve oturdu. Ona kahve koymak için kalkmaya yeltenen Fran'i durdurdu ve elini koluna koydu. "Almayayım, teşekkürler canım." Dalgınca, dikkati dağılmışçasına Larry'ye baktı. "Hepsini okudum ve başım ağrımaya başladı. Bu kadar çok okumaya alışık değilim. Oturup baştan sona okuduğum son kitap, bir tavşanın hikâyesiydi. *Watership Tepesi*. Yeğenime almıştım ama okumaya başlayınca..."

Düşüncelere dalarak sustu.

"O kitabı okumuştum. Çok iyiydi," dedi Larry.

"Bir grup tavşan vardı," dedi Stu. "Hepsi iriydi, iyi besleniyordu ve hayatları boyunca tek bir yerde yaşamışlardı. Bir yanlışlık vardı ama tavşanların hiçbiri ne olduğunu bilmiyordu. Bilmek de istemiyor gibiydiler. Ama... ama bir de çiftçi vardı..."

"Tavşanlara hiç bulaşmıyor, canı yahni istediğinde aralarından birini alıyordu," dedi Larry. "Ya da satıyordu. Bir tavşan çiftliği vardı."

"Evet ve çiftlikte Silverweed adında bir tavşan yaşıyordu ve parlak telle ilgili şiirler yazıyordu, galiba çiftçinin tavşanları yakalamak için kullandığı kapandı. Tavşanları yakalamak ve boğazlamak için kullandığı. Silverweed o kapana dair şiirler yazıyordu." Başını inanmazca, bezgince iki yana salladı. "Harold, bana onu hatırlatıyor. Tavşan Silverweed'i."

"Harold hasta," dedi Fran.

"Evet," dedi Stu bir sigara yakarak. "Ve tehlikeli."

"Ne yapacağız? Onu tutuklayacak mıyız?"

Stu parmağıyla masanın üstündeki günlüğe vurdu. "Cross denen kadınla birlikte batıdakilerin gözüne girecek bir şey planlıyorlar. Ama ne olduğunu yazmamış."

"Hoşlanmadığı pek çok kişinin ismi geçiyor," dedi Larry.

"Onu tutuklayacak mıyız?" diye sordu tekrar Fran.

"Bilmiyorum. Bu konuyu önce diğer kurul üyeleriyle tartışmak istiyorum. Yarın akşamki toplantının programı nedir Larry?"

"Toplantı iki bölümden oluşacak; kamu meseleleri ve özel meseleler. Brad Fiş Çekme Ekibi hakkında konuşmak istiyor. Al Bundell ise Güvenlik Kurulu'nun ilk raporunu sunacak. Bakalım... George Richardson, Dakota Ridge'teki muayene saatleri hakkında konuşmak istiyor. Chad Norris de görüşme talep etti. Ondan sonra biz bize kalacağız."

"Al Bundell'den kalmasını isteyip Harold konusunu anlatırsak çenesini tutar mı sizce?"

"Ben eminim," dedi Fran.

"Keşke yargıç burada olsaydı," dedi Stu. "Onun fikirleri benim için çok önemli."

Bir süre yargıcı ve o gece nerede olabileceğini düşünerek sessiz kaldılar. Aşağıda Leo, Tom Rush'ın "Sister Kate" şarkısına geçmişti.

"Ama bu işi Al ile yapmak zorundayız. Önümüzde sadece iki seçenek var gibi görünüyor. İkisini aramızda tutamayız, ama hapse tıkmak istemiyorum."

"Geriye ne kalıyor?" diye sordu Larry.

Cevap Fran'den geldi. "Sürgün."

Larry, ona döndü. Stu sigarasına bakarak başını yavaşça sallıyordu.

"Harold'ı öylece gönderecek miyiz yani?" diye sordu Larry.

"İkisini de," dedi Stu.

"Ama bu şekilde ikisini de Flagg'in kucağına göndermiş olmuyor muyuz?" diye sordu Frannie.

"O bizim sorunumuz değil hayatım," dedi Stu, ona bakarak.

Fran başını salladı. *Ah, Harold, böyle olmasını istememiştim. Hem de hiç istememiştim.*

"Ne planladıklarına dair bir fikriniz var mı?" diye sordu Stu.

Larry omuz silkti. "Bu konuda bütün kurul üyelerinin fikrini alman gerek Stu. Ama aklıma bir şeyler geliyor."

"Ne gibi?"

"Elektrik santralı. Sabotaj. Sana ve Frannie'ye yönelik bir suikast girişimi. Aklıma ilk gelenler bunlar."

Fran'in benzi korkudan solmuştu.

Larry sözlerine devam etti: "Açık açık belirtmemiş ama bence Ralph ve seninle Abagail Ana'yı aramaya çıktığında asıl amacı seni yalnız yakalayıp öldürmekti."

"Bir fırsat yakalamıştı," dedi Stu.

"Belki korktu."

"Kesin şunu, tamam mı?" dedi Fran. "Lütfen."

Stu ayağa kalkıp oturma odasına döndü. Odada Die-Hard aküsüne bağlı bir telsiz vardı. Birkaç denemeden sonra Brad Kitchner'e ulaştı.

"Brad, dostum! Ben, Stu Redman. Dinle. Bu gece santralda nöbet tutacak birkaç kişi ayarlayabilir misin?"

"Tabii," dedi Brad. "Ama neden?"

"Bu hassas bir konu Bradley. Bir yerden kulağıma birinin oraya zarar vermek isteyebileceği çalındı."

Brad'in buna cevabı ağza alınmayacak küfürler oldu.

Stu hafifçe gülümseyerek başını salladı. "Neler hissettiğini biliyorum. Ama bildiğim kadarıyla bu tehdit sadece bu gece ve belki bir de yarın gece için geçerli. Daha sonra olmayacağını tahmin ediyorum."

Brad Elektrik Komitesi'nden on iki adam ayarlayabileceğini ve hepsinin de tehdit edeni enselemek için elinden geleni yapacağını söyledi. "Yoksa bu Rich Moffat'ın başının altından mı çıktı?"

"Hayır, Rich değil. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam Stu. Ben adamları gönderirim."

Stu telsizi kapatıp tekrar mutfağa döndü. "İnsanlar bir şey gizlediğini bilse de üstüne gelmiyor. Bu, beni korkutuyor. Yaşlı kel sosyolog haklıymış. İstersek kendimizi buranın kralı ilan edebiliriz."

Fran elini onunkinin üstüne koydu. "Bana bir söz verin. İkiniz de. Yarın akşamki toplantıda bu meseleye mutlak bir çözüm bulalım. Konunun tamamen kapanmasını istiyorum."

Larry başını sallıyordu. "Sürgün. Evet. Aklıma gelmemişti ama en iyi çözüm bu olabilir. Ben artık Lucy ve Leo'yu alıp eve gidiyorum."

"Yarın görüşürüz," dedi Stu.

"Görüşürüz," dedi Larry ve çıktı.

Harold, 2 Eylül günü şafak sökmeden bir saat önce Sunrise Amfiteatrı'nın kenarında dikilmiş, aşağı bakıyordu. Kasaba kapkaranlıktı. Nadine kaçarken gizlice aldıkları kamp malzemelerinden biri olan iki kişilik çadırda uyuyordu.

Ama geri döneceğiz. Hem de savaş arabaları üzerinde.

Harold içten içe bundan biraz şüpheliydi aslında. Karanlık, üzerine pek çok yönden çökmüştü. Aşağılık piçler her şeyini çalmıştı, Frannie, kendine saygısı, sonra günlüğü ve şimdi de ümidi. Kendini dibe çöküyormuş gibi hissediyordu.

Kuvvetli rüzgâr saçlarını uçuşturuyor, çadırın bezinin makineli tüfeğe benzer sesler çıkarmasına yol açıyordu. Hemen arkasında uyuyan Nadine uykusunda inledi. Ürkütücü bir sesti. Harold, onun da kendisi gibi kaybolmuş olduğunu düşündü. Belki o daha kötüydü. Uyurken çıkardığı seslere bakılırsa hiç de mutlu rüyalar görmüyordu.

Ama akıl sağlığımı koruyabilirim. Bunu yapabilirim. Beni bekleyen her neyse, ona delirmeden ulaşabilmek de başarıdır. Evet, başarıdır.

Stu ve arkadaşlarının evinin oraya gidip gitmediğini merak etti. Acaba evin etrafını sarmış, onu tutuklamak ve içeri tıkmak için dışarı çıkmasını mı bekliyorlardı? Özgür Bölge'nin ilk mahkûmu olarak tarih kitaplarına geçecekti, bu zavallılardan hayatta kalmayı becerip yazan olursa elbette. Zor günlere hoş geldiniz. *HAWK HAPİSTE*. Eh, daha çok beklerlerdi. Macerası başlamıştı. Nadine'in elini bembeyaz saçlarına götürerek söylediklerini hatırladı: *Artık çok geç Harold.* Gözleri bir cesede ait gibiydi.

"Pekâlâ," diye fısıldadı. "Bu işi bitireceğiz." Eylül rüzgârı ağaçların arasında uğuldadı.

Kalıcı Kurul toplantısı bundan yaklaşık on dört saat sonra, Nick Andros ve Ralph Brentner'ın paylaştığı evin oturma odasında gerçekleştirildi. Stu bir koltukta oturmuş, elindeki bira kutusunun altını sehpaya hafifçe vuruyordu. "Pekâlâ millet. Artık başlasak iyi olacak."

Glen, Larry ile birlikte odanın ortasındaki şöminenin kenarına oturmuştu. Sırtları, Ralph'in yaktığı küçük ateşe dönüktü. Nick, Susan Stern ve Ralph, kanepede oturuyordu. Nick'in elinde her zamanki gibi not defteri ve bir kalem vardı. Brad Kitchner elinde bir kutu Coors ile kapının önünde ayakta durmuş, viski-soda içen Al Bundell'le laflıyordu. George Richardson ve Chad Norris boydan boya camdan oluşan duvarın gerisinde oturmuş, günbatımını izliyordu.

Frannie sırtını Nadine'in bombayı yerleştirdiği dolabın kapağına yaslamış oturuyordu. İçinde Harold'ın günlüğünün bulunduğu çantası, bacaklarının arasında duruyordu.

"Sessizlik, sessizlik lütfen!" dedi Stu sehpaya daha sert vurarak. "Teyp çalışıyor mu keltoş?"

"Gayet iyi," dedi Glen. "Bakıyorum çenen de iyi çalışıyor, Doğu Teksas."

"Arada bir yağlıyorum, tıkır tıkır işliyor," dedi Stu gülümseyerek. Geniş oturma odasının çeşitli yerlerine dağılmış on bir kişiye baktı. "Tamam... konuşmamız gereken önemli meseleler var ama önce Ralph'e bize kapılarını açıp gösterdiği misafirperverlik için teşekkür etmek istiyorum..."

Bu işte giderek daha iyi oluyor, diye düşündü Fran. Harold ile ona rastladıkları günden beri ne kadar değişmiş olduğunu kestirmeye çalıştı ama yapamadı. İnsan fazla yakın olduğu kişileri tarafsız gözle değerlendirmekte zorlanıyordu. Ama onunla tanıştığı ilk gün, neredeyse bir düzine insanın katıldığı bir toplantıyı yönetme fikrinin Stu'yu dehşete düşüreceğinden emindi. Bin kişiden fazla bir kalabalığın yer alacağı büyük bir Özgür Bölge toplantısını yönetme fikri ise kalbine indirebilirdi. Şimdi karşısında olan Stu, salgın yaşanmasaydı asla var olamazdı.

Seni özgürleştirdi sevgilim, diye düşündü. *Kaybedilenler için sonsuza dek yas tutabilirim ama bu, sana olan aşkımı ve duyduğum gururu azaltamaz.*

Hafifçe dikleşti ve ağırlığını kapıya daha çok verdi.

"Önce konuklarımıza söz vereceğiz," dedi Stu. "Ondan sonra da kısa bir kapalı toplantı yapacağız. İtirazı olan var mı?"

Yoktu.

"Tamam," dedi Stu. "Sözü Brad Kitchner'e veriyorum. Onu can kulağıyla dinleseniz iyi olur, çünkü üç gün sonra viskilerinize buz koymanızı sağlayabilecek yegâne insan o."

Bunun üzerine odada içten bir alkış koptu. Kıpkırmızı kesilen Brad kravatını huzursuzca çekiştirerek odanın ortasına yürüdü. Az kalsın bir minder yığınına çarpıyordu.

"Ben. Gerçekten. Burada olmaktan. Mutluyum," diye başladı sesi hafifçe titreyerek. Başka herhangi bir yerde olsa, hatta güney kutbunda bir penguen toplantısına katılıyor olsa bile mutlu olacakmış gibi görünüyordu. "Şey... ee..." Notlarına bakarak duraksadı ve sonra yüzü aydınlandı. "Elektrik!" dedi muhteşem bir keşif yapmış bilimadamı edasıyla. "Elektriği geri getirmek üzereyiz. Evet."

Notlarını biraz daha karıştırdıktan sonra devam etti.

"Dün iki jeneratörü çalıştırdık ve bildiğiniz gibi biri aşırı yüklenip kurabiyeleri yaktı. Yani fazla pişti. Daha doğrusu kaldıramadı. Anlamışsınızdır işte."

Odadakiler gülüştü ve bu, Brad'i biraz rahatlattı.

"Bunun sebebi, salgın vurduğu sırada pek çok elektrikli aletin çalışır durumda kalmış olması ve yükü paylaşacak diğer jeneratörlerin aktif

olmamasıydı. Aşırı yüklenme tehlikesine karşı önlem olarak diğer jeneratörleri çalıştırabiliriz –üç, hatta dört tanesi yükü rahatlıkla kaldırır– ama bu, yangın riskini ortadan kaldırmaz. Bu yüzden çalışır durumda olan her şeyi kapatmalıyız. Fırınlar, elektrikli battaniyeler, bunlara benzer bütün aletler. Aslında bir fikrim var. En çabuk yol, içinde kimsenin yaşamadığı evlere tek tek girerek elektriği ana sigortadan kapatmak. Elektriği geri getirmeden önce bazı temel yangın önlemleri almamız gerektiğini düşünüyorum. Gidip Doğu Boulder'daki itfaiye binasını kontrol ettim ve..."

Şöminedeki ateş çıtırdayarak yanmaya devam etti. Her şey yoluna girecek, diye düşündü Fran. Harold ve Nadine herhangi bir müdahaleye gerek kalmadan gitmişti ve belki de en iyisi buydu. Sorun çözülmüştü ve artık Stu'dan uzaktaydılar. Zavallı Harold, ona acıyordum ama sonra korkmaya başladım. Acıma hissim yok olmadı, başına bir şey gelirse her şeye rağmen üzülürüm ama evinin boş olmasına ve Nadine ile Boulder'ı terk etmenize memnunum. Bizi kendi halimize bırakıp gittiğiniz için mutluyum.

Harold çılgınca bir Zen elkitabından fırlamışa benzeyen, yazılarla dolu piknik masasının üstünde oturuyordu. Bağdaş kurmuştu. Gözleri uzaklarda, dalgın ve düşünceliydi. Nadine'in ulaşamadığı o uzak, soğuk, yabancı yere gitmişti ve Nadine korkuyordu. Harold'ın elinde, ayakkabı kutusunun içindeki telsizin diğer eşi duruyordu. Çamlarla kaplı dağlar, önlerinde nefes kesen bir ihtişamla uzanıyordu. Doğuda –belki on beş, belki altmış kilometre ötede– arazi düzleşip orta batı Amerika'ya ve mavi ufka doğru uzanıyordu. Gece, dünyanın o kısmına inmişti bile. Güneş arkalarında, dağların hemen ardında gözden kaybolmuş, onları yakında kararacak altın rengi göğün altında bırakmıştı.

"Ne zaman?" diye sordu Nadine. Çok sıkışmıştı, mesanesini bir an önce boşaltması gerekiyordu.

"Az kaldı," dedi Harold. Sırıtışı, yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. Nadine bu ifadeyi önce anlamlandıramadı, daha önce Harold'ın yüzünde hiç böyle bir ifade görmemişti. Algılaması birkaç dakikasını aldı. Harold mutlu görünüyordu.

Kurul, Brad'in yirmi kadın ve erkekten oluşacak Fiş Çekme Ekibi'nin kurulması teklifini oybirliğiyle kabul etti. Ralph Brentner itfaiye araçla-

rından ikisinin deposunu dolduracak ve Brad elektriği kasabaya verdiği sırada tedbir olarak santralın önünde bulunacaktı.

Sıra Chad Norris'teydi. Ellerini ceplerine sokup sakince Defin Komitesi'nin son üç haftada yaptıklarını anlattı. Her hafta sekiz bin civarında, toplam ise yirmi beş bin gibi inanılmaz sayıda cesedi gömmüş ve işin büyük bir bölümünü tamamlamışlardı.

"Ya çok şanslıyız ya da Tanrı'nın sevdiği kullarız," dedi. "Zira bu toplu kaçış sayesinde normalden çok daha az cesetle karşılaştık. Boulder büyüklüğünde bir başka kasabayı tüm cesetlerden temizlemek bir yıl sürer. Ekimin birinden önce yirmi bin salgın kurbanını daha gömmeyi umuyoruz. Önümüzdeki dönemde tek tük cesede rastlayabiliriz ama sizlere görevin yerine getirilmekte olduğunu ve gömülmemiş cesetlerden hastalık yayılması riskini ortadan kaldırdığımızı söylemek istedim."

Fran günün son ışıklarını görebilmek için yerinde doğruldu. Tepeleri saran altın rengi, yerini kendisi kadar etkileyici olmayan limon sarısına bırakmıştı. Hiç beklenmedik, şiddetli bir memleket hasreti içini sarıverdi.

Saat sekize beş vardı.

Çalıların arasına girip işini görmezse altını ıslatacaktı. Bir çalı kümesinin ardına geçti, çömeldi ve nihayet rahatladı. Geri döndüğü sırada Harold hâlâ elinde gevşekçe tuttuğu telsizle piknik masasının üstünde oturuyordu. Antenini çıkarmıştı.

"Harold," dedi Nadine. "Geç oluyor. Saat sekizi geçti."

Harold, ona kayıtsızca baktı. "Gece yarısına kadar içeride kalıp birbirlerinin sırtını sıvazlayacaklardır. Vakti geldiğinde pimi çekeceğim. Sen merak etme."

"Ne zaman?"

Harold boş boş gülümseyerek, "Hava kararır kararmaz," dedi.

Fran ve Al Bundell, Stu'nun yanına geldiği sırada esniyordu. Toplantı geç saatlere dek süreceğe benziyordu. Aniden içinde Stu ile birlikte kendi evlerinde olma arzusu belirdi. Sebep sadece yorgunluk değildi, ev özlemi de denemezdi. Bu evde olmak istemiyordu ve bu his içinde aniden belirmişti. Böyle hissetmesi için hiçbir sebep yoktu ama bu duygu çok

kuvvetliydi. Dışarı çıkmak istiyordu. Hatta herkesin çıkmasını istiyordu. Sadece keyfim kaçtı, dedi kendi kendine. Hamile kadınlara has bir hüzün olsa gerek.

"Güvenlik Kurulu geçen hafta dört toplantı yaptı," diyordu Al. "Ve lafı mümkün olduğunca kısa keseceğim. Kararlaştırdığımız sistem bir nevi hâkim kürsüsü. Üyeler, kura usulü seçilecek. Tıpkı genç adamların orduya davet edildiği gibi..."

"Ciss! Öcü!" dedi Susan ve yine gülüşmeler oldu.

Al gülümsedi. "Böyle bir göreve sahip olmak bence ona kıyasla daha çekici olacaktır diye ekleyecektim. Hâkim kürsüsünde altı aylık dönemlerde görev alacak, on sekiz yaşında veya üstünde üç yetişkin olacak. İsimler, Boulder'da bulunan bütün yetişkinlerin adının bulunduğu bir kutudan çekilerek belirlenecek."

Larry elini kaldırdı. "Mazeret belirterek görevden affedilebilirler mi?"

Sözünün kesilmesi üzerine kaşları hafifçe çatılan Al, "Tam o konuya geliyordum," dedi. "Affedilmek isteyen kişi..."

Fran yerinde huzursuzca kıpırdandı ve Sue Stern, ona göz kırptı. Fran, ona karşılık vermedi. Korkuyordu ve böyle bir şey mümkünse, bu temelsiz korku onu daha da ürkütüyordu. Bu iç sıkıntısı, bu daralma nereden çıkmıştı? Temelsiz korkuları yok saymanın en iyi çözüm olduğunu biliyordu... en azından eskiden böyleydi. Ama ya Tom Cullen'ın hipnoz hali? Ya Leo Rockway?

Dışarı çık, diye bağırdı içindeki ses aniden. Herkesi çıkar!

Ama bu hiç mantıklı değildi. Yine kıpırdandı ve hiçbir şey söylememeye karar verdi.

"... ile kısa bir görüşme yapılıp mazereti dinlenecek ama bana kalırsa..."

"Biri geliyor," dedi Fran aniden ayağa fırlayarak.

Bir anlık sessizlik oldu. Yaklaşan motosikletlerin sesini hepsi duyabiliyordu. Baseline'dan hızla yaklaşıyor, korna çalıyorlardı. Ve Frannie aniden paniğe kapıldı.

"Dinleyin," dedi. "Hepiniz!"

Şaşkın yüzler merakla ona döndü.

"Frannie, sen..." diye başladı Stu ona doğru bir adım atarak.

Fran yutkundu. Sanki göğsünde kilolarca ağırlık vardı. "Buradan çıkmamız gerek. *Hemen... şimdi.*"

Saat sekizi yirmi beş geçiyordu. Günün son ışıkları da gökyüzünü terk etmişti. Vakit gelmişti. Harold oturduğu yerde doğruldu ve telsizi ağzına götürdü. Başparmağını GÖNDER tuşunun üstüne hafifçe bastırıyordu. Birazdan basacak ve...

"O ne?"

Nadine elini koluna koyarak dikkatini dağıttı. Bir şey gösteriyordu. Aşağıda, Baseline'da ilerleyen bir ışık zinciri vardı. Gecenin sessizliğinde motorların belli belirsiz homurtusunu duyabiliyorlardı. Harold hafif bir tedirginlik hissetti ve bu hissi hemen savuşturdu.

"Beni rahat bırak," dedi. "Vakit geldi."

Nadine'in eli, kolundan uzaklaştı. Yüzü, karanlıkta beyaz bir lekeden ibaretti. Harold GÖNDER tuşuna bastı.

Fran, onları harekete geçirenin motosikletler mi yoksa kendi sözleri mi olduğunu hiçbir zaman bilemeyecekti. Ama yeterince hızlı davranamamışlardı. Bunun yükünü kalbinde daima taşıyacaktı; yeterince hızlı davranamamışlardı.

Kapıdan ilk çıkan Stu oldu. Motosikletlerin homurtusu ve yankıları geceyi doldurmuştu. Farları gez alarak Ralph'in evinin ötesindeki kurumuş derenin iki yakasını bağlayan küçük köprüden geçtiler. Stu'nun eli içgüdüsel olarak kalçasındaki tabancanın kabzasına uzandı.

Kapı sesi duyunca Frannie olduğunu düşünerek arkasına döndü ama gelen Larry'ydi.

"Neler oluyor Stu?"

"Bilmiyorum. Ama diğerleri de çıksa iyi olacak."

Motosikletler evin önüne varınca Stu birazcık rahatladı. Önce Dick Vollman'ı tanıdı, ardından Gehringer adlı genci, Teddy Weizak'ı ve diğer aşina yüzleri gördü. Motosiklet gürültülerini ilk duyduğunda gelenlerin Flagg ve adamları olduğunu düşünüp savaşın başladığını sanmıştı. Bunu şimdi kendine itiraf edebiliyordu.

"Dick," dedi. "Neler oluyor yahu?"

"Abagail Ana!" diye bağırdı Dick motosiklet gürültülerini bastırabilmek için. Kurulun üyeleri evden birer ikişer çıkarken evin önündeki motosikletlerin sayısı artıyordu. Farların ışıkları geceyi yarıyor, durmaksızın dans ediyordu.

"Ne?" diye bağırdı Larry. Glen, Ralph ve Chad Norris arkadan gelince Stu ve Larry en alt basamağa kadar indi.

"Geri döndü!" diye bağırdı Dick. Sesini duyurmakta zorlanıyordu. "Durumu çok kötü! Doktor lazım... Tanrım, aslında bir mucize lazım!"

George Richardson onları iterek öne çıktı. "Yaşlı kadın döndü mü? Nerede şimdi?"

"Bin hadi doktor!" diye bağırdı Dick. "Soru sorma! Tanrı aşkına acele et!"

Richardson hemen Dick Vollman'ın sürdüğü motosikletin arkasına bindi. Dick hemen döndü ve arkada biriken motosikletlerin arasından zikzaklar çizerek geçip uzaklaştı.

Stu, Larry ile göz göze geldi. Larry de tıpkı onun gibi şaşkın görünüyordu... ama Stu'nun kafasının içinde toplaşan bir bulut vardı. Yaklaşan kıyamet hissi birdenbire üzerine çöktü.

"Nick çabuk! *Hadi,*" diye bağırdı Fran, genç adamın omzunu kavrayarak. Nick ifadesiz bir yüzle, oturma odasında kıpırdamadan dikiliyordu.

Konuşamıyordu ama aniden anlamıştı. Biliyordu. Hem hiçbir yerden gelmiyor, hem her yerden geliyordu.

Dolapta bir şey vardı.

Frannie'yi şiddetle itti.

"Nick!"

GİT!! diye işaret etti ona.

Frannie gitti. Nick dolaba döndü, kapıyı açtı ve Tanrı'ya geç kalmamış olmak için dualar ederek içerideki yığını deşmeye başladı.

Fran birdenbire Stu'nun yanında bitmişti. Gözleri irileşmiş, teni solmuştu. Stu'nun kolunu sıkıca kavradı. "Stu... Nick hâlâ içeride... bir şey... bir şey..."

"Ne diyorsun Frannie?"

"Ölüm!" diye haykırdı Fran. *"Ölümden bahsediyorum ve NICK HÂLÂ İÇERİDE!"*

Atkılarla eldivenleri bir kenara itti ve elinin altında bir şey hissetti. Bir ayakkabı kutusu. Tam kutuyu kavramıştı ki Harold Lauder'ın sesi, habis bir ruha aitmiş gibi kutunun içinden duyuldu.

"Nick'e ne olmuş?" diye bağırdı Stu, Fran'in omuzlarını kavrayarak.
"Onu dışarı çıkarmamız gerek Stu, bir şey olacak, korkunç bir şey..."
Al Bundell bağırdı. "Neler oluyor Stuart?"
"Bilmiyorum," dedi Stu.
"Stu lütfen, Nick'i dışarı çıkarmamız gerek!" diye bağırdı Fran.
Ve ev, o an havaya uçtu.

Parmağını GÖNDER tuşuna basıp sonra kaldırınca arka plandaki parazit yerini karanlık bir sükûnete bıraktı. Doldurulmayı bekleyen bir boşluk. Harold masanın üstünde bağdaş kurmuş halde otururak kendini toparlamaya çalıştı.

Sonra kolunu kaldırdı. Bir parmağını, Wrigley Stadı'nda topu nereye atacağını işaret ederek inanmayanları ve rakipleri sonsuza dek susturan bebek Ruth gibi uzattı.

Alçak, kararlı bir ses tonuyla telsize konuştu. "Ben Harold Emery Lauder. Bunu kendi irademle yapıyorum."

Ben sözünün ardından mavi-beyaz bir kıvılcım çıktı. *Harold Emery Lauder* dediğinde bir alev yükseldi. *Bunu* dedikten sonra bir konserve kutusunda küçük bir bomba patlatılmış gibi bir gürültü oldu. *Kendi irademle yapıyorum* kısmını dile getirip görevini tamamlamış olan telsizi bir kenara fırlattığındaysa Flaggstaff Dağı'nın eteklerinde yangın başlamıştı.

"Breyk, breyk, işlem tamam," dedi Harold yumuşak bir sesle.

Nadine, Fran'in daha birkaç saniye önce Stu'nun koluna yaptığı gibi Harold'ın kolunu sertçe kavradı. "Emin olmamız gerek. Hepsinin işinin bittiğinden emin olmalıyız."

Harold, ona baktı, sonra dağın eteklerindeki yok edici ateş topunu gösterdi. "Sence *bundan* sağ kurtulan olabilir mi?"

"Ben... bil... bilmiyorum Harold, ben..." Nadine karnını tutarak döndü ve öğürmeye başladı. Kesintisiz, derin, kaba bir sesti. Harold, onu hafif bir küçümsemeyle izledi.

Nadine sonunda ağzını bir kâğıt mendille silerek, solgun bir yüzle, nefes nefese ona döndü. "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Sanırım artık batıya gitme zamanı geldi," dedi Harold. "Tabii aşağı inip insanların ne halde olduğuna bakmak istemiyorsan."

Nadine ürperdi.

Harold piknik masasından indi. Uyuşan ayaklarının üstüne basınca yüzünü buruşturdu. Binlerce minik iğne batıyor gibiydi.

"Harold..." Nadine, ona dokunmaya çalıştı ama Harold ondan uzaklaştı. Ona hiç bakmadan çadırı sökmeye başladı.

"Yarına kadar bekleyeceğimizi sanıyordum," dedi Nadine çekingen davranarak.

"Tabii," dedi ona tersçe bakarak. "Bekleyelim de motosikletli arama ekipleri bizi şıp diye bulsun. Mussolini'ye ne yaptıklarını görmüş müydün?"

Nadine yüzünü buruşturdu. Harold çadırı rulo haline getirdi ve şeritlerini bağlamaya başladı.

"Ve artık birbirimize dokunmayacağız. O iş bitti. Flagg'in istediğini yaptık. Kalıcı Kurul'u yok ettik. Hepsi geberdi. Belki elektriği yine de geri getirebilirler ama artık işlevsel bir grup olma özelliklerini kaybettiler. *O*, bana senin yanında patates çuvalı gibi kalacağın başka bir kadın verecek Nadine. Ve sen... sen de *ona* ait olacaksın. Herkes memnun kalacak değil mi? Ama senin yerinde olsam o kadar memnun olmazdım."

"Harold... lütfen..." Midesi bulanıyor, gözyaşlarını tutamıyordu. Ateşin solgun ışığında kadının yüzünü gören Harold, ona acıdı. Sonra bu hissi, taşrada herkesin birbirini tanıdığı samimi bir tavernaya giren sarhoş bir yabancıymış gibi kalbinden söküp attı. İnkâr edilemez cinayet gerçeği artık Nadine'in içine işlenmişti, hastalıklı bir ifadeyle bakan gözlerinden anlaşılıyordu. Ne olmuştu yani? Ölenlerin kanı onun ellerine de bulaşmıştı. Cinayet gerçeğiyle yüzleşmişti. Artık her şeyin farkına varmıştı.

"Buna alışmaya bak," dedi Harold zalimce. Çadırı motosikletinin arkasına bağlamaya koyuldu. "Aşağıdakilerin işi bitti. Bizim aramızdaki

de bitti. Ve salgında ölen herkes için artık her şeyin sonu geldi. Tanrı balığa çıktı ve uzun bir süre dönmeyecek. Önümüzde karanlık günler var. Direksiyonun başına Kara Adam geçti. Yani o. Bu yüzden bu yeni şartlara alışsan iyi olur."

Nadine'in boğazından bir inilti yükseldi.

"Hadi Nadine. Bu iş iki dakika önce güzellik yarışması olmaktan çıktı. Yardım et de şunları toplayalım. Gün doğduğunda yüz elli kilometre uzakta olmak istiyorum."

Nadine bir süre sonra aşağıdaki felakete –o yükseklikten önemsizmiş gibi görünüyordu– sırtını döndü ve kalan eşyaları toplaması için Harold'a yardım etti. On beş dakika sonra dağın eteklerindeki yangını arkalarında bırakarak serin ve rüzgârlı karanlıkta batıya doğru ilerlemeye başladılar.

O günün bitişi, Fran Goldsmith için acısız ve basit oldu. Sıcak havanın onu arkasından ittiğini hissetti ve bir süre sonra kendini havada uçar buldu. Sandaletleri geride kalmıştı.

Ne oluyor, diye düşündü.

Omzunun üstüne sertçe düştü ama hâlâ acı hissetmiyordu. Ralph'in arka bahçesinin ucunda kuzeyden güneye uzanan dar çukurun içindeydi.

Bir sandalye hemen ötesine ayaküstü düştü. Kapkara olmuş minderinden duman tütüyordu.

NE OLUYOR BE!

Bir şey sandalyenin minderinin üstüne düşerek yuvarlandı. Üstünden bir sıvı damlıyordu. Fran dehşetle bunun bir kol olduğunu gördü.

Stu? Stu! Neler oluyor?

Düzenli, ezici bir kükreyiş onu sardı ve havadan bir sürü yabancı madde yağmaya başladı. Taşlar. Tahta parçaları. Tuğlalar. Örümcek ağına benzer çatlaklarla dolu cam bir tuğla (Ralph'in oturma odasındaki kitaplık bunlardan yapılmamış mıydı?). Arkasında korkunç bir delik olan bir motosiklet kaskı. Her şeyi net bir şekilde görebiliyordu... fazla net. Hava daha birkaç saniye öncesine kadar karanlık değil miydi?

Ah, Tanrım, Stu, neredesin? Neler oluyor? Nick? Larry?

İnsanlar çığlık atıyordu. Kulak uğuldatan gürültü devam ediyordu. Hava artık öğle vaktinden bile daha aydınlık olmuştu. Her bir çakıltaşının

gölgesi vardı. Etrafına gökten yağan maddeler düşmeye devam ediyordu. Yirmi santimlik koca bir çivi tam burnunun dibinde yere saplandı.

–bebek–

Ve hemen ardından içine doğmuş gibi başka bir düşünce geçti aklından: *Bunu Harold yaptı, Harold yaptı, bunu Harold yaptı...*

Bir şey tam başının arkasına düşerek ensesine çarptı. Sonra minderli tabuta benzer kocaman bir başka şey, üstüne düştü.

AH TANRIM. AH BEBEĞİM...

Ardından karanlık üstüne çöktü ve onu Kara Adam'ın bile gelemeyeceği hiçlik diyarına çekti.

59. BÖLÜM

Kuşlar... Kuşların sesini duyuyordu... Kuşların sesini dinleyerek uzun bir süre yatan Fran neden sonra karanlığın tam anlamıyla karanlık olmadığını fark etti. Kırmızımsıydı, hareket ediyordu ve huzur vericiydi. Ona çocukluğunu hatırlatmıştı. Ne okula ne de kiliseye gitmek zorunda olduğu, dilediğince uyuyabildiği cumartesi sabahlarını. Canının istediği zaman kalkıp canının istediğini yapabileceği yegâne gündü. Yatakta öylece yatabilir ve cumartesi güneşi kapalı gözkapaklarının ardında kıpkırmızı bir şekilde ışıldarken özgürlüğün tadını çıkarabilirdi. Dışarıdaki yaşlı meşelerin dallarına tüneyen kuşların sesini dinler, belki de burnuna deniz kokusu çalınırdı, çünkü o Fran Goldsmith'ti, on bir yaşındaydı ve bir cumartesi sabahında, Ogunquit'teki evlerinde, yatağında yatıyordu.

Kuşlar. Kuş sesleri duyuyordu.

Ama burası Ogunquit değildi; burası...

(Boulder)

Kırmızı karanlıkta bir süre bu karışıklığı çözmeye çalıştı ve aniden patlamayı hatırladı.

(Patlama)

(Stu)

Gözleri açılıverdi. İçi aniden dehşetle doldu. *"Stu!"*

Stu hemen oracıkta, yatağının kenarında oturuyordu. Bir kolu sargılıydı, yüzünde kanı kurumuş, kötü görünen bir kesik vardı ve saçlarının bir bölümü yanmıştı ama *Stu'ydu, hayattaydı* ve yanındaydı. Gözlerini açtığını görünce yüzünde yoğun bir rahatlama ifadesi belirdi ve, "Frannie," dedi. "Şükürler olsun."

"Bebek," dedi Fran. Boğazı kupkuruydu. Ancak fısıldayabilmişti.

Stu'nun yüzünde boş bir ifade belirdi ve Frannie'nin içini buz gibi, uyuşturacak kadar şiddetli bir korku sardı.

"Bebek," dedi. Kelime, zımparalaşmış boğazından güçlükle çıkmıştı. "Bebeği düşürdüm mü?"

Dediğini bu kez duyduğu, Stu'nun yüzünden anlaşıldı. Sağlam koluyla ona beceriksizce sarıldı. "Hayır Frannie, hayır. Bebeği düşürmedin."

Gözyaşları yanaklarından süzülmeye başladı ve her bir kasını sanki yanıyormuş gibi hissetmesine rağmen Stu'ya sıkıca sarıldı. Sarılıp öylece durdu. Geleceğe sıra gelecekti. Şu an en çok ihtiyaç duyduğu burada, gün ışığıyla yıkanan bu odadaydı.

Kuş sesleri açık pencereden içeri giriyordu.

Daha sonra, "Anlat," dedi. "Durum ne kadar vahim?"

Stu'nun yüzünde üzgün ve isteksiz bir ifade belirdi. "Fran..."

"Nick?" diye fısıldadı Fran. Yutkundu ve boğazından hafif bir ses duyuldu. "Bir kol gördüm, kopuk bir kol..."

"Beklemek daha iyi ola..."

"Hayır. Bilmem gerek. Durum ne kadar kötü?"

"Yedi ölü," dedi Stu alçak, boğuk bir sesle. "Buna rağmen şanslıydık denebilir. Çok daha kötü olabilirdi."

"Kimler Stuart?"

Fran'in ellerini beceriksizce kavradı. "Nick içlerinden biriydi hayatım. Camdan bir levha vardı, görmüşsündür... ve o... o..." Bir an durup ellerine baktı, ardından bakışlarını tekrar ona yöneltti. "O... kimliğini... yara izleri sayesinde tespit edebildik..." Başını bir anlığına çevirdi. Fran derin bir nefes aldı.

Stu kendini bir nebze olsun toparlayarak devam etti. "Ve Sue. Sue Stern. Patlama olduğunda hâlâ içerideydi."

"Bu... imkânsız gibi görünüyor değil mi?" dedi Fran. Beyni şok ve şaşkınlıkla uyuşmuş gibiydi.

"Ama doğru."

"Başka kimler?"

"Chad Norris," dedi Stu ve Fran derin bir iç çekti. Gözünün kenarından akan yaşı farkında olmaksızın sildi.

"İçeride olan sadece bu üçüydü. Bir mucize gibi. Brad bu ölçüde bir yıkıma sebep olduğuna göre dolapta sekiz veya dokuz dinamit lokumu olması gerektiğini söyledi. Ve Nick neredeyse... ayakkabı kutusunu elinde tuttuğunu düşününce..."

"Düşünme," dedi Fran. "Bilmemize imkân yoktu."

"Bunu duymanın pek faydası olmuyor."

Diğer dördü, motosikletlerle kasabadan gelen gruptandı... Andrea Terminello, Dean Wykoff, Dale Pedersen ve Patsy Stone adında bir genç kız. Stu, Fran'e Leo'ya flüt çalmayı öğreten Patsy'nin kafasına Glen'in Wollensak teybinin çarptığını ve neredeyse başını boynundan ayırdığını söylemedi.

Fran başını sallayınca boynu acıdı. Vücudunu hafifçe oynatmaya çalıştığında bütün sırtı acıdan kasılıyordu.

Patlamada yirmi kişi yaralanmıştı ve Defin Komitesi'ndeki Teddy Weizak'ın iyileşme şansı yoktu. İki kişinin durumu çok kritikti. Lewis Deschamps adında bir adam tek gözünü kaybetmişti. Ralph Brentner'ın sol elinin üçüncü ve dördüncü parmakları kopmuştu.

"Benim yaralarım ne kadar ciddi?" diye sordu Fran.

"Sırtın incinmiş ve ayağın kırılmış," dedi Stu. "George Richardson'ın bana söylediği bu. Patlamanın şiddetiyle bahçenin diğer tarafına uçmuşsun. Kanepe üstüne düştüğünde sırtın incinip ayağın kırılmış."

"Kanepe mi?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Tabut gibi... minderlerle kaplı tabuta benzer bir şey hatırlıyorum."

"Kanepeydi. Üstünden bizzat çekip aldım. O sırada pek kendimde değildim, aklım başımdan gitmişti. Larry, bana yardıma geldiğinde suratına bir yumruk attım. Durumum o kadar kötüydü." Fran yanağına doku-

nunca Stu elini onunkinin üstüne koydu. "Öldüğünü sandım. Öldüysen ne yapacağımı düşündüğümü hatırlıyorum. Herhalde kafayı yerdim."

"Seni seviyorum."

Stu, ona sarıldı –sırtını acıtmamak için çok dikkat etmişti– ve bir süre öylece durdular.

"Harold?" dedi sonra Fran.

"Ve Nadine Cross," dedi Stu. "Bize zarar verdiler. Hem de çok büyük. Ama hedeflerine ulaşamadılar. Batıya varmadan onları yakalayabilirsek..." Sıyrıklar ve çiziklerle dolu ellerini kaldırıp sertçe birbirine vurdu. Bileklerinin içindeki kirişler gerilip belirginleşmişti. Yüzünde Fran'in içini ürperten, buz gibi bir gülümseme belirdi. Çok tanıdık gelmişti.

"Sakın bir daha öyle gülümseme," dedi. "Asla."

Stu'nun gülümseyişi soldu. "İnsanlar gündoğumundan beri tepeleri tarıyor," diye devam etti ciddi bir ifadeyle. "Ama onları bulacaklarını sanmıyorum. Ne olursa olsun Boulder'ın yetmiş kilometre batısından öteye gitmemelerini söyledim. Harold'ın bu işi nasıl yaptığını biliyoruz. Patlayıcıları bir telsize..."

Fran yutkununca Stu, ona endişeyle baktı.

"Ne oldu bebeğim? Sırtın mı?"

"Hayır." Stu'nun bomba patladığı sırada ayakkabı kutusunun Nick'in ellerinde olduğunu söylerken neyi kastettiğini artık anlıyordu. Artık her şeyi anlıyordu. Yavaş yavaş konuşarak ona hokey masasının üstündeki kablo parçalarını ve altındaki telsiz kutusunu anlattı. "O kahrolası günlüğü alıp çıkmak yerine bütün evi arasaydık bombayı bulabilirdik," dedi ve sesi titremeye başladı. "Nick ve Sue hayatta olurdu ve..."

Stu, ona sarıldı. "Bu sabah Larry'nin moralinin bozuk oluşunun sebebi de buydu demek. Ona yumruk attığım için olduğunu sanmıştım. Ama nereden bilebilirdiniz Frannie? Nereden bilebilirdiniz?"

"Bilmeliydik! Akıl *etmeliydik!"* Yüzünü Stu'nun omzuna gömdü. Yaşlar gözlerinden süzüldü. Stu arkası ancak düğmeye basılarak kaldırılan elektrikli hastane yatağı yüzünden tuhaf bir pozisyonda kalarak ona sarıldı.

"Kendini suçlamanı istemiyorum Frannie. Olan oldu. Birkaç kablo parçası ve ayakkabı kutusu gören hiç kimse, belki bomba imha uzmanları

hariç, bunların bir bomba için olduğunu anlayamaz. Etrafta dinamit lokumlarını bırakmış olsalar neyse. Ama bırakmadılar ve anlamadığınız için sizi kimse suçlamıyor. Ne ben, ne de Özgür Bölge'den bir başkası."

O konuşurken Frannie'nin zihninde iki şey geç de olsa bir araya geldi.

İçeride olan sadece bu üçüydü... Bir mucize gibi.

Abagail Ana... geri döndü... durumu çok kötü... mucize lazım!

Acıyla soluyarak yerinde hafifçe doğruldu ve Stu'ya baktı. "Abagail Ana," dedi. "Bize haber vermek için gelmeselerdi hepimiz içeride olacaktık..."

"Mucize gibi," diye tekrarladı Stu. "Hayatımızı kurtardı. Her şeye rağmen..." Sustu.

"Stu?"

"O anda geri dönerek hepimizin hayatını kurtardı Frannie. Hayatımızı kurtardı."

"Öldü mü yoksa?" diye sordu elini sıkıca kavrayarak. "O da mı öldü Stu?"

"Saat sekize çeyrek kala kasabaya dönmüş. Larry Underwood'un yanında kalan çocuk, onun elinden tutuyormuş. Yine konuşmayı unutmuş, biliyorsun çok heyecanlandığında öyle oluyor, ama onu Lucy'ye götürebilmiş. Vardıklarında Abagail Ana yere yığılıvermiş." Stu başını iki yana salladı. "Tanrım, o kadar mesafeyi yürüdüğünü düşünüyorum da... ne yiyip, ne içiyordu acaba? Sana bir şey diyeceğim Fran. Dünya üstünde ve dışında, Arnette'te hayal ettiğimden çok daha fazlası var. Bence bu kadını Tanrı gönderdi. Ya da göndermişti."

Frannie gözlerini kapadı. "Öldü değil mi? Dün gece. Ölmek için dönmüş."

"Henüz ölmedi. George Richardson fazla vaktinin kalmadığını söylüyor ama hâlâ hayatta." Ona içten bir ifadeyle baktı. "Ve korkuyorum. Dönmekle hayatlarımızı kurtardı ama ondan ve dönüş sebebinden korkuyorum."

"Nasıl yani Stu? Abagail Ana asla birine zarar..."

"Abagail Ana, Tanrı ne buyurursa onu yapıyor," dedi Stu sertçe. "Duyduğuma göre aynı Tanrı kendi oğlunu öldürmüş."

"Stu!"

Stu'nun gözlerindeki hararetli bakış yok oldu. "Neden geri döndüğünü veya bize söyleyecek bir şeyinin kalıp kalmadığını merak ediyorum. Hiçbir fikrim yok. Belki bilincini tekrar kazanamadan ölür. George bunun bir yüksek olasılık olduğunu söylüyor. Ama patlamanın... Nick'in ölümünün... ve Abagail Ana'nın geri dönüşünün herkesi çok etkilediğini biliyorum. Onun hakkında konuşmaya başladılar. Bombanın Harold'ın işi olduğunu biliyorlar ama bunu Harold'a onun yaptırdığını düşünüyorlar. Ben bile öyle düşünüyorum. Abagail Ana'nın o halde dönmesinin sebebinin Flagg olduğunu söyleyen de çok. Benim bir fikrim yok. Görünüşe bakılırsa bilmediğim çok şey var ve korkuyorum. Gidişat kötü gibi geliyor. Daha önce böyle düşünmüyordum ama şimdi böyle düşünüyorum."

"Ama biz varız," dedi Frannie yalvarırcasına. "Biz varız, bebek var. Değil mi?"

Stu uzun bir süre cevap vermedi. Tam Fran cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki, "Evet," dedi. "Ama ne kadar süre için?"

İnsanlar, eylülün o üçüncü gününde, alacakaranlık çökerken yavaşça –neredeyse amaçsızca– Larry ve Lucy'nin Table Mesa'daki evine doğru yürümeye başladı. Tek başlarına veya ikişerli üçerli gruplar halinde yürüyorlardı. Kapılarında Harold'ın *x* işaretinin bulunduğu evlerin önündeki basamaklarda, kaldırımlarda, yazın sonunda artık iyice kuruyup sararmış olan bahçelerde oturuyorlardı. Pek fazla konuşmuyorlardı, konuştuklarındaysa sesleri alçaktı. Aralarında sigara ve pipo içenler vardı. Tek kolu sargılar içinde ve askıda olan Brad Kitchner de oradaydı. Candy Jones ve iki şişe Black Velvet'i bir torbaya koyan Rich Moffat da gelenler arasındaydı. Gömleğinin kollarını çillerle kaplı güneş yanığı pazıları görünecek şekilde sıvamış olan Norman Kellogg, Tommy Gehringer ile oturuyordu. Tommy de onu taklit ederek kollarını sıvamıştı. Harry Dunbarton ve Sandy DuChiens, bir battaniyenin üstünde el ele oturuyordu. Dick Vollman, Chip Hobart ve on altı yaşındaki Tony Donahue, Larry'nin evinin bir sokak ötesindeki boşlukta oturmuş, bir Canadian Club şişesiyle ılık Seven-Up'ı elden ele geçirerek içiyordu. Patty Kroger, Shirley Hammett ile oturuyordu. Aralarında bir piknik sepeti vardı. Sepet ağzına kadar doluydu ama ikisinin de pek iştahı yoktu. Saat sekiz olduğunda yol, Larry'nin

evine bakan insanlarla tamamen dolmuştu. Larry'nin motosikleti ve George Richardson'ın büyük Kawasaki 650'si evin önünde duruyordu.

Larry yatak odasının penceresinden onları izliyordu. Abagail Ana arkasında, Lucy ile ikisinin yatağında baygın yatıyordu. İhtiyar kadından yayılan kuru, hastalıklı koku kusma isteği uyandırıyordu –kusmaktan nefret ederdi– ama yerinden kıpırdamadı. Bu, Nick ve Sue ölürken kaçtığı için ödediği küçük bir bedeldi. Arkasından alçak mırıltılar geldi. Ölüm döşeğindeki kadının başında nöbet tutan küçük bir grup vardı. George birazdan diğer hastalarıyla ilgilenmek için hastaneye dönecekti. Artık sadece on altı kişi vardı. Üç yaralı taburcu olmuş, Teddy Weizak ise ölmüştü.

Larry'nin burnu bile kanamamıştı.

Hâlâ eski Larry'ydi, etrafındakilerin başına türlü bela gelirken ona hiçbir şeycik olmazdı. Patlamanın şiddetiyle bahçenin diğer tarafındaki çiçek tarhına uçmuştu ama en ufak bir çiziği bile yoktu. Keskin şarapneller yağmur gibi yağmış, biri bile ona isabet etmemişti. Nick ölmüş, Sue ölmüş, o sapasağlam kalmıştı. Evet, aynı eski Larry Underwood gibi.

İçeride de dışarıda da ölüm bekleyişi vardı. Bütün sokak doluydu. Harold bir düzine el bombasıyla gelip işi bitirebilirsin. *Harold.* Onu, Payday ambalajlarını ve bıraktığı zekice işaretleri ülkenin bir ucundan diğerine dek takip etmişti. Wells'te motosikletler için benzin alırken neredeyse parmaklarından oluyordu. Oysa Harold kapağı bulup hortumla çekivermişti. Çeşitli komitelerdeki üye sayısının nüfusa paralel bir şekilde artırılmasını Harold önermişti. Organizasyon Komitesi üyelerinin olduğu gibi Kalıcı Kurul'a atanmasını teklif eden de oydu. Zeki Harold. Harold ve günlüğü. Harold ve sırıtışı.

Stu hokey masasının üstündeki kablo parçalarına bakarak Harold ve Nadine'in neler planladığını anlamanın imkânsız olduğunu söylüyordu ama Larry aynı fikirde değildi. Harold'ın zekice hamlelerini daha önce görmüştü. İçlerinden biri, bir ahırın çatısına dev gibi harflerle yazılmıştı yahu! Tahmin etmeliydi. Dedektif Underwood çikolata kâğıtlarını takip etmekte iyiydi ama iş dinamitlere gelince sıçmıştı. Uzun lafın kısası, Dedektif Underwood aptalın tekiydi.

Larry eğer bilseydin...

Nadine'in sesi.

Gerekirse diz çöküp yalvarırım.

Cinayet ve yıkımı önlemek için o gece eline bir başka fırsat geçmişti... cesaret edip kimseye anlatamadığı bir fırsat. Daha o zamandan mı başlamıştı? Muhtemelen. Belki telsiz ve dinamit gibi ayrıntılar henüz yoktu ama genel bir planın var olduğu belliydi.

Flagg'in planı.

Evet, arka planda Flagg vardı; Harold, Nadine, Charlie Impening ve kim bilir daha kaç kişinin iplerini çeken habis kuklacı. Özgür Bölge'deki insanlar Harold'ı görür görmez linç etmeye hazırdı ama asıl sorumlu Flagg'di... ve Nadine. Onu Harold'a gönderen de Flagg değil miydi zaten? Ama Nadine, Harold'a gitmeden önce Larry'ye gelmişti. Ve Larry onu reddetmişti.

Nasıl evet diyebilirdi? Lucy'ye karşı sorumluluğu vardı. Bu çok önemliydi, sadece onun için değil, aynı zamanda Larry için de, sadece birkaç yanlış seçimin onu bir insan olarak tamamen yok etmeye yeteceğini biliyordu. Böylece Nadine'i reddedip göndermişti. Herhalde Flagg önceki gece çıkarılan işten çok memnundu... ismi gerçekten buysa. Stu hayattaydı ve kurul adına konuşmuştu, Nick'in hiçbir zaman kullanamadığı dili olmuştu. Glen de hayattaydı ve Larry'ye göre Glen kurulun beyniydi. Nick ise kalbiydi. Fran ile birlikte Sue da kurulun ahlaki bilincini temsil ediyordu. Evet, diye düşündü acı acı. Belki piç kurusu hepimizi öldüremedi ama gerçekten ağır hasar verdi. Harold ve Nadine yanına gittiğinde onları ödüllendirmeli.

Alnının gerisinde bir zonklama hissederek pencerenin önünden ayrıldı. Richardson, Abagail Ana'nın nabzını ölçüyordu. Laurie, T şeklindeki askıdan sarkan serum torbalarını düzeltmekle meşguldü. Dick Ellis yatağın başucunda bekliyordu. Lucy kapının yanında oturmuş, Larry'ye bakıyordu.

"Durumu nasıl?" diye sordu Larry, George'a.

"Aynı," dedi Richardson.

"Sabahı görebilecek mi?"

"Bilmiyorum Larry."

Yataktaki kadın, çizikler içindeki gri bir tenle kaplı bir iskeletten ibaretti. Cinsiyeti yok gibiydi. Saçlarının büyük bölümü dökülmüştü;

göğüsleri yoktu; ağzı açık, nefesi hırıltılıydı. Larry, yaşlı kadının daha önce fotoğraflarda gördüğü Yucatan mumyalarına benzediğini düşündü; çürümemişti ama zayıflamış, kurumuş, eskimişti.

Evet, artık bir ana değil, mumyaydı. Yaşadığına dair tek işaret, hırıltılı, hafif nefesiydi. Nasıl hâlâ hayatta olabilir, diye düşündü Larry... ve Tanrı başına neler getirdi? Ne amaçla? Bu kozmik bir şaka olmalıydı. George daha önce benzer vakalar duyduğunu, hiçbirinin bu kadar aşırı olmadığını ve daha önce hiçbirini gözleriyle görmediğini söylemişti. Abagail Ana her nasılsa... kendi kendini yiyip bitiriyordu. Bedeni çok uzun zaman önce yetersiz beslenmeye teslim olması gerekirken akıl almaz bir şekilde işleyişine devam etmişti. Bedeninin asla parçalanmaması gereken yerleri kendini besleyebilmek için parçalanıyordu. Onu yatağa yatıran Lucy daha sonra Larry'ye Abagail Ana'nın bir çocuğun uçurtması gibi hafifçecik olduğunu söylemişti. Hafif bir rüzgârda sonsuzluğa uçuverecekmiş gibiydi.

Lucy kapının dibinde oturduğu yerden konuşarak herkesi afallattı. "Bir şey söylemek istiyor."

"Komada Lucy," dedi Laurie. "Bilincini tekrar kazanma ihtimali..."

"Bize bir şey söylemek için döndü. Ve Tanrı, söyleyene dek ölmesine izin vermeyecek."

"Ne söyleyecek acaba?" diye sordu Dick, Lucy'ye.

"Bilmiyorum," dedi Lucy. "Ama duymaktan korkuyorum. Bu kadarından eminim. Ölümlerin arkası gelecek. Daha yeni başladı. Korktuğum bu."

Odaya çöken uzun süreli sessizliği George Richardson bozdu. "Hastaneye gitmem gerek. Laurie, Dick, ikinize de ihtiyacım olacak."

Bizi bu mumyayla baş başa bırakmayacaksınız, değil mi, diye soracaktı Larry az kalsın. Engel olmak için dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

Üçü kapıya yöneldi ve Lucy ceketlerini verdi. Gece havası epey serindi, motosiklete ceketsiz binmek bir hayli üşütüyordu.

"Onun için yapabileceğimiz herhangi bir şey var mı?" diye usulca sordu Larry, George'a.

"Serum için gerekli bilgileri Lucy'ye verdim," dedi George. "Başka bir şey yok. Aslına bakarsan..." Sustu. Gözle görüleni anlatmaya hacet yoktu.

"İyi geceler Larry, Lucy," dedi Dick.

Çıktılar. Larry tekrar pencereye döndü. Herkes ayağa kalkmış, izliyordu. Yaşıyor muydu? Ölmüş müydü? Ölüyor muydu? Yoksa Tanrı, onu iyileştirmiş miydi? *Bir şey söylemiş miydi?*

Lucy kolunu beline dolayınca hafifçe irkildi. "Seni seviyorum," dedi Lucy.

Larry, ona sarıldı. Başını eğdi ve omuzları titremeye başladı.

"Seni seviyorum," dedi Lucy sakince. "Önemi yok. Kendini tutma. Serbest bırak Larry."

Larry ağladı. Sıcak damlalar yanaklarından aşağı süzüldü.

"Lucy..."

"Şşşt." Güven verip sakinleştiren elleri, Larry'nin ensesindeydi.

"Ah Lucy, Tanrım, neler oluyor?" dedi Larry yüzünü kadının boynuna gömerek. Lucy bilmeyerek, henüz bilmeyerek ona olabildiğince sıkı sarıldı ve derin bir komada olan Abagail Ana, arkalarında hırıltılı nefesler almaya devam etti.

George, caddede oldukça yavaş ilerliyor, aynı cümleleri tekrar tekrar dile getiriyordu: Evet yaşıyor. Hastanın seyri kötü. Hayır, hiçbir şey söylemedi, söyleyecek gibi de değil. Evlerinize gidebilirsiniz. Bir şey olursa kulağınıza gelir.

Köşeye ulaştıklarında hızı artırıp hastaneye doğru döndüler. Motosikletlerinin gürültüsü boş binalar arasında yankılandı ve bir süre sonra kayboldu.

İnsanlar evlerine gitmedi. George'un söylediklerini değerlendirip kendi aralarında konuşarak ayakta durmaya devam ettiler. Seyri kötü. Komada. Beyin ölümü. Beyni öldüyse işi bitmiş demekti. Beyni ölmüş birinin konuşmasını beklemek, bir konserve bezelyenin dile gelmesini beklemek gibiydi. Bu *doğal* bir durum olsaydı öyle olurdu ama son günlerde hiçbir şey doğal bir şekilde gelişiyor sayılmazdı değil mi?

Tekrar oturdular. Karanlık çöktü. İhtiyar kadının yatmakta olduğu evde Coleman lambalar yakıldı. Daha sonra evlerine gidip gözlerine uyku girmeksizin yatacaklardı.

Konuşmaların yönü biraz tereddütle de olsa Kara Adam'a döndü. Abagail Ana ölürse bu, *onun* daha güçlü olduğu anlamına gelmez mi?

Ne demek "şart değil?"

Eh, bence o şeytanın ta kendisi.

Sahte Mesih. Yeni Ahit'i yaşıyoruz... bundan şüphen mi var? "Ve yedi şişe açıldı..." Bence burada bahsedilen süpergribe uyuyor.

Daha neler, ona bakarsan Hitler'in de Sahte Mesih olduğunu söylediler.

Eğer kâbuslar geri dönerse kendimi öldürürüm.

Rüyamda metro istasyonundaydım ve o da bilet görevlisiydi ama yüzünü göremiyordum. Korkuyordum. Tünelin içine doğru koştum. Peşimden geldiğini ve aradaki mesafeyi giderek kapadığını duyabiliyordum.

Benimkinde bir kavanoz turşu almak için kilere iniyordum ve ocağın başında birini gördüm... sadece bir şekilden ibaretti. Ama o olduğunu biliyordum.

Ağustosböcekleri ötmeye başladı. Gökyüzü yıldızlarla bezeliydi. Havanın serinliğine dair yorumlar yapıldı. İçecekler içildi. Sigaralar ve pipolar karanlıkta parladı.

Fiş Çekme Ekibi'ndekilerin kolları sıvayıp işe koyulduğunu duydum.

İyi etmişler. Yakında elektriğe kavuşmazsak pek çok sorun yaşayacağız.

Yüz hatları karanlık yüzünden artık seçilmiyordu. Alçak mırıltılar devam ediyordu.

Bence bu kış güvendeyiz. Hiç şüphem yok. Dağları aşması mümkün değil. Hem onca araç, hem kar olacak. Ama baharda...

Ya elinde atom bombaları varsa?

Siktir et atom bombasını, ya o nötron bombalarından varsa? Ya da yedi şişenin geri kalan altısı?

Veya uçakları?

Ne yapacağız?

Bilmiyorum.

Biliyorsam namerdim.

Hiçbir fikrim yok.

Bir çukur kaz, içine atla ve üstünü ört.

Stuart Redman, Glen Bateman ve Ralph Brentner saat on civarı yanlarına gelip alçak sesle konuşarak el ilanları dağıtmaya başladı. Bir yandan da haberi orada olmayanlara iletmelerini tembihliyorlardı. Glen

hafifçe topallıyordu, çünkü ocağın uçan bir parçası baldırından bir parça et koparmıştı. El ilanlarında şöyle yazıyordu: ÖZGÜR BÖLGE TOPLANTISI "MUNZINGER SALONU" 4 EYLÜL SAAT 20.00

Bu, dağılmaları için adeta bir işaret oldu. İnsanlar sessizce uzaklaşarak karanlığa karıştı. Çoğu el ilanlarını yanında götürmüş, bazıları da tortop edip atmıştı. Hepsi de biraz uyuyabilme niyetiyle eve gitti.

Bir ihtimal rüya da görürlerdi.

Stu ertesi akşam toplantıyı başlattığında salon hıncahınç dolu ama son derece sessizdi. Stu'nun hemen arkasında Larry, Ralph ve Glen oturuyordu. Fran kalkmaya çalışmıştı ama sırtı hareket etmesine izin veremeyecek kadar çok acıyordu. Ralph toplantıda olup biteni ona bir telsiz aracılığıyla iletiyordu.

"Konuşulması gerekenler var," dedi Stu kontrollü bir sesle. Amplifikatörün yükselttiği sesi, çıt çıkmayan salonun her köşesine ulaşıyordu. "Sanırım içinizde Nick, Sue ve diğerlerinin ölümüne sebep olan patlamayı ve Abagail Ana'nın geri döndüğünü bilmeyen yoktur. Bunlar hakkında konuşacağız ama önce size güzel bir haber vermek istedik. Bunun için Brad Kitchner'i kürsüye davet ediyorum. Brad?"

Önceki heyecanından eser olmayan Brad coşkulu sayılmayacak alkışlar eşliğinde kürsüye geldi. Yüzünü onlara dönüp elleriyle kürsünün iki yanını kavradıktan sonra sanki önemsiz bir haber veriyormuş gibi, "Yarın elektriği veriyoruz," dedi.

Bu kez alkışlar daha yüksekti. Brad ellerini kaldırdı ama alkışlar hiç dinmeden yaklaşık otuz saniye boyunca devam etti. Stu daha sonra Frannie'ye son iki günde yaşananlar olmasa insanların Brad'i muhtemelen şampiyonluk maçının son saniyesinde galibiyet golünü atmış bir futbolcu gibi dakikalarca omuzlarda taşıyacağını söyledi. Yazın bitmesine artık ramak kalmıştı, bu yüzden son saniye benzetmesi pek yanlış sayılmazdı.

Ama alkışlar bir süre sonra dindi.

"Şalteri öğle vakti indireceğiz. O saatte hepinizin evlerinde ve hazır olmasını istiyorum. Ne için mi hazır olacaksınız? Dört ayrı madde var. İyi dinleyin, çünkü bu çok önemli. Öncelikle, evinizde kullanmadığınız bütün elektrikli aletleri kapatın. İki, aynı şeyi etraftaki boş evlerde de

yapın. Üç, gaz kokusu alırsanız kaynağını bulup bertaraf edin. Dört, yangın alarmı duyarsanız sesin kaynağına gidin... ama çok dikkatli olun. Motosiklet kazalarında boynunuzu kırmanızı hiç istemeyiz. Şimdi... sorusu olan var mı?"

Birkaç kişi Brad'in söylediklerini doğrulayan sorular sordu. Brad hepsine sabırla cevap verdi. Duyduğu stresin tek belirtisi, elindeki küçük siyah defteri bir öne bir arkaya kıvırışıydı.

Sorular gittikçe azalınca, "Bugüne varmamız için kendini paralarcasına çalışan herkese teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Ayrıca Elektrik Komitesi üyelerine görevlerinin henüz sona ermediğini hatırlatmak isterim. Bozulan hatlar, elektrik kesintileri olacak ve Denver'dan yakıt takviyeleri yapmamız gerekecek. Umarım hepiniz aynı şevkle çalışmaya devam edersiniz. Bay Glen Bateman ilk kar düştüğünde Özgür Bölge'de on bin kişi olacağını söylüyor. Baharda sayımız daha da artacak. Önümüzdeki yıl dolmadan Denver ve Longmont'taki santralları hayata döndürmemiz gerekecek..."

"O kaçık hedefine ulaşmazsa!" diye bağırdı salonun arka tarafından biri.

İçeri ölümcül bir sessizlik çöktü. Yüzü kireç gibi olan Brad, kürsüyü eklemleri bembeyaz kesilecek şekilde sıkıyordu. Bitiremeyecek, diye düşündü Stu. Ama Brad şaşırtıcı derecede sakin bir ses tonuyla devam etti.

"Kim konuştu bilmiyorum ama benim işim elektrik. Yine de fikrimi söyleyeyim; bence o herif öldükten çok sonra biz hâlâ burada olacağız. Böyle düşünüyor olmasaydım şimdi batıdaki santralları hayata döndürüyor olurdum. O kaçık kimin umurunda?"

Brad kürsüden inip yerine dönerken bir başkası haykırdı. "Çok haklı!"

Alkışlar bu kez daha yüksek, neredeyse vahşiceydi ve tonunda Stu'nun hiç hoşuna gitmeyen bir şey vardı. Düzeni sağlamak için tokmağı defalarca indirmesi gerekti.

"Gündemin diğer maddesi..."

"Siktir et gündemi!" diye bağırdı genç bir kadın. "Kara Adam'dan bahsedelim! *Flagg*'den bahsedelim! Bence geç bile kaldık!"

Onaylayan sesler kükrercesine yükseldi. Herkes kendi arasında konuşmaya başlayınca salonu bir uğultu sardı.

Stu tokmağı kürsüye öyle sert indirdi ki tokmağın başı kopup uçuverdi. "Toplantı devam ediyor!" diye bağırdı. "Konuşmak istiyorsanız bunun için fırsatınız olacak ama bu toplantıya başkanlık ettiğim sürece salonda... düzen... İSTİYORUM!" Son kelimeyi öyle yüksek sesle söylemişti ki mikrofonun uğultusu havayı bir bumerang gibi yardı ve nihayet kalabalığa sessizlik çöktü.

"Şimdi," dedi Stu özellikle alçak ve serinkanlı bir tonla konuşarak. "Gündemin sıradaki maddesi, 2 Eylül gecesi Ralph'in evinde olanları rapor etmek ve seçilmiş şerif olarak bu görev bana düşüyor."

Salona yine sessizlik çöktü ama Brad'in kapanış sözlerini takip eden alkışlar gibi bu sessizlik de Stu'nun hiç hoşuna gitmedi. Yüzlerinde açgözlü bir ifadeyle yerlerinde doğrulmuşlar, pür dikkat dinliyorlardı. Bu onu, Özgür Bölge son kırk sekiz saat içinde köklü bir değişim geçirmiş ve artık ne olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi sarstı ve afallattı. Kendini Stovington Salgın Merkezi'nden kaçmaya çalışırken olduğu gibi hissediyordu, görünmez bir örümcek ağına yakalanmış, çırpınan bir sinek gibiydi. Salonda tanımadığı o kadar çok yüz, o kadar çok yabancı vardı ki...

Ama şimdi bunları düşünecek vakit yoktu.

Patlamaya kadar olan gelişmeleri kısaca anlattı, Fran'in son andaki önsezisini atlamıştı, insanların o ruh halindeyken bunu duymaması daha iyiydi.

"Dün sabah Ralph ve Brad'le birlikte üç saat boyunca olay yerini inceledik. Bir telsize bağlanmış dinamitlerin patlatıldığını tespit ettik. Bomba, oturma odasındaki dolaba yerleştirilmiş. Bill Scanlon ve Ted Frampton, Surise Amfiteatrı'nda bir başka telsiz bulmuş. Bombanın oradan patlatıldığını düşünüyoruz. Bu..."

"Düşünmesi mi kalmış be!" diye bağırdı Ted Frampton üçüncü sıradan. "O piç kurusu Harold ve küçük orospusunun işi bu!"

Salonda huzursuz mırıldanmalar oldu.

Bunlar iyi adamlar mı? Nick, Susan, Chad ve diğerleri umurlarında bile değil. Linç etmekten başka amacı olmayan öfkeli bir kalabalık gibiler, tek istedikleri Harold ve Nadine'i yakalayıp asmak... Kara Adam'a karşı bir muska gibi.

Glen ile bir an göz göze geldi ve Glen imalı bir şekilde omuzlarını hafifçe silkti.

"Bir kişi daha söz almadan konuşacak olursa toplantıyı bitiririm. Ondan sonra isterseniz kendi aranızda konuşabilirsiniz," dedi. "Bu hafife alınacak bir durum değil. Kendi koyduğumuz kurallara uymazsak sonumuz ne olur?" Ted Frampton'ın öfkeli bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık verdi. Adam birkaç saniye sonra gözlerini indirdi.

"Harold Lauder ve Nadine Cross'tan şüpheleniyoruz. Elimizde iyi sebepler ve ikinci dereceden sağlam deliller var. Ama hâlâ aleyhlerinde birinci derecedenkanıtlarasahipdeğiliz,bunuaklınızdançıkarmayacağınızı umuyorum."

Ani bir mırıltı dalgası başladı ve başladığı gibi son buldu.

"Bunu sadece şunu söylemek için belirttim," diye devam etti Stu. "Tekrar buraya dönecek olurlarsa doğruca bana getirilmelerini istiyorum. Hapse girecekler ve Al Bundell yargılanmalarını sağlayacak... ve mahkeme sırasında olayı kendi açılarından anlatma şansları olacak. Biz... biz iyi adamlarız. Kötü adamların nerede olduğunu hepimiz biliyoruz sanırım. İyi adamlar olduğumuz için de bu olayı medeni bir şekilde ele alacağız."

Umutla onlara baktı ama tek gördüğü, şaşkınlıkla karışık öfke oldu. Stuart Redman en iyi iki arkadaşını kaybetti ama şimdi karşımıza çıkmış, buna sebep olanların tarafını tutuyor, diyordu gözleri.

"Sizin için bir önemi var mı bilmiyorum ama ben de sorumluların onlar olduğunu düşünüyorum," dedi. "Ama bu işi doğru bir şekilde yapmalıyız. Ve size öyle yapılacağını söylemek için buradayım."

Bakışlar onu adeta delip geçiyordu. Bin çiftten fazla göz. Ve hepsinin aklından geçeni tahmin edebiliyordu: *Ne saçmalıyorsun sen? Çoktan gittiler. Batıya gittiler. Sanki kuşları gözlemlemek için iki günlüğüne gitmişler gibi konuşuyorsun.*

Bardağa su doldurdu ve boğazındaki kuruluğu giderme ümidiyle bir yudum içti. Kaynatılmış suyun yavan tadı yüzünü buruşturmasına sebep oldu. "Her neyse, bu konudaki görüşlerimiz böyle," dedi beceriksizce. "Sanırım sırada kurulda boşalan yerlerin doldurulması var. Bunu bu akşam yapmayacağız ama aday göstereceğiniz kişiyi düşünmeye..." Bir el

havaya kalkınca Stu sözünü yarıda kesip başıyla işaret etti. "Buyurun, söz sizde. Kendinizi tanıtın ki herkes kim olduğunuzu bilsin."

"Ben Sheldon Jones," dedi yünlü ekose gömlekli iriyarı adam. "Neden iki kişiyi hemen seçip bu işi bu akşam bitirmiyoruz? Ted Frampton'ı aday gösteriyorum."

"Hey, bu teklifi destekliyorum!" diye bağırdı Bill Scanlon. "Harika bir fikir!"

Ted Frampton ellerini başının üstünde birleştirdi ve alkışlar arasında kalabalığa selam verdi. Stu'nun içini yine o ümitsizlikle karışık boğucu his kaplamıştı. Nick Andros'un yerine Ted Frampton'ı mı seçeceklerdi? Soğuk bir şaka gibiydi. Ted Enerji Komitesi'ne girmiş ama çok fazla iş olduğu gerekçesiyle ayrılmıştı. Daha sonra Defin Komitesi'nde göreve başlamış ve orayı kendine daha uygun bulmuştu ama Chad, bir keresinde Stu'ya Ted'in kahve molasını öğle tatiline, öğle tatilini de paydosa dek uzatmaya meyilli adamlardan biri olduğunu söylemişti. Önceki gün Harold ve Nadine'i yakalamak amacıyla kurulan gruba hemen katılmasının sebebi değişiklik istemesiydi muhtemelen. Bill Scanlon ile Sunrise Amfiteatrı'ndaki telsizi tamamen şans eseri bulmuşlardı (gerçi hakkını vermek gerekirdi, Ted öyle olduğunu kabul etmişti zaten) ama o keşiften beri takındığı tutum Stu'nun hiç hoşuna gitmiyordu.

Stu, Glen ile tekrar göz göze geldi ve alaycı bakışlarını görünce aklından geçenleri tahmin etti: *Belki Harold burada olsa bu soruna da dâhiyane biz çözüm bulabilirdi.*

Nixon'ın çok sık kullandığı bir kelime Stu'nun aklına geldi ve bir anda hissettiği çaresizlik ve sersemliğin kaynağını anladı. Kelime, "manda"ydı. Onların manda yönetimi yok olmuştu. İki gece önce büyük bir patlamayla havaya uçmuştu.

"Sen kimi istediğini *biliyor* olabilirsin Sheldon, ama bu konu üzerinde düşünmek isteyenler olacaktır. En iyisi soralım. İki yeni kurul üyesini bu akşam seçmek isteyenler kabul desin."

Kabul diyenlerin sayısı hiç de az değildi.

"Düşünmek için bir hafta süre isteyenler hayır desin."

Reddedenler çoğunluktaydı ama üstünlüklerinin ezici olduğu söylenemezdi. Pek çok kişi, konu kendilerini ilgilendirmiyormuşçasına çekimser kalmıştı.

"Pekâlâ," dedi Stu. "Bir hafta sonra, eylülün on birinde yine burada, Munzinger Salonu'nda toplanıp kuruldaki iki boş yer için adaylarımızı belirterek oylama yapacağız."

Ölümünün ardından böyle boktan bir konuşma yapmak istemezdim Nick. Üzgünüm.

"Doktor Richardson, Abagail Ana ve patlamada yaralananlar hakkında bilgi verecek. Doktor?"

Doktor Richardson gözlüklerinin camlarını silerek kürsüye yürürken salondan sağlam bir alkış yükseldi. Richardson onlara patlamada dokuz kişinin öldüğünü, üç yaralının durumunun kritik, ikisinin bir hayli ciddi, sekizinin ise ümit verici olduğunu söyledi.

"Patlamanın şiddetini düşünürsek şanslı sayılabileceğimizi söylemek mümkün. Şimdi, Abagail Ana'ya gelelim."

Herkes merakla kulak kabarttı.

"Sanırım kısa bir cümleyle durumu anlatmak mümkün. Onun için yapabileceğim hiçbir şey yok."

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi ve bir süre sonra kesildi. Stu insanların üzüldüğünü ama pek de şaşırmadığını gördü.

"Abagail Ana ayrılmadan önce Özgür Bölge'de olanlardan duyduğuma göre yüz sekiz yaşında olduğunu söylüyormuş. Yaşını tespit edebilmem veya bu bilgiyi doğrulayabilmem imkânsız ama gördüğüm ve tedavi etmeye çalıştığım en yaşlı insan olduğunu söyleyebilirim. Anladığım kadarıyla Özgür Bölge'den ayrılalı iki hafta olmuş ve tahminime göre bu süre zarfında hiç iyi beslenmemiş. Kökler, otlar ve benzer maddelerle beslenmiş gibi görünüyor." Duraksadı. "Döndüğünden beri sadece bir kez büyük tuvaletini yaptı. Dışkısında küçük çöpler vardı."

"Tanrım," diye mırıldandı biri. Sesin bir erkeğe mi bir kadına mı ait olduğunu ayırt etmek mümkün değildi.

"Bir kolu tamamen zehirli sarmaşıkla kaplanmıştı. Bacakları yaralarla kaplı. Aslında yaralar iltihapla..."

"Hey, yavaş ol," diye bağırdı Jack Jackson ayağa kalkarak. Yüzü öfke ve üzüntüden solmuştu. "Hiç saygın yok mu?"

"Şu an benim için en önemlisi hastamın durumu Jack. Neyse onu söylüyorum. Komada, kötü beslenmiş ve çok, çok yaşlı. Öleceğini düşü-

nüyorum. Başka biri olsaydı öleceğine kesin gözüyle bakardım. Ama... tıpkı sizler gibi ben de onu rüyalarımda gördüm. Onu ve diğerini."

Yine esip geçen bir rüzgâra benzer bir mırıltı oldu ve Stu, ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

"Bu birbirine zıt rüyalar bana çok gizemli görünüyor," dedi George. "Aynı rüyayı hepimizin birden görmesi, burada en azından bir telepati yeteneğinin var olduğuna işaret ediyor. Parapsikoloji ve teolojiyi bir kenara bırakıyorum, çünkü ikisi de uzmanlık alanım değil. Bu kadını Tanrı gönderdiyse, belki ona şifa da verebilir. Ben yapamam. Aslına bakarsanız kadının halihazırda hayatta oluşu bile bana göre bir mucize. Evet, söyleyeceklerim bu kadar. Sorusu olan var mı?"

Yoktu. Ona şaşkınca bakıyorlardı. Bazılarının gözleri yaşlıydı.

"Teşekkür ederim," dedi George ve çıt çıkmayan salonda yerine döndü.

"Pekâlâ," diye fısıldadı Stu, Glen'e. "Sıra sende."

Glen hiçbir takdim olmaksızın kürsüye geldi. "Kara Adam haricindeki bütün konuları konuştuk," dedi.

Yine aynı mırıltılar duyuldu. Birkaç kişi içgüdüsel olarak istavroz çıkardı. Sol tarafta oturan yaşlı bir kadın, Nick Andros'u tüyler ürpertici bir şekilde taklit edercesine ellerini hızla gözlerine, ağzına ve kulaklarına götürdükten sonra büyük, siyah çantasını tekrar sıkıca kavradı.

"Kurul toplantıları sırasında onun hakkında biraz tartıştık," dedi Glen sakin, sohbet edercesine bir sesle. "Bu toplantılarda, konuyu burada gündeme getirip getirmemek hakkında görüştük. Sonuçta, Özgür Bölge'de kimsenin bu meseleyi konuşmak istemiyor gibi göründüğüne karar verdik. Özellikle de buraya gelirken gördüğümüz rüyalardan sonra. Belki herkes için biraz uzak kalma ihtiyacı söz konusuydu. Ama bence artık bu konuyu gündeme getirmenin zamanı geldi. Kara Adam'ı aydınlığa çıkarmak gerek. Eskiden polis teşkilatına bağlı bir ressam, tanıkların ifadelerinden yola çıkarak sanığın bir resmini yapmaya çalışırdı. Biz de bunu yapacağız. Belki hiçbirimiz yüzünü görmedi ama bir araya getirildiğinde Kara Adam'ın çerçevesini kabaca oluşturabilecek bilgi kırıntılarına sahibiz. Bu konu hakkında epey insanla konuştum. Oluşturduğum resmi sizinle paylaşmak istiyorum.

"Adamın ismi Randall Flagg gibi görünüyor ama bazıları ondan Richard Frye, Robert Freemont ve Richard Freemantle olarak da bahsetti. R. F. baş harfleri çok önemli gibi görünmekte ama Özgür Bölge'deki hiç kimse ne anlama geldiğini bilmiyor. Varlığı, en azından rüyalardaki varlığı, dehşet, huzursuzluk, korku, endişe hisleri uyandırıyor. Çoğunlukla duyulan fiziksel his ise soğukluk."

İnsanlar başlarını sallıyordu. O heyecanlı uğultu tekrar başlamıştı. Stu, onların seksi yeni keşfetmiş, birbirleriyle deneyimlerini paylaşan ve genellikle aynı tecrübeleri yaşamış olduğunu gören delikanlılara benzediğini düşündü. Eliyle gülümsemesini gizledi ve bunu daha sonra Frannie'yle de paylaşmaya karar verdi.

"Bu Flagg denen adam, batıda," diye devam etti Glen. "Eşit sayıda insan, onu Las Vegas, Los Angeles, San Francisco ve Portland'da 'görmüş.' Bazıları, Abagail Ana da dahil, Flagg'in haddini aşanları çarmıha gerdiğini söylüyor. Hepsi de bu adamla çok yakında yüzleşeceğimize ve Flagg'in bizi alt etmek için elinden geleni ardına koymayacağına inanıyor. Ve elinden gelenlere pek çok şey dahil. Mesela silahlı kuvvetler. Nükleer silahlar. Hatta... salgın hastalık."

"O pezevengi elime bir geçirsem!" diye bağırdı Rich Moffat tiz bir sesle. "Ona salgın neymiş gösteririm!"

Gerginliği azaltan bir kahkaha patlaması oldu ve Glen sırıttı. Rich'e repliğini ve harekete geçmesi gereken zamanı toplantıdan yarım saat önce söylemiş, Rich de üzerine düşeni takdire şayan bir şekilde yerine getirmişti. Stu yaşlı keltoşun bir konuda çok haklı olduğunu daha iyi anlıyordu: Sosyoloji geçmişinin, bu tip toplantılarda insana büyük yararı oluyordu.

"Pekâlâ, ona dair bütün bildiklerimizi genel olarak özetledim," diye devam etti Glen. "Toplantıyı tartışmaya açmadan önce son olarak şunu söylemek istiyorum. Bence Stu, Harold ve Nadine'i yakalayacak olursak onlara medeni bir şekilde muamele etmemiz gerektiğini söylemekte haklı ama ben de yakalanacaklarına pek ihtimal vermiyorum. Ayrıca Stu gibi ben de Flagg'in emirleri doğrultusunda hareket ettiklerine inanıyorum."

Kelimeleri sessiz salonda yankılandı.

"Bu adamın işi bitirilmeli. George Richardson parapsikolojinin uzmanlık alanı olmadığını söyledi. Benim de değil. Ama size şu kadarını

söyleyeyim. bence şu an ölüm döşeğinde olan ihtiyar kadın iyiliği, Flagg ise kötülüğü temsil ediyor. Kadını kontrol eden gücün bizi bir araya getirdiğine inanıyorum. Ve bence bu güç bizi böyle bir anda yüzüstü bırakacak değil. Belki artık bunları konuşup kâbuslara bir açıklık getirmenin vakti geldi. Belki Flagg hakkında ne yapacağımıza artık karar vermemiz gerek. Önümüzdeki bahar elini kolunu sallaya sallaya buraya gelip Özgür Bölge'yi ele geçiremez, hepimiz nöbette ve tetikte olursak yapamaz. Şimdi sözü tekrar toplantı başkanı olan Stu'ya bırakıyorum."

Son kelimeleri alkış tufanı arasında eriyen Glen halinden memnun bir şekilde yerine oturdu. İnsanlara iyiden iyiye gaz vermişti... yoksa kıvama getirmek deyimi daha mı uygundu? Fark etmiyordu. Korkudan daha çok öfke duyuyorlardı ve harekete geçmeye (gerçi aradan zaman geçip nisan ayına geldiklerinde yine bu kadar hararetle harekete geçmeyi isteyip istemeyecekleri tartışılırdı), dahası, konuşmaya çok istekliydiler.

Ve sonraki üç saat boyunca konuştular. Gece yarısı birkaç kişi evine döndü ama çoğunluk hâlâ oradaydı. Larry'nin beklediği gibi kimseden elle tutulur bir öneri gelmedi. Çılgınca teklifler sunuldu: kendi nükleer silahlarına sahip olmak, bir zirve toplantısı, eğitimli bir suikast ekibi oluşturmak. Bunların yanı sıra birkaç pratik fikir de öne sürüldü.

Son saatte herkes teker teker kalkıp gördüğü rüyaları anlattı ve herkes büyülenmişçesine dinledi. Stu'nun aklına yine özellikle delikanlılık çağındayken yüzlercesini dinlediği seks hikâyeleri geldi.

İnsanların giderek artan konuşma isteği ve toplantının başlangıcındaki donukluğun yerini böylesine bir heyecanın alması Glen'i hem şaşırtmış hem de cesaretlendirmişti. Yoğun bir paylaşım ve boşalım söz konusuydu ve Stu gibi onun da aklına cinsellik içeren konuşmaları getirmişti ama farklı bir yönden. Suçluluk duygularını ve yetersizliklerini çok uzun bir süre içlerinde tutmuş, sonra hepsinin ne kadar önemsiz olduğunu keşfetmiş insanlar gibi konuşuyorlar, diye düşündü. Uykularına işlenmiş olan içsel dehşet, bu maraton halini almış genel toplantıda nihayet hasat edilmiş ve daha başa çıkılabilir... hatta belki üstesinden gelinebilir bir hal almıştı.

Toplantı gece saat birde sona erdi ve Glen, Stu ile salondan ayrılırken kendini Nick'in ölümünden beri ilk kez iyi hissetti. Savaş alanına doğru en zor olan ilk adımları atmışlar gibi geliyordu. İçinde umut vardı.

* * *

Elektrik, Brad'in vaat ettiği gibi 5 Eylül günü tam öğle vaktinde geldi.

Mahkeme binasının tepesindeki hava saldırısı alarmı kulakları tırmalayarak ötmeye başladı ve Kara Adam'ın bombardıman uçaklarının tepelerinde olduğundan korkan pek çok kişi kendini dışarı atıp başını kaldırarak masmavi göğü taradı. Kimileri ise Brad sorunun kaynağını bulup alarmı susturana dek evlerinin bodrumunda saklandı. Alarm kesilince yüzlerinde mahcup ifadelerle dışarı çıktılar.

Willow Caddesi'nde elektrik kaynaklı bir yangın çıktı ve tetikte bekleyen bir düzine yangın görevlisi hemen müdahale edip fazla büyümeden söndürdü. Broadway ve Walnut'ın kesiştiği yerde bir rögar kapağı havaya uçarak neredeyse otuz metre yükseldikten sonra Oz Oyuncak Mağazası'nın çatısına gürültüyle düştü.

Özgür Bölge'de Elektrik Günü olarak anılan günde bir tek kayıp oldu. Pearl Caddesi'nde bir mağaza, anlaşılamayan bir sebeple havaya uçtu. Patlamada kopan bir çelik kaplama parçası, elinde bir şişe Jack Daniels ile yolun karşısındaki dükkânın önünde oturmakta olan Rich Moffat'a isabet etti ve anında öldürdü. Rich artık vitrin camlarını kıramayacaktı.

Stu hastanedeki odasının tavanındaki floresan lambalar cızırdayarak yandığı sırada Fran'in yanındaydı. Lambaların göz kırpışını ve nihayet sabit bir ışık saçmasını anbean izlediler. Stu gözlerini bu tanıdık aydınlıktan neredeyse üç dakika boyunca ayırmadı. Fran'e döndüğünde, gözlerinin yaşlarla parlamakta olduğunu gördü.

"Fran? Neyin var? Ağrın mı çok?"

"Nick'i düşünüyordum," dedi Frannie. "Hayatta olup bu anı görebilmesi gerekirdi. Sarıl bana Stu. Yapabilirsem onun için dua edeceğim. Denemek istiyorum."

Stu, ona sarıldı. Dua edip etmediğini bilmiyordu. Aniden Nick'i çok özlediğini fark etti ve Harold Lauder'a duyduğu nefret arttı. Fran haklıydı. Harold sadece Nick ve Sue'yu öldürmekle kalmamış, ışıklarını da çalmıştı.

"Şışş," dedi. "Frannie... şışş."

Ama Fran uzun bir süre ağladı. Gözyaşları nihayet dindiğinde Stu yatağın düğmesine basarak arkasını yükseltti ve okuyabilmesi için başucu lambasını yaktı.

* * *

Biri Stu'yu uyandırmak için sarsıyor ama Stu bir türlü uyanamıyordu. Onu uyandırmak isteyebilecek kişilerden oluşan uzun bir liste zihninden yavaşça geçti. Annesi uyanıp sobayı yakmasını ve okula gitmek için hazırlanmasını istiyordu. Nuevo Laredo genelevindeki pezevenk Manuel yirmi dolarlık süresinin sona erdiğini, bütün gece kalmak istiyorsa bir yirmilik daha vermesi gerektiğini söylüyordu. Bir hemşire, tansiyonunu ölçmek ve boğaz kültürü almak istiyordu. Frannie'ydi.

Randall Flagg'di.

Bu son düşünce, bir kova soğuk su etkisi yarattı. Onu uyandırmaya çalışan bunlardan hiçbiri değildi. Dizinin dibinde duran Kojak'la Glen Bateman'dı.

"Seni uyandırmak amma da zormuş, Doğu Teksas," dedi Glen. "Kendimi beton bir direği kaldırmaya çalışıyormuş gibi hissettim." İçerisi neredeyse zifiri karanlıktı. Glen sadece koyu bir şekilden ibaretti.

"Eh, ışığı açmayı akıl etsen daha erken sonuç alabilirdin."

"Elektriğin olduğunu unutmuşum."

Stu başucundaki lambayı yaktı, ani parlaklık karşısında gözlerini kıstı ve saatin kaç olduğunu görmeye çalıştı. Üçe çeyrek vardı.

"Burada ne işin var Glen? Fark etmediysen söyleyeyim, uyuyordum."

Saati yerine koyarken dönüp ilk kez Glen'e baktı. Adam korkmuş, solgun ve yaşlı görünüyordu. Yüzündeki çizgiler derinleşmiş, keskinleşmişti.

"Ne oldu?"

"Abagail Ana," dedi Glen usulca.

"Öldü mü?"

"Tanrı beni affetsin, neredeyse ölsün diyeceğim. Kendine geldi. Bizi istiyor."

"İkimizi mi?"

"Beşimizi. O..." Sesi çatallaştı. "Nick ve Susan'ın öldüğünü ve Fran'in hastanede olduğunu biliyordu. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama öyle."

"Ve kurulla görüşmek istiyor, öyle mi?"

"Kuruldan geriye ne kaldıysa. Ölüyor. Bize söyleyecekleri varmış. Ama duymak isteyip istemediğimden emin değilim."

* * *

Gece havası soğuktu ama dondurucu değildi. Stu'nun dolaptan alıp üstüne geçirdiği ceket iyi gelmişti. Fermuarını çenesine kadar çekti. Gökyüzündeki ayı görünce aklına dolunayda geri dönmesi talimatını verdikleri Tom geldi. O gece ay, ilkdördünü biraz geçmişti. Aynı ay o an kim bilir nerede olan Tom, Dayna Jurgens ve Yargıç Farris'in de tepesindeydi.

"Önce Ralph'i uyandırdım," dedi Glen. "Hastaneye gidip Fran'i getirmesini söyledim."

"Doktor ayağa kalkacak kadar iyi olduğunu düşünseydi, onu eve gönderirdi," dedi Stu sinirlenerek.

"Bu özel bir durum Stu."

"Bakıyorum da, yaşlı kadının söyleyeceklerini duymak istemeyen biri için fazla hevesli davranıyorsun."

"İstemiyorum ama aynı zamanda duymamaktan da korkuyorum," dedi Glen.

Cip saat üçü on geçe Larry'nin evinin önünde durdu. İçerisi aydınlıktı, bu kez ışığın kaynağı gaz lambaları değil, ampullerdi. Kasabadaki her iki sokak lambasından biri de yanıyordu. Stu yol boyunca onlara büyülenmişçesine bakmıştı. Yazın son böcekleri, soğuktan sersemlemiş halde lambaların aydınlığında uçuşuyordu.

Tam bir başka aracın farlarının aydınlığı köşeyi dönerken cipten indiler. Ralph'in külüstür kamyonetiydi. Ciple burun buruna park etti. Ralph sürücü tarafından inerken Stu hemen yolcu koltuğuna baktı ve Fran'in bir mindere yaslanmış halde oturmakta olduğunu gördü.

"Selam bebeğim," dedi yumuşak bir sesle.

Fran uzanıp elini tuttu. Yüzü karanlıkta çok solgun görünüyordu.

"Ağrın ne durumda?" diye sordu Stu.

"O kadar kötü değil. Advil içtim. Acele ettirme yeter."

Stu, Fran'in inmesine yardım ederken Ralph de diğer kolundan tuttu. Yürürken yüzünü buruşturduğu ikisinin de dikkatinden kaçmamıştı.

"Seni taşımamı ister misin?"

"Hayır, gerek yok. Sadece belime sarıl olur mu?"

"Elbette."

"Ve yavaş yürü. Biz ihtiyarlar öyle çabuk hareket edemiyoruz."

Adım atmaktan ziyade ayak sürüyerek Ralph'in kamyonetinin arkasından dolaştılar. Stu kaldırıma vardıklarında Larry ve Glen'in kapının önüne çıkmış beklemekte olduğunu gördü. Işığın önünde, siyah kartondan oyulmuş figürler gibi görünüyorlardı.

"Sizce ne diyecek?" diye mırıldandı Frannie.

Stu başını iki yana salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Kapıya vardıkları sırada Fran'in acı çektiği her halinden belliydi. Ralph, Fran'in içeri girmesi için Stu'ya yardım etti. Larry'nin benzi de Glen gibi solgun, ifadesi endişeliydi. Üzerinde rengi solmuş bir kot pantolon, düğmeleri yanlış iliklenmiş ve etekleri dışarıda kalmış bir gömlek ve çıplak ayaklarında pahalı mokasenler vardı.

"Seni çıkmak zorunda bıraktığımız için çok özür dilerim," dedi. "Yanında ben vardım, arada uyukluyordum. Başında nöbet tutuyoruz. Anlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Anlıyorum," dedi Frannie. *Nöbet tutmak* lafı her nedense aklına annesinin salonunu getirmişti... ve bu kez orayı önceye nazaran daha affedici, daha şefkatli bir ruh haliyle düşündü.

"Lucy yaklaşık bir saat önce uyumuştu. Uyuklarken bir anda kendime geliverdim ve... iyi misin Fran? Yardım ister misin?"

Fran başını iki yana salladı ve güçlükle gülümsedi. "Hayır, idare ediyorum. Sen devam et."

"... ve bir de baktım gözleri üstümde. Sesi bir fısıltıdan ibaret ama söyledikleri net bir şekilde anlaşılıyor." Larry yutkundu. Şimdi beşi de holdeydi. "Tanrı'nın onu gündoğumunda alacağını söyledi. Ama önce Tanrı'nın aramızdan ayırmadıklarıyla konuşması gerekiyormuş. Ona ne demek istediğini sorunca Tanrı'nın Nick ve Susan'ı aldığını söyledi. Biliyordu." Titrek bir nefes koyuverdi ve elini uzun saçlarının arasından geçirdi.

Lucy koridorun ucunda belirdi. "Kahve yaptım. İstediğiniz zaman alabilirsiniz."

"Teşekkürler hayatım," dedi Larry.

Lucy tereddütlü görünüyordu. "Ben de sizinle gelmeli miyim? Yoksa bu da kurul toplantıları gibi özel mi?"

Larry, Stu'ya baktı. "Gel," dedi Stu. "Bence onlar artık önemsiz."

Fran'i geride bırakmamak için ağır adımlar atarak yatak odasına yöneldiler.

"O bize söyleyecektir," dedi Ralph aniden. "Abagail Ana, bize söyleyecek."

İçeri girdiler ve ölüm döşeğindeki Abagail Ana'nın bakışları onlara yöneldi.

Fran, kadının fiziksel durumundan haberdardı ama yine de görünce bir şok yaşadı. Abagail Ana kelimenin tam anlamıyla bir deri bir kemik kalmıştı. Odada yaklaşan ölümün kokusu bile yoktu, onun yerine tavan arasına özgü kuru bir toz kokusu... hayır, *salon* kokusu vardı. Serumun iğnesinin yarısı, gidecek daha fazla yer bulamadığı için dışarıdaydı.

Ama gözleri hiç değişmemişti. Sıcak, müşfik ve sevecendi. Bu, içini bir nebze rahatlatsa da Fran'in içi dehşete benzer bir hisle doluydu... tam olarak korku değil, kutsal bir varlık karşısında duyulan huşuyla karışık hayretti. Huşu doğru kelime miydi? Yaklaşan değişimin yarattığı bir histi. Kıyamet denemezdi, sanki korkunç bir sorumluluk başlarının üzerinde tehditkâr bir şekilde duruyordu.

İnsanlar niyetlenir... Tanrı'nın dediği olur.

"Otur, küçük kız," diye fısıldadı Abagail Ana. "Acı çekiyorsun."

Larry bir koltuğa doğru yürümesine yardım etti ve Frannie bir süre sonra oturmanın da acı vermeye başlayacağını bilmesine rağmen hafifçe içini çekerek oturdu.

Abagail Ana'nın parlak gözleri hâlâ üzerindeydi.

"Hamilesin," diye fısıldadı.

"Evet... nasıl..."

"Şışş..."

Odaya derin bir sessizlik çöktü. Fran önce rüyalarına, ardından hayatlarına giren kadına hipnotize olmuş gibi şaşkınca bakıyordu.

"Pencereden dışarı bak küçük kız."

Fran başını çevirip Larry'nin iki gün önce toplanmış kalabalığı izleyerek önünde dikildiği pencereye baktı. Gördüğü karanlık değil, usulca ışıldayan aydınlıktı. Odanın yansıması değil, sabah aydınlığıydı. Fran parlak bir ışıkla aydınlanan bir bebek odasına bakıyordu. Perdeler hafifçe kırışmıştı. Bir beşik vardı, *ama boştu.* Bir oyun bahçesi vardı, *ama boştu.* Canlı renkli plastik kelebekler vardı, *ama sadece rüzgârın etkisiyle kı-*

pırdıyorlardı. Korku, kalbini buz gibi elleriyle kavradı. Diğerleri yüz ifadesini görüyor ama sebebini anlamıyordu; onlar pencereden bakarken sadece sokak lambasının aydınlattığı bahçeyi görüyordu.

"Bebek nerede?" diye sordu Frannie boğuk sesle.

"Çocuk Stuart'ın değil ama kaderi onun ve Tanrı'nın elinde. Bu bebeğin dört babası olacak. Tanrı nefes almasına izin verirse elbette."

"Nefes..."

"Tanrı o kısmı benim gözlerimden gizledi kızım," diye fısıldadı Abagail Ana.

Boş bebek odası yok olmuştu. Fran artık sadece karanlığı görüyordu. Ve korkunun buz gibi elleri artık kalbini kavramakla kalmıyor, iyice sıkıştırıyordu.

Abagail Ana fısıldadı. "Şeytanın oğlu, gelinini çağırdı, karnına çocuğunu koymaya niyetli. Seninkinin yaşamasına izin verir mi?"

"Sus," diye inledi Frannie. Yüzünü ellerine kapadı.

Derin sessizlik, odaya lapa lapa yağan kar gibi çöktü. Glen Bateman'ın yüzü solgundu. Lucy sabahlığının yakasını amaçsızca çekiştiriyordu. Ralph şapkasını eline almış, dalgınca tüyüyle oynuyordu. Stu, Frannie'ye baktı, ama yanına gidemedi. O an olmazdı. Aklına bir anlığına Kara Adam'dan bahsedildiğinde ellerini hızla gözlerine, ağzına ve kulaklarına götüren kadın geldi.

"Anne, baba, karıkoca," diye fısıldadı Abagail Ana. "Karşılarında Yüksek Yerlerin Prensi, karanlık sabahların efendisi var. Kibir günahını işledim. Hepiniz aynı günahı işlediniz. Bu fani dünyanın efendilerine iman etmeyeceksiniz dendiğini duymadınız mı?"

Hepsi sessizce ona bakıyordu.

"Elektrikle beslenen ışıklar cevap değil Stuart Redman. Telsiz de değil Ralph Brentner. Sosyoloji buna çözüm değil Glen Bateman. Ve çoktan kapanmış bir kitap olan bir hayatın kefaretini ödemeye kalkmanın da faydası yok Larry Underwood. Oğlun da durduramayacak Fran Goldsmith. Kara ay yükseldi. Tanrı'nın gözünde hiçbir hükmünüz yok."

Hepsine teker teker baktı. "Tanrı nasıl uygun görürse öyle yapacak. Sizler çömlekçi değil, kilsiniz. Belki batıdaki adam da üzerinde şekilleneceğiniz çark. Bunu bilmeme izin yok."

O çöl gibi kupkuru gözden inanılmayacak şekilde tek bir damla yaş aktı ve yanağından aşağı süzüldü.

"Ne yapmamız gerek ana?" diye sordu Ralph.

"Yakınıma gelin. Hepiniz. Çok fazla vaktim kalmadı. Yakında yuvama gideceğim ve insanlık tarihinde hiç kimse bunun için kendini benden daha hazır hissetmemiştir. Yaklaşın."

Ralph yatağın kenarına oturdu. Larry ve Glen yatağın ayakucunda durdu. Fran yüzünü acıyla buruşturarak kalktı ve Stu, onun için yatağın yanına bir sandalye çekti. Frannie tekrar oturdu ve soğuk parmaklarıyla Stu'nun elini tuttu.

"Tanrı'nın sizi bir araya getirmesinin sebebi bir topluluk kurmanız falan değil," dedi Abagail Ana. "Sizi bir görevle daha ileri göndermek için burada topladı. Kara Prens'i, Uzak Diyarların Adamı yok etmeye çalışmanızı istiyor."

Sessizlik neredeyse elle tutulacak kadar yoğundu. Abagail Ana iç geçirdi.

"Liderinizin Nick olacağını sanmıştım ama *O*, Nick'i almayı uygun gördü. Ama gördüğüm kadarıyla Nick tamamen gitmiş değil. Hem de hiç değil. Artık sen liderlik etmelisin Stuart. Ve *O*, Stu'yu da almaya karar verirse sen liderlik edeceksin Larry. Seni de alırsa sorumluluk Ralph'e geçecek."

"Galiba ben yedek kulübesindeyim," diye başladı Glen. "Ne..."

"Liderlik mi?" diye sordu Fran soğukça. "Liderlik etmek mi? Nereye?..."

"Batıya elbette," dedi Abagail Ana. "Batıya. Ama sen gitmeyeceksin. Sadece bu dördü."

"Hayır!" Acısına rağmen ayağa fırlamıştı. "Ne diyorsun sen? Dördü kendilerini öylece Kara Adam'ın ellerine mi teslim edecek? Onlar Özgür Bölge'nin kalbi, ruhu, canı!" Gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Onları çarmıha gersin ve yazın elini kolunu sallayarak gelip geri kalan herkesi öldürsün diye mi? Sevdiğim adamı senin katil Tanrı'na kurban edemem kusura bakma! Siktirsin gitsin!"

"Frannie!" dedi Stu şaşkınca yutkunarak.

"Katil Tanrı! Katil Tanrı!" dedi Fran tükürürcesine. "Salgında milyonlarca, belki milyarlarca insan öldü. Ardından yine milyonlar telef oldu.

Doğacak çocukların yaşayıp yaşamayacağını bile bilmiyoruz. Bizden daha ne istiyor? Dünyada sadece sıçanlarla hamamböcekleri kalana dek devam mı edecek? O Tanrı falan değil, iblis. Sen de *O*'nun cadısısın."

"Yeter Frannie."

"Peki. Söyleyeceğimi söyledim zaten. Gitmek istiyorum. Beni eve götür Stu. Hastaneye değil eve gitmek istiyorum."

"Abagail Ana'nın bütün diyeceklerini dinleyeceğiz."

"Öyle olsun. Sen ikimiz için de dinle o zaman. Ben gidiyorum."

"Küçük kız."

Eli uzanıp Fran'in bileğini kavradı. Frannie kaskatı kesildi. Gözleri kapandı. Başı geri gitti.

"Yapma. Y-y-yapma... *TANRIM... STU...*"

"Hey! Hey! Ne yapıyorsun?" diye kükredi Stu.

Abagail Ana cevap vermedi. İçinde bulundukları an sonsuza dek uzamış gibi göründü, sonra ihtiyar kadın, Fran'i bıraktı.

Fran, kadının tuttuğu yeri yavaşça, dalgınca ovuşturmaya başladı ama bileğinde sıkıldığına dair ne bir iz, ne de bir kızarıklık vardı. Frannie'nin gözleri aniden irileşti.

"Tatlım?" diye sordu Stu endişeyle.

"Gitti," diye mırıldandı Fran.

"Ne gitti... ne diyor?" Stu şaşkınca diğerlerine baktı. Glen sadece başını iki yana sallayabildi. Yüzü kâğıt gibi bembeyaz oldu, ama ifadesinde inanmazlık yoktu.

"Acı... sırtım. Sırtımdaki acı. Yok oldu." Şaşkınca Stu'ya baktı. "Hiçbir şey kalmadı. Bak." Eğilip ayak parmaklarına hafifçe dokundu: bir, sonra iki kez. Sonra üçüncü kez eğildi ve dizlerini bükmeden avuçlarını yere bastırdı.

Ardından tekrar doğrularak Abagail Ana'ya baktı.

"Bu Tanrı'ndan bir rüşvet mi? Çünkü eğer öyleyse tedavisini geri alabilir. Acıya katlanabilirim, yeter ki Stu yanımda olsun."

"Tanrı'nın rüşvetle işi olmaz çocuğum," diye fısıldadı Abagail Ana. "Sadece bir işaret gönderir ve insanların içlerinden geldiği gibi yorumlamasına izin verir."

"Stu batıya gitmeyecek," dedi Fran, ama şimdi korkusunun yanı sıra şaşkınlığı da vardı.

"Otur," dedi Stu. "Söyleyeceği ne varsa dinleyelim."

Fran şok içinde kaybolmuş gibi, inanmazca oturdu. Elleri sırtını yoklayıp duruyordu.

"Batıya gitmeniz gerek," diye fısıldadı Abagail Ana. "Yanınıza ne yiyecek, ne de su alacaksınız. Bugün, üzerinizi bile değişmeden gideceksiniz. Yayan gideceksiniz. İçinizden biri hedefe ulaşamayacak, ama hanginiz olacağını bilmiyorum. Geri kalanınız bu Flagg denen adamın karşısına çıkarılacak. Aslında bir adam değil, doğaüstü bir varlık. Onu mağlup etmeniz Tanrı'nın istekleri arasında mı bilmiyorum. Ya da Boulder'ı tekrar görüp görmemeniz. Bunlar bana bildirilmedi. Ama Flagg'in Las Vegas'ta olduğunu biliyorum. Oraya gidip onunla yüzleşmeniz gerekiyor. Oraya gidecek ve dimdik duracaksınız, çünkü Tanrı'nın Sonsuz Güce Sahip Kolu sizi destekleyecek. Evet. Tanrı'nın yardımıyla yıkılmayacaksınız."

Başını salladı.

"Hepsi bu kadar. Söyleyeceklerim bunlardı."

"Hayır," diye fısıldadı Fran. "Olamaz."

"Ana," dedi Glen çatlak bir sesle. Boğazını temizleyerek devam etti. "Ana, tabiri caizse bize hiçbir şey 'bildirilmedi.' Biz... tüm bunları kontrol eden güç her neyse ona senin kadar yakın değiliz. Bu bizim yolumuz değil. Fran haklı. Oraya gidersek hepimizi katlederler. Nöbetçileri bile aşamayız."

"Gözleriniz yok mu sizin? Az önce Tanrı'nın benim aracılığımla Fran'i iyileştirdiğini görmediniz mi? Sizce hakkınızdaki planı Kara Prens'in en alt seviyedeki adamlarınca öldürülmeniz olabilir mi?"

"Ama ana..."

"Hayır." Elini kaldırıp onu susturdu. "Sizinle tartışmak veya ikna etmeye çalışmak benim görevim değil. Benim görevim Tanrı'nın size dair niyetini aktarmak ve anlamanızı sağlamak. Dinle Glen."

Ve Abagail Ana aniden Glen Bateman'ın sesiyle konuşmaya başlayarak hepsini dehşete düşürdü. Frannie hafif bir çığlık atarak Stu'ya yaslandı.

"Abagail Ana, ona Şeytan'ın Oğlu diyor," dedi yaşlı kadının tükenmiş göğsünden ve dişsiz ağzından her nasılsa çıkan erkeksi, güçlü ses. "Belki de sadece teknoloji araçlarını bize karşı toplamakta olan, modern çağın son sihirbazıdır. Belki daha fazlasıdır, daha karanlık bir varlıktır. Tek

bildiğim, var olduğu. Ve sosyolojinin, psikolojinin veya başka herhangi bir *loji*'nin onu durdurabileceğini sanmıyorum. Bana kalırsa bunu sadece ak büyü başarabilir."

Glen'in ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Bunlar doğru mu yoksa bir yalancının sözleri mi?" diye sordu Abagail Ana.

"Doğru olup olmadıklarını bilmiyorum, ama bu sözler bana ait," dedi Glen sarsılmış bir şekilde.

"Güvenin. Hepiniz *güvenin*. Larry... Ralph... Stu... Glen... Frannie. Özellikle sen Frannie. Güvenin... ve Tanrı'nın buyruklarına boyun eğin."

"Başka seçeneğimiz var mı?" dedi Larry acı bir şekilde.

Abagail Ana, ona dönüp şaşkınca baktı. "Seçenek mi? Daima vardır. Bu Tanrı'nın yolu, seçenekler her zaman var. Hür iradeye sahipsiniz. Kendi seçiminizi yaşayacaksınız. Ayaklarınızda prangalar yok. Ama... Tanrı'nın sizden istediği bu."

Odaya yoğun bir sessizlik hâkim oldu ve sessizliği Ralph bozdu. "İncil'de Davut'un Calut'u yendiği yazıyor," dedi. "Sen doğru olan bu diyorsan, söylediğini yapmaya razıyım Abagail Ana."

İhtiyar kadın, Ralph'in elini tuttu.

"Ben de," dedi Larry. "Ben de razıyım." İçini çekti ve ellerini başı ağrıyormuşçasına alnına koydu. Glen bir şey söylemek niyetiyle ağzını açtı ama konuşamadan odanın köşesinden yorgun bir iç çekiş yükseldi ve bir patırtı duyuldu.

Hepsinin unuttuğu Lucy bayılmıştı.

Gün ağarıyordu.

Larry'nin evinin mutfağındaki masanın etrafına oturmuş, kahve içiyorlardı. Saat beşe on vardı. Fran koridordan gelerek mutfak kapısında durdu. Yüzü ağlamaktan şişmişti ama yürürken topallamıyordu. Gerçekten de tamamen iyileşmişti. "Galiba son nefesini vermek üzere," dedi.

Hepsi içeri geçti. Larry kolunu Lucy'nin beline dolamıştı.

Abagail Ana'nın solukları hırıltılı çıkıyordu artık. Bu ses hepsine süpergribi hatırlattı. Hiç konuşmadan, korku ve huşuyla yatağın etrafında toplandılar. Ralph son anda Tanrı'dan bütün şüpheleri silecek bir mucize

daha göreceklerinden emindi. Parlak bir ışık, Abagail Ana'yı aniden içine alıverecekti. Ya da Abagail Ana'nın ışıltılar saçan ruhunun bedenini terk edip pencereden çıkarak gökyüzüne yükselişine tanık olacaklardı.

Ama yaşlı kadın hiçbir doğaüstü olay meydana gelmeksizin ölüverdi.

Milyonlarca nefesin sonuncusunu aldı. Soluğu içinde bir müddet kaldı ve sonra bedenini sonsuza dek terk etti. Kadının kara kuru göğsü bir daha yükselmedi.

"Gitti," diye mırıldandı Stu.

"Tanrı günahlarını affetsin," dedi Ralph. Artık korkmuyordu. Abagail Ana'nın ellerini zayıf göğsünde kavuştururken gözyaşları üzerine damladı.

"Ben de gideceğim," dedi Glen aniden. "Haklıydı. Ak büyü. Geriye kalan sadece bu."

"Stu," diye fısıldadı Frannie. "Lütfen hayır de."

Hepsi Stu'ya bakıyordu.

Sen liderlik etmelisin Stuart.

Arnette'i, Charles D. Champion'ı ve ölüm yükünü taşıyan arabasının Pandora'nın kutusu gibi Bill Hapscomb'un benzin istasyonundaki pompalara çarpmasını düşündü. Denninger ve Deitz'i ve onları mütemadiyen gülümseyerek karısının durumu hakkında yalan söyleyen –belki kendilerine de yalan söylüyorlardı– doktorlara benzetişini düşündü. En çok da Frannie'yi düşündü. Ve Abagail Ana'nın, *Tanrı'nın sizden istediği bu,* deyişini.

"Frannie," dedi. "Gitmem gerek."

"Ve ölmen." Fran, ona acı acı, neredeyse nefretle baktı ve ardından destek beklercesine Lucy'ye döndü. Ama Lucy oradan çok uzakta gibiydi, Fran'e bir faydası yoktu.

"Gitmezsek öleceğiz," dedi Stu kararını açıklamaya çalışarak. "Abagail Ana haklıydı. Beklersek bahar gelecek. Peki sonra? Onu nasıl durduracağız? Hiçbir fikrimiz yok. Hiçbir zaman da olmadı. Başımızı kuma gömmüştük. Onu, Glen'in söylediği dışında hiçbir şey durduramaz. Ak büyü ile karşı koyacağız. Ya da Tanrı'nın gücü ile."

Fran'in gözlerinden acı dolu yaşlar süzülmeye başladı.

"Frannie, yapma," dedi Stu ve elini tutmaya çalıştı.

"Dokunma bana!" diye bağırdı Fran. "Sen bir ölüsün, bir cesetsin, o yüzden bana dokunma!"

Onlar yatağın başında dikilirken güneş doğdu.

Stu ve Frannie, saat on bir civarı Flaggstaff Dağı'na gitti. Zirveye giden yolun yarısına varınca park edip indiler. Fran masa örtüsüyle bir şişe Blue Nun'ı, Stu ise piknik sepetini taşıyordu. Piknik, Fran'in fikriydi, ama aralarında gergin ve tuhaf bir sessizlik vardı.

"Örtüyü yaymama yardım et," dedi Frannie. "Dikenlere dikkat et."

Sunrise Amfiteatrı'ndan yaklaşık üç yüz metre aşağıda, hafifçe eğimli bir çayırdaydılar. Boulder aşağıda, mavi bir sis içinde uzanıyordu. Pastırma yazıydı. Güneş tepelerinde parlıyordu. Ağustosböcekleri otların arasında gevezelik ediyordu. Bir çekirge havaya sıçradı ve Stu çevik bir hareketle onu yakaladı. Korkan böceğin avucunun içinde debelendiğini hissediyordu.

"Tükürürsen bırakırım," dedi çocukken yaptığı gibi ve başını kaldırıp bakınca Fran'in hüzünle gülümsemekte olduğunu gördü. Frannie hızla, zarif bir şekilde tükürdü. Onu böyle görmek Stu'yu üzmüştü. "Fran..."

"Hayır Stu. O konuyu açma. Şimdi değil."

Fran'in Hotel Boulderado'dan aldığı beyaz örtüyü çimlerin üstüne serdiler ve Fran hemen sofrayı hazırlamaya başladı. Onun sırtı hiç yaralanmamışçasına rahatlıkla hareket ettiğini görmek Stu'ya garip geliyordu. Öğle yemekleri sirkeli salatalık ve marul salatası, soğuk jambonlu sandviç, şarap ve tatlı olarak elmalı turtadan ibaretti.

"İyi yemek, iyi et, iyi Tanrı, hemen doymalı," dedi Frannie. Stu, onun yanına oturdu ve sandvicinden bir lokma aldı. Aslında aç değildi. İçi acıyordu. Yine de yedi.

Fran, sandviçlerini ve salatanın büyük bölümünü bitirip –taze sebze yemek harikaydı– birer dilim elmalı turta yedikten sonra sordu. "Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Öğlen." Stu bir elini rüzgâra siper ederek sigarasını yaktı.

"Ne kadar sürede varacaksınız?"

Stu omuz silkti. "Yürüyerek? Bilmiyorum. Glen genç sayılmaz. Ralph de öyle. Günde elli kilometre ilerleyebilirsek ekimde varırız sanırım."

"Ya dağlarda kar olursa? Ya da Utah'ta?"

Stu gözlerini ondan kaçırmayarak omuz silkti.

"Daha şarap ister misin?"

"Hayır. Oldum olası bende hazımsızlık yapar."

Fran kendine bir kadeh daha doldurup içti.

"Sence Abagail Ana, Tanrı'nın habercisi miydi Stu? *Öyle* miydi?"

"Bilmiyorum Frannie."

"Hepimizin rüyasına girdi. Bütün bunlar aptalca bir oyunun parçası biliyor musun Stuart? İncil'de Eyüp Peygamber'in hikâyesini okudun mu?"

"Pek dindar biri olduğum söylenemez."

"Annem öyleydi. Ağabeyim Fred ile benim mutlaka dinsel açıdan sağlam bir temelimizin olması gerektiğine inanırdı. Sebebini hiçbir zaman söylemedi. Bana şimdiye dek tek faydası, *Riziko*'da İncil'le ilgili sorulara cevap verebilmem oldu. *Riziko* diye bir yarışma vardı, hatırlıyor musun Stu?"

Stu hafifçe gülümsedi. "Ve işte sunucunuz Alex Trebeck."

"Evet o. Yarışma ters işliyordu. Sunucu cevabı okuyor, yarışmacı ise soruyu bilmeye çalışıyordu. Konu başlığı İncil olduğunda bütün soruları biliyordum. Eyüp Peygamber, Tanrı ve şeytan arasında bir iddia konusuydu. 'Elbette sana tapıyor,' demişti şeytan. 'Ama bahse girerim ona yeterince çektirirsen er geç seni inkâr edecektir.' Tanrı bu iddiayı kabul etmiş ve sonunda kazanan *O* olmuş." Fran'in yüzünde donuk bir gülümseme belirdi. "Tanrı hep kazanır. Bahse girerim Tanrı bir Boston Celtics taraftarıdır."

"Belki *gerçekten* de bir bahistir," dedi Stu. "Ama söz konusu olan bütün bu insanların hayatı. Ve karnındaki bebek. Abagail Ana ne demişti? Oğlan mı?"

"Yaşayıp yaşamayacağını bile söylemedi," dedi Fran. "Hiç olmazsa yaşayacağını, iyi olacağını söyleseydi seni göndermek daha kolay olur."

Stu söyleyecek bir şey bulamadı.

"Öğle vakti yaklaşıyor," dedi Fran. "Yardım et de toparlanalım Stu."

Yarısı yenmiş öğle yemeğini, masa örtüsünü ve şarap şişesini sepete geri koydular. Stu piknik yaptıkları yere baktı ve geride sadece birkaç kırıntının kaldığını gördü. Kuşlar kısa süre içinde onların da icabına bakardı. Başını kaldırınca Fran'in ağladığını fark etti. Yanına gitti.

"Bir şeyim yok. Hamilelik böyle yapıyor. Ota boka ağlıyorum. Elimde değil."

"Önemi yok."

"Seviş benimle Stu."

"Şimdi mi? Burada?"

Fran başını salladı ve hafifçe gülümsedi. "Neden olmasın? Sadece dikenlere dikkat edelim."

Masa örtüsünü tekrar serdiler.

Fran, Baseline Yolu'ndan geçerlerken daha dört gün öncesine kadar Ralph ve Nick'in evinin bulunduğu yerde durmasını istedi. Evin arka kısmı tamamen havaya uçmuştu. Arka bahçe döküntülerle doluydu. Parçalanmış radyolu dijital bir saat, çalıların arasına düşmüştü. Fran'in üstüne düşen kanepe de hâlâ orada duruyordu. Arka verandanın basamaklarında kan lekeleri vardı. Fran gözlerini lekelerden ayıramıyordu.

"Nick'in kanı mı?" diye sordu. "Olabilir mi?"

"Ne fark eder Frannie?" diye huzursuzca sordu Stu.

"Onun kanı mı?"

"Tanrım, nereden bileyim? Olabilir."

"Elini üstüne koy Stu."

"Delirdin mi Frannie?"

Fran'in kaşlarının arasında, Stu'nun ilk olarak New Hampshire'da fark ettiği "dediğim dedik" çizgisi belirdi.

"Elini üstüne koy!"

Stu elini gönülsüzce lekenin üstüne koydu. Kanın Nick'e ait olup olmadığını bilmiyordu (ve olduğunu pek sanmıyordu) ama bu hareket içini tatsız bir şekilde ürpertti.

"Şimdi geri döneceğine yemin et."

Basamak fazla sıcak gibiydi, elini çekmek istiyordu.

"Fran nasıl yapa..."

"Tanrı hepsinden kaçamaz!" diye tısladı Fran ona. "Yemin et Stu. Yemin et!"

"Elimden geleni yapacağıma yemin ederim Frannie."

"Bu kadarı yeterli olmak zorunda sanırım değil mi?"

"Larry'lere gitmemiz gerek."

"Biliyorum." Ama Fran, ona daha da sıkı sarıldı. "Beni sevdiğini söyle."

"Sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum ama yine de söyle. Duymak istiyorum."

Stu, onu omuzlarından tuttu. "Seni seviyorum Fran."

"Teşekkür ederim," dedi Fran ve yanağını Stu'nun omzuna koydu. "Galiba artık veda edebileceğim. Sanırım gitmene izin verebileceğim."

Savaş alanına dönmüş arka bahçede birbirlerine sarılarak durdular.

60. BÖLÜM

Yolculuklarının sade başlangıcını Lucy ile yan yana durdukları basamaktan izlediler. Talimatlara uygun bir şekilde yanlarında ne bir sırt çantası, ne bir matara, ne bir yiyecek torbası olan dört adam, evin önündeki kaldırımda bir an durdu. Hepsi de dayanıklı yürüyüş botları giymişti.

"Güle güle Larry," dedi Lucy. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü solgundu.

"Yeminini unutma Stuart," dedi Fran. "Sakın unutma."

Glen parmaklarını ağzına götürerek ıslık çaldı. Bir kanalizasyon ızgarasını koklamakta olan Kojak koşarak geldi.

"Gidelim o halde," dedi Larry. Onun yüzü de Lucy gibi solgun, gözleri hiç olmadığı kadar parlak, neredeyse ışıl ışıldı. "Sükûnetimi kaybetmeden."

Stu yumruğuna bir öpücük kondurdu. Annesiyle vedalaşıp okul otobüsüne bindiği günlerden beri bu hareketi yaptığını hatırlamıyordu. Fran, ona el salladı. Sıcak gözyaşları yine gözlerini yakıyordu ama bu kez akmalarına izin vermedi.

Böylece yola çıktılar ve yürüyerek uzaklaştılar. Sokağın yarısına vardıklarında bir yerlerde bir kuş öttü. Öğle güneşi gökte sakince parlıyordu. Sokağın sonuna ulaştılar. Stu dönüp tekrar el salladı. Larry de öyle. Fran ve Lucy onlara karşılık verdi. Dört adam yolun karşısına geçti ve gözden kayboldu. Lucy korku ve kayıp hissinden ötürü neredeyse hasta olacakmış gibiydi.

"Yüce Tanrım," dedi.

"Hadi içeri girelim," dedi Fran. "Canım çay istiyor."

İçeri girdiler. Fran çaydanlığı ocağa koydu ve beklemeye başladılar.

Dört adam, pek fazla konuşmadan güneybatı yönünde yavaşça ilerliyordu. İlk gece kamp yapacakları Golden'a doğru yürüyorlardı. Artık sayıları üçü bulan defin alanlarının önünden geçtiler ve gölgelerinin uzamaya başladığı, güneşin kızgınlığının azalmaya yüz tuttuğu saat dört civarında Boulder'ın güney sınırını belirleyen yol tabelasını geride bıraktılar. Stu bir an hepsinin geri dönüp bakma ihtiyacı duyduğunu hissetti. Önlerinde karanlık ve ölüm, arkalarında ise sıcaklık ve sevgi vardı.

Glen arka cebinden büyük bir mendil çıkardı, katlayıp şerit haline getirdi ve başına bağladı. "'Kırk Üçüncü Bölüm, Kel Sosyolog Ter Bandını Takıyor,' " dedi boş boş. Kojak sınırın Golden tarafındaydı. Neşeyle yabani çiçekleri kokluyordu.

"Ah, Tanrım," dedi Larry neredeyse hıçkırır gibi. "Sanki her şeyin sonu gelmiş gibi."

"Evet," dedi Ralph. "Sanki."

"Beş dakika mola vermek isteyen var mı?" diye sordu Glen pek de ümitli olmayan bir sesle.

"Hadi ama," dedi Stu hafifçe gülümseyerek. "Yoksa sonsuza dek yaşamak mı istiyorsunuz?"

Boulder'ı arkalarında bırakarak yürümeye devam ettiler. Akşam saat dokuzda Golden'da, 6. Karayolu'nun Clear Creek'ten Rocky Dağları'na doğru uzanan virajlı, yılankavi bölümünün başladığı yerden yaklaşık bir kilometre ötede kamp kurdular.

O ilk gece hiçbiri iyi uyuyamadı. Kendilerini şimdiden evden çok uzakta, ölümün gölgesinde hissediyorlardı.

ÜÇÜNCÜ KİTAP

DİRENİŞ

7 EYLÜL 1990 - 10 OCAK 1991

Burası sizin ülkeniz
Ve benim ülkem
Kaliforniya'dan
New York adasına,
Servi ormanlarından,
Sıcak su akıntılı denizlerine,
Bu ülke sizin için ve benim için yaratıldı.
— Woody Guthrie

"Hey, Çöpçü, emeklilik çekini yaktığında ihtiyar Semple ne dedi?"
— Carley Yates

Gece vakti gelip
Ortalığa karanlık çöktüğünde
Ve tek ışık kaynağı ay olduğunda
Sen yanımda olduğun sürece
Korkmayacağım.
— Ben E. King

61. BÖLÜM

Kara Adam, Oregon'un doğu sınırı boyunca nöbetçi karakolları kurdurmuştu. Bunların en büyüğü Ontario'da, I-80'in Idaho üzerinden geçtiği yerdeydi. Karakolda altı adam görevliydi; büyük bir Peterbilt kamyonun kasasına konuşlanmışlardı. Bir haftadır oradaydılar ve tek yaptıkları, artık Monopoly paraları gibi değersiz olan yirmilikler ve elliliklerle poker oynamaktı. Adamlardan biri neredeyse altmış bin dolar kârdaydı; bir diğeri ise –salgın öncesi dünyasında yıllık geliri sadece on bin dolardı– kırk bin dolardan fazla para kazanmıştı.

Hafta boyu yağmur yağmış ve adamların tahammülü azalmıştı. Geldikleri yer olan Portland'a geri dönmek istiyorlardı. Portland'da kadınlar vardı. Güçlü bir telsiz büyükçe bir çiviye asılı duruyordu ama duyulan tek ses, parazitti. Telsizden iki basit kelimeyi duymayı bekliyorlardı: Eve dönün. Bu, aradıkları adamın başka bir yerde yakalandığı anlamına gelecekti.

Aradıkları adam; yetmiş yaşlarında, saçlarının çoğu dökülmüş, iriyarı biriydi. Gözlük takıyor ve dört çekerli, mavi beyaz bir araç kullanıyordu; bir cip veya International-Harverster olabilirdi. Görüldüğü an öldürülmesi emredilmişti.

Sıkılmışlar ve gerilmişlerdi –yüksek miktarlarda poker oynamanın heyecanı iki gün önce, hayatı en tekdüze olanlar için bile bitmişti– ama kafalarına estiği gibi hareket edip Portland'a dönecek kadar değil. Emirlerini bizzat Yürüyen Adam'dan almışlardı ve sıkıntıdan patlasalar da ona duydukları korku hâlâ baskındı. İşi ellerine yüzlerine bulaştırırlar ve o da öğrenirse halleri yamandı.

Bu yüzden oturup poker oynamaya ve kasanın çelik duvarına açtıkları yarıktan dışarıyı gözetlemeye devam ettiler. I-80, kesintisizce yağan yağmur altında donuk ve boştu. Ama adam gelecek olursa mutlaka görecekler ve durduracaklardı.

"Diğer taraftan gönderilmiş bir casus," demişti Yürüyen Adam, onlara o korkunç sırıtışıyla. Sırıtışının niçin o kadar korkunç olduğunu hiçbiri bilmiyordu ama görünce damarlarındaki kanın kaynar domates çorbasına döndüğünü hissediyorlardı. "Adam bir casus. Onu bağrımıza basar, her şeyi gösterir ve hiçbir şey yapmadan geri gönderebilirdik. Ama, onu istiyorum. İkisini de istiyorum. Kar düşmeden önce ikisinin de kafasını kesip dağların ötesine göndereceğiz. Bırakalım bütün kışı yaptıklarını düşünerek geçirsinler." Ve Portland Kültür Merkezi'ndeki konferans salonlarından birinde yaptıkları toplantıda bulunan insanlara bakarak bir kahkaha atmıştı. Diğerleri ona gülümseyerek karşılık vermişti ama tebessümleri donuk ve gergindi. Yüksek sesle birbirlerini böyle bir sorumluluğa layık görüldükleri için kutluyorlar ama içten içe o sansarlarınkine benzer korkunç, mutlu gözlerin kendilerinden başka herhangi birine dikilmesi için dua ediyorlardı.

Ontario'nun güneyinde, Sheaville'de bir başka büyük karakol vardı. Burada görevli olan dört adam, tuhaf şekilli kayaların ve karanlık suların bulunduğu Alvord Çölü'ne doğru kıvrılarak ilerleyen I-95'in hemen dibinde, küçük bir evde kalıyordu.

Diğer nöbetçi karakollarında ikişer adam vardı. 3. Karayolu'nun hemen yakınında, Washington sınırından sadece seksen kilometre ötede bulunan küçük bir kasaba olan Flora'dan, Oregon-Nevada sınırındaki McDermitt'e kadar olan bölgede toplam on iki nöbetçi bulunuyordu.

Mavi beyaz bir araç kullanan yaşlı bir adam. Tüm nöbetçilere aynı talimat verilmişti: *Öldürün ama başına dokunmayın.* Âdemelmasının yukarısında kan da yara bere de olmaması gerekiyordu.

"Geriye defolu mal göndermek istemem," demişti Randall Flagg ve korkunç bir kahkaha atmıştı.

Oregon ve Idaho arasındaki kuzey sınırını Snake Nehri belirliyordu. Snake Nehri, altı adamın Peterbilt'in kasasında artık hiçbir değeri kalmamış paralarla poker oynadığı Ontario'dan kuzeye doğru takip edildiği takdirde Copperfield'a varılırdı. Snake orada bir U çizerek döner ve Copperfield yakınlarındaki Oxbow Barajı'na ulaşırdı. Bobby Terry, Stu Redman ve yanındakilerin bin beş yüz kilometre doğu ve güneyde bulunan Colorado Otoyolu'nda yürümekte olduğu 7 Eylül günü, Copperfield Ucuzluk Mağazası'nda, yanında bir deste çizgi romanla oturmuş, Oxbow Barajı'nın

durumunu düşünüyor, bent kapaklarının açık olup olmadığını merak ediyordu. Oregon 86. Otoyolu mağazanın hemen önünden geçiyordu.

O ve ortağı Dave Roberts (üst kattaki dairede uyuyordu) barajı enine boyuna tartışmıştı. Bir haftadır yağmur yağıyordu. Snake'in suları iyice yükselmişti. Ya Oxbow barajı yıkılırsa? Hiç iyi olmayacağı kesindi. Copperfield sular altında kalır, sevgili Bobby Terry ve sevgili Dave Roberts, Pasifik Okyanusu'na kadar sürüklenirdi. Çatlak olup olmadığını kontrol etmek için baraja gitmeyi düşünmüşler, ama cesaret edememişlerdi. Flagg'in emirleri kesindi: *Ortalıkta görünmeyin.*

Dave, Flagg'in herhangi bir yerde olabileceğine dikkat çekmişti. Her an her yerde olabilirdi ve buna dair birçok hikâye anlatılmaya başlanmıştı. Anayoldan uzakta, küçük bir köyden geçen enerji hatlarını tamir eden veya bir silah deposunu boşaltan, az sayıda insandan oluşan bir grup, onu aniden yanı başında bulabiliyordu. Bir hayalet gibi aniden *maddeleşiyordu.* Ama bu, topukları aşınmış, tozlu çizmeler giymiş, pis pis sırıtan, kara bir hayaletti. Bazen yalnız oluyor, bazen de simsiyah, uzun bir Daimler'i kullanan Lloyd Henreid ile birlikte geliyordu. Kimi zaman yürüyordu. Bir anda yanlarında bitiveriyordu. Bir gün Los Angeles'ta olabilir, ertesi gün Boise'ye gidebilirdi... yürüyerek. En azından rivayetler böyleydi.

Ama Dave'in de belirttiği gibi, Flagg bile aynı anda altı yerde birden olamazdı. İçlerinden biri şu kahrolası baraja çabucak bir göz atıp hızla geri dönebilirdi. Enselenme ihtimalleri binde birdi.

Güzel, o halde sen git, demişti Bobby Terry ona. Benden sana izin. Ama Dave bu teklifi huzursuz bir sırıtışla reddetmişti. Çünkü Flagg her nasılsa bu tip şeyleri *biliyordu*... uzakta bile olsa. Kimileri, Flagg'in yırtıcı hayvanlar üzerinde doğaüstü bir güce sahip olduğunu iddia ediyordu. Rose Kingman adında bir kadın, telefon tellerine tünemiş olan bir karga sürüsünün, Flagg'in tek bir parmak şıklatışıyla havalanıp omuzlarına konduğunu gördüğünü söylüyordu. Dahası, kargaların, "Flagg... Flagg... Flagg..." diye üst üste öttüğünü duymuştu.

Bu çok saçmaydı ve Bobby de bunun farkındaydı. Salaklar buna inanabilirdi ama Bobby Terry'nin annesi Dolores salak evlatlar yetiştirmemişti. Hikâyelerin kulaktan kulağa aktarılırken ne kadar abartıldığını bilirdi. Kara Adam da bu tür hikâyeleri memnuniyetle destekliyordu mutlaka.

Yine de bu rivayetler, sanki hepsinde bir parça gerçek gizliymiş gibi onu içten içe ürpertiyordu. Bazıları kurtları çağırabildiğini veya ruhunun bir kedinin bedenine girebildiğini söylüyordu. Portland'da bir adam, yürürken sırtına astığı çantada bir sansar veya ona benzer bir hayvan taşıdığını iddia etmişti. Bütün bunlar saçmalıktı. Ama... ya hayvanlarla *gerçekten* konuşabiliyorsa? Şeytani bir Dr. Doolittle gibi? Peki ya Dave veya kendisi emirlere karşı gelip o kahrolası barajı kontrol etmeye gittiği sırada görülürse?

Emirlere karşı gelmenin cezası, çarmıha gerilmekti.

Bobby Terry eski barajın yıkılacağını pek sanmıyordu aslında.

Masadaki Kent paketinden bir sigara çıkarıp yaktı. İçine çektiği dumanın bayat tadı, yüzünün buruşmasına sebep oldu. Altı ay sonra hepsi içilmez hale gelmiş olacaktı. Belki öylesi daha iyiydi. Zaten içene ölümcül zararlar vermiyor muydu?

İçini çekerek bir çizgi roman aldı. *Ninja Kaplumbağalar* adında bir saçmalıktı. Ninja Kaplumbağalar sözde 'kabuklu kahramanlar'dı. Raphael, Donatello ve gerzek arkadaşlarını dükkânın karşı tarafına doğru fırlattı ve çizgi roman, kasanın üstüne kapaklandı. *Ninja Kaplumbağalar* gibi saçmalıklar, insana iyi ki dünyanın sonu gelmiş dedirtiyordu.

Desteden bir başka çizgi roman aldı: *Batman.* En azından bunda inanılabilecek bir kahraman vardı. İlk sayfayı açmıştı ki mavi bir Scout'un önlerinden geçerek batıya doğru ilerlediğini gördü. Büyük lastikleri, çamurlu yağmur sularını sıçratıyordu.

Bobby Terry aracın geçtiği yere ağzı açık bakakaldı. Herkesin fellik fellik aramakta olduğu aracın kendi nöbet noktasının önünden geçtiğine inanamıyordu. Doğruyu söylemek gerekirse bütün bunların gerçek olduğuna o ana dek tam anlamıyla inanmamıştı.

Hemen yerinden fırlayıp ön kapıya doğru koştu ve hızla açtı. Hâlâ elinde *Batman* olduğu halde kaldırımda koştu. Belki sadece hayal görmüştü. Flagg'i düşünen herkes halüsinasyon görebilirdi.

Ama gördüğü gerçekti. Mavi Scout, o bakarken bir sonraki tepenin ardında gözden kayboldu. Bobby avazı çıktığı kadar bağırarak Dave'e seslendi ve koşmaya başladı.

Yargıç direksiyonu mafsal iltihabı diye bir şey yokmuş, varsa da onda yokmuş, onda varsa da nemli havalarda onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi yap-

maya çalışarak kararlı bir şekilde kavramıştı. Ama yağmur, iyimserliğini sürdürmesine en büyük engeldi. Babasının dediği gibi, kaçınılmaz bir gerçekti.

Son üç gündür yağmur altında ilerliyordu. Yağış, ara sıra kısa süreliğine hafiflemiş ama çoğunlukla bardaktan boşanırcasına yağmıştı. Bu da kaçınılmaz bir gerçekti. Yollar bazı noktalarda çökme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Bahar geldiğinde pek çoğunun geçilemez halde olacağını tahmin etmek zor değildi. Bu küçük gezi sırasında altında Scout olduğu için Tanrı'ya pek çok kez şükretmişti.

I-80 üzerinde ilerlemeye çalıştığı ilk üç günde, tali yolları kullanmadığı takdirde batıya 2000 yılından önce varamayacağını anlamıştı. Otoyolda, uzun mesafeler boyunca tüyler ürpertici bir şekilde boşluklar vardı, bazı noktalarda ise ikinci viteste ilerleyerek duran araçlar arasından geçip yoluna devam edebilmişti. Ama Scout'un vincini kullanarak yoldaki araçları geçebileceği bir boşluk yaratana kadar çekmek için o kadar çok durmak zorunda kalmıştı ki sonunda otoyolda ilerlemekten vazgeçmişti.

Rawlins'e vardığında otoyoldan ayrılıp batıya, I-287'ye dönerek Great Divide Havzası'nın çevresinden dolaştı ve iki gün sonra, Wyoming'in kuzeybatı köşesinde, Yellowstone'un doğusunda kamp kurdu. O kesimde yollar neredeyse tamamen boştu. Wyoming'i ve Idaho'nun doğusunu geçmek, ürkütücü bir deneyimdi. Ölüm hissinin böyle boş bir alana ve ruhuna böylesine sinebileceğini hiç düşünmemişti. Ama inkâr edilemez bir şekilde oradaydı işte. Daha önce geyiklerin ve karavanların dolaştığı arazide, koca batı göğü altında uğursuz bir sükûnet vardı. Devrilmiş ve tamir edilmemiş telefon direklerinde, içinden geçtiği buz gibi, sessiz kasabalarda sadece ölüm vardı: Lamont, Muddy Gap, Jeffrey City, Lander, Crowheart.

Boşluğu kavradıkça hissettiği yalnızlık artmış, ölümü daha da özümsemişti. Boulder'ı, Özgür Bölge'yi ve orada yaşayan insanları –Frannie, Lucy, Larry, Nick Andros– bir daha asla göremeyeceğine dair inancı giderek pekişmişti. Tanrı, onu sürgüne gönderdiğinde Kabil'in neler hissettiğini şimdi çok iyi anlıyordu.

Ama o cennetin doğusuna sürgün edilmişti.

Yargıç ise batıdaydı.

Bu his en çok Wyoming ile Idaho arasındaki sınırı geçerken yoğunlaştı. Idaho'ya Targhee Geçidi'nden girmiş ve hafif bir öğle yemeği yemek

için yol kenarında durmuştu. Yakınlardaki dereden gelen şırıltı ve ona paslı bir kapı menteşesini anımsatan tuhaf bir sürtünme sesi haricinde çıt yoktu. Gökyüzünde balık pulunu andıran bulutlar vardı. Yağmur, yağmurla birlikte de ağrılar yaklaşıyordu. Aslında uzun saatler direksiyon başında olmasına rağmen eklemleri o güne dek iyi dayanmış, pek isyan etmemişti ve... peki şu sürtünme sesi neydi?

Yemeğini bitirince Scout'tan Garand'ını alıp dere kenarındaki piknik alanına gitti, daha güzel havalarda yemeği orada yemek çok keyifli olabilirdi. Küçük bir koru vardı. Ağaçlar arasına piknik masaları yerleştirilmişti. Ağaçlardan birinden, asılı bir adam sarkıyordu. Ayakkabıları neredeyse yere değiyordu. Başı mide bulandırıcı bir açıyla yan yatmıştı. Kuşlar neredeyse bütün etlerini didiklemişti. Sürtünme sesi, dala bağlanmış ipten geliyordu. Dala sürtüne sürtüne neredeyse kopacak kadar aşınmıştı.

Batıda olduğunu işte böyle anlamıştı.

O gün öğleden sonra, saat dört sularında yağmurun ilk damlaları Scout'un ön camına düştü. Ve o andan beri de dinmedi.

İki gün sonra, Butte City'ye ulaştı. Ellerindeki ve parmaklarındaki ağrılar öylesine azmıştı ki bütün günü bir motel odasında dinlenerek geçirmek zorunda kaldı. Ellerine ve dizlerine sıcak havlular sararak yoğun bir sessizliğe bürünmüş odadaki yatağa uzanmış, Lapham'ın *Toplum Kuralları ve Toplumsal Sınıflar* kitabını okumuştu. *İhtiyar Balıkçı* ve Valley Forge Kampı'nda kalan bir askerin karışımı gibi görünüyordu.

Bolca aspirin ve brendi yüklenerek tekrar yola çıkmış, tali yolları sabırla aramış; mecbur kalmadıkça bedenini zorlayacak fiziksel hareketler yapmaktan kaçınma düşüncesiyle vinç yerine Scout'un dört çeker özelliğini kullanarak çamurlu araziden dolaşmıştı. Maalesef bu her seferinde mümkün olmamıştı. İki gün önce, yani 5 Eylül günü, Salmon River Dağı'na yaklaşırken yolunu tıkayan bir ConTel telefon kamyonunu vincin kancasına takıp yolun bir tarafı boşalana dek neredeyse iki kilometre boyunca çekmiş, sonra kahrolası kamyonu adını bilmediği bir yerde bırakmıştı.

4 Eylül'de, Bobby Terry'nin Copperfield'dan geçerken onu görüşünden üç gün önce, New Meadows'ta kamp yapmış ve sarsıcı bir olay yaşamıştı. Ranchhand Motel'in önünde durmuş, odalardan birinin anahtarını alırken beklenmedik bir ödül olarak pilli bir ısıtıcı bulmuş ve ısıtıcıyı

yatağının ayakucuna yerleştirmişti. Bir haftadır ilk kez alacakaranlık çöktüğünde sıcak ve rahattı. Isıtıcı, güçlü, yumuşak bir ışık yayıyordu. Üstünde sadece iç çamaşırıyla, kabarttığı yastıklara yaslanmış, Brixton, Mississippi'den cahil bir siyah kadının basit bir hırsızlık suçu yüzünden on yıl hapis cezasına çarptırıldığı bir dava hakkındaki yazıyı okuyordu. Bölge savcı yardımcısı ve jüri üyelerinden üçü siyahtı... Lapham'ın burada belirtmek istediği...

Tık, tık, tık. Ses, pencereden geliyordu.

Yargıcın ihtiyar yüreği hopladı. Lapham kucağından uçuverdi. Sandalyeye dayalı duran Garand'ı kaptı ve her şeye hazırlıklı bir şekilde pencereye döndü. Daha önce hazırladığı hikâye aklından rüzgârda savrulan yapraklar gibi uçtu gitti. Yakalanmıştı. Kim olduğunu ve nereden geldiğini soracaklar...

Bir kargaydı.

Yargıç bir nebze rahatladı ve suratında titrek bir tebessüm belirdi.

Sadece bir kargaydı.

Pencerenin önünde, yağmur altında duruyordu. Kapkara tüyleri ıslanıp komik bir şekilde birbirine yapışmıştı. Parlak gözleri yağmur damlalarıyla kaplı camın gerisinden Batı Idaho'da, bir motel odasında, üzerinde sadece altın rengi ve mor harflerle LOS ANGELES LAKERS yazılı bir şortla koca göbeğinin üstüne koyduğu kalın hukuk kitabını okuyan yaşlı bir avukata ve dünyanın en yaşlı amatör casusuna bakıyordu. Karga gördüklerine neredeyse sırıtıyormuş gibiydi. Yargıç iyice rahatladı ve o da sırıttı. Evet, komik olan benim. Ama bu bomboş ülkede iki hafta boyunca tek başına yolculuk yaptıktan sonra biraz gergin olması çok doğaldı.

Tık, tık, tık.

Karga pencerenin camına gagasıyla vuruyordu. Tıpkı daha önce yaptığı gibi.

Yargıcın gülümsemesi kayboldu. Karganın ona bakışında hoşuna gitmeyen bir şey vardı. Sırıtıyor gibi görünüyordu ama sırıtışında aynı zamanda bir küçümseme varmış gibiydi.

Tık, tık, tık.

Uçup Pallas'ın büstüne konan kuzgun gibiydi. Artık çok uzakta kalmış gibi görünen Özgür Bölge'dekilerin istediği bilgileri ne zaman

öğrenebileceğim? *Asla.* Kara Adam'ın zırhındaki zayıf noktaları keşfetme şansı bulabilecek miyim? *Asla.*

Sağ salim geri dönecek miyim?

Asla.

Tık, tık, tık.

Karga hâlâ sırıtır gibi ona bakıyordu.

Ve rüya gibi, kendini kötü hissetmesini sağlayan bir his çöktü ve karganın Kara Adam olduğunu anladı. Kara Adam'ın ruhu, ka'sı her nasılsa yağmurdan sırılsıklam olmuş bu karganın içine girmiş ve yargıcı kontrol etmeye gelmişti.

Büyülenmiş gibi ona bakıyordu.

Karganın gözleri adeta büyüdü. Kenarları yakut kırmızısıydı. Yağmur damlaları cama çarpıp akıyor, çarpıp akıyordu. Karga hafifçe yaklaştı ve son derece bilinçli bir hareketle camı tıklattı.

Galiba beni hipnotize ediyor, diye düşündü yargıç. *Ve muhtemelen kısmen de olsa başarıyor. Belki böyle şeyler için fazla yaşlıyım. Diyelim ki... çok saçma elbette ama diyelim ki bu gerçekten o. Tüfeği hızla doğrultabilsem? Bir tüfeği ateşlemeyeli dört sene oldu ama 76 ve 79'da atıcılıkta kulüp şampiyonuydum. 86'da da oldukça formdaydım. Şampiyon olacak kadar iyi değildim, o yüzden o sene müsabakalara katılmayı bıraktım. O günlerde gururum, gözlerimden daha sağlamdı, ama yine de yirmi iki kişi arasında beşinci olacak kadar iyiydim. Hem pencere, yarışmadaki hedeflerden daha yakın. Eğer karga oysa, onu vurarak öldürmem mümkün mü?* Ka'sını *–böyle bir şey varsa– karganın cesedinde hapsedebilir miyim? Bir ihtiyarın Batı Idaho'da bir kargayı vurarak her şeye son vermesi çok mu abes olur?*

Karga ona sırıttı. Yargıç kuşun sırıttığından artık emindi.

Ani bir hareketle doğruldu ve tüfeğin dipçiğini çabuk ve kendinden emin bir hamleyle omzuna dayadı, hayal edebileceğinden bile hızlı davranmıştı. Karga korkmuş göründü. Yağmurun ıslattığı kanatları çırpındı ve etrafına damlalar saçtı. Gözleri dehşetle irileşmiş gibiydi. Yargıç, kuşun boğuk bir *gak* sesi çıkardığını duydu ve zafer dolu bir an gerçekten *Kara Adam* olduğundan emin oldu. Yargıcı hafife almıştı ve bunun bedelini o sefil hayatından...

"GEBER!" diye kükredi ve tetiği çekti.

Ama beklenen patlama olmadı, çünkü tüfeğin emniyetini açmamıştı. Pencereye döndüğünde karganın yerinde yeller estiğini gördü.

Kendini aptal gibi ve uyuşmuş hisseden yargıç, Garand'ını kucağına koydu. Kendi kendine gördüğünün sadece basit bir karga olduğunu söyledi. Ateş edip pencereyi parçalamış olsaydı yeni bir odaya geçmesi gerekecekti. Zahmetten kurtulduğu için şanslıydı gerçekten.

Ama o gece hiç iyi uyuyamadı. Sık sık uyandı ve her seferinde tık tık sesini duyduğundan emin bir şekilde pencereye baktı. Karga tekrar gelme hatasına düşerse bu kez kurtulamazdı. Tüfeğin emniyetini her ihtimale karşı açık bırakmıştı.

Ama karga geri dönmedi.

Ertesi sabah batıya doğru yolculuğuna devam etti. Eklem ağrıları hafiflemişti ama azaldıkları da söylenemezdi. Saat on biri biraz geçe, küçük bir restoranda durup öğle yemeği yedi. Tam sandvicini ve termostaki kahvesini bitiriyordu ki bir karganın, caddenin biraz ilerisinde telefon tellerine konduğunu gördü. Yargıç büyülenmiş gibi kargayı izliyordu. Kırmızı termos bardağı, masayla ağzı arasında havada asılı kalmıştı. Aynı karga olamazdı elbette. Milyonlarca kargadan biriydi işte. Dünya artık kargalara kalmıştı. Yine de bunun, önceki gece gördüğü karga olduğundan emindi. Ve içinde her şeyin sona erdiğine dair bir kıyamet hissi belirdi.

Açlığı geçmişti.

Yola devam etti. Birkaç gün sonra, saat on ikiyi çeyrek geçe, Oregon'daki 86. Otoyol üzerinde batıya doğru ilerlerken Copperfield kasabasından geçti. Bobby Terry'nin ağzı bir karış açık halde geçişini izlediği ucuzluk mağazasına dönüp bakmamıştı bile. Garand yan koltuktaydı. Emniyeti hâlâ açıktı ve hemen dibinde bir kutu cephane vardı. Yargıç karşısına çıkan her kargayı vurmaya karar vermişti.

Fazla tedbirden zarar gelmezdi.

"Daha hızlı! Bu kamyonet daha hızlı gitmez mi?"

"Kafamı ütülemeyi kes Bobby Terry. Nöbetteyken ayakta uyumanın cezasını benden çıkarmaya kalkma."

Dave Roberts ucuzluk mağazasının önündeki sokağa park etmiş Willys International'ın direksiyonundaydı. Bobby Terry, Dave'i uyandırana

ve o da üstünü giyene kadar Scout'taki ihtiyar on dakika kazanmıştı. Yağış şiddetli, görüş alanı çok azdı. Bobby Terry'nin kucağında bir Winchester vardı. Beline de bir 45'lik Colt sokmuştu.

Kovboy çizmeleri, kot pantolon ve sarı bir yağmurluk giymiş olan Dave, gözucuyla ona baktı.

"Tetiği sıkıştırmaya devam edersen kapında koca bir delik açacaksın Bobby Terry."

"Sesini kes de herifi yakalamaya bak," dedi Bobby Terry. Kendi kendine mırıldanıyordu. "Karnından. Karnından vurmak lazım. Başına zarar verilmeyecek. Tamam."

"Kendi kendine konuşmayı bırak. Kendileriyle konuşanlar kendileriyle oynar. Bence böyle."

"Nerede bu adam?" diye sordu Bobby Terry.

"Yakalayacağız. Tabii hayal görmediysen. Hayal gördüysen kesinlikle yerinde olmak istemem kardeş."

"Hayal falan değildi. Scout'tu. Ama ya bir yerden döndüyse?"

"Nereye dönecek?" diye sordu Dave. "Bu yol üstünde sadece çiftlikler var. Altındaki dört çekerli olsa da, çiftlik yollarına sapacak olursa on beş metre ilerleyemeden çamura saplanır. Kasma kendini Bobby Terry."

"Yapamam," dedi Bobby Terry mutsuzca. "Çölde bir telefon direği üzerinde çarmıha gerilmenin nasıl bir his olabileceğini aklımdan çıkaramıyorum."

"Hey, şuraya bak! Yemin ederim artık herifin kıçındayız!"

Hemen önlerinde, aylar önce burun buruna çarpışmış olan bir Chevy ve büyük bir Buick vardı. Yolu bir kenardan diğerine kaplıyorlardı. Hemen sağda, yolun dışında yeni lastik izleri görülüyordu.

"Bu o," dedi Dave. "İzler beş dakikadan eski olamaz."

Willys'in direksiyonunu kırdı ve deli gibi sarsılarak yol kenarındaki araziden geçtiler. Dave de yargıcın yola döndüğü yerden döndü ve Scout'un lastiklerinin asfaltta bıraktığı izleri net bir şekilde gördüler. Yaklaşık üç kilometre uzakta, bir sonraki tepenin ardında gözden kaybolmadan önce Scout'u bir anlığına görebildiler.

"Oley!" diye bağırdı Dave. "Yakaladık şerefsizi!"

Gazı kökledi ve Willys saatte doksan kilometre süratle ilerlemeye başladı. Görüşü iyice bulanıklaşmıştı, silecekler, yağmurun hızına yetişemiyordu. Tepeye varınca Scout'u tekrar gördüler. Aradaki mesafe azalmıştı. Dave selektör yaptı ve bir süre sonra Scout'un fren lambaları yandı.

"Pekâlâ," dedi Dave. "Dostça yaklaşacağız. Herifin arabadan inmesini sağlayacağız. Kontrolünü kaybedeyim deme Bobby Terry. Bu işi doğru yaparsak Vegas'taki MGM Grand'de özel odalarımız olur. Yüzümüze gözümüze bulaştırırsak başımıza gelecekleri düşünmek bile istemiyorum. O yüzden sakın işi bozayım deme. Herifi arabadan indirmemiz lazım."

"Of, Tanrım. Neden Robinette'ten gitmemiş sanki?" diye mızmızlandı Bobby Terry. Winchester'ı sıkıca tutuyordu.

Dave eline vurdu. "Aşağı tüfekle ineyim deme."

"Ama..."

"Kes! Gülümse bakayım!"

Bobby Terry gülümsemeye çalıştı. Lunaparktaki mekanik palyaçolardan birinin gülümsemeye çalışmasını izlemeye benziyordu.

"Bir boka yaramazsın," dedi Dave sinirli bir şekilde. "Ben hallederim. Sen hiç inme."

İki tekerleği yolda, iki tekerleği toprakta duran Scout'un yanında durdular. Dave gülümseyerek indi. Ellerini sarı yağmurluğun ceplerine sokmuştu. Sol cebinde 38'lik bir polis tabancası vardı.

Yargıç, Scout'tan dikkatlice indi. O da sarı bir yağmurluk giymişti. Narin bir vazoyu taşırcasına yavaşça adım attı. Mafsal iltihabı, serbest kalmış bir kaplan sürüsü gibi bedenini ele geçirmişti. Sol elinde tüfeği vardı.

"Hey, beni vurmaya kalkmazsın değil mi?" dedi Willys'ten inen adam dostça gülümseyerek.

"Herhalde kalkmam," dedi yargıç. Yağmurun kesintisiz hışırtısı yüzünden seslerini yükseltmek zorunda kalmışlardı. "Copperfield'daydınız sanırım."

"Evet. Ben Dave Roberts." Sağ elini uzattı.

"Adım Farris," dedi yargıç ve o da sağ elini uzattı. Ardından Willys'e doğru baktı ve Bobby Terry'nin camdan başını uzatmış olduğunu gördü. Her iki eliyle birden kavradığı 45'liğin namlusundan sular damlıyordu. Kül rengi yüzü, hâlâ o manyakça, mekanik sırıtışla donmuş haldeydi.

"Ha siktir," dedi yargıç ve tam Roberts cebindeki tabancayı ateşlerken ıslak elini onunkinden kurtardı. Kurşun, yargıcın karnına, midesinin hemen altına girdi, düzleşti, döndü, mantar gibi patladı ve omuriliğinin sağından geçerek belinden çıktı. Ardında, çay tabağı büyüklüğünde bir delik bırakmıştı. Garand elinden yola düştü ve yargıç, Scout'un açık kapısına doğru geriledi.

Yolun karşısındaki telefon direğine tünemiş olan kargayı hiçbiri fark etmedi.

Dave Roberts başladığı işi bitirmek için öne bir adım attı. Tam o sırada Bobby Terry, Willys'in yolcu tarafından ateş etti. Kurşun, Dave'in boğazına isabet ederek parçaladı. Boynundan fışkıran kan, yağmur suyuyla karışarak sarı yağmurluğundan aşağı süzüldü. Hayretle bakan gözleri yuvalarından fırlayarak Bobby Terry'ye döndü. İki sarsak adım attı, sonra yüzü ifadesizleşti. Cesedi yere yığıldı. Yağmur damlaları, sırtını dövüyordu.

"Tanrım!" diye bağırdı Bobby Terry dehşet içinde.

Ağrılarım yok oldu, diye düşündü yargıç. *Yaşasaydım tıp dünyasında yeni bir çığır açabilirdim. Mafsal iltihabının tedavisi, karna yenen bir kurşun. Ah Tanrım, bana pusu kurmuşlar. Onlara Flagg mi haber verdi? Öyle olmalı. Tanrı kurulun buraya gönderdiklerinin yardımcısı olsun...*

Garand yerde duruyordu. Tüfeği almak için eğilince, iç organlarının karnından dökülebileceğini fark etti. Garip bir hisli, hatta korkunç... Neyse. Tüfeği aldı. Emniyeti açık mıydı? Evet. Doğrultmaya çalıştı. Sanki bin kiloydu.

Bobby Terry nihayet şaşkın bakışlarını Dave'den çekti ve yargıcın kendisini vurmak üzere olduğunu gördü. Yargıç yolda oturuyordu. Göğsünden aşağısı kanla kıpkırmızı olmuştu. Garand'ın namlusunu dizine oturtmuştu.

Bobby bir el ateş etti ve ıskaladı. Garand gümbürdedi ve kırık cam parçaları Bobby'nin suratına yağdı. Bir çığlık attı, öldüğünden emindi. Sonra ön camın sol tarafının parçalanmış olduğunu gördü ve hâlâ hayatta olduğunu anladı.

Yargıç daha düzgün nişan alabilmek için dizini oynatıyordu. Sinirleri artık iyice boşalmış olan Bobby Terry üç el arka arkaya ateş etti. İlk kurşun, Scout'un böğrüne saplandı. İkincisi, yargıcın sağ kaşının üstüne isabet etti. 45'likler büyük ve etkili silahlardır. Yakın mesafeden ateşlendiğinde ortaya

nahoş görüntüler çıkabilir. Kurşun, yargıcın kafatasının büyük bir bölümünü parçalayıp Scout'a doğru savurdu. Yaşlı adamın başı, normalde mümkün olamayacak bir açıyla geriye savruldu. Üçüncü kurşun, yargıcın altdudağının bir iki santim altına gömüldü ve bütün dişleri son nefesini verdiği ağzına dağıldı. Çene kemiği parçalandı. Parmağı, bedeninin ani kasılmasıyla tetiği çekti, ama kurşun faydasızca bulutlara yöneldi.

Ortalığa sessizlik çöktü.

Yağmur damlaları Scout ve Willys'in tavanına durmaksızın iniyordu. İki ölü adamın yağmurluklarının üstüne patır patır damlıyordu. Telefon direğindeki karga bet bir sesle ötüp havalanana dek tek duyulan ses, yağmurun şıkırtısıydı. Karganın sesi, Bobby Terry'yi bir nebze kendine getirdi. Dumanı tüten 45'liği tutarak indi.

"Başardım," dedi yağmura kendinden emin bir tavırla. "Onu geberttim. İnansan iyi olur. Gerçek bu. Sevgili Bobby Terry, onu istediğin gibi hakladı."

Ama yargıcı suratından vurduğu gerçeği, içinde giderek yükselen bir korkuyla kafasına dank etti.

Yargıcın cesedi, Scout'un açık kapısından içeri savrulmuştu. Bobby Terry, yaşlı adamı yakasından tutup çekerek yüzünden geri kalanlara baktı. Burnundan başka bir şey kalmamıştı. Doğruyu söylemek gerekirse ona burun demek mümkün değildi.

Herhangi birinin cesedi olabilirdi.

Flagg'in sesi, dehşetle uyuşan Bobby Terry'nin kulaklarında çınladı: *Onu geriye hasarsız göndermek istiyorum.*

Paniğe kapıldı. Bu ceset, *herhangi* biri olabilirdi. Sanki kasten Yürüyen Adam'ın dediklerinin tam tersini yapmıştı. Suratına iki kurşun. Herifin *dişleri* bile gitmişti.

Yağmur durmaksızın yağıyordu.

Her şey bitmişti. Hepsi buydu. Ne doğuya gitmeye, ne batıda kalmaya cesaret edebilirdi. Ya çırılçıplak çarmıha gerilecek... ya da başına daha beteri gelecekti.

Daha beteri var mıydı acaba?

İpler o sırıtan manyağın elinde olduğu sürece daha beterinin olacağından şüphesi yoktu. Peki ne yapacaktı?

Ağır hareketlerle saçlarını sıvazladı ve yargıcın paramparça yüzüne bakarak düşünmeye çalıştı.

Güney. Çözüm buydu. Güneye gidecekti. Sınırda artık nöbetçiler yoktu. Meksika'ya gidebilirdi. Orası yeterince uzak gelmezse Guatemala'ya, Panama'ya, hatta Brezilya'ya bile gidebilirdi. Ne doğu, ne batı, sadece Bobby Terry. Yürüyen Adam'dan yeterince uzakta...

Yağmurun gürültüsüne yeni bir ses karıştı.

Bobby Terry başını hızla kaldırdı.

Yağmur damlaları hâlâ iki aracın tepesinde trampet çalıyor, arabaların motorları homurdanıyordu. Bunların yanı sıra...

Garip bir tıkırtıydı. Asfalta çarpan aşınmış topukların sesi gibi.

"Olamaz," diye fısıldadı Bobby Terry.

Arkasına dönmeye başladı.

Tıkırtılar hızlanmıştı. Hızlı bir yürüyüş, hafif koşu, seri koşu, *sprint*. Bobby Terry tamamen döndüğünde artık çok geçti. Geliyordu. Flagg çekilmiş en korkunç korku filminin en ürkütücü sahnesinden fırlamış dehşet veren bir canavar gibi geliyordu. Kara Adam'ın yanakları kızarmıştı, gözleri neşeyle parlıyordu, dudakları açgözlü bir sırıtışla gerilmiş, köpekbalığınınkine benzeyen, mezar taşı gibi koca dişleri gözler önüne serilmişti. Etrafında parlak, siyah karga tüyleri uçuşuyordu.

Bobby Terry hayır demeye çalıştı, ama ağzından hiçbir ses çıkmadı.

"HEY, BOBBY TERRY, İŞİ MAHVETTİN!" diye bağırdı Kara Adam ve çaresizce kalakalan Bobby Terry'nin tepesine çöktü.

Çarmıha gerilmekten daha kötü şeyler vardı.

Dişler vardı.

62. BÖLÜM

Dayna Jurgens, çift kişilik kocaman yatakta çıplak yatıyor, duştan gelen şırıltıları dinleyerek tavana monte edilmiş, yatakla hemen hemen aynı büyüklük ve şekle sahip aynadaki aksine bakıyordu. Kadın bedeninin

en güzel sırtüstü yatar pozisyondayken göründüğünü düşünürdü; karın düz, bacaklar uzatılmış, göğüsler yerçekiminin etkisiyle doğal bir şekilde yayılmış. 8 Eylül günüydü ve saat sabah dokuz buçuktu. Yargıç öleli yaklaşık on sekiz saat, Bobby Terry öleli çok daha kısa bir süre olmuştu, bu onun için çok talihsiz bir durumdu elbette.

Duştan gelen su sesi hâlâ kesilmemişti.

Temizlik takıntılı bir adam, diye düşündü. *Acaba yarım saat boyunca duş alma ihtiyacı hissetmesine ne sebep oldu?*

Düşünceleri tekrar yargıca yöneldi. Kimin aklına gelirdi? Aslında mükemmel bir fikirdi. Yaşlı bir adamdan kim şüphelenirdi? Eh, görünüşe bakılırsa Flagg şüphelenmişti. Yaklaşık olarak ne zaman, nerede olacağını her nasılsa bilmişti. Idaho-Oregon sınırı boyunca onu öldürme emri almış adamlar konuşlanmıştı.

Ama her nasılsa beceriksizlik etmişti. Las Vegas'taki üst düzey adamlar önceki akşam yemek vaktinden beri ortalıkta solgun yüzlerle, kayaları öne eğik halde dolaşıyordu. Çok iyi bir aşçı olan Whitney Horgan, önlerine yemek diye köpek mamasına benzer, yenmeyecek kadar yanmış bir şey koymuştu. Yargıç ölmüş, ama bir şeyler ters gitmişti.

Yataktan kalkıp pencereye gitti ve çöle baktı. İki büyük Las Vegas lise otobüsü, kızgın güneş altında, US 95 üzerinde batıya, jet uçakları üzerine bir eğitim seminerinin verildiği Indian Springs Hava Üssü'ne doğru ilerliyordu. Batıda, bir uçağı uçurmayı bilen bir düzine insan vardı ama şans eseri –Özgür Bölge için şans– hiçbiri Indian Springs'teki Ulusal Koruma jetlerine aşina değildi.

Ama öğreniyorlardı. Tanrım, evet.

Dayna'ya göre yargıcın ölümüne dair o an için en önemli nokta, bilmemeleri gerekeni biliyor olmalarıydı. Onların da Özgür Bölge'de casusları olabilir miydi? Bu mümkündü herhalde; casusluk, iki tarafın da başvurabileceği bir seçenekti. Ama Sue Stern, ona batıya casus gönderme fikrinin kurul dışına kesinlikle çıkmadığını söylemişti ve Dayna yedi kurul üyesinden herhangi birinin Flagg'in cebinde olduğunu hiç sanmıyordu. Kuruldan biri ihanet edecek olsa Abagail Ana bilirdi zaten. Dayna bundan emindi.

Geriye çok tatsız bir ihtimal kalıyordu. Flagg kendisi *bilmişti.*

Dayna o gün itibariyle sekiz gündür Las Vegas'taydı ve herkes tarafından kabul görmüş olduğunu söyleyebilirdi. Buranın işleyişi hakkında

şimdiden Boulder'daki herkesin ödünü patlatacak bilgiler edinmişti. Jet uçakları eğitimini bilmek bile hepsini ürkütmeye yeterdi. Ama Dayna'yı şahsen en çok korkutan, Flagg'in ismini telaffuz ettiğinde insanların duymazdan gelerek başka tarafa dönmesiydi. Kimi parmaklarını çaprazlıyor, kimi diz çöküyor, bazıları ise kem göz işareti yapıyordu. Flagg yüce Var Olan/Olmayan'dı.

Bu gündüzler için geçerliydi. Geceleri, Grand'ın barında veya The Cashbox'taki Silver Slipper Odası'nda sessizce oturan biri, *onun* hakkında anlatılan pek çok hikâyeye kulak misafiri olabilirdi; bir efsanenin başlangıcı. Yavaşça, duraksayarak, gözlerini birbirlerinden kaçırarak, çoğunlukla bira içerek anlatıyorlardı. Daha sert bir şey içerlerse ağızlarından çıkanı kontrol edemeyebilirler ve bu da onları büyük bir tehlike altına sokabilirdi. Dayna söylenenlerin hepsinin doğru olmadığını biliyordu, ama deseni kumaştan ayırmak mümkün değildi. Flagg'in biçim değiştirebildiğini, Kurt Adam olduğunu, salgını bizzat onun başlattığını, Deccal olduğunu söyleyenler vardı. Hector Drogan'ın çarmıha gerilişini, Flagg'in kokain kullandığını *bildiğini* duymuştu. Muhtemelen yargıcın yaklaşmakta olduğunu da aynı şekilde bilmişti.

Ve geceleri anlatılanlar sırasında hiç kimse ondan ismiyle bahsetmezdi; ismini telaffuz etmenin, onu bir cini şişeden çıkarmak gibi çağırmak anlamına geleceğine inanıyorlardı sanki. Ona Kara Adam diyorlardı. Yürüyen Adam. Uzun Adam.

Yargıçtan haberi varsa Dayna'yı da biliyor olması gerekmez miydi?

Duş sesi kesildi.

Kendine hâkim ol tatlım. O bu söylentileri körüklüyor. Böylece etkisi artıyor. Belki gerçekten de Özgür Bölge'de bir casusu vardır, kuruldan biri olması şart değil. Belki biri ona Yargıç Farris'in döneklik yapacak türden biri olmadığını söylemiştir.

"Ortalıkta böyle çırılçıplak dolaşmamalısın güzelim. Beni yine azdıracaksın."

Dayna davetkâr bir gülümsemeyle ona döndü. Bir yandan da onu mutfağa götürüp o çok övündüğü aletini Whitney Horgan'ın kıyma makinesine sokmayı hayal ediyordu. "Neden giyinmedim sanıyorsun?"

Adam saatine baktı. "Eh, kırk dakika kadar vaktimiz var." Penisi harekete geçmişti bile. Su bulmaya yarayan o çatallı dallar gibi, diye düşündü Dayna gönülsüz bir ilgiyle.

"Hadi o zaman." Adam, ona yaklaşınca göğsünü işaret etti. "Ve şunu çıkar. Beni korkutuyor."

Lloyd Henreid boynundan sarkan, ortasında kırmızı leke olan siyah taşa baktı ve çıkardı. Komodinin üstüne bırakırken ince zinciri tıslar gibi bir ses çıkardı. "Oldu mu?"

"Kesinlikle."

Kollarını adama uzattı. Bir an sonra Lloyd üzerindeydi.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu soluk soluğa. "Bu hissi sevdin mi güzelim?"

"Bayıldım," diye inledi Dayna ışıltılı çelikten kıyma makinesini hayal ederek.

"Ne dedin?"

"Bayıldım dedim!" diye bağırdı Dayna.

Kısa bir süre sonra kalçasını deli gibi sallayıp hafif bir çığlık atarak orgazm taklidi yaptı. Lloyd da saniyeler sonra boşaldı (dört gündür Lloyd'un yatağını paylaşıyordu, artık ritmini ve zamanlamasını neredeyse ezberlemişti) ve Dayna sıcak spermlerin bacağından aşağı süzülmesini hissettiği sırada komodinin üstüne baktı.

Siyah taş.

Kızıl leke.

Ona bakıyor gibiydi.

Aniden taşın gerçekten ona *bakıyor* olduğuna dair korkunç bir hisse kapıldı. *Onun* insanlık lensi çıkarılmış olan gözüydü ve Dayna'ya, gölgelerin yurdu olan Mordor'daki Barad-Dur'dan Frodo'ya dikilen Sauron'un Gözü gibi bakıyordu.

Beni görüyor, diye düşündü o savunmasız anda dehşetle. *Dahası, benden ÖTESİNİ görüyor.*

Daha sonra umduğu gibi Lloyd konuştu. Bu da onun alışkanlıklarından biriydi. Kolunu Dayna'nın çıplak omuzlarına atar, bir sigara yakar, tepelerindeki aynaya bakar ve ona olup biteni anlatırdı.

"Bobby Terry'nin yerinde olmadığıma seviniyorum," dedi Lloyd. "Kimse onun yerinde olmak istemezdi. Esas adam, ihtiyarın başına kesinlikle zarar verilmemesini söylemişti. Kafasını kesip dağların diğer tarafına gönderecekti. Ama ne oldu? Salak herif adamın suratına 45'likle iki el ateş etmiş. Hem de yakın mesafeden. Aslında cezasını hak etmiş ama yine de buna tanık olmadığım için mutluyum."

"Ne olmuş?"

"Sorma daha iyi tatlım."

"Peki esas adam nasıl öğrenmiş?"

"Oradaymış."

Dayna ürperdi.

"Tesadüfen oradan geçiyormuş, öyle mi?"

"Evet. Nerede bela varsa o da orada bitiverir. Tanrım, Çöpçü ve benimle birlikte Los Angeles'a giden o ukala avukat Eric Strellerton'a yaptıklarını hatırlıyorum da..."

"Ne yapmıştı?"

Uzun bir süre Lloyd'un cevap vermeyeceğini düşündü. Genellikle bir dizi saygılı, yumuşak soruyla ona istediğini anlattırabiliyor; ona kendini –küçük kardeşinin asla unutmayacağı tanımıyla– Gübre Dağı'nın Bok Kralı gibi hissettirerek istediğini öğreniyordu. Ama Lloyd komik, ince bir sesle konuşana dek bu kez fazla ileri gittiğini düşünmeye başlamıştı.

"Ona sadece baktı. Eric, Las Vegas operasyonunun işleyişine dair bir şeyler söylüyordu... şöyle yapmalıyız, böyle yapmalıyız falan. Zavallı Çöpçü, aklı tam anlamıyla başında sayılmaz, biliyorsun, ona bir aktörmüş gibi gözlerini dikmiş, bakıyordu. Eric jüri üyelerine hitap ediyormuşçasına bir oraya bir buraya yürüyor, dedikleri mutlaka yapılacakmış gibi konuşuyordu. Sonra o, yumuşacık bir sesle, 'Eric,' dedi. O kadar. Ve Eric, ona baktı. Ben hiçbir şey görmedim. Ama Eric, ona uzun bir süre baktı. Belki beş dakika boyunca. Gözleri giderek irileşti... sonra salyaları akmaya başladı... ardından kıkırdamaya... ve o da Eric'le birlikte güldü. Bu beni çok korkuttu. Flagg güldüğünde korkmak gerekir. Ama Eric kıkırdamaya devam etti. Sonra Flagg, 'Dönüşte onu Mojave'de bırakın,' dedi. Biz de dediğini yaptık. Herhalde Eric hâlâ çölde bir yerlerde dolanıyordur. Eric'e beş dakika baktı ve adam aklını yitirdi."

Sigarasından derin bir nefes çekip söndürdü. Sonra kolunu Dayna'nın omzuna doladı. "Niye böyle boktan şeylerden bahsediyoruz?"

"Bilmiyorum... Indian Springs'te işler nasıl gidiyor?"

Lloyd'un yüzü aydınlandı. Indian Springs projesi onun evladıydı. "İyi. Gayet iyi. Üç adam ekimin birinde, hatta belki daha da önce Skyhawk'ları uçuracak. Hank Rawson gerçekten iyi. Ve Çöpçü Adam, tam bir dâhi. Çoğu konuda pek parlak sayılmaz ama iş silahlara geldiğinde ondan iyisi yok."

Dayna, Çöpçü Adam ile iki kez karşılaşmıştı. Her seferinde o çamur rengi bulanık gözlerini üzerinde hissettiği an baştan aşağı ürpermiş, bakışları üzerinden ayrıldığı an ise neredeyse elle tutulur bir rahatlama hissi duymuştu. Batıdaki pek çok kişinin –Lloyd, Hank Rawson, Ronnie Sykes, Fare Adam– onu bir tür maskot, bir uğur gibi gördükleri belli oluyordu. Kollarından biri çok kötü yanmış, yeni iyileşmekte olan korkunç bir et yığını halini almıştı. Dayna'nın aklına iki gece önce olmuş tuhaf bir olay gelmişti. Hank Rawson konuşuyordu. Ağzına bir sigara koymuş, bir kibrit çakmış, sigarasını yakıp kibriti söndürmeden önce söyleyeceklerini bitirmişti. Dayna, Çöpçü Adam'ın bakışlarının kibritin alevine nasıl odaklandığını, gözlerini soluğunu tutarak ateşe nasıl diktiğini görmüştü. Sanki bütün benliği, o küçük aleve kilitlenmişti. Midesi kazınan bir adamın aç gözlerle mükellef bir sofrayı seyretmesine benziyordu. Sonra Hank kibriti sallayarak söndürmüş ve küllüğe atmış, o garip an son bulmuştu.

"Silahlar konusunda iyi yani?"

"Muhteşem. Skyhawk'ların kanatlarının altında füzeler var. AGM-45'ler. Füzelerin uçaklara nasıl yüklendiğini, ateşlenmeye nasıl hazır hale getirildiğini ve güvenlik kontrollerini kimse çözemedi. Muhafaza edildikleri yerden nasıl alacağımızı anlamak bile bir günden fazla vaktimizi aldı. Bunun üzerine Hank, 'En iyisi Çöpçü'yü dönünce buraya getirelim, bakalım o çözebilecek mi?' dedi."

"Dönünce mi?"

"Evet, komik bir herif. Vegas'a geleli neredeyse bir hafta oldu ama çok yakında yine ayrılacak."

"Nereye gidiyor?"

"Çöle. Bir Land-Rover'a atlar ve alıp başını gider. Çok tuhaf bir adam. Çöpçü kendi çapında neredeyse esas adam kadar garip. Buranın batısında

bomboş çölden ve çorak topraklardan başka bir şey yok. En iyi bilenlerden biri benim. Batıda Brownsville adlı bir delikte hapis yattım. Orada nasıl yaşıyor bilmiyorum ama bir şekilde beceriyor. Kendine yeni oyuncaklar arıyor ve her seferinde birkaç tane bulup dönüyor. Onunla Los Angeles'tan dönmemizden yaklaşık bir hafta sonra bir sürü ordu malı, lazer görüşlü makineli tüfek getirdi. Hank onlara asla ıskalamayan tüfekler diyor. Bu sefer de Teller mayınlar ve bir kasa Parathion getirmiş. Ağzına kadar dolu bir depo bulduğunu söylüyor."

"Bunları nereden buluyor?"

"Her yerden," dedi Lloyd basitçe. "Kokusunu alıyor güzelim. Aslında o kadar garip değil. Batı Nevada ve Doğu Kaliforniya'nın büyük bölümüne eski ABD sahipti. Atom bombasına varana dek bütün oyuncaklarını orada test ederlerdi. Çöpçü bir gün onlardan da bulup getirir herhalde."

Güldü. Dayna'nın içi buz kesmişti.

"Süpergrip oralarda bir yerde patlak verdi. Bahse girerim öyle. Belki Çöpçü tam yerini bulur. Sana diyorum, o tür şeylerin adeta kokusunu alıyor. Esas adam, onu serbest bırakıp görelim bakalım diyor ve gerçekten Çöpçü hiçbir seferinde eli boş dönmüyor. Şimdiki favori oyuncağının ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi Dayna. Bilmek isteyip istemediğinden pek emin değildi... ama burada bulunuş sebebi böyle şeyleri öğrenmek değil miydi?

"Alev arabaları."

"O da ne?"

"Indian Springs'te beş tanesini Formula 1 arabaları gibi yan yana dizmiş." Güldü. "Vietnam'da kullanılmışlar. Zippo da diyorlar. İçleri napalm dolu. Çöpçü onlara bayılıyor."

"İyiymiş," diye mırıldandı Dayna.

"Her neyse, Çöpçü'nün son dönüşünde onu Springs'e götürdük. Hımlayıp mırıldanarak AGM-45'lerin etrafında dolaşıp şöyle bir inceledi ve altı saat içinde hepsinin yüklenip ateşlenmeye hazır hale getirilmesini sağladı. İnanabiliyor musun? Hava Kuvvetleri teknisyenleri bunları yapabilmeleri için aylarca eğitiliyor. Ama onlar Çöpçü değil elbette. O bir dâhi."

Aptal dâhi. O yanıkların nasıl olduğunu bildiğime bahse girerim.

Lloyd saatine bakıp kalktı. "Indian Springs demişken, oraya gitmem lazım. Bir duş daha alacak vaktim var. Bana katılmak ister misin?"

"Bu kez değil."

Dayna duşun sesini duyunca giyinmeye başladı. O zamana dek giyinip soyunma işlemini hep Lloyd odanın dışındayken yapmıştı ve niyeti aynen devam etmekti.

Sustalı çakının askısını koluna taktı ve çakıyı yuvasına yerleştirdi. Bileğinin seri bir hareketiyle çakı eline geliveriyordu.

Eh, diye düşündü bluzunu giyerken. Her kızın birkaç sırrı olmalı.

Öğleden sonraları, sokak lambaları bakım ekibiyle birlikte çalışıyordu. Görevleri, ampullerin sağlam olup olmadığını basit bir cihazla tespit edip patlaklar olanların ya da Las Vegas süpergribin pençesindeyken şehre yayılan yağmacılar ve serseriler tarafından kırılanların yerlerine yenilerini takmaktı. Ekip dört kişiden ibaretti ve sokak sokak, direk direk gezmelerini sağlayan bir kiraz toplama kamyonu kullanıyorlardı.

Dayna o gün kiraz toplama kamyonunun üstünde, bir lambanın pleksiglas kapağını çıkarırken birlikte çalıştığı insanlardan ne çok hoşlandığını düşünüyordu; özellikle de kamyonun kontrol panelinin başındaki çetin ceviz, güzel Jenny Engstrom'dan. Jenny eskiden gece kulüplerinde dansçı olarak çalışıyordu. Dayna'nın en iyi dostu olmasını dileyeceği türde biriydi ve orada, Kara Adam'ın yandaşları arasında oluşu kafasını karıştırıyordu. Öyle karıştırıyordu ki Jenny'ye sormaya cesaret edemiyordu.

Diğerleri de fena insanlar değildi. Dayna, Las Vegas'taki aptalların sayısının Özgür Bölge'ye oranla daha fazla olduğunu düşünüyordu ama hiçbirinin sivri dişleri yoktu ve geceleri ay doğduğunda yarasalara dönüşmüyorlardı. Ayrıca buradakiler Özgür Bölge'dekilere oranla daha çalışkandı. Özgür Bölge'de insanların saatlerce parklarda aylaklık ettiği görülebilirdi. Kimileri öğle tatilini saat ikiye kadar uzatmakta bir mahzur görmezdi. Bunun gibi şeylere batıda rastlamak mümkün değildi. Sabah sekizden akşam beşe kadar *herkes* ya Indian Springs'te ya da şehirdeki bakım ekiplerinde çalışıyordu. Ve okulda eğitim verilmeye başlanmıştı. Vegas'ta yaşları dörtten (dört yaşındaki Daniel McCarthy, şehirdeki herkesin sevgilisiydi ve hepsi onu Dinny diye çağırıyordu) on beşe değişen yirmi çocuk vardı. Eğitim sertifikası olan iki kişi bulunmuştu. Çocuklar haftanın beş günü okula gidiyordu. Lise birinci sınıfta üç kere kaldıktan sonra okulu

bırakan Lloyd sunulan eğitim imkânlarıyla gurur duyuyordu. Eczaneler açıktı ve kapılarında bekçi yoktu. İnsanlar istediği gibi girip çıkıyor... ama bir aspirin veya Gelusil'den ağır bir ilaç almıyorlardı. Batıda uyuşturucu sorunu yoktu. Hector Drogan'ın başına gelenlere tanık olanlar, uyuşturucuya bulaşmayı aklından bile geçirmiyordu. Batıda Rich Moffat gibiler de yoktu. Herkes arkadaş canlısı ve dürüsttü. Ve şişe biradan daha sert bir içki içmemek, akıllıca bir seçimdi.

1938 Almanya'sı, diye düşündü. Naziler? Ah, hoş insanlar. Sağlıklı. Gece kulüplerine gitmezler, öyle yerler turistler içindir. Onlar ne yapar? Saat yaparlar.

Bu adil bir kıyas mı, diye huzursuzca sordu kendine Dayna çok hoşlandığı Jenny Engstrom'u düşünerek. Bilmiyordu... ama öyle olabileceğini düşünüyordu.

Sokak lambasının ampulünü kontrol etti. Patlaktı. Dikkatle çıkarıp ayaklarının arasına koydu ve kutudaki son sağlam ampulü aldı. Gün sona ermek üzereydi. Aslında...

Aşağı bakınca donakaldı.

Indian Springs'ten gelen insanlar, otobüs durağında inmişler, o tarafa doğru yürüyorlardı. Hepsi de başını kaldırmış bakıyordu. İnsanlar yukarıda biri varsa daima bakardı. *Bedava sirk* sendromu.

Ona bakan o yüz.

Geniş, meraklı, gülümseyen yüz.

Cennetteki yüce Tanrım, Tom Cullen mı o?

Tuzlu bir ter damlası gözüne girerek yaktı ve görüşünü bulanıklaştırdı. Gözünü silip tekrar baktığında yüzün sahibi gitmişti. Durakta inmiş olan insanlar, öğle yemeklerini koydukları kutuları sallayarak, sohbet edip birbirlerine takılarak yürümeye devam ediyordu. Dayna, Tom olduğunu düşündüğü kişiye baktı ama arkadan kesin bir şey söylemek mümkün değildi.

Tom? Tom'u göndermiş olabilirler mi?

Daha neler. Bu öyle çılgınca bir fikirdi ki neredeyse...

Neredeyse mantıklıydı.

Ama Dayna inanamıyordu.

"Hey Jurgens!" diye seslendi Jenny cırtlak sesle. "Uyudun mu yoksa kendini mi okşuyorsun?"

Dayna eğilip Jenny'nin ona doğru dönük yüzüne baktı ve ortaparmağını gösterdi. Jenny güldü. Dayna tekrar sokak lambasına döndü ve yeni ampulü zorlanarak da olsa taktı. İşini bitirdiğinde paydos vakti gelmişti. Dönüş yolunda dalgın ve sessizdi... Öyle suskundu ki Jenny sebebini sordu.

"Söyleyecek bir şeyim yok herhalde," dedi Dayna hafifçe gülümseyerek.

Gördüğü Tom olamazdı.

Değil mi?

"Kalk! Kalk dedim orospu!"

Dayna sırtına bir tekme yiyip yuvarlak yataktan paldır küldür düştüğü sırada hâlâ yarı uykudaydı. Kendini yerde bulunca uyanıverdi ve gözlerini şaşkınca kırpıştırdı.

Lloyd tepesinde dikilmiş, buz gibi bir öfkeyle ona bakıyordu. Whitney Horgan. Ken DeMott. Deli Fişek. Jenny. Hepsi oradaydı. Ama Jenny'nin genellikle gülen yüzü, soğuk ve uzaktı.

"Jen?..."

Cevap yoktu. Dayna çıplaklığının ve odadaki soğuk yüzlerin farkına vararak dizlerinin üstünde doğruldu. Lloyd'un yüzünde aldatılmış ve ihaneti keşfetmiş bir adamın ifadesi vardı.

Rüya mı görüyorum?

"Kalk ve giyin, seni yalancı, casus *orospu!*"

Pekâlâ, bu bir rüya değildi. Dehşet, midesine taş gibi çöktü. Yargıcı biliyorlardı, şimdi de onu öğrenmişlerdi. O söylemişti. Komodinin üstündeki saate baktı. Sabah, dörde çeyrek vardı. Gizli Polis Saati, diye düşündü.

"O nerede?" diye sordu.

"Buralarda," dedi Lloyd sertçe. Yüzü soluktu ve parlıyordu. Tılsımı, açık yakasından görünüyordu. "Çok yakında keşke olmasaydı diyeceksin."

"Lloyd?"

"Ne."

"Sana hastalık bulaştırdım. Umarım aletin çürüyüp düşer."

Lloyd tam göğüslerinin altına bir tekme indirdi ve onu sırtüstü yere devirdi.

"U... umarım çürür Lloyd."

"Kes sesini de giyin."

"Defolun. Kimsenin önünde giyinmem."

Lloyd bu kez tekmesini sağ koluna indirdi. Acı dayanılmazdı. Dayna'nın dudakları gerildi ama çığlık atmamayı başardı.

"Ne oldu, başın belada mı yoksa Lloyd? Mata Hari'yle yattığın için cezalandırılacak mısın?" Acıdan gözleri yaşarmıştı ama yine de Lloyd'a sırıtarak baktı.

"Hadi Lloyd," dedi Whitney Horgan. Lloyd'un bakışlarındaki öldürme arzusunu görünce hemen araya girmişti. Uzanıp Lloyd'un kolunu tuttu. "Oturma odasına geçelim. Jenny başında kalsın."

"Ya camdan atlamaya kalkarsa?"

"Fırsat bulamaz," dedi. Geniş yüzü tamamen ifadesizdi. Dayna, kadının belinde bir tabanca olduğunu gördü.

"Zaten istese de yapamaz," dedi Deli Fişek. "Bu katlardaki pencereler sadece göstermelik, bilmiyor muydunuz? Kumarda kaybedip camdan atlayarak intihar etmeye kalkabilecek müşterilerin otel için kötü reklam olacağı düşüncesiyle önlem alarak pencereleri açılmaz yapmışlar." Bakışları Dayna'ya döndü. Gözlerinde az da olsa bir acıma vardı. "Ve senin kaybın çok büyük bebeğim."

"Hadi Lloyd," dedi Whitney tekrar. "Daha sonra pişman olacağın bir şey yapmadan seni buradan çıkaralım."

"Tamam." Kapıya yöneldiler. Lloyd çıkmadan önce omzu üzerinden Dayna'ya baktı. "Yaptığının bedelini sana fena ödetecek kaltak."

"Şimdiye kadar yattığım en kötü âşıktın Lloyd," dedi Dayna tatlı bir sesle.

Lloyd üzerine atılmak istedi ama Whitney ve Ken DeMott, onu tutup kapıdan çıkardı. Çift kanatlı kapı, hafif bir tıkırtıyla kapandı.

"Hadi giyin Dayna," dedi Jenny.

Dayna moraran kolunu ovuşturarak ayağa kalktı. "Böyle insanlar arasında olmaktan memnun musun? Lloyd Henreid gibilerinin?"

"Onunla yatan ben değildim sendin." Jenny'nin yüzünde ilk kez bir duygu belirdi: öfkeli güceniklik. "Peki ya buraya gelip casusluk etmek çok mu güzel bir davranış? Başına gelecek her şeyi hak ediyorsun. Ve emin ol, yaptığına pişman olacaksın kızım."

"Onunla yatmamın bir sebebi vardı." Külotunu giydi. "Casusluk etmemin de öyle."

"Kapa çeneni."

Dayna, ona baktı. "Sence buradakiler ne yapıyor Jenny? Indian Springs'teki jetleri uçurmayı öğrenmeye çalışmalarının sebebi nedir sence? Sence o füzeler Flagg'in kasaba panayırında sevgilisine vermek amacıyla bir Kewpie bebeği kazanabilmesi için mi?"

Jenny dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Beni hiç ilgilendirmez."

"Füzeleri baharda dağların ötesine gönderip oradaki herkesi öldürdüklerinde yine seni ilgilendirmeyeceğini mi söyleyeceksin?"

"Umarım dediğini yaparlar. Ya siz olacaksınız ya da biz; o böyle söylüyor. Ve ona inanıyorum."

"Hitler'e de inananlar vardı. Ama bence ona inanmıyorsun; sadece ondan ölesiye korkuyorsun."

"Giyin Dayna."

Dayna pantolonunu giyip düğmelerini ilikledi. Sonra elini birden ağzına götürdü. "Ben... galiba kusacağım... Tanrım!..." Uzun kollu bluzunu kaparak banyoya koştu ve kapıyı kapatıp kilitledi. Yüksek sesle öğürdü.

"Kapıyı aç Dayna! Açmazsan kilide ateş edeceğim!"

"Midem..." Yine yüksek sesle öğürdü. Parmaklarının ucuna yükselerek ecza dolabının üstünü yokladı. Tanrıya şükür bıçak, bıraktığı yerde duruyordu! Yirmi saniyeye ihtiyacı vardı.

Kayışları koluna taktı. Yatak odasından başka sesler geliyordu.

Sol eliyle musluğu açtı. "Bir dakika, hastayım yahu!"

Ama ona bir dakika verecek falan değillerdi. Biri kapıyı tekmeledi ve kapı, çerçevesi içinde sarsıldı. Dayna bıçağı yuvasına yerleştirdi. Bıçak, kolunda ölümcül bir ok gibi uzanıyordu. Elinden geldiğince hızlı hareketlerle bluzunu giyip düğmelerini ilikledi. Ağzını çalkaladı ve sifonu çekti.

Kapıya bir tekme daha indi. Dayna tokmağı çevirince banyoya dalıverdiler. Lloyd çılgınca bakıyor, Jenny tabancasını çekmiş, geride Deli Fişek ve Ken DeMott ile duruyordu.

"Kustum," dedi Dayna soğukça. "Seyredememiş olmanız ne kötü, değil mi?"

Lloyd, onu omzundan kavrayıp banyodan dışarı itti. "Boynunu kırsam yeridir orospu."

"Efendinin dediklerini unutma." Işıldayan gözlerle onlara bakarak bluzunun önünü tamamen ilikledi. "O sizin tanrınız, değil mi? Kıçını yalayıp köpekliğini yapıyorsunuz."

"Sussan iyi edersin," dedi Whitney sertçe. "Konuşman durumunu kötüleştirmekten başka bir işe yaramıyor."

Dayna o güler yüzlü kızın nasıl bu donuk suratlı ifadesiz yaratığa dönüştüğünü tam olarak anlayamayarak Jenny'ye baktı. "Her şeyi tekrar başlatmaya hazırlandığını görmüyor musun?" diye sordu umutsuzca. "Ölümler, cinayetler... *salgın*."

"O en kudretli ve en büyük," dedi Whitney sesinde garip bir yumuşaklıkla. "Hepinizin sonunu getirecek."

"Bu kadar gevezelik yeter," dedi Lloyd. "Gidelim."

Kollarını kavramaya yeltendiler ama Dayna geri çekilip onlardan uzaklaştı. "Kendim yürürüm," dedi.

Kumarhane, kapıda dikilen veya hemen yakınında oturmakta olan tüfekli adamlar haricinde boştu. Asansörün kapısı açılıp Lloyd ve yanındakiler çıkarken duvarlarda, tavanda ve boş oyun masalarında çok ilginç şeyler keşfetmiş gibi göründüler.

Dayna'yı veznenin gerisindeki kapıya götürdüler. Lloyd kapıyı küçük bir anahtarla açtı ve içeri girdiler. Dayna banka gibi görünen bir alandan hızla geçirildi: içeride hesap makineleri, kâğıtlarla dolu çöp sepetleri, kavanoz dolusu paket lastikleri ve ataçlar vardı. Bilgisayar ekranları gri ve boştu. Nakit çekmeceleri aralık duruyordu. Bazılarından taşan paralar, yerdeki seramikler üzerine saçılmıştı. Banknotların çoğu ellilik ve yüzlüktü.

Whitney bu alanın sonunda bir başka kapıyı açtı ve halıyla kaplı bir koridora girdiler. Sekreterin kaliteli mobilyalarla zevkli bir şekilde döşenmiş ofisi boştu. Sekreter muhtemelen aylar önce modern beyaz masanın gerisinde, yeşil balgamlarıyla boğulup ölmüştü. Duvarda, Klee baskısına benzeyen bir resim vardı. Zemin, açık kahverengi, yumuşak bir halıyla kaplıydı. Genel müdürün ofisinin önündeydiler.

Korku, Dayna'nın bedenindeki boşluklara soğuk su gibi sızdı ve katılaştırdı. Lloyd masanın üstüne eğilerek bir düğmeye bastı. Dayna, adamın yüzünün ince bir ter tabakasıyla kaplanmış olduğunu gördü.

"Kızı getirdik R. F."

Dayna içinden histerik bir kahkahanın yükseldiğini hissetti ve kendini tutamadı, umurunda da değildi. "R. F.! R. F.! Ah bu çok iyiymiş! Sen hazırsan ben de hazırım C. B.!" Karnını tutarak gülmeye başlamıştı ki Jenny aniden ona bir tokat attı.

"Kes sesini!" diye tısladı. "Neyle karşı karşıya olduğunu bilmiyorsun."

"Çok iyi biliyorum," dedi Dayna, ona bakarak. "Asıl bilmeyen sizsiniz."

Hoparlörden sıcak, memnun, neşeli bir ses yükseldi. "Çok iyi Lloyd, teşekkürler. İçeri gönder lütfen."

"Tek başına mı?"

"Evet, öyle." İç haberleşme sistemi kapanmadan önce hoşnut bir gülüş duyuldu. Bu sesi duyan Dayna'nın ağzı kupkuru oldu.

Lloyd arkasına döndü. Alnı iri ter damlacıklarıyla kaplıydı. Bir kısmı, gözyaşları gibi yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Onu duydun. İçeri gir."

Dayna kollarını göğsünde birleştirerek bıçağı iç tarafta tuttu. "Ya girmezsem?"

"Sürükleyerek sokarım."

"Şu haline bak Lloyd. O kadar korkuyorsun ki bir köpek yavrusunu bile içeri sürükleyerek sokamazsın." Diğerlerine baktı. "Hepinizin ödü bokuna karışıyor. Jenny, sen altına bile işiyor gibisin. Cildin için iyi değil tatlım. *Veya* pantolonun için."

"Kes sesini, sinsi kaltak," diye fısıldadı Jenny.

"Özgür Bölge'de hiçbir zaman böyle korkmadım," dedi Dayna. "Orada kendimi hep iyi hissettim. Buraya geldim, çünkü o iyi hissin devam etmesini istiyordum. Sebebim bu kadar basit. Bence bir daha düşünseniz iyi olur. Belki sizi korkutmasının sebebi, size sunacak daha iyi bir şeyinin olmamasıdır."

"Hanımefendi," dedi Whitney özür dilercesine. "Vaazının kalanını dinlemeyi çok isterdim ama adam seni bekliyor. Kusura bakma, ya kendin girersin ya da *ben* sokarım. Hikâyeni içeridekine anlatırsın... ağzında konuşmaya yetecek kadar tükürük kalırsa tabii. Ama o zamana dek bizim sorumluluğumuz altındasın." İşin garibi, Dayna adamın sesinden gerçekten üzgün olduğunu düşündü. Korkusunun da aynı derecede gerçek olması çok yazıktı.

"Merak etme, beni sürüklemene gerek kalmayacak."

İlk adımları atmakta zorlandı, sonrakiler biraz daha kolay oldu. Ölümüne doğru yürüyordu; bundan emindi. Öyle olacaksa, öyle olacaktı. Bıçağı vardı. Önce onun üstünde kullanacaktı, sonra da gerekirse kendi üzerinde.

Adım Dayna Roberta Jurgens ve korkuyorum ama daha önce de korktuğum olmuştu, diye düşündü. *Benden tek alabileceği, zaten er geç bir gün sona erecek olan hayatım. Beni pes ettirip konuşturmasına izin vermeyeceğim. Elimden gelirse, beni olduğumdan daha az biri haline getirmesine izin vermeyeceğim. İyi ölmek istiyorum ve istediğimi elde edeceğim.*

Kapının tokmağını çevirdi ve içeri girdi... Randall Flagg'in huzuruna geldi.

Oda çok büyük ve neredeyse boştu. Büyük masa, itilerek karşı duvara dayanmıştı. Büyük koltuk, masayla duvar arasında sıkışıp kalmıştı. Duvardaki resimlerin üstü kumaşlarla örtülmüştü. Işıklar sönüktü.

Odanın karşısındaki perdelerden biri çekilmiş, boydan boya camın gerisindeki çöl manzarası gözler önüne serilmişti. Dayna hayatında hiç bu kadar boş ve itici bir manzara görmediğini düşündü. Tepedeki ay, küçük, parlatılmış bir gümüş sikkeye benziyordu. Neredeyse dolunaydı.

Camın önünde, dışarıyı izlemekte olan bir adam vardı.

Arkasına dönmeden önce manzarayı uzun bir süre sessizce izlemeye devam etti. Bir adamın arkasına dönmesi ne kadar sürerdi? İki, bilemedin üç saniye. Ama Dayna'ya Kara Adam'ın dönüşü sonsuza dek sürmüş gibi geldi. Tıpkı az önce izlemekte olduğu ay gibi her seferinde incecik bir bölümü gözlerinin önüne serilmişti. Dayna tekrar bir çocuk oldu ve muazzam korkunun dehşetli merak hissini duydu. Bir an için kendini Kara Adam'ın çekiminin, *ihtişamının* ağında kaybetti ve adamın dönüşü milyonlarca yıl sonra tamamlandığında rüyalarındaki yüzü göreceğinden bir an için emin oldu: Kukuletası kopkoyu bir karanlığı çevreleyen Gotik bir keşiş. Suratı olmayan, film negatifi bir adam. Dayna, onu görecek ve aklını kaçıracaktı.

Sonra adamın yüzünde sıcak bir gülümsemeyle ona doğru yürüdüğünü gördü ve şaşkınca düşündü: *Benimle aynı yaşlardaymış!*

Randall Flagg'in koyu renk saçları hafifçe karışmıştı. Yüzü, çöl rüzgârına karşı bolca vakit geçirmiş gibi sağlıklı ve yakışıklıydı. Hatları

yumuşak ve duyarlı, gözleri harika bir sürprizle karşılaşmış küçük bir çocuğunkiler gibi neşeyle ışıl ışıldı.

"Dayna!" dedi. "Merhaba!"

"M... me... merhaba." Daha fazla konuşamadı. Her şeye hazırlıklı olduğunu sanıyordu ama buna hazır değildi. Kafası karışmıştı. Yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Flagg gülümsedi. Sonra ellerini özür dilercesine açtı. Şal desenli, yakası aşınmış bir gömlek, zımbalı kot pantolon ve topukları aşınmış, çok eski bir çift kovboy çizmesi giymişti.

"Ne bekliyordun? Bir vampir mi?" Gülümsemesi neredeyse ondan karşılık bekliyormuş gibi genişledi. "Deri yüzücü mü? Sana hakkımda ne *anlattılar?"*

"Korkuyorlar," dedi Dayna. "Lloyd... domuz gibi terliyordu." Flagg'in gülümsemesi hâlâ bir karşılık talep ediyor, Dayna bu talebi karşılamamak için bütün iradesiyle mücadele ediyordu. Yatağından onun emri üzerine tekmelenerek atılmıştı. Buraya getirilmiş ve... ne? Niçin getirilmişti? İtiraf etmesi için mi? Özgür Bölge hakkında bildiği her şeyi anlatması için mi? Anlatabileceği her şeyi Flagg'in zaten bildiğinden emindi.

"Lloyd," dedi Flagg ve hüzünlü bir ifadeyle güldü. "Lloyd, salgının en kötü döneminde Phoenix'te acı bir deneyim yaşadı. Bu konuda konuşmaktan pek hoşlanmaz. Hayatını kurtarmıştım ve..." Gülümseyişi daha da çekici bir hal aldı, sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi. "...bıraksaydım ölmekten beter olacaktı desem yanlış olmaz herhalde. Hiçbir ilgim olmamasına rağmen beni o anki durumuyla bağdaştırdı. Bana inanıyor musun?"

Dayna başını yavaşça salladı. Ona gerçekten inanıyordu. Acaba Lloyd'un duştan adeta hiç çıkmaması, "Phoenix'te yaşadığı o acı olay"ın etkisi olabilir miydi? İçinde, Lloyd Henreid'e karşı o ana dek hissedeceğine asla ihtimal vermediği bir duygu belirdi: acıma.

"Güzel. Otur hayatım."

Dayna etrafına şüpheyle baktı.

"Yere otur. Sorun olmaz. Konuşmamız ve dürüst olmamız gerek. Yalancılar koltuklara oturur, bu yüzden onlardan kaçınmalıyız. Bir kamp ateşinin iki yanındaki dostlar gibi sohbet edeceğiz. Otur kızım." Gözleri bastırılmış neşeyle kıvılcımlar saçıyor, sanki kahkahalar yüzeyin hemen altında patlamayı bekliyordu. Oturup bağdaş kurdu ve başını kaldırıp bek-

lentiyle ona baktı. *Bu aptalca ofisin zemininde tek başıma oturmama gönlün razı olmayacak, değil mi*, der gibi bakıyordu.

Dayna bir anlık içsel tartışmanın ardından yere oturdu. Bağdaş kurup ellerini dizlerine koydu. Yuvasındaki bıçağın rahatlatıcı ağırlığını hissedebiliyordu.

"Buraya casusluk etmek amacıyla gönderildin hayatım," dedi. "Bu yerinde bir tanım mı?"

"Evet." İnkâr etmenin hiçbir anlamı yoktu.

"Ve savaş zamanında casusluğun cezasının ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

Flagg'in gülümsemesi gün ışığı gibi parladı. "O halde sizinkilerle savaş halinde olmayışımız büyük şans, değil mi?"

Dayna, ona afallamış gibi baktı.

"Savaşta değiliz biliyorsun," dedi Flagg samimiyetle.

"Ama... sen..." Kafasında binlerce karmaşık düşünce dönüp duruyordu. Indian Springs. Füzeler. Çöpçü Adam ve Zippo'ları. Bu adamın ismi veya kendisi söze karışınca konuşmaların yön değiştirmesi. Ve o avukat, Eric Strellerton. Beyni kızarmış halde Mojave'de dolaşıyordu.

Tek yaptığı ona bakmaktı.

"Özgür Bölge dediğiniz yere saldırdık mı? Savaşta olduğumuzu düşündürecek herhangi bir davranışımız oldu mu?"

"Hayır... ama..."

"Peki siz bize saldırdınız mı?"

"Elbette hayır!"

"Hayır. Ve böyle bir niyetimiz de yok. Bak!" Sağ elini aniden kaldırdı ve parmaklarını kaba bir boru oluşturacak şekilde kıvırdı. Aradan bakan Dayna cam duvarın gerisindeki çölü görebiliyordu.

"Büyük Batı Çölü!" diye bağırdı Flagg. "Büyük Boşluk! Nevada! Arizona! New Mexico! Kaliforniya! Halkımın bir kısmı Washington'da, Seattle civarında ve Portland, Oregon'da. Idaho ve New Mexico'da da bir avuç var. O kadar dağılmış durumdayız ki bir yıldan önce bir araya gelmeyi düşünemeyiz bile. Sizin Özgür Bölge'nizden çok daha kırılgan bir durumdayız. Özgür Bölge çok iyi organize edilmiş bir kovan gibi. Biz ise benim

sözde lideri olduğum bir konfederasyonuz. Hepimize yetecek kadar yer var. 2190 yılına geldiğimizde bile olacak. Tabii bebeklerin yaşadığını varsayarsak. Bunu burada en erken beş ay sonra öğrenebileceğiz. Bebekler yaşar da soyumuz devam ederse bırakalım savaşı. Savaşmak için bir sebep yok ki!"

"Doğru," diye mırıldandı Dayna. Boğazı kurumuştu. Başı dönüyordu. Ve bir şey daha... umut muydu? Dosdoğru gözlerine bakıyordu. Gözlerini onunkilerden ayıramıyor, ayırmak da istemiyordu. Aklını kaybetmemişti. Flagg, onu delirtmemişti. O... çok mantıklı bir adamdı.

"Savaşmamız için ne ekonomik ne de teknolojik bir sebep var. Politikalarımız farklı olabilir, ama bu kadar fark olması çok normal. Aramızda Rocky Dağları..."

Beni hipnotize ediyor.

Büyük bir gayretle gözlerini onunkilerden çekti ve omzu üzerinden aya baktı. Flagg'in tebessümü hafifçe soldu ve yüzünden öfkenin gölgesi gelip geçti. Yoksa bunlar kendi hayal gücünün bir ürünü müydü? Tekrar ona baktığında (bu kez daha temkinli bir şekilde) Flagg'in ona yine şefkatle gülümsediğini gördü.

"Yargıcı öldürttün," dedi sertçe. "Benden istediğin bir şey var. Onu ele geçirince beni de öldürteceksin."

Flagg, ona sabırla baktı. "Idaho-Oregon sınırı boyunca nöbetçiler vardı ve Yargıç Farris'i arıyorlardı, bunlar doğru. Ama öldürmek için değil! Onu bana getirmelerini emretmiştim. Düne kadar Portland'daydım. Onunla tıpkı şimdi seninle yaptığım gibi konuşmak istemiştim hayatım, sakince, mantıklı bir şekilde. Nöbetçilerden ikisi onu Copperfield, Oregon'da görmüş. Daha tek kelime etmeden adamlarıma ateş açmış, birini anında öldürmüş, diğerini ölümcül bir şekilde yaralamış. Yaralı adamım, ölmeden önce yargıcı öldürmüş. Olaylar bu şekilde geliştiği için üzgünüm. Tahmin edebileceğinden veya anlayabileceğinden fazla üzüldüm." Gözleri kardı ve Dayna bu söylediklerinin gerçek olduğuna inandı... ama muhtemelen üzüntüsünün sebebi başkaydı. İçinde yine o soğukluğu hissetti.

"Burada anlatılanlar böyle değildi."

"İster onlara inan ister bana tatlım. Ama unutma, onlara emirlerini ben veriyorum."

İkna ediciydi... hem de çok. Neredeyse zararsız görünüyordu. ama bu tam anlamıyla doğru sayılmazdı, değil mi? Bu hissin tek sebebi, bir insan

olduğunu görmekti... ya da insan gibi görünen bir varlık olduğunu görmek. Sırf bunun verdiği rahatlama hissi bile hamur kıvamına gelmesine yetmişti. Belirgin bir varlığı ve bir politikacıya has, bütün iddiaları savuşturabilme yeteneği vardı... ama bunu, Dayna'ya çok rahatsız edici gelen bir şekilde yapıyordu.

"Niyetin savaşmak değilse Indian Springs'teki jetler ve füzeler ne oluyor?"

"Savunma tedbirleri," dedi Flagg hemen. "Kaliforniya'daki Searles Gölü'nde ve Edwards Hava Üssü'nde de aynı şeyleri yapıyoruz. Washington'daki Yakima Ridge'teki atom reaktöründe bir başka grup var. Seninkiler de aynı şeyi yapacaktır... henüz başlamadılarsa yani."

Dayna başını çok yavaş bir şekilde iki yana salladı. "Özgür Bölge'den ayrıldığım sırada elektriği geri getirmeye çalışıyorlardı."

"Oraya iki üç teknisyen göndermekten mutlu olurdum ama Brad Kitchner'in yardıma ihtiyacı olmadığını biliyorum. Dün küçük bir sorun yaşadılar ama hemen icabına baktı. Araphoe'da aşırı yüklenme olmuştu."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Ah, kendime göre yöntemlerim var," dedi Flagg samimi bir ifadeyle "Bu arada yaşlı kadın geri döndü. Tatlı ihtiyar."

"Abagail Ana mı?"

"Evet." Bakışları uzak ve kasvetliydi; hatta belki üzgün. "Öldü. Çok yazık. Onunla tanışabilmeyi umuyordum."

"Öldü mü? Abagail Ana öldü mü?"

Bakışlarındaki kasvet yok oldu ve gülümsedi. "Buna gerçekten o kadar şaşırdın mı?"

"Hayır. Geri dönmüş olmasına şaşırdım. Senin bunu biliyor oluşun ise beni daha da çok şaşırttı."

"Ölmek için döndü."

"Bir şey söyledi mi?"

Flagg'in kontrollü maskesi bir anlığına düştü ve yüzünde öfkeyle karışık bir hayal kırıklığı belirdi.

"Hayır," dedi. "Sanmıştım ki... konuşur sanmıştım. Ama komadan çıkamadan öldü."

"Emin misin?"

Topraktaki sisi eriten yaz güneşi gibi parlak gülümseyişi geri döndü. "Boş ver onu Dayna. Daha güzel şeylerden konuşalım. Mesela Bölge'ye dönüşünden bahsedelim. Orada olmayı buraya tercih edeceğinden eminim. Sana yanında götüreceğin bir şey vereceğim." Gömleğinin içine uzandı, güderi bir çanta çıkardı. Çantanın içinde üç servis istasyonunun haritası vardı. Haritaları, şaşkınlığı artarak bakan Dayna'ya verdi. Haritalar, yedi batı eyaletini gösteriyordu. Bazı bölgeler kırmızıyla işaretlenmişti. Her haritanın alt kısmındaki elyazısıyla yazılmış açıklamaya göre bu bölgeler, nüfusun yoğunlaşmaya başladığı alanlardı.

"Bunları götürmemi istiyorsun?"

"Evet. Sizinkilerin nerede olduğunu biliyorum. Sizin de benimkilerin nerelerde olduğunu bilmenizi istiyorum. Bir iyi niyet ve dostluk nişanı olarak kabul edin. Geri döndüğünde onlara şöyle demeni istiyorum, Flagg'in veya yanındakilerin onlara zarar vermek gibi bir amacı yok. Daha fazla casus göndermemelerini söyle. Eğer buraya birilerini göndermek istiyorlarsa diplomatik görevle olsun... veya öğrenci değişimi yapalım... veya başka herhangi bir şey. Ama gizli saklı işler olmasın, doğruca gelsinler. Bunları onlara iletebilir misin?"

Dayna'nın başı dönüyor, kendini sersemlemiş gibi hissediyordu. "Elbette. İletirim. Ama..."

"Hepsi bu." Boş ellerini tekrar kaldırdı. Dayna bir şey görüp sarsılarak hafifçe öne eğildi.

"Neye bakıyorsun?" Sesi keskindi.

"Hiçbir şeye."

Ama görmüştü. Ve Flagg'in dikkatli ifadesinden gördüğünü bildiği anlaşılıyordu. Flagg'in avuç içlerinde çizgiler yoktu. Bir bebeğin karnı gibi pürüzsüz ve düzdü. Ne hayat çizgisi, ne aşk çizgisi, ne halkalar, ne eğriler. Sadece... boşluk.

Çok uzun gibi gelen bir süre boyunca birbirlerine baktılar.

Sonra Flagg ayağa kalktı ve masaya doğru yürüdü. Dayna da kalktı. Flagg'in onu bırakabileceğine gerçekten inanmaya başlamıştı. Flagg masanın kenarına oturdu ve dahili telefonu önüne çekti.

"Lloyd'a motosikletinin bakımını yaptırmasını söyleyeceğim," dedi. "Deposunu da doldurtsun. Artık petrol fiyatlarını veya benzin masraflarını

düşünmeye gerek yok, değil mi? Nasılsa bol miktarda var. Oysa bir zamanlar kurşunsuz iyi kalite benzin yüzünden az kalsın bütün dünya nükleer patlamalarla yok olacaktı. O günleri muhtemelen sen de hatırlıyorsundur." Başını iki yana salladı. "İnsanlar çok, çok aptaldı." Dahili telefonun düğmesine bastı. "Lloyd?"

"Evet buradayım."

"Dayna'nın motosikletinin bakımını yaptırıp deposunu doldurtabilir misin? Sonra da otelin önüne bıraktır lütfen. Dayna aramızdan ayrılacak."

"Tamam."

Flagg dahili telefonu kapadı. "Eh, hepsi bu kadar tatlım."

"Yani... serbest miyim?"

"Evet hanımefendi. Tanıştığımıza memnun oldum." Elini kapıya doğru kaldırdı. Avucu aşağı bakıyordu.

Dayna kapıya yöneldi. Tam tokmağa uzanmıştı ki Flagg konuştu. "Bir şey daha var. Çok... küçük bir şey."

Dayna dönüp ona baktı. Flagg sırıtarak ona bakıyordu ve yüzünde dostça bir ifade vardı ama Dayna'ya bir an için dili beyaz, sivri dişlerinin arasından sarkan, kolunu tek hamlede koparabilecek, simsiyah, kocaman bir köpeği hatırlattı.

"Nedir?"

"Burada sizden bir kişi daha var," dedi Flagg. Gülümsemesi genişledi. "Sence kim olabilir?"

"Nereden bileyim?" dedi Dayna ve aynı anda aklında bir düşünce belirdi: *Tom Cullen!... Gördüğüm gerçekten o olabilir mi?*

"Hadi ama tatlım. Her şeyi konuşup hallettiğimizi sanıyordum."

"Gerçekten," dedi Dayna. "Doğruyu söylüyorum. Beni kurul gönderdi... Yargıcı da onlar göndermiş... kim bilir başka kaç kişiyi gönderdiler? Çok dikkatli davranmışlar. Diğerlerini ele vermememiz için başka kimi gönderdiklerini hiçbirimize söylemediler sanırım. Başımıza bir şey gelirse yani."

"Mesela biri tırnaklarınızı tek tek sökmeye kalkarsa?"

"Evet, onun gibi. Bana konuyu Sue Stern açmıştı. Sanırım Larry Underwood... o da kurulda..."

"Bay Underwood'un kim olduğunu biliyorum."

"Eh, tamam, tahminimce yargıçla da o konuştu. Ama başka kimi göndermiş olabileceklerine gelince..." Başını iki yana salladı. "Herhangi biri olabilir. Ya da birden fazla kişi. Belki de yedi kurul üyesi de birer kişiyi casus olarak görevlendirdi."

"Bu dediğin mümkün olabilirdi ama öyle olmadı. Sadece bir kişi var ve sen de kim olduğunu biliyorsun." Gülümsemesi daha da genişledi ama artık Dayna'yı korkutmaya başlamıştı. Doğal bir gülümseme değildi. Ona ölü balıkları, kirli suları, ayın yüzeyinin teleskoptan bakıldığındaki görüntüsünü hatırlatmaya başlamıştı. Kendisini sanki mesanesi sıcak bir sıvıyla doluymuş gibi hissetmesine yol açıyordu.

"Biliyorsun," diye tekrarladı Flagg.

"Hayır, ben..."

Flagg dahili telefona tekrar eğildi. "Lloyd gitti mi?"

"Hayır, buradayım."

"Dayna'nın motosikletinin bakımını biraz beklet," dedi Flagg. "Halletmemiz gereken bir..." Gözleri parlayarak Dayna'ya baktı. "...mesele var."

"Tamam."

Dahili telefon kapandı. Flagg ellerini kavuşturdu ve gülümseyerek ona baktı. Uzun bir süre boyunca gözlerini üstünden ayırmadı. Dayna terlemeye başladı. Flagg'in gözleri giderek daha da büyüyordu, rengi de koyulaşıyor gibiydi. Çok eski, çok derin iki kuyuya bakıyordu sanki. Dayna bu kez gözlerini kaçırmayı başaramadı.

"Söyle," dedi Flagg yumuşacık bir sesle. "Söyle de bir tatsızlık yaşamayalım tatlım."

Dayna çok uzaklardan gelen kendi sesini duydu. "Bütün hepsi bir senaryoydu, değil mi? Tek perdelik küçük bir oyun."

"Ne kastettiğini anlamadım hayatım."

"Çok iyi anladın. Hatan, Lloyd'un fazla çabuk cevap vermesiydi. Burada sen daha leb demeden insanlar bir çuval leblebiyi önüne getiriyor. Az önceki talimatından sonra Lloyd'un çoktan motosikletimi götürmüş olması gerekirdi. Ama olduğu yerde kalmasını söyledin, çünkü beni göndermeye niyetin yoktu."

"Tatlım, paranoyaklık ediyorsun. Galiba o adamlarla yolculuk ederken yaşadıklarının etkisi. Gezici hayvanat bahçesinden bahsediyorum.

Çok korkunç olmalı. Şimdi de korkunç şeyler yaşanabilir. Öyle olmasını istemeyiz, değil mi?"

Dayna'nın gücü bedenini terk ediyor, bacaklarından aşağı akıp gidiyor gibiydi. İradesinin kalan son damlasıyla uyuşuk sağ elini yumruk haline getirdi ve kendi sağ gözünün üstüne indirdi. Kafasının içinde bir acı patlaması oldu ve görüşü bulanıklaştı. Başı geri savruldu ve kapıya çarptı. Bakışları onunkilerden ayrılınca irade gücünü ve direncini geri kazandığını hissetti.

"Ah, gerçekten iyiymişsin," dedi boğuk bir sesle.

"Kim olduğunu biliyorsun," dedi Flagg. Masadan kalkıp ona doğru yürüdü. "Biliyorsun ve bana söyleyeceksin. Kendine yumruk atman bir işe yaramaz tatlım."

"Sen nasıl bilmiyorsun?" diye bağırdı Dayna. "Yargıcı bildin, beni de bildin! Peki neden onu..."

Elleri korkunç bir güçle omuzlarını kavradı. Çok soğuklardı. Mermer gibi soğuk. "Kimi?"

"Bilmiyorum."

Dayna'yı bir bez bebekmiş gibi sarstı. Dudakları hâlâ gülümsüyordu ama suratında korkunç bir ifade vardı. Elleri soğuktu ama yüzünden çöl sıcaklığı yayılıyordu. "Biliyorsun. Söyle. Kim?"

"Sen niye bilmiyorsun?"

"Çünkü göremiyorum!" diye kükredi ve Dayna'yı odanın diğer ucuna savurdu. Dayna kemiksiz bir et yığını gibi yere yığıldı ve adamın yüzünün loş odada üzerine eğildiğini görünce mesanesi boşalıverdi. Ilık idrar, bacaklarına doğru aktı. Flagg'in yüzündeki iyi niyetli, yardımsever ifade yok olmuştu. Randall Flagg artık yoktu. Artık odada Yürüyen Adam'la, Uzun Adam'la, esas adamla birlikteydi; Tanrı yardımcısı olsun.

"Söyleyeceksin," dedi. "Bilmek istediğim her şeyi söyleyeceksin."

Dayna, ona baktıktan sonra yavaşça ayağa kalktı. Kolunun ön kısmındaki bıçağın ağırlığını hissedebiliyordu.

"Pekâlâ, söyleyeceğim," dedi. "Yaklaş."

Kara Adam sırıtarak ona doğru bir adım attı.

"Hayır, daha yakına. Kulağına söylemek istiyorum."

Daha da yaklaştı. Dayna yakıcı sıcaklığı, dondurucu soğuğu hissedebiliyordu. Kulakları çınlıyordu. Burnuna rutubet ve çürüme kokusu

geliyordu. Delilik, karanlık bir kilerdeki çürümüş sebzelerin kokusu gibi hissediliyordu.

"Biraz daha yaklaş," diye fısıldadı.

Kara Adam bir adım daha attı ve Dayna sağ bileğini hızla çevirdi. Yayın sesini duydu. Ağırlık, eline geliverdi.

"Al bakalım!" diye haykırarak karnını deşmek, onu bağırsakları dışarı sarkar halde bırakmak niyetiyle kolunu hızla kaldırdı. Ama Kara Adam ellerini kalçalarına koyup başını geri atarak kahkahalarla gülmeye başladı.

"Hiç güleceğim yoktu!" dedi ve yeni bir kahkaha krizine girdi.

Dayna aptalca eline baktı. Mavi Chiquita etiketli, kocaman bir muz tutuyordu. Dehşetle muzu bırakıverdi. Halının üstüne düşen muzun şekli, Flagg'in sırıtışını taklit ediyor gibiydi.

"Söyleyeceksin," diye fısıldadı Flagg. "Kuş gibi öteceksin."

Dayna bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordu.

Hızla döndü. O kadar çabuk hareket etmişti ki Kara Adam bile bir an için şaşırdı. Kara ellerinden biri uzandı ama sadece bluzunun arkasını yakalayabildi. Elinde işe yaramaz bir kumaş parçası kaldı.

Dayna cam duvara doğru atıldı.

"Hayır!" diye haykırdı Flagg. Dayna arkasından kara bir rüzgâr gibi atıldığını hissedebiliyordu.

Başını eğip bacaklarının tüm gücüyle koştu ve cama tosladı. Bir çıtırtı oldu ve inanılmayacak kadar kalın cam parçalarının aşağıdaki personel otoparkına düştüğünü gördü. Çarptığı noktadan bütün cama cıva damarları gibi çatlaklar yayıldı. Aldığı ivmeyle bedeni yarıya kadar camdan dışarı çıktı ve orada kanlar içinde sıkışıp kaldı.

Ellerini omuzlarında hissetti ve istediğini elde etmesinin ne kadar süreceğini merak etti. Bir saat? İki? Ölümünün yakın olduğunu hissediyordu ama bu yeterli değildi.

Gördüğüm Tom'du ama onu hissedemiyorsun ya da yaptığın her neyse onu başaramıyorsun, çünkü o farklı, o...

Flagg, onu içeri çekiyordu.

Dayna başını hızla savurarak kendini öldürdü. Jilet keskinliğindeki cam parçası boğazına saplanıverdi. Bir başkası, sağ gözüne girdi. Vücudu bir anlığına katılaştı ve elleri cama çarptı. Sonra gevşedi. Kara Adam'ın ofise geri çektiği, sadece kanlı bir et yığınıydı.

Dayna'nın muzaffer bir şekilde öldüğünü söylemek mümkündü.

Flagg öfkeyle uluyarak cesedi tekmeledi. Ölü bedenin tepkisizliği ve gevşekliği, hiddetini daha da artırdı. İçinde bir yerlerde bir ivme makinesi hayata gelmiş, bir elektrik alanı yaratıp onu bir pile çevirmiş gibi saçlarından kıvılcımlar saçılmaya başladı. Gözleri kapkara alevlerle parlıyordu. Uluyarak tekmeledi, tekmeledi.

Dışarıda beklemekte olan Lloyd ve diğerlerinin benzi soldu. Birbirlerine baktılar. Sonunda artık dayanamayacak duruma geldiler ve Jenny, Ken ve Whitney hiçbir şey duymuyormuş ve duymamaya devam etmeye kararlıymış gibi ciddi ifadelerle oradan uzaklaştı.

Geride sadece Lloyd kaldı. İstediği için değil, ondan kalması beklendiği için. Ve Flagg nihayet onu çağırdı.

Büyük masanın gerisinde, bağdaş kurmuş oturuyordu. Elleri, dizlerinin üstündeydi. Lloyd'un başının üstünden boşluğa bakıyordu. Esintiyi hisseden Lloyd başını çevirip bakınca cam duvarın ortasında bir boşluk olduğunu gördü. Etrafındaki sivri parçalar, kandan yapış yapış olmuştu.

Yerde, insanı andıran bir şekil, perdeye sarılmış halde yatıyordu.

"Kurtul şundan," dedi Flagg.

"Tamam." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Başını da alayım mı?"

"Hepsini al, şehrin doğusuna götür, üstüne gaz dök ve yak. Duydun mu? *Yak!* Yak kahrolası şeyi!"

"Tamam."

"Evet," dedi Flagg sakince.

Ağzı kupkuru olan Lloyd titreyerek, neredeyse korkuyla inleyerek yerdeki yığını kaldırmaya uğraştı. Altı yapış yapıştı. Yığın, kollarının arasında U şeklini aldı ve kayıp tekrar yere düştü. Lloyd panik içinde ona baktı ama Flagg hâlâ sakince dışarı bakıyordu. Lloyd cesedi tekrar kavradı, sıkıca tuttu ve kapıya doğru sürüklemeye başladı.

"Lloyd?"

Lloyd durup baktı. Boğazından bir inilti yükseldi. Flagg hâlâ bağdaş kurmuş bir şekilde ama artık masanın otuz santim kadar yukarısında boşlukta duruyor ve hâlâ sakince odanın karşısına bakıyordu.

"N... ne?"

"Sana Phoenix'te verdiğim anahtar hâlâ duruyor mu?"

"Evet."

"El altında bulundur. Vakit yaklaştı."

"Ta... tamam."

Bekledi ama Flagg bir daha konuşmadı. Karanlıkta bir Hint fakiri pozisyonunda süzülüyor, hafifçe gülümseyerek dışarı bakıyordu.

Lloyd hayatına ve akıl sağlığına sahip olmaktan mutlu bir şekilde hızla ofisten çıktı.

Vegas'ta o gün sakin geçti. Lloyd saat iki sularında gaz kokarak geri döndü. Rüzgârın şiddeti artmaya başlamıştı. Saat beş olduğunda iyice sertleşmişti. Otel binaları arasında ıslık çalarak esiyordu. Temmuz ve ağustosta hiç sulanmadıkları için ölmeye başlamış olan palmiyelerin yaprakları, parçalanmış savaş bayrakları gibi savruluyordu. Tuhaf şekilli bulutlar, gökyüzünde birikmeye başlamıştı.

Whitney Horgan ve Ken DeMott, Cub Bar'da oturmuş yumurtalı sandviç yiyerek şişe bira içiyordu. Üç yaşlı kadın –herkes onlara Tuhaf Kardeşler diyordu– şehrin dışında tavuk besliyor ve yumurtalara kimse doyamıyordu. Dinny McCarthy, Whitney ve Ken'in arkasındaki boş barbut masalarından birinde oyuncak askerleriyle mutlu bir şekilde oynuyordu.

"Şu ufaklığa bak," dedi Ken keyifli bir şekilde. "Biri ona bir saatliğine göz kulak olup olamayacağımı sordu. Bıraksalar bütün hafta bakarım. Keşke benim olsaydı. Karım bir kere hamile kalabildi ve erken doğum yaptı. Çocuk üçüncü gün öldü." Lloyd içeri girince başını kaldırıp baktı.

"Hey, Dinny!" diye seslendi Lloyd.

"Yoyd! Yoyd!" diye bağırdı Dinny. Masanın kenarından aşağı atladı ve ona doğru koştu. Lloyd, onu kaldırıp havada döndürdü ve sonra sıkıca sarıldı.

"Lloyd'a öpücük yok mu?" diye sordu.

Dinny, onu şap şup öptü.

"Bak sana ne vereceğim," dedi Lloyd ve göğüs cebinden bir avuç Hershey's Kisses çikolatası çıkardı.

Dinny'nin yüzü mutlulukla parladı ve çikolataları aldı. "Yoyd?"

"Ne var Dinny?"

"Neden gaz kokuyorsun?"

Lloyd gülümsedi. "Çöpleri yakıyordum ufaklık. Hadi sen oynamaya devam et. Annen şimdi kim?"

"Angelina." Angeyeena diye telaffuz etmişti. "Sonra yine Bonnie. Bonnie'yi seviyorum. Ama Angelina'yı da seviyorum."

"Sakın ona, Lloyd'un sana çikolata verdiğini söyleme. Yoksa Angelina Lloyd'u döver."

Dinny söylemeyeceğine söz verdi ve Angelina'nın Lloyd'u dövmesi fikrine gülerek oyuncaklarının yanına gitti. Biraz sonra, ağzı çikolatayla dolu bir halde ordusunu dizmeye devam ediyordu. Whitney beyaz önlüğüyle geldi. Lloyd'a iki sandviç ve soğuk bir şişe Hamm's getirmişti.

"Sağ ol," dedi Lloyd. "Nefis görünüyor."

"Ev yapımı Suriye ekmeği," dedi Whitney gururla.

Lloyd bir süre sessizce yedikten sonra sordu. "Onu gören oldu mu?"

Ken başını iki yana salladı. "Galiba yine gitti."

Lloyd bunu bir süre düşündü. Dışarıda, çölde yalnız ve kaybolmuş gibi uğuldayan rüzgâr her zamankinden şiddetli bir şekilde esiyordu. Dinny başını bir an huzursuzca kaldırdıktan sonra oyununa geri döndü.

"Bence bu civarda bir yerde," dedi Lloyd sonunda. "Sebebini bilmiyorum ama bence öyle. Bir şeyin olmasını bekliyor ama ne olduğu meçhul."

Whitney alçak sesle sordu. "Sence kızdan istediğini öğrenebildi mi?"

"Hayır," dedi Lloyd, Dinny'yi izleyerek. "Sanmıyorum. Her nasılsa işler istediği gibi gitmedi. Kız... ya şanslı çıktı ya da beklemediği bir hamle yaptı. Ve bu pek sık yaşanmaz."

"Uzun vadede fark etmeyecek," dedi Ken ama yine de endişeli görünüyordu.

"Doğru." Lloyd bir süre rüzgârı dinledi. "Belki Los Angeles'a geri dönmüştür." Ama hiç sanmıyordu ve düşünceleri yüzünden okunuyordu.

Whitney mutfağa gidip birer bira daha getirdi. Huzursuz düşüncelere dalarak sessizce içtiler. Önce yargıç, şimdi de kız. İkisi de ölmüştü. Ve ikisi de konuşmamıştı. İkisine de zarar verilmemesini istemişti ama olmadı. Mantle, Morris ve Ford'lu Yankee takımının dünya şampiyonasında ilk iki maçını kaybetmesi gibi bu da onlar için inanılması zor ve korkutucuydu.

Şiddetli rüzgâr bütün gece dinmedi.

63. BÖLÜM

Dinny 10 Eylül günü öğleden sonra otellerin ve kumarhanelerin yoğun olduğu bölgenin hemen kuzeyindeki küçük parkta oynuyordu. O haftaki "annesi" Angelina Hirschfield parktaki banklardan birine oturmuş, Las Vegas'a yaklaşık beş hafta önce, Angie'den on gün kadar sonra gelmiş olan genç bir kızla konuşuyordu.

Angie Hirschfield yirmi yedi yaşındaydı. Kız ondan on yaş küçüktü. Dar bir kot şortla minik bir bluz giymişti. Genç, diri vücuduyla çocuksu, somurtkan, biraz da aptal görünen yüzü, iğrenç denebilecek bir tezat oluşturuyordu. Sohbet monotondu ve sonu gelmeyecek gibiydi: rock yıldızları, seks, Indian Springs'teki silahlar üzerindeki Cosmoline koruyucuyu temizleme işinin sıkıcılığı; seks, pırlanta yüzüğü, seks, çok özlediği televizyon programları ve seks.

Angie, kızın gidip biriyle sevişmesini ve onu rahat bırakmasını diledi. Ve bu kızın geçici annelik sırası geldiğinde Dinny'nin en az otuz yaşında olmasını.

Tam o sırada Dinny başını kaldırdı, gülümsedi ve seslendi. "Tom! Hey, Tom!"

Saman sarısı saçlı, iri bir adam, sefertasını bacağına vurarak paytak paytak yürüyordu.

"Adam sarhoş galiba," dedi kız, Angie'ye.

Angie gülümsedi. "Hayır, o Tom. O..."

Dinny yerinden fırlamış, bağırarak Tom'a doğru koşuyordu. "Tom! Bekle, Tom!"

Tom sırıtarak döndü. "Dinny! Hey... hey!"

Dinny, Tom'un kucağına atladı. Sefertasını bırakan Tom, onu yakalayıp havada döndürdü.

"Beni uçak yap Tom! Uçak olayım!"

Tom, Dinny'nin bileklerini tuttu ve çocuğu hızla çevirmeye başladı. Merkezkaç kuvveti, çocuğun bacaklarını yere paralel olacak şekilde havalandırdı. Dinny neşeyle kahkahalar atıyordu. Tom birkaç tur döndürdükten sonra onu şefkatle yere bıraktı.

Dengesini sağlamaya çalışan Dinny neşeyle kıkırdayarak birkaç sarsak adım attı.

"Yine yap Tom! Yine döndür!"

"Olmaz, yoksa kusarsın. Hem Tom'un eve gitmesi gerekiyor. Aman, evet."

"Tamam Tom. Güle güle!"

"Bence Dinny en çok Lloyd Henreid ve Tom Cullen'ı seviyor," dedi Angie. "Tom Cullen basit ama..." Dönüp ona bakınca sustu. Kız kısılmış gözler ve düşünceli bir ifadeyle Tom'a bakıyordu.

"Yanında bir adamla mı geldi?" diye sordu kız.

"Kim? Tom mu? Bildiğim kadarıyla hayır. Bir buçuk hafta önce tek başına geldi. Özgür Bölge'deymiş ama oradan kovulmuş. Bana sorarsan onların kaybı, bizim kazancımız."

"Yanında bir dilsiz yok muydu? Sağır dilsiz biri?"

"Sağır dilsiz mi? Hayır, yalnız geldiğinden eminim. Dinny, onu çok seviyor."

Kız, Tom'u gözden kaybolana dek izledi. Pepto Bismol şişesini hatırladı. Ve *sana ihtiyacımız yok*, yazılmış olan notu. Sanki bin yıl önce, Kansas'ta yaşanmıştı. Onlara ateş etmişti. Keşke öldürebilmiş olsaydı. Özellikle de dilsizi.

"Julie? İyi misin?"

Julie Lawry cevap vermedi. Gözünü Tom Cullen'ın gittiği yöne dikmişti. Kısa bir süre sonra gülümsemeye başladı.

64. BÖLÜM

Ölmek üzere olan adam Permacover defteri açtı, kaleminin kapağını çıkardı, bir an duraksadı ve ardından yazmaya başladı.

Garipti; bir zamanlar kalemi sayfaları sihirli bir şekilde boydan boya kaplarken şimdi kelimeleri güçlükle yazıyor; harfler, kendi özel zaman makinesinde ilkokul birinci sınıfa bir yolculuk yapmış gibi beceriksizce çizilmiş görünüyordu.

O günlerde annesi ve babası onu hâlâ biraz da olsa severdi. Amy henüz kabak çiçeği gibi açılmamış, kendisi ise Ogunquit'in Şişkosu ve Potansiyel Homoseksüel ilan edilmemişti. Gün ışığıyla yıkanan mutfaktaki masada, yanında bir bardak kola ile oturup Tom Swift kitaplarından birini kelimesi kelimesine bir deftere –mavi çizgili– yavaş yavaş geçirdiğini hatırlıyordu. Annesinin oturma odasından gelen sesini duyabiliyordu. Bazen telefonda konuşuyor olurdu, bazen de komşulardan biriyle.

Bebeklik kilolarıymış, doktor öyle söylüyor. Tanrıya şükür salgıbezlerinde bir sorun yok! Ve çok zeki!

Kelimelerin harf harf büyümesini izlemek. Cümlelerin kelime kelime büyümesini. Paragrafların birer tuğla gibi lisan denen büyük kale duvarını örüşünü.

"En büyük icadım olacak." diyordu Tom etkileyici bir şekilde. *"Plakayı çektiğimde olacakları izleyin, ama Tanrı aşkına gözlerinizi koruyun!"*

Dilin tuğlaları. Bir taş, bir yaprak, bulunmamış bir kapı. Sözcükler. Dünyalar. Büyü. Hayat ve ölümsüzlük. *Kudret.*

Kimden aldığını bilmiyorum Rita. Belki dedesindendir. Çok iyi, sevilen bir rahipti ve vaazlarının muhteşem olduğunu söylerlerdi...

Zaman geçtikçe harflerin gelişme göstermesini izlemek. Birbirleriyle bağlantı kurduklarını görmek, bastırmak geçmişte kalmıştı, artık yazı vardı. Düşünceleri ve olaylar dizisini toparlamak. Bütün dünya bundan ibaretti ne de olsa; düşünceler ve olaylar bütünü. Nihayet bir daktilo edinmişti ve o sıralarda ona fazla bir şey kalmamıştı; Amy lisedeydi, Ulusal Onur Topluluğu'ndaydı, amigo kızlardan biriydi, tiyatro kulübünde, münazara grubundaydı, bütün notları A'ydı, dişlerindeki teller önceki yıl çıkarılmıştı, dünyadaki en iyi arkadaşı Frances Goldsmith'ti ve kardeşi bebeklik kilolarından, on üç yaşına gelmiş olmasına rağmen hâlâ kurtulamamış, o da kendini savunmak için ağır konuşmaya başlamış ve içinde giderek artan bir dehşetle hayatın ne olduğunu, *gerçekte* ne olduğunu, anlamaya başlamıştı: Dinsizlerin kaynamakta olan koca tenceresiydi ve ken-

disi, tencerede tek başına yavaşça haşlanmakta olan misyonerdi. Daktilo, geri kalanının kilidini açmıştı. İlk başta yavaştı, çok yavaştı ve mütemadiyen yaptığı yazım hataları fazlasıyla sinir bozucuydu. Sanki daktilo aktif bir şekilde –ama sinsice– iradesine karşı geliyordu. Ancak daha iyi kullanabildikçe makinenin gerçekte ne olduğunu kavramıştı... zihniyle, fethetmek niyetinde olduğu boş sayfa arasında büyülü bir aracıydı. Süpergrip salgını vurduğu sırada dakikada yüz kelimeden fazla yazabiliyordu, nihayet yazma hızı, düşünme hızına biraz yaklaşabilmişti. Yine de elyazısıyla yazmayı hiçbir zaman bırakmamıştı. *Moby Dick*'in, *Kırmızı Harf*'in *ve Kayıp Cennet*'in elyazısı ile yazılmış olduğunu hiç unutmuyordu.

Frannie'nin günlüğünde gördüğü yazısını yıllar içinde geliştirip o hale getirmişti – ne paragraf, ne satır boşluğu, ne göze bir duraklama fırsatı. Çok çaba gerektiriyordu –kramplara sebep olan, korkunç bir çaba– ama aşkla yazıyordu. Daktiloyu isteyerek ve minnetle kullanmıştı, ama en iyi eserlerini elyazısıyla çıkardığına inanıyordu.

Ve kendini son ifade edişi yine el yazısıyla olacaktı.

Başını kaldırıp baktı ve akbabaların Randolph Scott'ın oynadığı bir cumartesi gündüz filminden veya bir Max Brand romanından fırlamış gibi gökyüzünde daireler çizdiğini gördü. Bu anın bir romanda geçtiğini düşündü: *Harold gökyüzünde daireler çizerek bekleyen akbabaları gördü. Onlara bir süre sakince baktıktan sonra tekrar günlüğüne yazmaya başladı.*

Tekrar günlüğüne yazmaya başladı.

Sonunda yine sarsılan bedeninin elverdiği en iyi sonuç olan, ilkokul günlerindeki sarsak elyazısına dönmüştü. Güneşli mutfağı, cam bardakta kolayla ve eski, küflü Tom Swift kitaplarını acı içerisinde anımsadı. Nihayet annesiyle babasını mutlu edebileceğini düşündü (ve yazdı). Bebeklik kilolarından kurtulmuştu. Ve teknik olarak hâlâ bakir olmasına rağmen ahlaki açıdan homoseksüel olmadığından emindi.

Ağzını açıp çatlak bir sesle konuşmaya başladı. "Dünyanın tepesi anne."

Sayfayı yarılamıştı. Önce yazdıklarına, sonra kırılıp çarpılmış bacağına baktı. Kırık kelimesi fazla iyimser bir tanımdı aslında. Paramparça olmuştu. Beş gündür bu kayanın gölgesinde oturuyordu. Yiyeceklerinin tümü bitmişti. İki kez şiddetli yağmur yağmış olmasa önceki gün ve-

ya iki gün önce susuzluktan ölürdü. Bacağı çürüyordu. İğrenç bir koku salgılayarak şişmiş, pantolonunun kumaşını sosis zarı gibi germişti.

Nadine gideli çok olmuştu.

Harold yanında duran tabancayı aldı ve içindeki kurşunları kontrol etti. Sadece o gün belki yüz kere kontrol etmişti. Yağmur bastırdığı sıralarda tabancanın ıslanmaması için büyük özen göstermişti. İçinde üç kurşun vardı. İlk ikisini, Nadine tepeden bakıp yalnız devam edeceğini söylediğinde ona ateş ederek harcamıştı.

Nadine içte, Harold, Triumph motosikletin üstünde dış taraftaydı ve kör bir virajı dönüyorlardı. Colorado Batı Yamacı'nda, Utah sınırına yüz kilometre mesafedeydiler. Yolun dışında bir yağ birikintisi vardı ve Harold o günden beri bu yağ birikintisini düşünüyordu. Neredeyse kusursuzdu. Yağ *nereden* sızmıştı? Son iki aydır oradan hiçbir aracın geçmediği kesindi. Daha önce oluşmuşsa bu süre içerisinde mutlaka kururdu. Sanki kızıl göz onları izliyor, Harold'ı saf dışı bırakmak için fırsat kolluyordu. Herhangi bir sorun çıkma olasılığına karşı dağlardan geçerken yanında olmasına izin vermiş, sonra da ondan kurtulmuştu. Ne de olsa artık görevini tamamlamıştı.

Triumph bariyere çarpmış, Harold bir böcek gibi üzerinden havaya savrulmuştu. Sağ bacağında korkunç bir acı hissetmiş, kırılırken çıkan çıtırtıyı duymuştu. Canhıraş bir çığlık atmıştı. Sonra dik bir açıyla aşağıdaki geçide inen sert toprak üzerinde yuvarlanmaya başlamıştı. Hızla akan suyun sesini duyabiliyordu.

Yere sertçe çarpmış, havada bir takla atmış, tekrar çığlık atmış, yine sağ bacağının üstüne düşmüş, bir yerinden daha kırıldığını duymuş, tekrar havaya fırlamış, düşmüş, yuvarlanmış ve nihayet yıllar önce bir fırtına sırasında devrilmiş olan bir ağacın gövdesine çarparak olduğu yerde hareketsiz kalmıştı. Ağaç orada olmasa kendini buz gibi suda bulacak ve akbabalar yerine alabalıklara yem olacaktı.

Defterine iri, titrek harflerle yazdı: *Nadine'i suçlamıyorum.* Bu doğruydu. Ama o sırada suçlamıştı.

Sarsılmış, şok olmuş, her tarafı yara bere içinde, sağ bacağı acıyla adeta çığlık atar halde yerinde doğrulmuş, tepeye doğru biraz sürünmüştü. Nadine'in tepeden, bariyerin üzerinden aşağı baktığını görebiliyordu. Suratı, bir oyuncak bebeğin yüzü gibi minik ve bembeyazdı.

"Nadine!" diye bağırmıştı. Sesi hırıltılıydı. "İp! Soldaki çantada!"

Nadine, ona bakmaya devam etmişti. Tam duymadığını düşünerek tekrar seslenmeye hazırlanmışken Nadine'in başını yavaşça iki yana salladığını görmüştü.

"Nadine! İp olmadan yukarı çıkamam! Bacağım kırıldı!"

Nadine cevap vermemişti. Tek yaptığı aşağı bakmaktı. Artık başını bile sallamıyordu. Harold, kendini çok derin bir kuyudaymış gibi hissetmeye başlamıştı. Nadine de kuyunun ağzından ona bakıyordu sanki.

"Nadine, ipi bana at!"

Diri diri gömülen bir adamın tabut içinde yattığı mezarın kapısının kapanırken çıkardığı gıcırtı kadar korkunç o baş sallayışını yine gördü.

"NADINE! TANRI AŞKINA!"

Sonunda Nadine konuşmaya başladı. Sesi çok yüksek değildi, ama dağların o derin sessizliğinde çok net duyuluyordu. "Bunların hepsi ayarlanmıştı Harold. Yola devam etmem lazım. Üzgünüm."

Ama kıpırdamadan duruyor, bariyerin üzerinden yaklaşık altmış metre aşağıdaki Harold'a bakmaya devam ediyordu. Sinekler, düşerken çarptığı ve kanının bulaştığı kayalar üzerinde uçuşmaya başlamıştı bile.

Harold yaralı bacağını sürükleyerek tepeye doğru sürünmeye başlamıştı. Önceleri nefret etmiyordu, ateş etme isteği duymamıştı. O an en önemli şey, yüz ifadesini görebilecek kadar yaklaşabilmek gibi geliyordu.

Öğle vaktini biraz geçiyordu. Hava sıcaktı. Ter damlaları yüzünden süzülüp tırmanmakta olduğu keskin kayaların ve çakılların üstüne damlıyordu. Dirseklerinden ve sol bacağından destek alarak sakat bir böcek gibi ilerliyordu. Sıcak nefesi, boğazını kızgın bir eğe gibi tahriş ediyordu. Bu şekilde ne kadar devam ettiğini bilmiyordu, ama bir iki kez kırık bacağını bir kaya çıkıntısına çarpmış ve hissettiği derin acı yüzünden bayılacak gibi olmuştu. Birçok kez de çaresizce inleyerek geri kaymıştı.

Sonunda daha fazla ilerlemesinin mümkün olmadığını görüp kendini aptal gibi hissetmişti. Aradan üç saat geçmiş, gölgeler uzamıştı. Başını kaldırıp tepeye en son ne zaman baktığını bilmiyordu, bir saatten fazla olduğu muhakkaktı. Acı içinde, sadece ilerleyişine odaklanmıştı. Nadine muhtemelen çoktan gitmişti.

Ama hâlâ oradaydı ve Harold sadece yedi sekiz metre ilerleyebilmiş olmasına rağmen Nadine'in yüz ifadesi cehenneme yaraşacak kadar netti. Yüzünde keder vardı, ama gözleri donuk ve uzaktı.

Gözleri *onunlaydı*.

O an Nadine'den nefret etmeye başlamış ve omuz askısındaki tabancaya uzanmıştı. Colt tepeden aşağı yuvarlanırken düşmemişti, hâlâ yerindeydi. Sırtını onun göremeyeceği bir şekilde kamburlaştırarak tabancayı almıştı.

"Nadine..."

"Böyle daha iyi Harold. Senin için daha iyi, onun elinde çok daha fazla acı çekerdin. Anlıyorsun, değil mi? Onunla yüz yüze gelmeyi hiç istemezsin Harold. Ona göre bir tarafa ihanet eden, rahatlıkla diğer tarafa da eder. Seni öldürür ama önce çıldırtır. Bu güce sahip. Bana seçenek sundu. Ya böyle olacaktı ya da onun istediği gibi. Ben böyle olmasını tercih ettim. Cesur davranırsan hemen son verebilirsin. Ne demek istediğimi anlamışsındır."

Yaralı dirseğinin ardına gizlediği tabancanın kurşunlarını daha sonra yüzlerce (belki binlerce kez) yapacağı gibi kontrol etmişti.

"Peki ya sen?" diye seslenmişti. "Sen ihanet etmedin mi sanki?"

Nadine'in sesi üzgündü. "Ben kalben ona daima sadık kaldım."

"Bence ona tam orada ihanet ettin," diye bağırmıştı Harold ona. Yüzüne samimi bir ifade kondurmaya çalışarak aradaki mesafeyi hesap etmeye çalışmıştı. En fazla iki el ateş etme şansı olacaktı. Ve tabanca riskli bir silahtı. "Bence o da bunun farkında."

"Bana ihtiyacı var," demişti Nadine. "Benim de ona. Sen hiçbir zaman buna dahil değildin Harold. Ona ihanet etseydim o küçük şeyi yapmana izin verirdim. O zaman her şey mahvolurdu. Dökülen onca kan, kaybedilen hayatlar ve yaşanan acılardan sonra en ufak riski bile göze alamazdım. Ruhlarımızı birlikte sattık Harold. Ama tam karşılığını isteme hakkına sahip olmamı sağlayacak avantaj hâlâ elimde."

"Sana tam karşılığı göstereceğim," demişti Harold ve dizleri üzerinde yükselmişti. Güneş, göz kamaştırıcıydı. Başı şiddetle dönmüş, şaşkınca itiraz eden sesler *–bir ses–* duymuştu. Tetiği çekmişti. Patlama sesi kayalarda yankılanmıştı. Nadine'in suratında komik sayılabilecek bir hayret ifadesi belirmişti.

Harold zafer sarhoşluğuyla düşünmüştü: *Yapacak cesaretim olduğunu sanmıyordu*. Nadine'in ağzı, şaşkınca O şeklini almıştı. Gözleri iri iriydi.

Parmakları, piyanoda anormal bir parça çalmak üzereymiş gibi gerildi. Öyle güzel bir andı ki Harold zafer mutluluğuna kapılmış, ıskaladığını anlayana dek onun için değerli birkaç saniyeyi kaybetmişti. Fark ettiğinde tabancayı tekrar doğrultmuş, sol eliyle sağ bileğini tutarak nişan almaya çalışmıştı.

"Harold! Dur! Yapamazsın!"

Yapamaz mıyım? Tetiği çekmek kadar basit bir işi yapamayacak mıyım? Tabii yaparım.

Nadine kıpırdayamayacak kadar şaşırmış görünüyordu. Harold tabancanın namlusunu kadının boğazına doğru çevirdiğinde içinde, her şeyin böyle anlamsız bir şiddet gösterisiyle biteceğine dair soğuk bir kesinlik hissi belirmişti.

Tetiği çekmesiyle her şey bitecekti.

Ama tam o sırada iki şey olmuştu. Teri akıp gözüne girerek görüşünü bulanıklaştırmıştı. Ve kaymaya başlamıştı. Daha sonra kendine çakıltaşlarının gevşediğini veya kırık bacağının büküldüğünü ya da ikisinin birden olduğunu söylemişti. Ama sanki... itilmişti ve takip eden uzun günler ve gecelerde kendini aksine inandırmayı başaramamıştı. Gündüz vakti inatla son derece mantıklı bir şekilde düşünüyor, ama geceleri karanlıkta, o gün kendisini Kara Adam'ın ittiğinden emin oluyordu. Nadine'in boğazına saplanacak olan kurşun, Harold kayıverince gökyüzüne yönelmişti. Harold da devrilmiş ağaç gövdesine kadar paldır küldür yuvarlanmış, bacağını bilekten kasığa dek yükselen dayanılmaz bir acı sarmıştı.

Ağaca çarptığı an bayılmıştı. Kendine geldiğinde neredeyse gece yarısı oluyordu. Dörtte üçü görünen ay, gökyüzünde yükselmeye başlamıştı. Nadine ise gitmişti.

İlk geceyi yola geri dönemeyeceğinden, orada öleceğinden emin bir şekilde dehşet içinde geçirmişti. Sabah olunca yine de tırmanmayı denemiş, kan ter içinde debelenerek acıyla ilerlemeye başlamıştı.

Tırmanışa saat yedi civarında, Defin Komitesi'nin büyük, turuncu kamyonlarının otogardan ayrıldığı saatte başlamıştı. Sıyrıklarla kaplı, su toplamış eliyle nihayet bariyerlere tutunabildiğinde saat beşti. Motosikletinin orada olduğunu görünce duyduğu rahatlama hissiyle ağlayacak gibi olmuştu. Aceleyle çantalardan birinden bir konserve ve açacak çıkarmış ve soğuk eti avuç avuç ağzına atmıştı. Ama tadı kötüydü. Uzun süre mücadele ettikten sonra hepsini geri çıkarmıştı.

Kaçınılmaz ölümünün yaklaştığını o an anlamış ve kırık bacağı altında kıvrılmış halde Triumph'ına yaslanıp ağlamıştı. Ondan sonra biraz uyuyabilmişti.

Ertesi gün sağanak yağmur onu iliklerine kadar ıslatıp dondurmuştu. Bacağı kangren olmuş ve kokmaya başlamıştı. Cold Woodsman'ı vücudunun ıslaklığından korumakta bir hayli güçlük çekmişti. O akşam Permacover defterine yazmaya başlamış ve elyazısının gerilemeye başladığını ilk kez o an fark etmişti. Aklına Daniel Keyes'in "Algernon İçin Çiçekler" adlı hikâyesi gelmişti. Hikâyede bir grup bilimadamı, zihinsel engelli bir hademeyi her nasılsa bir dâhiye çevirmişlerdi... geçici bir süre için. Sonra zavallı adam tekrar eski haline dönmeye başlamıştı. Adı neydi? Charlie bir şey, değil mi? Tabii sonra hikâyenin filmi yapılmış ve ismi Charly olmuştu. Oldukça iyi bir filmdi. Öykü kadar güzel değildi, hatırladığı kadarıyla altmışlı yıllara özgü o sanrı yaratan bokla doluydu, ama yine de iyiydi. Harold eskiden sinemaya sık gider, ayrıca evdeki videoda bolca film izlerdi. O eski günlerde dünya, Pentagon'un deyimiyle yaşanabilir bir alternatifti. Filmlerin çoğunu tek başına seyretmişti.

Defterine yazdı. Sarsak harfler yan yana gelerek kelimeleri yavaş yavaş oluşturdu:

> *Acaba hepsi öldü mü? Bütün kurul üyeleri? Eğer öyleyse üzgünüm. Yanlış yönlendirildim. Yaptıklarım düşünülürse çok sudan bir bahane ama yemin ederim tek mazeretim bu. Kara Adam tıpkı süpergrip kadar, hâlâ bir yerlerde kurşun kaplı haznelerinde duran atom bombaları kadar gerçek. Ve son gelip çattığında, iyi adamların daima bildiği gibi son derece korkunç bir şekilde yaşandığında, tüm o iyi adamlar Hüküm Tahtı'na yaklaşırken söylenecek tek bir şey olacak: Yanlış yönlendirildim.*

Harold yazdıklarını okudu ve titreyen, zayıf eliyle kaşını düzeltti. İyi bir mazeret değildi, çok kötüydü. İstendiği kadar allanıp pullansın, yine de pis bir koku yayıyordu. Günlüğünü okuduktan sonra bu paragrafı gören biri, katıksız bir riyakâr olduğunu düşünecekti. Kendini anarşinin kralı gibi görmüş, ama Kara Adam, onu kolayca okuyup kullanmış ve sonunda yol üstünde ölümünü bekleyen, titrek bir kemik torbasına dönüştürmüştü.

Bacağı içlastik gibi şişmişti, çürük muzlar gibi kokuyordu ve tepesinde yırtıcı kuşlar kaçınılmaz sonu sabırsızlıkla bekleyerek daireler çiziyordu. Yaşadığı uzatmalı ergenliğin kurbanı olmuştu, bu kadar basitti. Kendi ölümcül hayalleriyle zehirlenmişti.

Ölüm yaklaşınca aklı başına gelmiş, hatta itibarı bir nebze geri gelmişti. Bunun kıymetini sayfada kötü görünecek sudan bahanelerle azaltmak istemiyordu.

"Boulder'da saygın bir yerim olabilirdi," dedi yavaşça. Bu kadar susuz kalmış ve bitkin olmasaydı bu düşünce onu ağlatabilirdi. Sayfayı dolduran düzensiz harflere baktı ve gözlerini Colt'a çevirdi. Aniden her şeyin bitmesini istedi ve hayatına en gerçek, en basit şekilde son verebilmenin yollarını düşünmeye çalıştı. Aklından geçenleri kâğıda dökerek onu belki bir, belki on yıl sonra bulacak kişiye bırakmak o an hayatının en büyük amacı oldu.

Kalemi eline aldı. Düşündü. Yazmaya başladı:

Sebep olduğum tüm yıkıcı eylemler için özür diliyorum ama hepsini özgür irademle yaptığımı inkâr etmiyorum. Okulda yaptığım ödevlerde ismimi hep Harold Emery Lauder olarak yazardım, yazdıklarımı da –değersiz yazılardı– aynı şekilde imzalardım. Tanrı yardımcım olsun, ismimi bir seferinde bir ahırın çatısına bir metre boyunda kocaman harflerle yazdım. Bu yazıyı bana Boulder'da verilen isimle imzalamak istiyorum. O zaman kabul etmemiştim ama şimdi sahipleniyorum.

Aklım başımda öleceğim.

Altına özenle imzasını attı: Hawk.

Permacover defteri, Triumph'ın çantasına koydu. Kalemin kapağını taktı ve cebine iliştirdi. Colt'un namlusunu ağzına soktu ve mavi gökyüzüne baktı. Aklına çocukken oynadıkları bir oyun geldi. Diğer çocuklar onunla hep alay ederdi, çünkü Harold yapmaya bir türlü cesaret edemezdi. Arka yollardan birinde bir kum çukuru vardı; yolun kenarından atlayıp kalp durduran bir mesafe boyunca hızla düştükten sonra kumların üstünde yuvarlanırlar, sonra tekrar yola tırmanırlardı.

Harold haricindeki bütün çocuklar bunu yapardı. Harold yolun kenarına kadar gidip, tıpkı diğerleri gibi, *bir... iki... üç!* diye sayar ama tılsım hiç işe yaramazdı. Kök salmış gibi olduğu yerde kalırdı. Atlamaya bir türlü cesaret edemezdi. Diğerleri bazen onu kovalar, Korkak Harold, diye bağırarak peşinden koşardı.

Bir kerecik atlayabilseydim... sadece bir kez yapabilseydim... şimdi burada olmayabilirdim, diye düşündü. Eh, sonuncu hepsine bedeldir.

Bir... İki... ÜÇ!

Tetiği çekti.

Tabanca patladı.

Harold sarsıldı.

65. BÖLÜM

Las Vegas'ın kuzeyinde Emigrant Vadisi'nde, o gece, yabani arazide küçük bir ateş yanıyordu. Randall Flagg ateşin başında oturmuş, dalgınca küçük bir tavşanı pişiriyordu. Eti, şiş olduğunu düşündüğüm bir şeye geçirmiş, cızırdayıp ateşe yağ damlatmasını izliyordu. Hafif esinti, etin kokusunu çöle taşımış, kokuyu alan kurtlar ise gelmeye başlamıştı. Ateşin biraz ötesinde oturmuş, neredeyse dolunay halindeki aya ve pişen etin kokusuna uluyorlardı. Flagg ara sıra onlara gözucuyla bakıyor, iki üç tanesi şiddetli bir kavgaya tutuşuyor, en güçsüzleri yok edilene dek ısırıp parçalıyorlardı. Sonra geri kalanlar burunlarını kızıl aya çevirip tekrar ulumaya başlıyordu.

Ama kurtlar artık onu sıkıyordu.

Üstünde yine kot pantolonu, yıpranmış kovboy çizmeleri ve göğüs ceplerinde iki iğnenin takılı olduğu kuzu derisinden kabanı vardı: *gülen surat* ve DOMUZUNUZ NASIL? Gece rüzgârı yakasını yalayıp geçiyordu.

Gidişattan hiç memnun değildi.

Rüzgârda bir uğursuzluk, terk edilmiş bir ahırın çatı katında kanat çırpan yarasalar gibi kötücül haberler vardı. Yaşlı kadın ölmüş, Flagg önce

bunun iyi bir gelişme olduğunu düşünmüştü. Her şeye rağmen ondan korkuyordu. İhtiyar ölmüş, Flagg de Dayna Jurgens'e kadının komadayken öldüğünü söylemişti... ama bu doğru muydu? Artık o kadar emin değildi.

Ölmeden önce konuşmuş muydu? Konuştuysa ne söylemişti?

Ne planlıyorlardı?

Bir nevi üçüncü göz geliştirmişti. Havada yükselme yeteneği gibiydi; sahip olduğu, kabullendiği ama tam olarak anlamadığı bir şeydi. Onu gönderip... neredeyse her seferinde görebiliyordu. Ama bazen göz, gizemli bir şekilde kör oluyordu. Yaşlı kadının ölüm döşeğinde yattığı odayı, kuyruk tüyleri hâlâ Harold ve Nadine'in küçük sürprizi sayesinde yanık halde başında toplandıklarını görmüştü ama sonra görüntü kaybolmuş, kendini yine uyku tulumuna sarılmış halde çölde yatarak yıldızlı sallanan sandalyesinde oturan Cassiopeia'ya bakar ve hiçbir şey görmez halde bulmuştu. İçinde bir ses konuşmuştu: *Öldü. Konuşmasını beklediler ama bir şey diyemeden öldü.*

Ama artık bu sese güvenmiyordu.

Bir de casus meselesi vardı.

Yargıcın kafası uçmuştu.

Kız son anda ondan kurtulmuştu. Ve biliyordu, kahretsin! Biliyordu!

Kurtlara öfkeli bir bakış fırlattı ve neredeyse altı tanesi hışımla kavga etmeye başladı. Kumaş yırtılmasına benzer sesler çıkararak vahşet dolu bir yumak haline geldiler.

Sakladıkları bütün sırları biliyordu... üçüncü biri vardı. Peki kimdi? Defalarca gözle görmeyi denemiş, ama tek görebildiği, ayın gizemli, aptalca yüzeyiydi. A-Y; ay böyle yazılır.

Üçüncü casus kimdi?

Kız elinden nasıl kurtulmayı başarmıştı? Flagg gafil avlanmış, elinde bluzdan kopan bir parça kumaşla öylece kalakalmıştı. Sakladığı bıçaktan haberi vardı, o kısım çocuk oyuncağıydı ama camdan atlayacağını hesap edememişti. Bir de hiç tereddüt etmeden, soğukkanlı bir şekilde canına kıyışı vardı. Birkaç saniye içinde ölüp gitmişti.

Düşünceleri, karanlıktaki sansarlar gibi birbirini kovalıyordu.

İşler tam istediği gibi gitmiyor ve bu durum onu tedirgin ediyordu.

Mesela Lauder. Bir de o vardı.

Kusursuzca hareket etmişti. Tıpkı kurmalı oyuncaklar gibi. Oraya git. Buraya git. Onu yap. Bunu yap. Ama bomba sadece iki kişiyi saf dışı etmişti, tüm o planlar, onca *çaba,* ölmek üzere olan kara köpeğin dönüşüyle mahvolmuştu. Ve sonra... Harold'dan kurtulduğu sırada... Nadine'i öldürmeye çalışmıştı! Düşününce hâlâ o şaşkınlıkla karışık öfkeyi hissediyordu. Ve budala karı, ağzı bir karış açık halde oracıkta kalakalmış, onu öldürmesini beklemişti. Öldürülmeyi *istermiş* gibi. Peki Nadine ölürse bundan en büyük zararı kim görecekti?

Oğlundan başka kim?

Tavşan pişmişti. Şişten sıyırıp teneke tabağa koydu.

"Hadi bakalım denizciler, yumulun!"

Yüksek sesle güldü. Hiç denizci olmuş muydu? Galiba bir kere. Ama kesinlikle Parris Adası türünden. Boo Dinkway adında özürlü bir çocuk vardı. Birlikte...

Neydi?

Kaşlarını çatarak tabağına baktı. Minderli sopalarla Boo'yu dövmüşler miydi? Bir şekilde asarak öldürmüşler miydi? Gazla ilgili bir şeyler hatırlıyor gibiydi. Ama neydi?

Aniden hiddetlendi. Az daha yeni pişmiş yemeğini ateşe fırlatacaktı. *Bunu hatırlayabilmesi gerekiyordu!*

"Yumulun beyler," diye fısıldadı ama bu kez anılara doğru yolculuğa başlayamadı bile.

Kendini kaybediyordu. Bir zamanlar altmışlı, yetmişli, seksenli yıllara bir adamın kararan bir odaya inen iki kat merdivene bakması gibi bakabilirdi. Oysa şimdi sadece süpergripten sonra olanları net bir şekilde hatırlayabiliyordu. Daha ötesi sadece ara sıra azıcık aralanıp ona bir anlığına gizemli bir nesneyi veya bir anıyı (mesela Boo Dinkway... böyle biri gerçekten varsa elbette) gösterip hemen ardından tekrar kararan bir sis bulutu gibiydi.

Doğru hatırladığından emin olduğu en eski anısı 51. Karayolu üzerinden Kit Bradenton'ın yaşadığı yer olan Mountain kentine yürümesiydi.

Doğumu. Yeniden doğuşu.

Artık tam olarak bir insan değildi, gerçi daha önce olup olmadığı da meçhuldü. Her seferinde bir katı soyulan soğan gibiydi: organize düşünce, hafıza, hatta muhtemelen irade... daha önce olduğu varsayılırsa elbette.

Tavşanı yemeye başladı.

Bir keresinde, bundan oldukça emindi, işler ters gitmeye başlayınca hızla solup yok olmuştu. Ama bu kez olmayacaktı. Bu onun zamanı, onun mekânıydı ve kendini burada gösterecekti. Üçüncü casusu henüz bulamamış olmasının veya Harold'ın son anda kontrolünden çıkıp ona vaat edilmiş olan gelinini, oğlunun annesini öldürmeye kalkmasının bir önemi yoktu.

O tuhaf adam, Çöpçü Adam, çölde bir yerlerde, baş belası, endişe kaynağı Özgür Bölge'yi dünya üzerinden silecek silahların izini sürüyordu. Göz'ü, Çöpçü Adam'ı takip edemiyordu ve Flagg, onun bazı yönlerden kendisinden bile garip olduğunu düşünüyordu; barut, napalm, dinamit lokumu kokularını alıp eliyle koymuş gibi bulan bir tür av köpeği gibiydi.

Ulusal Koruma jetleri, kanatlarının altında AGM-45'lerle bir ay içinde uçmaya hazır olacaktı. Gelininin hamileliği kesinleşince, doğuya uçacaklardı.

Basketbol topuna benzeyen aya dalgınca bakarak gülümsedi.

Bir başka ihtimal daha vardı. Göz'ün ona zamanla göstereceğini düşündü. Oraya bir karga, bir kurt ya da bir peygamberdevesi –çöldeki otlar arasına dikkatle gizlenmiş bir havalandırma kapağından içeri süzülebilecek kadar küçük bir böcek– şeklinde gidebilirdi. Karanlık borularda sinsice ilerleyecek ve nihayet bir havalandırma ızgarasından içeri girecekti.

Yeraltındaydı. Sınırın Kaliforniya tarafına geçer geçmez.

İçeride sıra sıra deney tüpü vardı. Her biri özenle etiketlenmişti: süper kolera, süper şarbon, yeni ve gelişmiş bir tür frengi; hepsi de süpergribi neredeyse evrensel bir ölümcüllükte kılan değişken-antijen kabiliyeti esasına dayalıydı. Burada yüzlercesi vardı; Life Savers reklamlarında söylendiği gibi, çeşitli tatlarda.

Suyuna biraz katmaya ne dersin Özgür Bölge?

Ya da havana?

Noel için muhteşem bir lejyoner hastalığı alır mıydın? Ya da geliştirilmiş domuz gribini mi tercih edersin?

Ulusal Koruma kızağına binmiş uğursuz Noel Baba Flagg her bacadan içeri birazcık hastalık bıraksa nasıl olur?

Bekleyecek ve doğru zaman geldiğinde bilecekti.

Bir şey ona söyleyecekti.

Her şey yolunda gidecekti. Bu kez solup yok olmayacaktı. Kontrol ondaydı ve öyle kalacaktı.

Tavşan bitmişti. Midesi sıcak yemekle dolunca tekrar kendine gelmişti. Teneke tabağı alarak ayağa kalktı ve kemikleri fırlatıp karanlığın içine attı. Kurtlar hırlayarak, homurdanarak, gözleri ay ışığı altında dönerek kemiklerin başına üşüştü.

Flagg ellerini beline koydu ve aya doğru kükrercesine güldü.

Nadine ertesi sabah erken saatte Glendale kasabasından ayrıldı ve Vespa'sıyla I-15 üzerinde ilerlemeye başladı. Serbest bıraktığı kar beyazı saçları ardında dalgalanıyor, bir gelinin duvağına benziyordu.

Ona uzun süre sadık bir şekilde hizmet eden ama artık son zamanlarını yaşayan Vespa için üzülüyordu. Kat ettiği mesafe, çöl sıcağı, zorlu dağ yolları ve bakımsızlık etkisini göstermeye başlamıştı. Motorun artık zorlandığı sesinden belli oluyordu. Önemi yoktu. Oraya varmadan bozulursa yolun kalanını yürürdü. Peşinden kovalayan yoktu. Harold ölmüştü. Ayrıca yürümek zorunda kalırsa o bunu bilir ve onu alması için birini gönderirdi.

Harold, ona ateş etmişti! Harold, onu *öldürmeye* çalışmıştı!

Ne kadar düşünmemeye çalışsa da aklı dönüp dolaşıp bu konuya geliyordu. Beyni, bir köpeğin kemiğini kemirmesi gibi bu konuyu didikliyordu. Öyle olmaması gerekiyordu. Flagg patlamadan sonraki gece, Harold nihayet kamp yapabileceklerine karar verdiğinde rüyasına girmişti. Nadine'e, Harold'ın Batı Yamacı'na gelene, yani neredeyse Utah'a varana dek yanında kalmasına izin vereceğini söylemişti. Sonra çabuk ve acısız bir kazayla icabına bakılacaktı. Bir yağ birikintisi. Zahmetsizce. Çabucak.

Ama zahmetsiz ve çabuk *olmamıştı* ve Harold onu *neredeyse öldürüyordu*. Kurşun, yanağının birkaç santim ötesinden vızıldayarak geçmiş ve Nadine o zaman bile kıpırdayamamıştı. Nasıl böyle bir şey yapabildiğine, böyle bir şeye kalkışmasına nasıl izin verildiğine şaşırarak olduğu yerde şok içinde kalmıştı.

Flagg'in onu bu şekilde korkutmaya çalıştığını, kime ait olduğunu unutmaması için uyardığını düşünerek olanlara mantıklı bir açıklama getirmeye çalışmıştı. Ama akla mantığa sığmıyordu! Delilikti! Ne kadar

mantıklı açıklama bulmaya çalışırsa çalışsın içinden bir ses Flagg'in Harold'ın ateş etmesine hazırlıklı olmadığını söylüyordu.

Bu sese kulağını tıkamaya çalıştı ama yapamıyordu. Ses, ona şans eseri hayatta olduğunu söylüyordu. Harold'ın kurşunu kaşlarının arasına saplanmış olabilir ve Randall Flagg'in elinden bir şey gelmeyebilirdi.

Sesi yalancılıkla suçladı. Flagg her şeyi bilirdi. Bir serçenin bile...

Hayır, o dediğin Tanrı, dedi ses amansızca. *Flagg Tanrı değil. Şans eseri hayattasın, bu da bütün anlaşmaların geçersiz olduğu anlamına gelir. Ona hiçbir borcun yok. İstersen geri dönebilirsin.*

Geri dönmek, ha? Çok komik. Nereye dönecekti?

Sesin buna verecek cevabı yoktu. Olsa Nadine şaşardı zaten. Kara Adam'a artık bir borcu yoksa bile bunu çok geç öğrenmişti.

Sese kulak tıkayıp çöl sabahının güzelliğine konsantre olmaya çalıştı. Ama ses kesilmedi. O kadar ısrarlı ve alçaktı ki güçlükle duyuluyordu:

Harold'ın ona karşı çıkıp seni öldürmeye kalkacağını bilmiyordu. Bilmediği başka neler vardır kim bilir? Ya bir dahaki sefere ateş eden ıskalamazsa?

Ama artık çok geçti. Günlerce, aylarca, belki de yıllarca gecikmişti. O ses neden iş işten geçmeden önce konuşmaya başlamamıştı sanki?

Ve ses, anlamış gibi sustu. Nihayet kendi başına kaldı. Hiçbir şey düşünmeden, gözlerini önünde uzanan yoldan ayırmadan Vespa'yı sürmeye devam etti. Yol onu Las Vegas'a götürüyordu. Ona götürüyordu.

Vespa öğleden sonra aksıra tıksıra durdu ve bir daha da çalışmadı. Motorun bulunduğu bölümden yanık kauçuğa benzer bir koku yayıldı. Vespa, motoru iflas etmeden önce yürüme hızında ilerliyordu zaten. Nadine birkaç kez tekrar çalıştırmayı denedi ama faydasızdı. Motor artık ölmüştü. Müstakbel kocasına doğru yaptığı yolculukta pek çok ölüme sebep olmuştu. Kalıcı Kurul'un bütün üyelerinin ve toplantıya davetli olan Özgür Bölge sakinlerinin ölümüne sebep olan patlamadan o sorumluydu. Ve bir de Harold vardı. Ayrıca Fran Goldsmith'in doğmamış çocuğunu saymayı unutmamalıydı.

Bu düşünceler üzerine midesi bulandı. Sendeleyerek yol kenarına gitti ve öğlen yediklerini çıkardı. Hava çok sıcaktı, kendini çok hasta hisse-

diyor ve bayılacak gibi oluyordu. Kızgın güneşin kavurduğu çölde yaşayan tek varlığın kendisi olduğu bir kâbusun içinde gibiydi. Çok sıcaktı... çok.

Ağzını silerek arkasına döndü. Vespa yolun üstünde bir hayvan leşi gibi yatıyordu. Nadine bir an ona baktıktan sonra yürümeye başladı. Dry Gölü'nü geçmişti. Yani biri onu almazsa o gece yol kenarında uyuması gerekecekti. Şansı varsa sabah Las Vegas'ta olurdu. Birdenbire Kara Adam'ın oraya kadar yürümesine göz yumacağından emin oldu. Las Vegas'a sıcaktan bunalmış, bitkin, aç ve susuz halde varacak, önceki yaşamından geriye hiçbir şey kalmamış olacaktı. New England'da özel bir okulda küçük çocuklara öğretmenlik yapan kadın, tıpkı Napolyon gibi ölü olacaktı. Bu şansla eski Nadine'den geriye son kalan içindeki o endişeli, azarlayan ses olacak, o da bir süre sonra sonsuza dek susacaktı.

Yürüdü ve zaman ağır ağır ilerledi. Ter damlacıkları yüzünden aşağı süzülüyordu. Otoyolun soluk mavi gökyüzüyle birleştiği noktada hava titreşiyordu. Bluzunun düğmelerini çözüp çıkardı. Üstünde sadece beyaz pamuklu sutyeni kalmıştı. Güneş yanığı mı? Ne olmuş yani? Umurumda bile değil hayatım.

Alacakaranlık çöktüğünde cildi kıpkırmızı olmuştu. Köprücükkemikleri civarı neredeyse mordu. Akşam serinliği aniden çökünce ürperdi ve kamp malzemelerini Vespa'da bıraktığını hatırladı.

Şüpheyle etrafına bakındı ve kimileri çöl rüzgârının taşıdığı kumlar içine yarı yarıya gömülmüş arabalar gördü. Bu mezarlardan birinin içine sığınma düşüncesi onu iyice hasta etti, korkunç güneş yanıklarının acısı bile bu hissin yanında hafif kalıyordu.

Kendimde değilim, diye düşündü.

Önemi yoktu. Arabalardan birine girip yatmaktansa bütün gece yürümeyi tercih etti. Keşke yine orta batıda olsaydı. Uyuyacak bir ambar, samanlık veya yonca tarlası bulurdu. Temiz, yumuşak bir yer. Burada sadece yol, kum ve çorak çöl toprakları vardı.

Uzun saçlarını yüzünden çekerken içindeki ölme isteğini fark etti.

Güneş artık ufkun gerisindeydi. Dünya, karanlıkla aydınlığın tam ortasındaydı. Dondurucu bir rüzgâr esiyordu. İçi aniden korkuyla dolarak etrafına bakındı.

Fazla soğuktu.

Tepecikler karanlık anıtlara dönüşmüştü. Kumullar, uğursuz dev heykeller gibiydi. Kaktüslerin dikenli dalları, alçak mezarlarında yatan ölülerin suçlarcasına uzanan iskelet parmaklarına benziyordu.

Tepesinde gökyüzü kozmik bir çarktı.

Aklına bir Dylan şarkısının soğuk ve huzursuz sözleri geldi: *Bir timsah gibi avlanan... mısırları talan eden...*

Hemen ardından bir başka şarkıyı, aniden çok ürkütücü gelen bir Eagles şarkısını hatırladı: *Seninle bu gece çölde uyumak istiyorum... etrafımızda milyonlarca yıldızla...*

Birdenbire orada olduğunu hissetti.

Daha konuşmadan geldiğini anladı.

"Nadine." *Onun* yumuşak sesi, koyulaşan karanlığın içinden geldi. Sesi son derece yumuşak, bir o kadar dehşet vericiydi.

"Nadine, Nadine... Nadine'i sevmeyi ne çok severim."

Arkasına döndü ve kaçınılmaz olduğunu her zaman bildiği o anın gerçekleşmiş olduğunu gördü. Kara Adam karşısındaydı. Eski bir Chevrolet'nin (araba az önce orada mıydı, emin değildi ama yaklaştığını duymamıştı) motor kapağının üstünde bacaklarını çapraz yapmış, elleri gevşekçe dizlerinin üzerinde oturuyordu. Yüzünde müşfik bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Ama gözleri hiç de müşfik değildi. Bu adamın şefkate benzer bir his duyması olasılığını inkâr eder gibiydiler. Nadine darağacında, altındaki kapak az önce açılmış bir adamın bacakları gibi hiç durmadan dans eden o karanlık neşeyi görebiliyordu.

"Merhaba," dedi. "Buradayım."

"Evet. Nihayet buradasın. Söz verildiği gibi." Gülümsemesi yayıldı ve ellerini ona doğru uzattı. Nadine uzatılan elleri tuttu ve ona yaklaşırken vücudundan yayılan ısıyı fark etti. Uzun süredir yanmakta olan tuğla bir ocak gibi etrafına sıcaklık yayıyordu. Pürüzsüz, çizgisiz eller Nadine'in kileri kavradı ve bir kelepçe gibi sıktı.

"Ah, Nadine," diye fısıldadı ve onu öpmek üzere eğildi. Nadine başını yıldızların soğuk ışığına doğru hafifçe çevirince Kara Adam'ın öpücüğü dudakları yerine çenesinin altındaki boşluğu buldu. Aldanmamıştı. Nadine tenine değen dudakların alaycı bir sırıtışla kıvrıldığını hissedebiliyordu.

Ondan iğreniyorum, diye düşündü.

Ama tiksinti, çok daha kötü bir şeyin üstündeki pullu katmandı sadece, uzun zamandır gizlenen bir şehvet, ezelden beri var olan ve nihayet patlama noktasına gelmiş bir sivilce, çok uzun süre önce ekşimiş bir tatlı gibi yüzeyin hemen altında gizliydi. Sırtına uzanan elleri, güneş yanığından bile kızgındı. Nadine, ona yaslandı ve bacaklarının arası bir anda hassaslaşıp dolgunlaşır gibi oldu. Pantolonunun dikişleri onu belli belirsiz, iğrenç bir şekilde kaşındırıyor, Nadine elini oraya uzatıp bu kaşıntıyı sonsuza dek bitirmek istiyordu.

"Sana bir şey soracağım," dedi.

"Ne istersen."

"Söz verildiği gibi, dedin. Bu sözü sana kim verdi? Neden ben? Ve seni ne diye çağıracağım? Onu bile bilmiyorum. Varlığından yaşadığım süre boyunca haberdardım ama sana nasıl sesleneceğimi bilmiyorum."

"Bana Richard de. Bu gerçek adım. Beni o şekilde çağırabilirsin."

"Gerçek ismin bu mu? Richard?" diye şüpheyle sordu Nadine ve gıdısını boynuna gömerek kıkırdadı. Teni tiksinti ve şehvetle ürperiyordu. "Peki sana söz veren kimdi?"

"Nadine," dedi. "Unuttum. Hadi."

Ellerini bırakmayarak arabanın üstünden aşağı kaydı. Nadine neredeyse ellerini çekip kaçacaktı, ama bunun ne faydası vardı? Kara Adam peşinden gelecek, onu yakalayacak ve tecavüz edecekti.

"Ay," dedi Flagg. "Dolunay. Ben de doluyum." Nadine'in elini kot pantolonunun solgun, aşınmış bacak arasına götürdü ve Nadine orada korkunç bir varlık hissetti. Soğuk fermuarın gerisinde kendine ait bir canı varmış gibi atıyordu.

"Hayır," diye mırıldandı ve elini çekmeye çalışarak bunun, gördüğü son dolunaydan ne kadar farklı bir gece olduğunu düşündü. O gece artık inanılmayacak kadar eskide kalmıştı. Zamanın gökkuşağının diğer ucundaydı artık.

Flagg, Nadine'in elini kendine bastırdı. "Benimle çöle gel ve karım ol."

"Hayır!"

"Artık reddetmek için çok geç güzelim."

Nadine onunla gitti. Ayın gümüş ışığı altında bir döşeği ve bir kamp ateşinin kalıntılarını görebiliyordu.

Kara Adam, Nadine'i yatırdı.

"Pekâlâ," dedi soluğunu verirken. "İşte vakit geldi." Parmakları kemerinin tokasını, ardından düğmesini ve fermuarını açtı.

Nadine, ona sunulanı görünce çığlık atmaya başladı.

Çığlığını duyan Kara Adam'ın iğrenç sırıtışı bütün yüzüne yayıldı ve peynire benzeyen, şişkin ay onları donukça izlemeye devam etti.

Nadine çığlık çığlığa emekleyerek uzaklaşmaya çalıştı, ama Kara Adam, onu yakaladı. Nadine bu kez bütün gücüyle bacaklarını bitişik tutmaya çalıştı ama o çizgisiz ellerden biri aralarına girince bacakları su gibi ayrılıverdi. *Yukarı bakacağım,* diye düşündü. *Sadece aya bakacağım... hiçbir şey hissetmeyeceğim ve her şey olup bitiverecek... hemen bitecek ve hiçbir şey hissetmeyeceğim...*

Kara Adam'ın ölüm soğukluğu içine kayınca boğazından korkunç bir çığlık yükseldi ve kurtulmak için çırpındı ama çırpınışları boşunaydı. Kara Adam içine girdi, onu istila etti, onu yok etti ve Nadine'in soğuk kanı bacaklarından aşağı süzüldü. Kara Adam sonra tamamen, rahmine kadar girdi. Ayın soğuk, gümüşi ışığı gözlerindeydi. Boşaldığında gözleri erimiş demir, erimiş pirinç gibi oldu. Nadine de onunla aynı anda çığlık çığlığa boşaldı. İnanılmaz bir zevk, aynı zamanda korkunç bir dehşet hissi içini sardı, demir ve pirinç kapılardan geçerek delilik diyarına girdi, çılgınlığa doğru itildi, Kara Adam'ın kahkahasıyla bir yaprak gibi deliliğe uçuruldu, yüzünün eriyip yok oluşunu, bir iblisin sarkık yüzüne dönüşmesini izledi. İblisin lambalar gibi parlak sarı gözleri asla tasavvur edilemez bir cehenneme açılan pencereler gibiydi ve o korkunç neşe pırıltıları hâlâ içlerindeydi. Binlerce kasvetli gecede kasabaların çarpık sokaklarını izlemiş olan gözler ışıldıyor, parıldıyordu. İçine tekrar girdi... ve tekrar... ardından tekrar. Sanki enerjisi hiç tükenmiyordu. Soğuktu. Buz gibiydi. Ve yaşlıydı. İnsanlıktan, dünyadan daha yaşlı. Tohumları ve tüyler ürpertici kahkahası defalarca içini doldurdu. Toprak. Işık. Boşalma. Tekrar boşalma. Çöl rüzgârı bedeninden kopan son çığlığı gecenin en ücra yerlerine, binlerce silahın sahiplerinin kendilerini almasını beklediği yerlere taşıdı. İblisin kafası tüylü, dili çatallıydı. Ölü nefesi Nadine'in suratını yalıyordu. Artık delilik diyarındaydı. Demir kapılar kapanmıştı.

Ay!...

* * *

Ay batmak üzereydi.

Bir başka tavşan yakalamış, korkuyla titreyen küçük yaratığın boynunu çıplak elleriyle kırıvermişti. Eski kamp ateşinin kalıntıları üstüne yenisini yakmıştı. Tavşan etrafa mis gibi kokular yayarak pişiyordu. Bu kez kurtlar yoktu. Bu gece yaklaşmamışlar, iyi de yapmışlardı. Ne de olsa bu düğün gecesi, ateşin diğer yanında olduğu yerde yığılıp oturmuş, duygusuz ve şaşkın şey de çiçeği burnunda geliniydi.

Eğilip kadının elini tuttu ve kucağından kaldırdı. Bıraktığında eli aynı yerde, ağız hizasında kalakaldı. Kara Adam bu durumu bir süre inceledikten sonra kadının elini tekrar kucağına indirdi. Parmakları ölmekte olan yılanlar gibi kıvrılmaya başladı. Kara Adam iki parmağını kadının gözlerine sokar gibi yaptı ama o, gözlerini kırpmadı bile. Boş boş bakmaya devam etti.

Flagg'in kafası karışmıştı.

Ona ne yapmıştı böyle?

Hatırlayamıyordu.

Gerçi bir önemi de yoktu. Kadın hamileydi. Aynı zamanda katatonikse ne fark ederdi? Mükemmel bir kuluçka makinesiydi. Karnında oğlunu büyütecek, günü geldiğinde doğuracak ve hizmetini sunduktan sonra ölecekti. Ne de olsa yegâne varoluş amacı buydu.

Tavşan pişmişti. Eti ikiye böldü. Kadının payını bir bebeğe mama hazırlar gibi minik parçalara ayırdı. Sonra onu lokma lokma beslemeye başladı. Lokmalardan birkaçı yarı çiğnenmiş halde kucağına düşse de etin çoğunu yedi. Bu gidişle bir bakıcı gerekecekti. Jenny Engstrom'a bu görevi verebilirdi.

"Aferin hayatım," dedi yumuşak bir sesle.

Nadine boş gözlerle aya bakmaya devam etti. Flagg, ona şefkatle gülümsedi ve düğün yemeğini yedi.

İyi seks onu hep acıktırırdı.

Flagg sabaha karşı kafası karışmış ve korkmuş bir şekilde uyanıp döşekte oturdu... bir hayvanın içgüdüsel korkusuna benziyordu bu, takip edildiğini hisseden yırtıcı bir hayvanın.

Bir rüya mıydı? Yoksa bir önsezi mi?

Geliyorlar.

Korkuyla bu düşünceyi anlamlandırmaya çalıştı. Yapamadı. Bir kara büyü gibi varlığını sürdürmeye devam etti.

Yaklaştılar.

Kim? Kim yaklaştı?

Gece rüzgârı ona bir koku getiriyormuş gibi esti. Biri geliyor ve...

Biri gidiyor.

O uyurken biri yakınından geçmişti. Doğuya giden biri. Görülemeyen üçüncü casus muydu? Bilmiyordu. Dolunay gecesiydi. Üçüncü kaçmış mıydı? Bu düşünce üzerine paniğe kapıldı.

Evet, ama gelen kim?

Nadine'e baktı. Aylar sonra kendi karnında da oluşacak cenin pozisyonunu almış, uyuyordu.

Aylar sonra mı gerçekten?

Kontrolün elinden kaçtığı hissi yine baş gösterdi. O gece daha fazla uyuyamayacağını bilerek tekrar uzandı. Ama uyudu. Ertesi sabah Vegas'a doğru direksiyon sallarken yine gülümsüyordu ve gece hissettiği paniği neredeyse unutmuştu. Karnına tohum atılmış büyük bir oyuncak bebeği andıran Nadine yolcu koltuğunda uysalca oturuyordu.

Grand'e gitti ve o uyurken neler olduğunu öğrendi. Gözlerindeki ihtiyatlı ve sorgulayan bakışları görünce korkunun o hafif güve kanatlarıyla içine tekrar dokunduğunu hissetti.

66. BÖLÜM

Lloyd Henreid, Nadine Cross'un belki de çok önce görmüş olması gereken bazı gerçekleri kavramaya başladığı sırada Cub Bar'da oturmuş iskambil falı bakıyor ve hile yapıyordu. Sinirleri bozuktu. O gün Indian Springs'te bir yangın çıkmış, bir kişi ölmüş, üç kişi yaralanmıştı. Yaralılardan birinin durumu ağırdı, kurtulamayacak gibiydi. Vegas'ta bu tür ağır yanıkları tedavi edebilecek kimse yoktu.

Haberi Carl Hough getirmişti. Cinleri tepesindeydi ve hafife alınacak bir adam değildi. Salgından önce Ozark Havayolları'nda pilotluk yapan eski bir denizciydi ve istese bir eliyle içkisini hazırlarken diğer eliyle Lloyd'u ikiye bölebilirdi. Dediğine göre Carl uzun süren ve dalgalı bir seyir gösteren kariyeri boyunca birkaç kişi öldürmüştü ve Lloyd, ona inanıyordu. Carl'dan fiziksel olarak korkuyor değildi; adam çok iri ve dişli biriydi ama batıdaki herkes gibi Yürüyen Adam'dan çekiniyordu ve Lloyd'un boynunda onun tılsımı vardı. Ama Carl pilotlardan biriydi, bu yüzden konuya diplomatik yaklaşmak gerekiyordu. Gariptir ki Lloyd başarılı bir diplomattı. Referansı basit ama olağanüstüydü: Poke Freeman adında bir kaçıkla haftalar boyunca yaşamış ve hayatta kalmayı başarmıştı. Ayrıca aylardır Flagg'in yanındaydı ve hâlâ nefes alıp verebiliyordu, üstelik aklı başındaydı.

Carl 12 Eylül günü saat iki civarında, kolunun altında motosiklet kaskıyla gelmişti. Sol yanağında çirkin bir yanık vardı, bir elinin derisi su toplamıştı. Bir yangın çıkmıştı. Kötüydü, ama yine de ucuz atlattıkları söylenebilirdi. Bir yakıt tankeri infilak etmiş, bütün pist yanan petrolle kaplanmıştı.

"Pekâlâ," demişti Lloyd. "Esas adama haber veririm. Yaralılar revirde mi?"

"Evet, revirdeler. Ama Freddy Campanari'nin sabaha sağ çıkacağını sanmıyorum. Geriye iki pilot kalıyor, Andy ve ben. Ona bunu da söyle. Ayrıca söylemeni istediğim başka bir şey daha var. O, Çöpçü Adam denen herifin *gitmesini* istiyorum. O varsa ben yokum."

Lloyd, Carl Hough'a bakmıştı. "Öyle mi?"

"Kesinlikle!"

"Sana şu kadarını söyleyeyim Carl. Mesajını Flagg'e iletemem. *Ona* emir vereceksen buyur kendin yap."

Carl aniden biraz korkmuş ve şaşkın görünmüştü. Korku onun gibi bir adamın üstünde eğreti duruyordu. "Haklısın. Çok yorgunum, sadece bu Lloyd. Ve yangın hepimizi kötü etkiledi. Yüzüm fena yandı. Acısını senden çıkarmak istememiştim."

"Önemli değil dostum. Ben bunun için buradayım." Bazen olmamayı diliyordu. Başı ağrımaya başlamıştı bile.

"Ama gitmesi gerek," demişti Carl. "Ona söylemem gerekirse söylerim. O siyah taşlardan Çöpçü'de de var, biliyorum. Herhalde Uzun Adam'ın gözdelerinden biri. Ama dinle." Carl oturup kaskını bakara masasının üstüne koydu. "Yangının sorumlusu Çöpçü. Esas adamın gözdelerinden biri *pilotları* ateşe vermeye kalkarsa uçakları nasıl uçuracağız?"

Gelip geçmekte olan birkaç kişi Lloyd ve Carl'ın oturduğu masaya huzursuzca bakmıştı. "Sesini alçalt Carl."

"Tamam. Ama sorunu anladın, değil mi?"

"Çöpçü'nün yaptığından kesinlikle emin misin?"

"Bak şimdi," demişti Carl hafifçe öne eğilerek. "Garajdaydı. Uzun bir süre orada kaldı. Onu sadece ben değil herkes gördü."

"Çölde bir yerlere gittiğini sanıyordum. Aramak için..."

"Eh, geri dönmüş işte. Götürdüğü çöl aracına bir sürü şey doldurup getirmiş. Nereden bulduğunu Tanrı bilir, benim bilmediğim kesin. Neyse, kahve molasında herkesi esir aldı. Nasıl olduğunu biliyorsun. Çocuklar için şekerleme neyse onun için silahlar o."

"Biliyorum."

"Bize gösterdiği son silah, şu yangın başlatan fitillerdendi. Bir anda fosfor fışkırtıyor. Sonra boyutuna bağlı olarak yarım saat ila kırk dakika arası bir süre sonra alev alıyor. Tamam mı? Anladın, değil mi? Elindeki aletten bir anda alevler çıkıverdi. Küçüktü ama çok yoğundu."

"Evet."

"Her neyse, Çöpçü salyaları akarak bize bunu hevesle gösterirken Freddy Campanari, 'Ateşle oynayanlar gece yatağını ıslatırmış Çöpçü,' dedi. Sonra Steve Tobin, onu bilirsin, çok komik bir heriftir, 'Kibritlerinizi saklasanız iyi olur, Çöpçü geri döndü,' dedi ve Çöpçü birden tuhaflaştı. Etrafına bakındı ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Tam yanında oturuyordum galiba, 'İhtiyar Semple'ın emeklilik çekini daha fazla sormayın,' dedi. Sana bir anlam ifade ediyor mu?"

Lloyd başını iki yana sallamıştı. Çöpçü Adam'a dair hiçbir şeyi anlamlandıramıyordu zaten.

"Sonra öylece çekip gitti. Bize gösterdiği şeyleri toplayıp ayrıldı. Hepimiz kendimizi kötü hissettik. Onu kırmak istememiştik. Adamların çoğu onu gerçekten sever. Ya da severdi. Küçük bir çocuk gibi, biliyorsun, değil mi?"

Lloyd başını sallamıştı.

"Bir saat sonra kahrolası yakıt tankeri roket gibi havaya uçuverdi. Parçaları toparlarken Çöpçü'nün çöl aracıyla kışla binasının yanında durmuş, dürbünle bizi izlemekte olduğunu fark ettim."

"Kanıtın bu mu?" diye sormuştu Lloyd rahatlayarak.

"Hayır. Bu kadar olsa gelip seni rahatsız etmezdim Lloyd. Ama onu görünce tankerin *nasıl* havaya uçtuğunu düşünmeye başladım. Yangın çıkaran fitil tıpkı bunun gibi işler için kullanılır. Vietnam'da benzer saldırılara çoğu kez rastlamıştım. Egzoz borusuna sokarlardı. Vakti dolunca kendi patlar, dolmadan biri tankeri çalıştıracak olursa boru ısınınca patlardı. Her iki şekilde de araç kaçınılmaz bir şekilde havaya uçardı. Tek uymayan nokta şuydu; garajda daima bir düzine yakıt tankeri bulunur ve bunları belli bir düzene göre kullanmayız. Bu yüzden zavallı Freddy'yi revire götürdükten sonra John Waite ile birlikte oraya geri döndük. John garajdan sorumlu olduğu için kendini yiyip bitiriyordu. Çöpçü'yü patlamadan önce orada görmüş."

"Çöpçü Adam olduğundan emin miymiş?"

"Kolunu kaplayan yanık izleri yüzünden onu başkasıyla karıştırmak pek mümkün değil, ya sence? Neyse, o an kimse kondurmadı. Orada burada dolanıyordu. Zaten her zaman yaptığı şey bu değil mi?"

"Evet, öyle denebilir herhalde."

"John ile diğer tankerleri kontrol etmeye başladık. Bir de ne görelim? Bütün hepsinde birer yangın fitili var! Yakıt depolarının hemen altındaki egzoz borularına yerleştirmiş. Kullanılan tankerin egzoz borusu ısınınca fitil sana bahsettiğim gibi ateşlenmiş. Diğer tankerler de infilak etmek üzereydi. İki üç tanesinden duman tütmeye başlamıştı bile. Bazıları boştu ama en az beşi, jet yakıtıyla doluydu. On dakika gecikmiş olsaydık bütün üs havaya uçacaktı."

Tanrım, diye düşünmüştü Lloyd kasvetle. *Gerçekten çok kötü. Olabileceklerin neredeyse en kötüsü.*

Carl derisi su toplamış olan elini kaldırmıştı. "Bu kızgın bir fitili çıkarırken oldu. Şimdi Çöpçü'nün neden gitmesi gerektiğini anladın mı?"

"Belki biri, o küçük su dökmeye gittiği sırada fitilleri çalmıştır," demişti Lloyd kendi de söylediğine inanmayarak.

"Öyle olmadı," demişti Carl sabırlı bir şekilde. "Oyuncaklarıyla hava atarken biri kalbini kırdı ve o da hepimizi yakmaya çalıştı. Ve neredeyse başarıyordu. Bu duruma müdahale edilmeli Lloyd."

"Tamam Carl."

Öğleden sonrasını etraftakilere Çöpçü'yü sorarak geçirmişti, onu gören olmuş muydu, nereye gittiğini bilen var mıydı? Aldığı karşılık sakıngan bakışlar ve olumsuz cevaplar olmuştu. Olanlar duyulmuştu. Belki böylesi daha iyiydi. Çöpçü Adam'ı gören, esas adamın gözüne girmek için hiç vakit kaybetmeden haber verirdi. Ama Lloyd'un içinden bir ses, Çöpçü'yü kimsenin görmeyeceğini söylüyordu. Onlara küçük bir ders vermeye kalkmış ve gerisingeri çöle dönmüştü.

Önünde dizili olan iskambil kâğıtlarına baktı ve hepsini birden yere saçma isteği duydu. Onun yerine tekrar hile yaparak bir as çıkardı ve devam etti. Fark etmiyordu. Flagg, onu istediği zaman çağırıp getirirdi. Sevgili Çöpçü'nün sonu tıpkı Hec Drogan gibi çarmıha gerilmek olacaktı. Ne şanssızlık.

Ama içten içe merak da ediyordu.

Son zamanlarda hiç hoşuna gitmeyen şeyler olmuştu. Mesela Dayna olayı. Flagg'in ondan haberi vardı, ama kız konuşmamıştı. Her nasılsa kendini öldürmeyi başarmış, üçüncü casus hakkında bilgi edinmelerine fırsat vermemişti.

Bu da başka bir meseleydi. *Flagg* üçüncü casusun kim olduğunu nasıl bilmezdi? İhtiyarı bilmişti, çölden döndüğü sırada Dayna'yı da biliyordu ve icabına tam olarak nasıl bakacağını onlara söylemişti. Ama işe yaramamıştı.

Ve şimdi de Çöpçü Adam.

Çöpçü alelade biri değildi. Belki eski günlerde öyleydi ama artık öyle değildi. Tıpkı Lloyd gibi o da Kara Adam'ın tılsımını taşıyordu. Flagg'in Los Angeles'ta ukala avukatın beynini kızarttıktan sonra ellerini Çöpçü'nün omuzlarına koyup ona gördüğü rüyaların gerçek olduğunu şefkatli bir sesle söylediğine tanık olmuştu. Ve Çöpçü, ona fısıldamıştı. "Sana canım feda."

Lloyd aralarında başka neyin geçmiş olabileceğini bilmiyordu ama görünüşe bakılırsa Çöpçü çölde Flagg'in izniyle dolaşıyordu. Ve şimdi de alıp başını gitmişti.

Ve bu da akla pek çok soru getiriyordu.

Lloyd bu yüzden akşamın dokuzunda tek başına orada oturmuş, hile yaparak fal bakıyor ve sarhoş olmayı diliyordu.

"Bay Henreid?"

"Ne var?" Başını kaldırıp bakınca güzel yüzlü, dudaklarını sarkıtmış bir kız gördü. Dar, beyaz bir şort giymişti. Üstündeki bluz göğüs uçlarını zar zor örtüyordu. Seks düşkünü bir tip olduğu her halinden belliydi ama o sırada solgun ve gergin, neredeyse hasta gibi görünüyordu. Sürekli tırnaklarını kemiriyordu. Lloyd, kızın bütün tırnaklarının yenmiş olduğunu gördü.

"Ne."

"Şey... Bay Flagg'le görüşmem lazım," dedi kız. Sesinin kuvveti cümleye başlar başlamaz azaldı ve bir fısıltıya dönüştü.

"Demek öyle? Beni ne sandın, sekreteri mi?"

"Ama... dediler ki... size gelmeliymişim."

"Kim dedi?"

"Şey, Angie Hirschfield. O dedi."

"Adın ne?"

"Julie." Kıkırdadı ama bu sadece refleksti. Yüzündeki ürkek ifade hâlâ silinmemişti. Lloyd şimdi ne gibi bir sorunla karşılaşacağını bezgince merak etti. Bunun gibi bir kız çok önemli olmadıkça Flagg'i sormazdı. "Julie Lawry."

"Peki, Julie Lawry, Flagg şu an Las Vegas'ta değil."

"Ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum. Kafasına göre gelip gider. Bana hesap vermez. Söyleyeceğin ne varsa bana söyle, döndüğünde ona iletirim." Kız, şüpheli bir ifadeyle bakınca o gün Carl Hough'a söylediklerini tekrarladı. "Ben bunun için buradayım."

"Tamam." Ardından çabucak ekledi. "Önemli bir şeyse size benim haber verdiğimi söylersiniz. Julie Lawry."

"Pekâlâ."

"Unutmazsınız, değil mi?"

"Of, unutmam! Söyle neymiş?"

Kız dudak sarkıttı. "Bu kadar sert olmak zorunda değilsiniz."

Lloyd içini çekti ve elindeki kartları masaya bıraktı. "Doğru," dedi. "Değilim galiba."

"O dilsiz var ya. Buralardaysa bence kesin casusluk ediyor. Bilmeniz iyi olur diye düşündüm." Gözlerinde zalim bir pırıltı belirdi. "Orospu çocuğu bana silah doğrultmuştu."

"Hangi dilsiz?"

"Şey, geri zekâlıyı görünce dilsiz de buradadır diye düşündüm. Aslında bizim aramızda işleri yok. Herhalde diğer taraftan gelmişlerdir."

"Demek öyle düşündün?"

"Evet."

"Eh, neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim bile yok. Uzun bir gündü ve yorgunum. Mantıklı bir şeyler söylemezsen gidip yatacağım Julie."

Julie oturup bacak bacak üstüne attı ve Lloyd'a, Nick Andros ve Tom Cullen ile kendi memleketi olan Pratt, Kansas'ta karşılaşmasını anlattı. Pepto-Bismol'den ("Sadece gerzekle birazcık dalga geçeyim demiştim ama sağır dilsiz herif bana tabanca doğrulttu!") bahsetti. Giderlerken arkalarından ateş ettiğini bile söyledi.

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu Lloyd, kız anlatmayı bitirince. "Casus" lafı ilgisini çekmiş ama geri kalanı dinlerken sıkıntıdan patlamıştı.

Julie yine surat astı ve bir sigara yaktı. *"Söyledim* ya. O geri zekâlı şimdi *burada.* Bahse girerim casusluk yapıyordur."

"İsmi Tom Cullen mı demiştin?"

"Evet."

Lloyd'un zihninde belli belirsiz bir görüntü canlandı. Cullen sarışın, iriyarı bir adamdı. Birkaç tahtası eksikti ama bu kaltağın abarttığı kadar kötü değildi. Daha fazlasını hatırlamaya çalıştı fakat başaramadı. Günde hâlâ altmış ila yüz kişi Las Vegas'a akın ediyordu. Artık gelenleri takip etmek imkânsızlaşmıştı ve Flagg nüfusun daha da büyük bir hızla artacağını söylemişti. Vegas sakinlerinin kaydını tutmakla görevli Paul Burlson'a gidip şu Cullen denen adam hakkında daha fazla bilgi almaya çalışabilirdi.

"Onu tutuklayacak mısınız?" diye sordu Julie.

Lloyd, ona baktı. "Başımdan gitmezsen seni tutuklayacağım."

Kız, ona dik dik bakarak ayağa fırladı. Kısacık beyaz şortu, bacaklarını çenesine kadar çıkıyormuş gibi gösteriyordu. "Sana iyilik yapmaya çalışanda suç!"

"Bakarım."

"Yaa, evet, hep aynı hikâye."

Kalçası gururlu küçük daireler çizerek sert adımlarla uzaklaştı.

Lloyd, onu şaşkınlıkla izledi. Onun gibi kızlardan dünyada çok fazla olduğunu düşünüyordu, salgından sonra bile. Elde edilmeleri kolaydı ama sonradan çıkarabilecekleri tırnaklarına dikkat etmek gerekirdi. Çiftleşmeden sonra erkeğini yiyen örümceklerle uzaktan akraba olmalıydılar. Aradan iki ay geçmesine rağmen hâlâ o dilsiz adama kin güdüyordu. İsmi ne demişti? Andros mu?

Arka cebinden yıpranmış siyah kaplı bir defter çıkardı, parmağının ucunu diliyle ıslattı ve boş bir sayfa açtı. Bu onun hafıza defteriydi ve kendine yazdığı notlarla doluydu. İçinde Flagg'le görüşmeye gitmeden önce tıraş olmaktan morfin ve kodeini kaybetmeye başlamadan Las Vegas'taki eczanelerdeki ilaçların dökümünü yapmaya varana dek önem derecesi farklı pek çok hatırlatma notu vardı. Yakında yeni bir deftere geçmesi gerekecekti.

İlkokul öğrencilerininkini andıran iri harfli elyazısıyla notunu aldı: *Nick Andros veya Androtes.. dilsiz. Şehirde mi?* Ve altına: *Tom Cullen. Paul'e danış.* Küçük defteri cebine koydu. Kara Adam, altmış kilometre kuzeydoğuda yıldızların ışığı altında uzatmalı nişanlısı Nadine Cross ile gerdeğe girmişti. Nick Andros'un bir arkadaşının Vegas'ta olduğunu öğrenmek çok ilgisini çekerdi.

Ama uyudu.

Lloyd, Julie Lawry'yi, kinini ve sıkı küçük kıçını unutup kasvetli bir ifadeyle falına döndü. Tekrar hile yaptı ve ona söylediğinde Flagg'in Çöpçü Adam hakkında ne diyebileceğini –veya yapabileceğini– sıkıntıyla düşündü.

Tom Cullen, Julie Lawry vatandaşlık görevi olarak gördüğü bir şeyi yaptığı için ağzına sıçıldığını düşünerek Cub Bar'dan sinirli bir şekilde ayrıldığı sırada şehrin diğer tarafında bir pencerenin önünde durmuş, dalgınca aya bakıyordu.

Vakit gelmişti.

Dönüş vaktiydi.

Bu daire, Boulder'daki evi gibi değildi. İçi mobilyalıydı ama dekore edilmemişti. Duvarlara tek bir poster bile yapıştırmamış, piyano teliyle ta-

vana tek bir doldurulmuş kuş bile asmamıştı. Burası sadece yolculukta bir duraktan ibaretti ve artık gitme vakti gelmişti. Mutluydu. Buradan nefret etmişti. Burnuna sürekli adını bir türlü koyamadığı bir çürük kokusu geliyordu. İnsanlar çoğunlukla iyiydi, hatta bazılarını Boulder'dakiler kadar sevmişti. Bunların arasında Angie ve Dinny de vardı. Kimse geç kavradığı için onunla dalga geçmemişti. Ona bir iş vermişler, arada şakalaşmışlar, hatta öğle yemeklerini değiştokuş etmişlerdi. Gördüğü kadarıyla Boulder'dakilerden pek farkları olmayan iyi insanlardı ama...

Üstlerine o koku sinmişti.

Hepsi de bekliyor ve gözlüyor gibiydi. Bazen üstlerine garip bir sessizlik çöker, hepsi aynı huzursuz edici rüyayı görüyormuşçasına gözleri camlaşırdı. Her söyleneni hiçbir açıklama istemeden veya sebebini sormadan yaparlardı. Sanki hepsi mutluluk maskeleri takmıştı, ama maskenin gerisindeki gerçek yüzleri, canavar yüzleriydi. Bir keresinde buna benzer bir korku filmi seyretmişti. O tür canavarlara kurt adam deniyordu.

Ay, çölün üstünde bir hayalet gibi yükselmişti.

Özgür Bölge'den Dayna'yı görmüştü. Sadece bir kez görmüş, sonra hiçbir yerde rastlamamıştı. Başına ne gelmişti? O da casusluk mu yapıyordu? Geri mi dönmüştü?

Bilmiyordu, ama korkuyordu.

Evdeki işe yaramaz renkli televizyonun karşısındaki koltukta küçük bir sırt çantası duruyordu. İçinde vakumlanmış jambonlar ve krakerler vardı. Çantayı sırtına aldı.

Gece yolculuk et, gündüz uyu.

Arkasına bir kez bile bakmadan avluya çıktı. Ay o kadar parlaktı ki gölgesi, çatlak beton zemin üstüne düşüyordu.

Gökyüzündeki hayaletimsi gümüş madeni paraya baktı.

"A-Y, ay böyle yazılır," diye fısıldadı. "Evet. Tom Cullen bunun ne anlama geldiğini biliyor."

Bisikleti, apartmanın pembe sıvalı duvarına dayalı duruyordu. Sırt çantasını düzeltmek için bir süre bekledikten sonra bisiklete bindi ve otoyola doğru yöneldi. Saat on bir olduğunda Las Vegas'tan çıkmış, doğu istikametinde pedal çeviriyordu. Kimse onu görmemişti. Alarm verilmemişti.

Zihni, en acil işleri hallettikten sonra çoğu zaman olduğu gibi dinlenmeye geçti. Sadece gecenin serinliğini terli yüzünde hissetmenin ver-

diği rahatlamanın bilinciyle durmaksızın pedal çeviriyordu. Ara sıra çölden sinsice gelip bir iskeletin kolu gibi yola uzanmış kum birikintilerinin etrafından dolaşmak zorunda kalıyordu. Şehirden iyice uzaklaştıktan sonra karşısına yolda kalmış arabalarla kamyonlar çıktı ve onların da etrafından dolaşmak zorunda kaldı.

Sabah saat ikide Slim Jim krakerleri ve bisikletinin arkasına bağlı olan termosa doldurduğu Kool-Aid ile hafif bir öğün yedikten sonra yola devam etti. Ay batmıştı. Las Vegas bisikletinin tekerleklerinin her turunda biraz daha geride kalıyordu. Bu ona kendini iyi hissettirdi.

Ama o günün, yani 13 Eylül'ün sabahında saat dördü çeyrek geçe içi korkuyla doluverdi. Beklenmedik oluşu ve akla uygunsuzluğu, korkusunu daha da artıran faktörlerdi. Çığlık atacaktı ama ses telleri bir anda işlevini kaybetmiş gibiydi. Bacak kasları bir anda gevşeyiverdi ve yıldızlar altında bir süre pedal çevirmeden ilerledi. Çölün siyah beyaz görüntüsü giderek daha yavaş akmaya başladı.

O yakınlardaydı.

Yüzü olmayan adam, yeryüzündeki iblis.

Flagg.

Ona Uzun Adam diyorlardı. Tom, ona içinden Sırıtan Adam diyordu. O korkunç sırıtışıyla size baktığında kanınız çekilir ve teniniz kül rengine dönüp buz keserdi. Adam bir kediye bakıp tüy yumakları kusmasına sebep olabilirdi. Bir inşaatın içinden geçecek olsa işçiler çekiçleri kendi parmaklarına indirir, menteşeleri ters takar, iskelelerde tehlikeli bir şekilde uyurgezer gibi yürürdü ve...

...ve Tanrım, uyanık!

Tom'un boğazından bir inilti yükseldi. Kara Adam'ın aniden uyandığını hissetmişti. Sabahın bu erken saatinde karanlıkta bir Göz'ün, hâlâ bir nebze mahmur olan korkunç bir Göz'ün açılmasını görür gibi olmuştu. Karanlıkta dönüyordu. Bakıyordu. Onu arıyordu. Tom Cullen'ın orada olduğunu biliyor ama nerede olduğunu bilmiyordu.

Uyuşuk ayakları tekrar pedalları buldu ve hızla çevirmeye başladı. Rüzgâr direncini azaltmak için gidona iyice eğildi ve giderek hızlandı, neredeyse uçarcasına ilerledi. Bu sırada karşısına bir enkaz çıksa muhtemelen son sürat toslar ve büyük ihtimalle kendini öldürürdü.

Neyse ki karşısına hiçbir engel çıkmadı ve Flagg'in o karanlık, sıcak varlığının yavaş yavaş geride kaldığını hissetti. En muhteşemi ise o korkunç kızıl Göz'ün ondan tarafa bakmış, onu görmemiş *(belki iyice eğildiğim içindir,* diye mantık yürütmüştü Tom) ve sonra tekrar kapanmış olmasıydı.

Kara Adam uyumaya devam etmişti.

Bir tavşan, şahinin gölgesi kara bir haç gibi üstüne düştüğünde ve hiç duraksamadan geçip gittiğinde ne hisseder? Bir fare bütün gün deliğinin önünde nöbet tutmuş olan kedi sahibi tarafından kaldırılıp kapıdan dışarı atıldığında ne hisseder? Bir geyik, öğle yemeğinde içtiği üç biranın etkisiyle kütük gibi uyumakta olan avcının yanından sessizce yürüyüp geçerken ne hisseder? Belki hiçbir şey, belki de Tom Cullen'ın o kara ve tehlikeli etki küresinden çıktığında hissettiklerini hisseder: muhteşem, neredeyse elektrik çarpmış etkisi yaratacak şiddette bir rahatlama, yeniden doğuş hissi. En önemlisi, böylesi bir şansın cennetten bir işaret olduğuna inandıran, nadiren rastlanan, olağanüstü bir güven duygusu.

Sabah beşe kadar pedal çevirdi. Gökyüzü ufukta altın rengiyle koyu mavinin iç içe geçtiği bir tona bürünmüştü. Yıldızlar soluklaşıyordu.

Çok yorulmuştu. Kısa bir süre daha ilerledikten sonra yolun yaklaşık yetmiş metre sağında dik bir yamaç gördü. Bisikletini oraya doğru itti ve eğimli araziden aşağı indi. İçgüdülerine danışarak bisikletinin üstünü kuru yapraklar ve dallarla örttü. Bisikletini bıraktığı yerin on metre ötesinde bitişik duran iki büyük kaya vardı. Kayaların arasındaki dar boşluğa girdi, ceketini başının altına yerleştirdi ve hemen uyudu.

67. BÖLÜM

Yürüyen Adam Las Vegas'a geri dönmüştü. Sabah saat dokuz buçuk civarında gelmişti. Lloyd gelişini görmüştü. Flagg de onu görmüş ama ilgilenmemişti. Yanında bir kadınla Grand'in lobisinden geçiyordu. Herkesin bakışları, Kara Adam'a bakmaktan duydukları ortak hoşnutsuzluğa rağmen kadına yöneldi. Saçları kar beyazıydı. Cildi güneş ışın-

larına maruz kalıp korkunç bir şekilde yanmıştı. Yanıklar o kadar kötüydü ki Lloyd'a Indian Springs'teki yangının kurbanlarını hatırlatmıştı. Bembeyaz saçlar, güneş yanığı ten, boş bakışlı gözler. Dünyaya uysallığın, hatta zekâ geriliğinin ötesinde bir ifade yoksunluğuyla bakıyorlardı. Lloyd böyle bakan gözleri daha önce de görmüştü. Los Angeles'ta, Flagg'e işleri nasıl yürütmesini söylemeye kalkan ukala avukat Eric Strellerton da daha sonra böyle bakmaya başlamıştı.

Flagg kimseye bakmadı. Sadece sırıtıyordu. Kadını asansöre yönelti ve birlikte bindiler. Kapılar arkalarından kayarak kapandı ve en üst kata çıktılar.

Lloyd, Flagg, onu çağırıp rapor vermesini istediğinde hazır olabilmek için sonraki altı saat boyunca her şeyi organize etmekle uğraştı. Her şey kontrol altında gibi görünüyordu. Tek yapmadığı, Paul Burlson'ı arayıp Julie Lawry denen kızın gerçekten önemli bir bilgi sağladığı ihtimaline karşı Tom Cullen hakkında bilgi almaktı. Lloyd bunun pek muhtemel olduğunu sanmıyordu ama Flagg'e rapor vermek üzereyken tedbirli olmaktan bir zarar gelmezdi. Sonradan pişman olmaktan iyiydi.

Telefonu kaldırıp sabırla bekledi. Bir süre sonra bir tıkırtı oldu ve Shirley Dunbar'ın Tennessee aksanlı sesi duyuldu. "Santral."

"Selam Shirley. Ben Lloyd."

"Lloyd Henreid! N'aber?"

"Fena değil Shirley. Beni 6214'e bağlayabilir misin?"

"Paul'ü mü arıyorsun? Evde değil. Indian Springs'e gitti. Onu üste yakalayabileceğine bahse girerim."

"Tamam, dene bakalım."

"Hemen. Hey, Lloyd, ne zaman gelip kahveli kekimden yiyeceksin? İki üç günde bir yenisini pişiriyorum."

"Yakında Shirley," dedi Lloyd yüzünü buruşturarak. Shirley kırk yaşındaydı ve Lloyd'a göz koymuştu. Adamların, özellikle Whitney ve Ronnie Sykes'ın onunla dalga geçtiğini pek çok kez duymuştu, ama iyi bir santral görevlisiydi ve Las Vegas santralında mucizeler yaratıyordu. Elektrikten sonra ilk işleri telefonları –en önemlilerini– işler hale getirmek olmuştu ama otomatik aktarma mekanizmasının büyük bir bölümü yandığı için ip bağlanmış konserve kutuları ilkelliğiyle karşı karşıya

kalmışlardı. Ayrıca mütemadiyen kesintiler oluyordu. Shirley işin altından çok iyi kalkıyor, dahası, yeni öğrenmekte olan diğer santral görevlilerine çok sabırlı davranıyordu.

Ayrıca kahveli keki *gerçekten* lezizdi.

"Çok yakında," diye ekledi. Shirley Dunbar'ın yetenekleriyle, uysal, ılımlı yapısını Julie Lawry'nin diri ve dolgun vücuduyla birleştirmenin ne harika olacağını düşündü.

Shirley cevabından tatmin olmuş gibiydi. Hattan bip sesleri ve yüzünü buruşturarak ahizeyi kulağından uzaklaştırmasına sebep olan tiz, yankılı bir uğultu yükseldi. Sonra karşı taraftaki telefon çalmaya başladı.

"Bailey, üs," diye cevap verdi mesafe yüzünden tenekeyi andıran ses.

"Ben Lloyd, diye bağırdı Lloyd ahizeye. "Paul orada mı?"

"Ne kolu Lloyd?" diye sordu Bailey.

"Paul diyorum! Paul Burlson!"

"Ha, o mu! Evet burada, kola içiyor."

Bir sessizlik oldu. Tam Lloyd hattın kesildiğini düşünmeye başlamıştı ki Paul'ün sesi duyuldu. "Alo?"

"Bağırmamız gerekecek Paul. Hat berbat." Ama Lloyd, Paul'ün ciğerlerinin kapasitesinin bağırmaya yeteceğinden şüpheliydi. Kalın camlı gözlükler takan, ufak tefek bir adamdı. Vegas sıcağına rağmen her gün giymekte ısrar ettiği üç parçalı takım elbiseleri yüzünden kimileri ona Havalı Beyefendi lakabını takmıştı. Ama istihbarat memuru olarak çok iyiydi ve Flagg keyfinin yerinde olduğu anlardan birinde Lloyd'a Burlson'ın 1991'de gizli polisin başında olacağını söylemişti. Ve bu görevde *çoook* başarılı olacağını eklemişti halinden memnun, sevgi dolu bir gülümsemeyle.

Paul biraz daha yüksek sesle konuşmayı başardı.

"Dosyan yanında mı?" diye sordu Lloyd.

"Evet. Stan Bailey ile iş rotasyonu üzerinde çalışıyorduk."

"Tom Cullen adında bir adamla ilgili elinde ne olduğuna bir bakar mısın?"

"Bir saniye." Bir saniye, iki hatta üç dakika olunca Lloyd yine hattın kesildiğini düşünmeye başladı. Sonra Paul'ün sesi duyuldu. "Tamam Tom Cullen... orada mısın Lloyd?"

"Evet."

"Telefon hatlarına hiç güven olmuyor. Sanırım yaşı yirmi iki ila otuz beş arasında bir şey. Kendisi de tam olarak bilmiyor. Hafif bir zekâ geriliği vakası. Kısmi iş kabiliyeti var. Ona temizlik ekibinde görev verdik."

"Ne zamandır Vegas'ta?"

"Üç haftadan az bir süre."

"Colorado'dan mı gelmiş?"

"Evet ama orada yaşamayı deneyip beğenmeyerek buraya gelen yaklaşık bir düzine insan var. Bu adamı kovmuşlar. Normal bir kadınla cinsel ilişkide bulunmuş. Galiba gelecek nesillerin genlerinin bozulacağından korktular." Güldü.

"Adresi var mı?"

Paul adresi söyledi ve Lloyd defterine not etti.

"Hepsi bu mu Lloyd?"

"Vaktin varsa bir isim daha soracağım."

Paul yine güldü. "Elbette. Kahve molası vermiştim."

"İsim, Nick Andros."

Paul hiç duraksamadan konuştu. "O isim kırmızı listemde."

"Ya?" Lloyd olabildiğince hızlı düşündü; ışık hızından çok uzaktı elbette. Paul'ün kırmızı listesinin ne olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. "Sana bu ismi kim söyledi?"

Paul bıkkın bir tonla konuştu. "Sence kim? Kırmızı listedeki diğer tüm isimleri söyleyen kişi."

"Ha, peki," dedi Lloyd ve veda ederek telefonu kapadı. Hat, sohbet edilmeyecek kadar kötüydü. Zaten düşüncelere dalmış olan Lloyd'un pek sohbet edecek hali yoktu.

Kırmızı liste.

Flagg'in sadece Paul'e verdiği isimlerden oluşuyordu anlaşılan... ama Paul, Lloyd'un da haberdar olduğunu sanıyordu. Kırmızı liste. Ne listesiydi bu? Kırmızı, dur demekti.

Kırmızı, tehlike demekti...

Ahizeyi tekrar kaldırdı.

"Santral."

"Yine ben Shirl."

"Lloyd yoksa..."

"Hiç vaktim yok Shirley. Çok önemli olabilecek bir meseleyle ilgileniyorum."

"Tamam Lloyd." Shirley'nin sesindeki flört eden ton yok oldu ve yerini işkadını tonu aldı.

"Güvenlikte kim var?"

"Barry Dorgan."

"Bana, onu bağla. Ve seni hiç aramadım."

"Tamam Lloyd." Sesinde şimdi korku vardı. Lloyd da korkuyordu ama aynı zamanda heyecanlıydı.

Bir süre sonra Dorgan hatta geldi. İyi bir adamdı ve Lloyd bu yüzden derin bir minnet duyuyordu. Poke Freeman türünde pek çok adam polis teşkilatında görev almaya meyilliydi.

"Birini almanı istiyorum," dedi Lloyd. "Canlı getirmen lazım. Kaç adamına mal olursa olsun onu canlı istiyorum. İsmi Tom Cullen. Muhtemelen evindedir. Onu, Grand'e getir." Barry'ye Tom'un adresini söyledikten sonra tekrarlattı.

"Bu iş çok mu önemli Lloyd?"

"Hem de çok. Bu işi iyi halledersen kimin mutlu olacağını biliyorsun."

"Tamam." Telefonu kapattılar. Lloyd, Barry'nin satır aralarını iyi anladığından emindi: *Beceremezsen birinin gazabı üzerinde olacak.*

Barry bir saat sonra aradı ve Tom Cullen'ın gitmiş olduğunu söyledi. Şehirde olmadığından neredeyse emindi.

"Ama aklı kıt," diye devam etti Barry. "Araba kullanamıyor. Küçük motosikletleri bile kullanamıyor. Doğuya gidiyorsa Dry Gölü'nden uzakta olamaz. Onu yakalayabiliriz Lloyd. Bundan eminim. Bana onay ver yeter." Barry'nin neredeyse salyaları akacaktı. Las Vegas'ta casus meselesinden haberdar olan dört beş kişiden biriydi ve Lloyd'un aklını okumuştu.

"Bir düşüneyim," dedi Lloyd ve Barry'nin itiraz etmesine fırsat vermeden telefonu kapadı. Salgın öncesi günlerde düşünmekte bu kadar iyi olacağını söyleseler inanmazdı, ama yine de bu mesele onu aşıyordu. Şu kırmızı liste de kafasını kurcalıyordu. Neden bu listeden onun haberi yoktu?

Lloyd, Phoenix'te Flagg'le karşılaştığı günden beri ilk kez pozisyonunun yeterince sağlam olmayabileceğini düşünerek huzursuz oldu. Sak-

lanan sırlar vardı. Muhtemelen Tom Cullen'ı hâlâ yakalayabilirlerdi; hem Carl Hough, hem Bill Jamieson Springs'teki askeri helikopterleri kullanabiliyordu. Gerekirse Nevada'dan doğuya giden bütün yolları keserlerdi. Ayrıca adam Karındeşen Jack veya Doktor Ahtapot değildi, kaçak bir kıt akıllıydı. Off! Bu Nick Andros denen adamdan Julie Lawry, ona geldiği sırada haberi olsaydı doğruca Kuzey Vegas'taki evine gidip Tom Cullen'ı yakalayabilirlerdi.

Soğuk bir korku esintisiyle bütün vücudu ürperdi. Flagg hata yapmıştı. Ve Flagg, Lloyd Henreid'e güvenmiyordu. Bu çok kötüydü.

Yine de konudan ona bahsetmesi gerekiyordu. Bir başka insan avını başlatma sorumluluğunu üstüne almak istemiyordu. Özellikle yargıcı ararken olanlardan sonra buna cesaret edemezdi. Ayağa kalkmıştı ki içeri giren Whitney Horgan ile karşılaştı.

"Esas adam geldi Lloyd," dedi Whitney. "Seni istiyor."

"Pekâlâ," dedi Lloyd sesinin soğukkanlılığına şaşarak; içindeki korku artık iyice artmıştı. Her şeyin ötesinde Flagg olmasaydı uzun süre önce Phoenix'teki hücresinde açlıktan ölmüş olacağını kendine hatırlatması gerekiyordu. Kendini kandırmanın bir anlamı yoktu; her şeyiyle, kayıtsız şartsız, Kara Adam'a aitti.

Ama benden bilgi saklarsa işimi yapamam, diye düşündü asansöre doğru yürürken. Çatı katının düğmesine bastı ve asansör hızla yükseldi.

Lloyd'un zihninde yine o huzursuz edici düşünce belirdi: *Flagg bilmiyordu.* Üçüncü casus bunca zamandır burunlarının dibindeydi ama *Flagg bunu bilmiyordu.*

"İçeri gel Lloyd." Mavi kareli bir bornoz giymiş olan Flagg tembelce gülümsüyordu.

Lloyd içeri girdi. Klima açıktı, Kendini Greenland'de tavanı olmayan bir odaya girmiş gibi hissetti. Ama yine de Kara Adam'ın yanından geçerken yaydığı ısıyı fark etti. Küçük ama çok kuvvetli bir sobanın bulunduğu bir odadaymış gibiydi. O sabah Flagg ile birlikte gelen beyaz saçlı kadın, köşedeki koltukta oturuyordu. Saçını özenlice topuz yapmıştı. Kısa, beyaz bir elbise giymişti. Yüzü donuk ve ifadesizdi. Lloyd, ona bakarken ürperdi. Lise çağındayken arkadaşlarıyla bir inşaat alanından dinamit çalmışlar, fi-

tili ateşleyip Harrison Gölü'ne atmışlardı ve dinamit gölde patlamıştı. Yüzeye çıkan ölü balıkların patlak gözlerinde de aynı korkunç boşluk vardı.

"Seni, Nadine Cross ile tanıştırayım," dedi Flagg arkasından yumuşak bir sesle ve Lloyd irkildi. "Karım."

Lloyd şaşırarak Flagg'e bakınca yüzünde her zamanki o alaycı sırıtışı gördü. Gözleri neşeyle parlıyordu.

"Sevgilim, bu Lloyd Henreid. Kendisi sağ kolum olur. Lloyd ile hapsedildiği ve yan hücredeki arkadaşını yemek üzere olduğu Phoenix'te tanıştık. Aslında Lloyd bir aperatif almıştı bile galiba. Değil mi Lloyd?"

Lloyd kızararak sessiz kaldı. Gerçi kadın söylenenlerin hiçbirini duymamış gibiydi. Ya kafası oldukça iyiydi ya da bir zekâ sorunu vardı.

"Elini uzat hayatım," dedi Kara Adam.

Nadine bir robot gibi elini uzattı. Boş bakışları Lloyd'un omzunun gerisinde bir noktaya dikilmişti.

Tanrım bu çok garip, diye düşündü Lloyd. Klimanın donduruculuğuna rağmen tenini ince bir ter tabakası kapladı.

"Memnun oldum," dedi ve et gibi gevşek duran yumuşak, ılık eli sıktı. Daha sonra içinden yükselen, elini pantolonuna silme isteğini güçlükle bastırdı. Nadine'in eli gevşekçe havada asılı durmaya devam etti.

"Artık elini indirebilirsin aşkım," dedi Flagg. Nadine elini kucağına indirdi ve eli orada seğirmeye, kıpırdanmaya başladı. Lloyd, kadının kendi kendini tatmin etmekte olduğunu dehşetle fark etti.

"Karımın pek keyfi yok," dedi Flagg ve kıkır kıkır güldü. "Ayrıca iki canlı, öyle derler ya hani. Tebrik et beni Lloyd. Baba olacağım." Yine kıkırdadı. Çıkan ses, bir duvarın içinde yürüyen farelerin ayak seslerine benziyordu.

"Tebrikler," dedi Lloyd uyuşmuş dudaklar arasından.

"Nadine'in yanında her şeyi rahatça konuşabiliriz öyle değil mi hayatım? Bir mezar gibi sessizdir. Indian Springs'te işler nasıl gidiyor?"

Lloyd konunun ani değişimi üzerine kendini çıplak ve savunmasız hissederek gözlerini kırpıştırdı. "İyi gidiyor," diyebildi sonunda.

"İyi gidiyor demek?" Kara Adam, ona doğru eğildi ve Lloyd bir an ağzını açıp kafasını bir Tootsie Pop gibi koparıvereceğini sandı. İrkilip geriledi. "Buna ayrıntılı bir rapor demek biraz güç Lloyd."

"Başka şeyler de var..."

"Başka şeylerden konuşmak istersem onları sorarım." Flagg'in sesi giderek kontrolsüzce yükseliyor, çığlığa dönüşüyordu. Lloyd bu kadar ani bir ruhsal değişime hiç tanık olmamıştı. İçi korkuyla doldu. "Senden derhal Indian Springs'le ilgili bir rapor istiyorum Lloyd ve kendi iyiliğin için hemen konuşmaya başlasan iyi edersin!"

"Tamam," diye mırıldandı Lloyd. "Peki." Pantolonunun arka cebinden küçük defterini çıkardı ve sonraki yarım saat boyunca Indian Springs'ten, Ulusal Muhafız jetlerinden ve AGM-45'lerden konuştular. Flagg sanki biraz rahatlamış gibiydi ama emin olmak zordu ve söz konusu Yürüyen Adam'sa hiçbir zaman tedbiri elden bırakmamak gerekirdi.

"Sence iki hafta sonra Boulder'a uçabilecek duruma gelirler mi?" diye sordu Flagg. "Mesela ekimin birinde?"

"Herhalde Carl yapabilir," dedi Lloyd şüpheli bir ifadeyle. "Ama diğer ikisinden emin değilim."

"Hazır olmalarını istiyorum," diye mırıldandı Flagg. Ayağa kalkıp odada volta atmaya başladı. "Önümüzdeki baharda hepsinin deliklerde saklanıyor olmasını istiyorum. Onları gece, uykularında vuracağım. Kasabayı bir uçtan diğerine tarayacağım. Oranın Hamburg ve Dresden'in İkinci Dünya Savaşı'ndaki hali gibi olmasını istiyorum." Parşömen gibi bembeyaz olmuş yüzünü Lloyd'a çevirdi. Kara gözleri içindeki çılgın ateşle parlıyordu. Sırıtışı keskin kılıçlar gibiydi. "Casus göndermek neymiş görecekler. Baharda hepsi mağaralarda yaşamak zorunda kalacak. Sonra gidip domuz avına çıkacağız. Casus göndermenin bedelini ödeyecekler."

Lloyd sonunda konuşmaya cesaret edebildi. "Üçüncü casus..."

"Bulacağız Lloyd. Merak etme. O piçi bulacağız." Gülümseyişinde karanlık bir çekicilik vardı. Ama Lloyd gülümseyişinden bir an önce yüzünde anlık bir öfke ve korku ifadesinin belirdiğini görmüştü. Ve korku, orada görmeyi umduğu son duyguydu.

"Galiba kim olduğunu biliyoruz," dedi yavaşça.

Flagg yeşim taşından bir bibloyu elinde evirip çeviriyordu. Eli bir anda donakaldı. Hiç kıpırdamadan durdu ve yüzünü tuhaf bir konsantrasyon ifadesi kapladı. Cross adlı kadının bakışları ilk kez çevrildi. Önce Flagg'e yöneldi, ardından hızla başka tarafa döndü. Çatı katı dairesinin havası yoğunlaşır gibi oldu.

"Ne? Ne dedin sen?"

"Üçüncü casus..."

"Hayır," dedi Flagg ani bir kararlılıkla. "Hayır. Zayıf ihtimallere tutunuyorsun Lloyd."

"Eğer yanılmıyorsak, bu casusun Nick Andros adında bir arkadaşı var."

Yeşim biblo Flagg'in parmaklarının arasından yere düştü ve tuzla buz oldu. Bir süre sonra Lloyd'u tutup koltuktan kaldırdı. Flagg odanın diğer tarafına öyle hızlı gitmişti ki Lloyd geldiğini görmemişti bile. Şimdi yüzü onunkine adeta yapışık duruyor, o iğrenç sıcaklığı içine işliyordu. Flagg'in kapkara, sansar gözleri onunkilere dikilmişti.

"Ve sen orada öylece oturup bana Indian Springs'ten bahsettin ha? Seni camdan aşağı atsam yeridir!" diye bağırdı Flagg.

Bir şey –belki Kara Adam'ı zayıf anında görmek ya da belki sadece istediği bilgiyi almadan onu öldürmeyeceğini bilmek– Lloyd'un ağzını açıp kendini savunma gücü bulmasına yardım etti.

"Sana söylemeye çalıştım!" diye bağırdı. "Lafımı ağzıma tıkadın! Ve bana kırmızı listeyi de söylemedin, o her neyse! Bilseydim o kahrolası gerzeği dün gece yakalayabilirdim!"

Odanın diğer ucuna savruldu ve karşı duvara çarptı. Gözünün önünde yıldızlar uçuştu ve sersemlemiş halde yere düştü. Kendine gelmeye çalışarak başını iki yana salladı. Kulaklarında şiddetli bir uğultu vardı.

Flagg çıldırmış gibiydi. Yüzü hiddetle bembeyaz kesilmiş halde odanın içinde dört dönüyordu. Nadine oturduğu koltukta iyice büzülmüştü. Flagg yeşim taşından hayvan figürleriyle dolu bir rafın önüne gitti. Bir an hayvanlara aklı karışmışçasına baktı, sonra hepsini yere savurdu. Minik el bombaları gibi parçalandılar. Büyük parçaları çıplak ayağıyla tekmeledi. Siyah saçları alnına düşmüştü. Başının ani bir hareketiyle saçlarını geri attıktan sonra Lloyd'a döndü. Yüzünde iğrenç bir sempati ve şefkat ifadesi vardı, ifadesi üç dolarlık banknot kadar gerçek, diye düşündü Lloyd. Ayağa kalkmasına yardım etmek için Lloyd'un yanına geldi. Yaklaşırken birkaç keskin parçanın üstüne basmış olmasına rağmen yüzünde herhangi bir acı ifadesi yoktu. Kan da yoktu.

"Kusura bakma," dedi. "Hadi birer içki içelim." Elini uzatıp Lloyd'u kaldırdı. *Öfke krizi geçiren bir çocuk gibi,* diye düşündü Lloyd. "Sek viskiydi, değil mi?"

"Evet."

Flagg bara gidip bardakları ağzına kadar doldurdu. Lloyd kendi kadehinin yarısını bir yudumda içti. Masaya koyarken bardak hafifçe tıkırdadı. Ama kendini birazcık daha iyi hissediyordu.

"Kırmızı liste, ihtiyaç duyacağını düşünmediğim bir ayrıntıydı," dedi Flagg. "İçinde sekiz isim vardı... artık beşi kaldı. Listede yönetim kurulu üyelerinin ve yaşlı kadının ismi vardı. Andros kurul üyelerinden biriydi. Ama artık öldü. Evet, Andros'un öldüğünden eminim." Gözlerini kısıp Lloyd'a dikti.

Lloyd zaman zaman defterine danışarak hikâyeyi anlattı. Aslında notlarına bakmasına gerek yoktu ama gözlerini ara sıra kaçırmak ona iyi geliyordu. Lafa Julie Lawry ile başlayıp Barry Dorgan ile bitirdi.

"Aklının kıt olduğunu mu söylüyorsun?" dedi Flagg düşünceli bir ifadeyle.

"Evet."

Flagg'in yüzü mutlulukla aydınlandı ve başını sallamaya başladı. "Evet," dedi ama Lloyd'la konuşmuyordu. "Demek o yüzden göremedim..."

Susup telefona doğru yürüdü. Birkaç dakika sonra Barry ile konuşuyordu.

"Helikopterler. Carl birini, Bill Jamieson diğerini alsın. Sürekli telsizle bağlantı halinde olsunlar. Altmış, hayır yüz adam gönder. Batı ve Güney Nevada'ya giden bütün yolları kapatın. Cullen'ın eşkâli herkese bildirilsin. Saat başı rapor istiyorum."

Telefonu kapatıp ellerini memnuniyetle ovuşturdu. "Onu yakalayacağız. Keşke kesik başını kankası Andros'a gönderebilseydik. Maalesef Andros öldü. Değil mi Nadine?"

Nadine sadece boş gözlerle ona baktı.

"Helikopterler akşam pek işe yaramayacak," dedi Lloyd. "Hava üç saat sonra kararıyor."

"Endişelenme, sevgili Lloyd," dedi Kara Adam neşeli bir tavırla. "Yarın helikopterler için yeterince zaman olacak. Fazla uzakta değil. Hayır, hiç uzakta değil."

Lloyd küçük defterini gergince bir öne bir arkaya büküyor, başka bir yerde olabilmeyi diliyordu. Flagg'in keyfi yerinde gibiydi ama bu ruh halinin Çöpçü'yü duyduktan sonra devam edeceğini hiç sanmıyordu.

"Bir konu daha var," dedi gönülsüzce. "Çöpçü Adam ile ilgili." Yeşim bibloların parçalanmasına yol açan öfke krizlerinden bir başkasının tetiklenip tetiklenmeyeceğini merak etti.

"Sevgili Çöpçü," dedi Flagg. "Yine keşif gezilerinden birine mi çıktı?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Ortadan kaybolmadan önce Indian Springs'te bir numara yaptı." Önceki gün Carl'ın anlattıklarını Flagg'e aynen aktardı. Freddy Campanari'nin ölümcül yaralar aldığını duyan Flagg'in yüzü sarardı ama Lloyd'un anlattıkları sona erdiğinde ifadesi sakindi. Lloyd'un korktuğu gibi yeni bir öfke patlaması olmadı. Flagg elini sabırsızca sallayarak konuyu kapadı.

"Peki tamam," dedi. "Döndüğünde öldürülmesini istiyorum. Ama hızlı ve merhametli bir ölüm olsun. Acı çekmesini istemiyorum. Bizimle daha uzun süre kalmasını ummuştum. Sen bunu muhtemelen anlayamazsın Lloyd, ama onunla aramda bir yakınlık hissediyorum. Ondan faydalanabileceğimi düşündüm ve faydalandım da, ama hiçbir zaman tam anlamıyla emin olamadım. En usta heykeltıraş bile elindeki keski uygunsuzsa yanlış bir vuruş yapabilir. Haksız mıyım Lloyd?"

Heykel sanatı ve heykeltıraş bıçakları (keski ve tokmak kullandıklarını sanıyordu) hakkında hiçbir şey bilmeyen Lloyd başını hararetle salladı. "Haklısın."

"Ve füzeleri fırlatılmaya hazır hale getirerek bize büyük bir iyilik yaptı. Onun sayesindeydi, değil mi?"

"Evet."

"Geri dönecek. Barry'ye Çöpçü'yü acısından kurtarmasını söyle. Mümkünse hızlı bir ölüm olsun. Şu an doğudaki geri zekâlı meselesi benim için daha önemli. Gitmesine izin verebilirdim ama bu bir prensip meselesi. Belki karanlık çökmeden onu yakalarız. Sen ne dersin hayatım?"

Nadine'in koltuğunun yanına çömelmişti. Yanağına dokununca Nadine kızgın demirle dağlanmış gibi geri çekildi. Flagg sırıtarak ona tekrar dokundu. Nadine bu kez titreyerek ona boyun eğdi.

"Ay," dedi Flagg neşeyle. Ayağa fırladı. "Helikopterler onu karanlık basmadan önce bulamazsa ay ışığından faydalanabilirler. Bahse girerim I-15 üstünde gündüz vakti pedal çeviriyordur. İhtiyar kadının tanrısının onu koruyacağını sanıyordur. Ama o da öldü değil mi sevgilim?" Flagg bir çocuk gibi mutlulukla kahkaha attı. "Ve muhtemelen tanrısı da öyle. Her şey yolunda gidecek. Ve Randy Flagg, baba olacak."

Nadine'in yanağına tekrar dokundu. Kadın yaralı bir hayvan gibi inledi.

Lloyd kurumuş dudaklarını diliyle ıslattı. "Sakıncası yoksa ben artık gideyim."

"Yok Lloyd yok." Kara Adam dönüp ona bakmadı. Gözleri Nadine'in üstündeydi. "Her şey yolunda. Her şey yolunda."

Lloyd olabildiğince hızlı bir şekilde, neredeyse koşarak oradan ayrıldı. Asansörde yaşadıklarının etkisi kendini gösterdi ve acil durum düğmesine basarak sakinleşene kadar beklemek zorunda kaldı. Beş dakika boyunca hem ağladı hem güldü. Fırtına dindiğinde kendini daha iyi hissetti.

Kontrolü kaybetmemiş, diye düşündü. *Birkaç ufak sorun var ama her şey kontrolü altında. 1 Ekim'de, en geç on beşinde maç muhtemelen sona ermiş olacak. Her şey yoluna girecek. Tıpkı söylediği gibi. Beni neredeyse öldürecek olmasının bir önemi yok... her zamankinden tuhaf görünmesinin de...*

Indian Springs'teki Stan Bailey on beş dakika sonra Lloyd'u aradı. Çöpçü'ye duyduğu öfke ve Kara Adam'a duyduğu korkuyla neredeyse histerik bir haldeydi.

Carl Hough ve Bill Jamieson saat 18.02'de, Vegas'ın doğusunda bir keşif görevi için Indian Springs'ten ayrılmıştı. Eğitimli pilotlarından biri olan Cliff Benson gözlemci olarak Carl ile birlikte uçuyordu.

18.12'de her iki helikopter de havada infilak etmişti. Stan şokta olmasına rağmen beş adamı iki küçük helikopter ve üç Baby Huey helikopterinin durduğu 9. Hangar'a göndermişti. Bütün helikopterlere patlayıcı

yerleştirilmiş olduğunu görmüşlerdi. Basit mutfak saatlerine bağlı yangın fitilleri de vardı. Çöpçü'nün yakıt tankerlerine yerleştirdiği fitillerden değillerdi ama çok benziyorlardı. Şüphelenilecek bir durum değildi.

"Çöpçü Adam'ın marifeti," dedi Stan. "İyice çıldırdı. Ulu Tanrım, başka nerelere patlayıcı yerleştirdi kim bilir?"

"Her yeri kontrol edin," dedi Lloyd. Kalbi korkudan hızla çarpıyordu. Damarlarına adrenalin pompalanıyor, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi geliyordu. *"Her şeyi* kontrol edin! Bütün adamlarını topla ve her yeri karış karış arayın. Duydun mu Stan?"

"Ne anlamı var?"

"Ne demek ne anlamı var?" diye bağırdı Lloyd. "İstersen çizerek anlatayım geri zekâlı? Bütün üs havaya uçarsa esas adam ne..."

"Bütün pilotlarımız öldü," dedi Stan fısıltılı bir sesle. "Anlamıyor musun Lloyd? Cliff bile yok artık. Üstelik iyi bir pilot bile sayılmazdı. Tek başlarına uçmaya yaklaşamamış altı adamımız kaldı ve onları eğitecek kimse yok. O jetler şimdi ne işimize yarayacak Lloyd?"

Ve Lloyd'u yıldırım çarpmış gibi şaşkın bir halde bırakarak telefonu kapadı.

Tom Cullen o akşam saat dokuz buçuğu biraz geçe susamış ve her yeri tutulmuş bir halde uyandı. Matarasından su içtikten sonra iki kayanın altından çıkıp karanlık gökyüzüne baktı. Sakin ve gizemli ay, gökteki yolculuğuna başlamıştı. Yola devam etme vakti gelmişti. Ama çok dikkatli olacaktı, aman evet.

Çünkü artık peşindeydiler.

Bir rüya görmüştü. Rüyasında Nick onunla konuşuyordu ve bu çok tuhaftı, çünkü Nick konuşamazdı. Nick, A-Y idi, sağır dilsiz böyle yazılırdı. Onun için derdini yazarak anlatırdı, ama Tom okuyamazdı. Ama rüyalar acayip şeylerdi, rüyalarda her şey olabilirdi ve Tom'un rüyasında Nick konuşuyordu.

"Artık senden haberleri var Tom," demişti Nick. "Ama bunda senin bir kabahatin yok. Sen yanlış hiçbir şey yapmadın. Şanssızlıktı o kadar. Onun için artık çok dikkatli olmak zorundasın. Yoldan ayrılman gerek Tom. Ama yine doğuya doğru gideceksin."

Tom doğuya gitmesi gerektiğini anlamıştı ama çölde kaybolmadan bunu nasıl başarabileceğini bilmiyordu. Aynı yerde daireler çizebilirdi.

"Nereye gitmen gerektiğini bileceksin," demişti Nick. "Önce Tanrı'nın Parmağı'nı araman gerek..."

Tom matarasını kemerindeki yerine geri koydu ve çantasını düzeltti. Daha sonra bisikletini olduğu yerde bırakarak yürüdü. Yola tırmanıp iki yöne baktı. Ortadaki beyaz çizgileri geçtikten sonra temkinli bir bakış atarak I-15'in batıya uzanan şeridini de aştı.

Senden haberleri var Tom.

Yolun kenarındaki kabloya takılıp aşağı yuvarlandı. Otoyolun yanındaki hendekte bir süre kalbi ağzında çarparak yattı. Çölün çatlak yüzeyi üzerinde esen rüzgârın sesinden başka gürültü yoktu.

Doğrulup ufku taramaya başladı. Gözleri keskin, çöl havası ise açık ve netti. Çok geçmeden yıldızlarla kaplı gökyüzü önünde bir ünlem işareti gibi duran yeri gördü. Tanrı'nın Parmağı. Yüzünü doğuya çevirdiğinde, dikilitaş saat on istikametindeydi. Bir iki saat içinde oraya varabileceğini düşündü. Ama açık ve net havanın yakınlaştırıcı etkisinin ondan çok daha tecrübeli kampçıları bile yanılttığı olmuştu. Ne kadar ilerlerse ilerlesin taştan parmağın hep aynı mesafedeymiş gibi göründüğünü şaşkınlıkla fark etti. Vakit gece yarısını geçti. Saat iki oldu. Gökyüzündeki yıldızların oluşturduğu devasa saat döndü. Tom parmağa benzer taşın bir serap olup olmadığını merak etti. Gözlerini ovuşturup baktı. Hâlâ oradaydı. Arkasında bıraktığı otoyol karanlıkta kaybolmuştu.

Parmak'a tekrar baktığında daha yakınmış gibi göründü. Saat dört olup da içindeki ses ona saklanmak için iyi bir yer bulması gerektiğini fısıldamaya başladığında, taşa yaklaşmış olduğundan hiç şüphe yoktu. Ama o gece varamayacaktı.

Peki taşa vardığında (gündüz onu bulamayacakları varsayılırsa) ne olacaktı?

Önemli değildi.

Nick, ona ne yapacağını söylerdi. Sevgili Nick.

Tom, Boulder'a varıp onu görebilmek için sabırsızlanıyordu.

Kocaman bir kaya çıkıntısının altında rahat bir yer bulup kıvrıldı ve neredeyse anında uykuya daldı. O gece kuzeydoğu yönünde yaklaşık elli kilometre yol kat etmişti. Mormon Dağları'na yaklaşıyordu.

Öğleden sonra bir çıngıraklıyılan kızgın güneşten kaçarak Tom'un yattığı gölgeye sığındı. Tom'un yanına çöreklenip bir süre uyuduktan sonra uzaklaştı.

Flagg aynı gün terasın kıyısında durmuş, doğuya bakıyordu. Güneş dört saat sonra batacak ve kıt akıllı herif tekrar yola çıkacaktı.

Güçlü ve kesintisiz çöl rüzgârı saçlarını savurdu. Şehir aniden sona eriyor, çöl başlıyordu. Hiçliğin kıyısında birkaç ilan tabelası vardı, hepsi buydu. Çöl kocaman, saklanacak yer ise çoktu. Daha önce bu çöle girip bir daha haber alınamayan pek çok kişi olmuştu. "Ama bu kez öyle olmayacak," diye fısıldadı. "Onu ele geçireceğim. Benden kaçamayacak."

Kıt akıllıyı ele geçirmesinin neden bu kadar önemli olduğunu açıklayamıyordu; sorunun mantığını bir türlü kavrayamıyordu. Harekete geçme, müdahale etme, *yapma* dürtüsü giderek ağır basıyordu. Yok etme ihtiyacı duyuyordu.

Önceki akşam Lloyd, ona infilak eden helikopterleri ve ölen pilotları söylediğinde çığlık çığlığa sinir krizine girmemek için iradesini sonuna kadar kullanmak zorunda kalmıştı. İlk tepkisi, hemen bir ordu hazırlanması emrini vermek olmuştu, tanklar, roketatarlar, zırhlı kamyonlar, tam teçhizatlı bir ordu. Beş günde Boulder'da olabilirlerdi. Bir buçuk haftada bütün pislik temizlenir biterdi.

Elbette.

Dağlardaki geçitlere kar erken yağdıysa bu, büyük *Wehrmacht*'ın sonu olurdu tabii. Eylülün on dördüne gelmişlerdi bile. Havaların iyi gideceğini hiç kimse garanti edemezdi. Hangi ara bu kadar geç olmuştu?

Ama o dünya üzerindeki en güçlü adamdı, değil mi? Rusya'da, Çin'de veya İran'da onun gibi biri daha olabilirdi ama bu, on yıl sonrasının sorunuydu. Şu an önemli olan tek şey, onun egemenliğiydi. Bunu biliyordu, *hissediyordu*. Çok güçlüydü ve o geri zekâlının onlara tek söyleyebileceği buydu... *eğer* çölde kaybolmaz veya dağlarda donmazsa elbette. Onlara tek söyleyebileceği, Flagg'in halkının, Yürüyen Adam'ın korkusuyla yaşadığı ve onun her emrine kayıtsız şartsız uyduğuydu. Onlara sadece morallerini daha da bozacak bilgiler verebilirdi. O halde neden Tom

Cullen'ın doğuya varmadan bulunup öldürülmesi gerektiğine dair bu kadar yoğun ve içini kemiren bir his duyuyordu?

Çünkü istediğim bu, istediğimi elde edeceğim ve bu sebep yeterli.

Bir de Çöpçü Adam meselesi vardı. Ondan kurtulmayı düşünüyordu. Bozuk bir alet gibi atıverecekti. Ama Çöpçü, koca Özgür Bölge'nin yapamayacağını tek başına becermişti. Kara Adam'ın dikkatle hazırladığı fetih mekanizmasına çomak sokmuştu.

Onu yanlış değerlen...

Nefret uyandıran bir düşünceydi. Zihninin düşünceyi tamamlamasına izin vermeyecekti. Bardağını kenardan aşağı attı ve döne döne düşmesini seyretti. Huysuz bir çocuğun aklından geçebilecek zalimce bir düşünce zihninde belirdi: *Umarım birinin kafasına denk gelir!*

Bardak bir süre sonra otoparkın zeminine çarparak paramparça oldu... o kadar aşağıdaydı ki Kara Adam kırılma sesini duymamıştı.

Indian Springs'te başka patlayıcı bulamamışlardı. Her santimetreyi aramışlardı. Görünüşe bakılırsa Çöpçü Adam önüne çıkan ilk yere dalmış ve bubi tuzaklarını kurmuştu. 9. Hangar, yakıt tankerlerinin bulunduğu garajın hemen yanındaydı.

Flagg daha önce verdiği emri değiştirerek Çöpçü'nün görüldüğü yerde öldürülmesini istemişti. Çöpçü Adam'ın Tanrı bilir nelerin depolandığı hükümet arazilerinde başıboş dolaşıyor olduğu düşüncesi onu biraz huzursuz ediyordu.

Huzursuz.

Evet. O güzel özgüven hissi buharlaşmaya devam ediyordu. Buharlaşma süreci ne zaman başlamıştı peki? Kesin bir şey söylemek zordu. Tek bildiği, gidişatın biraz sarsıntılı olduğuydu. Lloyd da bunun farkındaydı. Farkında olduğu, Lloyd'un ona bakışlarından belli oluyordu. Kış bitmeden başına bir kaza gelmesi fena bir fikir olmayabilirdi. Whitney Horgan ve Ken DeMott gibi adamlarla fazla samimiydi. Kırmızı listeyi ağzından kaçıran Burlson da dahil. Paul Burlson'ın derisini sırf bunun için yüzmeyi düşündü.

Ama Lloyd'un kırmızı listeden haberi olsaydı bunların hiçbiri...

"Kes sesini," diye mırıldandı. "Kes... sesini!"

Ama düşünce zihnini kolayca terk edecek gibi değildi. Neden Lloyd'a Özgür Bölge'yi yöneten kurul üyelerinin ismini söylememişti? Bilmiyordu, hatırlamıyordu. Herhalde o sırada öyle davranması için çok iyi bir sebebi vardı ama hatırlamaya çalıştıkça ellerinin arasından kaçıyordu. Acaba çok fazla yumurtayı aynı sepete koymamak gibi kurnazca –aptalca– bir sebebi mi vardı? Lloyd Henreid kadar sadık ve aptal bile olsa tek bir kişiye gereğinden fazla sır vermemek gerektiği düşüncesi miydi?

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. En baştan beri böyle aptalca kararlar mı veriyordu yoksa?

Ayrıca Lloyd, ona gerçekte ne kadar sadıktı? Gözlerindeki ifade...

Aniden tüm bunları bir kenara bırakıp havada yükselmeye karar verdi. Bu ona kendini daima daha iyi, daha güçlü, daha sakin hissettiriyor, kafasını temizliyordu. Çölün üstünü kaplayan gökyüzüne baktı.

(ben, ben, ben, BEN...)

Çizmelerinin aşınmış topukları terasın zemininden ayrılıp üç santim kadar yükseldi. Ardından beş. İçi huzurla doldu ve cevapları bulabileceğinden emin oldu. Her şey daha netti. İlk yapması gereken...

"Senin için geliyorlar, biliyorsun değil mi?"

Bu yumuşak, düz sesi duyunca aşağı iniverdi. Sarsıntının şoku bacaklarından omurgasına, ardından çenesine çıktı ve dişleri takırdadı. Bir kedi gibi dönüverdi. Ama belirmekte olan gülümseyişi, Nadine'i görünce soldu. Nadine beyaz bir gecelik giymişti. Metrelerce incecik kumaş, bedeninin etrafında salınıyordu. Geceliği kadar beyaz olan saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu. Solgun, aklını kaçırmış bir büyücü gibi görünüyordu ve onu gören Flagg'in içi korkuyla doldu. Nadine bir adım yaklaştı. Yalınayaktı.

"Geliyorlar. Stu Redman, Glen Bateman, Ralph Brentner ve Larry Underwood. Geliyorlar. Ve seni tavuk çalan bir sansar gibi öldürecekler."

"Bu saydıklarının hepsi Boulder'da," dedi Flagg. "Yataklarının altında saklanıp ölen kara köpek için yas tutuyorlar."

"Hayır," dedi Nadine kayıtsızca. "Utah'a varmak üzereler. Yakında burada olurlar. Ve geldiklerinde seni bir hastalık gibi ezip yok edecekler."

"Kapa çeneni. Aşağı in."

"İneceğim," dedi Nadine, ona yaklaşarak. Bu kez gülümseyen oydu, Flagg'in içini buz kestiren bir tebessümdü. Yüzündeki renk çekilmişti. O tuhaf, hayat dolu sıcaklık da onunla beraber kaybolmuş gibiydi. Bir an için yaşlı ve kırılgan göründü. "İneceğim... sen de öyle."

"Defol."

"Aşağı ineceğiz," dedi Nadine şarkı söylercesine ve yüzünde korkunç bir tebessümle. "Aşağı, *aşağıı...*"

"Boulder'dalar!"

"Buraya varmak üzereler."

"Aşağı in!"

"Burada kurduğun her şey paramparça oluyor, neden olmasın? Kötülüğün etkin yarı yaşamı zaten hep nispeten kısadır. İnsanlar aralarında fısıldaşıyor. Tom Cullen'ın kaçmasına izin verdiğini, geri zekâlı olsa da aklının Randall Flagg'i faka bastırmaya yettiğini söylüyorlar." Sözcükler soğukça gülümseyen dudaklarının arasından giderek daha büyük bir hızla dökülüyordu. "Silah uzmanının kafayı yediğini ve senin bundan haberinin bile olmadığını söylüyorlar. Çölden bir dahaki dönüşünde getireceği silahları doğudakiler yerine kendileri üzerinde kullanacağından korkuyorlar. Ve burayı terk ediyorlar. Biliyor muydun?"

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldadı Flagg. Yüzü kireç gibiydi, gözleri yuvalarından fırlamıştı. "Cesaret edemezler. Ayrıca gitmeye kalksalardı bilirdim."

Nadine'in parlak gözleri, Flagg'in omzunun üzerinden doğuya dikildi. "Onları görüyorum," diye fısıldadı. "Nöbet noktalarından gece yarısı ayrılıyorlar ve Göz'ün onları görmüyor. Nöbet noktalarından ayrılıp gizlice sıvışıyorlar. İşe giden yirmi kişilik bir ekip on sekiz kişi dönüyor. Sınırdaki nöbetçiler görevlerini aksatıyor. Seni bırakıp gidiyorlar ve geride kalanlar, doğudan gelenler buraya ulaşıp işini bitirmeye kalktığında kıllarını bile kıpırdatmayacaklar..."

Ve bardak taştı. İçinde bir şeyler koptu.

"YALAN SÖYLÜYORSUN!" diye haykırdı Flagg. Elleri omuzlarını sertçe kavradı ve her iki köprücükkemiğini birer kurşunkalemmişçesine kırdı. Nadine'in ince bedenini başının üstüne, soluk mavi göğe doğru kaldırdı ve topukları üzerinde dönerek tıpkı daha önce bardağı attığı gibi

boşluğa fırlattı. Tam o sırada yüzündeki muzaffer ifadeyi, rahatlama gülümseyişini, gözlerindeki keskin bakışı gördü ve anladı. Nadine, onu özgür kılacak yegâne kişinin kendisi olduğunu her nasılsa anlamış ve ona tuzak kurmuştu...

Ve karnında çocuğunu taşıyordu.

Kaçınılmazı engelleyememenin çaresizliğiyle alçak kenardan aşağı uzandı, neredeyse dengesini kaybediyordu. Nadine'in geceliği havada uçuşuyordu. Parmakları ince kumaşın ucunu kavradı ve aynı anda yırtıldığını hissetti. Avucundaki kumaş parçası, gerisindeki parmaklarını seçebileceği kadar şeffaftı... uyanmaya yakın görülen rüyalar gibi.

Ve Nadine aşağı doğru çivileme düşüyordu, geceliği boynuna ve yüzüne dolanıyordu. Çığlık atmadı.

Arızalı bir roket gibi sessizce düştü.

Flagg yere çarptığı an çıkan tanımlanamaz sesi duyunca başını göğe kaldırıp uludu.

Fark etmiyordu, fark etmiyordu.

Her şey hâlâ avucunun içindeydi.

Alçak kenardan aşağı baktığında insanların mıknatısa çekilen metal parçaları gibi ona doğru koşmakta olduğunu gördü. Ya da bir sakatat parçasına üşüşen kurtçuklar gibi.

Çok minik görünüyorlardı ve kendisi de çok yüksekteydi.

Havada yükselip sükûnetini geri kazanmaya karar verdi.

Ama topukları terasın zemininden ayrılabildiğinde aradan çok uzun bir süre geçmiş ve sadece bir santim yükselebilmişti. Bir türlü daha yükseğe çıkamıyordu.

Tom o akşam saat sekizde uyandı ama ortalık hâlâ yola çıkılmayacak kadar aydınlıktı. Bekledi. Nick yine rüyasına gelmiş ve konuşmuşlardı. Nick'le konuşmak güzeldi.

Büyük kayanın gölgesinde yatıp gökyüzünün kararmasını izledi. Yıldızlar tek tük belirmeye başlamıştı. Aklına Pringle's patates cipsleri geldi ve yanında bir kutu olmasını diledi. Özgür Bölge'ye geri döndüğünde *–dönebilirse–* istediği kadar yiyecekti. Doyana kadar cips yiyecekti. Ve dostlarının varlığının tadını çıkaracaktı. Las Vegas'ta eksik olanın bu olduğunu düşündü; sevgi eksikti. Hepsi iyi insanlardı ama içlerinde yete-

rince sevgi yoktu. Çünkü korkmakla fazlasıyla meşgullerdi. Sırf korkunun olduğu yerde sevginin var olup gelişmesi pek mümkün değildi. Tıpkı bitkilerin karanlıkta yeşeremeyeceği gibi.

Karanlıkta sadece mantarlar yetişirdi, bunu o bile biliyordu.

"Nick'i ve Frannie'yi ve Dick Ellis'i ve Lucy'yi seviyorum," diye fısıldadı Tom. Bu onun duasıydı. "Larry Underwood ve Glen Bateman'ı da seviyorum. Stan ve Rona'yı da. Ralph'i seviyorum. Stu'yu seviyorum. Ve..."

İsimlerini bu kadar kolayca hatırlayabilmesi garipti. Boulder'da ziyaretine geldiğinde Stu'nun ismini bile hatırlayabilse başarıydı. Aklı hemen oyuncaklarına kayıyordu. Ama geri döndüğünde –dönebilirse– onlarla eskisi kadar oynamak isteyeceğini sanmıyordu. Eskisi gibi olmayacaktı. Bu üzücüydü ama belki böyle daha iyiydi.

"Tanrı yol göstericimdir," dedi yumuşak sesle. "Yeşil çayırlarda yatmamı sağlar. Aklımı yağlayıp işletir. Düşmanlarla karşılaştığımda bana kung-fu yaptırır. Âmin."

Hava yeterince kararmıştı. Yola koyuldu. O gece saat on bir buçukta Tanrı'nın Parmağı'na vardı ve orada kısa bir yemek molası verdi. Bulunduğu yer yüksekçeydi, geldiği yöne baktığında hareket eden ışıklar görebiliyordu. Otoyol ayrımındalar, diye düşündü. Beni arıyorlar.

Tekrar kuzeydoğuya baktı. Uzakta, batmakta olan ayın cılız ışığında belli belirsiz görünen büyük, granit bir kubbe vardı. Bir sonraki durağı orasıydı.

"Tom'un ayakları yara oldu," diye fısıldadı kendi kendine ama hiç keyfi yok da değildi. Çok daha kötü bir durumda olabilirdi. "A-Y, ayak yarası böyle yazılır."

Yola devam etti ve gecenin yaratıkları ondan ürküp kaçtı. Şafak vakti uyumak için yattığında neredeyse altmış kilometre ilerlemişti. Nevada'yla Utah sınırına epey yaklaşmıştı.

Sabah saat sekizde, derin bir uykudaydı. Ceketini katlayıp başının altına yastık yapmıştı. Gözleri, kapalı kapaklarının ardında hızla hareket etmeye başladı.

Nick gelmişti. Tom yine onunla konuşuyordu.

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. Nick'e onu tekrar görebilmek için sabırsızlandığını söyledi.

Ama Nick anlayamadığı bir sebepten başını çevirdi.

68. BÖLÜM

Ah, tarih nasıl da tekerrür eder: Çöpçü Adam yine şeytanın tavasında diri diri kızarıyordu, ama bu kez kurtulup da serin sularda yıkanma umudu yoktu.

Ben bunu hak ettim. Bana müstahak.

Derisi yanıyor, soyuluyor, tekrar yanıyor, tekrar soyuluyordu. Sonunda bronzlaşmak yerine karardı. Bir insanın içinin er geç dışında ifade bulmasının kanıtıydı. Üzerine gaz dökülüp bir kibritle ateşe verilmiş gibi görünüyordu. Gözlerinin mavisi, çölün sürekli parıltısıyla solmuştu ve içlerine bakmak; uzayda acayip, çok boyutlu deliklere bakmak gibiydi. Üzerindeki giysiler, Kara Adam'ın kıyafetlerinin tuhaf bir taklidi gibi görünüyordu... kırmızı ekose bir gömlek, solmuş kot pantolon ve yıpranmış, parçalanmış, şekilsizleşmiş çizmeler. Ama kırmızı lekeli muskasını atmıştı. Onu takmayı hak etmiyordu. Ona layık değildi. Ve tüm kusurlu iblisler gibi dışlanmıştı.

Kızgın güneşin altında bir an durdu ve titreyen eliyle kaşını sildi. Onun kaderi burasıydı ve tüm hayatı buraya varmak için yaptığı bir yolculuktu. Buraya gelmek için cehennemin yanan koridorlarından geçmişti. Baba katili şerife, Terre Haute'taki yere ve Carley Yates'e katlanmıştı. Bu garip ve yalnız yaşamın sonunda arkadaşlar bulmuştu. Lloyd. Ken. Whitney Horgan.

Ve maalesef her şeyin içine etmişti. Burada kavrulmayı hak ediyordu. Onun için kefaret mümkün olabilir miydi? Kara Adam bu sorunun cevabını bilebilirdi. Çöpçü bilmiyordu.

Nasıl olduğunu doğru düzgün hatırlamıyordu bile, belki işkence çeken zihni hatırlamak istemiyordu. Indian Springs'e son dönüşündeki felaketten ve oradan ayrılışından önce bir hafta kadar çölde kalmıştı. Sol elinin ortaparmağını akrep sokmuş ve eli su doldurulmuş plastik bir eldiven gibi şişmişti. Başının içi doğal olmayan bir ateşle yanıyor olmasına rağmen ilerlemeye devam etmişti.

Kendini hâlâ bir başkasının hayal ürünüymüş gibi hissederek nihayet Indian Springs'e geri dönmüştü. Adamlar getirdiği ganimeti –yangın fitilleri, kara mayınları, aslında pek önemli sayılmayacak ufak tefek malzemelerdi– incelerken keyifli konuşmalar olmuştu. Çöpçü, akrebin sokmasından sonra kendini ilk kez iyi hissetmeye başlamıştı.

Sonra hiçbir uyarı olmaksızın zaman aniden geriye dönmüş ve kendini yine Powtanville'de bulmuştu. Biri, 'Ateşle oynayanlar gece yataklarını ıslatırmış Çöpçü,' demiş ve o da Billy Jamieson'ı görmeyi bekleyerek başını kaldırıp bakmıştı. Ama gördüğü Bill değil, Powtanville'den Rich Groudemore'du. Sırıtıyor ve bir kibrit çöpüyle dişlerini karıştırıyordu. Parmakları yağdan simsiyahtı, çünkü öğle tatilinde bir tur bilardo oynamak için çalıştığı oto tamircisinden doğruca oraya gelmişti. Bir başkası, 'Kibritlerinizi saklasanız iyi olur, Çöpçü geri döndü,' demişti ve konuşan önce Steve Tobin gibi gelmişti ama Steve değildi. Her zamanki gibi deri ceketini giymiş olan Carley Yates'ti. Çöpçü, geçmişindeki geveze cesetlerin birer birer hayata dönmesini dehşetle izlemişti. Richie Groudemore, Carley, Norm Morrisette ve henüz on sekizinde olmasına rağmen saçları dökülmeye başlayan ve diğerlerinin Kabak Hatch diye çağırdığı Hatch Cunningham.

Ve hepsi dik dik ona bakıyordu. Sonra ateşle bulanıklaşmış yıllar öncesinden her şey bütün yoğunluğuyla, aniden geri dönmüştü. *Hey, Çöpçü, OKULU neden yakmadın yahu? Hey, Çöplük, kıçını daha kavurmadın mı? Hey, Çöpçü Adam, burnuna Ronson çakmak gazı çekiyormuşsun, doğru mu?*

Ve Carley Yates: Hey, Çöpçü, emeklilik çekini yaktığında ihtiyar Semple ne dedi?

Onlara haykırmak istemiş ama sadece fısıltıyla konuşabilmişti. "İhtiyar Semple'ın emeklilik çekini daha fazla sormayın." Ve oradan kaçmıştı.

Geri kalanı bir rüyadan ibaretti. Yangın fitillerini alıp garajdaki kamyonların egzoz borularına yerleştirmişti. Elleri iş yaparken zihni çok uzaklarda, karmakarışık haldeydi. İnsanlar çöl aracıyla garaj arasında gidip geldiğini görmüş, hatta birkaçı el sallamıştı ama hiçbiri yanına gelip ne yaptığını sormamıştı. Ne de olsa Flagg'in muskasını takıyordu.

Çöpçü, Terre Haute'u düşünerek yapacaklarını bitirmişti.

Oradayken ona şok verecekleri zaman kauçuk bir şeyi ısırttırırlardı ve şoku veren adam bazen baba katili şerife, bazen Carley Yates'e, bazen

de Kabak Hatch'e benzerdi. Ve Çöpçü, her seferinde bu kez altına işemeyeceğine dair hararetle söz verirdi. Ve her seferinde işerdi.

Yakıt tankerleriyle işi bitince en yakın hangara geçerek oradaki helikopterlere de patlayıcı yerleştirmişti. Bu işi hakkıyla yapabilmek için zamanlayıcıya ihtiyacı vardı, bu yüzden üssün mutfağına gitmiş ve beş tane plastik, basit alarmlı saat bulup almıştı. Bu alarmlı saatler on beş dakikaya veya yarım saate ayarlanıyor, süre dolduğunda *ding* diye ötüyor ve siz de kekinizin piştiğini anlıyordunuz. Ama bu sefer *ding* yerine *bom* sesi çıkacak, diye düşünmüştü Çöpçü zamanlayıcıyı kurarken. Hoşuna gitmişti. Çok iyiydi. Carley Yates veya Rich Goudemore helikopterlerden birini uçurmaya kalkacak olursa kocaman bir sürprizle karşılaşacaktı. Mutfak saatlerini helikopterlerin ateşleme sistemine monte etmişti.

Bu iş bittikten sonra aklı bir anlığına başına gelmişti. Seçenek anı. Yankılarla dolu hangardaki helikopterlere, ardından ellerine bakmıştı. Yanık kokuyorlardı. Ama burası Powtanville değildi. Powtanville'de helikopter yoktu. Indiana güneşi buradaki gibi vahşice parlamazdı. Nevada'daydı. Carley ve bilardo arkadaşları ölmüştü. Süpergribe kurban gitmişlerdi.

Çöpçü dönüp şüpheyle az önce yaptıklarına bakmıştı. Kara Adam'ın silahlarını sabote ediyordu. Bu çok anlamsız, çılgınca bir hareketti. Hemen düzeltecekti.

Ah, ama o güzelim patlamalar.

O muhteşem yangınlar.

Alev alev jet yakıtının her yere saçılması. Helikopterlerin havada infilak etmesi. O kadar güzel olurdu ki...

Ve böylece yeni hayatını bir kenara fırlatıp atmıştı. Güneşin kararttığı yüzünde sinsice bir sırıtışla çöl aracına doğru yürümüş, binip uzaklaşmıştı. Ama fazla uzağa gidememişti. Beklemiş ve nihayet bir tanker, garajdan çıkıp kocaman bir böcek gibi park alanında ilerlemeye başlamıştı. Sonra bir anda infilak etmiş, yağlı alevler her yere yayılmıştı. Çöpçü dürbününü indirip yumruklarını zaferle kaldırarak coşkuyla haykırmıştı. Ama neşesi fazla uzun sürmemişti. Yerini neredeyse anında ölümcül bir dehşet ve mide bulandırıcı bir hüzün almıştı.

Kuzeybatıya doğru ilerleyip, çöle girmiş, aracı neredeyse intihar sayılacak bir hıza çıkarmıştı. Bunun üstünden ne kadar zaman geçmişti?

Bilmiyordu. Ona 16 Eylül'de olduklarını söyleseler boş boş bakıp başını sallamaktan başka bir şey yapamazdı.

Artık yaşamın bir anlamı kalmadığını, bütün dünyanın ona karşı olduğunu ve böyle olması gerektiğini düşünerek canına kıymaya karar verdi. Onu besleyen eli ısıran, aynı el bir yumruğa dönüştüğünde itiraz edemezdi. Bu sadece hayatın getirdiği değil, aynı zamanda adaletti. Arkada üç teneke benzini vardı. Hepsini üzerine döküp kibriti çakacaktı. Bunu hak etmişti.

Ama yapmadı. Nedenini bilmiyordu. Bir güç, pişmanlığının acısı ve hissettiği yalnızlıktan da güçlü bir şey ona engel oldu. Kendini Budist bir rahip gibi ateşe vermesi bile yetersiz bir ceza gibi görünüyordu. Böyle düşünerek uyudu. Uyandığında, zihnine yepyeni bir fikrin girip yerleştiğini fark etti.

KEFARET.

Mümkün müydü? Bilmiyordu. Ama bir şey bulabilseydi... büyük bir şey... ve onu Las Vegas'a, Kara Adam'a götürseydi olmaz mıydı? Ve *KEFARET* imkânsız olsa bile belki *TELAFİSİ* mümkündü. Bu gerçekleşirse içi bir nebze rahatlamış olarak ölebilirdi.

Peki ne yapacaktı? Ne olabilirdi? *KEFARET,* hiç olmazsa *TELAFİ* için ne büyüklükte bir şey gerekiyordu? Kara mayınları, el bombaları, zırhlı kamyonlar veya otomatik silahlar olmazdı. Hiçbiri yeterince büyük değildi. Deney aşamasında iki büyük bombardıman uçağı olduğunu biliyordu (senatonun bilgisi olmadan, savunmanın kayıt dışı kaynakları kullanılarak üretilmişlerdi) ama onları Vegas'a götüremezdi, götürebilse bile geride uçurabilecek kimse kalmamıştı. Görünüşlerine bakılırsa en az onar kişilik ekiplere ihtiyaç vardı.

Çöpçü Adam karanlıkta ısıyı ve ısı kaynaklarını belli belirsiz kırmızı şekiller olarak tespit edebilen kızılötesi bir teleskop gibiydi. Garipti ama pek çok askeri projenin gerçekleştirildiği bu çorak topraklarda bırakılmış ne varsa hissedip bulabiliyordu. Doğruca batıya, her şeyin başladığı yer olan Mavi Proje'nin merkezine gidebilirdi, ama soğuk salgın ona göre değildi ve karışık ama tamamen mantıktan yoksun sayılmayacak zihni, Kara Adam'a göre de olmadığı sonucuna varmıştı. Salgın, kurbanlarını seçmez, önüne çıkanı siler süpürürdü. Mavi Proje'nin ilk destekçileri bu basit gerçeği unutmamış olsa insanlık bu ağır darbeyi almazdı muhtemelen.

Böylece Indian Springs'ten kuzeybatıya, Nellis Hava Kuvvetleri Bölgesi'nin kumlar arasındaki ıssızlığına yönelmişti. Çöl aracını, üzerlerindeki tabelalarda BİRLEŞİK DEVLETLER HÜKÜMETİ ARAZİSİDİR, GİRMEK YASAKTIR, DİKKAT! SİLAHLI NÖBETÇİLER, DİKKAT! KÖPEK VAR ve TELLERDE YÜKSEK VOLTAJ VAR yazan tabelanın önünde durdurdu. Elektrik olmadığı için telleri kesip geçmek daha kolay oldu. Nöbetçiler ve köpekler de ölmüştü elbette. Çöpçü ara sıra yönünü hedefine doğru değiştirerek ilerledi. Bir şeye doğru çekildiğini hissediyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama büyük bir şey olduğundan emindi. Yeterince büyük.

Çöl aracının Goodyear lastikleri durmaksızın dönüyor, Çöpçü'yü kıraç arazide hedefine götürüyordu. Kayalarla kaplı tepeler, bir stegosaurusun sırtı gibi görünüyordu. Hava kuru ve sakindi. Sıcaklık, otuz yedi derece civarındaydı. Tek ses, çöl aracının elden geçirilmiş Studebaker motorundan çıkan homurtuydu.

Alçak bir tepeyi aştı, ardında neler olduğunu gördü ve daha iyi bakabilmek için aracı bir an için boşa aldı.

Yükselen sıcak havanın gerisinde cıva gibi parlayan binalar vardı. Alçak, beton binalar ve kulübeler birbirine oldukça yakındı. Toz toprakla kaplı yolların çevresinde araçlar kalmıştı. Bütün alan üç ayrı hat telle çevrilmişti ve bir zamanlar tellerde yüksek voltaj olduğunu porselen iletkenlere bakarak anlayabiliyordu. İçinden uzak dur mesajı veren zayıf bir akım geçen, misket büyüklüğünde iletkenlerden değillerdi. Bunların her biri yumruk boyutundaydı.

Doğuda, iki şeritli asfalt bir yol, ilaç kutularına benzeyen nöbetçi kulübesine doğru gidiyordu. Burada üzerlerinde FOTOĞRAF MAKİNENİZİ NÖBETÇİ ASKERE BIRAKINIZ veya BİZİ SEVDİYSENİZ KONGRE ÜYENİZE SÖYLEYİN tarzı küçük, şirin yazılar bulunan tabelalardan yoktu. Görünen tek tabelada, tehlike bildiren sarı kırmızı harflerle DERHAL KİMLİK GÖSTERİN yazıyordu.

"Teşekkürler," diye fısıldadı Çöpçü. Kime teşekkür ettiğine dair hiçbir fikri yoktu. "Ah teşekkür ederim... teşekkür ederim." Özel hissi onu buraya getirmişti, ama burada olduğunu en baştan beri biliyordu zaten. Burada bir yerdeydi.

Çöl aracını vitese takarak tepeden aşağı indi. On dakika sonra nöbetçi kulübesine giden yolda ilerliyordu. Yol üstünde siyah beyaz bariyerler

vardı. Çöpçü incelemek üzere araçtan indi. Bunun gibi yerlerde elektrik kesintisine karşı büyük jeneratörler vardı. Üç ay boyunca kesintisizce elektrik sağlayacak bir jeneratör olduğunu sanmıyordu, ama yine de dikkatli olup kontrol etmekte fayda vardı. İstediği artık çok yakınındaydı. Hevesle tedbirsizlik edip mikrodalga fırına konmuş gibi pişmek istemiyordu.

Yirmi santim kalınlığındaki kurşun geçirmez camın ardında, Çöpçü'ye ve ötesine bakmakta olan üniformalı bir mumya vardı.

Çöpçü bariyerin altından geçerek kulübenin girişine yöneldi. Kapı, ilk denemede açıldı. İyiye işaretti. Bunun gibi yerlerde yedek güç devreye girdiğinde her yer otomatik olarak kilitlenirdi. Sıçarken alarm verilirse kriz sona erene dek tuvalette kapalı kalırdınız. Ama yedek güç devreden çıkmış ve bütün kilitler açılmıştı.

Ölü nöbetçinin kuru, tatlı, ilginç bir kokusu vardı. Tarçınla şekerin karışımına benziyordu. Ceset ne şişmiş, ne çürümüştü. Öylece kurumuş kalmıştı. Boynunda hâlâ Kaptan Trips'in alametifarikası olan siyah lekeler vardı. Arkasındaki köşede, otomatik bir Browning duruyordu. Çöpçü Adam silahı alıp dışarı çıktı.

Silahı tek atışa ayarladı, dürbünüyle oynadı ve kabzasını sıska omzuna dayadı. Porselen iletkenlerden birine nişan alarak ateş etti. Güçlü, alkışa benzer bir ses çıktı ve hafif bir kükürt kokusu yayıldı. İletken paramparça oldu, ama yüksek voltaja işaret eden mor-beyaz kıvılcımlar görülmedi. Çöpçü Adam gülümsedi.

Mırıldanarak girişe gitti ve inceledi. Nöbetçi kulübesinde olduğu gibi burada da kapı kilitli değildi. Hafifçe itip çömeldi. Yola mayın döşenmişti. Bunu nereden bildiğini bilmiyordu, ama mayının varlığından emindi. Tetiklenmiş olabilirdi, olmayabilirdi de.

Çöl aracına binip vitese taktı ve bariyerlerin üzerine doğru sürdü. Büyük tekerleklerin altında ezildiler. Çöl güneşinin kızgın ışıkları ortalığı kavuruyordu. Çöpçü Adam'ın garip gözleri mutlulukla ışıldadı. Büyük giriş kapısının önünde durup araçtan indi, sonra yine vitese taktı. Sürücüsüz araç ileri fırladı ve kapıya çarparak ardına dek açtı. Çöpçü Adam nöbetçi kulübesine daldı.

Gözlerini sıkıca yumdu, ama patlama olmadı. Bu iyiydi; demek ki bütün sistemler iflas etmişti. Acil durum sistemleri bir, belki iki ay boyun-

ca çalıştıktan sonra sıcağın ve bakımsızlığın etkisiyle çalışmaz hale gelmiş olmalıydı. Yine de tedbiri elden bırakmaya hiç niyeti yoktu.

Bu arada çöl aracı uzun, beton binanın duvarına sakince ilerliyordu. Çöpçü koşup aracı yakaladı ve Illinois Caddesi yazan tabelanın tam önünde içine atladı. Vitesi tekrar boşa alıp aracı durdurdu, ardından gerileyip beton binanın çevresinden dolaştı.

Kışlaydı. Şekerle karışık tarçın kokusu, binanın gölgelerle kaplı içini sarmıştı. Yaklaşık elli yatak, yirmi kadar da ceset vardı. Çöpçü, yatakların arasındaki koridorda yürüdü. Nereye gittiğini merak ediyordu. Burada ihtiyacı olan bir şey yoktu değil mi? Bu adamların bir zamanlar ölümcül silahlar olduğu söylenebilirdi, ama süpergrip icaplarına bakmıştı.

Binanın arka kısmında ilgisini çeken bir şey gördü. Bir levha. Üzerindeki yazıyı okumak için yaklaştı. İçeride boğucu bir sıcaklık vardı. Sanki başı zonkluyor, şişiyormuş gibi geliyordu. Ama levhanın önüne varınca gülümsemeye başladı. Evet, doğru yerdeydi. Aradığı şey bu üsteydi.

Levhada, duş almakta olan bir çizgi karakter vardı. Bacaklarının arasını sabunlamakla meşguldü ve her tarafı köpüklerle kaplıydı. Altında şöyle bir yazı vardı: UNUTMAYIN! HER GÜN DUŞ ALMAK SİZİN YARARINIZADIR!

Altında, ucu aşağı dönük üç üçgenin bulunduğu sarı siyah bir sembol vardı.

Radyasyon sembolü.

Çöpçü Adam ıssız binada ellerini çırparak bir çocuk gibi mutlu bir şekilde güldü.

69. BÖLÜM

Whitney Horgan, Lloyd'u odasında, yakın zamanda Dayna Jurgens ile paylaştığı büyük, yuvarlak yatakta buldu. Çıplak göğsünde, içi cin tonik dolu kocaman bir bardak vardı. Ciddi bir ifadeyle, tavana monte edilmiş aynadaki aksine bakıyordu.

"İçeri gel," dedi Whitney'i görünce. "Aman sakın davet bekleme. Kapıyı çalmana da gerek yok zaten. Sersem herif." *Seesemerif* gibi bir şey söylemişti.

"Sarhoş musun Lloyd?" diye sordu Whitney çekingen bir tavırla.

"Hayır. Henüz değilim. Ama oluyorum."

"O burada mı?"

"Kim? Korkusuz Lider mi?" Doğrulup oturdu. "Buralarda bir yerlerde. Gece Yarısı Serserisi." Bir kahkaha atıp tekrar yattı.

Whitney sesini alçalttı. "Ağzından çıkanlara dikkat et. Ayrıca o etraftayken kafayı bulmak hiç iyi bir fikir..."

"Siktir et."

"Hec Drogan'ın başına gelenleri unutma. Ve Strellerton'ın."

Lloyd başını salladı. "Haklısın. Yerin kulağı vardır. Yere bir, kulağına iki... Bu deyimi hiç duymuş muydun?"

"Evet, birkaç kere. Ama doğru bir söz Lloyd."

"Haklısın." Lloyd aniden oturdu ve kadehini karşı duvara fırlattı. Bardak kırıldı ve içki etrafa saçıldı. "Temizlikçiye iş çıktı."

"İyi misin Lloyd?"

"Gayet iyiyim. Cin tonik ister misin?"

Whitney bir an tereddüt etti. "Hayır. Misket limonu olmayınca hoşuma gitmiyor."

"Of, böyle mazeret olmaz! Misket limonu var. Küçük bir şişeden sıkılıyor." Lloyd bara gitti ve plastik ReaLime şişesini gösterdi. "Yeşil Dev'in sol taşağı gibi görünüyor. Ne komik değil mi?"

"Tadı misket limonu gibi mi?"

"Tabii," dedi Lloyd asık suratla. "Ne gibi olacaktı? Cheerios zıkkımı gibi mi? Eee, ne diyorsun? Erkek gibi içecek misin benimle?"

"Şey... peki."

"Pencere kenarında, manzara eşliğinde içeriz."

"Olmaz," dedi Whitney sertçe. Bara doğru yürümekte olan Lloyd aniden durdu. Yüzü solmuştu. Whitney'e baktı ve bir an göz göze geldiler.

"Tamam, peki," dedi Lloyd. "Kusura bakma dostum. Kötü tercihti."

"Önemi yok."

Ama vardı ve bunu ikisi de biliyordu. Flagg'in "gelini" olarak tanıştırdığı kadın önceki gün yere çakılmıştı. Lloyd, Deli Fişek'in Dayna'nın

camlar açılmadığı için balkondan atlayamadığını söylediğini hatırlıyordu. Ama çatı katının terası vardı. Galiba zengin kumarbazların –çoğu Arap'tı– kendini oradan atabileceğine ihtimal vermemişlerdi.

Whitney'e bir cin tonik hazırladı ve oturup bir süre sessizce içtiler. Güneş kıpkırmızı olmuş, batıyordu. Sonunda Whitney neredeyse duyulamayacak kadar alçak bir sesle konuştu. "Sence kendi mi atladı?"

Lloyd omuz silkti. "Ne fark eder? Evet, bence kendi atladı. Onunla evli olsan sen atlamaz mıydın? Doldurayım mı?"

Whitney bardağına baktı ve boşalmış olduğunu şaşkınlıkla gördü. Bardağı alan Lloyd bara yöneldi. Kısa bir süre sonra içkileri tazeleyip döndü.

Günbatımını izleyerek cin toniklerini sessizce içtiler.

"Cullen denen adamdan haber var mı?" diye sordu Whitney sonunda.

"Yok. Sıfır. Hiç. Ne ben bir şey duydum, ne de Barry. 40, 30, 2 ve 74. karayollarında bulunamadı. I-15'te de yok. Arka yollarda da gören olmadı. Bütün yolları kapattık ama sanki yer yarıldı içine girdi. Muhtemelen çölde bir yerlerde. Geceleri ilerlemeye devam ederse ve doğuya gitmenin yolunu bulursa elimizden kaçabilir. Ama kaçsa ne olacak? Onlara ne söyleyebilir ki?"

"Bilmiyorum."

"Ben de. Bırakalım gitsin. Ben böyle düşünüyorum."

Whitney huzursuz oldu. Lloyd yine patronu eleştirmeye başlamıştı. Whitney çakırkeyif olmuştu. Belki birazdan buraya geliş sebebini Lloyd'a söyleyecek cesareti bulabilirdi.

"Bak ne diyeceğim," dedi Lloyd öne eğilerek. "Adam kontrolü kaybediyor. Maçın sonuna yaklaştık ve yedek kulübesinde ısınan oyuncu yok."

"Lloyd, ben..."

"Tazeleyeyim mi?"

"Olur, tabii."

Lloyd kalkıp içkilerini tazeledi. Kadehlerden birini Whitney'e uzattı. Whitney ilk yudumu aldıktan sonra ürperdi. Neredeyse tamamı cindi.

"Kontrolü kaybediyor," diye tekrarladı Lloyd konuya dönerek. "Önce Dayna, sonra bu Cullen denen herif. Üstüne karısı, eğer gerçekten öyleyse tabii, gidip kendini attı. Sence kadının kendini çatıdan atması *onun* planı mıydı?"

"Bence bu konu hakkında konuşmamalıyız."

"Ha bir de Çöpçü Adam var. Baksana neler yaptı. Onun gibi dostu olanın düşmana ihtiyacı yok. Gidişat kötü."

"Lloyd..."

Lloyd başını iki yana salladı. "Hiç anlam veremiyorum. Gelip Özgür Bölge'deki ihtiyar kadının öldüğünü haber verene dek her şey tıkırındaydı. Son engelin de ortadan kalktığını söylemişti. Ama o günden beri her şey ters gidiyor."

"Lloyd, bence bu konuda..."

"Şimdi ne yapacağımız meçhul. Baharda karadan saldırabiliriz herhalde. Bahardan önce mümkün değil. Ama bahara kadar onların bize ne gibi sürprizler hazırlayacağını Tanrı bilir. Hızlı davranıp onları gafil avlayacaktık ama şimdi o avantajı kaybettik. Ayrıca bir de Çöpçü meselesi var. Çölde bir haltlar karıştırıyor ve eminim başının altından..."

"Lloyd," dedi Whitney alçak, boğuk bir sesle. "Beni dinle."

Lloyd endişeyle ona baktı. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Bunu sana soracak cesaretim olup olmadığını bile bilmiyorum," dedi Whitney. Elindeki bardağı sinirli bir şekilde sıkıp bırakıyordu. "Deli Fişek, Ronnie Sykes, Jenny Engstrom ve ben buradan ayrılıyoruz. Bizimle gelmek ister misin? Tanrım, sana bunu teklif ettiğime inanamıyorum. *Onun* sağ kolusun."

"Gidiyor musunuz? Nereye?"

"Güney Amerika'ya sanırım. Brezilya olabilir. Yeterince uzak." Tereddütle bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Gidenlerin sayısı artıyor. Flagg'in onları yakalayacağını sanmıyorlar. Kimileri kuzeye, Kanada'ya gidiyor. Orası bana göre fazla soğuk. Ama buradan gitmem lazım. Beni aralarına kabul edeceklerini bilsem doğuya giderdim. Ve varabileceğimize inansam." Whitney aniden sustu ve mutsuzca Lloyd'a baktı. Yüzünde, fazla ileri gittiğini düşünen bir adamın ifadesi vardı.

"Sorun değil," dedi Lloyd alçak bir sesle. "Seni ispiyonlayacak değilim Whitney."

"Sadece... burası artık çok kötü oldu," dedi Whitney mutsuzca.

"Ne zaman ayrılmayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Lloyd.

Whitney, ona şüpheyle baktı.

"Of, boş ver, sormamış olayım," dedi Lloyd. "İçkini tazeleyeyim mi?"

"Henüz değil," dedi Whitney bardağına bakarak.

"Benimki bitti." Bara gitti. "Yapamam," dedi arkası Whitney'e dönükken.

"Hı?"

"Yapamam!" diye tekrarladı sertçe ve ona döndü. "Ona borçluyum. Hem de çok. Beni Phoenix'te çok kötü bir durumdan kurtarmıştı. O günden beri onunlayım. Aslında olduğundan daha uzun bir süreymiş gibi geliyor. Hatta bazen sonsuzluk gibi geliyor."

"Eminim öyledir."

"Ama hepsi bu değil. Bana bir şey yaptı. Daha zeki belki. Ne olduğunu bilmiyorum, ama artık eski ben değilim Whitney. Alakam yok. *Ondan* önce adi bir suçluydum. Şimdi burada idarecilik yapıyorum ve bu işte hiç fena sayılmam. Galiba daha iyi düşünüyorum. Evet, beni daha zeki yapmış." Lloyd boynundaki kızıl lekeli taşı tuttu, bir an kaldırıp baktıktan sonra geri bıraktı. Elini, iğrenç bir şeye dokunmuş gibi pantolonuna sildi. "Şu an bir dâhi olmadığımın farkındayım. Yapmam gereken her şeyi küçük bir deftere yazıyorum, aksi halde unutuyorum. Ama o arkamdayken emirler verebiliyorum ve çoğu zaman sonuçlar iyi oluyor. Daha önce tek yaptığım emir almak ve başımı derde sokmaktı. Artık değiştim... beni değiştirdi. Evet, olduğundan çok daha uzun bir süre geçmiş gibi. Las Vegas'a ilk gelişimizde şehirde sadece on altı kişi vardı. Ronnie onlardan biriydi. Jenny ve zavallı Hec Drogan da. *Onu* bekliyorlardı. Şehre vardığımızda Jenny Engstrom o güzel dizlerinin üstüne çöktü ve Flagg'in çizmelerini öptü. Bahse girerim yataktayken sana bundan hiç bahsetmemiştir." Whitney'e çarpık bir gülümsemeyle baktı. "Şimdiyse kaçmak istiyor. Eh, onu suçluyor değilim. Seni de. İyi bir operasyonu aksatmak ne kadar kolaymış gördük."

"Sen kalacak mısın?"

"Sonuna kadar buradayım Whitney. Onun sonu da olsa benimki de. Ona bu kadarını borçluyum."

Kara Adam'a hâlâ Whitney ve diğerlerinin sonunun büyük ihtimalle Drogan gibi çarmıha gerilmek olduğunu düşünecek kadar inancı olduğunu söylemedi. Ayrıca bir şey daha vardı. Burada Flagg'in sağ koluydu. Brezilya'da ne olacaktı? Whitney de Ronnie de ondan zekiydi. Deli Fişek ile iki-

si arka planda kalacaktı ve bu, Lloyd'a göre değildi. Eskiden olsa aldırmazdı ama artık şartlar değişmişti. Ve anlıyordu ki değişim bir kez gerçekleşince eskiye dönüş olmuyordu.

"Eh, sen bilirsin," dedi Whitney yarım ağızla.

"Öyle," dedi Lloyd ve, *Flagg bunu öğrendiğinde yerinde olmak istemem*, diye düşündü. *Brezilya'da olduğunuzu keşfedip sizi çarmıha gerilmekten beter edeceği zaman da yerinde olmak istemem.*

Bardağını kaldırdı. "Şerefe içelim Whitney."

Whitney de kadehini kaldırdı.

"Kimse zarar görmesin," dedi Lloyd. "Buna içiyorum. Kimseye bir şey olmasın."

"Buna içerim işte," dedi Whitney hararetle ve içtiler.

Whitney kısa bir süre sonra ayrıldı. Lloyd içmeye devam etti. Saat dokuz buçuk civarında sızdı ve yuvarlak yatağında derin bir uykuya daldı. Hiç rüya görmedi ve bu, ertesi gün çektiği baş ağrısına neredeyse değerdi.

Tom Cullen 17 Eylül sabahı Gunlock, Utah'ın biraz kuzeyinde kamp kurdu. Hava nefesini buharlaştıracak kadar soğuktu. Kulakları üşümüş ve uyuşmuştu. Ama kendini iyi hissediyordu. Önceki gece bozuk bir yolun kenarından geçmiş ve küçük bir ateşin etrafında oturmakta olan üç adam görmüştü. Adamların üçü de silahlıydı.

Kayaların arasından gizlice geçmeye çalışırken –Utah'taki yabani bölgenin batı ucundaydı– çakıltaşlarını yerlerinden oynatmış ve aşağı yuvarlanmalarına sebep olmuştu. Olduğu yerde korkuyla donakalmıştı. Ilık idrarı bacaklarından aşağı süzülmüş, ama bir bebek gibi altını ıslattığını ancak bir saat sonra fark etmişti.

Adamların üçü de o tarafa dönmüş, ikisi silahına uzanmıştı. Tom pek iyi gizlenmiş sayılmazdı. Gölgeler içinde bir başka gölgeydi sadece. Ay, bulutların ardındaydı. Eğer o an kendini gösterecek olsa... Sonra adamlardan biri gözle görülür bir şekilde gevşemişti. "Sadece bir geyik," demişti. "Bu civarda çok var."

"Gidip araştırsak iyi olur," demişti adamlardan biri.

"Sen dön de kıçını araştır," demişti üçüncü adam ona ve konu orada kapanmıştı. Tekrar ateşin başına oturmuşlar, Tom işkence gibi gelen bir

yavaşlıkla adım adım oradan uzaklaşmıştı. Bir saat sonra kamp ateşi, uzaklarda minik bir kıvılcım halini almıştı. Sonra nihayet ateşi göremez olmuş ve kendini omuzlarından tonlarca yük kalkmış gibi hissetmişti. İçini yine bir güven hissi doldurmuştu. Hâlâ batıdaydı ve dikkatli olması gerekiyordu, bunun bilincindeydi ama büyük bir tehlike atlatmıştı.

Artık sabah olmuştu, sık çalılıkların altında top gibi kıvrılıp uyumaya hazırlandı. *Battaniye bulsam iyi olur*, diye düşündü. *Hava soğuyor*. Sonra uyku, her zaman olduğu gibi aniden onu kollarına aldı.

Rüyasında Nick'i gördü.

70. BÖLÜM

Çöpçü Adam aradığını bulmuştu. Yerin epeyce altında, zifiri karanlık bir koridora gelmişti. Sol elinde bir el feneri vardı, sağ elindeyse bir tabanca; çünkü burası ürkütücüydü. Geniş koridorda neredeyse hiç ses çıkarmadan, aküyle çalışan bir araçta kayar gibi ilerliyordu. Çıkan tek ses alçak bir mırıltıdan ibaretti.

Araç, sürücü koltuğu ve yolcular için geniş bir taşıma alanından oluşuyordu. Taşıma alanında bir nükleer başlık vardı.

Çok ağırdı.

Çöpçü ne kadar ağır olduğunu tahmin bile edemiyordu, zira eliyle bir milim bile itememişti. Uzun ve silindir şeklindeydi. Soğuktu. Elini kıvrımlı yüzeyinde gezdirirken bunca soğuk, cansız bir metal yığınının o kadar fazla ısı meydana getirme potansiyelinin bulunduğuna inanmakta zorlanıyordu.

Atom bombasını sabah saat dörtte bulmuştu. Garaja gidip zincirli bir vinç getirerek başlığın etrafına zinciri geçirmişti. Başlık, doksan dakika sonra akülü aracın arkasında uslu uslu duruyordu. Ucunda A161410USAF yazıyordu. Araca yüklediğinde sert kauçuk lastikler belirgin bir şekilde ezilmişti.

Artık koridorun sonuna gelmişti. Yük asansörü tam karşıda, kapıları davetkâr bir halde açık bekliyordu. Aracı içine rahatça alacak kadar

genişti ama elektrik yoktu elbette. Çöpçü merdivenden inmiş, vinci de aynı şekilde indirmişti. Başlığa kıyasla oldukça hafifti. Sadece yetmiş beş kilo kadardı. Yine de beş kat aşağı indirmek çok zahmetli olmuştu.

Başlığı yukarı nasıl çıkaracaktı?

Araç vinciyle çek, diye fısıldadı zihni.

Sürücü koltuğunda oturarak el fenerini rasgele sağa sola tutan Çöpçü başını salladı. Tabii ya, çözüm buydu. Vinçle çekecekti. Gerekirse basamak basamak çıkaracaktı. Ama yüz elli metrelik tek parça zinciri nereden bulacaktı?

Eh, büyük ihtimalle bulamayacaktı. Ama zincir parçalarını kaynakla birleştirebilirdi. İşe yarar mıydı? Yeterince dayanıklı olur muydu? Kestirmek güçtü. Dayanıklı olsa bile basamakların, çıkarken yaratacağı darbeler ne olacaktı?

İndi ve sessiz karanlıkta elini nükleer başlığın ölümcül soğukluğu üstünde okşarcasına gezdirdi.

Aşk bir yolunu bulacaktı.

Ne bulabileceğine bakmak için basamakları tırmanmaya başladı. Böyle bir üste, ihtiyaç duyulan her şeyden biraz olurdu. Aradığını bulacağından emindi.

İki kat tırmandıktan sonra soluklanmak için durdu. Aklına aniden bir soru takıldı: *Radyasyon alıyor muyumdur?* Bu tür silahların kurşundan kalkanları olurdu, ama televizyonda gördüğü filmlerde radyoaktif silahların yakınına giden herkes koruyucu kostümler giyer ve maruz kalındığında renk değiştiren kartlar takardı. Çünkü radyoaktivite ses çıkarmazdı. Görülemezdi. Sinsice ete ve kemiğe yerleşirdi. İstifralar, saç dökülmeleri, birkaç dakikada bir baş gösteren tuvalet ihtiyaçları başlayana dek maruz kalındığı anlaşılmazdı bile.

Bütün bunlar ona da olacak mıydı?

Umurunda bile olmadığını fark etti. O bombayı yukarı çıkaracaktı. Ne yapıp edip çıkaracaktı. Çıkaracak ve Las Vegas'a götürecekti. Indian Springs'te yaptığı korkunç şeyi telafi etmesi gerekiyordu. Bunu yaparken ölmesi gerekiyorsa ölecekti.

"Sana canım feda," diye fısıldadı karanlıkta ve basamakları tırmanmaya devam etti.

71. BÖLÜM

Eylülün on yedisiydi ve vakit gece yarısına yaklaşmıştı. Randall Flagg çölde ayak ucundan çenesine kadar üç battaniyenin altına gömülmüştü. Dördüncü battaniyeyi ise sadece gözleriyle burnunun ucunu açıkta bırakacak şekilde başına sarmıştı.

Zihnini düşüncelerden arındırmaya çalıştı. Kıpırdamadan durdu. Yıldızların soğuk ışığı geceyi aydınlatıyordu.

Göz'le etrafı taramaya başladı.

Hafif, acısız bir çekilme hissiyle kendinden ayrıldığını hissetti. Bir şahin gibi sessizce uçarak yükseldi ve uzaklaştı. Artık geceye karışmıştı. Karganın, kurdun, sansarın, kedinin gözüydü. Akrepti, örümcekti. Çöl havasında sonsuza dek uzanıyormuş gibi görünen zehirli bir oktu. Ne olursa olsun, Göz, onu terk etmemişti.

Dünya yüzeyindeki her şey öylece serilmişti. Üstlerinden zahmetsizce uçuyordu.

Geliyorlar... Utah'a varmak üzereler... Koca bir mezarlığa dönmüş olan sessiz dünyanın üstünde uçmaya devam etti. Eyaletler arası otoyolla ikiye ayrılmış olan çöl hemen altında bembeyaz uzanıyordu. Doğuya doğru uçup eyalet sınırını geçti. Bedeni çok uzaktaydı, parlak gözleri yuvalarında sadece akları görünecek şekilde dönmüştü.

Aşağıdaki arazi değişmeye başladı. Engebeler, tepeler, rüzgârla oyulmuş sütunlar belirdi. Otoyol ortadan boylu boyunca ilerliyordu. Kuzeyde, uzakta, Bonneville Tuz Havzaları vardı. Batıda bir yerlerde ise Skull Vadisi. Uçmaya devam etti. Rüzgârın sesi, ölü ve uzak...

Richfield'ın güneyinde bir yerlerde, yıldırım çarpmış çok yaşlı bir çam ağacının tepesine tünemiş bir kartal, karanlıkta çok yakınından bir şey geçtiğini hissetti ve korkusuzca ona doğru bir hamle yaptı, ama ölümcül bir soğuğun sırıtan etkisiyle afalladı. Bir taş gibi düşmeye başladı. Tam yere çakılacaktı ki kendini toparlamayı başardı.

Kara Adam'ın Göz'ü doğuya doğru uçmaya devam etti.

I-70'in üzerindeydi. Salgından sonra sadece sıçanlara, kedilere ve artık insan kokusu almadığı için ormanlık alandan çıkmaya cesaret ederek binalara yaklaşan geyiklere kalmış olan kasabalar altında birer birer beliriyordu. Freemont, Green River, Sego, Thompson ve Harley Dome gibi isimleri olan kasabalar. Sonra karşısına yine terk edilmiş olan küçük bir şehir çıktı. Grand Junction, Colorado. Sonra...

Grand Junction'ın hemen doğusunda bir kamp ateşi gördü.

Göz daireler çizerek inmeye başladı.

Kamp ateşi sönmeye yüz tutmuştu. Etrafında uyumakta olan dört şekil vardı.

Demek doğruydu.

Göz onlara soğukça baktı. Geliyorlardı. Neden geldiklerine dair en ufak bir fikri bile yoktu, ama geliyorlardı. Nadine doğru söylemişti.

Alçak bir hırıltı duyuldu ve Göz diğer tarafa döndü. Kamp ateşinin diğer tarafında bir köpek vardı. Başını eğmiş, kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmıştı. Gözleri amber gibi parlıyordu. Hırıltısı, sonsuza dek uzayan bir kumaş yırtılıyormuşçasına kesintisizdi. Göz ona dikilince köpek hiç korkmadan aynı şekilde karşılık verdi. Üstdudağı gerilip çekildi ve sivri dişleri ortaya çıktı.

Şekillerden biri doğrulup oturdu. "Kojak," diye mırıldandı uykulu bir sesle. "Tanrı aşkına, sesini keser misin?

Tüyleri kabarmış olan Kojak hırlamaya devam etti.

Uyanan adam –Glen Bateman'dı– aniden huzursuzca etrafına bakındı. "Kim var orada oğlum?" diye fısıldadı köpeğe. "Orada biri mi var?"

Kojak hırlamaya devam etti.

"Stu!" Adam yanındaki şekli sarstı. Uyku tulumundaki şekil bir şeyler mırıldandıktan sonra uyumaya devam etti.

O an kara Göz olan Kara Adam, yeterince görmüştü. Köpeğin onun varlığını hissettiğini anlayarak oradan uzaklaştı. Hırıltılar önce gürültülü, sonra uzaklaşıp hafifleyen ve yok olan havlamalara dönüştü.

Geride sessizlik ve hızla akan karanlık kaldı.

Ne kadar olduğunu bilmeden çölün üstünde durup aşağıdaki bedenine baktı. Sonra yavaşça ona doğru alçaldı ve içine girdi. Birleşme anında garip bir baş dönmesi hissetti. Sonra Göz gitti ve geride sadece parlayan soğuk yıldızlara dikilmiş kendi gözleri kaldı.

Evet, geliyorlardı.

Flagg gülümsedi. Onlara gelmelerini ihtiyar kadın mı söylemişti? Ölüm döşeğindeyken onlara intihar etmelerini buyursa onu da yapacaklar mıydı? Bunun mümkün olduğunu düşündü.

Unuttuğu şey, o kadar basitti ki afallatıyordu: *Onların* da sorunları vardı, *onlar* da korkuyordu... ve bunların sonucu olarak inanılmaz bir hata yapıyorlardı.

Peki diğerleri tarafından kovulmuş olmaları mümkün müydü?

Bu fikir üzerinde biraz kafa yorduktan sonra pek muhtemel olmadığına karar verdi. Kendi istekleriyle geliyorlardı, bu bilinçli bir tercihti. Yamyamların köyüne giden bir misyoner gibi ulvi ve temiz bir amaçları vardı.

Aman ne güzel!

Şüpheler son bulacaktı. Korkular bitecekti. Bunun için tek gereken, bu dördünün kesik başını MGM Grand'in önünde sopalara geçirerek sergilemekti. Vegas'taki herkesi oraya toplayacak ve görmelerini sağlayacaktı. Fotoğraflarını çektirip ilanlar bastıracak, sonra ilanları Los Angeles'a, San Francisco'ya, Spokane'e ve Portland'a dağıtacaktı.

Beş kafa. Köpeğin başını da sopaya geçirecekti.

"Uslu köpekçik," dedi Flagg ve Nadine'in onu oyuna getirip terastan fırlattırmasından beri ilk kez güldü.

O gece çok iyi uyudu. Sabah haber göndererek Utah ve Nevada arasındaki yollardaki nöbetçi sayısının üç katına çıkarılmasını emretti. Artık doğuya giden tek bir adamı değil, batıya giden dört adamla bir köpeği arıyorlardı. Ve canlı ele geçirilmelerini istiyordu. Ne pahasına olursa olsun.

Ah, evet.

72. BÖLÜM

"Biliyor musunuz," dedi Glen Bateman sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanan Grand Junction'a doğru bakarak. "İçim bayıldı sözünü uzun zamandır duyardım, ama gerçek anlamını şimdi daha iyi kavrıyo-

rum." Morning Star Çiftlikleri sentetik sosislerinden oluşan kahvaltısına bakıp yüzünü buruşturdu.

"Bu yine iyi," dedi Ralph samimi bir ifadeyle. "Sen asıl askerdeyken yediklerimizi görecektin."

Larry'nin bir saat kadar önce canlandırdığı ateşin etrafında oturuyorlardı. Hepsi kalın ceketler ve eldivenler giymişti; ikinci kahvelerini içiyorlardı. Gökyüzü bulutlu ve kasvetliydi. Sıcaklık ise iki derece filan olmalıydı. Kojak ateşe tüyleri yanmayacak kadar yaklaşmış, uyukluyordu.

"İçerideki adamı doyurdum," dedi Glen ayağa kalkarak. "Bana yoksullarınızı, açlarınızı verin. Yok, düşündüm de bana sadece çöplerinizi verin. Gömeceğim."

Stu, ona kâğıt tabağıyla bardağını uzattı. "Yürüyüş gerçekten insanı forma sokuyor değil mi keltoş? Bahse girerim yirmi yaşından beri kendini bu kadar formda hissetmiyorsundur."

"Yani yetmiş yıldan beri," dedi Larry gülerek.

"Daha önce hiç bu kadar formda olmamıştım Stu," dedi Glen ciddi bir ifadeyle çöpleri toplayıp naylon torbaya doldururken. "Böyle formda olmayı hiç *istememiştim.* Ama bir itirazım yok. Elli yıllık bilinmezlikten sonra ihtiyar bir zencinin tanrısının peşinden ölümün kollarına gitmek kaderim galiba. Kaderim buysa budur. Hikâyenin sonu. Ama yürümeyi motosiklete binmeye tercih ederim. Yürümek daha uzun sürüyor, bu sayede ömrümü uzatmış oluyorum. Sadece birkaç gün bile olsa. Şimdi izninizle şunları gömüp geleyim beyler."

Elinde küçük bir kürekle kampın diğer tarafına gidişini izlediler. Glen'in deyimiyle bu "Colorado ve batıya yürüyüş turu" en çok onu zorlamıştı. İçlerinde en yaşlıları oydu Ralph Brentner'den on iki yaş büyüktü. Ama her nasılsa diğerleri için durumu oldukça kolaylaştırmıştı. Alaycılığı sürekliydi ama aynı zamanda nazikti ve kendiyle barışık görünüyordu. Günbegün yola devam edebilmesi diğerlerine ilham veriyor sayılmasa da hepsini etkiliyordu. Elli yedi yaşındaydı ve Stu son birkaç sabahtır parmak eklemlerini yoklayıp yüzünü buruşturduğunu görüyordu.

"Çok acıyor mu?" diye sormuştu önceki sabah yürüyüşe başlamalarından yaklaşık bir saat sonra.

"Aspirin icabına bakıyor. Mafsal iltihabı. Henüz o kadar kötü değil, beş altı yıl sonra çok daha kötü olacak. Açıkçası o günleri göreceğimi hiç sanmıyorum Doğu Teksas."

"Sence gerçekten bizi öldürecek mi?"

Glen Bateman bu soruya tuhaf bir cevap vermişti. "Kötülükten korkum yok." Ve konu böylece kapanmıştı.

Donmuş toprağı kazmaya çalışırken küfrettiğini duyabiliyorlardı.

"Esaslı adam," dedi Ralph.

"Kesinlikle," dedi Larry başını sallayarak.

"Üniversitelerdeki profesörlerin hanım evladı olduğunu düşünürdüm, ama bu adam beni yanılttı. Çöpleri neden öylece bir kenara atmadığını sorduğumda bana ne dedi biliyor musunuz? Aynı bokları tekrar yemeye başlamamıza gerek yokmuş. Zaten şimdiden eski hatalarımızı tekrarlamaya başlamışız."

Kojak, Glen'in ne yaptığına bakmak için o tarafa doğru yürüdü.

Glen'in sesi onlara kadar geldi. "Ah, demek geldin, seni tembel tüy torbası. Nereye gittiğini merak etmeye başlamıştım. Seni de gömmemi mi istiyorsun?"

Larry sırıttı ve beline takılı olan yol-ölçeri çıkardı. Yol üstündeki bir Golden spor malzeme mağazasından almıştı. Ayarlandıktan sonra marangoz metresi gibi bele takılıyordu. Her akşam kat ettikleri mesafeyi köşeleri kıvrılmış ve pek çok kat izi bulunan bir kâğıda not ediyordu.

"Bakabilir miyim?" diye sordu Stu.

"Elbette," dedi Larry ve kâğıdı uzattı.

Larry kâğıdın tepesine *Boulder'dan Vegas'a: 1240 km* yazmıştı. Altında:

Tarih	Günlük Mesafe	Toplam Mesafe
6 Eylül	45.2	45.2
7 Eylül	43.4	88.6
8 Eylül	42.6	131.2
9 Eylül	45.3	176.5
10 Eylül	44.9	221.4
11 Eylül	46.8	268.2

12 Eylül	46.3	314.5
13 Eylül	47.4	361.9
14 Eylül	51.4	413.3
15 Eylül	52.4	465.7
16 Eylül	57.1	522.8
17 Eylül	59.8	582.6

Stu cebinden bir parça kâğıt çıkarıp hesap yaptı. "Eh, ilk günlere oranla hızımız artmış ama önümüzde hâlâ altı yüz kilometreden fazla yol var. Kahretsin, daha yarılamamışız bile."

Larry başını salladı. "Ama artık tırmanış bitti. Hem Glen haklı, niye acele edelim ki? Vardığımızda herif bizi yaşatmayacak nasılsa."

"Ben öyle olacağına inanmıyorum," dedi Ralph. "Elbette ölebiliriz, böyle bir ihtimal her zaman var, ama öyle çabuk ve basit olacağını hiç sanmıyorum. Gider gitmez öldürülecek olsaydık Abagail Ana bizi göndermezdi. Göndermezdi biliyorum."

"Bence bizi gönderen o değil," dedi Stu usulca.

Larry kilometre sayacını sıfırlarken dört tıkırtı duyuldu: 000.0. Stu kamp ateşinden geri kalanları toprakla örttü. Sabahın küçük merasimleri devam etti. Yola çıkalı on iki gün olmuştu. Stu'ya günler sonsuza dek böyle sürecekmiş gibi geliyordu: Glen yemeklerden şaka yollu şikâyet edecek, Larry köşeleri kıvrılmış kâğıda kat ettikleri mesafeleri not edecek, her sabah iki bardak kahve içilecek, biri çöpleri gömecek, bir başkası ateşi söndürecekti. Her şey rutine binmişti, iyi bir rutine. İnsana hedefi unutturuyordu ve bu, iyi bir şeydi. Fran sabahları ona çok uzaktaymış gibi geliyordu, anısı bir madalyondaki fotoğraf gibi netti ama uzaktı. Ama geceleri, karanlık çöküp ay ışığı dünyayı aydınlatmaya başladığında çok yakın geliyordu. Neredeyse dokunabileceği kadar yakın ve elbette en acı veren de bu anlardı. Böyle zamanlarda Abagail Ana'ya olan inancı sarsılıp içini acı bir şüphe sarıyor, herkesi uyandırıp bu yaptıklarının çok aptalca olduğunu, ölümcül bir yel değirmenine plastik mızraklarla saldırmaya kalktıklarını, ilk kasabada durup, motosikletler alıp geri dönmelerini söylemek istiyordu. Fırsatları varken birazcık mutlu olup sevgiyi tatmalarını söylemek, çünkü Flagg daha fazlasına izin vermeyecekti.

Ama bunlar geceleri oluyordu. Sabahları yola devam etmek daha doğru görünüyordu. Larry'ye baktı ve onun da geceleri geç vakitte Lucy'yi düşünüp düşünmediğini merak etti. Onu hayal edip içinden keşke...

Glen yüzünü hafifçe buruşturarak, peşinde Kojak ile kampa döndü. "Hadi gidip işlerini bitirelim," dedi. "Değil mi Kojak?"

Kojak kuyruğunu salladı.

"Ya Las Vegas ya ölüm diyor," dedi Glen. "Hadi millet."

I-70'e tırmanmışlar, Grand Junction'a doğru uzanan eğimli yolda ilerleyerek günün yürüyüşüne başlamışlardı.

* * *

Öğleden sonra buz gibi bir yağmur bastırdı ve hepsini iliklerine kadar ıslatarak sohbetlerini kesti. Larry ellerini ceplerine sokmuş, tek başına yürüyordu. Aklından ilk geçen kişi, iki gün önce cesedini buldukları Harold Lauder'dı –aralarında ondan bahsetmeme üzerine yazısız bir anlaşma var gibiydi– ama sonra düşünceleri dönüp dolaşıp Kurt Adam adını taktığı adama geldi.

Kurt Adam'ı Eisenhower Tüneli'nin hemen batısında bulmuşlardı. Trafik o bölgede fena tıkanmıştı ve havadaki ölüm kokusu çok yoğundu. Kurt Adam'ın bedeninin yarısı bir Austin'in içinde, diğer yarısı dışındaydı. Üzerinde zımbalı kot pantolon ve payetli, ipek bir kovboy gömleği vardı. Austin'in etrafında kurt cesetleri yatıyordu. Kurt Adam sürücü tarafındaydı ama vücudunun yarısı camdan dışarı çıkmıştı ve göğsünde bir kurt yatıyordu. Kurt Adam'ın elleri kurdun boynuna kenetlenmişti. Kurdun kanlı dişleri ise Kurt Adam'ın boğazına yönelmişti. Olanları zihinlerinde canlandırmaya çalışınca dağlardan bir kurt sürüsünün indiği, bu adamı fark ettikleri ve saldırdıkları sonucuna varmışlardı. Ama Kurt Adam'ın tabancası vardı. Austin'e sığınmadan önce birkaçını vurup öldürmüştü.

Açlığı onu sığınağından çıkmaya zorladığı için aradan ne kadar zaman geçmişti?

Larry bu sorunun cevabını bilmiyor, bilmek de istemiyordu. Ama Kurt Adam'ın bir deri bir kemik kaldığını görmüştü. Belki bir hafta aç kalmıştı. Adam her kimse batıya, Kara Adam'a katılmaya gidiyordu, ama Larry kim olursa olsun böyle bir sonu hak etmediğini düşünüyordu. Bu konuyu tünelden sağ salim çıkmalarından iki gün sonra Stu'yla da konuşmuştu.

"Bir kurt sürüsü neden o kadar uzun süre aynı yerde kalır sence?"

"Bilmiyorum."

"Yiyecek arıyorlarsa başka bir yerde de bulabilirlerdi, değil mi?"

"Muhtemelen."

Bu Larry için korkunç bir gizemdi ve hiçbir zaman çözemeyeceğini bilmesine rağmen üzerinde düşünüp durmaktan kendini alamıyordu. Kurt Adam her kimse korkak biri olmadığı kesindi. Açlık ve susuzluğa dayanamayıp sonunda arabanın kapısını açmıştı. Kurtlardan biri hemen atılıp boğazını parçalamış olmalıydı. Ama Kurt Adam ölüme yalnız gitmemiş, can havliyle kurdu boğmuştu.

Eisenhower Tüneli'ne girmeden önce birbirlerine iplerle bağlanmışlar ve o korkunç karanlıkta ilerlerken Larry'nin aklına ister istemez Lincoln Tüneli'nde yaşadıkları gelmişti. Ama artık zihnine yapışıp kalan görüntüler Rita Blakemoor'a değil, kurtla yaptığı son mücadelede dudakları gerilmiş halde donup kalmış olan Kurt Adam'a aitti.

Kurtlar o adamı öldürmeleri için mi gönderilmişti?

Bu ihtimali düşünmek bile sarsıcıydı. Hepsini zihninden uzaklaştırıp sadece yürümeye çalıştı ama bu çok zordu.

O gece Utah eyalet sınırına çok yakın olan Loma'da kamp kurdular. Akşam yemeği, bütün öğünleri gibi kaynamış su ve etraftan topladıkları bitkilerden ibaretti, Abagail Ana'nın talimatlarına harfiyen uyuyorlardı: Üstünüzdeki giysilerle gidin. Hiçbir şey taşımayın.

"Utah'ta şartlar daha kötü olacak," dedi Ralph. "Sanırım Tanrı'nın bizi gerçekten koruyup kollamadığını oradayken anlayacağız. Aşmamız gereken ve üzerinde hiçbir kasaba, hatta benzin istasyonu veya lokanta bile bulunmayan yüz elli kilometrelik ıssız bir bölge var." Bunlar onu çok da fazla rahatsız ediyormuş gibi görünmüyordu.

"Peki ya su?" diye sordu Stu.

Ralph omuz silkti. "Ondan da pek fazla bulunduğunu sanmıyorum. Ben artık yatayım."

Larry de uyuyacağını söyledi. Glen yatmayıp piposunu yaktı. Stu da yanındaki birkaç sigaradan birini tellendirmeye karar verdi. Bir süre sessizce içtiler.

"New Hampshire'dan epey uzaktayız keltoş," dedi Stu sonunda.

"Teksas'ın da seslenme mesafesinde olduğu söylenemez."

Stu gülümsedi. "Hayır, değil gerçekten."

"Fran'i çok özlemişsindir."

"Evet. Hem özlüyorum hem de onun için endişeleniyorum. Bebek için de. Karanlık çöktükten sonra daha zor oluyor."

Glen piposundan çektiği dumanı üfledi. "Değiştirebileceğin bir şey yok Stuart."

"Biliyorum. Yine de endişeleniyorum, elimde değil."

"Haklısın." Glen piposunu bir taşa vurarak boşalttı. "Dün gece tuhaf bir şey oldu Stu. Bütün gün gerçek mi rüya mı olduğunu ya da ne olduğunu anlamaya çalıştım."

"Neydi?"

"Gecenin bir vakti uyandım. Kojak bir şeye hırlıyordu. Saat on ikiyi geçmiş olmalı, zira ateş sönmeye başlamıştı. Kojak ateşin diğer tarafındaydı ve tüyleri kabarmıştı. Ona susmasını söyledim, ama bana bakmadı bile. Sağımda bir yere bakıyordu. *Ya kurtlarsa,* diye düşündüm. Larry'nin Kurt Adam dediği adamı görüşümüzden beri..."

"Evet çok kötüydü."

"Ama baktığımda hiçbir şey görmedim. Ve ay yeterince parlaktı. Kojak ***hiçliğe*** hırlıyordu."

"Herhalde bir koku aldı."

"Dur daha bitmedi. Birkaç dakika sonra kendimi... tuhaf hissetmeye başladım. Otoyolun kenarında bir şeyin beni izlemekte olduğunu hissettim. ***Bizi*** izliyordu. Uğraşırsam, gözlerimi doğru şekilde kısarsam onu ***görebileceğimi*** biliyordum. Ama istemedim. Çünkü bana *o* gibi gelmişti.

"Flagg gibi gelmişti Stu."

"Muhtemelen hiçbir şey değildir," dedi Stu bir süre sonra.

"Ama bu uydurulacak bir şey değil. Kojak da hissetti."

"Eh, diyelim ki her nasılsa bizi izliyordu. Bu konuda yapabileceğimiz bir şey var mı ki?"

"Yok. Ama hoşuma gitmiyor. Bizi izleyebiliyor olması... eğer olan buysa hiç hoşuma gitmiyor. Çok korkutuyor."

Stu sigarasını bitirdi, kayanın kenarında dikkatle söndürdü, ama uyku tulumuna gitmek için herhangi bir girişimde bulunmadı. Burnunu patilerine dayamış, ateşin başında yatarak onları izleyen Kojak'a baktı.

"Demek Harold ölmüş," dedi sonunda.

"Evet."

"Ve çok yazık olmuş. Susan ve Nick'e olduğu gibi. Hepsini pisi pisine yitirdik."

"Bence de."

Söylenecek daha fazla şey yoktu. Harold ve acınası ölüm mektubunu Eisenhower Tüneli'nden çıktıktan bir gün sonra bulmuşlardı. Nadine ile Loveland Geçidi'nden geçmiş olmalıydılar, zira Harold'ın Triumph'ı –ya da ondan geri kalanlar– hâlâ yanındaydı ve Ralph'in de söylediği gibi Eisenhower'dan geçirilebilecek en büyük araç, bir çocuğun oyuncak arabası olabilirdi. Leş yiyiciler onu epeyce didiklemişti, ama Permacover defteri katılaşmış elinde hâlâ duruyordu. Tabanca, ağzına iğrenç bir lolipop gibi sokulmuştu. Harold'ı gömmemişlerdi ama Stu tabancayı ağzından çıkarmıştı. Bu işi nazikçe yapmıştı. Flagg'in Harold'ın hayatını mahvedip onu çıkarları doğrultusunda kullandıktan sonra böyle kolayca bir kenara atabilmesi, Stu'nun ona duyduğu nefreti artırmıştı. Harold'ın bacağı parçalanmış korkunç cesedini görmek, yapmakta oldukları yolculuğu ona bir kez daha sorgulatmış, buna rağmen devam etmeye karar vermesinden sonra ise zihnini tıpkı Kurt Adam'ın Larry'ye yaptığı gibi sıklıkla işgal etmişti. Flagg'e Nick ve Susan'ın olduğu kadar Harold'a yaptıklarının da bedelini ödetmeye karar verdi ama buna hiçbir zaman fırsat bulamayacağına her geçen gün daha çok inanıyordu.

Ama ayağını denk al, diye geçirdi içinden. *Dikkat et de seni boğazlama mesafesine gelmeyeyim.*

Glen yüzünü buruşturarak kalktı. "Ben artık yatıyorum, Doğu Teksas. Kalmam için yalvarayım deme, zira bu parti çok sıkıcı."

"Eklemlerin ne âlemde?"

Glen gülümsedi. "Fena değiller," dedi ama uyku tulumuna doğru yürürken topallıyordu.

Stu bir sigara daha içmese iyi olacağını düşündü –günde iki üç tane içse bile bütün stoku hafta sonunda biterdi– ama yine de bir tane yaktı.

Akşam havası o kadar soğuk değildi ama yazın sona erdiği belli oluyordu. Bu gerçek içini hüzünle doldurdu, çünkü bir başka yaz göremeyeceğinden emindi. Bu yaz başladığında bir hesap makinesi fabrikasında bir işçiydi. Arnette adında küçük bir kasabada yaşıyor ve boş vakitlerinin büyük bir bölümünü Bill Hapscomb'un Texaco İstasyonu'nda diğerlerinin ekonomi, hükümet ve geçim sıkıntısı üzerine atıp tutmalarını dinleyerek geçiriyordu. Gerçek sıkıntının ne olduğunu henüz hiçbiri bilmiyordu. Sigarasından son bir nefes aldı ve izmariti ateşe attı.

"Umarım iyisindir Frannie," dedi ve uyku tulumunun içine girdi. Rüyasında Bir Şey'in kamplarının yakınına geldiğini, uğursuz Bir Şey'in dikkatinin üzerlerinde olduğunu hissetti. Bir kurt olabilirdi. Ya da bir karga. Veya çalıların altından sinsice yaklaşan bir sansar. Ya da bedensiz bir varlık, izleyen bir Göz.

Kötülükten korkum yok, diye mırıldandı rüyasında. *Ölümün gölgesinde yürüyorum ama kötülükten korkum yok. Olmayacak da.*

Sonunda rüya yok oldu ve yerini huzurlu bir uyku aldı.

Ertesi sabah yine erkenden yola koyuldular. Otoyol, Utah'a doğru inen Batı Yamacı'nda kıvrıla büküle tembelce ilerlerken Larry'nin yol-ölçeri öterek kilometreleri sayıyordu. Öğleyi biraz geçe Colorado'yu arkalarında bıraktılar. O gece Harley Dome'un batısında kamp kurdular. Yoğun sessizlik, üzerlerinde ilk kez uğursuz ve bunaltıcı bir etki yarattı. Ralph, Brentner o gece uyumadan önce, *artık batıdayız,* diye düşündü. *Kendi çöplüğümüzden çıkıp onunkine girdik.*

Ve Ralph o gece rüyasında kıpkırmızı, tek gözlü bir kurdun yabani topraklardan gelip onları gözetlediğini gördü. *Git buradan,* dedi Ralph ona. *Defol git, korkmuyoruz. Senden korkmuyoruz.*

21 Eylül günü saat ikiyi gösterdiğinde Sego'yu geçtiler. Stu'nun cep haritasına göre bir sonraki büyük kasaba, Green River'dı. Ondan sonra çok uzun bir süre boyunca herhangi bir kasaba göremeyeceklerdi. Daha sonra da Ralph'in dediği gibi Tanrı'nın yanlarında olup olmadığını göreceklerdi.

"Aslında," dedi Larry, Glen'e. "Su konusunda yemekten daha endişeliyim. Yolculuğa çıkan çoğu insan arabasında atıştıracak bir şeyler bulundurur. Kraker, bisküvi, bunun gibi şeyler."

Glen gülümsedi. "Belki Tanrı üzerimize rahmet yağdırır."

Larry bulutsuz göğe baktı ve yüzünü buruşturdu. "Bazen ihtiyarın ölüm döşeğindeyken aklını tamamen kaybettiğini düşünüyorum."

"Belki öyleydi," dedi Glen sakince. "Teolojiyi incelerseniz Tanrı'nın pek çok kez ölüm döşeğindekiler veya deliler aracılığıyla iletişim kurduğunu görebilirsiniz. Bana göre bunun mantıklı psikolojik sebepleri var. Delilerin ve ölüm döşeğindekilerin ruhsal hali çok değişiktir. Sağlıklı bir insan, ilahi mesajı filtreleyip kendi kişiliği doğrultusunda değiştirebilir. Bir başka deyişle, sağlıklı insanlardan hiç de iyi peygamber olmaz."

"Tanrı'nın işleri bir muamma," dedi Larry. "Biliyorum. Biz karanlık camın ardından bakıyoruz. Bana biraz fazla karanlık görünüyor hatta. Arabayla bir haftada varabilecekken bunca yolu neden yürüyerek gitmek zorunda olduğumuzu aklım almıyor. Ama çılgınca bir şey yaptığımıza göre, bunu yaparken çılgınca bir yöntem kullanmamızda da bir sakınca yok sanırım."

"Tarihte bu yaptığımızın pek çok benzer örneği var," dedi Glen. "Ve ben, bu yürüyüşte çok mantıklı psikolojik ve sosyolojik sebepler görüyorum. Bunlar Tanrı'nın sebepleri mi bilmiyorum, ama bana çok mantıklı geliyor."

"Mesela?" diye sordu Larry. Stu ve Ralph de cevabı duymak için yaklaştı.

"'Bir imgelem görmeyi' erkekliğe geçiş merasiminin bir parçası olarak gören pek çok Kızılderili kabilesi vardı. Erkekliğe geçiş vakti gelen delikanlı, silahsız bir şekilde yabani topraklara giderdi. Bir hayvan avlayıp iki şarkı –biri Yüce Ruh, diğeriyse bir avcı, binici, savaşçı ve erkek olarak maharetleri hakkında– yazdıktan sonra o imgelemi görmesi beklenirdi. Bu arada yemek yemesi yasaktı. Yükselip –hem zihnen hem bedenen– imgelemin gelmesini beklemesi gerekiyordu. Ve elbette sonunda geliyordu." Güldü. "Açlık çok etkili bir sanrı yaratıcıdır."

"Abagail Ana'nın bizi buraya imgelem görmemiz için mi gönderdiğini söylüyorsun?" diye sordu Ralph.

"Belki bir temizlenme süreci sonunda güç ve kutsallık kazanmamızı istedi," dedi Glen. "*Şey*'lerin bir kenara atılması semboliktir. Tılsımdır. *Şey*'leri atarsanız o şeylerle sembolik olarak ilişkisi bulunan kendinize da-

ir başka şeyleri de atarsınız. Bir temizlik süreci başlatırsınız. Taşıyıcıyı boşaltmaya başlarsınız."

Larry başını iki yana salladı. "Anlamadım."

"Salgın öncesi sıradan birini ele alalım. Televizyonu bozulsa ne yapar?"

"Kitap okur," dedi Ralph.

"Arkadaşlarını görmeye gider," dedi Stu.

"Müzik dinler," dedi Larry sırıtarak.

"Elbette, tüm bu dediklerinizi yapabilir," dedi Glen. "Ama aynı zamanda televizyonun eksikliğini hisseder. Hayatında daha önce televizyonun doldurduğu yerde artık bir boşluk vardır. Zihninin gerisinde bir yerlerde hâlâ *saat dokuzda birkaç bira alıp televizyonda Sox maçını seyredeceğim* düşüncesi vardır. Ve o saatte elinde birayla içeri girip televizyonun yerinde olmadığını görünce hayal kırıklığına uğrar. Alıştığı yaşamın bir parçası sökülüp alınmıştır, değil mi?"

"Evet," dedi Ralph. "Bir keresinde televizyonumuz arızalanmış ve tamiri iki hafta sürmüştü. Servisten gelene kadar eksiklik hissetmiştim."

"Çok televizyon izliyorsa hayatında daha büyük, az izliyorsa daha küçük bir boşluk olur. Ama o boşluk illa ki olacaktır. Şimdi bütün arkadaşlarını, kitaplarını ve müzik setini alın. Hayatını idame ettirecek kadarını bırakıp bütün yiyeceklerini de alın. Bu bir arınma, aynı zamanda egonun küçültülmesi süreci. Pencere camlarına dönüyorsunuz beyler. Hatta daha iyisi, boş bardaklara."

"Ama neden?" diye sordu Ralph. "Tüm bu formalitelere ne gerek var?"

"İncil'i okursan peygamberlerin zaman zaman alıp başlarını ıssız topraklara gitmiş olduğunu görürsün, Sihirli Gizem Turları," dedi Glen. "Bu yolculukların süresi genellikle kırk gün kırk gecedir. Bunlar size birini hatırlatıyor mu?"

"Elbette. Abagail Ana'yı," dedi Ralph.

"Şimdi kendinizi birer akü olarak düşünün. Aslında gerçekten öyle olduğunuz söylenebilir. Beyniniz kimyasal olarak dönüştürülmüş elektrik akımıyla çalışır. Aynı şekilde kaslarınız da minik akımlarla işler, asetilkolin adında bir kimyasal, hareket etmek istediğinizde akımın geçmesine izin verir, durmak istediğinizde ise bir başka kimyasal olan kolinesteraz

salgılanır. Kolinesteraz, asetilkolini yok eder, böylece sinirleriniz tekrar zayıf iletkenler olur. Ve bu iyi bir şeydir. Yoksa burnunuzu kaşımaya başlar ve asla duramazdınız. Tamam sadece gelelim, düşündüğünüz, yaptığınız her şey enerjisini aküden alır. Arabanın aksesuvarları gibi."

Hepsi pür dikkat düşünüyordu.

"Televizyon seyretmek, kitap okumak, arkadaşlarla sohbet etmek, bol çeşitli bir yemek yemek... hepsi aküyü tüketir. Normal bir hayat sürmek –en azından batı medeniyetinde böyleydi– otomatik camlı, ABS frenli, elektrikli koltuklu, *ful aksesuvar* bir araba kullanmak gibiydi. Ama aksesuvarlar ne kadar fazla olursa akünün şarjı o kadar azalır, değil mi?"

"Evet," dedi Ralph.

"Eh, bizim yaptığımız, aksesuvarlardan kurtulmak. Şarj oluyoruz."

"Ama bir arabanın aküsü çok uzun süre şarj olursa patlar," dedi Ralph huzursuzca.

"Evet," diye onayladı Glen. "Bu insanlar için de geçerli. İncil'de bize peygamberlerden bahseder, ama kaçının ıssız topraklardan beyinlerini canlandıran imgelemlerle döndüğünü söylemez. Sayının az olduğunu sanmıyorum. Ama insan zekâsına ve psikolojisine sağlıklı bir saygım var. Arada Doğu Teksas gibi örnekler çıkmasına rağmen..."

"Sen bana kurban ol keltoş," dedi Stu.

"Her neyse, insan beyninin kapasitesi en büyük Delco aküden bile fazla. Kanımca neredeyse sonsuz miktarda şarj olabilir. Hatta bazı vakalarda sonsuzun da ötesinde."

Bunu düşünerek bir süre sessizce yürüdüler.

"Değişiyor muyuz?" diye sordu Stu usulca.

"Evet," dedi Glen. "Bence değişiyoruz."

"Kilo verdik," dedi Ralph. "Bir bakışta anlayabiliyorum beyler. Benim de koca bir bira göbeğim vardı. Ama şimdi başımı eğince ayaklarımı görebiliyorum."

"Bu bir ruh hali," dedi Larry aniden. Hepsi ona bakınca biraz utanmış gibi görünse de devam etti. "Bu his son bir haftadır falan var, ama ne olduğunu bir türlü anlayamamıştım. Belki şimdi daha iyi anlıyorum. Kafam sürekli iyi gibiydi. Sanki çok kaliteli bir ottan bir nefes almışım veya bir gıdım kokain çekmişim gibi. Kafam iyiydi, ama uyuşturucunun ya-

rattığı o kontrolsüzlük yoktu. Uyuşturucu aldığınızda normal bir şekilde düşünebilmek size imkânsız görünür. Ama ben gayet iyi düşünebiliyorum, hatta her zamankinden iyi. Yine de kafam iyiymiş gibi geliyor." Güldü. "Belki de açlık başıma vurmuştur."

"Açlık bunun bir parçası," diye onayladı Glen. "Ama hepsi ondan kaynaklanmıyor."

"Kendimi sürekli aç hissediyorum," dedi Ralph. "Ama dert edilecek bir şeymiş gibi gelmiyor. Kendimi iyi hissediyorum."

"Ben de öyle," dedi Stu. "Kendimi fiziksel olarak yıllardır bu kadar iyi hissetmemiştim."

"Bedeni boşaltınca içindeki pisliklerden de kurtulmuş oluyorsun," dedi Glen. "Katkılardan. Fazlalıklardan. Elbette kendimizi iyi hissederiz. Bu bir nevi bütün bedeni ve ruhu boşaltan lavman."

"Olayları ifade ediş tarzına bayılıyorum keltoş."

"Amiyane bir tabir olabilir ama bire bir anlatıyor."

"Onun karşısında bize faydası olacak mı peki?" diye sordu Ralph.

"Eh," dedi Glen. "Asıl amaç o. Bundan hiç şüphem yok. Ama bekleyip görmek zorundayız."

Yürümeye devam ettiler. Kojak çalıların arasından çıktı ve tırnakları asfalt üstünde tıkırdayarak bir süre I-70 üstünde onlarla birlikte yürüdü. Larry uzanıp köpeğin tüylerini okşadı. "Sevgili Kojak," dedi. "Birer akü olduğumuzu biliyor muydun? Hayat boyu garantisi olan koca birer Delco aküsüymüşüz."

Kojak biliyor veya umursuyormuş gibi görünmüyordu. Ama Larry'nin tarafında olduğunu göstermek için kuyruğunu salladı.

O gece, Sego'nun yaklaşık yirmi dört kilometre batısında kamp kurdular ve o günkü konularını desteklercesine Boulder'dan ayrıldıklarından beri ilk kez yiyecek hiçbir şey bulamadılar. Glen kalan son hazır kahveyi bir bardağa koydu ve elden ele geçirerek yudumladılar. Son on altı kilometre boyunca tek bir araba bile görmemişlerdi.

Ertesi sabah, ayın yirmi ikisinde, içinde dört ceset –ikisi çocuktu– bulunan, tepetaklak olmuş bir Ford'a rastladılar. Arabada hayvan şekilli krakerler ve büyük bir paket bayat cips vardı. Krakerlerin durumu daha iyiydi. Beşe bölüp yediler.

"Çok hızlı yeme Kojak," dedi Glen. "Yaramaz köpek! Terbiyen nerede? Terbiyen yoksa adabın nerede?"

Kojak kuyruğunu pat pat yere vurdu ve krakerlere terbiyesi de adabı da olmadığını gösteren bir ifadeyle baktı.

"Peki, peki, al bakalım," dedi Glen ve köpeğe kendi payına düşenlerden geri kalanları da verdi. Kojak krakerleri bir lokmada mideye indirdikten sonra yerleri koklayarak uzaklaştı.

Larry payına düşen krakerleri –yaklaşık on taneydi– dalgınca, teker teker yiyordu. "Hayvan şekilli krakerlerde belli belirsiz bir limon tadı olduğunu fark etmiş miydiniz? Çocukken fark ettiğimi hatırlıyorum, sonra unutmuşum. Şu ana dek hiç aklıma gelmemişti."

İki krakeri bir elinden diğerine geçirmekte olan Ralph bunun üzerine birini ağzına attı. "Evet haklısın. Gerçekten de hafif bir limon tadı var. Keşke Nick şimdi burada olsaydı. Şu bayat krakerleri biriyle daha paylaşmaya hiç itirazım olmazdı."

Stu başını salladı. Krakerlerini bitirip yola devam ettiler. O öğleden sonra karşılarına Green River'a gitmekte olduğu anlaşılan bir Great Western Markets teslimat kamyonu çıktı. Düzgün bir şekilde sağa çekilmiş olan kamyonun ölü şoförü, hâlâ koltuğunda dimdik oturuyordu. Kamyonun kasasından aldıkları konserve domuz eti, öğle yemekleri oldu, ama hiçbiri iştahla yemedi. Glen midelerinin küçülmüş olduğunu söyledi. Stu etin kokusunun onu kötü ettiğini söylemişti – bozuk değildi ama fazla yoğundu. Fazla etimsiydi. Biraz midesini bulandırmıştı. Kendini zorlayarak tek bir parça yiyebilmişti. Kojak bile küçük bir parça yedikten sonra yeni kokular keşfetmek üzere uzaklaşmıştı.

O gece Green River'ın doğusunda kamp kurdular ve sabahın erken saatlerinde ilk karı gördüler.

Ayın yirmi üçünde, öğleyi biraz geçe sel sularıyla açılmış bir çukurun kenarına vardılar. Gökyüzü sabahtan beri karabulutlarla kaplıydı ve hava soğuktu, kar yağacak kadar soğuk, diye düşündü Stu. Ve yağarsa, daha önceki gibi serpiştirmekle kalmayacağı belliydi.

Derin çukurun kıyısında dikilip aşağı ve karşıya baktılar. Kojak, Glen'in topuklarının dibinde duruyordu. Kuzeyde bir yerlerde bir baraj

yıkılmış veya yaz fırtınaları art arda patlak vermiş olabilirdi. Sebep her neyse sel suları bu derin yarığı açmıştı. I-70'in yaklaşık dokuz metrelik bölümü çökmüştü. Çukur, on beş metre derinliğindeydi. Duvarları gevşek toprak ve tortul kayalardan oluşuyordu. En dipte, kasvetli bir su birikintisi vardı.

"Vay canına," dedi Ralph. "Biri Utah Eyaleti Karayolları Müdürlüğü'nü arayıp bunu haber versin."

Larry bir yeri gösterdi. "Şuraya bakın." Orasında burasında rüzgârla oluşmuş, garip sütunlar ve dikitlerin bulunduğu boşluğa baktılar. San Rafael'e giden yolun yaklaşık yüzüncü metresinde bariyerler, demirler ve asfalt parçaları iç içe geçmişti. Koca bir parça, kıyamete ait bir parmak gibi bulutlu göğe doğru yükseliyordu.

Glen ellerini ceplerine sokmuş, dalgın bir ifadeyle aşağı bakıyordu. Stu alçak sesle sordu. "Başarabilecek misin Glen?"

"Tabii. Sanırım."

"Eklemlerin ne durumda?"

"Daha kötü günlerim oldu." Yüzünde çarpık bir tebessüm belirdi. "Ama eğer dürüst olmak gerekirse daha iyi günlerim de olduğunu söyleyebilirim."

Birbirlerine destek olmak için kullanabilecekleri bir ip yoktu. Stu dikkatlice ilerleyerek önden gitti. Toprağın ara sıra ayağının altından kayıvermesi hiç hoşuna gitmemişti. Bir keresinde ayağının tamamen kayıp boşluğa geleceğini ve dibe kadar yuvarlanacağını sandı. Neyse ki bir eliyle sağlam bir kaya çıkıntısına tutunabildi ve ondan destek alarak basacak sert bir yer buldu. Kojak o sırada her adımıyla küçük toprak parçalarını hafifçe savurarak yanından geçip gitti. Bir dakika sonra aşağıda kuyruk sallıyor, Stu'ya neşeyle havlıyordu.

"Havanı at bakalım it," diye söylendi Stu ve dikkatlice aşağı indi.

"Sırada ben varım," diye seslendi Glen. "Ve köpeğime ne dediğini duymadım sanma!"

"Dikkatli ol keltoş! Çok dikkatli ol! Toprak gevşek!"

Glen her adımını büyük bir özenle atarak inmeye başladı. Glen'in yıpranmış botlarının altındaki toprağın kayışını gören Stu'nun yüreği her seferinde ağzına geliyordu. Hafif rüzgâr, yaşlı adamın beyaz saçlarını

uçuşturuyordu. Glen'i New Hampshire'da başarısız resimler yaparken ilk görüşünde saçlarının bu kadar beyaz olmadığını fark etti.

Stu'nun içindeki, adamın düşüp bir tarafını kıracağı korkusu, Glen ayaklarını sağlam bir şekilde çukurun zeminine basana dek yok olmadı. Hemen yanına gidip elini rahatlamış bir şekilde omzuna koydu.

"Endişelenme, Doğu Teksas," dedi Glen ve eğilip Kojak'ı sevdi.

"Söylemesi kolay," dedi Stu.

Glen'i Ralph takip etti. Son birkaç metreyi uzun adımlarla, adeta koşar gibi geçti. "Off," dedi yanlarına varınca. "Toprak amma da gevşek. Diğer kıyıdan tırmanamayıp çıkacak uygun bir yer bulana kadar altı yedi kilometre yürümek zorunda kalırsak ne komik olur, değil mi?"

"Biz uygun bir yer ararken yeni bir sel suyu dalgası gelirse daha da komik olur," dedi Stu.

Larry çevik adımlarla inerek yanlarına geldi. "Önce kim tırmanıyor?" diye sordu.

"Madem bu kadar heveslisin, önden buyur," dedi Glen.

"Olur."

Tırmanması, inişinden uzun sürdü ve toprak ayağının altından iki kez kaydı. Neredeyse düşüyordu. Ama sonunda kıyıya ulaştı ve dönüp onlara el salladı.

"Sırada kim var?" diye sordu Ralph.

"Ben," dedi Glen ve yürümeye başladı.

"Dinle," dedi Stu kolunu yakalayıp onu durdurarak. "Ralph'in dediği gibi biraz yürüyüp daha alçak bir yer arayabiliriz."

"Ve günün geri kalanını harcayalım, öyle mi? Çocukken böyle bir yere kırk saniyede tırmanırdım, nabzım bile yükselmezdi."

"Artık çocuk değilsin Glen."

"Biliyorum. Ama sanırım içimde hâlâ birazı var."

Stu'nun başka bir şey söylemesine fırsat vermeden tırmanmaya başladı. Mesafenin üçte birini alınca durup bir süre soluklandıktan sonra devam etti. Tırmanışı yarılamıştı ki, tutunduğu kaya yerinden çıkıverdi. Stu paldır küldür aşağı yuvarlanacağından emin bir şekilde korkuyla onu izliyordu.

"Eyvah..." dedi Ralph alçak sesle.

Glen kollarını salladı ve her nasılsa dengesini sağlamayı başardı. Sağına doğru ilerleyip altı metre tırmandıktan sonra tekrar bir mola verip soluklandı. Tam kıyıya varmıştı ki tutunduğu kaya çıkıntısı elinde kalıverdi. Larry, onu tam zamanında yakalayıp çekmese aşağı düşecekti.

"Tamam, vardım, iyiyim," diye seslendi Glen aşağı.

Stu rahatlayarak sırıttı. "Nabzın ne âlemde keltoş?"

"Doksanın üstünde sanırım," dedi Glen soluk soluğa.

Ralph tutunduğu her kaya parçasını iyice kontrol ederek bir dağkeçisi gibi tırmandı. Onun da sağ salim tepeye ulaştığını gören Stu tırmanışa başladı.

Düştüğü anın hemen öncesinde, bu tarafın diğerinden daha kolay olduğunu düşünüyordu. Eğim daha az, tutunacak yer daha çoktu. Ama tebeşirimsi toprakla küçük kaya parçaları, yağışlı hava yüzünden iyice gevşemişti. Stu toprakta bir uğursuzluk sezerek daha dikkatli tırmanmaya başladı.

Sol ayağını bastığı kaya çıkıntısı aniden yerinden çıktığında göğsü, kenarı aşmıştı. Kaymaya başladığını hissetti. Larry elini yakalamak için bir hamle yaptı ama bu kez geç kaldı. Stu kenara tutunmaya çalıştı ama tutunduğu kaya parçası elinde kaldı. Düşüş hızı artmaya başlayınca bir an aptalca bir ifadeyle bakakaldı. Kendini Roadrunner'ı yakalamaya çalışan çakal gibi hissetti. Şimdi tek gereken, birinin ben dibe çakılmadan *bip bip* diye ötmesi, diye düşündü.

Dizi bir şeye çarptı ve aniden korkunç bir acı hissetti. Artık endişe verici bir hızla altından kaymakta olan toprağa tutunma çabaları yine sonuçsuz kaldı. Avuçları tutunacak bir kayaya denk gelmek yerine toprakla doluyordu.

Koca bir ok başı gibi topraktan çıkan büyük bir kayaya çarparak havada takla attı ve ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti. Üç metrelik bir uçuşun ardından bacağının üstüne ters bir açıyla düştü. Kemiğin kırıldığını duydu. Anında bacağından yukarı korkunç bir acı yükseldi. Boğazından bir haykırış koptu. Ters perende attı. Toprağa yüzüstü düştü. Keskin çakıllar yüzünde ve kollarında kanlı izler bıraktı. Tekrar yaralı bacağının üstüne düştü ve bir başka yerden daha kırıldığını belirten bir çatırtı duydu. Bu sefer haykırmadı, canhıraş bir çığlık attı.

Son dört beş metreyi kaydıraktan kayan bir çocuk gibi karın üstü kayarak indi. Pantolonu çamur içindeydi, kalbi ise sanki kulaklarında atıyordu. Bacağı bembeyaz alevler içinde gibiydi. Ceketi ve altındaki gömleği sıyrılarak boğazına kadar çıkmıştı.

Kırıldı. Peki ne kadar kötü? Acıya bakılırsa çok fena. En az iki yerden, daha fazla da olabilir. Dizimi de incittim.

Larry tepeden aşağı, neredeyse Stu'nun başına gelenle alay eder gibi görünen küçük sıçrayışlarla hızla iniyordu. Bir an sonra yanında diz çöküp ona az önce Stu'nun kendine yöneltmiş olduğu soruyu sordu.

"Ne kadar kötü Stu?"

Dirsekleri üzerinde doğrulup Larry'ye baktı. Çamurlanmış yüzü şok yüzünden kireç gibi bembeyazdı.

"Herhalde üç ay sonra adım atmaya başlarım," dedi. Kusacak gibi olmuştu. Bulutlu göğe baktı, ellerini yumruk yaptı ve havaya kaldırıp isyan ederek salladı.

"OFF, ALLAH KAHRETSİN!"

Ralph ve Larry bacağını tahtalarla sabitledi. Glen içinde "mafsal iltihabı hapları" olduğunu söylediği bir şişe çıkarıp birini Stu'ya verdi. Stu hapların ne olduğunu bilmiyor, Glen de ısrarla söylemiyordu, ama acıyı dindirip minik bir sızıya dönüştürmüşlerdi. Stu, son derece sakindi. Hepsinin ödünç alınmış hayatlar yaşamakta olduğunu düşündü. Bunu düşünmesinin tek sebebi Flagg'i bulmaya gitmeleri değildi, Kaptan Trips'ten sağ kurtuldukları için de böyle düşünüyordu. Yapılması gerekeni biliyordu ve yapılması için elinden geleni ardına koymayacaktı. Larry konuşmayı yeni bitirmişti. Hepsi söyleyeceklerini duymak için endişeli ifadelerle ona bakıyordu.

Yanıtı basitti. "Hayır."

"Stu," dedi Glen yumuşak bir sesle. "Anlamıyorsun..."

"Anlıyorum. Ve hayır diyorum. Green River'a dönmek yok. İp bulmak yok. Araba getirmek yok. Bunların hepsi kurallara aykırı."

"Sıçarım kuralına da sana da!" diye bağırdı Larry. "Burada kalırsan ölürsün!"

"Siz de büyük ihtimalle Nevada'da öleceksiniz. Hadi yola devam edin ve geri döneyim demeyin. Havanın kararmasına daha dört saat var. Gün ışığını boşa harcamayın."

"Seni bırakıp gitmeyeceğiz," dedi Larry.

"Üzgünüm ama gideceksiniz. Size gitmenizi söylüyorum."

"Hayır. Komuta artık bende. Abagail Ana, sana bir şey olursa..."

"...yola devam etmenizi söyledi."

"Yoo, hayır." Larry destek bekleyerek Ralph ve Glen'e baktı. Yüzlerinde ne yapacaklarını bilmiyormuş gibi bir ifade vardı. Kojak yakınlarda bir yere oturmuş, kuyruğunu patilerinin etrafına dolamış onları izliyordu.

"Dinle beni Larry," dedi Stu. "Bütün bu yolculuk, yaşlı kadının ne söylediğini bildiği varsayımının üstüne kuruldu. Bunu şimdi sorgulamaya kalkarsan her şeyi riske atarsın."

"Evet haklı," dedi Ralph.

"Hayır, haklı falan değil!" dedi Larry, Ralph'in Oklahoma aksanını öfkeyle taklit ederek. "Stu'nun düşmesi Tanrı'nın işi değildi, Kara Adam'ın işi bile değildi. Sadece *gevşek topraktı,* hepsi bu, gevşek toprak! Seni burada bırakmıyorum Stu. Bir daha kimseyi geride bırakmayacağım."

"Hayır, onu burada bırakacağız," dedi Glen yavaşça.

Larry onlara ihanete uğramış gibi inanmayan gözlerle baktı. "Arkadaşı olduğunu sanıyordum!"

"Arkadaşıyım. Ama bunun bir önemi yok."

Larry histerik bir kahkaha attı ve birkaç adım uzaklaştı. "Kafayı yemişsiniz! Biliyor muydunuz?"

"Aklım başımda. Bir söz verdik. Abagail Ana'nın ölüm döşeğinin etrafında durduk ve sonra kendi ölüm döşeğimizin içine girdik. Yaptığımızın sonucu büyük bir ihtimalle ölümümüz olacaktı ve bunu da biliyorduk. Koşulları hepimiz anlayarak kabul ettik. Şimdi de sözümüze sadık kalacağız."

"Yine yapabiliriz, Tanrı aşkına! Green River'a kadar gitmek zorunda değiliz. Uygun bir araba bulup onu arkaya yatırabiliriz ve..."

"Yürüyerek gitmemiz gerek," dedi Ralph. Sonra Stu'yu işaret etti. "O yürüyemez."

"Tamam. Peki. Bacağı kırık. Ne yapmamızı öneriyorsunuz? Bir at gibi vuralım mı yani?"

"Larry..." diye başladı Stu.

Ama devam edemeden Glen, Larry'yi yakasından kavrayıp kendine çekti. "Kimi kurtarmaya çalışıyorsun?" Sesi soğuk ve sertti. "Stu'yu mu, yoksa kendini mi?"

Larry, ona sessizce baktı.

"Aslında durum çok basit," dedi Glen. "Kalamayız... o da gidemez."

"Bunu kabul edemem," diye fısıldadı Larry. Yüzü kâğıt gibiydi.

"Bu bir sınav," dedi Ralph aniden. "Kesinlikle öyle."

"Evet, aklımızın başımızda olup olmadığı test ediliyor herhalde," dedi Larry.

"Oylama yapalım," dedi Stu yattığı yerden. "Ben oyumu gitmenizden yana kullanıyorum."

"Ben de," dedi Ralph. "Üzgünüm Stu. Ama Tanrı bizi koruyup kollayacaksa seni de koruyacaktır."

"Gitmeyeceğim," dedi Larry.

"Senin Stu'yu falan düşündüğün yok," dedi Glen. "Bence kendi içindeki bir şeyi kurtarmaya çalışıyorsun. Ama bu kez doğru olan, yola devam etmemiz Larry. Buna mecburuz."

Larry elinin tersiyle ağzını yavaşça sildi.

"Hadi bu gece burada kalalım. Biraz daha düşünecek zamanımız olacak."

"Olmaz," dedi Stu.

Ralph başını salladı. Glen ile bakıştılar. Sonra Glen cebinden "mafsal iltihabı hapları" şişesini çıkarıp Stu'nun avucuna koydu. "Bunlar morfin bazlı," dedi. "Üç veya dörtten fazlası ölümcül olacaktır." Gözleri Stu'nunkilere dikildi. "Anlıyor musun Doğu Teksas?"

"Evet anladım."

"Siz neden bahsediyorsunuz Tanrı aşkına?" diye bağırdı Larry. "Ne öneriyorsun yani?"

"Anlamadın mı?" diye öyle bir küçümsemeyle sordu ki Ralph, Larry bir an için sessiz kaldı. Sonra her şey, lunaparkta dev salıncağa binildiğinde gözler önünden geçen yabancı yüzler gibi hızla aktı: hap-

lar, depresyon ilaçları, ağrı kesiciler. Rita. Uyku tulumunda onu çevirişi ve cesedinin katılaşmış olması. Yemyeşil kusmuğun ağzından akarken donup kalması.

"Hayır!" diye bağırarak şişeyi Stu'nun elinden kaptı.

Ralph, onu omuzlarından kavrayınca kurtulmak için debelendi.

"Bırak," dedi Stu. "Onunla konuşmak istiyorum." Stu'ya kararsızca bakan Ralph ellerini çekmedi. "Bırak Ralph."

Ralph söyleneni yaptı ama her an yakalamaya hazır görünüyordu.

"Yanıma gel Larry," dedi Stu. "Yaklaş."

Larry yanına gelip çömeldi. Stu'nun yüzüne mutsuzca baktı. "Bu doğru değil Stu. Biri düşüp bacağını kırdığında öylece... öylece gidip onu ölüme terk etmezsin, edemezsin. Bilmiyor musun? Hey..." Stu'nun yüzüne dokundu. "Lütfen. Bir düşün."

Stu, Larry'nin elini yüzünden çekip tuttu. "Sence ben deli miyim?"

"Hayır! Değilsin ama..."

"Peki aklı başında insanların kendileri hakkındaki kararları almaya hakkı olduğuna inanıyor musun?"

"Off, Stu..." dedi Larry ve ağlamaya başladı.

"Bu sen değilsin Larry. Yola devam etmeni istiyorum. Vegas'tan çıkabilirsen bu taraftan dön. Belki Tanrı beni beslemek için bir kuzgun gönderir, bilinmez. Bir keresinde insanların su içebildiği sürece açlığa yetmiş gün dayanabileceğini okumuştum."

"Ama kış geliyor. Açlığa dayanabilecek olsan da soğuk seni üç günde öldürür."

"Bu senin sorunun değil. Sen bunun bir parçası değilsin.

"Lütfen beni gönderme Stu."

"Gönderiyorum," dedi Stu ciddi bir ifadeyle.

"Bu iğrenç bir durum," dedi Larry ve ayağa kalktı. "Fran bize ne diyecek? Seni leş yiyicilerin insafına bıraktığımızı öğrendiğinde ne diyecek?"

"Gidip bu işi halletmezseniz kimseye bir şey söyleyemeyecek. Lucy de öyle. Dick Ellis de. Brad de. Hiç kimse bir daha konuşamayacak."

"Tamam," dedi Larry. "Gideceğiz. Ama yarın. Bu gece burada kamp kuracağız. Belki de bir rüya görürüz, ne bileyim... ya da..."

"Rüya yok," dedi Stu nazikçe. "İşaret de yok. Bu iş öyle yürümez. Bir gece kalır ama hiç rüya görmezsiniz. Bir gece daha kalmak istersiniz, sonra bir gece daha... şimdi gitmelisiniz."

Larry başını öne eğerek onlardan uzaklaştı ve sırtı dönük halde bir süre durdu. "Tamam," dedi sonunda neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle. "Dediğin gibi olacak. Tanrı ruhlarımızın yardımcısı olsun."

Ralph, Stu'nun yanına gelip diz çöktü. "Sana getirmemizi istediğin bir şey var mı Stu?"

Stu gülümsedi. "Evet. Gore Vidal'in bütün kitapları... Lincoln, Aaron Burr ve diğerleriyle ilgili kitaplar. Hep okumak istemişimdir. Görünüşe bakılırsa artık fırsatım olacak."

Ralph sırıttı. "Kusura bakma Stu. Bir dahaki sefere."

Stu kolunu sıktı ve Ralph kalkıp uzaklaştı. Glen yaklaştı. O da ağlamıştı. Stu'nun yanına çökünce gözyaşları yine akmaya başladı.

"Hadi ama koca bebek," dedi Stu. "Her şey yoluna girecek."

"Larry haklı. Bu çok kötü. Bacağı kırık ata yapılacak bir şey gibi."

"Böyle olması gerektiğini biliyorsun."

"Evet ama doğru olanı yaptığımız ne malum? Bacağın nasıl?

"Hemen hemen hiç acımıyor."

"Tamam, haplar yanında." Koluyla gözlerini sildi. "Hoşça kal Doğu Teksas. Seni tanımak gerçekten çok güzeldi."

Stu başını çevirdi. "Veda etme Glen. Görüşmek üzere diyelim sadece, şans için. Tanrı korusun tırmanırken sen de düşüp bir tarafını kırarsan bütün kışı baş başa kâğıt oynayarak geçiririz."

"Ama bir daha görüşemeyeceğiz," dedi Glen. "Bunu hissedebiliyorum, sen hissetmiyor musun?"

Stu hissettiği için başını tekrar Glen'e çevirip ona baktı. "Evet, hissediyorum," dedi ve hafifçe gülümsedi. "Ama kötülükten korkumuz olmayacak, değil mi?"

"Kesinlikle!" dedi Glen. Ardından sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Mecbur kalırsan fişi çek Stu. Oyalanma."

"Öyle yapacağım."

"Hoşça kal, o halde."

"Hoşça kal Glen."

Çukurun batı ucunda toplandılar ve Glen omzunun üzerinden Stu'ya son bir kez baktıktan sonra tırmanmaya başladı. Stu, yaşlı adamın hareketlerini giderek artan bir endişeyle izliyordu. Glen neredeyse dikkatsiz denecek kadar rahat hareketlerle tırmanıyor, nereye bastığına tam olarak bakmıyordu bile. Toprak bir keresinde ayağının altından kayıverdi. Sonra bir kez daha. İki seferde de hiç telaşlanmadan tutunacak bir yer aradı ve hemen buldu. Kenara vardığında Stu uzun zamandır tutmakta olduğu nefesini bir iç çekişle bıraktı.

Glen'i, Ralph takip etti. O da kenara ulaşınca Stu, Larry'yi son kez yanına çağırdı. Yüzüne dikkatlice bakınca ifadesinin rahmetli Harold Lauder'ınkine fazlasıyla benzemekte olduğunu gördü, fazlasıyla durgun bir yüz, dikkatli ve biraz da ihtiyatlı gözler. İstediğinden fazlasını yansıtmayan bir yüz.

"Artık sorumluluk sende," dedi Stu. "Yapabilecek misin?"

"Bilmiyorum. Elimden geleni yapacağım."

"Kararları sen vereceksin."

"Öyle mi? İlk kararım reddedildi ama." Şimdi gözlerinde kırgınlık vardı.

"Evet ama bu, reddedilen tek kararın olacak. Biliyorsun, adamları sizi yakalayacak."

"Evet. Yakalayacaklarını tahmin ediyorum. Ya bizi götürecekler ya da pusuya yatıp bizi köpekler gibi vuracaklar."

"Bence sizi ona götürecekler. Adamlarla önümüzdeki birkaç gün içinde karşılaşacağınızı sanıyorum. Vegas'a gittiğinizde gözlerini dört aç. Bekle. Zamanı geldiğinde bileceksin."

"Neyi Stu? Neyi bileceğim?"

"Bilmiyorum. Oraya gönderiliş sebebimiz her neyse onu sanırım. Hazırlıklı ol. Vakti geldiğinde anlayacaksın."

"Yapabilirsek yanına döneceğiz. Biliyorsun."

"Biliyorum."

Larry ayağa kalktı ve hızla diğerlerinin yanına tırmandı. Sonra üçü birden ona dönüp el salladı. Stu da elini kaldırarak karşılık verdi. Sonra gittiler. Ve Stu Redman'ı bir daha hiç görmediler.

73. BÖLÜM

Stu'yu bıraktıkları yerin yirmi iki kilometre batısında kamp kurdular. Önlerine daha sonra bir başka sel çukuru çıkmıştı ama bu seferki o kadar derin değildi. Bu kadar az mesafe kat etmiş olmalarının asıl sebebi, heveslerinin kırılmış olmasıydı. Tekrar eskiye dönüp dönmeyeceğini kestirmek güçtü. Ayakları ağırlaşmış gibiydi. Pek az konuşmuşlardı. Hiçbiri diğerinin yüzüne bakmak istemiyor, baktığı takdirde kendi suçluluk hissinin yansımasını orada görmekten korkuyordu.

Akşam kamp kurdular ve çalı çırpıyla bir ateş yaktılar. Su vardı ama yiyecek yoktu. Glen kalan son tütününü piposuna doldurdu ve Stu'nun sigarasının olup olmadığını merak etti. Bu düşünce, içindeki tütün isteğini yok etti ve piposunu bir kayaya vurarak boşalttı. Borkum Riff'inden son kalanları dalgınca tekmeledi. Birkaç dakika sonra bir baykuş, karanlığın içinde bir yerde ötünce etrafına bakındı.

"Kojak nerede?" diye sordu.

"Tuhaf değil mi?" dedi Ralph. "Son birkaç saatte onu hiç görmedim galiba."

Glen ayağa kalktı. "Kojak!" diye bağırdı. "Hey Kojak! Kojak!" Sesi, ıssızlıkta yankılandı. Çağrısına karşılık veren bir havlama olmadı. Glen üzerine çöken yoğun hüzünle oturuverdi. Hafifçe iç geçirdi. Kojak neredeyse bütün kıta boyunca peşinden gelmişti. Şimdiyse yoktu. Bu gerçek, korkunç bir uğursuzluk habercisi gibiydi.

"Acaba başına bir şey mi geldi?" diye sordu Ralph yumuşak bir sesle.

"Belki Stu'nun yanında kalmıştır," dedi Larry. Alçak, düşünceli bir tonda söylemişti bunu.

Glen başını şaşkınca kaldırdı. "Belki," dedi bu ihtimali düşünerek. "Belki öyle olmuştur."

Larry bir çakıltaşını bir elinden diğerine atıp tutuyordu. "Tanrı'nın belki onu beslemek için bir kuzgun göndereceğini söylemişti. Civarda

kuzgun olduğunu pek sanmıyorum. Tanrı belki de onun yerine köpek göndermiştir."

Ateşten çatırtılar yükseldi ve etrafa kıvılcımlar saçıldı. Bir an karanlıkta parladıktan sonra söndüler.

Stu yavaşça yaklaşan karanlık şekli fark edince en yakın kayanın dibine kadar süründü ve uyuşmuş parmaklarıyla irice bir taşı kavradı. Soğuk içine işlemişti. Larry haklıydı, bu soğuğa birkaç günden fazla dayanması mümkün değildi. Gerçi şimdi o kadar bile yaşayacağı şüpheli görünüyordu. Kojak günbatımına kadar yanında kalmış, sonra çevik hareketlerle yukarı tırmanarak çukurdan çıkmıştı. Stu, onu geri çağırmamıştı. Köpek muhtemelen Glen'in izini bulacak ve onlara katılacaktı. Belki yaklaşan günlerde onun da üzerine düşecek bir görev vardı. Ama şimdi Kojak'ın yanında biraz daha kalmış olmasını diliyordu. Haplar iyiydi güzeldi ama, Kara Adam'ın kurtlarından biri tarafından parçalara ayrılmak istemiyordu.

Taşı daha sıkı kavradı ve karanlık şekil, yirmi metre kadar ötesinde duraksadı. Sonra tekrar yürümeye başladı. Karanlıkta kapkara bir şekildi.

"Gel bakalım," dedi Stu. "Geleceğin varsa göreceğin de var."

Kara şekil kuyruğunu sallayarak yanına geldi. *"Kojak?"*

Oydu. Ve ağzında bir şey vardı. Ağzındakini Stu'nun ayaklarının dibine bıraktı, oturdu ve kuyruk sallayarak takdir edilmeyi bekledi.

"Aferin sana," dedi Stu şaşkınca. *"İyi köpek!"*

Kojak, ona bir tavşan getirmişti.

Stu cebinden bir çakı çıkarıp açtı ve tavşanın iç organlarını üç hızlı hareketle temizledi. Buharı tüten bağırsakları avuçlayıp Kojak'ın önüne attı. "Bunları ister misin?" Kojak verilenleri iştahla yedi. Stu, tavşanın derisini yüzdü. Ama çiğ çiğ yemek fikri midesini bulandırmıştı.

"Odun?" dedi Kojak'a fazla ümitlenmeden. Çukurda sel sularının sürükleyip bıraktığı pek çok odun parçası ve dal vardı, ama hiçbiri uzanabileceği mesafede değildi.

Kojak kuyruğunu salladı ama yerinden kıpırdamadı.

"Getir? G..."

Kojak gitmişti. Koşup çukurun batısına yöneldi ve ağzında büyük bir parça kuru dalla geri döndü. Dalı Stu'nun yanına bırakıp havladı. Kuyruğu hızla bir o yana bir bu yana sallanıyordu.

"Aferin Kojak," dedi Stu tekrar. "Vay canına! Getir Kojak!"

Kojak neşeyle havlayarak yine koştu. Yirmi dakika sonra büyük bir ateş yakmaya yetecek kadarını getirip Stu'nun yanına bırakmıştı. Stu çıraları özenle ayıkladı. Kibritlerinin durumunu kontrol etti ve bir buçuk kutu olduğunu gördü. Ateşi dikkatle yakıp besledi. Kısa süre sonra alevler yeterince yükselmişti. Uyku tulumunun üstünde oturan Stu ateşe olabildiğince yaklaştı. Kojak ateşin diğer tarafına yatmış, başını patilerine dayamıştı.

Stu ateş biraz olgunlaşınca tavşanı parçalara ayırıp pişirmeye başladı. Koku kısa süre sonra kuvvetlenip ağzını sulandırdı. Kojak yerinde doğrulup pişen tavşanı dikkatlice izlemeye başladı.

"Yarısı senin, yarısı benim, anlaştık mı?"

On beş dakika sonra eti ateşten indirdi ve parmaklarını yakmadan ikiye ayırmayı başardı. Tavşanın bazı yerleri yanmış, bazı yerleriyse çiğ kalmıştı ama bu haliyle bile Great Western Markets'in konservelerine bin basardı. Kojak'la birlikte iştahlıca yediler... ve tam bitirecekleri zaman uzaklardan insanın kanını donduran bir uluma yükseldi.

"Tanrım!" dedi Stu ağzı hâlâ et dolu bir halde.

Kojak boynundaki tüyler kabararak ayağa fırlamıştı. Hırlamaya başladı. Ateşten birkaç adım uzaklaşarak tekrar hırladı. Uluyan her neyse artık susmuştu.

Stu bir elinde taş, diğer elinde çakısıyla yattı. Yıldızlar gökteki tahtlarında soğukça parlıyordu. Düşünceleri Fran'e kayınca aynı hızla uzaklaştırdı. Karnı tok olsun olmasın Fran'i düşünmek ona çok fazla acı veriyordu. *Uyuyamayacağım,* diye düşündü. *Çok uzun bir süre uyuyacağımı sanmıyorum.*

Ama Glen'in verdiği hapların yardımıyla uyuyabildi. Alevler azalıp ateş kora döndüğünde Kojak yanına gelip yattı ve vücut ısısıyla Stu'yu soğuktan korudu. Ve diğerlerinden ayrılmasından sonraki ilk gece, onlar açken, Stu karnını böyle doyurdu. Diğerleri huzursuz rüyalar ve yaklaşan kıyamet hissi yüzünden bölük pörçük uyurken Stu deliksiz uyudu.

* * *

Larry Underwood'un üç kişiden oluşan grubu ayın yirmi dördünde kırk sekiz kilometre yol kat etti ve San Rafael Knob'un kuzeydoğusunda kamp kurdu. O gece sıcaklık eksiye düştü. Büyük bir ateş yakıp mümkün olduğunca yakınında uyumaya çalıştılar. Kojak geri dönmemişti.

"Sence Stu şimdi ne yapıyordur?" diye sordu Ralph, Larry'ye.

"Ölüyordur," dedi Larry kısaca ama Ralph'in dürüst yüzündeki acıyı görür görmez söylediğine pişman oldu. Ayrıca verdiği cevap büyük ihtimalle doğruydu.

Büyük günün ertesi gün olduğundan garip bir şekilde emin olarak yattı. Yolculuğun sebebi neyse ertesi gün öğreneceklerdi.

O gece kâbuslar gördü. Tam uyanmadan önce gördüğü ve en net hatırladığı rüyada Shady Blues Connection adlı bir grupla turneye çıkmıştı. Madison Square Garden'da sahne alacaklardı ve bütün biletler satılmıştı. Gök gürültüsünü andıran alkışlar arasında sahneye çıktılar. Larry mikrofonun ayağını boyuna göre ayarlamak istedi ama kıpırdatamadı. Baş gitaristin mikrofonuna yöneldi ama o da yerinden oynamıyordu. Basçının mikrofonu da öyle. Kalabalıktan yuhalamalar ve ritmik alkışlar yükselmeye başladı. Byrds'ün 1966'da giydiklerine benzer yüksek yakalı rengârenk gömlekler giymiş olan Shady Blues Connection üyeleri sırıtarak sahneyi birer birer terk etti. Larry hâlâ bir mikrofondan diğerine gidip ayarlayabileceği bir tane bulmaya çalışıyordu. Ama hepsinin de boyu en az iki buçuk metreydi ve hiçbir şekilde ayarlanamıyorlardı. Paslanmaz çelikten kobralara benziyorlardı. Kalabalığın içinden biri "Baby Can You Dig Your Man" diye bağırmaya başladı. *Artık o şarkıyı söylemiyorum*, demeye çalıştı Larry. *Dünyanın sonu geldiğinde şarkı söylemeyi bıraktım.* Sesini onlara duyuramadı. Ve arka sıralardan başlayan tezahürat, giderek yükselip yoğunlaşarak bütün konser alanına yayıldı: "Baby Can You Dig Your Man?! Baby Can You Dig Your Man?! BABY CAN YOU DIG YOUR MAN!"

Uyandığında kulaklarında bu ses yankılanıyor, bütün gözeneklerinden ter fışkırıyordu.

Glen'in ona bunun ne tür bir rüya olduğunu ve ne anlama geldiğini söylemesine gerek yoktu. Mikrofonlara ulaşamadıkları, mikrofonları ayarlayamadıkları rüyalar, müzisyenler için sahnede şarkı sözlerini unuttuk-

ları rüyalar kadar yaygındı. Larry bütün müzisyenlerin bu tür rüyaları büyük bir... konserden önce gördüğünü bilirdi.

Yetersizlik rüyasıydı. Derine işlemiş korkunun ifadesiydi: Ya başaramazsam? Ya tüm çabalarıma rağmen yapamazsam? Bütün sanatçıların –müzisyen, ressam, yazar veya şarkıcı– başlangıçtaki o inanç atlayışını yapamayacaklarına dair duyduğu korku.

İnsanlara iyi davran Larry.

Kimin sesiydi bu? Annesinin mi?

Sen sadece almayı bilirsin Larry.

Hayır anne, artık değiştim. Artık kimseye öyle davranmıyorum. Dünyanın sonu geldiğinden beri yapmıyorum. Gerçekten.

Yatıp tekrar uykuya daldı. Uyumadan önceki son düşüncesi Stu'nun haklı olduğuydu: Kara Adam onları yakalayacaktı. *Yarın,* diye düşündü. *Yolculuğun sonuna varmak üzereyiz.*

Ama ayın yirmi beşinde karşılarına hiç kimse çıkmadı. Üç adam parlak mavi gökyüzünün altında yürüyüşlerine devam etmiş, pek çok kuş ve hayvana rastlamışlardı. Ama hiç insan görmemişlerdi.

"Yabani hayatın geri dönüş hızı inanılmaz," dedi Glen. "Hızlı bir süreç olacağını biliyordum ve çetin kış şartları elbette bu süreci baltalayacak ama yine de inanılmaz. İlk süpergrip ölümlerinin üzerinden sadece yüz gün geçti."

"Evet ama köpekler ve atlar yok," dedi Ralph. "Bu bana hiç doğru gelmiyor, ya size? Neredeyse bütün insanları öldürecek bir virüs ürettiler ama yine de onlara yetmedi. En sevdikleri iki hayvanı da dünya üzerinden sildiler. Hem insanı, hem de en iyi dostunu öldürdüler."

"Ve geride kedileri bıraktılar," dedi Larry kasvetli bir ifadeyle.

Ralph birden neşelendi. "Ama Kojak var..."

"Vardı."

Ve bu, sohbetin sonu oldu. Tüfekli yüzlerce adamı rahatlıkla saklayabilecek tepeler adeta üzerlerine geliyordu. Larry büyük günün gelip çattığına dair inancını kaybetmişti. Ne zaman bir tepeyi aşsalar, yolun kapatılmış olduğunu görmeyi bekliyordu. Ve her görmeyişinde, aklına pusuya düşürülmeleri ihtimali geliyordu.

Atlardan bahsettiler. Sonra köpeklerden ve yaban öküzlerinden de. Ralph yaban öküzlerinin geri geldiklerini söyledi. Nick ve Tom onları görmüştü. Sürülerin düzlükleri karartacağı günler çok uzakta değildi, hatta buna belki muhtemelen kısa olacak kalan yaşamlarında bile tanık olabilirlerdi.

Larry bunun mümkün olduğunu biliyordu. Ama on dakikalık ömürleri kalmış da olabilirdi, bunun da farkındaydı.

Hava neredeyse kararmıştı. Kamp kuracak bir yer bulmaları gerekiyordu. Son tepenin zirvesine vardılar ve Larry, *şimdi onları göreceğiz*, diye düşündü.

Ama kimse yoktu.

Üzerinde LAS VEGAS 410 yazan yeşil bir tabelanın yanında kamp kurdular. O gün nispeten daha iyi yemişlerdi: mısır cipsi, soda ve eşit olarak paylaştıkları iki Slim Jim.

Yarın, diye düşündü Larry yine ve uyudu. O gece rüyasında Barry Greig ve Tattered Remnants ile Madison Square Garden'da konser verdiklerini gördü. Bu onlar için büyük bir fırsattı, çok meşhur bir gruptan önce sahne alacaklardı. Grubun ismi bir şehir ismiydi; Boston ya da belki Chicago. Ve bütün mikrofonların boyu yine iki buçuk metreydi. Birinden diğerine telaşla seğirtip ayarlamaya çalışırken kalabalıktan yine ritmik alkışlar ve "Baby Can You Dig Your Man?" sesleri yükselmeye başladı.

Sahneden aşağı, ilk seyirci sırasına bakınca başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldu. Charles Manson oradaydı. Alnındaki *x* iyileşip beyaz, şekilsiz bir iz oluşturmuştu. Alkışlayıp tezahürat yapıyordu. Richard Speck de oradaydı. Dudaklarının arasında filtresiz bir sigara vardı ve alaycı gözlerle ona bakıyordu. İkisinin arasında Kara Adam vardı. John Wayne Gacy hemen arkalarındaydı. Flagg tezahüratlara önderlik ediyordu.

Yarın, diye düşündü Madison Square Garden'ın parlak spot ışıkları altında bir mikrofondan diğerine koşan Larry yine. *Seni yarın göreceğim.*

Ama onu ne ertesi gün ne de sonraki gün gördü. 27 Eylül akşamı Freemont Junction kasabasında kamp kurdular. Burada yiyecek boldu.

"Her günün son gün olacağını düşünüyorum," dedi Larry o akşam Glen'e. "Ama bir türlü sonu gelmiyor. Giderek kötüleşiyor."

Glen başını salladı. "Ben de aynı şeyleri hissediyorum. Kara Adam sadece bir hayal olsa ne komik olurdu, değil mi? Birleşik bilincimizde yarattığımız bir hayalden ibaret olsa."

Larry ona şaşkınca düşünerek bir an baktı. Sonra başını yavaşça iki yana salladı. "Hayır. Sadece bir hayal olduğunu sanmıyorum."

Glen gülümsedi. "Ben de öyle delikanlı. Ben de öyle."

Ertesi gün onlarla karşılaştılar.

Sabah saat onu biraz geçe bir tepeyi aştılar ve yedi kilometre kadar ileride iki arabanın burun buruna park edilerek yolun kapatıldığını gördüler. Tam Larry'nin beklediği gibi bir görüntüydü.

"Kaza mı?" diye sordu Ralph.

Ralph elini gözlerine siper etti. "Sanmıyorum. Özellikle öyle duruyor gibiler."

"*Onun* adamları," dedi Larry.

"Evet, bence de," dedi Ralph. "Şimdi ne yapacağız Larry?"

Larry cebinden mendilini çıkarıp yüzünü sildi. Ya yaz mevsimi bir günlüğüne geri dönmüştü ya da çöl sıcağını hissetmeye başlamışlardı. Sıcaklık otuz dereceye yakındı.

Ama kuru sıcak, diye düşündü sakince. *Az terliyorum. Çok az.* Mendili tekrar cebine soktu. Beklenen gün gelip çatmıştı ve kendini iyi hissediyordu. İçinde yine bunun bir konser, bir gösteri olduğuna dair o tuhaf his vardı.

"Gidip Tanrı'nın bizi gerçekten kollayıp kollamadığını göreceğiz. Değil mi Glen?"

"Patron sensin."

Tekrar yürümeye başladılar. Yarım saat sonra, burun buruna park edilmiş arabaların Utah Eyalet Devriyesi araçları olduğunu görebilecek kadar yaklaşmışlardı. Silahlı adamlar onları bekliyordu.

"Bizi vuracaklar mı?" diye sordu Ralph önemsemez bir havada.

"Bilmiyorum," dedi Larry.

"Tüfeklerden bazıları dürbünlü, güneşin lenslerden yansıdığını görebiliyorum. Bizi vurmaya niyetleri varsa menzillerine girmemiz an meselesi."

Yürümeye devam ettiler. Arabaların başındaki adamlar iki gruba ayrıldı. Beş kişi önde, silahları yaklaşan üç adama doğrultulmuş halde duruyordu. Üç adamsa arabaların gerisine çömelmişti.

"Sekiz kişiler mi Larry?" diye sordu Glen.

"Evet, sekiz adam görüyorum. Sen nasılsın bu arada?"

"İyiyim," dedi Glen.

"Ya sen Ralph?"

"Vakti geldiğinde ne yapacağımızı bilelim yeter," dedi Ralph. "Tek istediğim bu."

Larry, Ralph'in elini tuttu ve bir an sıkıp bıraktı. Sonra Glen'e de aynısını yaptı.

Artık arabalardan bir kilometre kadar uzaktaydılar. "Bizi vurmayacakları anlaşıldı," dedi Ralph. "Vuracak olsalar çoktan yaparlardı."

Artık adamların yüzlerini seçebiliyorlardı. Larry onlara ilgiyle baktı. Adamlardan birinin gür bir sakalı vardı. Bir diğeri henüz genç olmasına rağmen saçlarının çoğu dökülmüştü, *saçlarının daha öğrenciyken dökülmeye başlaması moralini çok bozmuştur,* diye düşündü Larry. Bir diğerinin üstünde sapsarı bir tişört vardı. Tişörtün üstündeki sırıtan deve resminin altında eski tarz harflerle SÜPERHÖRGÜÇ yazıyordu. Adamlardan bir diğeri muhasebeci kılıklıydı. Elindeki 357 Magnum'la oynayıp duruyor ve Larry'nin hissettiğinden üç kat daha gergin görünüyordu. Sakinleşmezse yanlışlıkla ayağına ateş ediverecek gibiydi.

"Bizimkilerden pek de farklı görünmüyorlar," dedi Ralph.

"Tabii ki farklılar," dedi Glen. "Hepsi silahlı."

Yolu tıkayan polis araçlarının beş altı metre yakınına kadar geldiler. Larry durunca diğerleri de durdu. Flagg'in adamları ve Larry'nin grubu birbirine bakarken bir ölüm sessizliği oldu. Sonra Larry sakince sordu. "Nasılsın?"

Muhasebeci kılıklı ufak tefek adam bir adım öne çıktı. Hâlâ Magnum'la oynuyordu. "Siz Glendon Bateman, Lawson Underwood, Stuart Redman ve Ralph Brentner mısınız?"

"Sayı saymayı bilmiyor musun şapşal?" dedi Ralph.

Biri kıkırdadı. Ufak tefek adam kıpkırmızı oldu. "Kim eksik?"

"Yolculuk sırasında Stu'nun başına bir kaza geldi," dedi Larry. "Ve tabancayla o şekilde oynamaya devam edersen senin başına da bir kaza geleceğine inanıyorum."

Diğer adamlar gülüştü. Muhasebeci kılıklı adam, tabancasını gri pantolonunun beline soktu ve görünümü bir kat daha komikleşti. Walter Mitty'nin hayal ürünü bir gangster gibiydi.

"İsmim Paul Burlson," dedi. "Ve bana verilen yetkiyle sizi tutukluyor ve benimle gelmenizi emrediyorum."

"Kimin adına?" diye sordu Glen hemen.

Burlson, ona küçümsercesine baktı... ama hor görmeye başka bir şey karışmıştı. "Kimin adına konuştuğumu biliyorsun."

"Söyle o halde."

Ama Burlson susuyordu.

"Korkuyor musun?" diye sordu Glen. Diğer adamlara baktı. "Ondan ismini bile söyleyemeyecek kadar çok mu korkuyorsunuz? Pekâlâ, sizin yerinize ben söyleyeyim. İsmi Randall Flagg. Aynı zamanda Kara Adam, Yürüyen Adam, Uzun Adam olarak da bilinir. Bu isimlerden birini kullandığınız olmadı mı hiç?" Sesi öfkeden yükselmişti. Adamlardan bazıları huzursuzca birbirine baktı ve Burlson bir adım geriledi. "Ona Beelşebap diyebilirsiniz, çünkü bir ismi de bu. Ona Nyarlahotep, Ahaz ve Astarot da diyebilirsiniz. Rayelah ve Seti ve Anabis de. O cehennemden çıkma bir kâfir ve hepiniz kıçını öpmek için sıraya girmişsiniz." Sesi tekrar sohbet tonuna döndü ve yüzünde şaşırtan bir tebessüm belirdi. "Bunu belirtelim demiştik."

"Yakalayın," dedi Burlson. "Yakalayın ve kaçmaya çalışanı vurun."

Tuhaf bir an boyunca kimse kıpırdamadı ve Larry, *yapmayacaklar, çünkü bizim onlardan korktuğumuz gibi onlar da bizden korkuyor,* diye düşündü. *Hatta silahlı olmalarına rağmen bizden daha çok korkuyorlar...*

Burlson'a döndü. "Kimi kandırmaya çalışıyorsun bok herif? Gitmek isteyen biziz zaten. Onun için geldik."

Adamlar bu sözler üzerine emri veren Larry'ymişçesine harekete geçti. Ralph ile ikisi araçlardan birinin arka koltuğuna itiş kakış bindirildi. Glen de diğer araca bindirilmişti. Ön koltuklarla aralarında çelikten bir ızgara vardı. Kapı içlerinde tutamak yoktu.

Tutuklandık, diye düşündü Larry ve bu düşüncenin onu eğlendirdiğini fark etti.

Dört adam ön tarafa sığıştı. Devriye aracı geriledi, döndü ve batıya yöneldi. Ralph içini çekti.

"Korkuyor musun?" diye sordu Larry alçak sesle.

"Bir bilsem. Yürümek zorunda olmamak o kadar iyi geldi ki korkup korkmadığımı bile anlayamıyorum."

Öndeki adamlardan biri konuştu. "Lideriniz şu geveze ihtiyar mı?"

"Hayır, benim."

"Adın ne?"

"Larry Underwood. Bu da Ralph Brentner. Diğer arabadaki adam Glen Bateman." Başını çevirip arka camdan diğer araca baktı.

"Dördüncüye ne oldu?"

"Bacağını kırdığı için onu bırakmak zorunda kaldık."

"Pekâlâ. Ben Barry Dorgan. Vegas emniyetinden."

Larry, *tanıştığımıza memnun oldum,* diyecekti ki son anda dudaklarını ısırarak sustu ve kendi kendine gülümsedi. "Vegas'a ne kadar yolumuz var?"

"Yollardaki araçlar yüzünden basıp gidemiyoruz. Şehir merkezinden başlayarak temizlemeye başladık ama yavaş gidiyor. Beş saat sonra falan orada oluruz."

"Vay be," dedi Ralph başını iki yana sallayarak. "Üç haftadır yoldayız ama beş saatte gidivereceğiz."

Dorgan sıkıştığı yerden güçlükle dönerek onlara baktı. "Neden yürüdüğünüzü anlamadım. Aslında neden geldiğinize de akıl sır erdirebilmiş değilim. Sonunun böyle olacağını tahmin ediyor olmanız gerekirdi."

"Gönderildik," dedi Larry. "Galiba Flagg'i öldürmek için."

"Hiç şansınız yok kardeş. Arkadaşlarınla doğruca Las Vegas Hapishanesi'ne gideceksin. Sizin için özel şeyler düşünüyor. Geleceğinizi biliyordu." Duraksadı. "Dua edin de sizinle işi çabuk bitsin. Ama şahsen öyle olacağını hiç sanmıyorum. Son günlerde keyfi pek yerinde değildi."

"Neden değil?" diye sordu Larry.

Ama Dorgan yeterince –hatta biraz fazla– konuştuğunu düşünmüş olacak ki sustu. Cevap vermeden önüne döndü. Larry ve Ralph akıp

giden çölü sessizce izledi. Sürat sadece üç haftada çok büyük bir değişiklik olup çıkmıştı.

Vegas'a varmaları altı saat sürdü. Çölün ortasında bir mücevher gibi parlıyordu. Caddelerde pek çok insan vardı; mesai sona ermişti ve bahçelerde, banklarda ve otobüs duraklarında akşam serinliğinin tadını çıkarıyorlardı. Başlarını çevirip geçmekte olan devriye araçlarına şöyle bir baktıktan sonra tekrar her ne yapıyorlarsa ona döndüler.

Larry düşünceli bir ifadeyle etrafı izliyordu. Elektrik vardı, caddeler temizlenmişti ve yağmacılık sona ermişti. "Glen haklıymış," dedi. "Burada düzen kurulmuş bile. Ama acaba bu yönetim şekli doğru mu? Hepiniz sinirleriniz bozulmuş gibi görünüyorsunuz Dorgan."

Dorgan karşılık vermedi.

Hapishane binasına vardılar ve arkaya dolaştılar. İki devriye aracı beton zeminli otoparkta durdu. Larry tutulmuş kaslarının acısıyla yüzünü buruşturarak indiğinde Dorgan'ın elinde kelepçeler olduğunu gördü.

"Daha neler," dedi. "Ciddi misin?"

"Kusura bakmayın. Onun emirleri."

"Hayatımda hiç kelepçelenmedim," dedi Ralph. "Evlenmeden önce arkadaşlarla içip dağıttığımız için birkaç kez nezarete alındığımız oldu ama hiç kelepçelenmedim." Ralph yavaşça konuşuyordu. Oklahoma aksanı iyice belirginleşmişti. Larry, arkadaşının son derece öfkeli olduğunu fark etti.

"Emirlere uymak zorundayım," dedi Dorgan. "Durumu olduğundan zor hale getirmeyin."

"Emirmiş," dedi Ralph burnundan soluyarak. "Sana emirleri kimin verdiğini biliyorum. Emir aldığın kişi, arkadaşım Nick'i öldürdü. O cehennem köpeğinin yanında ne işin var? Fena birine benzemiyorsun halbuki."

"Bu benim işim," dedi Dorgan. "Ve işimi yapıyorum. Bu kadar. Bileklerinizi uzatın yoksa uzattırırım."

Larry ellerini uzattı ve Dorgan kelepçeyi taktı. "Ne iş yapıyordun?" diye merakla sordu Larry. "Önceden?"

"Santa Monica Polis Teşkilatı'ndaydım. Dedektiftim."

"Ve şimdi de *onun* emrindesin. Bu... kusura bakma ama çok komik."

Glen Bateman itile kakıla yanlarına geldi.

"Neden adamı itiyorsunuz?" diye sinirli bir şekilde sordu Dorgan.

"Altı saat boyunca bu herifin zırvalarını dinlemek zorunda kalsaydın sen de iterdin," dedi adamlardan biri.

"Neler dinlediğiniz umurumda değil, ellerinizi adamın üstünden çekin." Dorgan, Larry'ye baktı. "Onun yanında oluşum neden komik olsun? Kaptan Trips vurduğunda on yıllık polistim. Sizin gibiler baştayken neler oldu gördük."

"Genç adam," dedi Glen sakince. "Birkaç dövülmüş bebek ve uyuşturucu tacizcileriyle yaşadığın tecrübeler bir canavarın emrine girmeni haklı çıkarmaz."

"Götürün onları," dedi Dorgan ifadesizce. "Ayrı bölümlerde ayrı hücrelere yerleştirin."

"Bence bu tercihle yaşayamayacaksın genç adam," dedi Glen. "İçinde yeterince Nazi ruhu yok."

Bu kez Glen'i iten bizzat Dorgan oldu.

Larry diğer ikisinden ayrılıp, üzerlerinde TÜKÜRMEK YASAK, DUŞA VE BİTLERDEN ARINMAYA GİDER ve BURADA MİSAFİR DEĞİLSİNİZ yazan levhalarla süslü boş bir koridordan geçirildi.

"Bir duşa hayır demezdim," dedi.

"Bakalım," dedi Dorgan. "Belki."

"Neye bakacaksın?"

"Ne kadar işbirliği yapacağına."

Dorgan koridorun sonundaki hücrenin kapısını açtı ve Larry'yi içeri soktu.

"Ya bilezikler?" diye sordu Larry ellerini uzatarak.

"Tabii." Dorgan kelepçeleri çıkardı. "Daha iyi mi?"

"Hem de nasıl."

"Hâlâ duş almak istiyor musun?"

"Kesinlikle." Aslında Larry yalnız kalmamayı daha çok istiyordu. Yankılanarak uzaklaşan ayak seslerini dinlerken korkunun sinsice geri geleceğini biliyordu.

Dorgan küçük bir defter çıkardı. "Kaç kişisiniz? Özgür Bölge'de?"

"Altı bin," dedi Larry. "Her perşembe gecesi tombala oynuyoruz. Büyük ödül, yirmi kiloluk hindi."

"Duş almayı istiyor musun istemiyor musun?"

"İstiyorum." Ama artık ona bu fırsatı vereceklerini sanmıyordu.

"Özgür Bölge'de kaç kişi var?"

"Yirmi beş bin. Ama dört bini on iki yaşın altında ve arabalı sinemaya bedava giriyorlar. Ekonomik açıdan düşünülünce kötü elbette."

Dorgan defterini kapatıp ona baktı.

"Konuşamam ahbap," dedi Larry. "Kendini yerime bir koy."

Dorgan başını iki yana salladı. "O dediğini yapamam, çünkü senin gibi aklımı peynir ekmekle yemedim. Neden buradasınız? Size ne gibi bir faydası olacak sanıyorsunuz? Herif yarın, en geç öbür gün sizi öldürecek. Ve konuşmanızı isterse emin ol bülbül gibi ötersiniz. Aynı anda hem step dansı yapıp hem çavuşu tokatlamanızı isterse onu da yaparsınız. Hepiniz çıldırmışsınız."

"Buraya gelmemizi yaşlı kadın söyledi. Abagail Ana. Onu rüyanda görmüşsündür muhtemelen?"

Dorgan başını iki yana salladı ama gözlerini Larry'ninkilerden kaçırmaya başlamıştı. "Kimden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok."

"O halde bırakalım öyle kalsın."

"Konuşmamakta kararlı mısın? Duş almanı sağlayabilirim!"

Larry bir kahkaha attı. "O kadar ucuza ötmem. Aramıza kendi casusunuzu gönderin öğrensin. Abagail Ana'nın adı zikredildiğinde sansar gibi görünmeyen birini bulabilirseniz elbette."

"Keyfin bilir," dedi Dorgan. Koridorun başına doğru yürüdü. En uçtaki çelik parmaklıklı kapı, ardından gürültüyle kapandı.

Larry etrafına baktı. Ralph gibi o da daha önce birkaç kez nezarete alınmıştı, bir keresinde içkiliyken bir kavgaya karışmış, bir diğer seferindeyse üzerinde üç yüz gram esrarla yakalanmıştı. Başında kavak yellerinin estiği yaşlardı.

"Eh, Ritz sayılmaz," diye mırıldandı.

İnce döşek küflenmiş gibi görünüyordu. Larry geçen haziran veya temmuzda bu döşekte birinin ölüp ölmediğini biraz da korkuyla düşündü.

Sifon çalışıyordu ama ilk çekişinde akan suyun rengi kahverengiydi. Çok uzun süre kullanılmadığının en büyük göstergesiydi. Biri geride karton kapaklı bir kovboy romanı bırakmıştı. Larry kitabı aldı, sonra tekrar bıraktı. Yatağa oturup sessizliği dinledi. Yalnız kalmaktan oldum olası nefret ederdi, ama bir anlamda hep yalnız olmuştu... Özgür Bölge'ye gelene kadar. Ve içinde bulunduğu şu an, zannettiği kadar kötü değildi. İyi değildi elbette ama başa çıkabilirdi.

Yarın, en geç öbür gün sizi öldürecek.

Ama Larry buna inanmıyordu. O şekilde olmayacaktı.

"Kötülükten korkum yok," dedi sessizce. Kulağa hoş geliyordu bu sözler. Tekrar söyledi.

Uzandı ve kıyamet kopmadan önce ayrıldığı yer olan Batı Yakası'na ne kadar yaklaşmış olduğunu düşündü. Dönüş yolculuğu hayal bile edilemeyecek kadar garip ve uzun olmuştu. Ve hâlâ bitmemişti.

"Kötülükten korkum yok," diye tekrarladı. Sakin bir yüzle, rüyasız, huzurlu bir uykuya daldı.

Randall Flagg ve Lloyd Henreid ertesi gün saat onda, yoldaki devriye araçlarını görmelerinden yirmi dört saat sonra Glen Bateman'ı görmeye geldi.

Hücresinin zemininde bağdaş kurmuş oturuyordu. Yatak niyetine koydukları bankın altında bir kömür parçası bulmuş ve duvardaki ayrıntılı cinsel organ resimleri, isimler, telefon numaraları ve müstehcen küçük şiirler arasına kendi eserini yazma işini henüz bitirmişti: *Ben çömlekçi değilim, çömlekçinin çarkı da değilim, ben kilim; elde edilen şeklin kıymeti, çarka ve ustanın maharetine olduğu kadar kilin öz değerine de bağlı değil midir?* Hücrenin sıcaklığı aniden on derece birden düştüğü sırada Glen bu atasözüne –yoksa aforizma mıydı?– Takdirle bakıyordu. Koridorun sonundaki kapı gürültüyle açıldı. Glen'in ağzı bir anda kupkuru oldu ve parmaklarının arasındaki kömür parçası kırıldı.

Kovboy çizmelerinin topuk sesi koridordan yaklaşmaya başladı.

Daha önemsiz ve hafif ayak sesleri yetişmeye çalışarak onu takip ediyordu.

İşte geliyor. Onunla yüz yüze görüşeceğim.

Mafsal iltihabı aniden kötüleşti. Hatta korkunç bir hal aldı. Kemiklerinin içi sanki tamamen boşalıp camlaşmıştı. Yine de topuk sesleri hücresinin önünde kesildiğinde yüzünde ilgili ve beklenti yüklü bir gülümsemeyle o tarafa döndü.

"İşte nihayet buradasın," dedi Glen. "Ve öcüye de benzemiyorsun."

Parmaklıkların diğer tarafında iki adam vardı. Flagg, Glen'e göre sağ taraftaydı. Üzerinde kot pantolon ve loş ışıkta yumuşak bir pırıltı saçan ipek bir gömlek vardı. Glen'e sırıtıyordu. Arkasında, asık suratlı daha kısa boylu bir adam vardı. Çenesini yukarı kaldırmıştı ve gözleri yüzüne fazla büyük görünüyordu. Cildi, çöl havasının merhamet göstermeyeceği türdendi; yanmış, soyulmuş ve tekrar yanmıştı. Boynundaki zincirin ucunda kırmızı lekeli, siyah bir taş vardı. Yağlı, reçineli gibi görünüyordu.

"Seni sağ kolumla tanıştırayım," dedi Flagg gülerek. "Lloyd Henreid, Glen Bateman ile tanış. Kendisi sosyolog, Özgür Bölge Kalıcı Kurul üyesi ve Nick Andros'un ölümünden sonra Özgür Bölge beyin takımının kalan tek üyesi."

"Memnun oldum," diye mırıldandı Lloyd.

"Eklemlerin nasıl Glen?" diye sordu Flagg acır gibi bir sesle. Ama gözlerinde gizli bir sırrı bildiğine ve çok eğlenmekte olduğuna dair bir pırıltı vardı.

Glen, Flagg'e gülümseyerek parmaklarını hızla kapatıp açtı. Tebessümünü muhafaza etmek için gösterdiği çabayı kimse tahmin edemezdi.

Kilin öz değeri!

"İyi," dedi. "İçeride uyumak çok iyi geldi, teşekkürler."

Flagg'in tebessümü biraz soldu. Glen yüzünde bir anlık öfke ve şaşkınlık yakaladı. Yoksa korku da mı vardı?

"Seni serbest bırakmaya karar verdim," dedi aniden. Göz kamaştıran kurnaz tebessümü geri dönmüştü. Lloyd şaşkınca yutkununca Flagg, ona döndü. "Öyle değil mi Lloyd?"

"Şey... evet," dedi Lloyd. "Öyle."

"Eh, iyi o zaman," dedi Glen sakince. Eklemlerindeki ağrı daha da şiddetlendi. Buz etkisi yaratarak uyuşturuyor, ateş etkisi yaratarak şişiriyordu.

"Sana küçük bir motosiklet verilecek, istersen geri dönebilirsin."

"Arkadaşlarım olmadan gitmem."

"Elbette. Bunun için tek yapman gereken rica etmek. Diz çök ve rica et."

Glen neşeyle bir kahkaha attı. Başını geriye atıp uzun uzun güldü. Gülerken eklemlerindeki ağrılar azaldı. Kendini daha iyi, daha güçlü hissetti ve kontrolünü geri kazandı.

"Âlem adamsın," dedi. "Bak sana ne diyeceğim. Gidip büyük bir kum tepesi bul, yanına bir de çekiç al ve bütün o kumları kıçına tık!"

Flagg'in yüzü karardı. Gülümsemesi yok oldu. Daha önce Lloyd'un boynundaki taş kadar siyah olan gözleri şimdi sapsarı parlıyordu sanki. Eli kapının kilit mekanizmasına uzandı ve kavradı. Bir cızırtı duyuldu. Parmaklarından alevler fışkırdı ve havaya sıcak bir koku yayıldı. Kapkara olmuş, üstünden duman tüten kilit yere düştü. Lloyd Henreid hafifçe bağırdı. Kara Adam parmaklıkları kavradı ve kapıyı itti.

"Gülmeyi kes."

Glen daha da şiddetli gülmeye başladı.

"Bana gülmeyi kes!"

"Bir hiçmişsin!" dedi Glen gülmekten gözlerinden yaşlar gelerek. "Ah, kusuruma bakma... ama biz seni... seni gözümüzde öyle *büyütmüşüz* ki... senin hiçliğine olduğu kadar kendi aptallığımıza da gülüyorum."

"Vur onu Lloyd." Flagg diğer adama döndü. Yüzünde korkunç bir ifade vardı. Elleri yırtıcı bir hayvanın pençelerine benziyordu.

"Ah, ölmemi istiyorsan beni kendin öldür," dedi Glen. "Yapabilecek gücün vardır mutlaka. Bana parmağının ucuyla dokunuver ve kalbimi durdur. Ters haç işareti yap ve beynimde bir damarı patlat. Tavandaki lambadan üstüme bir yıldırım indir ve beni ikiye ayır. Of.. Tanrım... amma güldüm!"

Glen kendini hücredeki dar yatağın üstüne attı ve kahkahalarla gülmeye devam etti.

"Vur onu!" diye kükredi Kara Adam Lloyd'a.

Yüzü solmuş, elleri korkuyla titremekte olan Lloyd tabancasını belinden beceriksizce çekti, düşürecek gibi oldu, sonra Glen'e doğrultmaya çalıştı. Tabancayı iki eliyle birden tutması gerekmişti.

Glen gülümseyerek Lloyd'a baktı. Gören de Woodsville, New Hampshire'da, fakültedeki öğretim üyelerinin katıldığı bir kokteylde bir

fıkraya neşeyle güldükten sonra ciddileşerek sohbete kaldığı yerden devam etmeye niyetleniyor sanırdı.

"İlla ki birini vuracaksanız, *onu* vurun Bay Henreid."

"Yap dedim Lloyd."

Lloyd tetiği körlemesine çekti. Tabanca, kapalı alanda kulakları sağır edecek bir gürültüyle patladı. Öfkeli yankılar duyuldu. Kurşun, Glen'in sağ omzunun üç santim uzağından geçti, bir yere çarpıp sekti ve sonra vızıldayarak uzaklaştı.

"Hiçbir şeyi doğru düzgün yapamaz mısın sen?" diye kükredi Lloyd. "Vur onu, geri zekâlı! Vur! Adam tam karşında duruyor!"

"Deniyo..."

Glen'in gülümsemesi yüzünden silinmemişti ve tabanca ateşlendiğinde sadece bir kez gözlerini kırpmıştı. "Tekrar ediyorum, birini vuracaksanız onu vurun. Zaten insan bile değil biliyorsunuz. Bir keresinde onu bir arkadaşa mantıklı düşüncenin son sihirbazı olarak tanımlamıştım. Meğer tam üstüne basmışım. Ama artık sihrini kaybediyor. Gücü elinden kayıyor ve o da bunun farkında. Siz de farkındasınız. Onu vurun ve daha fazla kan dökülmesine engel olun."

Flagg'in yüzü donuktu. "Birimizi vur gitsin Lloyd," dedi. "Seni açlıktan ölmekten ve hapisten kurtardım. Böyle adamlardan intikam almak istediğini sanıyordum. Ağzı çok laf yapan küçük adamlardan."

"Beni kandıramazsınız bayım," dedi Lloyd. "Randall Flagg söylediklerinde haklı."

"Ama yalan söylüyor. Yalan söylediğini biliyorsunuz."

"Şu iki paralık ömrümde bana başkalarının tenezzül ettiğinden çok daha fazla doğru söyledi," dedi Lloyd ve Glen'e üç kez ateş etti. Glen bez bebek gibi geri savruldu. Loş hücreye kanlar saçıldı. Yaşlı adam yatağa çarptı, öne savruldu ve yere yığıldı. Bir süre sonra tek dirseği üzerinde doğrulmayı başardı.

"Ziyanı yok Bay Henreid," diye fısıldadı. "Elinizden bu kadarı geliyor."

"Kapa çeneni, geveze ihtiyar!" diye bağırdı Lloyd ve bir el daha ateş etti. Glen Bateman'ın suratı darmadağın oldu. Tekrar ateş etti ve yaşlı adamın bedeni son bir kez sarsıldıktan sonra hareketsiz kaldı. Lloyd yine de

bir kez daha ateş etti. Ağlıyordu. Gözyaşları, güneş yanığı, öfkeli yanaklarından aşağı süzülüyordu. Beslemeyi unuttuğu ve açlıktan kendi ayaklarını yemek zorunda kalan tavşanı hatırladı. Poke'u, beyaz Connie'deki insanları ve Muhteşem George'u hatırladı. Phoenix'teki hapishaneyi ve sıçanı hatırladı. Trask'i ve Trask'in bacağının bir süre sonra gözüne Kentucky Fried Chicken'dan alınma bir butmuş gibi görünmeye başladığını hatırladı. Tetiği tekrar çekti ama tabancadan bu kez sadece kuru bir tıkırtı yükseldi.

"Pekâlâ," dedi Flagg yumuşak bir sesle. "Tamam. Aferin. Çok iyi iş çıkardın Lloyd."

Lloyd tabancayı yere bıraktı ve Flagg'den hızla uzaklaştı. "Sakın bana dokunma!" diye haykırdı. "Senin için yapmadım!"

"Evet, benim için yaptın," dedi Flagg şefkatle. "Sen başka türlü sanabilirsin ama benim için yaptın." Uzanıp Lloyd'un boynundaki siyah taşı tuttu. Parmaklarını kapatıp taşı avucuna aldı. Elini açtığında taş gitmişti. Yerinde küçük, gümüş bir anahtar duruyordu.

"Sana bunu vaat etmiştim," dedi Kara Adam. "Bir başka hapishanede. Yanılıyordu. Ben verdiğim sözleri tutarım... öyle değil mi Lloyd?"

"Evet."

"Diğerleri gidiyor. Ya da gitme planları yapıyor. Kim olduklarını biliyorum. Hepsinin ismini biliyorum. Whitney... Ken... Jenny... ah evet, bütün isimleri biliyorum."

"O halde neden..."

"Müdahale etmiyorum? Bilmem. Belki gitmelerine göz yummak daha iyidir. Ama sen, Lloyd. Sen, benim iyi ve sadık hizmetkârımsın, değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı Lloyd. Nihai kabullenme. "Evet, galiba öleyim."

"Ben olmasam, hapisten kurtulmuş olsaydın bile en fazla yapabileceğin ufak tefek işlerdi. Haklı mıyım?"

"Evet."

"Lauder denen genç bunu biliyordu. Onu daha üstün biri yapabileceğimin farkındaydı. Daha uzun. Onun için bana geliyordu. Ama kafası düşüncelerle fazla doluydu... fazla..." Aniden şaşkın ve yaşlı göründü. Sonra elini sabırsızca salladı ve yüzünde yeniden bir gülümseme belirdi. "Belki de durum gerçekten kötüye gidiyordur Lloyd. Belki benim bile

anlamadığım bazı sebeplerden kötüye gidiyordur ama yaşlı sihirbazın hâlâ birkaç numarası var Lloyd. Birkaç numarası var. Şimdi beni dinle. Bu krizi etkin bir şekilde sonlandırabiliriz ama vaktimiz kısıtlı. Yılanın başını küçükken ezmemiz lazım. Yarın Underwood ve Brentner'ın işini bitireceğiz. İyi dinle..."

Lloyd yatağa girdiğinde gece yarısını geçiyordu. Uykuya dalması ise daha geç oldu. Fare Adam ile konuştu. Paul Burlson ile konuştu. Kara Adam'ın istediğinin şafak sökmeden yapılabileceğine –hatta yapılması gerektiğine– katılan Barry Dorgan ile konuştu. İnşaat, ayın yirmi dokuzunda, akşam saat on civarı, MGM Grand'in önündeki bahçede başladı. On kişilik bir ekip, ellerinde kaynak makineleri, çekiçler, vidalar ve uzun, çelik borularla çalışıyordu. Boruları, fıskiyenin önündeki iki kamyonun kasasında birleştiriyorlardı. Kısa sürede etraflarında meraklı bir kalabalık toplandı.

"Bak Angie anne!" diye bağırdı Dinny. "Havai fişekler!"

"Evet ama uslu küçük çocukların uyku vakti geldi." Angie Hirschfield içinde gizli bir korkuyla çocuğu uzaklaştırdı. Çok kötü, hatta belki süpergrip kadar kötü bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu hissediyordu.

"Ama bakmak istiyorum! *Işıkları* görmek istiyorum!" diye mızıldandı Dinny, ama Angie, onu kararlı bir şekilde çabucak uzaklaştırdı.

Julie Lawry, Las Vegas'ta yatmayacak kadar ürkütücü bulduğu tek erkek olan Fare Adam'a yaklaştı. Mavi ve beyaz kıvılcımların pırıltısı, adamın kara derisi üzerinde oynaşıyordu. Etiyopyalı bir korsan gibi giyinmişti. Üzerinde bol paçalı ipek bir pantolon, ince boynunda gümüş sikkelerden oluşan bir kolye vardı. Beline kırmızı bir kuşak bağlamıştı.

"Neler oluyor Fare?" diye sordu.

"Fare Adam bilmiyor güzelim ama bir tahmini var. Evet, kesinlikle var. Yarına temizlik işi var gibi görünüyor. Sıvışıp Fare'yle bir kaçamak yapmaya ne dersin tatlım?"

"Olabilir," dedi Julie. "Ama önce bana neler olup bittiğini söylemen lazım."

"Yarın bütün Vegas öğrenecek," dedi Fare. "O güzel kıçın üzerine bahse girebilirsin. Fare Adam'la gel hadi güzelim. Gel de sana Tanrı'nın dokuz bin ismini göstersin."

Ama Julie, Fare Adam'ın hevesini kursağında bırakarak oradan uzaklaştı.

Lloyd nihayet uyuduğunda iş tamamlanmış ve kalabalık dağılmıştı. İki büyük kamyonun kasasında iki büyük kafes duruyordu. Her birinin solunda ve sağında karemsi delikler vardı. Hemen yakınına, çekme kancaları olan dört araba park edilmişti. Kancalara ağır, çekme zincirler takılmıştı. Zincirler, kıvrıla büküle Grand'in bahçesine uzanıyor ve karemsi deliklerin hemen iç kısmında son buluyordu.

Her zincirin ucundan bir çelik kelepçe sarkıyordu.

Larry 30 Eylül günü şafak vakti koridorun başındaki çelik kapının açıldığını duydu. Telaşlı ayak sesleri hücresine yaklaştı. Larry ellerini başının altında birleştirmiş yatıyordu. Önceki gece hiç uyumamıştı. Bütün gece...

(düşünmüştü? dua etmişti?)

Hepsi aynı kapıya çıkıyordu. Hangisi olursa olsun, içindeki eski yara artık kapanmış ve benliği huzur dolmuştu. Hayatı boyunca olduğu iki kişinin –gerçek o ve ideal o– nihayet birleşip tek bir yaşayan varlık haline geldiğini hissediyordu. Annesi tanısa, bu Larry'yi severdi. Rita Blakemoor da öyle. Wayne Stukey bu Larry asla gerçekleri anlatmak zorunda kalmazdı. Bu Larry'yi çok uzak bir geçmişte kalan ağız temizliği uzmanı bile severdi.

Eğer öleceksem bu, bir tanrı varsa –ki olduğuna artık inanıyorum– O'nun arzusu olur. Öleceğiz ve tüm bunlar her nasılsa ölümümüzle son bulacak.

Glen Bateman'ın zaten ölmüş olduğunu düşünüyordu. Önceki gün binanın diğer kanadından silah sesleri gelmişti. Pek çok silah sesi. Ralph'in değil Glen'in götürüldüğü taraftan gelmişti. Eh Glen yaşlıydı, mafsal iltihabı canına okuyordu ve Flagg'in bu sabah onlar için planladığı her neyse, belki bugünü görmemesi onun için daha iyi olmuştu.

Ayak sesleri hücresine ulaştı.

"Ayağa kalk Pamuk Oğlan," dedi neşeli bir ses. "Fare Adam, senin için geldi."

Larry başını kaldırıp baktı. Boynunda gümüş dolarlardan yapılma bir kolye olan zenci bir korsan, hücresinin önünde dikiliyordu. Bir elinde koca bir kılıç vardı. Muhasebeci kılıklı adam hemen arkasındaydı. İsmi Burlson'dı.

"Ne var?" diye sordu Larry.

"Sevgili dostum," dedi korsan. "Sonun geldi."

"Pekâlâ," dedi Larry ve ayağa kalktı.

Burlson hızlı hızlı konuştu. Larry, adamın korktuğunu görebiliyordu. "Bunun benim fikrim olmadığını bilmeni istiyorum."

"Gördüğüm kadarıyla hiçbiri öyle değil," dedi Larry. "Dün öldürülen kimdi?"

"Bateman," dedi Burlson gözlerini indirerek. "Kaçmaya çalıştı."

"Demek kaçmaya çalıştı," diye mırıldandı Larry. Sonra gülmeye başladı. Fare Adam alaycı bir tavırla gülerek ona katıldı. Birlikte güldüler.

Hücre kapısı açıldı. Burlson elinde kelepçelerle içeri girdi. Larry hiç direnmeden bileklerini uzattı. Burlson kelepçeleri taktı.

"Kaçmaya çalışmış," dedi Larry. "Yakında bir gün sen de kaçmaya çalışırken vurulacaksın Burlson." Gözleri korsana çevrildi. "Sen de öyle Farecik. Kaçmaya çalışırken vurulacaksın." Tekrar gülmeye başladı ama Fare Adam bu kez, ona katılmadı. Larry'ye asık suratla bakarak kılıcını kaldırdı.

"İndir onu göt herif," dedi Burlson.

Üç kişi tek sıra halinde dışarı çıktı. Burlson önde Larry ortada Fare Adam ise arkadaydı. Koridorun sonundaki kapıdan geçtikten sonra beş kişilik bir başka grupla karşılaştılar. Adamlardan biri Ralph'ti ve o da kelepçeliydi.

"Selam Larry," dedi Ralph üzgünce. "Duydun mu? Söylediler mi?"

"Evet. Duydum."

"Piç kuruları. Ama sonları gelmek üzere değil mi?"

"Evet. Öyle."

"Kesin sesinizi!" diye homurdandı adamlardan biri. "Asıl sizin sonunuz geldi. Sizi neyin beklediğini pek yakında göreceksiniz. Şahane bir parti olacak."

"Hayır, artık bitti," dedi Ralph. "Bilmiyor musunuz? Hissetmiyor musunuz?"

Fare Adam, Ralph'i itti ve tökezlemesine neden oldu. "Kapa çeneni!" diye bağırdı. "Fare Adam bu zırvaları daha fazla duymak istemiyor! Yeter!"

"Yüzün solmuş Farecik," dedi Larry sırıtarak. "Hem de çok. Şimdi pamuğu andıran sensin."

Fare Adam kılıcını tekrar çekti ama bu kez korkmuş görünüyordu. Hepsi öyleydi. Havada, hızla yaklaşmakta olan inanılmaz bir şey vardı. Ve o inanılmaz şeyin sanki gölgesine girmiş gibiydiler.

Yan tarafında LAS VEGAS ŞEHİR HAPİSHANESİ yazan zeytin yeşili bir minibüs, güneşli avluda duruyordu. Larry ve Ralph ite kaka minibüse bindirildi. Kapılar çarpıldı, motor çalıştırıldı ve uzaklaştılar. Larry ve Ralph kelepçeli elleri dizlerinin arasında, tahta sıralara oturmuştu.

"Birinin Las Vegas'taki herkesin orada olacağını söylediğini duydum," dedi Ralph alçak sesle. "Sence bizi çarmıha mı gerecekler Larry?"

"Ya öyle ya da ona benzer bir şey yapacaklar." İri adama baktı. Ralph'in ter lekeli şapkası buruşmuştu. Tüyü yer yer kelleşmiş ve yıpranmıştı ama hâlâ asi bir şekilde dikiliyordu. "Korkuyor musun Ralph?"

"Hem de nasıl," diye fısıldadı Ralph. "Canım çok tatlıdır, acıya hiç dayanamam. Aşı olmak için doktora gitmeyi bile sevmezdim. Ertelemek için her türlü bahaneye başvururdum. Ya sen?"

"Çok korkuyorum. Gel yanıma otur."

Ralph kelepçeleri şıngırdayarak kalkıp onun yanına oturdu. Birkaç dakika sessizce oturdular. "Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik," dedi Ralph bir süre sonra alçak sesle.

"Öyle."

"Keşke bize ne yapacağını bilseydim. Görünen o ki bunu büyük bir şova dönüştürecek. Böylece herkes patronun o olduğunu görecek. Bunca yolu bunun için mi geldik?"

"Bilmiyorum."

Minibüs homurtuyla ilerlemeye devam etti. El ele tutuşarak tahta sırada sessizce oturmaya devam ettiler. Larry korkuyordu ama korkunun gerisinde büyük bir huzur hissediyordu. Her şey yoluna girecekti.

"Kötülükten korkum yok," diye mırıldandı ama korkuyordu. Gözlerini kapatıp Lucy'yi düşündü. Annesini düşündü. Gelişigüzel düşünceler aklını doldurdu. Okul günlerinde erkenden uyanmak. Kilisede istifra edişi. Rudy ile dokuz yaşlarındayken oluk ta açık saçık bir dergi bulup her sayfasını incelemeleri. Los Angeles'taki ilk senesinde Yvonne Wetterlin ile final maçını izlemeleri. Ölmek istemiyordu, ölmekten korkuyordu ama bu ihtimali olabildiğince kabullenmişti. Ne de olsa hiçbir zaman seçim şansı olmamıştı ve artık ölümün bir bekleme alanı, bir nevi kulis olduğuna inanmaya başlamıştı. Sahneye çıkmadan önce orada bekleniyordu.

Mümkün olduğunca rahatlamaya ve kendini sona hazırlamaya çalıştı.

Minibüs durdu ve kapılar hızla açıldı. Parlak gün ışığı içeri dolup gözlerini kamaştırdı. Fare Adam ve Burlson içeri atladı. İçeri gün ışığıyla birlikte bir ses de dolmuştu, alçak, gıcırtılı bir uğultu. Ralph bu sesi duyunca başını tedirgince çevirip baktı. Ama Larry sesin ne olduğunu biliyordu.

Tattered Remnants, 1986'da en büyük işini yapmıştı... Chavez Ravine'deki Van Halen konserinde açılış grubuydular. Ve sahneye çıkmalarından hemen önce duyulan ses, bu sesti. Bu yüzden minibüsten neyle karşılaşacağını bilerek indi ve yüz ifadesi değişmedi ama Ralph'in şaşkın yutkunuşunu duydu.

Çok büyük bir otelin ön bahçesindeydiler. Girişin iki yanında kocaman iki piramit vardı. Çimlerin üstüne iki kamyon çekilmişti. Her birinin kasasında çelik çubuklarla yapılmış birer kafes vardı.

Kamyonların etrafı insanlarla çevriliydi. Kumarhanenin otoparkında, lobiye açılan kapıya giden basamaklarda, konukların gelip arabalarını anahtarlarıyla görevliye bıraktığı girişteki yuvarlak yolda dikiliyorlardı. Otelin önündeki yola bile taşmışlardı. Bazı gençler kız arkadaşlarını gösteriyi daha iyi seyredebilsinler diye omuzlarına almıştı. Alçak uğultu, kalabalığın sesiydi.

Larry onlara baktı ve göz göze geldiği herkes bakışlarını kaçırdı. Her bir yüz solgun, mesafeli ve ölüm fermanlarının farkında gibi görünüyordu. Buna rağmen hâlâ oradaydılar.

Ralph ile kafeslere doğru itildiler ve Larry ilerlerken zincirlerle kancalı arabaları fark etti. Anlamlarını ilk kavrayan Ralph oldu. Ne de olsa ömrünün büyük bölümünü aletler ve makineler arasında geçirmişti.

"Larry," dedi kuru bir sesle. "Bizi çekerek parçalara ayıracaklar!"

"Hadi girin içeri," dedi Fare Adam sarmısak kokulu nefesini suratına doğru vererek. "Kafesine git Pamuk Oğlan. Gösterinin yıldızı sizsiniz."

Larry kamyonun kasasına tırmandı.

"Gömleğini ver Pamuk Oğlan."

Larry gömleğini çıkarıp verdi. Serin sabah havasını çıplak göğsünde hissetti. Ralph de kendi üstünü çıkarmıştı. Kalabalıktan mırıltılar yükseldi ve kısa süre sonra kesildi. İkisi de uzun yürüyüşün ardından bir deri bir kemik kalmıştı. Kaburgaları bariz bir şekilde belli oluyordu.

"Kafese gir Pamuk Oğlan."

Larry itiraz etmeden kafese girdi.

Artık emirleri Barry Dorgan veriyordu. Yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle bir yerden diğerine geçiyor, hazırlıkları kontrol ediyordu.

Dört arabayı kullanacak olan sürücüler yerlerine yerleşti ve motorları çalıştırdı. Ralph bir an hareketsiz durduktan sonra kafesin içine sarkan kelepçelerden birini aldı ve küçük delikten dışarı fırlattı. Kelepçe, Paul Burlson'ın kafasına isabet edince kalabalıktan gergin gülüşmeler yükseldi.

"Hareketlerine dikkat etsen iyi olur ahbap," dedi Dorgan. "Yoksa seni tutmaları için adam göndereceğim."

"Bırak ne istiyorlarsa yapsınlar," dedi Larry, Ralph'e. Dorgan'a döndü. "Hey Barry. Sana bunu Santa Monica Polis Teşkilatı'nda mı öğrettiler?"

Kalabalıktan yine gülüşmeler yükseldi. "Polis şiddeti!" diye bağırdı bir cesur yürek. Dorgan kıpkırmızı oldu ama bir şey söylemedi. Zincirleri Larry'nin kafesine getirdi. Larry zincirlere tükürdü ve yeterince tükürüğü olduğu için şaşırdı. Kalabalığın arka tarafından hafif bir tezahürat yükselince Larry, *belki budur, belki başkaldıracaklardır*, diye düşündü.

Ama kalbi buna inanmıyordu. Yüzleri fazla solgun, fazla maskeleşmişti. Arka taraftan yükselen tezahüratların hiçbir anlamı yoktu. Sınıfta birkaç öğrencinin şamata yapmasından farklı değildi. Burada şüphe –hissedebiliyordu– ve hoşnutsuzluk vardı. Ama Flagg bunu bile renklendiriyordu. Bu insanlar gecenin kör saatinde artık bomboş olmuş dünyanın bir

başka noktasına sinsice kaçacak ve Yürüyen Adam gidişlerine göz yumacaktı. Çünkü yanında sadece Burlson ve Dorgan gibilerden oluşan çekirdek kadroyu tutmasının yeterli olacağını biliyordu. Kaçaklar daha sonra yakalanıp inançsızlıkları için cezalandırılabilirdi. Burada açık bir isyanın olmayacağı muhakkaktı.

Dorgan, Fare Adam ve üçüncü bir adam, bulunduğu kafese girdi. Fare Adam zincirlere lehimlenmiş kelepçeleri Larry'nin bileklerine takmak üzere hazır tutuyordu.

"Ellerini uzat," dedi Dorgan.

"Kanun ve düzen ne harika kavramlar değil mi Barry?"

"Uzat dedim kahrolası!"

"Seni biraz solgun gördüm, Dorgan... kalbin bugünlerde nasıl?"

"Sana son kez söylüyorum arkadaş. Ellerini parmaklıklardan dışarı uzat!"

Larry söyleneni yaptı. Kelepçeler takıldı. Dorgan ve diğerleri çıktı; kafesin kapısı kapatıldı. Larry sağ tarafına baktı ve Ralph'in başı öne eğik halde kendi kafesinde durduğunu gördü. Onun elleri de kelepçelenmişti.

"Bunun yanlış olduğunu biliyorsunuz!" diye haykırdı Larry ve yıllarca şarkı söylemekle eğitilmiş olan sesi, göğsünden şaşırtıcı bir gürlükte yükseldi. "Engel olmanızı beklemiyorum ama unutmamanızı umuyorum! Öleceğiz, çünkü Randall Flagg bizden korkuyor! Bizden ve arkamızda bıraktığımız insanlardan korkuyor!" Kalabalıktan mırıltılar yükseldi. "Nasıl öldüğümüzü sakın unutmayın! Ve bilin ki böyle can verme sırası sizde olabilir! Kafeste bir hayvan gibi, onursuzca!"

Tekrar mırıltılar yükseldi. Öfkeliydiler ve sonra sessizlik çöktü.

"Larry!" diye seslendi Ralph.

Flagg otelin önündeki basamaklardan iniyordu. Lloyd Henreid yanındaydı. Flagg'in üstünde ekose bir gömlek, kot pantolon ve göğüs cepleri rozetli bir kot mont vardı. Ayağına yine topukları aşınmış kovboy çizmelerini giymişti. Çöken ani sessizlikte tek duyulan, topuklarının çıkardığı sesti... zamanın dışından bir ses.

Kara Adam sırıtıyordu.

Larry gözlerini ona dikip baktı. Flagg iki kafesin arasında durdu ve başını kaldırdı. Sırıtışında karanlık bir çekicilik vardı. Kontrol tamamen

elindeydi ve Larry bunun Kara Adam'ın hayatının, özlemle beklediği zirve anı olduğunu anladı.

Flagg onlara arkasını dönerek kalabalığa baktı. Hiç kimse onunla göz göze gelmiyor, kime baksa bakışlarını kaçırıyordu. "Lloyd," dedi yavaşça ve midesi bulanmıyormuş gibi görünen, yüzü solmuş Lloyd, ona parşömen gibi kıvrılmış bir kâğıt uzattı.

Kara Adam kâğıdı açtı, kaldırdı ve konuşmaya başladı. Sesi gür, yumuşak ve hoştu. Sessizlikte, kara bir gölün yüzeyindeki gümüşi dalga gibi yayılıyordu. "Herkes bilsin ki ben, Randall Flagg, 30 Eylül 1990'da, salgın yılında, İlk Yıl'da, bu beyannamenin altına imzamı attım."

"Adın Flagg falan değil!" diye kükredi Ralph. Kalabalıktan şaşkın mırıltılar yükseldi. "Neden onlara gerçek ismini söylemiyorsun?"

Flagg, ona aldırmadı.

"Bilinsin ki bu adamlar, Lawson Underwood ve Ralph Brentner casustur. Las Vegas'a karanlığın perdesini kullanarak, sinsice girmiş ve aramıza iyi niyetle değil, kötü amaçlarla gelmişlerdir..."

"Daha neler," dedi Larry. "Gün ortasında otoyoldan gelmek ne zamandan beri sinsice oldu?" Sesi iyice yükseldi. *"Bizi öğle vakti anayoldan aldılar, karanlığın perdesini nasıl kullanmışız?"*

Flagg, Larry ve Ralph'in suçlamalara cevap verme hakkı bulunduğuna inanıyormuşçasına bunlara sabırla tahammül gösterdi... nasılsa sonucu hiçbir şekilde değiştiremeyeceklerdi.

Larry susunca devam etti. "Indian Springs'teki helikopter bombalanmalarının, dolayısıyla Carl Hough, Bill Jamieson ve Cliff Benson'ın ölümlerinin sorumluluğu bu adamlara aittir. Cinayet işlemişlerdir."

Larry kalabalığın ön sırasında duran bir adamla göz göze geldi. Bilmiyordu ama bu adam, Indian Springs'teki operasyon şefi, Stan Bailey'di. Adamın yüzünün şaşkınlık dolu olduğunu ve Çöp Adam gibi saçma sapan bir şey söylediğini gördü.

"Bu adamlar, aramıza başka casuslar göndermişler ve hepsi öldürülmüştür. Bu suçluların da ölüm cezasına çarptırılmalarına ve parçalanarak öldürülmelerine karar verilmiştir. Cezanın yerine getirilişine tanıklık etmek, göreviniz ve yükümlülüğünüzdür. Böylece bugün burada olanları unutmaz ve sizden sonra gelenlere anlatabilirsiniz."

Flagg ortamı yumuşatmak istercesine sırıttı ama buz gibi olan sırıtışı, bir köpekbalığının ağzını andırıyordu.

"Çocuklu olanlar muaf tutulacaktır."

Motorları, sabah havasına egzoz dumanları üfleyerek alçak bir homurtuyla çalışmakta olan arabalara döndü. O sırada, kalabalığın ön kısmında bir hareketlilik oldu. Bir adam, insanları yararak öne çıktı. Yüzü neredeyse üzerindeki aşçı önlüğü kadar beyaz olan, irikıyım bir adamdı. Kara Adam kâğıdı Lloyd'a geri verdi ve Whitney Horgan açıklığa çıktığında Lloyd'un elleri istemsizce kasıldı. Kâğıt ikiye ayrılırken, bariz bir yırtılma sesi duyuldu.

"Hey, millet!" diye bağırdı Whitney.

Kafaları karışan insanlar aralarında konuşmaya başladı. Whitney hastaymış gibi baştan ayağa titriyordu. Başı Kara Adam'a doğru dönüp ardından hemen başka yöne çevriliyordu. Flagg, Whitney'e insafsız bir gülümsemeyle baktı. Dorgan aşçıya doğru yürümeye başladı ama Flagg, onu elinin bir hareketiyle durdurdu.

"Bu yapılan doğru değil!" diye haykırdı Whitney. *"Biliyorsunuz!"*

Kalabalığa ölüm sessizliği çöktü. Her biri adeta bir mezar taşıydı.

Whitney'in boğazının hareketleri gözle görülebiliyordu. Âdemelması sopadaki maymun gibi yukarı çıkıp iniyordu.

"Bir zamanlar hepimiz Amerikalı'ydık!" diye bağırdı Whitney sonunda. "Amerikalılar böyle davranmaz! Belki çok önemli biri değildim, sıradan bir aşçıydım ama yine de Amerikalıların böyle davranmayacağını biliyorum. Kovboy çizmeli manyak bir katilin peşinden..."

Las Vegas'ın yeni sakinleri dehşete düşerek yutkundu. Larry ve Ralph ne bekleyeceklerini bilemeyerek birbirine baktı.

"Evet, aynen öyle!" dedi Whitney ısrarlı bir şekilde. Teri, yüzünden aşağı gözyaşları gibi süzülüyordu. "Bu adamların gözlerinizin önünde ikiye ayrılmasını izlemek istiyorsunuz öyle mi? Sizce yeni bir hayata böyle mi başlanır? Böyle bir hareket hiçbir koşulda doğru olamaz! Buna izin verirseniz ömrünüzün sonuna dek kâbuslar göreceksiniz!"

Kalabalık, mırıldanarak aynı görüşte olduğunu ifade etti.

"Buna bir son vermeliyiz," dedi Whitney. "Biliyorsunuz, değil mi? Bence düşünüp... bunu..."

"Whitney." Sesi ipek gibi yumuşacıktı. Fısıltıdan biraz yüksekti, ama kekeleyen aşçıyı susturmaya yetmişti. Whitney dudakları sessizce kıpırdayarak ona baktı. Gözleri, bir uskumrununkiler gibi sabitlenmişti. Ter artık yüzünden aşağı oluk oluk akıyordu.

"Sessiz kalmalıydın Whitney." Sesi yumuşaktı ama herkes duyabiliyordu. "Gitmene göz yumacaktım... seni neden isteyeyim ki?"

Whitney'in dudakları kıpırdadı ama sesi hâlâ çıkmıyordu.

"Buraya gel Whitney."

"Hayır," diye fısıldadı Whitney, ama bu cılız itirazı sadece Lloyd, Ralph, Larry ve muhtemelen bir de Barry Dorgan duydu. Whitney'in ayakları, ağzından çıkanı duymamış gibi hareket etmeye başladı. Genişlemiş, eski ayakkabıları çimlere sürterek ilerledi ve Whitney bir hayalet gibi Kara Adam'a yaklaştı.

Kalabalık, sarkık bir çene ve hiç kırpılmadan bakan bir göz oldu.

"Planlarınızdan haberim vardı," dedi Kara Adam. "Niyetinizin ne olduğunu biliyordum. Ve tekrar geri almaya hazır olana dek bu sinsice gidişinize göz yumacaktım. Belki bir sene sonra, belki on. Ama artık böyle bir şansın kalmadı Whitney. Emin ol, kalmadı."

Whitney sesine son kez kavuştu ve boğuluyormuşçasına haykırdı. *"İnsan falan değilsin sen!* Bir tür... *şeytansın!"*

Flagg sol elinin işaretparmağını uzattı. Parmağının ucu neredeyse Whitney'in çenesine değecekti. "Evet, haklısın," dedi. Sesi öyle alçaktı ki sadece Lloyd ve Larry duyabildi. "Öyleyim."

Leo'nun bıkmadan usanmadan oynadığı pinpon topu büyüklüğünde mavi bir ateş topu, Flagg'in parmağının ucunda hafif bir cızırtıyla belirdi.

İzleyenlerden hazan rüzgârına benzer bir iç çekiş yükseldi.

Whitney bir çığlık attı ama kıpırdamadı. Alev topu çenesine çarptı ve aniden yanık et kokusu duyuldu. Ardından dudaklarına geçen alev topu, iki dudağını mühürleyerek Whitney'in çığlığını yuvalarından fırlayan gözlerine hapsetti. Sonra yanağında yanık izi bırakarak gözüne doğru ilerledi.

Gözlerini dağladı.

Alnında duraksadığı sırada Larry, Ralph'in sürekli aynı şeyi tekrarlamakta olduğunu duydu ve kendisi de söylemeye başladı: "Kötülükten korkum yok... kötülükten korkum yok... kötülükten korkum yok..."

Ateş topu Whitney'in alnından kafasının tepesine yöneldi ve ortalığa yanık saç kokusu yayıldı. Ardında kelleşmiş, iğrenç bir yol bırakarak başının arkasına doğru ilerledi. Whitney ayakta bir an sallandıktan sonra neyse ki yüzüstü düşerek o korkunç görüntüyü gizlemiş oldu.

Kalabalıktan uzun, ıslığa benzer bir aaaaahhh sesi yükseldi. 4 Temmuz kutlamalarında havai fişeklerin gösterisine hayran kalan insanların çıkaracağı türden bir sesti. Mavi ateş topu büyüyerek havada asılı kaldı. Gözleri kısmadan bakılamayacak kadar parlaklaşmıştı. Kara Adam parmağını ateş topuna doğru kaldırdı ve top, yavaşça kalabalığa yaklaştı. Ön sıradakiler –aralarında yüzü bembeyaz kesilmiş Jenny Engstrom da vardı– korkuyla geriledi.

Flagg gök gürültüsü gibi bir sesle onlara meydan okudu: *"Kararıma başka itiraz eden var mı? Eğer varsa hemen konuşsun!"*

Bunun üzerine derin bir sessizlik yaşandı.

Flagg tatmin olmuş görünüyordu. "O halde başlaya..."

Başlar aniden ondan başka tarafa dönmeye başladı. Kalabalıkta mırıldanmalar oldu, sonra uğultu arttı. Flagg böyle bir şeyi hiç beklemiyormuş gibiydi. İnsanlardan şimdi hayret nidaları yükselmeye başlamıştı, ama onları neyin şaşırttığı hâlâ belli değildi. Ateş topu alçalıp kararsızca dönmeye başladı.

Elektrikli motorun alçak uğultusu, Larry'nin kulağına çalındı. Ve yine o tuhaf ismi duyar gibi oldu: Adam... Çöp Adam... Çöpçü Adam... Çöpçü...

Biri, Kara Adam'ın meydan okuyuşuna karşılık verircesine kalabalığı yararak yaklaşıyordu.

Flagg kalbinin korkuyla dolduğunu hissetti. Bilinmedik ve umulmadık olana duyulan korku. Her şeyi, Whitney'in anlık çıkışını bile öngörmüştü. Bu hariç her şeyi önceden biliyordu. Kalabalık –onun halkı– yarılıyor, geriliyordu. Tiz, yüksek ve dondurucu bir çığlık duyuldu. Biri kalabalıktan ayrılıp kaçtı. Ardından biri daha. Ve zaten huzursuz olan kalabalık, dağılmaya başladı.

"Yerinizden ayrılmayın!" diye bağırdı Flagg avazı çıktığı kadar ama faydasızdı. Kalabalık, kuvvetli bir rüzgâra dönüşmüştü ve rüzgârı Kara

Adam bile durduramazdı. İçinde iktidarsız, korkunç bir hiddet belirip korkusuyla birleşti ve yepyeni, patlamaya hazır bir karışım meydana getirdi. Yine istediği gibi olmamıştı. Yine son dakikada bir terslik olmuştu. Oregon'daki yaşlı avukat gibi. Boğazını kırık camla deşen kadın gibi. Nadine gibi... Nadine...

Dört bir tarafa koşarak uzaklaşıyorlardı. Bir korku hikâyesinden fırlamışa benzeyen son konuğu görmüşlerdi. Belki de gördükleri, korkunç bir nihai cezanın suretiydi.

Ve geri dönen gezginin yanında ne getirdiğini görmüşlerdi.

Kalabalık erirken, Randall Flagg de gördü. Larry, Ralph ve elinde hâlâ yırtılmış kâğıt parçalarını tutar halde donakalan Lloyd Henreid de görmüştü.

Gelen, artık Çöpçü Adam olarak tanınan Donald Merwin Elbert'tı. Sonsuza dek de öyle bilinecekti.

Uzun, kirli bir elektrikli aracın direksiyonundaydı. Aracın dayanıklı aküleri neredeyse bitmek üzereydi. Araba homurdanıyor, mırıldanıyor, tekliyordu. Ön koltuktaki Çöpçü Adam çılgın bir kukla gibi sarsılıyordu.

Radyasyon zehirlenmesinin son safhalarındaydı. Saçları dökülmüştü. Paçavraya dönmüş gömleğinin altından görünen kolları cılk yaralarla kaplıydı. Suratı, çölün rengini soldurduğu tek bir mavi gözün korkunç, acınası bir bilinçle bakmakta olduğu, delik deşik, kıpkırmızı bir çorbaya dönüşmüştü. Bütün dişleri dökülmüştü. Tırnakları da öyle. Gözkapakları iyice incelmişti.

Cehennemin alev alev karanlık deliğinden çıkıp gelmişe benziyordu.

Flagg donakalmış bir halde Çöpçü'nün yaklaşmasını izledi. Sırıtışı yok olmuştu. Yüzündeki pembelik gitmişti. Yüzü aniden solgun, şeffaf camdan yapılma bir pencereye dönüşmüştü.

Çöpçü Adam'ın sesi, sıska göğsünden huşuyla yükseldi. "Sana onu getirebildim... ateşi getirdim... lütfen... özür dilerim..."

Harekete geçen Lloyd oldu. Bir adım attı, sonra bir adım daha. "Çöpçü... Çöpçü dostum..." Sesi çatallıydı.

Tek göz, acıyla dönerek sesin kaynağını aradı. "Lloyd? Sen misin?"

"Benim, Çöpçü." Lloyd tıpkı Whitney gibi zangır zangır titriyordu. "Hey, ne var orada? Ne getir..."

"En büyüğü," dedi Çöpçü mutlulukla. "Atom bombası." Elektrikli aracın ön koltuğunda, bir ayinde kendinden geçmiş gibi öne arkaya sallanmaya başladı. "En büyük ateş, büyük yangın, atom bombası, sana canım feda!"

"Götür onu Çöpçü," diye fısıldadı Lloyd. "Çok tehlikeli. Bu... bu sıcak. Götür onu..."

"Gönder şunu Lloyd," diye mızmızlandı artık Solgun Adam olan Kara Adam. "Nereden aldıysan oraya geri götürsün. Gönder..."

Çöpçü Adam'ın işleyen tek gözünde soru işaretleri belirdi. "Nerede o?" diye sordu ve sesi yükselerek acı dolu bir ulumaya dönüştü. "Nerede? Gitmiş! Nerede? Ne yaptınız ona?"

Lloyd son bir çabayla ona ulaşmayı denedi. "Çöpçü, o şeyi götürmen gerek. Sen..."

Ve Ralph aniden bağırdı: *"Larry! Larry! Tanrı'nın Eli!"* Ralph'in yüzünde korkunç bir neşe vardı. Gözleri parlıyordu. Gökyüzünü işaret etti.

Larry başını kaldırıp baktı. Flagg'in parmağının ucundan çıkardığı elektrik topunu gördü. Büyüyüp devasa bir boyuta ulaşmıştı. Havada Çöpçü Adam'a doğru süzülüyor, saç telleri gibi kıvılcımlar saçıyordu. Larry havanın elektrikle yüklü olduğunu hissetti. Bedenindeki bütün tüyler ayaklanmıştı.

Ve gökyüzündeki şey gerçekten bir ele benziyordu.

"Yoooo!" diye uludu Kara Adam.

Larry, ona baktı... ama Kara Adam artık orada değildi. Flagg'in bulunduğu yerin önünde korkunç bir canavar olduğunu görür gibi oldu. Kamburu çıkmış, neredeyse şekilsiz bir yığındı, karanlık gözbebekleri ve kocaman sarı gözleri olan bir yaratık.

Ve yok oldu.

Larry, Flagg'in içleri boş giysilerinin –kot montu, kot pantolonu, kovboy çizmeleri– bir anlığına dimdik durduğunu gördü. O an, üzerinde oldukları bedenin biçimini almışlardı. Hemen sonra yere yığıldılar.

Havadaki çıtırdayan mavi alev topu, Çöpçü Adam'ın her nasılsa Nellis Range'dan oraya dek kullandığı sarı araca doğru atıldı. Radyasyon bedenine iyice çöreklenirken saçlarını kaybetmiş, kan kusmuş, son olarak

dişleri dökülmüştü, ama bunların hiçbiri, bombayı Kara Adam'a getirme isteğini azaltmamıştı.

Mavi alev topu, karşı konulmaz bir güçle çekiliyormuşçasına sarı aracın arkasına daldı.

"Ha siktir, boku yedik!" diye haykırdı Lloyd Henreid. Ellerini başına götürüp diz çöktü.

Ah Tanrım, şükürler olsun, diye düşündü Larry. *Kötülükten korkum yok, kötülükten kor...*

Bembeyaz, sessiz ışık dünyayı kapladı.

Kutsal ateş, erdemli erdemsiz herkesi yuttu.

74. BÖLÜM

Stu şafak vakti bölük pörçük uykusundan, Kojak yanı başında yatıyor olmasına rağmen titreyerek uyandı. Sabah havası serindi ama Stu titremesine rağmen yanıyordu. Ateşi vardı.

"Soba gibi yanıyorum," diye mırıldandı ve Kojak, ona baktı. Kuyruğunu salladıktan sonra koşarak uzaklaştı. Bir parça kuru dal getirip Stu'nun ayaklarının dibine bıraktı.

"Sopa demedim, soba dedim, ama bu da işime yarar," dedi Stu köpeğe. Tekrar gönderip bir düzine kadar dal toplattı. Kısa süre sonra güzel bir ateş yakmıştı. Ateşin dibindeydi, yüzünden aşağı ter süzülüyordu ama buna rağmen üşüyordu. Trajikomikti. Grip ya da ona çok benzer bir şeye yakalanmıştı. Glen, Larry ve Ralph'in gidişinden iki gün sonra yakalanmıştı. Sonraki iki gün ise grip onu değerlendirmeye almış gibiydi – yerleşmeye değer mi değmez mi? Görünüşe bakılırsa sınavı geçmişti. Her geçen saat kendini daha kötü hissediyordu. Bu sabah ise daha da kötüleşmişti.

Stu ceplerindeki ıvır zıvır arasında kısalmış bir kurşunkalem, küçük bir bloknot (bir zamanlar hayati önem verdiği Özgür Bölge idaresiyle ilgi-

li meseleler artık gözüne aptalca görünüyordu) ve anahtarlığını bulmuştu. Anahtarlığına son birkaç gün içinde sık sık bakmış ve yarattığı güçlü üzüntü ve nostalji hissi karşısında şaşkına dönmüştü. Anahtarlardan biri, dairesine aitti. Bir diğeri, soyunma odasındaki dolabının anahtarıydı. Bir başkası, pek çok yeri paslanmış olan 1977 model Dodge'unun yedek anahtarıydı ve bildiği kadarıyla hâlâ Arnette'teki Thompson Sokağı'nda 31 numaralı apartmanın arkasında park edilmiş halde duruyordu.

Anahtarlıkta bir adres kartı da vardı. Üzerinde STU REDMAN, THOMPSON SOKAĞI NO: 31 – TEL: (713) 555-6283 yazıyordu. Anahtarları halkadan çıkarıp dalgınca havaya atıp tuttuktan sonra uzaklara fırlattı. Bir zamanlar olduğu adamdan geriye son kalanlar da çukurun kıyısında, muhtemelen sonsuza dek kalacağı kuru çalılığa düştü. Adres kartını plastik kılıfından çıkardı ve bloknottan boş bir sayfa kopardı.

Sevgili Frannie, yazdı en üste.

Ona bacağını kırana dek olup biten her şeyi anlattı. Onu tekrar görmeyi umduğunu ama bunun pek muhtemel görünmediğini yazdı. Tek ümidi, Kojak'in Özgür Bölge'yi bulabilmesiydi. Gözyaşlarını elinin tersiyle dalgınca sildikten sonra onu sevdiğini yazdı. *Ardımdan yas tutup hayatına devam etmeni umuyorum,* diye yazdı. *Bebekle yolunuza devam etmeniz gerek. Şimdi önemli olan bu.* İçini çekti ve kâğıdı katlayarak plastik kılıfa soktu. Sonra anahtarlığı Kojak'ın tasmasına taktı.

"Uslu köpek," dedi işini bitirince. "Gidip etrafa bakınmak ister misin? Belki bir tavşan falan bulursun?"

Kojak, Stu'nun düşüp bacağını kırdığı yerden yukarı tırmanıp gözden kayboldu. Stu, köpeğin ardından özlem ve buruk bir neşeyle baktıktan sonra Kojak'ın geçen gün sopa yerine getirdiği 7-Up kutusunu aldı. Kutuyu çukurda biriken çamurlu suyla doldurdu. Çamur, bir süre sonra dibe çöküyordu. Suyun tadı berbattı ama Stu'nun annesinin de diyeceği gibi, berbat olması hiç olmamasından iyiydi. Ağır ağır içerek susuzluğunu giderdi. Boğazı yutkunurken acıyordu.

"Hayat gerçekten boktan," diye mırıldandı ve kendi kendine güldü. Parmaklarıyla boğazında, tam çenesinin altında bulunan şişlikleri yokladı. Sonra tahtalarla sabitlenmiş bacağını uzatarak yatıp uyudu.

* * *

Yaklaşık bir saat sonra toprağı panikle tırmalayarak aniden uyandı. Kâbus mu görmüştü? Eğer öyleyse hâlâ uyanamamış gibiydi. Toprak, ellerinin altında yavaşça hareket ediyordu.

Deprem? Deprem mi oluyor?

Bir an için hayal gördüğünü, uyurken ateşinin yine yükseldiğini ve sanrılara yol açtığını düşündü. Ama yamaca bakınca toprağın ince katmanlar halinde kaymakta olduğunu fark etti. Sekerek yuvarlanan taşlara hayretle baktı. Sonra hafif bir gürültü duydu, sanki kulaklarına doğru uzanıyordu. Bir süre sonra nefes almakta zorlanmaya başladı. Çukurun içindeki hava çekiliyormuş gibiydi.

Tepesinden bir mızırdanma sesi geldi. Kojak kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış, çukurun kenarına çökmüştü. Batıya, Nevada'ya doğru bakıyordu.

"Kojak!" diye panikle haykırdı Stu. O *gümbür* diye sarsan ses onu dehşete düşürmüştü, sanki Tanrı, çölde fazla uzakta olmayan bir yere ayağını sertçe basmıştı.

Kojak aşağı inip inleyerek yanına geldi. Stu hayvanı okşarken titrediğini hissetti. Görmek zorundaydı, buna mecburdu. Üzerine ani bir kesinlik hissi çöktü. Olması gereken her neyse, o an oluyordu. Tam o sırada.

"Yukarı çıkıyorum oğlum," diye mırıldandı Stu.

Çukurun doğusuna doğru süründü. Bu taraf biraz daha dikti, ama tutunabileceği yerler daha fazlaydı. Son üç gündür oradan tırmanabileceğini düşünmüş ama denemek için bir sebep görememişti. Çukurun dibinde rüzgârdan korunuyordu, üstelik suyu da vardı. Ama artık tırmanması gerekiyordu. Görmeliydi. Tahtalarla sabitlenmiş bacağını ardından bir sopa gibi sürükleyerek tırmanmaya başladı. Yukarı baktığında çukurun kenarı gözüne çok uzak göründü.

"Yapamayacağım oğlum," diye mırıldandı ama yine de tırmanmaya başladı.

Aşağıda yeni bir toprak yığını oluşmuştu... deprem yüzünden. Ya da her neyse işte. Stu taze tepeciği aştı ve elleriyle sağlam dizinden destek alarak tırmanmaya çalıştı. Üç metre tırmanmıştı ki bir çıkıntıya tutunamayıp bir metre geri kaydı.

"Yok yok, asla başaramayacağım," dedi soluk soluğa ve dinlendi.

On dakika sonra tırmanışa devam etti ve üç metre daha ilerledi. Yine dinlendi. Tekrar tırmandı. Tutunacak bir yer bulamayınca biraz sola kaymak zorunda kaldı. Kojak hemen yanındaydı. Ona eşlik ediyor, muhtemelen suyunu ve ateşini bırakıp gitmekle aptallık ettiğini düşünüyordu.

Sıcak. Çok sıcak.

Ateşi yine yükseliyor olmalıydı ama neyse ki titremeler azalmıştı. Yüzünden ve kollarından ter akıyordu. Toz toprak içinde kalmış yağlı saçları gözlerine giriyordu.

Tanrım, yanıyorum! Ateşim en az otuz sekiz olmalı...

Gözü Kojak'a takıldı. Gördüğünü kavraması neredeyse bir dakika sürdü. Kojak'ın dili sarkmıştı, nefes nefeseydi. Demek ateş değildi ya da tek sebep ateş değildi, çünkü Kojak da sıcaktan mustaripti.

Aniden tepelerinde ötüşen bir kuş sürüsü belirdi.

Onlar da hissediyor. Her neyse, onu kuşlar da hissediyor.

Korkusu ona biraz daha güç verdi ve tırmanmaya devam etti. Bir saat geçti. İki saat. Her santim için mücadele etmesi gerekiyordu. Saat öğlen bir olduğunda kenardan sadece iki metre uzaktaydı. Tepesinde asfalt yolun kenardan uzanan kalıntılarını görebiliyordu. Sadece iki metre kalmıştı ama burada toprak daha pürüzsüz ve dikti. Bir yılan gibi karnının üstünde sürünerek ilerlemeyi denedi ama yolun altındaki gevşek toprak altından kayarak buna izin vermedi. Tekrar denemesi halinde altındaki toprağın tamamen kayacağından, daha önceki gibi aşağı yuvarlanacağından ve diğer bacağını da kıracağından korktu.

"Burada kaldım," diye mırıldandı. "Şimdi ne olacak?"

Ne olacağı çok kısa bir süre sonra anlaşıldı. Altındaki toprak, hiç kıpırdamadığı halde kaymaya başladı. İki üç santim geriledi ve tutunacak sağlam bir yer aradı. Kırık bacağı fena halde zonklamaya başlamış ve ne yazık ki tırmanışa başlamadan önce Glen'in haplarından içmeyi akıl edememişti.

Beş santim daha kaydı. Sonra on. Sol bacağı şimdi boşlukta sallanıyordu. Sadece elleriyle tutunuyordu ve o bakarken parmakları nemli toprakta yollar açarak kaymaya başladı.

"Kojak!" diye haykırdı ama hiçbir beklentisi yoktu. Kojak yanında beliriverdi. Stu kurtarılmayı beklemiyordu, boğulmakta olan bir adam gi-

bi körlemesine bir yere tutunma içgüdüsüyle köpeğin boynuna sarıldı. Kojak ondan kurtulmaya çalışmadı. Ayakları toprağa sıkıca basıyordu. Bir an canlı bir heykel gibi kıpırdamadan durdular. Sonra Kojak harekete geçerek onu yavaş yavaş çekmeye başladı. Çakıllar patilerinin altından kayıp Stu'nun suratına çarpmaya başlayınca Stu gözlerini kapadı. Hemen sağ kulağının dibinde hava kompresörü gibi nefes almakta olan Kojak, onu var gücüyle çekiyordu.

Stu gözlerini hafifçe aralayınca neredeyse tepeye varmış olduklarını gördü. Kojak'ın başı öne eğikti. Arka bacaklarını deli gibi itiyordu. On santim daha ilerledi ve bu kadarı yetti. Stu ümitsiz bir çığlıkla Kojak'ı bırakıp bir asfalt çıkıntısını kavradı. Çıkıntı kopup elinde kaldı. Hemen atılıp bir diğerini yakaladı. İki tırnağı takılıp kopunca acıyla bağırdı. Canı o kadar yandı ki gözleri yaşlarla doldu. Sağlam bacağından destek alarak ileri atıldı ve nihayet kendini yolun üstüne atıp uzandı. Gözlerini bitkince kapadı.

Kojak yanına gelmişti. Hafifçe inleyerek Stu'nun yüzünü yaladı.

Stu, o andan sonra hafifçe doğrulup batıya baktı. Sıcak... bulutlar halinde yüzüne çarpmakta olan ısının farkında olmadan uzun bir süre boyunca baktı.

"Aman Tanrım," dedi sonunda cılız, çatlak bir sesle. "Şuraya bak Kojak. Larry. Glen. Hepsi gitmiş. Tanrım, *her şey* gitmiş. Her şey."

Mantar bulutu, uzun, tozlu bir kolun ucundaki yumruk gibi ufukta yükseliyordu. Kenarları şekilsizleşmeye başlamıştı, artık dağılıyordu. Gerisinden, güneş erken batmaya karar vermiş gibi turuncu-kızıl bir ışıltı sızıyordu.

Ateş fırtınası, diye düşündü Stu.

Las Vegas'takilerin hepsi ölmüştü. Biri bir yerde yanlış bir adım atmış ve nükleer bir silah patlamıştı... görünüşe ve yarattığı hisse bakılırsa çok büyük bir bombaydı. Glen, Larry, Ralph... henüz Las Vegas'a varmamışlarsa bile, hâlâ yürüyor olsalar bile olay yerine diri diri kızaracak kadar yakın oldukları muhakkaktı.

Kojak yanında mutsuzca inledi.

Radyoaktif serpintiler. Rüzgâr ne tarafa savuracak?

Fark eder miydi?

Fran'e yazdığı notu hatırladı. Bu olayı eklemesi çok önemliydi. Rüzgâr doğuya doğru estiği takdirde sorunlar yaratabilirdi ama daha da önemlisi, Kara Adam'ın harekât merkezi olan Las Vegas'ın artık haritadan silinmiş olduğuydu ve herkesin bunu bilmesi gerekiyordu. İnsanlar, birilerinin onları almasını bekleyen ölümcül silahlarla birlikte buharlaşmıştı. Bütün bunları notuna eklemeliydi.

Ama henüz değil. Gücü yoktu. Tırmanış onu çok yormuş, ufukta dağılmakta olan mantar bulutunu görmek de iyice bitkinleştirmişti. İçinde bir zafer hissi yoktu. Sadece donuk, yıpratıcı bir bezginlik hissediyordu. Tekrar yola uzandı ve uykuya dalmadan önceki son düşüncesi, *kaç megaton,* oldu. Kimsenin buna cevap verebileceğini veya cevap vermek isteyeceğini sanmıyordu.

* * *

Uyandığında saat altıyı geçiyordu. Mantar bulutu gitmişti ama batıda gökyüzü, yanık ten gibi öfkeli bir pembemsi kırmızıya bürünmüştü. Stu yolun kenarına süründü ve yine bitkince uzandı. Titremeler geri dönmüştü. Ve ateş. Bileğini alnına dokundurarak kaç derece olduğunu tahmin etmeye başladı. Otuz sekiz derecenin üzerinde olduğunu düşündü.

Kojak ağzında ölü bir tavşanla alacakaranlığın içinden çıkageldi. Tavşanı, Stu'nun ayaklarının dibine bıraktı ve övgü bekleyerek kuyruğunu salladı.

"Aferin," dedi Stu yorgunca. "Akıllı köpek."

Kojak'ın kuyruğu daha hızlı sallanmaya başladı. *Evet, ben çok akıllı bir köpeğim,* der gibiydi. Ama bir şey beklercesine Stu'ya bakmaya devam ediyordu. Merasimin bir bölümü eksik kalmıştı. Stu neyin eksik olduğunu bulmaya çalıştı. Beyni çok yavaş çalışıyordu. Sanki o uyurken biri içini pekmezle doldurmuştu.

"Akıllı köpek," diye tekrarladı ve ölü tavşana baktı. Sonra hatırladı ama kibritlerinin yanında olup olmadığından emin değildi. "Getir Kojak," dedi daha ziyade köpeği mutlu etmek için. Kojak hemen fırladı. Kısa süre sonra epeyce kuru dal toplayıp getirmişti.

Kibritler Stu'nun yanındaydı ama kuvvetli bir esinti başlamıştı ve elleri titriyordu. Kibriti yakması bir hayli zaman aldı. Onuncu kibritte çırayı

tutuşturmayı başarmıştı ki rüzgâr sertçe eserek söndürüverdi. Stu bedenini ve ellerini siper ederek ateşi sabırla yaktı. Sekiz kibriti kalmıştı. Tavşanı pişirdi, yarısını Kojak'a verdi ama kendi payına düşenin sadece küçük bir kısmını yiyebildi. Kalanı Kojak'ın önüne attı. Kojak eti yemedi. Baktıktan sonra huzursuzca Stu'ya doğru inledi.

"Hadi oğlum. Ben yiyemiyorum."

Kojak bunun üzerine eti yedi. Stu, ona bakıp titredi. İki battaniyesi aşağıda kalmıştı elbette.

Güneş battı ve gökyüzü batıda iğrenç bir renge büründü. Stu'nun ömrü boyunca gördüğü en etkileyici günbatımıydı ama aynı zamanda zehirliydi. MovieTone haberlerinde seslendirenin altmışlı yıllarda nükleer bir testin ardından haftalarca muhteşem günbatımlarına rastlandığını coşkuyla söyleyişini hatırladı. Ve elbette bir de depremlerin ardından.

Kojak ağzında bir şeyle çukurdan çıktı, Stu'nun battaniyelerinden biriydi. Battaniyeyi Stu'nun kucağına bıraktı. "Vay," dedi Stu battaniyeye sarsak hareketlerle sarınarak. "Sen çok özel bir köpeksin, biliyor muydun?"

Kojak bildiğini göstermek için kuyruğunu salladı.

Stu battaniyeye sıkıca sarınarak ateşe yaklaştı. Kojak yanına yattı ve kısa süre sonra ikisi de uyudu. Ama Stu'nun uykusu hafif ve huzursuzdu. Ara sıra sayıklıyordu. Gece yarısından sonra bir ara uykusunda bağırarak Kojak'ı uyandırdı.

"Hap!" diye haykırdı Stu. "Pompaları kapatsan iyi olur! Yaklaşıyor! Kara Adam senin için geliyor! Pompaları kapat! Arabanın içinde!"

Kojak huzursuzca inledi. İnsan hastaydı. Hastalığın kokusunu alabiliyordu ve şimdi o kokuya bir yenisi karışmıştı. Kara bir koku. Avladığı tavşanın üstünde de aynı koku vardı. Hemingford Home'da Abagail Ana'nın evinin altında karnını deştiği kurtta da. Boulder ve Glen Bateman'a gelirken geçtiği kasabalara da sinmişti. Ölüm kokusuydu. Eğer saldırıp bu İnsan'dan uzaklaştırabilseydi yapardı. Ama *içindeydi.* İnsan içine temiz hava çekiyor ve yaklaşan ölümüyle kirlenmiş soluğunu veriyordu. Bekleyip sonu görmekten başka yapılacak şey yoktu. Kojak alçak sesle tekrar inledi ve uyudu.

Stu ertesi sabah daha da kötüleşmiş bir halde uyandı. Çenesinin altındaki bezler golf topu iriliğindeydi. Gözleri kızgın bilyelere dönüşmüştü.

Ölüyorum... evet, inkâr etmek faydasız.

Kojak'ı tekrar yanına çağırdı ve anahtarlıkla plastik kılıf içindeki notunu tasmasından çıkardı. Gördüklerini dikkatle yazdı ve notu tekrar yerine yerleştirdi. Tekrar yatıp uyudu. Uyandığında her nasılsa tekrar akşam oluvermişti. Günbatımı yine korkunç, yine muhteşemdi. Ve Kojak akşam yemeği için bir sincap getirdi.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

Kojak kuyruk salladı ve mahcup bir tavırla sırıttı.

Stu sincabı pişirdi, ikiye böldü ve bu kez payına düşeni bitirebildi. Et çok sert, tadı da berbattı ve sonrasında midesine kramplar girmesine neden oldu.

"Ben öldükten sonra Boulder'a gitmeni istiyorum," dedi köpeğe. "Geri dön ve Fran'i bul. Frannie'yi bul. Tamam mı seni koca sersem?"

Kojak kuyruğunu şüpheyle salladı.

Bir saat sonra Stu'nun midesinden bir gurultu yükseldi. Son anda yan dönmeseydi üzerine kusacaktı.

"Kahretsin," dedi ve sonra mutsuzca tekrar uyudu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde uyandı, dirseklerinin üstünde doğruldu ve yüksek ateşin yarattığı kendini bilmezlikle etrafına bakındı. Ateş sönmüştü. Önemi yoktu. Artık uyanmıştı.

Karanlığın içinden gelen hafif bir ses onu uyandırmıştı. Çakıllar ve taşlar. Herhalde Kojak çukurun içinden yukarı tırmanıyordu, hepsi buydu...

Ama Kojak yanında uyuyordu.

Köpek, Stu ona baktığı sırada uyandı. Başı, patilerinin üstünden kalktı. Bir süre sonra da ayaktaydı. Hafifçe hırlıyordu.

Tıkırdayan çakıllar ve taşlar. Biri –bir şey– tırmanıyordu.

Stu olduğu yerde debelenerek güçlükle oturdu. *O geldi,* diye düşündü. *Oradaydı ama bir şekilde kurtuldu. Şimdi burada ve grip işimi bitirmeden o bitirmek istiyor.*

Kojak'ın hırlaması şiddetlendi. Başı öne eğikti ve ensesindeki tüyler kabarmıştı. Sesler iyice yaklaştı. Stu nefes sesleri duyuyordu. Bir duraksama oldu ve alnındaki teri sildi. Bir süre sonra çukurun kenarında kara bir siluet belirdi. Başı ve omuzları, yıldızları perdeliyordu.

Kojak hırlamaya devam ederek yavaşça ilerledi.

"Hey!" dedi şaşkın ama tanıdık bir ses. "Hey, sen Kojak mısın yoksa? Sen misin?"

Hırlama anında kesildi. Kojak kara siluete doğru neşeyle atıldı.

"Hayır!" dedi Stu çatlak sesle. "Bu bir tuzak! Kojak!..."

Ama Kojak nihayet yola çıkabilen şeklin etrafında hoplayıp zıplıyordu. Ve bu şekil... bu şekilde tanıdık gelen bir şey vardı. Peşinde Kojak ile Stu'ya yaklaştı. Kojak neşeyle havlıyordu. Stu dudaklarını ıslattı ve gerekirse dövüşmeye hazırlandı. Bir, belki iki sıkı yumruk sallayabileceğini düşünüyordu.

"Kim o?" diye seslendi. "Kim var orada?"

Karanlık şekil duraksadı, sonra konuştu.

"Ben Tom Cullen, evet, benim. A-Y, Tom Cullen böyle yazılır. Sen kimsin?"

"Stu," diye karşılık verdi ama kendi sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. Her şey uzaktı. "Merhaba Tom. Seni gördüğüme sevindim." Ama onu görmedi. O gece görmedi. Bayılmıştı.

2 Ekim günü saat on civarında kendine geldi, gerçi hangi günde olduklarına dair ne Tom'un bir fikri vardı ne de onun. Tom büyük bir ateş yakmış ve Stu'yu uyku tulumunun içine yatırıp battaniyelerle sarmıştı. Ateşin başında oturuyor, bir tavşanı kızartıyordu. Kojak ikisinin arasında halinden memnun bir şekilde yatıyordu.

"Tom," diyebildi Stu.

Tom yanına geldi. Sakalı çıkmıştı. Stu. beş hafta önce Boulder'dan ayrılan adamdan çok farklı göründüğünü düşündü. Mavi gözleri mutlulukla parlıyordu. "Stu Redman! Demek uyandın ha! Çok güzel. Buna sevindim. Seni görmek ne güzel. Bacağına ne oldu? Galiba yaraladın. Ben de bir keresinde bacağımı yaralamıştım. Samanların üstünden atlayıp kırmıştım galiba. Babam beni dövmüş müydü? Aman, evet! DeeDee Packalotte ile kaçmadan önceydi."

"Benimki de kırıldı. Peki nasıl... Tom çok susadım..."

"Su var! Her çeşit! İşte."

Stu'ya içinde bir zamanlar süt olabilecek plastik bir şişe uzattı. Su berrak ve lezizdi. Çamurlu falan değildi. Stu açgözlülükle içti ve ardından hepsini geri çıkardı.

"Yavaş ve azar azar iç," dedi Tom. "Çözüm bu. Yavaş ve az. Seni gördüğüme ne çok sevindim anlatamam. Bacağını incittin değil mi?"

"Evet, kırıldı. Bir hafta önce. Belki de daha uzun bir süre..." Biraz daha su içti ve bu kez çıkarmadı. "Ama daha ciddi bir sorunum var. Çok hastayım Tom. Ateşim var. Beni dinle."

"Tamam! Tom dinliyor. Söyle, ne yapayım?" Tom, ona doğru eğildi ve Stu, *hayret, daha zeki görünüyor,* diye düşündü. *Bu mümkün mü?* Tom neredeydi? Yargıç hakkında herhangi bir şey biliyor muydu? Ya Dayna hakkında? Konuşulacak çok şey vardı ama vakit yoktu. Durumu giderek ağırlaşıyordu. Göğsünde sürekli bir hırıltı vardı. Semptomlar süpergribe çok benziyordu. Gerçekten çok komikti.

"Ateşi düşürmemiz lazım," dedi Tom'a. "Öncelik bu. Aspirine ihtiyacım var. Aspirini biliyor musun?"

"Elbette. Aspirin. Çabuk-çabuk-çabuk rahatlama için."

"Evet, aynen öyle. Yola çıkıp yürümeye başla Tom. Karşına çıkan her arabanın torpido gözüne bak. Aspirine rastlarsan hemen bana getir. İçinde kamp malzemesi olan bir arabaya rastlarsan bir de çadır getir. Tamam mı?"

"Tamam." Tom ayağa kalktı. "Aspirin ve çadır. Sonra iyileşeceksin değil mi?"

"Eh, en azından bir başlangıç olacak."

"Söylesene," dedi Tom. "Nick nasıl? Rüyalarımda hep onu görüyorum. Bana nereye gitmem gerektiğini söylüyor, çünkü rüyalarda konuşabiliyor. Rüyalar çok acayip oluyor değil mi? Ama ne zaman onunla konuşmaya çalışsam gidiyor. O iyi değil mi?" Tom, Stu'ya endişeli bir ifadeyle baktı.

"Şimdi olmaz," dedi Stu. "Şimdi konuşamam. O konuda olmaz. Aspirini bul, olur mu? Sonra konuşuruz."

"Peki..." Ama korku, Tom'un yüzüne gri bulutlar gibi yerleşmişti. "Tom ile gelmek ister misin Kojak?"

Kojak, Tom'un peşine takıldı ve birlikte doğuya yöneldiler. Stu uzanıp kolunu gözlerinin üstüne koydu.

Tekrar gerçekliğe döndüğünde alacakaranlık çökmüştü. Tom, onu sarsıyordu. "Stu! Uyan! Uyan Stu!"

Zamanın böyle ani zıplamalarla akıp gitmesi Stu'yu ürküttü, sanki kişisel gerçeklik çarkının dişleri aşınıyordu. Tom oturmasına yardım etmek zorunda kaldı ve oturur pozisyona geldiğinde başını bacaklarının arasına doğru eğip öksürdü. O kadar uzun süre, o kadar şiddetli öksürdü ki neredeyse tekrar bayılacaktı. Tom, onu kaygılı gözlerle izliyordu. Stu yavaş yavaş kontrolünü kazandı. Battaniyeleri sıkıca üzerine örttü. Yine titremeye başlamıştı.

"Ne buldun Tom?"

Tom, ona bir ilkyardım çantası uzattı. İçinde yara bantları, Mercurochrome ve büyük bir şişe Anacin vardı. Stu çocuk kilitli kapağı bir türlü açamayınca Tom'a uzattı. Tom açıp ona geri verince üç Anacin alıp plastik şişedeki suyun yardımıyla içti.

"Bir de bunu buldum," dedi Tom. "Kamp malzemeleriyle dolu bir arabaydı ama içlerinde çadır yoktu." Parlak turuncu renkte, çok büyük, çift kişilik bir uyku tulumuydu.

"Oldukça güzel. Neredeyse çadır kadar iyi. İyi iş çıkardın Tom."

"Bir de bunlar var. Aynı arabadan." Tom elini cebine attı ve altı tane vakumlu paket çıkardı. Stu gözlerine inanamıyordu. Dondurulmuş, kurutulmuş, konsantre gıdalardı. Yumurtalar. Bezelyeler. Kabak. Kurutulmuş biftek. "Bunlar yemek, değil mi Stu? Üstlerinde yemek resimleri var."

"Evet, yemek," diye onayladı Stu minnettar bir tavırla. "Hem de yiyebileceğim tek tür sanırım." Başında bir ağırlık vardı ve beyninin merkezinde mide bulandıracak kadar tatlı, tiz bir ses susmamacasına ötüyordu. "Biraz su ısıtabilecek miyiz? Tenceremiz veya çaydanlığımız yok."

"Ben bir şey bulurum."

"Tamam."

"Stu..."

Stu sakala rağmen hâlâ bir çocuğa ait olan endişeli, mutsuz yüze baktı ve başını iki yana salladı.

"Öldü, Tom," dedi yumuşak bir sesle. "Nick öldü. Neredeyse bir ay oluyor. Bir... politik bir meseleydi. Suikasta kurban gitti denebilir sanırım. Çok üzgünüm."

Tom başını öne eğdi ve Stu yeni yakılmış ateşin aydınlığında gözyaşlarının kucağına damladığını gördü. Gümüş yağmur damlaları gibi düşüyorlardı. Ama hiç sesi çıkmıyordu. Sonunda başını kaldırdı. Mavi gözleri hiç olmadığı kadar parlaktı. Gözyaşlarını bilekleriyle sildi.

"Öldüğünü biliyordum," dedi boğuk bir sesle. "İnanmak istemiyordum ama biliyordum. Aman, evet. Hep arkasını dönüp gidiyordu. O benim en iyi dostumdu Stu... biliyor muydun?"

Stu uzanıp Tom'un iri elini tuttu. "Biliyordum Tom."

"Öyleydi, A-Y, en iyi dost böyle yazılır. Onu çok özlüyorum. Ama onunla cennette buluşacağız. Tom Cullen, onu orada görecek. Hem oradayken konuşabiliyor olacak, ben de düşünebileceğim. Öyle değil mi?"

"Öyle olursa hiç şaşırmam Tom."

"Nick'i kötü adam öldürdü. Tom biliyor. Ama Tanrı, kötü adamın cezasını verdi. Gördüm. Tanrı'nın eli gökten iniverdi." Soğuk bir rüzgâr, Utah'ın yabani topraklarını süpürdü ve Stu tir tir titredi. "Nick'e ve zavallı yargıca yaptıklarının cezasını çekti."

"Yargıç hakkında ne biliyorsun Tom?"

"Öldü! Oregon'da. Vurdular!"

Stu başını halsizce salladı. "Ya Dayna? Onun hakkında bir şey biliyor musun?"

"Tom, onu gördü ama pek bir şey bilmiyor. Bana temizlik işi vermişlerdi. Bir gün işten dönerken onu *kendi* işini yaparken gördü. Bir sokak lambasının ampulünü değiştiriyordu. Bana baktı ve..." Bir anlığına sustu. Tekrar konuştuğunda Stu ile değil kendi kendine konuşuyor gibiydi. "O Tom'u gördü mü? Tom'u tanıdı mı? Tom bilmiyor. Tom... tanıdığını *düşünüyor*. Ama Tom, onu bir daha hiç görmedi."

Tom kısa bir süre sonra Kojak ile etrafı araştırmak için uzaklaştı ve Stu uyudu. Tom dönüşünde Stu'nun umduğu gibi büyükçe bir teneke kutu yerine koca bir Şükran Günü hindisini alacak kadar büyük bir tencere getirdi. Görünüşe bakılırsa çölde hazineler gizliydi. Stu yüksek ateş yüzünden kuruyup çatlayan dudaklarına rağmen sırıttı. Tom tencereyi, üzerinde

büyük bir U harfi olan bir kamyondan aldığını söyledi. Stu eşyalarını toparlayıp süpergripten kaçmakta olan birilerinin kamyonu olduğunu düşündü. Eşyaların kaçanlara hiçbir faydası olmamıştı elbette.

Yemek yarım saat sonra hazır oldu. Stu sebzeleri tercih ederek dikkatle yedi. Yediklerini midesinde tutmayı başarınca kendini birazcık daha iyi hissetti. En azından o an için iyiydi. Kısa bir süre sonra aralarına Kojak'ı alıp uykuya daldılar.

"Dinle beni Tom."

Tom, Stu'nun büyük, kabarık uyku tulumunun yanına çömelmişti. Ertesi sabahın erken vakitleriydi. Stu kahvaltıda pek az yiyebilmişti. Boğazı şişti ve acıyordu. Bütün eklemleri sızlıyordu. Öksürüğü daha kötü olmuştu ve Anacin ateşini düşürememişti.

"Kapalı bir yere girip kendime bir ilaç hazırlamazsam öleceğim. Bunu bugün yapmam lazım. En yakın kasaba Green River ve buranın yaklaşık doksan kilometre doğusunda. Arabayla gitmemiz lazım."

"Tom Cullen araba kullanamaz Stu. Aman, hayır!"

"Evet, biliyorum. Benim için çok zor olacak, çünkü ölümüne hasta olmam yetmiyormuş gibi bir de yanlış bacağı kırdım."

"Nasıl yani?"

"Eh... şimdilik onu boş ver. Açıklaması zor. Şimdi bunun için endişelenmeye gerek yok, çünkü daha önemli bir sorunumuz var. Önce bir arabayı çalıştırabilmemiz gerek. Bu araçların çoğu üç aydır yolda yatıyor. Aküleri bitmiştir. Bu yüzden biraz şansa ihtiyacımız var. Tepelerden birinde düz vitesli bir araç bulmamız gerek. Bence bulabiliriz. Bu civarda tepe çok." Arabanın yönünün düzgün olması, deposunda yakıt olması... ve kontak anahtarının bulunması gerektiğini eklemedi. Televizyondaki adamlar arabaları düz kontak yöntemiyle çalıştırmayı biliyor olabilirdi ama Stu'nun bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Bulutlarla kaplı gökyüzüne baktı. "Bu işte yardımına ihtiyacım var Tom. Bacaklarım olman gerek."

"Tamam Stu. Araba bulunca Boulder'a geri mi döneceğiz? Tom Boulder'a gitmek istiyor, ya sen?"

"Hem de her şeyden çok Tom." Ufukta bir gölge gibi görünen Rocky Dağları'na baktı. Yükseklerdeki geçitlere kar yağmaya başlamış mıydı? Büyük bir ihtimalle öyleydi. Henüz yağmadıysa da artık an meselesiydi. Kış, dünyanın bu yüksek ve ücra kesimine erken geliyordu. "Ama biraz zaman alabilir."

"Önce ne yapacağız?"

"Bir tür kızak."

"Nasıl?"

Stu, Tom'a çakısını verdi. "Uyku tulumunun altına delikler açman gerek. Kenarlara birer tane."

Kızağı yapmaları bir saatlerini aldı. Tom deliklerden geçirebilecekleri, düzgün sayılabilecek sopalar buldu. Sonra tencereyi aldığı kamyondan ip getirdi ve Stu uyku tulumunu sopalara sıkıca bağladı. İşlerini bitirdiklerinde ortaya çıkan şey, Stu'ya Kızılderililerin kullandığı kızaklardan daha çok uyduruk bir çekçek gibi göründü.

Tom sopaları kaldırdı ve omzu üzerinden geriye şüpheyle baktı. "Bindin mi Stu?"

"Evet." Uyku tulumunun dikişlerinin ne zaman patlayacağını merak ediyordu. "Çok ağır mıyım Tommy?"

"Pek sayılmaz. Seni uzun süre çekebilirim. Deh!"

İlerlemeye başladılar. Stu'nun bacağını kırdığı –ve orada öleceğinden emin olduğu– çukur yavaş yavaş geride kaldı. Çok bitkindi ama içinde yine de çılgınca bir sevinç vardı. Hiç olmazsa artık orada ölmeyeceğini biliyordu. Bir yerlerde, muhtemelen çok yakında ölecekti ama son nefesini o çamurlu çukurda tek başına vermeyecekti. Uyku tulumu öne arkaya sallanarak uykusunu getirdi ve gözlerini kapadı. Tom yoğunlaşan bulutlar altında onu çekmeye devam etti. Kojak da yanlarında yürüyordu.

Stu, Tom onu indirirken uyandı.

"Özür dilerim," dedi Tom mahcup bir ifadeyle. "Kollarımı dinlendirmem gerekiyordu." Kollarını salladı.

"İstediğin kadar dinlen," dedi Stu. "Yarışı yavaş ve dayanıklı olan kazanır." Başı zonkluyordu. Anacin'i bulup iki tanesini susuz yuttu. Sanki boğazı zımparakâğıdıyla kaplanmıştı ve sadist biri, boğazına sürterek kib-

rit çakıyordu. Uyku tulumunun dikişlerini kontrol etti. Beklediği gibi sökülüyorlardı, ama henüz o kadar kötü değildi. Uzun bir yokuşu tırmanıyorlardı. Tam aradığı gibi bir tepeydi. Üç kilometreden uzun olan böyle eğimli bir yolda bir arabayı vurdurarak çalıştırma şansları daha yüksekti. İkinci, hatta üçüncü viteste çalıştırabilirlerdi.

Erik rengi bir Triumph'ın yol kenarında durduğu sol tarafa özlemle baktı. Direksiyonun üstüne eğilmiş, iskeletimsi bir şey vardı. Parlak renkli yün bir kazak giymişti. Triumph büyük ihtimalle düz vitesti ama tahtalarla sabitlenmiş bacağıyla o daracık yere girmesi mümkün değildi.

"Ne kadar mesafe aldık?" diye sordu Tom'a ama Tom sadece omuz silkebildi. Stu bir hayli yol kat ettiklerini düşündü. Tom dinlenme molası vermeden önce onu üç saat çekmişti. Muazzam bir kuvveti vardı, genç bir boğa gibiydi. Stu uyuduğu sırada on kilometre kadar ilerlemiş olduklarını tahmin ediyordu. "İstediğin kadar dinlen," dedi. "Acele etme."

"Tom iyi. İ-Y-İ, iyi böyle yazılır, evet, bunu herkes bilir."

Kurt gibi acıkan Tom öğle yemeğini iştahla midesine indirdi. Stu çok az yiyebilmişti. Yemekten sonra yola devam ettiler. Stu bu tepede bir araba bulabileceklerini düşündü. Tepeyi doğru aracı bulamadan aşarlarsa yeni bir tepeye varana dek iki saat yürümeleri gerekecekti. Ardından karanlık çökecekti. Gökyüzünün haline bakılırsa yağmur, hatta kar yağabilirdi. Soğuk, ıslak bir gece. Ve elveda Stu Redman.

Karşılarına bir Chevrolet çıktı.

"Dur," dedi Tom'a çatlak bir sesle ve Tom kızağı yere bıraktı. "Gidip şu arabanın içine bak. Kaç pedal olduğunu say ve bana iki mi üç mü olduğunu söyle."

Tom gidip arabanın kapısını açtı. Çiçekli bir elbise içinde bir mumya, kötü bir şaka gibi yere düştü. Çantası da onunla birlikte yola düştü ve makyaj malzemeleri, paralar ve kâğıt mendiller etrafa saçıldı.

"İki," diye seslendi Tom.

"Tamam. Yola devam etmemiz gerek."

Tom geri geldi, derin bir nefes aldı ve kızağın saplarını kavradı. Beş yüz metre sonra bir Volkswagen minibüse rastladılar.

"Yine pedalları sayayım mı?" diye sordu Tom.

"Gerek yok," dedi Stu. Minibüsün üç lastiği patlaktı.

Artık bulamayacaklarını düşünmeye başladı; şansları yoktu. Sadece tek lastiği patlak bir aile arabasına rastladılar, tek lastik değiştirilebilirdi ama Tom kontrol edip sadece iki pedal olduğunu söyledi. Yani otomatik vitesliydi ve işlerine yaramazdı. Yola devam ettiler. Uzun yokuşun sonuna yaklaşmışlardı. Stu ileride bir araba görebiliyordu, bu son şanslarıydı. Yaklaştıklarında hayal kırıklığıyla iç geçirdi. Araba çok eski bir Plymouth'tu, en fazla 1970 modeldi. Her nasılsa dört lastiği de sağlamdı, ama her tarafı paslıydı ve motorunun çalışması bir mucize gibi görünüyordu. Kimse bu hurdayı elden geçirip parayı çöpe atmak gibi bir delilik yapmamıştı. Stu bu tür arabalara Arnette'te sıkça rastlardı. Aküsü çok eski olmalıydı. Muhtemelen çatlaktı. Yağı, maden çukurunda gece yarısı gibi kapkara olmalıydı. Muhtemelen direksiyonunda pembe bir kılıf, arka camın önünde de kafasını sallayan oyuncak bir fino vardı.

"Gidip bakayım mı?" diye sordu Tom.

"Eh, bak bakalım," dedi Stu. "Dilencilerin seçme şansı yoktur, değil mi?" Soğuk bir sis çökmeye başlamıştı.

Tom yolun karşısına geçti ve sürücüsü olmayan arabanın içine baktı. Stu uyku tulumunun içinde titreyerek yatıyordu. Tom nihayet geri döndü.

"Üç pedal," dedi.

Stu düşünmeye çalıştı. Beynindeki tiz vızıltı, ona engel olmaya çalışıyordu.

Eski Plymouth kesinlikle bir kumardı. Muhtemelen tepeyi aşınca yolun geri kalan kısmının araç yığınları yüzünden tıkanmış olduğunu göreceklerdi. Belki bir sonraki tepede daha iyi bir seçenek bulabilirlerdi ama o zamana kadar hava kararmış olacaktı.

"Ayağa kalkmama yardım et Tom."

Tom her nasılsa kırık bacağını fazla acıtmadan onu kaldırmayı başardı. Stu'nun başı zonkluyor, kulakları uğulduyordu. Gözünün önünde kara benekler uçuyordu, neredeyse bayılıyordu. Kolunu son bir çabayla Tom'un omzuna attı.

"Dinleneyim," diye mırıldandı halsizce. "Dinleneyim..."

O şekilde ne kadar süre ayakta durduklarını bilmiyordu. O, yarı baygınlığın gri tonlarında yüzerken Tom sabırla ona destek olmaya devam

etmişti. Dünyaya nihayet tamamen döndüğünde Tom'un hâlâ onu tutmakta olduğunu gördü. Sis yoğunlaşıp çiseleyen soğuk damlalara dönüşmüştü.

"Arabanın yanına gitmeme yardım et Tom."

Tom kolunu Stu'nun beline doladı ve yapışık ikizler gibi eski Plymouth'un yanına gittiler.

"Motor kapağının kolu," diye mırıldandı Stu eliyle ön taraftaki ızgarayı yoklayarak. Alnı boncuk boncuk terle kaplanmıştı. Ara sıra tutan titremeler onu sarsıyordu. Kolu buldu ama çekemedi. Tom'un elini kola götürüp çektirdi ve kapak nihayet açıldı.

Motor aşağı yukarı Stu'nun tahmin ettiği gibiydi, kirli ve bakımsız bir V8. Ama akünün durumu korktuğu kadar kötü değildi. Sears markaydı. Çok kaliteli sayılmazdı ama garantisi, 1991 şubatına kadar sürüyordu. Yüksek ateş yüzünden düşünmekte zorlanan Stu geriye doğru saydı ve geçen mayıs ayında akünün yeni olduğunu tahmin etti.

"Gidip kornayı bir dene," dedi Tom'a ve o yanından uzaklaşınca destek almak için arabaya dayandı. Boğulmakta olan insanların bir çöp parçasından bile medet umduğunu duymuş, ama gerçek anlamını o ana dek kavrayamamıştı. Hayatta kalmak için tek şansı, bu paslı hurda yığınıydı.

Korna gürültüyle öttü. Pekâlâ. Bir de kontak anahtarını bulurlarsa şanslarını deneyebilirlerdi. Önce Tom'u gönderip kontrol ettirmeyi düşündü ama sonra fark etmediğine karar verdi. Anahtar yoksa zaten işleri bitikti.

Motor kapağını indirdi ve ağırlığını vererek kapattı. Sonra sekerek sürücü tarafına gitti ve boş görmeyi bekleyerek direksiyonun yanına baktı. Ama anahtarlar oradaydı. Üzerinde A. C. harfleri olan suni deriden bir anahtarlık, anahtardan sarkıyordu. Dikkatlice eğilip içeri uzanarak anahtarı hafifçe çevirdi. Yakıt göstergesinin iğnesi yavaşça hareket ederek çeyrek deponun hemen üzerinde durdu. Bilmece gibiydi. Arabanın sahibi, hâlâ benzini varken neden sağa çekip yürümeyi tercih etmişti?

Başı dönen Stu arabasını doğruca Hap'in pompalarına doğru süren, ölmek üzere olan Charles Campion'u hatırladı. Sevgili A. C. süpergribe yakalanmıştı ve durumu çok ağırdı. Herhalde hastalığın son safhalarındaydı. Sağa çekip motoru durdurmuş –hiç düşünmeden, sadece alışkanlık icabı– ve inmişti. Muhtemelen ateşi çok yüksekti ve sanrılar görüyordu. Kahkahalar atarak, sayıklayarak, hayallerle konuşarak ıssız topraklara

doğru uzaklaşmış ve orada ölmüştü. Dört ay sonra ise Stu Redman ve Tom Cullen çıkagelmişti. Ve araba oracıkta, yeni aküsüyle, kontak anahtarı üzerinde, deposu yeterince benzinle dolu bir halde onları bekli...

Tanrı'nın eli.

Tom'un Vegas'ta olanlardan bahsederken söylediği bu değil miydi? *Tanrı'nın eli gökten indi.* Belki bu 1970 model hurda arabayı da onlar için buraya Tanrı bırakmıştı. Çılgınca bir fikirdi ama yüz yaşındaki zenci bir kadının bir grup mülteciye liderlik ederek vaat edilmiş topraklara götürmesinden daha çılgınca değildi.

"Ve hâlâ kendi ekmeğini pişiriyordu," dedi Stu çatlak sesle. "Son gelip çatana kadar kendi pişirmeye devam etti."

"Ne dedin Stu?"

"Boş ver. Bin bakalım Tom."

Tom söyleneni yaptı. "Sürebilecek miyiz?" diye ümitle sordu.

Stu, Kojak'ın binmesi için koltuğu öne eğdi ve köpek, dikkatle bir iki kez kokladıktan sonra içeri atladı. "Bilmiyorum. Dua edelim de motor çalışsın."

"Tamam," dedi Tom uysalca.

Stu'nun direksiyonun başına geçebilmesi beş dakika sürdü. Tam karşıya bakacak şekilde oturamadı, neredeyse ortada gidecek yolcuların oturduğu yere kadar gitmesi gerekmişti. Kojak dilini sarkıtmış, arka koltukta dikkatle oturuyordu. Arabanın içi McDonald's ve Taco Bell kâğıtlarıyla doluydu ve mısır cipsi gibi kokuyordu.

Stu anahtarı çevirdi. Emektar Plymouth yirmi saniye boyunca çabalasa da çalışmadı. Stu kornaya tekrar bastı ve bu kez sadece cılız bir ses duyuldu. Tom'un yüzü hayal kırıklığıyla asıldı.

"Daha onunla işimiz bitmedi," dedi Stu cesaret verircesine. Sears akü tamamen ölmemişti. Vitesi boşa aldı. "Kapını aç, arabayı it ve araba ilerlemeye başlayınca tekrar içeri atla," dedi Tom'a.

"Arabanın yönü ters değil mi?" diye şüpheyle sordu Tom.

"Şu an öyle ama çalıştırmayı başarırsak hemen döneriz."

Tom indi ve kapının boşluğunu kavrayarak itmeye başladı. Plymouth ilerlemeye başladı. Hız göstergesi sekizi gösterince Stu, Tom'a arabaya binmesini söyledi.

Tom hemen içeri atlayıp kapısını kapattı. Stu kontak anahtarını çevirip bekledi. Direksiyona hâkim olmak, motor çalışmıyorken çok zordu ve arabayı yolda tutmak, zaten az olan gücünü iyice tüketmişti. Hız göstergesinin ibresi on beşe, yirmiye ve otuza çıktı. Tom'un onu çekerek çıkmak için neredeyse bütün sabahı harcadığı yokuştan aşağı sessizce ilerliyorlardı. Ön camda çiy damlaları birikmişti. Hızları artık saatte otuz beş kilometreye çıkmıştı.

"Çalışmıyor Stu," dedi Tom endişeyle.

Kırk beş kilometre. Bu hız yeterince yüksekti. "Tanrı yardımcımız olsun," dedi Stu ve vitesi geçirip debriyajı bıraktı. Plymouth sarsılıp hopladı. Motor öksürürcesine çalıştı, bocaladı ve tekrar durur gibi oldu. Stu kırık bacağının acısı ve hayal kırıklığıyla homurdandı.

"Hay ağzına edeyim!" diye bağırdı. "Gaz pedalını pompala Tom! Elinle yap!"

"Gaz hangisi?" diye bağırdı Tom telaşla.

"Uzun olan!"

Tom eğilip gaz pedalını iki kez pompaladı. Araba yine hız kazanıyordu. Stu beklemek için kendini zorladı. Yokuşun yarısına varmışlardı.

"Şimdi!" diye bağırdı ve debriyajı tekrar bıraktı.

Plymouth'un motoru kükreyerek çalıştı. Kojak havladı. Paslı egzoz borusundan kapkara duman çıktı ve maviye döndü. Sonra araba zorla da olsa kendi ilerlemeye başladı. Stu vitesi üçe taktı ve debriyajı tekrar bıraktı. Bütün pedallara sol ayağıyla basıyordu.

"Gidiyoruz Tom!" diye haykırdı. "Ayağımız nihayet yerden kesildi!"

Tom da neşeyle bağırdı. Kojak havlayarak kuyruğunu salladı. Daha önceki hayatında, Kaptan Trips'ten önce, ismi Koca Steve iken sahibinin arabasıyla sık sık yolculuk ederdi. Yeni sahipleriyle tekrar arabaya binmek güzeldi.

Bir kavşak bulup doğuya ve batıya uzanan şeritler arasında geçiş yapabilmek için beş kilometre ilerlemeleri gerekti. Üzerinde SADECE RESMİ ARAÇLAR yazan bir tabela gördüler. Stu arabayı doğuya giden şeride geçirmeyi başardı. Bir keresinde motor duracak gibi oldu ve yüreği ağzına geldi ama neyse ki tehlikeyi atlattılar. Motor artık iyice ısınmıştı, sorunsuzca ilerlemeye devam ettiler. Vitesi tekrar üçe takarak rahat bir nefes

aldı ve kalp atışları normal ritmine dönmeye başladı. Grilik yine üzerine çökmeye yeltendi ama Stu ona izin vermedi. Tom birkaç dakika sonra Stu'nun uyku tulumuyla yaptıkları uyduruk kızağı gördü.

"Hoşça kal!" diye bağırdı kızağa neşeyle. "Biz Boulder'a gidiyoruz, hoşça kal!"

Bu akşam Green River'a varmaya razıyım, diye düşündü Stu.

Kasabaya karanlığın çökmesinden kısa bir süre sonra vardılar. Stu, Plymouth'u yolda kalmış araçlarla dolu karanlık caddelerde yavaş ve çok dikkatli bir şekilde kullanıyordu. Arabayı, kasabanın merkezinde, kapısında Otel Utah yazan binanın önüne park etti. Üç katlı, çok çirkin bir binaydı. Stu, Waldorf-Astoria'nın rekabetten çekindiğini pek sanmıyordu. Başı yine zonkluyor ve gerçeklik ellerinden kayıp geri geliyordu. Son otuz kilometreye girerken araba insanlarla doluymuş gibi görünmüştü. Fran. Nick Andros. Norm Bruett. Başını çevirip baktığı bir seferde ise yanında Indian Head'in barmeni Chris Ortega'nın oturduğunu gördü.

Çok yorgundu. Hayatında hiç bu kadar yorulmuş muydu?

"İçeri girelim," diye mırıldandı. "Geceyi burada geçirmemiz lazım. Nicky. Pilim bitti."

"Ben Tom, Stu. Tom Cullen."

"Evet Tom. Daha fazla devam edemem. İçeri girmeme yardım eder misin?"

"Elbette. Bu eski arabayı çalıştırmakla büyük iş becerdin."

"Bir bira daha içeceğim," dedi Stu ona. "Sigaran yok mu? Bir sigara için neler vermezdim." Ve direksiyona yığıldı kaldı.

Tom arabadan indi ve onu otele taşıdı. Lobi karanlık ve rutubetliydi ama bir şömine, yanında da yarısına kadar dolu bir odun sandığı vardı. Tom, Stu'yu kocaman bir geyik kafasının asılı olduğu duvarın dibindeki havı dökülmüş kanepeye yatırdı ve Kojak etrafta dolanıp ortalığı koklarken şömineyi yaktı. Stu'nun solukları hafif ve hırıltılıydı. Ara sıra sayıklıyor, bazen de anlamsız şeyler haykırarak Tom'un kanını donduruyordu.

Şöminede kocaman bir ateş yaktıktan sonra etrafı keşfe çıktı. Kendisi ve Stu için yastıklar ve battaniyeler buldu. Stu'nun yattığı kanepeyi iterek şömineyi iyice yaklaştırdıktan sonra yanına uzandı. Kojak da diğer tarafına yattı ve hasta adamı vücut ısılarıyla sarmaladılar.

Tom, köşeleri örümcek ağlarıyla kaplanmış tavana bakarak yattı. Stu çok hastaydı. Bu çok endişe verici bir durumdu. Tekrar uyanırsa Stu'ya ne yapabileceğini sormaya karar verdi.

Ama ya... ya uyanmazsa?

Dışarıda rüzgâr gittikçe şiddetini artırdı ve uğuldayarak esmeye başladı. Yağmur damlaları camları dövüyordu. Gece yarısı Tom uykuya daldıktan sonra ısı on derece daha düştü ve yağmur damlalarına kar karıştı. Fırtına batıdaki radyoaktif bulutu daha pek çok kişinin öleceği Kaliforniya'ya doğru sürüklüyordu.

Kojak saat ikiyi biraz geçe başını kaldırdı ve huzursuzca inledi. Tom Cullen ayağa kalkıyordu. Gözleri açıktı ve boş boş bakıyordu. Kojak tekrar inledi, ama Tom, onu fark etmedi. Kapıya doğru yürüyüp fırtınanın içine daldı. Kojak kapıya gidip patilerini cama dayayarak dışarı baktı. Boğazından mutsuzluğunu anlatan sesler çıkararak Tom'u aradı. Sonra gidip tekrar Stu'nun yanına yattı.

Rüzgâr dışarıda uğuldamaya devam etti.

75. BÖLÜM

"Biliyorsun, bir keresinde neredeyse ölüyordum," dedi Nick. Boş kalırımda Tom ile yan yana yürüyorlardı. Rüzgâr kesintisizce uğulduyor, sonu gelmeyen bir hayalet tren kara gökyüzünde ilerliyordu. Sokaklarda tuhaf, alçak ıslık sesleri çıkarıyordu.

Tom uyanık olsa kaçabilirdi. Ama uyanık değildi –tam olarak değil– ve Nick yanındaydı. Karla karışık yağmur damlaları, yanaklarına sertçe çarpıyordu.

"Sahi mi?" diye sordu Tom. "Aman!"

Nick güldü. Sesi alçak, ahenkli ve hoştu. Tom, onu konuşurken dinlemeye bayılıyordu.

"Tabii ya. Grip beni öldüremedi ama bacağımdaki küçücük bir sıyrık neredeyse işimi bitiriyordu. İşte, bak."

Soğuktan etkilenmiyormuş gibi görünen Nick, kemerini çözdü ve kot pantolonunu indirdi. Tom ilginç bir yara veya içinden kıl çıkan bir ben görmeye meraklı her çocuk gibi hemen eğilip baktı. Nick'in bacağında, yakın zamanda iyileştiği anlaşılan çirkin bir iz vardı. Kasıkların hemen altından başlıyor, dizinin biraz aşağısında bitiyordu.

"Ve bu seni neredeyse *öldürecekti*, öyle mi?"

Nick kot pantolonunu çekti ve kemerini bağladı. "Derin değildi ama iltihaplandı. Yani içine kötü mikroplar girdi. Enfeksiyon çok tehlikelidir Tom. Süpergrip virüsünün bütün insanları öldürmesinin sebebi enfeksiyon. Zihnin mikrop kapması."

"Enfeksiyon," diye fısıldadı Tom büyülenmiş gibi. Tekrar yürümeye başlamışlardı. Kaldırımda adeta kayarcasına ilerliyorlardı.

"Stu'da şimdi enfeksiyon var Tom."

"Hayır... hayır, öyle deme Nick... Tom Cullen'ı korkutuyorsun, aman evet!"

"Biliyorum Tom ve üzgünüm. Ama bilmen gerekiyor. Zatürree olmuş. Neredeyse iki haftadır açık havada uyuyor. Onun için yapman gereken şeyler var. Bunları yapsan bile büyük ihtimalle ölecek. Buna hazırlıklı olmalısın."

"Hayır öyle söyleme..."

"Tom." Nick elini Tom'un omzuna koydu ama Tom bir şey hissetmedi... sanki Nick'in eli dumandan ibaretti. "Stu ölürse Kojak ile yola devam etmelisiniz. Boulder'a geri dönüp oradakilere çölde Tanrı'nın elini gördüğünü anlatmalısın. Tanrı isterse Stu da seninle gelir... zamanla. Tanrı ölmesini isterse o zaman ölür. Tıpkı benim gibi."

"Nick," dedi Tom yalvarırcasına. "Lütfen..."

"Sana bacağımı göstermemin sebebi vardı. Enfeksiyonlar için haplar var. Bunun gibi yerlerde."

Tom etrafına bakındı ve artık kaldırımda olmadıklarını görünce şaşırdı. Karanlık bir dükkândaydılar. Bir eczanede. Bir tekerlekli sandalye, piyano teliyle bağlandığı tavandan mekanik bir cesedin hayaleti gibi sarkıyordu. Tom'un sağındaki tabelada İDRAR KONTROL İLAÇLARI yazıyordu.

"Buyurun efendim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Tom hızla döndü. Beyaz gömlek giymiş olan Nick tezgâhın arkasında duruyordu.

"Nick?"

"Evet efendim." Nick, Tom'un önüne küçük ilaç şişeleri dizmeye başladı. "Bu penisilin. Zatürree için birebirdir. Bu ampisilin, bu da amoksisilin. Bunlar da iyidir. Ve bu da V-silin. Çoğunlukla çocuklarda kullanılır ama diğerleri işe yaramazsa bu yarayabilir. Bol bol su içmeli. Meyve suyu da içse iyi olur ama bu pek mümkün olmayabilir. Ona bunları ver. C vitamini tabletleri. Ayrıca yürütülmesi..."

"Bütün bunları hatırlayamam!" dedi Tom ağlamaklı bir sesle.

"Maalesef hatırlamak zorundasın. Çünkü senden başka kimse yok. Tek başınasın."

Tom ağlamaya başladı.

Nick öne eğildi. Kolu savruldu. Tokat atamadı –eli yine dumandan ibaretmiş gibi yanından, hatta belki içinden geçti– ama Tom yine de başının geriye savrulduğunu hissetti. Başının içinde bir şey kopmuş gibiydi.

"Yeter! Şimdi bebek gibi davranmanın zamanı değil Tom! Erkek ol biraz! Tanrı aşkına, erkek gibi davran!"

Tom bir eli yanağında, irileşmiş gözlerle Nick'e bakakaldı.

"Onu yürüt," dedi Nick. "Ağırlığını sağlam bacağına vererek ayağa kalksın. Gerekirse sürükle. Ama yatmasına izin verme yoksa boğulur."

"Kendinde değil," dedi Tom. "Bağırıyor... orada olmayan insanlarla konuşuyor."

"Hayal görüyor. Sen yine de yürüt onu. Elinden geldiğince. Penisilin içmesini sağla. Her seferinde tek hap. Ona aspirin ver. Sıcak tut. Ve dua et. Bütün yapabileceklerin bunlar."

"Tamam Nick. Tamam, bir erkek gibi davranmaya çalışacağım. Unutmamaya çalışacağım. Ama keşke burada olsaydın. Aman, keşke!"

"Elinden geleni yap Tom. Hepsi bu."

Nick gitmişti. Tom uyandı ve kendini karanlık eczanede, tezgâhın önünde dikilir buldu. Tezgâhın üstünde dört ilaç şişesi vardı. Tom şişelere uzun bir süre baktıktan sonra hepsini aldı.

Tom omuzlarında kar taneleri birikmiş halde geri döndüğünde saat dörttü. Ufukta şafağın incecik, beyaz çizgi halindeki habercisi görülüyor-

du. Kojak, onu görünce neşeyle havladı. Stu inleyerek uyandı. Tom, Stu'nun yanında diz çöktü. "Stu?"

"Tom? Nefes almakta zorlanıyorum."

"Yanımda ilaç var Stu. Nick, bana gösterdi. İçersen enfeksiyondan kurtulurmuşsun. Şimdi bir tane içmen gerek." Tom getirdiği torbadan ilaç şişelerini ve Gatorade şişesini çıkardı. Nick meyve suyu konusunda yanılıyordu. Green River Superette'te bolca şişe vardı.

Stu şişeleri yüzüne iyice yaklaştırarak baktı. "Bunları nereden buldun Tom?"

"Eczaneden. Nick verdi."

"Hayır gerçekten nereden buldun?"

"Ama doğru söylüyorum! Gerçekten! Önce penisilin içecekmişsin, işe yarayıp yaramayacağını görmemiz lazım. Penisilin hangisi?"

"Bu... ama Tom..."

"Hayır. İçmen gerek. Nick öyle dedi. Ve yürümen gerek."

"Yürüyemem. Bacağım kırık. Ve hastayım." Stu'nun sesi huysuzdu. Hastalık sesiydi.

"Mecbursun. Yoksa seni sürükleyerek yürütürüm."

Stu gerçekle olan bağını kaybetti. Tom penisilin kapsüllerinden birini ağzına koydu ve Stu yutkunarak Gatorade ile birlikte ilacı yuttu. Yine de şiddetle öksürmeye başladı ve Tom bir bebeğin gazını çıkarırcasına sırtına vurdu. Sonra Stu'yu sağlam bacağının üstüne kaldırıp lobide sürüklemeye başladı. Kojak endişeyle peşlerinden geliyordu.

"Lütfen Tanrım," dedi Tom. "Lütfen Tanrım, ne olur Tanrım."

Stu bağırdı. "Ona çamaşır tahtası bulacağım yeri biliyorum Glen! Müzik mağazasında var! Vitrinde bir tane görmüştüm!"

"Lütfen Tanrım," diye soludu Tom. Stu'nun başı omzuna düşmüştü. Fırın gibi sıcaktı. Tahtalarla sabitlenmiş bacağı işe yaramaz bir şekilde sürükleniyordu.

Boulder hiç o berbat gecede olduğu kadar uzak görünmemişti.

Stu'nun zatürreeyle mücadelesi iki hafta sürdü. Bu sürede bol miktarda Gatorade, V-8, Welch's üzüm suyu ve çeşitli markalardan portakal suyu içti. Ne içtiği pek fark etmiyordu. İdrarı keskin ve asidikti. Bir bebek

gibi altını pisletiyordu ve dışkısı da tıpkı bebeklerinki gibi sarı, yumuşak ve günahsızdı. Tom, onu temiz tutuyor, her fırsatta Otel Utah'ın lobisinde yürütüyordu. Ve uykusundan uyanacağı geceyi bekliyordu. Stu'nun bilinçsiz sayıklamaları yüzünden değil, hırıltılı soluğu kesildiği için.

Penisilin iki gün sonra Stu'nun cildinde çirkin bir döküntüye yol açmış, Tom onu kesip ampisilin vermeye başlamıştı. Bu daha iyi sonuç vermişti. 7 Ekim sabahı uyandığında, Stu'nun günlerdir olmadığı kadar derin uyuduğunu görmüştü. Bütün vücudu ter içindeydi ama aynı zamanda soğuktu. Gece nihayet ateşi düşmüştü. Stu sonraki iki gün boyunca uyumak dışında pek bir şey yapmamıştı. Tom, ona ilaçlarını ve otelin yanındaki restorandan aldığı küp şekerleri vermek için uyandırmakta zorlanmıştı.

11 Ekim'de durumu yine ağırlaştı ve Tom bu kez onu kaybedeceğini düşünerek çok korktu. Ama ateşi, beşinde ve altısında olduğu kadar yükselmemişti ve nefes almakta da önceki kadar zorlanmıyordu.

Tom 13 Ekim günü lobideki koltuklardan birinde yaptığı şekerlemeden uyandığında Stu'nun oturmuş, şaşkınca etrafına bakmakta olduğunu gördü. "Tom," diye fısıldadı Stu. "Yaşıyorum."

"Evet," dedi Tom neşeyle. "Aman, evet!"

"Çok açım. Bana bir çorba yapabilir misin? Belki içine biraz makarna da katabilirsin."

Ayın on sekizi olduğunda gücü yerine gelmeye başlamıştı. Tom'un eczaneden getirdiği koltuk değneklerini kullanarak lobide beşer dakikalık yürüyüşler yapabiliyordu. Kemikleri kaynamaya başladığından, bacağında delirtici bir kaşıntı vardı. İçine yünlü iç çamaşırı, üstüne kalın bir kaban giyerek 20 Ekim'de ilk kez dışarı çıktı.

Hava ılık ve güneşliydi ama sinsi bir serinlik de vardı. Boulder'da hâlâ sonbaharı yaşıyor olabilirlerdi, ağaçlar muhtemelen altın sarısına dönmüştü, ama burada kara kışın eli kulağındaydı. Güneşin dokunmadığı yerlerde öbek öbek birikmiş karları görebiliyordu.

"Bilmiyorum Tom," dedi. "Sanırım Grand Junction'a kadar gidebiliriz ama sonrası için bir şey söyleyemem. Dağlarda çok kar olacağı kesin. Ve bir süre hareket etmeye cesaret edemiyorum, bu da var. Önce kendimi iyice toparlamalıyım."

"Ne zaman toparlarsın Stu?"
"Bilmiyorum Tom. Göreceğiz."

Stu hızlı hareket etmemekte ve sabırlı olmakta kararlıydı, ölüme, iyileşmenin tadını çıkaracak kadar çok yaklaşmıştı. Tamamen iyileşmeden bir şey yapmayacaktı. Lobiden ayrılıp zemin kattaki iki bitişik odaya yerleştiler. Karşıdaki oda, Kojak'ın geçici kulübesi olmuştu. Stu'nun kemikleri kaynıyordu ama doğru düzgün birleştirilmedikleri için bacağı bir daha asla eskisi gibi olamayacaktı. Gerçi George Richardson'dan kemikleri tekrar kırıp düzeltmesini isteyebilirdi. Koltuk değneklerini bırakınca topallayacaktı.

Yine de kaslarını kuvvetlendirmek için egzersizlere başladı. Bacağının işlevinin yüzde yetmiş beşini geri kazanmak bile epey zaman alacaktı. Ama görünüşe bakılırsa bunun için önünde koca bir kış vardı.

28 Ekim'de Green River kalınlığı neredeyse on beş santimi bulan karla kaplandı.

"Daha fazla gecikirsek bütün kışı burada geçirmek zorunda kalacağız," dedi Tom'a karlara bakarken.

Ertesi gün Plymouth ile kasabanın dışındaki benzin istasyonuna gittiler. Sık sık durup dinlenerek, ağır işleri Tom'a yaptırarak arka lastikleri kar lastikleriyle değiştirdi. Önce arabayı dört çekerli bir araçla değiştirmeyi düşündü, ama sonra mantıklı davranmayıp şans eseri buldukları bu araçla devam etmeleri gerektiğine karar verdi. Tom, Plymouth'un bagajına yirmi beş kiloluk kum torbalarını koydu ve işlerini bitirdiler. Cadılar Bayramı'nda Green River'dan ayrılıp doğuya yöneldiler.

Grand Junction'a 2 Kasım günü öğle vakti vardılar. Birkaç saat gecikseler işleri çok zor olacaktı, zira tam kasabaya girdiklerinde yoğun kar yağışı başladı. Sabahtan beri rengi kurşuni olan gökyüzü, karın haberini önceden vermişti zaten. Gelirken yolda birkaç kez atıştırmıştı ama bu kez daha şiddetli olacağı belliydi.

"Bir yer seç bakalım," dedi Stu. "Burada uzun süre kalmamız gerekebilir."

Tom bir binayı işaret etti. "Şurası olsun! Üstünde yıldız olan otel!"

Üstünde yıldız olan otel, Grand Junction Holiday Inn'di. Tabelasının ve davet eden yıldızın altındaki tentenin üstünde büyük, kırmızı harflerle GR ND JUNC ON 1990 YAZ F STİV LİNE H Ş GEL İN Z! 12 H ZİR N - 4 T MM Z! yazıyordu.

"Tamam," dedi Stu. "Holiday Inn'de kalıyoruz."

Arabayı otelin önüne çekip motoru durdurdu. İkisi de bir daha asla çalışmayacağını biliyordu. Saat iki olduğunda kar taneleri irileşti ve sonsuza dek süreceğe benzeyen sessiz bir yağış başladı. Hafif rüzgâr, saat dörtte şiddetlenip fırtınaya döndü ve kar tanelerini amansızca savurmaya ve neredeyse hayal gibi görünen bir hızla tepecikler oluşturmaya başladı. Kar bütün gece durmaksızın yağdı. Ertesi sabah uyanıp odalarından çıktıklarında Kojak'ın lobinin çift kanatlı kapısı önünde oturmuş, dışarıdaki bembeyaz dünyayı seyrettiğini gördüler. Yolun karşısındaki parçalanmış tentenin üstüne konan bir gökkuzgun haricinde hiçbir şey kıpırdamıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadı Tom. "Mahsur kaldık değil mi Stu?"

Stu başını salladı.

"Boulder'a nasıl gideceğiz peki?"

"Baharı bekleyeceğiz," dedi Stu.

"O kadar geç mi?" Tom üzgün görünüyordu. Stu kolunu çocukadamın omzuna attı.

"Zaman çabuk geçer," dedi ama o kadar bekleyebileceklerinden şüpheliydi.

Stu bir süredir karanlıkta inleyip kıvranıyordu. Sonunda yüksek sesle bağırarak uyandı ve Holiday Inn'deki yatağında, dirsekleri üzerinde doğrulmuş halde irileşmiş gözlerle boşluğa bakakaldı. Uzun, titrek bir nefes verip başucundaki lambaya uzandı. Gerçekler kafasına dank etmeden önce düğmesine iki kez bastı. Elektriğe duyulan inancın bu kadar zor yok olması ne komikti. Yerdeki Coleman lambayı bulup onu yaktı. Tuvalet ihtiyacını giderdi. Sonra masanın yanındaki sandalyeye oturdu. Saatine bakınca üçü çeyrek geçtiğini gördü.

Yine aynı rüyayı görmüştü. Frannie'nin olduğu rüya. Kâbus.

Hep aynı şeyler oluyordu. Frannie acılar içindeydi. Yüzü terle kaplıydı. Richardson bacaklarının arasına eğilmişti ve Laurie Constable, he-

men yanında ona yardım ediyordu. Fran'in bacakları, paslanmaz çelikten ayaklar üzerindeydi...

Ikın Frannie. Dayan. Çok iyi gidiyorsun.

Ama George'un maskesinin üzerinden görünen gözlerine bakan Stu, Fran'in hiç de iyi olmadığını anlayabiliyordu. Bir terslik vardı. Laurie, Fran'in alnındaki teri siliyor, yüzüne düşen saçlarını çekiyordu.

Bebek ters.

Kim söylemişti bunu? 33'lük hızıyla çalınan 45'likten çıkan sese benzer alçak, günahkâr, bedensiz bir sesti.

Bebek ters.

George'un sesi: *Dick'i çağırsan iyi olur. Ona belki...*

Laurie'nin sesi: *Çok kan kaybediyor doktor...*

Stu bir sigara yaktı. Çok bayattı ama ne kadar kötü olursa olsun bu kâbustan sonra onu birazcık rahatlatmıştı. *Kendi endişelerimin yol açtığı bir rüya, hepsi bu. Sen yokken orada her şeyin ters gideceğine dair kendini beğenmişçe bir inancın var. Buna bir son ver Stuart; Fran gayet iyi. Bütün rüyalar gerçekleşecek diye bir şey yok.*

Ama son altı ayda çok fazla rüya gerçekleşmişti. Her gece gördüğü, Fran'in doğumuyla ilgili bu rüyanın geleceğin habercisi olduğu hissi onu bir türlü terk etmiyordu.

Yarısı içilmiş sigarayı söndürdü ve gaz lambasına dalgınca baktı. 29 Kasım'dı. Neredeyse bir aydır Grand Junction Holiday Inn'deydiler. Zaman çok yavaş geçiyor, kendilerini kasabayı işe yarar bir şeyler bulma amacıyla keşfe çıkarak oyalıyorlardı.

Stu, Grand Sokağı'nda bir toptancıda Honda marka, orta boy bir jeneratör bulmuştu. Tom'la birlikte jeneratörü tıpkı Çöpçü'nün Randall Flagg'e son hediyesini götürmesi gibi vinç yardımıyla kızağa yüklemişler, sonra kızağı kar aracına bağlayarak Inn'in karşısındaki kongre salonuna kadar çekmişlerdi.

"Bununla ne yapacağız?" diye sormuştu Tom. "Otelin elektriğini geri mi getireceğiz?"

"Onun için fazla küçük," demişti Stu.

"Ne o zaman? Ne işe yarayacak?" Tom oldukça sabırsızlanmıştı.

"Göreceksin," demişti Stu.

Jeneratörü kongre salonunda bir odaya koymuşlar ve Tom, Stu'nun umduğu gibi konuyu hemen unutmuştu. Ertesi gün kar aracıyla Grand Junction Sixplex'e gitmiş ve bu kez vinci tek başına kullanarak keşif gezilerinden birinde rastladığı otuz beş milimetre projeksiyon cihazını ikinci kattaki pencereden aşağı indirerek kızağa yüklemişti. Cihaz plastik bir ambalajla kaplanmış ve üstünü kaplayan toz tabakasına bakılırsa sonra da belli ki unutulmuştu.

Bacağı giderek iyileşiyordu ama yine de cihazı kongre salonunun kapısından geçirip ortaya götürmek neredeyse üç saatini almıştı. Çalışırken bir yandan da Tom'un gelip gelmediğini kontrol ediyordu. Aslında onun yardımıyla işi çok daha çabuk bitirebilirdi ama sürprizi bozmak istemiyordu. Tom herhalde kendine göre bir uğraş bulmuş olacaktı ki Stu, onu bütün gün görmemişti. Saat beş civarında, boynunda bir atkı ve elma gibi kızarmış yanaklarla Holiday Inn'e geldiğinde her şey hazırdı.

Stu, Grand Junction'ın yegâne sinema salonunda gösterilen altı filmi de getirmişti. Akşam yemeğinden sonra, "Hadi benimle kongre salonuna gel Tom," demişti renk vermeden.

"Neden?"

"Göreceksin."

Kongre salonu, karlarla kaplı caddenin diğer tarafındaydı. Stu kapıdan girerken Tom'a bir kutu patlamış mısır vermişti.

"Bu da nereden çıktı?" diye sormuştu Tom.

"Patlamış mısır olmadan film mi izlenir şapşal," demişti Stu sırıtarak.

"FİLM Mİ?"

"Tabii ya."

Tom koşarak kapıdan içeri dalmış, projektör cihazını ve indirilmiş kocaman perdeyi görmüştü. Sonra bakışları bomboş salonun ortasında yan yana duran iki sandalyeye kaymıştı.

"Vay be," diye fısıldamıştı. Yüzündeki büyülenmişlikle karışık hayret ifadesi, tam da Stu'nun görmeyi umduğu ifadeydi.

"Bu işi Braintree'deki Starlite açık hava sinemasında üç yaz boyunca yapmıştım," demişti Stu. "Umarım film koparsa ne yapılması gerektiğini hatırlayabilirim."

"Vay be," demişti Tom yine.

"Makaralar arasında beklemek zorundayız. Gidip ikincisini almadım artık." Stu projeksiyon cihazından Honda jeneratöre doğru giden uzatma kablolarının üstünden geçerek odaya girmiş ve jeneratörü çalıştırmıştı. Jeneratör neşeyle homurdanmaya başlamıştı. Stu gürültüyü engellemesi için kapıyı olabildiğince kapatmış ve ışıkları söndürmüştü. Beş dakika sonra yan yana oturmuşlar Sylvester Stallone'nin *Rambo: İlk Kan* filmini seyrediyorlardı. Kongre salonunun on altı hoparlöründen yayılan gürültü o kadar fazlaydı ki diyalogları duymak zor oluyordu, gerçi pek diyalog olduğu da söylenemezdi ya. Yine de filmi büyük bir keyifle izlemişlerdi.

O anları düşünen Stu gülümsedi. Bilmeyen biri, Inn'deki videoya daha küçük bir jeneratör bağlayıp yüzlerce film seyretmek varken neden böyle uğraştığını sorgulayıp onu aptallıkla suçlayabilirdi. Ama televizyonda film izlemek çok farklıydı, ona göre sinemada seyretmekle kıyaslanamazdı bile. Aslında esas sebep bu da değildi. Öldürecek çok fazla vakitleri vardı... ve bazı günlerde öldürmek fazlasıyla zor oluyordu.

Her neyse, filmlerden biri Disney yapımı son çizgi filmlerden *Oliver ve Company* idi ve video kasetlerini piyasaya sürme fırsatı bulamamışlardı. Tom çizgi filmi defalarca izledi. Oliver, Artful Dodger ve New York'ta bir mavnada yaşayıp çalıntı bir uçak koltuğunda uyuyan Fagin'in maceralarına bir çocuk gibi kahkahalarla gülmüştü.

Stu sinema projesinin yanı sıra, aralarında süpergripten önce altmış beş dolara satılan, 240 parçadan oluşan bir Rolls-Royce'un da bulunduğu yirmiden fazla model yapmıştı. Tom ise Holiday Inn'in ana salonunun zeminini neredeyse tamamen kaplayan, garip ama her nasılsa çekici görünen bir resim çalışması yapmıştı. Resmi yaparken hamur haline getirilmiş kâğıt, alçı ve çeşitli gıda boyaları kullanmıştı. İsmini Ay Üssü Alfa koymuştu. Evet, kendilerini bir şekilde oyalamışlardı ama...

Düşündüğün şey delilik.

Bacağını esnetti. Holiday Inn'in spor salonundaki egzersiz aletleri sayesinde umduğundan da iyi durumdaydı. Hâlâ azımsanmayacak bir tutukluk ve ağrı söz konusu olsa da koltuk değneksiz yürüyebiliyordu. Yavaş yavaş ilerleyebilirlerdi. Tom'a, neredeyse herkesin garajında bir tane bulundurduğu kar motosikletlerini kullanmayı öğretebileceğinden

emindi. Günde otuz kilometre ilerlerler, yanlarına çadır, kalın uyku tulumları ve kurutulmuş gıdalar alırlar ve...

Tabii, sonra Vail Geçidi'nde tepenize çığ düştüğünde Tom ile kurutulmuş havuçlarınızı kemirerek defolup gitmesini söyleyebilirsiniz. Bu delilik!

Yine de...

Gaz lambasını söndürüp uzandı. Ama uzun bir süre uyuyamadı.

Kahvaltıda Tom'a sordu: "Boulder'a dönmeyi ne kadar istiyorsun Tom?"

"Gidip Fran'i görmeyi mi? Ve Dick'i? Sandy'yi? Boulder'a gitmeyi her şeyden çok istiyorum Stu. Evimi başkasına vermemişlerdir değil mi?"

"Vermediklerinden eminim. Sence şansımızı deneyelim mi?"

Tom, ona kafası karışmışçasına baktı. Stu açıklamaya hazırlanmıştı ki Tom, "Her şey biraz şans değil mi?" dedi.

Ve böylece karar verilmiş oldu. Kasımın son gününde Grand Junction'dan ayrıldılar.

Tom'a kar motosikleti kullanmanın temellerini öğretmeye gerek kalmadı. Stu, Holiday Inn'den bir kilometre bile uzak olmayan bir garajda bir arazi aracı buldu. Motoru oldukça büyüktü, rüzgârı kesecek şekilde tasarlanmıştı ve en önemlisi, üstü açık bir yük bölmesi mevcuttu. Şüphesiz bu bölmede bir zamanlar acil durumlarda ihtiyaç duyulabilecek malzemeler vardı. İri bir köpeğin rahatça yolculuk edebileceği genişlikteydi. Süpergrip yaz başında ortaya çıkmasına rağmen kasabadaki çok sayıdaki kamp malzemesi satan dükkândan zorlu kış yolculuğu için gereken bütün ihtiyaçlarını kolayca karşıladılar. Pratik çadırlar, kalın uyku tulumları, her ihtimale karşı birer çift kayak (gerçi Tom'a kayak yapmayı öğretmesi gerekebileceğini düşündükçe Stu'nun içini bir sıkıntı kaplıyordu), büyük bir Coleman gazlı ocak, lambalar, gaz bidonları, yedek piller, konsantre yiyecekler ve dürbünlü bir Garand tüfek.

Stu ilk gün saat iki civarında bir yerde mahsur kalıp açlıktan öleceklerine dair korkusunun yersiz olduğunu gördü. Ormanlar av hayvanlarıyla kaynıyordu; hayatında hiç böyle bir şey görmemişti. Akşamüstü bir geyik

vurdu, okulu asıp Dale amcası ile ava gittiği dokuzuncu sınıftan beri vurduğu ilk geyikti. O geyik, eti acımtırak bir dişiydi... Dale amcası çok fazla ısırgan otu yediği için etinin tadının öyle olduğunu söylemişti. Bu seferki geniş göğüslü, iri, sağlıklı bir erkekti. Stu, kamp malzemeleri satan bir dükkândan aldığı keskin bıçakla hayvanın iç organlarını çıkarırken kışın yeni başladığını düşündü. Tabiat Ana nüfus fazlalığının çaresine kendi yöntemleriyle bakacaktı.

Stu geyiği kol ağızlarının kanla ıslanmasına engel olamadan elinden geldiğince parçalarken Tom büyük bir ateş yaktı. Stu işini bitirdiğinde karanlık basalı üç saat olmuştu ve kırılan bacağı "Ave Maria"yı söylüyordu. Dale amcasıyla avladığı geyik, Braintree sınırında bir kulübede yaşayan Schoey adında bir ihtiyara gitmişti. Adam üç dolar ve beş kilo et karşılığında geyiği bir güzel yüzüp temizlemişti.

"Keşke ihtiyar Schoey şimdi burada olsaydı," dedi içini çekerek.

"Kim?" diye sordu uyuklamakta olan Tom.

"Boş ver Tom. Kendi kendime konuşuyordum."

Ama et, bütün zahmetine değecek kadar lezzetliydi. Stu karınlarını iyice doyurduktan sonra on beş kilo kadar daha pişirdi ve ertesi sabah kar aracının daha küçük taşıma bölmelerine yerleştirdi. İlk gün sadece yirmi dört kilometre ilerleyebildiler.

O gece rüya değişti. Yine doğum odasındaydı. Her yer kanla kaplıydı, üstündeki beyaz önlüğün kolları kandan yapış yapış olmuştu. Frannie'nin üstünü örten çarşaf da kıpkırmızıydı. Frannie çığlıklar atıyordu.

Geliyor, dedi George soluk soluğa. *Nihayet geliyor Frannie, artık doğmayı bekliyor, bu yüzden ıkın! IKIN!*

Ve bebek geldi, son bir kan seliyle birlikte çıktı. George, bebeği kalçasından tutarak çıkardı, çünkü ters gelmişti.

Laurie çığlık atmaya başladı. Çelik aletler her yere saçıldı...

Çünkü doğan, sırıtan bir insan yüzüne sahip, kurdumsu bir yaratıktı. *Onun* yüzüydü, Flagg'di, ölmemişti, hâlâ ölmemişti ve Frannie, Randall Flagg'i doğurmuştu...

Stu soluklarını kulaklarında hissederek uyandı. Haykırmış mıydı?

Tom hâlâ uyuyordu. Uyku tulumuna öyle gömülmüştü ki sadece saçlarının tepesi görünüyordu. Kojak, Stu'nun yanına kıvrılmıştı. Her şey yolundaydı. Sadece bir rüyaydı...

Tam o sırada keskin bir uluma, ümitsiz dehşetin gümüşi sesi geceyi yırtarak göğe tırmandı... bir kurdun uluması ya da belki bir katilin hayaletinin çığlığıydı.

Kojak başını kaldırdı.

Stu'nun kolları, bacakları, kasıkları ürperdi.

Uluma bir daha duyulmadı.

Stu uyudu. Sabah toparlanıp yola devam ettiler. Geyiğin iç organlarının bıraktıkları yerde olmadığını fark eden Tom oldu. Geriye sadece ayak izleri ve sürüklenen etlerin karda bıraktığı pembe iz kalmıştı.

Havanın iyi olduğu beş gün, Rifle'a kadar geldiler. Ertesi sabah kalktıklarında kendilerini giderek şiddetlenen tipinin göbeğinde buldular. Stu tipinin geçmesini beklemelerinin iyi olacağını söyledi ve kasabada bir otele yerleştiler. Tom lobinin kapılarını açık tuttu ve Stu kar aracını doğruca içeri soktu. Yerdeki halı mahvolmuştu ama araç için gayet iyi bir garajdı.

Kar, üç gün boyunca yağdı. 10 Aralık sabahı uyandılar ve kapının önündeki karları küreyerek dışarı çıktıklarında güneşin pırıl pırıl parlamakta olduğunu gördüler. Hava sıcaklığı da hissedilir ölçüde yükselmişti. Kar kalınlığı bir hayli artmıştı ve I-70'in kıvrımlarıyla dönüşlerini takip etmek iyice zorlaşmıştı. Ama o ılık, parlak günde Stu'yu endişelendiren, otoyolu takip edememek değildi. Öğleden sonra geç vakitlerde, mavi gölgeler uzamaya başladığında önce yavaşladılar, sonra Stu motoru tamamen durdurdu. Başını hafifçe yana eğmişti, bütün vücudu dinlemede gibiydi.

"Ne oldu Stu? Neyi..." Ve Tom da duydu. Sol taraflarından, yukarıdan, alçak bir gümbürtü geliyordu. Giderek büyüdü ve ekspres tren kükremesine döndü, ardından azalıp yok oldu. Gün yine eski sükûnetine büründü.

"Stu?" diye sordu Tom kaygılı bir sesle.

"Endişelenme," dedi Stu ve, *ben ikimizin yerine de endişelenirim,* diye düşündü.

* * *

Hava sıcaklığı artmaya devam etti. 13 Aralık'ta neredeyse Shoshone'a varmışlardı ve hâlâ Rocky Dağları'na tırmanmaya devam ediyorlardı, tekrar inişe geçmeye başlamadan önce ulaşacakları en yüksek nokta Loveland Geçidi'ydi.

Çığların alçak gümbürtüsünü kimi zaman uzaktan, kimi zaman sadece ümitsizce yukarı bakıp beyaz ölümün üstlerine düşmemesini dilemelerine sebep olacak kadar yakından duymaya devam ettiler. Ayın on ikisinde çığ, daha yarım saat önce geçtikleri yere düşerek kar aracının izlerini tonlarca karla örttü. Stu kar aracının homurtusunun yarattığı titreşimin, onları daha ne olduğunu anlayamadan on iki metre derine gömecek bir çığı tetikleyerek öldüreceğinden korkmaya başlamıştı. Ama yola devam edip iyimser düşünmeye çalışmaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Sonra sıcaklık tekrar düştü ve çığ tehlikesi bir nebze azaldı. Bir fırtınaya daha yakalanınca iki günlüğüne mola vermek zorunda kaldılar. Fırtına dinince karların arasından çıkıp yola devam ettiler ve kurtlar geceleri ulumaya başladı. Sesleri bazen uzaktan, bazen de Kojak'ı göğsünde alçak bir hırıltıyla, yay gibi gerilmiş bir halde ayağa dikecek kadar yakından geliyordu. Sıcaklık tekrar artmadı ve çığ gümbürtülerini giderek daha az duymaya başladılar ama ayın on sekizinde yine bir çığdan kıl payı kurtuldular.

Stu 22 Aralık'ta, Avon kasabasının hemen dışında kar aracıyla yoldan çıkıp burun üstü hendeğe dalıverdi. Saatte on beş kilometre hızla, karları arkalarına püskürterek, güvenli bir şekilde ilerliyorlardı. Hatta Tom, ona, aşağıdaki tek kiliseli, karların evlerin çatılarına dek yükselmiş olan küçük sessiz köyü gösterdi. Bir süre sonra, Stu kar aracının kontrolünü kaybetti.

"Neler olu..." diyebildi sadece.

Kar aracı aşağı daldı. Stu geri gitmeye çalıştı, ama çok geçti. Tıpkı havuza dalmadan önce tramplende zıplandığında yükselme hızıyla yerçekimi gücünün eşitlendiği an duyulan hisse benzer, hiç ağırlıkları yokmuş gibi tuhaf bir his oldu. Aracın üstünden tepetaklak uçtular. Stu, Tom ve Kojak'ı kaybetti. Soğuk kar burnuna doldu. Bağırmak için ağzını açtığında kar boğazına kadar girdi. Yakasından içeri doldu. Düşüyor, yuvarlanıyordu. Nihayet kalın bir kar tabakasının üstünde hareketsiz kaldı.

Yutkunmaya çalışarak bir yüzücü gibi yukarı tırmanmaya çalıştı. Kar boğazını yakmıştı.

"Tom!" diye bağırdı tırmanmak için debelenerek. Garipti ama bulunduğu yerden otoyoldan ayrılıp kendi küçük çaplı çığlarını yarattıkları noktayı net bir şekilde görebiliyordu. Yolun on beş metre kadar aşağısındaki karlara gömülmüş olan kar aracının sadece arka kısmı görünüyordu. Turuncu bir şamandıraya benziyordu. Su benzetmesinin devam etmesi ne ilginçti... peki Tom boğuluyor muydu?

"Tom! Tommy!"

Kojak boydan boya pudraşekerle kaplanmış gibi karın içinden fırladı ve Stu'ya doğru ilerlemeye başladı.

"Kojak!" diye bağırdı Stu. "Tom'u bul! Tom'u bul!"

Kojak havladı ve zor da olsa derin karın içinde yön değiştirdi. Kar tabakasının bozulduğu bir yere doğru ilerledi ve tekrar havladı. Stu debelenip kar yutarak, bata çıka ilerledi ve Kojak'ın yanına varınca karın içini yoklamaya başladı. Eldivenli eliyle Tom'un ceketini kavradı ve sertçe çekti. Tom öksürüp soluklanmaya çalışarak karın üstünde belirdi ve ikisi de kendini sırtüstü yere atıverdi. Tom ıslık gibi soluk alıp vererek yutkundu.

"Boğazım! Yanıyor! Aman, aman."

"Soğuğun etkisi Tom. Geçer."

"Boğuluyordum..."

"Geçti artık Tom. Her şey yoluna girecek."

Nefesleri düzene girene dek karda sırtüstü yatmaya devam ettiler. Stu iri adamın titremesini engellemek için kolunu Tom'un omzuna attı. Uzaklardan bir başka çığın giderek yükselen, sonra azalan soğuk gümbürtüsü geldi.

Yoldan çıktıkları noktadan Avon'a kadar olan bir kilometrelik mesafeyi almaları saatler sürdü. Kar aracını veya üstündeki malzemeleri kurtarmak mümkün değildi; yolun çok aşağısındaydılar. En azından bahara kadar, dünyanın şu anki hali düşünülürse muhtemelen sonsuza kadar orada kalacaklardı.

Kasabaya, alacakaranlığın çökmesinden yarım saat sonra vardılar. Bir ateş yakıp uyuyacak sıcak bir yer bulmak dışında hiçbir şey yapama-

yacak kadar yorulmuş ve üşümüşlerdi. O gece rüyalar yoktu, sadece aşırı yorgunluğun karalığı vardı.

Sabah eksilen malzemelerinin yerine yenilerini bulma işine giriştiler. Avon, Grand Junction kadar büyük olmadığı için bulmaları daha zordu. Stu yine kışı geçirene kadar orada kalıp kalmamayı düşündü, yapılması gerekenin bu olduğunu söylediği takdirde Tom'un onu sorgulamayacağını biliyordu ve önceki gün, şanslarını zorlayan insanların başına neler gelebileceğini görmüştü. Ama düşündükten sonra kalmamaya karar verdi. Bebek, ocak başında doğacaktı. Doğduğunda orada olmak istiyordu. İyi olduğunu kendi gözleriyle görmeye ihtiyacı vardı.

Avon'un kısa anacaddesinin sonunda bir John Deere bayii buldular. Galerinin arkasındaki garajda iki kullanılmış kar aracı vardı. İkisi de daha önce kullandıkları kadar iyi değildi ama birinin ekstra geniş, çivili paletleri vardı ve Stu işlerini göreceğini düşündü. Konsantre gıda bulamadıkları için konservelerle yetinmek zorunda kaldılar. Günün geri kalanında evleri dolaşıp kamp malzemeleri aradılar. İkisinin de hoşlanmadığı bir işti. Salgının geride bıraktığı görüntüler karşılarına çıkıyordu.

Günün sonuna yaklaşmışlardı ki aradıklarının çoğunu tek bir evde buldular. Anayolun hemen gerisinde, geniş odalı bir evdi. Görünüşe bakılırsa süpergripten önce, John Denver şarkılarında bahsi geçenleri yapmak için Colorado'ya gelen gençlerin kaldığı bir yerdi. Hatta Tom merdiven altındaki boşlukta, büyük, yeşil bir çöp torbası içinde iyi kalite bir miktar "Rocky Dağları Kafası" bulmuştu.

"Bu ne? Tütün mü Stu?"

Stu sırıttı. "Eh, sanırım öyle düşünceler de vardı. Esrar Tom. Bulduğun yere bırakıver."

Eşyaları kar aracına dikkatlice yüklediler. Yeni uyku tulumlarını ve pratik çadırlarını sağlam bir şekilde bağladılar. İlk yıldızlar gökte belirmeye başlamıştı. Avon'da bir gece daha geçirmeye karar verdiler.

Karların üzerinde kaldıkları eve doğru ilerlerlerken Stu'nun aklına şaşırtıcı bir düşünce geldi. Ertesi gün Noel arifesiydi. Zamanın bu kadar çabuk geçtiğine inanmak zordu ama kol saatinin takvimi öyle olduğunu söylüyordu. Grand Junction'dan ayrılalı üç haftadan fazla olmuştu.

Eve vardıklarında, "Kojak ile içeri girip ateş yakın," dedi. "Benim küçük bir işim var."

"Ne işi Stu?"

"Sürpriz."

"Sürpriz mi? Ne olduğunu öğrenecek miyim?"

"Evet."

"Ne zaman?" Tom'un gözleri parlıyordu.

"Birkaç gün içinde."

"Tom Cullen sürprizi öğrenmek için birkaç gün bekleyemez, aman hayır!"

"Tom Cullen beklemek zorunda," dedi Stu sırıtarak. "Bir saate kadar dönerim. Sen gitmek için hazır ol."

"Eh... peki."

Stu aklındakileri bulduğunda aradan bir buçuk saat geçmişti. Tom sonraki iki üç saat boyunca sürprizi öğrenebilmek için bastırdı, ama Stu hiç renk vermedi. Uyku vakti geldiğinde Tom konuyu unutmuştu.

Karanlıkta yatarlarken Stu, "Bahse girerim şimdi keşke Grand Junction'dan hiç ayrılmasaydık diyorsundur," dedi.

"Aman, hayır," dedi Tom uykulu bir sesle. "Küçük evime olabildiğince çabuk varmak istiyorum. Umarım bir daha yoldan çıkıp karın içine düşmeyiz. Tom Cullen neredeyse boğuluyordu!"

"Daha yavaş ilerleyip daha dikkatli oluruz," dedi Stu. Tekrar *olursa* başlarına muhtemelen neyin geleceğini söylemedi... yürüme mesafesinde sığınacak bir yer olmayacaktı.

"Sence ne zaman varırız Stu?"

"Biraz vakit alacak koca dost. Ama varacağız. Bence artık uyusak iyi olacak, ya sence?"

"Galiba öyle."

Stu lambayı söndürdü.

O gece rüyasında hem Fran'in, hem de korkunç kurt-bebeğinin doğum sırasında öldüğünü gördü. George Richardson'ın uzaklardan gelen sesini duydu: *Grip yüzünden. Artık bebekler olmayacak. Hamilelik, ölüm demek. Her tencerede tavuk, her rahimde bir kurt. Grip yüzünden. İşimiz bitti. İnsan ırkı yok olacak. Grip yüzünden.*

Ve daha yakından bir yerden, Kara Adam'ın ulumayı andıran kahkahası yükseldi.

Noel arifesinde, neredeyse yeni yıla kadar sorunsuzca sürecek olan yolculuklarına başladılar. Kar tabakasının yüzeyi sertleşmişti. Rüzgâr buz kristallerini savuruyor, John Deere kar aracının rahatlıkla yarıp geçtiği pudramsı tepecikler oluşturuyordu. Kar körlüğüne karşı önlem olarak güneş gözlükleri takmışlardı.

O akşam, Avon'un otuz beş kilometre doğusunda, Silverthorne yakınlarında kamp kurdular. Loveland Geçidi'ne girmek üzereydiler. İçi dolu, gömülü Eisenhower Tüneli aşağıda, doğuda bir yerde kalmıştı. Stu akşam yemeğinin ısınmasını beklerlerken inanılmaz bir şey keşfetti. Baltasını yüzeydeki buzu kırıp alttaki yumuşak kara ulaşmak için dalgınca indirirken oturdukları yerin sadece bir kol boyu derininde mavi metale rastladı. Tam Tom'a seslenip keşfinden bahsedecekti ki vazgeçti. Sıkışıp kalmış arabaların ve Tanrı bilir kaç cesedin hemen üzerinde oturuyor olmaları düşüncesi pek hoş değildi.

Tom yirmi beşi sabahı saat yediye çeyrek kala uyandığında Stu'nun çoktan kalkmış, kahvaltı hazırladığını gördü. Bu biraz garipti, çünkü Tom hep Stu'dan önce uyanırdı. Ateşin üstündeki küçük tencerede Campbell sebze çorbası pişiriyordu. Kojak çorbayı hevesle izliyordu.

"Günaydın Stu," dedi Tom parkasının fermuarını kapatıp pratik çadırının altındaki uyku tulumundan çıkarken.

"Günaydın," dedi Stu. "Mutlu Noel'ler."

"Noel mi?" Tom ona baktı ve çişinin geldiğini unutuverdi. "Noel mi?" diye tekrarladı.

"Noel sabahı." Başparmağıyla Tom'un sol tarafını işaret etti. "Elimden gelenin en iyisini yaptım."

Kara saplanmış, yaklaşık altmış santim boyunda bir Noel ağacı vardı. Stu bir ağacın üst kısmını kesmiş, Avon'daki Five-and-Ten'in bir odasında bulduğu gümüş rengi toplarla süslemişti.

"Bir ağaç," diye fısıldadı Tom büyülenmiş gibi. "Ve hediyeler. Onlar hediye değil mi Stu?"

Ağacın altında, karın üstünde üç paket vardı. Üçü de üstünde gümüş rengi düğün çanları olan açık mavi ambalaj kâğıtlarına sarılmıştı, Five-and-Ten'de Noel ambalajları yoktu, dip odada bile.

"Evet hediye," dedi Stu. "Senin için. Herhalde Noel Baba getirmiş."

Tom, ona kızgınca baktı. "Tom Cullen, Noel Baba'nın gerçek olmadığını biliyor! Aman, hayır! Hediyeler senden!" Bir anda yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Ben, sana bir şey almadım! Unuttum... Noel olduğunu bilmiyordum... çok salağım! Salak!" Alnına bir yumruk attı. Ağlamak üzereydi.

Stu, Tom'un yanına çömeldi. "Tom," dedi. "Sen, bana Noel hediyemi erken verdin."

"Hayır bayım, vermedim. Unuttum. Tom Cullen aptalın teki. A-Y, *aptal* böyle yazılır."

"Ama verdin. Hem de en güzel hediyeyi verdin. Hâlâ hayattayım. Sen olmasan bugünü göremezdim."

Tom, ona anlamsız gözlerle baktı.

"Gelmeseydin Green River'ın batısındaki o çukurda ölecektim. Ve yanımda olmasaydın Otel Utah'ta zatürree veya grip ya da her ne haltsa, işimi bitirecekti. Doğru ilaçları nasıl seçtin bilmiyorum... belki Nick, belki Tanrı, belki de şanstı ama yaptın. Kendine haksızlık etme. Sen olmasaydın bu Noel'i asla göremezdim. Sana hayatımı borçluyum."

"Yok canım, bu aynı şey değil," dedi Tom ama yüzü mutlulukla parlıyordu.

"*Aynı* şey," dedi Stu ciddi bir ifadeyle.

"Eh..."

"Hadi, hediyelerini aç. Bakalım Noel Baba, sana ne getirmiş? Gece kızağının sesini duydum. Galiba grip kuzey kutbuna ulaşamamış."

"Onu duydun mu?" Tom, dalga geçip geçmediğinden emin olamayarak ona dikkatlice baktı.

"Bir şey duydum."

Tom ilk paketi alıp özenle açtı, bütün çocukların önceki Noel'de almak için can attığı oyuncak tilt makinesiydi. Yanında iki yıl ömrü olan piller de vardı. Görünce Tom'un gözleri parladı. "Aç," dedi Stu.

"Hayır, önce diğerlerine de bakmak istiyorum."

İkinci hediye, üstünde bir kayakçının fotoğrafı olan, uzun kollu bir tişörttü.

"Üstünde LOVELAND'DAN GEÇTİM yazıyor," dedi Stu ona. "Henüz geçemedik ama az kaldı."

Tom hemen parkasını çıkardı, tişörtü giydi ve parkayı tekrar üstüne geçirdi.

"Harika! Çok güzel Stu!"

En küçükleri olan son pakette, ince bir zincir ucuna takılı gümüş bir madalyon vardı. Tom madalyonun üstündeki şekli yan yatmış sekiz rakamına benzetti. Havaya kaldırıp aklı karışmışçasına baktı.

"Nedir bu Stu?"

"Bir Yunan sembolü. Çok uzun zaman önce izlediğim, *Ben Casey* adındaki programdan hatırlıyorum. Sonsuzluk anlamına geliyor Tom." Uzanıp Tom'un madalyonu tutan elini kavradı. "Boulder'a varabileceğimizi düşünüyorum Tommy. Orayı tekrar göreceğimize inanıyorum. Sakıncası yoksa bu madalyonu takmanı istiyorum. Bir gün bir iyiliğe ihtiyacın olursa ve kimden isteyeceğini bilemezsen madalyona bak ve Stuart Redman'ı hatırla. Tamam mı?"

"Sonsuzluk," dedi Tom madalyonu döndürerek.

Sonra zinciri boynuna taktı.

"Hatırlayacağım," dedi. "Tom Cullen bunu unutmayacak."

"Ha siktir! Neredeyse unutuyordum!" Stu çadırına gidip bir başka paket daha getirdi. "Mutlu Noel'ler Kojak! Dur senin için açayım." Paketten bir kutu Hartz Mountain köpek bisküvisi çıktı. Stu bir avuç alıp karın üstüne attı ve Kojak hapır hupur yedi. Sonra kuyruğunu ümitle sallayarak Stu'nun yanına geldi.

"Daha sonra tekrar veririm," dedi Stu kutuyu kaldırarak. "Edep, ne yaparsan düsturun olsun... tıpkı ihtiyar keltoşun diyeceği gibi." Sesi boğuklaştı ve yaşların gözlerini yaktığını hissetti. Glen'i özlemişti, Larry'yi özlemişti, yana yatırdığı şapkasıyla Ralph'i özlemişti. Birdenbire bütün kaybettiklerini özlemişti. Hem de çok. Abagail Ana her şey sona ermeden önce çok kan dökületeceğini söylemiş ve haklı çıkmıştı. Stu içten içe ona hem lanet okuyor, hem şükran duyuyordu.

"Stu? İyi misin?"

"Evet Tommy iyiyim." Ona birden sıkıca sarıldı ve Tom da aynı şekilde karşılık verdi. "Mutlu Noel'ler koca dost."

Tom çekingence sordu. "Gitmeden önce bir şarkı söyleyebilir miyim?"

"Elbette."

Stu bir çocuğun detone sesiyle "Jingle Bells" veya "Frosty the Snowman"i söylemesini bekliyordu ama Tom şaşırtıcı derecede güzel bir tenor sesle "The First Noel"i söylemeye başladı.

"İlk Noel..." Tom'un sesi beyaz ıssızlığa yayıldı ve hoş bir şekilde yankılandı. *"... dedi melekler... tarlalarda yatan fakir çobanlara... tarlalarda... koyunlarını güderken... kapkara kış gecesinde..."*

Stu nakarata katıldı. Sesi Tom'unki kadar güzel değildi ama birlikte güzel bir uyum yakalamışlardı. Sesleri, Noel sabahının katedral sessizliğinde çınladı.

"Noel, Noel, Noel, Noel'de... İsa doğdu İsrail'de..."

"Hatırlayamadığım tek yer orası," dedi Tom sesleri yok olup giderken mahcup bir ifadeyle.

"Çok iyiydi," dedi Stu. Gözleri yine yaşlarla dolmuştu. Her an akmaya başlayabilirler ve bu, Tom'u üzerdi. Bu yüzden kendini toparladı. "Yola çıksak iyi olur. Gün ışığından olabildiğince faydalanalım."

"Tamam." Çadırı toplayan Stu'ya baktı. "Bu yaşadığım en güzel Noel'di Stu."

"Sevindim Tommy."

Kısa süre sonra, parlak Noel gününde doğuya doğru tekrar yola koyuldular.

O gece, Loveland Geçidi zirvesinin hemen yakınında, deniz seviyesinin neredeyse üç bin altı yüz elli metre yukarısında kamp kurdular. Hava sıcaklığı sıfırın altında olduğu için üçü dip dibe uyudu. Yeni bilenmiş bir kasap bıçağı kadar keskin rüzgâr hiç durmamacasına esiyor ve büyük kayaların, kış göğünde neredeyse dokunabilecekleri kadar yakın görünen yıldızların ışığının yarattığı kara gölgelerinden kurtların ulumaları yükseliyordu. Dünya, devasa bir mezar gibi altlarında doğuya ve batıya uzanıyordu.

Kojak ertesi sabah erken vakitlerde, daha gün doğmadan havlayarak onları uyandırdı. Stu tüfeği kaparak çadırın altından çıktı. Kurtlar kendilerini ilk kez göstermişti. Tepelerden aşağı inmişler, kampı kaba bir çember içine alarak oturuyorlardı. Artık ulumuyorlar, sadece bakıyorlardı. Gözlerinin derinliklerinde yeşil pırıltılar vardı ve insafsızca sırıtıyor gibiydiler.

Stu rasgele altı el ateş ederek onları dağıttı. İçlerinden biri vurulup havaya savrulduktan sonra karların üstüne yığıldı. Kojak gidip leşi kokladıktan sonra bacağını kaldırıp üstüne işedi.

"Kurtlar hâlâ *ona* ait," dedi Tom. "Hep öyle olacaklar."

Tom hâlâ yarı uykuda gibiydi. Gözleri dalgın dalgın bakıyordu. Stu birden neler olduğunu anladı. Tom yine o ürkütücü hipnoz durumuna geçmişti.

"Tom... öldü mü? Biliyor musun?"

"O hiçbir zaman ölmez," dedi Tom. "Kurtların içinde yaşar. Ve kargaların. Çıngıraklıyılanların. Geceleri baykuşun gölgesinde, gündüz ise akreplerde. Yarasalarla birlikte tepetaklak durur. Onlar gibi kördür."

"Geri dönecek mi?" diye sordu Stu endişeyle. Baştan ayağa buz kesmişti.

Tom cevap vermedi.

"Tommy..."

"Tom uyuyor. Fili görmeye gitti."

"Boulder'ı görebiliyor musun Tom?"

Günün ilk ışıkları, dağların sivri doruklarının gerisinden kendini göstermeye başladı.

"Evet. Bekliyorlar. Bir haber bekliyorlar. Baharı bekliyorlar. Boulder'da sessizlik var."

"Frannie'yi görebiliyor musun?"

Tom'un yüzü aydınlandı. "Frannie, evet. Şişman. Galiba bebeği olacak. Lucy Swann ile birlikte kalıyor. Lucy'nin de bebeği olacak. Ama önce Frannie. Ancak..." Tom'un yüzü sarardı.

"Tom? Bir sorun mu var?"

"Bebek..."

"Bebeğe ne olmuş?"

Tom şaşkınca etrafına bakındı. "Kurtlara ateş ediyorduk, değil mi? Uyudum mu Stu?"

Stu kendini zorlayarak gülümsedi. "Biraz."

"Rüyamda bir fil gördüm. Komik, değil mi?"

"Evet." *Bebeğe ne olmuş? Fran'e ne olmuş?*

Boulder'a vaktinde varamayacaklarından korkmaya başladı. Tom'un gördüğü her neyse, onlar gitmeden önce gerçekleşecekti.

İyi giden hava, yeni yıldan üç gün önce bozuldu ve Kittredge kasabasında durdular. Artık Boulder'a çok yaklaşmışlardı. Onun için bu zorunlu mola morallerini bozdu. Kojak bile huzursuzdu.

"Yakında yola devam edebilir miyiz sence Stu?"

"Bilmiyorum. Umarım. Güzel hava iki gün daha sürseydi Boulder'a varabilirdik. Kahretsin!" İçini çekip omuz silkti. "Belki şöyle bir serpiştirip geçer."

Ama tam tersine, kışın en şiddetli fırtınasını yaşadılar. Yükseklikleri bazı yerlerde üç buçuk, hatta dört metreyi bulan kar tepecikleri meydana geldi. 2 Ocak sabahı karları küreyip gün ışığına çıktıklarında her yerin bembeyaz bir örtüyle kaplanmış olduğunu gördüler. Güneş eskimiş bir bakır sikke gibiydi. Kasabanın çarşısı, karlar altına tamamen gömülmüştü. Rüzgâr, karlarda yılankavi, çılgınca şekiller oluşturmuştu. Sanki başka bir gezegendeydiler.

Yola devam ettiler, ama ilerleyişleri hiç olmadığı kadar yavaştı. Yolu bulabilmek, çok ciddi bir sorun haline gelmişti. Kar aracı sık sık saplanıp kalıyor, kazarak çıkarmak zorunda kalıyorlardı. 1991 yılının ikinci gününde çığların tren sesini andıran gümbürtüleri tekrar başladı.

4 Ocak'ta, 6. Karayolu'nun Golden ayrımına geldiler. İkisi de bilmiyordu ama –ne rüyalar ne önseziler vardı– Frannie Goldsmith o gün doğuma girmişti.

"Pekâlâ," dedi Stu yol ayrımında durduklarında. "Artık yolu bulmakta zorlanmayacağız. Kayaların arası oyularak yapılmış. Ama sapağı kaçırmadığımız için gerçekten çok şanslıyız."

Yolu takip etmek kolaydı ama tünellerden geçme konusunda aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Bazen girişi bulmak için pudra gibi kar-

ları ve bazen de çığ kalıntılarını kazmak zorunda kalıyorlardı. Kar aracı, tünelin çıplak yolu üzerinde kükreyerek mutsuzca ilerliyordu.

Dahası, tünellerin içi çok ürkütücüydü, Larry veya Çöpçü Adam'ın da söyleyebileceği gibi. Kar aracının ışığının dışında her taraf karanlıktı, çünkü iki taraf da karla kaplıydı. Tünelin içinde olmak, içi karanlık bir buzdolabına kapatılmak gibiydi. İlerleyişleri bir işkenceden farksız değildi, çok yavaştı. Tünellerden çıkmak ise ayrı bir sorundu. Stu karşılarına ne yaparlarsa yapsınlar diğer ucunu açamayacakları bir tünelin çıkmasından korkuyordu. Böyle bir durumda eyaletler arası yola geri dönmek zorunda kalırlar, bu da onlara en az bir hafta kaybettirirdi. Kar aracını terk etmek gibi bir seçenekleri yoktu. Bu, intihar olurdu.

Ve Boulder'a çıldırtacak kadar yaklaşmışlardı.

Tom 7 Ocak günü, bir başka tünelin çıkışını kazıp açık havaya çıkmalarından iki hafta sonra kar aracının arkasında ayağa kalkarak bir yeri gösterdi. "O ne Stu?"

Stu yorgun ve keyifsizdi. Artık kâbus görmüyordu ve tuhaftı, ama bu, onu rahatlatmak yerine daha da korkutuyordu.

"Hareket halindeyken ayağa kalkma Tom. Sana bunu kaç kere söyleyeceğim? Kafa üstü karın içine düşersin ve..."

"Tamam ama ne o? Bir köprüye benziyor. Bir yerde bir nehri mi geçtik Stu?"

Stu baktı, motoru durdurdu.

"Neymiş?" diye merakla sordu Tom.

"Üstgeçit," diye mırıldandı Stu. "İ... inanamıyorum..."

"Üstgeçit mi? Üstgeçit mi?"

Stu dönüp onu omuzlarından yakaladı. "Golden üstgeçidi Tom! Orası 119! 119. Karayolu! Boulder yolu! Kasabadan sadece otuz kilometre uzaktayız! Belki daha da az!"

Tom nihayet anladı. Ağzı bir karış açıldı. Yüzündeki komik ifadeye gülmekten kendini alamayan Stu, Tom'un sırtına vurdu. Bacağındaki sürekli ağrı bile keyfini kaçıramazdı.

"Gerçekten eve geldik mi Stu?"

"Evet, evet, eveettt!"

Birbirlerine sarılmışlar, hoplayıp zıplayarak dans ediyorlar, karlarda yuvarlanıyorlar ve neşeyle gülüyorlardı. Kojak önce onlara şaşkınca baktı, sonra havlayıp kuyruğunu sallayarak aralarına katıldı.

O gece Golden'da kamp kurdular ve ertesi sabah erkenden 119 üzerinden Boulder'a doğru yola çıktılar. İkisini de uyku tutmamıştı. Stu hayatında hiçbir şeyi böyle sabırsızlıkla ve endişeyle beklememişti. Frannie ve bebeği çok merak ediyordu.

Kar aracı, öğle vaktinden bir saat sonra teklemeye başladı. Stu motoru kapatıp Kojak'ın bulunduğu küçük bölmenin yan tarafındaki yedek benzin bidonunu almaya gitti. "Eyvah!" dedi bidonun boş olduğunu fark edince.

"Sorun ne Stu?"

"Ne olacak, benim!" dedi Stu sıkıntıyla. "Bidonun boş olduğunu biliyordum ama doldurmayı unuttum. Fazla heyecan yüzünden aklımdan çıkmış. Amma salağım!"

"Benzinimiz mi bitti?"

Stu boş bidonu fırlatıp attı. "Maalesef öyle. Nasıl böylesine bir aptallık ettim? "

"Herhalde Frannie'yi düşünüyordun. Peki şimdi ne yapacağız?"

"Yürüyeceğiz. Ya da yürümeyi deneyeceğiz. Uyku tulumunu al. Konserveleri aramızda paylaşıp uyku tulumlarının içine koyarız. Çadırları bırakırız. Kusura bakma Tom. Bu tamamen benim suçum."

"Önemli değil Stu. Çadırları alacak mıyız?"

"Bıraksak daha iyi olacak koca dost."

Boulder'a o gün varamadılar. Çok hafif görünen ama onların yavaşlamalarına yol açan ince karda yürüyebilmek için harcadıkları çaba yüzünden bitkin düşüp alacakaranlıkta kamp kurdular. O gece ateşleri yoktu. Etrafta çalı çırpı bulamadılar ve karı kazıp aramaya hiçbirinin gücü yoktu. Etrafları yüksek kar tümsekleriyle çevriliydi. Stu beklentiyle ufku taradı ama karanlık çöktükten sonra bile Boulder'ın varlığına işaret olacak herhangi bir ışık göremedi.

Tom soğuk akşam yemeklerini yedikten sonra uyku tulumuna girdi ve iyi uykular bile diyemeden uyudu. Stu çok yorgundu, bu yetmezmiş gibi bacağı fena halde ağrıyordu. *Umarım kalıcı bir hasar vermemişimdir,* diye düşündü.

Ertesi gece Boulder'da olacaklar, gerçek yataklarda yatacaklardı. Bütün çektiklerine değecekti.

Uyku tulumuna girerken aklına huzursuz edici bir ihtimal daha geldi. Ya Boulder'a vardıklarında bomboş olduğunu görürlerse? Tıpkı Grand Junction, Avon ve Kittredge gibi. Boş evler, boş dükkânlar, çatıları karın ağırlığıyla çökmüş binalar. Kar tepecikleriyle dolu caddeler. Duyulan tek ses, eriyen karlar sebebiyle düşen damlaların düzenli şıpırtısı... kütüphanede, Boulder'da hava sıcaklığında ani yükselişlere rastlandığını okumuştu. Rüyalarda görülen ve uyanınca yok olan insanlar gibi herkes yok olmuştu. Çünkü dünyada Stu Redman ve Tom Cullen'dan başka kimse kalmamıştı.

Çılgınca bir düşünceydi ama kafasından uzaklaştıramıyordu. Uyku tulumundan çıktı ve karanlıkta, insanların bulunduğuna bir işaret olacak o hafif ışıltıyı görme ümidiyle kuzeye baktı. Bir şey görebilmesi lazımdı, değil mi? Glen'in kar yağıp yollar kapanmadan önce Özgür Bölge'de kaç kişi olacağına dair tahminini hatırlamaya çalıştı, ama başaramadı. Sekiz bin mi demişti? Sekiz bin kişi fazla değildi. Elektrik tam güçle dönmüş olsa bile bu kadar insan, bu mesafeden seçilecek bir aydınlığa yol açamazdı. Belki...

Belki en iyisi uyumaya çalışıp bu yersiz düşünceleri kafandan atman. Her şey olacağına varır.

Yattı ve birkaç dakika sağa sola döndükten sonra yorgunluk etkisini gösterdi. Uyudu ve rüyasında Boulder'da olduğunu gördü. Mevsimlerden yazdı, bütün çimler sıcak ve susuzluk yüzünden kavrulup sararmıştı. Duyulan tek ses, hafif esintiyle çarpıp duran kapının sesiydi. Herkes gitmişti. Tom bile.

Frannie, diye seslendi ama aldığı tek cevap, rüzgâr ve çarpan kapının sesiydi.

Ertesi gün saat iki olduğunda birkaç kilometre daha kat etmişlerdi. Yolu açma işini nöbetleşe yapıyorlardı. Stu yolculuğun bir gün daha uzayacağını düşünmeye başlamıştı. Yürüyüşü yavaşlatan, kendisiydi. Bacağı kasılmaya başlamıştı. *Yakında emeklemeye başlayacağım,* diye düşündü. Yolu açma işinin büyük bölümünü Tom hallediyordu.

Stu soğuk konservelerden ibaret öğle yemekleri için durduklarında Frannie'yi karnı burnundayken görme fırsatını hiç bulamadığını düşündü. *Belki hâlâ görebilirim.* Ama bunun zayıf bir ihtimal olduğunu biliyordu. Doğumun onsuz gerçekleşmiş olduğundan artık emin gibiydi... sonucu iyi de olsa kötü de.

Yemekten bir saat sonra düşüncelerine öylesine dalmıştı ki neredeyse Tom'a toslayacaktı.

"Ne oldu?" diye sordu bacağını ovarak.

"Yol," dedi Tom ve Stu aceleyle birkaç adım atıp baktı.

Neredeyse dokuz metre yüksekliğinde bir kar yığınının tepesinde duruyorlardı. Yüzeyi buzlanmış karlar, dik bir eğimle aşağıdaki çıplak yola iniyordu ve sağda büyük bir tabela vardı: BOULDER SINIRI.

Stu gülmeye başladı. Karların üstüne oturup başını göğe çevirerek, Tom'un şaşkın bakışlarının farkında olmaksızın katılırcasına güldü. Sonunda, "Yolları temizlemişler," diyebildi. "Görüyor musun? Başardık, Tom! Kojak! Buraya gel!"

Stu köpek bisküvilerinin geri kalanını olduğu gibi karın üstüne boşalttı. Kojak bisküvileri iştahla midesine indirirken Stu bir sigara yaktı ve Tom kilometrelerce uzanan kesintisiz karın ortasında, bir delinin serabıymış gibi uzanan yola baktı.

"Yine Boulder'dayız," diye mırıldandı Tom alçak bir sesle. "Gerçekten buradayız. S-I-N-I-R-I. Boulder böyle yazılır, aman evet."

Stu, çocuk-adamın omzunu tuttu ve sigarasını yere attı. "Hadi Tommy. Evimize gidelim."

Saat dört civarında yine kar yağmaya başladı. Altıda, hava kararmıştı ve siyah asfalt, ayaklarının altında hayaletimsi bir beyaza dönüşmüştü. Stu gittikçe daha fazla topallıyor, artık neredeyse sağlam ayağı üzerinde sekerek ilerliyordu. Tom bir keresinde ona dinlenmek isteyip istemediğini sordu ve Stu başını iki yana sallayarak karşılık verdi.

Saat sekizde kar yağışı iyice şiddetlenmişti. Bir iki kez yönlerini şaşırıp yol kenarındaki kar yığınlarına daldılar. Zemin, kayganlaşarak yürümelerini zorlaştırdı. Tom iki kere düştü. Saat sekizi çeyrek geçe Stu kırık bacağının üstüne düştü. Acıyla bağırmamak için dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı. Tom, ona yardım etmek için yanına koştu.

"İyiyim, bir şeyim yok," dedi Stu ve kalkmayı başardı.

Genç, titrek bir ses karanlıkta yükselip onları oldukları yere mıhladığında, aradan yirmi dakika geçmişti: "Ki... kim var orada?"

Kojak hırlamaya başladı. Ensesindeki tüyler dikilmişti. Tom yutkundu ve Stu rüzgârın kesintisiz çığlığına rağmen içini korkuyla dolduran sesi duydu, bir tüfeğe mermi sürülürken çıkan tıkırtı.

Nöbetçiler. Nöbetçi dikmişler. Bunca yolu aşıp Table Mesa Alışveriş Merkezi'nin önünde vurulursak ne komik olur. Gerçekten çok komik olur. Buna Randall Flagg bile bayılırdı.

"Stu Redman!" diye bağırdı karanlığa. "Ben Stu Redman!" Yutkundu. "Sen kimsin?"

Ne aptalca bir soru. Sanki tanıdığın biri ola...

Ama karanlığın içinden gelen ses gerçekten tanıdıktı. "Stu? Stu Redman?"

"Tom Cullen yanımda... Tanrı aşkına, bizi vurma sakın!"

"Bu bir tuzak mı?" Ses, kendi içinde tartışıyormuş gibiydi.

"Yoo, tuzak falan değil! Bir şeyler söyle Tom."

"Selam," dedi Tom uysalca.

Bir sessizlik oldu. Kar taneleri üzerlerine düşmeye devam etti. Sonra nöbetçi tekrar bağırdı (evet, sesi gerçekten tanıdıktı): "Stu'nun kaldığı eski dairenin duvarında bir resim vardı. Neydi?"

Stu çılgınca hafızasını yokladı. Tüfeğe mermi sürülme sesi kulaklarında çınlıyor, düşünmesini zorlaştırıyordu. *Tanrım, tipinin göbeğinde durmuş, evin duvarında hangi resmin olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Eski dedi. Fran, Lucy ile başka eve çıkmış olmalı. Lucy o resimle hep dalga geçerdi. John Wayne'in görülmeyen bir yerde Kızılderilileri beklemekte olduğunu söylerdi...*

"Frederic Remington!" diye bağırdı avazı çıktığı kadar. "Resmin ismi ise *Savaş Yolu*!"

"Stu!" diye bağırdı nöbetçi. Karın içinde siyah bir şekil belirdi. Ayakları kaya kaya onlara doğru koşuyordu. "İnanamıyorum..."

Ve yanlarına vardı. Stu, nöbetçinin önceki yaz yollarda hız yaparak onlara pek çok sorun çıkaran Billy Gehringer olduğunu gördü.

"Stu! Tom! Ve Kojak, Tanrım! Glen Bateman ve Larry nerede? Ralph nerede?"

Stu başını yavaşça iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sıcak bir yere gitmemiz gerek Billy. Donuyoruz."

"Tabii, süpermarket hemen ileride. Norm Kellogg'u çağırayım... ve Harry Dunbarton'ı... ve Dick Ellis'i... en iyisi bütün kasabayı ayağa kaldırayım! Vay canına! İnanılmaz!"

"Billy..."

Billy dönüp onlara baktı. Stu, ona doğru topalladı.

"Fran doğum yapacaktı..."

Billy olduğu yerde donakaldı. Sonra fısıldadı. "Siktir, onu unutmuşum."

"Bebek doğdu mu?"

"George. George Richardson, sana anlatır Stu. Veya Dan Lathrop. Yeni doktorumuz, siz gittikten bir ay sonra geldi. Kulak burun boğaz uzmanıymış ama oldukça iyi bir..."

Stu, onu sertçe sarsarak telaşlı gevelemesine bir son verdi.

"Ne oldu?" diye sordu Tom. "Frannie iyi mi?"

"Söyle Billy," dedi Stu. "Lütfen."

"Fran iyi," dedi Billy. "İyi olacak."

"Böyle mi duydun?"

"Hayır, gördüm onu. Tony Donahue ile birlikte seradan çiçek alıp ziyaretine gittik. Sera Tony'nin projesi. Çiçekler dışında birçok bitki var. Hâlâ hastanede olmasının tek sebebi, ne deniyordu, şu Roma imparatorunun ismi..."

"Sezaryen mi oldu?"

"Evet, öyle. Çünkü bebek ters gelmiş. Ama endişelenme, o iyi. 7 Ocak'ta, doğumdan üç gün sonra, yani iki gün önce ziyaretine gittik. Ona güller götürdük. Biraz neşelendirmek istedik, çünkü..."

"Bebek öldü mü?" diye sordu Stu korku içerisinde.

"Hayır," dedi Billy. Sonra gönülsüzce ekledi. "Henüz değil."

Stu aniden her şeyin uzaklaştığını hissetti. Kahkahalar duydu... kurtların ulumasını...

Billy üzgünce ekledi. "Bebek gribe yakalanmış. Kaptan Trips. Herkes sonumuzun geldiğini söylüyor. Frannie, bebeği ayın dördünde doğurdu. Üç buçuk kilo ağırlığında bir oğlan. İlk başta sağlıklıydı ve sanırım Özgür Bölge'de herkes o gün sarhoş oldu. Ama ayın altısında bebek... hastalanıverdi. Birdenbire," dedi sesi boğuklaşarak. "Eve döner dönmez böyle bir haber almak zorunda kaldığın için *çok* üzgünüm Stu..."

Stu uzanıp Billy'nin omzunu tuttu ve onu kendine doğru çekti.

"Önce herkes iyileşeceğini söyledi," diye devam etti Billy. "Belki sıradan griptir dediler... ya da bronşit... veya boğmaca... ama doktorlar yeni doğan bebeklerin bu hastalıklara neredeyse hiç yakalanmadığını söyledi. Çok minik oldukları için doğal bir bağışıklığa mı sahiplermiş, öyle bir şey. Ve hem George, hem Dan... geçen sene gereğinden fazla süpergrip vakası gördü, yani..."

"Yani yanılıyor olmaları pek mümkün değil," diye tamamladı Stu onun yerine konuşmasını.

"Evet," diye fısıldadı Billy. "Öyle."

"Ne boktan bir durum," diye mırıldandı Stu. Dönüp yolda topallayarak yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun Stu?"

"Hastaneye," dedi Stu. "Kadınımı görmeye."

76. BÖLÜM

Fran okuma lambasının hafif aydınlığında yatıyordu. Lambanın ışığı, üzerindeki temiz, beyaz çarşafın sol kısmına düşüyordu. Işığın asıl vurduğu noktada bir Agatha Christie romanı yüzüstü yatıyordu. Fran uyanıktı ama her an dalabilirdi. Anıların rüyalara geçiş yapmadan önce sihirli bir şekilde cam gibi netleştiği safhadaydı. Babasını gömecekti. Daha sonra ne olacağı önemli değildi, içinde bulunduğu şoktan çıkıp babasını gömecekti. Bu sevginin gerektirdiği bir görevdi. İşi bitince bir dilim turta yiyebilirdi. Büyük, sulu ve... çok, çok acı olacaktı.

Marcy yarım saat önce onu kontrol etmek için geldiğinde Fran, ona sormuştu. "Öldü mü?" Ve konuşurken zaman sanki katlanmış, sorduğunun bebek Peter mı, yoksa onun rahmetli dedesi büyük Peter mı olduğundan emin olamamıştı.

"Şışş, bebek iyi," demişti Marcy, ama Frannie, kadının gözlerinde gerçeği görmüştü. Jess Rider ile yaptıkları bebek, dört cam duvar ardında can çekişiyordu. Belki Lucy'nin bebeği daha şanslı oldurdu. Ne de olsa hem annesi hem babası Kaptan Trips'e bağışıklıydı. Özgür Bölge artık Peter'ını gözden çıkarmış, 1 Haziran'dan sonra rahme düşen bebeklere ümit bağlamıştı. Acımasızca ama bir o kadar da anlaşılabilir bir durumdu.

Uykunun sınırında dolaşan zihni, geçmişiyle kalbindekiler arasında alçak bir seviyede gidip geliyordu. Annesinin, kurak çağda mevsimlerin geçtiği salonunu hatırladı. Stu'nun gözlerini, bebeği Peter Goldsmith Redman'ı ilk gördüğü anı düşündü. Stu'nun orada, hastane odasında onunla birlikte olduğunu hayal etti.

"Fran?"

Hiçbir şey olması gerektiği gibi olmamıştı. Bütün umutlar, Disneyland'daki otomatik hayvanlar gibi sahte çıkmıştı. Bir kandırmaca, yalancı gebelik, dolandırıcılık...

"Hey Frannie."

Rüyasında Stu geri dönmüştü. Üstünde kalın bir parkayla hastane odasının kapısında duruyordu. Bir başka yalan. Ama rüyasında Stu'nun sakalı vardı. Ne garip.

Stu'nun arkasında duran Tom Cullen'ı görünce bunun gerçekten bir rüya olup olmadığından şüphelendi. Ve... Stu'nun ayaklarının dibinde oturan *Kojak* mıydı?

Eli aniden yanağına gitti ve sertçe çimdikledi. Sol gözüne yaşlar doldu. Değişen bir şey olmadı.

"Stu?" diye fısıldadı. "Tanrım, sen misin Stu?"

Yüzü, muhtemelen güneş gözlüğüyle korunan göz çevresi haricinde iyice yanmıştı. Bir rüyada böyle bir detaya rastlamak pek olası de...

Kendine tekrar çimdik attı.

"Benim," dedi Stu odaya girerek. "Canını acıtma artık sevgilim." Topallaması o kadar kötüydü ki neredeyse düşecekti. "Eve döndüm Frannie."

"Stu!" diye bağırdı Fran. "Gerçek misin? Öyleysen yanıma gel!"

Stu yanına gitti ve ona sıkıca sarıldı.

77. BÖLÜM

George Richardson ve Dan Lathrop içeri girdiğinde Stu, Fran'in yatağının yanına çektiği sandalyede oturuyordu. Fran hemen Stu'nun elini tuttu ve neredeyse acıtacak kadar sıktı. Yüzünde derin çizgiler belirmişti ve Stu, Fran'in yaşlandığında nasıl olacağını bir anlığına gördü; bir an için Abagail Ana'ya benzemişti.

"Stu," dedi George. "Dönüş maceranı duydum. Mucizevi. Seni gördüğüme ne kadar sevindim anlatamam. Hepimiz çok mutlu olduk."

George elini sıktıktan sonra onu, Dan Lathrop'la tanıştırdı.

"Las Vegas'ta bir patlama olduğunu duyduk," dedi Dan. "Olaya bizzat tanık oldun mu?"

"Evet."

"Buradakiler nükleer bir patlama olduğunu düşünüyor. Doğru mu?"

"Evet."

George başını salladı ve konuyu kapatmış görünerek Fran'e döndü.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Stu geri döndüğü için mutluyum. Bebeğim nasıl?"

"Aslında," dedi Lathrop. "Bu yüzden buradayız."

Fran başını salladı. "Öldü, değil mi?"

George ve Dan bakıştılar. "Frannie, beni dikkatle dinlemeni ve söylediklerimi yanlış anlamamanı istiyorum..."

"Öldüyse söyleyin gitsin!" dedi Fran neredeyse histerik bir halde.

"Fran," dedi Stu.

"Peter iyileşiyor gibi görünüyor," dedi Dan Lathrop sakince.

Odayı bir an şaşkın bir sessizlik sardı. Yastığa yayılmış kestane rengi saçlarının çevrelediği yüzü solmuş olan Fran, Dan'e saçma sapan bir şiir okumaya başlamış gibi baktı. Biri –ya Laurie Constable ya da Marcy Spruce– odaya şöyle bir bakıp geçti. Stu bu anı ömrü boyunca unutmayacaktı.

"Ne?" diye fısıldadı Fran sonunda.

"Fazla ümitlenmemelisin," dedi George.

"Dedin ki... iyileşiyormuş," dedi Fran. Yüzünde hâlâ şaşkınlık vardı. Bebeğinin öleceğini kabullenmiş olduğunu o ana dek fark etmemişti.

"Dan de, ben de salgın sırasında binlerce vaka gördük Fran... fark ettiysen 'tedavi ettik' demedim, çünkü ne kadar uğraşırsak uğraşalım hiçbir hastaya süpergribin gidişatını etkileyecek bir müdahalede bulunamadık. Haksız mıyım Dan?"

"Doğru söylüyorsun."

Fran'in kaşlarının arasında, Stu'nun ilk olarak New Hampshire'da onunla tanışmasından saatler sonra gördüğü dediğim-dedik-çizgisi belirdi. "Tanrı aşkına, sadede gelecek misiniz?"

"Geleceğim ama dikkatli olmak zorundayım ve olacağım da," dedi George. "Söz konusu olan oğlunun hayatı. Bana baskı yapmana izin vermeyeceğim. Düşünce akışımızı anlamanı istiyorum. Şimdi, bize göre Kaptan Trips, değişken-antijen. Eskiden her gribin ayrı bir antijeni vardı, bu yüzden aşılara rağmen iki üç yılda bir tekrar kendini gösteriyordu. A-tipi bir grip salgını olurdu, mesela Hong Kong gribi... ve buna karşı aşı olunurdu. İki yıl sonra ise B-tipi bir grip ortaya çıkar ve buna karşı aşı olunmadığı takdirde yakalanılabilirdi."

"Hastalığa yakalanılsa bile iyileşilirdi," diye araya girdi Dan. "Çünkü vücut, er geç def etmek için gereken antikorları üretirdi. Bedenimiz, griple baş edebilmek için değişime uğrardı. Ama Kaptan Trips'te, vücut ne zaman savunma pozisyonunu alsa değişen, gribin *kendisi* oluyordu. Bu yönüyle vücudumuzun aşina olduğu malum grip türlerinden daha çok, AIDS ile benzerlik gösteriyor. Ve tıpkı AIDS gibi vücut tükenene kadar şekil değiştiriyor ve sonuç, kaçınılmaz bir şekilde ölüm oluyor."

"Peki biz neden yakalanmadık?" diye sordu Stu.

"Bilmiyoruz," dedi George. "Muhtemelen hiçbir zaman da öğrenemeyeceğiz. Emin olduğumuz tek şey, hastalığın bağışıklı olanlara hiç bulaşmadığı. Yani önce hastalanıp sonra iyileşmek gibi bir durum yok. Ve bu noktada konu Peter'a geliyor. Dan?"

"Evet. Kaptan Trips'in en belirgin özelliklerinden biri, hastanın neredeyse iyileşmiş görünüp aslında hiçbir zaman *tamamen* iyileşmemesiydi. Şimdi bu bebek, Peter, doğumundan kırk sekiz saat sonra hastalandı. Kaptan Trips olduğuna kesinlikle şüphe yoktu, semptomlar klasikti. Ama George ile aşina olduğumuz ve süpergribin dördüncü ve son evresinde ortaya çıkan çene altı renk değişimi Peter'da *görülmedi*. Diğer yandan gerileme süreçleri giderek daha uzun oluyor."

"Anlamadım," dedi Fran. "Yani ne..."

"Grip ne zaman değişse, Peter'ın vücudu da değişip ona direniyor," dedi George. "Nüksetmesi teknik olarak mümkün, ama en kritik olan nihai safhaya hiç girmedi. Hastalıktan kurtuluyor gibi görünüyor."

Odada bir an mutlak sessizlik oldu.

"Çocuğuna senden yarı bağışıklık geçmiş Fran," dedi Dan. "Hastalığa yakalandı, ama artık yenebileceğini düşünüyoruz. Teorimize göre Bayan Wentworth'ün ikizleri için de aynı durum söz konusuydu ama ihtimaller çok daha radikal bir şekilde aleyhlerine oldu. Ben hâlâ süpergripten değil, süpergribin yarattığı komplikasyonlar sonucu ölmüş olabileceklerini düşünüyorum. Arada sadece bir nüans olduğunu biliyorum ama bu, hayati bir fark olabilir."

"Peki ya bağışıklığı olmayan erkeklerden hamile kalan diğer kadınlar?" diye sordu Stu.

"Bebeklerinin aynı ıstıraplı süreçten geçmesine tanık olacaklarını düşünüyoruz," dedi George. "Ve bebeklerden bazıları ölebilir, Peter bir süre ölümün kıyısında gezdi ve bildiğimiz kadarıyla bu tekrarlanabilir. Ama çok kısa bir süre sonra Özgür Bölge'deki bütün bebeklerin bağışıklığı olan anne babalardan olacağı noktaya geleceğiz. Bu arada Peter'ın durumunu yakından takip edeceğiz."

"Ve teselli olacak mı bilmem ama tek takip eden biz olmayacağız," diye ekledi Dan. "Peter tüm Özgür Bölge'nin evladı sayılır."

"Yaşamasını istiyorum, çünkü o benim çocuğum ve onu çok seviyorum," diye fısıldadı Fran. Stu'ya baktı. "Ve eski dünyayla aramda bir bağlantı o. Benden çok Jess'e benziyor ve buna seviniyorum. Doğru olan buymuş gibi geliyor. Anlıyor musun aşkım?"

Stu başını salladı ve aklına garip bir düşünce geldi... Hap, Norm Bruett ve Vic Palfrey ile oturup birer bira içmeyi, Vic'in iğrenç kokulu ev yapımı sigaralarını sarmasını izlemeyi ve onlara her şeyi anlatmayı çok isterdi. Ona hep Sessiz Stu derlerdi; ağzı bokla dolu olsa bile bok demez derlerdi. Ama şimdi olsa onlarla bıktırana kadar, gece gündüz konuşurdu. Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissederek körlemesine Fran'in eline uzandı.

"Vizitemiz henüz bitmedi," dedi George ayağa kalkarak. "Ama gözümüz Peter'ın üstünde olacak Fran. Emin olduğumuzda sen de bileceksin."

"Emzirmeye ne zaman başlayabilirim?" diye sordu Fran.

"Bir hafta sonra," dedi Dan.

"Ama bir hafta çok uzun!"

"İnan hepimiz için öyle olacak. Özgür Bölge'de altmış bir hamile kadın var ve dokuzu, süpergripten önce hamile kalmış. Onlara daha da uzun gelecek. Stu? Seninle tanıştığıma memnun oldum." Dan elini uzattı ve tokalaştılar. İşini yapmak için sabırsızlandığı belli oluyordu. Daha fazla oyalanmadan çıktı.

George, Stu'nun elini sıktı. "Sanırım seninle en geç yarın öğleden sonra görüşürüz. Laurie'ye ne zaman müsait olduğunu söyle yeter."

"Ne için?"

"Bacağın," dedi George. "Kötü, değil mi?"

"Çok kötü değil."

"Stu?" dedi Fran doğrularak. "Bacağına ne oldu?"

"Kırılmış, kötü kaynamış ve fazla yüklenilmiş," dedi George. "Pek iç açıcı görünmüyor. Ama halledilemeyecek bir şey değil."

"Eh..." dedi Stu.

"Eh meh deme bana! Göster de bakayım Stuart!" Dediğim-dedikçizgisi yine belirmişti.

"Sonra," dedi Stu.

George ayağa kalktı.

"Laurie'yle konuş olur mu?"

"Konuşacak," dedi Frannie.

Stu sırıttı. "Tamam. Patroniçe öyle buyurdu."

"Aramıza döndüğüne çok sevindim," dedi George. Dudaklarının gerisinde binlerce soru varmış gibiydi. Başını hafifçe iki yana salladıktan sonra çıktı ve kapıyı ardından kapattı.

"Yürüyüşünü göreyim," dedi Frannie. Kaşlarının arasında hâlâ dediğim-dedik-çizgisi vardı.

"Frannie..."

"Hadi, görmek istiyorum."

Stu odada birkaç adım attı. Bir denizcinin fırtınanın ortasında güvertede yürümesini andırıyordu. Tekrar ona döndüğünde ağlamakta olduğunu gördü.

"Ah, Frannie. Ağlama güzelim."

"Elimde değil," dedi Fran ve yüzünü ellerine gömdü.

Stu yanına oturup ellerini çekti. "Evet, elinde."

Fran, ona yaşlarla parlayan gözlerle baktı. "O kadar çok insan öldü ki... Harold, Nick, Susan... ya Larry? Ve Glen ile Ralph?"

"Bilmiyorum."

"Lucy ne diyecek? Bir saate kadar burada olur. Her gün geliyor. Dört aylık hamile. Stu, sana sorduğunda..."

"Öldüler," dedi Stu daha çok kendi kendisiyle konuşarak. "Gözlerimle görmedim ama içimden bir ses öyle söylüyor."

"Öyle deme," diye yalvardı Fran. "Lucy geldiğinde öyle söyleme. Yıkılır."

"Bence onlar kurbandı. Tanrı daima kurban ister. Ellerinde onların kanı vardır. Neden peki? Bilmiyorum. Çok zeki bir adam değilim. Belki bunların hepsine biz sebep olduk. Tek bildiğim bombanın burada değil orada patladığı ve bir süreliğine güvende olduğumuz. Kısa bir süre."

"Flagg öldü mü? Gerçekten artık yok mu?"

"Bilmiyorum. Bence... ona karşı tetikte olmalıyız. Ve yakında Kaptan Trips gibi virüslerin üretildiği yeri bulup gömmeli ve dua etmeliyiz. Hepimiz için."

* * *

Stu geç saatlerde, gece yarısından hemen önce, Fran'in oturmakta olduğu tekerlekli sandalyeyi hastane koridorunda itiyordu. Laurie Constable da yanlarında yürüyordu. Fran, Stu'ya hemen bir randevu aldırmıştı.

"Tekerlekli sandalyeye senin daha çok ihtiyacın varmış gibi görünüyor Stu Redman," dedi Laurie.

"Şu an beni hiç rahatsız etmiyor," dedi Stu.

Pembe ve mavi renklere boyanmış büyükçe bir odanın geniş camı önünde durdular. İçerideki beşiklerden sadece biri doluydu. Ön sırada bir beşikti.

Stu büyülenmiş gibi baktı.

GOLDSMITH REDMAN, PETER yazıyordu beşiğin önüne iliştirilmiş olan kartta. ERKEK. D. A. 3 K 500 G. A. FRANCES GOLDSMITH, ODA 209 B. JESSE RIDER (Ö.)

Peter ağlıyordu.

Minicik ellerini yumruk yapmıştı. Suratı kızarmıştı. İnanılmaz gürlükte, simsiyah saçları vardı. Gözleri maviydi ve bütün çektiklerinin sorumlusu Stu'ymuş gibi doğruca ona dikilmişlerdi.

Kaşlarının arasında incecik bir çizgi vardı... dediğim-dedik-çizgisi.

Frannie yine ağlıyordu.

"Ne oldu Frannie?"

"Bütün bu boş beşikler," dedi Fran hıçkırarak. "Bu çok yanlış. Bebeğim tek başına. Ağladığına şaşmamalı Stu. Çok yalnız baksana. Tanrım, tüm bu boş beşikler..."

"Yalnızlığı uzun sürmeyecek," dedi Stu ve kolunu Fran'in omzuna attı. "Ve bana, önüne ne çıkarsa çıksın gayet iyi başa çıkacakmış gibi görünüyor. Ya sence Laurie?"

Ama Laurie ikisini baş başa bırakıp gitmişti.

Stu bacağı acısa da Frannie'nin yanında diz çöküp ona sarıldı ve yüzlerinde büyülenmişlik ifadesiyle Peter'a, dünyaya gelen ilk bebekmiş gibi baktılar. Peter bir süre sonra minik ellerini göğsüne bastırarak uykuya daldı. Uyurken onu seyretmeye devam ettiler... ve nasıl orada olabildiğini merak ettiler.

78. BÖLÜM

BAHAR ŞENLİĞİ

Kışı nihayet artlarında bıraktılar. Çok uzun sürmüştü ve Doğu Teksas'tan olan Stu için fazlasıyla zor geçmişti. Boulder'a dönüşünden iki gün sonra sağ bacağı tekrar kırılmış, kemikler düzeltilmiş ve nisan başına kadar alçıda kalmıştı. Alçının yüzeyi, çıkmadan önce son derece karmaşık ve detaylı bir yol haritasına benziyordu; üstünde Özgür Bölge'deki herkesin imzası var gibiydi, ama bu mümkün değildi elbette. Mart ayının başından itibaren Özgür Bölge'ye yeni bir insan akını başlamıştı ve eski dünyada gelir vergilerinin yatırılması gereken son gün gelip çattığında, artık Boulder First Bankası'nda kendi bilgisayar sistemi bulunan nüfus dairesinin başı ve bir düzine personelin şefi olan Sandy DuChiens'in belirttiğine göre Özgür Bölge nüfusu, neredeyse on bir bin kişi olmuştu.

Stu, Fran ve Lucy Swann, Flaggstaff Dağı yolu üstündeki piknik alanında, Bahar Şenliği kovalamacasını seyrediyordu. Özgür Bölge'deki bütün çocuklar (ve birkaç yetişkin) kovalamacaya katılmış gibiydi. Kurdelelerle süslenmiş, içi oyuncaklar ve şekerlemelerle doldurulmuş orijinal Mayıs Sepeti, Fran'in önerisi üzerine Tom Cullen'a verilmişti.

Tom, Bill Gehringer'ı (böyle şeyler için artık büyüdüğünü söylemesine rağmen hevesle katılmıştı) yakalamıştı. Sonra birlikte Upshaw'ların oğlunu –yoksa Upson mıydı? Stu artık isimleri aklında tutmakta zorlanıyordu– yakaladılar ve üçü, Brentner Kayası'nın gerisine saklanmış olan Leo Rockway'i buldu. Tom, Leo'yu bizzat ebeledi.

Kovalamaca Batı Boulder'da gün boyu devam etti. Çocuk çeteleri hâlâ çoğunlukla boş olan caddelerde bir aşağı bir yukarı koşturuyor, Tom

bağırarak sepeti taşıyordu. Sonunda tekrar başlangıç noktasına döndüler. Güneş parlıyor, rüzgâr ılık ılık esiyordu. Ebelenen çocukların sayısı iki yüzü bulmuştu ve hâlâ geriye kalan bir düzine kadar çocuğu bulmaya çalışıyorlardı. Bu arada oyuna katılmaya hiç niyetli olmayan geyikleri ürkütüp kaçırıyorlardı.

Üç kilometre kadar yukarıdaki Sunrise Amfiteatrı'nda, Harold Lauder'ın bir zamanlar telsize konuşup patlamayı tetiklemek için doğru anı beklediği yerde devasa bir öğle yemeği sofrası hazırlanıyordu. Öğle vakti iki üç bin kişi orada oturacak, doğuya, Denver tarafına bakacak ve geyik eti, baharatlı yumurta, fıstık ezmeli reçelli sandviç ve tatlı olarak da taze turta yiyecekti. Denver'a gidip bir zamanlar Broncos'un oynadığı stadyuma doluşmazlarsa bu, Özgür Bölge'nin son genel toplantısı olabilirdi. Baharın ilk mülteci akınları, daha sonra adeta bir sel halini almış, 15 Nisan'dan sonra sekiz bin kişi daha gelmişti. Özgür Bölge nüfusu artık on dokuz bin civarındaydı, Sandy'nin nüfus dairesi tam rakamı veremeyecek kadar yoğundu. Sadece beş yüz kişinin geldiği günler artık nadir sayılıyordu.

Stu'nun getirip içine bir battaniye serdiği oyun bahçesindeki Peter, ağlamaya başladı. Fran, oğlunun yanına gitmek için birkaç adım attı ama artık karnı iyice şişmiş olan sekiz aylık hamile Lucy ondan önce davranmıştı.

"Seni uyarıyorum," dedi Fran. "Bezinin değişmesi gerekiyordur. Artık ağlayışından anlıyorum."

"Biraz kaka görmekten bir zarar gelmez." Lucy, Peter'ı oyun bahçesinden alıp güneş altında öne arkaya şefkatle salladı. "Selam bebeğim. Ne yapıyorsun? Fazla bir şey değil herhalde."

Peter, bebeklere özgü o sesleri çıkarmaya başladı.

Lucy, bebeği bir başka battaniyenin üstüne yatırdı. Peter hâlâ agu sesleri çıkarmaya devam ederek emeklemeye çalıştı. Lucy, onu sırtüstü çevirdi ve mavi kadife pantolonunu indirdi. Peter hemen bacaklarını sallamaya başladı.

"Siz ikiniz niye yürüyüşe çıkmıyorsunuz?" dedi Fran'e gülümseyerek. Ama Stu tebessümünde hüzün olduğunu düşündü.

"Sahi, neden yapmıyoruz?" dedi Fran ve Stu'nun koluna girdi.

Stu, ortamdan uzaklaştırılmaya razı oldu. Yolun karşısına geçip mavi gökyüzünde kayan beyaz bulutlara doğru yükselen yemyeşil bir çayıra girdiler.

"Neydi o?" diye sordu Stu.

"Ne neydi?" dedi Fran ama yüzündeki ifade fazla masumdu.

"O bakış."

"Ne bakışı?"

"Manalı bir bakış gördüğümde anlarım," dedi Stu. "Belki ne demek istediğini çözemem ama bir şeyler döndüğünü biliyorum."

"Gel yanıma otur Stu."

"Ağzındaki baklayı çıkar bakalım."

Oturup yüzlerini yeşil arazinin mavi ufka doğru indiği doğuya çevirdiler.

"Bu çok ciddi bir mesele ve sana konuyu nasıl açacağımı bilmiyorum Stuart."

"Anlat gitsin," dedi Stu, Fran'in elini tutarak.

Ama Fran'in dilinden önce gözyaşları devreye girdi ve bir damla, yanağından titreyen dudaklarına doğru yuvarlandı.

"Fran..."

"Hayır, ağlamayacağım!" dedi Frannie öfkeyle ama gözyaşları buna rağmen sicim gibi akmaya başladı. Stu şaşkınlık içinde ona sarılıp sessizce bekledi.

Fran'in hıçkırıkları azalınca sordu. "Neyin var hayatım?"

"Evimi özledim Stu. Maine'e dönmek istiyorum."

Çocuklar arkalarında neşeli çığlıklar atıyordu. Afallayan Stu, ona bakakaldı. Sonra tereddütle gülümsedi. "Bu muydu? Ben de boşanmak istiyorsun falan sandım. Gerçi aramızda resmi nikâh yok ama..."

"Sensiz hiçbir yere gitmem," dedi Fran. Cebinden çıkardığı kâğıt mendille gözlerini kuruladı. "Bilmiyor musun?"

"Galiba biliyorum."

"Ama Maine'e dönmek istiyorum. Rüyalarıma giriyor. Sen hiç Doğu Teksas'a dönmeyi hayal etmiyor musun Stu? Arnette'e?"

"Hayır," diye cevap verdi Stu dürüstçe. "Arnette'i bir daha hiç görmesem gam yemem. Ogunquit'e mi gitmek istiyorsun Fran?"

"Belki bir gün, hemen değil. Göller Yöresi dedikleri Batı Maine'e gitmek istiyorum. New Hampshire'da seninle karşılaştığımız yere çok yakın. Orada çok güzel yerler var Stu. Bridgton... Sweden... Castle Rock. Göller balık kaynıyordur mutlaka. Belki sonra sahilde bir eve yerleşiriz. Ama daha ilk senede yapabileceğimi sanmıyorum. Çok fazla anı var. Önce çok büyük görünecek. Deniz çok kocaman görünecek." Tedirgince oynadığı parmaklarına baktı. "Burada kalmak... diğerlerine yardım etmek istersen... seni anlarım. Dağlar da çok güzel... ama evim gibi değiller."

Stu ufka baktı ve karların erimeye başlamasından beri içinde kıpırdanan hisse nihayet bir isim verebildiğini düşündü: Hayatına devam etme arzusu. Burada çok fazla insan vardı; rahatça sığıyorlardı, en azından şimdilik yer sorunu yoktu ama Stu'yu tedirgin etmeye başlamışlardı. Böyle işleri kaldırabilecek, hatta bundan zevk alacak Bölgeliler (kendilerine artık böyle diyorlardı) vardı. Yeni Kalıcı Kurul'un (artık dokuz üyesi vardı) başı olan Jack Johnson bunlardan biri, yüzlerce projesi olan Brad Kitchner bir başkasıydı. Denver'daki televizyon kanallarından birini aktif hale getirme fikri ona aitti. Kanalda her akşam altıdan gece bire kadar filmler, saat dokuzda da on dakikalık haber bülteni yayınlanıyordu.

Ve Stu'nun yokluğunda şeriflik görevini üstlenen Hugh Petrella'ya da hiç ısınamamıştı. Petrella'nın bu görev için kampanya yapmış olması, onu daha da tedirgin ediyordu. Keskiyle kazınmış gibi sert yüz hatları olan katı, bağnaz bir adamdı. Tam on yedi yardımcısı vardı ve her Özgür Bölge toplantısında daha fazlası için bastırıyordu, Stu, orada olsa Glen'in kanun ve kişisel özgürlüklerin Amerika'daki sonu gelmez mücadelesinin yine başladığını söyleyeceğini düşündü. Petrella kötü bir adam değildi ama çok katı bir adamdı ve Hugh'un kanunun bütün sorunların nihai çözümü olduğuna dair sarsılmaz inancı, onu muhtemelen Stu'nun olup olabileceğinden çok daha iyi bir şerif yapıyordu.

"Sana kurul üyeliği teklif ettiklerini biliyorum," diyordu Fran tereddütle.

"Ben nezaketen teklif ettikleri hissine kapıldım, sence de öyle değil mi?"

Fran rahatlamış görünüyordu. "Şey..."

"Bence reddedersem çok memnun olacaklar. Eski kuruldan geriye kalan son üyeyim. Ve biz bir kriz komitesiydik. Artık ortada kriz falan kalmadı. Peki ya Peter, Frannie?"

"Sanırım haziranda yolculuk edebilecek kadar büyümüş olur," dedi Fran. "Ayrıca Lucy doğum yapana kadar beklemek istiyorum."

Peter'ın doğduğu gün olan 4 Ocak'tan bu yana Özgür Bölge'de on sekiz doğum gerçekleşmişti. Bebeklerin dördü ölmüştü, geri kalanlar ise son derece sağlıklıydı. Süpergribe bağışıklığı olan ebeveynlerin çocukları yakında dünyaya gelmeye başlayacaktı ve Lucy'nin bebeğinin ilk olması çok kuvvetli bir olasılıktı. Doktorlar, doğumun 14 Haziran'da beklendiğini söylemişti.

"1 Temmuz'da yola çıkmaya ne dersin?" diye sordu Stu.

Fran'in yüzü mutlulukla aydınlandı. "Geleceksin demek! İstiyor musun peki?"

"Elbette."

"Bunu sadece beni memnun etmek için söylemiyorsun değil mi?"

"Hayır," dedi Stu. "Başka gidenler de olacak. Sayıları önce fazla olmayacak ama yine de gidecekler."

Frannie kollarını Stu'nun boynuna dolayıp ona sıkıca sarıldı. "Belki sadece bir tatile çıkmış oluruz," dedi. "Ya da belki... belki orayı gerçekten çok severiz." Çekinerek ona baktı. "Belki kalmak isteriz."

Stu başını salladı. "Olabilir." Ama uzun yıllar aynı yerde kalmayı isteyeceklerinden pek emin değildi.

Başını çevirip Lucy ve Peter'a baktı. Lucy battaniyenin üstüne oturmuş, Peter'ı zıplatıyordu. Peter neşeyle kıkırdayarak Lucy'nin burnunu yakalamaya çalışıyordu.

"Peter'ın hastalanabileceğini göz önünde bulundurdun mu? Veya senin. Ya yine hamile kalırsan ve doktora ihtiyaç duyarsak?"

Fran gülümsedi. "Binlerce kitap var. Okuyup bilgi sahibi olabiliriz. Hayatımızı korku içinde geçiremeyiz değil mi?"

"Galiba öyle."

"Kitaplar ve etkili ilaçlar. Nerede, nasıl kullanacağımızı öğrenebiliriz. Son kullanma tarihleri geçmişse... o zaman da yenilerini yapmayı öğreniriz. Hastalanıp ölmeye gelince..." Ter içinde, yorgun argın piknik

alanına doğru yürümekte olan son çocuk grubuna baktı. "Bunlar burada da olmayacak mı zaten? Rich Moffat'ı unuttun mu? Ya Shirley Hammett'ı?"

"Evet." Shirley, şubatta beyin kanaması geçirerek ölmüştü.

Frannie, Stu'nun ellerini tuttu. Gözleri kararlı bir ifadeyle parlıyordu. "Ben diyorum ki şansımızı deneyip hayatlarımızı istediğimiz gibi yaşayalım."

"Tamam. Kulağa iyi geliyor. Yapalım."

"Seni seviyorum, Doğu Teksas."

"Ben de aynı görüşteyim, hanımefendi."

Peter yine ağlamaya başlamıştı.

"Gidip imparatorun derdi neymiş görelim," dedi Fran kalkıp pantolonunu silkeleyerek.

"Emeklemeye çalışıp burnunu çarptı," dedi Lucy, Peter'ı Fran'e verirken. "Canım benim."

"Kıyamam sana," dedi Fran ve Peter'ı kucağına aldı. Bebek başını annesinin boynunun tanıdık çukuruna dayayarak Stu'ya baktı ve gülümsedi. Stu da ona gülümsedi.

Lucy önce Fran'e, ardından Stu'ya ve sonra tekrar Fran'e baktı. "Gidiyorsunuz değil mi? Onu ikna etmişsin."

"Galiba etti," dedi Stu. "Ama senin doğumunu hayatta kaçırmayız, bir süre daha buralardayız."

"Sevindim," dedi Lucy.

Uzaktan gelen çan sesi, bütün konuşmaları böldü.

"Yemek vakti," dedi Lucy ayağa kalkarak. Koca karnına pat pat vurdu. "Duydun mu ufaklık? Yemek yiyeceğiz. Ay, tamam tekmeleme, gidiyorum."

Stu ve Fran de ayağa kalktı. "Oğlanı sen al," dedi Fran.

Peter uyumuştu. Üçü birlikte, Sunrise Amfiteatrı'na doğru tırmanmaya başladılar.

ALACAKARANLIK, BİR YAZ AKŞAMI

Güneş batarken verandada oturmuş, Peter'ın bahçede neşeyle emeklemesini izliyorlardı. Stu oturma kısmı yılların ağırlığıyla içe göçmüş, bambu bir koltukta oturuyordu. Fran hemen solunda, sallanan sandalyedeydi. Lastikten yapılma salıncağın halka şeklindeki gölgesinin derinliksiz görüntüsü, günün yumuşak son aydınlığında bahçenin toprağına, Peter'ın sol tarafına düşüyordu.

"Burada çok uzun bir süre yaşamış değil mi?" diye sordu Fran yumuşak sesle.

"Hem de çok," dedi Stu ve Peter'ı gösterdi. "Her tarafı toz toprak içinde kaldı."

"Suyumuz var. Tulumbası varmış. İhtiyacımız olan tek şey, çalışmaya hazırlamak. İhtiyaç duyduğumuz her şeye sahibiz Stuart."

Stu başını salladı ve daha fazla konuşmadı. Piposunu, derin nefesler çekerek yaktı. Peter hâlâ orada olduklarını görmek için dönüp onlara şöyle bir baktı.

"Selam bebeğim," dedi Stu ve el salladı.

Peter yana devriliverdi. Sonra yine kalkıp bahçede emekleyerek geniş daireler çizmeye devam etti. Mısırlar arasında uzanan toprak yolun başında, önünde bir vinç düzeneği bulunan bir karavan vardı. Genellikle tali yolları kullanmışlardı, ama vinç yine de epey işlerine yaramıştı.

"Yalnızlık hissediyor musun?" diye sordu Fran.

"Hayır. Belki bir süre sonra hissederim."

"Bebek için korkuyor musun?" Henüz dümdüz olan karnına hafifçe vurdu.

"Hayır."

"Peter, onu kıskanacak."

"Bir süre sonra kabullenip benimser. Lucy'nin ikizleri oldu yahu." Gökyüzüne bakıp gülümsedi. "İnanabiliyor musun?"

"Bebekleri gördüm ya. Görmek inanmaktır, derler. Sence ne zaman Maine'de oluruz Stu?"

Stu omuz silkti. "Temmuzun sonuna doğru. Yine de kışa hazırlık için bol bol vaktimiz olacak. Endişeli misin?"

"Hayır," dedi Fran ayağa kalkarken. "Şunun haline bak. Üstü başı leş gibi olmuş."

"Söylemiştim."

Stu, Fran'in verandanın basamaklarından inip bebeği kucağına almasını izledi. Abagail Ana'nın sık sık, uzun süreler boyunca oturduğu yerde oturarak önlerindeki hayatı düşündü. İyi olacağına inanıyordu. Bir zaman sonra, belki sırf çocukları yaşıtlarıyla tanışabilsin, onlar da evlenip çoluk çocuğa karışabilsin diye Boulder'a geri dönebilirlerdi. Ya da belki Boulder'ın bir bölümü onların yanına gelirdi. Ayrılmadan önce planları hakkında soru soran, hatta onları neredeyse sorguya çeken pek çok kişi olmuştu... ama gözlerindeki ifade öfke veya sitemden ziyade, özlemdi. Görünüşe bakılırsa başka yerlere gitmek isteyen sadece Fran ve Stu değildi. Eskiden hayatını gözlük satarak kazanan Harry Dunbarton, Minnesota'dan, Mark Zellman Hawaii'den bahsediyordu. Uçak kullanmayı öğrenip Hawaii'ye gitme hayalleri vardı.

"Mark, canına mı susadın sen?" demişti Fran kızarak.

Mark bunun üzerine sırıtarak, "Sanki sizin yaptığınız çok farklı Fran," demişti.

Sonra Stan Nogotny düşünceli bir ifadeyle güneye inmekten, belki birkaç sene Acapulco'da kalıp Peru'ya geçmekten bahsetmişti. "Bütün bu insanlar beni kıç tekmeleme yarışmasına tek bacakla katılmışım gibi tedirgin ediyor Stu," demişti. "Bırak herkesi tanımayı, artık dışarı çıktığımda tanıdık birine rastlamıyorum bile. İnsanlar geceleri kapılarını kilitlemeye başladı... bana öyle bakmayın, doğru söylüyorum. Beni duyan on altı yıl Miami'de yaşadığıma ve kapımı her gece kilitlediğime hayatta inanmaz. Kahretsin! Bu alışkanlıktan kurtulmuş olmak çok hoşuma gidiyordu. Neyse, burası fazla kalabalık oldu. Acapulco fikri kafama iyice yattı. Janey'i bir ikna edebilsem..."

Fran'in tulumbadan su çekmesini izleyen Stu, Özgür Bölge'nin dağılmasının o kadar da kötü olmayabileceğini düşündü. Glen Bateman'ın da böyle düşüneceğinden emindi. Amacına hizmet etti, diyecekti Glen. En iyisi daha geç olmadan ayrılmak...

Neden geç olmadan?

Eh, Hugh Petrella, Fran ile oradan ayrılmadan önce yapılan son kurul toplantısında yardımcılarının silah taşıması için izin istemiş ve kuruldan izin çıkmıştı. Fran ile Boulder'da geçirdikleri son haftalarda herkesin dilindeki konu buydu. Haziran başında sarhoş bir adam, şerif yardımcılarından biriyle yumruk yumruğa kavga ederek onu Pearl Caddesi'ndeki The Broken Drum adlı barın camından dışarı fırlatmıştı. Şerif yardımcısına otuzdan fazla dikiş atılması ve kan verilmesi gerekmişti. Petrella'ya göre yardımcısının bir silahı olsa, sarhoş adam asla böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdi. Bunun üzerine cepheleşme olmuştu. Pek çok kişi (Stu da aralarındaydı) yardımcının silahı olsaydı olayın yaralı bir şerifle değil, ölü bir sarhoşla sonuçlanacağına inanıyordu.

Şerif yardımcılarına silah verildikten sonra ne olur, diye sordu Stu kendine. Bunu takip eden doğal süreç nedir? Cevabı veren Glen Bateman'ın bilge sesi oldu. Daha büyük silahlar verilir. Ardından polis arabaları gelir. Şili'de ya da belki Kanada'da bir başka Özgür Bölge toplumu olduğu keşfedilir ve Hugh Petrella ne olur ne olmaz diye savunma bakanı olur. Sonra belki bir keşif grubu gönderilir, çünkü ne de olsa...

Silahlar birilerinin alması için depolarda öylece bekliyor.

"Hadi bebeği yatıralım," dedi Fran basamakları çıkarken.

"Tamam."

"Neden öyle hüzünlendin?"

"Öyle mi yapmışım?"

"Kesinlikle."

Parmaklarının ucuyla dudaklarının kenarlarını bir gülümseme oluşturacak şekilde kaldırdı. "Şimdi nasıl?"

"Çok daha iyi. Yardım et de Peter'ı yatırayım."

"Memnuniyetle."

Onun ardından Abagail Ana'nın evine girerken Özgür Bölge'nin dağılmasının çok daha iyi olacağını düşündü. Organize olma aşamasını

mümkün olduğunca ertelemek en iyisiydi. Bütün sorunlar organize olduktan sonra çıkıyordu. Polisler isimleri, gördükleri yüzleri hatırlayıp tanıdığı sürece silaha ihtiyaç duymuyordu.

Fran bir gaz lambası yaktı ve içerisi yumuşak, sarı bir ışıkla doldu. Peter uykulu gözlerle onlara baktı. Oyun oynarken bitkin düşmüştü. Fran bebeğe pijamasını giydirdi.

Tek yapabileceğimiz zaman kazanmak, diye düşündü *Stu. Peter'ın hayatı, onun çocuklarının, hatta belki torunlarının hayatı kadar. Belki 2100 yılına kadar, daha fazla olmayacağı muhakkak. Belki o kadar bile sürmez. Zavallı Tabiat Ana'nın kendine gelebilmesi için biraz zaman. Dinlenme dönemi.*

"Ne dedin?" diye sordu Fran ve Stu, onun mırıldanmakta olduğunu fark etti.

"Dinlenme dönemi," diye tekrar etti.

"Bu ne demek şimdi?"

"Her şey," dedi Stu ve Frannie'nin elini tuttu.

Peter'a bakarak düşündü: *Belki ona olanları anlatırsam o da kendi çocuklarına anlatır. Onları uyarır. Sevgili çocuklar, oyuncaklar ölüm demektir, yangın, radyasyon zehirlenmesi ve insanı boğup öldüren salgınlardır. Bu oyuncaklar çok tehlikelidir; yapıldıkları sırada insanların zihnindeki şeytan, Tanrı'nın ellerini yönlendirdi. Lütfen bu oyuncaklarla oynamayın çocuklar. Hiçbir zaman oynamayın. Bu felaket yine yaşanmasın. Lütfen... lütfen bu olanlardan ders alın. Bu boş dünya, önünüzde canlı bir örnek olsun.*

"Frannie," dedi ve onu çevirip gözlerine baktı.

"Evet Stuart?"

"Sence... sence insanlar yaşananlardan ders alacak mı?"

Fran konuşmak için ağzını açtı, tereddüt etti ve tekrar kapadı. Gaz lambasının alevi titreşti. Gözleri masmavi görünüyordu.

"Bilmiyorum," dedi sonunda. Cevabından hoşlanmamış gibiydi; daha fazlasını söylemek, ilk cevabını açmak istedi, ama yine aynı şeyi söylemekten ötesini yapamadı.

"Bilmiyorum."

ÇEMBERİN UÇLARI BİRLEŞİYOR

Yardıma ihtiyacımız var, diye düşündü şair.
–Edward Dorn

Şafak vakti uyandı.

Doğrulup oturdu ve etrafına baktı. Kemik gibi bembeyaz bir kumsaldaydı. Seramik mavisi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Turkuvaz rengi deniz, uzaktaki resifte kırılıp sakince kıyıdaki garip teknelerin arasından...

(kanolar, destekli kanolar)

Biliyordu... ama nasıl?

Ayağa kalktı ama neredeyse düşecekti. Dengesi bozuktu. Akşamdan kalmış gibi.

Arkasına döndü. Karşısında yemyeşil bir orman vardı. Sarmaşıklar, geniş yapraklı ağaçlar ve renkli çiçekler...

(bir koro kızının göğüs uçları gibi pembe)

Yine şaşırdı.

Koro kızı da neydi?

Peki göğüs ucu?

Bir papağan onu görünce bağırdı, körlemesine uçtu ve yaşlı bir hintcirinin kalın dalına çarparak öldü. Bacakları havaya dikilmiş halde yere sertçe düştü.

(bacakları havada, masaya yerleştirdi)

Bir firavunfaresi kısa sakallarla kaplı, kızarmış yüzüne baktı ve beyin kanamasından öldü.

(kız kardeş, elinde bir kaşık ve bardakla içeri girdi)

Palmiyenin gövdesini telaşla tırmanan bir böcek, aniden kapkara oldu ve antenlerinin arasından mavi elektrik kıvılcımları çıkarak boş bir kabuk haline geliverdi.

(ve suyuna bandırarak yemeye başladı)

Kimim ben?

Bilmiyordu.

Neredeyim?

Ne fark ederdi?

Ormanın kıyısına doğru sarsak adımlarla yürüdü. Açlıktan başı dönüyordu. Dalgaların sesi, kulaklarında çınlıyordu. Zihni, yeni doğmuş bir bebeğinki gibi bomboştu.

Tam ormana kadar olan mesafeyi yarılamıştı ki ağaçların arasından üç adam çıkıverdi. Sonra dört oldular. Ardından altı.

Pürüzsüz tenleri kahverengiydi.

Gözlerini dikip ona baktılar.

O da onlara baktı.

Bilgiler zihnine dönmeye başladı.

Adamların sayısı sekize çıktı. Sonra bir düzine oldular. Ellerinde mızraklar vardı. Tehditkâr bir tavırla mızraklarını kaldırdılar. Sakallı adam onlara baktı. Üstünde sadece bir kot pantolon ve eskimiş kovboy çizmeleri vardı. Bedeninin üst kısmı bir sazanın göbeği gibi bembeyaz ve çok zayıftı.

Mızraklar iyice yükseldi. Sonra kahverengi derili adamlardan biri –liderleri– bir kelimeyi boğulurcasına tekrarlamaya başladı. Kulağa *Yunnah!* gibi geliyordu.

Evet, hatırlamaya başlamıştı.

Kesinlikle.

Mesela ismi.

Gülümsedi...

Tebessümü, karabulutları delip geçen kıpkırmızı bir güneş gibiydi. Bembeyaz dişleri ortaya çıktı ve gözlerinde inanılmaz bir pırıltı belirdi. Çizgisiz avuçlarını, evrensel barış ifadesiyle açarak onlara uzattı.

Adamlar, gülümseyişinin gücünde kaybolmuştu. Mızraklar ellerinden kayıp kuma düştü. Bir tanesi dik bir şekilde saplanıp sallandı.

"İngilizce biliyor musunuz?"

Öylece baktılar.

"Habla Español?"

Hayır. Kesinlikle *Español habla* etmiyorlardı.

Bu ne anlama geliyordu?

Neredeydi?

Eh, zamanla öğrenirdi. Roma bir günde inşa edilmemişti. Akron, Ohio da öyle. Ve yerin bir önemi yoktu.

Nerede durulduğu önemli değildi. Önemli olan orada ve ayaklarının üstünde olmaktı.

"Parlez-vous Français?"

Cevap yoktu. Ona büyülenmiş gibi bakıyorlardı.

Almanca konuşmayı denedi ama sonra aptal suratlarına bakıp güldü. Adamlardan biri, çocuk gibi ağlamaya başladı.

Bunlar basit insanlar. İlkel; basit; cahil. Ama onları kullanabilirim. Evet, hem de çok etkili bir şekilde kullanabilirim.

Çizgisiz avuçları hâlâ yukarı dönük halde onlara yaklaştı. Gülümseyişi, yüzünü bir an bile terk etmemişti. Gözleri sıcak, çılgınca bir neşeyle parlıyordu.

"İsmim Russell Faraday," dedi alçak sesle, tane tane konuşarak. "Bir görevim var."

Ona korku ve hayret dolu gözlerle büyülenmişçesine baktılar.

"Size yardım etmeye geldim."

Adamlar diz çöküp önünde eğilmeye başladı. Kara gölgesi adamların üstüne düşerken sırıtışı büyüdü.

"Size medeniyeti öğretmeye geldim!"

"Yun-nah!" diye haykırdı şefleri dehşetle. Ve Russell Faraday'in ayaklarını öpünce Kara Adam gülmeye başladı. Güldü, güldü, güldü.

Hayat, hiç kimsenin üzerinde uzun süre duramayacağı bir tekerlekti.

Ve sonunda daima aynı yere dönerdi.

Şubat 1975
Aralık 1988